

Thiền
Thơ
Trà
Hương

淡淡熱茶
品味人生

Thập Tam Xuân

Mục lục

[Chương 1-1: Kẻ chết thay](#)

[Chương 1-2](#)

[Chương 2-1: Trong cái rủi có cái may](#)

[Chương 2-2](#)

[Chương 3-1: Điềm lành](#)

[Chương 3-2](#)

[Chương 4-1: Ai ai cũng vui vẻ](#)

[Chương 4-2](#)

[Chương 5: Đường gia Đại phu nhân](#)

[Chương 6-1: Chọi gà](#)

[Chương 6-2](#)

[Chương 7-1: Bí mật trên xiêm](#)

[Chương 7-2](#)

[Chương 8: Thăng chức](#)

[Chương 9: Thần sắc nghiêm nghị](#)

[Chương 10: Quyết định](#)

[Chương 11: Xui xẻo](#)

[Chương 12: Hào nha đầu xứng đôi với hào tiểu tử](#)

[Chương 13: Trang Minh Hi](#)

[Chương 14: Yêu chuộng cái đẹp](#)

[Chương 15: Nhận lỗi](#)

[Chương 16: Trang Tín Ngạn](#)

[Chương 17: Bất tự không hợp](#)

[Chương 18: Trà Hổ khâu](#)

[Chương 19: Tiểu nhị Phạm Thiên](#)

[Chương 20: Quý công tử](#)

[Chương 21: Là la hay là ngựa, chỉ cần lòi ra xem](#)

[Chương 22: Giá trị](#)

[Chương 23: Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người](#)

[Chương 24: Không tốt](#)

[Chương 25: Phản kích](#)

[Chương 26: Từ hôn](#)

[Chương 27: Tam di thái thái](#)

[Chương 28: Khí thế bức nhân](#)

[Chương 29: Trời cao biển rộng](#)

[Chương 30: Là phúc cũng là họa](#)

[Chương 31: Thông đồng](#)

[Chương 32: Căn thận là trên hết](#)

[Chương 33: Một khởi đầu mới](#)

[Chương 34: Ghen tị](#)

[Chương 35: Thuật nghiệp hữu chuyên công \(Ai cũng có chuyên môn của mình\)](#)

[Chương 36: Khoan dung mà độ lượng](#)

[Chương 37: Bị đùa giỡn](#)

[Chương 38: Ký ức ủa vè](#)

[Chương 39: Mẫu tử](#)

[Chương 40: Tính kế](#)

[Chương 41: Đánh](#)

[Chương 42: Vàng đỏ nhọ lòng son](#)

[Chương 43: Tức giận](#)

[Chương 44: Bảo hộ](#)

[Chương 45: Ngã bệnh](#)

[Chương 46: Van cầu](#)

[Chương 47: Âm lãnh](#)

[Chương 48: Xử trí](#)

[Chương 49: Thân thế](#)

[Chương 50: Thế tới ào ạt](#)

[Chương 51: Từng bước ép sát \(thượng\)](#)

[Chương 52: Từng bước ép sát \(hạ\)](#)

[Chương 53: Kế hoãn binh](#)

[Chương 54: Tín nhiệm](#)

[Chương 55: Cáo mượn oai hùm](#)

[Chương 56: Một đêm không ngủ](#)

[Chương 57: Lâm trận phản chiến](#)

[Chương 58: Lời nói của ta, ai cũng phải nghe theo](#)

[Chương 59: Thiết kế âm mưu](#)

[Chương 60: Nha hoàn bên người](#)

[Chương 61: Công tác mới](#)

[Chương 62: Đừng chọc ta](#)

[Chương 63: Thận người có mệt hay không a?](#)

[Chương 64: Vì sao người bị thương luôn là ta](#)

[Chương 65: Tiểu tử, học tập đi](#)

[Chương 66: Khoảng cách](#)

[Chương 67: Chân tướng](#)

[Chương 68: Tâm loạn như ma](#)

[Chương 69: Tái khởi phong ba](#)

[Chương 70: Hư quyền](#)

[Chương 71: Phương bác cự phú](#)

[Chương 72: Đứa nhỏ không được tự nhiên](#)

[Chương 73: Có bản lĩnh tất nhiên sẽ nắm chắc](#)

[Chương 74: Không thể dễ dàng tha thứ](#)

[Chương 75: Khó có thể phác họa](#)

[Chương 76: Chuộc thân](#)

[Chương 77: Giảng co](#)

[Chương 78: Yến hội Tạ gia](#)

[Chương 79: Không ai nhường ai](#)

[Chương 80: Rối loạn](#)

[Chương 81: Phiền chán nói không nên lời](#)

[Chương 82: Tâm tư Đại thiếu gia người không cần đoán](#)

[Chương 83: Rùng mình](#)

[Chương 84: Bị đuổi ra ngoài](#)

[Chương 85: Sự việc phát sinh](#)

[Chương 86: Không được chết từ tế](#)

[Chương 87: Trừng phạt](#)

[Chương 88: Xuân cung đồ](#)

[Chương 89: Khát vọng](#)

[Chương 90: Khí thế bức người](#)

[Chương 91: Phong ba này chưa qua, phong ba khác lại tới](#)

[Chương 92: Mưu kế thần kỳ](#)

[Chương 93: Phương pháp ứng đối](#)

[Chương 94: Giác ngộ](#)

[Chương 95: Minh sửa sạn đạo, ám độ trần thương](#)

[Chương 96: Mặc quần áo cho Đại thiếu gia](#)

[Chương 97: Lão bà kỳ quái](#)

[Chương 98: Ngọt ngào](#)

[Chương 99: Sao người lại tới đây?](#)

[Chương 100: Người phải nghe ta!](#)

[Chương 101: Ta làm chủ bản thân mình](#)

[Chương 102: Chúng ta cùng nhau cố gắng!](#)

[Chương 103: Mưu sát](#)

[Chương 104: Lạc thú cướp đoạt](#)

[Chương 105: Thiên binh thần tướng](#)

[Chương 106: Quay lại](#)

[Chương 107: Mật tích](#)

[Chương 108: Bỏ qua](#)

[Chương 109: Sơn động \(Thượng\)](#)

[Chương 110: Sơn động \(Hạ\)](#)

[Chương 111: Tiểu tử ngày thơ](#)

[Chương 112: Tự mình đa tình](#)

[Chương 113: Vô cùng nhục nhã \(1\)](#)

[Chương 114: Vô cùng nhục nhã \(2\)](#)

[Chương 115: Thỉnh cầu một chuyện](#)

[Chương 116: Thỉnh cầu một chuyện \(tiếp\)](#)

[Chương 117: Ngoài ý muốn](#)

[Chương 118: Đòi người](#)

[Chương 119: Buông tay](#)

[Chương 120: Con muốn nàng hận con sao?](#)

[Chương 121: Đường gia chi tranh \(thượng\)](#)

[Chương 122: Đường gia chi tranh \(trung\)](#)

[Chương 123: Đường gia chi tranh \(hạ\)](#)

[Chương 124: Tỉ thí](#)

[Chương 125: Ước định](#)

[Chương 126: Thành thân](#)

[Chương 127: Động phòng hoa chúc](#)

[Chương 128: Chỉ có thể thắng chứ không thể thua](#)

[Chương 129: Kim thiên thoát xác](#)

[Chương 130: Thái phó của Thái tử](#)

[Chương 131: Một đôi bích nhân](#)

[Chương 132: Khả thừa chi cơ](#)

[Chương 133: Giúp đỡ](#)

[Chương 134: Học nói](#)

[Chương 135: Thánh giá](#)

[Chương 136: Giải vây](#)

[Chương 137: Ngự tiền biểu diễn](#)

[Chương 138: Ban thưởng danh hào](#)

[Chương 139: Chiêu tỏa ánh sáng](#)

[Chương 140: Tâm ngửa ngáy](#)

[Chương 141: Phụ tử từ hiếu](#)

[Chương 142: Quỳ lạy](#)

[Chương 143: Lập uy \(thượng\)](#)

[Chương 144: Lập uy \(hạ\)](#)

[Chương 145: Kinh sợ](#)

[Chương 146: Người không chỉ có một mình](#)

[Chương 147: Lời đồn đãi](#)

[Chương 148: Duyệt trì](#)

[Chương 149: Ai sẽ quản lý hậu viện?](#)

[Chương 150: Thần giao cách cảm](#)

[Chương 151: Phát ra tiếng](#)

[Chương 152: Tiêu hồn](#)

[Chương 153: Nạp thiếp](#)

[Chương 154: Mẫu thuẫn](#)

[Chương 155: Hoàn toàn tình ngộ](#)

[Chương 156: Giận dữ](#)

[Chương 157: Trở về](#)

[Chương 158: Kinh hi](#)

[Chương 159: Điều kiện](#)

[Chương 160: Tình anh](#)

[Chương 161: Nguy cơ](#)

[Chương 162: Rung động](#)

[Chương 163: Toàn lực ứng phó](#)

[Chương 164: Liên tiêu đài đá \(thượng\)](#)

[Chương 165: Liên tiêu đài đá \(hạ\)](#)

[Chương 166: Tối gần](#)

[Chương 167: Sĩ đường ba ngày](#)

[Chương 168: Cô nương \(Tiểu tam xuất hiện >](#)

[Chương 169: Nàng xinh đẹp không?](#)

[Chương 170: Xâm nhập](#)

[Chương 171: Trong trường ngoài trường](#)

[Chương 172: Hoa mai di động](#)

[Chương 173: Ý loạn tình mê](#)

[Chương 174: Chia rẽ](#)

[Chương 175: Hồn dân!](#)

[Chương 176: Tình ý kéo dài](#)

[Chương 177: Đối thủ](#)

[Chương 178: Chủ quan](#)

[Chương 179: Đường mật và chén thuốc](#)

[Chương 180: Đại lễ độc nhất vô nhị](#)

[Chương 181: Hạnh phúc ngọt ngào như mật](#)

[Chương 182: Cùng phòng](#)

[Chương 183: Tình ý kéo dài](#)

[Chương 184: Đan Chu thần miếu](#)

[Chương 185: Ta chỉ muốn nàng](#)

[Chương 186: Đại lễ \(thượng\)](#)

[Chương 187: Đại lễ \(trung\)](#)

[Chương 188: Đại lễ \(hạ\)](#)

[Chương 189: Âm hiểm](#)

[Chương 190: Đêm đầu tiên](#)

[Chương 191: Khoái hoạt cực hạn](#)

[Chương 192: Ngày hạnh phúc](#)

[Chương 193: Đường về](#)

[Chương 194: Đánh lén](#)

[Chương 195: Hồn loạn](#)

[Chương 196: Thóa mãn](#)

[Chương 197: Cô nam quả nữ](#)

[Chương 198: Tự tại](#)

[Chương 199: Không thể mơ ước](#)

[Chương 200: Chàng muốn thành thân với nàng ta sao?](#)

[Chương 201: Phụ trách](#)

[Chương 202: Nhân cơ hội](#)

[Chương 203: Cách xa hẳn một chút](#)

[Chương 204: Sóng ngầm bắt đầu khởi động](#)

[Chương 205: Bình thê](#)

[Chương 206: Chính là nàng lợi hại](#)

[Chương 207: Bức người quá đáng](#)

[Chương 208: Tìm nàng tính số](#)

[Chương 209: Phương pháp sinh tồn](#)

[Chương 210: Người cũng đừng mơ tưởng!](#)

[Chương 211: Để cho người thấy!](#)

[Chương 212: Chày gỗ đá cầu](#)

[Chương 213: Ta khinh thường chính là người!](#)

[Chương 214: Xử phạt](#)

[Chương 215: Chết cho người xem!](#)

[Chương 216: Cầm sắt cùng minh](#)

[Chương 217: Từ mẫu](#)

[Chương 218: Hồng Môn Yến](#)

[Chương 219: Công kích](#)

[Chương 220: Thua người không thua trận](#)

[Chương 221: Song thắng](#)

[Chương 222: Lời đồn](#)

[Chương 223: Không còn mặt mũi](#)

[Chương 224: Làm chủ](#)

[Chương 225: Vô lực](#)

[Chương 226: Tư thông](#)

[Chương 227: Trang thị từ đường](#)

[Chương 228: Sẽ không dễ dãi như thế đâu](#)

[Chương 229: Xóa tên](#)

[Chương 230: Dựa vào cái gì](#)

[Chương 231: Không thể không chế](#)

[Chương 232: Tự rước lấy nhục](#)

[Chương 233: Tra rõ](#)

[Chương 234: Sơ hở](#)

[Chương 235: Gậy ông đập lưng ông](#)

[Chương 236: Mượn đao giết người](#)

[Chương 237: Vô đề](#)

[Chương 238: Vô tình](#)

[Chương 239: Xử phạt](#)

[Chương 240: Kiểu Đại](#)

[Chương 241: Thiết kế cục diện](#)

[Chương 242: Quyết liệt](#)

[Chương 243: Không thể không nhẫn](#)

[Chương 244: Thái Bình Trà Hành](#)

[Chương 245: Lâm nhi](#)

[Chương 246: Đàng hoàng](#)

[Chương 247: Kinh biến](#)

[Chương 248: Nàng dừng hận ta](#)

[Chương 249: Bị diễn](#)

[Chương 250: Tái khởi phong ba](#)

[Chương 251: Tạ Tổng đốc](#)

[Chương 252: Cạnh tranh](#)

[Chương 253: Kế hoạch](#)

[Chương 254: Gây khó dễ](#)

[Chương 255: Bảo nhi](#)

[Chương 256: Phá giải](#)

[Chương 257: Cạm bẫy](#)

[Chương 258: Yến hội](#)

[Chương 259: Lấp lánh](#)

[Chương 260: Biểu diễn](#)

[Chương 261: Thay thế](#)

[Chương 262: Gây khó dễ](#)

[Chương 263: Âm mưu](#)

[Chương 264: Biến cố](#)

[Chương 265: Sai lầm](#)

[Chương 266: Không được chết từ tế](#)

[Chương 267: Không lộ chút sơ hở](#)

[Chương 268: Đối sách](#)

[Chương 269: Đánh cờ](#)

[Chương 270: Liên hợp](#)

[Chương 271: Quyết tuyệt \(kết thúc\)](#)

[Chương 272: Ngoại truyện: Ngọt ngào lần nữa \(1\)](#)

[Chương 273: Ngoại truyện: Ngọt ngào lần nữa \(2\)](#)

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 1-1: Kẻ chết thay

Tần Thiên nhìn chiếc gương đồng nhỏ trước mặt đang phản chiếu một gương mặt xa lạ.

Gương đồng được chế tác thực thô ráp, chiếu ra hình ảnh không chỉ mơ hồ còn có chút vụn vặt, nhưng vẫn có thể thấy rất rõ đây là một gương mặt thanh tú.

Tần Thiên vỗ vỗ mặt, khẽ thở dài.

Đi vào thế giới lạ lẫm này đã gần một tháng, lúc ban đầu từ thất kinh, lo lắng hãi hùng, đến bây giờ bình chân như vại, thích ứng trong mọi tình cảnh, kỳ thật là cả một quá trình gian nan đấu tranh tâm lý.

“Nhưng mà, nhìn theo mặt tốt, bị đột tử còn có thể sống lại, cũng là lão thiên gia đối với ta ban ơn đúng hay không?” Tần Thiên nhìn mình trong gương nhẹ giọng nói. “Ít nhất hiện tại thái bình thịnh thế, có mái nhà che mưa nắng, có công việc, có cơm ăn, so với xuyên qua đến loạn thế trôi dạt khắp nơi còn tốt hơn nhiều, đúng hay không, Tần Thiên?”

Tần Thiên mỉm cười, trong gương đồng phản chiếu hình ảnh nàng mơ hồ tươi cười, hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, làm cho gương mặt điềm đạm có chút sức sống.

Sự tình đã biến thành như vậy, nàng tự nhiên muốn hưởng suy nghĩ đến phương diện tốt đẹp có thể làm chính mình vui vẻ, nếu không ngày sau sẽ như thế nào?

“Tiểu Đào, người nhanh đi ra, trong viện một đồng quần áo, nếu không giặt tẩy đúng hạn, đợi đến lúc Dương ma ma nổi giận lại không có cơm ăn”.

Tần Thiên nghe tiếng nhìn lại, đã thấy một tiểu nha đầu vắn hai búi tóc nhỏ mặc áo vải thô màu nâu đứng ở cửa nhìn mình cau mày, thần sắc có chút không kiên nhẫn.

Tần Thiên đứng dậy cười nói: “Ta vắn xong tóc rồi ra ngay”. Nàng nhìn nhìn, cười nói: “Tiểu Mai, người chải đầu thật đẹp mắt, không giống ta, mỗi lần đều vắn không tốt, đều bị ma ma trưởng nhóm mắng”.

Tiểu Mai nghe nói như thế, trên mặt lộ ra tươi cười, lại thấy Tần Thiên tóc vắn đang tán loạn, liền đi qua: “Ta giúp người vắn vậy, đỡ cho người cứ cọ qua cọ lại, làm chậm trễ canh giờ, liên lụy ta cũng không có cơm ăn”.

Tần Thiên cười hì hì ngồi xuống, đưa chiếc lược gỗ cầm trong tay cho Tiểu Mai.

“Nghe nói a, nha hoàn của Lý di nương hôm qua được thưởng ba lạng bạc, còn có Tiểu Nguyệt ở viện của Đại phu nhân cũng được thưởng một khối vải rất đẹp để may xiêm y”. Tiểu Mai một bên giúp Tần Thiên chải đầu, vừa nói, trong giọng nói lộ ra ý cực kỳ hâm mộ, tiếp theo lại có chút chán nản nói: “Như chúng ta chỉ là nha đầu làm ở phòng giặt quần áo, quanh năm suốt tháng không có tiền thưởng thì không nói, ăn mặc cũng là phần tối thiểu hạ nhân trong phủ cấp cho, vạn nhất đem quần áo tẩy hồng còn có thể bị đánh chết. Thật người so với người sao lại khác biệt đến tức chết vậy chứ”

Tần Thiên cười cười, không nói tiếng nào, tùy ý Tiểu Mai cầu nhàu.

Đến nơi đây lâu như vậy, Tần Thiên đã biết, nơi này là trang phủ, kinh doanh Thịnh Thế Trà Hành lớn nhất Dương Thành, cũng là phú gia số một, số hai tại nơi đây. Mà nàng cùng Tiểu Mai, còn có vài tiểu nha đầu khác là

hạ nhân thấp nhất trong trang phủ, chuyên môn phụ trách xử lý tẩy giặt quần áo từ các phòng viện đưa tới.

Không diện kiến được chủ tử, đương nhiên cũng không có tiền thưởng, mỗi ngày làm việc vừa nặng vừa mệt, vì vậy oán khí của Tiểu Mai mới lớn như vậy.

Tần Thiên cũng có oán khí, mỗi ngày đều không ngừng giặt quần áo, tẩy đến mức hai tay tróc da, bất quá nàng vừa tới nơi này, cái gì cũng đều không biết, trừ bỏ cần thận làm tốt bốn phận của mình thì còn có thể thế nào?

Oán giận cũng chẳng có tác dụng gì ngoài việc làm cho chính mình càng thêm chán nản uể oải.

Nhưng mà những lời này, Tần Thiên cũng không nói ra với Tiểu Mai, nàng cho rằng mỗi người đều có tính cách, có ý tưởng riêng, cho dù không ủng hộ, cũng không cần thiết đem suy nghĩ của mình áp đặt cho nàng, ai có thể cam đoan chính mình nhất định là đúng đâu.

Tiểu Mai hai ba cái đã giúp Tần Thiên vấn xong 2 búi tóc, Tần Thiên soi gương, vừa lòng nhìn Tiểu Mai nói: “Tiểu Mai quả thật có đôi tay thật khéo léo”.

Tiểu Mai được tán thưởng, vui vẻ cười rộ lên.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Lúc này trời mới tờ mờ sáng, không biết từ nơi nào truyền đến tiếng gà gáy.

Ra khỏi cửa chính là đại viện, trong viện có mấy cây hòe to và một cái giếng nước.

Ở đó đã có hai nữ tử mặc áo vải thô màu nâu đang giặt quần áo bên cạnh giếng.

Loại quần áo vải thô màu nâu này các nàng mặc giống nhau, các thô sử nha đầu đều mặc cùng kiểu dáng, nhan sắc tầm tầm như nhau, làm cho người khác vừa nhìn thấy liền biết thân phận.

Tiểu Mai cùng Tần Thiên liền đến bên bồn gỗ bên kia, hai người cùng nhau múc nước lên, đổ vào bồn gỗ, bắt đầu làm việc.

Đem tạo giác (bồ kết) ngâm ở trong bồn đựng quần áo, sau đó dùng tay vò nhẹ, động tác máy móc, tuy rằng mệt nhọc, nhưng cũng không còn bối rối như lúc đầu.

Lúc này, nha đầu đối diện bỗng nhiên đứng lên, bên cạnh là Tiểu Sơn cũng đang ôm một đồng quần áo, nhưng lại tới bên người các nàng, cười nói: “Chỗ này các người cũng giặt sạch luôn đi”.

Tiểu Mai ngẩng đầu, nhìn nàng cả giận: “A Quế, người như thế nào mỗi lần đều như vậy, đây là việc người nên làm chứ”.

A Quế hai tay chống nạnh, cười nói: “Như thế nào? Người không tẩy?”

Mặt khác, một nha đầu cũng đi tới, hai tay khoanh trước ngực, bộ dáng rất kiêu ngạo: “Có muốn kêu Tống ma ma đến?”.

Tống ma ma là quản sự phòng giặt quần áo, mà A Quế trước đó không lâu bị chủ tử bán vào đây được phân phó gả cho con trai của Tống ma ma.

Tần Thiên nhìn hai chồng cao quần áo bên cạnh, thở dài, kéo kéo Tiểu Mai, thấp giọng nói: “Quên đi, Tiểu Mai, chúng ta nhanh tẩy, hẳn có thể trước giờ cơm tẩy xong quần áo”.

A Quế nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, cười nói: “Vẫn là Tiểu Đào thức thời”. Nói xong, uốn éo thắt lưng đi trở về.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 1-2

Tiểu Đào là tên của thân thể này, thời điểm nàng vừa xuyên qua, Tiểu Đào đang phát sốt.

Tiểu Mai hung hăng trừng mắt nhìn bóng dáng A Quế liếc mắt một cái, dè dặt thanh âm nói: “Có gì đặc biệt hơn người đâu, chỉ là gả cho nô tài, chỉ biết bắt nạt người khác”. Nói xong, quay đầu trừng mắt Tần Thiên: “Tiểu Đào, người yếu đuối quá, các nàng chính là bắt nạt chúng ta vừa vào phủ, nếu chúng ta cứ chịu đựng không nói ra, về sau sống cũng không xong”.

Tần Thiên nhìn nàng: “Vậy người nói làm sao bây giờ?”

Tiểu Mai giật mình, có thể làm được gì? Có ai lại vì nô tài hạ đẳng đi phân rõ phải trái đâu?

Các nàng chính là thô sử nha đầu mặc cho ai sai bảo, mặc cho ai cũng có thể đá cho một cái.

“Tây thật nhanh lên, còn có thể có cơm ăn, nếu cùng nàng khắc khẩu, chậm trễ giờ không nói, chỉ sợ đến cuối cùng chúng ta còn chịu thiệt”. Tần Thiên một bên giật quần áo, một bên nhẹ giọng nói.

Có câu nói như thế này, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Còn có, lui từng bước trời cao biển rộng.

“Chờ nàng thành thân, sẽ không ở lại chỗ này, sẽ có người mới vào làm cho chúng ta bắt nạt”. Tần Thiên nhìn Tiểu Mai cười cười.

Tiểu Mai cũng nhin không được bật cười: “Người lúc nào cũng suy nghĩ lạc quan, cả ngày vui tươi hớn hở”.

Tần Thiên hé miệng cười.

Vui vẻ cũng là một ngày, không vui cũng là một ngày, tự nhiên ai cũng muốn chọn lựa vui vẻ, nhưng như thế nào mới có thể làm cho bản thân mình vui vẻ, điều này rất trọng yếu.

“Nếu có cơ hội có thể nhìn thấy chủ tử thì tốt rồi” Tiểu Mai thở dài: “Ngày suốt ngày giặt quần áo, khi nào mới có thể khá lên a”

Tần Thiên cũng thở dài, đây cũng là tâm sự lòng nàng.

Các nàng đều là nha hoàn bán mình, vận mệnh đều bị nắm giữ trong tay chủ nhân, chẳng lẽ cũng giống như A Quế, giặt tẩy quần áo đến một độ tuổi nhất định, bị chủ tử tùy tay sắp đặt gả cho người khác.

Thân là nữ nhân xuyên qua, nàng không nghĩ tới danh chấn thiên hạ, mây mưa thất thường, nhưng mà cũng không thể như vậy quá uất ức đi...

Tối thiểu, không thể để bị đối đãi giống như gia súc. Ít nhất nàng cũng muốn sống như một người bình thường, có tôn nghiêm, có tự do.

Đương nhiên, việc này phải chậm rãi từ từ, vội cũng không được.

Lúc này, có người từ ngoài cửa đi vào: “Tổng ma ma có ở đó không?”

Trong viện nha đầu theo tiếng nhìn lại, đã thấy một nha hoàn dáng người đầy đặn tầm mười tám, mười chín tuổi hỏi nữ tử đang đứng giặt quần áo ở đại môn.

“Là Linh Nhi cô nương bên người Lý di nương nương”. Tiểu Mai ở bên tai Tần Thiên nhẹ giọng nói. “Người xem quần áo nàng mặc, trên cổ đeo vòng vàng...”

Tiểu Mai cực kỳ hâm mộ không thôi.

Khi đó, ánh mắt Tần Thiên lại nhìn đến trên tay nàng, tay nàng đang cầm một đồng quần áo, kiện kiện mới tinh, xếp đặt ngăn nắp, vừa thấy liền biết là quần áo chủ tử.

Tần Thiên nhú mày.

Các nàng giặt tẩy quần áo là của các nha hoàn có thể diện trong phủ, về phần chủ tử gì đó, các nàng là nhìn không tới, bởi vì chủ tử gì đó quá quý báu, sợ nếu hạ nhân không có kiến thức sẽ tẩy hỏng quần áo, do đó quần áo đều do nha hoàn bên người tẩy trừ sửa sang lại.

Vậy nàng ta cầm quần áo này tới đây làm gì?

Đang nghĩ tới, một phụ nhân thân mình ục ịch, áo mặc màu thiên thanh đi ra từ phòng đối diện, nhìn thấy Linh Nhi cô nương lập tức vẻ mặt tươi cười đi qua, nịnh nọt nói: “Cơn gió nào thổi Linh Nhi cô nương tới đây vậy, có chuyện gì chỉ cần gọi người truyền một tiếng, lão bà ta sẽ tự mình đi qua, nào dám nhọc Linh nhi cô nương”.

Tần Thiên thấy Tống ma ma vẫn ở trong sân, thầm tự nhủ có chút may mắn vừa rồi không có đem sự tình nháo lên, chuyện vừa rồi, Tống ma ma hiển nhiên xem ở trong mắt, nhưng từ đầu đến cuối đều không lên tiếng.

Nàng nhìn Tiểu Mai liếc mắt một cái, thấy nàng vẫn đang mãi mê nhìn phục sức của Linh Nhi cô nương, hiển nhiên không chú ý tới điểm này.

Hai người vào nhà hàn huyên một hồi liền đi ra, nàng nghe được Tống ma ma cười nói: “Cô nương yên tâm, ta nhất định đốc thúc bọn nha đầu đem quần áo giặt tẩy sạch sẽ”.

“Vậy phiền toái ma ma”. Linh Nhi nói xong, xoay người rời đi.

Tống ma ma nhìn bóng dáng Linh Nhi cô nương, lại nhìn quần áo trên tay, nhẹ nhàng cười, xoay người đi đến bên cạnh Tiểu Mai và Tần Thiên, nhìn bên cạnh hai người quần áo chồng chất như núi, nhú máy, quay đầu hướng nhóm A Quế các nàng cả giận nói: “A Quế, A Phúc, các người không phải lại bắt nạt người mới rồi chứ, đem đồng quần áo này đi tẩy đi”.

A Quế không nghĩ tới mẹ chồng tương lai trước mặt mọi người không cho nàng chút mặt mũi nào, mặt đỏ lên, rầu rĩ đi tới đem quần áo vừa mới quăng đi ôm trở về. Tiểu Mai trừng mắt, đặc ý nhìn nàng.

Tần Thiên lại cảnh giác nhìn Tống ma ma.

Chờ A Quế sau khi đi qua, Tống ma ma cầm trong tay quần áo Linh Nhi cô nương vừa đưa tống giao cho Tiểu Mai và Tần Thiên hai người: “Đây chính là quần áo của Lý di nương, nếu giặt sạch sẽ có thưởng”.

Nhìn quần áo hoa lệ trước mặt, ánh mắt Tiểu Mai sáng lên.

A Quế ở đối diện không phục, reo lên: “Mẹ như thế nào không cho chúng con tẩy quần áo của di nương?”

Có thể giúp Lý di nương giặt quần áo, chính là một loại vinh quang. Ở nhà chính, Lý di nương và phu nhân cũng không có gì khác biệt.

Tống ma ma quay đầu hừ nói: “Người chân tay thô vụng, sẽ đem quần áo Lý di nương tẩy hỏng mất”. Bà đi qua, lại nói: “Các người theo ta lại đây, ta có việc khác cho các người làm”.

Tống ma ma đem A Quế, A Phúc theo sau, trong viện chỉ còn Tiểu Mai và Tần Thiên.

Tiểu Mai cầm lấy kiện quần áo, đó là một bộ sam y sắc hồng phấn, mặt trên dùng các loại sợi tơ thêu tranh hoa điều đồ án, tinh mỹ hoa lệ, phi thường xinh đẹp.

Tiểu Mai tay run nhè nhẹ: “Ta mà được mặc quần áo đẹp như thế này, có chết cũng nhắm mắt”.

Không kịp cảm thán, bên cạnh Tần Thiên lại đoạt ngay quần áo trong tay Tiểu Mai: “Đợi chút”.

Tiểu Mai kinh ngạc hỏi: “Tiểu Đào, người làm gì vậy?”

Tần Thiên cẩn thận kiểm tra quần áo trên tay, kiểm tra xong một kiện, lại kiểm tra một kiện khác.

“Tiểu Đào, người muốn làm cái gì vậy?” Tiểu Mai có chút tức giận “Người định một mình giặt tẩy quần áo Lý di nương, một mình độc chiếm tiền thưởng sao?”

Tần Thiên xem trong kiện quần áo màu xanh da trời, công thù cực kỳ tinh mỹ, lấy ra trường bào mới nhất đưa tới trước mặt Tiểu Mai, thanh âm có chút khẽ run: “Tiểu Mai, người xem chỗ này ...”

Tiểu Mai cúi đầu liền thấy trên mặt trước của trường bào có một lỗ thủng to bằng ngón tay cái, trong lòng cả kinh, lúc này đứng lên kêu: “Quần áo, quần áo bị phá hỏng...”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 2-1: Trong cái rủi có cái may

Tần Thiên vội vàng che miệng của nàng lại, nhìn quanh trái phải, đề thấp thanh âm nói: “Đừng lộ ra, trăm ngàn đừng lộ ra”.

Tiểu Mai lại nhìn kỹ trường bào này, sắc mặt liền trắng bệch: “Cái này hình như là xiêm y mới của Lý di nương, ta ở hoa viên thấy nàng đi ngang qua, nghe nói nàng rất thích trường bào này...” Nàng đứng bật dậy nói: “Không được, không được, ta muốn nói cho Tống ma ma biết. Nếu không, bọn họ nhất định sẽ cho rằng do chúng ta làm hư”. Nàng càng nghĩ càng sợ, thanh âm càng gấp gáp: “Lần trước có nha hoàn đánh vỡ chén trà của di nương, đã bị di nương đánh hai mươi đại bản sau đó đem bán đi, còn không biết bị bán đến chỗ dơ bẩn nào nữa, nếu nàng tưởng do chúng ta tẩy hồng quần áo, chúng ta cũng sẽ bị đem bán đi ...”

Nói xong nàng đứng lên, lắc lắc đầu nói: “Ta muốn đi nói với Tống ma ma...”

Tần Thiên gắt gao giữ chặt nàng, thấp giọng quát: “Tiểu Mai, bình tĩnh một chút, chẳng lẽ ngươi cùng Tống ma ma nói, Tống ma ma sẽ tin tưởng lời ngươi sao?”

Tiểu Mai cúi đầu nhìn nàng: “Ngươi ... ngươi có ý tứ gì?”

Tần Thiên đứng lên, nhặt kiện quần áo, trước nhìn chung quanh, xác định không có người, mới đi đến bên cạnh Tiểu Mai, lôi kéo tay nàng, thấp giọng nói: “Ngươi ngấm lại xem, chúng ta tiến vào lâu như vậy, khi nào thì được giặt tẩy quần áo của chủ tử? Vì sao Linh Nhi cô nương bỗng nhiên đem quần áo của di nương đến đây tẩy?”

Tiểu Mai hoang mang lo sợ: “Vì sao ... Vì sao?”

Tần Thiên cầm quần áo trong tay giơ lên: “Bởi vì kiện quần áo này sớm đã bị hỏng rồi, các nàng sợ bị di nương trách cứ, cho nên đến đây tìm kẻ chết thay”.

Thô sử nha đầu giật quần áo thân phận thấp kém, không có chỗ dựa, làm kẻ chết thay quả thích hợp.

“Thay ... kẻ chết thay...” Tiểu Mai sắc mặt đại biến, bước lui vài bước. “Không, ta muốn nói với Tổng ma ma, quần áo này ta còn không cầm quá lâu, không phải do ta làm”.

Tần Thiên tiến lên vài bước gắt gao giữ chặt nàng: “Vô dụng. Tổng ma ma vì sao cầm quần áo đưa chúng ta tẩy? Vì sao lại mang A Phúc, A Quế đi theo? Bởi vì nàng đã đoán ra số quần áo này có vấn đề, có chủ ý khiến chúng ta chịu tội”.

“Cái gì?” Tiểu Mai kinh ngạc nhìn Tần Thiên, sắc mặt trắng bệch: “Người nói cái gì?”

Tần Thiên đem nàng kéo trở về, đặt nàng ngồi xuống chiếc ghế con đen thui đặt trong phòng, giọng điệu chậm lại bắt đầu nói: “Người ngẫm lại xem, Linh Nhi cô nương là loại người nào? Nàng là đại nha hoàn bên người Lý di nương. Chúng ta là loại người nào? Chúng ta là thô sử nha đầu thấp nhất trong phủ. Linh Nhi cô nương tới nơi này tìm kẻ chết thay, Tổng ma ma có thể hay không vì chúng ta đi đối chứng với Linh Nhi cô nương? Chỉ nhìn một cách đơn thuần bà ta mang A Phúc và A Quế đi, có thể thấy được bà ta muốn đem chúng ta thành toàn cho ý muốn của Linh Nhi cô nương”.

A Quế là con dâu sắp vào cửa của Tổng ma ma, A Phúc bình thường cùng Tổng ma ma quan hệ rất tốt. Tổng ma ma gọi các nàng đi, chính là không muốn để các nàng bị cuốn vào chuyện này.

Tiểu Mai cũng chậm rãi suy nghĩ cẩn thận.

“Chúng ta đây chẳng phải là chết chắc rồi ...” Tiểu Mai ngẩn ngơ một hồi, lại che mặt khóc đứng lên: “Ta không muốn bị bán cho kỹ viện...”

Thấy nàng lo lắng như thế, Tần Thiên nắm tay nàng an ủi: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội...”

Nói còn chưa nói xong, Tiểu Mai bỗng nhiên ngẩng đầu, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Tần Thiên, ánh mắt có chút quái dị.

Tần Thiên nhìn bộ dáng nàng, thầm kêu không tốt.

Quả nhiên, giây tiếp theo, Tiểu Mai liền đẩy Tần Thiên ra, chỉ vào nàng lớn tiếng nói: “Ta chưa bao giờ chạm vào kiện quần áo kia, là người phá hư, không liên quan đến ta. Ta đi nói với Tổng ma ma, là người làm hỏng”.

“Tiểu Mai...” Tần Thiên cũng đứng lên, bình tĩnh nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Người hẳn biết rõ sự tình không phải như thế”.

Tiểu Mai sắc mặt hơi đổi.

Nàng cùng Tần Thiên tiến vào trang phủ này, qua một tháng nay, hai người sống cùng nhau, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ. Tần Thiên luôn cười hì hì nghe nàng bực tức cùng oán giận, có đôi khi còn giúp nàng làm việc, lúc nàng bị chậm trễ giờ không được ăn cơm, Tần Thiên còn vụng trộm chứa chút đồ ăn cho nàng.

Tần Thiên quả thật đối tốt với nàng.

Tiểu Mai mặt lộ vẻ xấu hổ.

Nhưng là, nếu không đem sự tình đẩy hết trách nhiệm lên Tần Thiên, chính mình cũng sẽ bị đem bán đi, rõ ràng không phải do nàng làm hỏng...

Nếu sự tình thật sự không thể tránh khỏi, một người chết còn hơn cả hai cùng chết.

Nghĩ vậy, Tiểu Mai cứng rắn quyết tâm, thanh âm lạnh lùng nói: “Ta chưa bao giờ chạm qua kiện quần áo này, quần áo là ở trên tay người bị phá hư, ai biết được có phải do người làm hỏng hay không”.

Nói xong, cũng không dám nhìn nàng, quay đầu bước đi.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 2-2

“Tiểu Mai, như vậy không thể giải quyết sự tình”. Tần Thiên nhìn bóng dáng nàng, lạnh lùng lên tiếng: “Người có thể đẩy trách nhiệm cho ta, ta cũng có thể đẩy trách nhiệm lại cho người, nơi này không có người khác, trừ bỏ chúng ta cũng không ai biết chân tướng. Thời điểm bên trên hỏi xuống, chẳng lẽ chúng ta có thể trốn tránh trách nhiệm? Kết quả chỉ là cả hai đều bị phạt thôi”.

“Người...!” Tiểu Mai cước bộ dừng lại, quay đầu trừng mắt với Tần Thiên, đổi sắc mặt mấy lần, cuối cùng lại là vẻ mặt cầu xin.

Tần Thiên nhìn bộ dạng này của nàng, khinh khê thở dài.

Dưới tình huống nguy hiểm tự bảo vệ mình, là nhân chi thường tình, nàng tuy rằng không thể chấp nhận loại hành vi này, nhưng cũng sẽ không ở sau lưng trách cứ nàng ta. Hiện tại vấn đề chính yếu là giải quyết việc này, chỉ trích cũng chỉ vô dụng.

Huống chi, thời điểm khối thân thể này sinh bệnh, cũng chỉ có Tiểu Mai ở bên cạnh chiếu cố nàng. Nếu không nàng cho dù xuyên qua, cũng không nhất định giữ lại được sinh mạng.

Nàng đi đến bên cạnh Tiểu Mai, nhìn ánh mắt nàng, trong mắt đồng bệnh tương lân lộ ra nét ưu sầu, nàng nhẹ giọng nói: “Tiểu Mai, ta có thể lý giải tâm tình của người, chính ta cũng không muốn bị bán đi, ta cũng không nghĩ, chúng ta đều là người cơ khổ, mỗi ngày nhìn sắc mặt người khác mà làm việc, chỉ vì một sai lầm, chỉ vì một người mà làm cho chúng ta khốn đốn. Trong lúc đó cũng chỉ có hai ta mới chiếu cố được cho nhau, chẳng lẽ

hiện tại chúng ta muốn thương tổn lẫn nhau sao? Hiện tại loại tình huống này không phải trốn tránh trách nhiệm có thể giải quyết được vấn đề, chủ tử nổi giận, bán đi một nha hoàn hay hai nha hoàn căn bản không có gì khác biệt, hai người chúng ta ai cũng đừng nghĩ trốn tránh được”.

Tiểu Mai đột nhiên như mất hết khí lực, suy sụp ngồi xồm xuống “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Đầu tiên, chúng ta nên tỉnh táo lại, không cần hoảng, cũng không cần nháo”. Tần Thiên đã ngồi xồm xuống bên cạnh nàng, cúi đầu một hồi, rồi nói: “Linh Nhi cô nương nói hai ngày sau mới đến lấy quần áo, như vậy chúng ta nên nắm chắc khoảng thời gian hai ngày này, tuyệt đối không được để lộ ra”.

Tiểu Mai thấy nàng bình tĩnh như thế, trong lòng sinh ra chút mong chờ, nàng ngẩng đầu, dùng sức nắm lấy quần áo Tần Thiên: “Tiểu Đào, người đã nghĩ ra biện pháp giải quyết sao?”

Tần Thiên nhíu nhíu mày, lắc đầu.

Tiểu Mai nhứt chí, buông quần áo của nàng ra: “Kia không phải chỉ còn con đường chết”. Tham âm mang theo nước nỡ.

Tần Thiên cười cười, trên gương mặt mười lăm, mười sáu tuổi mơ hồ lộ ra má lúm đồng tiền, phi thường đáng yêu.

“Tiểu Mai, người không nên nhứt chí. Người nên nghĩ đến mặt tốt của vấn đề, may mắn chúng ta sớm phát hiện, nếu không, chỉ sợ ý một chút, đợi đến thời điểm Linh Nhi cô nương phát hiện, vậy một chút biện pháp đều không có”.

Tiểu Mai một phen lau nước mắt, nhìn nàng hừ một tiếng: “Người còn cười được”.

“Khóc cũng chỉ vô bổ thôi a, tâm tình tốt lên, đầu óc cũng nhanh nhạy một ít”. Tần Thiên cười giữ chặt tay nàng “Chúng ta trước tiên không nên nói này nói nọ, cố gắng làm xong việc, ăn điểm tâm mới có khí lực để nghĩ cách”.

Có lẽ lời Tần Thiên nói có tác dụng, Tiểu Mai cũng không oán trời trách đất. Nàng cùng Tần Thiên liền cố gắng đem công việc buổi sáng hoàn thành.

Tần Thiên trước tiên thu hồi kiện quần áo kia, không để người khác nhìn đến. Hai người vừa cùng nhau ăn điểm tâm xong, liền trốn ở trong phòng vụng trộm thương lượng tìm cách thoát khỏi chuyện này.

Hai người ngồi ở tấm ván gỗ trên giường, vai kề vai, đầu dựa đầu, nhẹ giọng nói thì thầm.

“Nếu không, đem lỗ nhỏ này vá lại”. Tiểu Mai xem kỹ lỗ thủng trên trường bào, vừa đúng chỗ thêu một đóa hoa phù dung. Các sợi tơ màu giống như cầm thêu ra nhiều loại hoa, đường may tinh tế nghiêm mật, trình tự rõ ràng, cho dù không hiểu về thêu thùa, chỉ nhìn thôi, Tần Thiên không thể không thừa nhận thủ pháp thêu quả thực rất xuất sắc. Cũng có thể tưởng tượng quần áo sang quý này muốn mua cũng không dễ.

Nhất định Lý di nương cực kỳ yêu thích, nếu không Linh Nhi cô nương cũng không phải tìm đến kẻ dùng kẻ khác chết thay.

“Người có quen người bên phòng thêu?” Tần Thiên một lời chỉ ra điểm mấu chốt

Tiểu Mai lập tức nhụt chí, cơ hồ hỗn hển nói: “Ta chỉ muốn tìm cách được ở lại đây giặt quần áo”.

Tần Thiên hé miệng cười.

Tiểu Mai nhìn khuôn mặt nàng tươi cười, không thể tức giận nổi, gục đầu xuống, nặng nề mà thở dài: “Thật là như vậy? Chúng ta mới đến trang phủ một tháng, không có người nào ở phòng thêu có thể đáng tin tưởng”.

Tần Thiên ý bảo nàng xem công thêu: “Thêu tinh mỹ như vậy, chỉ sợ là phòng thêu cũng không vá lại được. Vạn nhất làm không tốt, chỉ sợ càng chọc giận di nương, hơn nữa càng chứng thực tội danh của chúng ta”.

Khi nói chuyện, ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến tiếng chim Hỉ Thước kêu, Tần Thiên trong lòng khẽ động, nàng đứng lên, đi đến bên cửa sổ, thấy trên gạch ngói phòng đối diện có mấy chú Hỉ Thước ở nơi nào gọi tới gọi lui.

Tiếng kêu phá lệ vang vang làm tâm người ta vui sướng.

Tần Thiên hai mắt sáng ngời, quay đầu lại nhìn Tiểu Mai đang sầu mi khổ kiếm, vui vẻ cười nói: “Ta nghĩ ra một biện pháp, có lẽ dùng được”.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 3-1: Điềm lành

Qua hai ngày, cũng không biết có phải do Tống ma ma dặn dò A Quế cùng A Phúc, hai người phá lệ không đi tìm Tần Thiên cùng Tiểu Mai gây phiền toái, chẳng những đem chính mình sống bình lặng, có đôi khi cũng không lại gần, lại càng không tới gần phòng của các nàng nửa bước.

Kể cả Tống ma ma vẻ mặt cũng ôn hòa hơn so với bình thường. Tần Thiên suy nghĩ, có lẽ là biết các nàng không có bao nhiêu ngày yên bình nữa. Cho nên cũng có chút mềm lòng chẳng?

Bất quá sự mềm lòng này cũng chỉ có hạn, Tần Thiên nhận ra được, Tống ma ma là chủ ý muốn hi sinh hai người các nàng.

Nhưng mà chỉ là một gian phòng nho nhỏ giặt quần áo còn có nhiều chuyện như vậy, ở hiện đại cái gọi là văn phòng đấu tranh tàn khốc sao có thể cùng so sánh? Tối thiểu sẽ không hờ chút là bị đánh bị ngược liên lụy đến tính mạng. Tần Thiên không rõ, vì sao còn có người cho rằng xuyên qua là một chuyện tốt?

Trong hai ngày này, hai người khẩn cấp tiến hành kế hoạch. Tiểu Mai không chỉ một lần khẩn trương hề hề hỏi nàng: “Tiểu Đào, biện pháp này thực sự hữu dụng?”

Khi hỏi chuyện, nàng ta gắt gao nắm tay Tần Thiên, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, trong mắt tràn ngập kinh hoàng. Tần Thiên biết, nàng ta cũng cần có người cổ vũ, an ủi.

Cho nên, những lúc đó, Tần Thiên luôn mỉm cười, mơ hồ má lúm đồng tiền hiện ra thể hiện sự tự tin: “Yên tâm đi, ta ở thời điểm còn phục vụ lão gia cũng đã gặp qua loại chuyện này, nhất định mà”.

Nhưng là rốt cuộc có được hay không...

Chỉ có lão thiên gia mới biết được, nàng bất quá chỉ nắm chắc được năm phần.

Nhưng mà nếu biện pháp là do nàng nghĩ ra, để nàng tự nhận áp lực này đi, còn tốt hơn nhiều so với việc cả hai người đều rối loạn lo lắng.

Rất nhanh đã đến thời gian Linh Nhi cô nương đến lấy quần áo.

Hôm nay thời tiết đẹp, trời trong nắng ấm ngày lành. Ánh mặt trời lấp lánh chiếu vào khắp ngõ ngách trong sân, trên nóc nhà gạch ngói, có rất nhiều chim Hỉ Thước ở nơi nào bay tới nhảy nhót, chit chit chiêm chiêm, vô cùng náo nhiệt.

Trong viện giữa sân có treo mấy dây thừng thô to, mặt trên dây thừng đem phơi kiện quần áo lần trước Linh Nhi cô nương đưa tới.

Tơ lụa mát lạnh, các sợi tơ màu dưới ánh mặt trời chiếu xuống phát ra ánh sáng lấp lánh, bách hoa thêu trên áo dưới ánh mặt trời sinh động như thật, phi diều giống như đang giương cánh bay cao, lúc này đây không chỉ Tiểu Mai, ngay cả Tần Thiên cũng không nhịn được tán thưởng ra tiếng.

Cái gọi là xảo đoạt thiên công (khéo đoạt công trời) có lẽ chính là như vậy.

“A Quế các nàng không biết đi đâu, cũng không thấy Tống ma ma”. Tiểu Mai nhìn quanh trái phải, sau đó nhỏ giọng nói bên tai Tần Thiên.

Nhất định biết Linh Nhi cô nương sắp tới, cho nên tránh trước một bước, Tần Thiên trong lòng thầm nghĩ, bất quá cũng tốt, các nàng không ở đây, làm việc cũng thuận tiện hơn.

“Thời gian sắp đến rồi, Tiểu Mai, người ra cửa canh, chỉ cần nhìn thấy Linh Nhi cô nương, liền báo cho ta một tiếng” Tần Thiên chỉ đạo Tiểu Mai.

Tiểu Mai gật đầu, đi tới bên cạnh cửa, qua hai ngày này, nàng đã có thói quen nghe theo sự chỉ huy của Tần Thiên. Bên cạnh sự bối rối của nàng, Tần Thiên vẫn biểu hiện vẻ ngoài bình tĩnh làm cho nàng tin phục, nàng cũng không nghĩ đến đối với một cô nương mười lăm, mười sáu tuổi điều này thật không bình thường, nàng chỉ biết hiện tại chỉ có Tần Thiên có thể ý lại.

Tiểu Mai chân trước đi, Tần Thiên liền xoay người trở về phòng, đem kiện quần áo bị thủng ra cẩn thận phơi trên dây thừng.

Làm tốt hết thảy, nàng lui ra phía sau vài bước, tránh ở phía sau một cột to, ngẩng đầu nhìn chim Hỉ Thước trên nóc nhà.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, nàng hơi hơi nheo mắt lại, cười cười.

Như bị cái gì đó thu hút, có mấy chú chim Hỉ Thước phi xuống nóc nhà, một bên đảo quanh trên kiện quần áo, một bên cất tiếng kêu, có vẻ thực hưng phấn.

Tiếng kêu của mấy chú Hỉ Thước kia khiến chim Hỉ Thước ở chỗ khác bay lại đây, chit chit chiêm chiêm loạn thành một đoàn.

Tần Thiên nhìn ra cửa, thấy Tiểu Mai đang thò đầu ra ngoài quan sát, vẫn chưa có động tĩnh gì, hiển nhiên Linh Nhi cô nương vẫn chưa đến.

Nàng quay đầu lại, đã thấy một chú Hỉ Thước phi xuống dưới, đậu trên kiện quần áo của Lý di nương, Tần Thiên vội vàng dợm bước, muốn đuổi

chú Hỉ Thước kia đi, nhưng không cần tiến thêm một bước nào, Hỉ Thước đã vỗ cánh bay lên, xoay quanh phía trên kiệu quần áo, ánh mắt đen lúng liếng nhanh nhẹn nhìn chăm chăm Tần Thiên. Thấy nàng không có ý tổn hại chúng, lại thử thăm dò phi xuống dưới.

Tần Thiên nhìn chúng nó cười, nhẹ giọng nói: “Ngoan, bây giờ chưa đến thời điểm, chỉ cần các người hợp tác, ta nhất định không bạc đãi các người”.

Nàng canh giữ bên cạnh quần áo, chỉ cần Hỉ Thước phi xuống dưới, nàng liền đuổi chúng nó đi, nhưng cũng không làm chúng bị thương. Vài lần như thế, ngay lúc Hỉ Thước sắp mất đi kiên nhẫn, cửa sổ truyền đến thanh âm dè dặt của Tiểu Mai: “Linh Nhi cô nương đến”.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 3-2

Tần Thiên nghe thấy, nhìn Hỉ Thước trên bầu trời liếc mắt một cái, vội vàng thối lui đến mặt sau cây cột.

Hỉ Thước thấy người rút cục tránh đi, cao hứng chụp cánh lao xuống, một lát đã đậu trên quần áo, cúi đầu dùng móng cào cào.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa vang lên âm thanh của Linh Nhi cô nương: “Tổng ma ma, người vừa từ chỗ nào trở về vậy?”

Tiếp theo là thanh âm náo nhiệt của Tổng ma ma: “Ta mới vừa từ chỗ phu nhân trở về, từ xa đã thấy cô nương, vội chạy lại đây”.

Nghe được thanh âm các nàng, Tiểu Mai nhất thời luống cuống, sợ tới mức mặt trắng bệch, vội vàng thối lui đến bên người Tần Thiên, mở to hai mắt nhìn hướng ra cửa.

“Phu nhân khỏe không?” Ngoài cửa, Linh Nhi cô nương không nhanh không chậm hỏi.

“Phu nhân khỏe, ta ở trong sân đợi cả buổi mới thấy phu nhân, cho nên lúc sau mới gấp trở về, không ở trong này tiếp đãi cô nương, hi vọng cô nương không lấy làm phiền lòng”. Tổng ma ma thanh âm mỉm cười, hoàn toàn có thể tưởng tượng bà lúc này dáng vẻ tươi cười nịnh nọt.

“Ma ma sao lại nói như vậy. Bất quá là tới lấy vài món quần áo, ta tự đi lấy được, không dám làm phiền ma ma”.

Thanh âm hai người cách cửa càng ngày càng gần.

Tần Thiên biết thành bại là ở lúc này, nàng đẩy Tiểu Mai ra, vội tiến lên đuổi nhóm Hỉ Thước đang bám trên kiện quần áo phơi trên dây thừng.

Nhưng mà trên quần áo này không biết có gì hấp dẫn đám Hỉ Thước, đám Hỉ Thước tuy rằng hoảng sợ nhưng lại luyện tiếc buông ra, vì vậy nhất tề cặp quần áo bay đi.

Thời điểm Linh Nhi cô nương và Tống ma ma bước vào trong sân, đúng lúc nhìn thấy một màn Hỉ Thước cặp quần áo bay đi mất.

Hai người nhất tề biến sắc.

Linh Nhi cô nương chỉ vào bầu trời đậm chôn nói: “Không xong rồi, quần áo bị chim chóc cặp bay đi rồi”.

Mà Tống ma ma một bên vội xoay người cầm một khối đá to định hướng về nhóm Hỉ Thước đuổi đánh. Tần Thiên nhìn thấy, vội vàng tiến lên ngăn nàng lại.

Nàng gắt gao giữ chặt tay Tống ma ma đang cầm khối thạch đá, lớn tiếng nói: “Tống ma ma, trăm ngàn không thể, đây chính là điềm lành a”.

Nói xong, Tần Thiên tại thời điểm Tống ma ma cùng Linh Nhi cô nương đang trở mắt nhìn liên hướng về phương hướng Hỉ Thước rời đi, bùm một tiếng quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái, sau đó lớn tiếng nói: “Hỉ Thước là cát điều, nhiều Hỉ Thước đem quần áo di nương cặp bay đi như vậy, nhất định sẽ có đại hỷ sự xuất hiện trên người di nương. Ma ma đuổi đánh Hỉ Thước, cũng chính là đem không khí vui mừng đánh bay đi mất rồi”.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 4-1: Ai ai cũng vui vẻ

Cổ nhân vốn kính thần, e ngại quỷ, hỉ cát tị hung, đối với loại chuyện này, nhất định rất miễn cảm.

Nghe được Tần Thiên nói như vậy, Tống ma ma cầm tảng đá trong tay nhưng không dám ném ra, một bàn tay giơ ở không trung, nửa vời phi thường quái dị. Bên cạnh, Linh Nhi cô nương một chốc nhìn bầu trời, một chốc lại nhìn Tần Thiên đang quỳ ở kia, cũng không biết nên có phản ứng như thế nào.

Lúc này, Tần Thiên lặng lẽ quay đầu, ném ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Mai đang ngốc lăng ở một bên.

Tiểu Mai nhìn thấy, cũng biết đây là thời khắc quyết định vận mệnh hai người, vội vàng thu liễm hoảng sợ, bùm một tiếng quỳ xuống, chỉ vào bầu trời lớn tiếng nói: “Tống ... Tống ma ma, trước kia trong viện chúng ta làm gì có nhiều Hỉ Thước như vậy? Nhưng từ khi Linh Nhi cô nương đem quần áo di nương đến, Hỉ Thước một ngày rồi lại một ngày càng lúc càng nhiều dường như tụ tập hết về đây. Đặc biệt thời điểm chúng ta đang giặt tẩy kiện quần áo bị chim cắp đi kia, đám Hỉ Thước phản ứng rất đặc biệt, cũng không biết là chuyện gì đang xảy ra”.

Tiểu Mai vừa mới bắt đầu còn có chút khẩn trương, nhưng rồi nói chậm rãi cũng có đầu đuôi, thần tình hai người biểu lộ ra cũng giống nhau.

Những lời này là hai người trước đã thương lượng qua, bất quá Tiểu Mai biểu hiện rất khá, Tần Thiên vụng trộm liếc mắt nhìn về phía nàng, ánh mắt mang ý cổ vũ.

Tiểu Mai hoảng sợ, lại vội vàng cho rằng nói như vậy chưa được.

Cùng Linh Nhi đi tới, còn có hai nha hoàn ăn mặc chỉnh tề, các nàng theo Linh Nhi tới đây bắt người, nào ai biết vừa tới liền gặp tình huống như vậy, nhất thời đều ngẩn ngơ giật mình không biết làm sao.

Linh Nhi cùng Tống ma ma trải qua một lúc lâu cũng hồi phục tinh thần, Linh Nhi đi đến trước mặt hai người, nhìn nhìn, bán tín bán nghi nói: “Thực sự có chuyện như vậy?”

Tiểu Mai có chút chột dạ, không dám nói tiếp. Tần Thiên lại ngẩng đầu lên, mở to hai mắt, ánh mắt đơn thuần trong trẻo, nói: “Là thật, Linh Nhi cô nương, lão gia trước kia của ta cũng từng phát sinh qua loại chuyện này, khi đang là tú tài, thời điểm quần áo phơi bên ngoài cũng bị Hỉ Thước cắp bay đi mất, kết quả đi thi trúng bảng nhãn”.

Dù sao nói dối cũng không đánh thuế a.

Nghe xong lời hai người, Linh Nhi rũ mắt trầm ngâm một lát, lại nhìn phương hướng Hỉ Thước bay đi một lát, tiếp theo lại nhìn về phía Tống ma ma, người phía sau cũng đang nhìn nàng, đôi mắt nhỏ hẹp con người đang đảo qua đảo lại.

Linh Nhi bỗng nhiên nở nụ cười: “Cũng đúng, quần áo bị một đám Hỉ Thước cắp bay đi, không phải điềm lành thì là gì?”

Tống ma ma ở bên cạnh cũng vỗ tay cười phụ họa: “Đương nhiên là điềm lành. Lão bà ta từng tuổi này rồi, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, Linh Nhi cô nương, cô nương nên nói cho di nương, để di nương vui vẻ”.

Linh Nhi cười nói: “Đó là điều đương nhiên”. Di nương không thấy kiện quần áo mà mình thích nhất đâu, không thể không có lý do hợp lý. Tính

tình di nương một năm rồi lại qua một năm càng ngày càng dễ nóng tính, phu nhân cũng không thể ép trụ.

Hai người bên cạnh người một lời ta một lời đều nói mấy câu cát tường.

Linh Nhi nhìn về phía hai người Tần Thiên và Tiểu Mai, cười nói: “Các người đứng lên đi, thu nốt số quần áo còn lại, ta đi trước hồi bẩm di nương, di nương nếu muốn thấy các người, sẽ gọi các người đến”.

Tần Thiên nhìn Linh Nhi cô nương cười nói: “Cô nương nói như thế nào, chúng ta sẽ làm như thế”.

Linh Nhi ở trên mặt nàng ánh mắt vòng vo chuyển, cười cười: “Thật là một nha đầu may mắn”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 4-2

Tần Thiên cùng Tiểu Mai bằng tốc độ nhanh nhất thu thập số quần áo còn lại của di nương, Linh Nhi cùng các nàng lại đây hỗ trợ cẩn thận kiểm tra một lần, thấy các nàng tẩy quần áo sạch sẽ, gấp chỉnh tề, rất vừa lòng.

Trong lúc Linh Nhi mắt lạnh xem xem các nàng, Tiểu Mai dưới ánh mắt nàng ta không khỏi có chút co rúm người, nhưng mà tiểu nha đầu Tiểu Đào kia lại có thể đón lấy ánh mắt nàng ta lộ ra khuôn mặt tươi cười. Điều này thật sự ngoài ý muốn của nàng, nhớ ngày đó, thời điểm Tiểu Đào vừa bị bán vào phủ, vừa thấy nha hoàn cấp trên, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Không khỏi lại đưa mắt nhìn Tần Thiên.

Chuẩn bị tốt mọi việc, Linh Nhi mấy người đi khỏi phòng giặt quần áo.

Chuyện tình chim Hỉ Thước cặp quần áo di nương bay đi ở nhà chính có rất nhiều người nhìn thấy. Trong nhất thời, trong phủ ồn ào huyên náo, hôm đó buổi chiều, Lý di nương còn gọi Tống ma ma qua. Không lâu sau, Tống ma ma trở về vẻ mặt vui mừng, cho mỗi người Tần Thiên cùng Tiểu Mai mười đồng tiền, nói là Lý di nương thưởng.

Lúc này Tần Thiên biết, tình thế nguy hiểm đã trôi qua.

Sau Tiểu Mai vụng trộm nói với Tần Thiên: “Di nương thưởng hạ nhân chắc chắn không chỉ mười đồng tiền ít ỏi như vậy, nhất định là Tống ma ma nuốt trọn rồi”.

“Người còn nghĩ như vậy, chúng ta chẳng những không bị đem bán đi, còn có tiền thưởng, đã là tốt lắm rồi”. Tần Thiên cười nói với nàng.

“Tiểu Đào, người hiền như vậy, thực dễ dàng bị bắt nạt”. Tiểu Mai oán hận.

Đây cũng chỉ là chuyện bất lực, nếu không nghĩ như vậy, lại bị người phía trên bắt nạt, cũng đã đủ tức chết rồi, có làm gì được đâu? Làm gì cũng không thể thay đổi mà còn bức tức hao tổn tinh thần, không phải khiến chính mình càng thêm oán giận sao?

Tần Thiên hé miệng cười, cũng không nói ra ý nghĩ của mình.

Tiểu Mai lại hỏi: “Kiện quần áo kia làm sao bây giờ?”

Tần Thiên cười nói: “Hiện tại còn ai quản đến chuyện kiện quần áo kia nữa”. Kiện quần áo bị phá hỏng kia từ này sẽ chôn chặt trong lòng chúng ta, không bao giờ được nhắc tới nữa.

Chuyện này mặc kệ là đối với ai đều là chuyện tốt. Các nàng không bị bán đi, lại có tiền thưởng. Linh Nhi cùng Tống ma ma cũng không bị trách phạt. Phải biết rằng, cho dù các nàng tìm được kẻ chết thay, cũng không thoát khỏi can hệ, chỉ là trừng phạt nặng hay nhẹ mà thôi. Mà Lý di nương mất đi vật yêu quý cũng không phần nộ, ngược lại còn có thể cao hứng vui vẻ, không phải toàn chuyện tốt sao?

Ai ai cũng vui mừng.

Việc này qua đi, có lẽ do Tống ma ma vô duyên vô cớ được nhận tiền thưởng, Tần Thiên cùng Tiểu Mai ở phòng giặt quần áo cuộc sống trở nên khá hơn, thức ăn cũng tốt hơn một ít. Ngày trôi qua tuy rằng bình thản, nhưng an ổn. Tại thời điểm Tần Thiên hoàn toàn buông bỏ việc này, bỗng nhiên có một ngày, có một ma ma đi vào phòng giặt quần áo, nói với Tống ma ma, Đại phu nhân muốn thấy các nàng.

Đang giặt quần áo, Tần Thiên nghe thấy lời này tay bỗng buông lỏng, quần áo trong tay rơi vào bồn gỗ, bắn nước tung tóe lên khắp người nàng.

Nàng bỗng nhiên có dự cảm xấu.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 5: Dương gia Đại phu nhân

Sân viện Đại phu nhân tọa lạc tại phía Đông của trang phủ.

Tuy vào trang phủ lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên Tiểu Mai và Tần Thiên đi vào nơi này.

Dù tâm tình bất ổn, Tần Thiên vẫn không khỏi bị khu nhà chính trang lệ này hấp dẫn.

Trang phủ mang nét điển hình của kiến trúc Nam phương, đình đài lầu các, tú lỵ cao ngất, hành lang dài, uốn lượn khúc chiết, bốn phía có có cây cầu nhỏ bắc qua hồ nước, kỳ hoa dị thảo chiếm phần lớn khu viện này, thiết kế bố cục đại khí mà tinh xảo, nhưng lại phi thường xa hoa.

Tần Thiên cảm thấy, trang phủ so với trong tưởng tượng của nàng càng thêm phú quý.

Dương ma ma dẫn dắt các nàng, dọc theo đường đi nói về quy củ trong viện của Đại phu nhân.

“Phu nhân kỳ thật là một người hòa khí, nhưng ghét nhất hạ nhân dối trá lừa gạt, phu nhân hỏi các người cái gì, đều phải thành thật trả lời, trăm ngàn đừng nghĩ giấu giếm lừa phu nhân”.

Nói xong, Dương ma ma quay đầu lại, ánh mắt sắc bén liếc các nàng một cái: “Phu nhân là người thế nào, hẳn các người biết rõ rồi chứ”.

Tiểu Mai chợt dạ, kim lòng không được khẽ run lên.

Tần Thiên trong lòng cũng nhảy lên một cái.

Đại phu nhân ở trang phủ là người như thế nào đây? Nhắc đến tên của bà, chỉ sợ toàn thương nhân trong Dương thành đều phải giơ ngón tay cái lên tỏ ý khâm phục.

Bởi vì Đại phu nhân thân là nữ nhân lại có thể đảm đương công việc của nam nhân mà còn làm rất tốt. Bà là chủ quản của Thịnh Thế Trà Hành.

Theo đạo lý, là một nữ nhân, bà không thể xuất đầu lộ diện, nhưng tình huống ở trang phủ lại không giống. Bởi vì 13 năm trước, lão gia của trang phủ sau khi đem Trà Hành phát dương quang đại, bỗng nhiên bệnh từ trần, bỏ lại một nhà nữ nhân cùng mấy đứa con nhỏ và gia sản khổng lồ.

Trang phủ phu nhân không để ý đồn đãi thế tục, xuất đầu lộ diện, cũng không biết dùng phương pháp gì, đánh lui tất cả những kẻ trong dòng họ muốn nhân cơ hội đoạt lấy tài sản trang phủ, mặc dù lấy thân phận nữ nhân, nhưng lại khởi động toàn bộ sinh ý, duy trì việc kinh doanh Thịnh Thế phần hoa.

Cho nên nói, trang phủ phu nhân có kiến thức có sự quyết đoán, không giống với các phu nhân trong các trang phủ lớn khác, tuyệt đối không phải hù dọa, đây là người so với Lý di nương càng khó đối phó hơn.

Bà ta bỗng nhiên muốn gặp mình cùng Tiểu Mai, rốt cuộc là phát hiện điều gì?

Đang mãi suy nghĩ, Dương ma ma đã dẫn các nàng đi vào trước sân một tòa biệt viện, đi qua cổng vòm, gặp một đại viện, sân trồng trúc, gió thổi qua sà sạt rung động.

Có vài tiểu nha đầu đang ngồi ở hành lang, thấy các nàng đi vào, một bên thông báo, một bên vén rèm cửa một châu lên, Dương ma ma mang theo Tần Thiên hai người tiến vào.

Đi vào liền ngửi thấy mùi đàn hương thoang thoảng, Tần Thiên hai người còn chưa thấy rõ trang trí bên trong, đã bị Dương ma ma đẩy vào nội thất phía đông.

Đi vào liền thấy dựa vào cửa sổ trong phòng có đặt một chiếc ghế bành trang trí hoa văn cúc lê, ngồi trên ghế là một nữ tử tầm bốn mươi tuổi.

Bà ta da mặt trắng mịn, dung mạo đoan trang, mặc một kiện áo ngoài màu lam thẫm cùng màu với đế giày, váy màu trắng, tóc đen sau đầu vấn thành một vòng tròn, chỉ dùng một cây trâm làm bằng dương chi bạch ngọc, trên cổ tay đeo một vòng ngọc.

Nữ tử này bộ dáng trắng trong thuần khiết, toàn thân không dùng nhiều trang sức, nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy một loại thần thái ung dung, đặc biệt là vẻ không giận mà uy, làm cho người khác vừa thấy liền đoán được thân phận của nàng.

Tần Thiên biết, đó chính là Đại phu nhân.

Đứng bên cạnh Đại phu nhân là một nữ tử khoảng hơn ba mươi tuổi. Lúc này nữ tử đem một chung trà bằng sứ trắng Thanh Hoa tới tay Đại phu nhân, sau đó quay đầu hướng hai người Tần Thiên quát: “Thất thần làm cái gì, còn không mau dập đầu trước Đại phu nhân”.

Tần Thiên và Tiểu Mai vội quỳ xuống dập đầu, phục trên mặt đất không dám ngẩng lên.

Tiếp đó, Tần Thiên nghe thấy có người nói: “Nguyệt nương, đem vật kia lấy ra cho các nàng xem”.

Thanh âm bình tĩnh, trầm ổn, lộ ra một cỗ uy nghi, Tần Thiên biết, đây là thanh âm của Đại phu nhân.

Tiếp theo nàng nghe thấy thanh âm cung kính của Nguyệt nương đáp: “Dạ”. Sau đó là một vài tiếng động nhỏ, rồi một kiện quần áo mềm mại hoa hoa lệ lệ gì đó bị ném tới trước mặt hai người.

Tần Thiên thấy rõ vật trước mặt, lập tức đổ mồ hôi lạnh. Bên cạnh Tiểu Mai lại sợ hãi kêu ra tiếng.

Đây đúng là y bào của Lý di nương bị chim cắn đi. Lúc này y bào đã bị rách mướp, mặt trên áo bị móng Hi Thước cào ra vô số lỗ nhỏ, ần ần, còn có thể nhìn thấy dấu vết các nàng đã làm.

Trên đỉnh đầu lại vang lên thanh âm sắc giọng của Đại phu nhân: “Tin rằng các người cũng không cần ta phải nói thêm gì nữa. Không nghĩ tới trong trang phủ chúng ta còn có loại nô tỳ lừa trên gạt dưới. Trang phủ này không còn là nơi dung thân của các người nữa, Nguyệt nương, gọi người đến, đem các nàng bán đi”.

Tiểu Mai nghe được lời ấy, “Oa” một tiếng khóc lớn, nàng hướng về phía Đại phu nhân liên tục dập đầu, khóc nói: “Xin phu nhân thương xót, đừng đem nô tỳ bán đi. Chúng ta là bị bắt buộc. Chúng ta cũng không có biện pháp khác mà. Phu nhân, xin thương xót!”

Tần Thiên cũng ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn thẳng Đại phu nhân, đã thấy bà chậm rãi bưng chung trà lên nhấp miệng, tư thái đoan trang, sắc mặt lãnh trầm như nước, cũng không vì những lời cầu xin của Tiểu Mai mà nửa điểm dao động.

Vận mệnh các nàng đối với bà ta mà nói không có ý nghĩa gì cả.

Tần Thiên trong lòng dần dần tích tụ một cỗ tức giận.

Mắt thấy Nguyệt nương đi ra gọi vào hai ma ma thân thể khỏe mạnh, mắt thấy hai ma ma xắn tay áo lên tới gần các nàng, Tiểu Mai thân mình đổ

nhào xuống mặt đất, sợ tới mức toàn thân không còn chút máu, run rẩy kịch liệt.

Tần Thiên cũng gấp đến mức sắc mặt trắng bệch.

Chẳng lẽ cứ như vậy bị bán đi? Là nha đầu làm việc trong phú gia bán ra ngoài cũng không phải tới nơi tử tế gì, hoặc là đến mấy cái chỗ dơ bẩn đó, hoặc là bị mấy nam nhân hạ đẳng mua về.

Chẳng lẽ nàng hao hết tâm tư, cứ như vậy rơi vào kết cục này?

Các nàng có gì sai đâu?

Lúc này, cho dù tính cách lạc quan, Tần Thiên cũng không có lý do gì để an ủi chính mình.

Vận mệnh có đôi khi cũng phải do bản thân mình tranh thủ cơ hội.

Lúc này, một ma ma tiến lên tóm lấy Tần Thiên, Tần Thiên nổi cơn tức, dùng sức đẩy bà ta ra, đứng dậy, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Đại phu nhân lớn tiếng nói: “Phu nhân, người là người làm ăn thành công, như thế nào lại không phân rõ phải trái?”

Lời này vừa nói ra, tất cả đều ngây ngẩn cả người, ma ma đang nắm áo Tiểu Mai cũng đình chỉ động tác, trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Thiên.

Trên đời này có thể có một nô tài lớn mật như vậy.

Đại phu nhân một ngụm trà trong miệng cũng chưa nuốt vào, lạnh lùng nhìn chăm chăm Tần Thiên, sắc mặt vẫn như cũ lãnh trầm, cũng không nhìn ra vẻ mặt đặc biệt gì.

Nguyệt nương bên cạnh trước phục hồi tinh thần, nàng tức giận đến cả người phát run, chỉ vào Tần Thiên kêu lên: “Phản rồi, phản rồi, thân là nô tỳ cũng muốn cùng chủ tử hô to gọi nhỏ, người muốn chết sao?”

Tần Thiên tuyệt không úy kỵ trường mắt nhìn Nguyệt nương, lớn tiếng nói: “Nguyệt nương, chúng ta bị bán đi người không phải không biết, kết cục so với chết không có gì khác biệt. Dù sao cũng chết, ta vì sao không thể nói ra suy nghĩ trong lòng?” Nói xong, Tần Thiên lại nhìn về phía Đại phu nhân, gằn từng tiếng nói: “Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Đại phu nhân, người không hỏi trắng đen rõ ràng, đã đem chúng ta bán đi, chẳng lẽ là tác phong của người?”

Đại phu nhân sắc mặt càng ngày càng trầm, ánh mắt như có dao làm người ta sợ hãi tàn khốc, bà cầm trong tay chung trà đem tới đập mạnh trên mặt bàn, “Phanh” một tiếng, làm Tiểu Mai sợ tới mức run lên.

Tiểu Mai tỉnh táo lại, đánh về phía Tần Thiên, khóc nói: “Người im miệng đi, đừng nói nữa”.

Đồng thời, Nguyệt nương cũng chỉ vào Tần Thiên quát lên: “Thật đáng chê cười. Phu nhân bán nô tài còn cần phải có sự đồng ý của các người sao? Người đâu, tới vả miệng cho ta”.

Hai ma ma hướng về phía Tần Thiên. Tần Thiên trong cơn giận giữ, vội đi lên, đem bàn tay to của một ma ma đẩy văng ra, trong miệng mắng to: “Đều cút ngay cho ta, muốn đánh cũng phải để ta nói xong hẵng đánh”.

Nàng chịu đựng lâu như vậy, vẫn thật cẩn thận, nghiêm ngặt tuân thủ bốn phận, bị người hãm hại cũng không dám nói ra, trăm phương nghìn kế nghĩ ra biện pháp thoát thân, kết quả thế nào? Bất quá kết cục là thế này đây.

Nếu thật sự không tránh được việc bị bán đi, vậy đại náo một hồi, có chết cũng chết một cách thống khoái, nói ra khẩu khí trong lòng.

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 6-1: Chọi gà

Trước khi Tần Thiên hai người đến, Đại phu nhân vừa mới gặp đại chương quỹ Trà Hành thông báo sổ sách, sau khi kiểm tra xong, đại chương quỹ vừa đi khỏi, Đại phu nhân nói với nha hoàn Nguyệt nương thân tín bên cạnh: “Tín Xuyên càng ngày càng kỳ cục, gọi hẳn phụ trách thu trà, hẳn thế nhưng lại làm ra hành vi cân thiếu bất nghĩa này”.

Đại phu nhân càng nói càng giận, càng nói càng thất vọng: “Thời điểm lão gia còn sống, thường xuyên nói, nông dân trồng trà rất đáng thương, quanh năm suốt tháng vất vả cày cấy, cũng bất quá chỉ có thể đủ ăn, nuôi sống người nhà, nếu gặp phải thời tiết không tốt, trong một năm liền bị chặt đứt đường sống. Lão gia từng dặn dò ta hàng trăm ngàn lần, Thịnh Thế chúng ta tuyệt đối không thể dùng thủ đoạn trái lương tâm này để kiếm tiền”.

Đại phu nhân nắm chặt khăn tay, đau lòng nói: “Những lời này ta không chỉ một lần nói với Tín Xuyên, nhưng không nghĩ tới, hẳn vẫn làm ra loại chuyện này” bà vỗ bàn: “Còn tiếp tục làm như vậy, uy tín của Thịnh Thế chỉ sợ đều bị hủy trong tay hẳn”.

Thịnh Thế Trà Hành kinh doanh là lá trà đã qua xử lý. Đầu tiên là thu mua chè tươi tại các trà nông, tiếp theo đem chè tươi theo đặc tính của từng loại xử lý thành đủ loại lá trà, sau đó đem bán đi các nơi trên cả nước, thu lợi rất nhiều.

Nguồn cung cấp chủ yếu cho Thịnh Thế Trà Hành là trà nông ở vùng núi phụ cận Dương Thành, có đôi khi cũng đi tỉnh ngoài thu mua chè tươi.

Trước kia, chuyện thu trà đã có người khác phụ trách, nhưng năm nay, Đại phu nhân không chịu được Lý di nương cứ một mực ỉ ôi đòi hỏi, đem việc thu mua chè tươi giao cho Nhị thiếu gia trang phủ Tín Xuyên, nhưng không ngờ tới chưa được bao lâu đã xảy ra chuyện này.

Việc này làm cho mười mấy năm công sức phát triển Thịnh Thế Trà Hành ảnh hưởng rất lớn, Đại phu nhân như thế nào có thể dễ dàng tha thứ?

Nguyệt nương là nha hoàn hồi môn của Đại phu nhân, cho tới nay đều đi theo bên người phu nhân hỗ trợ xử lý các việc ở Trà Hành, nhận được sự tín nhiệm của Đại phu nhân, cũng hiểu rõ nhất tâm tư của Đại phu nhân.

Nàng một bên giúp Đại phu nhân xoa bóp bả vai, một bên nhẹ giọng nói: “Phu nhân, ngài không cần nóng vội, tức giận kéo hại thân thể. Nhị thiếu gia vốn nhiều khiếm khuyết, cần chậm rãi chỉ dạy, đáng tiếc...” Nói tới đây, nàng bỗng ngừng lại, không nói gì thêm nữa.

Đại phu nhân sao không biết ý tứ của nàng.

Đáng tiếc ... đáng tiếc Tín Ngạn bẩm sinh bị điếc, nếu không hẳn chính là sự chọn lựa tốt nhất, sẽ không phải như hiện tại lo phiền nhiều việc.

Nói tới con của mình, Đại phu nhân xót xa trăm mối, khó có thể thư giải, không khỏi thở dài.

Đúng lúc này, nghe thấy nha hoàn bên ngoài thông báo, Dương ma ma đã trở lại.

Nguyệt nương nói: “Chắc là mang hai nha đầu nhìn thấy điềm lành kia đến”.

“Điềm lành?” Đại phu nhân nắm khăn tay cười lạnh: “Ta còn chưa chết, ngay cả nha đầu hạ đẳng nhất trong phủ cũng muốn đi lấy lòng bên kia, tẩy kiện quần áo cũng có thể tẩy ra được Điềm lành”.

Đối với điềm lành gây ra ồn ào huyên náo trong phủ, Nguyệt nương cũng một bụng tức giận, nàng cúi xuống bên tai Đại phu nhân căn dặn nói: “Phu nhân, muốn gió lặng, không ngại giết gà dọa khỉ”.

Đại phu nhân giận tái mặt đi ra.

Khi Tần Thiên cùng Tiểu Mai tiến vào, Đại phu nhân không nói hai lời liền quyết định đem hai nàng bán đi.

Chính là làm cho Đại phu nhân và Nguyệt nương không ngờ tới, vốn là một con gà mái nhỏ yếu đuối lại bỗng nhiên biến thành một con gà chọi nói những lời cả vú lấp miệng em.

Chẳng những dám chống đối người trong phòng phu nhân, còn dám mắng phu nhân không phân rõ phải trái.

Dù Đại phu nhân kiến thức rộng rãi cũng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Nguyệt nương lại phân phó một ma ma khác tới giữ lấy Tần Thiên.

Đối mặt với tình thế cấp bách, Tần Thiên bằng bất cứ giá nào, ai cũng đều có giới hạn nhẫn nhịn, kể cả Phật tổ tu dưỡng tốt đến mấy lúc gặp loại chuyện này cũng không khỏi rống giận.

Nàng tuy rằng xuyên qua thành nha hoàn, chẳng lẽ nàng cũng trở thành một nha hoàn đê tiện không rên một tiếng đã chịu cho người khác bài bố? Một khi bị bán ra ngoài, vận mệnh không cần nói cũng biết. Nếu nói khó nghe, ngay cả chết cũng không bằng.

Tần Thiên chỉ cảm thấy một cỗ trọc khí tràn ngập trong lòng, cũng không biết nên oán ai, chỉ biết mình tuyệt đối không thể cứ như vậy ngoan ngoãn nhận mệnh.

Nàng phản kháng vùng lên, cùng các ma ma đánh thành một đoàn, mang loại khí thể đồng quy vu tận. Bên cạnh Tiểu Mai xem đến choáng váng, không nghĩ tới nàng ngày thường luôn cười hì hì, như một con cừu nhỏ dễ bị khi dễ, hóa ra khi nổi giận lên cũng đáng sợ như sói a.

Mắt thấy bởi vì Tần Thiên phản kháng, Đại phu nhân sắc mặt càng ngày càng khó coi, trong đầu Tiểu Mai nhanh chóng chuyển ý niệm.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 6-2

Một người chọi hai người, chỉ chốc lát, Tần Thiên đã bị nhóm ma ma ấn quỳ xuống đất, hai tay hoàn toàn bị chế trụ, một ma ma giơ tay lên tát một bạt tai ở trên mặt nàng, Tần Thiên không chút nào yếu thế, ngẩng đầu lên, húc đầu vào bên hông ma ma kia.

“Ai u uy! Tiện nhân này, không muốn sống chẳng”. Ma ma vội ôm thắt lưng, lui hai bước, thở phì phì mắng.

Bên kia Nguyệt nương kêu lên: “Đem các nàng xuống, trước đánh hai mươi đại bản”.

Nhóm ma ma được lệnh, dùng sức đem các nàng kéo ra bên ngoài. Tần Thiên dùng chân đá, dùng răng cắn, trong nhất thời nhóm ma ma cũng không dám tới gần. Tuy vậy, bên kia, Tiểu Mai không có lá gan phản kháng, nàng ta sợ tới mức vừa khóc vừa đứng lên, trong tình thế cấp bách chỉ tay vào Tần Thiên nói: “Không liên quan đến ta, đều là chủ ý của Tiểu Đào, hết thảy đều là do Tiểu Đào nghĩ ra, cùng ta không có quan hệ. Đại phu nhân, xin tha mạng”.

Đại phu nhân cùng Nguyệt nương đều giật mình, không nghĩ tới còn chưa đấu võ, hai người đã có xích mích nội bộ.

Đại phu nhân cười lạnh nhìn Tần Thiên, muốn nhìn xem nàng có phản ứng như thế nào.

Tần Thiên nghe thấy Tiểu Mai nói như vậy, cũng ngây ngẩn cả người. Nàng ngừng giây dũa, nhìn về phía Tiểu Mai, Tiểu Mai chột dạ không dám

nhìn nàng, chỉ vội dập đầu trước Đại phu nhân.

Tần Thiên nhìn Tiểu Mai nói: “Tiểu Mai, người nói như vậy ta cũng không trách người. Là ta tự chọn phản kháng, ta cũng không thể cưỡng bức người theo sự lựa chọn của ta. Về sau, người và ta không hề có quan hệ, hãy tự lo bản thân cho tốt”. Nói xong, nhìn về phía Nguyệt nương ngang nhiên nói: “Nguyệt nương, Tiểu Mai nói không sai, chủ ý đều do ta nghĩ ra, cùng nàng không có liên quan, muốn đánh thì đánh ta đi”.

Tiểu Mai không nghĩ tới nàng lại nói như vậy, thoáng quay đầu, mắt hàm chứa lệ, có chút xấu hổ lại có chút cảm kích nhìn nàng một cái.

Đại phu nhân nghe đến đó, khóe miệng cười lạnh biến mất, trầm giọng nói: “Nếu là như vậy, thả Tiểu Mai đi”.

Tiểu Mai nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Hai mươi đại bản, đánh như vậy, nói không chừng mất cả mạng, tuy rằng bán đứng Tiểu Đào có chút bất nghĩa, nhưng tính mạng của bản thân so với bất cứ điều gì cũng quan trọng hơn.

Một ma ma lại tiến lên kéo Tần Thiên, Tần Thiên quả thật không muốn bị đánh, nhưng cũng không trốn được, liền giãy dụa, một bên hướng Đại phu nhân rống lên: “Phu nhân, ta biết trong mắt người, chúng ta chỉ là kẻ râu ria. Xử lý chúng ta so với xử lý một con gà còn dễ dàng hơn nhiều, lúc giết gà, tự nhiên không cần hỏi đến con gà đó có ủy khuất hay không, khi xử lý chúng ta vấn đề này càng không cần nói tới”.

Một tiểu nha đầu bên cạnh nghe được lời này, nhin không được bật cười ra tiếng. Vốn một bụng đầy lửa giận, Đại phu nhân nghe thấy cũng có chút buồn cười, nhưng vì duy trì uy nghiêm, liền cưỡng chế nhin xuống. Nguyệt nương cũng cúi đầu xuống, kéo kéo khóe miệng.

Nhưng mà Tần Thiên cũng không có tâm tư nói giỡn. Nàng đang nổi nóng, từng câu chữ đều phát ra từ sự phẫn nộ trong lòng, cũng không lưu ý sắc mặt người khác thế nào, vẫn là vẻ mặt đang bị phẫn.

“Nhưng Đại phu nhân, người là người làm ăn. Người chưởng quản một Trà Hành lớn như vậy, trong Trà Hành cũng có rất nhiều người giống như ta vậy. Những người đó vì Trà Hành ra sức làm việc, nếu bọn họ cũng phát sinh tình huống như thế này, phu nhân có phải hay không cũng xử trí mọi việc trắng đen lẫn lộn? Chẳng phải là phu nhân mong muốn nô tài đều trung thành, tận tâm với trang phủ hay sao? Vậy phu nhân vì sao không thể đối đãi chúng ta công bằng một chút. Chúng ta cũng là người trong trang phủ, dựa vào cái gì nhất bên trọng nhất bên khinh, phu nhân xử sự như thế, thật sự có phải là một chủ tử công tư phân minh”.

Nghe đến đó, Đại phu nhân không có ý cười, bởi vì bà phát hiện, nàng bị tiểu nha đầu này dùng lời nói dồn vào chân tường.

Chủ tử xử trí nô tài vốn là thiên kinh địa nghĩa. Ai dám phản kháng nói nhiều lời với chủ tử như vậy? Nhưng nàng đem chính mình cùng tiểu nhị Trà Hành liên hệ với nhau, lại lấy đương gia công bằng liêm chính chụp mũ lên Đại phu nhân, làm cho bà cảm thấy, nếu không cho nàng cơ hội nói, bản thân mình quả thật đã xử sự sai.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Đại phu nhân nhìn Tần Thiên không khỏi có một tia ngạc nhiên, ngạc nhiên không chỉ bởi tiểu nha đầu này cơ trí có tài ăn nói mà còn vì dũng khí đảm lượng của nàng.

Không phải ai cũng có lá gan ngay trong tuyệt cảnh dứt bỏ sinh tử, được ăn cả ngã về không như vậy.

Ma ma kéo Tần Thiên thấy nàng càng nói càng quá đáng, lại bảo hai người khác cùng tới giúp, muốn đem Tần Thiên thật nhanh lôi xuống,

không để phu nhân nổi giận. Nhưng không nghĩ tới, phu nhân lại nâng tay áo lên nói: “Buông nàng ra”.

Các ma ma hai mặt nhìn nhau, trong lòng dù ngạc nhiên, nhưng vẫn nghe lời buông Tần Thiên ra.

Tần Thiên được tự do, đầu tiên là sờ cổ tay bị nắm đau, sau đó giương mắt nhìn thẳng Đại phu nhân, trong đầu ý niệm nhanh chóng chuyển.

Phu nhân sai người buông nàng ra, có thể thấy được việc này có cơ biến chuyển, kế tiếp, nàng phải bình tĩnh, cẩn thận ứng đối, không thể vụt mất cơ hội này.

Đại phu nhân thoáng nghiêng mình, cẩn thận đánh giá Tần Thiên một lượt, thấy đối phương ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, khuôn mặt trắng nõn, dung nhan xinh đẹp, hai mắt trong suốt đen láy, dáng người thon dài, bộ dáng ai nhìn thấy đều yêu thích.

Lúc này nàng hai mắt đen láy không hề úy kỵ cùng bà đối diện, môi mím quật cường, tiểu bộ dáng này, càng có chút thú vị.

Đại phu nhân bất động thanh sắc, nhìn nàng chậm rãi nói: “Nói thật rõ xem, ngươi có gì ủy khuất? Nếu có thể làm ta vừa lòng, ta tạm tha cho ngươi”.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 7-1: Bí mật trên xiêm

<tbody> Trước đó bất kể thế nào cũng không sợ hãi mà phản kháng, hiện tại đã có hi vọng, tự nhiên không thể giống như vừa rồi làm loạn âm ỉ, cũng phải dựa theo tâm ý của bề trên, làm cho bọn họ thoải mái mới được.

Nghĩ đến đây, Tần Thiên lại hướng Đại phu nhân cung kính quỳ xuống, nếu xuyên không vào thời đại tôn ti trên dưới rõ ràng như thế này, không thể thương tiếc đầu gối của bản thân được. Điều này, từ lúc xuyên qua nàng đã tiếp nhận, cũng đã suy nghĩ cẩn thận.

Đại phu nhân mặt không chút thay đổi nhìn Tần Thiên đang quỳ xuống dập đầu.

Nha đầu phía trước bộ dáng giương nanh múa vuốt đã biến mất tăm, thay vào đó là bộ dáng dịu ngoan thực giống như một người khác.

Thức thời như vậy, quả thật là người thông minh.

Đại phu nhân lại giật giật thân mình, hai tay đặt nhẹ trên đầu gối, một bàn tay chậm rãi có tiết tấu vuốt mu bàn tay kia, bên cạnh Nguyệt nương nhìn thấy động tác nhỏ này của Đại phu nhân, trong lòng có chút kỳ quái.

Bởi vì nàng biết, chỉ ở thời điểm tâm tình vui sướng phu nhân mới có động tác này.

Nhưng mà vừa rồi phu nhân rõ ràng có bộ dáng tức giận mà.

Nguyệt nương nhân châu chuyển động, quay đầu nhìn Tần Thiên phía dưới, mím miệng, có chút suy nghĩ.

Bên này, Tần Thiên sau khi hướng về phía Đại phu nhân dập đầu, lại ngẩng lên nhìn bà.

Lúc nói chuyện trước tiên nên nhìn thẳng vào mắt đối phương, đây là thói quen của Tần Thiên ở kiếp trước. Điều này khiến đối phương cảm nhận được sự tự tin của nàng cũng như khẳng định sự tôn trọng đối phương.

Ở bên cạnh, bọn hạ nhân không ai dám nhìn thẳng mặt chủ tử. Hành vi của Tần Thiên mặc dù có chút vượt khuôn phép nhưng cũng đem lại một loại cảm giác đặc biệt.

Sự đặc biệt, luôn khiến người khác phải chú ý.

“Hồi phu nhân ...” Tần Thiên nhìn Đại phu nhân chậm rãi nói: “Phu nhân có lẽ không biết, nhóm nô tỳ bị bán vào đây, một tháng nay, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy quần áo của chủ tử. Nô tỳ từng hỏi qua các tỷ tỷ ở phòng giặt, các nàng làm ở đó đã được vài năm, rất ít khi có cơ hội giặt tẩy quần áo của chủ tử. Cho dù là có, cũng chỉ là các kiện quần áo cũ. Xiêm y mới tinh của Lý di nương quả quyết sẽ không tới phiên chúng ta giặt tẩy”.

Đại phu nhân mặt lộ vẻ nghi hoặc, bà vốn tên là Giang Hoa Anh, nhà bên ngoại là thương gia nổi danh huyện Tô Thành, trong nhà là nhi nữ duy nhất, được nuông chiều từ bé, lúc gả đến trang phủ tuy rằng trên danh nghĩa là chủ mẫu quản lý sự vụ, nhưng chỉ toàn chuyện vụn vặt, căn bản không cần bà phải quan tâm đến. Về phần sau khi Trang lão gia qua đời, bà một lòng một dạ tập trung quản lý vào sinh ý của Thịnh Thế Trà Hành, mọi chuyện ở hậu viện đều giao cho Lý di nương lo liệu, những loại chuyện như thế này bà biết rất ít.

Bà làm sao có thời gian rảnh rồi quan tâm, xiêm y trên người mình rất cục là do ai giặt tẩy.

Nguyệt nương đứng một bên thấy phu nhân không biết, ngay bên tai bà nhỏ giọng nói quần áo của chủ tử đều do nha hoàn trong viện giặt tẩy. Việc này, thân là nha hoàn nàng ta đương nhiên biết.

Nói rõ ràng như vậy, Đại phu nhân cũng hiểu được ý tứ trong đó.

“Tiếp tục nói”. Đại phu nhân thản nhiên nói.

Tiếp theo Tần Thiên nhất nhất kể lại việc Linh Nhi cô nương bỗng nhiên đưa quần áo Lý di nương tới, Tống ma ma cầm quần áo đưa cho nàng và Tiểu Mai giặt tẩy. Sau đó các nàng lại phát hiện mình trở thành kẻ chết thay, nên mới cố gắng nghĩ ra biện pháp thoát thân.

Tần Thiên kiếp trước tốt xấu cũng tốt nghiệp đại học, tự thuật dĩ nhiên lời lẽ rõ ràng, có trật tự, chỗ nào nên nhấn mạnh, chỗ nào chỉ nên lướt qua nhưng muốn lưu lại ấn tượng cho Đại phu nhân thì dùng câu dẫn đo một lúc.

Trong lúc kể lại, nàng đều khẳng định chủ ý là do mình nghĩ ra, Tiểu Mai chỉ giúp đỡ một bên.

Tiểu Mai lúc đó chỉ cúi đầu, không dám nói một câu.

Đại phu nhân tinh tế nghe, từ đầu đến cuối mảy cũng không nhắc lên một chút nào, Tần Thiên cố gắng đánh giá nhưng không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng bà. Chờ Tần Thiên nói xong, Đại phu nhân chỉ thản nhiên nói: “Cũng khó cho người nghĩ ra biện pháp như vậy, quần áo bị Hỉ Thước cắp đi, chẳng những không thể truy cứu tổn hại còn ứng với điềm lành, khiến Lý di nương vui mừng”.

Nói xong lời cuối cùng, Đại phu nhân bỗng nhiên kéo dài thanh âm, làm cho tâm Tần Thiên cũng nhảy lên theo.

“Hồi phu nhân, nô tỳ lúc ấy chỉ mong mình không bị trách phạt...”

Câu này nói rõ ràng, nàng không có chủ ý đi lấy lòng ai.

Tuy rằng đến đây chỉ có một tháng, nhưng nàng cũng nghe ra giữa Đại phu nhân và Lý di nương có mâu thuẫn.

Đại phu nhân nhẹ nhàng cười: “Người cũng khá thành thật”. Bà nhắc chung trà bên cạnh, nhấp mấy ngụm, lại để xuống, hỏi tiếp: “Ta chỉ rất kỳ quái, người làm thế nào để đám Hỉ Thước cắp bay kiện quần áo kia đi? Chẳng lẽ người có thể ra lệnh cho chúng nó hay sao?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 7-2

Đại phu nhân nhìn kiện quần áo dưới chân, bà nghe thấy bảo có điềm lành, lại cảm giác trong đó có điều quỷ quái, sai người tìm kiện quần áo đó, tuy rằng có thể nhìn ra một ít dấu vết, nhưng quần áo đã bị Hỉ Thước phá hỏng gần như hoàn toàn, tình hình thực tế như thế nào vẫn không thể hiểu rõ.

Tần Thiên nói: “Hồi phu nhân, kỳ thực rất đơn giản. Nô tỳ tìm đồ ăn mà Hỉ Thước ưa thích vớt lên nóc nhà, dụ chúng nó đến. Sau đó lại đem mấy con sâu, trùng nhỏ khâu ở trên quần áo. Hỉ Thước thích ăn sâu, nhất thời bị thu hút, đợi đến thời điểm nô tỳ đuổi chúng nó đi, bọn nó luyến tiếc, tất sẽ cắn cả quần áo bay đi”.

Tần Thiên nhớ tới mấy con sâu lông ngo ngoe ở trên quần áo, không khỏi rùng mình.

Đại phu nhân nghe xong ngẩn người, trong đầu hiện ra tình cảnh quần áo Lý di nương yêu thích nhất có mấy con sâu khâu trên đó, nhịn không được cười ra tiếng.

Thấy Đại phu nhân cười, bọn hạ nhân chung quanh cũng cười rộ lên theo.

Nguyệt nương nhìn Tần Thiên đang quỳ dưới đất, trong ánh mắt mang theo chút thưởng thức.

Tần Thiên thở một hơi thật dài, cửa này có lẽ đã qua...

Nàng quay đầu nhìn Tiểu Mai liếc mắt một cái, trùng hợp Tiểu Mai cũng nhìn về phía nàng, hai người ánh mắt gặp nhau, Tiểu Mai lập tức cúi đầu.

Tần Thiên trong lòng buồn bã, có thời gian, nàng và Tiểu Mai thực thân thiết, chính là, nàng ta vài ba lần bán đứng mình, bằng hữu như vậy không đáng tin.

Bên kia Đại phu nhân che miêng cười một lúc, liền nhìn Tần Thiên cười nói: “Người nói rất đúng, chuyện này chẳng trách các người, ta nên phân rõ trắng đen không nên quyết định vội vã như vậy”. Nói tới đây, Đại phu nhân ngẩng đầu, khoe miệng mỉm cười, liếc mắt một cái nhìn hạ nhân chung quanh, tăng thêm giọng điệu: “Chỉ cần đi vào trang phủ, sẽ là người của trang phủ, chỉ cần các người không ruồng bỏ trang phủ, trang phủ cũng sẽ không bạc đãi các người”.

Bọn hạ nhân vội vàng vâng dạ.

Tần Thiên có chút ngoài ý muốn nhìn Đại phu nhân, không nghĩ tới nàng có thể đơn giản thừa nhận sai lầm của bản thân. Trí tuệ như thế, chẳng trách có thể đem Thịnh Thế Trà Hành to lớn đứng vững nhiều năm không suy yếu.

Đại phu nhân quay đầu nói với Nguyệt nương: “Nếu đã thế, sự tình không thể xử lý như thế kia”.

Nguyệt nương lập tức cười nói: “Nô tỳ biết nên làm như thế nào, nô tỳ gọi người đưa hai nha đầu này trở về”.

Nghe đến đó, Tần Thiên và Tiểu Mai vẫn đang lo lắng tâm liền hạ xuống.

Nhưng mà, phu nhân lại hỏi lại: “Trở về? Như thế nào đưa trở về?”

Tần Thiên cùng Tiểu Mai nhất tề ngẩng đầu, khẩn trương nhìn phu nhân, chẳng lẽ nói nhiều như vậy, phu nhân vẫn muốn đem bán các nàng đi.

Đại phu nhân quay đầu, ánh mắt dạo một vòng trên mặt Tần Thiên và Tiểu Mai.

“Tiểu Đào lưu lại, đem nha đầu này bán đi”. Đại phu nhân chỉ ngón tay về phía Tiểu Mai.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 8: Thăng chức

Lời Đại phu nhân nói với Tiểu Mai tựa như sét đánh ngang tai.

Tiểu Mai nhịn không được kinh hô: “Phu nhân, vì sao? Vì sao Tiểu Đào có thể lưu lại, nô tỳ lại bị đem bán đi?”

Đại phu nhân ở trên bàn gỗ dùng sức đập tay xuống, làm lắc lư chung trà trên mặt bàn, bà nhìn Tiểu Mai cười lạnh nói: “Ta bình sinh ghét nhất kẻ bội bạc, lúc trước các người nếu gặp phải việc này, coi như có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, há có thể thời điểm xảy ra tai vạ, lại bán đứng đối phương để đổi lấy bình an của bản thân? Nay Tiểu Đào một mình liều chết đổi lấy phúc khí, người cũng không biết xấu hổ yên tâm thoải mái cùng nàng hưởng chung cái phúc khí này”.

Thanh âm đầy nhịp điệu, rất có khí thế.

Mấy lời này nói ra khiến Tiểu Mai xấu hổ không sao chịu nổi.

Nguyệt nương hướng về phía nhóm ma ma ra hiệu, tiến lên kéo Tiểu Mai. Tiểu Mai vừa vội vừa sợ, luôn miệng cầu xin. Nhưng Đại phu nhân chỉ cúi đầu uống trà, mày cũng không nâng lên một chút.

Dưới tình thế cấp bách, Tiểu Mai quay ra cầu cứu Tần Thiên: “Tiểu Đào, Tiểu Đào, người giúp ta van cầu phu nhân đi. Người niệm tình ta lúc trước chiếu cố người... Ta cũng không muốn người bị bán đi, nhưng mà ta sợ hãi mà, Tiểu Đào...”

Tiểu Mai than thở khóc lóc.

Tần Thiên nhìn bộ dạng của nàng, có chút mềm lòng, nàng ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân thử nói một câu: “Phu nhân...”

Lời còn đang nói dở, phu nhân bỗng nhiên dùng sức ném chung trà đang cầm trong tay, chỉ vào Tần Thiên lạnh lùng nói: “Người câm miệng, người nghĩ rằng mình có thân phận thế nào, nơi này không có chỗ cho người nói chuyện”.

Tần Thiên sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vội vàng cúi đầu, cũng không dám nhiều lời.

Bên kia, ma ma đã đem Tiểu Mai lôi ra ngoài.

Trong phòng, Nguyệt nương phân phó bọn nha hoàn thu dọn. Tần Thiên cúi đầu quỳ trên mặt đất, động cũng không dám động. Nhất thời không có ai để ý đến nàng.

Nàng quỳ đến xương sống thắt lưng đều đau mỏi, thời điểm nghĩ chắc người khác đã quên mất mình, bỗng nhiên Đại phu nhân cất tiếng: “Nguyệt nương, người đi nói với ma ma quản sự một câu, đem Tiểu Đào điều đến viện của ta. Từ nay về sau, Tiểu Đào sẽ là nha hoàn tam đẳng trong viện của ta”.

Tần Thiên ngẩn ra.

Nàng ... nàng đây là thăng chức?

Có thể từ nha đầu trong phòng giặt trở thành nha hoàn trong viện của phu nhân, chẳng những tiền lương được nhiều thêm, quan trọng là nàng có thể thường xuyên diện kiến phu nhân, sau này muốn chuộc thân sẽ có cơ hội.

Tuy rằng làm nha hoàn ở viện phu nhân sẽ phức tạp hơn ở phòng giặt nhiều, nhưng mà trả giá như vậy cũng thật đáng.

Lập tức, Tần Thiên thành tâm thành ý dập đầu trước Đại phu nhân: “Tạ phu nhân đề bạt”.

Đại phu nhân nặng nề ừ một tiếng, lại nói: “Về sau ở trong phủ phải tuân thủ quy củ, nếu giống như hôm nay không biết trên biết dưới, ta sẽ không tha cho người”.

“Vâng”. Tần Thiên nín thở trả lời.

“Việc ngày hôm nay ai cũng không được nói ra, nếu để lộ ra ngoài xảy ra chuyện gì, chớ trách ta không niệm tình chủ tớ”. Lời này Đại phu nhân hướng về phía hạ nhân có mặt trong phòng nói. Lời nói đơn giản nhưng mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, khiến người khác cảm thấy uy nghiêm mà e sợ.

Bọn hạ nhân nhất tề quỳ xuống, đồng thanh vâng dạ.

Hôm nay để không bị đem bán đi, Tần Thiên bất đắc dĩ đem tình hình thực tế nói ra, vốn đang lo lắng nhiều người như vậy nghe được, rất nhanh sẽ rơi vào tai Lý di nương, đến lúc đó còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Phải biết rằng, Lý di nương tuy chỉ là thiếp, nhưng ở trong phủ địa vị không kém so với đương gia Đại phu nhân. Theo đạo lý, thiết thấp thấp hèn, căn bản không thể cùng chính thất so sánh, nhưng tình hình trong trang phủ lại khác.

Đại phu nhân tuy rằng là chính thất, có năng lực, có quyết đoán, nhưng bà có một nhược điểm: Người con trai duy nhất của Đại phu nhân – Trang Tín Ngạn bẩm sinh bị điếc.

Mà con trai của Lý di nương, Trang Tín Xuyên kém Trang Tín Ngạn một tuổi, lại là một người khỏe mạnh lanh lẹ thông minh.

Lúc trước Đại phu nhân vì họ còn nhỏ, nên bắt đắ dĩ đứng ra chươg quản. Nay bọn nhỏ chậm rãi lớn lên, Thịnh Thế Trà Hành tự nhiên sẽ do con cháu quản lý.

Cứ như vậy, vấn đề liền nảy sinh.

Con trai của chính thất đáng ra là người thừa kế thì bị điếc, không thể nghe, không thể nói, người như vậy có thể trở thành đương gia sao?

Như vậy, con trai Lý di nương, Trang Tín Xuyên thừa kế Thịnh Thế Trà Hành tựa hồ là chuyện tình không thể trì hoãn.

Huống chi Lý di nương còn có nhà mẹ đẻ phía sau làm chỗ dựa.

Tỷ tỷ của Lý di nương gả cho một nho sinh, kết quả người này đi thi trúng cử nhân, mưu chức quan, hiện tại là đồng tri châu đại nhân của Dương Thành.

Trong Trà Hành rất nhiều việc cần sự hỗ trợ của quan lại, do đó cũng trở thành chỗ dựa của Lý di nương.

Cho nên, Lý di nương tuy rằng chỉ là thiếp thất, lại hoàn toàn có thể cùng Đại phu sánh vai trong trang phủ.

Nếu như bị nàng biết việc này, bản thân mình làm sao thoát khỏi?

Lời nói của Đại phu nhân, mặc kệ có xuất phát từ tâm tư muốn giúp nàng hay không, Tần Thiên vẫn rất cảm kích.

Tiếp đó, Đại phu nhân lại hỏi tuổi tác của nàng, Tần Thiên ngày đó đã nghe Tiểu Mai nói qua, dựa theo đó mà nói chi tiết cụ thể.

Sau Đại phu nhân lại biết được tên nàng vốn là Tần Thiên, nhân tiện nói: “Tần Thiên, tuy trời nắng nhưng đem lại không khí vui mừng, tên rất hay. Về sau cứ gọi người là Tần Thiên đi. Tiểu Đào tên cũng quá tục”.

Tên Tiểu Đào này thời điểm nàng vừa vào phủ Tống ma ma thuận miệng gọi, tự nhiên thành tên mới của nàng.

Có thể được dùng tên thật, Tần Thiên tất nhiên cao hứng, lại lạy tạ phu nhân. Nguyệt nương thấy phu nhân mệt mỏi, liền sai Tần Thiên lui xuống.

Trước khi rời đi, Đại phu nhân còn thưởng cho Tần Thiên hai mươi quan tiền, thật ngoài ý muốn của nàng.

Nguyệt nương theo Tần Thiên ra ngoài, lén lút nói với nàng: “Phu nhân rất ít quản việc này, có thể thấy được người coi trọng người, người về sau cần nhớ rõ điểm này”.

Tần Thiên lập tức gật đầu.

Nếu vào làm việc ở viện Đại phu nhân, tự nhiên về sau vì bà mà suy nghĩ, đó là đạo đức nghề nghiệp của nàng.

Nguyệt nương lại gọi một nha đầu đến, bảo nàng đi đến phòng giặt, nói với Tống ma ma một tiếng, sau đó phân phó một ma ma để giáo huấn nàng quy củ trong viện.

Đang nói, bỗng nhiên từ đại môn truyền đến tiếng nha hoàn thông báo: “Lý di nương cùng Nhị thiếu gia đến”.

Nguyệt nương ngẩn ra, vẫy tay kêu ma ma mang nàng lui xuống.

Tần Thiên xoay người, nhìn thấy một đám nha hoàn bao quanh một nam một nữ tiến vào trong viện.

Nữ tử hơn ba mươi tuổi, mặc một kiện áo màu lam thêu hoa bằng chỉ tơ màu đen cùng màu với đế giày, váy dài màu trắng, tóc đen dài vấn kiểu, trên cằm mấy cây râu phỉ thúy nạm vàng, trước ngực đeo một chuỗi hạt châu phỉ thúy xanh biếc.

Nữ tử mặt mày quyến rũ, khóe miệng giống như hàm chứa ý cười, nhưng trong ánh mắt lưu chuyển có tia sắc bén cùng ý tứ hàm xúc, khiến người khác vừa thấy đã cảm giác là một người không dễ sống chung.

Tần Thiên biết, đó chính là thiếp thất có thể sánh vai cùng chính thất, Lý di nương.

Nàng ta hơi hơi nghiêng đầu chậm rãi đi vào, đến chỗ nha hoàn hướng nàng ta hành lễ, nàng ta mang theo ý cười, đuôi lông mày nhướn cao.

Một gã nam tử trẻ tuổi đang nâng tay trái nàng ta.

Tần Thiên liếc xem qua, không khỏi giật mình.

Nam tử ước chừng mười tám, mười chín tuổi. Thân mặc áo bào màu lam hoa thêu trên vạt áo, tay áo dài rộng càng khiến hấn cao lớn ngọc thụ lâm phong, hơn nữa khuôn mặt trắng nõn, mặt mày tuấn lãng, nghiêm nhiên là mỹ nam tử chỉ có trong tranh vẽ thời xưa.

Chỉ là, nam tử này ánh mắt rất ngoan lệ, môi quá bạc, ẩn ẩn làm cho người ta có cảm giác không tốt. Nhưng cảm giác này cũng không làm tổn hại đến sự tao nhã của hấn, ngược lại còn làm tăng thêm chút khí chất đặc biệt.

Không cần hỏi, Tần Thiên cũng biết, đây là đương gia tương lai trong truyền thuyết, Nhị thiếu gia trang phủ Trang Tín Xuyên.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 9: Thần sắc nghiêm nghị

Thấy hai người tiến vào, Tần Thiên vội vàng lui ra sau hai bước, cúi đầu cùng mọi người hướng về phía hai người làm lễ, trong viện bọn hạ nhân đều hô: “Nhị di thái thái, Nhị thiếu gia”.

Lý di nương cùng Trang Tín Xuyên mang theo bọn nha hoàn khí thế ngang nhiên đi qua mọi người tiến vào cửa, khóe mắt không liếc bọn hạ nhân lấy một cái. Thẳng đến khi Nguyệt nương đi lên đón, lúc đó mới đảo mắt qua, cười nói: “Nguyệt nương, đại tỷ có trong phòng không?”

Nguyệt nương đầu tiên làm lễ với Lý di nương sau đó đáp: “Hồi Nhị di thái thái, phu nhân mới từ Trà Hành trở về, đang nghỉ ngơi”.

Lý di nương liếc mắt nhìn vào trong phòng, cười nói: “Đại tỷ vất vả thân thể đáng quý, nên nghỉ ngơi, vốn không nên quấy rầy nhưng ta vừa vặn có chuyện gấp muốn gặp Đại tỷ, đành phải làm phiền Đại tỷ một chút”

Nói xong nhìn Linh Nhi bên cạnh, Linh Nhi biết ý tiến lên, vén rèm cửa thông báo, đợi bên trong đáp lại, Lý di nương vội kéo tay con trai bước vào.

Mà hết thấy Nguyệt nương căn bản không kịp ngăn cản, nàng cau mày, giận mà không dám nói gì, vội vàng đi theo phía sau bọn họ.

Tần Thiên xem một màn này, mới cảm nhận rõ ràng địa vị của Lý di nương trong trang phủ này.

Chính thất nói một là một, hai là hai, thiếp thất nếu không có địa vị, chỗ dựa, tuyệt không dám làm càn như thế.

Đại phu nhân nhìn như nắm quyền, kỳ thực cũng không hẳn như vậy.

Mỗi một năm trôi qua, bọn nhỏ lại lớn thêm một tuổi, lúc nàng thật sự trao trả địa vị đương gia, với tính cách này của Lý di nương, sao có thể dung hạ mẫu tử Đại phu nhân?

Có lẽ đó chính là căn nguyên mâu thuẫn giữa hai nữ nhân, cũng có thể nói là nguy cơ của trang phủ này.

Nếu nàng chỉ là nha đầu ở phòng giặt, hai người đối đầu đến ta chết người sống cũng không liên quan đến nàng, nhưng hiện tại nàng đã là nha hoàn trong viện của Đại phu nhân, vô hình chung vận mệnh của nàng cũng lệ thuộc vào vận mệnh của Đại phu nhân. Nếu Đại phu nhân thất thế, người bên cạnh Đại phu nhân cũng không có ngày sau tốt lành.

Nhìn có vẻ phiêu lưu, nhưng cho tới bây giờ tuy có nguy hiểm nhưng cũng có cơ hội, nếu làm ở phòng giặt cả đời sẽ không bao giờ đạt được mục đích, nhưng nếu ở bên người Đại phu nhân thì nàng có thể.

Đang nghĩ, ma ma bên cạnh nói: “Về sau người sẽ làm việc ở trong sân, có đồ đạc gì trước nên về thu xếp chuyển đến đây”.

Tần Thiên lấy lại tinh thần, đối với ma ma cười nói: “Ít nhiều có ma ma nhắc nhở, ta đi xem có gì cần thu dọn đem về đây”.

Nói xong, lại đem hai mươi quan tiền vừa được Đại phu nhân ban thưởng, cầm ra vài đồng dúi vào tay ma ma, cười nói: “Ma ma, Tần Thiên cái gì cũng không hiểu, về sau thỉnh ma ma chiếu cố nhiều hơn”.

Vừa rồi vừa vào phòng đã thấy ma ma này đứng ở đó, sau Nguyệt nương lại bảo ma ma chỉ dẫn nàng quy củ, có thể thấy được bà ở trước mặt Đại phu nhân cũng có chút địa vị, vì vậy Tần Thiên mới dụng tâm lấy lòng.

Kỳ thật mấy đồng tiền này của Tần Thiên đối với các ma ma không đáng bao nhiêu, nhưng nàng làm như vậy thể hiện sự tôn trọng, hơn nữa khi nàng cười lộ lên sẽ lộ ra hai má lúm đồng tiền, bộ dáng ngọt ngào khiến ai cũng yêu thích, nên ma ma cũng cảm thấy cao hứng. Tiếp theo lại chỉ điểm cho Tần Thiên vài câu, nói cho nàng biết cấp bậc của hạ nhân trong viện, cùng với tính cách của mọi người, người nào cần đề phòng, người nào nên lấy lòng giúp cho Tần Thiên được lợi không ít.

Nói xong mấy lời, Tần Thiên liền chào ma ma, ra sân, đi đến phòng giặt lấy đồ của mình.

Mà bên kia, Lý di nương lôi kéo con mình vào, liền thấy Đại phu nhân đang nghiêng thân mình ngồi ở ghế bên cửa sổ, cầm trong tay một quyển sổ sách, chăm chú xem, trong tay còn đang ra vẻ tính toán.

Ánh mắt Lý di nương từ khuôn mặt lãnh trầm của Đại phu nhân chuyển xuống trên sổ sách, sau đó quay đầu lại, vỗ nhẹ trên vai của Trang Tín Xuyên hai cái.

Trang Tín Xuyên được ám chỉ, bùm một tiếng hướng Đại phu nhân quỳ xuống.

Đại phu nhân quay sang, đầu tiên hướng về phía Nguyệt nương liếc mắt, Nguyệt nương hiểu ý, mang theo nha hoàn trong phòng lui hết xuống.

Đến khi hạ nhân đều đã đi ra ngoài, Đại phu nhân mới nhìn đến Trang Tín Xuyên, thanh âm lạnh lùng nói: “Tín Xuyên, người làm cái gì vậy, nhanh đứng lên đi”. Lời tuy nói như vậy nhưng cũng không gọi người vào đỡ.

Lý di nương xem trong mắt, khẽ nhíu mày.

Trang Tín Xuyên quỳ trên đất không nhúc nhích, cúi đầu nói: “Đại nương, con biết sai rồi, thỉnh Đại nương trách phạt”.

Đại phu nhân cúi đầu nhìn xuống Trang Tín Xuyên, trong lòng một trận mờ mịt.

Mãi đến mấy năm sau khi lão gia mất, hễ đều gọi nương a nương, biết bao nhiêu thân thiết, vây quanh ở bên người nàng, cũng đem đến cho bà không ít vui vẻ. Nhưng không biết lúc nào hễ đã thay đổi, bắt đầu gọi bà là đại nương.

Có thể chung hoạn nạn, không nhất định có thể chung phú quý, căn bản từ lâu rồi, mọi người đã là người xa lạ.

Đại phu nhân thở dài trong lòng.

Lý di nương tiến lên từng bước, đầu tiên là giả vờ giả vịt ở sau lưng Trang Tín Xuyên đánh một cái, sau đó chỉ vào hễ, ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân nói: “Đại tỷ, người để cho ta giáo huấn nó, không cần đau lòng. Đứa nhỏ này không hiểu chuyện, đã làm sai thì phải đánh phải mắng, nếu không về sau sẽ không nhớ”.

Đánh mắng, sự tình cũng đã rồi.

Đại phu nhân như thế nào không hiểu tâm tư khéo léo của nàng ta? Chính là việc này không nhỏ, há có thể nào một câu đứa nhỏ không hiểu chuyện là cho qua đơn giản như vậy?

Tuy rằng có một số việc trong lòng nàng biết rõ, nhưng không thừa nhận không được. Thịnh Thế tương lai sẽ giao vào tay của Trang Tín Xuyên, dù cho là con của chính mình, cũng cam không nổi gánh nặng này.

Nếu đã như thế, bà phải đối đãi với Tín Xuyên càng nghiêm khắc. Nếu không, tâm huyết một đời của lão gia, sinh ý của trang phủ, cuộc sống của bao hạ nhân sẽ bị hủy. Trang phủ nếu sụp đổ, sẽ có bao nhiêu người không nơi nương tựa?

Cho nên việc này quyết không thể xử lý qua loa, thế nào cũng phải giáo huấn khiến hằn khắc ghi trong lòng.

Nghĩ vậy, bà cũng không để ý tới Lý di nương, chỉ nhìn về phía Trang Tín Xuyên, thanh âm lạnh lùng nói: “Người nói người sai rồi, nhưng người nói xem, thật ra người sai ở chỗ nào?”

Trang Tín Xuyên cúi đầu một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Đại phu nhân cười lạnh: “Người cứ việc nói điều suy nghĩ trong lòng ra đi”

Trang Tín Xuyên ngẩng đầu, nhìn về phía Đại phu nhân, đúng là vẻ mặt không phục, hần nói: “Nếu Đại nương muốn ta nói ra lời trong lòng, vậy ta sẽ nói. Đại nương, loại chuyện này cũng không phải chỉ có mình trang phủ chúng ta làm, đại nương ra ngoài hỏi thăm xem, có nơi nào lại không gian lận cân thừa thiếu. Có trà thương thậm chí lấy phương thức dự mua cho trà nông vay tiền, sau lại thu lãi nặng, ta bắt quá chỉ khẩu chút ngân lượng, vẫn coi như phúc hậu”.

Hần vừa nói, một bên thẳng thắt lưng, nói đến sau thanh âm cũng dần cao vút lên.

“Phúc hậu mẹ nó chó má”. Đại phu nhân bỗng nhiên gầm lên một tiếng, đưa tay cầm sổ sách ném tới trên mặt Trang Tín Xuyên, khiến Trang Tín Xuyên lập tức ngậm miệng, Lý di nương cũng sợ tới mức lui về phía sau vài bước.

Đại phu nhân xuất đầu lộ diện ra ngoài nhiều năm như vậy, tiếp xúc người với người, có giáo hoạt, có quan to quý nhân, cũng có chính nhân quân tử, mà gian trá tiểu nhân lại càng không ít, dạng người gì mà bà ứng đối không được?

Chi, hồ, giả, đã bà còn có thể nói vài câu, lời xấu xa thô tục lại càng không làm khó được bà, lấy mềm đối mềm, lấy cứng đối cứng.

Không có cá tính, không có năng lực, làm sao có thể gánh vác Thịnh Thế Trà Hành nhiều năm như vậy?

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 10: Quyết định

Trang Tín Xuyên bị đập một cái dấu đỏ trên mặt, trong lòng lửa giận dâng lên, nhưng khi ngẩng đầu tiếp xúc với ánh mắt sắc bén của Đại phu nhân, lòng bị kiềm hãm, lại cúi đầu.

Đại phu nhân mười mấy năm là đương gia chủ mẫu, nhan uy khí thịnh, với hăn mà nói vừa là phụ thân vừa là mẫu thân. Đối với Đại phu nhân trời sinh còn có cảm giác e sợ, hăn cũng không dám ở trước mặt Đại phu nhân lớn mật làm càn.

Đại phu nhân chỉ vào hăn cả giận nói: “Người khác làm như vậy, người liền làm theo sao? Còn có thương nhân vì hương thân phụ lão xuất ra tiền tài sửa đường, quảng thí thiện đức, như thế nào không thấy người học đến? Tốt không học, lại học một tí khôn vặt đường ngang ngõ tắt, còn ra vẻ ngoài miệng điều đó là đương nhiên, người quả thực quá vô liêm sỉ”.

Bà đứng lên, vẫn chỉ vào Trang Tín Xuyên: “Người cần thiếu có thể kiếm được nhiều ngân lượng hơn, nhưng người cũng biết số tiền này đối với trà nông biết bao quan trọng? Có lẽ số tiền này có thể giúp bọn họ mua thêm chút xiêm y qua một mùa đông giá rét, cũng có thể giúp bọn họ thời điểm tết niên ăn thêm một chén cơm, một miếng thịt. Tiền người kiếm ra bằng cách này, lương tâm người để đâu?”

Ngoài cửa Nguyệt nương nghe Đại phu nhân mắng giận dữ như vậy có chút lo lắng, vén rèm đi vào, thấy Đại phu nhân tức giận mặt đỏ bừng bừng, vội vàng đi qua, vỗ vào ngực bà nói: “Phu nhân, người cần thận thân thể của mình”.

Bên cạnh Lý di nương thấy Đại phu nhân mắng con mình như thế vốn đang mất hứng, nhưng lại không biết xử sự đối với Đại phu nhân thế nào, liền đem lửa giận phát tiết lên người Nguyệt nương.

“Chủ tử ở phía trong nói chuyện, một hạ nhân như người tiến vào làm gì? Còn không mau rút ra ngoài?”

Nguyệt nương không dám cãi lại, cúi đầu chịu đựng tức giận, bên cạnh Đại phu nhân lại nhìn Lý di nương cười lạnh: “Dù ta cùng ai nghị sự, Nguyệt nương đều đi theo bên cạnh ta. Nàng so với các người còn hiểu biết nhiều hơn. Ai có tư cách kêu nàng ra ngoài? Tú Mai, người cũng không cần sợ mất thể diện của Tín Xuyên, sự tình này của hã, Nguyệt nương đều biết hết”.

Vài năm gần đây, Lý di nương càng ngày càng kiêu ngạo, nếu không phải Đại phu nhân còn có chút bản sự, có chút tính cách, chỉ sợ đã sớm bị nàng hạ bệ vị trí gia chủ. Nhưng sau lưng Đại phu nhân, Lý di nương cũng dùng một ít thủ đoạn ngáng chân, bởi vì những điều này, Đại phu nhân cũng không còn giữ sự hòa nhã với nàng ta.

Lý di nương tiến lên từng bước, nghiêng thân mình nhìn Đại phu nhân, cười cười, âm thanh âm khí nói: “Đại tỷ, người cũng không cần nói Tín Xuyên khó nghe như vậy, nếu mọi người đều làm như vậy, sao Tín Xuyên không thể? Cũng không có nhà ai bởi vì như vậy mà chết đói, chết lạnh, cũng không gặp trà thương nào gặp phải chuyện không hay ho gì, ngược lại sinh ý càng ngày càng lớn, bạc càng kiếm được nhiều”.

Nói tới đây, Lý di nương lại lạnh lùng cười, khóe mắt phiêu phiêu nhìn Đại phu nhân, nói: “Đây vốn là chuyện nhỏ, không đáng để Đại tỷ phải tức giận như thế. Ta mang theo Tín Xuyên lại đây bắt quả bởi vì tôn trọng người, thật không nghĩ rằng Đại tỷ lại có phản ứng như vậy. Người biết thì sẽ cho rằng Đại tỷ đang chỉ điểm giáo huấn cho Tín Xuyên, người không biết thì...”

Lý di nương hừ hừ hai tiếng, cũng không nói gì đi xuống.

Đại phu nhân một lần nữa ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn nàng ta, tựa tiểu phi tiểu: “Người không biết? Thì như thế nào?”

Lý di nương nhéo nhéo khăn tay, sắc mặt trầm xuống: “Người không biết, còn tưởng rằng Đại tể không biết xuất phát từ tâm tư gì cố ý làm khó dễ Tín Xuyên”.

“Làm khó dễ?” Đại phu nhân cười rộ lên, cười lên vài tiếng, bỗng nhiên ngừng cười, tay trái vỗ mạnh lên tay vịn trên ghế dựa: “Ta hôm nay địa vị như thế nào, muốn khó dễ Tín Xuyên một chút cũng không thể ư?”.

Nói xong, nàng nhìn về phía Trang Tín Xuyên, chậm rãi nói: “Tín Xuyên, ta muốn người đem ngân lượng cắt xén tự mình đến nhà đưa tận tay từng trà nông, nhớ kỹ, nhất định phải tự mình đưa tới cửa, giao trên tay bọn họ, hơn nữa...” Đại phu nhân tăng thêm giọng điệu, gần từng tiếng nói: “Tự mình hướng những người đó nhận lỗi”.

“Muốn ta nhận lỗi với mấy cái hộ rách nát đó?” Trang Tín Xuyên đứng dậy kêu lên, hăn ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân, vẻ mặt phẫn nộ: “Dựa vào cái gì?”

Lý di nương cũng tức đến mặt trắng bệch, cả giận nói: “Đại tể, người không cần quá phận. Người rõ ràng muốn Tín Xuyên về sau trước mặt mọi người đầu cũng không ngẩng lên nổi”.

Đại phu nhân đứng lên, căn bản không để ý tới Lý di nương, chính là chỉ vào Trang Tín Xuyên nói: “Ta nói cho người biết ta dựa vào cái gì. Chỉ bằng người không đi, ta từ nay về sau sẽ khiến người không bao giờ có thể nhúng tay vào sinh ý của Trà Hành nữa. Chỉ bằng người không đi, ta sẽ khiến người không bao giờ có thể tiến một bước qua đại môn của Trà Hành. Tín Xuyên, người có đi hay không?”

Lần này, Đại phu nhân một chữ rồi lại một chữ nói ra, thanh âm giống như đao kiếm đánh nhau, tràn đầy khí lực.

“Giang Hoa Anh”. Lý di nương quát lớn một tiếng, tiến lên từng bước, tay chỉ vào chóp mũi Đại phu nhân: “Không bằng người nói ra suy nghĩ trong lòng luôn đi, căn bản người chưa bao giờ nghĩ đem vị trí gia chủ Thịnh Thế Trà Hành giao vào tay Tín Xuyên”.

Đại phu nhân quay sang, không lùi mà tiến tới, sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt bén như đao kiếm.

Bà ngẩng đầu lên, cũng không để ý ngón tay Lý di nương chạm vào mặt mình, cứ thế tới gần từng bước.

Lý di nương lập tức bị khí thế của bà át đi, bất tri bất giác lui từng bước về phía sau, ngón tay cũng kìm lòng không được mà rút về.

Đại phu nhân trừng mắt nhìn nàng, lẳng nhiên nói: “Không sai, nếu hăn không đi, địa vị chủ quản Thịnh Thế sẽ không nằm trong tay hăn”.

Bên kia, Trang Tín Xuyên cả kinh, thoáng chốc mặt trắng bệch.

Lý di nương tức giận đến cả người phát run, nàng híp mắt nhìn Đại phu nhân: “Giang Hoa Anh, người dám bội bạc? Năm đó lúc ta và người đối phó với dòng họ Trang thị, người đã nói như thế nào, người còn nhớ rõ không?”

Đại phu nhân gật đầu, bà vươn ngón tay, chỉ lên trời: “Ta không quên, cho tới hôm nay ta vẫn nhớ những lời đó. Nếu Trang Tín Xuyên có thể đảm đương, địa vị gia chủ Thịnh Thế trong tương lai sẽ là của hăn. Nhưng là...” Đại phu nhân quay đầu nhìn Trang Tín Xuyên, “Hiện tại ta thực hoài nghi hăn có thể đảm nhận gánh nặng này”.

Trang Tín Xuyên cúi đầu, vẻ mặt giận dữ, hai tay nắm chặt góc áo.

“Giang Hoa Anh, người căn bản chính là có tư tâm, người cho là người có thể một tay che trời?” Lý di nương trừng mắt nhìn Đại phu nhân lớn tiếng nói: “Làm chủ Thịnh Thế tương lai còn có thể là ai khác, còn không phải do người khác họ sẽ nhân cơ hội làm chủ”.

“Ha” Đại phu nhân cười to một tiếng, “Hiện giờ vẫn do ta làm chủ. Lý Tú Mai, người hần không quên, lão gia trước khi qua đời đã lập di chúc”.

Nàng dừng một chút, ưỡn ngực, gằn từng tiếng: “Di chúc trong đó rành mạch viết rõ, gia chủ tương lai sẽ do ta tuyển lựa...” Đại phu nhân chỉ vào ngực mình: “Là ta, Đại phu nhân trang phủ – Giang Hoa Anh sẽ quyết định”.

Lý di nương tức giận nắm chặt thành quyền, sắc mặt biến hóa, lúc xanh lúc đỏ.

Nhưng cũng không nói lại được nửa câu.

Bởi vì đây là sự thật. Đã nhiều năm qua như vậy, đây là chuyện khiến nàng khó chịu, khiến nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem thi thể lão gia lên mà hỏi cho rõ ràng tại sao lại làm như vậy.

Cũng chính điều đó khiến uy phong của Đại phu nhân vẫn giữ được đến tận bây giờ.

Đại phu nhân mắt lạnh nhìn Lý di nương một hồi, sau đó quay đầu lại nhìn Trang Tín Xuyên vẫn đang quỳ ở góc kia, âm thanh lạnh lùng nói: “Tín Xuyên, những lời của ta và nương người chắc người nghe hiểu được. Nên làm như thế nào, tự người quyết định đi”. </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 11: Xui xẻo

Thời điểm Đại phu nhân cùng Lý di nương xảy ra gay gắt, Tần Thiên đã về tới phòng giặt.

Phía trước Tổng ma ma đã được báo tin, vừa thấy Tần Thiên đến liền toét miệng cười đón chào: “Ôi, Tiểu Đào chúc mừng chúc mừng, về sau đi theo phu nhân nhớ chiếu cố đến Tổng ma ma nhiều a”

Tổng ma ma tuy rằng là quản sự nhưng cũng chỉ là kẻ không quyền không thế trong Trang phủ. Tần Thiên tuy chỉ là nha hoàn tam đẳng trong viện của Đại phu nhân nhưng Tổng ma ma nịnh bợ như vậy không phải không có lý do, ai biết về sau Tần Thiên sẽ trở thành người như thế nào.

Lúc trước Tổng ma ma dung túng A Quế các nàng bắt nạt Tần Thiên và Tiểu Mai, thời điểm nguy nan lại không hề do dự hi sinh các nàng. Kỳ thật, Tần Thiên trong lòng cũng không thích cách làm người của Tổng ma ma, nhưng cùng bà ta đối đầu cũng chẳng có gì tốt đẹp.

Giống như một đồng nghiệp mà mình không thích, có thể tránh xa, không cần phải đắc tội.

Tần Thiên nhìn Tổng ma ma ngọt ngào cười: “Ma ma, như ma ma nói, lúc trước ma ma đối với ta tốt, ta nhất định nhớ kỹ”.

Tổng ma ma tự nhiên không biết Tần Thiên đã hiểu rõ âm mưu lúc trước của bà, chỉ nghĩ nàng đang nói thật tình, liên tiếp cười nói vui vẻ.

Tần Thiên nói lấy lệ với Tống ma ma hai câu liền đi vào căn phòng nhỏ của mình.

Thời điểm vừa đi vào, nàng nhìn thấy Tiểu Mai đang thu dọn, một bên dùng tay áo lau nước mắt, ánh mắt u ám nhìn Tần Thiên. Phía trước có ma ma đang đứng canh giữ để áp tải nàng đi.

Tiểu Mai nhìn thấy Tần Thiên, dừng tay, chảy nước mắt mếu máo nói: “Nghe nói người được phu nhân lưu lại?”

Tần Thiên gật gật đầu.

Tiểu Mai trong lòng thương tâm, nước mắt càng nhiều, nàng cúi đầu lau nước mắt: “Mạng người thật tốt, như vậy cũng có thể được lưu lại, mà ta lại bị đem bán đi”.

Nghĩ tới tình cảnh bi thảm của mình, Tiểu Mai ôm mặt “Oa” một tiếng khóc lớn.

Trong sân ma ma đã mất kiên nhẫn, vẫy tay mắng: “Khóc cái gì? Động tác còn không nhanh lên?”

Tần Thiên nhìn Tiểu Mai như vậy, trong lòng buồn bã, nàng xoay người về phía ma ma làm lễ nói: “Ma ma, làm phiền người chờ một chút, ta chỉ nói cùng nàng mấy câu thôi”.

Ma ma cũng biết Tần Thiên, lầm bầm hai tiếng không tình nguyện đáp ứng.

Tần Thiên vào phòng phụ giúp Tiểu Mai, lấy ra mười mấy quan tiền còn lại toàn bộ nhét vào trong tay Tiểu Mai.

Tiểu Mai nhìn tiền trong tay, ngây ngẩn cả người: “Đây là?”

Tần Thiên nhẹ giọng nói: “Tiểu Mai, người cầm tiền này đưa cho ma ma kia, cùng bà nói chuyện nhỏ nhẹ, quỳ xuống dập đầu cầu xin cũng được, để bà ta không đem bán người đến chỗ dơ bẩn”.

Tiểu Mai bán đứng nàng, nàng có thể không cùng làm bằng hữu nhưng muốn nàng trơ mắt nhìn Tiểu Mai tuổi còn nhỏ đã rơi vào kết cục bi thảm như vậy, nàng cũng không đành lòng, mặc kệ như thế nào, Tiểu Mai cũng từng chiều cổ nàng.

Tiểu Mai nhìn tiền trong tay, lại khóc lớn, nàng hướng tới Tần Thiên quỳ xuống, ôm một chân của nàng vừa khóc vừa nói: “Tiểu Đào, ta đối xử với người như vậy, người còn suy nghĩ cho ta. Phu nhân nói đúng, ta chính là kẻ tiểu nhân bội bạc, nhưng mà ta sợ, thật vất vả mới kiếm được việc vào đây, ta thật sự không muốn bị đem bán đi, thời điểm nói ra những lời đó, lòng ta cũng rất khó chịu”.

Tần Thiên cũng nhin không được đỏ mắt, nàng ngồi xổm xuống, nhìn Tiểu Mai nói: “Tiểu Mai, ta nói rồi, chúng ta vốn là người cơ khổ, nên giúp đỡ lẫn nhau... Chuyện lúc trước, ta cũng không muốn nhắc lại nữa, về sau, người nên tự bảo trọng”.

Bên ngoài ma ma lại thúc giục, Tiểu Mai lau nước mắt đứng lên, nhìn Tần Thiên nói: “Tiểu Đào, dù cho về sau ta biến thành cái dạng gì, ta cũng sẽ nhớ kỹ ơn của người. Ta cũng sẽ nhớ kỹ lời người nói”. Nàng cầm tay Tần Thiên nói: “Tiểu Đào, cảm ơn người”.

Nói xong nàng xoay người, chạy ra cửa. Tần Thiên đi ra ngoài, vừa vịn thấy nàng đi theo ma ma.

Quay đầu, nhìn phòng nhỏ trống rỗng, trong trí nhớ của một tháng nay, Tiểu Mai chiếm giữ một vị trí không nhỏ, nay Tiểu Mai rời xa cuộc sống của nàng, mà nàng cũng phải bắt đầu một cuộc sống mới.

Nàng thu thập vài thứ, kỳ thật nàng cũng không có nhiều đồ, chỉ có một cái bọc nhỏ. Nàng đem tiền giặt ở hông sau đó đi đến phía gương đồng, nhìn chính mình trong gương nhẹ giọng nói: “Tần Thiên, không phải sợ, nhất định sẽ là một bắt đầu tốt, ngày sau sẽ càng thuận lợi”.

Nàng cười cười, trong gương lộ ra một khuôn mặt diễm đạm tươi cười, lúm đồng tiền hai bên má hiện rõ thể hiện sự vui sướng.

Thu dọn tốt mọi thứ, Tần Thiên cùng Tống ma ma và A Quế các nàng cáo biệt, đi về phía sân viện Đại phu nhân.

Lúc đi đã có ma ma chỉ đường, nên Tần Thiên thuận lợi trở lại phòng giặt, thời điểm quay trở về viện Đại phu nhân, nàng lại quên mất đường. Trang phủ lớn như vậy, đường nào trông cũng giống nhau, vòng vo một hồi, Tần Thiên không biết rốt cuộc mình đang ở đâu. Muốn tìm một ai đó để hỏi đường, nhưng xung quanh lại không thấy người nào.

Tần Thiên nhìn bốn phía, thấy gần đấy có nhiều hòn giả sơn, kỳ hoa dị thảo, cách đó không xa còn có một con đường nhỏ, chắc hẳn phía trước là Tiểu Viện gì đó.

Tần Thiên đi về phía đó vài bước, thấy ở gốc cây đại thụ phía trước có một nam tử đang đứng. Nam tử đưa lưng về phía nàng, thân hình cao lớn, thon dài, thân mặc nguyệt sắc trường bào, tóc đen dài, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá ôn nhu chiếu trên người hắn, tơ lụa mặc trên người phản xạ ra kim quang, đem đến cho người ta một cảm giác hoa lệ.

Đầu óc choáng váng, nhưng Tần Thiên nhìn thấy có người liền vui vẻ, tiến lên vài bước, ôn ôn hỏi: “Vị công tử này...”

Bởi vì thấy đối phương ăn mặc sang trọng, không giống gã sai vặt trong phủ, nhưng bên người lại không có nha hoàn theo hầu, cũng không giống thiếu gia trong phủ. Tần Thiên phỏng đoán có lẽ là khách nhân hoặc người ở Trà Hành, nên nói chuyện thật cẩn thận.

Có lẽ do thanh âm quá nhỏ, đối phương vẫn như cũ đưa lưng về phía nàng, một chút phản ứng đều không có.

Đối phương là nam tử, Tần Thiên không dám tới gần, đứng tại chỗ đề cao thanh âm: “Vị công tử này, xin hỏi một chút...” Đang nói, bỗng nhiên nhìn thấy trên cây có một con xà độc mình vẩy hoa vừa nhô đầu ra, uốn lượn hướng tới gần nam tử kia.

Mà nam tử kia không hề phát giác.

Tần Thiên hoảng sợ, kinh hô: “Công tử, có rắn, người không nên cử động, trăm ngàn không nên cử động”. Nàng gấp đến độ vẩy vẩy tay, thế giới này y thuật thấp kém, nếu như bị xà độc cắn, cũng không tốt đẹp gì, nói không chừng còn bị mất mạng.

Nam tử kia nghe lời nàng, không hề động đậy, càng không quay đầu, chỉ đứng lẳng lẳng nơi đó, tư thái phiêu nhiên.

Tần Thiên lòng như lửa đốt, rất nhanh tìm thấy được bên cạnh có một cây gậy dài.

Nàng hai tay cầm chặt cây gậy, hạ thấp thắt lưng, thật cẩn thận từ từ tiếp cận, một bên nhìn xà độc chăm chăm, một bên dận dò nam tử: “Công tử, xà ngay phía sau người, tuyệt đối không được cử động, ta sẽ đem xà đẩy ra”.

Công tử kia cũng vẫn không lên tiếng.

Tần Thiên nhẹ nhàng đi đến dưới tàng cây, thấy xà kia còn to hơn so với gậy nắm trong tay, cả người vận vẹo, vừa ghê tởm vừa đáng sợ, như là cảm giác được sự nguy hiểm đến từ phía Tần Thiên, xà hoa quay đầu hướng trườn về phía nàng.

Nó nâng đầu lên, hai mắt tàn nhẫn, há to miệng, phun đầu lưỡi đỏ tươi, nhè nhẹ kêu, như muốn một ngụm nuốt chửng Tần Thiên vào bụng.

Tần Thiên hai chân nhũn ra, trán vã đầy mồ hôi.

Hiện tại, nàng mới phát hiện, nguyên lai mình cũng không dùng cảm như tưởng tượng.

Mà vị công tử kia dường như cũng bị dọa ngây người, vẫn như cũ không có phản ứng.

Mắt thấy xà đang trườn về phía mình, Tần Thiên quát to một tiếng, nhắm chặt mắt lại, dùng sức vung gậy đang nắm trong tay lên, đem xà đẩy lùi.

Xà bị đánh một cái, lăn mấy vòng, nổi giận, trườn nhanh hướng tới Tần Thiên. Tần Thiên sợ tới mức quát một tiếng, quăng gậy trong tay rồi bỏ chạy, một bên lại hướng công tử đứng phía kia hô to: “Công tử, nhanh cứu ta với”.

Nhưng làm cho Tần Thiên tức hộc máu là, công tử áo trắng kia thế nhưng nhất quyết phát ống tay áo, nhàn nhã bỏ đi.

“Này, uy công tử, người sẽ không cứ như vậy mà đi chứ” Tần Thiên gấp đến độ giơ chân nhắc tay.

Bóng dáng công tử thong dong tự nhiên, một trận gió thổi qua, tay áo tung bay, tóc dài phiêu phiêu, giống như trích tiên.

Tần Thiên hận không thể một cước đá bay trích tiên này, tức giận đến mức muốn văng tục.

Mẹ nó chứ, ta liều chết cứu sống người, người thoát hiểm rồi thì cứ như vậy phát tay áo mà bỏ đi sao.

Quả thực chính là cầm thú vong ân phụ nghĩa, mặt người dạ thú mà.

Nhưng mà cầm thú kia cũng thực có bản lĩnh từ đầu đến cuối đầu cũng không hề quay đầu lại.

Tần Thiên chỉ lo nhìn tên cầm thú kia, quên mất không nhìn dưới chân, không cẩn thận, dưới chân vừa trượt, cả thân mình đổ nhào xuống bên cạnh.

Xui xẻo thay, bên cạnh chính là cái ao nhỏ.

Bùm một tiếng, Tần Thiên hoàn toàn trở thành kẻ xấu số.

Trong hồ nước, toàn thân nàng ướt sũng, đầu đội lá sen ngoi lên vừa lúc nhìn thấy bóng dáng công tử áo trắng thành thoi biến mất ở góc đường.

Một khắc kia, Tần Thiên quả thực muốn giết người.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 12: Hào nha đầu xứng đôi với hào tiểu tử

Ước chừng qua thời gian một nén hương, Tần Thiên mới tìm được người hỏi đường, trở lại sân viện Đại phu nhân.

Vừa vào cửa, tiểu nha đầu trong viện nhìn thấy nàng liền nhảy dựng lên cười nói: “Tần Thiên, người làm sao mà lại bị ướt sũng thế kia?”

Tần Thiên đứng ở góc tường lạnh run, ủy khuất muốn khóc lớn.

Vừa lúc đó Trương ma ma đi tới, đuổi nhóm nha đầu đang cười trêu đi, quay đầu nói với Tần Thiên: “Cái gì cũng không cần nói, trước theo ta trở về phòng thay đồ đã”. Nói xong, kéo Tần Thiên vào phòng của bà, thấy Tần Thiên toàn thân ẩm ướt, lại tìm quần áo cũ của mình cho nàng thay. Thừa dịp thời điểm Tần Thiên thay quần áo, bà đi ra ngoài làm bát canh gừng cho nàng uống.

“Cũng may hiện tại thời tiết ẩm áp, uống bát canh gừng này thì không sao rồi, hẳn là sẽ không bị nhiễm bệnh”. Trương ma ma nói.

Tần Thiên tiếp nhận bát canh gừng một hơi uống hết, cảm giác thân mình dần dần ấm áp, liền cảm kích nói với Trương ma ma: “Cám ơn ma ma”. Thấy Trương ma ma thu dọn quần áo ướt sũng của nàng ở cửa, vội vàng bỏ bát xuống, đi qua, cầm lấy quần áo của mình.

Trương ma ma thuận tay đưa cho nàng, cười nói: “Người làm sao mà toàn thân lại ướt như vậy, chắc bị người bắt nạt chăng?”

Tần Thiên một bụng ủy khuất cùng oán giận, hận không thể mắng mỗ công tử áo trắng kia, nhưng nghĩ đến thân phận bất phàm của hắn, thầm nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Ở trong phủ lạc đường, lại không cẩn thận rơi xuống hồ nước”. Tần Thiên một bên thu dọn, một bên nhẹ nhàng nói một câu băng quơ.

“Lạc đường?” Trương ma ma cười nói: “Phía trước chỉ làm việc ở phòng giặt, cũng khó trách người bị lạc đường, bất quá sau này người làm việc ở viện của Đại phu nhân rồi, sẽ có nhiều cơ hội đi lại trong Trang phủ, sẽ không bị lạc đường nữa”.

Tần Thiên quay lại nhìn Trương ma ma, cười cười: “Ta đã biết”

Trương ma ma nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng liền yêu thích, đi qua vuốt đầu nàng cười nói: “Thật là một nha đầu đáng yêu”.

Thấy nàng đã thu dọn xong xuôi, liền đưa Tần Thiên về phòng.

Tam đẳng nha hoàn trong viện của Đại phu nhân tính cả nàng có 4 người, đều ở căn phòng phía tây của sân viện. Trong phòng có ngăn tủ, bàn, còn có một chiếc giường chung thật dài, tuy rằng đơn sơ, nhưng so với phòng ở của phòng giặt, đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Trương ma ma nhìn 3 nha đầu trong phòng nói với nàng: “Đều là mấy nha đầu vô tâm vô tính, người ở chung với các nàng sẽ không vấn đề gì”. Tiếp theo lại giúp Tần Thiên thu xếp thật tốt.

Tần Thiên trong lòng cảm kích, liên tục nói lời cảm tạ.

Trương ma ma giúp đỡ Tần Thiên xong liền trở về báo lại với Nguyệt nương một câu.

Nguyệt nương đến bên cạnh Đại phu nhân trong phòng, nói với Đại phu nhân: “Đại phu nhân, tiểu nha đầu Tần Thiên kia đã được an bài xong xuôi”.

Đang ngồi bên bàn xem sổ sách, Đại phu nhân “Ân” một tiếng.

Nguyệt nương đem chung trà đã nguội bên cạnh Đại phu nhân đổi, sau đó hỏi: “Phu nhân, người vì sao đổi với Tần Thiên vài phần kính trọng, còn điều nàng đến làm ở trong viện?”

Đại phu nhân ngẩng đầu nhìn Nguyệt nương, liếc mắt một cái, cười nói: “Người thật sự không biết?”

Nguyệt nương thấy Đại phu nhân buông sổ sách trong tay xuống, liền đi tới bên cạnh giúp bà xoa bóp hai bả vai: “Chắc là phu nhân thích nha đầu kia tâm hồn nhân hậu”.

Đại phu nhân được Nguyệt nương xoa bóp một hồi dần dần thả lỏng thân thể, bà tựa lưng vào ghế, nheo hai mắt: “Không sai. Bằng hữu bán đứng nàng, nàng tuy rằng oán nhưng vẫn như cũ dám làm dám chịu, lấy đại cục làm trọng. Đồng thời lại lặng lẽ lưu lại cho đối phương một con đường sống. Nha đầu kia tâm địa nhân hậu, lại thông minh khéo léo, dám giận dám nói, ở lại phòng giặt quả thực bỏ phí nàng. Hơn nữa, tuổi nàng cũng không còn nhỏ, không biết chừng ở trong phủ đến một ngày bị tùy tiện đem bài bố cho hạ nhân nào đó. Đứa nhỏ lương thiện như vậy, thực ủy khuất cho nàng. Nha đầu kia coi như tính cách cũng khá giống ta. Nguyệt nương...”

Đại phu nhân hơi hơi quay đầu gọi. Nguyệt nương vội vàng trả lời: “Chuyện gì, phu nhân?”

Phu nhân nói: “Người để ý một chút nhóm nam tử làm trong trang phủ hay ở Trà Hành, thấy thích hợp thì nói cho ta một tiếng, ta sẽ vì nha đầu kia

làm chủ. Hảo nha đầu phải đi đôi với hảo tiểu tử, về sau sẽ có cuộc sống tốt đẹp”.

Nguyệt nương cười nói: “Nguyệt nương đã biết. Phu nhân thật từ bi”. Trong lòng nghĩ, mỗi người đều nói phu nhân tinh minh lợi hại, nhưng ai cũng thật không ngờ, phu nhân lại có một lòng thiện tâm như thế này.

“Từ bi?” Phu nhân thở dài: “Chỉ sợ có người không nghĩ như vậy. Lúc này, chắc hẳn đang oán hận ta”.

Nguyệt nương cũng thở dài, ngừng tay, đem chung trà đến tay Đại phu nhân, nhẹ giọng nói: “Phu nhân kỳ thật chỉ muốn tốt cho Nhị thiếu gia, phu nhân muốn Nhị thiếu gia tới từng nhà trà nông, chính là muốn Nhị thiếu gia nhìn thấy, hiểu rõ tình cảnh khốn khó trong nhà của nông hộ, bảo hãn đi nhận lỗi, chính là hết lòng nghĩ cho hãn, giúp hãn có được thanh danh biết lỗi mà sửa sai”.

Đại phu nhân nhắc chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm: “Những lời này ta muốn nói thật rõ với hãn, tính cách hãn vốn không đáng lo. Nhưng nương hãn cùng người trong Trang phủ sủng hãn nịnh hãn tới tận trời, hiện tại dưỡng nên tính cách tự cao tự đại, tự tiện làm bậy. Nếu ta còn nhân nhượng, hãn càng không biết sợ hãi, không biết sẽ còn biến thành người như thế nào. Về sau ta thế nào dám đem Thịnh Thế sinh ý lớn như vậy, hơn một ngàn người sống dựa vào nó mà giao trong tay hãn. Hi vọng hãn lần này có thể nghe ta, nhìn thấy sự vất vả của trà nông, có thể thương cảm, thay đổi suy nghĩ cùng tính tình”.

Nguyệt nương nghe xong rũ mắt xuống, không lên tiếng, trong lòng lại nghĩ, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Nhị thiếu gia chỉ sợ đã hình thành tính cách, quả thực không thể sửa đổi.

Nhưng thấy phu nhân ưu phiền, ủ rũ này nói không nên lời.

Phu nhân chẳng lẽ muốn độc bá vị trí gia chủ Thịnh Thế lắm sao? Mười mấy năm qua, mỗi ngày phu nhân trời còn chưa sáng đã đi đến Trà Hành, thái dương xuống núi mới có thể hồi phủ. Cho dù trở về sớm, cũng phải gặp quản sự, xem sổ sách, còn thường phải ứng phó với càn quấy của Lý di nương, thật sự không có phút nào thanh nhàn. Một ngày trôi qua, thắt lưng thường xuyên đau mỏi, đầu vầng mắt hoa.

Mỗi người đều nghĩ rằng phu nhân uy phong, nhưng đâu phải ai cũng biết được phu nhân vất vả như thế nào.

Thịnh Thế không thể giao cho Đại thiếu gia. Nhị thiếu gia lại không có tâm, phu nhân chẳng lẽ có thể cả đời gánh vác Thịnh Thế trên vai? Đến lúc đó, phu nhân có thể giao gánh nặng này cho ai đây?

Nguyệt nương biết rõ, hơn ai hết, phu nhân mong muốn Nhị thiếu gia có tâm gánh vác.

Đơn giản chỉ vì Nhị thiếu gia còn có thể thay đổi. Nhưng Đại thiếu gia là không thể nào thay đổi...

Bên kia, Lý di nương cùng con của mình, Trang Tín Xuyên sau khi ra khỏi viện Đại phu nhân liền nổi giận đùng đùng đi về viện của mình.

Một hồi đi vào vừa lúc đụng phải một nha đầu vén rèm cửa đi ra. Bởi vì Lý di nương bước chân quá mau, nha đầu không cẩn thận đụng vào người nàng, Lý di nương giận dữ, một bàn tay giơ lên tát nha đầu một cái, mắng: “Đồ có mắt như mù, còn lưu lại người làm cái gì”.

Nha đầu sợ tới mức quỳ xuống vừa khóc vừa dập đầu.

Linh Nhi một bên đưa ánh mắt cho một ma ma, ma ma liền đi lên kéo nha hoàn kia xuống. Trong viện bọn hạ nhân câm như hến, ai cũng biết nha

hoàn này sẽ có kết cục như thế nào.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 13: Trang Minh Hi

“Nường, người hãy nguôi giận”. Bên cạnh, Trang Tín Xuyên vén trúc màn lên, giúp mẫu thân vào phòng.

Lý di nương hít sâu một hơi, đi vào. Ở giữa phòng có kê mấy chiếc ghế khắc hoa văn cúc lê hồng các loại. Nàng ta ngồi xuống chiếc ghế cao nhất. Trang Tín Xuyên ngồi vào bên cạnh.

Có nhà đầu tiên lên dâng trà.

“Tín Xuyên, con không thể nghe lời của bà ta, đây là cạm bẫy nhằm cho con nhảy vào”. Lý di nương vỗ bàn, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Bảo con đi nhận lỗi với mấy hạng người thấp kém đó, đây là muốn biến con thành trò cười, khiến con không ngẩng đầu lên nổi. Nữ nhân kia tâm tư quả thật thâm độc”.

Trang Tín Xuyên hé ra khuôn mặt bình tĩnh, bạc môi cơ hồ mím thành một đường, gương mặt vốn tuấn lãng lộ ra sự nham hiểm.

“Nhưng nếu con không đi, nữ nhân kia chẳng phải sẽ mượn cớ không cho con nhúng tay vào việc quản lý Trà Hành nữa? Không phải sẽ càng thỏa mãn ý nguyện của bà ta?”

“Bà ta dám”. Lý di nương đứng lên, ngón tay chỉ ra ngoài cửa, tức giận đến cả người phát run: “Bà ta nếu dám làm như thế, ta sẽ mời đại tỷ phu đến làm chủ cho chúng ta. Ta thật muốn nhìn xem bà ta lợi hại hay tri châu đại nhân lợi hại”. Nói xong, nàng ta quay người lại, tay dùng sức đặt trên vai của Trang Tín Xuyên, nhướn đuôi lông mày, cắn răng nói: “Chúng ta

hàng năm để nhiều tâm tư vào di con như vậy, đâu thể nào vô dụng? Con cứ ngồi yên đây cho ta, không cần để ý đến nữ nhân kia”.

Nàng ta oán hận nói: “Ta biết trong lòng bà ta nghĩ gì, bà ta chính là không muốn đem giao Thịnh Thế vào trong tay con. Bà ta ngồi ở vị trí này nhiều năm như vậy không biết đã tích trữ được bao nhiêu của cải, bà ta làm sao bỏ được đây? Cho dù về sau giao trả, chỉ sợ còn muốn cười trên đầu trên cổ con, vì thế mới có thể làm khó dễ con như thế này. Bà ta cả ngày giả bộ tư thái hiên ngang lắm liệt, kỳ thuật một bụng lén lút, thật đáng ghê tởm”.

Trang Tín Xuyên mày rậm nhăn lại, trầm giọng nói: “Nhưng mà bà ta trong tay có di ngôn của phụ thân, cùng Tri phủ đại nhân cũng có chút giao tình. Bà ta không giao ra, chúng ta thật đúng là không có cách nào. Chẳng lẽ cứ thế đối đầu với bà ta cả đời?” Hắn trong lòng phiền chán, hai tay kìm không được nắm chặt tay vịn ghế dựa.

“Tóm lại phải nghĩ ra cách khiến cho bà ta không thể không giao ra vị trí đương gia”. Lý di nương hừ lạnh hai tiếng, trong mắt lóe ra tia sắc nhọn. “Con trai của bà ta chỉ là phế vật, đó là do bà ta thất đức. Đừng để cho ta có cơ hội, nếu không xem ta như thế nào thu thập bà ta. Nàng áp bức mẫu tử chúng ta nhiều năm như vậy, cũng nên để cho bà ta nếm thử tư vị này”.

Nàng ta ngồi xuống ghế bên cạnh Trang Tín Xuyên, nhìn về phía con mình, thanh âm mềm mại, vỗ mu bàn tay của con trai, hòa nhã nói: “Tóm lại người không cần nghe theo lời của nữ nhân kia. Cái gì trả bạc rồi xin lỗi các thứ, đều không cần để ý gì hết, hết thảy đã có nương lo”.

Trang Tín Xuyên nhìn về phía mẫu thân của mình, vẻ mặt lo lắng mới chậm rãi biến mất, muốn hắn đến nhận lỗi từng nhà mấy kẻ nghèo khổ quanh năm suốt tháng chân lấm tay bùn, trong lòng hắn ngàn lần vạn lần đều không muốn, không phải sẽ bị người khác chê cười đến chết hay sao.

Tuy rằng nói sĩ nông công thương, địa vị xã hội của thương nhân thực chất ở sau nông dân. Nhưng cho tới bây giờ có tiền mới là đại gia, ở trên quyền quý, nông dân sao có thể khiến bọn họ để vào mắt.

Thời điểm chuẩn bị gặt đầu đáp ứng, ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến thanh âm nũng nịu: “Nương, người nói như vậy có thể sai lầm rồi”.

Tiếp đó, một nữ tử tầm mười sáu tuổi, thiên kiều bá mị cười khanh khách đi vào.

Lý di nương mẫu tử nhìn thấy nàng sắc mặt đều bình hoãn.

Nữ tử đi đến trước mặt Lý di nương cùng Trang Tín Xuyên, cười nói: “Minh Hỉ thỉnh an nương nương và ca ca”. Thanh âm mềm mại êm tai.

Lý di nương đứng dậy trước, đi đến trước mặt nữ tử, lôi kéo tay nàng cười nói: “Nha đầu tinh quái này, người nói thật xem, di nương sao lại sai lầm?”

Trang Minh Hỉ ý cười trong suốt, không lên tiếng, quay đầu hướng bên ngoài vẫy tay, chỉ chốc lát, có một nha hoàn dẫn một bà mỗi tiến vào.

Bà mỗi vừa vào phòng, ánh mắt liền mị thành một đường, thi lễ với Lý di nương, thanh âm náo nhiệt nói: “Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân. Phu nhân lúc trước đã phò thác cho ta một chuyện, bây giờ đã có tiến triển tốt đẹp”.

Lý di nương trên mặt nhất thời tươi cười, tiến lên từng bước: “Vương bà, lời này là thật sao?”

“Việc này lão bà ta sao dám lừa gạt”. Vương bà cười hớn hở.

Trang Minh Hỉ đến bên cạnh Trang Tín Xuyên, phe phẩy cây quạt cười tủm tỉm: “Ca ca, chúc mừng huynh”.

Trang Tín Xuyên trên mặt cũng lộ vẻ vui mừng.

Lý di nương sai người dâng trà, sau đó mọi người ngồi xuống theo thứ tự.

Vương bà thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm trang nói: “Bất quá Lưu gia nói, mọi người bên này thế nào cũng phải đem hôn ước trước đó xử lý cho tốt, nữ nhi nhà hãn chỉ có thể là chính thất”.

Lý di nương vội vàng nói: “Điều đó là đương nhiên. Còn cần phải nói sao, Lưu gia là phú gia số một số hai ở Tô Thành, trưởng nữ nhà Lưu gia làm sao là thiếp thất được. Người nói bọn hãn yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ xử lý thỏa đáng, vạn lần sẽ không để nhà đó mất thể diện”.

“Chính là những lời này”. Vương bà cười nói.

Mấy người còn nói vài câu, Vương bà sau khi đem sự tình kể lại rõ ràng, liền đứng dậy cáo từ. Thời điểm rời khỏi, Lý di nương sai Linh Nhi thưởng mười lạng bạc, Vương bà cười đến híp cả mắt.

Vương bà đi rồi, Trang Minh Hỉ liền phe phẩy cây quạt cười nói: “Cho nên ta nói nương sai lầm rồi, lúc này ca ca cần phải nghe theo lời Đại nương một chút. Nếu không chỉ sợ Đại nương sẽ viện lý do ngáng trở cuộc hôn phối này, có sẵn lý do ngay tại phía Đông hậu viên kia”.

Trang Minh Hỉ mặt hướng tới phía đông, cảm khinh nhẹ một chút.

Trang Tín Xuyên cũng nhìn về phía phương hướng kia, vẻ mặt khinh thường: “Chỉ bằng nàng cũng tưởng có thể trở thành thê tử của Trang Tín Xuyên ta, nếu quang cảnh nhà nàng ta còn hoàn hảo như lúc trước, thì còn có thể. Hiện tại đã rách nát như vậy, hai tỷ đệ bọn họ còn dựa vào trang phủ chúng ta sống qua ngày. Người như vậy ngay cả làm thiếp thất của ta cũng không xứng”.

“Nhưng mà ca ca, huynh và người ta vốn đã có hôn ước, là cha đã đính ước từ khi huynh còn là oa nhi nha”.

“Có hôn ước thì như thế nào?” Lý di nương cười lạnh, “Cho dù đã gả vào cửa, nữ tử không tài không thế như vậy, ta cũng nghĩ biện pháp hữu năng ta. Thông gia với phủ chúng ta phải là phú gia một phương. Nếu không sao xứng với Tín Xuyên tương lai sẽ là đương gia Thịnh Thế”.

“Cho nên a, nương...” Trang Minh Hỉ cầm tay mẫu thân, “Người đứng phía sau làm cho ca ca và Đại nương đối nghịch, Đại nương ghi hận trong lòng, còn không phải sẽ dùng sức làm khó dễ. Dù thế nào Đại nương cũng là đương gia phu nhân của trang phủ, bà ta nếu quyết tâm không cho phép hồi hôn, sẽ thực phiền toái”.

Trang Tín Xuyên gật đầu, rất nhanh lại lắc đầu, tức giận nói: “Nhưng mà làm như vậy lại đúng ý của nữ nhân kia, ta về sau có mặt mũi nào”. Vung tay lên, quả quyết nói: “Ta không đi”.

“Đúng, ca ca người về sau là gia chủ Thịnh Thế, sao có thể đem mặt mũi cho bọn hạ nhân dẫm đạp?” Lý di nương cũng không ủng hộ.

Trang Minh Hỉ cười cười: “Ta làm sao không vì ca ca suy nghĩ? Về sau tương lai muội tử còn phải trông chờ vào ca ca mà...” Nói xong, nàng nghiêng thân mình, nhìn hai người nhỏ giọng nói: “Không phải còn có Tín Trung sao? Cũng là thiếu gia trang phủ, ca ca mang theo hắn đi cùng, bảo hắn đi xin lỗi trà nông. Đều là kẻ hạ lưu bại hoại, hắn sao không dám đáp ứng. Trà nông làm sao phân biệt rõ đâu là Nhị thiếu gia đâu là Tam thiếu gia? Bắt những người đi theo phải giữ bí mật, Đại nương sẽ không biết được. Cho dù truyền ra, cũng chỉ là đồn đãi mơ hồ, sẽ không làm ca ca mất mặt”.

Lý di nương cùng Trang Tín Xuyên hai mắt sáng ngời, đập bàn cùng nói: “Ý kiến hay”.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 14: Yêu chuộng cái đẹp

Trang phủ là thương gia, tuy rằng không giống quan lại quy củ còn lớn hơn trời, nhưng lễ nghi cấp bậc vẫn phải có.

Bởi vì Đại phu nhân mỗi ngày trời còn chưa sáng đã ra khỏi phủ, cho nên việc vấn an buổi sáng cũng không thực hiện được. Trên cơ bản chỉ cần không phải có việc đặc biệt, mỗi phòng viện thời điểm khá trễ mới đến viện Đại phu nhân vấn an. An an ủ ủ, quan quan tâm tâm, cũng đại biểu cho toàn gia hòa thuận vui vẻ.

Những điều này là Trương ma ma nói với Tần Thiên.

“Như vậy Đại thiếu gia cũng tới sao?” Tần Thiên thành tâm thỉnh giáo.

Đối với Đại thiếu gia bị điếc bẩm sinh trong truyền thuyết này, Tần Thiên tràn ngập tò mò.

Nàng tò mò là, ở thời đại này, có hay chăng ngôn ngữ dành cho người câm điếc? Nhưng trong trí nhớ của nàng, Trung Quốc cổ đại dường như không có quy tắc ngôn ngữ dành cho họ, chỉ có biểu hiện tay chân bình thường.

Như vậy Đại thiếu gia bị điếc này, như thế nào cùng người khác trao đổi? Lấy tay viết chữ? Quả thực có thể, dù sao trang phủ là phú gia phú quý có lẽ đã thỉnh tiên sinh tới dạy hẳn. Đọc sách nhận thức mặt chữ chắc cũng không khó khăn gì.

Dù sao cổ đại cũng không giống với hiện đại giáo dục thông dụng, đại đa số người không biết chữ. Điều này có nghĩa là, Đại thiếu gia cùng rất nhiều người không thể giao tiếp. Tiếp xúc hạn hẹp, người như vậy, tính tình chỉ sợ sẽ không giống người bình thường.

Cũng trách không được Lý di nương bọn họ ở trong phủ địa vị cao như vậy. Dù là ai cũng đều biết, tương lai làm chủ Thịnh Thế chỉ có thể là Nhị thiếu gia. Ai dám không nể mặt, ai dám đắc tội với bọn họ?

Trừ bỏ những người bên Đại phu nhân, chỉ sợ những người khác trong phủ đều vẻ ngoài hướng lấy lòng Nhị phòng, nói không chừng, trong lòng cũng hướng về phía Nhị phòng một ít.

“Đại thiếu gia?” Trương ma ma nói đến ba chữ này, trong thanh âm liền lộ ra một loại tiếc hận. “Đương nhiên sẽ đến. Đại thiếu gia mỗi buổi tối đều tới dùng cơm chiều với Đại phu nhân”.

Nói tới đây, Trương ma ma nhìn sắc trời: “Nói đến đây, chắc cũng đến giờ Đại thiếu gia sắp qua rồi, ta phải đi chuẩn bị”.

Nói xong, Trương ma ma ra khỏi phòng của Tần Thiên.

Phía sau, nha đầu Đan Nhi cùng phòng nghe thấy câu hỏi của Tần Thiên bèn lại đây nhẹ giọng nói với nàng: “Ta nói cho người biết, Đại thiếu gia bộ dạng rất tuấn tú”.

Vì giờ này mấy nha đầu không có việc gì làm, cho nên nhóm tiểu nha đầu hoặc ở trong phòng nghỉ ngơi hoặc ra sân đi dạo.

Nói đến Đại thiếu gia, Tần Thiên rất hứng thú, quay đầu nhìn Đan Nhi, cười nói: “Có đẹp hơn Nhị thiếu gia không?”

“So với Nhị thiếu gia còn tuấn tú hơn”. Đan Nhi nói câu này, ánh mắt lóe sáng, khoa chân múa tay nói: “Khuôn mặt Đại thiếu gia như được họa trong

tranh vậy, quả thực rất đẹp. Hơn nữa, Nguyệt nương nói, Đại thiếu gia rất thông minh, vẽ tranh viết chữ đều rất tốt, cũng rất hứng thú chế trà”.

Thời điểm đang nói hưng phấn, Đan Nhi bỗng nhiên sắc mặt buồn bã, thở ra một hơi thật dài: “Đáng tiếc...”

Một tiếng thở dài này tràn ngập tiếc hận cùng thương hại, mà càng khiến Tần Thiên tò mò, rốt cục là người như thế nào mới có thể chiếm được sự thương tiếc mãnh liệt như thế.

Tần Thiên biết, nàng rất nhanh sẽ có đáp án.

Lúc này, Lam sơn phía ngoài cửa sổ lên tiếng: “Đan Nhi, người dọn dò hậu viện thu dọn sạch sẽ. Tần Thiên, người đi phòng bếp dọn họ làm nhiều bánh khoai ngọt, Đại thiếu gia thích ăn”.

Hai người đáp ứng, rất nhanh đã ra khỏi phòng.

Tam đẳng nha hoàn làm chính là mấy việc chạy vặt thế này.

Buổi chiều, Trương ma ma đã đem nàng đi đến mấy nơi quen thuộc thiết yếu trong phủ, như là phòng bếp, chuồng, mấy đại viện.

Tần Thiên ra khỏi sân, trực tiếp hướng phòng bếp mà đi, còn chưa đi được bao lâu, liền nhìn thấy ở phía nam hành lang có một bóng dáng quen thuộc.

Dáng người cao lớn, thân mặc trường bào tơ lụa màu trắng, tóc dài đen như mực.

Hàng lang dài bên ngoài nở đầy hoa tươi, xá tử yên hồng, phá lệ rực rỡ, mà hắt tựa như được muôn hoa làm nền, một mảnh khinh tuyết, phong tư tao nhã, thanh dật xuất trần.

Rõ ràng là một bộ dáng đẹp mắt, nhưng Tần Thiên nhìn thấy lại mắt môi mắt lợi. Hận không thể đem quần áo trắng kia đem đập nát.

Bóng dáng kia cho dù hóa thành tro nàg cũng nhận ra được.

Cũng chính là kẻ hỗn đản vong ân phụ nghĩa kia, là kẻ hại nàng thiếu chút nữa bị rắn cắn, lại rơi xuống hồ nước cả người ướt sũng.

Không nghĩ tới nhanh như vậy đã nhìn thấy hắn, có phải lão thiên gia cho nàng một cơ hội báo thù chăng?

Tần Thiên hừ hừ cười, trốn sau một khối giả sơn lớn.

Nàng nhìn bốn phía, xác định không có người chú ý, mới nhặt lên một cục đá xem xét.

Cục đá này không lớn không nhỏ, vừa không làm thương người, nhưng cũng có thể khiến hắn đau một chút, rất hợp tâm ý Tần Thiên.

Động tác vụng trộm, cũng sẽ không bị người ta phát hiện, cho dù công tử này thân phận bất phàm cũng không sợ.

Nàng hướng tới bóng dáng đáng giận kia ánh mắt mỉ mỉ, nhỏ giọng nói: “Bốn cô nương tuy rằng là người tốt, cũng không thể cứ thế để cho người bắt nạt được. Lần đầu tiên đụng ta là người may mắn, lần thứ hai đụng ta là người bất hạnh”.

Nói xong, nàng nâng tay lên, dùng sức ném cục đá trong tay về phía vị công tử kia.

Nói đến trò ném đá chính là sở trường của Tần Thiên. Đây là do hồi bé về nông thôn chơi cùng với bọn nhỏ đùa vui mà luyện thành.

Lúc này cục đá bay theo quỹ đạo đường cong, “Thúc” một tiếng đã nện lên đầu công tử, công tử bị nghiêng đầu một chút, sau đó vội ôm cái ót.

Tần Thiên vội vàng trốn sau khối đá, che miệng cười ha hả.

Trong lòng cảm thấy vô cùng sáng khoái, buồn bực lúc trước đã trở thành hư không.

Nàng cười lén lút lộ ra nhìn, vừa vặn nhìn thấy công tử kia quay đầu lại.

Nhìn thấy dung mạo của tên công tử đó, Tần Thiên chỉ cảm thấy trước mắt bỗng sáng ngời, giật mình, tưởng như bách hoa nở rộ, lại dường như thiên địa đều biến thành một màu trắng xóa, không có chút sắc thái.

Mặc dù sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng cũng không che giấu được sự tao nhã.

Nét đẹp của hắn so với hoa càng diễm lệ, nét lạnh lùng so với sự tái nhợt còn muồn trên một phần.

Tần Thiên chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng được ở cổ đại còn có thể nhìn thấy nam tử xinh đẹp như vậy, so với thần tượng hiện đại chụp ảnh trên tạp chí đã qua hoàn mỹ tân trang còn rung động lòng người hơn.

Công tử ánh mắt lạnh lùng nhìn chung quanh, thấy hắn sẽ nhìn đến bên này, Tần Thiên vội kiềm chế sự háo sắc, lui về phía sau.

Nàng ghé nhìn qua lỗ nhỏ trên khối đá, thấy hắn tuy bị đánh, nhưng trên mặt không có vẻ mặt phẫn nộ, sắc mặt thản nhiên, có một loại lãnh nói không nên lời, dường như người bị đánh kia không phải là hắn, lại giống như hắn chưa từng bị đánh, lại giống như hắn không hề quan tâm đến việc này, lại giống như chẳng có việc gì khiến hắn quan tâm vậy.

Như thế loại tâm tư lạnh lẽo, mang một loại lạnh nhạt vậy.

Nhưng mà cái loại lạnh nhạt này lại hình thành nên nét tao nhã rất độc đáo.

Trong nháy mắt, Tần Thiên có chút hối hận vì đã đánh hấn.

Rồi lại lập tức khinh bỉ chính mình.

Tần Thiên a Tần Thiên, sắc tức là không, không tức là sắc, người này bề ngoài mặc dù đẹp mắt, nhưng cũng chỉ là một cái gối thêu hoa a...

Không đúng, nói hấn gối thêu hoa là còn khen ngợi, chỉ đáng là nước rửa bồn cầu...

Tần Thiên âm thầm oán.

Nhưng lòng vẫn nhịn không được nhìn lên mặt hấn một cái.

Rất nhanh Tần Thiên lại tha thứ chính mình.

Ai cũng yêu cái đẹp, nhân chi thường tình thôi mà.

Đang tự nhủ, Tần Thiên bỗng nghe có người kêu: “Đại thiếu gia”.

Đại thiếu gia?

Tần Thiên vội nhìn chung quanh, Đại thiếu gia đang ở đây?

Bỗng nhiên, đầu nàng như bị ai đó đánh một quyền. Nàng ngẩng đầu, chậm rãi nhìn nam tử, sắc mặt hơi đổi.

Chỉ thấy cách đó không xa, một nha hoàn tầm mười bảy, mười tám tuổi mặc áo màu vàng mật, váy dài thêu hướng về công tử bước nhanh tới.

Nàng ta vừa đi vừa kêu: “Đại thiếu gia, người sao lại đến đây, làm nô tỳ đi tìm mãi”.

Nàng ta đi đến bên cạnh công tử.

Một khắc kia, Tần Thiên thật không có cách nào hình dung, gõ lên đầu mình vài cái.

Nàng quả là đầu gỗ, như thế nào ngay từ ban đầu không nghĩ ra?

Khi đó, đối phương từ đầu đến cuối không có chút phản ứng, không phải vì hãn vong ân phụ nghĩa, không phải vì hãn tâm địa ác độc. Chỉ là hãn ngay từ đầu đã không nghe thấy lời của nàng nói, căn bản không biết mọi việc phát sinh thế nào, bởi vì hãn là người điếc a.

Nàng thế nhưng lại đi bắt nạt một người tàn tật.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 15: Nhận lỗi

Đại thiếu gia Trang phủ Trang Tín Ngạn đứng ở hành lang bên cạnh một cột gỗ đỏ thẫm, còn đang tìm bóng dáng người gây ra họa, cho đến khi nữ tử kia tới gần, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của hắn một chút, lúc này mới quay đầu lại.

Tần Thiên từ lỗ nhỏ qua thạch đá trông thấy thần sắc vẻ mặt hắn khi nhìn thấy nữ tử kia vẫn chỉ biểu lộ sự thản nhiên.

Lúc này đã là hoàng hôn, ánh sáng màu đỏ im ắng bao trùm nửa người hắn, mặc dù có ánh nắng ấm áp chiếu vào, sắc mặt hắn vẫn như cũ lạnh lẽo như băng tuyết.

Lạnh lẽo một cách thản nhiên, thờ ơ, giống như hết thấy mọi sự vật trên thế gian này hắn đều không có hứng thú.

Nữ tử ngẩng đầu nhìn hắn cười cười, tay chỉ lên trời, lại chỉ phía viện của Đại phu nhân, Tần Thiên hiểu được đại khái ý tứ của nàng là: đây là thời điểm nên đến viện của phu nhân.

Xem ra Trang Tín Ngạn cũng hiểu được ý tứ của nàng ta, xoay người đi về phía viện Đại phu nhân. Nữ tử đi theo sau hắn.

Lúc Trang Tín Ngạn vừa xoay người, sắc mặt nữ tử liền nhăn nhó, nàng nhìn nhìn bốn phía, sau đó không coi ai ra gì oán giận: “Thực không hay ho, cả ngày đi theo một kẻ câm điếc, ta chắc rồi cũng trở thành kẻ câm điếc mất thôi. Thị tỳ bên người của Đại thiếu gia trang phủ...” Nữ tử mếu máo, lộ ra bộ dáng khinh thường, “Nghe thì có vẻ là oai lắm, nhưng chủ tử là phế

vật, ta cũng chẳng biết đi theo ai đây. Chẳng lẽ về sau thật sự trở thành người của kẻ cầm điếu, lại sinh ra một lũ tiểu cầm điếu khác”. Nữ tử đậm đậm chân: “Ta thế nào mà mệnh lại khổ như vậy, không được, thừa dịp còn chưa xảy ra chuyện gì, ta phải nghĩ biện pháp rời khỏi phế vật này mới được”.

Nàng có chút không nỡ xa rời nhìn bóng dáng của Trang Tín Ngạn ở phía trước, liếc mắt một cái, lại thở dài: “Bộ dạng tốt như vậy, như thế nào trời sinh lại bị điếu chứ? Nếu người có thể nghe được một chút, ta thực không muốn rời xa người đâu”.

Phía trước Trang Tín Ngạn tất nhiên không nghe thấy những lời oán giận này của nàng ta, vẫn không nhanh không chậm mà đi tới.

Nhưng gần đó Tần Thiên nghe mà trợn mắt há mồm.

Nàng thấy Trang Tín Ngạn kia tuổi còn trẻ mà gương mặt đã mang vẻ đậm mạc, trong lòng bỗng gọi lên sự thương hại thiên tính mẫu tử.

Phía đông lại chạy đến một nha hoàn mặc một bộ váy trắng, áo màu lam nhạt. Nàng thấy Trang Tín Ngạn đầu tiên vén váy thi lễ, Trang Tín Ngạn khẽ gật đầu, nàng ta liền chuyển tới đứng phía sau cạnh nha hoàn kia.

“Thu Lan, có phải vừa rồi người lại bỏ mặc Đại thiếu gia đi một mình đúng không?” Nữ tử bình tĩnh hỏi nha hoàn kêu Thu Lan kia.

Thu Lan quay đầu nhìn nàng một cái, nói: “Không có a, ta vẫn đều đi theo sau Đại thiếu gia. Nhưng Thái Hà, người cũng biết tính Đại thiếu gia, không thích có người đi theo mà, toàn tránh ta thôi. Không tin, người hỏi Đại thiếu gia xem?”

Thái Hà trừng mắt liếc nhìn nàng một cái: “Người biết rõ ta không có cách nào hỏi Đại thiếu gia, nên mới nói như vậy”. Nói xong, lại cười lạnh một tiếng: “Thu Lan, người chó nên nhàn hạ, ta nói người biết, nếu thiếu

gia lỡ xảy ra chuyện gì, thật muốn xem xem phu nhân có buông tha người hay không”.

“Ôi uy...” Thu Lan chỉ vào mũi Thái Hà mắng: “Người là kẻ tâm địa đen tối, người nghĩ rằng ta không biết chủ ý trong lòng của người sao? Người ước gì phu nhân không tín nhiệm ta, sau đó người có thể thay thế vị trí của ta có phải hay không? Người cũng không nên dùng thủ đoạn ám muội này, đợi đến lúc gặp Đại phu nhân, ta sẽ tự mình nói với người rằng người mỗi lần đều trăm phương ngàn kế đến hầu bên người Đại thiếu gia để thỏa mãn tâm nguyện này của người. Đờ cho người tổn tâm tư bố trí ta”.

Thái Hà phùng mang trợn mắt, tức giận dậm dậm chân: “Thu Lan, miệng người nói năng sạch sẽ một chút, nói hươu nói vượn cái gì?”

“Người sợ ta sẽ nói ra tâm tư của người ư?”

“Người nếu dám nói những lời như vậy trước mặt Đại phu nhân, ta liều mạng với người”.

Hai nha đầu theo sau Trang Tín Ngạn, cải cọ túi bụi, nhưng Trang Tín Ngạn phía trước một chút cảm giác cũng không có, vẫn như cũ từ từ đi đến sân viện.

Tần Thiên nhìn thấy cảnh này, tự nhiên có một loại cảm giác bi thương.

Đợi cho bóng dáng ba người biến mất ở góc cuối hành lang, Tần Thiên mới từ chỗ trốn đi ra, nàng nhìn theo phương hướng Trang Tín Ngạn rời đi, nhẹ nhàng thở dài.

Bỗng nhiên nàng có thể lý giải tâm tình của Trương ma ma và Đan Nhi khi nói về Đại thiếu gia.

Nàng xoay người, đi về hướng phòng bếp.

Sau khi báo với phòng bếp một tiếng, nàng giúp đỡ người ở phòng bếp đưa đồ ăn đến viện của Đại phu nhân.

Lam Sơn đứng ở cửa Đại phu nhân, bảo các nàng trực tiếp cầm đồ ăn đưa vào trong phòng.

Bởi vì Tần Thiên cũng cầm trên tay một hộp đựng thức ăn, nên theo các nàng cùng nhau vào.

Phu nhân dùng cơm ở khu phòng phía tây.

Tiến vào liền thấy Đại phu nhân cùng Đại thiếu gia Trang Tín Ngạn đang ngồi trước một bàn vuông bằng đá cẩm thạch có khắc hoa văn cúc lê. Nguyệt nương, cùng đại nha hoàn Ngọc Hoàn và Thu Lan, Thái Hà hậu hạ hai người rửa tay.

Lam Sơn chỉ huy người phòng bếp mang đồ ăn lên.

Tần Thiên đi qua, đem hộp đựng thức ăn màu đen khắc hoa đặt lên bàn, dọn ra món vịt hấp tương và bánh khoai ngọt.

Lúc này, thời điểm Thái Hà bưng chậu rửa tay lui về phía sau Trang Tín Ngạn, không cẩn thận khuỷu tay chạm nhẹ vào ót Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn đầu hơi đưa về phía trước một chút, hai hàng lông mày căng thẳng, trên mặt thần sắc thống khổ.

Bên cạnh Đại phu nhân khấn trương đứng lên: “Sao lại thế này?”

Nguyệt nương nhận ra đầu của hắn có vấn đề, vội vàng kiểm tra phía sau ót của hắn, vừa thấy liền lập tức kêu lên: “Ai nha, đây là chuyện gì? Đầu thiếu gia giống như bị cái gì ném trúng sưng vù lên rồi”.

“Cái gì?” Đại phu nhân vội vàng đi đến phía sau Trang Tín Ngạn xem xét.

Bên cạnh Tần Thiên cũng mở to hai mắt nhìn, hai tay không tự giác nắm chặt góc hộp đựng thức ăn, trong lòng phập phồng như thỏ nháy, thấp thỏm không an.

Thế nhưng làm sững vù lên thế kia, nàng dùng sức nhiều như vậy sao?

Tần Thiên vụng trộm nhìn Trang Tín Ngạn rất nhanh đã khôi phục gương mặt bình tĩnh, trong lòng thầm nhủ xin lỗi.

Nhưng mà muốn nàng chủ động thành thật thừa nhận sai lầm...

Được rồi... nàng thừa nhận nàng không có vĩ đại như vậy a.

Xem bộ dáng Đại phu nhân khẩn trương thế kia, như là hận không thể đem kẻ gây ra họa là nàng nuốt vào bụng vậy.

Tần Thiên cầm hộp thức ăn lặng lẽ lui về phía sau hai bước, cúi đầu, tận lực giảm bớt sự tồn tại của bản thân trong phòng.

Bên kia, Đại phu nhân nhìn chăm chăm hai nha hoàn Thái Hà và Thu Lan, thanh sắc câu lệ: “Các người là đại nha hoàn bên người của thiếu gia, các người nói thật xem, đại thiếu gia đã xảy ra chuyện gì?”

Thu Lan, Thái Hà đều không biết nói gì, mặt trắng bệch, bùm một tiếng quỳ xuống.

“Phu nhân, thiếu gia không thích chúng nô tỳ đi theo phía sau...” Thái Hà run run giọng nói.

Đại phu nhân một tay khoát lên trên vai Trang Tín Ngạn, tay kia thì chỉ vào nàng: “Hắn không thích các người đi theo, các người liền thật sự mặc kệ sao? Ta thật không biết, ta còn giữ các người lại làm gì?”

Đại phu nhân tức giận đến cả người phát run.

Có lẽ cảm nhận được mẫu thân tức giận, Trang Tín Ngạn vốn im ắng bỗng nhiên đưa tay ra, cầm tay mẫu thân đang đặt trên vai kia,

Đại phu nhân lập tức tỉnh táo lại.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 16: Trang Tín Ngạn

Đại phu nhân sai các hạ nhân trong phòng kể cả Thu Lan, Thái Hà đều lui xuống, chỉ để lại Nguyệt nương hầu hạ.

Thời điểm Tần Thiên bước ra ngoài, nàng vụng trộm quay đầu liếc mắt nhìn Trang Tín Ngạn một cái, trong lòng vô cùng áy náy.

Xem như nàng thiếu nợ hẳn, sau này nghĩ biện pháp trả nợ hẳn sau vậy.

Trong phòng, sau khi mọi người lui xuống, Nguyệt nương tìm được đem vào giúp Trang Tín Ngạn bôi lên vết thương.

Đại phu nhân ngồi ở phía trước Trang Tín Ngạn, vẫn cầm tay hẳn, nhìn hẳn nói: “Đau không?” Ánh mắt vẻ mặt tràn ngập sự đau lòng.

Trang Tín Ngạn nhìn mẫu thân, nhẹ nhàng mỉm cười lắc đầu.

“Hai nha đầu kia, ta quyết không tha các nàng”. Đại phu nhân nắm chặt tay hẳn nói.

Trang Tín Ngạn khoát tay, sau đó quay đầu nhìn về phía Nguyệt nương. Nguyệt nương hiểu ý, vội vàng từ phòng bên lấy giấy bút đặt lên bàn, lại giúp hẳn nghiên mực.

Trang Tín Ngạn đứng lên, tay phải chấp bút, tay trái nâng tay áo, hơi hơi hạ thấp thắt lưng, viết lên trên giấy.

Đại phu nhân cũng đứng lên, đi đến bên cạnh hẳn, cúi đầu nhìn tờ giấy.

Nhìn trên giấy chữ viết rồng bay phượng múa, Đại phu nhân trong lòng tràn ngập cảm giác tự hào, nàng quay đầu nói với Nguyệt nương: “Hoàn hảo Tín Ngạn có thể học được môi ngữ, bằng không nó cũng không viết chữ được đẹp như thế này”.

Nguyệt nương cũng cười nói: “Thiếu gia thật sự rất thông minh, cũng không cố ý dạy hấn, vậy mà lại học được khẩu hình phát âm, cũng may trừ bỏ phu nhân cùng nô tỳ ra, không có ai biết được việc này. Bằng không, Nhị di thái thái bên kia còn không biết có bao nhiêu khăn trương”.

“Chuyện này không thể để cho người khác biết. Nếu không ta cũng không biết Thu Lan cùng Lý Tú Mai câu kết làm bậy, ta còn dễ dàng cho nàng ta ở bên người hầu hạ Tín Ngạn”. Đại phu nhân giận tái mặt. “Ta muốn nàng ta không chút nào để phòng Tín Ngạn, làm cho nàng ta an tâm, miễn cho nàng ta ở sau lưng dùng thủ đoạn. Tín Ngạn cũng không giống như người bình thường, khó lòng phòng bị”.

“Cũng may Đại thiếu gia ở cùng các nàng lâu như vậy cũng không lộ ra sơ hở gì”. Nguyệt nương nhìn Trang Tín Ngạn cười nói: “Đại thiếu gia thật sự rất thông minh”.

Đại phu nhân nhìn con mình gương mặt bình tĩnh, trong lòng có một loại kiêu hãnh của mẫu thân, nhưng thấy hấn đối với việc bà nói chuyện một chút phản ứng cũng không có, loại kiêu ngạo này lại biến thành đau lòng, làm cho lòng bà ần ần nhức nhối.

Bên cạnh Nguyệt nương nhẹ giọng an ủi: “Phu nhân, nghĩ thoáng một chút, ta thường nghe các lão nhân nói, nhân vô thập toàn. Thập toàn thập mỹ quá mức sẽ không tốt, dễ dẫn đến tai họa. Thiếu gia khỏe mạnh lại có trí tuệ, có chút khiếm khuyết này có lẽ vẫn là chuyện tốt”.

Đại phu nhân xót xa nói: “Nhưng mà ta tình nguyện hấn bình thường một chút, ngu dốt đi một chút, chỉ cần giống như người bình thường gọi ta

một tiếng nường, ta nguyện ý mất mười năm tuổi thọ, nguyện ý cả đời ăn chay, muốn ta trả giá hết thảy, ta đều đồng ý”.

Nói xong, hai người hốc mắt đều ẩm ướt, nhưng thấy Trang Tín Ngạn đã viết xong lời muốn nói, đều cúi đầu lau lệ sắp chảy ra nơi khóe mắt.

Sợ con nhìn thấy trong lòng lại không thoải mái.

Đại phu nhân cúi đầu, thấy chữ viết lưu loát sinh động như mây trôi nước chảy, thanh tuyến hữu lực, trong lòng rất ưa thích.

“Quả thật con không muốn cho các nàng đi theo bên người, con ở trong phủ giống như đứa nhỏ bướng bỉnh, nường không cần để ở trong lòng. Nếu thật muốn hại con, có lẽ không chỉ dùng một hòn đá nhỏ để đánh con như vậy”.

Trang Tín Ngạn an ủi mẫu thân.

Hắn biết môi ngữ, Thu Lan bọn họ lại không biết được điều này, nhiều lần ở trước mặt hắn vô lễ.

Nhưng mà làm thế nào được? Ở trong trang phủ trừ mẫu thân và Nguyệt nường, có ai hoàn toàn thật tình đối đãi với hắn? Ngay cả đệ muội cùng chung huyết thống còn như vậy, nói chi hạ nhân.

Thế sự vốn là như thế, hắn muốn so đo, so đo được sao? Hắn cho dù có thể che miệng những người này lại, cũng không ngăn trở được sự khinh thị tận đáy lòng của họ.

Có đôi khi, hắn có chút hối hận vì học được môi ngữ, cái gì không biết không tốt hơn sao? Cũng sẽ không cảm nhận lòng người thay đổi nhiều như vậy.

Tuy rằng được con an ủi, nhưng Đại phu nhân trong lòng hiểu được, nếu không phải bắt nạt con khiếm khuyết, ai dám làm càn như thế?

“Nhưng các nàng thế khinh người quá đáng, việc này không thể cứ như vậy cho qua”. Đại phu nhân nhìn con sau khi nói xong, quay đầu phân phó Nguyệt nương: “Đem Thu Lan cùng Thái Hà đánh mười bản, phạt một tháng tiền tiêu vặt”.

Dù sao cũng phải làm cho các nàng nhớ kỹ, mặc kệ về sau như thế nào, hiện tại nàng vẫn là chủ mẫu.

Nguyệt nương lĩnh mệnh đi ra ngoài sau đó lại vào hầu hạ hai người dùng cơm.

Lúc ăn cơm, Đại phu nhân đem đồ ăn con thích gấp vào bát, thấy con ăn được nhiều, trong lòng mới thấy vui vẻ.

Trang Tín Ngạn biết như thế này mới có thể giúp phu nhân giải sầu, hắn đem đồ ăn mẫu thân gấp đến ăn hết sạch, bộ dáng ngọt ngào, nhìn thấy mẫu thân tươi tươi, trong lòng hắn cũng trở nên thư thái.

Ai có thể so với hắn càng hiểu biết mẫu thân vất vả? Mà điều làm mẫu thân vất vả nhất chính là vì có một đứa con như hắn.

Tâm nguyện lớn nhất của hắn, đó chính là cố gắng hết sức mình, giúp mẫu thân giải ưu phiền, khiến cho mẫu thân có thể thoải mái, không cần quá sức vất vả.

Ăn cơm xong, rửa xong mặt mũi, Trang Tín Ngạn giống như bình thường lại cùng mẫu thân thương nghị chuyện Trà Hành.

Nguyệt nương vẫn như mọi khi canh giữ trước cửa, không để cho ai đi vào.

Nghe xong Đại phu nhân kể việc xử trí Trang Tín Xuyên cân thiếu chè tươi, Trang Tín Ngạn mỉm cười, viết trên giấy: “Mặc kệ là Tín Xuyên hay di nương đều là người rất trọng sĩ diện, bọn họ sẽ không ngoan ngoãn nghe lời”.

Đại phu nhân nói: “Ta biết chính là như thế nên mới nói như vậy”.

Trang Tín Ngạn viết: “Cho dù là như vậy Tín Xuyên sẽ không chịu để mất mặt, kết quả lại là Tín Trung gánh trách nhiệm”.

“Tín Trung?” Đại phu nhân đầu tiên nghi hoặc, sau đó gật đầu: “Quả thật bọn họ dám làm như vậy, bọn họ chung quy cũng không hiểu được khổ tâm của ta...”

Đối với việc nhi tử liệu sự như thần, Đại phu nhân không lấy làm kinh ngạc, bởi vì vài năm nay, con đã gây cho bà rất nhiều điều bất ngờ rồi.

“Không hiểu được cũng không phải chuyện xấu...” Tín Ngạn múa bút như bay: “Người làm chủ Trà Hành chẳng những cần có thủ đoạn, mà phẩm tính phải chính trực thuần lương, nếu Tín Xuyên không đáp ứng được điều kiện này, nương cũng có thể bắt đầu lo tuyển người khác”.

“Tuyển người khác?” Đại phu nhân thì thào.

Trang Tín Ngạn viết xuống hai chữ “Tín Trung”, sau đó hạ bút ngừng đầu nhìn mẫu thân, khí định thần nhàn, bất động thanh sắc.

“Tín Trung?” Đại phu nhân lắc đầu thở dài “Đứa nhỏ Tín Trung này tính thành quả thực trung hậu, nhưng thứ nhất hẳn đối với chuyện kinh doanh không nắm rõ, thứ hai...” Đại phu nhân lại lắc đầu: “Tam phòng bọn họ làm sao là đối thủ của bên kia, chỉ sợ lúc ta vừa giao vị trí đương gia vào tay hắn, có lẽ không bao lâu sau đã bị bên kia đoạt mất rồi”.

Tam di thái thái Trần Xảo Vân, địa vị thấp hèn, bản tính yếu đuối, thuộc loại vừa nghe tiếng sấm đã cúi đầu tìm chỗ trốn. Nếu đem chìa khóa giao vào tay tam phòng, còn không bị Nhị phòng nuốt sống.

Trang Tín Ngạn đứng lên sắc mặt trầm trọng, chuyện hỗ trợ kinh doanh hẳn còn có thể giúp được, nhưng chuyện đối phó với bên kia, phải tìm được người giống như mẫu thân vậy, vừa đảm lược vừa có dũng khí.

Hai mẫu tử đang thương lượng, bên ngoài có nha đầu thông báo: “Phương cô nương cùng Phương thiếu gia đến”

“Tín Xuyên chỉ sợ sẽ không cưới Phương cô nương”. Trang Tín Ngạn viết vội mấy chữ này lên giấy. Sau đó Nguyệt nương đi vào, thu thập sạch sẽ các thứ trên bàn, lại đem giấy Trang Tín Ngạn đã viết vào lại, giấu vào trong ngực, đợi lúc bình thường sẽ đem ra ngoài tiêu hủy.

Căn bản không có ai biết, mấy năm qua, rất nhiều quyết sách kinh doanh trọng yếu tưởng là của Đại phu nhân, thực chất đều là bút tích của phế vật trong mắt mọi người Trang Tín Ngạn.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 17: Bất tự không hợp

Lúc này đã đến giờ châm đèn, các nha hoàn đem đèn tứ tòa hải đường trong viện cùng với các loại đèn lồng khảm hoa tinh mỹ dọc hành lang đều đốt lên, khắp không gian bỗng chói sáng bừng, đem tiểu viện tú lệ nhuộm đắm một màu mộng lung kỳ ảo.

Đang ngồi ở hành lang trong sân, Tần Thiên nghe thấy danh hào của Phương cô nương cùng Phương thiếu gia, liền quay đầu nhỏ giọng hỏi Đan Nhi bên cạnh: “Phương cô nương cùng Phương thiếu gia là ai vậy?”

Đan Nhi nhỏ tuổi hơn nàng, chỉ có 14 tuổi, ngày thường luôn cười nói, ánh mắt khi cười lộ lên kéo thành một đường, rất là đáng yêu. Tính tình trời sinh đơn thuần, không có tâm tư gì. Hỏi cái gì nàng biết đều sẽ trả lời.

Đan Nhi khẽ thấp thanh âm ở bên tai Tần Thiên nói: “Phương cô nương là hôn thê của Nhị thiếu gia. Lúc lão gia còn sống đã đính ước cho hai người từ nhỏ, gia cảnh vốn là trưởng huyện lân cận, sau gia đạo sa sút, song thân lại qua đời, bị dòng họ ghét bỏ. Phu nhân thấy họ đáng thương nên nhận vào phủ, đợi về sau chính thức thành hôn sẽ trở thành người của Trang phủ”.

Tần Thiên trong lòng cảm khái, Đại phu nhân thật hảo tâm.

Hai người đang nói, đã thấy một nam một nữ tiến vào cửa. Nữ tầm mười bảy, mười tám tuổi, dáng người gầy yếu, mặc một kiện váy trắng không mới không cũ thêu hoa màu lam cùng màu với đế giày, suốt dọc đường đi đều cúi đầu thúc thủ, bộ dáng cẩn thận chặt chẽ.

Bên cạnh một nam tử xấp xỉ tuổi Tần Thiên đi theo, so với nữ tử cao hơn một cái đầu, vóc người thon dài, mi thanh mục tú, cũng mặc một kiện áo dài không mới không cũ, môi gầy gao mím, lộ ra một tia quật cường.

Đó hẳn là Phương thị tỷ đệ.

Các nha hoàn vốn đang ngồi ở hành lang đều đứng dậy, cung kính kêu Phương cô nương, Phương thiếu gia.

Phương cô nương khoe miệng mỉm cười, khẽ gật đầu, ôn ôn nhu nhu, mang bộ dáng có vẻ xấu hổ ngại ngùng. Dung mạo vốn bình thản bởi tia ôn nhu này mà có chút sáng sủa.

Lúc này, màn trong phòng được vén lên, Nguyệt nương trước đi ra, theo sau là Trang Tín Ngạn, vừa vặn gặp Phương thị tỷ đệ.

Phương thị tỷ đệ vội vàng cúi đầu hướng Trang Tín Ngạn thi lễ, gọi một tiếng “Đại thiếu gia”, vẻ mặt cực kỳ cung kính.

Trang Tín Ngạn thản nhiên hoàn lễ.

Về mặt tuy rằng đậm mặc nhưng cấp bậc lễ nghi coi như chu đáo. Phương thị tỷ đệ có vẻ đã quen với sự lạnh nhạt của hắn nên cũng không tỏ ý bất mãn.

Bên kia, bởi vì hai nha hoàn bên người của Trang Tín Ngạn bị phạt đánh, cho nên phải phái người khác đưa hắn trở về. Nguyệt nương nhìn nhìn nha hoàn trong viện, đầu tiên là phân phó Lam Sơn, sau đó cũng nhìn về phía Tần Thiên.

“Tần Thiên ngươi cũng cùng đi đi”.

Lam Sơn cùng Tần Thiên gật đầu vâng dạ.

Trang Tín Ngạn hững hờ nhìn phía trước, trên đỉnh đầu đèn lồng tỏa ra ánh hồng mênh mang, lặng yên không một tiếng động chiếu rọi lên người hắn, tóc đen như mực thản nhiên phản ra kim quang, khuôn mặt trầm mặc bị bóng tối che phủ, thản nhiên tịch mịch, lẳng lẳng tao nhã.

Khiến cho người khác sợ hãi than, khiến cho người khác bóp đau cổ tay, khiến cho người khác tiếc hận, càng khiến cho người khác trong lòng sinh ra loại cảm giác ê ẩm đau thương.

Lam Sơn tìm hai đèn lồng, đem một cái đưa vào tay Tần Thiên, nói: “Để ta đi phía trước nhìn đường, người đi phía sau thiếu gia, buổi tối đường rất khó nhìn, người ở phía sau phải cẩn thận chiếu cổ thiếu gia”.

Tần Thiên đáp vâng.

Ba người đi ra sân, Lam Sơn ở phía trước, Trang Tín Ngạn ở giữa, Tần Thiên đi sau cùng.

Trăng sáng mọc trên đỉnh trời, quang hoa như ngân, khiến không gian xung quanh như được một lớp sương trắng bao phủ.

Ba người hướng tới sân viện Trang Tín Ngạn đi đến, dọc theo đường đi yên tĩnh không một tiếng động, dưới ánh trăng, mấy cái bóng kéo dài trên đường.

Trong không khí dường như có hương hoa thơm mát, không biết từ nơi nào truyền đến tiếng côn trùng kêu vang, gió vi vu thổi qua, hai bên cây cối sà sạt rung động, thanh âm rất nhỏ cũng rất bình thường, nhưng tại ban đêm yên tĩnh này, có vẻ phá lệ tuyệt vời.

Tần Thiên giơ đèn lồng nhìn phía trước cách đó không xa, bóng dáng Trang Tín Ngạn thẳng thắn, ánh sáng nhàn nhạt từ đèn lồng chiếu lên trường bào tuyết trắng, làm cho bóng dáng của hắn mang theo một tia thanh nhã cùng thần bí.

Thế giới của hắn rốt cục là cái dạng gì?

Không nghe thấy bất cứ thanh âm gì, bên cạnh luôn yên tĩnh không một tiếng động, là loại cảm giác như thế nào?

Nhất định là rất tịch mịch. Liệu hắn có khát vọng không? Có oán giận không đây?

Hiện tại thần thái lạnh nhạt có lẽ đó là do không thể đạt được khát vọng, có oán giận cũng không thể thay đổi được kết cục bất đắc dĩ này chẳng.

Tần Thiên cười cười, bỗng nhiên thấy kỳ quái vì mình cứ thế tìm tòi nghiên cứu tâm lý của hắn.

Có lẽ vì chưa từng tiếp xúc qua với người điếc bao giờ, vì vậy nảy sinh tò mò chẳng?

Nàng cảm thấy nhất định là như vậy.

Phía trước Lam Sơn rất cẩn thận, mỗi lần quẹo đường hoặc đi vào chỗ hẹp, sẽ cầm đèn lồng chiếu vào nơi đó, quay đầu ý bảo Trang Tín Ngạn chú ý.

Trang Tín Ngạn sẽ thả chậm cước bộ, nhưng cũng không quay đầu lại, giống như căn bản không biết đến sự tồn tại của người đi phía sau, hoặc là căn bản không cần biết người phía sau có đi theo hay không.

Lúc này, Trang Tín Ngạn lại được Lam Sơn dẫn đường né qua một hồ nước nhỏ rồi đi về phía bên phải. Nhưng ngay sau đó, Tần Thiên liền phát hiện bên phải đường có một cái hố nhỏ, nếu không chú ý đi vào, sẽ bị thụt chân ngã sấp xuống mặt đất.

Theo bản năng nàng mở miệng nói: “Đại thiếu gia, cẩn thận bên phải người”

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, liền nhớ ra hẳn căn bản không thể nghe thấy.

Phía trước Lam Sơn đã quay đầu lại, hỏi một tiếng: “Có chuyện gì vậy?”

Mắt thấy Trang Tín Ngạn không hề hay biết sẽ bị thụt chân vào hố, dưới tình thế cấp bách, Tần Thiên không kịp trả lời Lam Sơn, tiến lên một bước dài, đỡ lấy Trang Tín kéo nhẹ về phía bên trái, giúp hẳn tránh khỏi cái bẫy nhỏ này.

Nhưng động tác bất chợt của Tần Thiên làm Trang Tín Ngạn chấn kinh, hẳn theo bản năng đưa tay ngăn lại, đẩy Tần Thiên ra, Tần Thiên cơ hội chỉ cao tới vai của hẳn, thân hình làm sao kháng cự lại cú đẩy này, lập tức mất trọng tâm, lão đảo thối lui về phía sau, vừa vịn một chân thụt vào cái hố, chân trái giơ lên, thân thể hoàn toàn mất cân bằng, nặng nề ngã xuống mặt đất.

Trong nhất thời, Tần Thiên chỉ cảm thấy nội tạng đảo lộn, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Đèn lồng trên tay rơi xuống, lập tức tắt ngóm, Tần Thiên cả người chìm vào bóng tối.

“Tần Thiên, người thế nào rồi?” Lam Sơn đi tới, cầm đèn lồng chiếu lên người nàng, bóng dáng vừa vịn chặn ngang tầm mắt của Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn đứng ở nơi đó, ý thức được chính mình làm nha đầu này ngã sấp xuống, nhưng nhất thời còn chưa hiểu rõ rốt cục vì sao lại phát sinh sự tình này.

Hẳn nhìn Tần Thiên bên kia, đã thấy hai nha hoàn đang nói gì đó, hẳn không nhìn thấy khuôn mặt của nha hoàn kia, cũng không biết nàng rốt cuộc như thế nào, không thể hỏi, cũng không biết ý tứ các nàng, thân là

nam nhân cũng không nên tiếp xúc với thân thể nha hoàn. Nhất thời không biết nên làm cái gì, chỉ có thể đứng ở nơi đó.

Có vẻ lạnh lùng đậm mạc.

Ở trong mắt Tần Thiên, vẫn là cái loại phong tư thanh dật xuất trần này.

Tần Thiên chỉ biết mếu máo.

“Ta không sao, chỉ bị chệch chân, tạm thời không đứng dậy được thôi, tỷ đưa Đại thiếu gia trở về trước đi”. Tần Thiên nói với Lam Sơn.

Lam Sơn gật gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy, không thể cứ để Đại thiếu gia đứng đây chờ.

“Được rồi, người cẩn thận một chút, đợi ta quay về xem người thế nào”. Lam Sơn dặn dò.

“Cảm ơn Lam Sơn tỷ tỷ”. Tần Thiên miễn cưỡng cười cười.

Lam Sơn cầm theo đèn lồng đi đến phía trước Trang Tín Ngạn, bóng dáng Tần Thiên lại chìm vào bóng đêm.

Trang Tín Ngạn nhìn nhìn phía Tần Thiên, quay đầu thấy Lam Sơn ý bảo hă đi trước. Hă biết các nàng trong lúc đó đã thương lượng với nhau, liền xoay người, đi theo Lam Sơn, nhin không được quay đầu nhìn một lần nữa.

Nhưng chỉ nhìn thấy bóng dáng nàng đen tuyền.

Trang Tín Ngạn tiếp tục đi về phía trước, không còn quay đầu lại nữa.

Chờ hai người đi rồi, Tần Thiên mới chậm rãi đứng lên, cổ chân trái nóng rực đau đớn.

Nàng ôm cổ chân, trong lòng có cảm giác nói không nên lời.

Mỗi lần gặp hắc đường như đều xảy ra chuyện như thế này, nàng vì hắc gà bay chó sủa, hắc cũng vẫn như vậy thanh nhã thông dong, hoặc căn bản chính là không rõ tình huống phát sinh.

Nàng biết không thể trách hắc. Chính nàng tự nguyện giúp hắc. Hắc ở cái tình cảnh này, chính mình bị thương đương nhiên không thể oán trách hắc.

Chỉ là cảm thấy, làm như vậy quá vô nghĩa.

Tần Thiên bĩu môi.

“Cũng tốt, xem như trả nợ hắc. Về sau cùng hắc vô ân vô oán, trong lòng cũng thoải mái hơn”.

Tần Thiên tự an ủi chính mình, nghĩ như vậy, tâm tình tốt lên, nàng cười cười, lại chậm rãi đứng dậy.

Bốn phía đen như mực, phía xa xa có rất nhiều bóng đen, giống như một đám quái thú, cứ như sau đó sẽ nhảy vồ ra nuốt chửng nàng.

Một trận gió thổi qua, Tần Thiên rung mình một cái, không thấy có người đến tìm nàng, cũng không muốn đợi nữa, chân bước cao bước thấp tự đi về.

Mỗi bước đi đều đau đớn toàn thân.

Tần Thiên cắn răng, oán hận.

Mỗi lần gặp hắc đều chẳng có chuyện gì tốt. Người này với ta nhất định bất tự không hợp, Đụng hắc một lần thì bị hắc khắc một lần, về sau nhất định phải tránh xa hắc ra.

Có câu hoa hồng mang gai nhọn, ẩn chứa nguy hiểm, chỉ nên đứng xa ngắm nhìn, chớ nên tiếp cận.

Tần Thiên cảm thấy, lời này thật chí lý.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 18: Trà Hồ khâu

Tần Thiên khập khiễng trở lại sân viện Đại phu nhân, nghe thấy trong phòng phu nhân truyền ra tiếng cười nói, hỏi Đan Nhi, mới biết được Tam phòng cùng Nhị phòng đều tới vấn an.

“Nhị di thái thái cũng đến đây?” Tần Thiên tò mò hỏi.

Buổi chiều hai vị phu nhân ở trong phòng lời qua tiếng lại, các nàng ở ngoài đều nghe thấy. Không nghĩ tới vừa xoay người một cái lại đã hòa thuận vui vẻ như vậy.

Chẳng phải rất kỳ quái?

Đan Nhi hạ giọng nói: “Đúng vậy, đều đến cả đây. Nhị di thái thái, Nhị thiếu gia cùng Tam tiểu thư”.

Tần Thiên đi xuống không hỏi nữa, với tính tình của Nhị di thái thái, nhanh như vậy đã quay sang vấn an, chỉ sợ có chuyện muốn nhờ vả.

Lúc này Đan Nhi rất nhanh phát hiện chân Tần Thiên bị thương, đúng lúc đó Lam Sơn cũng hộ tống Đại thiếu gia trở về, nàng ta nói với Nguyệt nương rằng Tần Thiên vì cứu Đại thiếu gia nên bị thương. Nguyệt nương khen ngợi Tần Thiên vài câu, lại tặng dược cho nàng. Tiếp đó bảo nàng đi nghỉ ngơi, không cần ở lại làm việc.

Tần Thiên trở lại phòng mình, tắm giặt sạch sẽ, bôi dược xong liền nằm xuống nghỉ ngơi. Mơ mơ màng màng tai nghe thấy thanh âm nha hoàn trong viện đưa người của Nhị phòng, Tam phòng tiến ra ngoài.

Mấy ngày kế tiếp, trong viện cũng không có ai sai nàng chạy việc ngoài mấy việc nhẹ nhàng lật vật. Nguyệt nương đem chuyện nàng bị thương bẩm báo lên Đại phu nhân, Đại phu nhân thật cao hứng, triệu gọi nàng, khen nàng là nha đầu tốt bụng, còn thưởng cho nàng món điểm tâm ngon lành.

Đại phu nhân vẫn sáng sớm xuất môn, buổi tối thái dương xuống núi mới trở về, mệt mỏi sẽ miễn vấn an vào buổi tối nhưng việc dùng cơm với Trang Tín Ngạn vẫn không hề thay đổi.

Hiện tại có hai gã sai vặt theo bên người Trang Tín Ngạn. Nghe người ta nói, Thu Lan và Thái Hà hai người bị đánh đến mức đau không xuống giường nổi. Bất quá, hạ nhân có quy củ trong viện không phải là ít, chỉ là Tần Thiên có điểm kỳ quái, Đại phu nhân tính tình thưởng phạt phân minh, sao không đem Thu Lan các nàng bán đi? Nhưng rồi nàng lại nghĩ Đại phu nhân chắc có suy tính của bà, hơn nữa đây không phải chuyện của nàng, nên cũng không nghĩ nhiều.

Cứ như vậy thoải mái qua vài ngày, thoải mái đến mức Tần Thiên cho rằng làm nha hoàn cũng thật vui vẻ. Bất quá nàng nghĩ về sau có thể sẽ bị chủ tử tùy tiện đem gả đi, lại không dám lơ lửng.

Mười ngày sau, chân của Tần Thiên đã hoàn toàn phục hồi. Lúc này Nguyệt nương bắt đầu phân việc cho nàng, việc thứ nhất, đó là buổi sáng đi theo Đại phu nhân đến Trà Hành.

Buổi sáng giờ mẹo thức dậy, rửa mặt, làm mấy việc trong viện xong, ăn qua điểm tâm, sau đó hai khắc, Đại phu nhân cùng Nguyệt nương cũng thu thập thỏa đáng đi ra.

Đại phu nhân ăn mặc rất đơn giản, nhưng vô luận là vật liệu hay đường kim mũi chỉ đều phi thường tinh mỹ, trang sức trên người tuy rằng không có vàng bạc lấp lánh, nhưng mỗi một kiện đều là giá trị xa xỉ.

Nghiêm cẩn, trang trọng, hơn nữa bà vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng, khí thế đương gia chủ mẫu cứ như vậy mà toát ra.

Xuất hành theo bà trừ bỏ Tần Thiên còn có Lam Sơn, hai ma ma và hai gã sai vặt. Đoàn người đi ra khỏi đại môn Trang phủ, Nguyệt nương đỡ Đại phu nhân bước lên xe ngựa đã đậu sẵn trước đại môn.

Tần Thiên và Lam Sơn cùng các ma ma đi theo bên cạnh xe ngựa, hai gã sai vặt đi đằng sau.

Đi vào dị thế này, đây là lần đầu tiên Tần Thiên được ra đường, trong lòng khó tránh khỏi có chút hưng phấn. Nàng theo sát xe ngựa, hai mắt lén lút đánh giá cảnh phố Dương Thành.

Dương Thành là trấn lớn ở phía nam, sơn thanh thủy tú, phong cảnh như họa.

Trang phủ tọa lạc ở chỗ phồn hoa nhất trong Dương Thành, đại môn nhà giàu cơ hồ chiếm cứ một con phố dài này.

Trên phố có bốn đường xe chạy, lúc này trời còn sớm, hai bên đường cái, các loại cao lầu, cửa hàng cái gì cần có đều có đủ. Trên đường đã có mấy người bán hàng rong, bánh bao, bánh nướng, mì sợi, nóng hôi hổi. Nhìn mấy người bán hàng rong vất vả khuôn mặt tươi cười, nhưng cũng chính là một trong những cảnh tượng của Dương Thành phồn hoa.

Tần Thiên nhìn nhìn, bất tri bất giác tươi cười.

Nàng thiên tính lạc quan, gặp phải chuyện gian nan, nàng cũng có thể tìm được lý do an ủi bản thân, làm cho chính mình vui vẻ. Chuyện người khác cảm thấy khó chịu, nàng vẫn có thể suy nghĩ theo chiều hướng tốt.

Không phải chưa từng ăn khổ chịu mệt, nhưng nàng luôn khiến bản thân sống với tâm trạng vui vẻ thoải mái.

Làm cho nàng vui vẻ chỉ đơn giản như vậy. Chỉ là một cảnh tượng thái bình, đã có thể khiến nàng từ nội tâm phát ra tươi cười.

Xe vừa xuyên qua con phố dài, phía trước bỗng nhiên rộng mở. Trước mặt có một con sông rộng, nước trong vắt. Hai bờ sông ngập đầy màu xanh tươi mát, cảnh liễu mảnh mai. Trên sông có vô số thuyền hoa ban công uốn lượn, rường cột trạm chỗ, tiếng nước khua bì bõm. Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng ngư dân ca hát.

Qua vài ngày ở chung, Lam Sơn rất thích Tần Thiên nhu thuận chịu khó. Lúc này, thấy Tần Thiên mở to hai mắt nhìn, một bộ dáng tò mò mới mẻ, liền nhiệt tình nói cho nàng biết: “Đây là hồ Bích Thủy, phía trước là Đại Vận Hà, có thể chứa được rất nhiều thuyền to. Lá trà của Thịnh Thế chúng ta cũng thông qua cảng này vận chuyển đến các nơi. Nói đến Thịnh Thế danh trà Hồ Khâu là có một không hai trên thiên hạ. Có câu thơ: Hồ Khâu trổ xuất cốc vu hậu, bách thảo đấu phẩm giai vì khinh. Ý tứ là chỉ cần trà Hồ Khâu vừa xuất hiện, các lá trà khác đều không thể so sánh được. Hàng năm cống trà lên Thiên tử, Hồ Khâu bao giờ cũng chiếm một phần”.

Trong giọng nói Lam Sơn tràn ngập tự hào.

Tần Thiên cười nói: “Sản lượng Hồ Khâu khẳng định không nhiều đúng không?”

Lam Sơn ngạc nhiên nói: “Sao ngươi biết?”

“Vật hiếm tất quý, nhất định do cực kỳ hi hữu mới khiến người trong thiên hạ coi trọng”. Tần Thiên nói.

Lam Sơn có chút ngoài ý muốn nhìn nàng một cái, “Lời ngươi nói thật đúng, cây trà Hồ khâu sinh trưởng khó khăn, sản lượng cực ít, bất quá Thịnh Thế chúng ta mỗi ngày đều có biện pháp thu mua được chè tươi, cho nên, trà Hồ Khâu chính là trấn điểm chi bảo của Thịnh Thế chúng ta”.

Đại phu nhân cùng Nguyệt nương ở trong xe ngựa nghe thấy các nàng nói chuyện, khiến cho Đại phu nhân suy nghĩ, bà nhẹ nhàng thở dài: “Nhân sợ nổi danh trư sợ trắng, nay trà Hồ Khâu có danh xưng “Thiên hạ trà” khiến cho quan phủ cùng các phú gia tranh nhau lừa gạt, búp trà còn ở trên cây, đã muốn nhanh hái xuống. Năm vừa rồi số chè tươi chúng ta thu được chỉ sợ ít hơn một nửa so với năm trước, đến năm nay không biết sẽ như thế nào đây”.

Nguyệt nương trấn an nói: “Phu nhân không nên gấp gáp, lão gia lúc sinh tiền cùng phương trưởng chủ trì khu vực trồng Hồ Khâu kết giao rất tốt, dù tình cảnh có thiếu thốn, phương trưởng cũng sẽ lưu lại mấy chục cân cho chúng ta”.

Đại phu nhân vẫn không thể thoải mái nói: “Năm nay vì trà Hồ Khâu mà tình trạng này còn diễn ra mạnh mẽ hơn. Nghe nói quan phủ còn đánh dấu niêm phong sẵn ở búp trà lúc còn đang trên cây, còn bởi vì vậy mà có xung đột với các tăng nhân, ta chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện”.

“Có thể xảy ra chuyện gì đây? Phu nhân hẳn lo lắng quá mức rồi”. Nói xong, Nguyệt nương lấy ra một ly trà sâm trong thực hộp vốn mang theo người, đưa tới trước mặt Đại phu nhân: “Phu nhân uống để bồi bổ tinh thần”.

Đại phu nhân tiếp nhận, uống một ngụm, sau đó đặt trên cái bàn nhỏ bên trong xe ngựa, quay trở ra vén rèm xe lên nhìn ra bên ngoài, thấy Tần Thiên cùng Lam Sơn đang vui vẻ nói chuyện.

“Tiểu nha đầu này nói chuyện rất thú vị”.

Đại phu nhân quay đầu cười nói với Nguyệt nương.

Share this:

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 19: Tiểu nhị Phạm Thiên

Đi qua một đôi cầu đá, chính là Thịnh Thế Trà Hành.

Mặt tiền cửa hàng Trà Hành có cửa lớn rộng chừng ba thước khoan. Trên cửa đen có một đại biển thiếp vàng, mặt trên có bốn chữ to rồng bay phượng múa “Thịnh Thế Trà Hành”, hai bên cửa lớn là hai cột gỗ mun, mặt trên có đề vế đối.

Vế trên “Thúy điệp yên đăng băng bát bích”, vế dưới đề “Lục nha chiếu sáng ngọc âu thanh”.

Mặt tiền của cửa hàng huy hoàng, khí khái bất phàm.

Một đoàn người nối đuôi nhau đi ra, đứng đầu là một nam tử mặc một kiện màu lam thẫm, hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt bình ổn. Người đi theo phía sau đều là áo ngắn vải thô, bộ dạng tầm hai mươi mấy tuổi, có vẻ là tiểu nhị của Trà Hành.

Chờ Đại phu nhân cùng Nguyệt nương từ trên xe đi xuống, đoàn người tiến lên hướng về phía Đại phu nhân cung kính hành lễ, hô một tiếng: “Đại phu nhân”.

Tiếp đó, đoàn người tách ra, Đại phu nhân được Nguyệt nương nâng hạ, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào. Tần Thiên và Lam Sơn cùng đi theo phía sau bà. Chờ các nàng đi vào, những người này mới tiến vào theo.

Vừa vào, Tần Thiên liền cảm thấy một cỗ hương thảo nhiên thơm mát xông vào mũi, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bên trong bày biện theo phong

cách cổ xưa thanh nhã, hai bên song song đặt mấy thùng gỗ khắc hoa văn, bên trong bày đủ các giống lá trà.

Mặt tiền cửa hàng ước chừng có mười mấy tiểu nhị, có mặc áo dài trắng, có mặc áo ngắn vải thô, nhìn thấy Đại phu nhân đều ngừng tay, hướng bà hành lễ.

Đại phu nhân đứng thẳng ở mặt tiền cửa hàng một hồi, nhìn xung quanh một vòng, thấy bọn tiểu nhị làm việc chịu khó, mặt tiền được thu thập gọn gàng ngăn nắp, cảm thấy thực vừa lòng.

Bà xuyên qua một cánh cửa nhỏ, đi đến kiểm tra phòng chế trà ở phía sau mặt tiền cửa hàng.

Tần Thiên vẫn đi sau Đại phu nhân, quả thực môn quy Thịnh Thế so với tưởng tượng của nàng lớn hơn rất nhiều, mặt tiền cửa hàng rộng lớn đã khiến nàng sợ hãi than, không nghĩ tới phòng chế trà ở đằng sau còn rộng hơn nữa, mười mấy phòng ở, hơn một trăm tiểu nhị, Lam Sơn còn nói cho nàng biết, Thịnh Thế còn có đội tàu, đội phụ trách thu trà, cùng đội ngũ vận chuyển trà, hơn nữa còn có các phó dịch, tính ra tổng cộng hơn một ngàn người làm việc ở đây.

Thật sự làm cho Tần Thiên cảm thấy kinh dị.

Tuần tra xong các nơi, cũng mất gần một canh giờ, Đại phu nhân đã lộ vẻ mệt mỏi, lúc này mới trở lại hậu viện nghỉ ngơi.

Nhưng vừa ngồi xuống bưng chén trà lên uống, chương quỳ cùng quản sự các nơi, một người lại một người tiến vào bàn việc.

Trong lúc đó Tần Thiên luôn luôn ở trong phòng cùng Đại phu nhân. Thấy Đại phu nhân khi thì ôn hòa, khi thì quát mắng, xử sự quyết đoán, mạnh mẽ, trong lòng không khỏi đối với nữ tử này dâng lên một loại bội phục.

Ở thời hiện đại, nữ cường nhân cũng không có gì mới mẻ. Nhưng nơi này không giống, đây là thời đại nam tôn nữ ti. Nữ nhân luôn tồn tại ý thức về phong kiến lễ giáo, bị gò bó không thể gò bó hơn. Tần Thiên tin rằng, tuy Đại phu nhân hiện tại nhìn qua có vẻ như đã hoàn toàn thích ứng được với vị trí này, nhưng thời điểm trước lúc bà xuất đầu lộ diện, nhất định tâm lý phải chịu áp lực xã hội rất lớn. Nhưng bà vẫn có thể đạp lên dư luận, vượt qua hết thảy, đi tới từng bước ngày hôm nay, không thể không thừa nhận, đây là một nữ tử kiên cường nghị lực.

Cứ như vậy, cả buổi sáng Đại phu nhân cơ hồ không được nghỉ ngơi. Đến giữa trưa sau khi dùng cơm xong, nghỉ ngơi một lát lại phải tiếp các hộ khách trọng yếu. Mà các nàng tuy là nha hoàn nhưng thật ra lại rất thanh nhàn.

Tần Thiên nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Đại phu nhân, cảm thấy bà đạt được thành quả như ngày hôm nay thật không dễ dàng.

Lúc này, Lam Sơn thấy nàng có vẻ nhàm chán, liền nói với nàng: “Người có muốn đi xem xung quanh không?”

Tinh thần Tần Thiên khẽ rung lên: “Có thể chứ?”

Lam Sơn mỉm cười nói: “Có thể, chỉ cần không ra khỏi Trà Hành, không gây chuyện là được. Phu nhân sẽ không trách tội. Người tự đi xem đi, ta phải cùng nói chuyện với Nguyệt nương một lát”.

Tần Thiên gật đầu như bầm tỏi, cao hứng kéo cánh tay của Lam Sơn, cười nói: “Thật tốt quá, cảm ơn tỷ tỷ Lam Sơn”.

“Nha đầu ngốc!” Lam Sơn cười nhéo một bên mặt của nàng, “Người đợi chút”. Nói xong đi tới bên cạnh Nguyệt nương nói một tiếng, Nguyệt nương lại nhìn Tần Thiên gật gật đầu.

Lam Sơn quay trở lại, dặn nàng không được đi quá xa, không được gây lộn xộn ở Trà Hành, không quấy nhiễu khách nhân, rồi mới cho nàng rời đi.

Tần Thiên cảm ơn Lam Sơn, sau đó vô cùng cao hứng rời hậu viện.

Nàng đi đến phía trước mặt tiền của cửa hàng.

Lúc này ở mặt tiền cửa hàng, khách nhiều như mây trên trời, phi thường náo nhiệt. Tần Thiên đứng ở một bên nhìn, phát hiện những người mặc áo dài trắng là chương quỳ, tổng cộng có ba người. Phía trước nam tử mặc áo dài màu lam là đại chương quỳ họ Từ, mặc áo dài mặc nâu là nhị chương quỳ họ Lý, còn lại là người mặc áo xanh là tam chương quỳ họ Vương.

Phàm là đối với khách trọng yếu, mấy tiểu nhị mặc áo ngắn vải thô sẽ gọi nhóm chương quỳ tới ứng phó.

Tần Thiên tựa vào góc tường đứng xem thấy rất thú vị, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến giọng nam nói: “Người tiểu nha đầu này, người ở trong này làm cái gì?”

Tần Thiên nhìn lại, thấy đây là một tiểu nhị mặc áo ngắn vải thô tầm mười bốn mười lăm tuổi. cao bằng nàng, bộ dáng rất được, đôi mắt đen lúng liếng có vẻ khá linh hoạt.

Tần Thiên cười cười nhìn hắn: “Ta ở trong này nhìn ngắm”.

Tiểu nhị nhìn nàng khuôn mặt tươi cười, mặt đỏ lên, hơi hơi quay đầu đi, lại hỏi: “Người là nha hoàn bên người phu nhân có phải không? Người tới chỗ này phu nhân có biết không?”

“Tất nhiên là biết”. Tần Thiên tiếp tục cười nói.

Tiểu nhị nhìn nàng, chớp mắt, nói: “Trốn ở chỗ này có gì hay, người có muốn vào trong xem một chút, ta dạy người cách phân biệt lá trà”.

“Được”. Tần Thiên thoải mái đáp ứng, theo hắn đi vào mặt tiền cửa hàng.

Cửa hàng cũng hay có nữ khách nhân lui tới, nên Tần Thiên xuất hiện cũng không khiến ai lạ lùng.

“Người tên gì?” Tần Thiên vừa đi vừa hỏi hắn.

Tiểu nhị quay đầu cười nói với nàng: “Ta tên Phạm Thiên”.

Tần Thiên lại nở nụ cười: “Ta gọi là Tần Thiên, người cũng tên là Phạm Thiên, có chút giống nhau nha”.

“Trời nắng? Người sinh ra lúc trời đang nắng to sao?”

“Người đoán đúng rồi, thời điểm nương sinh ra ta là một ngày nắng, vừa vặn cha ta họ Tần, nên gọi là Tần Thiên”.

“Ta gọi là Phạm Thiên, vì nương ta hi vọng ta có thể trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa”. Phạm Thiên vỗ vỗ bộ ngực.

Tần Thiên cười cười khiến Phạm Thiên ngại ngùng sờ sờ đầu.

Bất quá nói chuyện một lúc, hai người đã trở nên khá quen thuộc.

Phạm Thiên dẫn nàng đến nhìn lá trà, một bên chỉ cho nàng xem các loại, một bên nói: “Đừng nhìn lá trà này nho nhỏ chỉ như một mảnh lá cây, cũng không thể giúp no bụng, nhưng thật ra rất quý hiếm. Giống này là Nhị Tuyền Ngân Hảo, một lạng bán ba lạng bạc”.

Tần Thiên cười nói: “Không thể tính như vậy. Người ăn một bữa cơm cũng phải tốn mấy lạng, nhưng pha trà thì chỉ cần dùng vài miếng lá trà mà thôi. Chỉ để uống nên mấy miếng lá trà còn có thể dùng cho cả ngày”.

Phạm Thiên mắt sáng rực lên, vỗ hai tay cười nói: “Người nói như vậy thực có đạo lý, về sau có khách nhân nào ngại lá trà này đắt tiền, ta cũng sẽ nói như vậy”.

“Được lời chỉ điểm của ta, người cũng có thể lên làm ông chủ sớm thôi”. Tần Thiên nói giỡn, loại vui đùa này ở hiện đại rất phổ biến, nhưng không nghĩ tới đối phương thực sự khẩn trương.

Hắn vuốt đầu, có chút xấu hổ: “Ta bây giờ còn đang học việc, không có tiền tiêu vặt hàng tháng...” Hắn còn ngẩng đầu lên, nhìn Tần Thiên nghiêm túc nói: “Chờ ta về sau học xong, có tiền tiêu vặt hàng tháng, ta sẽ mời người ăn mỳ thịt bò”.

Hắn như vậy làm cho Tần Thiên có chút ngại ngùng. Bất quá thấy hắn thành thật như vậy, trong lòng cũng vui mừng, nàng nhìn hắn cười cười, thoải mái đáp ứng: “Được”.

Tiểu tử cũng cười rộ lên, lộ ra hàm răng đều đặn trắng tinh.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên một nam tử đi đến bên cạnh bọn họ, vươn một bàn tay vào trong thùng gỗ nắm lên một nhúm lá trà Ngân Hảo.

Ngón tay kia thon dài, kiên cố, khớp xương nhô ra, ở ngón tay cái có đeo nhẫn Phỉ Thúy xanh biếc.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 20: Quý công tử

Tần Thiên và Phạm Thiên thấy có khách nhân liền dừng nói chuyện. Phạm Thiên vốn đang học việc, không tới phiên hăn tiếp đón khách nhân, nhưng lúc này trong điểm mọi người đều bận rộn, Phạm Thiên nhìn nhìn chung quanh, vẫn chưa thấy có ai ra tiếp đón, nóng lòng muốn thử, hăn quay đầu nhỏ giọng nói với Tần Thiên: “Người chờ ta một lúc”.

Tần Thiên biết không nên chậm trễ việc tiếp khách, vội vàng lui về phía sau, tận lực không để ảnh hưởng đến Phạm Thiên.

Nàng thấy Phạm Thiên chà xát hai tay vào áo, hiển nhiên có chút khẩn trương, nhưng vẫn cố lấy dũng khí, đi tới bên cạnh khách nhân kia, hơi hơi hạ thắt lưng, cung kính nói: “Khách quan, đây là Nhị tuyền ngân hảo tốt nhất, là giống trà mới năm nay”.

Tần Thiên ánh mắt từ Phạm Thiên chuyển đến trên người vị khách nhân kia.

Vị khách nhân kia nghe được thanh âm của Phạm Thiên, liền quay đầu lại.

Đúng là một gã nam tử tuổi trẻ anh tuấn.

Nam tử ước chừng hai mươi tuổi, thân hình cao lớn khôi ngô, vòm ngực rộng khiến Phạm Thiên ở trước mặt hăn chỉ như một đứa nhỏ. Nam tử này mắt to, trán rộng, mũi cao thẳng, mặc một kiện áo bào màu lục, ở cổ áo cùng tay áo dùng chỉ vàng chỉ bạc thêu đồ án hình đám mây, bên thắt lưng có đeo một đai lưng tơ vàng khảm một viên minh châu to bằng mắt chim bồ

câu. Từ thắt lưng giắt rủ xuống một khối ngọc bội phỉ thúy xanh biếc, theo cử động của hân mà chớp lên, tản mát ra ánh ôn nhuận. Cả người vị công tử này uy vũ bất phàm, quý khí bức người.

Bề ngoài thật xứng với hai chữ “Xuất sắc”. Tần Thiên trong lòng không khỏi quát khẽ một tiếng.

Hân nhìn Phạm Thiên mỉm cười, vẻ mặt có một loại lão luyện, lại có một loại ngạo khí, hân xoa xoa lá trà trong tay, sau đó đến chỗ cửa sổ, cẩn thận xem xét.

Phạm Thiên nhìn thấy có chút khẩn trương, nhất thời đứng đó ngốc lảng, không biết nên làm như thế nào.

Nam tử nhìn lá trà một lúc, sau đó quay trở lại, đem lá trà thả vào thùng gỗ, xoay người, chấp tay sau lưng, bình thản rời đi.

Phạm Thiên nhìn bóng dáng nam tử có chút thất vọng, xoay người lại nhìn thấy Tần Thiên ở bên cạnh, nhìn cảnh tượng bận rộn trong cửa hàng nói: “Mỗi ngày đều có rất nhiều khách nhân chỉ nhìn qua chứ không mua”.

Trong sảnh đường người đến người đi, tiểu nhị nhiệt tình chiêu đãi khách nhân, cách đó không xa là Từ chương quỹ có lẽ vừa cùng khách nhân đàm phán một vụ mua bán lớn, tự mình dẫn khách đi vào phía trong, mà các tiểu nhị bán được hàng khác cũng đang vội vàng ước lượng lại số tiền thu được.

Phạm Thiên tựa người vào cột nhà, thần sắc không khỏi lộ ra chút hâm mộ.

Tần Thiên thấy hân thành thực, liền thử nói: “Phạm Thiên người vừa rồi tiếp đón khách nhân như vậy là không được đâu”. Thanh âm thực ôn hòa.

Phạm Thiên biết Tần Thiên là nha hoàn bên người phu nhân, đối với Đại phu nhân, người trong Trà Hành đều không thể không bội phục, không thể

không kính ngưỡng, nên Phạm Thiên cũng không dám xem thường Tần Thiên, hỏi: “Ta vừa rồi sai chỗ nào sao?”

Tần Thiên thấy hần cũng không ngại khi nàng đưa ra ý kiến, liền yên tâm nói ra suy nghĩ của bản thân: “Khách nhân một khi đã vào đây, mặc kệ hần có muốn mua hay không, trong lòng chắc chắn đối với trà có hứng thú. Chúng ta phải nghĩ ra biện pháp, nắm bắt hứng thú của hần, khiến hần xuất bạc mua hàng”. Nói xong, lại cười cười, trong đôi mắt đen láy ánh mắt vòng vo chuyển, hai má lúm đồng tiền lại lộ ra, khiến Phạm Thiên nhìn thấy sững sốt, bất tri bất giác lại đỏ mặt.

“Người xem cách ăn mặc của vị khách nhân kia, một thân quý phái, hiển nhiên sẽ không xót bạc, nếu tiếp đón tốt, nói không chừng chính là một vị khách quý”.

Phạm Thiên cúi đầu: “Ta cũng biết hần không thiếu bạc, nhưng cũng không biết nên làm thế nào”.

Tần Thiên cười nói: “Phải dùng cách khác, ví dụ như khách nhân kia, người nghe khẩu âm của hần, khẳng định không phải là người địa phương, người có thể đi theo bên cạnh tán gẫu, hỏi hần, tới thăm người thân hay tới chơi. Lá trà mua về để uống, hay đem tặng? Nếu hần không trả lời, người chỉ cần tươi cười, còn nếu hần trả lời...”

Tần Thiên nhú mày, hai mắt phát sáng: “Vậy người liền giới thiệu với hần mấy giống trà thích hợp, thái độ tự nhiên, đừng quá mức nhiệt tình, chỉ cần thấy hần có chút hứng thú, đừng ngại nói thẳng cứ thông báo giá tiền hỏi khách quan muốn mua bao nhiêu cân đem về. Cho đến lúc này, rất ít người từ chối”.

Phạm Thiên mở to mắt: “Thật sự sẽ hữu dụng sao?”

Tần Thiên cười nói: “Trên đời này, người lãnh khốc vô tình lại ích kỷ rất ít, đa số đều rộng rãi trọng sĩ diện. Nếu thái độ người nhiệt tình, thật lòng

tiếp đón khách nhân, bọn họ sẽ khó mà lạnh lòng với người. Người làm cho bọn họ vui vẻ, bọn họ cũng sẽ vừa lòng mua hàng”.

Vừa dứt lời, phía sau có một thanh âm trong trẻo truyền đến: “Không nghĩ tới, một nha đầu nho nhỏ, cũng có thể có tâm tư linh hoạt như vậy, thật hiếm có, thật hiếm có”.

Tần Thiên hoảng sợ, quay đầu lại, đầu tiên đụng phải khuôn ngực rộng lớn, nàng ngẩng nhìn lên, liền trông thấy một đôi mắt đen đang nhìn mình, chính là vị công tử anh tuấn vừa rồi, không biết từ lúc nào đã đến đứng phía sau nàng.

Lúc này vị công tử chấp tay sau lưng, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra ý tứ thưởng thức hàm xúc.

Nàng cùng Phạm Thiên nói nhiều như vậy, bất quá vì lúc trước đã cũng nhau tán gẫu, nên đem suy nghĩ của mình nói cho hẳn biết, không nghĩ tới sẽ bị khách nhân nghe thấy, cũng không biết sẽ đem lại hậu quả gì.

Chỉ bối rối trong chốc lát, Tần Thiên tỉnh táo lại, nàng lui ra phía sau, xoay người, không chút hoang mang thi lễ với khách nhân, nói: “Tạ công tử tán thưởng, đây là đạo lý ngày thường Đại phu nhân thường nói qua, nô tỳ nghe thấy mưa dầm thấm lâu, nên cũng hiểu biết một chút”.

Công tử nhìn nàng nói: “Nguyên lai là nha hoàn Trang phủ, trách không được...”

“Không quấy rầy công tử”. Tần Thiên cúi đầu, lui qua một bên.

Vị công tử kia nhìn nàng một cái, lại quay đầu đi.

Bên này, Phạm Thiên có lẽ được Tần Thiên dẫn dắt, tiến lên từng bước, đi đến bên cạnh công tử, cười nói: “Công tử đã tìm được giống trà hợp ý chưa, có muốn tìm người đến giới thiệu một chút”.

Công tử tay chỉ vào hần, cười nói: “Ngược học được cũng khá nhanh”.

Phạm Thiên tiếp tục mang theo khuôn mặt tươi cười: “Công tử vừa rồi thấy Nhị tuyến không hợp ý, hay thử giống trà Vũ Hoa xem sao. Kinh suối vân phiến cũng rất ngon, đều là danh trà của phủ chúng tôi”. Nói xong ân cần dẫn hần đi xem.

“Công tử họ gì?”

“Tạ”.

“Họ Tạ là thế gia vọng tộc phương bắc, nghe khẩu âm của công tử phải chăng là người phương bắc?”

“Đúng vậy”. Tạ công tử quay đầu nhìn hần cười.

Phạm Thiên nhắm mắt theo đuôi bên người hần, trên mặt vẫn mang theo tươi cười, gương mặt trẻ tuổi mang theo vẻ nhiệt tình: “Công tử đến phủ chúng tôi là đến đúng nơi rồi. Lá trà Thịnh thế vốn nổi tiếng toàn quốc, tuyệt đối là quà tặng thân hữu tốt nhất”.

“Ha ha...” Tạ công tử ngửa đầu cười to hai tiếng, hào sảng mà khoái ý, thời điểm cười còn quay đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, ánh mắt lóe ra ý tứ hàm xúc không nói rõ.

Đang cảm thán trong lòng “thật là trẻ nhỏ dễ dạy”, Tần Thiên bỗng nhiên nhận được ánh mắt của Tạ công tử, không kịp tránh, liền nở nụ cười thoải mái, làm cho vị công tử kia giật mình, khóe miệng tươi cười càng sâu.

Tạ công tử quay đầu lại, theo hướng Phạm Thiên đang giới thiệu lá trà, cúi đầu nhìn thử, lại đưa lên mũi ngửi một chút, tiếp theo cau mày nói với Phạm Thiên: “Người nói đây là trà mới năm nay?”

“Đúng vậy, đều là trà đầu xuân năm nay”. Phạm Thiên đáp.

“Ta thấy có vẻ không phải như vậy...” Tạ công tử ngón tay giật giật, lá trà rơi xuống qua kẽ tay “Ta cảm thấy đây chỉ là trà cũ”.

Phạm Thiên ngẩn ra, vội vàng nói: “Tạ công tử, Thịnh Thế chúng ta cửa hiệu lâu đời, sinh ý khắp cả nước, cũng sẽ không lừa gạt, nói là trà mới, nhất định là trà mới”.

Nam tử lại ha ha cười hai tiếng: “Tiểu nhị nói như vậy, chẳng những không thể làm cho người khác tâm phục, ngược lại càng khiến người khác hiềm nghi”. Hắn nhìn Phạm Thiên, nhướn một bên mắt nói: “Cũng không thể vì người nói trà mới thì nhất định là trà mới, người chứng minh thử cho ta xem”

“Này...” Phạm Thiên tiến thêm một bước, “Có thể nhìn màu sắc, ngửi mùi hương...” Hắn bắt đầu khẩn trương, dù sao vẫn chưa học việc xong, việc giới thiệu chuyên nghiệp vẫn chưa nắm vững.

Tạ công tử cười cười, tuy nói với Phạm Thiên, nhưng ánh mắt lại nhìn Tần Thiên: “Việc buôn bán cũng không phải chỉ làm vừa lòng khách nhân là được, bản sự vững chắc cũng rất trọng yếu. Không nên đầu đuôi lẫn lộn”.

Phạm Thiên mặt đỏ, vội nói: “Tôi không có đủ kiến thức, không bằng để tôi gọi chương quầy đến tiếp đón công tử”.

Tạ công tử bỗng nhiên thay đổi sắc mặt: “Như thế nào? Quý tiệm sai học đồ tới đón tiếp khách nhân ư? Bản công tử chẳng lẽ còn phải chờ có người tới tiếp đón”. Nói xong, xoay người hướng đại môn rời đi.

Động tĩnh bên này đã khiến tiểu nhị khác cùng chương quầy chú ý, nghĩ muốn lưu lại khách nhân đã không còn kịp, hơn nữa cũng không thể bỏ mặc khách nhân bên cạnh, mọi người đều ý thức được là do Phạm Thiên khiến cho khách nhân không thoải mái, mắt nhìn về phía Phạm Thiên đều mang theo tia trách cứ.

Phạm Thiên cũng thực vội, đắc tội khách nhân rất nghiêm trọng, sẽ kinh động sư phó nhẹ thì trách phạt, nặng thì chỉ sợ sẽ bị hủy tư cách học việc.

Hắn không chút lưỡng lự, đuổi theo phía sau Tạ công tử: “Tạ công tử, Tạ công tử”.

Nhưng Tạ công tử cũng không quay đầu lại, mắt thấy sắp bước tới gần đại môn. Lúc này, Tần Thiên bước ra, ngăn ở phía trước Tạ công tử.

Nàng hướng tới Tạ công tử làm lễ, cười nói: “Công tử, xin dừng bước”.

Tuy rằng không biết Phạm Thiên đắc tội khách nhân sẽ bị trách phạt thế nào, nhưng mà thấy hắn như vậy, nghĩ đến trừng phạt chắc không nhẹ, Tần Thiên cảm thấy việc này chính mình cũng có một phần trách nhiệm, nếu không phải nàng lảm miệng nói với Phạm Thiên vài câu, Phạm Thiên có lẽ cũng sẽ không lớn mật như vậy.

Nàng ngăn Tạ công tử lại theo bản năng, cảm thấy chính mình cũng nên có trách nhiệm, nhưng hành động rồi trong lòng lại có chút hoảng, lo lắng hành động này có thể dẫn tới hậu quả gì đó.

Nhưng mà lúc này ánh mắt của tất cả người làm trong Trà Hành đều dồn vào trên người nàng, Tần Thiên biết đâm lao thì đành phải theo lao, mặc kệ kết quả như thế nào cũng phải kiên trì chống đỡ, chỉ có lưu được khách nhân lại, mới là biện pháp tốt nhất.

Hiểu rõ điều này, Tần Thiên cũng bình tĩnh trở lại, tận lực làm cho chính mình thả lỏng.

“Tiểu nha đầu, người ngăn ta lại có dụng ý gì?” Tạ công tử cười cười, đầu mày cuối mắt có một nét ngạo khí: “Đầu tiên là học đồ, sau lại là nữ tử, Thịnh Thế thì ra chiêu đãi khách nhân như vậy sao?”

Bên kia Nhị chương quây họ Lý thấy chuyện xảy ra càng ngày càng kỳ cục, sợ ảnh hưởng đến danh dự của Trà Hành, vừa định đi ra ngăn cản, bỗng nhiên có một bàn tay vươn ra ngăn hãm lại.

“Tạ công tử lời ấy sai rồi”. Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắc cười nói: “Học đồ thì như thế nào? Nữ tử thì như thế nào? Trước tiên nói về học đồ, các sư phó có người nào không bắt đầu từ học việc, kinh nghiệm phong phú sẽ từ học đồ trở thành sư phó, ai mà không có quá trình gian khổ lâu dài mới đạt được thành quả. Học đồ cũng muốn thực hành, cũng muốn học tư thái mới có thể dần dần có kinh nghiệm phong phú như sư phó. Vị tiểu học đồ này...” Tần Thiên dừng lại một chút chỉ vào Phạm Thiên đang đứng một bên khăn trương, lại nhìn về phía Tạ công tử nói: “Vị tiểu học đồ này tuy rằng vẫn chưa học xong, công tử cảm thấy hắc tiếp đón người làm hạ thấp thân phận của người, nhưng làm ở trong đây tình huống phát sinh rất nhiều thứ, hắc vẫn nhiệt tình tiếp đãi người, kinh nghiệm tuy rằng không đủ, nhưng thành ý có thể bù đắp lại. Công tử vừa nhìn đã biết là người lòng dạ bao dung, tính tình hào sảng, nhất định sẽ không so đo cùng một tiểu nhân vật như vậy”.

Khi nói chuyện, trên mặt Tần Thiên vẫn mang theo ý cười, hai mắt đen như mực lóe sáng, má lúm đồng tiền mơ hồ ẩn hiện, thân thiết đáng yêu, linh khí bức người, gương mặt vốn điềm đạm bỗng tỏa ra nét sáng rỡ động lòng người. Tạ công tử nhìn một hồi lâu hai mắt cảm thấy như muốn đui mù.

Tiểu nhị cùng khách nhân chung quanh đều có chút kinh ngạc nhìn Tần Thiên, dường như không nghĩ tới tiểu nha đầu này có thể bình tĩnh nói ra những lời như vậy. Phạm Thiên vẻ mặt cũng cảm kích cùng sùng bái.

Trong nhất thời, đại đường im ắng, chỉ có thanh âm trong trẻo của Tần Thiên.

“Nói về nữ tử”, Tần Thiên cũng không chú ý tới điểm này, tiếp tục cười nói: “Ai nói nữ tử không thể so sánh với nam nhân? Phu nhân Trang phủ chúng ta chính là một ví dụ tốt nhất. Đương nhiên, nô tỳ không thể so sánh với phu nhân. Nô tỳ nếu khiến công ty cảm thấy đường đột, cũng sẽ đợi bị trừng phạt, chính là thỉnh công tử dừng bước, không cần bởi vậy mà thất vọng với Trà Hành chúng ta, Trà Hành chúng ta nhất định sẽ mời sư phó có kinh nghiệm nhất tới tiếp đãi công tử, khiến cho công tử vừa lòng ra về”.

Nói xong, Tần Thiên lại hơi hạ thân, thành tâm thành ý hướng về phía Tạ công tử làm lễ.

Tạ công tử hai tay chấp sau lưng đứng ở đó, hai mắt chăm chú nhìn nàng, nhẹ nhàng cười.

“Tiểu nha đầu thật nhanh mồm nhanh miệng, theo lời người nói, nếu như ta cứ thế mà bỏ đi, chính là người lòng dạ hẹp hòi”.

Tần Thiên không chút hoang mang, nhìn hẩn mỉm cười: “Khống có nếu như, chẳng phải công tử đang định lưu lại sao?”

Tạ công tử nhìn nàng một hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên cười ha hả, hào sảng khoái ý.

Tiếng cười vừa dứt, bỗng nhiên một thanh âm trang trọng ở trong đại đường vang lên: “Không bằng để lão thân tự mình tiếp đãi khách quý”.

Nghe thấy thanh âm này, Tần Thiên cùng Tạ công tử đều ngẩn ra

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 21: Là la hay là ngựa, chỉ cần lôi ra xem

Tần Thiên cùng vị công tử kia nhất tề xoay người, liền thấy Đại phu nhân được Nguyệt nương nâng hạ tiến về phía họ.

Đại phu nhân hôm nay mặc một kiện áo mỏng bằng lụa màu xanh, phía dưới là váy dài màu trắng thanh nhã như mây, áo khoác ngoài thêu chỉ mờ, trên đầu vẫn một kiểu tóc đơn giản, chỉ cắm một cây trâm phỉ thúy. Bộ dáng thanh nhã, khí chất đoan trang, gương mặt trầm tĩnh mang theo một tia cười, chậm rãi đi đến bên người bọn họ.

Nhất cử nhất động đều có vẻ đại khí ung dung.

Tần Thiên biết Đại phu nhân chắc đã nghe thấy những lời nàng nói vừa rồi, trong lòng không khỏi nhảy nhót, không biết Đại phu nhân sẽ phản ứng như thế nào, có cảm thấy mình là thân nô tỳ lại có chút quá phận hay không?

Từ khi xuyên qua đến đây, nàng đã cố gắng thích ứng cuộc sống nơi này, ghi nhớ thân phận hèn mọn của mình, cố gắng không làm ra chuyện gì không phù hợp với thân phận của bản thân. Bởi vì nàng biết, nàng hiện tại chỉ là nha hoàn bán mình, kế ước bán thân ở trong tay chủ tử, cho nàng sống thì nàng sống, bắt nàng chết thì nàng phải chết, cũng chỉ giống như súc sinh, luôn phải phụ thuộc ý niệm của chủ tử.

Ai kêu nàng không xuyên qua mệnh tốt một chút. Người khác xuyên qua thân phận hiển hách, dung mạo khuynh thành, bên người mỹ nam vô số, người người đều nguyện ý vì nàng ta lên núi đao xuống chảo dầu. Nàng thì cái gì cũng không có, nên đành chỉ cố gắng làm tròn bổn phận.

Cũng may tính cách nàng luôn lạc quan, cũng không nghĩ rằng là khổ, mà ngược lại an ủi chính mình sau khi chết còn có thể được sống lại cũng là một chuyện tốt, không phải ai cũng may mắn như vậy. Nàng cố gắng làm tốt việc của mình, dĩ hòa vi quý với người bên cạnh, cho dù là làm hạ nhân, cũng phải cố gắng khiến bản thân vui vẻ.

Nhưng mà, nàng lý trí, bình tĩnh, chung quy linh hồn vẫn không thuộc về thế giới này. Nàng ở thế giới kia lớn lên, nhận được sự giáo dục tự do ngang hàng, ngoài mặt có vẻ như chấp thuận nhưng tận trong đáy lòng chưa bao giờ cho rằng mình là một kẻ ti tiện.

Lần trước vì tình thế cấp bách nên phản kháng đối với Đại phu nhân, là vì vận mệnh chính mình. Lần này lại hành động giữ Tạ công tử lại, là vì bản thân có một phần trách nhiệm.

Về phần hậu quả... Nàng tuy rằng có sợ hãi, có kích động, nhưng cũng không hối hận, lại càng không trốn tránh trách nhiệm.

Tần Thiên nhìn Đại phu nhân đi đến bên cạnh mình, vội vàng hướng về bà làm lễ, nói: “Nô tỳ va chạm khách nhân, thỉnh phu nhân trách phạt”.

Đại phu nhân nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, sắc mặt không chút gợn sóng, không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng khoát tay.

Bên cạnh Nguyệt nương nói: “Tần Thiên, người lui xuống trước đi”.

Tần Thiên cúi đầu, không dám nhìn người chung quanh, chậm rãi rời khỏi đại đường, một mực thối lui đến cửa hông phía sau thông với nội thất, đứng ở sau lưng Lam Sơn.

Lam Sơn mắt nhìn phía trước, tay vươn ra phía sau, nhẹ nhàng vỗ vào tay nàng một cái. Sau đó hơi hơi nghiêng đầu, đè thấp thanh âm nói: “Không phải đã nhắc người dừng va chạm với khách nhân rồi sao?”

“Đều là ta sai, Lam Sơn tử tử”. Tần Thiên cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Cũng không biết phu nhân sẽ xử phạt người như thế nào, thật sự làm ta lo lắng”. Lam Sơn thanh âm tràn ngập lo âu.

Tần Thiên không khỏi cảm động, kỳ thật đối với Lam Sơn, nàng cũng không giúp gì nhiều, bất quá lúc nàng ta bận rộn có giúp mấy việc, nhưng mà thân là nha hoàn đó cũng là việc của nàng phải làm mà thôi.

“Bất quá, Tần Thiên...” Lam Sơn quay đầu lại nhìn nàng cười, lấy tay che miệng nói: “Những lời kia nói rất hay, không nghĩ tới người lại thông minh như vậy”

“Chỉ có tử tử cho là tốt thôi”. Tần Thiên ngượng ngùng sờ đầu, lại hỏi: “Phu nhân rất tức giận sao?”

“Biết sợ rồi sao? Nha đầu khờ khạo này...” Lam Sơn nhìn nàng cười cười, lại nói: “Không cần lo lắng, ta sẽ xin Nguyệt nương hướng phu nhân cầu tình, có thể xử phạt người nhẹ một chút”.

Tần Thiên đến gần một bước, giữ chặt tay Lam Sơn, cảm kích nói: “Cảm ơn Lam Sơn tử tử”.

Nàng cho tới bây giờ đều biết, không phải ai cũng đối tốt với mình. Đối với mình không tốt, nàng cũng sẽ không trách móc, oán hận. Còn tốt với nàng, nàng đều ghi nhớ trong lòng, gặp thời cơ thích hợp sẽ trả ân.

Tâm tính bình thuận, nàng mới có thể yên vui.

Lam Sơn quay đầu lại cười cười.

Phía trước, Đại phu nhân hướng về phía Tạ công tử hơi hạ thấp người, mặt tươi cười nói: “Lão thân chào khách quan”.

Tạ công tử lúc này đã thu hồi vẻ mặt không nghiêm túc, hướng về phía Đại phu nhân cung kính thi lễ: “Không dám không dám, phải là vãn bối vái chào Trang phu nhân trước”.

Phía sau Tần Thiên nhìn chỉ bữu môi, trong lòng oán thầm, đúng là kẻ hai mặt, thể hiện quá rõ ràng đi.

Đại phu nhân khuôn mặt tươi cười, ra hiệu mời, giơ tay nhắc chân đều lộ ra khí độ bất phàm.

“Không bằng để lão thân giải đáp nghi hoặc của công tử”

Nói xong, Đại phu nhân đi đến thùng gỗ chứa “Nhị tuyền ngân hào”, hơi hạ thắt lưng, một tay nâng tay áo, một tay từ trong thùng gỗ nắm lên một ít lá trà, xoay người, đi đến trước mặt Tạ công tử, xòe lòng bàn tay ra.

Tạ công tử lui về phía sau từng bước, thủ lễ, vẻ mặt tôn kính.

Đại phu nhân nhìn hẩn một cái, sau đó cười nói: “Có ba cách phân biệt trà mới và trà cũ. Thứ nhất là dựa vào màu sắc. Trà mới có sắc xanh biếc, trà cũ màu xanh đã có chút sậm lại. Công tử nhìn thử xem, nhị tuyền ngân hào này sắc tiên lục, không phải là màu sắc của trà cũ”.

Tạ công tử gật đầu xưng phải.

Bên cạnh các tiểu nhị cùng khách nhân đều chậm rãi vây quanh lại đây, ánh mắt cơ hồ đều tập trung trên người Đại phu nhân, ánh mắt bọn tiểu nhị mang theo sùng kính, những khách nhân khác ánh mắt cũng lộ vẻ bội phục.

Bị mọi người nhìn chăm chú, Đại phu nhân thần sắc cũng không có nửa điểm bối rối. Bà nhìn Tạ công tử khí định thần nhàn cười cười, ý bảo hẩn lấy một ít lá trà ở trong tay, tiếp tục nói: “Thứ hai là ngửi mùi hương, trà mới mùi thơm ngát vị nồng đậm. Trà cũ mùi đã nhạt bớt. Trà mới hương khí nùng thuần. Trà cũ bởi vì thời gian để quá lâu, mà hương khí trở nên

trầm thấp. Nếu cất giữ không tốt, còn có thể có vị lạ. Công tử không ngại ngửi thử một chút...”

Tạ công tử cầm lá trà đưa đến mũi nhẹ nhàng ngửi, sau đó cười nói: “Mùi thơm ngát, thẳng đến tận tâm can”.

Khách nhân bên cạnh cũng lấy ra một ít lá trà ngửi thử, có người cười lớn tiếng nói: “Lá trà Thịnh Thế nhờ mùi hương mà tạo dựng nên thanh danh”.

Đại phu nhân cười nhìn một vòng chung quanh, đề cao thanh âm nói: “Cũng nhờ sự ủng hộ của hàng xóm láng giềng khách nhân phương xa bằng hữu, Thịnh Thế mới có ngày hôm nay”.

Lúc này không ai nghĩ đến Đại phu nhân là nữ nhân mà có nửa điểm khinh khi.

Mọi người chấp tay nói: “Không dám không dám”.

Đại phu nhân cười cười, quay đầu nhìn Tạ công tử, vươn ba ngón tay: “Cách thứ ba, cũng là cách quan trọng nhất, chính là vị. Tục ngữ đã có câu: Là la hay là là ngựa, chỉ cần lôi ra xem. Trà mới hương vị thuần hậu tiên thích, mà trà cũ có vẻ đậm mà khó chịu. Vô luận như thế nào cũng không thể làm được”.

Nói xong, bà quay đầu, kêu lớn: “Từ Phúc Tuyên”.

Vừa dứt lời, một nam nhân mặc áo dài màu lam thẫm, ở cạnh có một chòm râu, rẽ đám đông đi qua, hướng tới Đại phu nhân chấp tay: “Phu nhân, có gì phân phó?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 22: Giá trị

Một bên Tần Thiên đã nhận ra, Từ Phúc Tuyên trong miệng phu nhân đúng là nam nhân buổi sáng đứng ở cửa lớn nghênh đón, Thịnh Thể Trà Hành đại chương quỹ – Từ chương quỹ.

Đại phu nhân phân phó: “Mang vị công tử này tiến vào nội thất, ngâm một chút trà nhị tuyên ngân hào, để công tử nếm thứ. Phải chiêu đãi khách nhân cẩn thận”.

Từ chương quỹ cười nói: “Đại phu nhân yên tâm, hạ nhân nhất định tiếp đón vị khách quý này chu đáo”. Nói xong hướng về phía Tạ công tử nói: “Công tử, mời đi lối này”.

Tạ công tử lại hướng về phía Đại phu nhân thi lễ rồi mới đi theo Từ chương quỹ vào nội thất.

Thời điểm lướt qua bên cạnh Tần Thiên, cước bộ thoáng dừng một chút, quay đầu nhìn nàng, Tần Thiên cảm giác được, liền đón nhận ánh mắt của hắn. Hắn hạ mi, mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng đều, sau đó chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu đi theo Từ chương quỹ.

Chờ hắn đi rồi, Lam Sơn lặng lẽ nói với Tần Thiên: “Vị công tử này thật tuấn tú”.

Tần Thiên nhăn mặt, nhẹ giọng nói: “Muội cảm thấy Đại thiếu gia vẫn đẹp hơn”.

“Nhưng mà..” Lam Sơn miệng tuy rằng nói vậy, nhưng trong mắt lại toát lên một vẻ tiếc hận.

Đại thiếu gia bộ dạng cho dù rất tuấn tú nhưng có ích lợi gì đây, vẫn không có nữ nhi con nhà gia giáo nào nguyện ý gả cho hắn.

Tần Thiên tất nhiên không biết suy nghĩ của nàng ta, nàng vẫn nhìn Đại phu nhân, thấy bà đi tới gần Phạm Thiên, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Phạm Thiên sợ tới mức cúi thấp đầu, đứng ở nơi đó động cũng không dám động.

Đại phu nhân nhìn hắn, lại quay đầu nhìn Tần Thiên, sau đó nói: “Nơi này khách nhân nhiều, người theo ta qua đây”.

Đại phu nhân nói xong, xoay người hướng Tần Thiên bên này đi tới, Phạm Thiên thành thành thật thật theo ở phía sau, lúc đi qua Tần Thiên, Đại phu nhân lạnh lùng nói một câu: “Tần Thiên người cũng lại đây”.

Tần Thiên không dám nói nhiều, xoay người đi bên cạnh Phạm Thiên, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt tràn ngập xin lỗi.

Hai người đi vào hậu viện của Đại phu nhân, mãi cho đến lúc Đại phu nhân đi vào trong phòng. Sau đó Đại phu nhân ngồi xuống ghế bành, lạnh lùng nhìn hai người.

Phạm Thiên cùng Tần Thiên đều cúi đầu, dưới ánh mắt sắc bén của Đại phu nhân cũng không dám ngẩng lên.

Lam Sơn cùng Nguyệt nương đứng ở phía sau Đại phu nhân, trong lòng lo lắng.

Hai người đều biết Đại phu nhân xử lý công chuyện ở Trà Hành đều cực kỳ nghiêm khắc. Có một lần, một tiểu nhị chậm trễ tiếp đón khách nhân, Đại phu nhân đã điều hãnh đến đội vận chuyển trà, cũng không quản việc bồi dưỡng một tiểu nhị tổn bao nhiêu tâm huyết. Tần Thiên đã từng phản kháng Đại phu nhân, cũng không biết Đại phu nhân sẽ xử phạt nàng thế nào.

Tuy rằng Tần Thiên mới đến trong viện không lâu, nhưng không hề lảm lời nhiều chuyện, chỉ vui đầu làm việc, là một tiểu nha đầu cả ngày luôn hé ra khuôn mặt tươi cười rất đáng yêu. Các nàng trong lòng đều thiên vị, không đành lòng nhìn nàng chịu khổ.

Lúc này, Đại phu nhân nhìn về phía Phạm Thiên, giọng điệu trầm trọng: “Người chỉ là học đồ, phải biết rằng học đồ không đủ tư cách trực tiếp tiếp xúc với khách nhân”.

Lời vừa mới ra khỏi miệng, Phạm Thiên liền hướng về phía Đại phu nhân “Bình” một tiếng quỳ xuống, dập đầu thật mạnh. “Phu nhân, đều là lỗi của hạ nhân, là hạ nhân đắc tội khách nhân, Tần Thiên chỉ giúp đỡ mà thôi, phu nhân nếu phạt thì phạt hạ nhân đi, mọi chuyện không liên quan đến Tần Thiên”.

Tần Thiên ngẩn ra, không nghĩ tới Phạm Thiên lại có nghĩa khí như vậy. Thấy hãnh quỳ xuống, nàng cũng chỉ biết quỳ xuống theo, miễn cho chính mình có vẻ không có quy củ.

Đại phu nhân lại nhìn về phía Tần Thiên, “Tần Thiên, ý người như thế nào?”

Trước đó, Tần Thiên từng nghĩ tới, muốn vượt qua cửa ải khó khăn này nên làm như thế nào. Rồi lại bỗng nhiên cảm thấy, đây có lẽ là một cơ hội cho chính mình.

Nha hoàn dù thế nào vẫn chỉ là nha hoàn. Cùng lắm thì cố gắng từ tam đẳng nha hoàn trở thành nhị đẳng nha hoàn, nếu may mắn hơn, còn có thể làm nhất đẳng nha hoàn, nhưng chung quy vẫn chỉ là nô tỳ, vận mệnh của bản thân do chủ tử tùy tay khống chế.

Như vậy, nàng sao không thử tìm một con đường khác?

Tần Thiên đầu tiên đập đầu một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân nói: “Phu nhân, đúng là Tần Thiên có va chạm khách nhân, nhưng mà Phạm Thiên tiếp đón khách nhân cũng không có lỗi lầm gì. Cho dù có lỗi, nô tỳ cảm thấy lỗi cũng không phải do hấn, mà do việc quản lý của Trà Hành, chính là phương thức kinh doanh của Trà Hành có chút vấn đề nên mới phát sinh loại chuyện này”.

Đại phu nhân hơi ngẩn ra nhưng rất nhanh lại giận tái mặt nói: “Người nói cái gì?”

Phía sau Nguyệt nương cùng Lam Sơn mặt trắng bệch, Trà Hành vẫn do Đại phu nhân chương quản, nói phương thức kinh doanh của Trà Hành có vấn đề, khác nào nói Đại phu nhân có lỗi.

“Tần Thiên, tiểu nha đầu nhà ngươi biết cái gì mà nói. Đừng nói hươu nói vượn, nhanh bồi tội với Đại phu nhân!” Nguyệt nương vội quát.

Lam Sơn cũng hướng Tần Thiên liên tục nháy mắt, Phạm Thiên bên cạnh thấy Tần Thiên dám ở trước mặt Đại phu nhân lớn mật như vậy, nhìn nàng trừng lớn hai mắt, xem chừng sắp rơi cả ra ngoài.

“Nguyệt nương, ta biết người đối tốt với ta, nhưng mà chuyện này, ta nhìn không được muốn nói...” Tần Thiên nhìn về phía Đại phu nhân, cung kính nói: “Phu nhân là người biết lí lẽ, phu nhân chắc cũng muốn nghe hết những lời Tần Thiên muốn nói. Tần Thiên nếu nói đúng, tuyệt đối hữu ích với Trà Hành. Tần Thiên nếu nói không đúng, phu nhân xử phạt Tần Thiên cũng không muộn”

Nguyệt nương mở miệng muốn nói, Đại phu nhân lại vươn tay ngăn nàng.

Đại phu nhân loan hạ thắt lưng, nhìn về phía Tần Thiên, tay chỉ vào nàng: “Được, ta cho người cơ hội này, nhưng nếu người không làm cho ta hài lòng, xử phạt sẽ tăng gấp đôi, người có hiểu hay không?”

“Tần Thiên...” Phạm Thiên ở bên cạnh nhỏ giọng hô một tiếng, phía trước Lam Sơn ở sau lưng phu nhân cũng liên tục xua xua tay.

Tần Thiên nhìn bọn họ liếc mắt một cái, sau đó đón ánh mắt nghiêm nghị của Đại phu nhân, trong lòng tuy có chút khiếp đảm nhưng vẫn thẳng lưng đáp lời: “Nô tỳ hiểu”.

Đại phu nhân gật gù đầu: “Được, người muốn nói cái gì thì nói đi”.

Tần Thiên hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nói: “Trà Hành không cho học đồ tiếp đón khách nhân, tất nhiên vì sợ học đồ không đủ kinh nghiệm sẽ không làm vừa lòng khách nhân. Nhưng giống như tình huống vừa rồi, nếu Phạm Thiên không ra mặt, vị Tà công tử kia bởi vì không có ai tiếp đón, nhìn một lát sẽ bỏ đi, không phải cũng làm mất khách nhân sao?”

“Khách nhân ưa thích lá trà của Thịnh Thế, lần sau tự nhiên sẽ đến xem, mỗi ngày loại chuyện này rất nhiều, cũng không có gì đặc biệt. Nhưng một khi để khách nhân lưu lại ấn tượng không tốt, ảnh hưởng danh dự Trà Hành, có lẽ sẽ vĩnh viễn mất đi vị khách nhân này”.

Đại phu nhân khi nghe những lời này, trên mặt cũng không biểu hiện gì đặc biệt.

“Nhưng mà Đại phu nhân, khách nhân bị vắng vẻ, tâm tình sẽ không thoải mái, hẳn đi ra khỏi cửa hàng, sẽ tới một Trà Hành khác, nếu Trà Hành khác đối với hắn tiếp đón chu đáo, có lẽ về sau sẽ trở thành khách quen thuộc của Trà Hành đó. Đối với chúng ta mà nói, chính là hoàn toàn mất đi

vị khách quý này”. Nói đến việc này, Tần Thiên vẻ mặt giọng điệu thản nhiên mà tự tin, hai mắt ngời sáng.

“Phạm Thiên tuy rằng chỉ là học đồ, kinh nghiệm không đủ, nhưng lại cố gắng lưu lại khách nhân, tranh thủ thời gian cho các tiểu nhị khác, cho nên nô tỳ cảm thấy, vì điểm này, Phạm Thiên không có lỗi. Hơn nữa nô tỳ cảm thấy, Trà Hành sinh ý tốt như vậy, chỉ có mười mấy tiểu nhị đứng tiếp đãi có vẻ không đủ, đối với sinh ý Trà Hành ảnh hưởng rất lớn”.

Đại phu nhân nhíu mày: “Điểm này ta biết, nhưng bồi dưỡng một tiểu nhị cũng thật không dễ dàng gì. Đầu tiên phải chọn người mồm miệng lanh lợi, suy nghĩ linh hoạt, diện mạo sáng sủa, dạy cho bọn hăn nhận thức, phân biệt lá trà, phân biệt thật giả, nắm giữ một ít kỹ năng cùng kiến thức về trà, công sức cũng phải mất vài năm”.

Cho dù hoàn thành học hỏi, có thể bởi vì bệnh tật, phẩm hạnh hoặc vì nguyên nhân nào khác mà không thể dùng được, lại tốn thêm công sức dạy bảo tiểu nhị khác. Nếu không, bà làm sao không muốn điều thêm nhiều tiểu nhị đứng đón khách.

Lúc này, giọng điệu Đại phu nhân đã mang theo chút ý thương thảo, người bên ngoài tuy rằng không biết nhưng Nguyệt nương lại nhận ra, trong lòng không khỏi âm thầm kinh dị.

Tần Thiên nói: “Cho nên, nô tỳ mới nói phương thức kinh doanh của Trà Hành có vấn đề”.

Đại phu nhân nhăn tình sáng lên: “Vậy người nói, nên làm gì bây giờ?”

Tần Thiên chờ chính là những lời này của Đại phu nhân.

Nàng có sở trường, mà sở trường của nàng hoàn toàn có thể phát huy tại Thịnh Thế Trà Hành này. Đại phu nhân là một nữ nhân, tại thời đại nam tôn nữ ti này còn có thể đứng ra chưởng quản Thịnh Thế, được đại bộ phận thế

nhân tôn trọng. Trí tuệ cùng hiểu biết của bà cũng không giống so với người bình thường.

Một khi đã như vậy, nàng vì sao không thử từ một nha hoàn trong trang phủ bước lên tại vũ đài Trà Hành này?

Chỉ cần nàng có chút thành tích ở Trà Hành, nàng hoàn toàn có thể đến đây làm việc, chỉ cần trở thành một người hữu dụng, tất nhiên cũng sẽ được người khác tôn trọng. Về sau cơ hội chuộc thân sẽ rất lớn, cho dù không thể khôi phục tự do, chủ tử đối đãi với nàng tuyệt đối sẽ không tùy ý như cũ.

Chỉ cần bản thân nàng có giá trị, như vậy cuộc sống của nàng, mặc kệ phong vân biến ảo, nàng đều có chỗ để sinh tồn.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 23: Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người

Đại phu nhân tuy rằng bất động thanh sắc, nhưng trong nội tâm giống như ba đào phập phồng, khó có thể bình tĩnh.

Từ chuyện “Điềm lành” lần trước, bà đã nhìn ra Tần Thiên là một nha đầu tâm tư khéo léo, mồm miệng nhanh nhẹn, đạo lý rõ ràng, rất đặc biệt. Hơn nữa tâm địa lương thiện, nên mới muốn giữ lại bên người, giúp cho nàng có thể phát huy thế mạnh của mình. Bất quá việc đó cũng chỉ xem như nàng có chút thông minh, bà cũng không để ở trong lòng, mỗi ngày lại bận bịu lo nhiều việc, dần dần cũng đem việc này ném ra khỏi đầu.

Nhưng hôm nay, Tần Thiên khiến cho bà rung động không ít.

Đầu tiên là tại đại đường cãi lý với Tạ công tử, không những mồm miệng lanh lợi, lời nói có trật tự rõ ràng, mà khí độ còn đảm lượng bình tĩnh không siểm nịnh không kiêu ngạo, đối với một tiểu nha đầu điều này thật khó tin. Cho dù là bản thân bà, thời điểm bằng tuổi nàng, cũng nhất định không thể theo kịp.

Mà hiện tại, nàng hoàn toàn chỉ rõ nhược điểm trong việc kinh doanh Trà Hành, tuy rằng bà biết Thịnh Thể không thể làm vừa lòng tất cả người trong thiên hạ, nhưng mà trơ mắt nhìn thấy nhiều khách nhân mỗi ngày rời đi, làm sao không đau lòng cho được?

Thậm chí có những tiểu nhị ở Trà Hành khác, chuyên canh giữ ở phía ngoài cách đó không xa, bà tuy rằng không vui, nhưng có thể nói được gì,

cũng không thể bá đạo ngay cả ngoài cửa cũng cấm đoán người khác làm ăn.

Nay nghe thấy Tần Thiên dường như có biện pháp giải quyết, mặc dù rất khiếp sợ, nhưng cũng không khỏi có chút kích động, có chút chờ mong.

Ngay cả Đại phu nhân còn như thế, người khác càng không cần phải nói. Nguyệt nương cùng Lam Sơn nhìn Tần Thiên ánh mắt trừ bỏ khiếp sợ còn biểu lộ sự nghi hoặc cùng khó hiểu. Mà Phạm Thiên quý bên cạnh Tần Thiên thì lại nhìn nàng bằng ánh mắt hoàn toàn chỉ có sự khâm phục.

Lúc này, Tần Thiên muốn quản những điều này cũng không được, nàng trong đầu tổ chức lại suy nghĩ, câu nói, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Đại phu nhân, thông dong nói: “Hồi phu nhân, nô tỳ lúc trước đã nhìn ngắm đại đường một lúc lâu, phát hiện các tiểu nhị trong đại đường bận rất nhiều việc, tiếp đãi khách nhân, giới thiệu lá trà, giải đáp nghi hoặc của khách nhân, còn phải giúp đỡ ước lượng bạc thu về. Cứ như vậy, một tiểu nhị vì phục vụ một khách nhân tốn rất nhiều thời gian, cho nên mới cảm thấy số tiểu nhị không đủ dùng, nô tỳ nghĩ, kỳ thật có một số việc, hoàn toàn không cần những tiểu nhị đã có kinh nghiệm làm, như việc tiếp đãi khách nhân, giới thiệu lá trà, ước lượng bạc thu được. Những tiểu nhị như Phạm Thiên có thể đảm nhận những công việc này. Đại đường nên bố trí các học đồ cùng tiểu nhị phân công hợp tác, vừa có thể giúp các học đồ rèn luyện kinh nghiệm, cũng có thể lưu giữ khách nhân tại Trà Hành”.

Tần Thiên vừa nói, Đại phu nhân một bên gật đầu: “Không sai, có một số khách nhân chỉ muốn đến uống thử trà, vào hỏi rồi sẽ đi, những khách nhân này học đồ hoàn toàn có thể tiếp đón, còn tiểu nhị có thể tập trung vào các công việc khác. Về phần phân công hợp tác như người vừa nói...” Đại phu nhân tinh tế suy ngẫm, tay trái vỗ ở trên đùi: “Bốn chữ này thật sự tuyệt diệu”.

Lập tức tinh thần rung lên, chỉ vào Tần Thiên: “Tiếp tục nói”.

Tần Thiên nhận được sự cổ vũ của Đại phu nhân, càng thêm có lòng tin, đôi mắt cũng sáng rỡ.

“Chính là phân công hợp tác, khách nhân tiến vào trước sẽ do học đồ tiếp đãi, có thể tiếp đãi giống như với Tạ công tử vậy, sau đó lại giao cho tiểu nhị, tiểu nhị tiếp đón thật tốt, khiến cho khách nhân muốn mua trà, thì việc thu ngân lại thuộc về các học đồ. Cứ như vậy, sẽ giải quyết được vấn đề không đủ tiểu nhị”.

Đại phu nhân vừa nghe vừa liên tục gật đầu, hai mắt càng ngày càng sáng, khiến ngay cả Nguyệt nương và Lam Sơn đều biết được biện pháp này của Tần Thiên rất tốt.

“Hơn nữa...” Tần Thiên tiếp tục nói: “Trước đó nô tỳ nghe phu nhân và Tạ công tử nói qua, giống trà là một chuyện, phẩm trà (uống thử) mới là trọng yếu. Một khi đã như vậy, vì sao không dành riêng một chỗ trong Trà Hành, mang lên một cái bàn, trang trí cho thanh nhã, để khách nhân vừa ngồi nghỉ vừa phẩm trà? Giúp cho khách nhân có nhiều cơ hội thử các giống trà khác nhau, mà không phải chỉ có các khách quý mới được mời vào nội thất”.

Những lời này của Tần Thiên ở quản lý kinh doanh hiện đại mà nói rất thông thường. Nhưng ở nơi này, thương gia không có địa vị cao trong xã hội, mới chỉ học được chút tâm tư, người tài đều đi thi khoa bảng ra làm quan, do đó thương gia cũng không chiêu nạp được nhiều nhân tài, vì vậy việc buôn bán cũng bị trở ngại.

Thứ hai, Đại phu nhân có thể đứng ra chưởng quản, chung quy vẫn là nữ nhân, kiến thức đọc sách chỉ có hạn, đối với việc quản lý kinh doanh cũng khó có sự đột phá. Vài năm gần đây nếu không phải có Trang Tín Ngạn âm thầm giúp đỡ, chỉ sợ bà càng phải làm việc vất vả. Nhưng mà Trang Tín Ngạn dù sao cũng có chỗ thiếu hụt, khó có thể chu toàn mọi bề.

Nghe đến đó, Nguyệt nương hiểu biết về sự vụ Trà Hành nhin không được nói: “Trà Hành mỗi ngày tiếp đón rất nhiều khách nhân, nếu làm như vậy, có thể mất khá nhiều tiền vốn không cần thiết”.

“Nguyệt nương nói thực có đạo lý...” Tần Thiên chuyển hướng Nguyệt nương, cười nói: “Nhưng mà nô tỳ nghĩ rằng vừa được nghỉ ngơi vừa được uống trà, là một điều thanh nhàn của cuộc sống, cũng giúp cho khách nhân có cơ hội thử nhiều giống trà, có lẽ còn có thể kích thích bọn họ mua lá trà đó. Điều này hoàn toàn có thể, chỉ cần có hai khách nhân trong mười người mua trà, Trà Hành sẽ không thất thu. Hơn nữa, chúng ta có thể an bài ở đây một hoặc hai tiểu nhị kinh nghiệm phong phú, chẳng những có thể hướng khách nhân đề cử lá trà, cũng có thể cùng khách nhân nói chuyện tán gẫu việc nhà, lôi kéo tình cảm, cũng nên nhớ đến khách nhân đó. Lâu dài, hoàn toàn có thể biến tân khách trở thành khách quen, rồi lại đem khách quen biến thành bằng hữu, khiến cho bọn họ vừa tính đến việc mua trà là nghĩ ngay đến Thịnh Thế chúng ta. Cứ thế mãi, Thịnh Thế chúng ta nhất định sẽ kiếm không ít”.

Nghe đến đó, Đại phu nhân trong lòng kích động không thôi, hận không thể đập bàn, nhưng mà bà cố gắng cưỡng chế cảm xúc, cúi đầu nhìn về phía Tần Thiên, trong lòng trừ bỏ khiếp sợ, nghi hoặc càng nhiều, cảm giác không xác định. Bà hít sâu mấy hơi, bình phục cảm xúc, sau đó dùng thanh âm bình tĩnh nói: “Ân, khó được người có lòng suy nghĩ như vậy, ta sẽ suy tính thật tốt”.

Nói xong một câu này, liền bưng chén trà hoa trên bàn lên, chậm rãi thổi trà.

Phía sau Nguyệt nương cùng Lam Sơn nghe Tần Thiên nói cũng vô cùng kích động, nghĩ chắc hẳn phu nhân sẽ có biểu hiện, nhưng không ngờ tới phu nhân lại có phản ứng này, nhất thời đều có chút không hiểu.

Tần Thiên đồng thời cũng cảm thấy kỳ quái.

Nàng cúi đầu buồn bực: Vừa rồi phu nhân rõ ràng còn đối với những lời nàng nói thực hứng thú, hiện tại lại một bộ dáng không thèm quan tâm, chẳng lẽ phu nhân đã từng nghe qua.

Đúng lúc này, Từ Phúc Tuyên từ ngoài đi vào, nói với Đại phu nhân: “Phu nhân, Tà công tử kia đã rời đi rồi, hẳn mua mười cân Nhị Tuyên Ngân Hào, và mười cân Vũ Hoa trà”.

Đại phu nhân buông chén trà trong tay xuống, cười nói: “Coi như lần này thu được sinh ý không nhỏ”. Nói xong, bà nhìn về phía Phạm Thiên còn đang quỳ dưới đất, “Nhắc tới, sinh này cũng có một phần công lao của người, nếu không phải người đúng lúc lưu lại khách nhân, khách nhân hẳn đã bỏ đi rồi. Khá lắm, người đứng lên đi”.

Phạm Thiên thấy Đại phu nhân chẳng những không trách cứ, còn khích lệ hẳn, mừng đến đỏ bừng mặt, cấp Đại phu nhân dập đầu ba cái, rồi mới đứng lên.

“Nhưng mà vị công tử kia nói cũng đúng, tiếp đón khách nhân không phải đem khách nhân dỗ tốt là được, bản sự phải vững chắc, người về sau nên cố gắng học hỏi sư phó cho thật tốt”. Đại phu nhân nhìn hẳn, trên mặt dù mang theo ý cười, giọng điệu lại cực kỳ nghiêm khắc.

Phạm Thiên luôn miệng vâng dạ.

Đại phu nhân nói xong, lại nhìn đến Tần Thiên còn đang quỳ ở kia liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Tốt lắm, người cũng đứng lên đi, hai người đều có thể lui xuống”.

Lời này vừa nói ra, trừ bỏ Đại phu nhân, những người khác đều ngẩn ra.

Đại phu nhân như thế nào một câu tưởng thưởng cũng không có.

“Chuyện lần này các người coi như cũng có công lao, ta sẽ thưởng phạt phân minh. Nguyệt nương...” Đại phu nhân thoáng dừng lời xoay mặt gọi.

Nguyệt nương vội vàng lên tiếng trả lời: “Phu nhân có gì phân phó”.

“Nói với phòng thu chi, mỗi người thưởng một trăm quan tiền”.

Mặc dù có thưởng nhưng có vẻ chưa xứng đáng với công lao, đặc biệt là đối với Tần Thiên. Nhưng nào ai dám lăm chuyện?

Nguyệt nương lên tiếng, kêu Lam Sơn đi xuống truyền lời. Đại phu nhân lại nói với hai người Tần Thiên: “Hai người lui xuống lĩnh thưởng đi”.

Tần Thiên trong lòng tuy tràn ngập nghi hoặc, nhưng cũng không nói một lời cùng Phạm Thiên đi theo Lam Sơn và Từ Phúc Tuyên lui xuống.

Chờ bọn hăn vừa đi, Đại phu nhân hỏi Nguyệt nương ở bên cạnh: “Nguyệt nương, người cảm thấy những lời Tần Thiên nói như thế nào?”

Nguyệt nương thấy Đại phu nhân muốn đứng lên, vội vàng tiến lên đỡ: “Phu nhân, ta cảm thấy lời nha đầu Tần Thiên nói có chút đạo lý, phu nhân có phải có ý tưởng khác hay không?” Nguyệt nương ở trước mặt phu nhân chưa bao giờ giấu diếm suy nghĩ của chính mình.

Đại phu nhân đứng lên, một tay chấp sau lưng: “Không phải chỉ là có chút đạo lý, phải nói chính là diệu kế”.

“Vậy phu nhân vì sao...”

Đại phu nhân ở trong phòng đi đi lại lại, sau đó dừng cước bộ: “Nguyệt nương, người xem tiểu nha đầu mới bấy nhiêu tuổi, có bao nhiêu năng lực, bao nhiêu kiến thức, làm sao có thể nói ra những lời như vậy”.

Đây cũng là nghi ngờ trong lòng Nguyệt nương: “Phu nhân nói rất có đạo lý, ta cũng đang cảm thấy kỳ quái, một tiểu nha đầu bán thân sao lại có

năng lực như vậy?”

“Nàng là nha đầu hay nữ tử ta không quan tâm, nói cho cùng, mặc kệ là bạch miêu hay hắc miêu, có thể bắt được chuột, chính là một con mèo tốt. Nhưng mà con mèo này ta phải tín nhiệm mới được”. Đại phu nhân mặt trầm như nước: “Nghĩ người thì không dùng người, dùng người thì không nghĩ người. Nguyệt nương, người đi tra ra nơi đã đem bán nàng vào đây, hỏi thăm thân thế nàng ta cho rõ ràng”.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 24: Không tốt

Bên kia, Tần Thiên cùng Phạm Thiên đi theo Lam Sơn tới phòng thu chi để lĩnh thưởng.

Phòng thu chi cách phòng của

phu nhân không xa, chỉ đi qua một hành lang dài.

Trên đường, Lam Sơn mỉm cười nói với Tần Thiên: “Tần Thiên người làm sao nghĩ ra ý tưởng như vậy? Ta lúc trước cũng chưa từng nghe qua”. Bên cạnh Phạm Thiên cũng thốt ra giọng điệu sùng bái nói: “Đúng vậy, nghe qua có vẻ như đơn giản, nhưng quả thật khiến người khác không thể tưởng được”.

Lam Sơn lại sờ sờ đầu Tần Thiên: “Trong cái đầu nhỏ này còn chứa những thứ gì đây? Tiểu nha đầu thật làm cho người khác ngoài ý muốn”.

Lam Sơn tuy rằng giọng điệu nói giỡn, nhưng lại khiến Tần Thiên trong lòng hơi rùng mình, bỗng nhiên hiểu được vì sao phu nhân lại có phản ứng như vậy.

Đơn giản là vì biểu hiện của nàng quá khác thường. Thân là một nha đầu mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi lại nói ra những lời đó, Đại phu nhân không nghi ngờ mới là lạ.

Đại phu nhân nếu muốn dùng nàng, có lẽ bây giờ sẽ tìm cách tra ra thân thế của nàng cho rõ ràng.

Bất quá Tần Thiên cũng không sợ hãi điểm này, vì Tiểu Mai từng nói qua với nàng, các nàng đều là nạn dân đang lẩn trốn thì bị một đám người lừa gạt lên xe. Tiểu Mai là một thôn dân ở một thôn trang nhỏ cạnh sông Trường Giang, gặp phải nạn hồng thủy, cả thôn đều bị phá hủy. Người nhà Tiểu Mai vì tai họa này mà qua đời, chỉ có nàng ta một mình may mắn sống sót, nàng ta cùng khối thân thể này bởi vì cùng nhau bị lừa lên xe ngựa mà quen biết.

Cho nên khi đó nàng mới có thể không hề băn khoăn nói với phu nhân tên của nàng. Bởi vì nàng biết, phu nhân sẽ không thể tra ra chân tướng, ngay cả chính nàng cũng không biết người nhà của khối thân thể này ở đâu, rốt cuộc có thân thể như thế nào.

Tuy rằng thân là tiểu nha đầu biểu hiện này cũng có chút khác thường, nhưng ai dám đảm bảo về phương diện này nàng không có thiên phú, không có tài hoa kinh doanh?

Tuy rằng nói như vậy có chút vô si...

Nhưng mà ngoài lý do đó ra, còn có thể giải thích như thế nào.

Có lẽ cứ như vậy sẽ dẫn đến phiền toái, nhưng mà mọi việc đều có hai mặt, nàng không muốn là kẻ ti tiện, nhất định phải phiêu lưu, càng không thể chờ mong lão thiên gia cho nàng xuyên không gặp được duyên kỳ ngộ, ví như được quý công tử nhà nào đó nhìn trúng, liều chết giúp nàng thoát khỏi thân phận nha hoàn, cưới nàng làm chính thê.

Tần Thiên cả người giật mình, lắc lắc đầu.

Có vẻ YY quá...

Vẫn nên dựa vào chính mình nghĩ ra biện pháp kinh doanh thì hơn.

“Thời điểm lúc nhìn ngắm liền nghĩ ra ý tưởng này...” Tần Thiên da mặt dày nói.

Lam Sơn cùng Phạm Thiên đều khen ngợi nàng thông minh.

Tần Thiên đỏ mặt khiêm tốn vài câu, hai người đó cứ như vậy mà tin, thật là may mắn.

Ba người vừa đi vừa nói giỡn, rất nhanh đã tới phòng thu chi. Vừa định đi vào, đã thấy một gã nam tử cao lớn từ trong phòng thu chi đi ra, vừa đi vừa nhét thứ gì đó vào lòng.

Lam Sơn nhìn thấy hắc vôi dừng cước bộ, thu liễm nét mặt, cung kính làm lễ: “Nhị thiếu gia”.

Tần Thiên nhìn đối phương, chỉ thấy hắc một kiện áo bào ngắn ngủi, tề chỉnh, cả người tuấn mỹ bất phàm.

Chính là Nhị thiếu gia Trang Tín Xuyên.

Tần Thiên cùng Phạm Thiên đều hướng về phía hắc hành lễ.

Trang Tín Xuyên nhìn phục sức liền biết là hạ nhân thấp kém, trong ánh mắt không khỏi toát ra tia hèn mọn, hắc nhìn Lam Sơn nói: “Người dẫn bọn hắc tới phòng thu chi làm cái gì?”

“Đại phu nhân lệnh cho nô tỳ dẫn bọn họ tới lĩnh thưởng”. Lam Sơn đáp.

“Lĩnh thưởng? ” Trang Tín Xuyên ánh mắt quét trên hai người một lúc, “Lĩnh bao nhiêu?”

“100 quan tiền”.

Tần Thiên cùng Phạm Thiên đều cúi đầu không dám lên tiếng.

Trang Tín Xuyên hừ một tiếng, lướt qua bên cạnh hai người, trong miệng lâu bầu một câu: “Đại nương cũng thật là, a miêu a cầu sao lại thưởng nhiều như vậy?” Nói xong vung tay áo lập tức rời đi.

A miêu a cầu?

Phạm Thiên mặc dù mất hứng, nhưng cũng không dám tỏ thái độ gì. Tần Thiên thì tức giận nghiêng răng, nhưng mà làm thế nào được, ai bảo nàng địa vị hèn mọn?

Nàng quay đầu trừng mắt nhìn Trang Tín Xuyên một cái.

Tính tình cùng khí độ như vậy sao có thể trở thành gia chủ Thịnh Thế trong tương lai.

Lam Sơn đi vào nói chuyện với người ở trong phòng, sau đó xoay người đưa bọn họ tiền lĩnh thưởng.

Bên này, Trang Tín Xuyên đi qua hành lang, tới phòng nghỉ của Đại phu nhân. Trên đường đi, Lý Phúc Nhị chường quầy thấy hắc tử đi tới, đã vội xoay người chấp tay, cười nói: “Nhị gia”.

Trang Tín Xuyên dừng cước bộ, chờ hắc tử tới gần.

Lý Phúc đi đến bên cạnh hắc tử, nhìn quanh trái phải, sau đó đè thấp thanh âm nói: “Nhị thiếu gia mấy việc người nhờ, ta đã làm thỏa đáng”.

Trang Tín Xuyên khuôn mặt trầm xuống, khoát tay ý bảo hắc tử không cần nói thêm gì nữa, sau đó nói: “Nơi này không nên nói chuyện, buổi tối người một mình tới chỗ ta rồi nói sau”.

Lý Phúc vội vàng vâng dạ.

Thời điểm hai người nói chuyện, Tần Thiên cùng Phạm Thiên đang rất cao hứng lĩnh tiền thưởng đi ra, theo đường cũ trở về, rất nhanh đã thấy

Trang Tín Xuyên cùng Lý Phúc đang đứng đó.

Tuy rằng đối với Trang Tín Xuyên có vài phần chán ghét, nhưng Tần Thiên vẫn cùng Phạm Thiên hướng hẩn và Lý Phúc thi lễ, sau đó cúi đầu đi lướt qua hai người.

Trang Tín Xuyên nhìn bóng dáng hai người họ, thuận miệng hỏi một câu: “Hôm nay lúc ta không có ở Trà Hành, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Đại nương ban thưởng hai kẻ nô tài này?”

Vừa rồi chuyện xảy ra ở đại sảnh, Lý Phúc tận mắt trông thấy, lập tức đem ngọn nguồn sự tình kể ra.

“Kết quả vị Tà công tử kia mua về không ít lá trà, có lẽ vì vậy mà hai người kia được thưởng”

Trang Tín Xuyên nghe Lý Phúc kể, ánh mắt lại nhìn về phía bóng dáng gầy nhỏ của Tần Thiên, thì thào một câu: “Nhìn không ra nha đầu này lại lanh lợi như vậy”.

Trang Tín Xuyên thu hồi ánh mắt, nói với Lý Phúc hai ba câu rồi đi đến phòng Đại phu nhân báo cáo công việc.

Đi vào phòng của Đại phu nhân, Trang Tín Xuyên báo cáo, nói đã dựa theo ý muốn của bà đem ngân lượng trả lại cho trà nông, hướng trà nông xin lỗi. Đại phu nhân trong lòng hiểu rõ, nhưng cũng không nói ra, bà quay đầu ý bảo Nguyệt nương đi ra làm chút chuyện đã dặn dò. Những lời Tần Thiên nói lúc nãy, bà cũng không muốn có ai biết, dặn Nguyệt nương ra ngoài nói với Lam Sơn không được để truyền ra ngoài.

Chờ Nguyệt nương sau khi rời khỏi, mới quay đầu nói với Trang Tín Xuyên: “Tín Xuyên, người đến nhà các trà nông có phải họ lấy trà mới năm nay chiêu đãi người hay không?”

Trang Tín Xuyên đứng ở cạnh Đại phu nhân, trong lòng có chút chột dạ, trà nông đều là những kẻ nghèo khó ti tiện, hắt vào nhà họ quả thật tự làm nhục thân phận mình, hết thấy mọi việc đều do Trang Tín Trung ra mặt. Nhưng mà chuyện này tuyệt đối không thể để phu nhân biết được.

“Đại nương nói không sai, quả thật là trà mới của năm nay, mùi thơm ngát mũi, vị rất ngon”

Nghe xong những lời này, Đại phu nhân trong lòng rất thất vọng. Trà nông vì cuộc sống đã đem những lá trà tốt nhất mới nhất đi bán, chỉ sợ để lại mấy lá trà thô để uống, làm sao uống ngon cho được? Xem ra, chỉ sợ hắt đem tất cả mọi chuyện giao cho Tín Trung xử lý, bản thân không hề ra mặt. Khổ tâm của bà vậy là hoàn toàn uổng phí.

Bỗng nhiên cảm thấy đầu từng đợt choáng váng đau.

Đại phu nhân vuốt vuốt trán, lại nhìn Trang Tín Xuyên trước mặt, thẩm thía nói: “Tín Xuyên, người có biết vì sao phụ thân người chỉ trong một thời gian ngắn có thể phát triển đại gia nghiệp như thế này không? Chính là ở một chữ “Tín”, thành tín là gốc rễ của kinh thương, không trọng danh dự, dù là thương nhân thông minh khôn khéo cũng không làm được việc lớn. Gian thương có lẽ nhất thời kiếm được lời, quyết không thể lâu dài, lừa lừa gạt gạt người khác đến một lúc nào đó chính mình cũng có thể bị lừa gạt lại. Điều này cũng là lý do vì sao trong tên ba huynh đệ các người đều có một chữ “Tín””.

Trang Tín Xuyên cúi đầu không nói một lời, mặt ngoài ra vẻ cung kính, trong lòng lại không cho là đúng, ngược lại nghĩ rằng Đại nương thủ đoạn kinh doanh quá mức bảo thủ, mất đi rất nhiều cơ hội kiếm tiền.

“Con ghi nhớ lời phụ thân và Đại nương dạy bảo”.

Đại phu nhân thấy hắt chỉ đáp cho có lệ, biết hắt nửa câu cũng không nghe vào tai, lập tức thở dài, phát phát tay: “Người đi lo việc của người đi”.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 25: Phản kích

Thời điểm chàng vạng Phu nhân mới trở về phủ đã mệt mỏi không chịu nổi.

Thân mệt, tâm còn mệt hơn.

Trang Tín Xuyên sau khi rời khỏi, Quản sự phòng thu chi Giang Mộ Vân lại đây báo với bà, trước đó Trang Tín Xuyên đã lấy đi 50 lạng bạc lấy danh nghĩa mời khách nhân ăn cơm uống rượu.

Ở Dương Thành, một bàn tiệc rượu cũng chỉ khoảng 20 lạng bạc, hẳn lấy đi gấp đôi, chỉ sợ lại cùng đám bằng hữu xấu ăn chơi đàng điếm. Trước hẳn còn không dám làm càn như vậy, vài năm gần đây, tuổi lớn dần lên, lá gan cũng to hơn, sao có thể tùy ý để hẳn sa đọa như vậy?

Lập tức Đại phu nhân nói với Giang quản sự, về sau phòng thu chi nếu cấp vượt quá 20 lạng bạc, phải có bài tử của bà.

Giang quản sự Giang Mộ Vân là hạ nhân hồi môn của bà, thời điểm ở nhà cùng phụ thân đã đi theo kinh doanh, biết chữ lại có chút kiến thức, là trợ thủ đắc lực của bà. Gả đến trang phủ không bao lâu, bà liền đem gả Nguyệt nương cho hẳn. Hai vợ chồng đều đối với bà trung thành và tận tâm, cho nên bà mới giao việc quản lý phòng thu chi cho hẳn.

Cũng chỉ có hẳn mới có thể chỉ nghe theo lệnh của bà, nếu đổi lại là người khác, ai dám đắc tội với Thịnh Thể gia chủ tương lai?

Chỉ có điều nếu như vậy, Nhị phòng bên đó sẽ lại gây áp lực.

Nghĩ đến đây, Đại phu nhân chỉ cảm thấy lòng tràn đầy phiền não, xoa người dặn Nguyệt nương thông báo, dặn hủy bỏ vấn an tối nay.

Nguyệt nương biết Đại phu nhân thân thể không khỏe, một bên sai người đi các phòng báo tin, một bên sai hai nhị đẳng nha hoàn Xuân Lan, Xuân Thảo hầu hạ phu nhân nghỉ ngơi.

Cúc Hương trong viện truyền lời của Nguyệt nương đến Nhị di thái thái. Lý di nương cười lạnh một tiếng, quay đầu phân phó nha hoàn: “Thay quần áo cho ta, ta muốn đi Thanh Âm viện”.

Thanh Âm viện đó là viện của Đại phu nhân.

Bên cạnh, Phùng ma ma tầm hơn bốn mươi tuổi đi tới, giúp đỡ Nhị di thái thái ngồi vào trước bàn trang điểm, một bên kêu Linh Nhi, Lan Hương chọn quần áo, một bên giúp Nhị di thái thái sửa sang búi tóc.

Bà dùng một cây trâm minh châu thủy cầm gài lên tóc của Nhị di thái thái, miệng nói: “Di nương, phu nhân thân thể không thoải mái, hủy bỏ vấn an. Di nương đây định là...”

Phùng ma ma là người bên cạnh Lý di nương, là trợ thủ đắc lực của nàng ta.

Nghe được Phùng ma ma nói như vậy, Lý di nương nhìn mình trong gương hé miệng cười: “Bà ta muốn thoải mái, muốn nghỉ ngơi, ta chính là muốn đi làm âm ỉ, quấy nhiễu bà ta, muốn bà ta ở thời điểm tức giận nhất sẽ đưa ra quyết định”.

Phùng ma ma hơi suy nghĩ liền hiểu được ý tứ của Lý di nương, bà ta cười cười, nói: “Di nương, thật sự là hảo mưu kế”. Nói xong, tiếp nhận kiện quần áo màu xanh cẩm tú và đề giày cùng màu để Lý di nương thay đồ.

Đoàn người chậm rãi tiến về Thanh Âm viện.

Bên này, Tần Thiên biết phu nhân đối với chính mình sinh nghi, lúc này nói không chừng giờ nào phút nào cũng luôn chú ý đến mình, nàng âm thầm tự nhủ, chú ý ngôn hành của bản thân, không dám lơ đãng, để phu nhân không xem thường mình, cho rằng bản thân là người nóng vội, thiếu kiên nhẫn.

Sau khi trở về, nên làm việc gì thì nàng làm việc đó, không nhắc tới việc ngày hôm nay với bất luận người nào, vẫn là tiểu nha đầu cẩn thận, khuôn mặt tươi cười đáng yêu như ngày thường.

Thời điểm nàng cùng Đan Nhi đang quét sân, thì nhìn thấy đoàn người Lý di nương từ xa đi tới.

Tần Thiên biết phu nhân hủy bỏ vấn an, cũng biết thân thể phu nhân không khỏe, thấy tình cảnh như vậy không khỏi nhíu mày, vội vàng thông tri cho Lam Sơn, để nàng ta báo với Nguyệt nương.

Nguyệt nương nghe được tin tức vừa vặn Lý di nương mang theo hạ nhân tiến vào trong viện.

Nguyệt nương vội ra đón, che ở trước người Lý di nương, làm lễ, mỉm cười nói: “Nhị di thái thái chẳng lẽ chưa được nghe được thông báo của nô tỳ truyền đến các phòng, phu nhân hôm nay mệt mỏi, hủy bỏ vấn an...”

Lý di nương liếc mắt nhìn Nguyệt nương một cái, tiến thêm một bước: “Ta hôm nay có chuyện trọng yếu muốn tìm tỷ tỷ thương nghị, không thể chậm trễ. Nguyệt nương, người nhanh đi thông báo một tiếng, thương nghị xong, phu nhân có thể sớm nghỉ ngơi”.

Bình thường cũng đành thôi, nhưng hôm nay phu nhân thân thể không thoải mái, sao có thể để nàng ta vào chọc giận phu nhân, Nguyệt nương một bước cũng không nhường, vẫn đứng chặn đường, trên mặt vẫn tươi cười như cũ: “Nhị di thái thái có chuyện gì để ngày mai lại đến, phu nhân đã đi nghỉ”.

Một bên Lam Sơn cùng nhất đẳng nha hoàn Ngọc Hoàn cũng hai nhị đẳng nha hoàn Bích Ti và Bích Hà thấy thế nhất tề đi tới đứng cạnh Nguyệt nương, chặn hết đường vào. Trong viện còn lại một vài tiểu nha đầu có chút e ngại Lý di nương không dám làm gì, có mấy người khó xử, các nàng không như Nguyệt nương, Lam Sơn và mấy người kia là nha hoàn đặc lực bên người Đại phu nhân, Lý di nương không phải dễ chọc, các nàng chỉ là tiểu nha đầu, Lý di nương muốn thu thập các nàng thật sự rất dễ dàng.

Tần Thiên kỳ thật cũng rất đồng tình với tình cảnh của Đại phu nhân, không thích Lý di nương kiêu ngạo lấn lướt. Nhưng thấy các tiểu nha đầu khác không động đậy, lại thấy bên cạnh Nguyệt nương cũng không ít nha hoàn, nên cũng làm theo như các nha đầu khác, cùng Đan Nhi cầm cái chổi, đứng ở một bên.

Lý di nương mắt nhìn Phùng ma ma bên cạnh, Phùng ma ma và Linh Nhi mang theo vài nha hoàn nhất tề tiến lên, dùng thân mình đẩy Nguyệt nương, lộ ra đường vào, sau đó xoay người giữ chặt nhóm Nguyệt nương để Lý di nương đi vào.

Nguyệt nương không địch lại, phần nộ nhin không được nói: “Các người làm gì vậy? Muốn chống đối sao? Các người trong mắt còn Đại phu nhân hay không?”

Lý di nương cười lạnh một tiếng: “Xem Nguyệt nương nói này, ta nói rồi, ta có chuyện quan trọng cần thương nghị với tỷ tỷ. Chúng ta là chủ tử cùng nhau nghị sự, hạ nhân như người cũng có quyền can thiệp sao? Thật buồn cười, cũng không biết tỷ tỷ quản chế hạ nhân như thế nào đây?”

Vừa nói vừa nắm chặt khăn tay tiến vào.

Nguyệt nương cùng Lam Sơn các nàng muốn ngăn cản lại bị Phùng ma ma mấy người thân hình to béo đẩy lùi, trong tình thế cấp bách, Nguyệt

nường quay đầu phân phó mấy nha hoàn trong viện: “Các người muốn chết sao? Còn không mau ngăn các nàng lại”

Nhóm tiểu nha đầu lúc này được phân phó mới chạy đến. Nhưng mấy nha hoàn đi theo Lý di nương bên kia cũng không phải ngồi không, rất nhanh cùng nhóm tiểu nha đầu loạn thành một đoàn.

Tần Thiên không vội vã đi lên làm mấy việc vô dụng này, mắt thấy Lý di nương sẽ xông vào phòng, linh cơ vừa động, tiến lên vài bước, chỗi cầm trong tay đang nằm trên mặt đất dùng sức vung lên, mấy ngày nay thời tiết khô ráo, tro bụi rất nhiều, bị Tần Thiên một nhát vung lên như vậy, rất nhanh bay đầy trong không khí, bám vào nhóm mấy người Lý di nương.

Bên cạnh Đan Nhi cũng làm theo, bụi bay ra càng nhiều, mọi người đều nhin không được đưa tay che miệng làm sao còn để ý ngăn cản nhau, trong nhất thời dùng tay lau, dùng khăn chùi, che miệng ho khan, dụi dụi mắt, xì cái mũi, kêu ầm ĩ, người người ta ta loạn thành một đoàn.

Nhưng cũng thành công ngăn trở cước bộ Lý di nương. Bởi vì Tần Thiên hướng tới phía Lý di nương vung chỗi mạnh nhất, nàng ta gặp nạn nhiều nhất, toàn thân bám bụi, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, ho khan liên tục.

“Trở về, trở về”. Lý di nương lấy được hơi, thật vất vả dắt cổ họng hô một câu, đang nói lại bị sặc, ho sù sụ, Phùng ma ma vội đỡ nàng ta, mang theo hạ nhân chạy trốn chết. Nhiều người như vậy cơ hồ một đường ho khan chạy trở về.

Nguyệt nương nhìn bóng dáng chật vật của các nàng, nhớ tới nhiều năm qua đây là lần đầu tiên thấy một cách sảng khoái như vậy, cũng bất chấp sân đầy bụi, ôm bụng cười ha hả. Lam Sơn Ngọc Hoàn các nàng cũng nhin không được cười rộ theo.

Nguyệt nương cùng mọi người cười một trận, mới nhớ ra Đại phu nhân còn đang nghỉ ngơi, vội vàng phân phó mọi người im tiếng.

“Phu nhân chỉ sợ lúc này đã thức dậy”. Lam Sơn nhỏ giọng nói.

Nguyệt nương nhớ tới vừa rồi gây ra động tĩnh lớn như vậy, hẳn đã âm ỉ phu nhân. Nàng vỗ vỗ bụi trên người, xoay người đi vào nội thất, đi được hai bước, lại nhớ tới công thần hôm nay, xoay người đi đến bên cạnh Tần Thiên, vỗ bả vai của nàng khen: “Hảo nha đầu, giỏi lắm”.

Lam Sơn cùng Ngọc Hoàn cũng vui mừng xoa đầu Tần Thiên cùng Đan Nhi, bọn nha hoàn bên cạnh vì e ngại Lý di nương nên không dám làm gì, lúc này Tần Thiên hành động coi như đại diện cho mấy người, cho nên cũng không có bất cứ kẻ nào ghen tị khó chịu, đều thật tình khen ngợi Tần Thiên.

Bọn nha hoàn tụ lại một chỗ, một bên vỗ bụi cho nhau, một bên nhỏ giọng kể lại một hồi thống khoái vừa rồi.

Mà Nguyệt nương lo lắng cho phu nhân, lặng lẽ tiến vào nội thất.

Trở vào, nhìn thấy phu nhân vẫn đang nằm ở trên giường, đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Nguyệt nương hỏi hai nha hoàn Xuân Thảo, Xuân Hương đang hầu hạ bên cạnh: “Phu nhân có bị tỉnh giấc không?”

Xuân Thảo nhìn phu nhân mắt nhắm nghiền, đề thấp thanh âm nói: “Không có, chúng tôi cũng lo lắng vô cùng, nào biết phu nhân ngủ rất say, không hề bị đánh thức”.

Nguyệt nương đi đến bên cạnh giường, nhìn phu nhân trong lúc ngủ say mà vẫn luôn nhíu lại, có chút đau lòng, thở dài nói: “Phu nhân thật sự đã quá mệt mỏi...”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 26: Từ hôn

Sáng sớm hôm sau, Nguyệt nương vẫn như cũ an bài Tần Thiên đi theo Đại phu nhân xuất môn. Không nói tới phu nhân, Nguyệt nương đối xử với nàng vẫn như bình thường. Trở lại Trà Hành, phu nhân xử lý công việc như mọi ngày, Tần Thiên cùng Lam Sơn thành thành thật thật đứng canh ở cửa, tựa như mọi khi, làm tốt bổn phận của mình.

Một ngày trôi qua cũng không có việc gì phát sinh.

Giờ Dậu, Đại phu nhân rời khỏi Trà Hành hồi phủ. Đoàn người vừa tiến vào trong sân, nha hoàn Ngọc Hoàn đến bẩm báo, Lý di nương đã ở trong phòng đang chờ Đại phu nhân.

Đại phu nhân cùng Nguyệt nương hai người liếc mắt nhìn nhau, lộ vẻ kinh nghi.

Ngày hôm qua, Nguyệt nương đã kể lại việc Lý di nương muốn xông vào gặp Đại phu nhân, lại bị Tần Thiên các nàng dùng kế phải bỏ đi. Tuy rằng đối với Tần Thiên nhanh chí rất vui sướng, nhưng Đại phu nhân cũng không đặc biệt tưởng thưởng nàng, chỉ khác các nha hoàn ở chỗ, thời điểm bữa chiều được thưởng thêm một cái chân gà. Chỉ là không nghĩ tới nàng xông ra như vậy, ngược lại sẽ khiến Lý di nương chú ý, mang đến phiền toái.

Có điều, Lý di nương hôm qua với hôm nay vội vã muốn gặp mặt mình, thật sự có chuyện quan trọng gì đây?

Nhớ tới ngày đó, Đại phu nhân không khỏi có chút đau đầu, phàm là chuyện liên quan đến Lý di nương, đối với bà mà nói, nhất định là chuyện phiền toái.

Nhưng cho dù thế nào, toàn bộ Trang phủ có thể chinh đốn nàng ta chỉ có mình bà. Vì toàn bộ trang phủ, cũng vì bình an của mẫu tử bọn họ, mặc kệ phiền toái thế nào, bà cũng phải giải quyết. Cho dù gánh không được, cũng phải cắn chặt răng, thẳng thắn dùng biện pháp cứng rắn.

Nếu không có cá tính này, một nữ nhân như bà làm sao có thể trụ được nhiều năm vất vả như vậy.

Đại phu nhân được Nguyệt nương nâng hạ hương trong phòng đi đến.

Tần Thiên đi theo phía sau đành trở về phòng ở của mình, rửa mặt mũi chân tay đi ra, cùng làm việc với mấy tiểu nha hoàn trong viện.

Tần Thiên vừa làm vừa cùng Đan Nhi, Tiểu Hồng, Tiểu Cảnh ngồi nghỉ ở hành lang tán gẫu. Bỗng nhiên nghe thấy từ trong phòng truyền ra đại sảnh tiếng quát chói tai của Đại phu nhân.

“Lý Tú mai, đây là thời điểm lão gia còn sống đã định ra việc hôn nhân! Người vì lợi ích bản thân mà khiến lão gia trở nên bất nghĩa, tương lai xuống dưới cửa tuyền người có mặt mũi nào đi gặp lão gia!”

Đại phu nhân thanh âm run run, hiển nhiên rất tức giận.

Nha hoàn trong viện, bao gồm nha hoàn của Thanh Âm viện, cùng nha hoàn của Nhị di thái thái ở Cúc Hương viện, nghe thấy tiếng quát của Đại phu nhân đều giật mình, rất nhanh, Lam Sơn đi ra, đem mấy nha hoàn rời đi.

Nhưng chỉ một câu này khiến mọi người đều rõ ràng, Tần Thiên lúc rời đi thờ dãi, Đại phu nhân lại phải phiền lòng rồi.

Trong lòng đối với đây Đại phu nhân mệt mỏi tràn ngập đồng tình.

Trong đại sảnh, Đại phu nhân ngồi ở trên ghế bành khắc hoa văn cúc lê ly kê ở chỗ cao nhất trong phòng, mặt đầy vẻ giận dữ nhìn Lý di nương ngồi ở phía dưới, đang thành thói uống trà.

Nguyệt Nương đứng ở bên cạnh Đại phu nhân, một mặt giúp phu nhân vuốt ngực thuận khí, một mặt lo lắng nhỏ giọng nhắc nhở: “Phu nhân, tức giận tổn hại sức khỏe, cẩn thận thân thể của chính mình!”

Đại phu nhân nghe lời này của Nguyệt nương, mới thoáng bình tĩnh lại.

Bên kia, Lý di nương đặt chén trà xuống, quay đầu nhìn về phía Đại phu nhân, không nhanh không chậm cười nói: “Tỷ tỷ, cái gì không để ý tín nghĩa, lời này của tỷ không khỏi rất nghiêm trọng! Lão gia lúc trước định ra việc hôn nhân này, nào biết đâu rằng Phương gia nhanh như vậy suy tàn, nếu biết, lão gia nhất định cũng sẽ tán thành ta làm như vậy! Tín Xuyên con ta sao có thể cưới một nữ tử như vậy!”

“Lão gia không phải loại người thấy lợi quên nghĩa!” Đại phu nhân cười lạnh một tiếng, giận tái mặt, “Làm người phải giữ chữ tín, mặc kệ Phương gia biến thành như thế nào, nếu là lão gia đã định ra việc hôn nhân, mà đối phương lại không có vấn đề gì về đức hạnh, Trang phủ chúng ta không thể phụ họ!”

Bà nhìn Lý di nương, trăm nghìn triệt thiết: “Tín Xuyên phải cưới Phương cô nương!”

Lý di nương tươi cười cứng đờ, sắc mặt lập tức trầm xuống, nàng ta hừ hừ cười lạnh hai tiếng, nói: “Không còn kịp nữa rồi, ta đã hướng Tô Thành Lưu gia đính ước rồi, tỷ tỷ của ta còn tự mình gặp qua trưởng nữ Lưu gia, khen không dứt miệng!”

Tỷ tỷ trong miệng của Lý di nương, đó là tỷ tỷ ruột của nàng ta, là chính thất của Tri châu Hồ Đại nhân ở nơi này. Đại phu nhân biết đây là của một đòn công kích muốn gây áp lực với mình, nếu bà cực lực phản đối việc này, chẳng phải là không nể mặt mũi của phu nhân Tri châu đại nhân?

Làm thương nhân, nịnh bợ quan gia còn không kịp, nào dám đắc tội?

Lý Tú Mai sau lưng đương gia phu nhân là bà, lặng yên không một tiếng động an bài hết thảy mọi thứ, cố tình bức bà vào ngõ cụt!

Tuy rằng biết chính mình không phải người dễ tức giận, nhưng lửa giận thật không chịu khống chế xông lên đầu. Đại phu nhân không khỏi cắn chặt khớp hàm.

Lý di nương lúc này mặc dù nhìn như trấn định, kỳ thật trong lòng cũng lo lắng bất ổn, bởi vì nàng ta sợ dĩ có thể đem tỷ tỷ ra làm chỗ dựa, là vì nàng ta đã nói dối tỷ tỷ, rằng đã xử lý việc hôn nhân của Tín Xuyên. Nếu không, việc bội tín bất nghĩa này, tỷ tỷ sao dám ra mặt, còn không sợ ảnh hưởng đến danh dự của phu quân ư?

Hiện tại chỉ sợ Đại phu nhân tính tình cứng rắn, bà nếu thật sự dám không để ý mặt mũi tỷ tỷ, nhất định làm chủ, chỉ sợ chuyện này sẽ xé ra to!

Nàng ta cũng từng nghĩ tới, hay là làm nhục danh tiết của Phương cô nương, nhưng mà Phương cô nương đang ngụ ở Trang phủ, chính mình lại quản lý hậu viện, danh tiết của nàng bị ô nhục, bản thân cũng không khỏi có liên quan.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có tiền trạm hậu tấu, mới có thể đạt được mục đích, phương thức này tuy rằng quá mức mạo hiểm, nhưng cũng là biện pháp duy nhất!

Chỉ cần có thể ổn định Đại phu nhân.

Nghĩ vậy, sắc mặt Lý di nương dịu đi, nhìn Đại phu nhân nói: “Tỷ tỷ, một chuyện hôn nhân tốt đối một người nam nhân mà nói, có bao nhiêu trọng yếu, tỷ tỷ cũng không phải không biết. Chúng ta đều là mẫu thân, chuyện chung thân đại sự của con cái luôn khiến chúng ta phải suy nghĩ, nếu không tỷ tỷ sao đến bây giờ cũng không định việc hôn nhân cho Tín Ngạn, còn không phải bởi vì tỷ tỷ không muốn Tín Ngạn ủy khuất hay sao? Cũng cùng một suy nghĩ, ta muốn vì con tìm một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối có gì không đúng? Tín Xuyên đối với người nói gì nghe nấy, chưa bao giờ tỏ ra quá mức ngỗ nghịch, tỷ tỷ có thể vì hấn suy nghĩ một chút hay không!”

Lời của Lý di nương như cây kim đâm vào chỗ sâu nhất chôn giấu trong lòng Đại phu nhân, cũng là nơi yếu đuối nhất.

Đại phu nhân trong lòng đau xót, bị thương kéo đến.

Trang Tín Ngạn đã 21 tuổi, nhiều năm qua, bà không phải không phò thác bà mỗi vì hấn tìm kiếm hôn phối. Tuy rằng Tín Ngạn thân có tàn tật, nhưng ở trong lòng người làm mẫu thân như bà, hấn vẫn là tốt nhất, bà cũng muốn tìm cho con một mối lương duyên, một thông gia có thực lực hùng hậu, tương lai về sau, cũng có thể chiếu cố hấn được chút ít.

Bà lấy ra tờ giấy có chữ viết cùng tranh vẽ của Tín Ngạn, để bà mỗi đưa cho đối phương xem, nhưng mà mỗi một lần đều thất vọng trở về.

Bà cũng hiểu được, tranh chữ thì có ích lợi gì? Đại thiếu gia của Trang phủ thì có ích lợi gì? Tranh chữ đẹp cũng không lấy được bằng khoa cử, thân là con trai trưởng lại không thể làm gia chủ tương lai, có thể nào có người nguyện ý đem nữ nhi gả cho hấn? Kể cả là thứ nữ cũng muốn gả cho người khác có tương lai tốt đẹp hơn.

Nhưng mà nếu cưới nữ tử nhà bình thường, về sau làm sao bảo hộ cho con được?

Thường xuyên qua lại, việc tìm kiếm hôn sự mãi vẫn không thành.

Lại nói tiếp, Tô thành Lưu gia trong miệng Lý di nương, lúc trước cũng là nàng ta phó thác bà mối đến nói chuyện, nhưng lúc đó Lưu gia lại khéo léo từ chối, không nghĩ tới còn chưa đến nửa năm, đối phương lại đáp ứng Tín Xuyên.

Còn không phải vì thấy Tín Xuyên về sau sẽ trở thành đương gia hay sao?

Đại phu nhân trong lòng khổ sở không thôi.

“Nhưng mà cứ như vậy bội ước với Phương gia, người muốn ta mặt mũi đâu gặp lão gia, việc này căn bản chính là hủy cả đời danh tiết của lão gia! Không được, chuyện này không thể làm như vậy! Người làm ra loại chuyện này thì chính người nghĩ biện pháp giải quyết đi!” Đại phu nhân ôm ngực nói, “Ta thân là đương gia chủ mẫu, sẽ không đồng ý từ hôn!”

Lý di nương hung hăng trừng Đại phu nhân liếc mắt một cái, lập tức lại rũ mắt xuống, âm âm nói: “Tỷ tỷ, cũng không cần từ hôn, lúc trước lão gia cùng Phương gia ước định, nói là con vợ kế trong Trang phủ. Nay, lão gia cùng Phương lão gia đã mất, rốt cuộc là ước định con của vợ kế nào, chúng ta cũng không nghe nói đến! Lại nói tiếp...”

Lý di nương cười cười, “Con của vợ kế Trang phủ cũng không chỉ có mình Tín Xuyên!”

Vừa dứt lời, ngoài cửa có nha hoàn thông báo: “Tam di thái thái cùng Tam thiếu gia đến!”

Lý di nương ha ha cười, đôi mắt đẹp lưu chuyển, xoay người nhìn về phía cửa “Thật đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 27: Tam di thái thái

Thời điểm Tam di thái thái cùng Tam thiếu gia đi tới, Tần Thiên đang cùng các nha hoàn khác đứng bên ngoài tán gẫu. Nghe thấy nha hoàn thông báo, Tần Thiên và bọn nha hoàn đều hướng về Tam di thái thái cùng Tam thiếu gia thi lễ.

Ở Trang phủ đã khá lâu, đây vẫn là lần đầu tiên Tần Thiên nhìn thấy người của Tam phòng. Gần đây, bởi vì thân thể của Đại phu nhân không tốt nên vẫn an thường xuyên bị hủy bỏ, cho dù Tam phòng có tới vài lần, Tần Thiên cũng bởi vì mấy nguyên do mà chưa được diện kiến.

Lúc đứng dậy, Tần Thiên lén lút đánh giá hai người.

Tam di thái thái nhìn qua so với Nhị di thái thái lớn hơn mấy tuổi, lúc trẻ chắc hẳn cũng là một mỹ nhân da dẻ trắng nõn xinh đẹp. Có điều, giờ đã có tuổi, hiện tại mặt mày rủ xuống, đuôi mắt có nếp nhăn, đầu luôn cúi thấp, một bộ dáng khiếp đảm sầu khổ, ăn mặc cũng cực kỳ giản dị. Đừng nói cùng Nhị di thái thái so sánh, ngay cả Phùng ma ma bên người Lý di nương dường như so với Tam di thái thái còn tẻ chảnh gần gấp hơn.

Tam thiếu gia đi theo bên cạnh nàng ta, là một nam tử dáng người trung bình, nhìn qua cùng Trang Tín Xuyên khá giống nhau, nét mặt cùng Trang Tín Xuyên có vài phần tương tự, nhưng khuôn mặt góc cạnh, hai mắt cũng không có tia hung ác nham nham hiểm, cái mũi rất thẳng, bộ dáng thực trung hậu. Hắn mặc một kiện áo dài không mới không cũ màu tím, trên thắt lưng giắt ngọc bội dương chi bạch ngọc có hoa văn hình con hổ, xem như là vật duy nhất trên người thể hiện thân phận thiếu gia.

Lúc này, hấn cúi đầu, nâng mẫu thân, chậm rãi đi vào sân.

Phía trước, Lam Sơn bỗng nhiên hăng cổ họng thông báo, vậy mà cũng làm cho Tam di thái thái giật mình sợ run, giống như con thú nhỏ hốt hoảng vì bị kinh động.

“Di nương, cẩn thận chút.” Trang Tín Trung ở bên cạnh Tam di thái thái vỗ nhẹ trên tay nàng ta.

Tam di thái thái quay đầu nhìn con liếc mắt một cái, lúc này mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhưng ngón tay khẽ run tiết lộ nội tâm nàng ta đang rất khẩn trương.

Tần Thiên nhìn bóng dáng Tam di thái thái, trong lòng có vài phần cảm khái. Sớm nghe nói Tam di thái thái hồi trước là nha hoàn thông phòng của lão gia, sau bởi vì sinh hạ Trang Tín Trung nên có danh phận thiếp thất, nhưng cũng vì thân phận thấp kém, không có bên ngoài làm chỗ dựa, ở Trang phủ trên cơ bản có thể coi như một người vô hình. Ngày thường không có việc gì quan trọng, đều tránh ở trong viện của mình, ít khi bước ra cửa.

Tam di thái thái trừ bỏ Tam thiếu gia, còn có một nữ nhi, tên gọi Trang Minh Lan, năm nay mười bốn tuổi, không biết vì sao hôm nay lại không cùng nhau đến.

Tần Thiên vẫn nhìn cho đến lúc bọn họ đi vào phòng mới quay đầu đi.

Bên kia, Tam di thái thái cùng Trang Tín Trung tiến vào, hướng về Đại phu nhân cùng Nhị di thái thái hành lễ.

Lý di nương chờ bọn hấn hoàn lễ, liền cười đứng lên, đi đến bên cạnh Trần di nương, lôi kéo tay nàng có vẻ vô cùng thân thiết nói: “Muội muội, vừa mới nhắc đến người, người đã tới rồi, có thể thấy được Tín Trung cùng Phương cô nương quả thật hữu duyên.”

Trần di nương cúi đầu cúi thấp, không lên tiếng, cũng không có thần sắc gì ngoài ý muốn, bên cạnh Trang Tín Trung hơi mím môi, đầu hơi hướng một bên, như không muốn nhìn mặt Lý di nương.

Đại phu nhân thấy phản ứng như thế của hai người, làm sao không biết Lý di nương đã bàn trước với Tam phòng. Tam phòng có thể tới đúng lúc như vậy, có lẽ là do Lý di nương bày mưu tính kế.

Đại phu nhân mắt lạnh nhìn Tam di thái thái phía trước, trong lòng ầm ầm tức giận. Nhưng mà nhìn nàng ta càng ngày càng cúi thấp đầu, một bộ dáng co rúm khiếp đảm, không khỏi mềm lòng, âm thầm thở dài.

Bên kia, Lý di nương kéo Trần di nương ngồi xuống bên cạnh, vẫn như cũ không buông tay nàng ra, nàng ta nhìn khuôn mặt nghiêm lãnh của Đại phu nhân đang ngồi ở ghế trên, lại nhìn bên cạnh Tam di thái thái sắc mặt trắng bệch, cười cười, lại nói: “Muội muội, lúc trước người không phải đã cùng ta nói qua rất thích Phương cô nương đoan trang hiền thực sao? Nay ta cùng phu nhân thương nghị, muốn đem Phương cô nương hứa gả cho Tín Trung, người sao có vẻ mất hứng?”

Trần di nương cúi đầu, từ bên trái có thể cảm giác được ánh mắt sắc bén của Đại phu nhân, bên phải Lý di nương lại túm chặt tay nàng, làm nàng phát đau.

Nàng có cảm giác như đang ở trong lò nung, dày vò vô cùng.

Nàng tuy nhất gan, nhưng cũng không ngốc, làm sao không biết suy tính của Lý di nương? Càng hiểu biết thái độ luôn luôn trọng tín nghĩa của Đại phu nhân.

Nhưng mà nàng có biện pháp gì đây?

“Xảo Vân, người thật sự có ý này?” Đại phu nhân nhẹ nhàng hỏi một câu.

Trần di nương nhẹ nhàng run lên, theo bản năng nói: “Hết thầy... Hết thầy tùy Đại phu nhân... tùy Đại phu nhân làm chủ...”

Đại phu nhân sắc mặt vừa dịu đi, Lý di nương lại bỗng nhiên dùng sức nhéo vào tay Trần di nương một cái.

Trần di nương không nhịn được, “A” một tiếng nhỏ, Trang Tín Trung đứng ở phía sau lập tức kéo tay mẫu thân ra khỏi Lý di nương, quát nhẹ: “Nhị nương người làm cái gì vậy?”

Trần di nương vội ngăn cản con: “Tín Trung, không liên quan đến Nhị nương, là ta không cẩn thận.”

Tín Trung bất đắc dĩ: “Di nương...”

Trần di nương đẩy hẳn ra phía sau, “Không được nói chuyện!”

Lý di nương trừng Trang Tín Trung liếc mắt một cái, hơi hơi cười, “Muội muội, Tín Trung thật hiếu thuận, cũng khó trách người lại vì hắn lo lắng khẩn trương chuyện hôn sự. Cũng đúng, đã là nam nhi 19 tuổi rồi, nếu ở trong nhà người khác, đã sớm thành gia lập thất...”

Nói tới đây, Lý di nương bỗng che miệng lại, một bộ dáng ra vẻ hối hận vì lỡ lời nhìn về phía Đại phu nhân: “Tỷ tỷ, người đừng đa tâm, ta không có nửa điểm trách cứ Tín Ngạn”

Đơn giản vì thân là đại ca nhưng chuyện hôn sự của Trang Tín Ngạn vẫn chưa được thu xếp tốt, hai đệ đệ cũng không thể cưới vợ trước ca ca được. Nhưng hiện tại các đệ đệ tuổi càng ngày càng lớn, tuy ca ca chưa có hôn ước gì, cũng không thể bởi vậy cản trở chuyện thành thân của bọn họ!

Đại phu nhân mắt lạnh nhìn Lý di nương.

Lý di nương không thềm để ý, lại quay đầu nhìn về phía Trần di nương, cười nói: “Muội muội, người sao không nói gì cả!”

Trần di nương thật vất vả ngẩng đầu lên, nhưng vừa tiếp xúc với đôi mắt sắc bén của Đại phu nhân, trong lòng hoảng sợ, lại cúi đầu, khóe mắt vô tình nhìn về phía con, bỗng nhiên lại có dừng khí.

“Phu nhân, nô tỳ... Nô tỳ quả thật thực thích Phương cô nương... Tín Trung tuổi cũng không nhỏ ... Năm đó, năm đó lão gia chính là ước định cho con vợ kế, Tín Trung cũng là con vợ kế mà...”

Trần di nương ấp a ấp úng nói xong, hai mắt dần dần như phủ một lớp sương mù, nàng cúi đầu, căn bản không dám nhìn Đại phu nhân.

Phía sau Trang Tín Trung cũng cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ.

Lý di nương thấy bộ dáng nàng như vậy, trong lòng thầm mắng một tiếng “Đồ vô dụng”, rất nhanh lại tiếp lời của nàng: “Tỷ tỷ, người cũng thấy đó, Xảo Vân thích Phương cô nương như vậy, Tín Trung cũng đã đến tuổi cưới vợ, cứ như vậy Tín Xuyên cùng Tín Trung đều có thể tìm được hôn thê hợp ý, lại không cần cùng Phương gia từ hôn, ai cũng đều giữ được thể diện, chẳng phải là cục diện giai đại vui mừng?”

Lý di nương vừa nói vừa đứng lên, khoa tay múa chân, vẻ mặt hưng phấn tiêu sái đi đến trước mặt Đại phu nhân, nghĩ hẵn Đại phu nhân sẽ không có lý do gì để phản đối, dù sao bà ta còn phải nể mặt Cố tri châu phu nhân.

Nhưng không nghĩ tới, nàng ta vừa dứt lời, Đại phu nhân đã đứng dậy, tay trái vỗ mạnh lên bàn đặt bên cạnh.

“Rầm” một tiếng, làm cho mọi người trong phòng giật nảy mình.

Đại phu nhân chỉ vào Lý di nương, tức giận nói: “Cái gì mà giai đại vui mừng? Các người vui mừng, lão gia ở dưới cửa tuyền có vui mừng hay không? Phương cô nương có thể vui mừng sao được? Rõ ràng hứa gả cho Tín Xuyên, lại kêu nàng cùng Tín Trung bái đường, các người muốn nàng về sau ở trong phủ làm thế nào ngẩng đầu lên nổi? Từ xưa đến nay một nữ không gả hai chồng, danh tiết với nữ tử quan trọng biết bao nhiêu? Các người đây là muốn bức nàng đến chết sao? Lý Tú Mai, ta thân là đương gia chủ mẫu, tuyệt sẽ không tùy ý người làm xằng làm bậy! Chính người tự làm chuyện lén lút thì chính người nghĩ biện pháp giải quyết đi! Ta tin tưởng tri châu phu nhân cũng sẽ không làm loại chuyện ép buộc người khác hủy hôn này!”

Lý Tú Mai nàng ta tuy thông minh, Giang Hoa Anh bà cũng không phải kẻ ngốc! Trang phủ tuy chỉ là thương gia, nhưng ở Dương Thành cũng là phú gia có uy tín có danh dự. Tri châu phu nhân làm sao có thể mạo hiểm cùng thứ muội tính kế sắp đặt việc hôn nhân của Trang phủ bọn họ? Thật sự chuyện là như thế nào đây, nàng ta chẳng lẽ có thể hoàn toàn mặc kệ thanh danh của phu quân?

Chắc chắn là Lý Tú Mai đã lừa gạt Tri châu phu nhân.

Làm sai là Lý Tú Mai, sốt ruột cũng chỉ có Lý Tú mai nàng ta, mà không phải bà, Giang Hoa Anh!

Hôn sự là lão gia lúc còn sống đã đính ước, Phương Nghiên Hạnh cũng là một cô nương tốt khó kiếm, đâu thể bởi vì lợi ích của bản thân bọn họ, cho dù không để ý đến danh dự của lão gia, có thể nào bắt nạt một cô gái mồ côi đáng thương?

“Về phần Tín Trung, ta đã nhờ bà mỗi tìm một cô nương thích hợp cho hắn, tin tưởng không lâu nữa sẽ có tin tức, Xảo Vân không cần sốt ruột!” Đại phu nhân lại nhìn về phía Trần di nương nói.

Lý Tú Mai nghe xong lời Đại phu nhân, tức giận đến mức mặt trắng bệch!

Đồng thời trong lúc đó, muội muội của Trang Tín Xuyên, Trang Minh Hỉ đang ngồi trong Lục Vu viện của Phương Nghiên Hạnh, phe phẩy vòng thêu mẫu đơn, nhìn Phương Nghiên Hạnh trước mắt, trong suốt cười.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 28: Khí thể bức nhân

Mặt trời lặn về phía tây, ánh nắng chiều như lửa đỏ từ phía đường chân trời chậm rãi tiến nhập vào trong màn mây, giống như ngọn lửa le lói sắp tắt, mặc kệ giấy dựa như thế nào, chung quy cũng sẽ dung hòa với đêm đen.

Tranh chấp trong phòng phu nhân vẫn chưa chấm dứt. Tần Thiên cùng các nha hoàn đứng bên ngoài viện mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm truyền đến từ bên trong, có thanh âm của Đại phu nhân, có Nhị di thái thái, tuy rằng nghe không rõ, nhưng có thể cảm giác được sự kịch liệt trong đó.

Lúc này, Lam Sơn từ trong viện đi ra, đi đến bên cạnh Tần Thiên, cầm trong tay một đôi hài thêu giao vào tay Tần Thiên, nói: “Đây là hài Phương cô nương nhờ ta làm giúp, nói hài ta làm đa dạng, tuy không đẹp lắm nhưng lại rất thoải mái. Ta đang định đêm nay tới đưa cho nàng dùng, nhưng hiện tại ta không đi được, muội giúp ta đưa đến chỗ của nàng, để nàng thử xem đi vào chân có vừa không. Sau đó lúc trở về tiện thể nhắn cho ta một tiếng!” Nói xong lại nhìn nàng cười cười, xoa đầu nàng, nhỏ giọng nói: “Lúc này có lẽ chúng ta vẫn chưa thể ăn cơm được, nếu lúc ăn cơm muội còn chưa trở về, ta sẽ để phần cho muội.”

Tần Thiên cười đáp ứng, cũng không nói nhiều, tiếp nhận giày xoay người bước đi.

Lục Vu viện của Phương cô nương cách viện Đại phu nhân không xa lắm. Đại phu nhân vì thân thể của nàng, sợ hạ nhân trong phủ bắt nạt, cố ý an bài nàng gần một chút, xem như làm chỗ dựa cho nàng, cũng là cảnh cáo đối với bọn hạ nhân.

Từ viện Đại phu nhân đi ra, dọc theo đường nhỏ rải đá đi khoảng 10 phút là đến Lục Vu viện. Trên đường đi, hoa cỏ sum suê, rừng trúc thấp thoáng, gió nhẹ phơ phất, đem lại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Lúc đến Lưu Vu viện, Tần Thiên cảm giác được có hòn đá nhỏ lọt vào trong hài.

Hài thù ở cổ đại đi vào thật ra rất thoải mái do không bị bó khít hoàn toàn vào chân, nhưng cũng vì vậy thường dễ dàng bị mấy hòn đá nhỏ lẫn vào trong giày. Tần Thiên quay đầu thấy bốn phía không có người, không chú ý nhiều nữa, co chân nhảy đến một hòn giả thạch bên cạnh, tựa vào trên giả thạch.

Vừa cởi hài đem hòn đá bên trong bỏ ra, liền nghe thấy cách đó không xa truyền đến giọng nữ thanh âm nũng nịu: “Phương tỷ tỷ, phong cảnh bên này thật sự rất đẹp, mỗi lần tới tìm tỷ tán gẫu, ta đều nhịn không được muốn kéo tỷ tới bên này trò chuyện!”

Tiếp theo lại là một giọng nữ ôn nhu khác: “Nghiên Hạnh cảm ơn ý tốt của Tứ tiểu thư, thường xuyên qua đây chơi giúp ta giải buồn.”

Một người là “Phương cô nương” một người là “Tứ tiểu thư”, xem ra, đó là Tứ tiểu thư trong lời đồn, Trang Minh Hỉ, cùng Phương tiểu thư tương lai sẽ là Trang phủ phu nhân.

Tần Thiên không khỏi có chút bối rối, hai người không phát hiện ra mình, chính mình cũng không biết có nên đi ra chào hỏi hay không?

Nhưng mà nếu mình đi ra từ sau giả thạch, nhỡ các nàng lại nói: “Người lén lút trốn ở nơi này làm cái gì?” thì bản thân cũng thoát không được nghi ngờ mình đang đứng đó nghe lén ...

Phương cô nương thì thôi không tính, nhưng nghe nói Tứ tiểu thư này không phải là chủ tử hiền lành gì. Gặp phải cô nãi nãi này cũng không phải

là chuyện gì tốt a!

Tứ tiểu thư thanh âm mang ý cười, có vẻ vô cùng thân thiết, “Cũng không bao lâu nữa Phương tỷ tỷ sẽ trở thành chị dâu của ta, chúng ta sẽ là người một nhà, Phương tỷ tỷ không cần khách khí như vậy!”

Phương tiểu thư không lên tiếng, hẳn là do then thùng, nữ tử cổ đại nói đến những lời này da mặt đặc biệt mỏng.

Nhưng những lời kế tiếp của Tứ tiểu thư khiến Tần Thiên hoàn toàn bỏ hẳn quyết định bước ra hành lễ.

Tứ tiểu thư nói: “Hẳn là cũng không bao lâu nữa, chờ ca ca ta cùng Lưu gia tiểu thư thành thân, Đại nương sẽ gặp để nói về hôn sự của tỷ tỷ cùng Tín Trung ca ca!”

Tần Thiên cổ co rút lại, vội vàng ngồi xổm xuống sau giả thạch, ngừng thở, cẩn thận kiểm tra vạt váy, cố gắng không để góc váy lộ ra ngoài.

Cũng may sắc trời âm đạm, Phương tiểu thư các nàng hoàn toàn không phát hiện ra Tần Thiên.

“Ta... cùng Tín Trung?” Phương tiểu thư thanh âm tràn ngập kinh dị, đồng thời dừng lại cước bộ, Tứ tiểu thư đang đi theo cũng dừng lại.

Quả thật là đòi mạng mà, hai người dừng lại ngay phía trước giả thạch Tần Thiên đang trốn.

Tần Thiên thở cũng không dám thở. Trong lòng không nhin được oán thầm, hai vị đại tiểu thư, có việc gì trọng yếu mà không thể ở trong phòng nói chuyện a? Các người đang ngấm trắng hóng gió, thật sự thoải mái, nhưng mà ta lại bị bức thành tiểu nhân nghe lén a...

Hai người bên ngoài tất nhiên không thể nghe thấy tiếng lòng của Tần Thiên.

Tứ tiểu thư có vẻ như một chút đều không phát hiện ra Phương cô nương khác thường, đương nhiên nói tiếp, “Ca ca ta đã thích Lưu gia tiểu thư, Phương tỷ tỷ hẳn cũng biết Lưu gia tiểu thư? Lưu gia thương nhân kinh doanh tơ lụa nổi tiếng ở Tô thành, Phượng hoa cấm do nhà bọn họ làm ra là hoàng cung cống phẩm, bao nhiêu danh phủ cầu mà không thể! Lưu tiểu thư lại là mỹ nhân hoa dung nguyệt mạo, chiều chuộng hào phóng, cũng không phải là người mà nữ tử nhà nghèo có thể cùng so sánh, việc hôn nhân này được định ra, ca ca ta quả thật vô cùng vui vẻ!”

Liên hệ với câu nói kia của Đại phu nhân, Tần Thiên đã hiểu được chuyện gì xảy ra. Bất quá là Trang Tín Xuyên ghét bỏ Phương cô nương, tìm được nhà thông gia khác tốt hơn, liền muốn đẩy Phương cô nương cho Tam thiếu gia. Người này đối đãi với vị hôn thê của mình quả thực như đối xử với một kiện hàng hóa, không cần, thì cứ thế quả quyết đem tặng cho người khác. Về phần ý của Phương cô nương thế nào, tất nhiên đối với hắn không hề quan trọng.

Trách không được Đại phu nhân tức giận như vậy, thật là bắt nạt người quá đáng.

Tứ tiểu thư sau khi nói xong, Phương cô nương trầm mặc thật lâu, một lát sau, mới nghẹn ra vài từ: “Nhưng mà.. Nhưng mà...”

Cảm xúc tuy rằng có vẻ bình tĩnh, nhưng thanh âm run rẩy đã biểu lộ ra phần nội tâm vô thức của nàng.

Tứ tiểu thư không nhanh không chậm đánh gãy lời nàng: “Dì của ta cũng đã gặp qua Lưu cô nương, đối với cô nương đó rất thích thú. Dì ta là ai, chắc Phương cô nương cũng biết, đường đường là Tri châu phu nhân, bình thường đối với Trang phủ chúng ta rất chiều cố, ai dám dễ dàng đắc tội?”

Tiếp theo, giọng điệu lại chuyển, mang theo chút thiên chân ý tứ: “Nghe nói, bá phụ của Phương tử tử thời điểm qua đời, bá mẫu tử thế nhưng cũng chưa khẳng định đính ước, định gả tử cho người khác. Vẫn là do Đại nương nghe người ta nhắc tới mà can thiệp, lại nói tiếp, Đại bá mẫu của tử thật sự là kẻ không có tình người, cũng nhờ Đại nương đã tiếp nhận tử vào phủ, bằng không, hiện tại tử không biết sẽ phải chịu bao nhiêu khổ sở. Phương tử tử cũng không cần sợ, về sau gả cho Tín Trung ca ca thì sẽ trở thành người trong Trang phủ chúng ta, Trang phủ chúng ta bất luận thế nào cũng sẽ che chở tử đệ hai người!”

Nghe được những lời nói này, Tần Thiên âm thầm kinh hãi. Tiểu cô nương này chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, ở hiện đại bất quá chỉ là học sinh trung học phổ thông vậy mà đã có tâm tư sắc sảo như vậy.

Trước tiên là nói về Phương cô nương không xứng Trang Tín Xuyên, lại nhắc nhở việc này có Tri châu phu nhân làm chỗ dựa, cuối cùng lại thực vô tình chỉ ra cho tử đệ các nàng rằng hai người đã không có đường lui, nếu thật muốn cùng Trang phủ đối nghịch, tuyệt không có kết cục tốt! Một lời nói liền mạch rõ ràng, lại khiến cho người cảm thấy khí thế bức nhân.

“Đại nương tính cách có đôi khi quá thành thực. Loại tính cách này rất dễ bị thiệt thòi...” Tứ tiểu thư dừng dừng, thanh âm bỗng nhiên trầm xuống, “Phương tử tử, Đại nương đối đãi với tử có thể nói là ân trọng như núi, tử hẳn sẽ không làm cho bà khó xử, có phải hay không?”

Phương cô nương không nói nên lời, an tĩnh giống như không hề tồn tại.

Tứ tiểu thư lại bỗng nhiên cười: “Tốt lắm, canh giờ không còn sớm, mọi người ta cũng không cản trở tử tử nghỉ ngơi, ta về trước!”

Nói xong, Tứ tiểu thư cao giọng gọi nha hoàn cùng ma ma, cười nói chậm rãi đi xa, không lâu đã không còn nghe thấy thanh âm của nàng.

Bên ngoài giả thạch một mảnh yên tĩnh, yên lặng đến mức Tần Thiên cơ hồ nghĩ Phương cô nương hẳn đã rời đi. Nhưng mà nàng từ đầu đến cuối không nghe thấy thanh âm của Phương cô nương, nếu không nàng cũng sẽ không ngồi ở trong này động cũng không dám động, trên đùi truyền đến cảm giác tê dại.

Nàng xoa hai chân, khó chịu muốn khóc.

Bỗng nhiên, một trận thanh âm nứt vỡ truyền đến nho nhỏ, đứt quãng, mang theo ấn nhẫn, áp lực, giống như một con thú nhỏ sau khi bị thương bất đắc dĩ mà thống khổ nứt vỡ, lại giống như chim di trú lạc đàn đối mặt với tiền đồ mờ mịt mà rên rỉ.

Tần Thiên nghe thấy đáy lòng tràn ngập thương cảm.

Phương Nghiên Hạnh khuất nhục cùng phần nộ, tiếng khóc của nàng truyền đến thể hiện sự vô thố cùng bi ai của bản thân, chạm đến trái tim của Tần Thiên, chậm rãi chiếm cứ toàn bộ lồng ngực của nàng, làm cho nàng cũng bất tri bất giác đỏ hốc mắt.

Phương Nghiên Hạnh khóc thật lâu thật lâu, lâu đến khiến Tần Thiên vài lần nhin không được muốn đi ra khuyên giải an ủi nàng, nhưng nghĩ đến thân phận của mình, rốt cục cũng không dám liều lĩnh.

Đêm vẫn như mọi khi tối đen như vậy, gió vẫn như ngày thường nhẹ nhàng thổi qua, cảnh sắc vẫn như cũ xinh đẹp tuyệt trần, từng giọt nước mắt hèn mọn của Phương cô nương như bốc hơi trong không khí, biến mất tại một góc của Trang phủ, cũng biến mất trong đêm đen nặng nề.

Trừ bỏ Tần Thiên đứng gần đó, không có ai hiểu được sự đau lòng của nàng lúc này.

Cũng không biết qua bao lâu, Phương cô nương cuối cùng mới ngừng khóc, chậm rãi hướng về Lục Vu viện trở về phòng.

Lúc Tần Thiên định đứng lên, mới phát hiện hai chân đã không còn cảm giác, đi thử vài bước, lòng bàn chân giống như bị kim đâm vô cùng khó chịu, nàng dừng tại chỗ xoa bóp vài cái, lúc này mới thấy đỡ hơn.

Sau đó, nàng cũng đi về phía Lục Vu viện.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 29: Trời cao biển rộng

<tbody> Tần Thiên đi đến Lục Vu viện, báo với nha hoàn trong viện mình có việc cầu kiến, ngay sau đó có nha hoàn đưa nàng đi vào.

Diện tích Lục Vu viện không lớn lắm. Trong viện hai bên đường trồng thủy trúc, thẳng thắn tú lệ. Hành lang treo một dãy đèn lồng, lộ ra ánh sáng nhu hòa mênh mang, chiếu xạ tới mấy cây chuối rừng ở ốc tiền, đóa hoa màu đỏ ướm át kiêu diễm như lửa.

Bố cục toàn viện đem lại một cảm giác lung linh huyền ảo.

Thời điểm đến gần phòng của Phương cô nương, nàng nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói chuyện: "... Không bằng tởm một dao đâm chết, miễn cho ở nơi này mất mặt xấu hổ..."

Rõ ràng là thanh âm của Phương cô nương, Tần Thiên hoảng sợ.

Nha hoàn Tú Vân vén màn thông báo một tiếng, "Cô nương, Lam Sơn cô nương ở viện Đại phu nhân phái người đưa hài tới."

Trong phòng một trận tiếng vang, chỉ chốc lát, Phương Nghiên Hạnh thanh âm mềm nhẹ truyền đến: "Mau mời vào."

Trong thanh âm còn mang theo một tia ghen ngạo.

Tần Thiên đi theo Tú Vân vào nội thất, thấy Phương Nghiên Hạnh ngồi ở trước bàn tròn khắc hoa văn cúc lê, vẻ mặt u oán, hai mắt sưng đỏ. Mà đệ

đệ của nàng, Phương Kiến Thụ cũng ngồi phía bên kia bàn tròn, vẻ mặt căm giận, hẳn đã biết chuyện xảy ra vừa rồi.

Tần Thiên hướng về hai người hành lễ, nói rõ mục đích nàng đến. Phương Kiến Thụ mặt không chút thay đổi, hiển nhiên cơn giận còn sót chưa tiêu tan. Phương Nghiên Hạnh vội dùng khăn thoáng che khuất mặt, ôn nhu nói một tiếng, “Vất vả cô nương, cô nương đem hài để lại đây là được rồi.”

Tần Thiên đối với cô nương nhu nhược này tràn ngập thương cảm, vừa mới nghe được câu nói tiêu cực kia, lo lắng nàng trong lòng nghĩ quẩn, muốn khuyên giải nàng hai câu, lại cảm thấy thân phận của mình không thích hợp.

Nghe nàng nhắc tới hài, Tần Thiên trong lòng chợt động, ngẩng đầu trả lời: “Lam Sơn tử tử lo lắng hài không vừa với chân cô nương, cố ý phân phó nô tỳ đưa cô nương thử qua trước rồi báo lại với nàng.” Nói xong, tiến lên ngồi xổm xuống ở bên cạnh Phương Nghiên Hạnh, giúp nàng thay hài thù do Lam Sơn tử tỳ làm.

Hài thù khéo léo nền nã, mặt trong trắng tinh, đế dày, mặt ngoài màu xanh nhạt, thù một cành hoa mai, vô cùng thanh lịch. Không giống với hài thù màu sắc rực rỡ, kim tuyến minh châu chói mắt của các tiểu thư phu nhân khác.

Hài đi vào chân Phương Nghiên Hạnh cực kỳ vừa vặn. Phương Nghiên Hạnh tuy rằng tâm tình không tốt, cũng miễn cưỡng lộ ra tươi cười: “Lam Sơn cô nương thật cẩn thận, nàng làm hài nhất định vừa vặn. Người trở về nói cho nàng, ta thực cảm tạ tâm ý của nàng, ta rất thích.”

“Lam Sơn tử tử nói, cô nương chỉ thích loại hài giản dị này, không thích loại hài xinh đẹp sắc sỡ.” Tần Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Phương Nghiên Hạnh nói.

Phương Nghiên Hạnh có chút chấn kinh, vội vàng cúi đầu, không muốn để nàng thấy hai mắt sưng đỏ của mình.

Tần Thiên nhìn nàng hơi hơi cười, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: “Cô nương nhất định biết, hài bề ngoài hoa lệ sắc sỡ khi đi vào thường bị rách chân, không bằng hài này tuy mộc mạc lại vô cùng thoải mái. Nếu suốt ngày nghĩ rằng mặt mũi là để cho người khác xem, sống sẽ thấy không vui vẻ, nếu như không để ý, đương nhiên cũng không cần quan tâm cái nhìn của người khác, chỉ cần chính mình thoải mái là tốt rồi. Có đôi khi... Lui từng bước, trời cao biển rộng.”

Phương Nghiên Hạnh nao nao, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Thiên, thanh âm khẽ run: “Người... Người đang nói cái gì?”

Bên cạnh Phương Kiến Thụ cũng có chút kinh ngạc nhìn Tần Thiên.

“Cô nương, ta đang nói về hài a!” Tần Thiên nhìn Phương Nghiên Hạnh, ánh mắt ôn nhu như nước, nàng cười cười, hai má lúm đồng tiền nhợt nhạt ẩn hiện, nhìn qua thật thân thiết ấm áp.

Phương thị tỷ đệ hai người kinh ngạc nhìn Tần Thiên.

Tần Thiên dưới ánh mắt bọn họ đứng dậy, cười nói: “Hài rất vừa vặn, nô tỳ phải trở về, Lam Sơn tỷ tỷ còn đang chờ!”

Nói xong, nàng hướng về Phương thị tỷ đệ thi lễ rồi lui ra ngoài.

Ra khỏi Lục Vu viện không được bao lâu, bỗng nhiên nàng nghe được phía sau có người kêu to: “Này, uy, tiểu nha đầu, xin dừng bước.”

Tần Thiên nghe tiếng liền quay người lại, đã thấy Phương Kiến Thụ vội vàng chạy tới.

Ánh trăng như thủy ngân, đem trường bào màu lam không mới không cũ trên người hắn như nhiễm một tầng bạch sương. Dáng người cao lớn giống như thủy trúc trong viện, rất tuấn tú.

Tần Thiên hướng về hắn hơi hơi phúc thân: “Phương thiếu gia đang gọi nô tỳ?”

Phương Kiến Thụ cách nàng không xa liền thả chậm cước bộ, chậm rãi đi tới. Hắn chấp tay sau lưng, biểu tình quật cường lạnh lùng. Nhưng trên khuôn mặt vẫn vô tình toát ra nét trẻ con, nhìn qua rất có cảm tình.

Hắn nhìn nàng, hai mắt ở dưới ánh trăng sáng ngời như sao.

“Người tên là gì?”

“Nô tỳ tên Tần Thiên.” Tần Thiên trả lời, “Phương thiếu gia gọi nô tỳ có chuyện gì chăng?”

Phương Kiến Thụ đi đến cách nàng ba bước thì đứng lại, sau đó từ trong lòng sờ soạn tìm một hời, sắc mặt đang lạnh lùng dần dần thay đổi vì mất tự nhiên. Một lát sau, hắn lấy ra vài đồng tiền, nhìn trên tay một lúc, hơi xấu hổ, sau đó vươn ra đưa tới trước mặt Tần Thiên.

Hắn thanh thanh cổ họng, ra vẻ trấn tĩnh: “Đây là thưởng cho người, vừa rồi lời nói kia của người rất hợp ý ta.” Thanh âm mang theo nét ngây ngô của thiếu niên.

Tần Thiên tiếp nhận, nhìn trong tay, chỉ có năm quan tiền. Thưởng thế này ở Trang phủ mà nói có chút keo kiệt, bất quá Tần Thiên cũng biết tình cảnh tỷ đệ bọn họ, khẳng định không thể dư dả giống như các chủ tử các.

“Ta vừa rồi đi ra vội vàng...” Thấy Tần Thiên nhìn tiền trong tay, Phương Kiến Thụ nghĩ chắc nàng ngại ít, trên mặt nóng lên, vội vàng giải

thích một câu. Nhưng mà nói ra rồi lại cảm thấy không bằng không nói, nhất thời quẩn bách không thôi.

Tần Thiên nhìn thiếu niên trước mặt, tuổi tầm mười lăm mười sáu những đã phải chịu rất nhiều đau khổ. Nay ăn nhờ ở đậu, lòng tự trọng nhất định cũng bị dả kích.

Chính mình bất quá chỉ là một tiểu nha hoàn, ở trước mặt Đại phu nhân cũng không hề quan trọng. Nhưng hãn vội vàng đuổi theo ra đến đây chỉ để thưởng cho mình, có lẽ vì cảm kích những lời vừa rồi mình nói với Phương Nghiên Hạnh. Bởi vậy có thể thấy được, thiếu niên này là người có tâm địa lương thiện, rất trân trọng người nhà.

Thiếu niên như vậy, Tần Thiên không đành lòng làm hãn ngượng ngùng xấu hổ.

Lập tức nàng vui mừng làm lễ với Phương Kiến Thụ, cảm tạ hãn.

Phương Kiến Thụ thấy nàng vẻ mặt hoan dung, trong lòng buồn lòng, vẻ mặt cũng thư hoãn. Hãn nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Tần Thiên cũng xoay người hướng trở về Thanh Âm viện.

Hai người trong lúc đó càng lúc càng xa.

Ánh trăng một mảnh chiếu sáng bàng bạc.

Phương Kiến Thụ trở lại Lục Vu viện, thấy tỷ tỷ Phương Nghiên Hạnh tựa vào trước bệ cửa sổ, hai mắt nhìn ra ngoài xuất thần. Phương Kiến Thụ sợ tỷ tỷ còn chưa nghĩ thông, đi qua nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ không cần lo lắng, Kiến Thụ nhất định sẽ chăm chỉ đọc sách, tương lai thi đỗ công danh, nhất định sẽ không để tỷ tỷ bị khi dễ nữa! Cũng sẽ không có người nào dám xem thường tỷ tỷ.”

Phương Nghiên Hạnh quay đầu nhìn đệ đệ khuôn mặt ngây ngô mà quật cường, bất tri bất giác lại ầm ứót hốc mắt. Nàng cầm tay đệ đệ, cúi đầu xuống.

Nàng sao có thể xem thường sinh tử? Nay cha mẹ đều mất, nếu mình cũng chết, còn có ai chiếu cố đệ đệ? Mình sao có thể khiến cha mẹ thất vọng dưới cửu tuyền? Đệ đệ có một nơi ở an ổn, chịu nhiều ủy khuất một chút có gì quan trọng?

“Kiến Thụ không cần lo lắng cho tỷ tỷ, tỷ tỷ đã hiểu rõ, sẽ không suy nghĩ linh tinh nữa.”

Phương Kiến Thụ nắm chặt tay tỷ tỷ, trên khuôn mặt hiện ra chí khí tuổi trẻ, “Bọn họ làm như vậy đơn giản là khinh thường chúng ta, một ngày nào đó, ta sẽ khiến bọn họ hối hận vì đã làm những việc như hôm nay!”

Phương Nghiên Hạnh lòng đang lạnh lẽo bởi vì những lời nói này của đệ đệ lại cảm thấy ấm áp. Nàng tựa đầu nhẹ nhàng dựa vào đôi vai còn chưa rắn chắc của đệ đệ.

Bên tai vang lên lời nói vừa rồi của tiểu nha đầu kia: “... Có đôi khi... Lui từng bước, trời cao biển rộng...”

Hai ngày sau, tại Thanh Âm viện.

Đại phu nhân nhìn Phương Nghiên Hạnh ngồi ở phía trước, vẻ mặt bình tĩnh, thở dài một tiếng: “Hắn là bọn họ đã đi tìm người, bọn họ đã cùng người nói những gì? Người không cần lo lắng, hết thảy đã có ta làm chủ cho người, người là con dâu lúc lão gia còn sống đã tự mình định ước, ta tuyệt sẽ không để người chịu ủy khuất.”

Phương Nghiên Hạnh nghe xong lời này, đứng dậy trước người Đại phu nhân quỳ xuống, dập đầu. Khi ngẩng đầu lên, hốc mắt đã đỏ.

“Nghiên Hạnh cảm tạ phu nhân cho tới nay đều vô cùng chiếu cố tới hai tỷ đệ chúng ta. Nghiên Hạnh cũng biết phu nhân bởi vì Nghiên Hạnh hiện giờ lâm vào thế khó xử. Nhưng mà lúc này, Nghiên Hạnh đã suy nghĩ cẩn thận, trở thành đương gia phu nhân tất nhiên là tốt, nhưng mà Nghiên Hạnh cũng không thích hợp chiếm cứ vị trí kia. Miễn cưỡng ngồi lên, cũng sẽ không có ngày sau tốt lành gì. Cho dù bề ngoài nhìn qua có vẻ như bình thường, nhưng trong lòng cũng sẽ có ủy khuất. Đã như vậy, Nghiên Hạnh tình nguyện gả cho một người có thể thật tình đối đãi với Nghiên Hạnh, sống một cuộc đời ổn định vui vẻ. Ở trong lòng Nghiên Hạnh, phu nhân giống như mẫu thân thật sự của Nghiên Hạnh, cho nên thỉnh phu nhân làm chủ việc hôn nhân của Nghiên Hạnh, Nghiên Hạnh tuyệt không có nửa điểm oán trách.”

Đại phu nhân trong lòng đau xót, tiến lên nâng Phương Nghiên Hạnh dậy, “Hài tử ngoan, khó cho người nghĩ thông suốt như vậy. Nhưng nếu thực như vậy, người về sau có lẽ sẽ bị chịu nhiều điều tiếng”.

Phương Nghiên Hạnh lắc đầu, nước mắt chảy xuống: “Nghiên Hạnh không sợ, chỉ cần chính mình thoải mái, mặc kệ người khác nói như thế nào.”

“Tốt, tốt...” Đại phu nhân hốc mắt cũng đỏ, bà quay đầu, lau nước mắt, lại nhìn nàng nói: “Cũng là Trang phủ chúng ta phụ người, người yên tâm, chỉ cần ta còn sống một ngày, sẽ chiếu cố chu toàn các người một ngày, cố gắng đem hết sức lực không để người khác bắt nạt các người!”

Phương Nghiên Hạnh trong lòng cảm động, tiến vào trong lòng phu nhân khóc lớn.

Sao lại không có ủy khuất? Nhưng vận mệnh đã như vậy, đành phải cắn chặt răng chịu đựng ủy khuất mà sống, ngênh đón những gian nan về sau.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 30: Là phúc cũng là họa

Việc hôn nhân của Trang phủ Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia đã được quyết định như vậy.

Nhị di thái thái bắt đầu thu xếp mọi thứ cho hôn sự của Nhị thiếu gia, trong phủ khắp nơi vui sướng giăng đèn kết hoa.

Buổi tối hôm nay, Nguyệt Nương giúp đỡ Đại phu nhân tính toán sổ sách, bỗng nhiên kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Phu nhân, Nhị di thái thái muốn lấy ra năm ngàn lượng bạc để xử lý hôn sự?”

Đại phu nhân một bên tính toán, một bên không để ý lắm trả lời: “Thời điểm lúc trước khi bị dòng họ Trang thị áp bức, ta đã cùng Tú Mai ước định, Tín Xuyên tuy rằng danh phận là con của vợ kế nhưng về sau hết thảy đãi ngộ đều giống như của con trưởng. Lời đã nói ra khỏi miệng, tất nhiên phải thực hiện.”

Nguyệt Nương gật gật đầu, tình cảnh lúc trước nàng cũng biết, tuy rằng lão gia lưu lại di chúc, nhưng Trang phủ chỉ còn lại cô nhi quả phụ, dòng họ Trang thị liên liên hợp lại muốn thay thế chương quản Trang phủ. Đại phu nhân biết một khi để cho những người này tiến vào, cả đời tâm huyết vất vả của lão gia tất sẽ lâm vào kết cục tứ phân ngũ liệt. Tất nhiên, Đại phu nhân sẽ không ngồi không nhìn việc này phát sinh.

Đối phương vì đối kháng di chúc trong tay Đại phu nhân, ý đồ mượn sức Lý Tú Mai. Con của Lý Tú Mai Trang Tín Xuyên, tuy là con vợ kế, nhưng cũng là người thừa kế thích hợp nhất. Hơn nữa bên ngoại nhà Lý Tú Mai

rất có thể lực. Đại phu nhân tuy rằng lợi hại, lại là chính thất nhưng cũng không áp chế nổi.

Sau đó Đại phu nhân đã nói chuyện với Lý Tú Mai, thuyết phục Lý Tú Mai cùng mình liên hợp chống lại dòng họ Trang thị. Nhưng Lý Tú Mai cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, nhân cơ hội đưa ra rất nhiều yêu cầu bức bách Đại phu nhân đáp ứng.

Một trong những điều kiện ngày đó là hết thảy đãi ngộ của Nhị phòng đều phải giống với Đại phòng. Thứ hai là Nhị di thái thái phải có quyền chưởng quản nội viện Trang phủ. Thứ ba là nếu Nhị thiếu gia lên kế thừa vị trí gia chủ, tương lai mọi việc trong phủ Thịnh Thế sẽ do đương gia hẳn chủ trì. Điều kiện thứ ba này là kết quả tất yếu. Điều thứ hai, Đại phu nhân chưởng quản Trà Hành, cũng quả thật không có tâm lực để ý tới việc của nội viện. Về phần điều thứ nhất, trong lúc nguy cấp, cũng không còn quan trọng nữa.

Nhiều năm qua, Đại phu nhân vẫn giữ lời hứa, cũng bởi vì như thế, mới khiến Nhị phòng khí thế càng ngày càng kiêu ngạo.

“Đợi đến lúc Nhị thiếu gia thành thân, chỉ sợ Nhị di thái thái sẽ có hành động gì đó!” Nguyệt Nương có chút lo lắng nói.

Nhị thiếu gia thành thân, lại có nhạc gia thế lực như vậy. Nhị di thái thái chắc chắn sẽ buộc Đại phu nhân đem vị trí đương gia giao ra.

Đại phu nhân nâng tay lên thắp bấc đèn, “Phách” một tiếng, ánh sáng lan tỏa, chiếu sáng lên khuôn mặt bình tĩnh của bà.

“Nhiều năm như vậy, ta đã có sự chuẩn bị trước, cũng vì Tín Ngạn. Ta đã để dành lại một ít tài sản. Nếu tương lai bọn họ có thể đối xử tử tế với ta và Tín Ngạn thì đó là chuyện tốt nhất. Nếu không thể, cuộc sống của Tín Ngạn cũng sẽ không có vấn đề gì. Trong thời gian tới ta sẽ tìm một thông gia có thế lực, tìm một cô nương thiện tâm sẵn sàng, chiếu cố hẳn, vợ chồng son sẽ

sống hòa thuận, cho dù trăm năm về sau, ta cũng không có gì phải lo lắng. Tín Xuyên nếu có thể quản lý tốt Thịnh Thế, có thể đem Thịnh Thế phát dương quang đại, có thể giúp cho một ngàn người trung thành tận tâm làm việc ở Thịnh Thế có ăn có mặc, thì tương lai trăm năm sau ta coi như đã làm tròn phó thác của lão gia. Nhưng mà...”

Đại phu nhân nhíu mày, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đứng dậy, đi đến trước bức họa của trượng phu. Bà ngẩng đầu nhìn về họa dung của trượng phu, hồi tưởng lại lúc trượng phu trước khi nhắm mắt.

Hắn gắt gao cầm lấy tay nàng, giống như dùng hết sức lực cuối cùng, khuôn mặt khô gầy tràn đầy lo lắng.

“Hoa Anh, ta xây dựng sản nghiệp lớn như thế này là phúc cũng là họa, nếu sau này lọt vào tay con cháu bất hiếu, bại quang gia nghiệp chỉ là việc nhỏ. Chỉ sợ chính bởi vì tài phú này quá lớn, sẽ gây ra thiên đại tai họa, nguy hại đến tánh mạng thân gia trong toàn Trang phủ. Ta đây ở dưới cửu tuyền cũng sẽ không nhắm mắt. Hoa Anh, việc chọn lựa người trở thành gia chủ tương lai của Thịnh Thế, nàng phải thật sự thận trọng!”

Nghĩ đến đây, Đại phu nhân nhẹ giọng nói: “Ngày bé Tín Xuyên cũng là đứa trẻ thông minh đáng yêu, vây quanh ở bên người ta, thân thiết kêu nương, đọc sách viết chữ cũng vô cùng dụng tâm, ngay cả lão gia cũng nói, cứ như vậy, vị trí gia chủ Thịnh Thế trong tương lai có lẽ hẳn sẽ là người thích hợp nhất...”

Nguyệt Nương cầm một cây quạt, đi đến bên cạnh Đại phu nhân, hơi hơi lay động, xua đi ruồi muỗi.

“Nhưng mà từ sau khi lão gia qua đời, chuyện giao vào tay ta trở nên quá nhiều, đối với Tín Xuyên dần xem nhẹ. Một năm lại một năm nữa qua đi, Tín Xuyên đã không còn là đứa nhỏ hiếu biết nhu thuận như trong trí nhớ nữa rồi...”

Nguyệt Nương một bên phe phẩy cây quạt một bên nhẹ giọng nói: “Chuyện này sao có thể là lỗi của phu nhân được. Phu nhân cũng không phải ba đầu sáu tay, vì Trà Hành, cơ hồ sức khỏe cũng suy sút. Đều là do Nhị di thái thái dung túng hấn thành tính tình ngày hôm nay, lại làm cho hấn đối địch với phu nhân...”

Phu nhân cười khỏ một tiếng, “Bọn họ nghĩ rằng ta luôn muốn tranh giành, lại không nghĩ tới, ta là một nữ nhân, từng tuổi này rồi, lại chỉ có một đứa con trai duy nhất là Tín Ngạn, ta tranh để làm gì, tranh được rồi, có thể giao cho ai? Cho Tín Ngạn sao? Kia không phải tốt cho hấn, mà là hại hấn! Ta ngồi ở vị trí này khỏ sở vất vả nhịn lâu như vậy, một phần vì Trang phủ, vì lão gia phó thác, một phần cũng là xuất phát từ tư tâm, muốn mượn cơ hội này vì Tín Ngạn chuẩn bị đường lui cho tốt. Nay, cuộc sống sau này của Tín Ngạn đã được ổn thỏa, ta thật muốn buông hết thảy, cùng Tín Ngạn thoải mái sống qua ngày. Nhưng mà ta nếu làm như vậy thật, sẽ khiến lão gia thất vọng vì đã tín nhiệm và nhắc nhở ta như vậy...”

Đại phu nhân nhìn về phía di dung của lão gia, mặt hiện vẻ kiên quyết, “Nay Tín Xuyên tuyệt đối không thể gánh vác gánh nặng Thịnh Thế, mặc kệ là phẩm cách hay năng lực, nếu có cải thiện, ta sẽ lại cho hấn một cơ hội nữa, nếu hấn thật sự không có tiến triển, cũng chỉ có thể đề bạt Tín Trung!”

Nói tới đây, Đại phu nhân nhớ tới một sự việc, quay đầu nhìn về phía Nguyệt Nương, hỏi: “Đúng rồi, trước đó vài ngày không phải giao cho người điều tra thân thể của Tần Thiên sao, kết quả như thế nào?”

Nhắc tới chuyện này, Nguyệt Nương hơi hơi nhíu mi, nói: “Nguyệt Nương đang muốn hỏi bẩm phu nhân chuyện này...”

Hai ngày sau, vào một buổi chiều.

Hôm nay, Nguyệt Nương không an bài Tần Thiên đi theo phu nhân xuất môn. Thời điểm canh ba giờ mùi, Lam Sơn tìm được Tần Thiên, đem một

hộp đựng thức ăn giao cho nàng.

“Đây là phòng bếp chúng ta vừa làm xong nước ô mai ướp lạnh, là thức uống Đại thiếu gia yêu thích nhất, người đi đưa đi.”

“Đại thiếu gia a...” Tần Thiên da đầu có chút run lên tiếp nhận, nàng rất muốn nói, có thể hay không đổi một người khác, nhưng nàng cũng biết, chính mình bất quá chỉ là một tiểu nha hoàn mà thôi, không thể bởi vì Lam Sơn đổi tốt với nàng, liền ỷ lại từ chối.

Nghĩ vậy, Tần Thiên cũng không nói gì, chỉ nhìn Lam Sơn ngọt ngào cười, rồi xoay người đi ra ngoài.

Đại thiếu gia ngụ tại Thanh Tùng viện, ở phía đông của Trang phủ, cách sân đại phu nhân không xa lắm.

Bên cạnh Thanh Tùng viện trồng toàn cây tùng, xanh ngắt cao ngất, chung quanh trồng một ít hoa cỏ và giả thạch, phong cảnh không được như các sân viện tuyệt đẹp khác. Ngày thường người đến nơi này rất ít, cho nên càng thêm u tĩnh.

Tần Thiên cầm theo thực hộp bằng gỗ mun khắc hoa, đi qua rừng cây tùng, bước trên con đường nhỏ rải đá, được một lúc thì nhìn thấy đại môn của Thanh Tùng viện.

Đại môn khép hờ, Tần Thiên gõ cửa vài cái, một tiểu nha đầu ra mở cửa. Tần Thiên nói rõ ý đến, tiểu nha đầu liền đem nàng tiến vào trong viện.

Ở cuối sân là một tòa tiểu lâu cao hai tầng, cửa sổ chạm khắc hoa văn, hành lang đỏ thẫm. Bên trái ốc tiền là một tòa thạch lớn bằng bạch ngọc cao tới nửa người, bên phải là một gốc cây đại thụ hai người mới ôm hết, cành lá xòa rộng như một cái ô lớn, toàn bộ sân đều bị bao phủ ở trong đó, ngăn cách nóng bức, có vẻ vô cùng mát mẻ.

Tần Thiên nghe nói qua, đây là cổ thụ ngàn năm, trong Trang phủ tổng cộng chỉ có bốn cây, đều là do lão gia thời điểm còn sống đã đi tới vùng rừng nhiệt đới phía nam đem trở về trồng trong Trang phủ, hai cây trồng ở hoa viên, một gốc cây ở trong viện Đại phu nhân, còn một gốc cây thì ở trong này!

Trang phủ tuy rằng nhìn qua không hề chói lọi rực rỡ, khó có thể phát hiện, nhưng nếu dụng tâm lưu ý, sẽ biết được đây mới là khí phái của thủ phủ tại Dương Thành.

Tần Thiên nghe nói gia cụ bằng gỗ trong Trang phủ, chất gỗ đều là thượng đẳng không gì sánh được, hơn nữa đều là “Dương điều”, gia cụ bằng gỗ bình thường đều là âm điều, là do lão gia trước đây sai người tạo hình nên, lại dùng dao nhỏ khắc thành tranh chữ. Nhưng mà vô luận gia cụ nào trong Trang phủ cũng đều được tự khắc, rất độc đáo, rõ ràng đã được thiết kế rất tốt. Loại công phu cùng tâm tư này, không phải phủ đệ bình thường có thể có.

Trang phủ lão gia không chuộng kim bích huy hoàng, lại yêu thích kỹ thuật khéo léo cùng tao nhã này, chắc hẳn về phương diện này này phí tổn so với trang trí kim bích huy hoàng càng khiến người khác kinh hãi hơn.

Đương nhiên, những điều này Tần Thiên đều là nghe Lam Sơn nói, bản thân nàng cũng không có loại hiểu biết thưởng thức này.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 31: Thông đồng

Tần Thiên hỏi qua tên nha hoàn dẫn vào, mới biết được đối phương gọi là Thanh Liễu, là nhị đẳng nha hoàn trong viện. Thanh Liễu đem nàng tiến vào đại sảnh, Tần Thiên buông thực hộp đang chuẩn bị đi, Thanh Liễu bỗng nhiên nói: “Người chờ một chút, ta đã làm xong túi thơm cho Bích Ti, người giúp ta mang về cho nàng được không?”

Bích Ti là nha hoàn nhị đẳng trong viện của Đại phu nhân.

Chỉ là chuyện nhỏ, Tần Thiên tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Thanh Liễu nói muốn trở về phòng lấy, nàng cũng đi theo nàng ta.

Tần Thiên theo Thanh Liễu dọc hành lang đi vào sương phòng chính giữa trong ba gian phòng nhỏ ở phía tây của Thanh Tùng viện. Thanh Liễu mời nàng ngồi, rồi xoay người tìm trong tủ, nhưng tìm kiếm nửa ngày cũng không thấy đâu.

Thanh Liễu cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó nói: “Có lẽ là ở trong phòng bên kia của Thái Hà...” Nàng quay đầu nói với Tần Thiên, “Người chờ một chút, ta lập tức quay lại.”

Tần Thiên gật đầu đáp ứng, chờ Thanh Liễu sau khi rời khỏi, thành thành thật thật ngồi ở chỗ này chờ.

Chỉ chốc lát, một trận tiếng bước chân truyền đến, ban đầu Tần Thiên còn tưởng rằng là Thanh Liễu trở về, còn chưa kịp lên tiếng, tiếng bước chân liền dừng lại ở cửa phòng bên cạnh, tiếp theo thanh âm mở cửa, đóng

cửa truyền đến, không bao lâu, Tần Thiên nghe thấy tiếng hai người nói chuyện bên kia vách tường.

Kết cấu chất gỗ của phòng khá mỏng, không gian lại không lớn, cho nên cách âm hiệu quả rất kém, có thể nghe rõ ràng tiếng nói chuyện ở phòng bên cạnh.

Đó là một giọng nam và một giọng nữ.

Nam tử nói: “Ngày hôm qua Nhị phòng vừa đưa tiền tiêu hàng tháng, theo như quy củ, ta đưa người hai lượng!”

Nữ tử nói: “Đại thiếu gia nguyệt ngân hàng tháng được phát hai mươi hai lượng, chúng ta lấy đi nhiều như vậy, về lâu dài, có thể bị Đại phu nhân phát hiện không?” Nữ tử thanh âm tràn ngập lo lắng.

Tần Thiên nghe đến đó, lập tức trừng lớn hai mắt.

Còn có hạ nhân lớn mật như vậy, nguyệt ngân hàng tháng của chủ tử cũng nghĩ cách lấy trộm?

Bỗng nhiên cảm thấy bản thân rất có duyên, như thế nào đều nghe lỏm được mọi chuyện lén lút của Trang phủ? Chẳng lẽ đây là tính chất đặc biệt của nữ chính xuyên không?

Tần Thiên không hề muốn nghe thấy loại chuyện cơ mật thế này, nhưng hiện tại đâm lao phải theo lao, có muốn chạy cũng không được, chỉ sợ chính mình nhất thời có động tĩnh, hai người kia sẽ phát hiện bí mật đã bị mình nghe lén, còn không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Tuy rằng bị hạ nhân lường gạt, Đại thiếu gia cũng thật đáng thương, nhưng Tần Thiên không hề nghĩ bởi vậy mà chọc đến phiền toái.

Nàng không dám gây ra bất cứ động tĩnh nào, chỉ ngóng trông hai người có thể trước khi Thanh Liễu trở về, cũng giống như lúc Tứ tiểu thư cùng Phương cô nương trò chuyện, nói xong rồi đi luôn, sẽ không phát hiện sự tồn tại của mình.

Thanh âm nam tử lại truyền đến, hần như đang cười, “Sợ cái gì, Đại thiếu gia sao nói ra được. Tiền tiêu hàng tháng của hần ở phòng thu chi chỉ là một số lượng nhỏ, Nhị phu nhân cũng không để ý đến, đều là bạc từ đó ra, chúng ta báo nhiều một chút, hần có thể đi hỏi sao? Có thể đi điều tra sao? Đại phu nhân vốn không quan tâm chuyện ở nội viện, chỉ cần chúng ta không để Đại thiếu gia đói bụng, không để Đại thiếu gia lạnh cóng, hầu hạ Đại thiếu gia thỏa đáng, bà ta làm sao mà biết được? Huống chi những người bên cạnh thiếu gia đều được phân bạc, ai dám nói ra có khác nào chặt đứt tài lộ lâu dài của chính mình!”

Nữ tử khẽ cười một tiếng: “Cũng đúng, Đại thiếu gia bị cầm điếc, cũng đâu có nói gì được!”

Hai người đang nói, lại một trận tiếng bước chân truyền đến, Tần Thiên nghe thấy lập tức thay đổi sắc mặt, thầm nghĩ “Không tốt!”

Nhất định là Thanh Liễu đã trở lại, lần này giấu giếm không nổi nữa rồi!

Quả nhiên, thời điểm khi tiếng bước chân đi qua sương phòng cách vách, nam tử kia lên tiếng gọi nàng lại: “Thanh Liễu, người tới thật đúng lúc, tháng này phân bạc, người được hai lượng!”

Thanh Liễu quá sợ hãi, kêu lên: “Đứng đây nói chuyện để làm gì, trong phòng ta còn có người!”

“Xong đời ...” Tần Thiên ôm mặt, thật muốn khóc.

Hóa ra cũng không phải mỗi lần nghe lén đều có kết quả tốt...

Giây tiếp theo, ba bóng dáng đẩy cửa phòng Thanh Liễu ra.

Trong ba người, Tần Thiên chỉ biết Thanh Liễu, một nam một nữ kia vẫn là lần đầu gặp mặt. Nam tử tầm mười bảy, mười tám tuổi, mặc áo ngắn vải thô màu xám, chắc hẳn là gã sai vặt. Nữ mười sáu, mười bảy tuổi, mặc áo hồng nhạt, váy màu trắng, có vẻ là nhất đẳng nha hoàn.

Lúc này ba người nhìn Tần Thiên ánh mắt sắc như dao, bộ dáng kia, như muốn đem Tần Thiên giết người diệt khẩu.

“A... A... A...” Tần Thiên cười gượng ba tiếng, chậm rãi đứng lên, nói câu vô nghĩa: “Các người có thể coi như ta cái gì cũng chưa nghe thấy, tai của ta bị nghẽn ngãng...”

Ba người đi vào trong, Thanh Liễu xoay người đóng cửa lại, hai người khác nhìn Tần Thiên như hổ rình mồi.

“Người nghĩ rằng ta có thể tin tưởng người sao?” Nam tử mặt âm trầm.

Phấn y nữ tử hé ra khuôn mặt đỏ bừng lo lắng: “Hải Phú, làm sao bây giờ? Nếu nàng ta đem việc này nói ra, chúng ta sẽ không có kết cục tốt!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Tần Thiên vươn hai tay, làm động tác trấn an, “Mỗi người đều biết ta đến nơi đây, nếu ta xảy ra chuyện gì, các người cũng thoát không được can hệ...”

Vừa nói, một bên tìm kiếm chỗ trống, xoay người định chạy ra ngoài, Thanh Liễu nhanh tay lẹ mắt ngăn trở nàng, đem nàng đẩy lên trên giường. Tần Thiên ngã vào trên giường, há mồm muốn kêu, nhưng vừa định lên tiếng, Hải Phú liền vội nhào tới, che miệng của nàng lại! Thanh Liễu cùng nha hoàn mặc phấn y kia xông lên cùng nhau chế trụ nàng!

Tần Thiên không thể động đậy, nhìn Hải Phú phía trên ánh mắt hung tợn, mới thật sự ý thức được nguy hiểm.

Miệng cùng tay chân bị bọn họ áp chế phát đau, Tần Thiên hoảng sợ mở to hai mắt, ô ô kêu.

Hải Phú trừng mắt nhìn nàng, đè thấp thanh âm: “Hiện tại chúng ta giết chết người, sau đó đem chôn người ở trong rừng cây tùng, chúng ta báo với Đại phu nhân nói người đã đi trở về, người nói bọn họ có thể hoài nghi hay không? Bọn họ không tìm không thấy người, chỉ cho rằng người chạy trốn, qua vài ngày, ai còn quan tâm tiểu nha đầu người sống chết thế nào!”

Tần Thiên cả người toát ra mồ hôi lạnh, hắn nói không phải không có đạo lý.

Tần Thiên cố gắng đem hết toàn lực lắc đầu.

Hải Phú thanh âm thấp trầm: “Người không muốn chết?”

Tần Thiên lại dùng sức gật đầu.

Hải Phú nhìn nàng trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Chúng ta dù sao cũng là nô tài, ta sẽ không ra tay tuyệt tình!”

Phấn y nha hoàn lên tiếng: “Hải Phú, nha đầu này nhất định sẽ nói ra.”

“Liên hương, người đừng vội, ta tự có biện pháp!” Hải Phú đánh gãy lời phấn y nha hoàn, tiếp theo lại nhìn về phía Tần Thiên, “Về sau người cũng gia nhập cùng chúng ta, hàng tháng chúng ta phân cho người một lượng bạc, một tiểu nha hoàn như người một tháng bỗng dưng được 100 quan tiền, vô duyên vô cớ được nhiều như vậy, người kiếm cả đời cũng không được như thế!”

Hải Phú trên tay dùng sức, uy hiếp nói: “Người có đáp ứng hay không!”

Tần Thiên hiểu được, bọn họ đây là đang ép nàng thông đồng làm bậy, nếu nàng đem việc này nói ra, bọn họ khẳng định sẽ lôi nàng chết theo. Đại

phu nhân ghét nhất hạ nhân lừa gạt chủ tử, hơn nữa đối tượng lại là Đại thiếu gia, khẳng định sẽ vô cùng giận dữ! Lần trước bán đi Tiểu Mai mà mắt cũng không chớp một cái!

“Nhưng nếu nàng hiện tại đáp ứng chúng ta, xoay người lại đi nói cho phu nhân biết để lĩnh công thì làm sao bây giờ?” Thanh Liễu thực lo lắng.

Hải Phú cười lạnh: “Đến lúc đó chúng ta liền trăm miệng một lời nói là nàng muốn phá hỏng chuyện của chúng ta, áp chế chúng ta, sau đó chê chúng ta cấp bậc không nhiều, mới muốn tổ giác lĩnh công! Chỉ cần phu nhân có một tia tin tưởng chúng ta, nàng sẽ không có kết cục tốt!” Nói xong lại nhìn về phía Tần Thiên: “Cho nên, tiểu nha đầu, người nên thành thật, người nếu đã biết chuyện của chúng ta, vốn không có con đường khác để lựa chọn! Nếu không, chúng ta liền cùng nhau xong đời! Thế nào? Người có đáp ứng hay không?” </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 32: Cẩn thận là trên hết

Thời điểm Tần Thiên bước ra Thanh Tùng viện, cảm giác như vừa ở trong mộng.

Nàng cúi đầu nhìn trong tay một lượng bạc kia, trong lòng trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn, cũng không biết là tư vị gì.

Đại thiếu gia tuy rằng đáng thương, nhưng mà tính mạng của nàng cũng rất quan trọng, cho nên nàng đã đáp ứng lời đề nghị của đối phương. Nếu lúc ấy nàng không đáp ứng, nói không chừng sẽ thật sự bị bọn họ diệt khẩu! Bản thân bất quá chỉ là một tiểu nha hoàn, mất tích thì mất tích, ai sẽ quan tâm đây?

Nhưng mà... nàng thật sự không nguyện ý trở thành một phần trong nhóm đó, làm ra loại chuyện bắt nạt người tàn tật.

Một lượng bạc trong tay lại tựa như hòn đá lớn, treo ở trên ngực nàng, nặng trĩu, làm cho nàng không thở nổi.

Nàng chậm rãi đi về phía trước, trong đầu giống như thiên quân vạn mã, ầm ầm lộn xộn, nửa ngày suy nghĩ cũng vẫn chưa rõ ràng.

Nàng trở lại Thanh Âm viện, mãi cho đến buổi tối vẫn mất hồn mất vía, trong đầu, lương tâm cùng lý trí đang tranh đấu kịch liệt.

Lương tâm nói với nàng, người như vậy là không đúng, Đại thiếu gia là một người đáng thương, hạ nhân cũng dám can rờ như vậy, hôm nay dám tính kế để lấy tiền của hắn, về sau có lẽ dám tính kế lấy cả mạng của hắn!

Mà người, lại phạm phải một tội không thể tha thứ, chính là đồng lõa. Người hản là nên đem hết thầy chuyện này nói rõ với Đại phu nhân, để Đại phu nhân xử lý.

Nhưng lý trí lại nói với nàng, người đừng ngốc như vậy, nếu thật như vậy, người cũng sẽ không có kết quả tốt, bọn họ chết cũng sẽ lôi người theo. Người tới Thanh Âm viện còn chưa được bao lâu, Đại phu nhân nhất định sẽ tin tưởng người sao? Người bất quá chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, người có chết oan uổng hay không cũng không quan trọng. Bọn họ chỉ lừa gạt chút tiền mà thôi, nhất định không làm hại đến tính mạng của Đại thiếu gia. Cho dù thật sự như thế, trên đời người đáng thương còn rất nhiều, người có thể giúp được đến đâu? Không đáng vì thương hại người khác mà làm hại chính mình. Nếu thật sự lương tâm bất an, không tiêu số tiền này, để dành làm việc thiện cũng tốt, người là bị bất đắc dĩ, không phải đồng lõa!

Nhưng mà thật sự là như vậy sao? Đại thiếu gia vạn nhất bởi vậy xảy ra chuyện gì, nàng thật sự có thể cho rằng mình không hề có liên quan hay sao?

Nàng chỉ cảm thấy tâm loạn thành một đoàn, quét sân cũng không quét sạch sẽ, giặt quần áo thì quên không phơi, ăn cơm không cẩn thận lại đánh vỡ bát.

Trương ma ma, Đan Nhi bên cạnh thấy vậy đều quan tâm hỏi: “Tần Thiên, người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

“Tần Thiên, người sao giống như mất hồn vậy?”

Tần Thiên trả lời: “Ta không có vấn đề gì, chỉ là đầu có chút choáng váng.”

Đan Nhi nói: “Vậy người đi về trước nghỉ ngơi đi, buổi tối trong viện đã có chúng ta!”

Trương ma ma nói: “Đợi ta bảo người ở phòng bếp hầm bát cháo cho người”.

Lam Sơn cũng nói: “Có lẽ là do bị nóng, đợi ta một chút, ta sẽ cạo gió cho người!”

Mọi người quan tâm khiến Tần Thiên trong lòng vui vẻ ấm áp, nhưng nàng biết, các nàng đối tốt với mình, là vì ở trong mắt các nàng, mình là tiểu cô nương đơn thuần nhu thuận. Nhưng các nàng vốn không biết, kia thật ra không phải là bản tính của nàng, mà là kết quả nàng đốc thúc bản thân chỉ vì sinh tồn. Nàng không hề đơn thuần, nàng thực ra rất toan tính, cân nhắc, cũng rất thực tế.

Buổi tối, nàng ngủ không an ổn, trong chốc lát mơ thấy nha hoàn ở viện của Trang Tín Ngạn vũ nhục hãm, trong chốc lát lại mơ Hải Phú mấy người mưu hại hãm, trong chốc lát lại mơ Trang Tín Ngạn một thân toàn máu đứng trước mặt mình, ánh mắt lạnh lùng như đang chất vấn, vì sao trở mặt nhìn mọi việc cứ thế phát sinh.

Tần Thiên lập tức tỉnh giấc.

Nàng ngồi dậy, nhìn trong phòng tối đen thở hỗn hển, toàn thân chảy mồ hôi lạnh. Cách đó không xa Đan Nhi, Tiểu Lan các nàng đang ngủ say, phát ra từng tiếng hít thở đều đặn, hiển nhiên đang ở trong mộng đẹp.

Quả nhiên không thể làm việc xấu... Tần Thiên che ngực, cười khổ lắc đầu.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng trong đêm rất đẹp, ánh sáng lung linh như nước lóe sáng, khiến cổ thụ ngàn năm trong viện như phủ thêm một tầng bạch sương.

Nàng đã không còn buồn ngủ, hoặc là nói, nàng không dám ngủ tiếp, nàng sợ ác mộng này lại đến dây dưa nàng.

Chẳng lẽ về sau đều phải chịu cái loại cảm xúc áy náy này suốt đời sao? Không có xảy ra việc gì thì còn đỡ, nếu thật sự có chuyện gì, nàng có thể khẳng định, cả đời này nàng sẽ không thể an tâm.

Sống khó chịu như vậy, không bằng nói với Đại phu nhân. Đại phu nhân cũng không phải loại người không nói lý lẽ, ai nói nàng nhất định không có cơ hội thoát khỏi hiểm nguy?

Vạn nhất Đại phu nhân không tin nàng...

Mặc kệ! Tần Thiên nặng nề mà thở ra một hơi.

Mặc kệ như thế nào, chuyện bắt nạt một cái người tàn tật như thế này, nàng khinh thường không muốn làm.

Nghĩ thông suốt mọi việc, Tần Thiên trong lòng cũng dần dần thoải mái, nàng một lần nữa lại nằm xuống, chậm rãi tiến nhập mộng đẹp.

Trong mộng lung, nàng nhớ tới một sự việc.

Nàng cùng Trang Tín Ngạn thật đúng là bất hợp, chuyện gì dính đến hãn đều không phải chuyện tốt lành gì! Muốn trốn cũng trốn không xong!

Ngày hôm sau chờ Đại phu nhân cùng Nguyệt Nương từ Trà Hành trở về, Tần Thiên liền tìm một cơ hội gặp Nguyệt Nương, đem chuyện nghe được ở Thanh Tùng viện, mọi chuyện phát sinh, từ đầu chí cuối nói ra hết. Cuối cùng, đem một lượng bạc kia giao cho nàng ta.

Nguyệt Nương nhìn nhìn bạc trong tay, cái gì cũng không nói, xoay người đi vào trong.

Tần Thiên nghĩ chắc hẳn Đại phu nhân sẽ phản ứng dữ dội. Nàng còn làm công tác tư tưởng tâm lý thật tốt. Nhưng không nghĩ tới, Nguyệt

Nường chỉ bảo nàng trở về phòng. Qua hai ngày, Đại phu nhân bên này đều là gió êm sóng lặng. Thẳng đến ngày thứ ba, Tần Thiên nhìn thấy gã sai vặt bên người của Đại thiếu gia tên Hải Phú, chạy đến bên cạnh Nguyệt nương, thân thiết kêu một tiếng “Nường”, Tần Thiên lúc này mới hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn Nguyệt Nường ở trước mặt tươi cười nhìn Hải Phú, hoạt bát thân thiện, hoàn toàn khác hẳn bộ dáng hung tợn ngày đó. Tần Thiên nhớ tới điều này lại thấy ử ê, trong lòng không biết là loại tư vị gì.

Trong phòng, Trang Tín Ngạn cùng Đại phu nhân đứng ở bên cạnh bàn, trên bàn trải đầy giấy viết.

Trang Tín Ngạn trên giấy viết nói: “Dựa theo lời của nương, nha đầu này có thiên phú về kinh thương, nếu không dùng thật sự đáng tiếc. Nhưng mà mọi việc đều có thể biến hóa, lòng người giả dối, cường bức lợi dụng, không chỗ nào không có. Nha đầu này có tâm tư khéo léo, nếu là người không có tâm địa tốt, tương lai tất sẽ là họa lớn của Thịnh Thế chúng ta. Lần này, con khảo nghiệm không phải là sự thông minh, mà là lương tâm của nàng”.

Đại phu nhân bên cạnh hẩn gật đầu mỉm cười, “Nguyệt Nường tra không ra chi tiết thân thế của nàng, đối với nàng, ta vốn vẫn có chút nghi ngờ, nhưng phương pháp khảo nghiệm này của con rất tốt. Với lý do như vậy, ta thật không còn chút hoài nghi nào! Nha đầu Tần Thiên này thật sự rất có tài, tương lai sẽ có ích nếu được trọng dụng.”

Trang Tín Ngạn nhìn mẫu thân liếc mắt một cái, mỉm cười, tiếp tục viết nói: “Trên đời này vốn không có vô duyên vô cớ tín nhiệm, đạo dùng người, cẩn thận vẫn là trên hết.”

Đại phu nhân xoay mặt nhìn con liếc mắt một cái.

Phương pháp xử sự cẩn thận như thế, chắc là bởi vì nhiều năm qua con đã quen nhìn hạ nhân đối trá nịnh nọt?

Nghĩ đến đây, Đại phu nhân trong lòng đau xót, tay xoa bả vai của con, động tác vô hạn yêu thương.

Ngoài phòng, Hải Phú tìm một cơ hội đi đến trước mặt Tần Thiên.

Bên này, Tần Thiên đang giặt quần áo, nàng ngẩng đầu nhìn Hải Phú cười lạnh nói: “A, vị đại ca này, lại đến đưa bạc cho ta sao!” Nói xong, nàng đem bồ kết ngâm vào trong quần áo, sau đó tay dùng sức vò nắn. Bọt văng khắp nơi, đa số đều bắn tung tóe vào người Hải Phú.

Không có biện pháp đem buồn bực phát tiết ở trên người chủ tử, Hải Phú tất nhiên thành người thế tội.

Hải Phú cười cười, Tần Thiên phát hiện, bộ dáng ôn hòa của hắn nhìn qua rất hàm hậu, khuôn mặt rám nắng, mắt to lông mày thô, thay vì lần trước vẻ mặt kia hung tợn, còn có chút hung thần ác sát.

Hải Phú làm như vô tình phất đi bọt trên người, cười nói: “Tiểu nha đầu, xem ra ngươi đều đã biết, cũng trách không được Đại thiếu gia, Đại phu nhân bỏ chút tâm tư, quả thật là một nha đầu thông minh!”

“Đại thiếu gia?” Tần Thiên ném quần áo trong tay, âm thanh lạnh lùng nói: “Đại thiếu gia cũng biết?”

Hải Phú nhìn của vẻ mặt nàng cảm giác được chính mình dường như nói sai rồi, nhưng là sai ở chỗ nào, trong lúc nhất thời lại không làm rõ được. Đối với hắn, vận mệnh của nô tài đều phụ thuộc chủ tử, vì chủ tử lên núi đao xuống biển lửa đều được, khảo nghiệm đó thì tính là gì? Làm sao hiểu được suy nghĩ của Tần Thiên.

Hắn nhúc đầu: “Đại thiếu gia tất nhiên là biết... Bất quá, tiểu nha đầu, chúc mừng người!” Hải Phú nhìn nàng cười cổ quái tinh nghịch.

“Chúc mừng ta? Chúc mừng ta cái gì?” Tần Thiên cắn răng nói, hiện tại nàng hận không thể đem cả bồn nước đổ lên đầu hắn.

Nàng khổ sở vì suy nghĩ cho Trang Tín Ngạn, hóa ra đều là do bọn họ tính kế. Hắn thờ ơ lạnh nhạt, nhất định cảm thấy rất thú vị.

Hải Phú cười, “Chủ tử vì tài cán của người mà mất bao công sức suy nghĩ, người về sau nhất định phải trung thành với chủ tử, tương lai nhất định sẽ được trọng dụng! Đến lúc đó có chút thành tựu cũng đừng quên, về mặt này Hải Phú ta cũng có chút công lao” Hải Phú vỗ bộ ngực.

Hai mắt Hải Phú sáng như đèn, làm cho Tần Thiên ý nghĩ trong nháy mắt đã rõ ràng.

Buổi tối, thời điểm Trang Tín Ngạn từ trong phòng đi ra, Tần Thiên đang ở hành lang đốt đèn, nghe thấy động tĩnh phía sau, Tần Thiên dịch người sang chỗ khác, liếc mắt một cái nhìn thấy Trang Tín Ngạn khuôn mặt tuần mỹ trầm tĩnh. Như cảm giác được ánh mắt của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn cũng nhìn về phía nàng.

Con người sáng tỏ như nước suối đầu dòng, dưới ánh sáng chiếu rọi của đèn lồng, phát ra ánh sáng suốt, trong suốt lại có sự thần nhiên, trong thần nhiên lại có vô tận lạnh lùng, vô tận cô đơn, khiến người khác nhìn không được tâm sinh liên ý...

Hắn đáng thương như thế nào cũng không tới phiên người đồng tình, Tần Thiên trong lòng nói với chính mình. Ở trong mắt hắn, người bất quá chỉ là một hạ nhân thể sống thể chết nguyện trung thành với chủ mà thôi.

Tần Thiên thân nhiên nhìn hắt một cái, xoay người sang chỗ khác.

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 33: Một khởi đầu mới

Hai tháng sau, trời đã vào hè, thời tiết nóng bức, ánh nắng mặt trời chiếu rọi trên con đường lớn. Người đi đường đều là dáng vẻ lười biếng không có tinh thần, ngay cả chú chim đậu trên cành liễu bên bờ sông tiếng kêu cũng có vẻ hữu khí vô lực.

Nhưng ở đoạn đường phồn hoa của Dương Thành, trong các cửa hàng tiếng người huyên náo vẫn như mọi khi. Đặc biệt trên đường cái phía đông Thịnh Thế Trà Hành, trước cửa lui tới thương khách nối liền không dứt.

Một trung niên nam tử mặc áo bào lam đậm, đầu đội khăn tứ phương, ưỡn bụng bước tiến đến đại môn của Thịnh Thế Trà Hành. Ngay lập tức, có một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú, tươi cười ngọt ngào làm tiểu nhị tiến đến đón tiếp.

“Chúc Vương lão gia một ngày tốt lành, hôm nay Vương lão gia muốn mua lá trà gì của cửa tiệm?”

Wương lão gia có chút ngoài ý muốn nhìn tiểu cô nương, liếc mắt một cái, “Ôi chao, người làm sao mà biết ta họ Vương?”

Tiểu cô nương một bên dẫn Vương lão gia đi vào, một bên cười nói: “Wương lão gia không nhớ rõ rồi, lần trước Vương lão gia đến mua lá trà do tiểu nhị ta đón tiếp mà! Ta nhớ rõ lần trước Vương lão gia mua là lục trà hoa, mua về uống có thấy ngon hay không? Lần này ngài tiếp tục mua lục trà hoa? Hay là để tiểu nhị giới thiệu cho ngài giống trà ngon khác?”

Vương lão gia thấy nàng nhớ mình rõ ràng như vậy, cảm thấy được tôn trọng mà trong lòng rất vui sướng, nhưng vẫn có chút ngạc nhiên, nhin không được hỏi: “Tiểu cô nương, người sao có thể nhớ rõ như vậy? Ta thì vừa nhớ ra chúng ta cũng chỉ có một lần tiếp xúc mà thôi.”

Tiểu cô nương quay đầu cười, “Vương lão gia toàn thân quý khí, tiểu nhi vừa thấy liền nhớ ngay!” Câu trả lời này tự nhiên hào phóng, vừa không quá nịnh nọt, cũng không làm cho người khác cảm thấy ngả ngớn.

Vương lão gia nghe xong ha ha cười, tuy rằng biết rõ đối phương là có ý nịnh hót mình, nhưng trong lòng lại cực kỳ thoải mái.

Tiểu cô nương nhân cơ hội cười nói: “Không bằng để tiểu nhi vì Vương lão gia đề cử vài loại trà mới đi!”

Vương lão gia sung sướng gật đầu, liên thanh nói: “Được, được, tiểu cô nương có tâm như vậy, ta tin tưởng người!”

Sau một hồi giới thiệu, Vương lão gia mua nửa cân Ky Hỏa, nửa cân Dương Pha, coi như là sinh ý không nhỏ.

Ước lượng thu ngân xong, tiểu cô nương đưa Vương lão gia tới tận cửa, vừa xoay người, liền thấy một thiếu niên mặc áo ngắn vải thô hướng về phía nàng đi tới.

Thiếu niên trên mặt tràn đầy thần sắc bội phục, hăn ngóhng cổ thấy Vương lão gia đã đi xa, lúc này mới quay đầu lại nhìn tiểu cô nương đề thấp thanh âm nói: “Tần Thiên, người thật lợi hại, người làm sao có thể nhớ kỹ tên tuổi của mỗi khách nhân từng mua lá trà của cửa hàng vậy?”

Tiểu cô nương đó là Tần Thiên, nàng tươi cười, hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, “Phạm Thiên, người ngấm lại xem, nếu người đi đến một cửa hàng, người ở cửa hàng đã ngay lập tức có thể nói ra tên của người, còn

nhớ rõ người đã từng mua gì ở cửa hàng, thậm chí ngay cả chính người cũng đã quên mất, người sẽ có cảm nhận như thế nào?”

Phạm Thiên vòng vo đảo đôi mắt tròn, cẩn thận suy nghĩ, một lát sau, nói: “Ta khẳng định sẽ rất cao hứng.”

Tần Thiên cười nói: “Đương nhiên cao hứng rồi, đối phương đem người đặt ở trong lòng, tôn trọng người như vậy, người có thể nào lại mất hứng. Lần sau, thời điểm người cần mua lá trà, cửa hàng đầu tiên nhớ tới nhất định sẽ là nơi này. Ai cũng có tâm lý này cả, người đem khách nhân để ở trong lòng, khách nhân cũng sẽ nhớ tới người!”

Nói xong, Tần Thiên xoay người đi vào cửa hàng, Phạm Thiên đuổi theo nói: “Nhưng mà mỗi ngày khách nhân lui tới nhiều như vậy, ta làm sao có thể nhớ rõ toàn bộ đây!”

“Có lòng muốn nhớ nhất định sẽ nhớ rõ.” Tần Thiên quay đầu nhìn hắt một cái, cười nói: “Nói cho người biết, ta mỗi lần tiếp đón một người khách nhân xong, ta đều ghi nhớ tên của hã cùng trà người đó mua, mỗi ngày sẽ nhẩm lại một lần, ngày qua ngày, dần dần sẽ nhớ rõ!”

Phạm Thiên líu lười: “Tần Thiên, người thực dụng tâm.”

“Khách nhân là áo cơm của chúng ta, không dụng tâm sao được?”

“Khó trách mới chỉ hơn một tháng người đã có thể trở thành tiểu nhị chính, mà ta còn ở chỗ này làm học đồ!” Phạm Thiên uể oải.

Tần Thiên cười vỗ vỗ vai hã: “Nỗ lực lên, tiểu tử, ta cũng từ vậy mà đi lên mà!”

Đang nói, Nhị chương quỳ họ Lý đến trước mặt Tần Thiên, đầu tiên là đối với Phạm Thiên vẫy vẫy tay: “Làm việc đi, làm việc đi!”

Phạm Thiên bất đắc dĩ tránh đi. Chờ Phạm Thiên đi rồi, Lý chương quây quay sang Tần Thiên nhỏ giọng nói: “Pha Hồ trà đưa đến phòng Nhị gia đi.”

Tần Thiên vừa nghe liền đau đầu, lập tức nói: “Lý chương quây, người xem, ta nơi này rất bận việc, nếu không, ta pha trà xong, người kêu Phúc Yên hoặc là Trà Hương đưa đi được không?”

Nhị gia đó là Trang Tín Xuyên, Phúc Yên và Trà Hương là gã sai vặt và nha hoàn của hắn.

Lý chương quây nghe xong lời này, mặt trầm xuống, cười lạnh hai tiếng: “Tần Thiên, ta nói cho người biết, Nhị gia gọi người là để mắt đến người, người cũng không nên có thái độ này a.”

Tần Thiên trong lòng tức giận, nhưng trên khuôn mặt vẫn tươi cười: “Lý chương quây nói gì vậy, ta hiện tại là tiểu nhị ở đại đường, tiếp đón khách nhân mới là việc hàng đầu. Nhị gia đều có người hậu hạ, khi nào thì đến phiên ta đi hiến ân cần, kéo lại dẫn tới đàm tiếu.”

Khi nói chuyện, Tần Thiên thấy một vị công tử thân mặc cẩm bào màu lục, tay cầm chiết phiến đi vào, vội vàng ra nghênh đón, gọi một tiếng: “Tạ công tử, đã lâu không gặp?” Không chút chần chừ bỏ Lý chương quây sang một bên.

Lý chương quây trong lòng buồn bực, lại không thể nề hà, dùng sức “Hừ” một tiếng, xoay người rời đi.

Tần Thiên đi đến bên cạnh Tạ công tử, quay đầu mắt lạnh nhìn bóng dáng Lý chương quây, liếc mắt một cái.

Từ sự kiện lần trước, Tần Thiên liền được thăng thành nhị đẳng nha hoàn, chuyên cùng Đại phu nhân xuất hành. Sau đó, Đại phu nhân thấy

nàng biết chữ, còn cố ý tìm sư phó truyền thụ cho nàng một ít kiến thức về trà, lại để cho nàng cùng các học đồ tiếp đón khách nhân ở đại đường.

Trước đó, Đại phu nhân nói với nàng: “Tần Thiên, ta cuối cùng cũng không nhìn nhầm người, người quả thật là một nha đầu trung thành tận tâm. Ở Trang phủ chúng ta, nô tài không có tâm tuyệt đối không có kết quả tốt, với nô tài trung thành, chúng ta chắc chắn sẽ đối xử tử tế, mà nô tài trung thành lại có năng lực, ta sẽ giúp người đó có cơ hội vận dụng tài năng! Về sau người chỉ cần một lòng một dạ làm việc cho Trang phủ chúng ta, ta có thể cam đoan, tương lai người sẽ trở thành nha hoàn đắc ý nhất toàn Dương Thành!”

Lúc ấy, Tần Thiên thành tâm thành ý, cung kính hướng về phía Đại phu nhân thi lễ, “Tạ Đại phu nhân thưởng thức, Tần Thiên đối phu nhân trung thành trước sau như một, có thượng thiên chứng giám!”

Kỳ thật, cũng đâu có gì rắc rối, việc bọn họ yêu cầu một gia nô coi chủ tử so với tánh mạng bản thân còn quan trọng hơn vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Bọn họ cần một hạ nhân trung thành mà lại có năng lực, mà cái nàng cần là tự do và tôn nghiêm.

Cái gọi là tự do cho tới bây giờ chỉ thuộc về những kẻ mạnh. Chỉ có cố gắng trở thành kẻ mạnh mới có năng lực nắm giữ vận mệnh, nàng mới có thể đạt được mục tiêu của mình.

Bọn họ bất quá là dựa theo nhu cầu, nói trắng ra là chính là lợi dụng nhau mà thôi. Cho nên một ít chi tiết trong đó, cũng không nên để ý quá mức. Tựa như khảo nghiệm lần đó, tuy rằng khiến Tần Thiên rất khó chịu, nhưng cũng vì vậy, nàng mới có được cơ hội này.

Về sau có lẽ còn có rất nhiều thử thách, nhưng mà không quan hệ, khảo nghiệm càng nhiều, đại biểu cho cơ hội của nàng càng nhiều. Nàng tận tâm

làm việc, sống đúng bản chất con người mình, tất sẽ không có gì phải canh cánh trong lòng.

Tần Thiên thật vất vả mới có được cơ hội này, tất nhiên vô cùng cố gắng, ban ngày đi theo sư phó học kiến thức, lại cùng thực hành với các tiểu nhị khác. Buổi tối, nàng cặm cùi ôn lại kiến thức. Sau đó, nàng chiêu đãi khách nhân giúp tiêu thụ tăng lên, một tháng sau, Đại phu nhân thăng chức, nàng trở thành tiểu nhị chính của Trà Hành.

Trong lúc đó, Đại phu nhân đối với biểu hiện của nàng cũng không nói thêm gì, chỉ chậm rãi quan sát nàng, huấn luyện nàng. Tần Thiên cũng thực an tĩnh, mặc kệ bảo nàng làm cái gì, nàng đều cố gắng hết sức làm tốt nhất. Cứ như vậy, trong đám tiểu nhị ở Trà Hành, Tần Thiên dần dần bộc lộ tài năng, đồng thời cũng khiến cho Nhị thiếu gia Trang Tín Xuyên chú ý.

Có lẽ Trang Tín Xuyên nhận ra Đại phu nhân rất coi trọng nàng, nhiều lần tìm cơ hội mượn sức nàng. Kỳ thật, đối với Trang Tín Xuyên, Tần Thiên mới đầu còn không biết nên dùng thái độ như thế nào mà đối đãi.

Nàng là người bên cạnh Đại phu nhân, đương nhiên cùng với Nhị phòng nên phân biệt rõ ràng. Nhưng mà Nhị thiếu gia ở Trang phủ địa vị cao cả, đặc tội hãn đối với chính mình rất bất lợi. Vốn định ứng phó một chút, lưu lại chút mặt mũi là được, coi như kiểu xã giao không thể tránh được giống như ở kiếp trước, tin tưởng loại chuyện này Đại phu nhân cho dù biết cũng có thể hiểu và thông cảm. Nhưng không nghĩ tới tên Trang Tín Xuyên này chính là một kẻ cầm thú, vừa thành thân không lâu, thế nhưng nhân cơ hội bảo nàng tới đưa trà lại đối với nàng ngôn ngữ ngả ngớn, động chân động tay. Tần Thiên ngay sau đó không bao giờ dành thời gian mà tiếp xã giao với loại người này nữa!

Đặc tội cũng đành chịu. Khế ước bán mình của nàng ở trong tay Đại phu nhân, nàng chỉ cần một lòng một dạ đối với Đại phu nhân thật tốt là được

rồi. Cho dù Đại phu nhân giao ra vị trí gia chủ, tin tưởng bà cũng sẽ không bạc đãi nàng.

Thời điểm Tần Thiên nghĩ đến xuất thần, một thanh âm thuần hậu sát bên tai đánh gãy suy tư của nàng, “Ôi chao? Tiểu nha đầu, một thời gian không gặp, người đã trở thành tiểu nhị rồi sao?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 34: Ghen tị

Tần Thiên phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn lại, đầu tiên là nhìn thấy chiết phiến màu trắng, trên chiết phiến có đề vài chữ to, nét chữ rồng bay phượng múa.

“Giục ngựa độ vách núi đen giương cung bắn hồ nguyệt.”

Chữ viết kiên cường, lại mạnh mẽ hữu lực.

Phía dưới cây quạt có giắt một khối thủy tinh trong suốt hình thú, dưới thủy tinh lại là một viên châu mã não ónh nhuận, màu đỏ trong, nhìn qua vô cùng hoa lệ.

“Tiểu nha đầu, ta đang nói chuyện với người đó.” Đối phương dường như có chút không kiên nhẫn.

Tần Thiên ngẩng đầu, liền thấy một đôi con người đen sáng ngời, mày rậm, anh khí bức người. Đúng là Tạ công tử lần trước đã làm khó dễ Phạm Thiên.

Lần này, phía sau hắn còn có một gã tùy tùng đi theo. Nam tử này dáng người giống hắn rất cao to, hơi lớn tuổi, ngũ quan thô cuồng, ánh mắt lãnh lợi, trên hai má đều có vết sẹo, nhìn qua có chút đáng sợ. Bất quá có người như vậy đứng phía sau hắn, càng khiến hắn ngọc thụ lâm phong, uy vũ bất phàm.

Tần Thiên vội vàng lui ra phía sau từng bước, hướng tới Tạ công tử làm lễ, cười nói: “Tạ công tử, tiểu nhị chậm trễ, Tạ công tử mời vào.” Nói xong

vươn tay tỏ ý mời vào, đưa hắc tiễn vào đại đường.

Bên cạnh, một gã tiểu nhị hơn hai mươi tuổi, tế mi tế mắt tên Đức Quý thấy Tạ công tử tiến vào, biết hắc ra tay hào phóng, lần trước đã thưởng cho tiểu nhị pha trà là hắc, vừa ra tay là một nắm bạc vụn, cho nên rất muốn từ trong tay Tần Thiên đoạt lấy khách nhân của nàng. Lập tức hắc ý vào chính mình làm đã lâu, đi đến bên cạnh Tạ công tử, xoay người cười nói: “Tạ công tử, một thời gian không thấy, công tử trông càng có tinh thần, hôm nay không bằng để tiểu nhị ta đến tiếp đón công tử?”

Tần Thiên làm sao không biết dụng ý của hắc, bất quá trước mặt khách nhân cũng khó mà nói điều gì, hơn nữa tiền lương của tiểu nhị cũng không phải trích phần trăm từ doanh thu, không nên vì một chút tiền thưởng mà đối kháng với bọn họ, dù sao bọn họ cũng là tiền bối.

Nghĩ vậy, Tần Thiên chuẩn bị thoái lui, nào biết Tạ công tử này lại lên tiếng: “Không cần người, để tiểu nha đầu này tiếp đón là tốt rồi.”

Đức Quý vuốt mũi, cười gượng hai tiếng, lại trừng mắt nhìn Tần Thiên bên cạnh liếc một cái, phần nộ tránh ra. Hắc đi đến bên cạnh một tiểu nhị tên Đại Hồng, nhìn bóng dáng Tần Thiên tiếp đón Tạ công tử, hừ một tiếng: “Cũng không biết Đại phu nhân nghĩ như thế nào, lại để cho tiểu nha đầu kia đứng tiếp đón ở đại đường, nếu biết là đến mua trà thì không nói, không biết, còn tưởng rằng chúng ta bán là...” Nói tới đây, trên mặt biểu lộ sự khinh thị.

Tần Thiên chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã được thăng thành tiểu nhị chính. Hơn nữa biểu hiện xuất sắc, lập tức đứng đầu nhóm tiểu nhị, vì vậy mấy tiểu nhị này trong lòng sớm đã có chút không thoải mái.

Đại Hồng nhìn bóng dáng Tần Thiên liếc mắt một cái, đến gần bên tai của Đức Quý, đè thấp thanh âm nói: “Ta cũng không tin nàng có bản lĩnh thật sự, còn không phải ý vào chính mình có vài phần tư sắc, đối với nam

nhân cười một cái so với chúng ta nói toạc mồm mép đều hơn hẳn! Cứ như vậy, Trà Hành chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ bị đàm tiếu!”

“Người chờ đi, đợi đến lúc thực sự có chuyện xảy ra, phu nhân sẽ phải hối hận về quyết định của bà!”

“Khách nhân đến đây, trước tiếp đón khách nhân quan trọng hơn.” Hai người thế này mới ngừng nói, vội vàng tiếp đón khách.

Bên này, Tần Thiên hướng Tạ công tử cười nói, “Tạ công tử, lại đến Dương Thành du ngoạn sao? Lần trước mua trà về có hợp ý hay không, lúc này cửa hàng đã có lá trà mới, Tạ công tử có muốn xem thử vài giống trà khác?” Nói xong, liền giới thiệu với Tạ công tử vài loại lá trà, về tính chất của lá trà, nơi sản sinh tất nhiên là thuộc như lòng bàn tay, vô cùng lưu loát.

Tạ công tử mặt lộ thần sắc kinh dị: “Nha đầu, lần trước khi gặp người, người dường như không hiểu biết thế này, bất quá mới qua một thời gian ngắn ngủi, người đã biết được nhiều như vậy?”

Tần Thiên hé miệng cười, “Cũng không có gì khó khăn, nếu dụng tâm nhất định có thể thành công.”

Tạ công tử cầm trong tay chiết phiến “Xoẹt” một cái thu lại, tư thái tiêu sái hào sảng, hẳn đem cây quạt chỉ hướng Tần Thiên, cười nói: “Lời này ta thích nghe!” Nói xong, hơi hơi cúi đầu nhìn nàng, hai mắt hắc bạch phân minh: “Tiểu nha đầu người, trí tuệ cùng khí độ so với một ít nam nhân khác không hề kém cỏi, có điều, nữ tử chung quy vẫn là nữ tử, xuất đầu lộ diện như thế, đối với người cũng không phải là một chuyện tốt.”

Những lời này, ở thời điểm Đại phu nhân để cho nàng ra đại đường tiếp đón khách nhân, cũng đã nói qua, lúc ấy Đại phu nhân nói: “Người đến đại đường rồi đàm tiếu tất sẽ không ít, người có sợ hãi không?”

Tần Thiên nhìn Tạ công tử mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Ta vốn không phải là thiên kim nhà giàu, cũng không phải tiểu thư khuê các, ta sợ gì mà không xuất đầu lộ diện? Trước mặt bao người, ta thân làm việc chính đáng, cho dù có đàm tiếu, ta cũng không sợ!”

Đại phu nhân lấy thân phận quả phụ, có thể đứng vững trước lời đàm tiếu của thế nhân, vẫn kiên trì đến bây giờ, nay cũng không phải đã được đại đa số người tôn trọng hay sao? Nàng là một tiểu nha đầu thì sợ cái gì, nàng lại không sợ tổn hại đến khuê danh, sau này sẽ gả không được. Xuyên qua thành gia nô, lại phải vất óc nghĩ làm thế nào mới có thể gả cho một nam nhân tốt, không bằng nắm lấy cơ hội trước mắt, vì chính mình thu xếp thật tốt.

Hơn nữa sau lưng có Đại phu nhân làm chỗ dựa, càng không cần lo lắng mấy vấn đề này.

Tạ công tử nghe xong lời này, cười ra tiếng, “Thân làm chuyện chính đáng, ha ha, nha đầu người tính khí rất hợp với ý ta!”

Tần Thiên thấy hân vui vẻ, nhân cơ hội nói: “Không bằng để tiểu nhị giới thiệu mấy giống trà mới cho Tạ công tử thử xem? Tạ công tử cảm thấy nếu tốt, có thể mua nhiều chút mang về, ẩm thực phương bắc nhiều dầu mỡ, uống trà sẽ giúp thanh lọc và tiêu hóa tốt, đồng thời cũng là một tặng phẩm cao quý!”

“Chim chóc trên cây chỉ sợ đều bị người dỡ xuống dưới!” Tạ công tử nhìn nàng nhếch miệng cười, ánh mắt lóe sáng, gương mặt anh tuấn hình như có chút sáng rọi, làm cho Tần Thiên hơi hơi sửng sốt.

Rất nhanh, Tần Thiên liền phục hồi tinh thần, hướng về phía Tạ công tử tay ra ý mời: “Tạ công tử, mời đi vào nhã gian bên này, sẽ có chuyên gia tiếp đón công tử nhắm nháp các loại trà ngon!” Nói xong, đưa hân tiến vào nhã gian, giao cho tiểu nhị bên trong phụ trách.

Từ sau khi Tần Thiên đến Trà Hành làm việc, Đại phu nhân liền tiếp thu đề nghị của Tần Thiên, ở đại đường phía đông, mở một nhã gian, trang trí cách điệu, rất được khách nhân hoan nghênh, cũng kích thích khách nhân mua trà. Vào đầu tháng, Đại phu nhân phát tiền lương cho Tần Thiên, đó là ba lạng bạc, trong đó hai lạng bạc là tiền lương của nhị đẳng nha hoàn, còn lại là thưởng cho đề nghị của nàng.

Lúc ấy bạc thu về sau khi hòa vốn vì mở ra nhã gian mới có mười mấy lạng bạc, thiếu chút nữa bị lỗ, Tần Thiên được nhận những ba lạng bạc, tất nhiên rất cao hứng, nghĩ về sau càng phải để nhiều tâm tư vào việc kinh doanh của Trà Hành, cũng có thể càng được thưởng nhiều bạc. Như vậy chẳng bao lâu, nàng có thể tự chuộc thân!

Thời điểm Tần Thiên đưa Tạ công tử tiến vào nhã gian, một gã mặc áo bào dài màu xám, có vẻ là văn nhân tầm bốn mươi tuổi cùng với vài nam tử khác đi vào. Vốn chuẩn bị đi tiếp đón, Đức Quý vừa thấy khách nhân là hăn, vội vàng xoay người trốn một bên, kéo Đại Hồng qua bên cạnh nói: “Lũ tú tài nghèo kiệt hủ lậu chỉ thử trà mà không mua lại tới nữa, lần trước bị hăn phiến đến chết mà chỉ mua một hai lạng trà, làm mất không ít thời gian và công sức của ta, cuối cùng còn bị hăn mắng cho sa sả, lần này ta sẽ không làm công cụ phát tiết cho hăn nữa đâu.”

Lý tú tài tự cho mình tài cao lại chỉ uống thử mà không mua, tính tình dễ buồn giận, xảo quyệt lại không tốt, Đại hồng cùng các tiểu nhị khác đều đã từng chịu khổ khi tiếp Lý tú tài lúc này đều lui ra một bên, làm bộ như bề bộn nhiều việc, ai cũng không muốn đi tiếp đón hăn.

Đức quý quay đầu nhìn, thấy Tần Thiên từ nhã gian bên kia đi ra, lập tức nhãn châu chuyển động, một chủ ý hình thành trong lòng, hăn hướng về Tần Thiên ngoắc nói: “Tần Thiên, có khách, người đi tiếp đón đi!”

Người không phải cười rất vui vẻ sao? Không phải ngay cả Đại chương quỹ đều nói người có tài năng sao? Tốt lắm, ta thật muốn nhìn xem người

hay khoe khoang khả năng của mình sẽ thất bại như thế nào ở trước mặt tên
tú tài này!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 35: Thuật nghiệp hữu chuyên công (Ai cũng có chuyên môn của mình)

<tbody> Đây là lần đầu tiên Tần Thiên gặp Lý tú tài, không biết tính tình của hắn, nhưng thấy Đức Quý rõ ràng đang rảnh rỗi, lại gọi nàng qua, rồi lại thấy bên cạnh một số tiểu nhị khác sắc mặt khác thường, liền biết khách nhân này nhất định có vấn đề.

Vốn định tìm cái cớ không tiếp, nhưng nàng chợt nghĩ tới, trong khoảng thời gian này, tuy rằng biểu hiện của nàng rất xuất sắc, nhưng bọn tiểu nhị Trà Hành bởi vì nàng là nữ nhân mà có chút xem thường, đàm tiếu sau lưng không ít. Nàng tuy rằng không cần ai cũng phải yêu quý mình, nhưng có đôi khi quay đầu nhìn thấy bọn họ nhìn mình ý tứ không nói rõ, ánh mắt cũng thể hiện sự chán ghét. Nếu muốn mọi người nhận thức tài năng của bản thân, nàng phải thể hiện bản lĩnh thật sự mới được!

Chỉ cần giải quyết được nan đề mà mọi người đều công nhận, ai còn dám hoài nghi đối với năng lực của nàng?

Nghĩ vậy, Tần Thiên mỉm cười đi đến trước mặt Lý tú tài, hơi cúi hạ nói “Vị khách quan này, muốn mua lá trà gì, có cần tiểu nhị giới thiệu cho ngài một chút hay không?”

Lý tú tài sau khi tự tiến vào, sắc mặt vốn không tốt, phải đứng chờ một lúc, trong lòng càng tức giận, giờ phút này nhìn thấy Tần Thiên, lập tức tay áo phất một cái, nâng cằm lên, từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng: “Trà là độc vật, không uống còn tốt hơn!”

Lời này của hắn có điểm nặng nề, lập tức khiến các khách nhân khác chú ý, lập tức tất cả mọi người dừng mua bán, hướng tới vây quanh hắn.

Trong đó một người hiển nhiên nhận ra hắn, lên tiếng nói: “Lý tú tài, người cũng không nên nói năng linh tinh. Chúng ta đều đã uống trà vài chục năm, chẳng lẽ chúng ta đều uống thuốc độc cả mấy chục năm nay sao?”

Những người khác, có bác bỏ, cũng có nghi vấn, cũng có ồn ào bàn tán.

Lý tú tài đứng ở trung tâm đại đường, thấy chung quanh mấy chục người đều chú ý tới mình, trong lúc nhất thời có vẻ rất đắc ý.

Tần Thiên thấy tình hình như vậy có chút sốt ruột, quay đầu thấy bọn tiểu nhị một bộ dáng đang xem náo nhiệt, trong lòng không khỏi lại có chút tức giận, chỉ có Phạm Thiên lặng lẽ đi đến bên cạnh, nói với nàng: “Tần Thiên, Lý tú tài này là khách nhân khó hầu hạ nhất, nơi này mỗi một tiểu nhị đều e sợ hắn! Ta giúp người đi gọi Đại chương quỹ đến!” Nói xong, Phạm Thiên quay đầu bước đi.

Tần Thiên nhìn bóng dáng hắn nhanh chóng rời khỏi, trong lòng rất cảm kích, tiểu tử này, thật đúng là người thành thật tốt bụng.

Quay đầu nhìn thấy Đức Quý vui sướng khi người gặp họa, trong lòng lại toát ra lửa giận. Nếu nàng thật sự phải đợi Đại chương quỹ lại đây thu phục khách nhân này, chỉ sợ về sau những tiểu nhị đó chắc chắn sẽ luôn xem thường mình!

Nghĩ vậy, Tần Thiên thoáng trầm tư một hồi, trong lòng liền có chủ ý.

Bên kia, Lý tú tài vội vàng trả lời những khách nhân: “Thật đúng là như thế, bản tú tài ta không cần kiếm nửa phần bạc từ các người, cùng Trang phủ cũng không cừ không oán, không cần phải nói dối lừa gạt người.

Chính là lá trà này, thật sự không phải thứ tốt, uống nhiều không bằng uống ít đi một chút, uống ít đi không bằng không uống.”

Vừa dứt lời, bên cạnh bỗng nhiên vang lên thanh âm thanh thúy, “Tú tài lão gia nói lời này liệu dựa vào căn cứ nào? Tiểu nhị tuy rằng tin tưởng nhân phẩm của tú tài lão gia, nhưng ở Trà Hành nhiều người thảo luận sẽ đưa ra rất nhiều ý kiến khác nhau. Chỉ có nói rõ mới có thể khiến người tâm phục khẩu phục. Các vị lão gia, các ngài nói, lời này của tiểu nhị có đúng hay không?”

Mọi người theo phương hướng thanh âm phát ra nhìn lại, thấy là một tiểu nha đầu mười lăm, mười sáu tuổi. Một số khách quen đã nhận ra, đây đúng là tiểu nhị Tần Thiên ở Trà Hành.

Lý tú tài chờ chính là những lời này, chỉ có như thế, mới có thể thể hiện được sự bác học của hần. Hần nhìn về phía Tần Thiên, vừa thấy là một tiểu nha đầu, trong ánh mắt có chút khinh thị, không chút hoang mang phát phát tay áo, lớn tiếng nói: “Trong Trà kinh, có danh xưng ‘Nhất trà, nhị giả, tam sam, tứ trà, ngũ suyễn’. Đây đều tên là trà, nhưng tính chất không giống nhau. Nếu xét về tính thực dụng mà nói, trừ tác dụng giải khát bên ngoài, hoàn toàn không có ưu việt gì. Sách cổ lại có nói: trà là một thức uống, nếu uống hàng ngày, về sau, chắc hẳn nguyên khí sẽ bị tổn hại, khó lưu thông máu, hoặc có đờm, hoặc bị trướng bụng, hoặc bị teo cơ, hoặc bị sán hà. Uống nhiều sẽ buồn nôn, choáng váng, có thể bị đau bụng, gây ra đủ loại nội thương, trà nào cũng chỉ làm hại thân thể. Mà người thường lại không biết điều này, cứ uống thường xuyên chắc chắn sẽ bị bệnh. Thượng cổ nhiều người sống thọ, cận đại thọ lại không lâu dài, chính vì trà rượu linh tinh ngày ngày uống vào, tổn hại đến cơ thể, đến nỗi ảnh hưởng đến tuổi thọ! Mọi người nghe mà xem, trà hẳn dẫn đến bách bệnh, có thể đoán nhân thọ, không phải độc vật thì là cái gì? Ta lúc trước chính vì uống trà mua ở đây, bị thượng thổ hạ tả, nằm hơn tháng trời!”

Lý tú tài lời này nói ra hùng hồn, bén nhọn hữu lực, lập tức kích động cảm xúc của mọi người, lập tức một số người ở bên cạnh kêu lên: “Trách không được gần đây ta có cảm giác cơ thể không được thoải mái, hóa ra là do trà gây ra, vậy mà ta hàng tháng còn tiêu tốn nhiều bạc như vậy, về sau không mua nữa!”

“Ta cũng nhận thấy gần đây thân thể mình không khỏe!”

“Chính là, xem ra về sau không nên uống trà nữa!”

Mọi người thấy Lý tú tài nói ra đạo lý rõ ràng, nghe xong đã tin hẳn bảy tám phần.

Lý tú tài thấy mình tạo nên ảnh hưởng lớn như vậy rất đắc ý, nghĩ tới không bao lâu nữa lời này có thể truyền khắp toàn thành, thậm chí cả nước, mỗi người biết được sẽ nói hể Lý tú tài bác học đa tài, đến lúc đó xem ai còn dám coi khinh hể! Nhất thời không khỏi cao hứng rung đùi đắc ý.

Lúc này, động tĩnh ở đại đường đã kinh động đến hậu viện. Đại phu nhân cùng Trang Tín Xuyên từ hậu viện đi ra, Phạm Thiên cũng tìm được Lưu chương quỹ, chỉ vào Tần Thiên bên kia sốt ruột nói với Lưu chương quỹ: “Đại chương quỹ, chính là ở kia, người xem xem, thật sự hể bắt nạt người quá đáng!”

Trang Tín Xuyên nhìn cả sảnh đường ồn ào, đã không còn tính nhẫn nại, sai sử gã sai vặt bên cạnh: “Nhanh đi, đem tên tú tài nghèo kiết hủ lậu kia đánh bay ra ngoài! Hể ta không phải đang quấy rối sao?”

“Chậm đã!” Đại phu nhân lớn tiếng quát ngưng gã sai vặt cùng Đại chương quỹ, “Tần Thiên không phải đang tiếp đón sao?”

“Tần Thiên?” Trang Tín Xuyên quay đầu nhìn về phía Đại phu nhân, có chút bất khả tư nghị: “Ta biết Tần Thiên là người của Đại nương, nhưng mà có phải Đại nương đã quá coi trọng nàng hay không? Một nha đầu như

nàng ta có thể xử lý được loại sự tình này sao? Nếu tùy ý để tú tài này nói hươu nói vượn, để mấy lời này truyền ra ngoài, về sau Trà Hành chúng ta làm sao buôn bán được nữa?”

Tuy rằng Trang Tín Xuyên vẫn nghĩ biện pháp âm thầm mượn sức Tần Thiên, nhưng chỉ vì nàng là thân tín của Đại phu nhân, cũng không có nghĩa hăn thật sự cho rằng nàng có năng lực gì cả.

“Có thể xử lý hay không, nhìn xem là biết.” Đại phu nhân nhìn Tần Thiên trong đám người, mỉm cười.

Trang Tín Xuyên thấy Đại phu nhân kiên trì, cũng không biết nói gì, hăn nhìn về bóng dáng yếu điệu ở phía trước, nghĩ rằng, Đại nương nắm chắc như vậy, chẳng lẽ tiểu nha đầu này thật sự có năng lực?

Mà bên kia, Tạ công tử cùng tùy tùng cũng từ nhà gian đi ra, đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Nam tử mặt đầy sẹo ở bên tai Tạ công tử nhỏ giọng nói một câu: “Công tử, lão gia đã hẹn Vận sử đại nhân ở Vọng Giang lâu, đã sắp đến giờ rồi.”

Tạ công tử tràn đầy hứng thú nhìn Tần Thiên đứng trong đám người cười khanh khách, khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ lay động cây quạt, không chút hoang mang nói: “Đừng nóng vội, xem xong một màn này rồi hãy đi!”

Trong đám người.

Thời điểm Lý tú tài đang kỳ quái suy nghĩ, thanh âm thanh thúy của Tần Thiên lại vang lên: “Tú tài lão gia, ngài không khỏi nói chuyện có chút giật gân rồi!”

Lý tú tài tức giận vung tay: “Tiểu nha đầu này, ngươi thì biết cái gì? Cũng dám nghi ngờ bản tú tài ta!”

Tần Thiên mỉm cười, nói: “Thuật nghiệp hữu chuyên công, nói đến chi, hồ, giả, dã, Tứ Thư Ngũ Kinh, ta vạn vạn lần cũng không bì kịp tú tài lão gia. Nhưng mà luận khởi về lá trà, ta dám nói, có rất ít người có thể đàm luận với Trà Hành tiểu nhị chúng ta!”

Lúc này Lý tú tài đang hăng say, bỗng nhiên bị người khác gây sự, sao lại không bức bối, vốn định phát giận, nhưng thấy đối phương là nữ tử, lại đang hé ra khuôn mặt tươi cười, tức giận cũng không thể phát tiết, lập tức trưởng đỏ mặt nói: “Được, bản tú tài thật muốn nghe thử xem, tiểu nha đầu nhà ngươi liệu có cao kiến gì!”

Người vây chung quanh thấy Tần Thiên diện mạo thanh tú, tươi cười đáng yêu, tiểu nha đầu này cũng dám khiêu chiến tú tài, đều thấy thú vị, huyên náo ồn ào, thúc giục nàng mau nói.

Phía sau, Đại phu nhân trên mặt vẫn mang mỉm cười, bình bình tĩnh tĩnh, Trang Tín Xuyên cũng thấy khá hứng thú, kêu gã sai vặt đem ghế dựa đến. Bên này, Tạ công tử phe phẩy cây quạt, khuôn mặt cũng đầy ý cười.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 36: Khoan dung mà độ lượng

<tbody> Trong nhất thời, mọi ánh mắt đều tập trung trên người Tần Thiên.

Tần Thiên hướng nhìn mọi người, đôi mắt đen lúng liếng nhanh chuyển, khóe miệng hiện lên nụ cười ngọt ngào. Mọi người tâm tình đang mong chờ được xem náo nhiệt, nhưng thấy nàng ở trước mắt bao người vẫn bình tĩnh như cũ, không có nửa điểm kích động, trong lòng bắt đầu thu hồi sự khinh thường, chờ mong Tần Thiên nói tiếp.

Tần Thiên nhìn về phía Lý tú tài, chậm rãi cười nói: “Tú tài lão gia không phải không có đạo lý...”

Nghe đến đó, Lý tú tài lại ngẩng đầu lên, đặc ý “Hừ” một tiếng, vốn định khoe khoang một câu, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, giọng điệu Tần Thiên bỗng nhiên chuyển: “Nhưng mà... Trà kinh có câu, ‘Tục uống trà, có từ thời Thần Nông, truyền sang Chu công nước Lỗ’, có thể thấy được trà là vật đã có từ hai ngàn năm về trước. Một vật có thể được lưu truyền lâu như vậy, không phải không có đạo lý. Tú tài lão gia lời nói nhìn qua dường như rất thuyết phục, nhưng lại xem nhẹ một chữ ‘Độ’!”

Từ lúc cùng sư phó học tập tri thức về trà, Tần Thiên mới phát hiện, lịch sử của thế giới này cùng thế giới kia của mình có rất nhiều điểm tương tự, ngay cả một số nhân vật lịch sử cũng giống nhau.

“Độ? Độ là ý gì?” Trong đám đông có người vội hỏi.

Tần Thiên khoe miệng tươi cười càng sâu sắc, hai má lúm đồng tiền lấp ló, đôi mắt to vụt sáng, mang vẻ tinh linh đáng yêu, làm cho người ta tìm lòng không được sinh ra yêu thích.

“Thế gian vạn vật đều chú ý đến một chữ “Độc” này, nói cách khác, ví dụ cơm ăn quá nhiều cũng không phải là tốt. Nhưng đó đâu phải lỗi của cơm gạo? Trà cũng giống vậy, chỉ cần dùng một lượng vừa phải thì có thể kéo dài tuổi thọ, là linh dược chống lại bệnh tật. Còn như theo lời của tú tài lão gia, trà là độc vật, làm hại đến thân thể...!”

Nói tới đây, Tần Thiên tiến lên từng bước, nhìn về phía mọi người cười nói: “Là độc vật vẫn là linh dược, kỳ thật đều là do các vị lão gia sử dụng, không thể bởi vì chính mình không kiểm soát tốt, lại đem trách nhiệm đổ lên đầu lá trà, có phải hay không?”

“Có đạo lý, tiểu cô nương nói có đạo lý.” Mọi người đều gật đầu.

Lý tú tài không phục, tiến lên, lớn tiếng nói: “Nói xạo, chỉ là nói xạo. Độc vật chính là độc vật, uống nhiều uống thiếu, kiểu gì cũng trúng độc chỉ là nặng hay nhẹ mà thôi. Mọi người không nên tin lời của nàng ta, nàng ta là người của Trà Hành, tất nhiên phải nói như vậy rồi!”

Tần Thiên quay đầu lại, thẳng tắp nhìn về phía Lý tú tài, trên mặt tươi cười không thay đổi, thanh âm đã có chút trầm, “Xin hỏi tú tài lão gia, mỗi ngày uống trà, giờ nào uống, trước khi ăn uống hay là sau khi ăn xong mới uống?”

Lý tú tài bất quá là chỉ là một kẻ mọt sách cũng không hẳn giỏi về ngôn luận cãi lý, chỉ muốn mượn cơ hội này biểu hiện bản thân, cũng không có nghĩa hẳn có nghiên cứu về trà. Lúc này Tần Thiên đột nhiên hỏi, trong lúc nhất thời không biết đối phương có dụng ý gì, lập tức thành thật trả lời.

“Bản tú tài ta mỗi ngày uống 7, 8 chén trà, giờ nào cũng uống, trước hay sau khi ăn xong cũng đều uống!” Nói xong lại cười lạnh: “Chẳng lẽ uống

chén trà còn phải để ý đến giờ hoàng đạo hay sao?”

Tần Thiên nhướn một bên lông mày, vỗ tay cười nói: “Tú tài lão gia lời này đúng phân nửa, uống trà tuy rằng không cần nhìn canh giờ, nhưng tuyệt đối phải chọn thời điểm!” Nói tới đây, lại xoay người nhìn mọi người, tiếp tục nói: “Trà tuyệt đối không được uống trước khi ngủ hoặc khi bụng rỗng, trước khi lên giường mà uống trà sẽ ảnh hưởng giấc ngủ, bụng rỗng mà uống trà sẽ làm hại đến thân thể, gây trở ngại tiêu hóa, nghiêm trọng còn có thể khiến tim đập nhanh, đau đầu, chính là biểu hiện bị say trà. Hơn nữa hiện tại thời tiết nóng bức, nước trà pha không nên vượt qua 12 canh giờ, nếu không rất dễ gặp hiện tượng thượng thổ hạ tả!”

Nói đến đây, Tần Thiên quay đầu lại nhìn Lý tú tài liếc mắt một cái, Lý tú tài có chút chột dạ quay đầu.

Một ít người nhìn thấy, lập tức cười ra tiếng: “Lý tú tài, hóa ra người uống trà để qua đêm sao!”

Lý tú tài hé ra mặt trướng đỏ bừng, muốn phản bác, lại không thể nói nên lời. Tính bỏ chạy, đường lại bị mọi người chặn lại, trong lúc nhất thời xấu hổ không thôi.

“Lại có, uống trà kỵ uống trà quá nóng hoặc quá lạnh. Uống quá nóng sẽ bị trệ hàn, uống quá lạnh sẽ bị tụ đờm, kỵ uống quá nhiều lần trong ngày, pha trà nhiều hơn ba bốn lần, uống vào sẽ bị trúng độc tố. Còn có, kỵ trước khi ăn uống trà và sau khi ăn lập tức uống trà.”

Bên kia, Tần Thiên hướng về mọi người tiếp tục nói, tay phải của nàng hơi hơi khoa tay múa chân, mi phi sắc vũ, hai mắt phát sáng. Khi nói chuyện, một loại linh khí bức nhân lộ ra, hơn nữa dung nhan của nàng cũng không tầm thường, tươi cười thân thiết đáng yêu, thanh âm như châu lạc ngọc bàn, thanh thúy êm tai, tất cả điều này đều hình thành nên sức quyến rũ độc đáo, hấp dẫn tất cả ánh mắt mọi người.

Trong lúc nhất thời, đại đường im ắng, chỉ có Tần Thiên nói liên tục không ngừng, thanh âm lưu sướng lạnh lẽ.

“Nói tới điểm tốt của lá trà, lá trà không chỉ giúp nâng cao tinh thần, thanh lọc giải nhiệt, tiêu thực tiêu đờm, còn có thể giảm béo, trừ bỏ phiền muộn, giải rượu, giải khát, hạ hỏa. Hơn nữa, còn có thể kéo dài tuổi thọ, phòng trừ bệnh tật, nữ nhân uống trà, còn có thể giúp giảm béo, đối với bảo dưỡng làn da cũng rất tốt! Nhưng mà, uống trà tốt nhất là hai lần một ngày, có thể uống ba bốn lần là tối đa, phương bắc là địa phương nấu ăn nhiều dầu mỡ, nhiều nhất cũng không thể vượt quá bốn lần. Vượt qua số lượng này, trà sẽ thật sự trở thành độc vật!”

Mọi người nghe gật đầu không ngừng, vui lòng phục tùng, mà bọn tiểu nhị vốn xem thường Tần Thiên, lúc này đều là khiếp sợ không thôi, đạo lý đó bọn họ có biết, nhưng nghe nói liên mạch như vậy cũng chưa từng nghe qua, cho dù biết một phần kiến thức đó, bọn họ cũng không thể nói ra có trật tự, có đạo lý rõ ràng như vậy.

Bất tri bất giác, bọn họ nhìn về phía Tần Thiên trong ánh mắt kính dị đồng thời mang theo tia bội phục!

Lúc này, Lý tú tài đang rất xấu hổ. Vốn định làm náo động một phen, lại không nghĩ rằng bị một tiểu nha đầu cãi lý á khẩu không trả lời được, hắn vừa thẹn vừa quẫn, lấy tay áo che mặt, muốn vụng trộm chuồn đi. Nhưng mà có người già chuyện không chịu buông tha hắn.

Có người kéo lấy ống tay áo của hắn, nói: “Lý tú tài, trà nếu không phải là độc vật, người dù sao cũng phải mua một chút, có điều cần phải đem những điều tiểu cô nương đây ghi tạc trong lòng, đừng bao giờ uống trà để qua đêm nữa!”

Mọi người cười ha ha, Lý tú tài hận không thể tìm lỗ chui xuống.

Nhưng lúc này, Tần Thiên lại tiến lên hướng về Lý tú tài hơi hạ thân, nói: “Tiểu nhị cảm tạ những lời chỉ điểm của tú tài lão gia!”

Lý tú tài nghĩ Tần Thiên muốn châm chọc hẳn, mặt tái đi, chỉ vào Tần Thiên tức giận đến nói không ra lời.

Tần Thiên lại ngẩng đầu nhìn Lý tú tài thành tâm thành ý nói: “Tú tài lão gia, lời của tiểu nhị đều xuất phát từ chân tâm, tú tài lão gia có lòng nghĩ đến mọi người, cũng là dịp để chúng ta cảnh tỉnh. Lúc bán trà từ trước tới nay, chúng ta đều xem nhẹ việc thuyết minh cho khách nhân những điều này, cũng vì như thế nên mới khiến tú tài lão gia bị bệnh, kỳ thật do chúng ta không đúng! Về sau Trà Hành chúng ta sẽ nói cho mọi người biết cách uống trà đúng, trong tương lai nếu mỗi người đều có thể nhờ uống trà mà cường kiện thân thể, kết quả này tất có một phần công lao của tú tài lão gia!”

Không bức người quá đáng, khoan dung mà độ lượng, lưu lại mặt mũi cho đối phương, chính là mở đường lui cho chính mình. Đây vốn là nguyên tắc xử sự của Tần Thiên.

Mọi người nghe Tần Thiên nói như vậy nhớ tới nếu không phải do Lý tú tài nói ra, họ sẽ không thể biết nhiều như vậy, trong lúc nhất thời lại thu hồi cười nhạo trong lòng, có người thậm chí hướng Lý tú tài chấp tay nói lời cảm tạ.

Lý tú tài thấy vậy, sắc mặt mới chậm rãi hòa hoãn, nhìn về phía Tần Thiên ánh mắt có chút cảm kích.

“Tần Thiên lời này thật vừa lòng ta!” Bỗng nhiên, một người cười lớn đi tới, Tần Thiên nghe tiếng nhìn lại, thấy là Lưu chương quỹ.

Lưu chương quỹ đầu tiên là khen ngợi nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, sau đó quay đầu hướng về Lý tú tài chấp tay thở dài, nói: “Lưu mỗ thay thế ông chủ cảm tạ Lý tú tài chỉ giáo, còn cầu tú tài chữ viết đẹp, đem cách

uống trà viết lên giấy, sau đó sẽ đem đặt trong đại đường, giúp cho mọi người có thể hiểu biết chính xác phương pháp uống trà!”

Lý tú tài mừng rỡ, Thịnh Thế là Trà Hành lớn nhất của Dương Thành, ở trong này lưu lại bút tích của mình, chẳng phải là việc rất vinh quang hay sao, lập tức gật đầu đáp ứng.

Lưu chương quỹ gọi người lấy giấy bút, Lý tú tài trước mặt mọi người đem những lời Tần Thiên vừa nói viết xuống, tất nhiên là dùng mười phần bản sự, chữ viết ra thật sự rất đẹp!

Viết xong, Lưu chương quỹ lại sai người chọn lá trà tốt tặng Lý tú tài, Lý tú tài cười nhận lấy, một trường phong ba tại nơi này đã tan vào không khí. Sau đó, Tần Thiên cùng Lưu chương quỹ đưa Lý tú tài tiễn ra tận cửa.

Khi Lý tú tài chuẩn bị bước ra, bỗng nhiên xoay người, hướng về Tần Thiên vái chào, nhẹ giọng nói: “Đa tạ cô nương”.

Tần Thiên vội vàng đáp lễ: “Không dám nhận đại lễ của tú tài lão gia”

Lý tú tài đứng thẳng thân mình, nhìn Tần Thiên mỉm cười nói: “Ta khổ sở đọc sách thánh hiền mấy chục năm, cũng vẫn không bằng trí tuệ cùng khí phách của cô nương...” Nói xong lắc đầu, xoay người rời đi.

Tần Thiên nhìn theo đi Lý tú tài, quay đầu đã thấy Tạ công tử cùng tùy tùng đi tới.

Tần Thiên cười nói: “Tạ công tử đã lựa chọn được lá trà thích hợp chưa?”

“Hôm nay còn có chuyện quan trọng, ngày khác lại đến thỉnh giáo cô nương!” Tạ công tử cười nói, cùng tùy tùng đi ra cửa, đến cửa bỗng nhiên lại xoay người, nhìn Tần Thiên mỉm cười, trong nụ cười có loại gian tà khó nói nên lời, “Tạ gia chúng ta như thế nào không tìm thấy một nha đầu

thông minh như người vậy?” Nói xong, lại thâm sâu nhìn nàng một cái, quay đầu đi.

Tần Thiên đứng ở cửa nhìn bóng dáng cao lớn của hắn, trong lúc nhất thời có chút không hiểu. </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 37: Bị đùa giỡn

Hôm đó trên đường trở về, Đại phu nhân bảo Tần Thiên lên xe ngựa.

Trong xe ngựa, Đại phu nhân ngồi ở phía sau bàn nhỏ bằng gỗ, Nguyệt Nương quỳ gối ở đằng sau giúp bà xoa bóp bả vai. Tần Thiên ngồi ở phía bên kia.

Ánh sáng hoàng hôn theo khe hở trên màn trúc của xe ngựa chiếu vào trong, ánh bên trong xe một mảnh sắc sỡ.

Từ sau khi lên xe, Đại phu nhân vẫn nhắm mắt, dường như hết sức chăm chú hưởng thụ xoa bóp của Nguyệt nương, một câu cũng chưa nói. Tần Thiên cũng chỉ ngồi nghiêm chỉnh một chỗ, không nói một lời.

Cũng không biết qua bao lâu, Đại phu nhân mới mở mắt ra, nhìn Tần Thiên, chậm rãi nói: “Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, người đã có thể tiến bộ như vậy, có thể thấy được người dụng tâm không ít.”

Tần Thiên cười cười, “Đa tạ phu nhân đã cho nô tỳ cơ hội.”

“Cũng là do người tự mình cố gắng, ” Nguyệt Nương một bên giúp Đại phu nhân xoa bóp, một bên cười nói với Đại phu nhân: “Phu nhân, ta nghe Trương ma ma nói, Tần Thiên mỗi đêm đều thức tới giờ tỵ, buổi sáng giờ mẹo (5h sáng) đã thức dậy, nàng cũng thật có tâm!”

Đại phu nhân nhìn Tần Thiên, mỉm cười, trong ánh mắt tràn đầy khen ngợi.

“Bắt đầu từ ngày mai, người không cần làm việc ở đại đường nữa. Ta sẽ an bài việc làm cho người.” Đại phu nhân lại nói.

“Phu nhân, không cần Tần Thiên tiếp đón khách nhân sao?” Tần Thiên mở to hai mắt.

Đại phu nhân vốn là người nghiêm túc, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng Tần Thiên tròng mắt to, khuôn mặt trong trắng hồng hào, đôi mắt đen lúng liếng, lông mi thật dài, nhìn qua giống như một con mèo nhỏ đáng yêu, nhất thời nhịn không được cười rộ lên, “Như thế nào, người muốn cả đời ở đại đường tiếp đón khách nhân?”

“Không phải ạ...” Tần Thiên hí mắt cười rộ lên, hai má lúm đồng tiền hiện ra ngọt ngào nhộn nhạo nói: “Phu nhân bảo Tần Thiên làm cái gì, Tần Thiên sẽ làm cái đó. Đi theo làm tùy tùng, cũng không dám chối từ!” Vừa nói, vừa vỗ bộ ngực, bộ dáng thập phần trêu chọc.

Cùng Đại phu nhân ở chung một thời gian, Tần Thiên đã biết, Đại phu nhân kỳ thật là người mặt lạnh tâm nóng, chỉ cần là lúc Đại phu nhân tâm tình tốt, Tần Thiên liền nhịn không được ở trước mặt bà nghịch ngợm một chút, chọc cho bà cười. Không biết vì sao, Tần Thiên thực thích loại cảm giác này.

Đại phu nhân bị bộ dáng của Tần Thiên chọc cho vui vẻ, chỉ vào Tần Thiên quay đầu cười nói với Nguyệt nương: “Người xem xem, người xem xem, hồi trước ta và người còn nói đây là một đứa nhỏ thành thật! Hiện tại cũng hiện nguyên hình rồi!”

Tần Thiên bĩu môi, như là rất ủy khuất, “Phu nhân, Tần Thiên làm sao không thành thật ...”

Bộ dáng đáng yêu kia lại đem Đại phu nhân chọc cười, bà và Nguyệt Nương cùng nhau cười rộ lên.

Đúng lúc này, ngoài xe ngựa vang lên tiếng khóc than. Đại phu nhân xoay người vén rèm xe lên, thấy trước mặt một trận lộn xộn, vô số công sai đang trói một đám nam nữ đi ra từ một tòa nhà lớn.

Đại phu nhân nhìn tòa nhà lớn, nhất thời cả kinh, “Đây không phải là phủ của Trương lão bản sao? Đã xảy ra chuyện gì? Lão sai nha dừng xe!” Đại phu nhân nói với phu xe ngựa.

Xe dừng lại, Tần Thiên nhân tiện nói: “Phu nhân, nô tỳ xuống hỏi thăm xem.”

Đại phu nhân ngăn nàng lại: “Bên ngoài lộn xộn, một nữ hài tử như người ra đó không an toàn, ta sẽ sai người khác đi.” Nói xong bảo Nguyệt Nương phân phó gã sai vặt đi theo xe ngựa ra ngoài hỏi thăm.

Tần Thiên thừa dịp cơ hội này, kéo màn xe ra nhìn, đã thấy bên ngoài ít nhất hơn trăm người bị trói lại, mấy người đầu tiên dường như còn bị còng tay, có vẻ như là chủ nhân của tòa nhà này. Phía sau hẳn là gia nô trong phủ, một đội ngũ rất dài, nam nhân cùng nữ nhân tách ra, nam nhân vẻ mặt bị thương, nữ nhân ôm tiểu hài tử tiếng khóc chấn thiên, một số lão nhân già cả đi không được, công sai liền giơ roi lên vụt.

Tiếng kêu rên vang lên từng hồi, cảnh tượng đập vào mắt thật kinh hãi.

Tần Thiên lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trường hợp thảm như thế, chạm vào ngực nhói nhói.

Chỉ chốc lát, gã sai vặt hỏi thăm trở về, đứng ở cửa xe đáp lời: “Nghe nói là Trương gia chủ tử phạm tội, trong phủ nam nhân hơn 50, 60 tuổi đều bị phán chặt đầu, nữ nhân đều sung nhập doanh kỹ, ngay cả tiểu hài tử cũng có kết cục như thế...” Gã sai vặt đem tình huống hỏi thăm kể lại, thanh âm có chút run run, hiển nhiên bị một màn trước mắt này làm sợ hãi.

“A...” Đại phu nhân sắc mặt khê biến, kêu nhỏ ra tiếng.

Nguyệt Nương thấy Đại phu nhân sắc mặt không tốt, vội vàng kêu lão mã phu đánh xe đi.

“Trương gia lúc trước cũng là đại phú nổi danh trong thành, cũng từng rất sung túc, không nghĩ tới trong một đêm lại tan cửa nát nhà.” Đại phu nhân sắc mặt tái nhợt, vô hạn thốn thức.

Nguyệt Nương nói: “Ai kêu Trương thiếu gia vì bạc, cùng tặc tử làm loạn, gây nên bao điều ác...”

“Trương thiếu gia một người phạm tội, lại làm liên lụy đến mấy trăm mạng người trong phủ, còn bao phụ nữ, gia nô, tiểu hài tử vô tội, làm bậy, làm bậy a...” Đại phu nhân không nhịn được thở dài.

Tần Thiên nhìn về phía Đại phu nhân, lúc này trên mặt bà lộ rõ vẻ thương xót từ tận đáy lòng. Tuy rằng nàng đã sớm biết Đại phu nhân hậu đãi hạ nhân, nhưng mà chỉ đến lúc này, Tần Thiên mới chính thức hiểu được, Đại phu nhân quả thật quý trọng tính mạng hạ nhân, cũng không giống với các chủ gia khác, hèn hạ hạ nhân, coi mạng người như cỏ rác.

Tuy rằng xuyên qua thành gia nô thực bi thương, nhưng mà, nàng hẳn là may mắn khi có một chủ tử như vậy.

Trở về phủ, Tần Thiên đi theo Nguyệt Nương vào phòng hầu hạ Đại phu nhân thay đổi quần áo, rửa tay rửa mặt, đỡ bà đi nghỉ ngơi.

Bởi vì Tần Thiên đã trở thành nhị đẳng nha hoàn, cho nên có thể tùy ý ra vào phòng của Đại phu nhân.

Tần Thiên hầu hạ phu nhân xong, trở lại phòng ở của mình thay đổi quần áo đi ra, thời điểm đi đến viện, bỗng nhiên nhìn thấy một nha hoàn mặc lục y hướng nàng ngoắc gọi.

Nha hoàn này có chút lạ mắt, là lần đầu tiên gặp, Tần Thiên đi qua, cười hỏi: “Tỷ tỷ tìm ta?”

Nha hoàn cười nói: “Cô nương là Tần Thiên phải không, ta ở phòng thêu thùa, quản sự ma ma của chúng ta có một số việc muốn tìm cô nương, cô nương có tiện đi một chuyến?”

Quản sự ma ma tìm đến các nha hoàn trong viện cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Tần Thiên không chút nghi ngờ, cười nói: “Được, hiện tại vừa vặn ta đang rảnh.” Nói xong quay đầu nói với Lam Sơn một tiếng, rồi đi theo nha hoàn ra sân.

Phòng thêu nằm ở phía đông nam của Trang phủ, đi từ viện Đại phu nhân đến đó, phải đi xuyên qua hậu hoa viên.

Dọc theo đường đi, lục y nha hoàn đều đi ở phía trước, bộ pháp vội vàng, Tần Thiên hỏi thì nàng ta cũng chỉ nói hai câu ứng phó. Thời điểm tới hoa viên, cước bộ nàng ta càng lúc càng nhanh, Tần Thiên cơ hồ phải chạy mới có thể đuổi kịp. Thời điểm nàng cảm thấy có chút không thích hợp, nha hoàn kia bỗng nhiên rẽ vào một gốc cây đại thụ, đuổi tới nơi đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tần Thiên dừng lại cước bộ, nhìn phương hướng biến mất của nàng ta mà ngây ngẩn cả người. Đang lúc chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên từ phía sau truyền đến thanh âm, vừa định quay đầu, lại bị người từ phía sau chặn ngang ôm lấy.

Tần Thiên hoảng sợ, kêu to ra tiếng, lập tức một đôi bàn tay che miệng của nàng lại, đồng thời, một người cúi đầu tiến đến bên tai nàng, đè thấp thanh âm nói: “Tiểu nha đầu, đừng kêu, là ta...” Hơi thở nóng rát phun vào cổ nàng, thanh âm gian tà vô hạn ái muội.

Tần Thiên mở to hai mắt, nàng tất nhiên nhận ra thanh âm này, còn không phải tên cầm thú Nhị gia kia, Trang Tín Xuyên!

Hắn đây là muốn làm gì? Không phải là muốn ở hậu hoa viên cứng rắn cường bức nàng chứ? Hắn không có cầm thú đến mức này chứ!

Tần Thiên ra sức giãy dụa, nhưng mà Trang Tín Xuyên dáng người cao lớn, thân thể cường tráng, chế trụ nàng quả thực không cần tốn nhiều sức.

“Không nghĩ tới người nhìn qua gầy gò, vòng eo thể nhưng mềm mại như thế...” Trang Tín Xuyên ở bên tai nàng nhẹ nhàng cười, tay ở trên lưng nàng néo một cái, làm cho Tần Thiên cảm thấy buồn nôn. Tần Thiên khó thở, hé miệng, dùng sức cắn ngón tay của hắn. Trang Tín Xuyên đau kêu ra tiếng, bất đắc dĩ đành phải buông Tần Thiên ra.

Tần Thiên thoát ly khống chế, vội quay đầu bỏ chạy. Trang Tín Xuyên hiển nhiên sẽ không đơn giản buông tha nàng như vậy, không tới vài bước liền đuổi kịp, bắt lấy cánh tay nàng, dùng sức kéo nàng đến giả thạch, áp chế khiến nàng không thể động đậy.

Tần Thiên muốn lấy tay đánh, hắn đã bắt trụ tay nàng, định dùng chân đá, hắn liền dùng chân chặn nàng lại. Tần Thiên tức giận ngẩng đầu lên, đã thấy hai mắt hắn lóe sáng, khóe miệng mỉm cười, một vẻ mặt dạt dào hứng thú.

“Không nghĩ tới, tiểu nha đầu người chẳng những nhanh mồm nhanh miệng, còn là một con mèo hoang nhỏ, thú vị, thực sự thú vị! Nha đầu, không bằng ta hướng Đại nương nói muốn người, người chuyên tâm hầu hạ Nhị gia ta, về sau được hưởng vinh hoa phú quý, vàng bạc đầy người, không cần phải xuất đầu lộ diện như hiện nay nữa?”

Mà chính vào lúc này, Trang Tín Ngạn từ sau một gốc cây cổ thụ cách đó không xa đi ra, vừa vặn nhìn thấy một màn này, hắn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó rất nhanh nhú mào lại.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 38: Ký ức ủa về

Ở góc độ này của Trang Tín Ngạn, nhìn thấy tình ảnh giống như Trang Tín Xuyên cùng nữ tử kia trốn ở chỗ này vụng trộm tán tỉnh.

Trang Tín Xuyên thân hình cao lớn, đem mặt nữ tử và đại bộ phận thân hình che lấp, chỉ lộ ra vạt áo, từ chất liệu và kiểu dáng, hẳn là nha hoàn trong phủ.

Loại chuyện này cũng không kỳ quái, hẳn đã nhìn thấy không chỉ một lần nha hoàn trong phủ hướng về Trang Tín Xuyên quyến rũ. Ý nghĩ đó của mấy nha hoàn ai cũng có thể lý giải, có thể trở thành chủ tử tương lai của Trang phủ, một bước từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, ai mà không muốn.

Loại chuyện này, hẳn cũng mặc kệ. Đang chuẩn bị tránh đi, bỗng nhiên, mặt Tần Thiện hiện ra qua vai của Trang Tín Xuyên một chút, lại rất nhanh bị thân mình Trang Tín Xuyên che khuất, tuy rằng chỉ có trong chốc lát, nhưng cũng đủ cho Trang Tín Ngạn nhận lực tình nhuệ thấy rõ ràng.

Trang Tín Ngạn giật mình, trong giây lát, một số chuyện cũ, cũng là chuyện mà hẳn muốn quên đi nhất, như thủy triều dâng mãnh xâm nhập vào óc hẳn.

Mẫu thân dẫn tới một nữ tử tầm mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt xinh đẹp đến bên cạnh hẳn, khi đó hẳn mới chỉ có mười lăm tuổi.

Mẫu thân nắm tay hẳn, lén lút nói với hẳn: “Ngạn nhi, nha đầu này con có thích không?”

Hắn nhìn về phía nàng ta đang đứng cách đó không xa sau lưng mẫu thân, mà nàng ta cũng vừa vặn ngẩng đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt ngập nước ẩn chứa sợ hãi, làn da trắng nõn, khi nàng ta mỉm cười, xinh đẹp tựa như một đóa hoa.

Ngay lúc đó hắn chỉ cảm thấy tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong lòng bàn tay đổ một tầng mồ hôi, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng gật đầu.

Từ lúc đó, nàng lưu lại bên cạnh hắn.

Một khoảng thời gian rất dài, nàng cùng hắn đọc sách, viết chữ, hầu hạ hắn, hắn thích nhìn thấy nàng, mỗi khi hắn nhìn thấy nàng cười, hắn sẽ cảm thấy vui vẻ.

Nhưng tươi cười của nàng càng ngày càng ít, vẫn như cũ hầu hạ bên cạnh hắn, nhưng mà với sự miễn cảm, hắn đã nhận ra được lòng của nàng không yên.

Có một ngày, nàng từ ngoài cửa đi vào, sắc mặt tái nhợt, kỳ dị, nàng nhìn hắn cười, cười như mọi khi ôn nhu, xinh đẹp, nhưng mà trong miệng lại phun ra ngôn ngữ ác độc.

“Người là kẻ cầm điếu vô dụng, ta sao lại phải phí thời gian đi hầu hạ người chứ?”

Hắn ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhu xinh đẹp của nàng, lúc này mới nhớ ra, chính mình dường như chưa bao giờ nói cho nàng mình biết môi ngữ.

Tươi cười của nàng càng ngày càng ôn nhu, nhưng lời nói lại càng ngày càng ác độc: “Cho dù ta hiện tại đang mang người, người cũng nghe không được, như vậy người căn bản chỉ là một phế vật. Nếu là phế vật, còn có thể có nữ nhân sao? Nay tương lai ta sẽ bị người phá hỏng, ta thật không cam lòng, ta xinh đẹp như vậy, vì sao phải hầu hạ một phế vật như người chứ?”

Ta hận người, ta hận người, ta muốn tránh người thật xa, ta không muốn cả đời bị trói buộc với quái vật không thể nghe cũng không thể nói như người!”

Nói xong, nàng xoay người chạy ra ngoài, hẩn ở trong phòng sững sốt sau một lúc lâu, tâm giống như bị đao cắt vô cùng đau đớn. Nhưng nhớ tới nàng nói muốn cách xa hẩn, lại liều lĩnh đuổi theo.

Hẩn chạy đuổi tới sau hoa viên, không nghĩ tới lại có chuyện đau lòng hơn đang chờ hẩn, hẩn thấy nàng ôm đệ đệ của hẩn, so với hẩn còn nhỏ hơn một tuổi, Trang Tín Xuyên. Tín Xuyên xé rách quần áo của nàng, cùng nàng tiến vào trong bụi hoa...

Xem đến đây, hẩn yên lặng xoay người, từng bước một đi trở về sân của mình, không bao lâu, hẩn ngã bệnh.

Qua vài ngày, chuyện của nàng cùng Tín Xuyên bị mẫu thân biết. Hẩn từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ thấy mẫu thân giận dữ như vậy. Tín Xuyên được Nhị nương che chở, mẫu thân chỉ có thể đem nàng bán đi.

Lúc này, hẩn mới biết được, hóa ra mẫu thân đã cùng nàng nói chuyện muốn nàng cùng mình viên phòng. Nàng không muốn đi theo mình, nên mới mạo hiểm quyến rũ Tín Xuyên, kỳ vọng có thể vụng trộm hoài thai đứa nhỏ của hẩn, mượn cơ hội này thay đổi vận mệnh.

... Ta không muốn cả đời bị trói buộc với một quái vật không thể nghe cũng không thể nói như người! ...

Hẩn nhớ tới những lời này từ lúc mười lăm tuổi, bất tri bất giác chảy nước mắt.

Ký ức nhanh chóng quay trở về, lại bị hẩn cố ý áp chế quên đi. Trang Tín Ngạn nhìn nam nữ đang dây dưa phía trước, tâm giống như hàn băng lạnh lẽo.

Thì ra trên đời nữ nhân đều là như vậy... Trừ bỏ mẫu thân, trừ bỏ Nguyệt nương, căn bản không có nữ nhân nào đáng tin cậy...

Lần khảo nghiệm đó khiến hần cảm thấy nha đầu này có lẽ sẽ là ngoại lệ, hóa ra trên đời này chưa bao giờ có ngoại lệ, chỉ cần có cơ hội vươn tới vị trí cao, các nàng sẽ không chút do dự ruộng bỏ chủ tử!

Bên này, Tần Thiên bị Trang Tín Xuyên áp chế không thể động đậy, tức giận đến phát hỏa, nàng ngẩng đầu nhìn Trang Tín Xuyên tức giận nói: “Nhị thiếu gia, nô tỳ là nha hoàn bên cạnh Đại phu nhân, người đối với nô tỳ như thế này, thật sự không đem Đại phu nhân để vào mắt!”

Nếu không phải cố kỵ thân phận của hần, Tần Thiên thật muốn nhổ vào gương mặt vô sỉ kia.

Trang Tín Xuyên sắc mặt trầm xuống, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt hung ác nham hiểm, “Cho rằng người có ba phần nhan sắc, người liền lộng ngôn sao! Người lấy Đại nương ra bảo ta phải nể mặt, thân phận người là cái gì! Bất quá chỉ là một nô tài mà thôi, Đại nương sẽ vì người, một nô tài mà xử lý ta thế nào? Chỉ cần ta nói một câu, Đại nương sẽ đem người cho ta, Nhị gia ta để ý người, là phúc khí từ kiếp trước của người. Người tốt nhất làm cho tâm trạng ta vui vẻ, nếu không, xem ta sau này trừng trị người thế nào!”

Nói xong cúi đầu xuống, Tần Thiên liều mạng giãy dụa, mắt thấy sẽ bị hần vũ nhục, bỗng nhiên, Tần Thiên quát to một tiếng: “Nhị thiếu phu nhân!”

Sớm đã nghe nói vị thiếu phu nhân này hủ đoạn lợi hại, khiến Trang Tín Xuyên phong lưu không ai bì nổi cũng phải có chút cố kỵ, cũng không biết có thật hay không.

Ai ngờ, bốn chữ này giống như phù chú, khiến động tác Trang Tín Xuyên tạm dừng. Tần Thiên thầm nghĩ một tiếng may mắn, thừa dịp cơ hội

này đẩy hẳn ra, vừa định thoát thân, lại nhìn thấy Trang Tín Ngạn đứng cách đó không xa.

Áo khoác dài trắng như tuyết bị gió nhẹ nhàn thối bay, gương mặt mang vẻ lạnh lùng, dung nhan tuấn mỹ cao thượng như băng ngọc, tựa như kiệt tác hoàn mỹ nhất của trời đất.

Rõ ràng là tư thái phong tư yếu điệu, nhưng vì ánh mắt hẳn quá mức lạnh lẽo, mà phá hỏng bộ dáng yên tĩnh đẹp đẽ này.

Tần Thiên dừng lại cước bộ, nhất thời có chút giật mình, hẳn đã đến đây từ lúc nào?

Phía sau Trang Tín Xuyên đã ý thức được mình bị lừa, xoay người vừa định đuổi theo Tần Thiên, đã thấy Đại ca của mình.

Hắn dừng lại, trên mặt mang ý cười, trong ánh mắt có sự khinh thường, tuy rằng biết rõ hẳn nghe không thấy, vẫn gọi một tiếng Đại ca. Lại muốn đuổi theo lôi kéo Tần Thiên.

Tần Thiên chạy tới, trốn bên cạnh hẳn, ánh mắt nhìn hẳn cầu xin giúp đỡ.

Nếu muốn khảo nghiệm nàng thì dù sống dù chết, cũng phải bảo hộ nàng một chút đi!

Trang Tín Ngạn thản nhiên nhìn nàng một cái.

Như thế nào, bị hẳn phát hiện, lại ở đây làm bộ làm tịch sao? Nghĩ đến hẳn nghe không thấy thì giả vờ ra vẻ?

Trang Tín Ngạn thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi.

Tần Thiên ngơ ngác nhìn bóng dáng hẳn tựa như trích tiên, trong lòng bỗng nhiên tức giận.

Đang nghĩ cái gì vậy? Rõ ràng thấy nàng bị bắt nạt cũng bỏ mặc, hắn là cái chủ tử gì vậy!

Nhưng mà lại nghĩ tới, có lẽ hắn nhìn thấy một màn này cũng không biết tình huống gì đang phát sinh? Dù sao cũng nghe không thấy mà.

Nghĩ vậy, trong lòng lại bình thường trở lại.

Lúc này cách đó không xa truyền đến thanh âm cười đùa, Trang Tín Xuyên nghe tiếng nhìn lại, Tần Thiên nhân cơ hội này đi theo phía sau Trang Tín Ngạn.

Khi Trang Tín Xuyên phát hiện, Tần Thiên đã đi cách một khoảng xa, Trang Tín Xuyên cười lạnh hai tiếng, “Đi theo phế vật đi, nghĩ rằng hắn bảo hộ được cho người sao?”

“Tướng công, chàng đang nói bảo hộ cho ai vậy?” Bên cạnh một thanh âm kiều mỹ truyền đến.

Trang Tín Xuyên con mắt vòng vo chuyển, cười mỉa quay đầu đi, “Nương tử, tất nhiên là vi phu bảo vệ nàng rồi!”

Bên kia, Tần Thiên đi theo Trang Tín Ngạn hướng về Thanh Âm viện của Đại phu nhân.

Trang Tín Ngạn đi phía trước, như không biết có người đi theo phía sau. Tần Thiên cũng không thèm để ý, nàng liên tiếp quay đầu, thấy Trang Tín Xuyên không đuổi theo, cuối cùng cũng yên tâm.

Nàng nhìn Trang Tín Ngạn phía trước, cảm thấy có chút kỳ quái, sao hắn lại một mình đi dạo, bên cạnh cũng không thấy có người hầu hạ?

Đang nghĩ tới, Hải Phú không biết từ nơi này đuổi theo lại đây, hắn đầu tiên là hướng Trang Tín Ngạn hành lễ, sau đó cùng Tần Thiên đi theo phía

sau hẳn. Tần Thiên hỏi hẳn: “Người đi đâu vậy, sao lại để Đại thiếu gia đi một mình!”

Hải Phú vừa đi vừa nói: “Đại thiếu gia mỗi ngày đều thích tới dạo ở hậu hoa viên một lúc, không cho người nào đi theo.”

Tần Thiên ngẩn ra, vội vàng hỏi: “Đại thiếu gia hôm nay khi nào thì đến hoa viên?”

“Đã được một lúc lâu rồi, ta thấy đã tới canh giờ đến viện Đại phu nhân, mới đi ra ngoài tìm kiếm. Đúng rồi...” Hải Phú nhìn nàng kỳ quái hỏi: “Người sao lại đi theo phía sau Đại thiếu gia vậy?”

Tần Thiên không trả lời, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bóng dáng lạnh nhạt của Trang Tín Ngạn ở phía trước, trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận.

Đã ở đó một lúc lâu? Vậy thì chắc chắn, hẳn căn bản là thấy mọi việc xảy ra?

Mẹ nó chứ, hẳn cứ như vậy trơ mắt nhìn mọi việc phát sinh, nhìn nàng bị Trang Tín Xuyên bắt nạt?

Có phải bởi vì nàng là hạ nhân, cho nên không đáng hẳn bảo hộ?

Giờ khắc này, Tần Thiên ánh mắt như đao, cơ hồ có thể đem bóng dáng hẳn chẻ làm đôi!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 39: Mẫu tử

Trang Tín Xuyên tránh đi thê tử mới cưới đi đến Cúc Hương viện của mẫu thân, nói với mẫu thân đi gặp Đại phu nhân xin Tần Thiên trở thành người của hân.

“Nương, loại chuyện này một nam nhân như con không tiện mở miệng, cũng là người đi nói có vẻ thuận tiện hơn!”

Lý di nương cầm chén trà Thanh Hoa trong tay, đặt mạnh lên bàn một cái, ngón trỏ chia đến trán hân.

“Con có thể an phận một chút hay không? Bích Quân vừa vào cửa chưa được bao lâu, con đã nghĩ tới nha đầu khác, lại là người ở viện của Đại phu nhân. Con cũng không phải không biết, bà ta luôn bảo hộ hạ nhân bên cạnh mình, làm sao dễ dàng đáp ứng con chứ?”

Linh Nhi đứng ở phía sau Lý di nương giúp nàng ta xoa xoa thái dương, hai mắt lại càng không ngừng liếc về Trang Tín Xuyên bên cạnh, mâu quang lóe ra không chừng.

“Thôi được rồi, đừng xoa nữa, không ra nhẹ cũng không ra nặng, thật khó chịu. Đi ra ngoài, đều đi ra ngoài cho ta!” Lý di nương không kiên nhẫn sai bảo hạ nhân trong phòng.

Linh Nhi cùng các nha hoàn khác lên tiếng lui xuống. Thời điểm khi bước ra cửa, nàng ta nhin không được quay đầu liếc mắt nhìn Trang Tín Xuyên, thấy hân cũng không hề nhìn mình, không khỏi tức giận méo xệch miệng.

Đợi cho hạ nhân đều đi xuống, Lý di nương nhìn con, lại nói: “Tín Xuyên, vì nương đang muốn tìm cơ hội bắt Đại nương nhường lại vị trí đương gia, chuyện này rất cần sự trợ giúp của bên nhạc gia, ta nói cho con biết, trong khoảng thời gian này, con chiều chuộng Bích Quân thật tốt cho ta!”

Trang Tín Xuyên thở dài, hữu khí vô lực nói: “Đã biết.” Hắn nhớ tới một sự kiện, xoay người tiến đến trước mặt Lý di nương thấp giọng nói: “Sự việc kia cũng không có gì phải lo lắng, bất quá cũng cần Tín Trung hiệp trợ, nhưng mà con sợ hắn sẽ không đi vào khuôn khổ, nương có biện pháp nào không?”

Nhắc tới việc này, Lý di nương hai mắt sáng ngời, mặt hiện vẻ tham lam, nàng xiết chặt khăn tay, thấp giọng hỏi: “Có thật kiếm được nhiều như con nói hay không?”

“Con lừa người làm cái gì?” Nói xong, Trang Tín Xuyên nhìn ra cửa, quay đầu lặng lẽ vươn ra bốn ngón tay.

“Bốn ngàn lượng?” Lý di nương trừng mắt nhìn.

Trang Tín Xuyên cười lạnh một tiếng, “Là bốn vạn lượng, một tháng bốn vạn lượng!”

“Thật sự?” Lý di nương kích động kêu lên, trên đầu châu sai rung rinh, óánh quang chớp động, dù vậy cũng không bằng hai mắt nàng ta đang lóe sáng.

Trang Tín Xuyên đắc ý nhìn mẫu thân.

“Thật tốt quá! Con, con thật có thể làm được không!” Lý di nương hưng phấn mà vuốt vuốt cánh tay, bỗng nhiên lại yên tĩnh, “Sẽ không bị Đại nương phát hiện chứ?”

“Cho nên mới cần mượn sức Tín Trung, che lại cái miệng của hần!”

Lý di nương ngồi thẳng thân mình, lông mày nhướn cao, cười lạnh nói: “Chuyện này cứ giao cho nương, hù dọa Tam phòng bọn họ quả thực dễ như trở bàn tay!”

Tuy rằng Tần Thiên rất tức giận, nhưng mà tức giận cũng chỉ có thể để ở trong bụng, chẳng lẽ nàng có thể đi chất vấn Trang Tín Ngạn, vì sao không cứu mình?

Coi như hết, tuy rằng nàng biết bản thân mình là nữ tử xuyên qua nên rất đặc biệt, nhưng ở trong mắt người khác, chỉ là một gia nô mà thôi!

Thật là, vì sao người khác xuyên qua thành nha hoàn, công tử thiếu gia đều muốn tranh giành, đem nàng trở thành bảo bối nâng niu trong tay, bản thân mình lại không được như thế chứ? Thật tức chết mà!

Tần Thiên một đường oán thầm, bên cạnh Hải Phú nhìn nàng nghiêng răng nghiêng lợi, không khỏi thoáng cách xa nàng vài bước...

Trở lại trong viện, nàng đi theo Lam Sơn, Ngọc Hoàn, Bích Ti cùng nhau hầu hạ Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn dùng cơm chiều. Thời điểm rửa tay, Lam Sơn nói với nàng, “Muội ra hầu hạ Đại thiếu gia ở bên kia, phu nhân chỗ này đã có chúng ta.”

Ngày thường mấy chuyện này đều nha hoàn bên cạnh Trang Tín Ngạn, Thanh Liễu hoặc Liên Hương phụ trách, nhưng hôm nay không biết sao lại thế này, bên cạnh hần cũng không có nha hoàn đi theo hầu hạ.

“Vâng” Tần Thiên trên mặt kính cẩn nghe lời, nhưng trong lòng lại kêu rên, bảo ta đi hầu hạ hần! Tin hay không ta lấy một chậu nước gội vào đầu hần luôn?

Đương nhiên là không dám ...

Bích Ti bưng đến một chậu đồng đựng nước sạch, Tần Thiên ngồi ở một bên, chờ Trang Tín Ngạn rửa tay xong, cầm một khăn sạch giúp hăn lau khô.

Trang Tín Ngạn buông mắt xuống, sắc mặt lạnh lùng nâng hai tay ra khỏi chậu đồng, ngón tay thon dài vừa nhúng vào nước, giống như bạch ngọc trơn bóng, từng giọt nước trên làn da tinh tế bóng loáng của hăn chảy xuống đầu ngón tay, giọt nước rơi vào trong chậu, nổi lên từng vòng tròn nhỏ.

Đèn bên cạnh chiếu rọi vào tay hăn, móng tay trắng sạch, trên đầu ngón tay dính nước ướt át, ánh sáng soi vào chậu đồng, phản xạ ra ánh sáng trơn bóng óánh nhuận, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy khắp nơi đều là kim quang, lóng lánh, tựa như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất.

Nào có nam nhân tay đẹp như vậy chứ, đẹp thế này đến nữ nhân cũng phải ghen tị...

Tần Thiên ai oán nhìn hai tay thô ráp của mình.

Rõ ràng là đối lập a...

Hừ, nhưng mà lại là người hời hợt! Tần Thiên sợ hãi than xong, lại nhịn không được oán thầm.

Nàng dùng khăn sạch lau khô nước đọng trên tay hăn, cũng không ngừng đầu lên, động tác căn bản không hề ôn nhu.

Trên đầu Trang Tín Ngạn thản nhiên nhìn nàng một cái.

Hầu hạ xong, mấy người Tần Thiên lui xuống, chỉ để lại Nguyệt Nương cùng Hải Phú ở bên cạnh hầu hạ.

Đại phu nhân một bên đưa cho Trang Tín Ngạn đĩa rau, một bên nói với Nguyệt nương: “Hôn sự của Tín Trung cùng Nghiên Hạnh đã bắt đầu chuẩn bị chưa?”

Nguyệt Nương đặt một chén súp nóng trước mặt Đại phu nhân, “Nhị di thái thái đang chuẩn bị rồi ạ.” Chẳng qua lặng yên không một tiếng động, căn bản không thể cùng Nhị thiếu gia so sánh.

Đại phu nhân trầm mặc một hồi: “Nhị di thái thái dùng bao nhiêu ngân lượng?”

“Một ngàn lượng.”

Đây cũng đúng là quy củ dành cho con của vợ kế. Đại phu nhân thở dài, “Nguyệt Nương, đợi ăn cơm chiều xong lấy từ chỗ ta hai ngàn lượng bạc đưa cho Tam di thái thái, Tín Trung cùng Nghiên Hạnh đều là đứa nhỏ tốt bụng trung thực, hôn sự cho dù không thể cùng Tín Ngạn Tín Xuyên so sánh, cũng không thể ủy khuất bọn họ.”

“Phu nhân, người có lòng với Tam di nương như vậy, nhưng mà di nương lúc nào cũng để ý sắc mặt của Nhị di thái thái ạ.” Nguyệt Nương nhìn không được nói một câu.

Đại phu nhân nói: “Nàng từ nhỏ đi theo lão gia, lại vì lão gia sinh hạ một đôi trai gái, lão gia trước khi nhắm mắt, rất lo lắng cho bọn họ. Ta là chủ mẫu trong phủ, dù sao cũng phải lo liệu. Việc này...” Phu nhân lắc đầu: “Cũng không thể hoàn toàn trách nàng, nàng có khó xử của nàng.”

“Hy vọng Tam di thái thái có thể hiểu được hảo tâm của phu nhân.” Nguyệt Nương nhẹ giọng nói.

Dùng xong cơm chiều, Nguyệt Nương liền đi làm việc phu nhân phân phó. Trong phòng, Hải Phú mang lên giấy bút cho Đại phu nhân và Đại thiếu gia.

Đại phu nhân cười nói với Trang Tín Ngạn: “Ta quả nhiên không có nhìn lầm, Tần Thiên là một nhân tài khó kiếm, cố gắng, có chí tiến thủ, khiêm tốn có lễ, tâm địa cũng tốt. Chờ ngày mai, ta sẽ bắt đầu giúp nàng dần dần quen thuộc với công việc ở Trà Hành. Về sau nhất định có thể trở thành người hữu dụng ở Trà Hành.”

Trang Tín Ngạn trên giấy viết nói: “Nương, Tần Thiên nha đầu này, vẫn đừng nên tin tưởng quá sớm, cứ chờ một thời gian đã.”

Đại phu nhân kinh ngạc: “Nàng không phải đã thông qua khảo nghiệm của con sao? Con còn điều gì lo lắng?”

“Ta nhìn thấy nàng ở hoa viên phía sau cùng Tín Xuyên đây chưa không rõ.”

Đại phu nhân trầm mặc một hồi, lắc đầu: “Sẽ không, Tần Thiên không phải đứa nhỏ như vậy, có lẽ con nghĩ sai rồi.”

Trang Tín Ngạn tay cầm bút viết, ngây người một hồi lâu, một giọt mực từ ngòi bút chảy xuống giấy viết, lan ra thành một đóa hoa.

“Nương, ta chỉ là nghe không thấy, nhưng ta có thể nhìn thấy.”

Một lát sau, Trang Tín Ngạn mới viết ra trên giấy, động tác vô cùng thông thả.

Đại phu nhân cầm tay kia của hắn, nhìn hắn nhẹ giọng nói: “Tín Ngạn, con rất cẩn cảm cũng lắm hoài nghi.”

Trang Tín Ngạn lại trên giấy viết nói: “Giai nhân lòng người khó nói.” Sau lại thấy mẫu thân không đồng ý, viết nói: “Hết thấy mẫu thân làm chủ.”

Hắn hạ bút, xoay người cầm tay mẫu thân, nhẹ nhàng cười.

Những người đó, thương tổn hẳn cũng không có vấn đề gì, nhưng không thể thương tổn mẫu thân của hẳn.

Hẳn sẽ không quên, hẳn lúc bị bệnh không dậy nổi nằm ở trên giường, mẫu thân ngồi bên giường hẳn, nắm tay hẳn, khóc thương tâm biết bao.

Mẫu thân khóc lóc nói: “Đều là nương sai, nương không nên cái gì cũng không biết đã đem nàng đến bên cạnh con, Tín Ngạn, đều là nương sai, nếu con có chuyện gì, nương cũng không thiết sống nữa.”

Nước mắt một giọt lại một giọt rơi ở trên tay hẳn, khiến tâm của hẳn như bị phỏng.

Hẳn cố gắng hết sức, để chính mình không trở thành phế vật trong miệng mọi người, bất quá là vì hẳn biết, trên đời này, có thể bảo hộ mẫu thân chỉ có hẳn mà thôi.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 40: Tính kế

Hải Đường viện.

Tam di thái nhìn ngân phiếu hai ngàn lượng để ở trên mặt bàn, nhớ tới những lời Nguyệt nương vừa mới nói.

“Đây là tiền của Đại phu nhân, đưa người để dùng cho việc thành thân của Tam thiếu gia. Phu nhân nói, tuy rằng sau khi thành thân ăn mặc cũng không phải lo lắng, nhưng mà việc cần dùng đến bạc cũng rất nhiều, cũng là tâm ý của phu nhân muốn người có chút vui sướng kiêu ngạo khi con trai thành gia lập thất.”

Nghĩ đến đây, Tam di thái thái gục đầu xuống, lấy khăn tay lau nước mắt chực rơi xuống.

Trang Tín Trung và Trang Minh Lan ngồi ở bên cạnh nàng, hai huynh muội thấy mẫu thân như thế, đều có chút kích động. Trang Minh Lan mười bốn tuổi vỗ về lưng mẫu thân, nhẹ giọng nói: “Nương, được rồi mà, như thế nào lại mau nước mắt như vậy, có ưu thương, nương cũng phải chú ý đến thân thể của chính mình chứ.”

Trước đó hai huynh muội vẫn được nàng dặn dò nên chỉ dám kêu nàng đi nương, nhưng khi không có ai, hai người vẫn luôn gọi nương.

Tam di thái thái vừa lau nước mắt, vừa nói: “Phu nhân cho tới nay đều đối với chúng ta rất tốt. Nhưng mà ta cũng luôn khiến bà đau lòng. Bà đối với ta càng tốt, ta lại càng áy náy.”

Trang Tín Trung ở bên cạnh thở dài, “Nương, kỳ thật người cần gì phải luôn chịu đựng Nhị nương bài bố, cùng Đại nương đối nghịch? Nhị nương bọn họ có một số việc quả thật rất quá đáng...”

Giống như chuyện lần này, ép buộc Phương cô nương gả cho hãn. Nàng tương lai vốn sẽ là phu nhân của Trang phu, lại trở thành thê tử của hãn, khác biệt không chỉ là một chút ít...

Tam di thái thái nghe thấy con trách cứ, trong lòng lại áy náy, lại ủy khuất, nước mắt chảy xuống càng nhiều.

“Ta cũng biết Nhị di nương thực quá đáng, nhưng mà, ta nào có biện pháp? Phu nhân có khả năng, có thực lực nên được lão gia tín nhiệm, chưởng quản cả Trang phủ to lớn như thế này. Nhị di nương thì có bên ngoại làm chỗ dựa, Nhị thiếu gia lại là gia chủ tương lai, còn nương của con thì có cái gì đây? Phu nhân sớm hay muộn cũng phải giao ra vị trí chủ mẫu, đến lúc đó, Trang phủ hết thảy đều rơi vào tay của Nhị phòng. Tín Trung...” Tam di nương ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn con: “Tương lai của con ngày sau như thế nào, đều nằm ở một câu nói của Nhị di nương! Nếu ta không nghe lời của nàng ta, nàng ta sẽ ghi hận trong lòng, Minh Lan gả đi ra ngoài thì không nói tới, nhưng còn con? Con sẽ ra sao? Đến lúc đó phu nhân quan tâm Tín Ngạn còn không kịp, làm sao còn có khả năng cùng tinh lực chiếu cố tới con chứ?”

Tín Trung cắn răng, tay nắm chặt thành quyền, “Nương, ta không cần bọn họ chiếu cố, ta đường đường là một nam nhi, có thể chiếu cố chính mình!” Hãn cầm tay mẫu thân, “Con chỉ hy vọng nương về sau không cần làm mấy chuyện trái với lương tâm thế này, làm cho chính mình khó chịu!”

Trang Minh Lan ở một bên cũng lau nước mắt, gương mặt tái nhợt yếu đuối.

“Trung nhi, nào có dễ dàng như vậy...” Tam di thái thái lệ vẫn rơi nói, “Con đọc sách không được, cả đời này cũng chỉ có thể đi theo con đường kinh doanh này. Nếu không theo bọn họ, con ở Trang phủ làm gì có lối thoát? Con không phải hạ nhân, ta không muốn con sống mà lại vất vả giống như hạ nhân vậy, ta muốn con đường đường chính chính là Tam thiếu gia của Trang phủ. Mà hết thảy hy vọng này đều nằm ở ý tứ của Nhị phòng.”

“Nếu khi đó, bọn họ thật sự không dung nạp ta, ta cùng lắm thì đi ra ngoài là được, ta cũng không tin, ta không thể nuôi sống nổi thê nhi!” Trang Tín Trung đứng dậy.

Trang lão gia sinh tiền phản đối việc ở riêng, cho nên trong di chúc có một quy định, các phòng trong Trang phủ, không được ra ở riêng, nếu như muốn ở riêng, phải được sự nhất trí của cả ba phòng. Đại phòng được 6 phần, Nhị phòng được 3 phần, Tam phòng được 1 phần. Với điều kiện này, Nhị phòng chắc chắn sẽ không ra ở riêng. Như vậy tương lại nếu Tín Trung không muốn theo bọn họ, cũng chỉ có thể tự động ra ở riêng.

Đây là kết quả mà Tam di thái thái không mong muốn nhất.

“Con muốn để nương lo lắng đến chết sao?” Tam di thái thái vỗ bàn, đập ngực. Trang Minh Lan vội vàng vuốt vuốt ngực mẫu thân, khóc nói: “Nương, người đừng thương tâm.” Lại ngẩng đầu nhìn về phía Trang Tín Trung: “Ca ca, huynh đừng oán giận nương, nương tất cả đều là vì chúng ta a.”

Tín Trung thấy mẫu thân khóc thương tâm, thực hối hận lời nói vừa nãy, một lần nữa ngồi xuống, vỗ nhẹ lưng mẫu thân, an ủi nói: “Là con không tốt, nương bớt giận. Nương nếu tức giận, đánh con để người hạ hỏa đi, đừng làm bị thương thân thể của mình.”

“Nường làm sao có thể giận các con chứ” Tam di thái thái ngẩng đầu, cầm tay hai người, mỉm cười trong nước mắt, “Các con là người quan trọng nhất của nường mà.”

Trang Tín Trung cùng Trang Minh Lan đều nắm chặt tay của mẫu thân.

Lúc này, có thanh âm thông báo của nha hoàn truyền tới, “Nhị di thái thái đến!”

Tam di nường cả kinh, buông tay các con ra, theo bản năng đem ngân phiếu giấu vào trong lòng.

Rèm cửa xốc lên, Nhị di thái thái mang theo nha hoàn cười khanh khách đi vào, “Lúc này lại đến quấy rầy muội, muội sẽ không trách ta chứ?”

Tam di thái thái vội vàng đứng dậy, cúi đầu xoay người đi đến trước mặt Nhị di thái thái, thực kính cẩn nói: “Tỷ tỷ sao lại nói như vậy, tỷ tỷ có thể đến thăm muội, chính là phúc khí của muội.”

Trang Tín Trung cùng Trang Minh Lan cũng đứng dậy hướng Nhị di thái thái hành lễ.

Nhị di thái thái đầu tiên nhìn Trang Tín Trung liếc mắt một cái, quay đầu lại lôi kéo Trang Minh Lan, cười tủm tỉm đánh giá, “A, bất tri bất giác, Minh Lan đã lớn như vậy rồi, trở mã trở thành một đóa hoa thật xinh đẹp. Phu nhân gửi gắm ta lo mọi chuyện ở hậu viện, cũng là ta sơ sót...”

Nói tới đây, Nhị di thái thái xoay mặt nhìn Tam di thái thái liếc mắt một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: “Cũng là thời điểm vì Minh Lan tìm một nhà chồng rồi!”

Tam di thái thái cả kinh, ngẩng đầu nhìn Nhị di thái thái, trong lòng bỗng nhiên có dự cảm không tốt,

Trang Minh Lan thì ngượng ngùng cúi đầu. Trang Tín Trung thấy vậy, liền mang Trang Minh Lan lui ra ngoài.

Không đợi hai người đi ra cửa, Nhị di thái thái đã gọi bọn họ lại, “Các người không cần đi...”

Nàng ta vừa nói, một bên tự ngồi xuống ở ghế chính, trên mặt mang theo tươi cười cùng ý tứ hàm xúc mơ hồ, “Ta hôm nay đến, là có tin tức tốt báo cho các người!” Nói xong, ánh mắt liền dừng ở gương mặt xinh đẹp của Trang Minh Lan, “Là về Minh Lan, Minh Lan, Nhị nương là muốn chúc mừng con!”

Sau sự kiện Lý tú tài, Tần Thiên không còn đến đại đường tiếp đón khách nhân nữa. Mỗi buổi trưa, nàng đều ở lại bên cạnh Đại phu nhân cùng Nguyệt Nương hầu hạ bà. Thời điểm Đại phu nhân cùng các chương quỳ xử lý sự vụ Trà Hành, cũng không có kiêng dè Tần Thiên. Sau buổi trưa, phu nhân dẫn Tần Thiên đi đến phòng điều chế xem các sư phó chế trà, mãi cho lúc hoàng hôn, nàng mới cùng Đại phu nhân rời đi.

Bất quá nửa tháng, Tần Thiên càng thêm hiểu biết, sinh ý của Thịnh Thế sinh ý so với tưởng tượng của nàng lớn hơn rất nhiều. Sinh ý bán lẻ ở đại đường chỉ là bộ phận nhỏ nhất của Thịnh Thế. Sinh ý chính của Thịnh Thế, là thu trà, gia công, lại vận chuyển buôn bán tới khắp nơi trên cả nước.

Mở Trà Hành, phải được quan phủ phê chuẩn, lĩnh chiếu thiếp. Quan phủ cấm mở Trà Hành một mình. Mà Trà Hành mỗi một lần vận chuyển trà lại qua sự kiểm tra của quan phủ, cho nên Thịnh Thế cùng quan phủ quan hệ rất chặt chẽ. Tỷ phú của Nhị di thái thái Hồ đại nhân tuy rằng là Tri châu, nhưng người này trong quan trường cũng thuộc dạng luồn cúi, kiểm tra trà vận chuyển đi hãn cũng có chút liên hệ nên Đại phu nhân cũng không dám

dễ dàng đắc tội. Nay cũng là vì sao, vài năm nay địa vị của Nhị phòng ở Trang phủ như nước lên thì thuyền lên vậy.

Buổi sáng hôm nay, Từ chương quỹ tiến vào nói với Đại phu nhân: “Phu nhân, hai mươi tư tháng này là sinh nhật sủng thiếp của Tổng đốc đại nhân, phu nhân xem nên chuẩn bị như thế nào?”

Đại phu nhân nói: “Hỏi thăm một chút vị sủng thiếp kia thích cái gì, chọn lựa tinh xảo quý trọng một chút đem đến, nhất định phải làm cho nàng yêu thích không buông tay. Lúc này theo lệ cũng phải chọn lựa một ít tặng phẩm đưa lên Tổng đốc phu nhân ” Nói xong, Đại phu nhân quay đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, nói: “Sủng thiếp cao hứng, hầu hạ Tổng đốc đại nhân cũng chu toàn, phu nhân cao hứng, trong lòng cũng sẽ thoải mái, cùng người trong quan trường giao tiếp, không cầu công lao, thế nào cũng phải mọi mặt chu đáo. Nếu không, bản thân sẽ gieo tai họa”

Tần Thiên trong lòng hồ nghi, những lời này của phu nhân là nói với mình? Lúc này mới nghĩ đến phu nhân trong khoảng thời gian này dường như đang chậm rãi bồi dưỡng mình vậy. Do đó, chỉ cần chính mình đủ cố gắng, không lo không có ngày hữu dụng. Nghĩ đến điều này, Tần Thiên trong lòng không khỏi nhảy bang bang, hưng phấn rất nhiều, đối với Đại phu nhân cũng tràn ngập cảm kích.

Từ chương quỹ lĩnh mệnh đi xuống. Không lâu, Trang Tín Trung phong trần mệt mỏi đi vào.

Đại phu nhân vừa thấy hân liên tươi cười, sai Tần Thiên châm trà dọn chỗ, chờ Trang Tín Trung ngồi xuống,

Đại phu nhân liền cười hỏi: “Tín Trung, việc đến đâu rồi?”

Trang Tín Trung tiếp nhận khăn tay Nguyệt Nương đưa, xoa xoa mặt, nói, “Cám ơn nguyệt nương.” Lại tiếp nhận trà Tần Thiên đưa qua, uống

một ngụm, rồi mới trả lời Đại phu nhân: “Một đường thực thuận lợi. Trà vừa vận chuyển xong con liền quay trở về, cũng không rẽ ngang rẽ tắt”.

“Người là đứa nhỏ thành thật, giao việc vào tay người ta không có gì phải lo lắng. Vốn hôn kỳ của người sắp tới, Đại nương cũng không muốn để người hộ tống một chuyến này, chỉ là đứa nhỏ người cố tình muốn đi, hoàn hảo mọi việc thuận lợi, hôn sự cũng không bị chậm trễ “. Đại phu nhân lại nói.

Trang Tín Trung ở trong Trà Hành phụ trách một chuyện, đó là quanh năm suốt tháng thường xuyên phải xuất ngoại bốn ba, nhưng đúng là như thế, cũng khiến hần thấy mình có chút hữu dụng.

“Tạ đại nương quan tâm,” khi nói chuyện, hần cúi đầu, hai tay nắm chặt chén trà, thanh âm lại hoãn lại trầm.

Đại phu nhân nghĩ chắc hần mệt mỏi, vừa lòng cười nói: “Tốt lắm, nhìn người cái dạng này cũng đã mệt mỏi, người về nghỉ ngơi trước đi.”

“Đại nương...” Trang Tín Trung bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Đại phu nhân, sau lại cúi đầu, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Đại phu nhân sững sốt, “Tín Trung, có chuyện gì?”

Trang Tín Trung lại cúi đầu thấp hơn, “Không có... Không có...” Nói xong, hần cầm trong tay chén trà đưa cho Tần Thiên, thời điểm Tần Thiên tiếp nhận, nàng cảm giác được tay hần có chút run run, nhất thời không biết có phải mình cảm giác sai hay không.

Trang Tín Trung đứng lên, chào Đại phu nhân, rồi xoay người đi ra ngoài.

Tần Thiên đưa hần đến ngoài cửa, nhìn bóng dáng của hần, cảm thấy hần dường như có tâm sự.

Lúc ấy nàng cũng không để ý nhiều, thật không nghĩ tới, không bao lâu sau, Trà Hành xảy ra ra đại sự ...

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 41: Đánh

Trang Tín Trung sau khi trở về không tới vài ngày đã thành thân với Phương cô nương. Sau khi thành thân được 7 ngày, Đại phu nhân nhận được bái thiếp của Tri phủ đại nhân, thỉnh bà đi một chuyến.

Lúc Đại phu nhân đi, Tần Thiên đang ở phòng chế trà, nên không đi cùng bà. Đợi đến khi Đại phu nhân trở về, đã là lúc hoàng hôn.

Đại phu nhân cùng Nguyệt Nương đi vào phòng ở hậu viên, Tần Thiên tiến lên cười đón chào, liền thấy Đại phu nhân sắc mặt xanh trắng, môi run run, giống như đang cố gắng hết sức cưỡng chế tức giận.

Tần Thiên kinh hãi, vội vàng hỏi: “Phu nhân, có chuyện gì sao?” Tiếp theo lại phát hiện Nguyệt Nương sắc mặt cũng rất xấu.

Nguyệt Nương muốn đỡ Đại phu nhân đi vào ngồi nghỉ. Đại phu nhân lại khoát tay, thở sâu, gần từng tiếng phân phó Nguyệt Nương: “Trước không nên để lộ ra, bảo Tín Xuyên cùng Tín Trung lập tức về nhà.” Tiếp theo lại nhìn về phía Tần Thiên: “Chuẩn bị một chút, chúng ta cũng lập tức trở về.”

Bây giờ còn chưa tới giờ về, nhưng Tần Thiên thấy bộ dạng này của Đại phu nhân, biết nhất định có đại sự phát sinh, lập tức cũng không hỏi nhiều, đi ra ngoài phân phó phu xe.

Trên đường trở về, Đại phu nhân khuôn mặt vẫn bình tĩnh, không nói một tiếng nào, hai mắt toát ra thần sắc đau lòng cùng thất vọng, hai tay đặt trên đùi cũng hơi hơi run run, thấy Đại phu nhân như vậy, Tần Thiên trong lòng có chút khó chịu. Ở trong mắt Tần Thiên, Đại phu nhân giống như núi

thái sơn gặp chuyện mặt cũng không đổi sắc. Ở Trà Hành mỗi ngày đều có rất nhiều việc khó giải quyết, vậy mà cũng chưa từng thấy bà có biểu hiện như vậy. Có thể thấy được chuyện này đối với bà có bao nhiêu đã kích.

Từ lúc xuyên qua tới nay, nếu nói ai đối với nàng tốt nhất, thì đó chính là người đang ngồi trước mặt, Đại phu nhân. Nếu không có bà, bản thân có lẽ vẫn còn đang làm ở phòng giặt, vĩnh viễn trải qua những ngày như vậy. Chính phu nhân đặc biệt đề bạt nàng, cho nàng cơ hội, cũng mang đến hi vọng cho tương lai của nàng. Tuy rằng trong lúc đó cũng phải có sự cố gắng của nàng, nhưng nếu không có sự tín nhiệm của phu nhân, một tiểu nha hoàn như nàng có cố gắng bao nhiêu cũng uổng phí.

Bà là đương gia phu nhân, có thể đối tốt với kẻ thân là gia nô như nàng, nàng không thể ỷ vào việc bản thân là nữ nhân xuyên qua mà cho rằng đây là điều đương nhiên.

Đối với Đại phu nhân Tần Thiên thật sự rất biết ơn.

Tần Thiên biết hiện tại mình nói cái gì cũng không thể giúp tâm tình bà tốt lên. Nàng liền lấy quạt ra, ngồi vào chỗ bên cạnh Đại phu nhân, giúp bà quạt một lát, chỉ hy vọng chút mát mẻ này có thể khiến cho bà thoải mái.

Có lẽ hành động của Tần Thiên có chút hiệu quả, Đại phu nhân sắc mặt thoáng hòa hoãn hơn một ít. Bà quay đầu lại liếc mắt nhìn Tần Thiên một cái, ánh mắt cũng trở nên ôn hòa hơn.

“Hài tử ngoan.” Đại phu nhân nhẹ nhàng nói một câu.

Rất nhanh đã về đến Trang phủ, Đại phu nhân khuôn mặt nghiêm lạnh trở lại Thanh Âm viện, sai nha hoàn mở rộng cửa viện, bà ngồi ngay ngắn ở vị trí chính giữa trong sảnh, hai mắt lạnh lùng nhìn thẳng ra ngoài cửa, mười mấy gia đình tay cầm trường côn đứng ở hai bên.

Trong viện nha hoàn đều một màn này hù họa, nhất thời hai mặt nhìn nhau, thần sắc kinh hoàng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tần Thiên cùng Nguyệt Nương đứng ở phía sau Đại phu nhân. Tần Thiên muốn xoa bóp vai cho Đại phu nhân, giúp bà thoải mái hơn một ít, lại phát hiện bà toàn thân căng cứng, đang hết sức căng thẳng.

Lúc này, Trang Tín Xuyên cùng Trang Tín Trung mang theo hạ nhân một trước một sau đi vào cửa, Trang Tín Xuyên đi phía trước, ngẩng đầu ưỡn ngực, gió thổi qua, vạt áo bay phấp phới. Trang Tín Trung đi ở phía sau thì cúi đầu, nhìn qua thần thái hoàn toàn khác biệt so với Trang Tín Xuyên.

Trang Tín Xuyên tiến vào nhìn thấy một cảnh này, tươi cười cứng ngắc ở khóe miệng, vừa muốn nói gì đó, Đại phu nhân đã nhắc tay dùng sức vỗ vào bàn gỗ lớn khắc hoa văn cúc lê đặt ở bên cạnh, lớn tiếng quát: “Bắt lấy hai người, đánh cho ta!”

Vừa dứt lời, hai bên gia đình nhất tề đi lên, vài người xoay trụ, hai ba cái đã ném hai người xuống mặt đất, sau đó giơ trường côn trong tay hướng tới hai người đánh.

“Đại nương, người làm cái gì vậy?” Trang Tín Xuyên kinh hãi kêu to. Giây tiếp theo, trường côn đánh vào hông, đau quá lại hét lên. Bên cạnh Tín Trung tuy rằng cũng đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng lại không rên một tiếng.

Bọn nha hoàn theo hai vị thiếu gia tiến vào sau đó, liền bị Lam Sơn sai lui ra ngoài, trong đại sảnh chỉ để lại Nguyệt Nương cùng Tần Thiên ở đây hầu hạ.

Hai gã sai vặt của hai vị thiếu gia thấy thiếu gia nhà mình vừa vào cửa đã bị đánh đòn, liền nhanh như chớp chạy ra ngoài báo tin.

Trong đại sảnh,

Đại phu nhân nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Trang Tín Xuyên, gương mặt vẫn nghiêm khắc lạnh lẽo, không nói một lời nào, cũng không có ý sai gia đình dừng tay. Nhưng Tần Thiên đứng phía sau bà, lại phát hiện toàn thân bà hơi hơi run rẩy.

Hai vị thiếu gia bị đánh, chỉ một lúc đã có vết máu thấm qua quần áo. Trang Tín Xuyên sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra đầy mặt và cổ, tiếng kêu cũng càng ngày càng yếu ớt. Trang Tín Trung thì tay gắt gao nắm chặt thành quyền.

Tần Thiên lần trước bị Trang Tín Xuyên tức giận vẫn còn chưa được giải tỏa. Nay thấy hãn bị đánh trong lòng thật ra rất thống khoái, nhưng thấy Tam thiếu gia luôn luôn thành thật cũng bị đánh thảm thương như vậy, trong lòng lại không khỏi có chút thương hại, nhưng cũng biết Đại phu nhân thì phi rõ ràng, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đánh bọn họ.

“Dừng tay, đều dừng tay cho ta!” Bỗng nhiên, Nhị di thái thái như một trận gió vọt vào cửa, ở phía sau là Tam di thái thái cùng hai tỷ muội Trang Minh Hỉ và Trang Minh Lan. Cách đó không xa, Trang Tín Ngạn cũng đã biết tin, mang theo Hải Phú đi đến.

Nhị di thái thái vào cửa đã nhìn thấy thảm trạng của con, khuôn mặt trong phút chốc mất đi huyết sắc “Tín Xuyên, Tín Xuyên!” Nàng kêu to một tiếng, theo bản năng tiến đến ngăn cản gia đình, “Dừng tay, dừng tay!”

Tam di thái thái cũng bụm mặt khóc nói, “Đừng đánh, đừng đánh mà. Trung nhi, Trung nhi.” Tiếp theo, liền xông lên, phủ lên trên người Trang Tín Trung, gia đình chưa kịp dừng tay, gậy nện ra đánh thật mạnh vào người Tam di thái thái, Tam di thái thái lập tức kêu thảm một tiếng.

“Nường, nường!” Vốn vẫn đang nín nhịn, Trang Tín Trung nhìn thấy mẫu thân bị đánh, vội vã kêu lên, “Nường, người không cần lo cho ta! Minh Lan, Minh Lan, mau kéo nường ra.”

Nhưng Trang Minh Lan trời sinh tính tình nhát gan, lại chỉ biết khóc, sợ tới mức động cũng không dám động.

Đại phu nhân xem đến đây, bỗng nhiên ra tiếng, “Người tới, đem Nhị di thái thái cùng Tam di thái thái lôi ra!” Bà ra lệnh một tiếng, liền có gia đình tiến lên, đem Nhị di nương và Tam di nương kéo lê tới một bên, khiến các nàng không làm cách nào ngăn cản gia pháp trừng trị.

Nhị di nương không lay chuyển được gia đình, liền quay đầu hướng về phía Đại phu nhân kêu lên: “Giang Hoa Anh, người là phụ nhân ác độc. Nếu con ta có bị làm sao, ta nhất định cùng người liều mạng, Giang Hoa Anh, người mau thả con ta! Giang Hoa Anh!”

Tam di thái thái cũng hướng tới Đại phu nhân quỳ xuống, không ngừng dập đầu, cộp cộp từng tiếng vang lên: “Phu nhân, ta dập đầu trước người, ngàn sai vạn sai đều là do ta, xin người thả Tín Trung... Phu nhân, ta van cầu người, phu nhân, đánh nữa hăn sẽ chết mất, phu nhân...”

Tam di thái thái quỳ rạp trên mặt đất gào khóc, Trang Minh Lan cũng quỳ trên mặt đất vừa khóc vừa không ngừng dập đầu, “Nương, nương, đừng đánh đánh ca ca!”

Nhưng mà Đại phu nhân chỉ nhìn Trang Tín Xuyên hai người, xanh mặt, thờ ơ.

Một bên Trang Tín Ngạn nhất thời không rõ tình huống, nhưng biết mẫu thân tuyệt không xử sự sai trái, hăn lặng lẽ đi đến bên cạnh mẫu thân, mặt nhìn về phía những người đó, như vậy có thể nhìn miệng mà hiểu lời bọn họ nói.

Lúc này, Trang Minh Hi đang đứng ở bên cạnh Lý di nương bỗng nhiên tiến lên, mở to hai mắt, hướng về Đại phu nhân lớn tiếng nói: “Đại nương, người tuy rằng là chủ mẫu Trang phủ, có thể tùy ý vận dụng gia pháp, nhưng mọi sự cần phải có lý do. Đại nương làm sao có thể chẳng phân biệt

được trắng đen cứ thế đánh người! Loại hành vi này, sao có thể khiến chúng ta tâm phục được!”

Đại phu nhân nghe xong lời ấy, ra hiệu ý bảo bọn gia đình dừng lại, sau đó chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Trang Minh Hỉ, mắt đỏ ngầu, sắc mặt trắng bệch.

“Được, các người muốn có lý do, ta sẽ cho các người lý do! Các người muốn tâm phục khẩu phục, ta sẽ khiến các người tâm phục khẩu phục!”

Bà một chữ lại một chữ nói ra những lời này, âm điệu không cao, nhưng lại trầm đĩnh triệt thiết, tựa như lời đình vạn quân.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 42: Vàng đỏ nhọ lòng son

Thanh Âm viện, chính sảnh.

Đại phu nhân từ chỗ ngồi đứng lên, từng bước một đi về phía Trang Tín Xuyên và Trang Tín Trung đang quỳ rạp trên mặt đất ở phía trước. Bộ pháp tuy rằng trầm ổn, nhưng tay nắm chặt khăn có chút run rần. Trang Tín Ngạn lo lắng nhìn mẫu thân, muốn tiến lên đỡ bà, nhưng không nghĩ tới, có người còn nhanh hơn hẳn.

Tần Thiên luôn luôn chú ý tới Đại phu nhân, biết trong lòng bà đang nhận phải đả kích rất lớn. Hiện tại sự bình tĩnh chỉ là do bà cứng rắn chống đỡ, thấy bà bắt đầu cất bước, nàng vội tiến lên nâng đỡ.

Đại phu nhân quay đầu liếc mắt nhìn Tần Thiên một cái, hơi hơi gật đầu, tay dùng sức đặt lên trên cổ tay Tần Thiên.

Phía sau, Trang Tín Ngạn nhìn bóng dáng Tần Thiên liếc mắt một cái, theo đi lên, đứng ở bên cạnh mẫu thân.

Tần Thiên đỡ Đại phu nhân đi đến trước mặt Trang Tín Xuyên hai người thì Đại phu nhân dừng cước bộ. Bà cúi đầu, nhìn về phía Trang Tín Trung, thở sâu, lấy lại một chút cảm xúc, mới chậm rãi nói: “Gần hai tháng nay, có một số lượng lớn trà giả ở Hòa Châu, Viên Châu, đây là hai Châu phụ cận huyện Trấn Truyền, Tín Trung, người có biết việc này hay không?”

Lời vừa nói ra, Nhị di thái thái, Tam di thái thái cùng Trang Tín Xuyên đều cả kinh. Nhị di thái thái có chút chột dạ cúi đầu, Tam di thái thái thì dùng khăn tay che miệng lại, nước mắt chảy ra càng nhiều, Trang Minh Hỉ

lặng lẽ kéo góc áo của mẫu thân, còn Trang Minh Lan tránh ở phía sau mẫu thân, toàn thân run rẩy.

Trang Tín Trung quỳ rạp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, hai tay nắm rồi lại thả, thả rồi lại nắm, hiển nhiên cảm xúc đang dao động.

“Trà giả này đều là lấy lá trà đã được pha đem phơi nắng, dùng thư hoàng, hoa thanh, thạch cao chín, cá trắm đen đảm, bách chi các dược liệu linh tinh, đem đi bào chế lại, so với trà mới cũng không mấy khác biệt. Nhưng thư hoàng tính độc, lại cố dùng thạch cao để hóa giải độc này, lại đem các dược liệu pha chế giúp cho màu sắc lá trà tươi đẹp. Người thường uống vào, trong thời gian ngắn sẽ không nhận thấy nguy hại, nhưng mà thời gian dài, cơ thể hấp thu độc tố, thì vô cùng nguy hiểm! Còn nếu là người cơ thể suy yếu uống vào, có thể ngay lập tức bị bệnh nặng!”

Đại phu nhân nhìn Tín Trung, tiếp tục nói, “Trà giả đó, trà trộn vào đội trà của Thịnh Thế chúng ta, lợi dụng vận chuyển của trà Thịnh Thế, đem đến mấy nơi đó. Tín Trung, chuyển vận chuyển trà này do người ký tên, người thật không muốn nói gì với Đại nương, người cái gì cũng không biết!”

Lúc mới bắt đầu, Đại phu nhân thanh âm lại lãnh lại trầm, nhưng nói đến đoạn sau, lại trở nên nhẹ nhàng chậm chạp, dần dần toát ra một loại đau lòng khắc cốt.

Trang Tín Trung cả người run lên, chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt đầy nước, cũng không biết là mồ hôi hay là nước mắt.

Hắn nhìn Đại phu nhân, đôi mắt đỏ au, phát run nói: “Nương... Nương... Con...”

Đại phu nhân bỗng nhiên khóc nức nở, bà ôm ngực, vô cùng đau đớn nói: “Tín Trung, nương vẫn cho rằng ngươi là đứa nhỏ thành thật, nương

tin tưởng người như vậy, nhưng mà người đối xử lại với sự tín nhiệm của nường ra sao? Người làm cho ta quá mức thất vọng rồi!”

“Nường... Nường... Là con không tốt, con xin lỗi người...” Trang Tín Trung đường đường là một nam nhi vậy mà trước mặt mọi người cũng khóc òa.

Trang Tín Xuyên nằm úp sấp ở bên cạnh không nói một lời.

Đại phu nhân nhìn Trang Tín Xuyên liếc mắt một cái, lại lau khô nước mắt đang chảy ra, tiếp tục nói: “Người không cần xin lỗi ta, đi xin lỗi phụ thân đã khuất của người đi, xin lỗi hơn một ngàn người làm việc tận tâm và trung thành với Trà Hành đi! Người cũng biết, sẽ có rất nhiều người uống trà giả này, không chỉ nôn mửa, đau bụng, thiếu chút nữa đã đánh mất tánh mạng! Người nhà của những người đó đã đệ đơn kiện cáo Thịnh Thế chúng ta! Giải quyết không tốt, kết cục của Thịnh Thế chúng ta chính là cửa nát nhà tan”.

Nghe đến đó, trong sảnh mọi người bao gồm Tần Thiên và các hạ nhân, gia đình đều quá sợ hãi. Trang phủ nếu gặp chuyện không may bọn họ là gia nô cũng sẽ không có kết quả tốt! Hiện tại, Tần Thiên không hề đồng tình với Trang Tín Trung, có điều không ngờ tới một kẻ luôn luôn thành thật như hắn cũng là loại người vàng đồ nhẹ lòng son!

Trang Tín Trung không biết lấy khí lực từ đâu, giãy dụa thân mình, hướng về phía Trang Tín Xuyên bên cạnh giận dữ hét lên: “Nhị ca, huynh rõ ràng đã nói, trà giả này tuyệt đối sẽ không làm hại đến thân thể người uống mà!”

Vừa dứt lời, Trang Tín Xuyên còn chưa có phản ứng, Nhị di thái thái một bên liền chỉ vào Trang Tín Trung lớn tiếng: “Người cầm miệng cho ta, tên nghiệp chướng này, người ở trong này ngậm máu phun người, vu khống

Tín Xuyên con ta, mọi việc đều là người làm, vận chuyển trà cũng là người ký tên, cùng Tín Xuyên có quan hệ gì đâu!”

“Người mới cầm miệng cho ta!” Đại phu nhân xoay người hướng tới Nhị di thái thái gằm lên: “Tín Trung một người không thể có lá gan lớn như vậy! Tín Trung chỉ có thể xem như đồng mưu, thủ phạm chính là Tín Xuyên!” Đại phu nhân chỉ vào Trang Tín Xuyên, giọng điệu sắc bén như đao: “Tín Xuyên, người cho là người có thể giấu giếm ta sao?”

Trang Tín Xuyên tròn mắt vòng vo chuyển, lặng lẽ quay đầu nhìn về phía mẫu thân, Nhị di thái thái khẽ lắc đầu. Trang Tín Xuyên giãy dụa ngẩng đầu lên, nhìn Đại phu nhân nói: “Đại nương, việc này thật sự cùng ta không có quan hệ, cho dù đem ta đánh chết, ta cũng vẫn nói như vậy! Tất cả đều là do một mình Tín Trung gây nên!”

“Nhị ca, sao huynh có thể nói như thế!” Trang Tín Trung kêu lên, “Rõ ràng là huynh bảo ta làm, là các người uy hiếp ta...”

Trang Tín Xuyên hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, bên kia Tam di thái thái cùng Trang Minh Lan cũng cảm tức nhìn Nhị di thái thái, “Là người dùng hôn sự của Minh Lan áp chế chúng ta...”

Nhị di thái thái hung hăng trừng mắt nhìn Tam di thái thái, đánh gãy lời của nàng: “Người đừng ở đó nói hươu nói vượn, hôn sự gì chứ, đừng nói năng bậy bạ!”

“Người... Người...” Tam di thái thái tức giận đến nói không ra lời.

Đại phu nhân đối với toàn bộ quá trình bọn họ tranh cãi mặc kệ, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Trang Tín Xuyên, khiến hấn trong lòng sợ hãi.

Đại phu nhân ở trước mặt Trang Tín Xuyên chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói: “Tín Xuyên, người ngẩng lên nhìn Đại nương “

Trang Tín Xuyên ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân liếc mắt một cái, nhưng khi tiếp xúc với đôi mắt như thấu hiểu mọi sự của bà, tâm kinh hoàng, lại rất nhanh cúi đầu xuống.

Đỉnh đầu truyền đến thanh âm nặng nề của Đại phu nhân, “Người có biết ta làm cách nào biết được việc này không? Là từ Tri châu đại nhân ở Hòa Châu từng là đệ tử của Tri phủ Vương đại nhân, biết hẳn quản lý việc này, mới lặng lẽ thông báo cho ta biết. Nếu không phải do ta cùng Tri phủ phu nhân có giao tình tốt, Tri phủ đại nhân cũng sẽ không nể mặt mối quan hệ này. Đến lúc đó, chúng ta chẳng những bị niêm phong Trà Hành, hơn nữa sẽ có biết bao người bị liên lụy, bao gồm cả người cả ta cả Tín Trung, tất cả đều sẽ bị quan phủ tra hỏi. Đại nương đánh người, là cho người cơ hội, để cho người biết lỗi! Nếu như người chết cũng không hối cải, Đại nương chẳng sợ liều mạng thanh danh Trà Hành bị hao tổn, cũng sẽ phối hợp với quan phủ đem thủ phạm chính giao ra!”

Trang Tín Xuyên cả kinh ngẩng đầu lên, sắc mặt vốn tái nhợt lại biến thành màu xám tro: “Đại... Đại nương...”

“Giang Hoa Anh, người dám!” Bên cạnh Nhị di thái thái nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể xông lên liều mạng cùng Đại phu nhân! Lại bị gia đình gắt gao chế trụ.

Đại phu nhân không để ý tới nàng, chỉ nhìn Trang Tín Xuyên: “Tín Xuyên, người có biết, Đại nương mới là chủ Trà Hành, ta nếu muốn tìm ra làm chứng, thật sự rất dễ dàng! Đến lúc đó, đừng trách Đại nương vô tình!” Những lời cuối cùng này, Đại phu nhân cơ hồ là cắn răng nói ra, đồng thời lệ lại ngập đầy hốc mắt.

Trang Tín Xuyên thấy vẻ mặt này của Đại phu nhân, mới biết sợ, hần ôm cổ chân Đại phu nhân, khóc nói: “Nương, nương, con biết sai rồi, người trăm ngàn lần đừng đưa con vào quan phủ, nương, con chính là nhất thời mê muội, mới có thể nghe người ta xui khiến, làm ra việc bất nghĩa này.

Con về sau sẽ không bao giờ dám làm thế nữa, về sau con đều nghe nương, nương, người đừng nhần tâm như vậy! Thời điểm phụ thân qua đời, còn dặn người chiếu cố con thật tốt mà! Nương...”

Đại phu nhân bỗng nhiên cảm thấy đầu choáng váng, ngã ngồi dưới đất, nhớ tới thời điểm lão gia còn sống có Tín Xuyên hầu hạ thăm nom bên giường, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống...

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 43: Tức giận

Lúc này, hai con dâu của Trang phủ cũng lục tục đi tới. Phương Nghiên Hạnh và đệ đệ Phương Kiến Thụ đi cùng nhau, Lưu Bích Quân thê tử của Trang Tín Xuyên được bà vú nâng đỡ theo sát sau đó. Hai người tiến vào thấy thảm trạng như vậy, đều sợ tới hoa dung thất sắc, trong miệng gọi tên của phu quân, lệ nóng trào ra.

Hai vị thiếu gia thấy thê tử đi vào không muốn khiến thê tử lo lắng, cũng không muốn mất mặt với thê tử, vội vàng nín khóc.

Một bên Tần Thiên vội tiến lên muốn đỡ Đại phu nhân dậy, nhưng mà thân mình Đại phu nhân rất nặng, nhất thời nàng không nâng bà lên được, nàng quay đầu muốn gọi Nguyệt Nương, bỗng nhiên thấy hoa mắt, là Trang Tín Ngạn đi đến bên cạnh Đại phu nhân. Tiếp theo, Tần Thiên chỉ cảm thấy trên tay buông lỏng, Đại phu nhân đã được hân đỡ nâng dậy.

Tần Thiên có chút kinh ngạc nhìn hân một cái, không nghĩ tới hân nhìn qua không có cơ bắp, khí lực cũng không nhỏ a.

Không nghĩ tới Trang Tín Ngạn cũng hướng nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng thản nhiên, Tần Thiên không kiên nhẫn, nhẹ nhàng quay đầu đi. Đồng thời nàng xoa xoa tay Đại phu nhân, lại kinh dị phát hiện, cánh tay rất nóng nhưng ngón tay của bà thì lạnh như băng, lại nhìn sắc mặt phu nhân, thật sự rất khó coi.

Tần Thiên không khỏi có chút lo lắng, “Phu nhân, nô tỳ đỡ người đi nghỉ?” Nàng ở bên tai Đại phu nhân nhỏ giọng nói.

Đại phu nhân chậm rãi gật đầu, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn vừa giúp đỡ Đại phu nhân xoay người, phía sau lại truyền đến thanh âm phần nộ của Nhị di thái thái: “Tín Xuyên, con không cần cầu xin nữ nhân ngoan độc này. Bà ta có bản lĩnh đem con nộp cho quan phủ, nương cũng có bản lĩnh đem con cứu ra!”

Đại phu nhân tức giận đến cả người run lên, xoay người lại, căm tức nhìn Nhị di thái thái. Nhị di thái thái hung hăng trừng mắt với Đại phu nhân, hai mắt đỏ lựng, sắc mặt trắng như tờ giấy, nhìn qua giống như một con thú vì bảo vệ con mình mà nổi cơn điên.

Nàng ta trừng mắt nhìn Đại phu nhân, gần từng tiếng nói: “Nếu con bởi vậy mà xảy ra chuyện gì, nương thề, nương nhất định sẽ phá hủy Thịnh Thế Trà Hành, làm cho Trang phủ hơn một ngàn mạng người chôn cùng con! Mặc kệ dùng thủ đoạn gì, ta nhất định sẽ không buông tha kẻ khác”.

“Lý Tú Mai!” Đại phu nhân hét to, “Người có biết người đang nói cái gì không?”

“Đại nương!” Lúc này, Trang Minh Hỉ thấy hai người cương liệt, sợ không có đường cứu vãn, vội vàng hướng tới Đại phu nhân quỳ xuống: “Đại nương, người cho ca ca một cơ hội nữa đi, chuyện này đúng là ca ca sai, nhưng mà, ai lại không phạm sai lầm? Đại nương đối với hạ nhân trong phủ đều có thể khoan dung, vì sao không thể đối với ca ca cũng khoan dung một chút, ca ca là huyết mạch của Trang phủ mà!”

Lưu Bích Quân tiến vào sau, liền theo lời Trang Minh Hỉ nói đó mà hiểu rõ mọi việc, nhìn lại thấy Trang Tín Xuyên bị thương thê thảm, tâm thần vốn đã hoảng sợ, thấy Trang Minh Hỉ quỳ xuống, nàng cũng quỳ xuống theo, cầu xin nói: “Đại nương, Bích Quân vừa mới gõ vào cửa, chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn Bích Quân tuổi còn trẻ đã trở thành góa phụ sao? Đại nương, người tha cho Tín Xuyên lần này đi, Tín Xuyên về sau nhất định sẽ không phạm sai lầm nữa!”

Buôn bán trà giả cũng không phải việc nhỏ, nếu muốn đem Trang Tín Xuyên giao cho quan phủ, khẳng định là kết cục lưu đày, trong nội tâm, Đại phu nhân cũng không muốn tuyệt tình đến vậy. Hơn nữa một khi nháo đến quan phủ, chuyện Thịnh Thế buôn bán trà giả cũng sẽ sáng tỏ, đối với danh dự Thịnh Thế sẽ là đả kích trí mạng, mà Nhị di thái thái có Hồ đại nhân làm chỗ dựa, chỉ cần bỏ ra chút bạc, có lẽ sẽ giúp cho Trang Tín Xuyên miễn tội, kết quả, chẳng những không thể giáo huấn hần, ngược lại Thịnh Thế danh dự lại bị tổn thất, thật sự là tiền mất tật mang.

Lúc này Đại phu nhân thấy Trang Minh Hỉ cùng Lưu Bích Quân đều quỳ xuống khẩn cầu, trong lòng đã có suy tính.

Bà nhìn Trang Minh Hỉ nói: “Minh Hỉ, Đại nương chẳng lẽ chưa bao giờ cho ca ca con cơ hội hay sao?” Nói xong, Đại phu nhân chỉ về phía Trang Tín Xuyên: “Những năm gần đây, ta đã cho hần bao nhiêu cơ hội rồi? Xa xôi không nói tới, chỉ ngay mấy tháng trước thôi, ca ca con cần thiếu khi thu mua chè tươi của trà nông, ta cũng tha thứ cho hần, ta chỉ bảo hần tự mình đến xin lỗi trà nông, nhưng mà hần bằng mặt không bằng lòng, lôi kéo Tín Trung đi thay thế, còn cho rằng ta không biết gì sao?”

Đại phu nhân bởi vì quá mức kích động, thanh âm có chút run rẩy.

Trang Tín Xuyên cùng Trang Tín Trung đều chột dạ cúi đầu, Nhị di thái thái lại không có lời nào để nói, hừ lạnh một tiếng.

Đại phu nhân thở sâu, thẳng lưng, kiên quyết nói: “Được rồi, đối với Tín Xuyên là huyết mạch của lão gia, ta cũng sẽ không tuyệt tình...”

Nghe đến đó, người của Nhị phòng trên mặt ai cũng lộ ra thần sắc vui mừng. Nhị di thái thái lại là vẻ mặt đặc ý, mà Trang Tín Xuyên như trút được gánh nặng, thở ra một hơi thật dài.

Nhưng những lời kế tiếp của Đại phu nhân khiến tâm hần đang thả lỏng bỗng nhiên lại căng thẳng.

Đại phu nhân gần từng tiếng, thanh âm lạnh thấu xương: “Nhưng sự thực rõ ràng, Tín Xuyên thấy lợi quên nghĩa, là kẻ duy lợi, không xứng đáng với vị trí đương gia trong tương lai, ta không thể đem tâm huyết vất vả cả đời xây dựng sự nghiệp của lão gia, càng không thể đem vận mệnh của hơn một ngàn người trong Trang phủ giao vào tay người! Ta tuyên bố, vị trí gia chủ của Thịnh Thế từ nay về sau cùng Trang Tín Xuyên không có chút quan hệ, ta sẽ lựa chọn người khác!”

Lời nói này tựa như thiên lôi đánh xuống đầu mọi người, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngây dại.

“Được rồi, các người đưa bọn họ mang về đi, tất cả lui xuống!” Đại phu nhân một mỗi khoát tay, ý bảo gia đình thả bọn họ ra! Xoay người liền giữ chặt tay của Tần Thiên, ý bảo nàng đỡ bà đi vào.

Tần Thiên một tay nâng Đại phu nhân, một tay cầm tay bà, cảm thấy tay bà so với vừa nãy càng lạnh, càng run rẩy hơn, lại nhìn sắc mặt bà, lúc này mới phát hiện mồ hôi lạnh đầy đầu, có cảm giác lưng lay sắp đổ.

Tần Thiên âm thầm kinh hãi.

“Mau đỡ ta đi vào...” Đại phu nhân vô lực nói một câu, dường như hơi thở mong manh.

Tần Thiên gật đầu, Nguyệt Nương thấy thế cũng đi tới, hai người giúp đỡ phu nhân mới vừa đi hai bước, Nhị di thái thái giãy dụa ra khỏi trói buộc của gia đình, lại như sói như hổ xông tới phía bọn họ.

“Giang Hoa Anh, người đừng đi, người là kẻ tiểu nhân bội bạc, người cùng ta phải nói cho rõ ràng.”

Nàng ta đặt tay lên bả vai bà, dùng sức xoay người bà lại.

Đại phu nhân chỉ cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, ít nhiều cũng may có Tần Thiên chống đỡ. Bà nhìn gương mặt hung thần ác sát của Nhị di thái thái, trong đầu trống rỗng, nửa ngày nói không nên lời.

Nhưng mà Nhị di thái thái lại không buông tha bà, nàng ta gắt gao kéo vạt áo Đại phu nhân, như muốn cùng bà liều mạng, “Giang Hoa Anh, thời điểm ngươi cần ta, người ba hoa chích choè, nay lại mượn cớ muốn đá văng chúng ta đi, ta nói cho ngươi, không có dễ dàng như vậy đâu!”

Động tác của Nhị di thái thái dường như phát sinh chỉ trong nháy mắt. Tất cả mọi người không kịp phản ứng, Trang Tín Ngạn mặc dù ở bên cạnh mẫu thân, nhưng do không nghe thấy thanh âm, đợi đến lúc nhận thấy có điểm không thích hợp, Nhị di thái thái đã xông tới trước mặt Đại phu nhân.

Trang Tín Ngạn sắc mặt vẫn bình tĩnh bỗng nhiên giận đỏ bừng, hấn tiến lên ngăn hai tay Nhị di thái thái, dùng sức đẩy ra! Sau đó bảo hộ ở trước người Đại phu nhân, căm tức nhìn Nhị di thái thái.

Nhị di thái thái bị hấn đẩy thối lui vài bước, nếu không phải nhờ Trang Minh Hỉ tiến lên đỡ lấy nàng ta, chỉ sợ đã té ngã trên mặt đất.

Nhị di thái thái đứng vững cước bộ mới thấy rõ là Trang Tín Ngạn, lúc này cười lạnh một tiếng, chỉ vào Trang Tín Ngạn, nói với Đại phu nhân: “Như thế nào, ngươi muốn đem sở hữu gia sản đều giữ lại cho người con cam điếc này sao? Ha ha!” Nhị di thái thái cười ha hả, “Người cũng không nhìn xem con trai ngươi có gánh vác nổi hay không!” Nàng ta tươi cười hốt liễm, oán hận trừng mắt nhìn Đại phu nhân, cắn răng: “Giang Hoa Anh, người sống là loại người như thế nào thì con ngươi sẽ nhận mệnh! Không còn hữu dụng thì đem vứt bỏ! Người mới là kẻ chân chính thấy lợi quên nghĩa! Là người tham lam, là người không muốn buông tha mọi thứ trong tay, Giang Hoa Anh, ngươi là kẻ tiểu nhân ti bỉ!”

Đại phu nhân tức giận đến cả người cứng đờ, muốn nói gì đó, lại chỉ cảm thấy dường như ngực bị cái gì ngăn chặn, một hơi cũng không thở ra nổi.

Trang Tín Ngạn đối mặt với Nhị di thái thái, tất nhiên đem lời của nàng nhìn xem rành mạch, chỉ là vì miệng không thể nói, tuy rằng tràn ngập phần nộ, cũng không thể biểu đạt, dung nhan tuần tú toát ra thần sắc vừa oán giận vừa đau khổ.

Bên cạnh Tam di thái thái cùng Trang Minh Lan tuy rằng thực lo lắng cho Đại phu nhân, nhưng cũng không dám tiến lên, cũng không dám lên tiếng, Phương Nghiên Hạnh không nhịn được, muốn tiến lên, lại bị Tam di thái thái gắt gao giữ chặt.

“Ha ha ha...” Nhị di thái thái vỗ tay cười ha hả, “Giang Hoa Anh, người nhìn xem con người, hân có ích lợi gì chứ? Có ích lợi gì!”

“Người tích chút khẩu đức đi! Ở Trang phủ, phu nhân mới là đương gia chủ mẫu, phu nhân nói ai cũng phải nghe theo, phu nhân chọn lựa ai là gia chủ, người khác có tư cách gì, có lập trường gì đứng dậy phản đối! Dùng một ít lời nói ác độc công kích khiếm khuyết của người khác, mới chính là kẻ tiểu nhân tí bỉ!”

Thời điểm Nhị di thái thái đang cười vô cùng vui sướng, bỗng nhiên một thanh âm thanh thúy cường thế đánh gãy lời nàng ta!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 44: Bảo hộ

Tiếng cười bén nhọn của Nhị di thái thái bỗng chốc im bật, có chút không tin được nhìn về phía thanh âm phát ra —— bên kia, Tần Thiên gương mặt lạnh lẽo, không hề úy kỵ trừng mắt nhìn nàng ta.

Ở trong lòng Tần Thiên, Đại phu nhân là người mà nàng tôn kính, có lẽ nàng so với Đại phu nhân có nhiều hơn một chút tri thức hiện đại, nhưng mà trí tuệ, khí phách, cùng nhân tâm hiệp cốt của Đại phu nhân, đều khiến Tần Thiên thật sự bội phục. Hơn nữa Tần Thiên từ lúc xuyên qua đã chịu nhiều ân huệ của Đại phu nhân. Tần Thiên sao có thể trơ mắt nhìn Đại phu nhân bị bắt nạt mà thờ ơ!

Mặc dù, nàng hiểu rõ, nếu làm như vậy, có lẽ sẽ cùng Nhị phòng kết thù hận. Bản thân mình chỉ là một gia nô nho nhỏ, Nhị phòng muốn thu thập mình có rất nhiều thủ đoạn. Nhưng mà người có đôi khi hành sự, há có thể thời khắc tính toán lợi hại thiệt hơn?

Tần Thiên đem Đại phu nhân giao vào tay Nguyệt nương, tiến lên hai bước, đem Đại phu nhân bảo hộ ở sau người, hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Nhị di thái thái, ánh mắt lãnh liệt như đao.

Không chỉ Nhị di thái thái ngây ngấn cả người, ngay cả Trang Minh Hỉ bên cạnh nàng ta, cùng với cách đó không xa người của Tam phòng, các gia đình, thậm chí Trang Tín Xuyên và Trang Tín Trung còn đang quỳ rạp trên mặt đất, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Thiên.

Một bên Trang Tín Ngạn cũng có chút ngoài ý muốn nhìn nàng một cái.

“Người... Người tiện tỳ chết tiệt này! Người cũng dám mắng ta?” Nhị di thái thái tức giận, giơ tay lên hướng về Tần Thiên định đánh nàng, tất nhiên Tần Thiên đã sớm có chuẩn bị, nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cổ tay nàng ta.

“Người dám chống đối? Phản rồi, phản rồi!” Nhị di thái thái tức giận đến toàn thân phát run, nàng ta muốn rút tay về, nhưng Tần Thiên lại dùng hết toàn lực gắt gao chế trụ cổ tay nàng ta, một người là Nhị di thái thái sống an nhàn sung sướng đã có tuổi, một người là hạ nhân ngày ngày làm việc nặng, lại tuổi trẻ khỏe mạnh, khí lực một cao một thấp lập tức thể hiện rõ ràng.

Nhị di thái thái cố rút vài lần đều không được, vòng tay phi thúy trên tay không nhin được đang run rẩy, óanh nhuận sáng bóng chiếu vào đôi mắt lạnh lợi của Tần Thiên, lóe ra ánh sáng sắc lạnh như hàn băng.

“Nhị di thái thái...” Tần Thiên gắt gao chế trụ cổ tay nàng ta, hai mắt nhìn chăm chăm vào hai mắt nàng ta, sắc mặt trầm tĩnh như nước, thanh âm rét lạnh như băng, “Nhân quý tự trọng, nơi này là Thanh Âm viện, ta cho dù là hạ nhân cũng là hạ nhân của Đại phu nhân, mặc kệ là đánh, hay là mắng chửi, còn không tới phiên Nhị di thái thái người động thủ động khẩu, cũng thỉnh Nhị di thái thái ghi nhớ thân phận bản thân là thiếp thất trong Trang phủ, đừng biến mình trở thành người đàn bà chanh chua ở phố chợ, làm trò cười cho người khác!”

Nói xong, Tần Thiên dùng sức buông tay nàng ta ra, bởi vì động tác quá mạnh, không nghĩ tới lại làm đứt vòng tay của nàng ta, trong lúc nhất thời, hạt châu phi thúy bắn tung tóe khắp nơi. Vài hạt còn bắn lên mặt của Nhị di thái thái, Nhị di thái thái bùm mặt, đau kêu ra tiếng, chặt vật không thôi.

Tần Thiên cũng không để ý đến nàng ta, quay đầu hướng về gia đình đứng đó lớn tiếng nói: “Không nghe lời Đại phu nhân đã nói sao? Còn không mau tiễn khách!”

“Nương, người không sao chứ!” Trang Minh Hỉ giúp đỡ Nhị di thái thái liên tục lui vài bước, sau khi xác định mẫu thân không có việc gì, quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, cười lạnh nói: “Cô nương cá tính, lá gan thật lớn!” Nàng nhìn Tần Thiên, một đôi mắt đẹp ónh ónh sinh quang, lại làm cho người ta cảm giác được âm hàn vô tận, “Nhân quý tự trọng, những lời này, bốn tiểu thư hôm nay tặng lại cho người, cô nương có dũng khí có kiến thức, cũng không nên quên thân phận của bản thân chứ!”

“Minh Hỉ, còn cùng tiện tỳ này nói nhiều như vậy làm cái gì, còn không mau gọi người giáo huấn nàng, dám lớn tiếng với ta, cũng không nhìn xem ta là ai!” Nhị di thái thái đầu tiên là bị Đại phu nhân đả kích mạnh mẽ, sau lại bị Tần Thiên làm cho tức giận. Từ lúc gả vào cửa Trang phủ, nàng ta còn chưa bao giờ chột vật cùng mất mặt như vậy, lúc này hoàn toàn mất đi bình tĩnh ngày thường.

Nàng ta một tay dựa vào nữ nhi, xoay người sai hai nha hoàn bên cạnh đi lên đánh Tần Thiên. Nha hoàn nàng ta bình thường vẫn tác oai tác quái, lúc này cũng không biết sợ, lên tiếng trả lời xông lên, Nguyệt Nương đang nâng đỡ Đại phu nhân cũng không giúp được gì chỉ biết lo lắng nhìn, Đại phu nhân nhìn tình cảnh trước mắt vừa tức vừa vội, nhưng cũng không thể nói ra lời, các gia đình thấy Đại phu nhân không nói chuyện, cũng không dám động. Trong nhất thời, dường như không ai có thể giúp Tần Thiên, Tần Thiên trơ mắt nhìn hai nha hoàn vờn trảo về phía mình xông tới, một chống hai, Tần Thiên trong lòng cũng có chút nhút nhát, không khỏi lui hai bước.

Mắt thấy móng tay của hai nha hoàn sắp chạm vào mặt mình, bỗng nhiên, Tần Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một bóng dáng cao lớn nhanh chóng ngăn phía trước người nàng, đem ngoại tại phân tranh, toàn bộ nguy hiểm đều bị ngăn trở. Khi nàng nhìn thấy rõ mọi việc, rốt cuộc không có trông thấy sắc mặt đáng ghê tởm của Nhị di thái thái, cũng không nhìn thấy Trang Minh Hỉ trong ánh mắt lóe ra ánh sáng lạnh, càng

không nhìn thấy hai nha hoàn sắc mặt hung ác, chỉ nhìn thấy một bóng dáng cao lớn như núi, bả vai dày rộng, vững vàng rất đáng tin cậy.

Tần Thiên giật mình, giây tiếp theo, liền nghe thấy tiếng thét chói tai của hai nha hoàn kia. Sau đó có một âm thanh trầm đục của một vật nặng rơi xuống đất, Tần Thiên tò mò thò đầu ra nhìn, đã thấy hai nha hoàn đều ngã ngồi dưới đất, xoa xoa cổ tay, vẻ mặt thống khổ. Nhị di nương đứng ở bên cạnh tức giận đến mức mặt méo xệch, Trang Minh Hỉ cũng là vẻ mặt căm giận. Mà Phương Kiến Thụ đứng ở cách đó không xa thì ngẩn người nhìn.

Tần Thiên có chút vui vẻ, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Bỗng nhiên cảm thấy trên mặt ngứa ngứa, Tần Thiên thuận tay sờ soạng, lại sờ vào một đầu tóc dài, hoạt hoạt, ôn nhu, xúc cảm vô cùng tốt. Tần Thiên ngẩng đầu nhìn, lại chạm phải một đôi con ngươi trong sáng, dung nhan như ngọc không gợn sóng sợ hãi.

Chính là Trang Tín Ngạn.

Tần Thiên trong lòng nhất thời có loại cảm giác mất tự nhiên, nàng không nghĩ tới bảo vệ mình sẽ là hắn, hắn lúc này tiến lên nhưng mà lúc trước lại trơ mắt nhìn nàng bị người khác đùa giỡn cũng không xuất đầu lộ diện. Tần Thiên lập tức ngừng tươi cười, vội lui hai bước, lại không để ý tay mình đang nắm tóc hắn, cứ như vậy, đầu của hắn cũng bị kéo theo. Tần Thiên vội vàng buông ra, hắn quay đầu lại, trừng mắt nhìn nàng, trong đôi mắt luôn lạnh như băng có thần sắc tức giận.

Tần Thiên phần nộ quay đầu đi, nghĩ nghĩ.

Trùng cái gì trùng, ta không phải cố ý mà ...

Lại nhịn không được quay đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy hắn lén lút xoa xoa chỗ vừa rồi bị kéo đau.

Không biết tại sao, Tần Thiên lại nhin không được muốn cười.

Bên kia, Nhị di thái thái vẫn đang không chịu từ bỏ ý đồ, nhưng Trang Minh Hỉ biết náo loạn cũng không có kết quả, liền nói: “Nương, vẫn là nhìn xem ca ca thế nào! Ca ca bị thương có vẻ nặng!”

Câu nói nhắc nhở Nhị di nương, Nhị di nương rốt cuộc không còn tâm trí cùng Tần Thiên so đo, chạy nhanh tới sai người đem Trang Tín Xuyên trở về viện, lại sai người đi thỉnh đại phu.

Tam di thái thái cũng cùng Phương Kiến Thụ, Phương Nghiên Hạnh, nâng Trang Tín Trung đi ra ngoài.

Chốc lát sau, Thanh Âm viện trở nên thanh tịnh.

Tần Thiên vừa thở ra một hơi, bỗng nhiên nghe thấy phía sau Nguyệt Nương la hét: “Phu nhân, phu nhân người thế nào rồi? Người đâu mau tới đây, phu nhân ngất xỉu rồi!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 45: Ngã bệnh

Sau khi dìu vào trong phòng, được Chu đại phu châm cứu một hồi, Đại phu nhân nặng nề tỉnh lại.

“Đã tỉnh, phu nhân đã tỉnh.” Đứng ở bên giường Nguyệt Nương vui sướng hô lên, sau đó quay đầu ngoắc gọi Trang Tín Ngạn về mặt đang vô cùng lo lắng. Trang Tín Ngạn vội vàng đi qua. Chu đại phu tránh ra, xoay người đi đến trước bàn đặt trong phòng, viết đơn thuốc.

Ở trong phòng Tần Thiên đang đứng hầu hạ vội vàng đi đến bên cạnh Chu đại phu, Nguyệt Nương cũng tiến lại đó.

“Chu đại phu, phu nhân không có việc gì chứ.” Nguyệt Nương lo lắng hỏi Chu đại phu.

Chu đại phu vừa kê đơn vừa nói: “Phu nhân bị nắng nóng, hơn nữa mệt nhọc quá độ, trong lòng tức giận ảnh hưởng đến tâm trạng, mới bị ngất xỉu. Uống thuốc, tĩnh dưỡng vài ngày sẽ không sao.” Nói tới đây, Chu đại phu gác bút, xoay người nhìn Nguyệt Nương lại nói: “Chỉ có điều, bệnh của phu nhân can khí tích tụ dường như càng ngày càng nghiêm trọng, đây là do phu nhân hàng năm mệt mỏi, luôn ưu tư hao tổn tinh thần. Phu nhân có phải gần đây thị lực không được tốt?”

* Trong ngũ tạng có tâm, can, tỳ, phế, thận. Trong đó, tâm là tim, can là gan, tỳ là lá lách, phế là phổi.

Nguyệt Nương liên tục gật đầu: “Không sai, phu nhân mấy ngày này thường bảo nhìn mọi vật đều hơi mơ hồ”

Chuyện này Tần Thiên cũng biết, Tần Thiên chỉ cho rằng phu nhân bị cần thị, nên cũng không để ở trong lòng. Không nghĩ tới thì ra điều này có liên quan đến bệnh tình của phu nhân. Trong lòng trở nên khẩn trương.

Chu đại phu vuốt râu thở dài: “Can âm không đủ, thị lực không rõ, nếu muốn bệnh tình không bị nặng thêm, thế nào cũng phải bình tâm tĩnh khí tĩnh dưỡng một thời gian.”

Nguyệt Nương cúi đầu, vẻ mặt ưu sầu, hiện tại tình huống trong Trang phủ lúc này, phu nhân làm sao có thể bình tâm tĩnh khí tĩnh dưỡng? Chỉ sợ có khi còn bị chọc cho tức giận.

“Nếu bệnh tình bị nặng hơn, tình hình phu nhân sẽ như thế nào?” Tần Thiên ở một bên nhin không được hỏi.

“Can có thể nói là bộ phận thiết yếu trong ngũ tạng, can chủ sơ tiết, can tàng huyết, nếu can có vấn đề gì, cũng không phải là việc nhỏ...” Chu đại phu nói tới đây, khụ hai tiếng, không nói tiếp nữa.

* Can chủ sơ tiết: chính là sự phân bố dương khí của toàn thân.

* Can tàng huyết: chính là việc điều tiết lượng huyết trong cơ thể.

Nguyệt Nương cũng không hỏi lại, đưa bạc cho Chu đại phu, dặn hẳn không được đem bệnh tình phu nhân truyền ra ngoài, lại sai người dựa theo đơn đi sắc thuốc. Quay đầu lại cũng dặn dò Tần Thiên như vậy.

Bên kia, Trang Tín Ngạn đang giúp đỡ mẫu thân ngồi dậy. Tần Thiên nhớ tới kiếp trước có nghe nói qua, khi bị cảm nắng nên uống nước pha thêm ít muối và đường, vội vàng đi pha một chén đem vào, sau đó đưa đến bên giường cho phu nhân, một mực bắt bà uống hết. Mà Trang Tín Ngạn thì ngồi ở bên cạnh làm bạn với mẫu thân.

Đại phu nhân sau khi giữ lấy chén uống mấy ngụm nước pha muối và đường, liền lắc đầu tỏ vẻ không muốn uống nữa. Tần Thiên lấy ra khăn tay, giúp bà lau miệng, cực kỳ cẩn thận.

Trang Tín Ngạn ngồi ở bên cạnh nhìn mọi việc, ánh mắt vẫn thản nhiên như cũ. Tần Thiên chỉ chuyên tâm hầu hạ Đại phu nhân, nên cũng không để ý tới hẳn.

Đại phu nhân nhìn nàng cười cười, “Tuy rằng sớm biết người là kẻ không nhất gan, nhưng mà chuyện hôm nay vẫn khiến ta thật hoảng sợ. Xem ra ngày đó, người đối với ta vẫn còn khách khí”.

Tần Thiên cúi đầu, ngượng ngùng cười cười, “Bọn họ khinh người quá đáng, phu nhân là người tốt bụng, nên bọn họ mới dám như thế.” Nàng cầm bát trong tay đặt lên án gần đầu giường.

Án thượng có đặt một chân nến, trên chân nến cắm ba ngọn nến, ánh lửa toát ra, trong phòng quang ảnh di động.

Đại phu nhân nhìn tiểu nha đầu trước mặt, hai gò má phấn nộn trắng nõn được ánh nến chiếu vào ánh thành một mảnh phấn hồng, hàng lông mi dài buông xuống thản nhiên phản xạ ra kim quang, hơi hơi rung động, miệng mỉm cười, hai má lúm đồng tiền nhợt nhạt lộ ra, được ánh nến chiếu vào, lại mang vẻ diễm đạm mà ôn nhu. Mà khi bà nâng mắt lên nhìn nàng, hai mắt đen lúng liếng như hai viên bảo thạch, lóe ra ánh sáng động lòng người, lại làm cho người ta cảm giác được một loại linh khí thông minh.

Đại phu nhân chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh mềm mại, bà kim lòng không được cầm tay Tần Thiên, nhẹ giọng hỏi: “Nhưng mà người làm như vậy, Nhị phòng nhất định sẽ ghi hận với người, người không sợ, không lo lắng ư?”

Nghe được lời ấy, Tần Thiên ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn đối diện liếc mắt một cái. Hẳn tựa vào bên giường, ánh nến bên cạnh chiếu sáng lên

nửa người, một bên người phủ một màu vàng ấm áp, một bên u ám, lúc sáng lúc tối, lại đem vẻ lặng im lạnh nhạt tao nhã của hãn nhuộm đầm thành một loại mỹ miều yêu dị.

Tần Thiên có chút mất tự nhiên, nàng đối với Đại phu nhân như một người thân của mình, nhưng đối với Trang Tín Ngạn cũng không có loại cảm giác này, không có thói quen nói ra suy nghĩ trong lòng. Nhưng rồi lập tức nghĩ đến hãn căn bản là nghe không thấy, lại bình thường trở lại.

“Có sợ, cũng có lo lắng a” Tần Thiên nhìn Đại phu nhân cười cười.

Trang Tín Ngạn mày giật giật.

“Nga?” Đại phu nhân nhướn một bên lông mày, “Vậ mà người còn làm như vậy?”

“Nô tỳ làm rồi sau mới thấy sợ...” Tần Thiên lại cười cười, “Lúc ấy căn bản là không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là không muốn nhìn thấy Đại phu nhân bị Nhị di thái thái bắt nạt, cảm thấy rất tức giận, liền hành động như vậy!”

Tất cả đều phát ra từ tâm, rất tự nhiên. Đại phu nhân mỉm cười.”Nha đầu này, đối lại là người khác, nhất định sẽ nhân cơ hội nói mình chính là vì trung thành và tận tâm.”

“Việc gì có thể giấu giếm được phu nhân chứ? Có một số việc cũng không cần Tần Thiên nói.” Tần Thiên cười nói.

Trung thành và tận tâm? Nói thật, Tần Thiên còn chưa tới mức đó, chỉ là, nàng là người bên cạnh Đại phu nhân, cùng với vận mệnh của bà có liên quan, đương nhiên cùng một trận tuyến với bà.

“Người không cần lo lắng, người vì ta như vậy, ta sẽ không để cho người khác xúc phạm tới người.” Đại phu nhân nắm chặt tay nàng.

“Đa tạ phu nhân.” Tần Thiên cười ngẩng đầu lên, đã thấy Trang Tín Ngạn đang nhìn mình, đôi mắt dưới ánh nến chiếu rọi lóe ra ánh sáng trong suốt, lưu quang chớp động, có vẻ có chút tức giận so với bình thường.

Thấy nàng nhìn qua, Trang Tín Ngạn quay đầu đi. Tần Thiên chỉ biết méo mặt, cũng quay đầu.

Lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm của Nguyệt Nương: “Tam di thái thái, người về trước đi, phu nhân hiện tại vừa mới tỉnh lại, còn rất suy yếu, sẽ không gặp được người đâu.”

“Nguyệt Nương, người giúp ta hỏi phu nhân một chút đi, ta nhất định phải nhìn thấy phu nhân. Bằng không ta liền quỳ ở nơi này, cho đến khi phu nhân gặp ta mới thôi.” Tam di thái thái thanh âm mang theo nước nỡ.

Tần Thiên có chút phiền chán nhăn mày. Tam di thái thái này có chuyện gì mà hiện tại lại muốn quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi chứ? Nhìn bộ dạng tuy đáng thương, nhưng có đôi khi làm ra chuyện khiến người ta thực chán ghét.

“Để cho nàng ta vào đi.” Đại phu nhân thở dài, quay đầu đẩy Trang Tín Ngạn đi, “Không còn sớm nữa, con cũng trở về đi.”

Tần Thiên lĩnh mệnh đi ra ngoài, Trang Tín Ngạn theo sau nàng đi ra. Hai người một trước một sau ra khỏi phòng của Đại phu nhân.

Tần Thiên sau khi ra khỏi cửa liền thấy ngay Tam di thái thái đang quỳ trên mặt đất, nàng đi qua nói: “Đại phu nhân gọi Tam di thái thái vào.”

Tam di thái thái vội vàng đứng dậy kéo váy định tiến vào, lại đụng ngay Trang Tín Ngạn vừa đi ra. Trang Tín Ngạn lạnh lùng nhìn nàng ta, nhìn đến mức Tam di thái thái phải cúi đầu xuống. Tam di thái thái vòng qua bên người hắn, đi vào, Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn nàng ta một cái. Lúc này,

Hải Phú thấy hấn đi ra liền cầm theo đèn lồng đi bên cạnh hấn. Trang Tín Ngạn lúc này mới đi theo Hải Phú cùng nhau rời khỏi Thanh Âm viện.

Tần Thiên cùng Nguyệt Nương tiến vào phòng phu nhân, đã thấy Tam di thái thái quỳ gối bên dưới giường của phu nhân, vừa dập dập đầu, vừa khóc nói: “Phu nhân, đều là lỗi của ta, là ta không tốt, ta và Tín Trung cũng là bất đắc dĩ ...”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 46: Van cầu

Nguyệt Nương hừ lạnh một tiếng, đi qua, lấy một cái gối lam trù thêu hoa để vào sau lưng Đại phu nhân, giúp cho bà có thể ngồi thoải mái một chút.

Đại phu nhân ngồi ổn định, nhìn về phía Tam di thái thái, âm thanh lạnh lùng nói: “Người nói thật ra xem, người bất đắc dĩ thế nào? Đến mức làm ra loại chuyện vô lương tâm này!”

Tam di thái thái cúi thấp đầu xuống, hai vai không nhịn được run run, khóc nói: “Phu nhân, là Nhị di thái thái nói muốn đem Minh Lan gả cho ca ca của Hồ đại nhân làm vợ kế. Phu nhân, ca ca của Hồ đại nhân đã hơn năm mươi tuổi, trong nhà đã có vài tiểu thiếp, nữ nhi của hần so với Minh Lan còn lớn tuổi hơn. Dem Minh Lan gả cho hần, không phải đem vút nàng vào hố lửa sao? Tín Trung cũng không muốn nhìn Minh Lan chịu khổ, mới bất đắc dĩ đáp ứng yêu cầu của Trang Tín Xuyên, hần căn bản không biết trà giả lại nguy hại đến vậy...”

Đại phu nhân tay nắm mép giường cả giận nói: “Mặc dù là như thế, người sao không đến tìm ta thương lượng? Trà là thứ uống vào trong bụng, sao có thể làm giả? Chỉ cần có nửa điểm sai lầm, có thể sẽ liên quan đến mạng người, đạo lý đơn giản như vậy, chẳng lẽ các người không rõ?”

Nguyệt Nương thấy Đại phu nhân lại sắp nổi giận, vội hạ thấp lưng giúp đỡ Đại phu nhân xoa ngực, lo lắng nói: “Phu nhân, Chu đại phu vừa mới nói muốn người tĩnh dưỡng, có gì bình tĩnh từ từ nói, không nên tức giận.” Nói xong lại có chút trách cứ nhìn Tam di thái thái, nhưng mà nàng dù sao

vẫn chỉ là hạ nhân, Đại phu nhân không lên tiếng, nàng cũng khó mà nói ra điều gì.

Tam di thái thái thấy Đại phu nhân vẫn chưa nguôi giận, nóng vội bò đến bên giường Đại phu nhân, cầm tay bà đang đặt ở mép giường, khóc nói: “Phu nhân, ta cũng muốn tới nói chuyện với phu nhân, nhưng, Nhị di thái thái nói, hàng năm vận chuyển trà đều phải dựa vào Hồ đại nhân, cho dù cùng người thương lượng, người cũng sẽ vì nể mặt Hồ đại nhân mà không ngăn cản nổi, cho nên... Cho nên...”

“Cho nên người liền tự chủ trương, lấy Trà Hành ra làm giao dịch?” Đại phu nhân chỉ vào Tam di thái thái, vô cùng đau đớn: “Xảo Vân, người thật hồ đồ, ta như vậy cũng không đáng được người tin tưởng sao?”

Tam di thái thái cúi đầu khóc òa lên, “Phu nhân, ta thân phận hèn mọn, rất nhiều chuyện ta cũng không biết trông cậy vào ai, ta cũng biết ta muốn làm gì cũng không được, ta muốn nghĩ cũng không được. Đối với lão gia, Trang phủ vẫn là trên hết, ta cũng không dám có nửa điểm không an phận, nhưng mà, phu nhân...” Tam di thái thái ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn Đại phu nhân: “Chỉ có Tín Trung và Minh Lan, ta không thể không suy nghĩ, không thể không quản, ta làm sao có thể trơ mắt nhìn Minh Lan chịu khổ, ta không phải không tin tưởng phu nhân, chỉ là lúc ấy quá sợ hãi, nhất thời hồ đồ mới... Phu nhân, tất cả mọi chuyện đều là chủ ý của ta, là ta ép buộc Tín Trung. Người cũng biết, Tín Trung là đứa nhỏ thành thật, hãn nhẹn không được khi thấy ta khổ sở cầu xin, nên mới đáp ứng, ngàn sai vạn sai đều là do ta, phu nhân đừng đem Tín Trung đến quan phủ, cũng đừng đuổi hắn đi mà...”

Nói xong, Tam di thái thái lại cúi xuống đập đầu trước Đại phu nhân, một cái rồi lại một cái, liên tiếp không ngừng.

Đại phu nhân đã tuyên bố người thừa kế vị trí gia chủ sẽ không phải là Trang Tín Xuyên nữa. Tam di thái thái tuy rằng không dám kỳ vọng Tín

Trung sẽ là người thừa kế, nhưng có thể khẳng định bây giờ nàng cũng không cần quá lo lắng chỗ Nhị phòng nữa. Tín Trung tương lai cùng Nhị phòng không có quan hệ, nhất định chỉ có liên quan với Đại phòng, cho nên nhất định phải xem xem Đại phu nhân tính xử trí Tín Trung thế nào, trước hết cần phải van cầu bà tha thứ.

Phu nhân xử phạt nàng như thế nào cũng được, chỉ cần bà có thể tha thứ cho Tín Trung, cho hẳn ở lại Trang phủ, nàng đã cảm thấy mỹ mãn.

Đại phu nhân thấy nàng như vậy, nhớ tới Tín Ngạn đối với mình cũng vô cùng quan trọng, nhớ tới Tín Trung vẫn là một đứa nhỏ thành thật, tâm vốn cứng rắn lại không khỏi mềm nhũn.

Bà cúi hạ thắt lưng nâng Tam di thái thái dậy: “Xảo Vân, người đứng lên đi.”

Tam di thái thái ngẩng đầu lên, trên trán đã cụng đến sưng đỏ, “Phu nhân sẽ không đem Tín Trung giao cho quan phủ, cũng sẽ không đuổi nó đi chứ?”

Đại phu nhân nhìn trán của nàng, mặt lộ vẻ thần sắc không đành lòng: “Tín Xuyên ta còn không giao cho quan phủ hưởng chi Tín Trung? Hơn nữa, Tín Trung là huyết mạch của Trang phủ, ta làm sao có thể đuổi hẳn đi? Người đừng lo lắng quá nhiều!”

“Đa tạ phu nhân, đa tạ phu nhân.” Tam di thái thái lúc này mới nín khóc mỉm cười, vừa muốn dập đầu tiếp, Đại phu nhân đã giữ chặt nàng, “Người cũng đã có tuổi, đừng động một tí đã quỳ xuống dập đầu như vậy!”

“Mặc kệ Xảo Vân bao nhiêu tuổi, ở trong lòng Xảo Vân, phu nhân vĩnh viễn đều là chủ tử của Xảo Vân!” Tam di thái thái thật tâm nói.

Đại phu nhân cười cười.

Tần Thiên nhìn thấy vậy, không thể không cảm khái, thật sự là ai cũng có phương pháp sinh tồn riêng. Nhị di thái thái vì có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa mà tùy ý kiêu ngạo cướp đoạt thứ nàng ta muốn. Tam di thái thái tuy nhìn có vẻ hèn mọn, lại luôn nắm giữ được nhược điểm của Đại phu nhân là dễ mềm lòng, cũng là một biện pháp đạt tới mục đích của nàng ta, Trang phủ nhiều người nhìn có vẻ đơn gian, nhưng lòng lại không hề đơn giản chút nào.

Bị Tam di thái thái nháo một trận, Đại phu nhân càng thêm mệt mỏi, sắc mặt càng khổ sở, Tam di thái thái lúc này mới nói: “Là nô tỳ quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi, đều là lỗi của nô tỳ...”

“Được rồi, người cũng trở về nghỉ ngơi đi.” Đại phu nhân nói xong, lại nhìn về phía Tần Thiên, nói: “Ở ngăn tủ của ta còn có hai bình tuyết liên sinh cơ cao, người đưa cho Tam di thái thái, để nàng cầm bình dược này bồi cho Tam thiếu gia đi.”

Tuyết liên sinh cơ cao chính là dược liệu trị ngoại thương tốt nhất. Tam di thái thái luôn miệng cảm tạ. Đại phu nhân lại bảo Lam Sơn cầm một lọ khác đưa cho Nhị thiếu gia.

Tần Thiên lĩnh mệnh cùng nha hoàn của Tam di thái thái hộ tống nàng ta trở về. Lúc đưa Tam di thái thái đến Thu Hương viện, Tam di thái thái nhận thấy Tần Thiên là nha hoàn bên người được sủng ái của Đại phu nhân, đối với nàng vô cùng khách khí, thưởng cho nàng 100 quan tiền, Tần Thiên cũng không chối từ, cười cầm lấy.

Tam di thái thái sai người đem tuyết liên sinh cơ cao đưa đến phòng của thiếu gia trong viện. Chỉ chốc lát, Phương Nghiên Hạnh đã phái nha hoàn lại đây, mời Tần Thiên qua đó.

Đi qua một hành lang gấp khúc, xuyên qua cửa ngách là khu phòng ở của Tam thiếu gia. Vừa mới tiến vào, nàng đã thấy Phương Nghiên Hạnh mặt

mang mỉm cười đứng ở cửa nhìn nàng. Bên cạnh là đệ đệ của nàng, Phương Kiến Thụ.

“Tam thiếu phu nhân, Phương thiếu gia.” Tần Thiên đi đến, hướng về hai người thi lễ, Phương Nghiên Hạnh vội vàng kéo tay nàng, ôn nhu nói: “Hảo muội muội, chỉ có chúng ta trong này đâu cần dùng đến nghi thức xã giao chứ...” Nói xong quay đầu nói với Phương Kiến Thụ: “Tiểu đệ, người nói đúng không?”

Phương Kiến Thụ nhìn Tần Thiên cười nói: “Nhân sinh quý tri tâm, định giao vô mộ sớm, cô nương đối gia tử có lòng, chúng ta như thế nào không biết, ở trong lòng chúng ta đã sớm đem cô nương trở thành bằng hữu.”

“Người nói như vậy, ta liền không khách khí!” Tần Thiên cười cười, thu hồi cấp bậc lễ nghĩa.

Mấy tháng qua, Phương thị tỷ đệ cơ hồ đều ngày ngày đi thỉnh an Đại phu nhân, cùng Tần Thiên tiếp xúc một thời gian, Phương thị tỷ đệ cũng không phải người hồ đồ, cũng dần dần hiểu được lần trước Tần Thiên mượn câu chuyện nói về hài cốt ý chỉ điểm cho nàng, lại càng ngày càng thân cận với Tần Thiên.

“Ta thật thích tính cách lạnh lẽo này của muội.” Phương Nghiên Hạnh lời kéo cánh tay của nàng vào phòng ngồi xuống, lại sai người dâng trà. Phương Kiến Thụ cũng đi theo.

Tần Thiên ngồi xuống liền hỏi tình trạng của Tam thiếu gia. Phu nhân phái nàng lại đây đương nhiên không chỉ đưa thuốc đơn giản như vậy, Tần Thiên đã sớm phát hiện, phu nhân đối với Trang Tín Trung vẫn rất trân trọng.

“Đã gọi đại phu đến khám, chỉ là vết thương ngoài da, cũng không tổn thương gân cốt, phu nhân đưa dược tới, ta đã bôi cho hẳn rồi. Tín Trung nói đã thoải mái hơn nhiều, không còn đau nữa, muốn nhờ người chuyển lời

cảm tạ Đại phu nhân.” Phương Nghiên Hạnh nói xong, lại hỏi: “Ta nghe nói phu nhân sau đó nhất xui, người có sao không?”

Sau khi Đại phu nhân bất tỉnh, gây ra động tĩnh không nhỏ, Phương Nghiên Hạnh thu được tin tức cũng không có gì kỳ quái. Có điều bệnh tình nặng nhẹ thế nào, mọi người cũng không biết được.

“Phu nhân chỉ bị say nắng, không có gì trở ngại.” Tần Thiên trả lời.

“Vậy ta an tâm rồi...” Phương Nghiên Hạnh cúi đầu thở dài, “Trước đó thấy Nhị phòng khí thế bức nhân, trong lòng ta thật khó chịu, ta cũng muốn giống như muội vậy, vì Đại phu nhân mà cãi lại, nhưng mà...”

Tần Thiên cũng nhìn thấy lúc đó Tam di thái thái gắt gao lôi kéo tay nàng, “Ta nghĩ phu nhân cũng sẽ thông cảm.” Phương Nghiên Hạnh thần sắc xấu hổ, có một số việc quả thật cũng không tiện nói rõ ra.

Lúc trước Phương Nghiên Hạnh vẫn vì thế mà áy náy, lúc này nói ra, trong lòng cũng dễ chịu hơn, “Muội trở về báo với Đại phu nhân, ngày mai ta lại đến vấn an.”

Tần Thiên thấy giờ không còn sớm, liền đứng dậy cáo từ. Lúc đi ra cửa, Phương Kiến Thụ nói: “Ta cũng phải đi về, Tần Thiên, chúng ta tiễn đường, cùng nhau đi thôi.” </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 47: Âm lãnh

Sau khi Phương Nghiên Hạnh cùng Trang Tín Trung thành thân, Phương Kiến Thụ một mình một người ở tại Lục Vu viện.

Hai người ra khỏi sân của Tam thiếu gia, đi dọc theo một con đường nhỏ rải đá, hai bên cây cối bạc phơ, giả thạch lâm lập, ở trong bóng đêm tựa như mấy khóm hoa không có màu sắc, xa xa gần gần, đậm nhạt thích hợp.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng côn trùng thanh thanh kêu vang. Hai người đi cách nhau một khoảng, chậm rãi bước.

“Lần trước cho người mượn sách, người xem xong chưa?” Phương Kiến Thụ đột nhiên hỏi,

Sau khi Tần Thiên cùng Phương thị hai tỷ đệ quen thuộc, đã phiền Phương Kiến Thụ giúp nàng tìm một số sách về trà, trừ lần đó ra cũng tìm một số sách về lịch sử của thế giới này.

“Xem xong rồi, vốn muốn trả lại cho người, nhưng mà mấy ngày nay bận quá, nhất thời quên mất” Tần Thiên cười nói.

“Không vội không vội, ta không phải đang thúc giục người.” Phương Kiến Thụ vội vàng nói.

Phương Kiến Thụ mặc một kiện trường bào màu lam đậm bằng vải bông. Bởi vì thân hình còn chưa phát triển hết, nhìn qua có chút hơi gầy, nhưng thân hình thon dài, cốt cách cân xứng, hơn nữa mặt mày sáng sủa, khí chất

văn nhã, sau khi trưởng thành, chắc hẳn phong thái sẽ tuấn dật cao nhã tựa như thanh trúc.

“Đúng rồi...” Tần Thiên nhớ tới một sự việc, dừng cước bộ, khiến Phương Kiến Thụ đang đi ở phía trước cũng dừng lại, quay người kinh ngạc nhìn nàng, hai mắt trong sáng ở dưới ánh trăng lóe ra nét ôn nhu, sáng bóng.

“Thời điểm ở trong đại sảnh trước đó, có phải người chạy tới muốn giúp ta hay không? Cám ơn người.” Tần Thiên cười nói.

Ban đầu, Phương Kiến Thụ đứng ở bên cạnh Phương Nghiên Hạnh, nhưng sau đó, khi nàng từ phía sau Trang Tín Ngạn nhìn ra, thấy hắn đã chạy tới bên cạnh hai nhà hoàn của Nhị di thái thái, Tần Thiên đoán hắn hẳn muốn giúp nàng.

Bỗng nhiên Tần Thiên nhắc tới chuyện này, Phương Kiến Thụ có lẽ chưa chuẩn bị tâm lý, nhất thời chân tay có chút luống cuống, một lát sau, mới ngượng ngùng cười cười, “Đương nhiên không thể trở mặt nhìn bằng hữu bị bắt nạt...” Dừng dừng, lại nói: “Kỳ thật ta cũng không giúp được gì...”

Phương Nghiên Hạnh tuy rằng gả cho Trang Tín Trung, nhưng ở trong phủ địa vị cũng không cao, Phương Kiến Thụ càng bị cho là kẻ ăn nhờ ở đậu. Mặc dù có Đại phu nhân che chở, nhưng Đại phu nhân đại bộ phận thời gian ở Trà Hành, sự tình trong nhà đều do Nhị di thái thái quản lý, hai người hứng chịu không ít lời nói lạnh nhạt. Hơn nữa, trong Trang phủ trừ bỏ Đại phu nhân, hai tỷ đệ cũng chỉ thân cận với Tần Thiên, thậm chí còn thân cận hơn so với người của Tam phòng. Phương Nghiên Hạnh có tâm sự không nhất định sẽ nói với Tam di thái thái hay Trang Minh Lan, nhưng có khi lại nói với Tần Thiên. Tần Thiên không thiếu lời khuyên, làm cho nàng trong lòng thoải mái. Cho nên hai tỷ đệ mới có thể coi trọng Tần Thiên như vậy.

“Tóm lại cảm ơn người.” Tần Thiên đi đến bên cạnh hắc hành lễ, nghịch ngợm cười cười, “Cảm ơn tú tài lão gia.”

Nói đến cảm ơn, Tần Thiên trong đầu chợt hiện ra gương mặt lạnh nhạt lạnh nhạt kia, người kia mới là người thật sự tới giúp nàng. Nhưng nếu nói cảm ơn với hắc, hắc có thể hay không cũng vẫn biểu lộ gương mặt lạnh lùng? Hơn nữa nha hoàn nói cảm ơn với thiếu gia, có vẻ kỳ lạ.

Bên kia, Phương Kiến Thụ mặt nóng ran, xua tay nói: “Ta tháng tư năm nay mới thông qua kỳ thi vào Phủ, mới chỉ là một tiểu học trò, sang năm phải thi đỗ kỳ thi của Viện mới có thể trở thành tú tài.”

Tần Thiên cười nói: “Phương công tử chăm chỉ đọc sách như vậy, nhất định có thể thông qua.”

Lời này cũng chạm đến tâm sự của hắc, hắc cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Không ngại nói với người, trong lòng ta cũng rất lo lắng, rất nhiều người nhẹ nhàng vượt qua hai kỳ thi vào Phủ, trở thành học trò, nhưng đến tận khi đầu tóc bạc trắng vẫn chưa qua kỳ thi vào Viện, khảo thí đường, thật không đơn giản.”

Về mặt Phương Kiến Thụ làm cho Tần Thiên nhớ tới kiếp trước mỗi lần thi cử, bản thân mình lúc đó chẳng phải cũng nơm nớp lo sợ? Đối với tâm tình Phương Kiến Thụ lúc này cũng có thể thông cảm vài phần. Tần Thiên cười cười, nhẹ giọng nói: “Sợ cái gì, làm hết sức là tốt rồi, bất quá ta tin tưởng nếu có chí nhất định sẽ thành công, cố gắng cuối cùng sẽ có hồi báo, Phương công tử cố công rèn giũa chịu khó đọc sách sẽ không uổng công, sẽ đạt được thành tựu. Phương công tử không cần lo lắng!”

Lời nói này của Tần Thiên cũng không phải là bản tên không có mục tiêu. Phương Kiến Thụ rất chăm chỉ đọc sách, một ngày mười hai canh giờ, cơ hồ tám chín canh giờ đều nhào vào đóng sách vở. Tứ Thư Ngũ Kinh thuộc nằm lòng, Đại phu nhân còn vì hắc thỉnh tiên sinh tốt nhất ở Dương

Thành tới. Vị tiên sinh kia đối với tư chất của Phương Kiến Thụ cũng khen không dứt miệng.

Một lời nói này thành công ủng hộ sĩ khí của Phương Kiến Thụ. Phương Kiến Thụ ưỡn ngực nói, “Phương gia chấn hưng là trách nhiệm của ta, vì Phương gia, vì tỷ tỷ, ta nhất định phải cố gắng mới được!”

“Đến lúc đó, Phương công tử thành lão quan gia, Tần Thiên cũng muốn lây vinh quang!”

Phương Kiến Thụ quay đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của Tần Thiên, dưới ánh trăng, khuôn mặt tươi cười của nàng nhu hòa, hai mắt sáng ngời như sao. Phương Kiến Thụ cười cười, nói: “Cũng vì người nói lời cát tường, nếu Phương Kiến Thụ ta thực sự có ngày như vậy, nhất định sẽ không quên Tần Thiên người.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rồi sau đó rẽ về chỗ ở của từng người. Tần Thiên sau khi trở về, Đại phu nhân vẫn chưa nằm nghỉ, có vẻ như đang chờ Tần Thiên. Tần Thiên đi qua đem tình hình Trang Tín Trung báo lại, Đại phu nhân mới yên lòng, trong lòng cũng thầm nghĩ tâm tư Tần Thiên thật lạnh lợi.

Bên kia, Cúc Hương viện

“Mèo khóc chuột giả từ bi!”

Chờ Lam Sơn đi rồi, Nhị di thái thái cầm lấy tuyết liên sinh cơ cao do Lam Sơn đưa tới hung hăng ném xuống đất. Bình sứ nhỏ màu trắng vỡ thành nhiều mảnh, cao màu trắng ngà bắn tung tóe khắp nơi, lan tỏa ra không khí như hoa mai trắng rơi rụng.

Trang Minh Hỉ ở một bên ngăn không kịp, trơ mắt nhìn tuyết liên cao bị ném đi, trong lòng thương tiếc không thôi: “Nường, đây chính là tuyết liên sinh cơ cao, ca ca hiện tại rất cần, có bạc cũng khó mua được! Người tức giận thì tức giận, sao phải ném nó đi chứ!”

“Con sợ nường không có được tốt cho ca ca con dùng?” Nhị di thái thái thở phì phì rồi ngồi xuống ghế, vỗ bàn nói, “Sẽ không dùng thứ bà ta đưa tới, ai biết có bị hạ độc hay không!”

“Nường...” Trang Minh Hỉ ở bên người nàng ta ngồi xuống, “Phu nhân tuy rằng đáng giận, nhưng cũng không phải người độc ác như vậy... Quên đi, không nói đến chuyện này nữa ...” Trang Minh Hỉ bỗng nhiên dừng lời, quay đầu phân phó hạ nhân lui xuống, sau đó mới nhìn Nhị di thái thái nói, “Nường, hiện tại tính làm sao bây giờ?”

Nhị di thái thái ngẩn ra, nhìn về phía nữ nhi của mình, biết nàng ý nói gì, nhất thời không khỏi trầm tư. Một lát sau, mới nói: “Đương nhiên không thể cứ như vậy quên đi! Tất cả sở hữu trong Trang phủ đều thuộc về ca ca con, ai cũng đừng nghĩ cướp đi!” Nàng ta cười lạnh hai tiếng, “Ta thật muốn nhìn xem, bà ta chỉ là một nữ nhân không có chỗ dựa, nhà mẹ đẻ lại cách khá xa, ta xem bà ta lấy cái gì cùng ta đấu!”

“Nhưng mà trong tay bà ta có di chúc của phụ thân. Phụ thân đã nói, người thừa kế Trang phủ phải do bà ta lựa chọn!” Trang Minh Hỉ chỉ chỉ ngón tay ngọc vuốt ve hoa văn khắc trên bàn, bình tâm tĩnh khí nói.

“Bà ta có thượng phương bảo kiếm, ta cũng có thể xuất ra kim bài miễn tử!” Nhị di thái thái chụp bàn đứng lên, làm lay động chén trà trên bàn phát ra tiếng kêu vang, “Chuyện này, ta sớm đã nghĩ ra đối sách, vốn định chờ ca ca con thành thân sau đó tìm một cơ hội bắt bà ta giao ra vị trí đương gia chủ mẫu. Xem ra hiện tại, việc này phải tiến hành cấp bách! Chờ chuyện trà giả qua đi, ca ca con bảo đảm sẽ không bị làm sao, ta mới làm cho bà ta biết, trong Trang phủ rốt cuộc là ai lợi hại!”

“Một khi đã như vậy, nương cũng không dừng chân chừ nữa!” Trang Minh Hỉ chậm rãi đứng lên, hướng nhìn mẫu thân, như đóa hoa kiều diễm nhưng trên khuôn mặt có một loại lãnh khí, “Một bên, chuyện của ca ca có thể thỉnh dượng hỗ trợ, đưa cho mấy người bị hại chút bạc, che miệng bọn họ lại, lại khơi thông ở các nơi, có thể đem việc này không còn lưu lại dấu vết. Bên kia, nghe nói phu nhân bị bệnh, nương có kế sách gì không, vào lúc này mà dùng thì không còn gì tốt hơn. Dù cho bình thường kiên cường, nhưng người khi đang bị bệnh khó tránh khỏi bạc nhược, là thời cơ tấn công tốt nhất!”

Nhị di thái thái nở nụ cười, nhíu mày, “Cái này là thừa dịp bà ta ngã bệnh, muốn mạng của bà ta!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 48: Xử trí

Uống được của Chu đại phu, nghỉ ngơi một đêm, Đại phu nhân đã khá hơn nhiều. Buổi sáng ngày hôm sau lại muốn đến Trà Hành làm việc. Nguyệt Nương lo lắng thân thể của bà nên tất nhiên không chịu.

“Phu nhân, Chu đại phu dặn dò ngàn vạn lần, phu nhân phải tĩnh dưỡng một thời gian, người mới tĩnh dưỡng chưa được bao lâu, chưa thể đến Trà Hành được? Phu nhân tốt xấu gì cũng nghỉ ngơi ở phủ vài ngày được không?”

Đại phu nhân kiên quyết bước xuống giường nói: “Ta đã không có việc gì, người cũng không phải không biết hiện tại Trà Hành đang trong tình huống như thế nào. Chuyện kia của Tín Xuyên còn phải nhanh chóng xử lý, Tri phủ bên kia đang chờ câu trả lời của ta, ta không thể có nửa điểm sai lầm, người bảo ta sao có thể an tâm ở nhà tĩnh dưỡng?” Nói xong gọi Lam Sơn cùng Tần Thiên, bảo các nàng giúp bà thay quần áo rửa mặt chải đầu.

Nguyệt Nương biết tính tình Đại phu nhân, nói một là một, không biết nên khuyên bà như thế nào, nhớ tới Tần Thiên bình thường lắm kể hay, liền hướng nhìn nàng ra hiệu.

Tần Thiên ngày hôm qua nghe thấy Chu đại phu nói bệnh tình khá nghiêm trọng, cũng hiểu được Đại phu nhân lúc này không nên đi làm vất vả. Thích một người tự nhiên sẽ quan tâm người này, Tần Thiên thật sự không hy vọng phu nhân thân thể có vấn đề gì.

“Phu nhân, hiện tại là thời điểm cuối thu nắng gắt, người bình thường đều chịu không nổi, huống chi phu nhân hôm qua mới bị say nắng”. Tần

Thiên cùng Lam Sơn đem phu nhân dìu đến trên giường, Lam Sơn cũng nói: “Đúng vậy, phu nhân, nha đầu chúng ta còn khỏe mạnh như thế, vậy mà đi dưới ánh nắng mặt trời còn cảm thấy choáng váng đầu, phu nhân vừa ra ngoài, chỉ sợ bệnh tình sẽ càng nặng thêm.”

Đại phu nhân còn muốn nói gì đó, Tần Thiên lại cười đánh gãy lời bà: “Phu nhân, người thường nói với nô tỳ, làm việc gì cũng phải có tinh thần, chính phu nhân cũng đã nói như vậy, chẳng lẽ lại không đúng? Phu nhân không nghỉ ngơi cho tốt, sao có tinh thần làm việc? Vừa ra ngoài, vạn nhất lại té xỉu hoặc bị say nắng, chẳng phải càng kéo dài thời gian bình phục, càng thêm chậm trễ công chuyện ở Trà Hành?” Nói xong, không nói thêm hai lời đem hai chân Đại phu nhân đặt luôn lên giường.

“Phu nhân, thân thể khỏe mạnh mới là tiền vốn cho cách mạng!” Tần Thiên nhìn Đại phu nhân cười nói.

“Cách mạng?” Đại phu nhân khó hiểu.

Không cần thận nói ra, Tần Thiên che miệng lại, thụt vai cười gượng hai tiếng, “Chính là ý nói làm việc.”

Đại phu nhân tay vỗ nhẹ trên người Tần Thiên một chút, “Người nói nhiều điều thật kỳ quái mà ...” Nói xong bất đắc dĩ cười cười, cũng không còn kiên trì đi Trà Hành nữa.

Nguyệt Nương mặt lộ vẻ vui mừng, lúc này Bích Ti bưng chén thuốc tiến vào, Nguyệt Nương tiếp nhận đưa đến bên giường nói với phu nhân: “Phu nhân, người tốt nhất nên an tâm nghỉ ngơi vài ngày, đừng làm cho chúng ta lo lắng.”

Đại phu nhân tiếp nhận chén thuốc, nhìn gương mặt phía trước toát ra thần sắc quan tâm, trong lòng ấm áp, cười cười: “Được, nhưng chuyện ở Trà Hành cũng không thể mặc kệ. Người phái người đi Trà Hành, bảo Từ chương quỹ cùng Giang quản sự lại đây một chuyến.”

Nguyệt Nương lên tiếng trả lời rồi rời đi. Đại phu nhân cầm chén thuốc trong tay uống một hơi cạn sạch, lại nằm xuống nghỉ ngơi.

Một lát sau, Từ chương quỹ cùng Giang quản sự đi vào.

Đại phu nhân dưới sự trợ giúp của Tần Thiên, ngồi dậy, lấy lại tinh thần, nói chuyện cùng bọn họ. Bà đầu tiên nói với Từ chương quỹ: “Chuyện lần này, một mình Tín Xuyên tuyệt đối không thể hoàn thành, hẳn không biết tin tức sẽ không nghĩ ra cách làm ăn này? Mà những trà giả này đến từ đâu? Lại như thế nào có thể chế ra một lượng lớn trà giả như vậy? Trong Trà Hành nhất định phải có người giúp đỡ hẳn, ta đoán đó là Nhị chương quỳ, người âm thầm điều tra cho ta, còn có người nào liên lụy dù ít dù nhiều cũng phải báo lại với ta. Mặt khác, lại phải người đi Thanh châu, bên kia có không ít người bởi vì giả trà mà tổn hại thân thể, nên nhận lỗi chúng ta liền nhận lỗi, nên bồi tiền chúng ta liền bồi tiền. Thanh châu nha môn cũng cần chuẩn bị thích đáng, mặc kệ tốn bao nhiêu bạc nhất định cũng phải áp chế việc này đi.”

Đại phu nhân vừa nói, Từ chương quỹ một bên gật đầu.

Đại phu nhân lại nhìn về phía Giang quản sự, “Lần này chuyện tình ít nhiều cũng nhờ Tri phủ đại nhân, đây là đại nhân tình, chúng ta không thể không hồi báo, người từ phòng thu chi lấy ra năm ngàn lượng bạc lạng lẽ đưa cho Tri phủ đại nhân.”

“Vâng.” Giang quản sự gật đầu đáp.

“Mấy ngày nay ta cũng không thể đến Trà Hành, chuyện ở Trà Hành phiền các người lưu tâm, mỗi tối lại vất vả các người qua phủ báo lại với ta. Còn có, chè tươi Hồ Khâu năm nay vẫn chưa thấy đưa tới, năm vừa rồi giờ này đã đưa tới rồi. Từ chương quỹ phải quản sự đi hỏi một chút. Cống phẩm của Dương Thành hàng năm đều có nó, thiếu nó, chúng ta lấy gì tiến

cống? Thiếu cống phẩm danh tiếng là vị trà quý hiếm này, chỉ sợ sẽ rất khó ngồi vững!” Đại phu nhân tỉnh tể nói.

Từ Phúc Tuyên nói: “Phu nhân phân phó việc gì nhất định Phúc Tuyên sẽ làm thoả đáng, phu nhân nên tỉnh dưỡng thật tốt, Trà Hành không thể thiếu phu nhân được!”

Nói nhiều như vậy, trên đầu phu nhân túa ra một tầng mồ hôi mỏng, Từ chương quỹ cùng Giang quản sự hai người thấy phu nhân mệt mỏi, liền cáo từ lui xuống.

Thời điểm hai người đi ra ngoài, Nguyệt Nương đem Giang quản sự kéo tới một bên, tỉnh tể nói với trượng phu: “Phu nhân lần này bệnh tình không nhẹ, chuyện ở Trà Hành, người và bọn tiểu nhị đều phải phí chút tâm tư, đừng đem một ít chuyện lông gà vỏ tỏi đến phiền phu nhân.”

Giang quản sự nắm tay thê tử cười nói: “Chúng ta đều là người của phu nhân trong Trang phủ, người quan tâm phu nhân chẳng lẽ ta không quan tâm? Người yên tâm đi, ta biết nên làm như thế nào.”

Nguyệt Nương cười cười, vì trượng phu sửa sang lại vạt áo, ôn nhu nói: “Biết người vất vả, buổi tối ta sẽ nấu canh ngon chờ người trở về.”

Giang quản sự nhìn thê tử mỉm cười, Nguyệt Nương mặt nóng lên, cúi đầu xuống.

Mấy ngày kế tiếp, phu nhân đều ở trong phủ tĩnh dưỡng, ban ngày Tần Thiên liền bồi ở bên cạnh phu nhân, cùng nàng nói chuyện giải buồn, thời điểm hoàng hôn Từ chương quỹ hoặc là Giang quản sự sẽ đến Trang phủ một chuyến. Bất quá phần lớn đều chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, trừ phi có việc bọn họ thật sự không giải quyết được, nếu không chỉ nói tất cả mọi việc đều thuận lợi, Trà Hành cũng không xảy ra đại sự gì, để Đại phu nhân bớt ưu sầu.

Về chuyện của Trang Tín Xuyên, Từ chương quỹ điều tra vài ngày liền có kết quả, hồi báo với phu nhân, phu nhân có chút tức giận nói: “Quả thật là Nhị chương quây, người này không thể lưu lại Trà Hành, lập tức đuổi hẳn. Chuyện này hẳn cũng liên lụy, bắt hẳn đi ra ngoài cũng không được nói linh tinh!”

Từ Phúc Tuyền nói: “Nhưng mà người này là do Nhị di thái thái đề cử vào...”

Đại phu nhân ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn, cả giận nói: “Để ý gì đến việc hẳn là do ai đề cử, chỉ cần nguy hại đến Trà Hành, cũng không thể lưu lại! Người cứ việc làm theo lời ta nói, ai có ý kiến, kêu hẳn tới tìm ta!”

Từ Phúc Tuyền vội vàng đáp vâng, lại hỏi: “Như vậy những người khác...”

Đại phu nhân suy tư một lúc, “Tiểu nhị chế trà giả tuy là bị ép buộc, nhưng đã làm sai thì phải chịu phạt. Hơn nữa ta cũng không yên tâm để bọn họ ở lại phòng chế trà, như vậy đi, đưa bọn họ điều đi đến đội vận chuyển. Về phần vài tùy tùng bên cạnh Tín Xuyên làm xằng làm bậy kia, hết thầy đều đuổi ra ngoài!” Đại phu nhân dừng dừng, ngẩng đầu nhìn hướng Cúc Hương viện, trầm giọng nói: “Ta muốn làm cho tất cả mọi người biết, ở Thịnh Thế không chấp nhận nửa điểm lừa gạt, Trang phủ chúng ta càng không thể trở thành người háms lợi, một gian thương thương thiên hại lí!”

Bên kia, Trang Tín Ngạn mỗi ngày đều qua hai lần, vẫn an làm bạn với mẫu thân. Những lúc đó, phu nhân đều gọi Tần Thiên vào, thừa dịp cơ hội này bắt Tần Thiên nói càng nhiều.

Tần Thiên đoán, có lẽ là vì Trang Tín Ngạn không nói được, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ hẳn rất buồn? Cho nên tìm nàng đến pha trò một

chút? Bất quá bởi vì Trang Tín Ngạn không nghe được, Tần Thiên cũng không ngại trước mặt hân cùng phu nhân nói chuyện.

Hôm nay dùng xong cơm trưa, Trang Tín Ngạn phái người tới xem biết Đại phu nhân đã tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, liền mang theo Hải Phú bọn họ lại đây. Lúc hân đến, đã thấy Tần Thiên đang ngồi ở bên giường cùng Đại phu nhân nói chuyện.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 49: Thân thể

Lúc Trang Tín Ngạn đến, đã thấy Tần Thiên đang ngồi ở bên giường cùng Đại phu nhân nói chuyện phiếm.

Đại phu nhân ngẩng đầu hướng về con gọi, ý bảo hân đến ngồi.

Trang Tín Ngạn thản nhiên nhìn Tần Thiên một cái, đi đến, ngồi bên cạnh mẫu thân, vừa vặn đối mặt với Tần Thiên. Không khí vốn đang vui vẻ thoải mái bởi vì hân đến nhất thời lặng đi vài phần.

Trang Tín Ngạn ánh mắt lạnh nhạt như cố ý vô tình nhìn một vòng trên người Tần Thiên, làm cho Tần Thiên cảm thấy có chút không được tự nhiên. Tần Thiên đang định tìm cơ chuẩn bị lui xuống, ai ngờ, Đại phu nhân giữ chặt tay nàng, cười nói: “Đừng đi vội, chân ta hơi tê, giúp ta xoa bóp chân một chút.”

Tần Thiên không có cách nào, đành phải ngồi xuống ở mép giường, giúp Đại phu nhân xoa bóp chân.

Nàng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Trang Tín Ngạn cầm tay phu nhân, dùng ánh mắt thật quan tâm nhìn phu nhân, trong mắt toát ra ý tứ rõ ràng đến mức ngay cả Tần Thiên cũng có thể hiểu được, hân như là đang hỏi: “Người có khỏe không?”

Mẫu tử liên tâm, phu nhân hiển nhiên cũng hiểu được, bà nhìn hân, mỉm cười vỗ tay hân, một bên gật đầu, một bên ôn nhu nói; “Nương đã không sao rồi, không cần lo lắng.”

Trang Tín Ngạn thần sắc dịu đi, như là hiểu được ý tứ của mẫu thân vậy.

Mẫu tử tình cảm ôn nhu, khiến cho Tần Thiên ở một bên hâm mộ không thôi. Trang Tín Ngạn tuy rằng đối với người ngoài lạnh lùng vô tình, nhưng đối với mẫu thân cũng thật quan tâm coi trọng.

“Tần Thiên, vẫn chưa nghe người nói tới chuyện nhà của người, nghe nói người là đang lẫn trốn trên đường bị người ta bắt lên xe ngựa sao? Trong nhà còn có người thân nào không?” Đại phu nhân quay đầu lại, đột nhiên hỏi ra vấn đề này.

Tần Thiên trong lòng lộp bộp một tiếng, ngẩng đầu nhìn hướng Đại phu nhân, thấy bà vẫn là vẻ mặt ôn hòa, cũng không có thần sắc gì đặc biệt, mà bên cạnh Trang Tín Ngạn vẫn là gương mặt đăm đăm như cũ.

Có lẽ chỉ là tùy tiện hỏi thôi? Tần Thiên tâm tình chậm rãi trầm tĩnh lại.

Tần Thiên rũ mắt xuống, một bên xoa bóp chân cho Đại phu nhân, một bên chậm rãi nói: “Ta ở Liễu Thụ thôn, bởi vì thôn của chúng ta trồng toàn liễu nên mới được gọi như vậy...”

LiễuThụ thôn là quê hương của mẫu thân Tiểu Mai, cách thôn của Tiểu Mai cũng không xa, Tiểu Mai cũng từng nhắc qua với nàng.

“Phụ thân nô tỳ lúc còn trẻ cũng là người đọc sách, là một học trò, sau lại bởi vì vài lần không qua được kỳ thi viện, rốt cuộc buông tha chuyện thi cử, một lòng hướng nghề nông, trong nhà có vài mẫu đất cày, chúng ta một nhà ba người miễn cưỡng cũng có thể sống qua ngày. Nhưng sau đó, xảy ra một trận ôn dịch, phụ thân cùng nương đều đã chết...”

Nói tới đây, Tần Thiên thanh âm hơi hơi có chút chua xót, kiếp trước, cha mẹ nàng đều là giáo sư, nhưng đều đã qua đời trong một tai nạn xe cộ. Năm ấy, nàng mới sáu tuổi...

“Đáng thương ...” Phu nhân thở dài, “Hóa ra phụ thân người cũng từng là người đọc sách, trách không được người biết đọc, nhưng người vì sao lại không biết viết? Là do phụ thân người vẫn chưa kịp dạy người viết sao?”

“Ân...” Tần Thiên gật đầu, “Thời điểm phụ thân và nương của nô tỳ mất, nô tỳ mới sáu tuổi...”

“Sáu tuổi?” Đại phu nhân trong thanh âm tràn ngập đồng tình, “Nhỏ như vậy, người làm sao mà sống sót?”

Làm sao mà sống sót? Tần Thiên ngẩng đầu lên, lâm vào hồi tưởng.

Sau khi cha mẹ mất, dì là em của mẹ, đem nàng về nhà nuôi. Dì sau khi kết hôn không có con, nghe nói là thân thể của dượng có chút vấn đề. Tuy luôn luôn tiến hành điều trị, nhưng mãi vẫn không có hiệu quả. Bọn họ quả thật đối đãi với nàng như con gái ruột, gọi nàng là Tiểu Thiên. Nàng sau khi trải qua hai năm sống hạnh phúc, dần dần cũng không còn bóng ma tâm lý vì mất đi song thân nữa...

“Ban đầu ta được nhà a di nuôi nấng, a di và dượng không có đứa nhỏ, bọn họ đối đãi với nô tỳ như chính con ruột của mình, quả thật là những người thiện tâm...”

Đại phu nhân gật đầu: “Cũng là phúc khí của người, sau đó thế nào?”

Sau đó ư? Tần Thiên mỉm cười,

Sau đó, dì dượng cuối cùng cũng có con, vì thế nàng ở trong gia đình kia từ Tiểu Thiên trở thành một người thừa...

“Sau đó, a di sinh tiểu đệ đệ, gia cảnh của a di và dượng cũng không phải tốt lắm, dượng phải vất vả nuôi sống gia đình, a di phải chiều cố tiểu đệ đệ...”

Bên tai dường như vang lên tiếng dượng và dì cãi nhau

“Đây là đứa nhỏ của chị em, cùng với em chảy chung một dòng máu, chúng ta không thể bỏ mặc nó được!”

“Nhưng mà em đã bị thất nghiệp, chỉ có mỗi tiền lương của anh nuôi sống gia đình, con nhỏ của chúng ta ngay cả sữa bột cũng không có mà uống, chúng ta có năng lực gì nuôi dưỡng đứa nhỏ khác! Cuộc sống sau này sẽ ra sao chứ! Nó cũng có bác cả, vì sao tất cả đều trở thành trách nhiệm của chúng ta. Anh mặc kệ, vất vả lắm mới có đứa con trai này, anh không muốn để nó chịu khổ!”

“Lúc trước anh cầm tiền của tỷ tỷ mua phòng ở, sao không thấy anh nói gì cả?”

“Chẳng lẽ phòng này một mình anh ở sao? Hai năm qua chẳng lẽ anh đối với em không tốt? Hơn nữa, di sản lại không thuộc về một mình chúng ta, bác cả cũng cầm đi một nửa! Bọn họ cũng nên có nghĩa vụ nuôi nấng chứ. Vả lại anh cũng đâu phải là người xấu bụng, tiền này chúng ta là vay tạm, anh đều cố gắng để dành, chờ con bé sau khi lớn lên, anh sẽ trả lại cho nó!”

Thanh âm ở bên tai dần dần mơ hồ.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân cười cười, “A di đưa nô tỳ đến nhà của Đại bá, sau đó ta ở lại Tảng Đá thôn, năm vừa rồi gặp phải hồng thủy, thời điểm chạy nạn bị lạc nhau, hiện tại cũng không biết sống chết thế nào.”

Tảng đá thôn đó là cố hương của Tiểu Mai.

Phu nhân mày nhíu lại, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Thật là số khổ ...” Bà nhìn Tần Thiên: “Nhà Đại bá người có mấy người? Gia cảnh như thế nào?”

“Nhà Đại bá khá đông người, trên ta có ba tỷ tỷ, dưới còn có một đệ đệ. Gia cảnh so với nhà a di có vẻ khá hơn, ấm no không lo.”

“Nhưng mà ăn nhờ ở đậu, người nhất định chịu không ít ủy khuất.” Phu nhân nhẹ giọng nói.

Tần Thiên thở sâu, trên mặt nở rộ ra tươi cười sáng ngời, “Hoàn hảo, bọn họ cũng không khắt khe hay lạnh nhạt với nô tỳ, cũng không để nô tỳ bị đối, mặc kệ như thế nào, bọn họ chưa bao giờ nghĩ sẽ vứt bỏ nô tỳ.”

Nhà Đại bá ở nông thôn, trốn tránh sinh con, dùng di sản của cha nàng lấy tiền sửa chữa lại phòng ở. Gia cảnh cũng chỉ có thể nói là không nghèo khó. Nàng bỗng nhiên trở thành trách nhiệm của bọn họ, tất nhiên thân sơ khác biệt, bị khinh bỉ, chịu ủy khuất, nhưng mà nàng có lý do gì yêu cầu bọn họ coi nàng giống như con đẻ yêu thương hết mực được chứ? Cũng giống như việc nàng không thể yêu cầu a di nhất định phải chiều cố nàng vậy. Ai cũng có khó xử riêng, trên đời cũng không chỉ có nàng là người khổ sở.

Tối thiểu, nàng khỏe mạnh lớn lên, tối thiểu, nàng vẫn được đến trường, tối thiểu, nàng vẫn có thân nhân, có nhà, không bị đưa vào cô nhi viện lạnh lẽo.

Còn đòi hỏi gì nữa mà oán hận?

Đại phu nhân nghe đến đó, trên mặt ý cười ôn hòa hơn, bà cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Số mạng người khúc chiết như vậy, thật khó cho người có thể có tính cách như thế này.”

Tần Thiên nắm chặt tay phu nhân thủ, cười nói: “Nô tỳ nhớ rõ phụ thân đã từng nói, nô tỳ sinh ra vào một ngày nắng. Sau khi sinh không lâu đã nở nụ cười, người hy vọng nô tỳ cả đời đều có thể vui vẻ mà sống, cho nên nô tỳ cũng nói với bản thân, nhất định phải luôn luôn lạc quan.”

Khi nói chuyện, nàng cảm giác được một ánh mắt. Nàng ngẩng đầu, lại chạm phải đôi mắt đen láy của Trang Tín Ngạn, lúc này trong đôi mắt vẫn lạnh lẽo như phủ một tầng băng mỏng dường như có ánh sáng kỳ dị chậm rãi lưu chuyển, giống như kinh dị, lại giống như đồng tình.

Nếu Tần Thiên không phải biết hấn bị điếc, nhất định sẽ nghĩ hấn nghe được mình vừa nói cái gì.

Thấy nàng nhìn qua, ánh sáng trong mắt Trang Tín Ngạn nháy mắt biến mất, hấn hơi hơi quay đầu, nhìn về phía mẫu thân.

Lúc này, Nguyệt Nương bên ngoài gọi nàng: “Tần Thiên, người ra đây một chút.”

Tần Thiên đứng lên, nói với Đại phu nhân: “Phu nhân, nô tỳ ra ngoài xem có chuyện gì.”

“Đi đi.” Phu nhân vẫy vẫy tay.

Chờ Tần Thiên sau khi rời khỏi, phu nhân quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn nói: “Trên đời này, quả thật không có tín nhiệm một cách vô duyên vô cớ, cũng không có vô duyên vô cớ mà trung thành. Trong khoảng thời gian này ta cố ý để con cùng Tần Thiên tiếp xúc nhiều một chút, chính là muốn nói với con, Tần Thiên là đứa trẻ tốt, không cần bởi vì một chút sự tình đã nóng lòng phủ nhận một người, cẩn thận là tốt, nhưng cẩn thận đến mức đa nghi, liều lĩnh nghi kỵ người khác, sẽ khiến con mất đi rất nhiều người nguyện ý thật tình đối đãi với con”

Trang Tín Ngạn nhìn thoáng qua phương hướng Tần Thiên rời đi, lại cúi đầu xuống.

Bên này, Nguyệt Nương kêu Tần Thiên đi ra ngoài, vì nàng đã vào phòng bếp dọn dọn nha đầu đưa tới một ít nước ô mai ướp lạnh, giờ này gọi Tần Thiên ra ngoài ăn một chút.

Tần Thiên cùng nha hoàn trong viện uống nước ô mai, nước ô mai chua chua ngọt ngọt, lạnh thấm tận vào lòng, rất ngon miệng.

Bọn nha hoàn ngồi cùng một chỗ liến lúi rúi tán gẫu, trong đó tiểu nha đầu Tiểu Lan nói: “Từ chuyện lần đó, Nhị di thái thái vẫn chưa đến thăm Đại phu nhân, cũng hơi quá đáng.” Mấy nha đầu khác cũng hùa theo nói về chuyện này.

Tiểu Lan khiến cho Tần Thiên nhớ tới một sự việc. Nàng buông bát, kéo Nguyệt nương đến một bên, nhỏ giọng nói: “Nguyệt Nương, lần trước Nhị di thái thái giống như đối với việc Đại phu nhân hủy bỏ tư cách thừa kế vị trí gia chủ của Trang Tín Xuyên chắc chắn không ủng hộ, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ, trong khoảng thời gian này nàng ta lại không tới đây, người nói nàng ta có thể đang ngầm giở trò quỷ gì hay không?”

Nguyệt Nương mặt trầm xuống, “Có thể làm trò quỷ gì, trong tay phu nhân có di chúc của lão gia, nàng ta làm thế nào được? Về phần nàng ta không tới, phỏng chừng là trong lòng khó chịu, tính tình không thoải mái...”

“Nhưng...” Tần Thiên còn muốn nói cái gì, lại bị Nguyệt Nương đánh gãy lời, Nguyệt Nương cười nói: “Tần Thiên, ta biết người trung thành, tận tâm. Chẳng qua, việc này người đừng quan tâm, cũng đừng nói với phu nhân những lời này, phu nhân vì chuyện của Trà Hành đã đủ phí sức rồi, nếu không sẽ khiến bà càng thêm lo lắng, bây giờ bà cần phải an tâm nghỉ ngơi vài ngày đã.”

Thấy Nguyệt Nương nói như vậy, Tần Thiên cũng không nói thêm gì nữa. Ai cũng không nghĩ tới, ngay ngày hôm sau, Nhị di thái thái gây nên đại phong ba, thế tới ào ạt thổi quét toàn bộ Trang phủ.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 50: Thế tới ào ạt

Sáng ngày hôm sau, giờ thìn, Tần Thiên đang hầu hạ Đại phu nhân uống thuốc, bỗng nhiên, Lam Sơn hoang mang rối loạn chạy vọt vào.

“Phu nhân, phu nhân, Nhị di thái thái cùng Hồ đại nhân và các Tông lão gia đều đang ở đại sảnh, nói là muốn thỉnh Đại phu nhân đến đại sảnh một chuyến, có chuyện quan trọng muốn cùng phu nhân thương lượng!”

“Cái gì?” Đại phu nhân tay run lên, chén thuốc bắn ra giường, “Nhanh như vậy sao? Là ta sơ suất quá...” Trong lúc thì thoà, Đại phu nhân sắc mặt thay đổi.

Tần Thiên tiếp nhận chén thuốc trong tay Đại phu nhân, đặt ở một bên, phát hiện tay bà hơi run rẩy.

“Phu nhân...” Tần Thiên lo lắng gọi một tiếng. Nguyệt Nương cũng thay đổi sắc mặt: “Nhất định là Nhị di thái thái đang giở trò quỷ... Nàng ta biết rõ phu nhân thân thể không tốt, còn thừa dịp lúc này muốn giải quyết mọi chuyện...” Nói xong, lại nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, giống như có chút hối hận đã không nghe Tần Thiên khuyên bảo. Nhưng cho dù nghe theo thì làm thế nào? Nhị di thái thái hành động quá nhanh, căn bản khó lòng phòng bị!

Giống như kỳ tích, chỉ trong chốc lát, Đại phu nhân đã khôi phục bình tĩnh. Bà đứng dậy, đem tóc dài trước ngực hất ra phía sau, sắc mặt đông lạnh như hàn băng.

“Bình đến tướng chặn, thủy đến thổ yếm. Người tới, giúp ta rửa mặt chải đầu thay quần áo, ta phải đi gặp bọn họ!”

Đại phu nhân nhìn về phía cửa, gương mặt đoan trang tú lệ để lộ ra một loại khí phách nhiếp nhân của đương gia chủ mẫu. Nhất thời khí phách này cũng khích lệ mọi người, ai nấy đều lập tức lấy lại tinh thần.

Gặp nguy không loạn, kiên nghị quả cảm, thật sự là làm cho người ta kì lòng không được tâm sinh kính nể. Tần Thiên nhìn Đại phu nhân, trong lòng tràn đầy sùng kính cùng thương thức.

Nguyệt Nương giúp Đại phu nhân chải đầu vấn tóc, Tần Thiên, Bích Ti cùng Lam Sơn giúp đỡ phu nhân thay đổi xiêm y. Đại phu nhân nhìn mình trong gương đồng, sắc mặt tái nhợt, lại phân phó Ngọc Hoàn, “Trang điểm cho ta một chút, những người đó ước gì nhìn thấy ta bộ dáng ốm yếu, ta quyết không thể để cho bọn họ được như ý!”

Sau khi đã chuẩn bị tốt mọi thứ, Đại phu nhân cùng với Tần Thiên, Nguyệt Nương, Lam Sơn, Ngọc hoàn và một vài nha hoàn khác đi phía sau, tiến về phía đại sảnh.

Đại sảnh của Trang phủ.

Thời điểm Tần Thiên đi theo Đại phu nhân đến đại sảnh, liền nhìn thấy một tình cảnh.

Một gã mặc quan phục đầu đội quan mào đại lão gia ngồi ở vị trí chính giữa trong đại sảnh, hẳn là tỷ phu của Nhị di thái thái, Tri châu đại lão gia Hồ đại nhân. Hồ đại nhân đại khái hơn bốn mươi tuổi, gương mặt trắng trẻo, ánh mắt dài nhỏ híp lại, nhưng nếu ngẫu nhiên hé ra sẽ thấy có tinh quang thoáng hiện. Môi mỏng manh mím chặt, bộ dáng nhìn qua có vẻ khôn khéo lồi đời.

Nhị di thái thái an vị ở ghế bên phải của Hồ đại nhân, bên cạnh và đối diện với nàng ta là một vài nam nhân có chút thân phận ngồi theo thứ tự. Nhìn qua lớn tuổi nhất là một lão già râu tóc bạc trắng, trên đầu đội mũ màu lục, mặc một kiện trường bào tơ lụa không mới không cũ, gầy trơ cả xương, ánh mắt cúi thấp. Ba người khác đều tầm hơn năm mươi, sáu mươi tuổi, trong đó có một nam nhân béo trắng, vẻ mặt hòa khí, mặc một kiện trường bào có vạt áo màu lam mới tinh, ngồi hơi nghiêng thân mình, một người khác mang vẻ mặt nghiêm túc, ngũ quan đoan chính, ngồi cũng di thường đoan chính, câu nói “Ngồi vững như chuông ” ước chừng là cách hình dung chính xác nhất, còn một người nữa dáng người rắn chắc, mày rậm miệng rộng, mặc một kiện trường bào màu xám bằng vải bông, trường bào hé ra, một chân đang không ngừng run rẩy. Còn người cuối cùng có vẻ trẻ nhất, ước chừng chưa đến bốn mươi tuổi, hai má hóp, đôi con ngươi lão liên vòng vo chuyển, bộ dáng có vẻ không an phận.

Mà Trang Minh Hỉ cùng Lưu Bích Quân đứng ở phía sau Nhị di thái thái. Ngoài ra còn có một số nha hoàn, ma ma, gã sai vặt chia đều ra đứng ở bốn phía đại sảnh, liếc mắt nhìn lại, chỉ cảm thấy cả sảnh đường đều là người, có một loại khí thế bức nhân.

Thời điểm Đại phu nhân từ hành lang gấp khúc đi vào cửa hông, không biết là ai hô lên một câu: “Đại phu nhân đến.” Ngay sau đó, mọi người nhất tề xoay ra phía Đại phu nhân nhìn đến, ánh mắt lóe ra, thần sắc mỗi người đều khác nhau.

Trừ bỏ Hồ đại nhân cùng lão già râu tóc bạc trắng kia, còn lại mọi người đều đứng dậy. Có người gọi đệ muội, có người gọi tấu tử.

Đại phu nhân mặt mang mỉm cười, nha hoàn vây xung quanh, chậm rãi đi tới, bộ pháp trầm ổn, khí định thần nhàn. Bà đi đến giữa đại sảnh, mới đình chỉ cước bộ, ánh mắt nhìn trên mặt từng người một cái rồi rời đi.

Hôm nay, Đại phu nhân mặc một kiện áo gấm Tứ Xuyên dùng tơ vàng thêu hoa rủ cùng màu với đế giày, phía dưới là váy dài màu sắc nhã nhặn. Tóc vấn kiểu phượng kế, trên tóc cắm một đôi trâm lưu kim bích ngọc mạ vàng, trước ngực đeo một vòng xuyên cát tường như ý rất to bằng vàng ròng, kim quang lấp lánh, chói mắt sinh huy, cùng với trâm bích ngọc trên đầu hòa lẫn sắc vàng.

Bà ngẩng đầu ưỡn ngực, sắc mặt bình tĩnh thông dong, hai tay ở trước ngực khẽ nắm, mỉm cười, khí phách cùng khí thế của đương gia chủ mẫu hiển hiện rõ ràng. Cho dù đứng giữa mọi người, lại không một ai có thể áp chế quang huy của bà.

Nhị di thái thái nghĩ đến lần này xuất kỳ bất ý, đánh cho Đại phu nhân trở tay không kịp, cuống quýt mà ra, không nghĩ tới đối phương thần thanh khí爽, bình tĩnh, quả thật làm cho nàng ta có chút ngoài ý muốn, nàng ta có chút không cam lòng hừ lạnh một tiếng.

Đại phu nhân không để ý đến nàng ta, đầu tiên mặt hướng Hồ đại nhân hành lễ, cung kính gọi một tiếng: “Hồ đại nhân.”

Hồ đại nhân ngồi ở phía trên cười nói: “Phu nhân thân thể không khoẻ, không cần đa lễ.”

Đại phu nhân đứng dậy cười cười, “Một chút ốm vặt, tĩnh dưỡng vài ngày đã không có việc gì rồi, tạ Hồ đại nhân quan tâm.” Nói xong, lại xoay người đi đến trường giả trước mặt, thi lễ: “Tam thúc công! Thấy ông thân thể an khang, diệt tức trong lòng thật sự cao hứng.”

Lão già kia lúc này mới mở cặp mắt đục ngầu, nâng nâng tay phải: “Diệt tức có lòng. Không cần đa lễ.”

Đại phu nhân cười cười, lại đi đến trước mặt nam tử béo trắng kia, gọi một tiếng: “Đại bá.” Nam tử béo trắng liền ngồi thẳng thân mình, cười tùm tùm nói: “Đã lâu không thấy, đệ muội khỏe chứ?”

” Đệ muội khỏe, tạ Đại bá quan tâm.”

Tiếp theo lại đi tới trước mặt nam tử nghiêm túc kia, gọi một tiếng “Nhị bá.” Nam tử nghiêm túc ừ một tiếng. Lại đi đến nam tử uy vũ trước mặt, gọi một tiếng: “Tam bá.” Cuối cùng, là nam tử trẻ tuổi nhất kia đi đến trước mặt Đại phu nhân, xoay người thở dài: “Tẩu tử an khang.”

Đại phu nhân cười cười, “Tiểu thúc khách khí.”

Tuy rằng Đại phu nhân vẫn khí định thần nhàn, nhưng đám người Nguyệt Nương cùng Tần Thiên vẫn canh cánh trong lòng. Bởi vì các nàng đều biết, tuy rằng Đại phu nhân đã được nghỉ ngơi mấy ngày, nhưng thân thể vẫn chưa phục hồi hoàn toàn. Buổi tối hôm qua còn ngủ không an ổn, vẫn nói ngực khó chịu. Các nàng đều sợ Đại phu nhân vì chịu đựng đả kích cùng khinh bỉ, thân thể sẽ không thể chịu nổi.

Sau khi Đại phu nhân cùng mọi người chào hỏi xong, hai tay chậm rãi mở ra, mỉm cười nói: “Khó được hôm nay Hồ đại nhân đại giá quang lâm, trưởng bối cùng các thúc bá lại tề tụ tại đây, đợi ta sai phòng bếp làm vài món đồ ăn ngon, mọi người cùng nhau ôn chuyện, náo nhiệt một phen.”

Một bên Nhị di thái thái thấy bà vẫn chậm rãi, đã sớm mất kiên nhẫn, nàng ta đứng dậy, cười lạnh nói: “Đại tỷ, người hồ đồ rồi a? Hôm nay ta mời Hồ đại nhân, mời các vị trong dòng họ lại đây, không phải để cùng người ôn chuyện náo nhiệt đơn giản như vậy!”

Đại phu nhân quay đầu nhìn nàng, cười bình tĩnh, “Nga, như vậy rất cuộc có chuyện gì phức tạp sao?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 51: Từng bước ép sát (thượng)

Trong đại sảnh

Nhị di thái thái chậm rãi đi đến trước mặt Đại phu nhân.

Nàng ta hôm nay một kiện áo ngoài màu vàng nghệ có thêu cành lá hoa mai màu xanh lá mạ đan xen với màu thủy lam dọc cả thân vải, rủ xuống đế hài, phía dưới là váy dài màu nguyệt sắc. Đầu vấn kiểu rẽ đôi, trên đầu cắm trâm như ý kim thạch có khắc hai chữ Phúc Thọ, trước ngực đeo vòng mã não ánh xanh trong suốt, trên cổ tay đeo hai vòng ngọc màu hồng phấn có tơ vàng, toàn thân phú quý khí phái, so với Đại phu nhân cũng không chút thua kém.

“Đại tỷ...” Nhị di thái thái đối mặt với Đại phu nhân, đầu mày khóe mắt giống như mang theo ý cười, nhưng giọng điệu lại vô cùng âm trầm, “Năm đó thời điểm lão gia mất đem vị trí chủ phòng quản Trà Hành tạm thời giao cho người. Nhiều năm qua, Đại tỷ cũng ít nhiều đem Trà Hành để ý gọn gàng ngăn nắp, sinh ý thịnh vượng, ta thay mặt con cháu Trang phủ cảm tạ Đại tỷ.” Nói xong, hướng về phía Đại phu nhân nhẹ nhàng cúi hạ thắt lưng, sau đó lại đứng thẳng thân mình, tiếp tục nói: “Nhưng hiện tại bọn nhỏ đã lớn, Đại tỷ cũng đến lúc nghỉ ngơi hưởng phúc. Dù sao, Đại tỷ cũng chỉ là một người khác họ, vị trí đứng ra cai quản Trang phủ cũng không hoàn toàn thuộc về Đại tỷ? Điều này vừa không hợp tình, vừa không hợp lý!”

Nói tới đây, Nhị di thái thái cười cười, xoay người mặt hướng mọi người trong dòng họ, tiếp tục nói: “Hôm nay, thiếp thân thỉnh Đại nhân, thỉnh các vị lão gia tới đây, chính là muốn nhờ Đại nhân làm chứng, cũng muốn các

vị lão gia cho một lời công đạo. Nay, mấy vị công tử trong Trang phủ đều đã thành nhân, có người đã thành thân, vị trí đương gia của Trang phủ có phải hay không nên vật quy nguyên chủ?”

Dòng họ Trang phủ nghe xong lời này rất ăn ý đều gật đầu.

Lúc này, ngồi ở chính vị Hồ đại nhân ha ha cười, nói: “Vốn việc nhà như thế này còn không tới phiên bản quan nhúng tay. Bất quá, bản quan thân là quan phụ mẫu, Nhị di thái thái đã khẩn thiết nhờ vả, bản quan cũng không thể bỏ mặc. Việc này cũng phải do người trong Trang phủ tự chủ, bản quan sẽ chỉ đứng một bên bàng quan, đến cuối cùng nếu cần bản quan sẽ có trách nhiệm, vì các vị chủ trì công đạo, cũng sẽ đứng ra làm chứng. Trang phu nhân, Nhị di thái thái, các vị lão gia Trang phủ, không cần cố kỵ bản quan, mọi người cứ việc phát biểu ý kiến của chính mình đi.”

Nói xong, Hồ đại nhân bưng chung trà bên cạnh bàn lên, khẽ thổi, chậm rãi nhấp một ngụm, một bộ dáng công chính nghiêm minh. Nhưng ai nấy cũng đều rõ ràng quan hệ giữa Hồ đại nhân và Nhị di thái thái, ai dám không để ý đến hản chứ?

Nhị di thái thái cùng mọi người bên kia mặt lộ vẻ vui vẻ, Đại phu nhân và người phía bên này đều giận mà không dám nói gì.

Lúc này, người được Đại phu nhân xưng là “Đại bá”, chính là nam tử béo trắng đứng dậy, hần rung tay áo, lộ ra ngón tay cái có đeo nhẫn chỉ thủy xanh biếc. Sau đó nhìn Đại phu nhân cười nói: “Đệ muội, tuy rằng thời điểm Tứ đệ qua đời đem Trà Hành giao cho người tạm thời quản lý, nhưng đệ muội chung quy chỉ là nữ nhân, xuất đầu lộ diện cũng không thích hợp. Nhiều năm qua, nhóm thúc bá chúng ta cũng bởi vậy nghe được không ít lời ra tiếng vào, ảnh hưởng đến môn phong của Trang phủ. Lúc trước, bọn nhỏ còn bé, người lại không tin tưởng chúng ta, chúng ta cũng không nói gì cả, nhưng hiện tại bọn nhỏ đều đã trưởng thành...”

Trang Thủ Kính thanh âm mềm mỏng âm nhu, ẩn ẩn lại có cảm giác bén nhọn, nghe vào trong tai khiến cho người khác cảm giác như bị kiến cắn rất khó chịu.

Nói tới đây, Trang Thủ Kính quay đầu nhìn những người khác liếc mắt một cái, cười cười nói: “Tín Ngạn không bàn tới, đứa nhỏ này tuy rằng thông minh lanh lợi, nhưng dù sao cũng không thích hợp chấp chưởng Trà Hành. Tín Trung tuy rằng là một đứa nhỏ thành thật, nhưng luận năng lực, luận tài cán, cũng không bằng Tín Xuyên. Nay Tín Xuyên đã thành gia lập thất, đã trở thành một nam nhi có trách nhiệm biết đảm đương...” Hắn nói xong, quay đầu lại nhìn Đại phu nhân, cười tủm tỉm nói: “Đệ muội, đây là thời điểm đem vị trí chưởng quản Trang phủ giao vào tay con cháu đi thôi!”

Thời điểm Trang Thủ Kính nói chuyện, Trang Tín Ngạn mang theo bọn Hải Phú, Tam di thái thái mang theo Trang Minh Lan, Phương Nghiên Hạnh tỷ đệ tiến vào nghe thấy vậy. Nhìn thấy tình huống trong đại sảnh, vẻ mặt mọi người đều mang thần sắc kinh dị. Trang Tín Ngạn đi đến bên cạnh Nguyệt Nương, tìm được một vị trí có thể nhìn toàn cục chung quanh. Người của Tam di thái thái đều ngồi ở phía ghế dưới cùng, Phương Nghiên Hạnh tỷ đệ ở trong đám người thấy Tần Thiên, nhẹ nhàng gật đầu, xem như chào một câu. Mà Trang Tín Xuyên, Trang Tín Trung hai huynh đệ bởi vì thương thể còn chưa phục hồi, cho nên không thể đến đây.

Đại phu nhân cười cười, đang muốn nói gì đó, thì “Nhị bá” Trang Thủ Văn, chính là nam tử nghiêm túc, bỗng nhiên đứng lên, giọng điệu của hắn so sánh với Trang Thủ Kính có vẻ cứng nhắc hơn, “Đệ muội, nam chủ ngoại, nữ chủ nội (nam nhân ra ngoài làm việc, nữ nhân ở nhà nội trợ) là đạo lý ngàn năm không thay đổi. Nay bọn nhỏ đều lớn, đệ muội lại dè dặt cười cợt bọn nó như vậy, chẳng phải sẽ khiến cho bọn nhỏ trở thành trò cười trong mắt thế nhân sao?”

Hắn vừa dứt lời, thì “Tam bá” Trang Thủ Khắc cũng đứng dậy, giọng thô hào, cánh tay trắng kiện vung lên nói: “Ta chỉ là kẻ thô tục, sẽ không nói

đạo lý gì cả, ta chỉ biết, Trà Hành là do Tứ đệ ta một tay lập nên, là sản nghiệp của Trang phủ. Nay đem sản nghiệp Trang phủ giao cho người của Trang phủ mới là lẽ phải, Đệ muội chỉ là người khác họ đừng nên cố chấp!”

“Để Trang Tín Xuyên kế thừa Trang phủ, kế thừa Trà Hành mới là lẽ phải!” “Tiểu thúc” Trang Thủ Cái cũng tiếp lời ngay sau đó.

Những người trong dòng họ mỗi người một câu, từng bước ép sát, lời nói dường như đều hợp tình hợp lý, Đại phu nhân cơ hội muốn mở miệng cũng không có, Nguyệt Nương cùng mấy người Tần Thiên ở bên cạnh nhìn, đều vì Đại phu nhân nôn nóng lo lắng, chỉ có điều các nàng chỉ là hạ nhân, trường hợp này căn bản bọn họ không thể can thiệp vào, việc kế thừa gia tộc cũng không tới phiên bọn họ xen mồm.

Nhị di thái thái mang theo thắng lợi nắm chắc trong tay mỉm cười đắc ý dào dạt nhìn Đại phu nhân, Trang Minh Hỉ vẫn bình tĩnh nhìn mọi việc đang diễn ra, Lưu Bích Quân tâm tình khẩn trương tay vò chặt khăn lụa, Tam di thái thái thì cau mày, sắc mặt có chút mất tự nhiên, Phương Nghiên Hạnh tỷ đệ thấy Đại phu nhân bị áp bức đều toát ra thần sắc quan tâm.

Chờ Trang Thủ Cái vừa nói xong, Nhị di thái thái liền tiếp nhận, cười nói: “Đại tỷ, người xem xem, nếu chỉ một mình ta có ý nghĩ như vậy, còn có thể nói là tư tâm, nhưng ngay cả thúc bá trong dòng họ cũng đều nghĩ như vậy, xem ra vấn đề sẽ không phải ở ta, Đại tỷ có hay không nên chấp nhận đề nghị của mọi người?”

Từ lúc Đại phu nhân nghe Lam Sơn thông báo Nhị di thái thái gọi người trong dòng họ tới, biết rằng cục diện sẽ diễn ra như vậy, hiện giờ tuy rằng bị dòng họ liên hợp bức bách, cũng không mất bình tĩnh.

Đại phu nhân nhìn một vòng chung quanh, cười nói: “Hoa Anh thực cảm tạ các vị thúc bá, tuy rằng ở riêng nhiều năm, các vị thúc bá vẫn đối với sự tình Trang gia quan tâm cùng coi trọng như vậy!”

Lời này không nhẹ không nặng, làm cho bốn huynh đệ Trang Thủ Kính sắc mặt đều có chút mất tự nhiên, trong đó Nhị bá Trang Thủ Văn lạnh giọng nói một câu: “Tuy rằng đã phân gia, nhưng chúng ta đều cùng một tông, vẫn là cùng một dòng họ. Gia sự Tứ đệ có sự tình chúng ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

“Chính là vậy ” Ba người còn lại lúc này mới cười nói.

Đại phu nhân mỉm cười, không nhanh không chậm nói: “Các vị thúc bá luôn nói ta là người khác họ, không sai, ta Giang Hoa Anh tuy rằng khác họ, nhưng cũng không phải là người ngoài!” Đại phu nhân thân đặt tay phía trước, đi từng bước một tiến về phía mấy người trong dòng họ, vừa đi, vừa nặng nề nói: “Ta là do lão gia kiệu 8 người khiêng nâng trở về làm chính thất, tên Giang Hoa Anh của ta đã được ghi trong gia phả của Trang phủ, ta sống là người của Trang phủ, chết cũng là quý của Trang phủ, ai có thể phủ nhận điểm này?”

Nói tới đây, bà dừng lại cước bộ, đối mặt với các thúc bá, thu liễm tươi cười, gằn từng tiếng nói: “Không sai, gia nghiệp Trang phủ là do lão gia tạo dựng, nhưng lão gia trước khi chết cũng đem mọi quyền quyết định trong Trang phủ giao cho ta, chính là vì người tin tưởng ta! Nếu ngay cả lão gia cũng nguyện ý tín nhiệm ta, người bên ngoài có tư cách gì xen vào?”

Một lời nói ra đều khiến mấy thúc bá mặt ngượng ngùng.

Nhị di thái thái thấy tình thế không đúng, vọt tới trước mặt Đại phu nhân lớn tiếng nói: “Lão gia chỉ đem Trà Hành tạm thời giao cho người quản lý, cũng không phải hoàn toàn giao Trà Hành cho người, lão gia nếu biết người mà hấn tín nghiệm đối với Trà Hành sinh lòng tham, chậm chạp không chịu đem vị trí chương quản Trà Hành giao ra, nhất định sẽ hối hận quyết định lúc trước.”

Đại phu nhân xoay người nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: “Tú Mai, từ trước tới nay, ta khi nào nói rằng, ta muốn độc chiếm Trà Hành, không muốn đem Trà Hành giao ra?”

“Tốt lắm!” Nhị di thái thái trừng lớn hai mắt, vươn tay hướng về phía bà, “VẬY người giao ra đây! Hôm nay coi như trước mặt Hồ đại nhân, trước mặt dòng họ, người hãy đem sổ sách Trà Hành, đem sở hữu quản lý Trà Hành giao hết cho Tín Xuyên!”

Đại phu nhân thẳng lưng, đem tay Nhị di thái thái cơ hồ chìa tới trước ngực nàng lạnh lùng đẩy ra: “Ta sẽ giao ra, nhưng không phải hiện tại, lại càng không giao cho Tín Xuyên!”

Nhị di thái thái sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Không giao cho Tín Xuyên thì giao cho ai?” Nàng ta xoay người, chỉ vào Tam di thái thái: “Chẳng lẽ giao cho Tín Trung yếu đuối sợ phiền phức ư!”

Tam di thái thái cả người run lên, không tự chủ được nhìn về phía Đại phu nhân, hai mắt vụt sáng.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 52: Từng bước ép sát (hạ)

Tam di thái thái cả người run lên, không tự chủ được nhìn về phía Đại phu nhân, hai mắt vụt sáng.

Đại phu nhân nhìn ánh mắt Tam di thái thái, quả quyết lắc đầu, “Không, ta cũng sẽ không giao cho Tín Trung. Gia chủ Trà Hành phải có đảm lược, có trách nhiệm, trọng tín nghĩa, không sợ gian hiểm, không chối từ vất vả!” Bà nhìn Tam di thái thái chậm rãi nói: “Tín Trung chưa phù hợp với yêu cầu của ta!”

Tam di thái thái hai mắt buồn bã, cúi đầu xuống, Trang Minh Lan kéo tay mẫu thân, cũng là vẻ mặt thất vọng. Phương Nghiên Hạnh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vẻ mặt lại thản nhiên.

Nhị di thái thái nhìn chăm chăm Tam di thái thái, lạnh lùng cười. Nàng ta lại quay đầu, “Không phải Tín Trung?” Tay nàng ta chỉ về phía Trang Tín Ngạn đứng một bên, “Ha” một tiếng cười, “Đại tỷ, người không phải muốn nói với ta, người sẽ giao cho Tín Ngạn chăng!”

Trang Tín Ngạn vẻ mặt lạnh lùng nhìn Nhị di thái thái tay chỉ về phía mình, môi mím nhanh, ánh mắt phảng phất dao động, vừa lạnh lùng vừa lợi hại, Nhị di thái thái chống lại con người lạnh lẽo như hàn băng của hắn, không biết như thế nào, trong lòng hơi run, nàng ta ngượng ngùng thu hồi tay.

Mấy người trong dòng họ bao gồm Hồ đại nhân đang ngồi tại chính vị đều cười lắc đầu, trong thần sắc tự nhiên toát ra một loại khinh thị. Tần Thiên ở bên cạnh nhìn thấy tất cả, lại nhìn nhìn cách đó không xa sắc mặt

càng ngày càng lạnh lùng của Trang Tín Ngạn, trong lòng không khỏi dâng lên sự đồng tình.

Đại phu nhân thấy nàng ta ngôn ngữ nhục nhã con của mình, trên mặt toát ra sự giận dữ, bà lạnh lùng nhìn chăm chăm Nhị di thái thái, nói từng chữ một: “Trà Hành giao cho ai, không giao cho ai, đều do ta quyết định, không tới phiên một thiếp thất như người ở trong này chỉ trở!”

Nói xong bà quay đầu nhìn về phía dòng họ, lại nói: “Tin tưởng các vị thúc bá nhất định còn nhớ rõ di ngôn của lão gia, người thừa kế của Trang phủ sẽ do Trang Hoa Anh ta quyết định, ta nói giao cho ai, thì sẽ giao cho người đó! Hoa Anh thực tôn kính các vị thúc bá trưởng bối, chỉ là lão gia chúng ta sớm đã cùng các vị ở riêng, Trang phủ hiện tại đều là do lão gia tạo dựng từ hai bàn tay trắng, cho nên người thừa kế Trang phủ cũng là việc riêng của nhà chúng ta. Chúng ta vì dòng họ những gì nên làm thì đã làm, không cần làm, cũng đã làm, đối với dòng họ xem như tận tâm hết sức, cho nên, còn thỉnh các vị thúc bá trưởng bối đừng nhúng tay can thiệp vào sự vụ của nhà chúng ta!”

Đại phu nhân thanh âm vừa lãnh vừa cứng cỏi, giọng điệu kiên quyết quyết đoán, tuyệt mọi đường lui, mấy vị thúc bá trước khí thế cường ngạnh này của Đại phu nhân đều nói không nên lời. Nhị di thái thái tay nắm chặt thành quyền, tức giận đến mặt trắng bệch.

Nhưng đúng lúc này, Thúc công Trang Thành Chí vốn không lên tiếng, chỉ cup mắt, giống nhau đang ngủ lại bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, chậm rãi mở hân cặp mắt tam giác đục ngầu. Hân hai tay dựa vào ghế vịn, từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía Đại phu nhân, chậm rãi nói: “Điệt tức lời ấy sai rồi...”

Trang Thành Chí bởi vì lớn tuổi, thanh âm khàn khàn lại hơi nhỏ, nhưng trấn định khiến tất cả mọi người không thể bỏ qua.

“Không sai, chúng ta là phân gia, theo lý thuyết, việc nhà của các người, chúng ta không nên nhúng tay...” Nói xong, hấn hai tay vịn vào ghế dựa, run rẩy đứng dậy, Nhị di thái thái vội vàng đi lên, nâng đỡ hấn, mỉm cười nói: “Thúc công, ngài chính là trưởng lão trong dòng họ Trang thị chúng ta, ngài nhất định phải giúp con cháu Trang phủ có vài lời công đạo, đừng để cho một số người ác độc ỷ vào di ngôn của lão gia muốn làm gì thì làm, vô pháp vô thiên!”

Nói xong nàng ta hung hăng trừng mắt nhìn Đại phu nhân một cái.

Trang Thành Chí ra hiệu ý bảo nàng ta yên tâm, hấn được Nhị di thái thái dìu đỡ đi đến trước mặt Đại phu nhân. Đại phu nhân lui về phía sau từng bước, hơi hơi cúi đầu, tỏ vẻ tôn trọng.

“Điệt nhi trước khi chết đúng là đã để lại di ngôn này, ta tin tưởng, hấn lúc ấy nhất định toàn tâm toàn ý tin tưởng diệt tức, nhưng hấn thật không ngờ, lòng người thay đổi, hiện tại Trang Hoa Anh, đã không còn là Trang Hoa Anh năm đó nữa rồi!”

Đại phu nhân nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nói: “Lời này của Thúc công ám chỉ điều gì vậy?”

Trang Thành Chí nhìn bà một cái, “Có người nào không muốn đem gia nghiệp của mình truyền cho con cháu? Người hiện tại chậm chạp không chịu giao ra Trà Hành, giao ra vị trí đương gia, Tứ diệt nhi nếu còn tại thế, người đầu tiên phản đối, khẳng định sẽ là hấn!”

Trang Thành Chí dừng dừng, thở dốc vài lần, lại tiếp tục nói: “Di ngôn là vật chết, mà người mới là vật sống, Tứ diệt nhi đã chết, chúng ta thân là đồng tông của hấn, quyết không thể ngồi yên không để ý tới, chúng ta tuy rằng phân gia, nhưng mà chúng ta cũng không mơ ước tài sản Trang phủ các người, chẳng qua vì các người chủ trì công đạo, đây đúng là chuyện mà dòng họ chúng ta phải làm!”

“Không sai, Thúc công nói rất đúng! Dòng họ tồn tại vốn chính là vì điều này, ở riêng thì thế nào, chúng ta cũng không đổ mắt tham lam tiền tài Trang phủ, sao không có tư cách vì bọn họ cô nhi góa phụ nói ra vài lời công đạo!” Có trưởng lão dòng họ nói ra như vậy, những người còn lại một lần nữa vội vàng tiếp lời, một người rồi lại một người lời nói ra về chính nghĩa chỉ trích Đại phu nhân.

Đại phu nhân thân đứng trong đám người, dần dần thay đổi sắc mặt.

Thúc công Trang Thành Chí lại nói: “Điệt tức không muốn chúng ta nhúng tay vào chuyện này, cũng không phải không được...” Hắn nhìn về phía Đại phu nhân, cười nói: “Chỉ cần các người bắt đầu từ Tứ diệt nhi, xóa tên khỏi gia phả Trang thị, chúng ta sẽ không còn chút liên quan với Trang phủ các người, chúng ta cũng sẽ không có quyền nhúng tay vào chuyện của nhà các người nữa!”

Vừa dứt lời, Nhị di thái thái liền chỉ vào Đại phu nhân kêu lên: “Giang Hoa Anh, người dám! Người nếu thực dám làm như thế, chỉ sợ lão gia sẽ tức giận đến mức từ trong mộ chui ra!”

Ruồng bỏ dòng họ, tương đương với việc ruồng bỏ tổ tông, con cháu đời sau đều không ngóc đầu lên nổi, trở thành trò cười của thế nhân, xóa tên trên gia phả, sẽ trở thành lục bình trôi dạt không có nguồn gốc, mặc dù chết, cũng sẽ là cô hồn dã quỷ. Đại phu nhân dù có cường ngạnh, cũng không dám quyết định như vậy!

Trong lúc nhất thời, Đại phu nhân chỉ cảm thấy trên lưng lạnh lẽo, tim đập nhanh.

Nhị di thái thái nhìn sắc mặt biến đổi đột ngột của bà, trong lòng cười lạnh, rốt cuộc gừng càng già càng cay, thúc công vừa nói ra một lời đã trúng vào điểm yếu của bà ta!

Nguyệt Nương cách Đại phu nhân gần nhất, nhìn thấy phu nhân sắc mặt không tốt, lo lắng thân thể của bà liền bước lên phía trước nâng đỡ. Tần Thiên ở một bên lo lắng sưng, nhưng lần này không giống lần trước. Lần này Hồ đại nhân và dòng họ Trang thì đều ở trong này, nếu nàng tùy tiện đi lên, chẳng những không giúp được phu nhân, chỉ sợ vừa lên tiếng, nhất định sẽ bị đánh, trong lúc nhất thời, nàng cũng không nghĩ ra biện pháp nào.

Đại phu nhân được Nguyệt Nương đỡ, đứng vững vàng thân mình, hít sâu một hơi, áp chế khí huyết bốc lên tận ngực, nhìn về phía Trang Thành Chí thành khẩn nói: “Thúc công, không phải ta không muốn đem địa vị gia chủ giao ra, mà hiện tại mặc kệ là Tín Xuyên hay là Tín Trung, đều chưa đủ tư cách trở thành đương gia. Trà Hành có hơn một ngàn người làm việc, chỉ một chút sai lầm, hậu quả khó liệu. Ta há có thể để tâm huyết cả đời của lão gia, lấy vận mệnh của hơn một ngàn người của Trà Hành ra vui đùa? Thúc công cũng biết, Tín Xuyên cùng Tín Trung đã làm ra loại chuyện gì?”

Vốn Đại phu nhân không muốn đem chuyện trà giả nói ra, dù sao dòng họ đối với Trang phủ bọn họ ghen tị đỏ mắt không phải ngày một ngày hai, nói ra chỉ sợ hậu quả khó liệu. Nhưng sự việc tiếp diễn tới tận bây giờ, nếu không nói ra lý do, thực sự sẽ bị bọn họ cưỡng bức giao ra vị trí đương gia.

Nhưng không nghĩ tới, Đại phu nhân nói còn chưa xong, Thúc công đã đưa tay ngăn bà lại, cười nói: “Ta biết người nói đến việc nào, chuyện này, Tú Mai đã nói với ta rồi.”

Đại phu nhân kinh ngạc nhìn Nhị di thái thái mà Nhị di thái thái đặc ý dào dạt trừng bà liếc mắt một cái.

Thúc công tiếp tục dùng thanh âm khan khan nói: “Tín Xuyên dù sao tuổi còn trẻ, làm sao có thể không có sai sót? Trọng yếu nhất là, biết sai mà sửa! Nghe nói, người đã đánh bọn họ hai mươi đại bản, cũng không đem việc này giao cho quan phủ, chứng tỏ người cũng đã muốn tha thứ cho bọn

họ, một khi đã như vậy, còn có vấn đề gì? Tín Xuyên trải qua lần giáo huấn này, về sau làm việc sẽ có chừng mực!” Nói xong, Trang Thành Chí xoay người nhìn về phía Hồ đại nhân đang ngồi ở chính vị, thở dài nói: “Đại nhân, tiểu nhân nói có đúng hay không?”

Hồ đại nhân ngửa đầu cười một tiếng dài, chén trà cầm trong tay đặt lên bàn, đứng lên, chậm rãi đi thong thả về phía trước, vừa nói: “Lão nói rất đúng, con người ai mà chẳng có sai lầm? Biết sai mà sửa, mới là điều tốt.” Hắn dừng lại trước mặt Đại phu nhân, nhìn về phía Đại phu nhân nghiêm trang nói: “Đại phu nhân, việc này Bản châu đã lập hồ sơ, nếu Đại phu nhân thật sự không muốn tha thứ cho Nhị công tử Trang phủ, bản quan cũng sẽ theo nếp làm việc, phạm là án làm giả, tuyệt không nương tay, tuyệt không nửa điểm nể tình! Đại phu nhân có muốn như vậy hay không?”

Đại phu nhân nhìn Hồ đại nhân, tức giận đến nói không ra lời, lời này là uy hiếp, nếu thực đem chuyện trà giả lên quan phủ, chuyện thứ nhất quan phủ phải làm chính là kê biên tài sản Thịnh Thế, cho dù việc này cuối cùng được giải quyết, Thịnh Thế chỉ sợ từ nay về sau không gượng dậy nổi.

Đại phu nhân chỉ cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa. Bà gắt gao nắm lấy cổ tay Nguyệt Nương, hơi hơi run rẩy.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 53: Kế hoãn binh

Tuy rằng biết rõ Hồ đại nhân sẽ không làm lớn chuyện, nhưng quan trọng không phải việc hấn sẽ làm hay không, mà là thái độ của hấn, hấn bỏ qua chính là già mồm át lễ phải! Dân không thể cùng quan đấu, chẳng lẽ Đại phu nhân còn có thể cùng hấn đấu ngoan cường đấu khí thế?

“Hồ đại nhân...” Đại phu nhân vừa mở miệng, liền bị Hồ đại nhân cười đánh gãy, “Xem ra Đại phu nhân cũng không muốn sự việc đến mức như thế, có thể thấy được Đại phu nhân cũng tha thứ đối với sai lầm của bọn tiểu bối rồi. Thất bại là mẹ thành công, hôm nay không phạm sai lầm, ngày sau làm sao có kinh nghiệm mà hành sự. Đại phu nhân là người đại trí tuệ, nói vậy chắc cũng hiểu được đạo lý này, sẽ không vì sai lầm của bọn tiểu bối mà đánh giá bọn họ!”

“Hồ đại nhân, hai chuyện sao có thể nhập làm một? Ta tha thứ bọn họ cũng không có nghĩa là ta nhận thức năng lực bọn họ...”

Đại phu nhân còn muốn nói thêm, Nhị di thái thái hoàn toàn không cho Đại phu nhân một cơ hội, hai mắt nàng ta gắt gao nhìn chăm chăm Đại phu nhân, khóe miệng mang theo một tia tươi cười đắc ý, chậm rãi nói: “Nhiều lời vô ích! Các vị trưởng bối thúc bá, thiếp thân thân phận hèn mọn, vốn không có tư cách ở trong này nói chuyện, nhưng thiếp thân không thể trở mắt nhìn cả đời tâm huyết của lão gia bị một số kẻ tham lam cường đoạt, Trang phủ chúng ta, trừ bỏ Đại tỷ, đều nhất trí cho rằng đây là thời điểm Đại tỷ nên đem vị trí đương gia giao cho con cháu của Trang phủ!” Nói tới đây, Nhị di thái thái hơi hơi quay đầu, liếc về phía Tam di thái thái, “Tam muội, người nói có phải không?”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Tam di thái thái, có khiếp sợ, có phần nộ, có chờ mong, cũng không có bao nhiêu tin tưởng...

Hai tỷ đệ Phương Nghiên Hạnh lúc này cũng không tin nhìn Tam di thái thái đang cúi đầu, trầm mặc, không nói một lời: “Di nương... Người...”

“Nương, Nhị di thái thái là có ý tứ gì?” Trang Minh Lan kéo kéo tay áo mẫu thân, cũng có chút không thể tin được điều mình vừa nghe thấy.

Nhị di thái thái cùng mấy người trong dòng họ mong chờ nhìn Tam di thái thái: “Muội muội, người còn thất thần làm cái gì, đang nói chuyện với người mà? Không phải người đã nói với ta, Đại phu nhân bá chủ vị trí này quá lâu rồi hay sao?”

“Xảo Vân!” Đại phu nhân nhìn thẳng Tam di thái thái, khiếp sợ mà đau lòng, “Xảo Vân! Nếu người lại thị phi chẳng phân biệt được như vậy, ta tuyệt sẽ không tha thứ cho người một lần nữa!”

Mà Tần Thiên, Lam Sơn cùng các nha hoàn khác, đều là trắng trợn phần nộ. Tần Thiên nhìn Tam di thái thái kia bình thường điềm đạm đáng yêu, vẻ mặt cũng không có chút nề hà, thật sự đã lý giải được cái gì gọi là “Người đáng thương tất cũng có chỗ đáng giận”!

Tam di thái thái ở trước mắt bao người bước từng bước nhỏ về phía trước, nàng ta cúi đầu, thu vai, hai tay nắm chặt khăn, toàn thân hơi run rẩy.

Bên tai dường như vang lên lời nói tàn nhẫn lạnh như băng của Nhị di thái thái.

“Xảo Vân, người đừng tưởng rằng người chỉ là cỏ dại thì có thể nghiêng bên này ngã bên kia. Có ta không có bà ta, có bà ta thì không có ta! Người phải chọn lựa một trong hai người chúng ta, ta nói cho người, lúc này đây ta đã nắm chắc phần thắng lợi. Nếu người lựa chọn bà ta, tương lai sẽ có

kết cục như thế nào, không cần ta phải nói, người chắc cũng biết! Nhưng mà nếu người hợp tác với ta, nghe theo ta, ta có thể cam đoan, tương lai địa vị của Tín Trung ở Trà Hành cũng không kém Tín Xuyên bao nhiêu, Minh Lan cũng sẽ gả đi cho nhà chồng tốt! Lựa chọn như thế nào, người nên suy nghĩ cho cẩn thận rõ ràng!”

Nàng ở một bên thấy rất rõ ràng, mấy người trong dòng họ cùng Hồ đại nhân đều đứng về phía Nhị di thái thái. Phu nhân hoàn toàn không có lực chống đỡ, nàng còn lựa chọn nào khác?

Đại phu nhân đối với nàng tốt nàng không phải không biết, nhưng mà, ở trong lòng của nàng, không có gì quan trọng hơn con của mình.

Nước mắt bất tri bất giác phủ mờ hốc mắt.

“Muội muội...” Nhị di thái thái lại thúc giục, thanh âm bắt đầu có chút không kiên nhẫn.

Tam di thái thái khẽ cắn môi, lệ từ hốc mắt chảy xuống, “Thiếp thân... Thiếp thân... Cũng hiểu được bọn nhỏ đã lớn, phu nhân... Phu nhân... Đây đúng là thời điểm nên đem vị trí đương gia giao ra! Tín Xuyên, Tín Xuyên là thích hợp nhất...”

Đại phu nhân nhìn Tam di thái thái, sắc mặt trắng bệch, khí huyết dâng lên ngực, dưới chân hơi hơi lão đảo, Nguyệt Nương vội vàng đỡ bà.

Nhị di thái thái nhìn Đại phu nhân, khóe miệng nở một nụ cười thẳng lợi, “Hồ đại nhân, các vị trưởng bối, đây là ý kiến của đại đa số người trong Trang phủ, còn thỉnh các vị chủ trì công đạo cho Trang phủ chúng ta!”

Nói xong, nàng ta trước mặt dòng họ khẽ vén váy thi lễ.

Mà đúng lúc này, Tần Thiên cảm thấy có người ở phía sau nhẹ nhàng khều mình, xoay đầu thấy là Hải Phú. Hải Phú ở phía sau nhỏ giọng nói:

“Đừng quay đầu, đừng để người khác chú ý tới chúng ta!”

Tần Thiên vội vàng quay đầu lại, bộ dáng tỏ vẻ như không có việc gì. Hải Phú tiếp tục nhẹ giọng nói: “Người tìm một cơ hội đến bên cạnh phu nhân, bảo phu nhân giả bộ bất tỉnh, đây là Đại thiếu gia phân phó.”

Trang Tín Ngạn? Tần Thiên nhìn về phía Trang Tín Ngạn, lại phát hiện hắn không còn ở đó, cũng không biết khi nào đã rời đi.

Kế hoãn binh? Hiện tại chỉ sợ đây là biện pháp duy nhất!

Tần Thiên gật gật đầu.

“Đúng là như thế...”

Bên kia, Trang thị trưởng lão Trang Thành Chí vuốt chòm râu dê lừa thừa dưới cằm, thanh âm khàn khàn, đứt quãng nói: “Như vậy, lão phu thân là Trang thị tộc trưởng quyết không thể ngồi yên không màng đến, ta lấy thân phận của Trang thị tộc trưởng tuyên bố...” Nói tới đây, hắn có lẽ rất kích động, bỗng nhiên xoay người che miệng ho khù khụ, Nhị di thái thái vội vàng đi qua giúp hắn dấm lưng.

Thừa dịp cơ hội này, Tần Thiên đi đến bên cạnh Đại phu nhân, lặng lẽ nói nhỏ ở bên tai bà.

Bên kia, Trang Thành Chí đã dừng ho, hắn vỗ vỗ ngực, thanh thanh cổ họng, tiếp tục nói: “Ta tuyên bố...”

Nhị di thái thái nhìn Trang Thành Chí, hai mắt vì hưng phấn mà sáng rực, mà nhìn lão già này bộ dáng ập a ập úng, lại hận không thể nhảy vào trong miệng của hắn, đem những lời này nhất quyết nói ra cặn kẽ rõ ràng!

Nhưng đúng lúc này, một tiếng kêu thanh thúy đánh gãy Trang Thành Chí, “Phu nhân, phu nhân, người như thế nào rồi? Không tốt, không tốt,

phu nhân ngất xỉu rồi!”

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, đã thấy Đại phu nhân hai mắt nhắm nghiền, tựa vào vai Tần Thiên rõ ràng đã bất tỉnh nhân sự.

Nhị di thái thái tức giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nàng ta vọt tới trước mặt Đại phu nhân, hai mắt trừng lớn, hận không thể tát một cái lay tỉnh Đại phu nhân, “Như thế nào sớm không choáng váng, trễ không choáng váng, lúc này lại cố tình té xỉu!” Nói xong, một đôi tay đặt lên bả vai của bà, dùng sức lay mạnh thân thể của phu nhân, “Đại tỳ, đại tỳ, người tỉnh lại đi, ta biết người đang giả bộ, người đừng ở đây làm bộ làm tịch!”

Tần Thiên cùng Nguyệt Nương giúp đỡ Đại phu nhân lui ra phía sau từng bước, tránh tay nàng ta, Nguyệt Nương hướng về phía Nhị di thái thái cả giận nói: “Nhị di thái thái, người làm cái gì vậy, người muốn mạng của phu nhân sao?”

Nhị di thái thái không biết Đại phu nhân rốt cuộc là choáng váng thật hay là giả choáng váng, trước mặt nhiều người như vậy, cũng không dám làm gì, nàng ta sau đó thấy Tần Thiên đứng bên cạnh, nhất thời nổi cơn giận dữ, chỉ vào Tần Thiên mắng: “Lại là người tiện tỳ này! Ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Một bên Trang Minh Hỉ thấy mẫu thân động tay chân, vội bước lên phía trước nâng đỡ mẫu thân, nàng lạnh lùng nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, sau đó quay đầu nói với mẫu thân: “Nương, cần gì phải so đo với một nha đầu, làm hỏng thân phận của mình...” Nàng cầm tay mẫu thân, nhìn chăm chăm hai mắt nàng ta, nhẹ giọng nói: “Chính sự quan trọng hơn!”

Nhưng Tần Thiên đâu thể nào để bọn họ có cơ hội, nàng đưa mắt ra hiệu với Nguyệt nương, hai người vội giúp đỡ Đại phu nhân đi vào nội thất.

Nhị di thái thái nóng nảy, tiến lên giữ chặt Tần Thiên, cả giận nói: “Tiện tỳ, người muốn chạy đi đâu!”

Một câu “Tiện tỳ”, hai câu cũng “Tiện tỳ” làm cho Tần Thiên phát hỏa, nàng quay đầu, dùng sức hất tay của Nhị di thái thái, trừng mắt nàng nói: “Phu nhân té xỉu, chẳng lẽ không đưa bà vào phòng, tìm đại phu đến chữa trị sao? Nhị di thái thái vài lần ngăn trở, rốt cuộc rắc tâm định làm gì!”

“Người...” Nhị di thái thái chỉ vào Tần Thiên, đầu ngập lửa giận, lại nói không nên lời, Tần Thiên không hề để ý tới nàng ta, cùng Nguyệt Nương và Lam Sơn, nhanh chóng hướng về viện của Đại phu nhân, lưu lại một đám người ở nơi đó mắt to trừng mắt nhỏ.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 54: Tín nhiệm

Tần Thiên cùng các nha hoàn nâng đỡ Đại phu nhân trở lại Thanh Âm viện, vừa mới vào phòng, Đại phu nhân liền mở mắt, nhướn mày, ôm ngực há miệng phun ra một búng máu.

“Phu nhân, phu nhân...” Các nha hoàn sợ ngây người, hoang mang rối loạn vội vàng đem Đại phu nhân đến giường. Lúc này, Trang Tín Ngạn cùng Chu đại phu bước vào phòng, hai người thấy tình cảnh như vậy cũng vội vàng đi tới.

Bên này, Hải Phú trả lời câu hỏi của Nguyệt Nương: “Đại thiếu gia thấy sự tình không tốt, lại sợ Đại phu nhân thân thể không chịu nổi, một bên sai con thông báo để Tần Thiên bảo Đại phu nhân giả bộ bất tỉnh tạm thời tránh qua bên đây, một bên lại phái người đi thỉnh Chu đại phu.”

Nguyệt Nương nuốt nuốt ngực, vẫn còn thất kinh nói: “Thật may có Đại thiếu gia, Đại thiếu gia nghĩ thực chu đáo...” Tiếp theo lại cảm thấy đau lòng, nếu không phải Đại thiếu gia thân có tàn tật, phu nhân làm sao bị người khác bức đến nước này? Luận tư chất, luận tài cán, ai có thể cùng Đại thiếu gia so sánh?

Bên kia, Chu đại phu bắt mạch cho Đại phu nhân, Tần Thiên thấy hần lại thở dài, nhíu mày, một lòng lo lắng hỏi, “Chu đại phu, phu nhân có sao không?”

Trang Tín Ngạn cũng đứng ở một bên khẩn trương nhìn Chu đại phu.

Chu đại phu bắt mạch xong, nói: “Bệnh tình phu nhân vốn cần được tĩnh dưỡng, nay lại bị kích thích, can âm hư, tâm hỏa vượng, cũng may Đại phu nhân vừa rồi phun ra máu tụ ở trong ngực, nếu không, lần này bệnh tình thật sự khó cứu chữa! Lão phu sẽ kê đơn, giúp phu nhân điều dưỡng thật tốt, trong một thời gian dài, nhớ lấy không thể lại chịu đựng kích thích, bệnh tình có thể sẽ tăng thêm...” Nói tới đây, Chu đại phu không nói thêm gì nữa, nhưng ai cũng đều có thể hiểu biết ý tứ của hãn, mọi người trên mặt cũng không khỏi toát ra thần sắc lo lắng.

Lam Sơn phụ giúp Chu đại phu viết đơn thuốc, Nguyệt Nương thưởng bạc, lại dặn dò một hồi, rồi mới sai người đi xuống bốc thuốc.

Trong phòng chỉ còn lại Tần Thiên, Trang Tín Ngạn, Đại phu nhân, cùng mẫu tử Nguyệt Nương, Hải Phú. Hải Phú đã giúp Trang Tín Ngạn bày giấy bút, mài mực. Trang Tín Ngạn đi đến trước bàn, nhắc bút lên vừa định viết, bỗng nhiên quay đầu chần chờ nhìn thoáng qua Tần Thiên.

Tần Thiên làm sao không rõ ý tứ của hãn, đang chuẩn bị biết điều lui ra nhưng Đại phu nhân lại mở miệng nói: “Tần Thiên, người ở lại đi.”

Tần Thiên đứng ở nơi đó, nhìn nhìn Đại phu nhân, lại nhìn nhìn Trang Tín Ngạn, chỉ cảm thấy đi cũng không được ở lại cũng không xong.

Đại phu nhân sắc mặt vẫn tái nhợt, bà giẫy dụa đứng lên, mặt hướng Trang Tín Ngạn, “Tín Ngạn, người đã quên nương cùng người đã nói cái gì?” Nguyệt Nương thấy phu nhân vất vả, vội vàng lấy gối chèn vào sau lưng phu nhân, giúp bà dựa vào thoải mái hơn.

Trang Tín Ngạn nhìn Đại phu nhân một cái, lại xoay mặt hướng nhìn về Hải Phú ra hiệu. Hải Phú hiểu được ý tứ của hãn, trừ bỏ hãn, Nguyệt Nương cùng với Đại phu nhân, trước mặt người ngoài, Trang Tín Ngạn nói chuyện với ai, đều do Hải Phú đem lời người khác nói ghi lại rồi cho hãn xem, nhằm che giấu việc Trang Tín Ngạn biết đọc môi ngữ.

Hải Phú tiến lên viết xuống trên giấy lời Đại phu nhân vừa nói, đưa cho Trang Tín Ngạn xem qua. Đại phu nhân ở bên cạnh nhìn cảnh này, trong lòng thở dài một tiếng.

Từ sau khi học được môi ngữ, điều này giống như là bùa hộ mạng của hãn vậy. Có thể giúp hãn im ắng phân rõ người bên cạnh có trung lương hay không, cũng bởi vậy thấy lòng người quá hiểm ác, dễ thay đổi, khiến hãn không dám dễ dàng tin cậy một người nào, cũng không muốn bí mật này bị bại lộ dễ dàng. Đại phu nhân nghĩ rằng, xem ra muốn con hoàn toàn tín nhiệm Tần Thiên, chắc còn phải từ từ.

Về phần vì sao muốn cho Trang Tín Ngạn tín nhiệm Tần Thiên, suy nghĩ của Đại phu nhân rất đơn giản. Bà thấy Tần Thiên có thiên phú về kinh thương, cảm thấy có thể bồi dưỡng, về sau nhất định sẽ trở thành người đắc lực cho Trà Hành, mà Trang Tín Ngạn đối với các việc ở Trà Hành cũng có rất nhiều ý tưởng hay. Nếu để cho con mình tín nhiệm Tần Thiên, thì đương nhiên là tốt nhất.

Một bên Tần Thiên thấy Trang Tín Ngạn không hề có vẻ khác thường gì, đành ở lại. Nàng thấy Trang Tín Ngạn đề bút trên giấy viết ra chữ, bởi vì cách hơi xa, thấy không rõ hãn đang viết cái gì.

Viết xong, Hải Phú chuẩn bị cầm tờ giấy đưa cho Đại phu nhân xem, Đại phu nhân tay đưa ra ngăn trở hãn: “Đọc lên đi.”

Hải Phú lĩnh mệnh, thì thầm: “Chuyện lần này, Tín Ngạn đã nghĩ ra biện pháp giải quyết, bất quá cần thời gian vài ngày.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhìn về phía Trang Tín Ngạn, mặt lộ vẻ vui mừng. Tần Thiên đối với các dòng họ cùng với chế độ kế thừa trong cổ đại cũng không hiểu biết lắm, cho nên tạm thời cũng nghĩ không ra biện pháp giải quyết, thấy Trang Tín Ngạn lúc trước đã âm thầm vô thanh vô tức an bài mọi sự thật tốt, hiện tại đã nghĩ ra biện pháp giải quyết nhanh như

vậy, không khỏi thán than Nguyệt Nương các nàng quả nhiên nói không sai, Trang Tín Ngạn tuy có tàn tật, nhưng suy nghĩ vô cùng thông minh linh hoạt.

Đại phu nhân vui vẻ nói: “Có phương pháp gì, nói mau.”

Trang Tín Ngạn vừa định viết lên giấy, đã thấy Lam Sơn vẻ mặt lo lắng từ bên ngoài đi vào, “Phu nhân, Nhị di thái thái mang theo Hồ đại nhân cùng với các vị Tông gia lão gia đang hướng về bên này!”

Nguyệt Nương đi đến cửa sổ chỗ nhìn, quay đầu tức giận nói: “Nhị di thái thái này, quả thực bức người quá đáng, biết rõ phu nhân ngất xỉu rồi, còn không chịu buông tha phu nhân!”

Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Tần Thiên, nói: “Tần Thiên, người tới đỡ ta nằm xuống.”

Tần Thiên đi qua, lúc đỡ phu nhân nằm xuống, phu nhân bỗng nhiên bắt lấy tay nàng nói: “Nhớ kỹ, ta hôn mê vẫn chưa tỉnh lại!” Bà nhìn Tần Thiên, thực nghiêm túc nói: “Tần Thiên, ta biết người là người can đảm mạnh mẽ, điểm này, trong viện không có nhà hoàn nào được như người, cho nên, ta muốn người ra mặt đuổi những người đó đi, người có sợ không?”

Tần Thiên nắm chặt tay Đại phu nhân, thật sự nói: “Tần Thiên không sợ.” Quyết không lùi bước, cho dù là vì chính mình, cũng không thể làm cho Nhị phòng thực hiện được âm mưu!

Đại phu nhân cười cười, “Người có biết nên nói như thế nào, nên làm như thế nào không?”

“Tần Thiên biết.”

Đại phu nhân gật đầu, lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn: “Tín Ngạn, ta muốn người đi cùng Tần Thiên, Tần Thiên tuy rằng gan lớn, nhưng chung quy cũng chỉ là một nha hoàn, có người ở bên cạnh nàng, cũng có thể khiến cho Nhị di thái thái có chút cố kỵ.”

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, gật đầu.

Bên ngoài, Nhị di thái thái một bên dẫn Hồ đại nhân cùng mấy vị trưởng bối trong dòng họ đi đến Thanh Âm viện, một bên nói: “Đại nhân, Thúc công, hôm nay mọi người nhất định phải giúp chúng ta chủ trì công đạo, đừng để cho Đại tỷ thực hiện được gian kế.”

Thúc công Trang Thành Chí được Trang Thủ Kính nâng đỡ run rẩy đi tới, hần nhìn Nhị di thái thái nói: “Tú Mai, người yên tâm, nếu đáp ứng người rồi, ta thân là tộc trưởng, nhất định sẽ vì con cháu Trang phủ làm chủ!”

Nhị di thái thái đắc ý cười, ngẩng đầu ưỡn ngực tiến vào Thanh Âm viện.

Tam di thái thái mang theo nữ nhi cùng Phương thị tỷ đệ đi theo ở phía sau, Phương Nghiên Hạnh đi vài bước rồi vọt tới bên cạnh Tam di thái thái, lôi kéo nàng nói: “Mẫu thân, vì sao người lại nói như vậy? Vì sao đối nghịch với Đại nương? Đại nương mới là người thật tâm đối đãi với chúng ta mà!”

Trang Minh Lan cũng nhìn mẫu thân hai mắt đăm lệ hỏi: “Nương, có phải Nhị nương lại lấy hôn sự của con bức người!”

“Không chỉ là hôn sự của con, còn có tiền đồ của ca ca con nữa, “Tam di thái thái lau lệ nơi khóe mắt, “Ta biết là ta thật có lỗi với phu nhân, nhưng ta không có sự lựa chọn nào khác.”

Phương Nghiên Hạnh nhìn Tam di thái thái bộ dáng vô cùng đáng thương, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Nhị di thái thái dẫn mọi người đi vào Thanh Âm viện, liền thấy một đám nha hoàn ngăn ở trước cửa phòng của Đại phu nhân. Đứng ở trước đám đông đó là Đại thiếu gia Trang Tín Ngạn, cùng nha hoàn Tần Thiên mà nàng ta hận nghìn rắm nghìn lợi.

“Cút ngay!” Nhị di thái thái một bên vẫy tay, một bên lớn tiếng nói, “Hồ đại nhân muốn đi vấn an Đại phu nhân, ai dám ngăn cản!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 55: Cáo mượn oai hùm

Có thể ở lại bên cạnh Đại phu nhân đều là nha hoàn đối với Đại phu nhân trung thành và tận tâm, nay biết Đại phu nhân bệnh tình nghiêm trọng, làm sao để cho Nhị di thái thái quấy rầy Đại phu nhân nghỉ ngơi. Nhị di thái thái dù lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, một chút tác dụng đều không có.

Hồ đại nhân nhíu nhíu mày, chỉ vào nha hoàn trước mặt, không khỏi hờn giận nói: “Đây là ý gì? Chẳng lẽ bản quan quan tâm bệnh tình Trang phu nhân, vẫn an Đại phu nhân cũng không được sao?”

Tần Thiên tiến lên từng bước, mắt cũng không nhìn Nhị di thái thái, hướng về Hồ đại nhân hành lễ, cúi đầu nói: “Hồi Đại nhân, phu nhân còn đang hôn mê, đại phu nói, phu nhân hiện tại phải tĩnh dưỡng, không thể chịu được quấy rầy huyên náo ồn ào, nếu không, đối với bệnh tình bất lợi!”

“Tiện tỳ, nơi này làm sao có chỗ cho người nói chuyện!” Nhị di thái thái chỉ vào Tần Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tần Thiên đứng lên, ngẩng đầu nhìn Nhị di thái thái, âm thanh lạnh lùng nói: “Tần Thiên nói chuyện là thay mặt Đại thiếu gia!”

Thời điểm Tần Thiên nói chuyện, Hải Phú ở một bên đưa lời bọn họ nói viết trên giấy, rồi bày ra đưa hăn xem, kỳ thật Trang Tín Ngạn thông qua khẩu hình của bọn họ, đã có thể hiểu được bọn họ đang nói cái gì.

Trang Tín Ngạn hướng về phía Hồ đại nhân, hướng về mấy người trong dòng họ xoay người thở dài. Sắc mặt lạnh lùng lại không mất đi sự cung

kính.

Đại thiếu gia tuy rằng tàn tật, nhưng dù thế nào cũng là trưởng tử đích tôn, ở Trang phủ địa vị gần bằng Đại phu nhân, có mặt mọi người, Nhị di thái thái cũng không dám ở trước mặt hăn làm càn.

Nhị di thái thái hung hăng trừng mắt nhìn Tần Thiên một cái, nhưng lại không biết nói gì.

Tần Thiên nhìn về phía Hồ đại nhân, cung kính nói: “Hồ đại nhân, các vị Tông gia lão gia, phu nhân thân thể suy yếu, cần nghỉ ngơi, có chuyện gì có thể nghị sự ngày khác được không?”

“Ta làm sao mà biết bà ta là thật sự suy yếu hay là giả bộ suy yếu!” Nhị di thái thái nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói: “Cút ngay!”

Tần Thiên lạnh lùng nhìn nàng ta, một bước cũng không nhường, “Nhị di thái thái, người muốn vào cũng có thể, nếu phu nhân bởi vậy xảy ra chuyện gì, trách nhiệm sẽ thuộc về người?”

Nhị di thái thái cũng hơi nao núng.

Tần Thiên lại nhìn về phía những người trong dòng họ, không nhanh không chậm nói: “Nếu phu nhân xảy ra chuyện sau khi các vị tông gia đi vào Trang phủ, không biết thế nhân sẽ nghĩ như thế nào?”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, có chút do dự.

Nàng lại nhìn về phía Hồ đại nhân, thần sắc cung kính: “Phu nhân chúng ta cũng không giống với nữ nhân bình thường, bà là người chương quản Trà Hành lớn nhất ở Dương Thành, là cống thương, là quan trà đứng đầu Dương Thành, nếu phu nhân hôm nay thực sự xảy ra chuyện gì, liên lụy đến Đại nhân...”

Hồ đại nhân mày khề nhúc nhích, ánh mắt lóe ra.

“Làm càn!” Nhị di thái thái tức giận đến cả người phát run, nếu không phải Trang Tín Ngạn ở đây, nàng ta thực hận không thể đá Tần Thiên rồi tát nàng mấy cái, “Người có thân phận gì, dám uy hiếp Hồ đại nhân cùng cùng các lão tông gia!”

“Nhị di thái thái sai lầm rồi, Tần Thiên chỉ nói ra sự thật mà thôi!” Tần Thiên nhìn nàng ta mỉm cười, “Hơn nữa, Tần Thiên là thay mặt Đại thiếu gia nói chuyện!” Nói xong, nàng quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, đã thấy hắn đang nhìn nàng, hai mắt dưới ánh mặt trời lưu chuyển đen tuyền sáng bóng. Tuy rằng hắn vẫn vô thanh vô tức, nhưng có hắn ở bên cạnh, quả thật giúp nàng có thêm can đảm. Bằng không, nàng cũng không dám làm càn như vậy.

Trang Tín Ngạn quay đầu đi, hướng về phía Hồ đại nhân cùng mấy người trong dòng họ vái chào, phối hợp vô cùng ăn ý.

Nhị di thái thái tức giận đến mặt trắng bệch, lại không thể làm được gì.

Tần Thiên nhìn nàng ta bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng có sáng khoái nho nhỏ, nhưng mà sau đó, bỗng nhiên nhớ tới cụm từ “Cáo mượn oai hùm”, không khỏi lại có chút dở cười dở mếu.

Đúng lúc này, Trang Minh Hỉ từ sau đi ra, đi đến bên cạnh mẫu thân, nhỏ giọng tế khí nói: “Nương, phu nhân thân thể không khoẻ cũng không phải ngày một ngày hai, phu nhân tuổi cũng đã lớn, thân thể càng ngày càng suy yếu, thật sự là làm cho người ta lo lắng, kỳ thật thực hẳn nên để phu nhân nghỉ ngơi thật tốt, đừng để bà phải quan tâm nhiều chuyện như vậy...”

Một câu nhắc nhở Nhị di thái thái. Nhị di thái thái quay đầu nhìn mấy người trong dòng họ cười nói: “Minh Hỉ nói đúng, phu nhân thân thể một khi đã suy yếu như vậy, càng nên đem vị trí đương gia giao trả, để bọn tiểu bối quan tâm sự vụ, bà cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt!”

Tần Thiên nhìn Trang Minh Hỉ liếc mắt một cái, đã thấy nàng ta đang nhìn mình, khóe miệng tuy rằng mang theo ý cười, nhưng hai mắt lại lạnh như băng. Trang Minh Hỉ tuy rằng nói chuyện không nhiều lắm, nhưng Tần Thiên lại cảm giác nàng ta so với mẫu thân của nàng ta càng khó đối phó hơn. Trong lòng không khỏi cảm khái, tiểu cô nương ở cổ đại rốt cuộc ăn gì lớn lên, tuổi còn nhỏ mà đã có tâm tư phức tạp như vậy.

Bất quá nàng sao lại thua trên tay một tiểu nha đầu chứ?

Tần Thiên thấy vị tộc trưởng lão nhân kia run rẩy vừa muốn nói, vội vàng mở miệng nói trước: “Tần Thiên biết hôm nay các vị lão gia muốn cùng phu nhân thương nghị chuyện trọng yếu, loại chuyện này không tới phiên Tần Thiên xen vào, nhưng nếu lúc phu nhân tinh thần không tỉnh táo lại phải ra quyết định, có hay không đối với phu nhân không công bằng? Hơn nữa cũng không hợp tình hợp lý, còn thỉnh các vị lão gia cho phu nhân nghỉ ngơi thời gian vài ngày, đến lúc đó lại nói chuyện cũng không muộn!”

Ở phía sau, mọi người đối với tiểu nha đầu trước mặt này không khỏi có vài phần kính trọng, nhất là Hồ đại nhân. Hẳn mỗi ngày gặp không ít người, một số có thân phận có địa vị ở trước mặt hẳn vẫn miễn cưỡng cùng bất an, gió chiều nào xoay chiều ấy. Nhưng nha đầu trước mặt này, tuổi còn nhỏ, thân phận thấp kém, lại có thể ở trước mặt hẳn, ở trước mặt nhiều người như vậy vẫn bình tĩnh, nói chuyện đâu vào đấy, làm cho người ta không thể không sợ hãi, ngay cả một tiểu nha đầu bên cạnh cũng đã khí phách như vậy, khó trách Đại phu nhân thân là nữ tử lại có thể duy trì Trà Hành nhiều năm sừng sững không suy suyển!

Trang thị Tộc trưởng Trang Thành Chí cũng biết việc ngày hôm nay cố gắng nữa cũng không có kết quả, vạn nhất cứng rắn bức bách, khiến cho Đại phu nhân xảy ra vấn đề gì, bọn họ đều thoát không khỏi có can hệ, nghĩ vậy, Trang Thành Chí lên tiếng: “Nếu Đại phu nhân thân thể không khoẻ, chúng ta ngày khác lại bàn sau vậy!”

Muốn dời đến khi nào đây? Đêm dài lắm mộng! Nhị di thái thái nóng vội thốt ra, “Ba ngày! Ba ngày sau, tin tưởng phu nhân cũng đã khỏe lại! Nếu thật sự nằm trên giường không dậy nổi, vị trí đương gia này bà có muốn kham cũng không nổi!”

Tần Thiên quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn, nhìn hẩn có ý hỏi, Trang Tín Ngạn nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

“Được, hẹn ước ba ngày sau, chờ phu nhân tỉnh lại, Tần Thiên nhất định sẽ chuyển đạt lời của các vị lão gia!” Tần Thiên nói xong hướng về phía bọn họ thi lễ: “Xin tiễn Nhị di thái thái cùng các vị lão gia!”

Nhị di thái thái nhìn nàng, hận đến mức tròng mắt đều muốn lồi ra!

Chờ Nhị di thái thái bọn họ đi khỏi, Tam di thái thái mới từ bên ngoài đi vào, nàng gọi lại Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đang muốn đi vào, trong mắt hàm chứa lệ nói: “Đại thiếu gia, phu nhân hiện tại thế nào rồi?”

Trang Tín Ngạn lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, xoay người đi vào phòng, Tần Thiên cũng không muốn để ý tới nàng ta, nhưng nể nàng ta là mẹ chồng của Phương Nghiên Hạnh, cũng không muốn khó khăn nàng ta, nhân tiện nói: “Phu nhân vẫn còn hôn mê bất tỉnh.” Nàng ta đứng cùng một chiến tuyến với Nhị di thái thái, tình huống thật sự tất nhiên không thể để nàng ta biết được.

Nhìn Tam di thái thái thần sắc lo lắng, Tần Thiên chỉ cảm thấy phiền chán, xoay người đi vào.

Trong phòng, Đại phu nhân từ miệng Nguyệt Nương đã biết mọi việc, bà khen Tần Thiên vài câu, lại hỏi Trang Tín Ngạn nói lên phương pháp giải quyết vừa rồi.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 56: Một đêm không ngủ

Đại phu nhân bảo Trang Tín Ngạn nói ra phương pháp giải quyết. Trang Tín Ngạn gật đầu, đề bút trên giấy viết. Đứng ở bên cạnh Đại phu nhân, Nguyệt Nương thừa dịp này nói: “Phu nhân, theo ta thấy, rõ ràng nên giao Nhị thiếu gia cho quan phủ, đem chuyện mà Nhị thiếu gia đã làm công khai trước thiên hạ, phu nhân ở quan phủ chuẩn bị cẩn thận một chút, mặc dù bị chút tổn thất, nhưng sẽ chặt đứt niệm tưởng của Nhị di thái thái, bất kể nàng ta cuối cùng có thể cứu Tín Xuyên bình an trở về, thì nàng ta cũng không còn mặt mũi đến tranh đoạt vị trí đương gia nữa. Nhị di thái thái chính là nhằm vào sự mềm lòng của Đại phu nhân, mới dám kiêu ngạo như vậy”.

Tần Thiên ở bên cạnh nghe xong lời này, nhú mày, Đại phu nhân nhìn thấy, liền hỏi: “Tần Thiên, ngươi có ý kiến gì, cứ nói đừng ngại, chúng ta đều không coi ngươi là người ngoài”.

Nguyệt Nương cũng nhìn về phía Tần Thiên cười nói: “Đúng đúng, các người trẻ tuổi đầu óc cũng nhanh nhạy hơn, nếu ta nói không đúng, người cứ việc nói không cần cố kỵ ta đâu”.

Nguyệt Nương từ nhỏ đã đi theo Đại phu nhân, một lòng chỉ hướng về phu nhân, chỉ cần phu nhân tốt, nàng đều vui mừng, không hề tồn tại một chút gì đổ kỵ đỏ mắt.

Tần Thiên thấy Nguyệt Nương nói như vậy, cũng không cố kỵ, cười nói: “Kỳ thật nô tỳ cũng không có ý gì khác, chỉ là ta cảm thấy Nhị di thái thái tính cách bừa bãi, cũng có bối cảnh, nếu thật sự giao Nhị thiếu gia cho quan

phủ, chỉ sợ sẽ khiến cho nàng ta bất cứ chuyện gì cũng dám làm, một khi nàng ta thành công vượt qua kiếp nạn này, lại bởi vì không còn trông chờ gì được vào vị trí gia chủ của Trà Hành nữa, chỉ sợ càng không cố kỵ, ngược lại sẽ là mầm tai họa cho Trà Hành.”

“Không sai...” Đại phu nhân nhìn Tần Thiên cười gật đầu, trên nét mặt tràn đầy khen ngợi, “Này chỉ là lý do thứ nhất...” Nói tới đây, Đại phu nhân thở dài, “Lão gia trước khi chết đem toàn bộ Trang phủ phó thác cho ta, cũng đưa cốt nhục của lão gia phó thác cho ta. Tín Xuyên tuy rằng làm cho ta thất vọng, nhưng cũng không phải đại gian đại ác, nếu thật sự giao cho quan phủ, tương lai của nó có thể bị hủy. Còn có Tín Trung, cũng sẽ bị liên lụy, nó là đứa nhỏ thành thật, chỉ do bị ép buộc mới làm như thế, ta không muốn đối với hai hài tử này đuổi tận giết tuyệt. Trường tử cũng thế, mà con vợ kế cũng vậy, ta tuy không hoàn toàn đối xử bình đẳng, nhưng chung quy là cốt nhục của Trang phủ, đều là người một nhà, người một nhà đấu đi đấu lại, người chết ta sống, bị tổn hại cũng chỉ có bản thân Trang phủ. Mà Trang phủ bị hao tổn, người ngoài sẽ thừa dịp mà nhảy vào, đến cuối cùng, ai có thể trở thành người thắng chân chính chứ?”

Nghe xong những lời của Đại phu nhân, Tần Thiên bỗng nhiên có thể hiểu được năm đó lão gia Trang phủ vì sao khi lâm chung dám đem sở hữu cả Trang phủ giao vào tay Đại phu nhân. Lão gia nhất định rất tin tưởng nhân cách của Đại phu nhân, biết bà sẽ không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Trang phủ, biết bà sẽ không vì con của thiếp thất mà chèn ép vô lý, nếu không, nếu chỉ là người ân ái bên gối, hẳn chẳng lẽ không sợ thê tử liên hợp với bên ngoại độc chiếm tài sản sao?

“Nhưng phu nhân, người khác cũng không nghĩ như vậy, người xem bộ dạng của Nhị di thái thái, như hận không thể đem chúng ta nuốt sống a” Nguyệt Nương lại nói.

Đại phu nhân cười cười, “Nàng ta sở dĩ thiếu kiên nhẫn, chính là vì thân phận kém cỏi hơn, nàng ta dù sao cũng chỉ là thiếp thất. Lúc trước ta cùng

nàng từng có ước định, đối với nàng cũng khá nhường nhịn, nhưng hiện tại, ta đã quyết định hủy bỏ tư cách thừa kế của Tín Xuyên. Sau này, ta sẽ chậm rãi làm cho nàng ta hiểu được chỉ cần ta còn sống một ngày, Trang phủ còn chưa tới phiên nàng ta làm càn.” Nói xong, bà nhìn Trang Tín Ngạn, “Hiện tại xem Tín Ngạn có diệu kế gì có thể thành công vượt qua khó khăn này”.

Bên kia Trang Tín Ngạn đã viết xong, ý bảo Hải Phú đọc lên.

Hải Phú thì thầm: “Nhị di thái thái hôm nay sở dĩ có thể kiêu ngạo như vậy, đơn giản là vì nàng có chỗ dựa. Thứ nhất là Hồ đại nhân, thứ nhì là Trang thị dòng họ. Trong hai người này, người trước cùng nàng quan hệ chặt chẽ, người sau lại không chút liên hệ. Nàng ta có thể nhờ vả người trong dòng họ, thậm chí tộc trưởng cũng nhất quyết đứng về phía nàng ta, nói vậy nàng ta cũng bỏ không ít công sức. Nếu mấy người trong dòng họ vì lợi ích, đã như vậy, chúng ta cũng có thể nghĩ ra biện pháp khiến cho bọn họ đứng về phía chúng ta. Chỉ cần có thể thu mua mấy người trong dòng họ, việc chủ trì công đạo của Hồ đại nhân cũng không có ý nghĩa gì, thế cục này liền tự sụp đổ”.

Mọi người trước mắt đều sáng ngời, thật là một chiêu rút củi dưới đáy nồi tuyệt hay! Nguyệt Nương cười nói: “Vẫn là Đại thiếu gia thông minh.”

Đại phu nhân đầu tiên là cười gật đầu, nhưng rồi mày lại nhíu: “Kể cả vậy, chỉ sợ Tông gia coi hai bên ngang bằng, muốn đôi bên chu toàn. Nhị phòng có Lưu gia tài lực hùng hậu là thông gia, thực lực không kém. Đến cuối cùng, mấy người trong dòng họ tuy thu mua được, lại căn bản giải quyết không được vấn đề. Hơn nữa chúng ta chỉ có ba ngày thời gian, rất nhiều chuyện đều không còn kịp giải quyết?”

Trang Tín Ngạn trầm mặc một hồi, viết nói: “Sự việc cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể làm hết sức vượt qua khó khăn này rồi nói sau, chuyện sau đó lại nghĩ biện pháp khác”.

Tần Thiên nghe đến đó, trong lòng vừa động, nàng tiến lên từng bước, nói với Đại phu nhân: “Phu nhân, ta có một cách có thể khiến mấy người trong dòng họ không thể kháng cự, không biết có thể áp dụng thử hay không?”

Đại phu nhân vui vẻ nói: “Biện pháp gì, người nói xem “

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn cũng mở to hai mắt nhìn nàng, gương mặt vốn bình thản biểu lộ một loại tò mò, nhìn hắn như vậy còn có chút giống người trẻ tuổi, không hề giống như bình thường, cao không thể với tới.

“Phu nhân, nếu muốn cho mấy người trong dòng họ vì Trà Hành suy nghĩ, chỉ có một biện pháp, phải khiến cho lợi ích của Trà Hành cùng bọn họ tương quan chặt chẽ, mặc kệ là người thừa kế, nhưng dính đến chuyện của Trà Hành, bọn họ đầu tiên sẽ nghĩ đến lợi ích của chính mình, không cần phu nhân nói, bọn họ cũng sẽ đứng về phía phu nhân”.

Trang Tín Ngạn không khỏi bước lên, đứng một chỗ để có thể thấy rõ khẩu hình của Tần Thiên, đối diện với mặt của nàng. Tần Thiên thấy hắn bỗng nhiên đi tới, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm mình, nhất thời cảm giác thực mất tự nhiên, thoáng nghiêng thân mình.

Trang Tín Ngạn nhú nhú mày, vừa định dịch chuyển về hướng đó, lại không chú ý đụng phải cây cột cuối giường Đại phu nhân, một tiếng động nhỏ vang lên, làm mọi người chú ý, Tần Thiên cũng quay đầu nghi hoặc nhìn hắn.

Tiếp xúc với cặp mắt đen lúng liếng của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy xấu hổ, lại cố giữ bình tĩnh, mặt không đổi sắc quay đầu, đi trở về án thư. Hải Phú làm sao không rõ ý tứ của hắn, đứng ở một bên che miệng buồn cười.

Trang Tín Ngạn trừng mắt nhìn hắn, tay chỉ vào trên tờ giấy Tuyên Thành gỗ một cái, ý bảo Hải Phú đem lời Tần Thiên nhớ ghi lại.

Trên trán bỗng cảm nhận một trận nóng bừng hơi đau nhức, nhưng Trang Tín Ngạn sợ Hải Phú lại chê cười mình, chỉ chịu đựng không vuốt trán, vẫn ra vẻ dường như không có việc gì bộ dáng vẫn đậm phong khinh.

Nhưng gân xanh nơi thái dương bởi vì đau đốn mà không chịu không chế giật giật...

Bên kia, Đại phu nhân đem mọi hành động của con để vào mắt, hé miệng cười thầm, cũng không trêu chọc, quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, “Vậy phải làm như thế nào mới có thể khiến cho người trong dòng họ cùng lợi ích của Trà Hành liên kết chặt chẽ?”

“Cổ phần danh nghĩa” Tần Thiên nhìn Đại phu nhân rõ ràng phun ra mấy chữ này.

“Cổ phần danh nghĩa?” Đại phu nhân vẻ mặt nghi hoặc.

Từ phản ứng của Đại phu nhân, Tần Thiên biết, thế giới này còn chưa có hình thức đầu tư cổ phần này. Tần Thiên nghĩ nghĩ, giải thích nói: “Phu nhân, thời điểm ta ở nhà của Đại bá, Đại bá từng chiêu đãi thương nhân đến từ phương Bắc, ta nghe bọn họ nói lên mấy từ cổ phần danh nghĩa. Đối với việc lúc này, cảm thấy rất thích hợp với tình huống hiện tại của Trà Hành. Cái gọi là cổ phần danh nghĩa, chính là làm cho người trong dòng họ không cần bỏ ra tiền vốn, cũng có thể hàng năm từ lợi nhuận của Trà Hành hưởng một số tiền lãi nhất định. Trà Hành kinh doanh tốt, bọn họ sẽ nhận được nhiều bạc, Trà Hành có vấn đề, lợi ích của bọn họ sẽ bị hao tổn, chính là thoát không được có liên quan”.

“Chẳng phải như vậy rất tiện nghi bọn họ?” Nguyệt Nương có chút không cam lòng. Đại phu nhân cũng nhú mày, trầm ngâm không nói.

“Phu nhân ngẫm lại, nếu muốn thu mua bọn họ, tiêu phí cũng không phải một số lượng nhỏ, hơn nữa bọn họ được lợi lần này, chỉ sợ về sau còn có thể tái sinh sự tình, nếu dòng họ trọng yếu như vậy, lần sau không chắc có

thể thu mua được, không bằng dùng phương pháp nhất lao vĩnh dật này (một lần vất vả, nhàn nhã suốt đời)” Tần Thiên chậm rãi nói.

Đại phu nhân suy nghĩ một hồi, nói: “Ta cũng không phải luyện tiếc bạc, chính là chỉ sợ thỉnh thần dễ tiền thần khó, vạn nhất về sau bọn họ xâm nhập vào việc của Trà Hành, lại sinh ra không ít phiền toái.” Nhớ tới lúc lão gia vừa mất, người trong dòng họ gặt gao tới bức bách, Đại phu nhân trong lòng nghĩ lại vẫn còn sợ hãi.

Tần Thiên biết bà cố kỵ điều gì, liền nói, “Phu nhân, hiện nay không giống ngày xưa. Thời điểm lúc đó, lão gia vừa mới qua đời, phu nhân ở Trà Hành địa vị chưa vững, tất nhiên lo lắng không áp chế được, nhưng hiện tại địa vị của phu nhân ở Trà Hành đã thâm căn cố đế, người bên ngoài không thể dễ dàng lay động, hơn nữa phân tiền cho bọn họ, cũng không để cho bọn họ nắm giữ thực quyền, hẳn là không có vấn đề gì.”

Đại phu nhân cảm thấy Tần Thiên nói có đạo lý, nhưng đây cũng không phải một chuyện nhỏ, bà nhất thời không chú ý, không khỏi nhìn về phía Trang Tín Ngạn, hỏi: “Tín Ngạn, con cảm thấy như thế nào?”

Trang Tín Ngạn đã từ chữ của Hải Phú biết đến phương pháp Tần Thiên vừa nói, đang ngạc nhiên, thấy mẫu thân hỏi, liền đề bút trên giấy: “Phương pháp này có thể thử một lần. Hơn nữa nhiều năm qua, dòng họ vẫn đối với Trang phủ chúng ta đỏ mắt ghen tị, nhân cơ hội này liền gây sóng gió, cứ như vậy, không chỉ có thể bớt đi rất nhiều phiền toái, còn có thể được dòng họ to lớn giúp duy trì, coi như là rủi ro tiêu tan”

Tần Thiên nghe Hải Phú đọc xong, liền cười nói: “Tần Thiên cũng nghĩ như vậy ” nói xong cười nhìn về phía Trang Tín Ngạn, vừa vặn Trang Tín Ngạn cũng nhìn nàng, ánh mắt cùng nàng vừa tiếp xúc, lại thản nhiên thay đổi, một bộ dáng lạnh lùng. Tần Thiên bĩu môi, cũng quay đầu đi.

Đại phu nhân nhìn thấy một màn này, trong lòng bỗng nhiên có một cảm giác kỳ dị, nhưng rốt cuộc là gì, nhất thời lại không nắm bắt được.

Nói lâu như vậy, phu nhân cũng có chút mệt mỏi, bà nhìn Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn nói: “Nếu đã như vậy, chuyện này liền giao cho hai người xử lý. Tần Thiên, người hãy hỗ trợ thiếu gia thật tốt. Chỉ cần hoàn thành việc này, ta sẽ thưởng lớn”.

Tần Thiên cười đáp ứng: “Vâng “.

Bên kia, Cúc Hương viện

Nhị di thái thái cùng Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân sau khi trở về, cơn giận vẫn còn sót lại chưa tiêu tan. Nhị di thái thái vỗ bàn cả giận nói: “Mắt thấy sẽ thành công, không nghĩ tới tiện tỳ kia gian xảo phá hỏng. Đợi việc này qua đi, xem ta thu thập nàng ta như thế nào”

Trang Minh Hỉ ngồi xuống bên cạnh Nhị di thái thái, chậm rãi nói: “Thu thập một hạ nhân có gì khó? Nhưng thời gian ba ngày này...” Nàng nhíu nhíu mày, “Con vẫn cảm thấy có vấn đề gì đó, chỉ sợ là kế hoãn binh của bọn họ “

“Kế hoãn binh?” Nhị di thái thái thần sắc căng thẳng, nghĩ nghĩ, gọi tâm phúc Phùng ma ma tiến vào, phân phó nói: “Phùng ma ma, mấy ngày nay người tìm vài người đi thăm dò Thanh Âm viện cho ta, phát hiện có gì không đúng, lập tức hồi báo cho ta “

Phùng ma ma lĩnh mệnh đi xuống.

Nhị di thái thái trầm mặc một hồi, quay đầu ôn nhu lôi kéo tay Lưu Bích Quân, để nàng ta ngồi vào bên cạnh mình, nhìn nàng cười nói: “Bích Quân,

con vừa gả vào liền gặp phải loại sự tình này, khiến con sợ hãi rồi. Mấy ngày nay Tín Xuyên đều do con chiếu cố, mẫu thân thực cảm tạ con.”

Lưu Bích Quân cười cười, “Mẫu thân nói gì vậy, hầu hạ phu quân vốn là phận sự của thê tử mà thôi.”

“Khó được con dâu ngoan ngoãn như vậy, Tín Xuyên luôn nói với ta, cưới được con là kiếp trước đã tu luyện phúc khí, cả đời này phải đối đãi với con thật tốt” Nhị di thái thái lại nói.

“Phu quân thật sự nói như vậy?” Lưu Bích Quân ngượng ngùng cúi đầu.

Trang Minh Hỉ ở bên cạnh tiếp lời cười nói: “Muội cũng không chỉ một lần nghe ca ca nói như vậy đâu, nói tấu tấu không chỉ đẹp như tiên, ôn nhu như nước, còn tâm tư chu đáo, đoan trang hiền thực. Còn nói muốn muội hướng tấu tấu học tập nhiều hơn”

Lưu Bích Quân trong lòng vui sướng không thôi.

Trang Minh Hỉ vừa cười vừa nói: “Chờ ca ca thành gia chủ, tấu tấu chính là đương gia phu nhân, hai người cầm sắt cùng mình, phu xướng phụ tùy, tất thành giai thoại “

Những lời này càng khiến Lưu Bích Quân vui vẻ.

Nhị di thái thái thấy không khí phù hợp, vội chuyển đề tài: “Chỉ có điều... Tín Xuyên muốn đoạt được vị trí gia chủ còn cần Bích Quân con hỗ trợ nhiều hơn...”

Lưu Bích Quân lập tức hiểu được ý tứ nàng ta, tươi cười lúc này chột tắt, thu khăn tay nói: “Chuyện lần này con đã mượn năm vạn lượng của phụ thân, sao có thể không biết xấu hổ lại hướng phụ thân mở miệng...”

Trang Minh Hỉ nghiêng thân mình qua, nắm tay nàng ôn nhu nói: “Tẩu tẩu, tẩu ngẫm lại xem, tẩu dù sao cũng là tiểu thư khuê các, là trưởng nữ trong nhà, tẩu chẳng lẽ muốn cả đời phải ở dưới người khác, tẩu chẳng lẽ không muốn trở thành đương gia phu nhân? Chính là hỗ trợ ca ca qua một cửa này, cả đời ca ca đều nhớ rõ ân của tẩu, lấy chồng theo chồng, tẩu vì ca ca suy nghĩ, cũng là suy nghĩ cho chính mình” nói xong vỗ vỗ ở trên tay nàng ta.

Lưu Bích Quân nhìn các nàng liếc mắt một cái, nhíu mày, khó xử nói: “Vậy mọi người còn muốn mượn bao nhiêu?”

Nhị di thái thái nhãn tình sáng lên, vươn một bàn tay: “Lại mượn năm vạn lượng” rồi nói: “Con yên tâm, chỉ cần Tín Xuyên thành đương gia, mười vạn lượng này có là gì?”

“Con sẽ viết thư phái người đưa trở về, một ngày sẽ có kết quả.” Lưu Bích Quân miễn cưỡng đáp ứng, sau đó trở về tiểu viện của mình viết thư gửi về nhà.

Chờ Lưu Bích Quân vừa đi, Nhị di thái thái nói với Trang Minh Hỉ: “Với năm vạn lượng này, cho dù Thanh Âm viện bên kia có âm mưu gì chúng ta cũng không sợ. Ta sẽ phái người đi liên lạc với mấy lão Tông gia, vì thế cục ổn định sau này bọn họ mặc kệ trả giá nhiều bao nhiêu, ta cũng sẽ không tiếc “

Bởi vì muốn thương nghị chi tiết về cổ phần danh nghĩa, sau khi ra khỏi viện của Đại phu nhân, Tần Thiên liền đi theo Trang Tín Ngạn đến Thanh Tùng viện. Thời gian cấp bách, bọn họ chỉ có một buổi tối đem chi tiết thương lượng thật kỹ.

Sau khi theo Trang Tín Ngạn đi vào Thanh Tùng viện, hai người liền trực tiếp tiến đến thư phòng của hắn.

Thư phòng của Trang Tín Ngạn vô cùng rộng rãi, bên cạnh cửa sổ có kê án thư khắc hoa văn cúc lê, hai bên tường đều là giá sách cao lớn, trên giá sách đựng đầy bộ sách có đóng buộc chỉ. Tần Thiên đi qua nhìn nhìn, có Dịch Kinh, Tứ Thư Ngũ Kinh, cái gì cần có đều có, khiến cho Tần Thiên lú lười sợ hãi than, nếu nói tất cả sách này Trang Tín Ngạn đều đã đọc hết, quả thật khó lường.

Bởi vì Tần Thiên không biết viết chữ phồn thể, cho nên Hải Phú cũng đi theo tiến vào giúp đỡ bọn họ trao đổi.

Hải Phú lấy tốc độ nhanh nhất chuẩn bị tốt giấy bút. Thanh Liễu cũng vào đưa lên trà cùng điểm tâm. Chỉ chốc lát, Giang quản sự của phòng thu chi cũng đến đây, bởi vì cổ phần danh nghĩa liên quan đến vấn đề tài chính, cho nên cần sự giúp đỡ của Giang quản sự.

Tần Thiên đầu tiên đem cái gì gọi là cổ phần danh nghĩa giải thích lại một lần nữa, sau đó Trang Tín Ngạn với sự trợ giúp của Giang quản sự, hai người cùng nhau tính toán phân cho dòng họ cổ phần danh nghĩa bao nhiêu là thích hợp nhất.

Tần Thiên đứng ở án thư, nhìn Trang Tín Ngạn ngón tay thon dài ở trên bàn tính chuyển động nhanh thoăn thoắt, sợ hãi than không thôi. Lại thấy hần một bên tính toán, một bên trên giấy viết ghi lại, khi thì trầm ngâm, khi thì nhíu mày, khi thì cầm cán bút do dự, khi thì lại vận dụng ngòi bút như bay, hai mắt lóe ra, môi khẽ nhếch, hé ra tuần nhan vô cùng nghiêm túc, so với bất kỳ thời điểm nào cũng đều có một lực hấp dẫn khó có thể nói thành lời.

Tần Thiên vốn định hỗ trợ, nhưng lại nghĩ, mình thân là nữ nhi, hiểu biết hần đã quá nhiều rồi, nếu ngay cả điều này cũng biết làm, có lẽ rất không hợp tình hợp lý? Thấy Trang Tín Ngạn cùng Giang quản sự làm việc rất thuận lợi, cũng không còn có ý định tiến lên thể hiện.

Tối giờ, nha hoàn đưa cơm vào, mấy người cùng nhau ăn một ít. Cơm chiều qua đi, sắc trời dần dần tối, Hải Phú châm đèn lồng lên, ánh sáng đèn lồng chiếu sáng khu vực quanh án thư, cũng khiến nguyệt sắc y bào của Trang Tín Ngạn đang đứng gần án thư nhiễm một tầng ánh sáng mờ mờ lung.

Mãi cho đến lúc trăng lên, Trang Tín Ngạn mới bảo Giang quản sự trở về. Giang quản sự đi rồi, Trang Tín Ngạn trên giấy viết nói: “Người mệt không?” Nói xong ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, một đôi con ngươi đen như mực dưới ngọn đèn chiếu hạ ánh quang lưu chuyển, phản xạ lên mái tóc đen dài của hắn, toát ra một loại tuyệt đại tao nhã.

Tần Thiên chỉ cảm thấy tâm mình bùm bùm loạn nhảy vài cái, nàng vội vàng cúi đầu, thầm niệm, sắc tức là không, sắc tức là không...

Bất quá lần này nàng cũng không khinh bỉ bản thân, bởi vì bất kỳ là ai một mình đối mặt với một người xinh đẹp khác phái, đều khó tránh khỏi mất tự nhiên, tâm hoảng ý loạn. Đặc biệt đối với nàng, ở kiếp trước bên cạnh cũng không có soái ca a...

Nàng lắc đầu, cả buổi chiều nàng đều không có việc gì làm, có gì mà mệt?

“Vậy chúng ta tiếp tục, thời gian cấp bách, tranh thủ trước khi trời sáng nhất định phải đem vấn đề sở hữu sửa sang lại cho ổn thỏa, còn lại thời gian hai ngày đi du thuyết bọn họ.” Hắn lại viết trên giấy.

Tần Thiên gật đầu.

Sau đó, Trang Tín Ngạn tính toán, Tần Thiên phân tích, hỗ trợ sửa sang lại, Tần Thiên rất nhanh đã nhập tâm. Ban đầu hai người đứng thẳng cách nhau cả cái bàn, sau lại bởi vì cần trao đổi, Tần Thiên đi tới phía bên kia bàn, sau Trang Tín Ngạn lại không biết khi nào thì đi đến bên cạnh nàng. Thẳng đến khi Tần Thiên ngẩng đầu lên muốn gọi Hải Phú, mới phát hiện

bọn họ đứng thật sự gần, gần gũi cơ hồ vai kề vai, đầu dựa đầu, ần ần, còn có thể ngửi thấy từ trên người hắc truyển đến hơi thở nam tính. Tần Thiên giật mình, vừa định lui ra phía sau, nào biết Trang Tín Ngạn bỗng nhiên ngẩng đầu, chớp mũi cao ngất cơ hồ đụng tới trên mặt nàng.

Hai người đồng thời ngẩn ra.

Tần Thiên cuống quýt lui về phía sau, có lẽ do quá nóng vội, chân vướng vào chân bàn, thân mình lập tức nghiêng đi. Tần Thiên kêu một tiếng, hai tay theo quán tính muốn bắt trụ một vật, một bàn tay quờ vào đèn lồng trên mặt bàn, mặt khác một bàn tay lại không bắt kịp cạnh bàn. Trong lúc nguy cấp, Tần Thiên chỉ cảm thấy trên lưng có một cổ đại lực, giãy tiếp theo, nàng đã có thể đứng vững, đòi mạng là, còn tựa vào trong lòng Trang Tín Ngạn...

Tần Thiên chỉ cảm thấy trên mặt bùng một tiếng thiêu cháy, nàng ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn một cái, đã thấy hắc đang nhìn nàng, hai mắt như đêm đen, sâu không lường được.

Ở phần eo thần kinh nhất thời trở nên vô cùng mẫn cảm, mẫn cảm đến mức có thể cảm giác được vị trí mỗi ngón tay hắc đặt ở trên lưng nàng, mẫn cảm đến mức cách một lớp quần áo mỏng manh, có thể cảm giác được độ ấm từ lòng bàn tay hắc...

Thùng thùng thùng, không biết là lòng ai đang nhảy loạn.

Tần Thiên nhẹ nhàng đẩy Trang Tín Ngạn ra, Trang Tín Ngạn liền thuận thế buông nàng, hắc xoay người, sắc mặt lạnh nhạt, bình tĩnh, giống như chưa có gì phát sinh. Tần Thiên hít sâu mấy hơi, điều chỉnh cảm xúc, cũng không dám đứng ở bên cạnh hắc nữa, vòng qua bàn đứng đối diện với hắc, một lát sau, cũng hồi phục bình tĩnh.

“Tần Thiên, ngươi không sao chứ.” Bên cạnh Hải Phú một bên nhặt lên ngọn đèn, một lần nữa châm lên, một bên hỏi.

“Ta không sao, đã có Đại thiếu gia giúp.” Tần Thiên thoáng quay đầu, cười trả lời.

Ngọn đèn chiếu sáng lên mặt của nàng nhuộm hồng một mảnh, lúm đồng tiền hai bên má như ẩn như hiện làm cho tươi cười của nàng có vẻ phá lệ nhu hòa ngọt ngào.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, lại cúi đầu xuống.

“Người qua bên kia nghỉ ngơi một chút đi.” Trang Tín Ngạn trên giấy viết xuống những lời này, lại chỉ chỉ tháp ở cách đó không xa.

Tần Thiên quay đầu nhìn, vội vàng lắc đầu, “Không cần.” Thiếu gia còn chưa nghỉ ngơi, một nha hoàn như nàng lại như thế nào không biết xấu hổ đi nghỉ ngơi trước.

“Bảo người đi thì người đi đi, ta thấy người cũng mệt mỏi.” Hải Phú cũng ở một bên nói.

Tần Thiên lúc này mới lĩnh mệnh, đi đến tháp ngồi xuống, nàng nói với chính mình, ta chỉ ngồi một lúc thôi... Nhưng khi ngồi xuống, lại cảm thấy toàn thân đều mệt mỏi không chịu nổi, nhịn không được lại nằm xuống, nàng lại nói với chính mình, ta chỉ thoáng nằm một lúc thôi...

Thời điểm mở mắt ra, trời đã sáng làm nàng cả kinh nhảy dựng lên, quay đầu nhìn lại, đã thấy Trang Tín Ngạn còn bên cạnh bàn hết sức chuyên chú, mà Hải Phú thì ngồi ở một bên ngủ gà ngủ gật.

Xấu hổ, Tần Thiên chỉ cảm thấy trên mặt như bị lửa thiêu. Nàng đứng lên, lúc này mới phát hiện trên người có đắp chăn mỏng, nghĩ chắc là do Hải Phú đắp cho nàng, nàng đem gấp gọn gàng, đặt ở trên tháp, đi tới bên cạnh bàn, đã thấy Trang Tín Ngạn buông bút, thở dài một hơi, có vẻ thoải mái khi đã hoàn thành nhiệm vụ.

Tần Thiên nhìn gương mặt mệt mỏi của hần, càng thêm ngượng ngùng.

Trang Tín Ngạn nhìn thấy nàng cũng không có thần sắc gì đặc biệt, chỉ viết trên giấy: “Nghỉ ngơi tốt không?”

Tần Thiên xấu hổ cười cười, lại gật đầu.

“Nghỉ ngơi tốt rồi, trở về rửa mặt chải đầu, rồi đợi một chút người cùng với ta đi du thuyết mấy người trong dòng họ” Hần lại viết nói.

Đợi? Tần Thiên nhin không được lên tiếng, “Đại thiếu gia, người một đêm không ngủ, không cần nghỉ ngơi sao?” Nói xong mới nghĩ đến hần không nghe thấy, muốn gọi Hải Phú, đã thấy Hải Phú đang ngủ say, quay đầu lại thấy Trang Tín Ngạn đang nhìn mình, Tần Thiên đành phải dùng tay, nàng đầu tiên là chỉ chỉ hần, lại đem hai tay khép lại, đặt ở hai bên má, nghiêng đầu, làm ra tư thế đang ngủ.

Trang Tín Ngạn đã sớm hiểu được ý của nàng, lại thấy nàng mở to hai mắt nhìn, bộ dáng nghiêng đầu vô cùng đáng yêu, nhin không được muốn cười, nhưng lại không muốn biểu lộ ra ở trước mặt nàng, đành cố gắng nhin cười, đến mức khóe miệng có chút rút gân, hần ho nhẹ hai tiếng, che giấu tình thế quần bách của mình, lại ra hiệu với nàng ý bảo “Đi ra ngoài”.

Đợi cho nàng ra khỏi cửa phòng, Trang Tín Ngạn mới ngẩng đầu lên, nhìn phương hướng nàng rời đi mà cười cười.

Thời điểm Tần Thiên trở lại Thanh Âm viện, phát hiện có người ở ngay bên ngoài viện lén lút nhìn ngó, sau đó thấy là Tần Thiên, lại làm bộ như không có việc gì rời đi. Tần Thiên nhìn bóng dáng của nàng ta cười lạnh một tiếng, đi vào Thanh Âm viện. Không lâu sau, Trang Tín Ngạn rửa mặt chải đầu đi tới hướng Đại phu nhân bẩm báo hần đã sửa sang lại mọi việc, được Đại phu nhân xem qua xong, liền mang theo Tần Thiên và Hải Phú tránh tai mắt của Nhị di thái thái lặng lẽ ra cửa, hướng về phủ của dòng họ ở phía tây của thành.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 57: Lâm trận phản chiến

Hai ngày sau, ở đại sảnh của Trang phủ.

Hồ đại nhân ngồi ngay ngắn ở chính vị, Nhị di thái thái, Tam di thái thái cùng với người trong dòng họ phân ra ngồi hai bên. Trang Tín Xuyên và Trang Tín Trung đã miễn cưỡng có thể xuống giường, biết được hôm nay mình có thể thành công giành lấy vị trí gia chủ từ tay Đại phu nhân, Trang Tín Xuyên không muốn bỏ qua một màn này, được thê tử nâng đỡ gắng gượng đi vào đại sảnh, cùng Trang Minh Hỉ đứng ở phía sau Nhị di thái thái. Mà Phương Nghiên Hạnh thì giúp đỡ Trang Tín Trung cùng Trang Minh Lan, Phương Kiến Thụ đứng ở phía sau Tam di thái thái.

Nhị di thái thái mặt mày hớn hở, đầu mày khóe mắt tràn ngập đắc ý, nghĩ đến hôm nay rốt cục có thể đoạt lấy vị trí đương gia của Đại phu nhân, nghĩ tới bản thân đã phải chịu nhịn dưới trướng của Đại phu nhân nhiều năm như vậy đến cuối cùng cũng có thể hãnh diện, lại nghĩ đến lúc Đại phu nhân thất thế suy sút, trong lòng nhịn không được vui sướng.

Lúc này, Đại phu nhân được Tần Thiên cùng Nguyệt Nương nâng đỡ tiến vào, Trang Tín Ngạn cùng các hạ nhân đi theo phía sau.

Đại phu nhân đầu tiên là hướng về Hồ đại nhân và người trong dòng họ thi lễ. Hồ đại nhân buông chén trà trong tay xuống, cười nói: “Đại phu nhân thân thể đã phục hồi chưa?”

“Tạ Đại nhân quan tâm, dân phụ thân thể đã không còn gì đáng ngại” Đại phu nhân cười trả lời.

“Nếu thân thể Đại tỷ không sao nữa rồi, như vậy có một số việc hôm nay cũng nên nói cho rõ ràng ” Nhị di thái thái nhướn một bên lông mày phiêu phiêu nhìn Đại phu nhân, khóe miệng mang theo ý cười lạnh lùng, sau đó nàng ta đứng lên, đi đến bên cạnh Trang thị tộc trưởng Trang Thành Chí, cúi hạ thân, nhìn Trang Thành Chí cười nói: “Thúc công, thỉnh người vì con cháu Trang phủ nói vài lời công đạo”.

Bên này, Trang Tín Xuyên ánh mắt đảo qua toàn cảnh, vẻ mặt đặc ý ngẩng đầu lên, coi như vị trí đương gia đã hoàn toàn lọt vào tay hắn. Lưu Bích Quân nâng đỡ phu quân, trên nét mặt cũng có đặc ý cùng chờ đợi không hề giấu giếm, thật giống như đã thấy cảnh tượng bát diện uy phong của bản thân ở Trang phủ. Trang Minh Hỉ trên khuôn mặt cũng đang mỉm cười, mọi việc đều nằm trong định liệu. Một ngày nay, nàng vẫn phái người duy trì liên hệ chặt chẽ với người trong dòng họ, cũng không thấy có gì đặc biệt phát sinh, hết thảy đều tiến triển theo kế hoạch. Ca ca về sau trở thành đương gia, thân phận của nàng càng được nâng cao, về sau mới có thể được gả cho nhà chồng tốt, ở nhà chồng lại có nhà ngoại làm chỗ dựa, cuộc sống sau này sẽ thuận lợi tốt đẹp.

Mà Tam di thái thái tâm tình thực phức tạp, không đành lòng nhìn thấy cảnh tượng Đại phu nhân bị thất thế, nhưng mà Đại phu nhân bại cục đã định, bản thân cũng chỉ có thể cùng với Nhị phòng đồng khí tương liên, về sau ở Trang phủ mới có thể có chút địa vị. Nghĩ vậy, cũng quyết tâm ngoan tuyệt không nhìn tới Đại phu nhân nữa.

Mà Đại phu nhân vẫn đang mỉm cười, bình tĩnh nhìn Trang Thành Chí được Nhị di thái thái nâng đỡ, chậm rãi đứng dậy. Tần Thiên đứng ở bên cạnh Đại phu nhân hai mắt sáng lên, trong lòng có kích động cùng hưng phấn không thể nói nên lời, nàng nhịn không được quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn một cái, đã thấy hắn đứng chấp tay sau lưng ở cách đó không xa, dáng người tuấn kiệt, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, so sánh với hắn, Tần Thiên lập tức trở thành kẻ phàm phu tục tử.

Tần Thiên khóe mắt rút gân, sao lại bình tĩnh được như thế chứ... Đúng là không phải người bình thường mà....

Bên kia, Trang Thành Chí đứng lên, đầu tiên là nhìn Nhị di thái thái, Nhị di thái thái lập tức lộ ra nụ cười ý nhị, hần lại quay đầu nhìn Đại phu nhân một cái, Đại phu nhân trên mặt tươi cười không thay đổi. Trang Thành Chí cười cười, vuốt vuốt chòm râu dê run rẩy nói: “Nếu mọi người đều cần lão phu đến chủ trì công đạo, lão phu thân là Trang thị tộc trưởng làm việc nhân đức cũng sẽ không nhường ai. Về chuyện đương gia của Trang phủ các người, lão phu cho rằng...” Nói tới đây, Trang Thành Chí dừng dừng, ho khan vài tiếng.

Nhị di thái thái cùng Trang Tín Xuyên đều khẩn trương mở to hai mắt, trong lòng nhảy nhót.

Đại phu nhân vẫn như cũ khí định thần nhàn.

“Lão phu cho rằng...” Trang Thành Chí đề cao thanh âm, “Lão phu cho rằng vẫn cần tôn trọng ý kiến của tứ diệt nhi. Nếu hần đã tin tưởng diệt tức như vậy, nguyện ý đem mọi việc trong Trang phủ giao cho nàng cai quản, người bên ngoài chúng ta có tư cách gì can thiệp? Tất cả cứ dựa theo di chúc mà làm”

Lời này vừa nói ra, giống như thiên lôi đánh xuống nổ tung ở trên đầu mọi người, khiến cho mấy người ở Nhị phòng nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

Nhị di thái thái có chút không thể tin được nhìn Trang Thành Chí, bởi vì quá khiếp sợ, thanh âm đã có chút biến dạng: “Thúc công, người sao có thể nói như vậy?”

Trang Thành Chí cười cười, phủ phủ tay áo, chậm rì rì nói: “Nhân tử vì đại, tứ diệt dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng lập nên gia nghiệp như thế, hần có quyền lợi xử trí nó, hần lưu lại di ngôn này, tất nhiên có lo lắng cùng

ý tưởng của mình, chúng ta là trưởng bối cũng phải tôn trọng” nói xong, hần quay đầu nhìn mấy người trong dòng họ phía sau, cười nói: “Mọi người nói, có phải thế không?”

Mấy người trong dòng họ Trang thị đều gật đầu, mặt không đổi sắc, đồng thanh đồng khí, bộ dáng nghiêm túc, thật giống như lời của Trang Thành Chí đều là chân lý tuyệt đối ở trên đời vậy.

“Không sai, nếu lão Tứ lưu lại di ngôn, tất nhiên nên dựa theo di ngôn của hần mà thực hiện, người nắm giữ vị trí gia chủ Trang phủ sẽ do Đại phu nhân quyết định.”

Xem đến đây, Tần Thiên nhin không được muốn cười, mấy người trong dòng họ này, thật sự là nói như thế nào cũng đều nói được, nói như thế nào cũng đều có lý. Trong xã hội này, dòng họ có vị thế rất quan trọng, với mỗi người, đều không thể bỏ qua sự tồn tại của dòng họ, một chút biện pháp cũng không có.

Nhị di thái thái nhìn mấy người trong dòng họ, cước bộ lão đảo, sắc mặt muốn khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nàng ta chỉ vào bọn họ, nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể đi lên cùng bọn họ liều mạng, hận không thể kêu to: vì sao lấy nhiều bạc của nàng như vậy, cũng không đứng về phía nàng?

Ngồi ở vị trí chính giữa, Hồ đại nhân hai tay nắm chặt tay vịn, khiếp sợ nhìn một màn trước mắt, hai hàng lông mày nhú chặt, ánh mắt lóe ra không chừng.

Bên kia Trang Tín Xuyên cùng Trang Minh Hỉ bọn họ đều vừa sợ vừa giận, Trang Minh Hỉ vẫn tương đối bình tĩnh, còn Trang Tín Xuyên lại cảm tức nhìn Trang Thành Chí, tay nắm chặt thành quyền, bộ dáng như hận không thể xông lên đâm cho lão già lật lọng này một cái.

“Ca ca, đừng nóng vội, cố gắng kiềm chế, trăm ngàn không thể đắc tội tộc trưởng” Trang Minh Hỉ lo lắng dặn Trang Tín Xuyên. Lưu Bích Quân cũng sợ phu quân nháo loạn gặp chuyện không may, gắt gao bám trụ hẳn.

“Thúc công, mấy ngày hôm trước người cũng không phải là nói như vậy” Nhị di thái thái cảm tức nhìn Trang Thành Chí, thanh âm dồn dập sắc nhọn, rõ ràng đã mất đi sự kiềm chế, nàng chỉ về phía Hồ đại nhân: “Lần trước có Hồ đại nhân ngồi tại đây, đều nghe thấy, hiểu cặn kẽ, Thúc công rõ ràng muốn Tín Xuyên tiếp nhận vị trí gia chủ từ tay Đại tỷ mà”

Trang Thành Chí cười cười, không chút hoang mang xoay người, hướng về Hồ đại nhân thi lễ, nói: “Hồ đại nhân thỉnh thứ lỗi, lão hủ tuổi đã cao, lúc ấy sự việc đột ngột, lão hủ nhất thời không suy nghĩ cẩn thận, cho nên mới nói ra những lời kia, nhưng trải qua mấy ngày nay suy xét kỹ, lại cùng vài vị thành viên trọng yếu trong gia tộc thương lượng, cuối cùng mới có kết quả ngày hôm nay.” Nói xong lại xoay người nhìn Nhị di thái thái tựa tiểu phi tiểu: “Khiến cho Nhị di thái thái không vui, là lão phu không phải”

“Người...” Nhị di thái thái trừng mắt nhìn Trang Thành Chí, tức giận đến mức run rẩy, nhưng Trang Thành Chí dù sao cũng là Trang thị tộc trưởng, một thiệp thất như nàng dù có tức giận cũng không dám nói năng lỗ mắng.

Trang Tín Ngạn xem một màn này, khóe miệng không khỏi tràn ra mỉm cười, không nhịn được quay đầu nhìn về phía Tân Thiên bên cạnh Đại phu nhân, thấy nàng hai mắt sáng lên nhìn trò hay diễn ra, miệng mỉm cười, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, lộ ra vẻ đáng yêu ngọt ngào nói không nên lời.

Trong đầu không khỏi hiện ra tình cảnh nàng hôm đó du thuyết mấy người trong dòng họ.

Hắn không nói được, chỉ có thể ngồi ở một bên, trong lòng vốn đang lo lắng nàng sẽ nói không rõ ràng, hoặc là sẽ khẩn trương khiếp đảm. Nhưng không nghĩ tới thời điểm nàng đối mặt với người trong dòng họ, vẫn ý cười trong suốt, ngay cả mẫu thân đối mặt với người trong dòng họ cũng sẽ không thoải mái tự nhiên như nàng, tư thái thoải mái này thật giống như nàng cùng bọn họ ngang hàng, thật giống như nàng không hề ý thức được nàng chỉ là một gia nô địa vị thấp kém.

Nhưng mà thoải mái cùng trấn định này cũng khiến hắn rất thương thức.

Hắn cố ý ngồi ở chỗ có thể nhìn thấy toàn cục, hắn có thể nhìn thấy mỗi một câu nàng nói, hắn nhìn thấy nàng cười nói với người trong dòng họ: “... Các vị Tông gia lão gia, chỉ cần mọi người ký lên khế ước này, từ nay về sau, mọi người hàng năm đều có thể nhận hoa hồng từ tiền lãi của Trà Hành, thiếu gia nhà chúng ta đã tính qua, dựa theo tiền lãi từ trước tới nay, Trà Hành chúng ta hàng năm ít nhất có thể phân cho dòng họ một vạn lượng bạc, cụ thể phân chia như thế nào sẽ do tộc trưởng quyết định, chỉ cần Trà Hành còn tồn tại một ngày, các vị lão gia cái gì cũng không cần làm cũng có thể nhận được bạc. Nếu Trà Hành về sau phát triển tốt, lão gia càng được nhiều bạc hơn”

Một vạn lượng phân cho dòng họ này, tất nhiên sẽ do những thành viên trọng yếu trong dòng họ phân chia. Khi những người này lớn tuổi qua đời hoặc lui xuống, những người khác lên thay vị trí, vẫn sẽ được nhận khoản tiền như vậy. Cứ như thế, lợi ích của Trang thị dòng họ vĩnh viễn cùng Trà Hành liên hệ chặt chẽ. Mà Trang thị về sau vì vị trí tộc trưởng tất sẽ tranh đấu gay gắt, cứ như vậy, cũng có thể phân tán một ít lực chú ý của bọn họ, miễn cho họ luôn nhòm ngó đến Trà Hành.

Nghe đến đó người trong dòng họ hai mắt sáng lên, Trang Tín Ngạn cũng không thấy có chút nào ngoài ý muốn, những người này đỏ mắt tài sản của Trang phủ không phải mới chỉ ngày một ngày hai, hắn hoàn toàn có nắm chắc bọn họ không kháng cự nổi dụ hoặc này, một năm một vạn

lượng, cũng không phải là một số lượng nhỏ, cũng đủ để bọn họ ngồi yên thư thư phục phục hơn một năm.

Hắn nhìn thấy Trang Thành Chí do dự không quyết, con người ti hí chuyển động, chắc hẳn trong lòng đang nghi ngờ, đang lúc hắn lo lắng, không nghĩ tới Tần Thiên cũng chú ý điểm này, hắn nhìn thấy nàng đi đến bên cạnh Trang Thành Chí, cười nói: “Trang Lão gia, chỉ có Trà Hành thịnh vượng, các vị lão gia mới nhận được bạc. Nếu Trà Hành do một người kém cỏi lại liều lĩnh chưởng quản, chỉ sợ lão gia chẳng những không có bạc, còn có thể rước lấy một thân phiền toái, tựa như chuyện lần này Nhị thiếu gia buôn bán trà giả, nếu không phải Đại phu nhân phát hiện đúng lúc, không gây ra tai nạn chết người, nếu không, cũng không dễ dàng vượt qua như vậy”.

Hắn nhìn Trang Thành Chí mở to hai mắt, liên hiểu được, Tần Thiên đã nói rõ ý trong lòng hắn, Trà Hành kinh doanh tốt, lợi ích của bọn họ mới được đảm bảo. Kể từ lúc này, bọn họ sao còn khả năng ủng hộ Trang Tín Xuyên kế thừa địa vị đương gia nữa chứ?

Thần trí quay trở lại, Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên cách đó không xa, khóe miệng nhợt nhạt hiện ra ý cười thản nhiên, mẫu thân nói đúng, nha đầu này quả thật thông minh nhạy bén.

Bên kia, Trang Minh Hỉ thấy mẫu thân vẫn đang tức giận, liền đi đến bên cạnh mẫu thân, nâng đỡ nàng ta, tiếp đó lại nhìn về phía Trang Thành Chí, mỉm cười nói: “Thúc công ngày đó không suy nghĩ cẩn thận, vậy sao có thể cam đoan hôm nay cũng đã suy nghĩ cặn kẽ? Chuyện người thừa kế Trà Hành không phải là việc nhỏ...” Trang Minh Hỉ nhìn thẳng Trang Thành Chí, dùng một loại ngữ điệu đặc biệt chậm rãi nói: “Thúc công có muốn có thêm thời gian suy nghĩ không, nói không chừng mấy ngày nữa có lẽ sẽ có quyết định khác”.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 58: Lời nói của ta, ai cũng phải nghe theo

Trang Minh Hỉ ám chỉ như vậy Trang Thành Chí sao lại không rõ? Nàng đây là nói với hắn, mọi sự đều có thể thương lượng, không cần phải quyết định gấp gáp. Nhưng Đại phu nhân đã đáp ứng chia hoa hồng, thân là tộc trưởng hắn đương nhiên sẽ chiếm phần lớn nhất, về sau hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp đem vị trí tộc trưởng để lại cho con cháu nhà mình, lợi ích Đại phu nhân dành cho dòng họ là lâu dài, mua chuộc của Nhị di thái thái sao có thể so sánh?

Trang Thành Chí vuốt vuốt chòm râu dê cười nói: “Hôm nay câu trả lời của lão phu đã trải qua suy xét kỹ càng, không cần lại lãng phí thời gian “

Trang Minh Hỉ không khỏi thay đổi sắc mặt.

Nhị di thái thái bỗng nhiên đẩy Trang Minh Hỉ ra, vọt tới bên cạnh Hồ đại nhân, bùm một tiếng quỳ xuống, thùng thùng đập đầu, cao giọng nói: “Đại nhân, Đại nhân, người nhất định phải vì dân phụ làm chủ a, bọn họ thông đồng cùng nhau, bắt nạt dân phụ cô nhi quả phụ “

“Làm càn” Đại phu nhân vốn chưa lên tiếng bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Lý Tú Mai, con mắt nào của người nhìn thấy chúng ta thông đồng, người nói xấu ta không có vấn đề gì, nhưng người dám nói xấu tộc trưởng Trang thị thì quả thực không thể tha thứ “

Nói xong Đại phu nhân cũng đi đến trước mặt Hồ đại nhân quỳ xuống, “Đại nhân, còn thỉnh Đại nhân vì dân phụ cùng Trang thị dòng họ làm chủ, trị nàng tội vu khống, dân phụ cùng với Trang thị dòng họ hoàn toàn trong sạch “

“Trang Hoa Anh, người độc phụ này, quả thực khinh người quá đáng” Nhị di thái thái xoay mặt hướng về phía Đại phu nhân cả giận nói,

Đại phu nhân lông mày dựng thẳng, giơ tay tát một bạt tai, “Ba” một tiếng thanh thúy, đánh cho Nhị di thái thái ngã ngửa, một lát sau, Nhị di thái thái bùm mặt hét âm lên “Trang Hoa Anh, người dám đánh ta?”

“Chính là đánh người” Đại phu nhân chỉ vào nàng, một chữ lại một chữ nói: “Người bất quá chỉ là một thiếp thất, dám ở trước mặt mọi người nhục nhã đương gia là ta, Lý Tú Mai, người quả thực đáng đánh “

“Đại nhân...” Nhị di thái thái quay đầu nhìn Hồ đại nhân khóc nháo, ý đồ chuyển cầu cứu binh.

Đại phu nhân lập tức đánh gãy lời nàng ta: “Đại nhân, dân phụ giáo huấn một thiếp thất không tuân thủ quy củ có gì không ổn?”

Hồ đại nhân nhìn về phía Đại phu nhân, âm thanh lạnh lùng nói: “Đại phu nhân, bản quan đang ở đây, chớ làm càn”.

“Vâng, Đại nhân. Là dân phụ không phải.” Đại phu nhân cúi đầu trả lời, nhưng đánh đều đã đánh, Hồ đại nhân còn có thể làm gì? Hẳn cũng không thể bởi vậy mà trị tội Đại phu nhân.

Lúc này, Trang thị tộc trưởng cũng quỳ gối trước mặt Hồ đại nhân, run rẩy cúi xuống, “Đại nhân, thỉnh vì lão hủ chủ trì công đạo, lão hủ thật sự trong sạch “

“Đại nhân, mẫu thân con chỉ nhất thời lỡ miệng, cũng không ác ý, thỉnh Đại nhân minh giám” Trang Minh Hỉ cũng quỳ xuống giúp mẫu thân nói chuyện.

Trang Tín Xuyên cùng Lưu Bích Quân cũng quỳ xuống theo.

Hồ đại nhân nhìn đám người quỳ phía dưới, “Đại nhân” “Đại nhân” liên tiếp, làm cho hần đầu cả đầu dường như có một ngàn con muỗi đang vo ve ở bên tai. Phiên chán, hần vỗ thật mạnh xuống bàn, “Bang” một tiếng to, khiến đại sảnh nhất thời yên tĩnh.

Hồ đại nhân nhẹ nhõm thở dài một hơi, lúc này mới nói: “Lí thị hần là nhất thời lỡ miệng, bản quan cho rằng còn chưa đến mức là tội vu khống “

Nhị di thái thái lúc này mới ngừng tiếng khóc, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Đại phu nhân một cái, “Nhưng chuyện người thừa kế...”

Hồ đại nhân ra hiệu ý bảo nàng ta im miệng, sau đó đứng lên, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Nếu Trang thị dòng họ đã có quyết định, bản quan cũng không có gì để nói. Bản quan thân có chuyện quan trọng, cáo từ” nói xong vung tay áo, nổi giận ùng ùng đi qua đám người.

Nhị di thái thái giật mình, vội vàng đứng lên, đuổi theo, ở ngoài đại sảnh đuổi kịp Hồ đại nhân

“Tỷ phu, tỷ phu, người mặc kệ Tú Mai cùng Tín Xuyên sao?” Nhị di thái thái ở phía sau hần lo lắng nói.

Hồ đại nhân dừng lại cước bộ, quay đầu, vẻ mặt giận dữ, hần đầu tiên liếc mắt nhìn trong đại sảnh, sau đó dè dặt thanh âm nói: “Người không phải nói kế hoạch mọi sự đều được chuẩn bị tốt sao? Chỉ cần bản quan chủ trì công đạo, chứng kiến là thành, nhưng hôm nay chuyện gì lại đang xảy ra?”

“Nhất định là do bọn họ thu mua dòng họ, lần trước bọn họ đã dùng kế hoãn binh. Tỷ phu, người nhất định phải làm chủ cho ta a, ngày sau Tín Xuyên kế thừa Trà Hành, nhất định cũng sẽ tôn trọng đối đãi với tỷ phu “

“Kia cũng chỉ trách các người kém hơn một bậc” Hồ đại nhân căn rằng, dè dặt thanh âm nói, “Nếu Tín Xuyên không làm ra loại chuyện này, nếu

các người kế hoạch chu toàn, hôm nay sẽ không phải là kết quả này, còn liên lụy bản quan mất mặt xấu hổ “

Hắn dừng dừng, lại nhìn Nhị di thái thái lạnh lùng nói: “Những gì người muốn ta làm, ta đã làm xong, hôm nay kết quả này, hoàn toàn là do tự các người gây ra. Cho nên, người đã đáp ứng dâng ta hai vạn lượng bạc, mau chóng đưa đến quý phủ ta đi” nói xong hừ lạnh một tiếng, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Nhị di thái thái nhìn bóng dáng hắn nghênh ngang rời khỏi, tức giận đến thiếu chút nữa té xỉu.

Trong đại sảnh, Đại phu nhân đang mời người trong dòng họ ở lại dùng cơm, nhưng bọn họ đều có chút ngượng ngùng khi đối mặt với Lý Tú Mai, làm sao dám lưu lại, đều tìm cớ rời đi.

Thời điểm Nhị di thái thái đi vào, vừa vặn chạm mặt với mấy người trong dòng họ, một đám, đều không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

Nhị di thái thái quay đầu nhìn bóng dáng những người này, tức giận đến cả người phát run.

Nàng ta xoay người, chỉ vào Đại phu nhân kêu lên: “Giang Hoa Anh, người rốt cuộc dùng âm mưu quỷ kế gì, phụ nhân ác độc này, người bội bạc, lật lọng, ta hôm nay liều mạng với người “

Dòng họ cùng Hồ đại nhân đã là chiêu bài tốt nhất của Nhị di thái thái có thể nghĩ đến, nay lại bị Đại phu nhân dễ dàng phá giải, nhớ tới sau này con mất đi quyền thừa kế vị trí đương gia, nàng ta liền nhin không được lửa giận trong lòng.

Nàng hướng về phía Đại phu nhân tiến lên, Đại phu nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta, hét lớn một tiếng: “Người tới!, bắt lấy điệu phụ điên khùng này cho ta”.

Gia đình lên tiếng trả lời ủa ra, dễ dàng ngăn lại Nhị di thái thái. Nhị di thái thái sống chết giãy dụa, kêu to: “Buông, buông ta ra. Giang Hoa Anh, người quên người đã cùng ta có điều kiện, chúng ta cùng ngồi cùng ăn, người dám đối với ta như vậy, người là tiểu nhân ti bỉ không nói tín nghĩa”.

Đại phu nhân đi đến trước mặt nàng ta, chỉ vào nàng ta lạnh lùng nói: “Không sai, lúc trước ta đáp ứng người cùng ta là chính thất cùng ngồi cùng ăn, nhiều năm qua, ta vẫn ghi nhớ những lời này, bất luận người đi quá giới hạn cỡ nào, ta chưa bao giờ trách cứ người quá mức nhưng mà Tú Mai, người dường như đã quên, ta dù sao vẫn là chính thất của Trang phủ, bản thân người là thiếp thất cũng không thể đối với ta bất kính, càng không thể làm càn trước chủ mẫu là ta. Hôm nay một cái tát kia muốn nhắc nhở người, hãy ghi nhớ thân phận của mình”.

Đại phu nhân nhìn Lý Tú Mai, mở to hai mắt, gằn từng tiếng, leng keng hữu lực, “Ở Trang phủ, ta Giang Hoa Anh mới là chủ nhân, lời nói của ta, ai cũng đều phải nghe theo. Ta cho ai làm đương gia, thì người đó mới có thể trở thành đương gia “

“Giang Hoa Anh” Nhị di thái thái trừng mắt nhìn bà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người còn dám gọi thẳng tọc danh của ta, có tin hay không ta dùng gia pháp trừng trị người” Đại phu nhân trừng mắt nhìn nàng ta, hùng hổ nói

Nhị di thái thái bị khí thế của bà trấn trụ, cũng không nói thêm một chữ, chỉ oán hận nhìn chằm chằm bà.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn một màn này, trong lòng chỉ có vui lòng phục tùng một chữ: suốt

“Minh Hỉ, đỡ mẫu thân người đi vào” Đại phu nhân lạnh lùng nói.

Trang Minh Hỉ tiến lên từ trong tay gia đình đỡ lấy mẫu thân, Nhị di thái thái còn muốn nói cái gì, Trang Minh Hỉ lại cúi đầu nói một câu: “Nương, cái gì đều không cần phải nói, lúc này đây chúng ta thua.”

Nhị di thái thái nhất thời tiết khí, rốt cuộc nói không ra lời, được Trang Minh Hỉ nâng đỡ ừ rừ trở về. Lưu Bích Quân cũng giúp đỡ Trang Tín Xuyên đi theo.

Bọn hần vẫn chưa bước ra đến cửa, Đại phu nhân bỗng nhiên gọi bọn họ lại.

“Chờ một chút “

Nhị di thái thái quay đầu lại, nổi giận đùng đùng nhìn bà, Trang Minh Hỉ cung kính trả lời: “Đại nương, còn có gì phân phó.”

Đại phu nhân nhìn về phía Trang Tín Xuyên, chậm rãi nói: “Chờ Tín Xuyên thương thế lành lại, thì đến phòng chế trà học tập, những chuyện khác không cần người phụ trách “

Trang Tín Xuyên ngẩn ra, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt: “Đại nương, người bảo ta đi phòng chế trà làm học đồ? Ta đường đường là Nhị thiếu gia Trang phủ...”

Nói còn chưa hết, Đại phu nhân lạnh lùng chặn đứng hần: “Người cũng có thể không đi, về sau Trà Hành cũng không liên quan đến người, hàng tháng ta sẽ cấp cho người hai mươi lượng bạc để chi tiêu...”

“Ta không đi” Trang Tín Xuyên kêu lên, “Cho dù Đại nương đánh chết ta, ta cũng không đi, nếu để người khác biết, ta còn mặt mũi nào...”

Đại phu nhân không để ý tới hần lại nhìn về phía Trang Tín Trung, “Còn người, cũng giống vậy, về sau chuyện vận chuyển trà cũng không cần người phụ trách “

Trang Tín Trung cùng Tam di thái thái đều sửng sốt, Trang Tín Trung cúi đầu, “Đã biết, nương, con nghe theo lời người “

Đại phu nhân ừ một tiếng, cuối cùng lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn: “Tín Ngạn, người cũng phải đi “

Những lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây dại, Nhị di thái thái cùng Trang Minh Hỉ liếc mắt nhìn nhau, kinh nghi bất định, nhất thời không làm rõ được Đại phu nhân có ý tứ gì. Ngay cả Trang Tín Ngạn cũng có chút ngoài ý muốn.

Đại phu nhân nhìn về phía Hải Phú bên cạnh Trang Tín Ngạn, “Hải Phú, ta nói một câu, người viết một câu.”

Hải Phú gật đầu.

Đại phu nhân nhìn về phía mọi người lạnh nhạt nói: “Chỉ cần là con cháu Trang phủ, đều phải vì Trang phủ tổn một phần tâm lực, trừ phi, hãn tự động buông tha lợi ích của Trà Hành” nói xong, nhìn Trang Tín Xuyên liếc mắt một cái. Trang Tín Xuyên lập tức hạ khí thế.

Đại phu nhân lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn: “Con nếu biết chế trà, cũng sẽ phải vì Trà Hành bỏ chút sức lực. Nếu con không muốn đi, kết quả cũng giống nhau, ta sẽ đối xử bình đẳng”

Trang Tín Ngạn xoay người trên giấy viết xuống: “Tín Ngạn nguyện ý vì Trà Hành tận tâm tận lực.”

Đại phu nhân nhìn bộ dáng hãn viết chữ, trong lòng có trăm ngàn thương tiếc, nhưng đành phải cố gắng nhịn xuống.

Bởi vì một kế hoạch lớn mật, đang từng bước hình thành trong lòng bà...

Tam di thái thái chờ người của Nhị phòng trở ra, đi đến bên cạnh Đại phu nhân, vẻ mặt hối hận, bất đắc dĩ, nàng hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Đại phu nhân, đáng thương hề hề nói: “Phu nhân, người đừng tự giận mình, ta cũng là bị ép buộc ...”

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, lại nói với Tần Thiên ở bên cạnh: “Đỡ ta đi vào.”

Tần Thiên cũng không kiên nhẫn nhìn Tam di thái thái bộ dáng như một đóa hoa nhỏ mỏng manh yếu ớt, vội vàng giúp đỡ Đại phu nhân đi vào. Tam di thái thái bùm một tiếng quỳ xuống phía sau Đại phu nhân, khóc lóc: “Phu nhân, ta thực xin lỗi người...”

Đại phu nhân đầu cũng không quay lại.

Tần Thiên cùng Nguyệt Nương đỡ Đại phu nhân tiến vào trong phòng, Nguyệt Nương giúp đỡ phu nhân ngồi xuống giường, nhin không được nói: “Phu nhân tội gì để Đại thiếu gia đến Trà Hành? Hẳn vì Trà Hành cũng bỏ ra không ít sức lực, phu nhân cũng không phải không biết “

Nguyệt Nương nhìn Trang Tín Ngạn lớn lên, đối với thiếu gia thông minh lại có chỗ thiếu hụt, so với con của mình còn thấy đau lòng hơn.

“Tín Ngạn vì sao không thể đến Trà Hành?” Đại phu nhân bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi.

“Đại thiếu gia... Đại thiếu gia, bình thường không thích tiếp xúc với người khác, Trà Hành người nhiều như vậy, Đại thiếu gia nhất định sẽ chịu ủy khuất ...” Nguyệt Nương đau lòng nói.

Tần Thiên hiểu được ý tứ của Nguyệt Nương, tuy rằng Trang Tín Ngạn là Đại thiếu gia, nhưng hẳn là một kẻ bị điếc, cùng với người nói chuyện không tiện, khó tránh khỏi bị người khác khinh thị. Hẳn nhất định sẽ chịu áp lực rất lớn.

Tần Thiên nhất thời cũng không rõ, Đại phu nhân yêu thương con như vậy, sao có thể để hãn chịu đựng ủy khuất này.

Đại phu nhân dựa vào thành giường, nhìn phía trước, sâu kín nói: “Ta cũng không thể che chở hãn cả đời...”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 59: Thiết kế âm mưu

Cúc Hương viện

“Cái gì, người nói tất cả chuyện này là do tiện tỳ kia ở giữa gây khó dễ” Nhị di thái thái nhìn nữ nhi Trang Minh Hỉ, giận giữ không thôi.

Trang Minh Hỉ ngồi bên cạnh Nhị di thái thái, vẻ mặt bình tĩnh, từ tốn nói: “Không sai, con chính là muốn biết chúng ta rốt cục vì sao lại thua, cho nên cố ý phái người đi đến chỗ Đại bá dò hỏi, tổn không ít bạc, rốt cục ta cũng đã biết, hóa ra việc này cùng nha đầu Tần Thiên kia có liên quan...” Nói xong, Trang Minh Hỉ liền đem hiểu biết về cổ phần danh nghĩa từ Trang Thủ Kính nói ra.

Nhị di thái thái càng nghe càng giận, lúc này đây nàng ta đã chịu đả kích lớn như vậy, thua thê thảm trước Đại phu nhân, trong lòng sớm đã lửa giận ngập trời, chỉ có điều Đại phu nhân bỗng nhiên cường ngạnh, hơn nữa mất đi sự ủng hộ của dòng họ, khiến nàng ta e ngại. Nhưng cảm giác ghen ứ trong lòng này, tư vị không thể giải sầu phần hận, giống như sóng biển mãnh liệt trào dâng, khiến nàng ta vô cùng khó chịu. Nay, nàng ta tìm được kẻ để phát tiết, liền đem tất cả lửa giận cùng phần hận phát tiết ở trên người Tần Thiên.

“Tiện tỳ, tiện tỳ này” Nhị di thái thái nắm chặt hai tay, nghiến răng nghiến lợi, “Ta không làm gì được Giang Hoa Anh, nhưng đối với người ta không tin ta thu thập không được một gia nô như người”.

“Mẫu thân định làm như thế nào?” Trang Minh Hỉ nhìn Nhị di thái thái. Tần Thiên thông minh cùng can đảm đã khiến cho Trang Minh Hỉ cảnh

giác. Đối với vị trí chương quản Trà Hành, bọn họ nhất định không buông tay, giống như không thể buông tha miếng thịt béo vốn đã đến miệng, như vậy, kẻ uy hiếp mục tiêu của bọn họ, đều phải bị hủy.

Chuyện lúc này, Trang Minh Hỉ thấy rất rõ ràng, nếu không có Tần Thiên, có lẽ kết cục sẽ hoàn toàn không giống như thế này, đối với Đại phu nhân, Trang Tín Ngạn, bọn họ tạm thời còn không có năng lực đối phó, nhưng Tần Thiên bất quá chỉ là một hạ nhân, tất nhiên muốn nhanh chóng xử lý.

Nhị di thái thái cười lạnh: “Ta hiện tại tốt xấu gì cũng là người quản lý hậu viện, muốn xử trí một hạ nhân có gì khó, tùy tiện tìm cớ, liền có thể làm cho nàng ta đẹp mặt “

“Nương, nàng là tâm phúc bên người của Đại nương, một chút việc nhỏ, không đủ để thu thập nàng ta” Trang Minh Hỉ quay đầu nhìn về phía mẫu thân, đôi mắt đẹp lóe ra hàn quang, “Nhổ cổ phải nhổ tận gốc, chúng ta phải làm cho đứt khoát, ngay cả phu nhân cũng không thể bảo trụ nha đầu này”.

Bởi vì Đại phu nhân thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, Tần Thiên cũng ở lại bên cạnh chăm sóc phu nhân nên cũng không đến Trà Hành.

Hôm nay, Tần Thiên bước ra sân chuẩn bị đến phòng thêu nhìn xem đồ của phu nhân đã làm xong chưa, mới vừa đi được một nửa đường, bỗng nhiên có vài ma ma tráng kiện khỏe mạnh chạy ra, một khắc túm lấy Tần Thiên, bịt miệng của nàng, không nói một lời đem nàng kéo dài tới Cúc Hương viện của Nhị di thái thái.

Ở đại sảnh, Tần Thiên bị mấy ma ma áp quỳ trên mặt đất không thể động dậy, toàn thân đau nhức, nàng đương nhiên biết đây là sân viên của Nhị di thái thái, cũng biết tình cảnh hiện tại của mình, trong lòng vừa sợ vừa e

ngại. Bỗng nhiên có chút hối hận hành động của bản thân, biết rõ sẽ đắc tội với Nhị phòng, cũng không nên một mình đi lại trong phủ.

Nhưng tránh được nhất thời, làm sao tránh được mãi?

Đang nghĩ ngợi, trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm âm lệ:

“Tiện tỳ, ta nói rồi, người sớm hay muộn cũng sẽ bị ta xử lý thôi “

Tần Thiên giãy dụa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nhị di thái thái đang ngồi ở chính vị kia gương mặt dữ tợn. Tứ tiểu thư Trang Minh Hỉ ngồi ở một bên, thanh thoir uống trà, coi như mọi việc đều cùng nàng ta không chút liên quan, mà Linh Nhi cùng vài nha hoàn khác đứng ở bên cạnh Nhị di thái thái, vẻ mặt lạnh lùng nhìn nàng.

Khi ánh mắt Tần Thiên đảo qua Linh Nhi, tinh tường thấy nàng ta trong mắt chột lóe ra vui sướng khi thấy người gặp họa, Tần Thiên sửng sốt, mình có lỗi gì với nàng ta?

“Buông nó ra, các người trước đi ra ngoài” Nhị di thái thái phân phó các ma ma.

Các ma ma buông Tần Thiên ra, lấy khăn bố nhét trong miệng của nàng ra, cùng các nha hoàn khác lui xuống dưới. Trong phòng chỉ còn lại bốn người Tần Thiên, Nhị di thái thái, Linh Nhi cùng với Trang Minh Hỉ.

Nhị di thái thái hướng tới Linh Nhi ra hiệu, Linh Nhi đi ra đóng cửa lại, mấy ma ma tụ tập ở bên ngoài phòng ngừa Tần Thiên chạy trốn.

“Nhị di thái thái, người vì sao bắt nô tỳ đến nơi đây, nô tỳ đã làm sai cái gì?” Tần Thiên nhìn Nhị di thái thái hỏi.

“Làm sai cái gì?” Nhị di thái thái cắn chặt răng, giơ ngón tay chỉ vào nàng, “Người còn không biết xấu hổ hỏi ta người đã làm sai cái gì?”

Nàng ta cười lạnh hai tiếng, đứng lên, bỗng nhiên giống như phát điên xả loạn tóc của mình, lại đem một bên tay áo kéo lên, dùng móng tay cào lên cánh tay trắng nõn như tuyết đến mức rách da, máu tươi chảy ra, nhìn mà ghê người. Đồng thời, Nhị di thái thái trong miệng kêu to: “Giết người, giết người tiện tỳ này, người cũng dám ra tay đánh chủ tử “

Tần Thiên nhìn một màn trước mặt này, sợ ngây người, trong lòng bỗng nhiên dâng lên dự cảm xấu, theo bản năng muốn rời khỏi nơi này. Nhưng cước bộ vừa động, một bên Linh Nhi lại kêu to hướng lại đây, “Người dám đánh chủ tử, ta liều mạng với người “

Linh nhi tiến lên xả loạn tóc của Tần Thiên, lại xé rách quần áo của nàng, Tần Thiên sao ngoan ngoãn để cho người ta đánh? Ngày bé ở ở nông thôn chơi với một đám toàn con trai, suốt ngày đánh nhau, dùng móng vuốt đều do tính trẻ con nghịch ngợm, Tần Thiên theo thói quen trực tiếp dùng tay cào.

Tần Thiên cào lên mặt Linh Nhi một cái, Linh Nhi đau kêu một tiếng, té ngã trên đất. Tần Thiên xoay người muốn chạy ra ngoài, Linh Nhi chưa từ bỏ ý định, bò lên, cầm ghế con bên cạnh định nện xuống đầu Tần Thiên, Tần Thiên cảm giác được, xoay người tung cước đá văng Linh Nhi ra.

Nhị di thái thái cùng Trang Minh Hỉ không nghĩ tới Tần Thiên nhìn qua ôn nhu gầy yếu, bản tính lại hung hãn như vậy. Nhị di thái thái một bên tiếp tục giả vờ giả vịt kêu đau, Trang Minh Hỉ lại càng hét lớn, “Người đâu mau tới, bắt lấy tiện tỳ ấu đả chủ tử cho ta”.

Mấy ma ma từ bên ngoài nhất tề xông vào, ba chân bốn cẳng đem Tần Thiên chế trụ, năm sáu người chống lại một mình Tần Thiên, Tần Thiên làm sao là đối thủ, chỉ chốc lát liền bị họ áp chế không thể động đậy

Linh Nhi thở phì phì bò lên từ dưới đất, vọt tới trước mặt Tần Thiên, giơ tay lên giáng cho Tần Thiên một bạt tai, đánh mạnh đến mức Tần Thiên

bên tai “Ong ong” rung động, gương mặt tuyết trắng lập tức sừng đỏ.

Tần Thiên cảm tức nhìn Linh Nhi, “Một cái tát này, ta nhất định sẽ trả lại cho người “

“Chết đến nơi, người còn dám kiêu ngạo” Linh Nhi nghiêng răng nói

Bên kia, Trang Minh Hỉ chỉ vào Tần Thiên, mở to hai mắt, “Đại Ngụy có luật lệ, phạm là nô tỳ ấu đả chủ gia, là tội lớn nhất, nhẹ thì đem giam giữ, nặng thì tử hình.” Trang Minh Hỉ thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe, nhưng trong giọng nói hàn ý thấu thẳng lòng người, “Người đả thương mẫu thân ta, chúng ta phải đưa người giao quan phủ, trị người tử tội “

Tần Thiên nháy mắt trắng bệch, có chút không thể tin được lỗi tai của mình, các nàng đây là muốn mạng của nàng? Khinh địch như vậy, tùy tiện như vậy?

Linh Nhi ở một bên nhìn nàng cười lạnh, trong mắt vô cùng đắc ý. Tam di thái thái tuy rằng vẻ mặt thống khổ, nhưng trong mắt lóe ra tinh quang rõ ràng biểu lộ khoái ý vì đã thực hiện được mưu kế.

Tần Thiên nhất thời cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, nàng biết, nàng đã bị các nàng âm mưu đặt bẫy, nàng ngay cả tranh cãi, giải thích đều có vẻ dư thừa, bởi vì nơi này sẽ không có ai làm chủ cho nàng.

“Ta muốn gặp Đại phu nhân, ta là người của Đại phu nhân, cho dù muốn giao cho quan phủ, cũng có thể tự phu nhân đưa đến đó” dưới tình thế cấp bách, Tần Thiên kêu lên.

“Không cần. Quản thúc nô tỳ vốn là việc của hậu viện, nếu phu nhân đem mọi việc giao cho ta, loại chuyện này cũng không cần phu nhân phải quan tâm” Nhị di thái thái nhìn Tần Thiên cười lạnh, lại đề cao thanh âm: “Đem tiện tỳ này giao cho quan phủ” nói xong, nàng ta đi đến trước mặt Tần Thiên, lấy tay vỗ mặt của nàng, dùng một thanh âm lạnh lẽo, một chữ

rồi một chữ nói: “Ta nhất định sẽ bảo Hồ đại nhân chiếu cố người thật tốt” nói xong, lại nắm cầm Tần Thiên, khiến cho nàng đối mặt với nàng ta, “Tiện tỳ, ta nói rồi, ta sẽ thu thập người”

Nàng ta buông Tần Thiên ra, hướng tới mấy ma ma vẫy vẫy tay, bọn họ lĩnh mệnh đem Tần Thiên tha ra ngoài, sống chết trước mắt, Tần Thiên cố gắng vận dụng khí lực, sống chết giãy dụa, dùng chân đá, dùng miệng cắn, dùng tất cả bộ phận trên cơ thể mà phản kháng, nhưng vẫn bị kéo đi, nàng vội lên tiếng kêu to: “Cứu mạng, cứu mạng” Nhưng vừa kêu hai tiếng đã bị mấy ma ma bưng kín miệng, khiến nàng thiếu chút nữa nghẹn thở.

Sợ hãi trong lòng dần dần lan rộng, như là một loại hàn ý lạnh thấu xương, nhanh chóng xâm nhập toàn bộ tứ chi của nàng, làm cho nàng kìm lòng không được mà lạnh run. Nàng biết, chỉ cần nàng bị đưa vào quan phủ, chẳng khác nào không còn một nửa tánh mạng, mặc dù Đại phu nhân sau đó có thể cứu nàng ra, nhưng bị chịu khổ chịu tra tấn thì không thể tránh khỏi.

Nàng không thể tưởng tượng được kết quả sau đó.

Nàng biết Nhị di thái thái bọn họ lợi hại, lại không nghĩ rằng các nàng ta lại ác độc như vậy.

Chẳng lẽ đây chính là vận mệnh của nàng?

Thời điểm Tần Thiên đang vô cùng hoảng sợ, bỗng nhiên một thanh âm uy nghiêm truyền đến từ cách đó không xa: “Dừng tay, buông nàng ra cho ta”

Thanh âm này giống như một lực lượng kỳ dị, làm cho Tần Thiên lập tức phần chấn. Nàng thừa dịp các ma ma đang kinh ngạc, sống chết lắc đầu giãy giụa, hướng tới phía thanh âm vừa phát ra nhìn lại, đúng là Đại phu nhân cùng Nguyệt Nương các nha hoàn, ma ma khác đang đi vào Cúc Hương viện.

“Phu nhân, phu nhân” Tần Thiên lớn tiếng kêu

Lúc này, Tần Thiên cảm thấy Đại phu nhân giống như thần linh trên trời, làm cho nàng cảm kích, làm cho nàng tin cậy.

Một cảm giác ủy khuất cũng dâng lên trong lòng, hốc mắt bỗng chốc ẩm ướt.

Mấy ma ma nhìn thấy Đại phu nhân tay chân hoảng loạn, vội vàng buông Tần Thiên ra, Nguyệt Nương lập tức đi tới, đem Tần Thiên kéo đến bên cạnh Đại phu nhân, Đại phu nhân nhìn Tần Thiên bị đánh đỏ mặt, nhìn nàng tóc tai, quần áo hỗn độn, trên mặt lập tức biểu lộ thương tiếc, bà vỗ nhẹ má sưng đỏ của Tần Thiên, ôn nhu nói: “Đứa nhỏ, đừng khóc, phu nhân giúp người làm chủ, có phu nhân ở đây, ai cũng đừng hòng thương tổn người “

Nghe được câu này của Đại phu nhân tràn ngập che chở, Tần Thiên rốt cuộc nhịn không được, lệ chảy xuống.

Nàng ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân, bất tri bất giác bỗng nhiên nhớ tới người mẹ đã mất, nếu mẹ còn sống, nhất định cũng sẽ giống như phu nhân che chở, bảo hộ nàng.

Đại phu nhân nhìn Tần Thiên đứng trước mặt, lệ lóng lánh trong mắt, tràn ngập một loại tin cậy, một loại không muốn xa rời, điều này làm cho bà nhớ tới nữ nhi Minh Hồng của bà, Minh Hồng lúc đó bị ủy khuất chẳng phải cũng nước mắt lưng tròng nhìn mình như vậy, giọng mềm nhũn kêu mầu thân.

Đại phu nhân trong lòng đau xót, bất tri bất giác cũng đỏ hốc mắt. Đừng nói Tần Thiên đối với bà trung thành và tận tâm, thông minh nhu thuận, mỗi lần bà gặp phải việc khó khăn đều là nàng ra mặt, lần này Tần Thiên bị hại cũng bởi vì mình, mà chỉ cần ánh mắt này của Tần Thiên nhìn bà, bà cũng không thể để cho người khác khi phụ nàng.

Đại phu nhân nắm tay Tần Thiên, bàn tay ấm áp giống như đang an ủi, làm cho tâm Tần Thiên vốn kinh hoàng dần dần bình tĩnh trở lại.

Đại phu nhân xoay người, giận tái mặt, nhìn về phía người của Nhị phòng, lạnh lùng nói: “Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là vì chuyện gì mà đánh chửi nha đầu trong viện ta như thế?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 60: Nha hoàn bên người

<tbody> Đại phu nhân chỉ một ma ma đứng gần đó, trầm giọng nói: “Người nói đi”

Ma ma co rúm lại một chút, cúi đầu, run giọng nói: “Phu nhân, chúng ta chỉ phụng mệnh làm việc...” Nói xong nhìn lên Nhị di thái thái.

Đại phu nhân đi tới xem xét, mắt lạnh nhìn Nhị di thái thái.

Nhị di thái thái cũng không kích động, ôm cánh tay bị thương lão đảo đi đến trước mặt Đại phu nhân, vè mặt cầu xin nói: “Đại tỷ, Tần Thiên thân là một hạ nhân, dám đánh ta thành như vậy, chẳng lẽ không giao cho quan phủ?” Nói xong, cố ý dùng sức đè ép cánh tay, máu tươi đỏ thẫm liền thấm ra ngoài, “Người xem xem, người xem xem, nàng quả thực chính là muốn mạng của ta, gia nô ác độc như vậy còn giữ lại làm gì?”

Nàng ta vừa dứt lời, Tần Thiên lập tức nói: “Phu nhân, không phải ta làm, là chính nàng tự cao mình. Ta vô duyên vô cớ làm sao có thể đi đả thương nàng, ta không điên cũng không ngốc “

“Câm miệng, ngươi là hạ nhân, nhưng lại dám kiêu ngạo như vậy” Nhị di thái thái thấy nàng thầm mắng chính mình điên ngốc, hé ra mặt tức giận đến đỏ bừng.

So sánh với Nhị di thái thái nóng nảy, Trang Minh Hỉ thì bình tĩnh hơn, nàng tiến lên hướng tới Đại phu nhân làm lễ, sau đó nói: “Nường cũng là tức giận quá nên nói năng lỗ mãng, thỉnh Đại nương thứ lỗi. Bất quá...” Trang Minh Hỉ dừng lời xoay mặt nhìn Tần Thiên, gương mặt mình diễm

lạnh lùng vô tình, “Chúng ta nơi này không chỉ có một hai người nhìn thấy Tần Thiên ấu đả nương của con, nếu Đại nương không tin, hoàn toàn có thể giao cho quan phủ, để quan lão gia đến thăm tra xử lí “

Nói xong, Trang Minh Hỉ đánh mắt về phía Linh Nhi và một vài nha hoàn, Linh Nhi lập tức quỳ xuống, lời thề son sắt nói tận mắt nhìn thấy Tần Thiên đánh người.

Tần Thiên thấy Trang Minh Hỉ luôn mồm nói giao cho quan phủ, đơn giản là ý thế có người nhà trong nha môn, vừa đến quan phủ sẽ có kết cục gì, rốt cuộc có đánh hay không căn bản không còn trọng yếu.

Trong lòng không khỏi lại khẩn trương, kìm lòng không được nắm chặt tay phu nhân.

Đại phu nhân cảm giác được, vỗ nhẹ nhẹ tay nàng, như vỗ về an ủi.

Nhị di thái thái nhìn thấy, hừ lạnh một tiếng: “Đại tỷ, ta biết người là đương gia chủ mẫu, lời người nói, chúng ta đều phải nghe theo. Nhưng mà việc như thế này, cần phải công bằng liêm chính, cũng không nên thiên vị bao che tội danh, phải biết rằng, nô tỳ ấu đả chủ tử là tội lớn không phải người muốn thì có thể bao che được, chỉ cần ta nói với Hồ đại nhân, ngay cả người cũng trốn không thoát can hệ “

Nhị di thái thái nhìn thẳng Đại phu nhân, trong mắt tràn ngập khiêu khích.

“Không sai, nô tỳ ấu đả chủ tử là tội rất lớn, không cần người nói, ta cũng sẽ giao cho quan phủ” Đại phu nhân nói tới đây, Nhị di thái thái lộ ra một tia cười đắc ý, đang định nói vài lời châm chọc, lại nghe Đại phu nhân cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói, “Nhưng mà Tần Thiên nào có ấu đả chủ tử?”

Nhị di thái thái giật mình, “Nơi này nhiều ánh mắt thấy Tần Thiên đánh ta như vậy”

“Người thì tính là chủ tử gì chứ?” Đại phu nhân lạnh lùng nói. < Thích câu này, hử hử) >

“Cái gì?” Nhị di thái thái như không thể tin lỗi tai chính mình.

Đại phu nhân trừng mắt nhìn nàng ta, cười nói: “Người chỉ là một thiếp thất, làm sao được tính là chủ tử ở Trang phủ, nữ chủ nhân chân chính chỉ có một mà thôi, đó là ta Giang Hoa Anh. Được xưng là chủ tử cũng chỉ có tám người, bao gồm ta, Tín Ngạn, Tín Xuyên, Tín Trung, Minh Lan, Minh Hỉ, Nghiên Hạnh, Bích Quân, mà người, Lý Tú Mai, người đầu được tính là chủ tử”.

“Cái gì, người nói cái gì” Nhị di thái thái trên mặt huyết sắc như bị rút hết, nàng ta nhìn nhìn trái phải, một đám nha hoàn, ma ma đều giống như đang nhìn chính mình chê cười, nàng ta cảm thấy chưa bao giờ phải chịu đựng khuất nhục như vậy.

Nàng ta chỉ tay vào Đại phu nhân, đầu ngón tay nhin không được run run, “Người đã nói cho ta cùng ngồi cùng ăn...”

“Không sai...” Đại phu nhân đánh gãy lời nàng, bà nhìn Nhị di thái thái, chậm rãi nói: “Ta có nói những lời này, về đãi ngộ, người có thể cùng ta cùng ngồi cùng ăn, tỷ như, người có thể cùng ta bốn mùa may bộ đồ mới, có được nhiều hạ nhân và bạc hàng tháng giống ta, nhưng có một số việc, người không thể so sánh cùng ta, giống như việc ta là chính thất được kiệu tám người khiêng vào cửa, mà người là từ cửa sau đi vào, giống như ta cùng với lão gia bá thiên địa, mà người chỉ có thể dập đầu trước ta, cũng giống như tên của ta có thể ghi vào gia phả của Trang thị, nhiều thế hệ lưu truyền, mà tên của người chỉ có thể biến mất ở trên đời, càng giống như ta vĩnh viễn là chủ tử, mà người vĩnh viễn đều không có khả năng trở thành

chủ tử. Lý Tú Mai, vì sao đến bây giờ, người vẫn không thể hiểu điểm này “

“Người... Người...” Nhị di thái thái một trận đầu vầng mắt hoa, từ mặt đỏ chuyển sang trắng bệch, từ trắng bệch lại chuyển sang xanh mét, lời nói này của Đại phu nhân so với việc đánh nàng ta vài cái tát làm cho nàng ta càng khó chịu hơn, bởi vì bà nói là sự thật, nàng ta cực lực xem nhẹ nhưng vốn không có cách nào thoát khỏi sự thật này.

Nàng ta thân mình quơ quơ, ngã về một bên, Trang Minh Hỉ vội vàng đi tới, nâng đỡ mẫu thân. Loại kết quả này nàng ta cũng không dự đoán được, bởi vì dù sao mẫu thân vẫn là Nhị di thái thái, chưa bao giờ nàng ta cảm thấy Nhị di thái thái không phải là chủ tử của Trang phủ.

Trang Minh Hỉ nhìn thoáng qua mẫu thân chịu đả kích sâu sắc, lại nhìn thoáng qua sắc mặt trầm tĩnh của Đại phu nhân, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

“Cho nên mặc kệ Tần Thiên có đánh người hay không, đều không có xúc phạm luật lệ” Đại phu nhân tiếp tục nói.

Nhưng lúc này, Tần Thiên bỗng nhiên lên tiếng, “Phu nhân, ta có thể chứng minh, ta không có đánh Nhị di thái thái”.

Tần Thiên tiến lên từng bước, giơ hai tay ra, “Phu nhân, bởi vì lúc trước ta học ở phòng chế trà, móng tay vốn đã bị giữa ngăn, ta làm sao có thể gây ra vết thương như vậy trên người Nhị di thái thái được”

Thời điểm Nhị di thái thái vươn tay chỉ vào Đại phu nhân, Tần Thiên ở một bên bỗng nhiên nghĩ ra sơ hở này, mặc kệ Nhị di thái thái có phải là chủ tử hay không, nếu chứng thật mình đánh nàng, kiểu gì mình cũng sẽ bị phạt. Nếu như vậy chứng minh bản thân trong sạch vẫn là tốt nhất.

Nhị di thái thái cùng Trang Minh Hi nhìn thấy móng tay trụi lủi của Tần Thiên, lại cũng không thể nói gì hơn, sắc mặt cực kì khó coi.

“Người nghĩ rằng ta vốn đối xử thoải mái với hạ nhân trong viện như người sao, bọn nha hoàn đều có thể sơn sửa móng tay?” Đại phu nhân ánh mắt nhìn qua móng tay phỉếm hồng của Linh Nhi. Linh Nhi vội vàng thu tay lui vào trong tay áo.

Nhị di thái thái cúi đầu, không lên tiếng.

Đại phu nhân tiến lên từng bước, nhìn bốn phía chung quanh, bỗng nhiên đề cao thanh âm: “Vừa rồi là ai đem Tần Thiên kéo vào đây “

Mấy ma ma hai chân mềm nhũn, quỳ xuống, hướng về phía Đại phu nhân dập đầu, hô: “Phu nhân bớt giận “

Đại phu nhân chỉ vào bọn họ cả giận nói: “Ta trong viện chỉ là một kẻ tàng hình mặc cho các người hành sự sao? Đều là các nô tài bọn người gây sóng gió, khiến cho trong phủ chướng khí mù mịt, hôm nay quyết không thể tha thứ các người” nói xong gọi gia đình tiến vào, đem mấy ma ma tha xuống, mỗi người đánh mười đại bản.

“Về sau nếu ai còn dám vì lời xúi giục mà động vào người của ta, ta sẽ trực tiếp bán kẻ đó ra ngoài” Đại phu nhân hùng hổ nhả lời.

Các nô tài bên cạnh nghe mấy ma ma bên ngoài thanh âm quỳ khóc bàn trư, một đám đều bị dọa đến ngây người.

Tần Thiên biết, Đại phu nhân sợ Nhị di thái thái sẽ lại gây phiền toái cho nàng nên mới làm như vậy, chỉ cần nô tài trong phủ không dám nghe theo mệnh lệnh của Nhị di thái thái, Nhị di thái thái chẳng lẽ còn có thể tự mình đến bắt nàng đi? Lần sau đi lại có người đi cùng, như vậy càng không cần phải lo lắng.

Đại phu nhân vì nàng suy nghĩ như vậy, Tần Thiên như thế nào không cảm kích, không cảm động?

“Về phần Tú Mai người làm ra loại sự tình này, vô cớ khắt khe hạ nhân, phạt người ba tháng tiền tiêu vật, lần sau lại gây huyên náo khiến gia đình không yên, thì cũng không phải xử phạt nhẹ nhàng như vậy đâu” Đại phu nhân nhìn mẫu tử Nhị di thái thái, nghiêm khắc nói.

Nhị di thái thái mặt trắng bệch không nói nên lời, Trang Minh Hỉ cúi đầu đáp: “Vâng”

Đại phu nhân ừ một tiếng, sau đó kéo Tần Thiên, “Tần Thiên, chúng ta đi “

Tần Thiên vừa đi thì dừng lại, bỗng nhiên lên tiếng, “Phu nhân, người khác thiếu nợ ta, ta muốn đòi lại” nói xong quay đầu nhìn về phía Linh Nhi.

Linh nữ Nhi sắc mặt trắng nhợt, co rúm người vội lui hai bước.

Đại phu nhân đem mọi sự để vào trong mắt, bà biết Tần Thiên là người có chừng mực, tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô lý, lập tức nói: “Thiếu nợ phải trả, là chuyện thiên kinh địa nghĩa “

Tần Thiên đi bước một tới trước mặt Linh Nhi, Linh Nhi hoảng sợ nhìn nàng, lạnh run,

“Phu nhân, nàng thiếu ta, không phải bạc, mà là một cái cái tát”. Nói xong, Tần Thiên giơ tay lên, hướng tới mặt Linh Nhi tát mạnh một cái.

“Ta nói rồi, một cái tát này ta sẽ trả lại cho người” Tần Thiên nhìn nàng lạnh lùng nói. Linh Nhi bụm mặt, khóc thành tiếng, trong ánh mắt hiện lên một tia oán hận.

Tần Thiên vốn không phải là người so đo, có điều thời điểm Linh Nhi đánh nàng quá mức ác độc, Tần Thiên có thể không trách các ma ma, nhưng không cách nào tha thứ nàng ta.

Tần Thiên xoay người, không hề để ý tới Linh Nhi, đi theo Đại phu nhân rời khỏi Cúc Hương viện.

Trang Minh Hỉ giúp đỡ mẫu thân vào phòng, Nhị di thái thái gục ở trên giường, đau đớn khóc thành tiếng, tay nàng ta đánh mạnh xuống gối, cắn răng giọng căm hận nói: “Giang Hoa Anh, Tần Thiên, hôm nay ta bị sỉ nhục, ngày khác ta nhất định đòi lại gấp mười lần”.

Bên này, Tần Thiên đi theo Đại phu nhân trở về Thanh Âm viện, Đại phu nhân bảo Nguyệt Nương lấy được bôi mặt cho Tần Thiên, Tần Thiên lại hướng Đại phu nhân hành lễ, “Tạ phu nhân bảo hộ, nếu không phải nhờ phu nhân, Tần Thiên hôm nay còn không biết sẽ có kết cục gì”

Đại phu nhân đi đến bên cạnh Tần Thiên, ôn nhu nâng nàng dậy nói: “Cũng bởi vì ta mới khiến người bị tổn hại như vậy...”

Nguyệt Nương cầm thuốc mỡ quay lại, cười nói với Tần Thiên: “Phu nhân thật sự lo lắng người, bà sợ sự tình như hôm nay rồi thế nào cũng phát sinh, cho nên mới bảo ta để ý coi chừng người, hôm nay nếu không phải ta sai Đan Nhi đi theo sau người thấy được tất cả, phu nhân cũng không thể đúng lúc đuổi tới”.

Đại phu nhân thản nhiên nói: “Nháo loạn một hồi như vậy, về sau trong phủ mọi người sẽ có điểm cố kỵ, cũng sẽ không có người dám giúp đỡ Nhị phòng thương tổn người “. Nói xong tiếp nhận thuốc mỡ từ tay Nguyệt Nương, kéo tay Tần Thiên ngồi xuống ghế dài, ôn nhu cẩn thận giúp Tần Thiên bôi thuốc.

“Phu nhân, nô tỳ tự bôi là được rồi” Tần Thiên định cầm lấy hộp thuốc mỡ.

Đại phu nhân nhìn nàng một cái, cười cười, “Đừng nhúc nhích.”

Tần Thiên bỗng nhiên lại luyện tiếc cự tuyệt sự ôn nhu này, nàng lẳng lẳng ngồi ở một chỗ, tùy ý để Đại phu nhân bôi thuốc cho nàng.

Thuốc mỡ bôi lên mặt có cảm giác mát lạnh, khuôn mặt sưng đỏ vốn đang nóng ran cũng đỡ hơn nhiều. Tần Thiên nhìn Đại phu nhân gương mặt ôn nhu trầm tĩnh, cảm thụ được ngón tay mềm nhẹ của Đại phu nhân, trong lòng như có dòng nước ấm yên lặng chảy qua.

“Phu nhân thật giống như nương của nô tỳ...” Tần Thiên mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng.

Trong trí nhớ khuôn mặt ôn nhu của mẹ cùng phu nhân thật giống nhau...

Đại phu nhân cười cười, “Hài tử ngốc...”

Bôi thuốc xong, Đại phu nhân đưa thuốc mỡ cho Nguyệt Nương, lại tiếp nhận khăn lau tay từ Nguyệt Nương, bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, Tần Thiên, có chuyện ta muốn giao cho ngươi, ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có ngươi là thích hợp nhất”

Tần Thiên nào dám không đáp ứng, lập tức vỗ bộ ngực nói: “Phu nhân thỉnh phân phó”

Đại phu nhân bị bộ dáng của nàng chọc cười, cười một hồi, nhân tiện nói: “Ngươi cũng biết, Tín Ngạn chuẩn bị đến Trà Hành học tập, bên cạnh hẳn cần phải có một người có thể chiếu cố hẳn, Hải Phú là nam tử, làm việc không có sự tinh tế của nữ tử, mà nha hoàn trong Thanh Tùng viện nếu ra vào ở Trà Hành cũng thực không tiện. Ta thăng ngươi trở thành nhất đẳng nha hoàn, điều đến Thanh Tùng viện, làm nha hoàn bên người Tín Ngạn, về sau mặc kệ là ở Trà Hành hay là ở trong phủ, ngươi đều phải đi theo bên

cạnh hẳn, hầu hạ hẳn xuất hành và trở về, ta tin tưởng, người nhất định sẽ không làm cho ta thất vọng “

Trang Tín Ngạn ... Nha hoàn bên người...

Tần Thiên ngậy người, tươi cười cứng nhắc ở khóe miệng. </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 61: Công tác mới

Nếu Tần Thiên có thể được lựa chọn, Tần Thiên nhất định không chút do dự lựa chọn ở lại bên cạnh Đại phu nhân.

Đi theo Đại phu nhân thật tốt a, Đại phu nhân đối đãi với nàng ôn nhu hòa khí, mỗi ngày đi theo bà ra ra vào vào, nói nói cười cười, trừ bỏ phải đối mặt với Nhị phòng kia vài lần, ngày trôi qua thoải mái mà lại khoái trá.

Hơn nữa, tiền thưởng cũng nhiều...

Từ lúc đến làm việc ở viện phu nhân, nàng đã tích trữ được mười lượng bạc.

Quan trọng nhất là, ở lại bên cạnh Đại phu nhân cơ hội mới nhiều, chờ nàng gom đủ bạc để chuộc thân lại vài lần lập công, nói không chừng có thể vì chính mình chuộc thân, thoát kiếp gia nô.

Nhưng một khi đến bên cạnh Đại thiếu gia...

Tần Thiên thở dài, nếu muốn xuất đầu lộ diện, có điểm khó khăn a...

Tựa như ở nơi công tác kiếp trước, được thăng chức nhanh đều là những người bên cạnh quan hệ chặt chẽ với cấp trên, những người này mỗi ngày lẩn lư ở bên cạnh cấp trên, khiến hân vui vẻ, hân có cơ hội gì thì người đầu tiên nghĩ đến, tất nhiên là bọn họ, chỉ cần có chút năng lực, hơn nữa cơ hội cũng khá nhiều, sao lại không đạt được chút thành tựu chứ?

Nhưng hiện tại, thực rõ ràng, nàng không còn là nha hoàn bên cạnh Đại phu nhân, nói không chừng chưa được bao lâu, phu nhân đối với nàng ấn tượng dần dần phai nhạt, nói đến nói đi, nàng bất quá cũng chỉ là một tiểu nha hoàn mà thôi...

Dù cho nàng hầu hạ Đại thiếu gia thật tốt, đối lấy, cũng chỉ được khen ngợi. Đến cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh làm hạ nhân.

Hơn nữa... Đại thiếu gia không thể nghe, không thể nói, trao đổi không tiện, muốn nói cái gì còn phải chuẩn bị giấy bút, trải giấy mài mực, nếu không thì phải dùng tay ra hiệu, tuyệt đại bộ phận thời gian cũng không có cơ hội mở miệng a.

Nói thật, như vậy rất phiền toái, rất khó chịu ...

Tần Thiên bỗng nhiên nhớ tới lần thứ hai nhìn thấy Trang Tín Ngạn, nha hoàn của hắn ở phía sau oán giận, lúc ấy nàng rất khinh bỉ người đó, nhưng không nghĩ tới chuyện xảy ra trước mắt, chính mình so với nàng cũng không tốt đẹp hơn bao nhiêu.

Tần Thiên thở dài một tiếng.

Nhưng không tình nguyện thì cũng làm thế nào đây? Nàng chỉ là một nha hoàn, nàng sẽ không bởi vì Đại phu nhân đối với nàng tốt, liền quên hết tất cả, Đại phu nhân đã nói rất đúng, bà là chủ tử ở Trang phủ, bà nói, ai cũng đều phải nghe theo.

Nàng chẳng lẽ có thể cự tuyệt phu nhân?...

Nếu muốn nhận, cũng nên nhận thống khoái một chút, cho nên lập tức, Tần Thiên đành hoan hoan hỉ hỉ đáp ứng phu nhân, hơn nữa cam đoan nhất định sẽ chiều cố Đại thiếu gia thật tốt.

Đại phu nhân thấy nàng bộ dáng vui mừng nên cũng cao hứng, nói chỉ cần chiếu cố thiếu gia, nhất định sẽ được thưởng lớn.

Đại phu nhân quả thật là người quyết đoán mạnh mẽ, vào buổi tối, thời điểm Trang Tín Ngạn cùng Hải Phú đến Thanh Âm viện, Đại phu nhân liền nói với Trang Tín Ngạn về chuyện này. Tần Thiên ở một bên nhìn, cố tình để ý thần sắc của Trang Tín Ngạn, thấy hắn từ Hải Phú biết được quyết định của Đại phu nhân, rõ ràng cũng sửng sốt một lúc, tiếp theo ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, đôi mắt của hắn như hạo nguyệt lưu quang, cái loại ánh mắt này, nói như thế nào đây? Thật giống như bị ép buộc làm chuyện mà hắn thực sự không muốn làm vậy...

Có chút ngoài ý muốn, hơn cả là sự bài xích.

Bị ghét bỏ như vậy, Tần Thiên nhất thời buồn bực, trong lòng oán thầm, làm ơn đi, ta cũng thật sự không tình nguyện mà...

Tần Thiên bĩu môi, quay đầu đi.

Bên này, Đại phu nhân hỏi Hải Phú: “Hiện tại hầu hạ bên cạnh Tín Ngạn là người nào?”

Hải Phú nói: “Hồi phu nhân, là Thu Lan cùng Bích Liên.”

Đại phu nhân trầm ngâm, Thu Lan là do bà đưa đến hai năm trước làm nha hoàn thông phòng của Tín Ngạn. Chu đại phu từng nói với bà, Tín Ngạn bởi vì trời sinh tàn tật, giao tiếp với người ngoài không được tốt, đối với chuyện phòng the so với nam tử bình thường khác rất ngây thơ, nếu về sau thành thân có thể chuyện phòng the sẽ không hợp, phương pháp tốt nhất nên để hắn tiếp xúc sớm với nữ tử, cũng sớm tiếp xúc chuyện phòng the.

Cho nên năm ấy khi Trang Tín Ngạn mười lăm tuổi bà đã mua về một nha đầu lớn hơn hẳn một chút, tướng mạo khá xinh đẹp, Tín Ngạn lúc ấy cũng rất thích, nhưng không nghĩ tới nha đầu kia có tham vọng, lại làm ra loại chuyện không biết xấu hổ, khiến Tín Ngạn bị tổn thương. Một thời gian rất dài sau đó cũng đoạn tuyệt không muốn tiếp xúc với nữ tử. Cũng làm cho tính cách hẳn trở nên vô cùng đa nghi.

Qua thêm vài năm, mắt thấy Tín Ngạn đến tuổi thành thân, Đại phu nhân không có biện pháp, lại mua một nha hoàn tầm tuổi hẳn, tính cách nhìn qua ôn nhu là Thu Lan về. Thu Lan hồi đầu còn rất quy củ, nhưng Tín Ngạn cũng không chịu tiếp nhận nàng, cũng không biết có phải do duyên cớ này hay không, Thu Lan dần dần thay đổi tâm tư, mấy tháng sau đó lại cùng người ở Nhị phòng câu kết làm bậy.

Như vậy nha đầu này ở lại bên cạnh Tín Ngạn chính là tai họa, đây cũng là thời điểm đuổi nàng ta tránh xa Tín Ngạn.

Nghĩ vậy, Đại phu nhân nói với Hải Phú: “Để Tần Thiên thay thế vị trí của Thu Lan, giáng Thu Lan trở thành nhị đẳng nha hoàn, không cần đi theo hầu hạ bên cạnh Đại thiếu gia nữa”

Hải Phú dừng một chút, nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, đáp vâng.

Nguyệt Nương nghe xong cũng cười tủm tỉm nhìn Tần Thiên. Mà một bên Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên ánh mắt sâu thẳm khó lường, đồng thời có bài xích đề phòng.

Điều này khiến Tần Thiên nhất thời mơ hồ, chẳng lẽ trong chuyện này có huyền cơ gì đó?

Đại phu nhân sau khi phân phó xong, quay đầu nhìn Tần Thiên cười nói: “Người đi thu xếp đồ sau đó chuyển qua bên đó đi”.

“Bây giờ ạ?” Tần Thiên không khỏi mở to hai mắt, có cần gấp như vậy không?...

Đại phu nhân nhìn nàng, cười nói: “Có vấn đề gì sao?”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Tần Thiên cười gượng hai tiếng. Ngài là lão bản, lời ngài nói phải nghe thôi.

Tần Thiên cúi đầu, tâm không cam tình không nguyện bước ra ngoài.

Chờ bọn hắn đi khỏi, Nguyệt Nương giúp đỡ phu nhân tháo trang sức, nàng một bên tay gỡ trâm điểm thúy khảm vàng trên đầu phu nhân xuống, một bên nói với Đại phu nhân: “Phu nhân để Tần Thiên thay thế Thu Lan, vì sao không đem Thu Lan đi theo, cứ như vậy, Thu Lan không ghi hận Tần Thiên mới là lạ, chắc hẳn sẽ gây chuyện sinh sự?”

Đại phu nhân nhìn mình trong gương, hé miệng cười, “Ta muốn giữ Thu Lan lại, nếu Tần Thiên ngay cả nha đầu này cũng không đối phó được, như vậy cũng cô phụ kỳ vọng của ta đối với nàng “

Nguyệt Nương lại tháo hoa tai ngọc khảm ngân nhĩ xuống, cười nói: “Ta hiểu được tâm tư của phu nhân, có phải phu nhân muốn Tần Thiên trở thành nha hoàn thông phòng của thiếu gia?”

Nha hoàn thông phòng trong một phú gia là điều bình thường, điều này đối với một nha hoàn mà nói chính là cất nhắc, tương lai nếu có thai, có thể trở thành thiếp thất, đối với gia nô như Tần Thiên, thật đúng là chim sẻ biến phượng hoàng. Cũng vì phu nhân thích nàng, tín nhiệm nàng, nên mới cho nàng cơ hội này.

“Thông phòng?” Đại phu nhân nhìn Nguyệt nương trong gương đồng liếc mắt một cái, nhưng chỉ cười không nói tiếp.

Đem trâm gài tóc ở phía sau tháo ra, mái tóc dày của Đại phu nhân xõa xuống, trong màu đen huyền sáng bóng thấp thoáng vài sợi tóc bạc, dưới ánh sáng của đèn trong phòng, phản xạ ra ngân quang.

Đại phu nhân cầm lấy gương, nhổ một sợi tóc bạc trên đỉnh đầu, sợi tóc bạc trắng, trong suốt, Đại phu nhân nhìn nhìn, bỗng nhiên cười khổ: “Già rồi, đã già rồi...”

Nói xong, như nhớ tới chuyện gì, quay đầu hỏi Nguyệt Nương, “Nguyệt Nương, Vương bà có tin tức gì không?”

Vương bà là bà mối nổi danh của bản Thành, việc hôn nhân của Trang Tín Ngạn vẫn nhờ bà làm mai mối. Lúc trước Đại phu nhân vừa mắt một vài cô nương đều phó thác bà ta đi làm mai, nhưng mỗi lần đều là thất vọng, sau đó, bà lại thỉnh bà ta đi đến Lưu gia kinh doanh tạp hóa ở phía nam Thành nam. Gia nghiệp Lưu gia không thể so sánh với Trang phủ, kém hơn không chỉ một điểm nửa điểm, nhưng nghe nói trưởng nữ Lưu gia hiền lành, Đại phu nhân mới phó thác bà mối đi làm mai, hứa hẹn nhiều sính lễ, nghĩ đối phương sẽ không cự tuyệt.

Nguyệt Nương đang giúp Đại phu nhân chải đầu, không cẩn thận vướng vào tóc rối của Đại phu nhân, Đại phu nhân nhíu nhíu mày, “Tê” kêu lên một tiếng.

“Như thế nào, lại không thành sao?” Đại phu nhân thấy phản ứng nàng như vậy, sao còn không rõ.

“Bọn họ nói, Lưu tiểu thư đã đính ước với người khác”. Nguyệt nương để ý thần sắc của Đại phu nhân, nghĩ bà chắc chắn sẽ thương tâm khổ sở, nhưng thật ngoài ý muốn, Đại phu nhân sắc mặt vẫn rất bình tĩnh.

“Hay để Vương bà ra ngoại thành hỏi xem?” Nguyệt Nương đề nghị.

Phu nhân khoát tay, “Không cần, nói với Vương bà, tạm thời không cần vì Tín Ngạn lo lắng, ta đã chọn được người hợp ý”.

“Là cô nương nhà ai vậy, đã ước định rồi sao?” Nguyệt Nương mừng đến mức lược cầm trong tay lỏng ra rơi xuống đất.

“Cứ từ từ...” Đại phu nhân nhìn Nguyệt Nương cười cười, “Dù sao cũng phải là Tín Ngạn thật tình thích, toàn tâm tín nhiệm nữ tử này mới được”.

Thanh Tùng viện,

Tần Thiên cầm một bọc nhỏ đứng ở trong đại sảnh bị mấy nha hoàn trong viện đánh giá. Mà Trang Tín Ngạn tự tiến vào sau đó ngay lập tức trở về phòng.

Nha hoàn trong viện Trang Tín Ngạn không ít. Hai đại nha hoàn, bốn nhị đẳng nha hoàn, sáu tiểu nha hoàn, còn có mấy ma ma, cùng hai gã sai vặt.

Tần Thiên đứng ở bên trong, cười khanh khách nhận lấy ánh mắt hữu hảo, hoặc đổ kỵ, hoặc vui mừng, hoặc oán hận của các nàng.

Hữu hảo vui mừng là đại nha hoàn Bích Liên cùng nhị đẳng nha hoàn Thanh Liễu, Tần Thiên biết, các nàng là người bên cạnh Đại phu nhân, chính là hai nha đầu lần trước cùng Hải Phú diễn trò, ánh mắt đổ kỵ oán hận là của đại nha hoàn Thu Lan, cùng với các nha hoàn nhị đẳng khác.

Thu Lan chính là người Tần Thiên nhìn thấy ở sau lưng Trang Tín Ngạn nói ra mấy lời oán hận ngày đó.

“Vì sao nàng ta đoạt vị trí của ta, ta rốt cuộc làm sai chỗ nào” Thu Lan đầu tiên là trừng mắt nhìn Tần Thiên một cái, sau đó vẻ mặt ủy khuất hỏi Hải Phú.

Hải Phú khoanh tay trước ngực, “Điều này ta cũng không biết, đều là do Đại phu nhân phân phó, nếu không người đi hỏi Đại phu nhân?”

“Hừ” Thu Lan tức giận đến hừ lạnh một tiếng, nàng sao dám đến hỏi Đại phu nhân?

“Chủ tử nói như thế nào, chúng ta liền làm như thế, thân là hạ nhân, làm sao có thể có câu oán hận?” Bích Liên đâm Thu Lan một câu, cùng là đại nha hoàn, nhưng từ trước đến nay Thu Lan ỷ vào thân phận đặc thù của mình, thích nhất cười lên đầu lên cổ nàng, hôm nay thấy nàng ta thất thế, Bích Liên chỉ cảm thấy thống khoái.

Nói xong, Bích Liên lại đi đến trước mặt Tần Thiên, lôi kéo tay nàng, cười nói: “Muội muội bộ dáng thật xinh đẹp đáng yêu, trách không được phu nhân coi trọng, về sau chúng ta cùng hầu hạ thiếu gia, còn thỉnh muội muội thông cảm cho ta nhiều hơn”

Bộ dáng nhìn được hay không được có quan hệ gì chứ? Phải nói là phu nhân tín nhiệm nàng chứ... Tần Thiên nhất thời như lọt vào trong sương mù, cũng không thể trách nàng, làm nha hoàn cũng chưa được bao lâu, là nha hoàn bên người thiếu gia mới là lần đầu tiên, nên vẫn cảm thấy chuyện này thật kỳ quái.

“Hắn phải là muội muội thỉnh tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn mới đúng.” Tần Thiên cười nói.

“Đâu có, đâu có.” Bích Liên cười tủm tỉm.

“Cũng không còn sớm, thiếu gia đã vào phòng lâu rồi.” Bên cạnh Thanh Liễu chột nói.

“Theo ta vào đi, ta dạy cho người làm như thế nào.” Bích Liên đầu tiên là đem bọc nhỏ ở trên vai Tần Thiên giao cho Thanh Liễu, sau đó kéo Tần Thiên đi.

Thời điểm đi ngang qua bên cạnh Thu Lan, Thu Lan giống như vô tình hung hăng dẫm lên chân Tần Thiên một cái. Tần Thiên nhảy dựng lên, đau đến mức chảy nước mắt.

Thu Lan tà ngễ nhìn nàng, khinh khinh phiêu phiêu nói một câu: “Ta không phải cố ý, xin lỗi “.

Tần Thiên lui chân, ngọ nguậy đầu ngón chân, trong lòng kêu khổ không ngừng.

Nương, đây là chuyện gì a, Thanh Tùng viện này có thể còn âm hiểm hơn ở Thanh Âm viện nha...

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 62: Đừng chọc ta

“Thu Lan, người rõ ràng là cố ý ” Bích Liên lập tức dựng thẳng chân mày, “Tần Thiên là người do phu nhân phái tới, người dám đối với an bài của phu nhân không hài lòng, bây giờ chúng ta phải đi gặp phu nhân, chính người nói rõ ý của người với phu nhân đi”.

Nói xong nhất quyết lôi kéo Thu Lan.

Thu Lan nào dám đi gặp phu nhân, dùng sức bỏ tay nàng ra, tức người ta, nhưng lại không dám đối mặt, chỉ dám dùng dằng đứng ở đó.

Tần Thiên chân vẫn là ê ẩm đau, nàng cũng hận không thể một cước đá lại xả giận cho bản thân, nhưng mình vừa tới đã gây ra thị phi, còn muốn động đến Đại phu nhân, có vẻ như thật uy phong, có vẻ mình trước mặt phu nhân rất có địa vị, nhưng mà biểu hiện cũng thật vô năng, chẳng lẽ nha hoàn không thể tự giải quyết còn muốn phu nhân chạy đến quan tâm hay sao? Nàng này là đại nha hoàn mà suy nghĩ cái gì thế không biết? Nhưng mà nếu cứ để như vậy cũng quá dễ dãi, khiến cho mọi người nghĩ mình yếu đuối, về sau chỉ sợ phiền toái càng nhiều.

Nơi này không thể so với Thanh Âm viện, phu nhân uy nghiêm, lại có Nguyệt Nương, Lam Sơn đứng ra quản lý, nên nha hoàn ở nơi đó cũng không có nhiều xung đột gì to tát, không khí khá hoà hợp êm thấm, nhưng chủ tử nơi này là Trang Tín Ngạn thân có chỗ thiếu hụt, hơn nữa mặc kệ như thế nào cũng là Đại thiếu gia, các nha hoàn lục đục với nhau cũng phiền phức lớn chuyện hơn.

Bên cạnh Bích Liên cùng vài nhị đẳng nha hoàn tiếp tục khuyến khích, “Đúng, Tần Thiên, đến tìm phu nhân thay người làm chủ”.

“Không cần, phu nhân hiện tại hẳn đã nghỉ ngơi” Tần Thiên nói.

Thu Lan nghe xong lời này nhẹ nhàng thở ra, có chút đắc ý, nghĩ chắc Tần Thiên chỉ là một quả hồng mềm, Bích Liên, Thanh Liễu các nàng thấy không có trò hay để xem, cũng có chút thất vọng.

Bích Liên gọi Tần Thiên đi theo mình, nhưng lúc này, Tần Thiên lại bỗng nhiên ngồi xổm xuống, ôm chân nói: “Chân đau, đi không được, ngày mai phu nhân còn muốn ta đi theo thiếu gia đến Trà Hành, xem ra bước đi không nổi rồi.”

Tần Thiên hô đau, vẻ mặt thống khổ.

Thu Lan nhìn thấy nàng như vậy, tâm tình khẩn trương, ngày mai Tần Thiên không đi cùng thiếu gia, phu nhân hỏi đến, trách nhiệm không phải đều thuộc về mình cả sao?

“Này, ta chẳng qua nhẹ nhàng giảm lên một chút, nào có nghiêm trọng như vậy” Thu Lan vội la lên.

“Đối với ta chính là rất đau a” Tần Thiên mặt nhăn nhó khổ sở.

Nàng không ầm ỹ cũng không nháo, càng sẽ không trách cứ Thu Lan, nhưng mà có thể làm cho nàng ta sốt ruột bất an a.

Mấy nha hoàn bên cạnh đều nhìn Tần Thiên, không biết nàng đang có dụng ý gì.

Thu Lan đương nhiên biết Tần Thiên muốn khó xử nàng ta, lập tức ghen một hơi nói: “Người muốn như thế nào?”

Tần Thiên ngồi xuống một cái ghế ở phía sau, vươn chân bị thương ra, cười tủm tỉm nhìn nàng: “Người lấy rượu thuốc đến xoa giúp ta là được rồi”.

“Người muốn ta giúp người xoa bóp chân” Thu Lan chỉ vào chính mình, khuôn mặt đỏ bừng, nàng ta luôn tâm cao khí ngạo, làm sao chỉ vì một kẻ không phải là chủ tử mà làm việc này.

Tần Thiên không lên tiếng chỉ nhìn nàng ta.

Thanh Liễu hé miệng cười, nhanh chóng rời đi, chỉ chốc lát liền cầm bình rượu thuốc trở lại, đưa cho Thu Lan, “Nhanh xoa bóp đi, nếu không ngày mai Tần Thiên không thể cùng thiếu gia xuất hành, phu nhân hỏi đến xem người ăn nói như thế nào”

“Đúng vậy, chúng ta đều thấy, là người cố ý giẫm lên chân Tần Thiên mà”. Thu Lan dường như không được quý mến, không ai nói giúp nàng ta một câu.

Thu Lan cắn môi, mặt chuyển từ đỏ hồng sang trắng bệch, lại từ trắng bệch chuyển sang đỏ hồng, nàng ta có vẻ như đang đấu tranh tâm lý, cân nhắc lợi hại, sau đó mới như bị ép buộc tiếp nhận rượu thuốc, ngồi xồm xuống trước nụ cười mỉa của các nha hoàn xung quanh, tức giận tháo hài của Tần Thiên ra.

Nhưng đúng lúc này, Tần Thiên bỗng nhiên thu chân về, lại cầm lấy rượu thuốc từ trong tay nàng ta.

Thu Lan giật mình, mấy nha hoàn khác cũng cảm thấy khó hiểu.

Tần Thiên nhìn Thu Lan cười nói: “Quên đi, ta tự mình xoa bóp được.” Nói xong nàng vỗ vỗ váy, đứng dậy, đi hai bước, cước bộ vững vàng, rõ ràng chân không còn bị đau.

“Người đùa giỡn ta” Thu Lan chỉ vào Tần Thiên cả giận nói.

Tần Thiên ngẩng đầu thẳng tắp nhìn nàng ta, thu liễm tươi cười âm thanh lạnh lùng nói: “Ta không phải đùa giỡn người, ta chỉ muốn cho người hiểu được, ta là đại nha hoàn do Đại phu nhân phái tới, người bất quá chỉ là một nhị đẳng nha hoàn, khó xử ta, cũng chính là làm khó dễ cho bản thân người...” Tần Thiên trầm mặt xuống, “Đừng chọc tới ta” nói xong, Tần Thiên mắt lạnh đảo một vòng các nha hoàn trong đại sảnh.

NND, ta tốt xấu cũng là “Khâm sai” sao có thể bị mấy “quan địa phương” như các người chèn ép được.

Thu Lan mặt cứng đờ, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Mấy nha hoàn xung quanh bị khí thế Tần Thiên làm cho khiếp hãi, đều thu liễm tươi cười, không dám ngả ngón làm càn.

Tần Thiên lúc này mới dịu khuôn mặt, hướng về Bích Liên cười nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, thiếu gia còn cần người hầu hạ ” nói xong lôi kéo tay Bích Liên theo cửa hông đi ra ngoài.

Lưu lại một phòng nha hoàn, người nhìn ta, ta nhìn người, đều cảm thấy không thú vị, chậm rãi giải tán.

Thu Lan buồn bực dậm chân một cái, xoay người trở về phòng của mình.

Bên này, Tần Thiên cùng Bích Liên xuyên qua cửa hông dọc theo một hành lang gấp khúc, đi vào phòng của Đại thiếu gia.

Ốc tiền của Trang Tín Ngạn có tiểu viện tử, trong viện có bốn cột đá treo đèn lồng, sau đèn lồng có mấy bụi thủy trúc, dọc hành lang cũng treo mấy ngọn đèn lồng khác.

Bích Liên dẫn Tần Thiên đi đến trước cửa, đẩy cửa đi vào, thấy Trang Tín Ngạn đang ngồi trên ghế bên cạnh cửa sổ đọc sách dưới ánh nến.

Cửa mở, một trận gió thổi vào, ngọn lửa trên cây nến lay động, lấp lóa chiếu lên tuần nhan trầm tĩnh của hắc, khuôn mặt của hắc dưới khung cảnh này càng lộ vẻ thâm thúy.

Bích Liên kéo Tần Thiên đi đến trước Trang Tín Ngạn hành lễ, Trang Tín Ngạn ngẩng đầu lên, gật gật đầu, ý bảo các nàng đứng dậy, ánh mắt thản nhiên đảo qua Tần Thiên, lại cúi đầu, hết sức chuyên chú đọc sách.

Bích Liên xoay người ra cửa, gọi tiểu nha hoàn trong viện đem nước ấm đưa vào. Chỉ chốc lát, có mấy nha hoàn cùng các ma ma, bê một thùng gỗ lớn vào phòng ngách nhỏ bên cạnh, sau đó đổ nước ấm vào trong thùng. Rất nhanh, hơi nóng liền lan tràn đến gian phòng chính.

Bích Liên lại lôi kéo Tần Thiên tiến vào phía đông của phòng, đi đến một tủ quần áo khắc hoa văn cúc lê, trên tủ khắc đồ án là một gốc cây tùng, từng chiếc lá cũng được điêu khắc khéo léo, Tần Thiên nhìn qua là đủ biết, chỉ cần công sức điêu khắc, đã biết rõ giá trị xa xỉ của tủ quần áo này..

Bích Liên kéo cánh cửa ra chỉ vào các kiện quần áo bên trong nói cho nàng: “Thiếu gia rất yêu sạch sẽ, thích chỉnh tề, cho nên trong phòng từng chỗ một đều phải được dọn dẹp thu xếp ngăn nắp, đặc biệt là tủ quần áo.” Tiếp theo lại nói cho nàng đâu là trung y của thiếu gia, áo trong, áo ngoài, đâu là kiện quần áo mà thiếu gia thích mặc nhất, Tần Thiên nhất nhất ghi tạc trong lòng.

Tuy rằng Tần Thiên cũng không tình nguyện đến hầu hạ Trang Tín Ngạn, nhưng nếu đã đến đây, tất nhiên phải làm tốt nhất, mới không cô phụ sự tín nhiệm của Đại phu nhân đối với nàng.

Bích Liên sau khi nói xong, lấy ra từ bên trong một bộ trung y tơ lụa màu trắng, đi ra ngoài đưa cho Hải Phú. Lại nói với Tần Thiên, lúc Đại thiếu gia

tắm rửa không thích có nha hoàn hầu hạ, đều do Hải Phú hầu hạ hăn tắm rửa.

Điều này làm cho Tần Thiên thở dài một hơi nhẹ nhõm, hoàn hảo hoàn hảo, trong tiểu thuyết nha hoàn hầu hạ thiếu gia tắm rửa không phải thường phát sinh sự việc gì đó sao...

Mọi việc đã được chuẩn bị tốt, Hải Phú vội đi hầu hạ Trang Tín Ngạn tắm rửa.

Bên này Bích Liên mang nạng tiến vào phòng ngủ của Trang Tín Ngạn, chỉ vào một chiếc giường lớn khắc hoa văn cúc lê ở bên trong nói với Tần Thiên: “Đó là giường của thiếu gia.”

Xoay người lại chỉ vào một tháp dài (giường nhỏ) ở bên cạnh, nói: “Còn đây là chỗ ngủ của người”

Tần Thiên lập tức mở to hai mắt nhìn Bích Liên, “Ta cùng với Đại thiếu gia ngủ chung một gian phòng?”

“Đương nhiên” Bích Liên đối với giật mình của Tần Thiên có chút ngoài ý muốn, “Bằng không buổi tối người hầu hạ thiếu gia thế nào được? Thiếu gia có lúc muốn uống nước, có lúc muốn đi nhà xí, tất nhiên phải có nha hoàn ở bên cạnh đốt đèn hầu hạ”.

Vậy chẳng phải là theo từng bước, lúc nào cũng bên cạnh Trang Tín Ngạn sao? Tuy rằng bộ dạng hăn rất được, nhìn quả thật thích mắt, nhưng nạng nói hăn nghe không thấy, hăn cũng sẽ không nói, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, ngày trải qua quả thực nhàm chán a...

Tần Thiên xoay người nhìn tháp ngủ của mình ở phía sau, cười khổ hai tiếng.

“Vậy còn người?” Tần Thiên tội nghiệp nhìn Bích Liên, hình như nàng cũng là đại nha hoàn mà.

Bích Liên hé miệng cười, “Ta tuy rằng là đại nha hoàn, nhưng không phải là nha hoàn bên người, chuyện hầu hạ vào buổi tối không do ta phụ trách, trước đó đều là trách nhiệm của Thu Lan ” nói xong, nàng lại đi đến bên giường, vỗ vỗ cây cột chống giường, tiếp theo nói: “Thiếu gia buổi tối có gì cần gọi sẽ đập nhẹ vào cây cột chống giường, đập một tiếng là muốn uống nước, đập hai tiếng muốn đi nhà xí, muốn uống nước người sẽ đứng dậy đem nước vào, đi nhà xí, người phải đi thắp đèn lên, thiếu gia sau đó sẽ tự mình đi.”

Hoàn hảo hoàn hảo, không cần phải giúp đỡ hẳn cời quần lấy cái bô, đại hạnh trong bất hạnh...

Tần Thiên âm thầm an ủi chính mình.

“Bây giờ người nên trải giường, đợi thiếu gia đi ra, thì hầu hạ thiếu gia đi ngủ.” Bích Liên công đạo, “Ta phải đi rồi “

Tần Thiên đưa nàng ra tới cửa.

Khi Bích Liên chuẩn bị đi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Tần Thiên hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi sao người không để Thu Lan xoa bóp chân cho người, cho nàng ta một đòn phủ đầu có gì không tốt?”

Tần Thiên cười cười, “Ta cũng không muốn nàng ta phải hạ mình quá, dù sao về sau chúng ta còn làm việc chung, cúi đầu không thấy thì ngẩng đầu thấy. Giáo huấn một chút để nàng ta biết lợi hại là được rồi”.

Bích Liên yên lặng nhìn nàng một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Trách không được phu nhân thích người như vậy” nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Bích Liên đi rồi, Tần Thiên xoay người trở về, trải giường cho Trang Tín Ngạn.

Hiện tại trời đã vào thu, ban đêm dần dần lạnh, chiếu đều đã được thay bằng đệm vải bông in hoa, cùng với chăn mỏng lãng la màu xanh nhạt. Sau khi Tần Thiên vừa buông màn xuống, Trang Tín Ngạn từ ngoài đi vào.

Tần Thiên nghe thấy tiếng vang liền quay đầu nhìn lại, thấy Trang Tín Ngạn mặc trung y đứng ở cửa, tóc dài rối tung xõa trên vai, áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, trắng đen đối lập mãnh liệt, tinh thuần không pha tạp chất, hần bất động đứng đó như núi vẻ mặt lạnh nhạt, dung nhan tuấn tú như mỹ ngọc không chút tì vết, tuyệt đại tào nhĩ không gì sánh kịp.

Cái gọi là phong tư như họa có lẽ chính là như vậy đây.

“Tần Thiên “

Tần Thiên lúc này mới chú ý tới Hải Phú đi theo phía sau Trang Tín Ngạn, nàng nhìn Hải Phú từ sau lưng hần đi ra, cầm trong tay khăn vải trắng tinh đưa qua, cười nói: “Người giúp Đại thiếu gia lau khô tóc, ta ra ngoài đây.”

Tần Thiên tiếp nhận khăn sạch, Hải Phú xoay người đi ra ngoài sau đó đóng cửa phòng lại.

Trên bàn ánh nến lay động, bên trong phòng quang ảnh di động, ần ần chiếu ra hình khắc hoa mai.

Một sự tĩnh lặng kỳ lạ...

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 63: Thận người có mệt hay không a?

Màn đêm thâm trầm, phía tây bầu trời trăng tròn sáng ngời.

Từ lúc Hải Phú rời khỏi, trong phòng vẫn im ắng. Vô luận là Trang Tín Ngạn hay Tần Thiên, dường như cả hai đều có chút không biết phải làm gì.

Đèn lồng đặt trên án ở phía tây sương phòng, tản mát ánh sáng mờ ảo, thần nhiên lan tỏa, lờ lờ nhấp nháy, minh ám không chừng, làm cho người ta có một cảm giác thần bí khó lường.

Trang Tín Ngạn chậm rãi đi vào, sắc mặt lạnh nhạt trầm tĩnh, tóc dài ướt sũng xõa trên vai trên ngực, khiến trung y tư lự ảm ướt một mảnh, gắt gao dán sát vào vòm ngực của hắn, dán lên đường cong của cơ ngực, xem ra có vẻ cường tráng hơn hẳn so với tưởng tượng.

Tần Thiên không khỏi nghĩ đến hai chữ “Gợi cảm”, trên mặt nóng lên, vội vàng xoay mặt đi.

Trang Tín Ngạn ngồi xuống trên ghế đặt cạnh bàn khắc hoa văn cúc lê ly, Tần Thiên cầm vải bông đi đến phía sau hắn.

Tóc ướt sũng nước có vẻ phá lệ đen nhánh, ánh sáng trong phòng chiếu vào phản xạ sáng bóng, giống như tinh quang mặc ngọc. Trên người hắn còn lưu lại hơi nước, bị nhiệt độ cơ thể hắn hấp thu, liền tản mát ra một mùi thơm ngát, cũng không thể nói rõ đây là mùi gì, như mùi tươi mát của cây cối, hoặc như mùi hoa cỏ thanh nhã, đúng là vô cùng dễ người.

Tần Thiên thu liễm tâm thần, bắt đầu lau tóc cho hắn.

Tóc của hần mềm mại ẩm ướt, lưu lại nhiệt độ cơ thể, đem lại cảm giác ôn hòa. Nàng nhẹ nhàng chà lau đầu của hần, một lần lại một lần, ngón tay ngẫu nhiên đụng tới lỗ tai của hần, phần gáy của hần, xúc giác ấm áp, tinh tế mềm mại.

Hần cũng không nhúc nhích, lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, tùy ý nàng chà lau, nàng cũng không lên tiếng, ngay cả hô hấp cũng phát ra cẩn thận từ từ, dường như sợ quấy nhiễu cái gì đó, một cảm giác rất kỳ quái.

Trong phòng tĩnh lặng một cách kỳ cục, ánh nến lay động, chiếu lên trên người bọn họ, bóng dáng hiện trên mặt đất, dường như gắt gao dựa vào cùng một chỗ.

Trang Tín Ngạn cúi đầu nhìn bóng dáng dưới đất, bóng dáng yếu điệu của nàng gắt gao dán sát vào của hần, hai tay mở ra giống như đang ôm hần, hần nhú nhú mào, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc phiền chán, thoáng dịch người lên phía trước, cách xa nàng một chút.

Ý tứ của mẫu thân hần sao lại không biết? Thu Lan là nha hoàn thông phòng của hần, mẫu thân cũng nhiều khi ám chỉ hỏi han hần đối với nàng ta như thế nào, Hải Phú còn lén lút đưa hần xem một ít sách xuân cung đồ.

Hần vừa nhìn vào thì mặt đỏ tim đập, cả người nóng lên, mấy thứ này hần mười lăm tuổi cũng có xem qua, hần cũng từng ảo tưởng cùng một nữ tử làm loại chuyện này, nhưng thật không nghĩ tới, hần lại tận mắt nhìn thấy nữ tử đó cùng với đệ đệ ở phía sau hoa viên dây dưa.

Trong chốc lát, hần cảm thấy thực ghê tởm, thực dơ bẩn, hần không bao giờ muốn cho bất kỳ nữ tử nào đụng chạm vào thân thể của mình, có người nhìn hần hai mắt phát sáng, ý đồ hiện rõ muốn lên giường cùng hần, hần nhìn thấy liền phiền chán, ngay cả tắm rửa, cũng không muốn những người này trông thấy.

Trong mắt hắn, nữ tử đều không đáng tin, các nàng ở ngoài mặt đối với hắn cười tủm tỉm, cung kính có thừa, sau lưng sẽ mắng hắn là kẻ âm hiểm, không chút chần chừ cũng đều muốn ruồng bỏ hắn, như vậy hắn làm sao có thể thân cận với bất kỳ nữ tử nào? Hắn tình nguyện cả đời không thành thân.

Tựa như Thu Lan, vừa mới bắt đầu cũng còn dịu ngoan, không được bao lâu, đã bắt đầu châm chọc khiêu khích hắn, nghĩ rằng nàng chỉ cần cười tủm tỉm, hắn sẽ không biết nàng đang nói cái gì. Hắn muốn đuổi nàng ta đi, nhưng lại nghĩ đến, nàng ta đi rồi, người khác cũng sẽ tới, vậy có gì khác nhau đâu? Còn không bằng lưu nàng lại, tính cách Thu Lan luôn bộc lộ ra ngoài, dễ đối phó hơn so với người có chút tâm tư khéo léo, cho nên hắn vẫn để nàng ta lưu lại bên cạnh hắn lâu như vậy.

Nhưng không nghĩ tới, mẫu thân lại đem Tần Thiên đưa đến đây. Mẫu thân để Tần Thiên thay thế Thu Lan, là có ý tứ gì, cũng không cần phải đoán nữa.

Là một nha hoàn, hắn thường thức trí tuệ của nàng, nhưng không có nghĩa là hắn có thể cùng nàng trở nên thân mật hơn, mặc dù mẫu thân thích nàng như vậy, chỉ sợ không dễ đối phó như Thu Lan mà thôi.

Hơn nữa lần trước ở phía sau hoa viên hắn nhìn thấy tình cảnh hôm đó, hình ảnh lúc ấy vẫn ở trong đầu hắn mãi không thể tiêu tan.

Phải nghĩ biện pháp khiến cho nàng chủ động rời khỏi hắn mới được, nếu không, thời gian càng dài, mẫu thân tâm tư càng kiên định, hắn cũng phải thông cảm tâm ý của mẫu thân, chỉ có điều hắn không muốn cưỡng bức bản thân, rất phản cảm, rất khó chịu.

Bên này, Tần Thiên cũng không biết Trang Tín Ngạn đang có chủ ý muốn đuổi nàng đi, nàng tập trung lau tóc cho hắn, nhưng vải bông thấm nước không tốt lắm, chỉ có thể lau qua loa.

Tần Thiên lui xuống đem khăn lau đến phòng nhỏ bên cạnh, thuận tiện tìm hiểu bố cục trong phòng cho quen thuộc một chút, từng vị trí một. Thời điểm trở lại phòng ngủ, đã thấy Trang Tín Ngạn ngồi ở bên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Tần Thiên vội vàng đi qua, nói: “Tóc còn chưa khô hẳn, bây giờ mà ngủ sẽ bị đau đầu.” Nói xong mới nghĩ tới hẳn không thể nghe thấy, mà lúc này Trang Tín Ngạn cũng không đổi mặt với nàng, cho nên cũng không biết nàng đang nói chuyện, tiếp tục nằm xuống.

Tần Thiên nóng vội, nàng vốn là người như vậy, nếu đáp ứng Đại phu nhân hầu hạ hẳn rồi, sẽ làm cho thật tốt. Dưới tình thế cấp bách, Tần Thiên kéo quần áo của hẳn, Trang Tín Ngạn cảm giác được, quay đầu lại, nhìn nàng, trong lòng cười lạnh.

Làm cái gì vậy, nhanh như vậy đã nghĩ muốn lên giường của hẳn?

Tần Thiên không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt ý tứ của mình, nhất thời lòng như lửa đốt, nàng nhìn chung quanh, không thấy có giấy bút, lại nhớ không nổi động tác biểu đạt thích hợp, đành phải nắm một ít tóc của hẳn lên, giơ ra trước mặt hẳn, hy vọng hẳn có thể hiểu được.

Nhưng không nghĩ tới Trang Tín Ngạn ngay từ đầu đã nghĩ sai lệch, động tác này càng khiến hẳn hiểu lầm.

Hắn nhìn nhìn tóc mình trong tay nàng, trong lòng vừa bức mình vừa buồn cười.

Kết tóc se duyên, nàng là ý tứ này?

Thật sự buồn cười, nàng chỉ là một gia nô, được cất nhắc cùng lắm cũng chỉ có thể trở thành thiếp thất, nàng còn muốn trở thành thê tử của hẳn?

Trang Tín Ngạn lạnh lùng nhìn Tần Thiên, lại lạnh lùng rút tóc mình từ trong tay nàng ra, xoay người nằm xuống, đưa lưng về phía nàng, không bao giờ muốn để ý tới nàng nữa.

“Tóc còn chưa khô, thật sự sẽ bị đau đầu mà...” Tần Thiên nhìn bóng dáng của hã, cảm thấy thực bất đắc dĩ.

Cũng biết là hã không hiểu được, lại còn mặc kệ nàng, khiến Tần Thiên có loại cảm giác thất bại. Quên đi, đêm nay chỉ có thể tùy theo hã, xem ra nàng phải nhanh nghĩ ra biện pháp cùng hã giao tiếp mới được, nếu không kiểu ông nói gà bà nói vịt thế này sẽ làm nàng phát điên mất.

Thấy hã chưa đáp chẵn, Tần Thiên muốn giúp hã, nhưng vừa đụng tới thân thể hã, không nghĩ tới hã cả người run lên, đầu ngẩng lên một chút, đề phòng trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt hã lạnh lùng bắn ra tinh quang lãnh lợi quang mang.

Tần Thiên bị hã dọa ngẩn cả người.

Trang Tín Ngạn đoạt lấy chẵn, bọc chặt chẽ xung quanh mình, lại nằm xuống.

Tần Thiên nhìn phản ứng của hã, cảm giác chính mình giống như đang cường gian hã, lập tức dờ cười dờ mếu.

Không phải đâu... Nhất định là do mình sinh ảo giác.

Nàng đứng ngốc lẳng ở bên giường một hồi, sau đó đi tới tháp của mình, tháp này rộng khoảng ba thước, có trải đệm giường, có chăn ấm, coi như thoải mái. Tần Thiên thổi tắt ngọn nến, cũng nằm xuống.

Trong đêm đen, Trang Tín Ngạn mở mắt, nghĩ: ta phải tìm biện pháp làm cho nàng biết khó mà lui mới được...

Thời điểm Tần Thiên đang ngủ say, bỗng nhiên nghe thấy “Đông” một tiếng. Tần Thiên bởi vì sớm đã chuẩn bị tâm lý, nên lập tức tỉnh lại. Nàng nhớ tới lời dặn của Bích Liên, một tiếng là hẳn muốn uống nước...

Nàng đứng lên, thắp sáng ngọn nến bên cạnh, đi hài vào toilet rót nước vào chén đặt trên bàn gần đó, đưa toilet trước giường Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn cũng không nhìn nàng, chỉ cầm cái chén uống một hơi cạn sạch, sau đó giao chén lại cho nàng, xoay người nằm xuống, từ đầu toilet cuối không hề liếc nhìn nàng lấy một cái.

Tần Thiên cũng không thèm để ý, cất chén vào chỗ cũ, rồi lại nằm xuống thắp.

Cũng may ở kiếp trước, đại bá mẫu của nàng từng có đoạn thời gian ốm đau trên giường, buổi tối đều là nàng chăm sóc, tùy thời tỉnh, tùy thời đều có thể ngủ, đã hình thành thói quen không có gì đánh thức có thể ngủ một mạch thế này.

Nàng nhắm mắt lại, không bao lâu liền tiến vào mộng đẹp, một lát sau, lại nghe thấy “Đông” thanh âm vang lên. Tần Thiên thở dài, vẫn không một câu oán hận, đứng lên, rót chén nước cho hẳn. Lúc hẳn uống nước, nàng một bên ngáp dài một bên nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, đúng là lúc nửa đêm trăng lên cao giữa bầu trời.

Bên cạnh Trang Tín Ngạn nâng mắt vụng trộm nhìn nàng liếc mắt một cái, kéo kéo khóe miệng

Hừ, đêm nay cho người chịu khổ ...

Cất chén xong lại nằm xuống, nhưng khi vừa mới bắt đầu chập chờn, lại nghe thấy “Đông” thanh âm vang lên, Tần Thiên mở to mắt, cắn chặt răng, nhin xuống, lại đứng dậy, lần này ngay cả toàn bộ siêu đều nhắc tới bên giường hẳn, nàng hận không thể kêu to, người một lần uống cho đủ đi có được không vậy.

Ai ngờ Trang Tín Ngạn lại chỉ uống một chén nhỏ, rồi nằm xuống.

Tần Thiên cầm siêu nước xoay người nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, như thế nào vẫn là nguyệt thượng trung thiên (trăng giữa bầu trời) chứ...

Tần Thiên khoe miệng như bị rút gân.

Nằm xuống, choáng váng nặng nề ngủ, lại có thanh âm đánh vào cột giường, nhưng lần này là hai tiếng vang.

Tần Thiên một bên oán thầm một bên rời giường, uống nhiều nước như vậy, không đi mới là lạ.

Nàng chạy đến tịnh phòng thắp đèn lên, Trang Tín Ngạn đi vào, Tần Thiên đứng ở cửa sổ nhìn ánh trăng ngoài kia mà ngẩn người, gân xanh nơi thái dương giật giật.

Vẫn như cũ là nguyệt thượng trung thiên...

Hắn cố ý vui đùa ta có phải hay không? Tần Thiên nghiêng răng nghiêng lợi.

Trang Tín Ngạn đi ra, Tần Thiên nghe được tiếng động xoay người oán hận nhìn hắn, hắn như không thấy được, sắc mặt thản nhiên, áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, phiêu nhiên mà đi, tinh thuần cao thượng không giống phàm nhân. Khiến cho Tần Thiên cảm thấy chính mình nhất định hiểu lầm hắn, một kẻ thanh dật xuất trần như vậy, làm sao có thể có tâm tư âm hiểm như vậy được?

Nhất định là hiểu lầm, hiểu lầm thôi...

Nhưng sau đó...

Vừa nằm xuống ngủ, hai tiếng vang, lại đi ra tịnh phòng...

Trở về nằm xuống, một tiếng vang, lại uống nước...

Buông cái chén, hai tiếng vang, lại đi ra tịnh phòng...

Trở về, nằm xuống, không bao lâu, hai tiếng vang, lại đi ra tịnh phòng...

Tần Thiên đầu óc choáng váng, trong lòng lửa giận vừa bùng lên lại bị áp chế, áp chế rồi lại bùng lên, cuối cùng, khiến cho Tần Thiên hận không thể bóp chết hẳn. Nào có người bình thường đêm ngủ lại như vậy chứ, rõ ràng là cố ý. Nếu hẳn không phải là thiếu gia, nếu hẳn không phải là bảo bối nhi tử của Đại phu nhân, nàng thực hận không thể một cước đá vào cái mặt lạnh lùng kia của hắn.

Mãi cho đến lúc hừng đông, có lẽ Trang Tín Ngạn cũng mệt mỏi, rốt cục yên tĩnh một hồi, Tần Thiên chỉ cảm thấy trong óc như bị búa tạ đập vào, âm ỉ đau, nàng choáng váng nặng nề nhắm mắt lại, tranh thủ lúc này ngủ một giấc.

Nhưng vừa mới ngủ được mơ hồ, lại nghe thấy “Thùng thùng” hai tiếng đánh, Tần Thiên không thể nhịn được nữa, xoay người nhảy dựng lên, trong lồng ngực lửa giận hoàn toàn bùng nổ: “Con ngựa nhà người thân có biết mệt hay không a? ” =))

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 64: Vì sao người bị thương luôn là ta

Bùng nổ này tất nhiên là vô nghĩa, Tần Thiên ở bên cạnh tức giận đến chết đi sống lại, bên kia Trang Tín Ngạn được Bích Liên cùng Hải Phú hầu hạ mặc quần áo, vẻ mặt lạnh nhạt. Tần Thiên chỉ cảm thấy chưa bao giờ ghen khuất như lúc này.

Bên này, Bích Liên đang dạy nàng hầu hạ Đại thiếu gia mặc quần áo, “Đai lưng nhất định phải thắt cho chắc, khối ngọc bội tròn này là phu nhân sai người mang từ nơi xa về, mỗi ngày đều phải đeo cho Đại thiếu gia...”

Tần Thiên ở một bên hữu khí vô lực đáp ứng. Bị hãm hành hạ một đêm không ngủ, chỉ cảm thấy trong đầu như tương hồ bị khuấy cho đục ngầu.

“Tần Thiên, người sắc mặt có vẻ không tốt lắm?” Bích Liên nhìn nàng một cái, ngạc nhiên nói: “Tối hôm qua không ngủ được sao?”

“Không sao, không sao...” Tần Thiên cười ha ha, trong lòng lại học máu, đây là sự khó xử của nha hoàn, có thể nói ngủ không tốt sao? Lời này nếu rơi vào tai phu nhân sẽ thành tin gì đây?

Đại khái sẽ thành như thế này —— Tần Thiên nói vì phải hầu hạ thiếu gia nên buổi tối ngủ không ngon...

Phu nhân sẽ nghĩ như thế nào?

Nha hoàn vốn không thể oán giận, chủ tử dù có như thế nào đều không có lỗi, có lỗi cũng là hạ nhân có lỗi mà thôi.

Tần Thiên ủ rũ.

Bên cạnh Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái nhìn Tần Thiên gương mặt miễn cưỡng cười vui, lại hơi nhú mày.

Xem nàng có thể chịu đựng được bao lâu, đến lúc bản thân chịu không nổi mình sẽ nghĩ biện pháp rời đi, nếu không cũng sẽ đối với hắc tâm sinh oán hận, nói ra câu trách oán. Đến lúc đó hắc sẽ nói cho mẫu thân, tin tưởng mẫu thân cũng sẽ không để nàng ở lại bên cạnh hắc!

So sánh với Tần Thiên tâm tư khéo léo, lại được mẫu thân yêu thích nể trọng, hắc càng nguyện ý để người như Thu Lan không có bối cảnh, có điều gì cũng bộc lộ ra ngoài làm nha hoàn bên người hắc. Người sau hoàn toàn bị hắc nắm trong lòng bàn tay, không có gì phiền toái! Hành động nhỏ lén lút câu kết với Nhị phòng, còn chưa đáng để hắc phải lo lắng!

Sau khi thu xếp thỏa đáng, Tần Thiên cùng Hải Phú đi theo Trang Tín Ngạn ra đại môn.

Phu nhân thân thể cũng khôi phục, từ hôm nay cũng đến Trà Hành, mà ba vị công tử ở Trang phủ cũng bắt đầu đến phòng chế trà làm học đồ!

Vừa bước ra khỏi đại môn của Trang phủ, đã thấy có ba loại xe ngựa đứng đỗ theo thứ tự ở bên ngoài.

Trong đó có một chiếc châu anh bát bảo xe, đó là xe của Đại phu nhân, chu luân mui xe, là xe của Trang Tín Ngạn và Trang Tín Xuyên, còn một chiếc lam đỉnh thanh trù nhỏ nhất là của Trang Tín Trung. Lúc này Đại phu nhân đã cùng Nguyệt Nương và Lam Sơn đứng ở cửa, Trang Tín Trung đứng cùng Tam di thái thái, Trang Minh Lan, Phương Nghiên Hạnh đứng ở bên cạnh cách đó không xa, nha hoàn già sai vặt thì đứng ở bên người bọn họ, nhưng vẫn chưa thấy Trang Tín Xuyên đâu.

Trang Tín Ngạn đến thi lễ chào hỏi, Tần Thiên cũng vui rạo rức tiến lên hành lễ với Đại phu nhân.

Đại phu nhân lôi kéo tay con ngắm nhìn, lộ ra nụ cười vừa lòng. Lại phân phó Hải Phú vài câu, quay đầu nói với Tần Thiên: “Để người đến Trà Hành không chỉ hầu hạ Đại thiếu gia, chính là muốn người cũng học tập cho thật tốt.”

Tần Thiên cười đáp ứng.

Đại phu nhân phát hiện Tần Thiên trước mắt có vẻ hơi mệt mỏi choáng váng, vốn muốn hỏi một câu, nhưng quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, đã đoán được chuyện gì xảy ra, nhất định là con đã đoán được tâm tư của mình, nên đã làm khó Tần Thiên.

Nhưng giai đoạn này rất thiết yếu, bà không muốn nhúng tay vào, cũng không muốn để ý tới, để mọi việc cứ thuận theo tự nhiên.

Đại phu nhân cười cười, quay đầu nói với Tín Trung: “Tín Trung, thương thế của con đã khỏi chưa?”

Trang Tín Trung bởi vì trong lòng áy náy, khi đối mặt với Đại phu nhân đầu cũng không dám ngẩng lên. Hắn còn chưa kịp trả lời, Tam di thái thái ở bên cạnh liền vẻ mặt tươi cười nói: ” Tạ phu nhân quan tâm, Tín Trung đã hoàn toàn hồi phục, cũng nhờ ơn tuyệt liên cao của phu nhân đưa.”

Nhưng phu nhân dường như không nghe thấy, cũng không liếc nhìn nàng ta một cái, chỉ đối với Trang Tín Trung ôn nhu nói: “Nương biết con bản tính không xấu, chỉ có điều bị người khác bắt buộc mới có thể làm ra việc bất nghĩa này, nhưng con phải nhớ kỹ, đại trượng phu, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, con nhất định phải hiểu rõ! Về sau vạn lần đừng giẫm lên vết xe đổ!”

“Vâng, con ghi nhớ lời nương dạy bảo!” Trang Tín Trung vể mặt chân thành.

Đại phu nhân lại nhìn Minh Lan cùng Nghiên Hạnh phía sau hẳn, liếc mắt một cái, lại nói: “Về phần hôn sự của Minh Lan, nương sẽ làm chủ, chỉ cần là người trong Trang phủ, nương cũng không để ai phải chịu ủy khuất, nương sẽ giúp các người không có gì phải lo lắng về sau! Tín Trung, con có tin nương không?”

Trang Tín Trung bùm một tiếng quỳ gối trước người Đại phu nhân, ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân, trong mắt ngấn lệ, “Hết thảy đều là con không phải, con xin dập đầu nhận sai! Về sau con chỉ nghe nương, không bao giờ làm nương thất vọng nữa!” Nói xong liền dập đầu ba cái.

Đại phu nhân cười kéo hẳn đứng lên, “Tốt lắm, đứng lên đi, mọi người đều đang nhìn!”

Bên cạnh Tam di thái thái thấy phu nhân không trách tội Tín Trung, trong lòng an ủi, nhưng lại thấy phu nhân vẫn không chịu để ý tới mình, trong lòng có chút khổ sở. Ngày đó người trong dòng họ đi khỏi, nàng ta ở trong viện Đại phu nhân quỳ gối một canh giờ, phu nhân cũng không chịu gặp, còn nói từ nay về sau không gọi thì không cần đến, bản thân cũng không cần tới thỉnh an như trước nữa. Đã khá lâu rồi, nàng ta không được gặp người ở Đại phòng, Nhị phòng bên kia càng không để ý đến nàng, nàng lập tức mất đi chỗ dựa, hiện tại hạ nhân trong phủ cũng không coi ra gì. Ngày trải qua rất khổ sở.

Nàng ta thật sự thực hối hận, sớm biết rằng sự tình sẽ thành như vậy, nàng ta không nên nghe theo lời của Nhị phòng...

Tần Thiên ở một bên nhìn thần sắc nàng ta, âm thầm lắc đầu. Lúc này Phương Nghiên Hạnh đã đến bên cạnh nàng lặng lẽ nói: “Hôm nay ta sẽ sai

người đưa Tín Trung chút điểm tâm ta tự tay làm, ta cũng để dành cho muội một phần.”

Tần Thiên nhìn nàng cười nói: “Đa tạ tử tỷ!”

“Người còn khách khí với ta.” Phương Nghiên Hạnh cười cười.

Hai người đang nói chuyện, Trang Tín Xuyên cùng Nhị di thái thái, Trang Minh Hỉ, Lưu Bích Quân hướng về bên này thản nhiên đi tới.

Trang Minh Hỉ đi bên cạnh Trang Tín Xuyên nhẹ giọng nói: “Ca ca, lần này huynh nhất định phải nghe muội, mọi sự nhẫn nại, chờ thời cơ.”

Trang Tín Xuyên nhìn thoáng qua Trang Tín Ngạn, Trang Tín Trung phía trước, mặt trầm trầm, nhẹ giọng nói: “Ta biết nên làm như thế nào. Ta sẽ làm cho mọi người biết, trong ba người con trai của Trang phủ, chỉ có ta mới có thể làm việc lớn! Ta sẽ làm cho tất cả mọi người thấy rõ hiểu rõ mới được.”

Nhị di thái thái đi bên kia, nhỏ giọng nói: “Dì con truyền lời, chờ sắp tới dựng con thăng chức, lần này chúng ta cũng tốn không ít bạc, con cứ yên tâm, vị trí đương gia Trang phủ nhất định nằm trong lòng bàn tay của con!”

Trang Tín Xuyên cười cười, hăng hái đi lên trước.

Hai bên thi lễ, Đại phu nhân lại nói vài lời, sau đó đều ngồi lên xe của mình.

Tần Thiên theo Trang Tín Ngạn ngồi lên xe ngựa, Hải Phú ngồi ở bên ngoài cạnh xa phu, gã sai vặt, bảo tiêu, tùy tùng cùng đi bên ngoài, đoàn người chậm rãi tiến về Trà Hành.

Bánh xe quay quay, xe lắc qua lắc lại, Tần Thiên ngồi ở trong xe, nhịn không được ngáp mấy cái, mí mắt giống như nặng trĩu, vô cùng khó chịu.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hướng tên đầu sỏ, đã thấy hắc ngòi ở phía trước, thân mình thoáng nghiêng, dựa vào ở thành toa xe.

Màn cửa bị gió thổi khẽ bay, hắc đường như tập trung tinh thần nhìn ra ngoài xe.

Ánh sáng vàng mật xuyên qua cửa kính xe, chiếu trên mặt hắc, hai mắt bình thường lạnh lùng như phát ra vài tia sáng, chiếc mũi cao phủ bóng xuống phía dưới khuôn mặt, hắc hôm nay mặc một kiện áo dài màu xanh nhạt, cổ áo dùng chỉ vàng chỉ bạc thêu hoa văn phong phú tinh xảo, được ánh mặt trời chiếu vào, lờ lờ sáng lên, cùng vẻ ngoài của hắc mâu quang hoà lẫn, tương xứng với nét thần nhiên kia của hắc, phảng phất giống như siêu phàm thoát tục, tựa như một nhân vật trong tranh được miêu tả cẩn thận tỉ mỉ, đẹp đến mức làm người ta nhìn mà không thấy đủ.

Bất quá... Tần Thiên cắn răng, đây chỉ là mặt nạ mà! Mặt nạ!! Nàng biết chắc chắn, trong cái túi da xinh đẹp này, là một linh hồn tà ác như thế nào...

Tối hôm qua nàng khẳng định hắc cố ý, rõ ràng một người khỏe mạnh, làm sao có thể đi tiểu đêm nhiều như vậy chứ, không phải bắt nạt mình chỉ là một nha hoàn sao? Nhưng mục đích của hắc là gì đây? Tần Thiên nhìn hắc nhất thời không thể lý giải.

Nhịn không được lại ngáp 1 cái, không nghĩ tới Trang Tín Ngạn liếc nhìn qua, Tần Thiên đang ngáp một nửa đành phải nhịn xuống, khó chịu đến mức nước mắt đều chảy ra.

Tần Thiên hai mắt đắm lệ mơ hồ trừng mắt nhìn hắc một cái, xoay người tựa vào thành toa xe.

Bọn họ quả nhiên là bất tự không hợp, hắc trời sinh chính là khắc tinh của nàng!

Xe lắc qua lắc lại, miên man suy nghĩ, hai mắt dần dần khép lại.

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên đang tựa vào đầu gối, ngồi trên xe đưa lưng về phía hắn, lông mi dài, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch nhếch.

Cảm thấy khó chịu sao? Đây mới chỉ là khởi đầu, xem người có thể chịu đến bao lâu!

Hắn tựa đầu vào thành toa xe, theo xe ngựa lay động, buồn ngủ kéo đến, kỳ thật, tối hôm qua không chỉ nàng không được ngủ ngon, bất quá hắn thân thể tráng kiện, ban ngày lại ngủ trưa nhiều, buổi tối thiếu ngủ chút cũng không sao.

Hắn cố mở mắt, rốt cục lại ngăn không được cơn buồn ngủ, khép lại hai mắt...

Thời điểm xe ngựa qua cầu, Tần Thiên đang ngủ say thân mình không tự chủ được nghiêng đi, nàng trong mộng thấy mình đang dựa vào một nham thạch. Nham thạch cứng rắn dựa vào thật sự không thoải mái, nhưng bỗng nhiên, nàng ngã vào một nhuyễn tháp, nhuyễn tháp ôn nhu mềm mại, vô cùng thoải mái, nàng như bắt được bảo vật, cười tủm tỉm ôm chặt nhuyễn tháp, cảm thấy mỹ mãn.

Cảm giác sâu sắc khiến Trang Tín Ngạn lập tức tỉnh táo, cúi đầu nhìn lại, hai mắt vốn bình tĩnh như nước trộn to, bởi vì quá mức kinh dị, nhất thời cũng không biết nên có phản ứng như thế nào.

Tần Thiên vốn đang ngồi ở bên cạnh không biết khi nào đã nằm úp sấp lên đùi hắn, hai tay còn gắt gao ôm lấy chân hắn, một bên mặt kề sát vào chân hắn.

Hắn trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác chán ghét, theo bản năng đẩy nàng ra, nhưng bỗng nhiên, ánh mặt trời từ lỗ hổng cửa kính xe chiếu vào, rơi ở trên mặt của nàng.

Hắn giật mình, nhìn khuôn mặt nàng.

Làn da nàng trắng nõn dưới ánh mặt trời có vẻ phá lệ phần nộn, dường như còn có thể thấy một tầng lông tơ tinh tế, lông mi thật dài như nhiễm một quầng vàng, hơi hơi run run, run run, làm cho người ta nhìn không được muốn sờ thử, môi của nàng hồng nhuận, mềm mại tựa như đóa hoa nở trong đình viện, hơi hơi hé, lộ ra hàm răng trắng bên trong, bất chợt hắn cảm giác được có chất lỏng làm ẩm ướt trung y của hắn...

Hắn nhú mày, đang chuẩn bị đẩy nàng ra, nhưng không biết nàng mơ thấy cái gì, bỗng nhiên mỉm cười, mí mắt giật giật, lông mi hơi rung động, bên má mơ hồ lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn, giống như thời điểm Nguyệt Nương làm bánh treo, lấy ngón tay ấn một cái xuống bột mì đã được nhào trắng mịn, nhọt nhạt, mượt mà ...

Nhìn nhìn, Trang Tín Ngạn trong lòng sinh ra một cảm giác quái dị, cảm thấy Tần Thiên lúc này có chút quen thuộc, hắn kìm lòng không được cúi đầu xuống nghiên cứu, rốt cục nhớ ra, lúc này Tần Thiên thật giống như đại hoàng miêu mà Hải Phú nuôi, đại hoàng miêu nằm trên đùi Hải Phú nũng nịu, không phải cũng giống như thế này sao?

Trang Tín Ngạn ngời đỏ mắt nhìn mãi miết.

Nhưng đúng lúc này, xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại, Trang Tín Ngạn cả kinh, lập tức phục hồi tinh thần, hắn vội đứng dậy, đẩy Tần Thiên ra, vén màn xe lên nhảy xuống.

Tần Thiên đáng thương còn đang trong giấc mộng hoàn toàn không có phòng bị, đầu đập vào thành toa xe cứng ngắc, “A” kêu to ra tiếng, nàng ôm cái trán đau mở to hai mắt nửa ngày vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Đã xảy ra chuyện gì?

Còn có, vì sao người bị thương luôn là ta a!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 65: Tiểu tử, học tập đi

<tbody> Phòng chế trà của Thịnh Thế ở phía sau Trà Hành đại đường. Có hơn mười kiện bình lớn, còn có một bình đựng rất to để đem phơi nắng.

Từ chương quỹ nhận mệnh Đại phu nhân, dẫn ba vị công tử đến phòng chế trà, giao cho quản sự Phùng sư phó hướng dẫn.

Phùng sư phó hơn năm mươi tuổi, tóc hoa râm, da mặt đỏ đồng, râu quai nón, tướng ngũ đoản, vẻ mặt nghiêm túc. Hắn không phải là gia nô của Trang phủ, mà nhận từ Đại phu nhân số tiền lớn cùng lễ vật vào làm chưởng quản phòng chế trà, ngay cả Đại phu nhân nhìn thấy hắn đều phải xưng hô một tiếng Phùng sư phó, cho nên trong Trà Hành mọi người đều tôn kính hắn.

Phùng sư phó lúc này chấp tay sau lưng, từ từ đi qua trước mặt ba vị thiếu gia đứng theo thứ tự sắp xếp, ánh mắt nghiêm lạnh nhìn lướt qua mặt họ, chậm rãi nói: “Chỉ cần đến phòng chế trà do ta quản lý, ta mặc kệ là thiếu gia hay là tiểu thư, bất kỳ đặc thù nguyên nhân gì, đều sẽ đối xử bình đẳng, mọi việc ở phòng chế trà đều do ta định đoạt! Mặc kệ là ai, đều phải nghe ta, nếu dám ở trước mặt ta giở trò quỷ, ta đều đuổi ra ngoài!” Nói tới đây, hắn ánh mắt như điện, bắn về phía Trang Tín Xuyên, Trang Tín Xuyên lúc trước gạt hắn cưỡng bức thu mua công nhân chế trà do hắn quản lý để chế giả trà, điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã, nếu không phải Đại phu nhân thể hiện chân ý giữ lại, hắn thật sự không muốn ở lại chỗ này.

Trang Tín Xuyên bị hắn liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng.

Phùng sư phó trừng mắt nhìn hần, chỉ vào hần nói, “Hôm nay, người phải đi cùng công nhân chuyển trà!”

Hiện tại là mùa thu chè tươi, Trà Hành theo trà nông thu chè tươi xong, sẽ đưa cho công nhân từ bên ngoài khuân vác vào, giao cho các sư phó. Là công nhân địa vị thấp nhất trong phòng chế trà!

“Muốn ta đi chuyển trà!” Trang Tín Xuyên chỉ vào mình, kêu lên.

“Không chuyển thì ra ngoài cho ta!” Phùng sư phó kiên quyết rõ ràng!

Trang Tín Xuyên tức giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, gãi sai vật Đức Nghĩa bên cạnh vội vàng kéo hần, thấp giọng nói: “Thiếu gia, đừng xúc động, không nhớ rõ tiểu thư đã nói gì sao?”

Đại phu nhân nói qua, bất luận là ai, nếu bị Phùng sư phó đuổi ra ngoài, về sau sẽ không liên quan đến chuyện ở Trà Hành, do đó muốn kế thừa Trà Hành sẽ càng trở nên khó khăn hơn!

Trang Tín Xuyên nghĩ đến đây, đành phải kiềm chế tức giận, mang theo Đức Nghĩa xoay người đi ra ngoài.

Một bên Tần Thiên nhìn bóng dáng của hần vô cùng sung sướng, hần hôm nay mặc áo bào nguyệt sắc thêu kim tuyến trên vạt áo, trâm bạch ngọc cắm trên đầu, phi thúy ngọc bội giắt ở lưng, đế giày trắng tinh, ăn mặc như vậy, nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng hần sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.

Phùng sư phó nhìn bóng dáng hần râu nhếch lên, hừ ra một tiếng, sau đó lại chỉ vào Trang Tín Ngạn cùng Trang Tín Trung nói: “Các người, theo ta đến phòng sao trà! Từ hôm nay trở đi học sao trà!”

“Thiếu gia chúng ta đã từng sao trà!” Hải Phú ở một bên nhin không được xen mồm nói.

Phùng sư phó xoay người, ánh mắt nhìn trên mặt Trang Tín Ngạn, “Biết sao trà? Hẳn đã làm thử vài lần? Bất quá động tác cũng chưa chắc đã thuần thực? Chỉ sợ ngay cả Tần Thiên cũng làm tốt hơn!” Nói xong, ngón tay chỉ vào Tần Thiên.

Thật vất vả có thể áp chế Trang Tín Ngạn một lần, Tần Thiên trong lòng thống khoái nói không nên lời, không khỏi nghênh đầu lên. Nhưng khi xoay mặt lại thấy Trang Tín Ngạn sắc mặt vẫn đăm đăm, mới nhớ tới, không có Hải Phú giúp, hẳn căn bản nghe không thấy những lời này, bỗng nhiên lại cảm thấy không có ý nghĩa gì nữa!

Phùng sư phó xoay người hướng về một gian phòng sao trà đi tới, Trang Tín Ngạn, Trang Tín Trung cùng với mấy gã sai vặt Hải Phú cùng Hoài An và Tần Thiên đi theo phía sau.

Ngay cả Tần Thiên cũng có thể làm tốt hơn ta? Trang Tín Ngạn vẻ mặt không thay đổi, lại âm thầm căn răng,

Trong phòng sao trà có mười nồi sắt, có mấy công nhân mặc áo ngắn vải thô màu xanh, mang theo簸箕. Hoặc lấy tay, hoặc dùng trà bái, tất cả đều thủ pháp thuần thực, mười phần sạch sẽ.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát của lá trà, khiến cho người ta thần thanh khí爽.

Phùng sư phó gọi người đốt than lửa lên, sau đó ra hiệu với Trang Tín Ngạn, ý bảo hẳn đến sao trà.

Hải Phú vội vàng đeo găng tay, tạp dề cho hẳn, Trang Tín Ngạn thản nhiên nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, Tần Thiên cảm thấy ánh mắt kia giống như có chút khiêu khích, nhưng hẳn không phải không nghe thấy lời Phùng sư phó sao? Cho nên, Tần Thiên cảm thấy hẳn là do mình tự tưởng tượng.

Trang Tín Ngạn đi tới giữ lấy bát, chờ đến lúc đáy nồi sôi nổi bọt trắng thì nhanh chóng đổ lá chè tươi vào, chè tươi rơi vào vang lên thanh âm thanh thúy “Ba ba”

Phùng sư phó ở bên cạnh gật đầu: “Thời cơ nắm giữ khá tốt.”

Tần Thiên ở một bên cũng có chút ngoài ý muốn, tuy rằng sớm nghe nói Trang Tín Ngạn biết chế trà, nhưng chế trà là kỹ thuật sống, không có thời gian dài luyện tập không thể làm được, không nghĩ tới Trang Tín Ngạn chưa bao giờ đến Trà Hành lúc thực hiện cũng rất tốt!

Nhưng rốt cục cũng không lừa được người có kinh nghiệm, chậm rãi, vấn đề của Trang Tín Ngạn liền lộ ra, tay hẩn quấy không thuần thực, lá trà bị sao chậm, dừng lại thời gian khá dài, màu trà xanh biến thành màu hồng không bình thường, tất cả đều trở thành thứ phẩm!

Tần Thiên muốn cười, nhưng rốt cuộc cố kỵ hẩn là thiếu gia, gắt gao nhin xuống, nhưng ý cười trong mắt cũng không che giấu.

Trang Tín Ngạn vốn đang duy trì bình tĩnh, nhưng ngẩng đầu thấy ý cười trong mắt Tần Thiên, gương mặt bình tĩnh không khỏi khẽ biến. Hẩn xoay mặt đi, miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, làn da trắng nõn bởi vì xấu hổ mà nhiễm một tầng đỏ ửng, đúng là phá lệ điểm lệ.

Phùng sư phó ở bên cạnh lắc đầu, gọi người đem chỗ sao trà này đổ đi, lại hướng về Tần Thiên ngoắc: “Tần Thiên, người tới đây!”

“Vâng, sư phó!” Tần Thiên vang dội trả lời, ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến, mang găng tay cùng tạp dề và mũ, nhin không được quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn bên cạnh liếc mắt một cái, bắt nạt hẩn nghe không thấy, nhướn lông mày thấp giọng nói một câu: “Tiểu tử, học tập đi!”

Trang Tín Ngạn nhìn thấy, lúc này khó chịu dồn ứ vào ngực, nửa ngày cũng không hồi phục.

Bên này, Tần Thiên đã bình tâm tĩnh khí, hết sức chuyên chú, đợi cho đáy nồi nổi bọt trắng, tức khắc đổ chè vào quấy.

Phùng sư phó ở bên cạnh vuốt râu gật đầu mỉm cười, “Không sai, thời gian nắm giữ rất khá, số lượng chè tươi vừa phải, tốt lắm, tốt lắm.”

Sau khi trà xanh rơi vào nồi, Tần Thiên lập tức đảo tay, động tác quyết đoán lưu loát, Trang Tín Ngạn nhìn không được tiến lên từng bước, thấy nàng vẻ mặt đông lạnh nghiêm túc, hoàn toàn đối lập với bộ dáng cười hì hì bình thường, làn da trắng nõn bị độ nóng ảnh hưởng, nhiễm hồng một mảng, bộ dáng này, cũng khá thuận mắt...

Hắn lại nhìn về phía hai tay nàng, tay nàng rất nhỏ, nhưng vô cùng linh hoạt, mười đầu ngón tay tinh tế thon dài, hay tay nàng khuấy lá trà đều đặn, nhanh nhẹn, mười ngón tung bay như hoa rơi, lại như bướm bướm đang bay lượn, được lá trà màu xanh tô điểm, vô cùng dễ nhìn.

“Động tác thực đúng chỗ, thực linh hoạt, không sai không sai.” Phùng sư phó ở bên cạnh tiếp tục gật đầu.

Dần dần, có bọt khí nổi lên, lá trà cũng được đun nóng, sau đó, Tần Thiên lại lấy hai tấm ván gỗ trà bái hình bán nguyệt bên cạnh tiếp tục phiến sao, càng không ngừng đảo, sao trà, lá trà ở trong tay của nàng giống như có linh hồn, nhảy ra vũ đạo duyên dáng.

Một mùi hương tràn vào khoang mũi, Trang Tín Ngạn nhìn nhìn, nhưng lại thất thần một lúc.

Lúc này, không ít công nhân sao trà làm xong đều vây quanh lại đây, bọn họ đều quen biết Tần Thiên, lúc này liền tiến đến cổ động.

“Tần Thiên, động tác rất khá, hoàn toàn có thể xuất sư a!”

“Quả nhiên là thân truyền đệ tử của Phùng sư phó, Phùng sư phó người bất công a, dạy ta mất một năm rưỡi, mà dạy Tần Thiên lại chỉ mất có hai tháng!”

Phùng sư phó cười nói: “Không phải ta bất công, mà do Tần Thiên rất cố gắng, học rất tốt, các người có ai thử trong vòng ba canh giờ sao một trăm nôi chưa? Nhưng Tần Thiên làm được, các người đừng oán ta bất công, muốn oán thì oán các người không thông minh bằng Tần Thiên, cũng không cố gắng bằng nàng!”

Mọi người vui lòng phục tùng, vừa cười vừa khen Tần Thiên vài câu.

Người nói chuyện rất nhiều, Trang Tín Ngạn nhất thời chăm chú xem, nên những lời của Phùng sư phó hẳn thấy thật rõ ràng, hẳn trong lòng kinh ngạc, liếc mắt một cái nhìn Tần Thiên, lúc này Tần Thiên vừa mới xong, nhanh chóng đổ ra, sau đó lộ ra tươi cười sáng lạn, “Sư phó, sao tốt rồi, thỉnh nghiệm thu!”

Phùng sư phó đi qua, bốc lên một nắm lá trà nhìn nhìn, lại ngửi ngửi, cười nói: “Không sai, lá trà độ nhuyễn vừa phải, hương khí giữ lại rất tốt, Tần Thiên, người đã có thể xuất sư ở phòng sao trà rồi!”

Tần Thiên hai mắt sáng ngời, cười nói, “Thật vậy chăng?” Nói xong, nhin không được quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, hai mắt lóe sáng, má lúm đồng tiền lộ rõ thể hiện đắc ký cùng kiêu ngạo của nàng.

Trang Tín Ngạn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng khóe mắt lại như bị rút gân.

“Tần Thiên, hóa ra người làm tốt như vậy, người dạy cho ta đi!” Trang Tín Trung đi đến bên cạnh Tần Thiên nói.

“Không thành vấn đề!” Tần Thiên cười nói. Bởi vì cùng Phương Nghiên Hạnh lui tới thường xuyên, nên nàng và Trang Tín Trung cũng dần quen

thuộc, Trang Tín Trung là người hàm hậu, hoàn toàn không giả tạo, Tần Thiên tiếp xúc với hắn cũng không có gì áp lực.

“Bất quá đợi Nghiên Hạnh tỷ tỷ đưa điểm tâm, người nhường cho ta một phần!” Tần Thiên nhân cơ hội đã kiếp.

“Tất cả đều cho người cũng được!” Trang Tín Trung rộng rãi nói.

“Không thể như vậy được, đây là Nghiên Hạnh tỷ tỷ đặc biệt làm cho người, nếu đều bị ta ăn, nàng không đau lòng sao!”

Trang Tín Trung ngượng ngùng cười cười.

Lại nói tiếp, Phương Nghiên Hạnh giả cho Trang Tín Trung thật sự là một chuyện tốt, Trang Tín Trung thành thật hàm hậu, trọng tình trọng nghĩa, lại thông cảm cho thê tử, chưa bao giờ để Nghiên Hạnh thương tâm hoặc làm ra chuyện khiến Nghiên Hạnh khổ sở, càng không có tiểu thiệp thông phòng khiến Nghiên Hạnh ngọt nhạt. Hơn nữa mẹ chồng lại là người yếu đuối, phu nhân thì quan tâm để ý, cũng trách không được Nghiên Hạnh không chỉ một lần nói với nàng, nàng ta kiếp trước đã tu luyện phúc khí, cũng bởi vậy đối với Tần Thiên đã từng khuyên nhủ nàng mà trở nên thân thiết hơn.

Sau đó, mọi người đều thực hành, Tần Thiên dạy Trang Tín Trung sao trà. Bên kia, Phùng sư phó với sự trợ giúp của Hải Phú cùng Trang Tín Ngạn giao tiếp, hắn rõ ràng không kiên nhẫn chờ Hải Phú bày ra giấy bút, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế chờ hắn mài mực, mất nửa canh giờ mới có thể nói rõ với Trang Tín Ngạn.

Thời điểm Phùng sư phó xoay người, vụng trộm lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm, có vẻ thoải mái sau khi được giải phóng khỏi nhiệm vụ này.

Tần Thiên ở bên cạnh lẳng lặng nhìn một màn này, cúi đầu, có chút suy nghĩ.

Mặt khác, Đại phu nhân ngồi ở trong phòng, thời điểm đã thương lượng xong cùng Từ chương quý, Nguyệt Nương hỏi bà: “Phu nhân, nô tỳ biết người đem Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia an bài đến phòng chế trà là vì trừng phạt bọn họ, nhưng mà nô tỳ vẫn không hiểu người vì sao cũng an bài Đại thiếu gia đến đó, phu nhân làm như vậy có dụng ý gì đặc biệt ư?”

Đại phu nhân bưng chung trà lục dầu màu phấn đậu lên, một tay bà cầm nắp lướt qua miệng chén, nhấp mấy ngụm, sau đó đặt chung trà xuống, chậm rãi nói: “An bài Tín Trung cùng Tín Xuyên đến phòng chế trà cũng không hoàn toàn vì trừng phạt bọn họ, bọn họ lúc trước đến Trà Hành đảm nhận vị trí quản sự, khó tránh khỏi mắt cao hơn đỉnh, ta chính là muốn bọn họ tiếp xúc với công nhân tầng lớp dưới, hiểu biết tối tình túy, bộ phận quan trọng nhất của Trà Hành,— chế trà, để bọn họ biết tầm quan trọng của việc chế lá trà. Bồi dưỡng cảm tình của bọn họ đối với lá trà, Trà Hành, cùng với công nhân trong Trà Hành! Như vậy có lẽ sẽ giúp bọn họ xử sự thành thực hơn một ít.”

Nguyệt Nương gật gật đầu, thở dài: “Phu nhân quả thực dụng tâm lương khổ.” Lại nói: “Nhưng còn Đại thiếu gia?”

Đại phu nhân thở dài: “Tín Ngạn tính cách lạnh nhạt xa cách, chỉ nguyện ý cùng vài người chúng ta tiếp xúc, nhưng chúng ta có thể ở bên nó bao lâu đây? Để nó đến Trà Hành, chính là muốn cho nó học được cách cùng người khác ở chung, về sau cho dù chúng ta rời khỏi, nó cũng sẽ không cô đơn tịch mịch. Hơn nữa, nó chung quy là trưởng tử Trang phủ, dù muốn cũng không thể trốn thoát trách nhiệm, cho dù bản thân có chỗ thiếu hụt, cũng phải tận tâm tận lực đối với gia tộc, đối với Trà Hành.”

Nói xong, Đại phu nhân cười cười, “Có Tần Thiên tính cách lạc quan ở bên cạnh hẳn, ta tin tưởng kết quả nhất định sẽ không khiến ta thất vọng.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 66: Khoảng cách

Rất nhanh đã đến giờ cơm trưa.

Ba vị thiếu gia Trang phủ cũng hưởng chung đãi ngộ giống các công nhân khác, đều dùng cơm ở nhà ăn của Trà Hành.

Thời điểm Tần Thiên và Trang Tín Ngạn, Trang Tín Trung bước ra khỏi phòng sao trà, vừa vận nhìn thấy Trang Tín Xuyên ôm thắt lưng, chân bước tập tễnh, kêu “Ôi” liên tục đi vào trong viện.

Như Tần Thiên đã đoán trước, một thân áo bào thêu hoa văn trên vạt áo đã trở nên dơ bẩn không chịu nổi, tóc tai hỗn độn, ngọc trâm lệch sang một bên, trên tóc còn dính không ít lá chè tươi, mặt chỗ sạch chỗ bẩn, nhìn qua muốn bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu.

Tần Thiên ở một bên nhìn đến nhìn không được “Xì” phát ra tiếng cười. Trang Tín Xuyên ở bên cạnh mắt lạnh nhìn, không có vẻ mặt gì đặc biệt, mà Trang Tín Trung vội tiến lên hỏi: “Nhị ca, huynh không sao chứ!”

Trang Tín Xuyên vốn thân thể cao quý, cơm bưng nước rót, làm sao từng phải chịu khổ thế này. Vốn hẳn định ngồi nghỉ nhàn hạ, để gã sai vặt của mình đi chuyển, nhưng lão Phùng sư phó kia lại chạy tới trông coi, hẳn rơi vào đường cùng, đành phải tự mình làm, toàn thân khắp nơi đều đau nhức, trong lòng cũng căm tức đến cực điểm.

“Lão sư phó chết tiệt kia, một ngày nào đó ta sẽ cho hắn biết sự lợi hại của ta!” Trang Tín Xuyên nhe răng trợn mắt.

Trang Tín Trung giúp đỡ hẳn, nói: “Nhị ca, Phùng sư phó là người mà Đại nương tôn trọng, huynh cũng không thể nghĩ như vậy!”

Trang Tín Xuyên sai Đức Nghĩa đâm lưng cho hẳn, sau đó tức giận liếc trắng mắt: “Hắn khiến ta ra nông nỗi này, mất hết cả cốt khí! Người quên là ai đã đánh cho chúng ta không bước nổi xuống giường? Là ai khiến chúng ta đường đường là thiếu gia lại phải làm việc, sinh hoạt với mấy công nhân thô tiện ở đây?”

“Nhị ca huynh sao có thể nghĩ như vậy? Chúng ta đã làm sai, Đại nương cũng vì muốn tốt cho chúng ta thôi! Huống hồ Đại ca cũng cùng chúng ta tới mà, Đại nương rất công bằng.”

“Vì tốt cho chúng ta?” Trang Tín Xuyên hừ lạnh một tiếng, xoay mặt liếc Trang Tín Ngạn một cái, kỳ dị nói: “Còn không biết vì ai nữa đây, từ kẻ cầm điếu đến nha hoàn hạ nhân đều có thể chạy tới Trà Hành, cũng không biết bà ta có chủ ý gì!”

Nói xong, lại trừng mắt nhìn Trang Tín Trung: “Cũng chỉ có người tin tưởng bà ta, đồ ngốc!”

Trang Tín Ngạn ở một bên thấy rõ bọn họ nói chuyện, sắc mặt càng ngày càng lạnh.

Huynh đệ với nhau, ngay cả huynh đệ cũng nhục nhã mình, huống chi là người bên ngoài?

Bên kia, Trang Tín Xuyên cười lạnh hai tiếng, ánh mắt dạo qua một vòng trên người Tần Thiên, khóe miệng lộ ra cười lạnh ý vị thâm trường, sau đó được Đức Nghĩa nâng đỡ, lầm lì đi vào bên trong.

“Hai vị thiếu gia, đến giờ ăn cơm rồi!” Tần Thiên ở bên cạnh kêu lên.

Trang Tín Trung xoay người đi vào, đi theo phía sau Trang Tín Ngạn, hai người cùng nhau hướng về phía nhà ăn.

Nhà ăn có đặt mười bàn dài bằng gỗ, mỗi một chiếc bàn có thể ngồi mười mấy người, phía trước nhà ăn có một cái bàn lớn, có vài bồn gỗ đặt lên trên bàn, bên trong đựng đồ ăn, có mấy bóng dáng sư phó đầu bếp đeo tạp dề đứng phía sau bàn, tay cầm khay đựng đồ ăn đưa cho công nhân đang xếp hàng theo thứ tự.

Làm việc ở Trang phủ đều là người thô tục, hoặc là gia nô Trang phủ, hoặc là bình dân từ bên ngoài chiêu nạp vào. Mỗi ngày mọi người đều chỉ có chút ít thời gian thanh nhàn, nên ai cũng ngồi cùng một chỗ nói giỡn, chửi má nó, không chút cố kỵ, ở nhà ăn huyên náo ầm ĩ.

Nhưng thời điểm Trang Tín Ngạn, Trang Tín Trung xuất hiện ở nhà ăn, mọi người đều cố kỵ, không hện mà cùng an tĩnh lại.

Trong lúc nhất thời, một trăm ánh mắt nhất tề xoát xoát nhìn hai vị thiếu gia tôn quý, có người đứng lên, có người ngẩn ngơ, có người đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, có chút không biết theo ai.

Trang Tín Trung mặc dù đã làm việc ở Trà Hành khá lâu, nhưng lúc trước đều dùng cơm trong phòng, chưa bao giờ tới nơi này, nhìn thấy công nhân mặc áo ngắn vải thô, sờ mũi sờ đầu, nhất thời cũng có chút không được tự nhiên.

Mà Trang Tín Ngạn nhú nhú mày, thản nhiên nhìn lướt qua toàn cảnh, vẫn là bộ dáng lạnh lùng, đừng có tới gần.

Tần Thiên thấy có một bàn dài trống mấy chỗ ngồi, vội vàng đi qua, lấy khăn giắt bên hông phúi phúi, sau đó nói với bọn họ: “Hai vị thiếu gia, ngồi bên này đi.”

Trang Tín Trung cũng Trang Tín Ngạn ngồi xuống, ngồi cùng bàn còn có năm công nhân khác, thấy bọn họ ngồi lại đây, nha nha kêu một tiếng “Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia.” Sau đó liền cúi đầu ăn cơm, cũng không dám nói thêm điều gì.

Trang Tín Ngạn sắc mặt thản nhiên, làm như người quanh mình không hề tồn tại, Trang Tín Trung đối mặt với công nhân đang bất an khẩn trương, mà với việc Đại ca không coi ai ra gì, cũng xấu hổ không thôi.

Tần Thiên cùng Hải Phú và Hoài An đi lấy cơm về, thấy một bàn công nhân đã ăn xong rồi rời đi, cũng không còn công nhân dám đến đây ngồi nữa, một bàn lớn có thể ngồi mười mấy người mà chỉ có hai người bọn họ, trống rỗng, những người xung quanh cũng không dám nói lời nào, trong nhà ăn im ắng, chỉ nghe thanh âm bát đĩa, cùng vài tiếng ho khan.

Mà Trang Tín Trung có lẽ do áp lực quá lớn, cũng lặng lẽ cách Trang Tín Ngạn ra một khoảng. Trang Tín Ngạn thần sắc lạnh nhạt, dường như không thèm quan tâm.

Tần Thiên nhận ra, Trang Tín Trung dường như với Trang Tín Xuyên còn thân mật hơn một chút. Đối với Đại ca, Trang Tín Trung kính sợ có thừa, cộng thêm cảm giác vô thức không biết nên tiếp cận thế nào.

Hải Phú cùng Hoài An đem hộp cơm tới đặt trước mặt chủ tử, sau đó tự đi lấy cơm, ba người bưng bát ăn bên cạnh bàn, không có đạo lý hạ nhân ngồi cùng bàn với chủ tử. Nhưng Tần Thiên lúc này làm việc, cánh tay trưởng mỗi, bưng bát ăn cũng phải cố hết sức, liền ngồi xuống ở bàn bên cạnh, cùng các công nhân khác ngồi cùng một chỗ.

Trong đó có người quen biết Tần Thiên, nhỏ giọng hỏi: “Tần Thiên, người nói phu nhân sao lại để mấy thiếu gia tới nơi hỗn độn này làm gì? Bọn họ thân thể khang quý, không thể so với mấy kẻ thô tục như chúng ta!”

“Đúng vậy, Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia thì thôi không nói tới, nhưng Đại thiếu gia là người cầm đũa, có khả năng giao tiếp sao?” Bên cạnh một người không nhìn được nói, lập tức liền có người lấy khuỷu tay thúc hắt một cái, người nọ ý thức được mình lỡ lời, che miệng, nhỏ giọng nói với Tần Thiên: “Tần Thiên, ta không cố ý nói như vậy, người đừng nói với phu nhân!”

Tần Thiên cười cười, “Yên tâm.” Lại nói: “Phu nhân có đạo lý của bà, mọi người cũng đừng đa tâm, nên làm gì thì cứ làm đi.”

“Chỉ là bỗng nhiên có mấy vị công tử, chúng ta cả người không được tự nhiên, ngay cả ăn cơm dường như ăn cũng không ngon!” Mọi người ủ rũ.

Tần Thiên nhìn hướng về phía bàn bên kia, thấy Trang Tín Ngạn tay cầm chiếc đũa, chiếc đũa bằng gỗ mun đen, tô điểm ngón tay thon dài như ngọc của hắc tử nên trắng nõn, hắc tử cúi đầu nhìn đồ ăn trong chén, chậm chạp không động đũa, hai hàng lông mày khinh túc, hiển nhiên không quen thức ăn nơi này. Trang Tín Trung hiển nhiên ăn cũng không thoải mái, hai huynh đệ trong lúc đó không có trao đổi gì cả. Trang Tín Trung thường xuyên nhìn về phía Trang Tín Ngạn, nhưng Trang Tín Ngạn lại dường như không để ý đến ý tứ của hắc tử, không nhanh không chậm chọn cơm ăn.

Tần Thiên cảm thấy, Trang Tín Ngạn người này hoàn toàn sống trong thế giới của mình, hắc tử không chịu bước ra khỏi thế giới đó, cũng không chịu để người khác đi vào. Đối với ngoại giới cảnh giác rất nặng, trừ bỏ một vài người, hắc tử rất hiếm khi cùng ngoại nhân trao đổi.

Thật đúng là tính tình quái dị, không thèm để mắt tới người khác! Tần Thiên bĩu môi, sau đó không hề để ý tới hắc tử, vui vẻ ăn cơm. Kỳ thật mà nói, cơm ở đây cũng không tệ lắm, ít nhất so với căn tin trong trường học ở kiếp trước của nàng còn ngon hơn nhiều!

Tần Thiên rất nhanh đã ăn xong, thấy Trang Tín Ngạn còn chưa xong, liền một mình chạy đến giếng nước hậu viện rửa mặt rửa tay.

Phía sau bỗng nhiên vang lên một thanh âm: “Nghe nói người đã trở thành nha hoàn bên người của đại ca ta?”

Tần Thiên quay đầu lại, thấy Trang Tín Xuyên đứng cách đó không xa, hắn vừa đối qua trường bào màu tối, cũng chải vuốt lại tóc tai, nhìn qua tinh thần có vẻ đã khởi sắc hơn!

Tần Thiên nhìn quanh trái phải, giờ này nơi đây rất ít người đến, trong viện chỉ có hai người bọn họ.

Nàng không lên tiếng, cúi đầu định rời đi, nhưng thời điểm đi qua Trang Tín Xuyên, lại bị hắn giơ tay ngăn lại, ngực cơ hồ đụng tới ngực của nàng, Tần Thiên giật dử, lui ra phía sau, âm thanh lạnh lùng nói: “Nhị thiếu gia ngăn ta lại là muốn làm cái gì?” Bất quá nàng cũng không sợ, nơi này nhiều người như vậy, chắc hắn hắn cũng không dám làm ra chuyện gì. Chỉ có điều nếu bị người khác thấy nàng cùng Nhị thiếu gia ở cùng một chỗ cũng không tốt. Cho nên Tần Thiên nóng vội muốn rời đi.

“Đi theo hắn còn không bằng đi theo ta, một kẻ cầm điếu như hắn thì có tiền đồ gì? Chỉ cần người theo bốn thiếu gia...” Trang Tín Xuyên tiến lên từng bước, cười cười, lộ ra gương mặt tuần lãng, nhưng ở trong mắt Tần Thiên lại chỉ thấy chán ghét không nói nên lời. Hắn vươn tay sờ lên mặt Tần Thiên, Tần Thiên hung hăng hất ra, hắn cũng không thèm để ý, chỉ nhú mày, cười nói: “Tần Thiên, trong phủ nha hoàn xinh đẹp không thiếu, nếu ta yêu thích, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nhưng mà ta thích người thông minh linh hoạt, thú vị, gai góc, chỉ cần thật tình theo ta, về sau ngoại trừ chủ mẫu, người sẽ là nữ nhân có địa vị trong Trang phủ! Hắn tuy rằng là con trai trưởng, nhưng người hắn cũng biết, cuối cùng người thắng sẽ chỉ là ta...”

“Ta đối với Nhị thiếu gia một chút suy nghĩ không an phận đều không có, Nhị thiếu gia về sau đừng nói với ta những lời này nữa, nếu không ta sẽ nói với phu nhân!” Tần Thiên căn răng nói.

Trang Tín Xuyên cười lạnh: “Người bất quá chỉ là một hạ nhân, ta cho dù cưỡng bức người, Đại nương có thể xử lý ta sao?” Nói xong, hắn từ trong lòng lấy ra một chiếc vòng cổ, trên châu trên vòng hạt to đều đặn, trong suốt mượt mà, vừa thấy liền biết giá trị xa xỉ.

“Vòng này vốn mua cho Bích Quân, nhưng ta tặng cho người, người xem ta thương người như vậy, Tần Thiên...” Hắn đến gần từng bước, bỗng nhiên thanh âm trở nên nhu hòa: “Đối với nữ nhân khác cho tới bây giờ ta cũng chưa làm như vậy, chỉ có đối với người, chẳng lẽ kẻ điếc kia còn tốt hơn ta sao?”

“Người khác thì kệ họ, ta không cần!” Tần Thiên nhìn hắn âm thanh lạnh lùng nói, “Ta tuy rằng chỉ là hạ nhân, nhưng hiện tại cũng là người bên cạnh Đại thiếu gia. Phu nhân nếu biết người luôn dây dưa với người của Đại thiếu gia, không biết sẽ nghĩ như thế nào? Trang phủ tương lai là ai làm chủ còn chưa biết, nhưng rõ ràng, hiện tại vẫn là Đại phu nhân làm chủ, nếu không Nhị thiếu gia cũng không cần phải tới chỗ này!”

“Người...” Trang Tín Xuyên sắc mặt trầm xuống, nắm chặt vòng cổ trong tay, “Khá lắm, nha đầu này thật biết cách mắng mỏ!”

“Tần Thiên còn muốn làm việc, Tần Thiên cáo lui!” Nói xong, liền lướt qua bên người hắn ra hậu viện, Trang Tín Xuyên muốn kéo nàng lại, nhưng rốt cuộc cũng cố kỵ phu nhân, hắn nhìn bóng dáng nàng, trong lòng vừa yêu vừa hận.

Tần Thiên vừa ra viện, đã thấy Linh Nhi cầm theo một thực hộp đứng ở ngoài cửa, cũng không biết đã đứng bao lâu. Nàng ta hôm nay mặc một kiện quần hồng sam tử, gương mặt xinh đẹp đánh chút phấn, hiển nhiên đã

trang điểm tỉ mỉ. Nàng ngẩng đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lạnh lẽo. Tần Thiên lạnh lùng nhìn nàng ta, không thềm chào hỏi, đi lướt qua bên cạnh.

Linh Nhi nhìn chăm chăm bóng dáng của nàng, thấy Tần Thiên đi xa, mới xoay người đi vào trong viện.

Chờ Linh Nhi tiến vào, Tần Thiên đi ra xa bỗng nhiên vòng trở về, nấp ở ngoài cửa, vụng trộm nhìn ngó.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 67: Chân tướng

Chuyện bị Nhị di thái thái sắp đặt âm mưu tuy rằng đã qua, nhưng có một việc Tần Thiên vẫn trăm tư không thể lý giải, đó chính là Linh Nhi đối với mình có hận ý không chút giấu giếm. Nhưng trong ấn tượng của Tần Thiên, ngoài vụ việc giặt quần áo hồi đó, Tần Thiên cùng nàng ta cũng không có tiếp xúc, chuyện lần đó kết thúc viên mãn, không thể nào khiến nàng ta sinh ra oán hận lớn như vậy, khẳng định còn có nguyên nhân gì đó mà mình không biết.

Có câu cửa miệng, không có tâm hại người, cũng phải có tâm phòng người, nàng nhất quyết phải làm rõ chân tướng chuyện này, nếu không... Tần Thiên có dự cảm, loại oán hận này nhất định sẽ gây ra phiền toái lớn hơn nữa.

Hôm nay Linh Nhi đứng bên ngoài nghe lén, hơn nữa bộ dáng kia, vẻ mặt kia, chẳng lẽ đúng là có liên quan đến Trang Tín Xuyên?

Tần Thiên giả bộ rời khỏi, chờ Linh Nhi không có đề phòng, lại lén lút quay trở về, nhằm thấu hiểu huyền cơ.

Tần Thiên nấp ở sau mấy bao trà ngoài viện, vừa không bị người ở bên trong phát giác, người bên ngoài cho dù đi qua không lưu ý cũng sẽ không phát hiện.

Nàng vụng trộm nhìn vào trong, thấy Linh Nhi đã thay đổi bộ dạng, ẩn chứa tình ý, khuôn mặt tươi cười, trong suốt đi đến bên cạnh Trang Tín Xuyên, dịu dàng nói “Thỉnh an Nhị thiếu gia.”

Trang Tín Xuyên thấy chung quanh không có người, liền vòng tay ôm nàng ta vào trong lòng, nâng cằm nàng ta lên, cười nói: “Linh Nhi, người hôm nay sao lại đến đây, có phải nhớ ta không?”

“Biết còn hỏi!” Linh Nhi rúc vào trong lòng Trang Tín Xuyên, một bên lấy tay chỉ chỉ vào ngực hăn, một bên tung mị nhãn, dùng thanh âm ngầy chết người nói: “Nhị di thái thái sợ thiếu gia ở trong này ăn không ngon, sai người đưa cơm, người ta muốn gặp thiếu gia, cố ý đoạt lấy việc này, giữa trưa trời nắng như vậy, người ta một chút cũng không ngần ngại!”

Trang Tín Xuyên cúi đầu hôn lên miệng nàng ta vài cái, “Linh Nhi ngoan, đợi thiếu gia mua son phấn cho người, cho người trắng nõn trắng nà, xinh đẹp như hoa!”

Linh Nhi tươi cười cứng đờ, nhẹ giọng nói: “Thiếu gia rất bất công, Tần Thiên cái gì cũng chưa làm, người lại tặng nàng ta vòng cổ trân châu, Linh Nhi là thật tình, lại chỉ có son phấn!”

Trang Tín Xuyên mặt trầm xuống, đẩy nàng ta ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Người đã nghe thấy hết.” Hăn vỗ vỗ quần áo trên người mình, “Đem thực hộp để đây, người trở về đi!” Nói xong xoay người sang chỗ khác.

Linh Nhi khó chịu, tiến lên từng bước, “Thiếu gia, người đã nói với Nhị di thái thái muốn Linh Nhi chưa, Linh Nhi đã là người của thiếu gia, tuổi cũng không còn nhỏ, thiếu gia lại không mở miệng, Nhị di thái thái chỉ sợ sẽ tùy tiện gả Linh Nhi đi!”

“Chuyện này bốn thiếu gia đã có chủ trương!” Trang Tín Xuyên thanh âm lạnh hơn.

Linh Nhi thấy vậy, trong lòng bị kiềm hãm, thốt ra, “Thiếu gia có phải vì Tần Thiên hạ lưu, cho nên bây giờ không thích Linh Nhi nữa!”

Trang Tín Xuyên xoay người, giơ tay tát một cái trên mặt Linh Nhi, “Hạ lưu gì đó, người cũng không ngấm lại thân phận, bất quá chỉ là một tiện tỳ, bốn thiếu gia muốn người thì để mắt đến người, bốn thiếu gia thích ai, không thích ai, người quản được sao? Người ngoan ngoãn câm miệng nghe lời, bốn thiếu gia có lẽ còn có thể cho người trở thành nha hoàn thông phòng, nếu người còn dám chít chít méo mó quản sự bốn thiếu gia, bốn thiếu gia sẽ bán người cho kỹ viện! Muốn nam nhân phải không, nơi đó có rất nhiều nam nhân đó! Nhìn cái gì!” Tiếp theo quát lên một tiếng lớn, “Còn không cúi cho ta!”

Linh Nhi bịt mắt, nước mắt tràn mi, òa khóc chạy ra ngoài.

Trong viện Trang Tín Xuyên hừ lạnh một tiếng, nhắc thực hộp lên, cũng rời khỏi sân.

Mãi cho đến lúc hai người đều đi xa, Tần Thiên mới bước ra.

Hóa ra việc là như vậy, thật đúng là tai bay vạ gió.

Tiếp theo lại cắn răng, thầm hận, đều là do Trang Tín Xuyên khiến ta gặp phải phiền toái!

Xem ra mình về sau phải cẩn thận đến Linh Nhi mới được...

Kế tiếp lại làm việc tại phòng sao trà, Tần Thiên phát hiện, Trang Tín Ngạn tuy rằng không giao tiếp tốt, nhưng vẫn rất cố gắng làm việc. Toàn bộ buổi chiều đều liên tục sao trà, thủ pháp cũng dần dần linh hoạt hơn, người bên ngoài thấy hẳn là một thiếu gia mà ra sức làm việc như vậy, cảm thấy rất ngạc nhiên.

Trang Tín Trung thì hơi ngốc, hẳn lúc trước chưa bao giờ tiếp xúc việc này, nên còn luống cuống tay chân, không chỉ lá trà bị hủy mà còn bị phỏng tay, cũng may bọn hắn luyện tập đều là một ít trà thô không đáng giá lắm, cũng không có tổn thất gì lớn. Mà Trang Tín Xuyên thì tiếp tục chuyển trà.

Mãi cho đến lúc mặt trời lặn xuống núi mới hoàn thành một ngày làm việc.

Ba vị thiếu gia đều có chút mệt mỏi không chịu nổi, đặc biệt là Trang Tín Xuyên, mệt rũ rời, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Trở lại Thanh Tùng viện, đã thấy Thu Lan cùng Thái Hà, Thanh Liễu mấy nhị đẳng nha đầu cùng vài tiểu nha đầu nói chuyện phiếm trong sân, dường như đang nói rất hăng say, thấy thiếu gia cùng Tần Thiên trở về thì vội vàng ngậm miệng.

Đại Nha hoàn Bích Liên gọi người múc nước pha trà.

Thái Hà cùng Thu Lan tiến vào pha trà, vài tiểu nha hoàn đi theo phía sau bưng chậu nước, vài bông.

Đại thiếu gia vào phòng, bởi vì Tần Thiên cũng muốn rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi, cho nên Bích Liên bưng trà đi vào. Lúc này, Thái Hà nhìn Thu Lan bên cạnh liếc mắt một cái, cười nói với Tần Thiên: “Tần Thiên, vừa rồi Thu Lan còn nói thiếu gia nhiều quy củ, lo lắng người vừa tới chiều cổ thiếu gia không tốt!”

Thu Lan mặt lập tức đỏ bừng, nhìn Thái Hà cả giận: “Thái Hà, người... Người sao có thể nói ra!”

Bên cạnh vài tiểu nha hoàn hé miệng cười.

Thái Hà tiếp nhận chậu nước từ tay tiểu nha hoàn đặt lên bàn, cười tủm tỉm nhìn Thu Lan liếc mắt một cái, nói: “Sao không thể nói ra? Người là người hầu hạ thiếu gia trước đó, kinh nghiệm rất phong phú, nói ra, để Tần Thiên hướng người thỉnh giáo một chút, hầu hạ thiếu gia cho tốt a!”

Thái Hà này chính là nha hoàn Tần Thiên nhìn thấy lúc trước đã cùng Thu Lan không coi ai ra gì cãi nhau sau lưng Trang Tín Ngạn, xem ra hai

người bất hòa cũng không phải ngày một ngày hai.

“Ta... Ta chỉ là... Tùy tiện nói thôi...” Thu Lan tối hôm qua mới nếm phải lợi hại của Tần Thiên, biết nàng không dễ chọc, nhưng vì trong lòng buồn giận mới quán không được miệng mình, không nghĩ tới lại biến thành kết quả này, lập tức nàng chột dạ nhìn Tần Thiên, sắc mặt thay phiên nhau trắng rồi đỏ.

Thải Hà nhìn Thu Lan lộ ra gương mặt kích động, hé miệng cười.

Nhìn thần sắc mọi người, Tần Thiên lập tức liền hiểu được là chuyện gì, đại khái Thu Lan bức tức đối với việc mình đoạt vị trí của nàng ta, tâm sinh khó chịu, ở trước mặt người khác oán giận, lỡ miệng, bị Thải Hà bán đứng. Mà Thải Hà muốn khơi mào bất hòa giữa mình và Thu Lan, mượn tay mình trừng trị Thu Lan, để nàng ta hả giận. Nàng ta biết mình hoàn toàn có năng lực này.

Có người tất có phân tranh, những lời này thật đúng là một chữ cũng không sai.

Bất quá nàng cũng không có hứng thú trừng trị người khác, lại càng không vì việc nhỏ không đáng để mắt này mà tranh chấp với người khác. Loại chuyện này hoàn toàn không đáng để dẫn đến lục đục nội bộ.

Đang lúc mọi người chờ xem kịch vui mà Thu Lan cũng hối hận không ngừng, Tần Thiên lại mỉm cười, đi đến trước mặt Thu Lan, nói: “Người nói rất đúng, người hầu hạ thiếu gia đã lâu, ta hẳn nên hướng người thỉnh giáo, về sau ta có chỗ không rõ có thể tới hỏi người không!”

“A?” Đang run sợ trong lòng Thu Lan thực sửng sốt, bên cạnh Thải Hà cùng mấy tiểu nha hoàn cũng lộ ra thần sắc ngoài ý muốn.

Thu Lan nhìn Tần Thiên, không biết nàng là thật tâm hay giả ý.

Tần Thiên cũng lười giải thích, nàng dựa theo tâm ý nói chuyện làm việc, tin hay không tùy nàng ta.

Nàng lại quay đầu lại nhìn Thái Hà liếc mắt một cái, tựa tiểu phi tiểu.

Thái Hà trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác bị nhìn thấu, trong lòng cả kinh, vội cúi đầu xuống.

“Đều đứng ở chỗ này làm cái gì, hầu hạ thiếu gia rửa mặt, rồi cùng tới viện của Đại phu nhân!” Thanh âm Bích Liên bỗng nhiên truyền đến.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, thấy Bích Liên cùng đã đổi cho Trang Tín Ngạn một thân áo choàng màu trắng, hẳn đang đứng ở cửa, cũng không biết đứng đã bao lâu.

Bất quá Trang Tín Ngạn nghe không thấy, mọi người trong lòng cũng không khẩn trương, lập tức xoay người làm việc.

Trang Tín Ngạn thản nhiên nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái

Hầu hạ hoàn Trang Tín Ngạn rửa mặt rửa tay xong, Tần Thiên cùng Hải Phú đi theo Trang Tín Ngạn đến Thanh Âm viện.

Trang Tín Ngạn cùng Đại phu nhân dùng cơm chiều, hai mẫu tử lại đóng cửa phòng trao đổi một hồi. Lúc chuẩn bị đi, Đại phu nhân lại gọi Tần Thiên vào, hỏi tình huống một ngày nay của Đại thiếu gia, Tần Thiên cũng nhất nhất trả lời.

“Phu nhân, có điều này nô tỳ không biết có nên nói hay không!” Tần Thiên nhìn thoáng qua Trang Tín Ngạn ngồi bên cạnh, vẻ mặt do dự nói với Đại phu nhân.

Đại phu nhân giật mình, buông chén trà xuống, “Chuyện gì, người nói đi.”

Lúc này, Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn ngồi cùng một chỗ, ở giữa là chiếc bàn có khắc hoa văn cúc mai.

Trang Tín Ngạn thấy thế, cũng nhìn Tần Thiên, thấy đôi mắt đen láy vòng vo chuyển, hai má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, bộ dáng tinh linh, trong lòng tức khắc dâng lên dự cảm bất hảo.

Hắn mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Tần Thiên.

Tần Thiên tuy rằng cảm giác được ánh mắt hắn, lại không để ý tới, nàng tiến lên từng bước đi đến bên cạnh Đại phu nhân, hơi hạ thấp lưng, ở bên tai bà nhẹ nhàng nói: “Đại phu nhân, hôm qua Đại thiếu gia đi tiểu đêm tới 8, 9 lần... Hồi trước ở nhà Đại bá, có người hàng xóm cũng bị như vậy, cả đêm đi tiểu rất nhiều lần, ban đầu cũng không chú ý, sau đó thỉnh đại phu khám mới biết được thận có vấn đề...”

Đại phu nhân ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn nàng, Tần Thiên vội vàng khẩn trương nói: “Phu nhân, ta cũng không có ý rửa tiểu gia, ta chỉ cảm thấy tiểu gia đi tiểu đêm nhiều quá, lo lắng có vấn đề gì...” Nói xong vẻ mặt chân thành nhìn Đại phu nhân.

Chê cười, nàng ban ngày mệt như vậy rồi, buổi tối lại bị hắn chinh, nàng sống sao nổi? Chịu thiệt một lần là được rồi, nhưng không có đạo lý chịu đựng mãi, nàng cũng không phải kẻ ngược cuồng!

Hiện tại nàng cũng không có nửa điểm oán giận, chỉ thật sự “Lo lắng” cho thân thể của chủ tử, đây không phải việc của một nha hoàn sao?

Bây giờ Đại phu nhân biết, xem hắn còn có dám làm vậy nữa hay không!

Đại phu nhân trong lòng cả kinh, tức khắc quay đầu nhìn về phía con, Trang Tín Ngạn tất nhiên thấy lời Tần Thiên nói, không muốn mẫu thân lo lắng, vội vàng khẽ lắc đầu phủ nhận.

Đồng thời, một cảm giác ức nghẹn xâm nhập vào đại não, làm cho hân nhin không được khí huyết bốc lên.

Nàng dám nói hân thận không tốt? Tuy rằng chưa thành thân, nhưng đọc nhiều sách vở hân vẫn hiểu được thận không tốt đối với một người nam nhân mà nói có ý nghĩa gì. Nàng dám nghĩ hân như vậy, còn nói trước mặt mẫu thân...

Thật sự là... Đáng giận!

Nhưng có thể làm thế nào, trách cũng trách không được, bởi vì nàng có ý tốt.

Trang Tín Ngạn tay đặt ở trên đùi nắm chặt rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, chỉ cảm thấy nghẹn khuất trước nay chưa bao giờ có, hân phải đem hết toàn lực mới miễn cưỡng có thể duy trì vẻ ngoài bình tĩnh.

Đại phu nhân nhìn con mặt xanh mét, lại nhìn Tần Thiên đang hé miệng cười, bỗng nhiên hiểu được là chuyện gì xảy ra, bà nghĩ nghĩ, nhin không được cười rộ lên.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 68: Tâm loạn như ma

Mãi cho đến lúc Trang Tín Ngạn và Tần Thiên đều đã đi khỏi, Đại phu nhân vẫn còn cười.

Nguyệt Nương một bên tháo trang sức cho Đại phu nhân, một bên trêu ghẹo bà: “Phu nhân, Đại thiếu gia bị người ta nói thậm không tốt, người còn có thể cười vui vẻ như vậy a!”

Đại phu nhân miễn cưỡng ngừng cười, ho khan vài tiếng, “Người không nhìn thấy sắc mặt vừa rồi của Tín Ngạn? Thật sự rất thú vị.”

Nguyệt Nương ngừng tay, tinh tế suy nghĩ, cũng cười rộ lên, “Đúng vậy, đã lâu không thấy bộ dáng đó của Đại thiếu gia.”

Đại phu nhân thở dài, “Tín Ngạn mặc dù có chỗ thiếu hụt, nhưng lúc nhỏ vẫn rất thích tiếp xúc với người khác, nhưng tuổi càng lớn kiến thức càng nhiều, tính tình lại càng lạnh lùng, đặc biệt năm 15 tuổi xảy ra chuyện kia, khiến cho nó không muốn tiếp xúc với người khác nữa, mấy năm qua, người có từng thấy qua nó đối với người bên ngoài lộ ra chút cảm xúc nào không? Dường như không người nào có thể làm cho nó vui vẻ, cũng không người nào có thể làm cho nó tức giận, có đôi khi nhìn bộ dáng nó trong treo lạnh lùng, ta thực rất đau lòng.”

Nguyệt Nương cũng thở dài một tiếng.

“Nhưng hôm nay, Tần Thiên đơn giản chỉ nói mấy câu đã có thể làm cho nó tức giận, người cũng biết điều này ý chỉ cái gì?” Đại phu nhân nhớ tới, lại cười rộ lên.

Nguyệt Nương nghĩ nghĩ, cũng cười, “Có phải ý nói Đại thiếu gia đã bắt đầu chú ý Tần Thiên?”

Đại phu nhân nhìn gương đồng, tay tháo trâm hoa mai xuống, chỉ cười không nói.

Bên này, Tần Thiên cùng Hải Phú theo Trang Tín Ngạn trở lại Thanh Tùng viện.

Vào cửa, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên xoay người lại, lạnh lùng như hàn băng nhìn chăm chăm Tần Thiên, hẳn tuy rằng vẫn duy trì bình tĩnh, nhưng không cách nào che giấu được lửa giận trong mắt.

Tần Thiên biết rõ là chuyện gì, lại giả ngu giả ngốc, nàng mở to hai mắt nhìn hẳn, ánh mắt chớp chớp, vẻ mặt vô tội, như hỏi: “Có chuyện gì a?”

Hắn càng tức giận, nàng càng ra vẻ vô tội, thậm chí còn lộ ra mỉm cười ngọt ngào đáng yêu, khiến Trang Tín Ngạn tức giận đến mức nửa ngày cũng không thể bình hòa tinh thần.

Hắn xoay người, oán hận vào phòng, Tần Thiên ở phía sau nhìn bóng dáng hẳn, trong lòng vui thích!

Cuối cùng nói thầm trong lòng, hừ, xem hẳn về sau còn có dám chinh nàng nữa không! Nàng tuy rằng chỉ là nha hoàn, nhưng cũng không phải kẻ để hẳn đùa vui!

Tiếp đó, Hải Phú hầu hạ hẳn tắm rửa, Tần Thiên giúp hẳn trải giường, lại hỏi Bích Liên mượn giấy bút, chờ Trang Tín Ngạn đi ra, liền nhờ Hải Phú viết, “Tóc chưa khô mà ngủ sẽ bị đau đầu.” Sau đó đưa cho Trang Tín Ngạn xem.

Trang Tín Ngạn nhận lấy nhìn thoáng qua, bỗng nhiên hiểu ra, chẳng lẽ tối hôm qua nàng là ý tứ này?

Nhìn không được ngẩng đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái.

Tần Thiên lại nhờ Hải Phú viết xuống: “Thiếu gia có thể xem sách, chờ tóc khô hẵng đi ngủ, cũng không mất bao lâu.”

Tuy rằng biết bản thân trách lầm nàng, nhưng sắc mặt Trang Tín Ngạn vẫn lãnh trầm, hắn không có thói quen biểu đạt ý mình, cũng không biết bản thân có cần phải làm vậy hay không. Hắn lãnh nghiêm mặt, không để ý đến nàng, nhưng cũng không đi ngủ ngay, hắn lấy ra một quyển sách ở đầu giường, ngồi xuống bên cạnh bàn, nương theo ánh sáng ngọn đèn đọc sách.

Hải Phú thấy vậy, nói với Tần Thiên một hai câu, rồi đi ra ngoài.

Tần Thiên đi đến bên cạnh bàn, đem ngọn đèn thấp sáng một chút, lại lấy thêm một kiện áo khoác, phủ lên trên người Trang Tín Ngạn.

Tuy rằng không thích hắn lắm, nhưng mà có chức trách, vẫn nên làm việc cần làm a.

Trang Tín Ngạn được nàng khoác áo, nhưng sắc mặt cũng không bởi vậy mà trở nên hòa nhã.

Tần Thiên cũng không thêm để ý, xoay người ra khỏi phòng.

Trang Tín Ngạn xem sách một lúc, thấy Tần Thiên còn chưa vào phòng, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái.

Nha đầu này, lại ở đâu giờ trò quỷ đây?

Nghĩ vậy, hắn buông sách xuống, nhẹ tay nhẹ chân mở cửa, bỗng nhiên lại cảm thấy chính mình thực buồn cười

Đây hình như là sân viện của hắn, hắn hình như là chủ tử mà, làm sao hắn phải rón ra rón rén chứ...

Nghĩ vậy, hắn lại thẳng người, tăng thêm cước bộ, rồi bước ra ngoài.

Trên bàn tròn ngoài đại sảnh đốt một ngọn đèn, trên bàn bày đầy giấy Tuyên Thành, Tần Thiên ngồi ở bên cạnh bàn, tay cầm bút lông đang viết gì đó.

Trang Tín Ngạn làm bộ như phải đi tịnh phòng, thời điểm đi ngang qua bàn dùng khước mắt liếc một cái, thấy nàng cầm một quyển sách bắt chước nét chữ trong đó thực dụng tâm tập viết.

Trang Tín Ngạn trong lòng buồn bực, nàng không phải không biết chữ sao? Lúc này, nàng còn tập viết cái gì?

Muốn tới xem thử, nhưng lại cảm thấy quá mức để ý chuyện này thực không có mặt mũi. Nàng chỉ là một nha đầu, dựa vào cái gì khiến mình chú ý?

Nghĩ vậy liền nhin xuống lòng hiếu kỳ, chậm rãi đi qua, tiến vào tịnh phòng, đầu cũng không quay lại.

Nhưng trong lòng nôn nóng tựa như bị mèo cào, hắn cũng không biết bản thân vì sao lại kỳ quái như vậy, chỉ cảm thấy nha đầu này làm việc luôn khiến hắn xuất ý hồ liêu, khó có thể cân nhắc, khó có thể nắm giữ.

Đi tiểu xong, thấy Tần Thiên vẫn còn đang tập viết.

Trang Tín Ngạn rất muốn không để ý, nhưng ánh mắt lại nhin không được liếc nhìn qua. Vừa vặn Tần Thiên cũng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, một đôi mắt đen lúng liếng được ngọn đèn chiếu rọi lưu chuyển ónh quang, vô cùng động lòng người.

Trang Tín Ngạn bất tri bất giác dừng bước, thấy nàng đã phát hiện mình, đơn giản đi qua.

Trên giấy tất cả đều là chữ viết, mặc dù không tính là xinh đẹp, nhưng cũng miễn cưỡng coi như tinh tế. Câu chữ trên cùng là xuất từ Kinh Thi.

“Quan quan sư cưu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...”

Hắn nhíu mày, câu này rõ ràng là biểu đạt tình ý nam nữ, nàng viết câu này để làm gì?

Lòng đầy nghi hoặc, nhịn không được rút bút trong tay nàng ra, Tần Thiên nhất thời không để ý, ngòi bút lướt qua lòng bàn tay nàng, lưu lại một vết mực lớn.

“Ai nha, thật là, mỗi lần đều đã man như vậy!” Tần Thiên nhịn không được oán giận, đứng dậy chạy đến tịnh phòng rửa tay (“đã man” =)))

Đã man? Trang Tín Ngạn cắn răng, nhịn xuống tức giận.

Tần Thiên rửa tay đi ra, thấy Trang Tín Ngạn viết xuống trên giấy nói, “Người viết câu này để làm gì?”

Chữ viết của hắn tinh tế tuyển tú, mà chữ của nàng so với hắn, lập tức biến thành chữ của tiểu hài tử vừa học viết chữ, ngây thơ buồn cười như vậy.

Tần Thiên chu miệng, Trang Tín Ngạn theo thói quen nhìn lên miệng nàng, đã thấy môi của nàng được ngọn đèn chiếu rọi đỏ au, giống như một đóa hoa mềm mại, làm cho hắn bất tri bất giác thất thần.

“Còn không phải vì muốn cùng người trao đổi, ta nếu là nha hoàn của người, không thể mỗi lần đều dựa vào Hải Phú để nói chuyện với người được...”

Nàng một bên lẩm bẩm, một bên viết xuống mấy câu chữ đơn giản: “Ta đang tập viết chữ, về sau cho dù Hải Phú không ở đây, cũng có thể giúp thiếu gia hiểu biết ý tứ của ta.”

Chữ phồn thể nàng chỉ biết nhận thức chứ không biết viết, dù thế nào cũng phải cố gắng luyện viết thật tốt, cho dù không phải vì cùng hãn trao đổi, có thể viết chữ đối với mình vẫn có lợi.

Trang Tín Ngạn giật mình, ngẩng đầu nhìn nàng, ngọn đèn phủ lên lông mi nàng đang buông xuống một tầng viền vàng, khuôn mặt phấn nộn ánh hồng nhuận, như có thể chảy ra nước vậy, nàng như vậy, rất thuận mắt...

Hãn nhìn nhìn, trong lòng có một cảm giác không nói nên lời.

Dường như, chưa từng có người nào vì trao đổi với hãn mà tập viết chữ, cho dù là Hải Phú, cũng là do mẫu thân an bài.

Nàng thật tâm làm như vậy, hay là cố ý lấy lòng hãn? Bởi vì hiện tại Tín Xuyên thất thế, cho nên mới hướng về phía mình?

Nhất thời tâm loạn như ma, cảm thấy mọi việc thực không rõ ràng.

Hãn buông bút, xoay người đi vào phòng. Nhưng khi đến trước cửa phòng lại nhịn không được quay đầu lại, đã thấy nàng vẫn đang hết sức chuyên chú viết, ngọn đèn chiếu lên bóng dáng của nàng phá lệ nhu hòa.

Tần Thiên luyện viết chữ một canh giờ, thật sự mỏi mệt, mới thu thập một chút, trở về phòng ngủ.

Đêm đó, Trang Tín Ngạn không đi tiểu đêm lần nào, Tần Thiên ngủ thẳng cánh, vô cùng thoải mái, khiến nàng có cảm giác toàn thẳng thỏa mãn!

Trang Tín Ngạn nằm ở trên giường, xuyên thấu màn trướng, nhìn bóng dáng nàng mông mông lung lung, hẳn cảm thấy bộ dáng nàng duỗi người, càng giống đại hoàng miêu mà Hải Phú nuôi, yếu ớt, nhỏ bé ... Trang Tín Ngạn kéo kéo khoe miệng, tràn ra mỉm cười.

Mấy ngày kế tiếp, Trang Tín Ngạn đều cố gắng học sao trà, chỉ mất vài ngày cũng đã làm khá tốt. Trang Tín Trung cũng chậm rãi đi vào quỹ đạo, mà Trang Tín Xuyên sau khi đã nhận hết tra tấn, rốt cục thoát ly khổ ải, đi tới phòng sao trà cùng mọi người học tập, tất nhiên là luống cuống, bộ dáng thê thảm, gây ra không ít chê cười.

Trang Tín Xuyên mỗi lần về nhà liền tố khổ, hôm nay, hẳn giơ ra hai tay nổi đầy bọt nước oán giận nói với mẫu thân: “Nương, người nhìn xem, đây không phải tay của thiếu gia Trang phủ, chỉ sợ tay này so với dân đen còn thê thảm hơn, con rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa rồi...” Hẳn phiền chán nói: “Từ ngày mai con không tới Trà Hành nữa!”

Lưu Bích Quân đau lòng trượng phu, vội vàng gọi người lấy thuốc mỡ bôi cho hẳn.

“Ca, huynh không thể nhẫn cũng phải cố mà nhẫn nhịn!” Trang Minh Hỉ đi tới ngồi trước mặt huynh trưởng, nhìn hẳn nói: “Hiện tại mặc kệ là người của Trà Hành, hay là dòng họ, đều cho rằng ca ca không có năng lực chủ trì Trà Hành, cho nên muốn ca ca mất nhẫn nại, do đó, ca ca càng phải khẳng định bản thân, thể hiện năng lực cho mọi người thấy, như vậy lần sau nếu có cơ hội đoạt quyền, cơ hội thành công mới lớn hơn một chút!”

Lúc này, Lưu Bích Quân bôi thuốc cho Trang Tín Xuyên không cẩn thận, móng tay làm vỡ bọt nước, máu loãng chảy ra, đau đến mức khiến Trang Tín Xuyên nhe răng trợn mắt.

“Nương, người nhìn xem, con không phải không muốn nhẫn nại, những gì nên làm con vẫn cố gắng làm, hơn nữa làm ở phòng chế trà quý quái kia

thì có thể lộ ra năng lực gì chứ? Đại nương rõ ràng cố ý ngăn cản con!”

Nhị di thái thái nhìn con bộ dạng này, đau lòng không thôi, nàng nghĩ nghĩ, liền có quyết định, “Xem ra lần này lại phải nhờ dưỡng con hỗ trợ!”

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu nhìn hướng mẫu thân, nghi hoặc: “Chuyện bên trong Trà Hành, dưỡng có năng lực quản sao?”

“Con đã quên, hiện tại là khi nào?” Nhị di thái thái liếc nhìn nữ nhi, khóe miệng mỉm cười, bộ dáng đã định liệu trước mọi việc.

Trang Minh Hỉ tâm niệm thay đổi thật nhanh, cũng cười: “Đúng vậy, là thời điểm Trà Hành nói chuyện với quan phủ về việc vận chuyển trà!”

“Đúng, đúng, vận chuyển trà nằm trong tay dưỡng!” Trang Tín Xuyên kích động nắm chặt tay, kết quả đụng tới miệng vết thương, tru lên đau đớn.

“Thiên thời địa lợi nhân hoà, chúng ta chiếm hai thứ, chỉ đợi thiên thời vừa đến, vị trí đương gia chắc chắn sẽ thuộc về chúng ta!”

Nhị di thái thái vỗ vỗ con, mím môi, nặng nề mà thở ra một hơi.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 69: Tái khởi phong ba

Trà Hành,

Từ chương quỹ hùng hổ đi vào phòng của Đại phu nhân.

Rất nhanh đã tới tiết Trung thu, Đại phu nhân đang cùng Giang quản sự thương thảo về vấn đề quà tặng chúc tết cho quan viên và tiền thưởng cho các công nhân làm việc trong Trà Hành.

Thấy Từ chương quỹ vẻ mặt khẩn trương, Đại phu nhân trong lòng rung mình, bảo Giang quản sự lui xuống, lại sai Nguyệt Nương châm trà dọn chỗ.

“Không phải ta bảo người đi đến chỗ Hồ đại nhân thương nghị vấn đề vận chuyển trà năm tới sao? Đã xảy ra chuyện gì.” Đợi Từ chương quỹ ngồi xuống, Đại phu nhân liền hỏi.

Từ chương quỹ lau mồ hôi trên trán, rồi mới nói: “Phu nhân, ta đi gặp Hồ đại nhân, nhưng Hồ đại nhân vừa thấy ta đã mở miệng nói, chuyện vận chuyển trà hẳn chỉ muốn thương nghị với Nhị thiếu gia! Nói xong sai người đuổi ta ra ngoài.”

“Chỉ thương nghị với Tín Xuyên?” Đại phu nhân giận tái mặt, tay phải vỗ mạnh vào tay vịn ghế, xem ra, bọn họ vẫn không chịu hết hy vọng.

Đại phu nhân hướng về Từ chương quỹ vẫy tay, nói: “Người đi xuống trước đi.”

“Vâng.” Từ chương quỹ lo lắng lui xuống.

“Phu nhân, Hồ đại nhân đây là ý gì?” Nguyệt Nương khó hiểu.

Đại phu nhân trầm giọng nói, “Bọn họ không cam lòng ta xử trí Tín Xuyên như vậy, đang ép ta một lần nữa để Tín Xuyên cầm quyền. Cũng muốn nói cho ta biết, nói cho mọi người biết, địa vị của bọn họ ở Trang phủ là vô cùng trọng yếu!”

Nguyệt Nương ý thức được sự tình nghiêm trọng, trong lòng có chút hoảng: “Phu nhân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Vạn nhất để bọn họ thực hiện được, chẳng phải lại cho bọn họ cơ hội? Nếu về sau bọn họ luôn dùng điều này đến kiểm chế, chúng ta sẽ càng khó tránh né!”

Đại phu nhân trong lòng cũng có chút lo lắng, nếu Tín Xuyên quả thật có năng lực chấp chương Trà Hành, bọn họ có Hồ đại nhân làm chỗ dựa giống như hổ thêm cánh, đối với Trà Hành mà nói là chuyện tốt, nhưng vấn đề là, Tín Xuyên làm người không tốt, tâm thuật bất chính, duy lợi, trước để hấn trở thành quân sự, đã gây ra chuyện lớn như vậy, nếu thật sự để hấn chấp chương Trà Hành, Trà Hành nhất định sẽ bị hủy ở trong tay hấn!

Tuy nhiên Hồ đại nhân cùng bọn họ gắn bó tương quan. Vận chuyển trà đối với Trà Hành mà nói giống như mạch máu trong cơ thể, không vận chuyển trà được, lá trà cũng không thể được bán ra khắp nơi, Trà Hành cũng tương đương bị hủy, khó khăn này thật không dễ vượt qua.

Đại phu nhân cau mày trầm ngâm một lúc lâu, sau đó phân phó Nguyệt Nương, “Nguyệt Nương, người cùng ta tới tri phủ nha môn một chuyến, lặng lẽ, đừng để lộ ra.”

Tri phủ nha môn.

Đại phu nhân ngồi kiệu nhỏ từ cửa hông nha môn tiến vào.

Phía trước nha môn là đại đường, phía sau là nơi ở của Tri phủ đại nhân.

Đại phu nhân hạ kiệu trong sân, được hạ nhân dẫn tới đại sảnh, chỉ chốc lát, tri phủ Vương đại nhân cùng phu nhân Hoàng thị đi ra tiếp đón.

Vương đại nhân đã hơn sáu mươi tuổi, Hoàng thị đại khái hơn năm mươi tuổi, hai người đều đang mặc y phục thường ngày. Bởi vì Đại phu nhân cùng Hoàng thị có chút giao tình, cho nên Vương đại nhân cũng rất chiều cố Đại phu nhân. Nhưng rốt cuộc cũng không giống Hồ đại nhân cùng Lý Tú Mai có quan hệ thân thích, mà Vương đại nhân năm đó cũng không có dã tâm như Hồ đại nhân, cho nên Vương đại nhân không có khả năng giống Hồ đại nhân bảo hộ được Đại phu nhân nhiều như vậy.

Đại phu nhân hướng hai người hành lễ.

Hoàng thị vội vàng nói: “Hoa Anh, không cần đa lễ.” Lại lôi kéo nàng ngồi xuống ghế, cẩn thận đánh giá sắc mặt của nàng, nói “Hoa Anh, vì sao vẻ mặt ưu sầu?”

Đại phu nhân nhìn hai người đem sự tình ngọn nguồn nói ra.

“Đại nhân, vận chuyển trà đối với Trà Hành chúng ta có bao nhiêu trọng yếu ngài hẳn biết rõ, nhưng Hồ đại nhân này rõ ràng luôn can thiệp vào việc nội vụ của Trà Hành chúng ta, quả thật không thích hợp cho lắm. Hơn nữa, Tín Xuyên lúc trước làm ra chuyện gì ngài cũng rõ ràng, đứa nhỏ này tuyệt đối không thích hợp trở thành chủ quản Trà Hành, Thịnh Thế chúng ta là Trà Hành lớn nhất tại Dương Thành, hàng năm nộp thuế mấy vạn lượng bạc, mặc kệ như thế nào cũng là thương nhân số một số hai vì triều đình quyên ngân lượng, Trà Hành chúng ta nếu khó giữ được, đối với bản thành, đối với triều đình mà nói, lúc đó chẳng phải càng tổn thất sao?” Đại phu nhân tình chân thiết ý khẩn cầu, “Thịnh đại nhân vì dân phụ làm chủ!”

Vương đại nhân yên lặng nghe xong, mặt lộ vẻ ngượng nghịu, “Đại phu nhân, không phải bản quan không giúp người, kì thực...” Vương đại nhân cùng Hoàng thị liếc mắt nhìn nhau, Hoàng thị thở dài, nói tiếp: “Hoa Anh, lão gia nhà ta tuổi tác đã cao, muốn cáo lão hồi hương.”

Đại phu nhân tâm trầm xuống, nhìn về phía Vương đại nhân, “Đại nhân từng nói qua, tuổi già chí chưa già, chí ở ngàn dặm, sao lại bỗng nhiên cáo lão hồi hương?”

Vương đại nhân vuốt vuốt chòm râu hoa râm, thở dài, đứng dậy, “Sau khi thái tử bị phế, khắp nơi thế lực rục rịch, tranh đấu gay gắt, thậm chí lan đến các địa phương xung quanh, bản quan đã già, không muốn bị cuốn vào trong thị phi này, thăm nghĩ hồi hương gieo trồng nuôi cá, an hưởng lúc tuổi già.”

Nghe xong lời này, Đại phu nhân tạm thời áp chế phiền não, thật tình thật lòng nói: “Giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, vị chi biết cơ, đại nhân là người đại trí tuệ, dân phụ chúc đại nhân thuận buồm xuôi gió, một ít việc nhỏ vụn vặt của dân phụ đã quấy nhiễu đại nhân.”

Có lẽ lời này của Đại phu nhân đã đá động đến Vương đại nhân, Vương đại nhân xoay người nhìn Đại phu nhân cười nói: “Đại phu nhân là nữ tử bản quan bội phục cũng như thưởng thức, bản quan có chuyện tiết lộ cho phu nhân biết, cũng giúp phu nhân có sự chuẩn bị.”

“Chuyện gì?”

Vương đại nhân vỗ tay sau lưng, đi qua đi lại trong sảnh, chậm rãi nói: “Bản quan thu được tin tức, Hồ đại nhân đã nói chuyện với Tổng đốc đại nhân, Tổng đốc đại nhân đã thượng tấu lên trên để Hồ đại nhân tiếp nhận vị trí của bản quan.”

Đại phu nhân kinh hãi đứng lên: “Đại nhân ý nói, chờ đại nhân lui xuống, tiếp nhận sẽ là Hồ đại nhân?”

“Không sai...” Vương đại nhân dừng lại cước bộ, nhìn về phía Đại phu nhân, “Cho nên bản quan cho rằng Đại phu nhân tạm thời không nên chống chọi với Hồ đại nhân, không ngại lui một bước. Một khi xé rách da mặt, chỉ sợ Đại phu nhân ngày sau càng thêm khổ sở.”

Đại phu nhân ngã ngồi xuống ghế, trong lòng lạnh lẽo.

Lan Hoa viện.

Trang Tín Xuyên tựa vào tháp quý phi, Lưu Bích Quân ngồi ở một bên tay cầm một mâm bồ đào, một quả rồi lại một quả đút vào miệng hẳn, bên cạnh còn có một nha đầu khác, đang xoa bóp chân cho hẳn.

Trang Tín Xuyên nghiêng thân mình, hưởng thụ hầu hạ của thê tử và nha hoàn, thoải mái mắt lim dim.

Lưu Bích Quân ngón tay chỉ chỉ ở trên mặt hẳn, cười duyên nói: “Phu quân, bồ đào ngọt hay không ngọt?”

Trang Tín Xuyên cầm tay nàng đặt ở bên môi hôn một cái, cười nói: “Ngọt, bồ đào ngọt, người càng ngọt hơn.” Nói xong, cũng không quản còn có nha hoàn ở đây, liền đem Lưu Bích Quân nằm xuống tháp, đặt ở dưới thân, một phen xoa nắn.

Lưu Bích Quân thở gấp liên tục, “Phu quân, còn có người ở đây...”

Trang Tín Xuyên cười nói: “Sợ cái gì, người nàng mang đến, về sau còn không phải của ta, vừa vặn để các nàng học tập, về sau cũng biết nên hầu hạ ta như thế nào”.

Nha hoàn bên dưới xấu hổ cúi đầu, vẻ mặt xuân sắc.

Lưu Bích Quân hơi giận, Trang Tín Xuyên lại hôn miệng nàng một cái, sắc sắc nói: “Bất quá gia trong lòng hiểu rõ, thứ nhất đương nhiên là nương tử của ta, nàng nhìn xem, có ai có thể giống nương tử của ta hoa dung nguyệt mạo như vậy? Ta hiện tại thăm nghĩ đến nàng rồi, những người khác ta đều không muốn chạm vào?”

Lưu Bích Quân lúc này mới nở nụ cười, “Coi như chàng thành thật. Nếu không, ta cũng sẽ không lấy từ nhà mẹ đẻ mấy đồng bạc lớn chuyển tới nơi này!”

Trang Tín Xuyên tươi cười ngừng động, lại khôi phục nguyên trạng, “Biết nương tử tốt mà, ta sẽ thương người báo đáp người, ” nói xong tựa đầu cúi xuống ngực nàng ta, phát ra thanh âm chặc chặc.

Lưu Bích Quân ngẩng đầu lên, cười duyên, thở hào hển, bên cạnh nha hoàn xấu hổ đến mức cúi gằm mặt xuống.

Đúng lúc này, bên ngoài có người thông truyền: “Nhị di thái thái cùng Tứ tiểu thư đến.”

“Mất hứng!” Trang Tín Xuyên ngẩng đầu lên, Lưu Bích Quân vội vàng đứng dậy sửa sang lại quần áo.

Nhị di thái thái cùng Trang Minh Hỉ tiến vào, nhìn thấy Trang Tín Xuyên cò lơ phất phơ, mà Lưu Bích Quân quần áo không chỉnh tề, tóc tai hỗn độn, vẻ mặt đỏ bừng.

Hai người làm sao không rõ chuyện gì vừa xảy ra, Nhị di thái thái lập tức nhíu mày, nếu đổi lại là người khác, Nhị di thái thái nhất định sẽ chỉ trích nàng ta ban ngày ban mặt quyến rũ Tín Xuyên, phá hư thân thể hãn, nhưng với Lưu Bích Quân, Nhị di thái thái cũng khó nói, đành phải đem bất mãn nuốt vào trong bụng. Ai bảo bọn hãn còn có rất nhiều chỗ cần dựa vào nhà mẹ đẻ của nàng ta chứ?

Trang Minh Hỉ cười đi lên gọi một tiếng: “Nhị ca, nhị tẩu.”

Lưu Bích Quân ngượng ngùng, cúi đầu mặt đỏ hồng nói câu: “Nường cùng muội muội trước ngồi chơi, ta đi sai nha hoàn đem điểm tâm lại đây.” Nói xong che mặt rồi đi ra ngoài.

Linh Nhi đi theo phía sau Nhị di thái thái, nhìn bóng dáng nàng ta, lòng sinh đổ kỵ. Tiếp theo lại quay đầu nhìn về phía Trang Tín Xuyên, thấy hắc nhìn cũng không thèm nhìn mình, trong lòng vô hạn oán niệm.

Nhị di thái thái tới ngồi xuống thấp, nói: “Hôm nay sao không đến Trà Hành?”

“Đã có dượng làm chủ, con cần gì đi Trà Hành chịu khổ?” Trang Tín Xuyên cầm lấy Bồ Đào ở bên cạnh lên, ném vào trong miệng.

“Cũng đúng...” Nhị di thái thái gật đầu, tiếp theo lại cầm lấy tay hắc nhìn nhìn, đau lòng nói: “Con cũng nên tĩnh dưỡng một chút, phụ nhân rắn rết kia, đã vậy còn ép buộc con quá mức.”

“Chuyện vận chuyển trà, không sợ Đại nương không thỏa hiệp, chỉ cần Đại nương lên tiếng, chúng ta có thể nhân cơ hội thừa thắng xông lên.” Trang Minh Hỉ cười một bên ngồi xuống cạnh bàn tròn khắc hoa văn hải đường, nghĩ nghĩ lại nói: “Còn phải sai người tới báo cho dòng họ biết được việc này, để bọn họ biết lợi hại của chúng ta, sẽ không che chở Đại nương!”

Nhị di thái thái cảm thấy có lý, vội vàng kêu tâm phúc đi làm việc này.

Lúc này Trang Tín Xuyên đứng lên nói: “Cần gì phiền toái như vậy, không bằng nhân cơ hội này bức Đại nương giao ra vị trí đương gia!”

Trang Minh Hỉ xem xét liếc mắt nhìn Đại ca, nói: “Nào có đơn giản như vậy, nay Đại nương có dòng họ làm chỗ dựa, Nhị ca ở Trà Hành địa vị

không vững, lúc này xé rách mặt, chúng ta sẽ giống như lần trước, chiếm không được tiện nghi. Trước tiên ở Trà Hành giữ lấy địa vị, thu mua lòng người, biểu hiện chút năng lực, lại nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề thừa kế mới có thể trở thành đối thủ của người khác...”

Nói tới đây, Trang Minh Hỉ chậm rãi cười, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Hơn nữa với thực lực của dưỡng, vị trí đương gia đương nhiên là vật trong lòng bàn tay!”

Trang Minh Hỉ đứng lên, đi đến bên cạnh Trang Tín Xuyên, cười cười, nhẹ giọng nói: “Đại ca, lần trước chúng ta nóng vội, cho nên thất bại thảm hại, lúc này đây chúng ta nhất định phải rút kinh nghiệm, sắp đặt chu đáo rồi sau đó mới hành động”.

Trang Tín Xuyên quay đầu nhìn muội muội, thở dài: “Đáng tiếc muội muội thân là nữ nhi.”

Trang Minh Hỉ nhú mày cười nói: “Muội muội nhất định toàn lực tương trợ ca ca! Ca ca sự thành ngày sau đừng quên muội muội là được rồi.”

“Muội là bào muội của ta, ca ca dù thế nào cũng đều không quên muội muội tốt với ta.” Trang Tín Xuyên cười nói.

Nhị di thái thái ở bên cạnh nhìn hai đứa con của mình tương thân tương ái, trong lòng vô hạn thỏa mãn.

“Vậy hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?” Nhị di thái thái nhìn về phía nữ nhi. Đối với nữ nhi thông minh, Nhị di thái thái cũng cảm thấy không bằng, không khỏi đặc ý, vì nàng thỉnh phu tử dạy đọc sách tập viết quả nhiên là lựa chọn chính xác.

Trang Minh Hỉ trong suốt cười: “Hiện tại chúng ta cái gì cũng đều không cần làm, bởi vì sốt ruột không phải là chúng ta.”

Một bên Linh Nhi thấy Nhị thiếu gia lại có hi vọng trở thành đương gia, trong lòng kích động không thôi, bản thân nếu trở thành thiếp thất của hắn, tuy rằng không thể so với chính thất uy phong, nhưng cả đời vinh hoa phú quý cũng hưởng không hết.

Đang nghĩ tới, lại nghe thấy Trang Tín Xuyên nói: “Không biết có thể nhân cơ hội này nói với Đại nương con muốn nha đầu kia hay không?”

Linh Nhi tâm trầm xuống, không khỏi cúi đầu, trong ánh mắt lộ ra ghen ghét.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 70: Hư quyền

Đêm đó, Đại phu nhân lẫn qua lộn lại ngủ không được. Tin tức Hồ tri châu sắp trở thành Hồ Tri phủ khiến bà tâm phiền ý loạn. Trở thành tri phủ trong tay quyền lực lớn hơn nữa, đối với bọn họ cản trở cũng càng nhiều, vị trí đương gia trong tương lai thật sự có thể do bà định đoạt sao?

Ngực từng đợt khó chịu, Đại phu nhân đứng dậy.

Bởi vì Nguyệt Nương có gia đình, cho nên buổi tối trực đêm là Lam Sơn. Lam Sơn nghe thấy động tĩnh, đứng lên, châm đèn thân thiết nói: “Phu nhân, ngủ không được sao? Có muốn uống nước không?”

Đại phu nhân lắc đầu, có chút mệt mỏi nói: “Ta không sao, ta tự làm được, người đi vào sương phòng bên cạnh ngủ đi.”

Lam Sơn nghe lệnh, đứng dậy mặc quần áo đi ra ngoài.

Lam Sơn đi rồi, Đại phu nhân thối tắt ngọn nến trên đầu giường, biến mất trong bóng đêm.

Bà nhìn bóng cây lay động qua cửa sổ, trong lòng suy nghĩ.

Sau vụ trà giả, có phải bà nên quyết tâm ngoan tuyệt giao Tín Xuyên cho quan phủ? Có lẽ hôm nay sẽ không phiền lòng như vậy.

Nhưng lập tức lại lắc đầu, vô dụng, có Hồ đại nhân, Tín Xuyên nhất định bình an trở về, mà Tín Trung khẳng định sẽ trở thành người chịu tội thay.

Bọn họ vì tranh đoạt địa vị đương gia, bởi vì xé rách da mặt, làm đến đường cùng, sẽ càng không chút nào cố kỵ.

Trận tranh đoạt này căn bản không thể tránh khỏi.

Đại phu nhân phiền lòng, xuống giường, đi tới bức họa của Trang lão gia.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu sáng lên gương mặt anh tuấn của Trang lão gia trong bức họa.

Đại phu nhân ngẩng đầu nhìn, nhẹ giọng nói: “Lão gia, người cũng biết Hoa Anh có rất nhiều gánh nặng? Nhưng Hoa Anh biết, Hoa Anh trên người không chỉ gánh vác hy vọng cùng tín nhiệm của lão gia, cũng gánh vác vận mệnh của hơn một ngàn người, cho nên mặc kệ gặp phải nhiều khó khăn, Hoa Anh nhất định sẽ kiên trì cố gắng.”

Ngày hôm sau, Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn thương lượng việc này, cũng giữ Tần Thiên lại.

Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn ngồi xuống, Hải Phú đứng ở bên cạnh viết lời của Đại phu nhân.

“Việc vận chuyển trà không có cách nào khác, có điều nếu thật sự để Tín Xuyên đi làm lúc này, chỉ sợ bọn họ sẽ đưa ra nhiều yêu cầu hơn, khả năng lớn nhất muốn một lần nữa cầm quyền ở Trà Hành!” Đại phu nhân nói tới đây, lắc đầu, “Ta thật sự lo lắng nếu quyền lợi lại giao cho Tín Xuyên. Ai biết hẳn có thể hay không lại gặt ta làm ra chuyện gì đó?”

Trang Tín Ngạn nhìn mẫu thân gương mặt lo âu tiêu tụy, tâm đau lòng, lại tự trách, chính mình nếu không phải cái dạng này, mẫu thân sẽ không phải phiền não như vậy?

Nguyệt Nương ở một bên lo lắng nói: “Lam Sơn nói, phu nhân vì việc này cả đêm đều không nghỉ ngơi. Thật sự là làm cho người ta lo lắng”.

Trang Tín Ngạn thấy lời này trong lòng càng thêm lo lắng, hăn cầm tay mẫu thân, vẻ mặt thân thiết, muốn thay mẫu thân phân ưu, nhưng nhất thời lại chưa nghĩ ra được biện pháp gì.

Tần Thiên ở một bên hiểu rõ sự việc, lại thấy Đại phu nhân mày nhíu chặt, vẻ mặt ưu phiền, trong lòng rất đồng tình với nữ tử kiên cường mà gian nan này, nàng quyết tâm, tâm niệm thay đổi thật nhanh, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, nhin không được lên tiếng nói: “Phu nhân, Nhị thiếu gia nếu muốn cầm quyền, không ngại để hăn nắm hư quyền!”

“Nắm hư quyền?” Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn đều ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn nàng. Đồng thời trong lòng lại tràn ngập chờ mong.

Tần Thiên nói: “Phu nhân giao cho hăn một vị trí quản sự cũng không sao, chỉ có điều cũng không để cho hăn nắm giữ quyền lợi thực tế, mặc kệ hăn muốn làm cái gì, tất nhiên phải có liên hệ với địa vị quản sự của hăn, phu nhân có thể giao cho quản sự khác hạ lệnh. Nhị thiếu gia mặc kệ có phối hợp với vị quản sự đó hay không, đều phải có người nhúng tay vào hoặc có sự phân phó của người, còn có thể sắp xếp một người đáng tin tưởng trở thành trợ thủ cho hăn, kiểm soát hăn, để cho hăn tuy nắm quyền, nhưng không có quyền quản lý thực sự, tin tưởng hăn cũng không thể gây ra được chuyện gì.”

Đại phu nhân suy tư một hồi, mày dần dần giãn ra, bà cười nói: “Tần Thiên đầu óc thật nhanh nhạy, ta vốn phiền não mà vấn đề chỉ cần nàng nói hai ba câu liền giải khai! Tốt, rất tốt, có thưởng, có thưởng!” Kịch động vội phân phó Nguyệt Nương thưởng cho nàng một lượng bạc.

Tần Thiên cười hì hì tiếp nhận, kỳ thật cũng không có gì, nơi nàng công tác kiếp trước, cấp trên an bài kẻ thân thích không không có tài lại không

thể cự tuyệt thì làm như vậy, nàng đã thấy nhưng không thể trách. Bất quá có thể giúp đỡ Đại phu nhân, lại có bạc lĩnh, nàng rất vui vẻ.

Giải quyết nan đề, Đại phu nhân trong lòng đã định, nhưng thấy con vẫn nhúu mày, không khỏi hỏi: “Tín Ngạn, còn có vấn đề gì sao.”

Trang Tín Ngạn vốn định nhắc bút, nhưng thấy mẫu thân lại lộ ra thần sắc khẩn trương, trong lòng mềm nhũn, lại buông bút xuống, lắc lắc đầu, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Cho dù có vấn đề gì, hắn cũng không đành lòng để mẫu thân tiếp tục ưu phiền, trước để mẫu thân ngủ một giấc ngon đã, chuyện này, hắn sẽ từ từ nghĩ biện pháp.

Đại phu nhân thấy con lắc đầu, trong lòng buông lỏng, lại nói: “Quyết định như vậy, ta ngày mai sẽ ngả bài với bọn họ, miễn cho chờ thêm vài ngày bọn họ cho rằng ta vô kế khả thi mới đi cầu bọn họ, cổ vũ khí thế bọn họ!”

Đại phu nhân cười cười, thở dài một hơi, Tần Thiên lại phát hiện nơi thái dương bà tóc bạc lại nhiều thêm một ít, trong lòng rầu rĩ.

Tần Thiên theo Trang Tín Ngạn trở lại Thanh Tùng viện.

Thừa dịp Trang Tín Ngạn đi tắm, Tần Thiên cũng đi ra ngoài tắm giặt, nàng phát hiện Trang Tín Ngạn đặc biệt thích sạch sẽ, mỗi ngày đều tắm rửa, gội đầu, quần áo cũng thay hàng ngày. Bất quá cũng may nàng thập phần ưa sạch sẽ, không giống bọn nha hoàn khác, tóc khá lâu mới gội một lần, bình thường đều tết hoặc búi hết lên, lại dùng rất nhiều dầu bôi tóc, nàng thật chịu không nổi mùi hương đó.

Sau khi quay trở lại, Trang Tín Ngạn còn chưa về phòng, Tần Thiên mang giấy bút đến chờ hắn.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ ở chung vẫn như trước không mặn không nhạt. Trang Tín Ngạn đại đa số thời gian vẫn là bản mặt kia, rất ít khi để ý tới nàng, nhưng may mắn cũng không làm khó nàng nữa, Tần Thiên cảm thấy, hẳn có lẽ đã tiếp nhận mình ở lại bên cạnh hẳn.

Bất quá về phần hẳn lúc trước vì sao không thể chấp nhận mình ở bên cạnh hẳn, Tần Thiên nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy, có lẽ là vì tính tình của hẳn quái dị, nghe nói người bị điếc bẩm sinh trong lòng cũng không kiện toàn, tâm tư của bọn họ, người bình thường rất khó hiểu thấu.

Bất quá nàng cũng lười đi tìm hiểu, chỉ cần hẳn không khó xử nàng, để nàng có thể an tâm sống là tốt rồi.

Vừa mới chuẩn bị xong, Trang Tín Ngạn tóc rối tung đi vào, nhìn thấy giấy bút trên án thư cũng không ngoài ý muốn, bởi vì Tần Thiên mỗi đêm đều luyện viết chữ.

Theo quy củ, Tần Thiên trước lau khô tóc cho hẳn, thấy một ít tóc dán lên gương mặt, theo bản năng lấy tay quay đầu hẳn lại đây, nhưng hẳn lại tránh né, ngón tay đụng tới mặt hẳn.

Vốn là lơ đãng chạm nhẹ, thật không nghĩ tới Trang Tín Ngạn cả người run lên, quay đầu, mở to hai mắt trừng nhìn nàng, ngọn đèn nhuộm đậm góc cạnh rõ ràng trên gương mặt hẳn, mơ hồ lộ ra một loại khí âm lãnh.

Tần Thiên hoảng sợ, vội vàng lui ra phía sau từng bước, hầu hạ hẳn lâu như vậy, cũng biết hẳn không thích người khác đụng chạm vào thân thể hẳn, cho nên Bích Liên vẫn lo lắng đem việc mặc quần áo giao cho nàng làm, chỉ sợ nàng làm không tốt, chọc hẳn tức giận.

Có lẽ ý thức được nàng không phải cố ý, Trang Tín Ngạn sắc mặt lại chậm rãi bình hòa, quay đầu đi.

Tần Thiên vỗ vỗ ngực, Trang Tín Ngạn bộ dáng tức giận có đôi khi quá thực rất dọa người ...

Trang Tín Ngạn cầm lấy quyển sách xem, không hề để ý nàng. Tần Thiên thấy hần tay trái cầm sách, tay phải chống trên bàn, bàn tay phủ trán, hai mắt buông xuống, hiện ra đường cong mắt hai mí, mũi lại rất cao, hiển lộ một loại quý khí, môi mím nhẹ, bộ dáng nghiêm túc mà lạnh nhạt, tóc đen dài trượt theo hai má rồi tung xuống dưới, dưới ngọn đèn chiếu rọi phản xạ ra thân nhiên kim quang... Không thể không nói, mặc kệ nhìn từ góc độ nào, dung mạo của Trang Tín Ngạn có thể nói là hoàn mỹ không sút mẻ, nếu không phải vẻ mặt hần quá mức lạnh nhạt, có lẽ chính là tuyệt diễm tao nhã.

Như cảm giác được ánh mắt của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên nâng mắt hướng nàng nhìn qua, Tần Thiên chợt dạ, vội vàng quay đầu đi trở về bên cạnh bàn, trên mặt lại nhin không được hơi hơi nóng lên.

Trang Tín Ngạn ánh mắt lại nhìn vào sách vở, cũng không tự giác loan loan khóe miệng, tâm tình bỗng nhiên trở nên thoải mái, cũng không biết vì lý do gì.

Đêm đen tĩnh lặng, mỏng manh phiêu diêu, ngọn đèn hôn ám lẳng lẳng ở trong phòng tỏa ra một quang sáng nhu hòa. Ngoài cửa sổ gió đêm thổi qua, phát ra thanh âm lá cây xào xạc, chiếu hình ảnh ngược lên cửa sổ giấy, lay động sinh tư.

Tần Thiên sợ run một hồi, nhớ tới mục đích của mình, ở trên giấy viết xuống một hàng chữ, viết xong, đưa đến trước mặt Trang Tín Ngạn, ý bảo hần xem.

Tần Thiên trong khoảng thời gian này vẫn rất kiên trì luyện chữ, hiện tại nàng đã có thể dùng chữ phồn thể cùng Trang Tín Ngạn tiến hành trao đổi

đơn giản, cho dù có chữ quên mất cách viết, cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc đọc hiểu của Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn thản nhiên liếc mắt nhìn nàng, sau đó cúi đầu nhìn lại, thấy trên giấy viết là: “Đại thiếu gia vừa rồi ở chỗ phu nhân có phải còn điều gì nhịn xuống chưa nói ra?”

Trong lòng không khỏi kinh ngạc, tâm sự của mình, nàng thế nhưng đã nhìn ra?

“Người làm sao mà biết?” Trang Tín Ngạn cầm lấy bút lông khác đặt trên nghiên mực, viết những lời này xuống.

Tần Thiên không ngẩng đầu: “Nô tỳ thấy người muốn nói lại thôi, nghĩ người hẳn còn có gì băn khoăn, nhưng vì sợ phu nhân lo lắng nên không nói thêm gì nữa.” Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, vừa rồi nàng ở một bên nhìn thấy đã hiểu ngay.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái.

Tần Thiên thấy hẳn chậm chạp không chịu viết, nghĩ chắc hẳn không muốn cùng mình nói những lời này, lại viết nói: “Nô tỳ cũng chỉ quan tâm phu nhân, nếu Đại thiếu gia thực có gì băn khoăn đừng ngại nói ra, nô tỳ tuy rằng không được thông minh như Đại thiếu gia, nhưng tối thiểu cũng có thể thay Đại thiếu gia chia sẻ chút ưu sầu.”

Những lời này có vẻ hơi dài dòng, ưu sầu sao có thể chia sẻ, trừ phi nàng thật sự có thể giải quyết việc này. Nàng cũng không muốn Đại phòng thật sự bại dưới tay Nhị phòng, nếu không, chỉ bằng hận ý của Nhị di thái thái đối với mình, bản thân sống cũng không xong. Cho nên mặc kệ như thế nào, nàng phải đem hết toàn lực giúp đỡ Đại phu nhân vượt qua cửa ải khó khăn này!

Nói xong nàng ngẩng đầu, vẻ mặt chân thành nhìn Trang Tín Ngạn, dưới ngọn đèn, đôi mắt nàng lấp lánh, như hai bảo thạch tỏa ra ánh sáng trong suốt, lóe sáng động lòng người, tóc dài rối tung xõa hai bên eo, mềm mại như tơ lụa, hai má đầy đặn hồng nhuận, mịn màng làm cho người ta nhìn không được muốn đưa tay vuốt một cái...

Trang Tín Ngạn không khỏi nắm tay lại, giống như nếu không làm như vậy, giây tiếp theo hắn sẽ chạm lên mặt của nàng, hắn thật sự kinh ngạc trước xúc động này của mình.

Hắn hít sâu một hơi, áp chế cảm xúc khác thường trong lòng, viết xuống trên giấy: “Ta chỉ lo lắng cho dù qua được một cửa này, chỉ cần bọn họ còn có Hồ đại nhân làm chỗ dựa, sau này cũng sẽ xảy ra chuyện, mẫu thân sẽ luôn phải mệt mỏi ứng phó. Ta nghĩ rằng chúng ta phải nắm trong tay thực lực thật sự không thể thay thế giống như bọn họ vậy”.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 71: Phương bắc cự phú

Về phần “Thực lực không thể thay thế” rốt cuộc là cái gì, Trang Tín Ngạn nhất thời còn chưa nghĩ ra.

Có điều hẳn biết, chỉ có di ngôn của phụ thân, và sự ủng hộ của dòng họ, vẫn không đủ để ngăn chặn việc Nhị phòng dựa vào Tri phủ đại nhân tương lai.

Hai ngày sau, sáng sớm, Đại phu nhân sai người gọi Trang Tín Xuyên tới Thanh Âm viện, cùng đi có Nhị di thái thái, Trang Minh Hỉ, và Lưu Bích Quân. Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên và Trang Tín Trung cũng bị gọi đến.

Đại phu nhân ngồi ở chính vị, còn lại mọi người phân theo thứ tự ngồi xuống hai bên, mà Tần Thiên và Linh Nhi thì đứng ở phía sau chủ tử.

Nhị phòng trong lòng biết rõ Đại phu nhân gọi bọn hần tới đây là vì chuyện gì, đám người đều ra vẻ không chút để ý, nhàn nhã uống trà, Nhị di thái thái cùng con dâu Lưu Bích Quân không coi ai ra gì còn nhỏ giọng nghị luận buổi sáng nên ăn canh gà hay mỳ sợi.

Nhìn dáng vẻ tiểu nhân đắc ý mà Tần Thiên nhin không được tức giận, vậy mà Đại phu nhân vẫn yên lặng nhìn, khuôn mặt bình tĩnh. Bởi vì đứng ở phía sau Trang Tín Ngạn, không thể nhìn thấy vẻ mặt của hần, bất quá Tần Thiên đối với hần khá hiểu biết, hần nhất định vẫn mang gương mặt lạnh nhạt lạnh lùng, không để ý tới bất cứ thứ gì.

Lúc này, Đại phu nhân buông chung trà trong tay, nhìn về phía Trang Tín Xuyên nói: “Tín Xuyên, Đại nương năm nay giao chuyện thương nghị về việc vận chuyển trà cùng quan phủ cho con.”

Trang Tín Xuyên có chút đắc ý nhướn mày, trên mặt lại ra vẻ khó xử, “Con không muốn đi.”

Bộ dáng kia khiến người ta hận không thể tát cho một cái. Đến Tần Thiên còn có cảm xúc này.

Nhưng Đại phu nhân lại rất bình tĩnh, cũng không phiền chán, còn mỉm cười: “Vì sao?”

Trang Tín Xuyên ngồi ở ghế trên, lấy tay vỗ nhẹ tay vịn ghế, lắc lắc đầu, “Con chỉ là một học đồ ở phòng chế trà, sao có thể diện đi gặp Hồ đại nhân? Để Hồ đại nhân biết được, còn tưởng rằng Thịnh Thế không tôn trọng ngài, coi thường ngài, chẳng phải sẽ bị trách tội sao?”

Nói xong liếc mắt nhìn Đại phu nhân, Nhị di thái thái cũng nhin không được nhìn về phía Đại phu nhân, khoe miệng mỉm cười, Trang Minh Hỉ thì cúi đầu lặng lẽ uống trà.

Đại phu nhân cúi đầu trầm tư, giả bộ thực sự khó xử. Bà càng khó xử, mẫu tử Trang Tín Xuyên càng đắc ý, trong lòng vô cùng sáng khoái, cũng chính vì vậy, mà vô tình thả lỏng cảnh giác.

“Kỳ thật, ta vốn định để con luyện tập ở phòng chế trà một thời gian ...” Đại phu nhân thở dài, “Nhưng con nói đúng, thân phận của Hồ đại nhân, tất nhiên không thể để con lấy thân phận hiện tại mà đi gặp ngài”.

Trang Tín Xuyên cùng Nhị di thái thái ý cười cơ hồ không nhin được nữa.

“Do vậy, từ hôm nay trở đi, con sẽ trở thành quản sự ngoại bộ của Trà Hành.” Đại phu nhân như tự hỏi thật lâu, mới đưa ra quyết định.

“Quản sự ngoại bộ?” Trang Tín Xuyên cùng Nhị di thái thái vốn đang đắc ý đều giật mình, nhất thời không thể phục hồi tinh thần, Trang Minh Hỉ cũng ngẩng đầu lên.

“Đó là quản sự gì vậy?” Trang Tín Xuyên hỏi, “Sao cho tới bây giờ con cũng chưa nghe nói qua?”

Đại phu nhân nhìn hẩn cười nói: “Đây là chức vụ quản sự mới ở Trà Hành, con cũng biết, sinh ý của Trà Hành rất lớn cũng nhờ vào việc giao tiếp thường xuyên, chuẩn bị quà tặng ngày hội cũng như sinh thần hàng năm, nghênh tiếp đưa đón, cũng không phải là một chuyện nhỏ, càng cần giao thiệp nhiều với quan phủ, sinh ý phụ thuộc nhiều vào xã giao, lúc trước đều do nhóm chương quỳ chuẩn bị, nhưng việc của các chương quỳ cũng rất nhiều, thường xuyên tính toán không chu tất, cho nên ta muốn đem chuyện này giao cho con phụ trách, con xưa nay giao du rộng rãi, nhất định sẽ đảm nhiệm tốt công việc này!”

Trang Tín Xuyên nghe thấy cũng đúng, lúc trước làm quản sự thu mua chè tươi thường xuyên phải xuống nông thôn, giao tiếp với mấy kẻ hạ lưu, một thân ô bẩn, còn một chết người, cũng không kiếm thêm được bao nhiêu bạc, hơi vô ý còn có thể bị Đại nương trách cứ. Nhưng công việc này rõ ràng khá nhàn, có dư dả ở đây, giao thiệp với quan phủ hoàn toàn không có vấn đề, cộng thêm việc nghênh đón khẳng định sẽ có thể kiếm thêm bạc, mà quan trọng hơn, còn có thể danh chính ngôn thuận lấy danh nghĩa tiếp khách cùng các bằng hữu ăn chơi đàng điếm, nhìn theo khía cạnh nào cũng là một công việc béo bở!

Đi một nước cờ này thật không sai, có dư dả làm chỗ dựa, Đại nương sao có thể không cúi đầu!

Trang Tín Xuyên nhất thời rất đặc ý, cũng không hỏi qua ý kiến của muội muội và mẫu thân liền một ngụm đáp ứng, “Được, nếu Đại nương tin tưởng con như vậy, con nhất định sẽ không để Đại nương thất vọng!”

Bên cạnh Trang Minh Hỉ vẫn còn đang suy tư, chuyện này nghe qua có vẻ khá tốt, nhưng Đại nương cũng không phải là người đơn giản? Trong đó có thể có huyền cơ gì hay không? Vốn định bảo cho ca ca đừng vội đáp ứng, tranh thủ thời gian suy nghĩ cẩn thận một chút, không nghĩ tới ca ca đã đáp ứng ngay lập tức.

Trang Minh Hỉ ngăn cản không kịp, trong lòng thở dài.

Đại phu nhân thấy Trang Tín Xuyên đáp ứng, liền cười nói: “Tốt lắm. Chuyện thương nghị về việc vận chuyển trà vốn là phần việc của con, có câu cửa miệng, tân quan tiền nhiệm như lửa cháy đến tay, ta tin tưởng con nhất định sẽ không khiến ta thất vọng!”

Trang Tín Xuyên đặc ý vỗ ngực nói: “Đại nương yên tâm, cứ tin tưởng ở con!” Hắn vừa mới được thăng chức, tất nhiên muốn thể hiện năng lực của bản thân, muốn từ từ triệt tiêu ảnh hưởng trong lòng mọi người đối với hắn sau vụ việc trà giả.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn, biện pháp này tất nhiên cũng là nàng đề ra với Đại phu nhân, tương tự với quản lý quan hệ xã hội ở kiếp trước. Nhưng người ta là quản lý quan hệ xã hội có thực quyền, cho nên bốn phương tám hướng, khắp nơi uy phong. Nhưng Trang Tín Xuyên rất nhanh sẽ hiểu rõ, giữa lý tưởng và sự thật kỳ thật tồn tại chênh lệch rất lớn.

Nghĩ tới bộ dáng tức giận của Trang Tín Xuyên sau đó, Tần Thiên nhin không được tươi cười.

Nhưng không nghĩ tới tươi cười này lại rơi vào trong mắt Trang Tín Xuyên đang ngồi đối diện. Trang Tín Xuyên thấy nàng khuôn mặt phấn

nộn, má lúm đồng tiền ngọt ngào, hoạt bát đáng yêu, thân mình mảnh dẻ có trước có sau.

Kì lòng không được thốt ra lời: “Đại nương, con còn có một việc muốn cầu xin...”

Bên cạnh Trang Minh Hỉ vừa nghe thấy thế, vội vàng kéo kéo góc áo Trang Tín Xuyên.

Được muội muội nhắc nhở, Trang Tín Xuyên tỉnh táo lại, trong đầu hồi tưởng lại lời muội muội từng nói qua với hân.

“Ca ca, chờ huynh trở thành đương gia rồi, huynh muốn dạng nữ nhân gì mà không được, hiện tại cần gì khiến tẩu tử ngọt ngào, nàng mang người tới còn chưa tính, huynh còn cố ý đi theo Đại nương mở miệng muốn nha hoàn khác, tẩu tử sẽ nghĩ như thế nào? Huynh đừng quên, sau này chúng ta cần sự hỗ trợ từ phía nhà mẹ đẻ của nàng!”

Nghĩ vậy, Trang Tín Xuyên nhìn Lưu Bích Quân bên cạnh liếc mắt một cái, nghĩ tới nghĩ lui, cũng hiểu được vì Tần Thiên mà đắc tội thê tử của mình thật không đáng giá, ý niệm trong đầu cũng bay mất.

“Như thế nào, Tín Xuyên còn có chuyện gì?” Đại phu nhân hỏi.

Trang Tín Xuyên thở dài, lắc đầu, “Không có việc gì, không có việc gì...”

Nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn luyến tiếc, mắt nhìn trên người Tần Thiên mãi không thể thu hồi.

Trang Tín Ngạn ngồi đối diện phát hiện hân ánh mắt khác thường, liền theo ánh mắt hân quay đầu lại, phát hiện hân đang nhìn Tần Thiên, trong lòng lập tức căng thẳng, có cảm giác buồn bực nói không nên lời. Nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc, thản nhiên quay đầu đi.

Linh Nhi đứng ở phía sau Nhị di thái thái, vốn vương bận chăm chú nhìn Trang Tín Xuyên tất nhiên đều thấy tất cả, nàng ghen ghét nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, trong lòng giống như bình pha tạp ngũ vị hương, đủ loại tư vị.

“Rất nhanh sẽ đến tiết Trung thu, năm nay các việc chuẩn bị cho tiết Trung thu sẽ giao cho con phụ trách!” Đại phu nhân cười nói với Trang Tín Xuyên.

Từ Thanh Âm viện đi ra, Trang Minh Hỉ nhin không được nói với Trang Tín Xuyên: “Đại ca, huynh tội gì đáp ứng nhanh như vậy, trì hoãn vài ngày thì đã làm sao?”

Trang Tín Xuyên đang đặc ý nghe thấy giọng điệu có chút trách cứ của muội muội, hẳn có chút mất hứng, “Còn có thể có vấn đề gì, ta sẽ mượn cơ hội này lung lạc các khách lớn của Trà Hành, về sau đối với việc ta đoạt lấy vị trí gia chủ cũng có ích!”

“Nhưng Đại nương sao có thể suy nghĩ đơn giản như vậy?” Trang Minh Hỉ tiếp tục nói.

Lưu Bích Quân đang đi bên cạnh Trang Tín Xuyên có chút nghe không lọt tai, cười nói: “Tiểu cô, ta biết người thông minh, nhưng ca ca người cũng không phải là kẻ ngu ngốc, chúng ta là nữ nhân, ở nhà hầu hạ phu quân mới đúng, mấy việc đại sự này vẫn nên để nam nhân gánh vác đi!”

“Minh Hỉ, ta biết muội quan tâm ca ca, nhưng ca ca có chủ trương, tuổi muội cũng không còn nhỏ, có thời gian thì nên thêu hoa, làm nữ hồng, chuẩn bị đồ cưới đi!” Trang Tín Xuyên cũng không cho là đúng.

Nghe xong lời này, Trang Minh Hỉ trong lòng mặc dù không vui, nhưng cũng không muốn cùng ca ca và tẩu tử xung đột, lập tức đi đến bên cạnh tẩu tử, kéo cánh tay của nàng, trong suốt cười: “Tẩu tẩu nói đúng, là Minh Hỉ nông cạn!”

Lưu Bích Quân liếc nàng một cái, cười nói: “Cũng không thể nói như vậy, tiểu cô so với nữ nhi bình thường khác tâm tư khéo léo linh hoạt hơn, về sau cũng không biết vị công tử nào có phúc khí mới có thể lấy được muội.”

Một câu nói trúng tâm sự trong lòng Trang Minh Hỉ, trên mặt nàng nóng lên, không khỏi cúi đầu.

Việc nữ nhi luôn để ý tất nhiên là gả cho người tốt a.

“Nói đến việc này, ta bỗng nhớ tới một sự việc.” Nhị di thái thái đi phía trước bỗng nhiên xoay người lại đi đến bên cạnh nữ nhi, cười nói: “Hôm qua Tạ gia phái người tặng bái thiệp cho ta, nói là muốn mời ta cùng Minh Hỉ ngày mười bốn đến phủ bọn họ xem diễn uống trà.”

“Tạ gia?” Trang Tín Xuyên dừng lại cước bộ, vẻ mặt ngạc nhiên, “Là Phương bắc cự phú Tạ gia gần đây gia nhập buôn bán muối ở Dương Thành?”

Nghe được bốn chữ “Phương bắc cự phú”, Nhị di thái thái trên mặt như nở hoa, liên thanh nói: “Không sai, không sai, đúng là Tạ gia kia. Ta còn nghe nói, Tạ phu nhân đang vì Nhị thiếu gia, đương gia Tạ phủ trong tương lai lo liệu việc hôn nhân, ngày mười bốn tháng này không chỉ mời chúng ta, còn mời các tiểu thư khuê các khác, đều là nữ tử đã đến tuổi cập kê, có thể thấy được Tạ phu nhân đang cố gắng tìm thê tử cho Nhị thiếu gia!”

Trang Minh Hỉ tuy rằng ngượng ngùng, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: “Nhị công tử họ Tạ kia không biết là người như thế nào?”

Trang Tín Xuyên cười nói: “Có thể trở thành chủ Tạ gia, sao có thể là người đơn giản, nghe nói hãn tuấn tú lịch sự, uy vũ bất phàm, cùng muội muội thiên tư quốc sắc thông minh khéo léo không phải trời sinh một đôi sao?”

Trang Minh Hi xấu hổ mặt đỏ bừng, trong lòng lại vô hạn vui mừng, nàng dậm chân sẵn giọng: “Ca ca xấu lắm, chỉ biết chê cười ta.” Nói xong uốn éo thắt lưng che mặt chạy đi.

Trang Tín Xuyên cùng Nhị di thái thái và những người khác cười rộ lên.

Ngừng cười, Nhị di thái thái nói: “Chỉ cần Minh Hi gả đến Tạ gia, chúng ta có Tạ gia hùng hậu như thế làm thân gia, Giang Hoa Anh kia còn đấu với chúng ta thế nào được nữa!”

Trong lòng càng thống khoái, thật giống như nữ nhi đã gả đến Tạ gia rồi vậy.

Lúc này, có nha hoàn báo lại: “Nhị thiếu gia, Đại phu nhân đang ở ngoài cửa chờ người.”

Nhị di thái thái giúp đỡ Trang Tín Xuyên sửa sang lại vạt áo, nhìn con bộ dáng phong thần tuấn lãng, trong lòng vui mừng không thôi, “Tín Xuyên, con nhớ kỹ, con mới là chủ nhân tương lai của Thịnh Thế, không thể để người khác coi thường được!”

“Nương, người yên tâm, dưỡng sắp trở thành Tri phủ đại nhân, ai còn dám coi khinh con? Nịnh bợ lấy lòng con còn không kịp!” Trang Tín Xuyên cười lạnh đáp.

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 72: Đứa nhỏ không được tự nhiên

Bốn xe ngựa của Trang phủ theo thứ tự chạy trên đường cái hướng tới Thịnh Thế Trà Hành. Xe ngựa đẹp đẽ quý giá, nô tỳ thành đàn, đưa tới vô số ánh mắt hâm mộ của người đi đường.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn ngồi ở trong một chiếc chu luân mui xe.

Trang Tín Ngạn trong đầu đều nghĩ về ánh mắt Trang Tín Xuyên nhìn Tần Thiên đầy mê đắm, điều này khiến hắn nhớ tới lúc trước ở hoa viên nhìn thấy hắn ta cùng với Tần Thiên lửa nóng dây dưa, lại nghĩ tới nhiều năm trước hắn cũng ở hoa viên chính mắt nhìn thấy một màn không thể quên được đó.

Nàng rốt cuộc có quan hệ với Tín Xuyên hay không? Nàng có thật sự đáng giá với sự tín nhiệm như vậy của mẫu thân hay không?

Trang Tín Ngạn mặt bình tĩnh, không nhìn tới Tần Thiên ngồi bên cạnh, chỉ nhìn chăm chăm về phía cửa xe, xuyên qua màn xe gió thổi lay động mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vốn hắn đã từ từ tiếp nhận việc Tần Thiên trở thành nha hoàn bên người, nha đầu này tuy rằng hơi cổ quái, nhưng làm việc cũng cẩn thận. Hắn nghĩ chỉ cần bản thân không cho nàng hy vọng, đối đãi bình thường như với Thu Lan, tin tưởng nàng cùng mẫu thân cũng không thể nói gì, chờ qua một hai năm nữa, nàng tuổi đã lớn, để mẫu thân gả nàng cho kẻ khác.

Nhưng một màn vừa rồi kia, khiến tâm hắn như bị thứ gì đó đè nén, vô cùng khó chịu.

Thời điểm khi biết Thu Lan cùng Nhị phòng câu kết làm bảy, hăn cũng không cảm thấy như vậy, nhất thời cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng chính vì như thế mới khiến hăn tâm phiền ý loạn.

Tần Thiên ngồi ở một bên nào biết rằng hăn lúc này tâm tình giống như ba đào phập phồng, nàng mở túi mang theo người, lấy ra một quyển vở tự chế, cùng một cây bút than, đưa tới trước mặt Trang Tín Ngạn.

Quyển vở nhỏ to bằng bàn tay, dễ dàng cất vào người mang theo bên mình, về phần bút than, Tần Thiên đã tự làm ở phòng bếp. Nàng tìm kiếm thật lâu trong than củi, mới tìm được một mẫu than củi có đầu mềm có thể dễ dàng viết chữ, sau đó lại dùng dao tước, tước ra ngòi bút, giống như bút chì vậy, lại dùng vải mềm bao bên ngoài, quán thật cẩn thận, như vậy sẽ không làm bẩn tay.

Tần Thiên thấy hăn mỗi lần trao đổi với người khác đều phải trải giấy mài mực khá phiền toái, khiến người bình thường cũng không nguyện ý giao tiếp với hăn, nên không ai để ý tới hăn, tính cách hăn lại càng trở nên quái gở, mà càng quái gở lại càng không ai muốn để ý, bởi vậy tạo thành một vòng tuần hoàn ác tính. Có đôi khi ở một bên nhìn hăn bị mọi người vắng vẻ, khiến nàng thương cảm, thân là nha hoàn của hăn, hơn nữa mẫu thân hăn đối với nàng rất tốt, cho nên nàng mới tốn nhiều tâm tư suy nghĩ như vậy.

Trang Tín Ngạn quay đầu lạnh lùng nhìn nàng, sắc mặt thật không tốt.

Tần Thiên đã quen nhìn sắc mặt này của hăn, biết đây chỉ do tính cách của hăn, cũng không thèm để ý. Thấy hăn không rõ, liền cầm bút than viết chữ lên vở làm mẫu.

“Đây là nô tỳ làm cho thiếu gia, về sau thiếu gia muốn cùng người khác nói chuyện, sẽ không cần phải chuẩn bị giấy bút mài mực, dùng thứ này rất

tiện.” Sau đó đưa hăn xem, rồi trước mặt hăn kéo trang giấy này lật xuống dưới, ý nói cho hăn biết viết xong kéo xuống lật ra tờ giấy mới, rất tiện lợi.

Tiếp theo, vừa cười vừa cầm đưa tới trước mặt hăn.

Trang Tín Ngạn nhìn quyển vở nhỏ trong tay nàng, lại nhìn trên khuôn mặt tươi cười sáng lạn của nàng, tâm bỗng mềm nhũn, nhưng rồi lại nghĩ đến Trang Tín Xuyên, ngực lại nhói một cái, buồn bực, hăn lạnh lùng đẩy tay nàng ra, nhưng không nghĩ tới, Tần Thiên vốn không phòng bị, giấy bút trong tay nàng đều bị hăn làm rơi xuống dưới sàn xe.

Hai người đều ngẩn ra.

“Sao lại như vậy a?” Tần Thiên như bị hắt một chậu nước lạnh, rất mất hứng, “Ta đã làm thật lâu mà...” Nàng lẩm bẫm, cúi hạ thắt lưng lấy giấy bút, may mà không bị hỏng.

Thấy rõ lời nàng nói, Trang Tín Ngạn cũng có chút hối hận, có điều tính cách trong trẻo nhưng lạnh lùng, không tiện biểu đạt, hăn nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, càng không thể tỏ ra hối lỗi, thấy nàng ngẩng đầu nhìn lại, vội vàng giận tái mặt không nhìn tới nàng, dùng sắc mặt này làm vũ trang che giấu tâm sự bản thân.

Tần Thiên thấy hăn vẫn bản mặt lạnh lùng, trong lòng vừa tức vừa giận, nàng vỗ mặt giấy bị bẩn nói thầm: “Thật sự là đứa nhỏ tính tình quái đản, quên đi, dù sao người quả thật cũng không như người bình thường, tỷ không so đo với người. Nếu ngay cả ta cũng không để ý người, người ở phòng chế trà thật sự trở thành người vô hình rồi!”

Tần Thiên vốn không phải kẻ lòng dạ hẹp hòi, một chốc sau cũng bình thường trở lại. Nàng đem giấy bút cất vào túi.

Trang Tín Ngạn khẽ xoay mặt, lén lút liếc nhìn cái túi kia của nàng một cái, trong lòng buồn bã mất mát, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Rất nhanh đã đến phòng chế trà.

Bởi vì hôm nay tối trễ một chút, các công nhân đã bắt đầu công việc, khắp nơi đều là cảnh lửa nóng thiêu đốt, nhìn thấy Trang Tín Ngạn cùng Trang Tín Trung hai vị thiếu gia tiến vào, tay đều ngừng động tác, vội chào hỏi.

Trang Tín Ngạn khuôn mặt lạnh lùng cũng không để ý tới, lập tức vào phòng sao trà, các công nhân đã quen, cũng không trông mong sự đáp lại của hắn. Nhưng tính cách trung hậu của Trang Tín Trung lại khá hòa hợp với các công nhân, cũng cùng tiếp đón mà bọn họ đối với Tín Trung phản ứng có vẻ nhiệt tình hơn hẳn.

Tần Thiên cũng cười chào hỏi với bọn họ, Trang Tín Ngạn đi ở phía trước bỗng xoay người lại, nhìn thấy một màn hòa thuận vui vẻ của Trang Tín Trung cùng các công nhân, Tần Thiên vô tình trông thấy, khuôn mặt hắn tuy rằng vẫn trong trẻo lạnh lùng, nhưng trong hai mắt lại toát ra sự cô đơn.

Tần Thiên từng đọc trong một quyển sách, kỳ thật người điếc rất hy vọng có thể kết giao với người khác, hy vọng tiếp xúc với nhiều người cũng được nhiều người tiếp nhận mình, nhưng có lẽ vì bị khinh bỉ một thời gian dài, tâm hồn bị thương tổn, theo bản năng mới tạo nên ngăn cách, đây là ý thức bảo hộ của mỗi người, tránh cho bản thân càng bị thương tổn nhiều hơn.

Tần Thiên nhẹ nhàng mà thở dài, nghĩ rằng, kỳ thật cũng là đứa nhỏ đáng thương. Buồn bực vì chuyện vừa rồi cũng tan thành mây khói.

Cảm giác được ánh mắt của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn vội vàng quay đầu đi, như sợ bị nàng phát hiện ra điều gì.

Lúc này, Trang Tín Trung đi đến bên cạnh Tần Thiên, đặt vào tay nàng một bình sứ trắng Thanh Hoa, nói: “Ta thấy tay Đại ca giống như bị phỏng,

lần trước Đại nương cho ta tuyết liên sinh cơ cao đối với bị phỏng cũng có tác dụng, bây giờ còn lại rất nhiều, người đưa cho Đại ca dùng đi.”

Tần Thiên nhìn hắc cười nói: “Người sao không đưa cho hắc?”

Trang Tín Trung sờ sờ đầu, cười ngây ngô nói: “Không biết vì sao, ta nhìn thấy Đại ca thì trong lòng nhút nhát, cái gì cũng không nói ra được.”

Tần Thiên nhăn chau chuyển động, nở nụ cười, nàng lấy ra quyển vở và bút than trong túi ra, giao cho Trang Tín Trung, nói với hắc: “Đi theo ta.”

Tuy rằng Tần Thiên là nha hoàn, nhưng bởi vì nàng là người mà Đại nương tín nhiệm, lại là tỷ muội của thê tử, cho nên Trang Tín Trung ở trước mặt nàng dường như không có thân phận thiếu gia vậy, thậm chí, có đôi khi còn nghe lời của nàng.

Tần Thiên gọi hắc, hắc cũng không nghĩ nhiều, liền đi theo.

Trong phòng sao trà, Trang Tín Ngạn được Hải Phú trợ giúp đeo tạp dề. Thấy hai người đi vào, mặt không chút thay đổi chỉ liếc mắt một cái.

Đến gần Tần Thiên đứng bên cạnh Trang Tín Trung nói: “Tam thiếu gia viết cho Đại thiếu gia xem đi.”

“Chữ của ta rất xấu.”

“Có quan hệ gì chứ, có thể xấu hơn của ta sao? Hiện tại cũng không phải bảo người biểu diễn thư pháp, chỉ cần có thể khiến Đại thiếu gia xem hiểu ý tứ của người là được rồi.”

“Vạn nhất ta còn chưa viết xong, hắc đã không kiên nhẫn thì làm sao bây giờ?”

“Ta thấy người sợ đến sợ đi rồi cuộc là sợ cái gì đây? Hắc là ca ca của người, cũng không phải con hổ, có thể ăn thịt người sao? Người không thử

xem, làm sao mà biết hẵn không kiên nhẫn.”

Trang Tín Ngạn không khỏi nhíu mày, đang làm trò gì vậy?

Bên kia Tần Thiên đẩy Trang Tín Trung một cái, Trang Tín Trung cầm trong tay vở và bút than, lấp bắp đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn nhìn chăm chăm quyển vở trong tay Trang Tín Trung, mày khẽ nhướn.

Đây không phải là quyển vở mà Tần Thiên làm cho hẵn sao? Sao lại rơi vào tay của Trang Tín Trung vậy?

Ánh mắt nhìn khiến Trang Tín Trung sắc mặt càng trở nên không ổn.

Trang Tín Trung dưới ánh mắt của hẵn không dám ngẩng đầu, nhanh chóng viết xuống một hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: “Đại ca, đây là tuyết liên sinh cơ cao, đối với việc trị phỏng rất tốt”. Tiếp đó liền cầm tuyết liên sinh cơ cao đưa tới.

Hẵn ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn, trong ánh mắt có chút bất an, có chút chờ mong, thấy hẵn chậm chạp không tiếp nhận tuyết liên cao, trên lưng bất tri bất giác chảy mồ hôi.

Trang Tín Ngạn nhìn hẵn một hồi, sau đó mới đưa tay tiếp nhận tuyết liên cao, trên bình sứ Thanh Hoa còn lưu lại nhiệt độ lòng bàn tay của hẵn, khiến tâm của Trang Tín Ngạn cũng có chút ấm áp.

Thấy sắc mặt hẵn thả lỏng, sau đó tiếp nhận giấy bút trong tay hẵn, viết xuống giấy hai chữ “Cám ơn”.

Nhìn thấy hai chữ này, Trang Tín Trung lập tức nhếch môi nở nụ cười, bỗng nhiên lại có chút ngượng ngùng.

Trang Tín Ngạn quay người lại, đem quyển vở vụng trộm nhét vào trong lòng, vẫn mang gương mặt lạnh lùng, nhưng Trang Tín Trung đứng một bên lại cảm thấy khoảng cách giữa mình và Đại ca đã trở nên gần gũi hơn, trong lòng rất vui mừng.

Tần Thiên ở bên cạnh thấy một màn như vậy, cũng thực vui vẻ. Trang Tín Ngạn sẽ không chủ động tiếp cận người khác, chỉ đành để người khác chủ động đến tiếp cận hẳn, mới có thể giúp quan hệ bọn họ tốt đẹp hơn.

Có đôi khi bước đầu tiên được thực hiện lại dễ dàng hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng.

Phùng sư phó tiến vào gọi Trang Tín Trung đi ra ngoài. Trang Tín Trung đi rồi, Tần Thiên đi tới bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn cảm giác được, lại làm bộ như không thèm để ý.

Một công nhân tên Đại Hải đi tới, đem một túi lá trà đặt bên cạnh Trang Tín Ngạn, lại nói với Tần Thiên, “Tần Thiên, người nói cho Đại thiếu gia biết, chỗ này là 50 cân, hôm nay nhất định phải sao hết.”

Tần Thiên lập tức gọi hẳn lại: “Đợi chút.” Nói xong lấy thêm một quyển vở nữa từ trong túi, để dễ dàng giao tiếp, vở và bút than đương nhiên nàng không chỉ làm một cái.

Nàng nhanh chóng viết xuống trên vở: “Đại Hải thỉnh thiếu gia sao hoàn năm mươi cân lá trà trong ngày hôm nay.” Sau đó đưa cho hẳn xem, lại chỉ hướng Đại Hải.

Trang Tín Ngạn quay đầu liếc mắt nhìn Đại Hải một cái, khẽ gật đầu. Phản ứng như vậy, khiến Đại Hải sững sốt một hồi lâu, bỗng nhiên có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh. Phải biết rằng, Đại thiếu gia bình thường rất ít khi để mắt tới người khác!

Đại Hải hướng về Trang Tín Ngạn ngây ngô cười, kích động chà xát hai tay.

Trang Tín Ngạn quay đầu, kéo kéo khóe miệng.

Lúc này, Từ chương quỹ bỗng nhiên vài người cao quý quần áo đẹp dễ đi vào phòng chế trà.

“Phùng sư phó, Phùng sư phó.” Từ chương quỹ nhìn quanh trái phải, lớn tiếng gọi.

Phùng sư phó lên tiếng trả lời bước ra, nhìn Từ chương quỹ, lại nhìn người phía sau hắn, hỏi: “Đại chương quỹ có chuyện gì vậy?”

Mấy công nhân rảnh rồi cũng đi ra ngoài xem, mà Tần Thiên là một trong số đó.

Nàng thấy Từ chương quỹ hơi nghiêng người, lộ ra vài người đứng phía sau, nói: “Vị Tà công tử này là khách quen của Trà Hành chúng ta, hắn hôm nay có vị bằng hữu muốn mời Phùng sư phó giúp một việc!”

Tiếp theo, một nam tử thân hình cao lớn khôi ngô đi ra, hắn mặc một kiện trường bào giao lĩnh ngân văn thêu mờ, trên giao lĩnh dùng chỉ bạc thêu triển chi văn đồ án, ánh mặt trời chiếu vào, quanh co khúc khuỷu phát sáng, ánh lên khuôn mặt anh khí bừng bừng, đúng là phong thái chói mắt.

Hắn hướng về phía Phùng sư phó chấp tay thi lễ, giọng điệu khiêm tốn, “Bằng hữu của tại hạ ở trong núi hái một ít lá trà ngon, không kịp mang về nhà để chế biến, sợ lá trà qua một thời gian sẽ không còn tươi mới, cho nên muốn thỉnh quý phường giúp sao chế một chút.”

Nói xong, ngẩng đầu lên, thấy Tần Thiên đứng trong đám người, hơi hơi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại lộ ra tươi cười thâm trường ý vị, hàm

răng trắng bóng dưới ánh mặt trời lờ lờ sáng, cùng ánh mắt sáng quắc của
hắn như hoà lẫn vào nhau.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 73: Có bản lĩnh tất nhiên sẽ nắm chắc

Tần Thiên liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là khi trước lúc nàng làm việc ở đại đường từng có hai lần gặp mặt, thương gia phương bắc, Tạ công tử. Thấy đối phương tỏ ý thân mật, Tần Thiên cũng không keo kiệt lộ ra tươi cười.

Nhìn thấy nàng tươi cười hào phóng, Tạ công tử lại nhìn nàng một cái, khoe miệng tươi cười càng sâu sắc, quay đầu đi, giới thiệu những người khác với Phùng sư phó.

Hắn chỉ vào nam tử tầm hơn hai mươi tuổi đứng bên cạnh, mặc áo bào xanh viền đen, một thân phong độ của người có học thức, nói: “Đây là bằng hữu của Tạ mỗ, họ Chu, chính là vị Chu công tử này hôm qua lên núi ở huyện lân cận, ngẫu nhiên hái được lá trà, vô cùng vui sướng, suốt đêm chạy về, hi vọng có thể đúng lúc sao chế, hẳn nhờ ta đề cử sư phó chế trà giỏi nhất ở Dương Thành, Tạ mỗ nghĩ, sư phó chế trà tốt nhất ở Dương Thành không phải ở Thịnh Thể sao!”

Một lời nói ra khiến Từ chương quý cùng Phùng sư phó khuôn mặt đều tươi cười.

Chu công tử hướng về Phùng sư phó thở dài, tao nhã cười nói: “Hái được lá trà này thật không dễ, thỉnh sư phó nhiều chiêu cố!” Nói xong xoay người sai tùy tùng lấy túi đưa cho Phùng sư phó.

“Đâu có, đâu có.” Phùng sư phó cười tiếp nhận.

“Chỉ cần làm tốt, gia sẽ thưởng lớn!” Đứng bên cạnh Chu công tử, một nam tử hơn hai mươi tuổi, dáng người trắng kiện, mặt vuông miệng rộng, mặc trường bào viên lĩnh, có vẻ giống như võ sĩ rất kiêu căng nói.

Ngữ khí của hắn khiến Phùng sư phó có chút mất hứng, nhưng thấy những người này ăn mặc bất phàm, biết không phải là người mình có thể đắc tội, cũng chỉ cố nén giận.

Tạ công tử cười giới thiệu: “Vị này là bằng hữu phương bắc của Tạ mỗ, lần này cùng Chu công tử đến đây, là Trương công tử.”

Trương công tử ngang ngẩng đầu lên, khinh khê hừ một tiếng, rõ ràng không đem những người này để vào mắt.

Tạ công tử cùng Chu công tử trên mặt tuy rằng tươi cười, nhưng rõ ràng cũng không cho rằng vị Trương công tử này thái độ thất lễ.

Phùng sư phó trong lòng rất không vui. Vốn định tự tay mình vì những người này chế trà, lại bởi vì cảm giác chịu nhục mà bỏ ý niệm này trong đầu.

Hắn mở túi ra, cầm lấy một ít lá trà nhìn kỹ xem, lại ngửi ngửi, mặt hiện vẻ kinh ngạc, “Lá trà này có hương khí!”

Chu công tử tiến lên từng bước, cười nói: “Cây trà này ở trên núi cùng cây ăn quả sinh trưởng hỗn độn cùng một chỗ, lây hương khí của cây ăn quả, cho nên mang theo mùi hương hoa quả. Nông gia ở địa phương đó mỗi khi đến mùa xuân đều hái xuống, hong khô rồi chế tác đơn giản để cất chứa, thời điểm ta dừng chân nghỉ tại một nông gia uống một chén, cảm thấy mùi thơm lạ lùng xộc thẳng vào mũi, mới bảo bọn họ mang ta đi ngắt lấy một ít, bất quá nông gia ở đó nói, hiện tại cũng không phải thời điểm hái tốt nhất, mùa xuân mới là thời điểm tươi nhất.”

“Quả thật là như thế, đúng là có mùi hương a!” Phùng sư phó ngửi rồi lại ngửi, yêu thích không buông tay.

“Lá trà này có một cái tên, gọi là Dọa sát nhân hương, thật đúng là danh phù kỳ thực!” Chu công tử cười, lại nói: “Thỉnh sư phó trong lúc chế trà tận lực bảo trì mùi hương của nó! Ta muốn mang về tặng bằng hữu nếm thử!”

Tần Thiên đang đứng ở trong đám người ngửi thấy mùi thơm, bỗng nhiên có người khuỷu tay vừa động, Tần Thiên nhất thời không phòng bị, nghiêng người sắp ngã, lại rơi vào trong lòng người bên cạnh.

Tần Thiên quay đầu, đầu tiên là nhìn thấy hoa văn phong phú liễm diễm sáng bóng trên giao lĩnh trước người nọ, tiếp theo lại ngửi thấy một hỗn hợp mùi thơm mát của hương trà, rồi ngẩng đầu, liền nhìn thấy Trang Tín Ngạn dung nhan tuấn tú trong trẻo nhưng lạnh lùng, cặp mắt như miếng băng mỏng di động bạc uẩn, giống như đang nói: “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Khuôn mặt có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắt qua lớp quần áo, bên tai có thể nghe được tiếng tim hắt đang đập.

Tần Thiên bắt tri bắt giác đỏ mặt, vội vàng tránh ra.

“Thực xin lỗi.” Tần Thiên nói một câu, lại nhịn không được nhỏ giọng nói thêm: “Khi nào thì tới đây chứ? Sao lại giống như mèo vậy, không hề phát ra thanh âm?”

Nàng quay đầu đi, lại không chú ý tới hắt hơi hắt hơi cong khóe miệng.

Bên kia, Phùng sư phó đốt đèn, lại cầm lá trà nhìn kỹ xem, tinh tế suy tư một hồi, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt hắt tìm kiếm trong đám người đứng xung quanh, bỗng nhiên dừng lại ở trên người Tần Thiên, “Tần Thiên, người lại đây!”

Tần Thiên nghe thấy sư phó gọi tên của nàng, vội vàng lách ra, đi đến trước mặt hần, cười nói: “Sư phó, có chuyện gì?”

“Người nhìn lá trà này xem.” Phùng sư phó đưa lá trà tới trước mặt Tần Thiên.

Tần Thiên lấy từ trong túi ra một ít lá trà, nhìn nhìn, chỉ thấy lá trà óng ánh, màu sắc xanh biếc, tựa như phi thủy trong suốt, trên bề mặt lá cây có hoa văn hình xoắn ốc, mặt trên có một tầng bạch mao (lớp lông tơ màu trắng), mới chỉ cầm ở trên tay, đã có một mùi thơm ngát xông vào mũi, khiến cho người khác chìm đắm.

“Thật sự là trà ngon a!” Tần Thiên cười nói.

“Nếu sao trà thì nên làm như thế nào?” Phùng sư phó vuốt râu hỏi nàng.

Tần Thiên nghiêng đầu, nhãn châu chuyển động, liền có đáp án, nàng nhìn Phùng sư phó cười nói: “Trà này hương khí đặc hơn, độ thành thực khá cao, lại là trà hái vào mùa thu, Tần Thiên nghĩ, hần nên dùng nhiệt độ thấp mà sao, trình độ lược khinh, còn phải đúng lúc vừa khuấy vừa sao!”

“Nói không sai!” Phùng sư phó khen: “Vậy việc sao trà này giao cho người!”

Tuy rằng hần không muốn vì những người này chế trà, nhưng trà ngon như vậy vẫn nên tìm một người tâm linh khéo tay thực hiện. Tần Thiên tuy rằng vừa mới xuất sư, nhưng ngộ tính cao nhất, hần đối với nàng rất tin tưởng.

Tần Thiên thoáng sửng sốt, lập tức đáp rõ ràng: “Vâng, sư phó!” Nếu ngay cả sư phó cũng cho rằng nàng có thể, không có đạo lý nàng lại không tin tưởng bản thân mình!

Đứng ở một bên Tạ công tử cùng Chu công tử vốn đang mỉm cười nghe bọn họ đối thoại, lúc này thấy Phùng sư phó lại giao việc sao trà cho một tiểu cô nương, đều thay đổi sắc mặt.

Trong lúc đó Chu công tử lập tức chấp tay nói: “Phùng sư phó, lá trà này có được không dễ, thỉnh Phùng sư phó tự mình sao chế!”

Vị Trương công tử kia cũng gào to theo: “Tiểu cô nương bảo thêu hoa nữ hồng còn được, việc sao trà sao có thể để nàng ta thực hiện?” Nói xong ngón tay chỉ Phùng sư phó, thực vô lễ kiêu ngạo nói: “Phải là tự tay người làm! Gia đã nói qua, làm tốt sẽ có thưởng lớn!”

Phùng sư phó nhin xuống tức giận trong lòng, cười nói: “Vị đại gia này có điều không biết, lão phu tuy rằng kỹ thuật lão đạo, nhưng tuổi tác đã cao, hai tay làn da thô ráp không bằng người trẻ tuổi làn da non mịn, có thể giữ lại mùi hương của trà tốt hơn!” Nói xong giơ ra hai tay.

Mọi người vừa thấy, nhìn làn da mà phát hoảng, vết chai chi chút, trong nếp uốn còn dính rất nhiều dơ bẩn, nhất thời có chút ngao ngán. Rồi lại nhìn tay Tần Thiên đứng bên cạnh, đúng là tay trắng non mềm. Nhưng tiểu cô nương này nhìn qua thiên chân khả ái, cười rộ lên giống như ngọc nữ đứng hầu bên cạnh Quan âm, tiểu cô nương như vậy thật sự biết sao trà?

Chu công tử cau mày, nhất thời không lên tiếng.

Tạ công tử thì đứng ở một bên chấp hai tay sau lưng, mặt mang ý cười, như đang thành thơi xem diễn trò.

Mà tên võ sĩ nam tử kia thì mặt dài thuật, thần sắc hờn giận, tùy thời đều có thể bùng nổ.

Tần Thiên thấy bọn họ chậm chạp không quyết định, liền tiến lên từng bước hướng về Chu công tử làm lễ, tự nhiên rộng rãi cười nói: “Chu công

tử xin yên tâm đem lá trà giao cho tiểu nữ tử, tiểu nữ tử cam đoan sẽ không để công tử thất vọng!”

Chu công tử nhìn nhìn Tần Thiên, rất ngoài ý muốn, hắn gặp qua rất nhiều cô nương thủ lễ xấu hổ ngượng ngùng, rất ít khi thấy nữ hài tử đáng yêu lạnh lẽo như vậy.

“Người thật sự năm chắc?”

Tần Thiên hơi nhắc cằm, nhếch lên ngón tay cái, mỉm cười, lộ ra má lúm đồng tiền, “Có bản lĩnh tất nhiên có năm chắc!”

Chu công tử giật mình, bên cạnh Tạ công tử lại ngửa đầu cười ha ha, cười vui cười mở, giống như có thể phá thùng mây đen, khiến người chung quanh đều cười rộ lên. Ngay cả Trương công tử vốn đang đen mặt cũng nhin không được nở nụ cười!

Trương công tử vỗ bả vai Chu công tử, chỉ vào Tần Thiên cười nói: “Lão Chu, để nàng làm đi, ta thật muốn nhìn xem tiểu cô nương này có khoe khoang hay không!”

Chu công tử cũng buồn cười, lắc đầu cười nói: “Ta cũng vô cùng hiếu kỳ!”

Tạ công tử tiến lên hai bước, đi đến bên cạnh Tần Thiên, nhìn tiểu cô nương chỉ đứng tới ngực hắn, hơi hơi cúi đầu, cười nói: “Nha đầu, mỗi lần gặp người, người luôn có thể khiến ta ngạc nhiên a! Nha đầu Trang phủ có phải đều giống như người hay không vậy?”

Tần Thiên ngẩng đầu, nhìn thấy hai mắt thâm thúy, có một hơi thở nam tử bức người, xâm lược mãnh liệt. Tần Thiên có chút không chịu nổi áp lực, hơi hơi lui ra phía sau hai bước.

“Ta coi như Tạ công tử là đang khen ta!” Tần Thiên cười nói.

Tạ công tử cười hai tiếng, gương mặt anh tuấn sáng ngời, hần quay đầu nói với Chu công tử: “Minh Huyền, tiểu nha đầu này không hề đơn giản, không thể coi khinh a!”

“Nếu Đình Quân nói như vậy, ta cũng an tâm! Tiểu nha đầu, trà này của ta giao cho người!” Chu công tử cười nói.

“Đa tạ Chu công tử!” Tần Thiên lại xoay người mặt hướng Tạ công tử, “Đa tạ Tạ công tử.”

Ngẩng đầu lên lại thấy con người thâm thúy của hắn, trong đó hình như có ánh quang di động, tựa như quanh ảnh trên mặt hồ lưu động, liễm diễm sinh huy.

Tần Thiên lại cúi đầu xuống.

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn đứng ở trong đám người nhìn Tần Thiên bộ dáng kiêu ngạo, cũng nhin không được ý cười, nhưng sau đó nhìn thấy Tạ công tử nhìn Tần Thiên ánh mắt sáng quắc, thấy bọn họ dường như vô cùng quen thuộc, khóe miệng tươi cười lại trầm xuống.

Tần Thiên cầm trà đi vào phòng sao chế, mấy người Chu công tử, Tạ công tử cùng với Phùng sư phó và các công nhân khác cũng đi theo, mọi người vây quanh bên cạnh Tần Thiên, nhỏ giọng đùa giỡn nghị luận.

Tần Thiên vị trí ngay bên cạnh Trang Tín Ngạn. Nàng thấy Trang Tín Ngạn đã trở về vị trí, đang chuẩn bị điểm than tiếp tục sao trà. Nàng nhớ ra hắn đối với lá trà cũng rất để tâm nghiên cứu, liền hưng trí bừng bừng lấy ra một ít lá trà trong bao đưa tới trước mặt hắn, ý bảo hắn xem.

Trang Tín Ngạn biết rõ ý tứ của nàng, nhưng cũng không để ý nàng.

Tần Thiên nghĩ chắc hắn không hiểu, cũng không nản lòng, đem lá trà nhét vào trong tay hắn. Đối lại lần khác, Trang Tín Ngạn nhất định sẽ

không nhận, nhưng hãn biết đây là lá trà của khách nhân, nên đành nhận xuống.

Tần Thiên lại lấy vở trong túi ra, viết: “Đại thiếu gia, người xem xem lá trà này tốt lắm, dường như thơm hơn so với lá trà bình thường!” Sau đó đưa cho hãn xem.

Bởi vì nàng chưa bao giờ có ý khinh thị, cho nên hành động này mới có thể tự nhiên như vậy. Nhưng nàng không nghĩ tới, ở đây còn có người ngoài, mà không phải tất cả mọi người đều có thể có lòng bao dung đối đãi với người tàn tật.

Tựa như Trương công tử bên cạnh, nhìn thấy một màn này liền thốt ra, “Vị này nghe không thấy gì sao? Còn có kẻ điếc sao trà ư? Thật thú vị!”

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều tĩnh lặng.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 74: Không thể dễ dàng tha thứ

Trang Tín Ngạn bởi vì cúi đầu xuống, không thấy Trương công tử nói, nên không có phản ứng gì, chỉ có điều lại nhìn thấy Tần Thiên đang nhét lá trà vào trong tay hắn bỗng xuất thần.

Bên cạnh, tiểu nhị và các quản sự thấy Trương công tử công khai châm biếm Đại thiếu gia, đều rất tức giận. Tuy rằng bọn họ ngày thường cũng có thì thầm đàm luận qua về sự tàn tật của Trang Tín Ngạn, nhưng tất cả đều không có ác ý, bởi vì hắn là nhi tử của Đại phu nhân, bọn họ đều rất tôn kính Đại phu nhân.

Nhưng thấy mấy vị công tử ăn mặc đẹp đẽ, khí thế bất phàm, hiển nhiên không phú thì quý, lại không dám tùy tiện đắc tội, đều giận mà không dám nói gì.

Nhìn Trang Tín Ngạn bên cạnh vẻ mặt lạnh nhạt, vẫn không biết đang bị cười nhạo, Tần Thiên sắc mặt cũng trầm xuống, nếu ngay cả bọn tiểu nhị đã bởi vậy mà cảm thấy phẫn nộ, nàng là người cùng Trang Tín Ngạn sớm chiều ở chung làm sao có thể dễ chịu?

Trang Tín Ngạn tuy rằng thông minh, nhưng ở trong mắt nàng lại khá yếu ớt, khiến trong lòng nàng thường xuyên tồn tại một loại ý muốn bảo hộ, tuy rằng hành vi của hắn có lúc làm nàng tức giận, nhưng nàng chưa bao giờ thật sự oán trách hắn. Nay thấy có người công nhiên châm biếm hắn, trong lòng rất không thoải mái.

“Đây là Đại thiếu gia Trang phủ chúng ta!” Tần Thiên nhìn Trương công tử lạnh lùng nói, tuy rằng tức giận, nhưng chưa biết rõ thân phận đối

phương, không cần thận sẽ gặp phải phiền toái, Tần Thiên chỉ nhắc nhở hần ngôn ngữ nên biết tôn trọng người khác một chút.

Bên cạnh Tạ công tử cùng Chu công tử mới đầu cũng thấy thú vị, nhưng nghe lời Tần Thiên nói, lại thấy sắc mặt của nàng, đều thu liễm tươi cười. Chu công tử còn lặng lẽ kéo kéo Trương công tử còn đang hắc hắc cười cợt.

Một bên Trang Tín Ngạn cũng cảm nhận không khí bất thường, ngẩng đầu lên, nhìn vài người đối diện, lại xoay mặt nhìn Tần Thiên bên cạnh, thấy nàng thần sắc ngưng trọng ít khi có, như thật sự tức giận, nhất thời rất kinh ngạc nhưng cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Thật không biết có phải Trương công tử trời sinh đạo đức không được tu dưỡng, hay do vẫn luôn quá cuồng vọng, lại không để ý đến nhắc nhở của Chu công tử, nghe thấy Tần Thiên nói, lại mở to hai mắt cười nói, “Đại thiếu gia của các người? Nghe nói hoàn toàn bị điếc, thiếu gia Trang phủ có phải cũng không thể nói hay không? Ôi chao? Ta thật không rõ, nếu lại điếc lại câm vì sao không ở nhà, còn ra đây sao trà làm gì? Trà Hành các người thật thú vị nha, nha hoàn thú vị, mà thiếu gia cũng thú vị nốt!”

Những lời này Trang Tín Ngạn xem thấy nên hiểu được, bất quá hần lại không có phản ứng gì mấy, bởi vì dạng cười nhạo này đối với hần quá bình thường. Cười nhạo tàn tật của hần không biết có bao nhiêu người, chẳng lẽ hần còn phải đi tranh cãi phản kích với mỗi một người hay sao?

Hần bị câm điếc là sự thật. Hần phải chấp nhận chuyện này.

Hần mặc kệ, đang chuẩn bị tiếp tục làm việc, nhưng bỗng nhiên, mắt hoa lên, hần quay đầu lại, thấy Tần Thiên khuôn mặt bình tĩnh, ném tạp dề, giăng tay xuống dưới đất, hành động cử chỉ thập phần nặng nề!

Trang Tín Ngạn giật mình, mọi người cũng giật mình, đều trơ mắt nhìn nàng.

“Người thấy rất buồn cười?” Tần Thiên mắt lạnh nhìn Trương công tử, không thể nhịn được nữa, “Ta nói cho người biết, không có gì buồn cười cả! Thiếu gia chúng ta xác thực không thể nghe cũng không thể nói, nhưng hẳn thật sự biết chế trà, cũng biết vẽ tranh viết chữ, hẳn so với rất nhiều người đều có năng lực hơn hẳn, hẳn vì sao không thể tới nơi này sao trà? Vì sao phải trốn ở nhà không thấy mặt trời? Bởi vì hẳn vừa ra tới cửa đã bị những người như các người cười nhạo hay sao?”

Hắn mỗi ngày không thể lên tiếng chỉ chú tâm làm việc như vậy, đối mặt với ánh mắt khác thường của mọi người chẳng lẽ dễ chịu sao? Hẳn bị cảm giác là hẳn bất hạnh, chẳng lẽ bởi vì bất hạnh cho nên xứng đáng thừa nhận châm biếm của người khác? Không thể có đạo lý này!

Chu công tử cùng Tạ công tử hai mặt nhìn nhau, đều có chút xấu hổ, Trương công tử mặt biến dạng, hẳn chỉ vào Tần Thiên, cả giận nói: “Được lắm, nha đầu này, người có biết người đang nói chuyện cùng với ai không? Người tin hay không ta...” Nói còn chưa xong, một bên Tạ công tử liền kéo hẳn qua, cười nói: “Trương huynh, chớ tức giận, tiểu đệ mời huynh lại đây là muốn huynh vui vẻ, cũng không phải để cho huynh tức giận!”

“Nàng ta chỉ là một nha đầu nhỏ nho cũng dám trừng mắt nói lớn tiếng với ta!” Trương công tử tức giận đến hai mắt trợn trừng!

Tần Thiên nhận thấy bản thân không có gì quá đáng, đây là Thịnh Thế Trà Hành, nếu phải lệ thuộc vào khách nhân để họ tùy ý nhục nhã, còn phải nén giận, không khỏi cũng quá uất ức! Việc buôn bán còn chưa thấy đâu mà tự tôn đã vỡ cánh bay đi mất rồi! Nếu yếu đuối sợ phiền phức như vậy, về sau chẳng phải là ai cũng đều có thể vào đây đá một cước, vậy sinh ý buôn bán này cũng không cần làm nữa rồi!

Tần Thiên khẽ cắn môi, cầm trà túi, đi đến bên cạnh Chu công tử, đuổi thẳng cánh tay đưa tới trước mặt hẳn, âm thanh lạnh lùng nói: “Việc buôn bán của Thịnh Thế chúng ta chủ ý lấy chân thành đối xử người với người,

chúng ta một mảnh thành tâm đối nhân, cũng hy vọng được đối phương tôn trọng, bằng hữu của ngài nhục nhã thiếu gia của chúng ta, chúng ta không muốn làm việc cho các ngài, thỉnh tìm cao nhân khác!”

Những lời này nói ra chính là tiếng lòng của bọn tiểu nhị, mọi người nhiệt huyết sôi trào, cùng kêu lớn “Đúng vậy “

“Tần Thiên nói rất đúng!”

“Đúng, không nhận việc buôn bán của họ nữa!”

“Giễu cợt Đại công tử chính là giễu cợt Đại phu nhân, không thể dễ dàng tha thứ!”

Vốn đang sốt ruột tình thế diễn ra sẽ càng ngày càng gay gắt, lúc này Từ chương quỹ bỗng nhiên cũng không còn lo lắng, cũng đúng, nếu luôn luôn phải chịu đựng, Thịnh Thế cũng không có quang cảnh như ngày hôm nay! Càng yếu đuối càng bị người khác khinh thường!

Chu công tử không nghĩ tới tiểu cô nương vừa cười hi ha này lại kiên cường như vậy, trong lòng có vài phần bội phục, hẳn cũng không tiếp nhận bao trà, chỉ xoay người cười nói với Tạ công tử: “Đình Quân, người quả nhiên nói đúng, tiểu nha đầu này thật không đơn giản!”

Tạ Đình Quân nhìn Tần Thiên cười cười: “Tiểu nha đầu, không nghĩ tới người lại được hưởng ứng như thế, ta thật sự hâm mộ Trang phủ a!”

“Ta ăn cơm Trang phủ, tất nhiên nên vì Trang phủ nói chuyện, chuyện này là thiên kinh địa nghĩa, không có gì đáng nói!” Tần Thiên vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tạ Đình Quân nhìn nàng một lúc, thu liễm tươi cười, tràn đầy cảm xúc nói, “Tiểu nha đầu có thể nói ra những lời này, so với rất nhiều nam nhân cũng hào sảng mạnh mẽ hơn hẳn!” Hắn nhìn gương mặt tú lệ của Tần

Thiên, bỗng nhiên cảm thấy từ trước đến nay gặp nhiều nữ tử cũng không ai có thể so sánh với nàng.

Bên kia Trương công tử nghe xong lời này, cũng giật mình, tức giận thu liễm không ít.

Bên này, Chu công tử chấp tay sau lưng, nhìn bao trà trước mắt, cười nói: “Tiểu nha đầu, ngươi vừa rồi cũng nói, là bằng hữu của ta nói sai, cũng không liên quan đến ta!”

“Minh Huyền ngươi sao lại nói ta như vậy!” Trương công tử lập tức phản bác!

“Ai kêu ngươi ăn nói lung tung phá hư việc của ta, ngươi cũng biết trà này là để tặng cho ai, cẩn thận ta trở về cáo trạng ngươi!” Chu công tử hù dọa nói.

Nghe xong lời này, Trương công tử khí thế lập tức biến mất, hẩn vung tay vung chân vài cái tại chỗ, rầm rì vài câu, cũng không lên tiếng nữa.

“Thế nào, tiểu cô nương, vậy ngươi có chịu nhận việc ta giao không!” Chu công tử nhìn nàng cười, mặt mày ôn hòa.

Tần Thiên không nghĩ tới bọn họ sẽ có loại thái độ này, nhất thời cũng không biết nên làm gì bây giờ. Ngay tại thời điểm đang xấu hổ, bỗng nhiên có một bàn tay giơ ra, tiếp nhận bao trà trong tay Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn lại, chính là Trang Tín Ngạn. Hẩn nhìn nàng một cái, con ngươi bình thường lạnh nhạt như băng tuyết như có chút lo lắng, khiến cho khuôn mặt đều có vẻ sinh động hẳn lên.

Tần Thiên cùng với Chu công tử, Tạ công tử, Trương công tử ở bên cạnh đều nhìn hẩn, không biết hẩn có ý tứ gì.

Trang Tín Ngạn không để ý tới những người này, thản nhiên xoay người, đi đến bát tô, bình tĩnh điểm than, thăng lô.

Đi đến gần, Chu công tử bọn họ mới nhìn thấy rõ Trang Tín Ngạn, trên mặt đều lộ ra một tia kinh dị, Trương công tử nhất thời nhin không được, lập tức cảm thán: “Này điếc... Đại thiếu gia Trang phủ bộ dạng so với nữ nhân còn đẹp hơn a!”

Sau lại thấy Tần Thiên hung tợn trừng mắt nhìn mình, không biết nên như thế nào, lại không dám nói gì tiếp. Hắn hừ hai tiếng, hai mắt nhìn lên trời.

Tần Thiên lúc này mới quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn.

Hải Phú giúp hắn đẹp tạp dề, Trang Tín Ngạn sắc mặt vẫn bình tĩnh đạm mạc, tựa như hàn băng ngàn năm không tan, lông mi dài, hai vai rộng lớn, hình thể thon dài, tuy rằng đeo tạp dề vào nhìn thật buồn cười, lại đứng bên cạnh bát tô đen thùi lùi, nhưng nhìn qua vẫn tựa như một trích tiên không nhiễm bụi trần khói lửa của nhân gian.

Tất cả mọi người không tự giác ngừng hô hấp, sợ quấy nhiễu cảnh tượng yên tĩnh mà đẹp dễ này.

Nước sôi, Trang Tín Ngạn thả lá trà, hai tay phiêu sao, động tác linh hoạt nhanh nhẹn, ngón tay dài trắng nõn, lá trà xanh biếc như bích diệp, xoay vần, cuộn lên, phi vũ, lại rất xứng với dung nhan hoàn mỹ kia của hắn, nhìn qua như một bộ tranh thưởng tâm duyệt.

Trong không khí tràn ngập nồng đậm trà hương, làm cho người ta say mê.

Tần Thiên nhìn nhìn, miệng cười rộ lên, đứa nhỏ này, so với tưởng tượng của nàng còn kiên cường hơn.

Một nén nhang qua đi, Trang Tín Ngạn đem lá trà đổ ra, lại tiến hành nhu niệp, đem lá trà chà xát đều hình, sau đó lại sao trà, một khắc uống trà trôi qua, hần đã hoàn thành tất cả các thao tác, đem lá trà gói vào một bao khác, đưa đến trước mặt Chu công tử, bình tĩnh nhìn hần chăm chú.

Chu công tử thẳng đến lúc này mới hồi phục tinh thần, hần lấy ra một ít lá trà đặt ở mũi ngửi, một lát sau, cười nói: “Trong hương trà ẩn hàm hương hoa quả, điều chế rõ ràng, màu sắc vẫn tươi đẹp, hảo công phu!”

Nghe hần khích lệ, Tần Thiên cũng thay Trang Tín Ngạn cao hứng, đang chuẩn bị lấy vở ra viết cho hần xem, nhưng không nghĩ tới Trang Tín Ngạn đem túi trà giao cho nàng, lại chỉ chỉ ở một bên túi, Tần Thiên hiểu được, hần muốn nàng giúp đỡ gói lại.

Tần Thiên dựa theo ý tứ của hần mà làm, bên kia, Hải Phú đã được Trang Tín Ngạn phân phó, mang lên giấy và bút mực.

Trang Tín Ngạn đi qua, nhắc bút viết xuống vài câu, sau đó đưa đến trước mặt Trương công tử.

Trương công tử nhìn thoáng qua, mặt lại biến dạng.

Chu Minh Huyền cùng Tạ Đình Quân trong lòng tò mò, đi qua xem, thấy mấy chữ trên giấy viết.

“Ta là kẻ câm điếc, nhưng mà ta biết chế trà, huynh đài tuy tai thính mắt tinh, nhưng còn cần sự hỗ trợ của ta. Không ai thập toàn thập mỹ, giống như ta, cũng giống như huynh đài vậy.”

Chu Minh Huyền, Tạ Đình Quân xem xong câu chữ lại ngẩng đầu nhìn hai người Trang Tín Ngạn cùng Trương Vĩnh Thái trước mặt, nhất thời đều nói không nên lời.

Trương Vĩnh Thái dưới ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Trang Tín Ngạn ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Trang Tín Ngạn hướng về ba người vái chào, xoay người ra khỏi phòng sao trà.

Tay áo tung bay, tiêu sái phong lưu không bút gì tả nổi.

Tần Thiên chỉ cảm thấy thống khoái, đem túi trà giao cho Chu công tử, đi theo phía sau Trang Tín Ngạn, khi đi ngang qua người Trương công tử, dừng lại cước bộ, nhìn hẩn cười nói: “Trương công tử không phải đã nói làm tốt sẽ trọng thưởng sao? Xin ngài đừng có quên đó!”

Nói xong nhúu mày cười, xoay người đi ra ngoài.

Trương Vĩnh Thái nhìn bóng dáng hai người sững sốt một lúc lâu, bỗng nhiên bạnh hàm lớn tiếng nói: “Hôm nay thật mẹ nó ghen khuất!”

Chu Minh Huyền cùng Tạ Đình Quân lập tức đều liếc mắt nhìn nhau, nhin không được cười ha ha. Tạ Đình Quân đi tới vỗ lên bả vai rắn chắc của Trương Vĩnh Thái, cười nói: “Trương huynh, đừng ghen khuất, tiểu đệ ta mời người uống rượu!”

Nói xong, hẩn nhìn về phía phương hướng Tần Thiên rời đi.

Bên ngoài, ánh mặt trời sáng lạn, chiếu lên một gốc cây hòe lớn ở góc tây bắc trong sân, được ánh mặt trời chiếu vào, lá cây màu xanh hơi chuyển thành ánh vàng, tô đậm cả gốc cây một màu sắc ấm áp, làm cho tâm của hẩn cũng nóng lên.

Hẩn mỉm cười, quay đầu.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 75: Khó có thể phác họa

<tbody> Đêm, trăng sáng treo cao, trong đình viện, đường nhỏ vắng vẻ không tiếng động.

Tần Thiên tắm rửa xong đi vào trong phòng, thấy Trang Tín Ngạn tóc ướt sũng rồi tung, mặc trung y đơn bạc ngồi ở bên cạnh bàn đưa lưng về phía nàng đang nhìn cái gì đó.

Tần Thiên lắc đầu thở dài.

Thật đúng là Đại thiếu gia, không có nha hoàn hầu hạ thì cũng không chịu tự mình động thủ mặc quần áo lau tóc, thời tiết đã vào thu, cũng không biết yêu quý thân thể của bản thân. Lại nghĩ lại, cảm thấy ý nghĩ của mình thật buồn cười, nếu hắn cái gì cũng đều có thể tự mình làm, thì còn cần nha hoàn như các nàng để làm gì đây? Cũng không nên so đo, là trách nhiệm của nàng, nàng không nên ra phía sau đi tắm rửa.

Nàng cười cười, từ trong tủ lấy ra một khăn trắng sạch, cùng một kiện áo cừu y sắc xanh ngọc đi tới, trước đem áo lông cừu phủ lên trên người hắn, sau đó kéo tóc ướt đang vắt trên người hắn ra, dùng khăn sạch lau khô.

Bởi vì động tác của Tần Thiên quá mức đột nhiên, mới đầu Trang Tín Ngạn kinh ngạc một chút, nhưng ngửi được mùi hương quen thuộc trên người nàng, tâm từ từ bình tĩnh lại.

Áo lông cừu phủ trên người thật ấm áp, hắn cảm giác được nàng đang cẩn thận lau tóc cho hắn. Động tác vô cùng mềm nhẹ, giống như sợ làm đau hắn vậy, lại cực lực chú ý không đụng chạm đến thân thể hắn, nhưng hiện

tại hẳn lại cảm thấy làn da hơi ngứa ngứa, dường như khát vọng nàng chạm vào một cái. Mà cũng chính vì khát vọng không đạt được, cái loại ngứa ngứa này càng ngày càng nghiêm trọng, tràn vào sâu bên trong đáy lòng, làm cho toàn thân hẳn dường như không được tự nhiên.

Tần Thiên đứng phía sau cũng không biết hẳn đang suy nghĩ cái gì, nàng giống như bình thường lau tóc cho hẳn xong, lại lấy ra một khăn sạch khác, một bên lau tóc cho mình, một bên ngồi vào chỗ đối diện hẳn.

Thấy hẳn không phải đang xem sách, mà là đang nhìn một đồng lá trà trên mặt bàn, một số là chè tươi, số khác đã được sao chế. Tần Thiên nhận ra đây chính là loại trà ban ngày bằng hữu của Tạ công tử đã đưa đến Trà Hành, không nghĩ tới Trang Tín Ngạn vụng trộm để lại một ít.

Tần Thiên trong lòng tò mò, buông khăn xuống, lấy vở và bút than ở trên bàn kéo lại gần, viết nói: “Đại thiếu gia, người giữ lại một ít lá trà này để pha uống?”

Viết xong đưa tới trước mặt hẳn, lại cầm lấy khăn, tiếp tục lau tóc.

Trang Tín Ngạn nhìn thấy lời của nàng, cầm lấy bút đang chuẩn bị viết, ngẩng đầu lên, đã thấy nàng ngồi ở đối diện, hơi hơi nghiêng đầu, tóc đen như thác nước bị nàng hất sang một bên, dùng khăn trắng nhẹ nhàng mà chà lau, nàng hôm nay mặc một kiện quần áo viên lĩnh màu hồng nhạt, động tác như vậy, đem cổ nàng lộ ra đường cong tuyệt đẹp, trắng nõn, mảnh khảnh, mềm mại như một khối mỹ ngọc, hai má phấn nộn, môi hồng nhuận, mi như liễu, mắt trong suốt, đen lay láy, khăn sạch trắng như tuyết, ngón tay miết chà lau xanh trắng, ngọn đèn hắt lên người nàng một tầng mênh mờng sáng bóng, chỗ nào cũng đẹp, khiến người phải bất động.

Trang Tín Ngạn nhìn nhìn, đúng là ngây ngốc...

Đang tập trung lau tóc, Tần Thiên cảm giác được ánh mắt của Trang Tín Ngạn, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hẳn.

Tiếp xúc với con người đen láy của nàng, Trang Tín Ngạn không biết làm sao, thế nhưng cảm giác một trận hoảng hốt, hắc vội vàng thu hồi ánh mắt, nhưng lòng hắc cũng không chịu khống chế mà nhảy nhót, như muốn từ trong miệng hắc chạy ra ngoài vậy.

Theo bản năng, hắc cảm thấy, hắc không nên có cảm giác như vậy, thật không ổn, hắc hô hấp thật sâu, cầm lấy bút than bên cạnh, miễn cưỡng ổn định tâm thần, viết xuống: “Ta cảm thấy hôm nay phương pháp sao chế trà này vẫn chưa phải là phương pháp tốt nhất, có vẻ như chưa đem được đặc tính của lá trà hoàn toàn biểu lộ.”

“Đã làm rất tốt rồi, Chu công tử bọn họ không phải rất vừa lòng sao?” Tần Thiên viết nói.

“Nhưng mà ta không hài lòng, ta vẫn cảm thấy còn có thể làm tốt hơn.” Trang Tín Ngạn lắc đầu, hơi hơi nhướn mày, hai tay bốc lên một ít lá trà nướng theo ngọn đèn cẩn thận nghiên cứu, ánh nến chiếu vào đôi mắt hắc, giống như hai ngọn lửa nhỏ, không thoát ra được, khiến gương mặt hắc vốn lãnh diễm bỗng nhiên lộ ra một loại yêu dị mị hoặc.

Tần Thiên nhìn bộ dáng hắc như vậy, không khỏi nhớ tới sự việc ban ngày, tâm tình khoái trá, lại viết nói: “Nói đến đó, hôm nay Đại thiếu gia thật sự rất suất! Nói hai ba câu đã khiến đối phương nói không nên lời.”

Càng làm cho nàng thương thức là, hắc có thể坦然 đối mặt với sự cười nhạo của người khác, cũng không có cảm xúc tự ti, điều này rất khó.

“Suất?” Trang Tín Ngạn khó hiểu.

Tần Thiên con mắt vòng vo chuyển, viết nói: “Ý là rất anh tuấn, rất uy phong, khiến cho người khác cảm thấy trước mắt sáng ngời!” Viết xong, ngẩng đầu nhìn hắc mỉm cười, lúm đồng tiền hai bên má lại ngọt ngào lộ ra.

“Nhiều từ người dùng thật mới mẻ.” Trang Tín Ngạn nhớ tới ban ngày Tần Thiên có nói qua.

... Đại thiếu gia tuy rằng không thể nghe, không thể nói, nhưng hẳn biết chế trà, biết vẽ tranh viết chữ, hẳn so với rất nhiều người đều có năng lực hơn hẳn...

Trong lòng bỗng nhiên cũng cảm thấy ngọt ngào, loại ngọt ngào này chậm rãi lan tràn khắp toàn thân, lan tràn đến khóe miệng, từ từ trở thành một nụ cười mỉm.

Tần Thiên là lần đầu tiên nhìn thấy hắn cười, rất nhiều lần, nàng đều suy nghĩ, nếu gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân này cười lộ lên là bộ dáng gì đây? Nàng cảm thấy nhất định sẽ rất dễ nhìn, thật không nghĩ tới lại đẹp đến vậy.

Ngũ quan của hắn vốn không có gì để chê bai soi mói. Long mi của hắn dài mà cong, dày mà không lộn xộn, thực sự rất đẹp, mắt của hắn hẹp dài, mí mắt rất mỏng, đường cong hai mí giống như dùng ngòi bút lưu sướt nhẹ vẽ xuống hai đường tà tuyến, sóng mắt lưu chuyển, có một vẻ tuấn nhã phong lưu không nói nên lời, mũi hắn cao mà thẳng tắp, chóp mũi cao ngất, khiến hắn nhìn qua có cảm giác lãnh ngạo, bờ môi của hắn độ dày vừa phải, chỉ có điều khóe miệng quá mức lạnh lẽo cứng rắn.

Cho nên thời điểm hắn không cười, khiến cho người khác có cảm giác cương trực lạnh lùng, giống như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ, đẹp thì đẹp thật, nhưng lại vô hồn.

Nhưng chỉ cần một nụ cười mỉm này, giống như mùa xuân tràn về địa lục bị đóng băng vậy, băng tuyết lặng yên không một tiếng động hòa tan, mùa xuân về bách hoa nở rộ, hoặc như triều dương ở phía đường chân trời lộ diện, cắt ngang qua bóng đêm đen tối, hào quang vạn trượng, không thể ngăn cản.

Mi cong dài kia, sóng mắt lưu động kia, môi hơi hé ra mỉm cười kia... Tất cả đều khiến Tần Thiên cảm thấy, cho dù là họa sĩ giỏi nhất, cũng không thể nào họa nên thần vận cùng tao nhã của hân.

Nàng nhìn mà hai mắt như muốn đui mù, nàng nhìn mà mặt đỏ tim đập, làm cho nàng nhin không được có loại cảm giác muốn phạm tội.

Nàng thật sự muốn kiểm tra mặt của hân...

Hai tay ngửa ngáy, tâm cũng ngửa ngáy...

“Người vẫn là đừng nên cười, ta phải dặn dò các tỷ tỷ.” Tần Thiên không nhin được thì thảo lẩm bẩm nói: “Khiến người phạm tội, khiến người phạm tội a...”

Trang Tín Ngạn ngồi đối diện tuy rằng nhìn không hiểu lắm nàng đang nói cái gì, nhưng thâm hiểu được nàng vì sao lại như vậy, từ lúc còn rất nhỏ, hân đã biết bộ dáng hân rất dễ nhìn, so với rất nhiều người còn đẹp hơn, lần đầu tiên nhìn thấy hân, bất luận là nam hay nữ đều có chung vẻ mặt sợ hãi than, lúc nhỏ, hân thực vui vẻ, lớn lên, hân chỉ cảm thấy chán ghét, cho nên đối với ai cũng đều mang gương mặt băng lãnh.

Nhưng hiện tại, nàng hông rời mắt, mặt đỏ hồng mà nhìn mình, hân không hề cảm thấy chán ghét, ngược lại thấy vui mừng, hân tiếp tục nhìn nàng, thân hơi nghiêng, lấy tay nâng cằm, khóe miệng tươi cười càng sâu sắc, vẫn nhìn nàng cười, cũng không chuyển mắt nhìn nàng. (a... a... dụ dỗ... dụ dỗ con gái nhà lành a.... T_T)

Ánh đèn lay động, minh ám không chừng, chiếu lên người hân ánh vàng rực, tươi cười của hân trong ánh vàng này càng ngày càng nhu hòa, càng ngày càng ấm áp, hồn xiêu phách lạc, sức quyến rũ khôn cùng, khiến Tần Thiên cơ hồ không chịu nổi.

Chậm rãi, Tần Thiên cũng cười, nàng học bộ dáng của hắc chống đỡ cảm, hai mắt không e dè nhìn hắc, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật xảo đoạt thiên công.

Nhìn, nhìn, trong lòng nàng bỗng nhiên có một loại cảm động.

“Khen người một câu, người liền vui vẻ như vậy a....” Nàng nhìn hắc, nhẹ nhàng mà nói: “Có thể thấy được người trước đó cô đơn cỡ nào...”

Đứa nhỏ đáng thương...

Nàng nhìn hắc lẳng lẳng cười, má lúm đồng tiền ở dưới ánh nến nhộn nhạo lén lút ẩn hiện.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm yên tĩnh, trăng sáng giắt giữa bầu trời, lẳng lẳng nhìn xuống hết thảy thăng trầm trong cuộc sống...

Sau khi Trang Tín Xuyên đi nhậm chức, rất nhanh đã trao đổi xong với Hồ đại nhân về việc vận chuyển trà. Chuyện người khác làm không được mà ở trong tay hắc chỉ hai ba câu đã hoàn thành. Điều này khiến hắc rất đặc ý, ở Trà Hành vô cùng vênh váo tự đắc.

Buổi sáng hôm nay, Trang Tín Xuyên gọi các quản sự của Trà Hành vào trong phòng hắc. Hắc ngồi ở chính vị, chân bắt chéo, thần khí hiện ra như thật. Các quản sự đứng trước hắc đều chấp tay, cúi đầu.

“Việc buôn bán, được quan phủ duy trì, cùng quan phủ có quan hệ tốt là điều rất trọng yếu!” Trang Tín Xuyên nhìn các quản sự cười nói, “Biết Trà Hành có quan hệ với quan phủ phải dựa vào ai hay không?”

Trang Tín Xuyên liếc mắt nhìn gã sai vặt Đức Nghĩa một cái, Đức Nghĩa vội vàng nịnh nọt tiếp lời nói: “Đương nhiên là Nhị thiếu gia của chúng ta

rồi! Ai chẳng biết Hồ đại nhân là tri phủ tương lai của Dương Thành là thân dượng của Nhị thiếu gia a!”

“Không sai không sai!” Trang Tín Xuyên cười to hai tiếng đứng lên, vỗ vỗ đầu Đức Nghĩa, sau đó đi đến trước mặt các quản sự cười nói: “Cho nên, mọi người trong lòng cũng nên rõ ràng một chút, Trà Hành về sau rốt cuộc do ai làm chủ, ai mới là chủ tử của các người! Các người nên suy nghĩ kỹ lưỡng! Đến lúc đó hối hận không kịp thì cũng đã muộn!”

Các quản sự xoay người cúi đầu, buồn không thêm lên tiếng.

Trang Tín Xuyên hướng về Đức Nghĩa ra hiệu, Đức Nghĩa vội vàng từ phòng bên cạnh mang sang một cái khay, trên khay có một đám bạc nén.

Trang Tín Xuyên chỉ vào khay cười nói: “Đây là bốn thiếu gia mời các vị uống rượu, một chút lòng thành, xem như tâm ý của bốn thiếu gia, nếu nể mặt bốn thiếu gia, thì cầm lấy, nếu khinh thường bốn thiếu gia, cứ việc xoay người rời đi!”

Nói xong, liền một lần nữa ngồi xuống chính vị, thành thoi uống trà, một bộ dáng không thèm để ý, nhưng hai mắt trong lúc vô tình đều lướt một vòng trên mặt các vị quản sự.

Các quản sự cúi đầu, hai mắt nhìn nhau, người xem ta, ta xem người, nhất thời cũng không biết nên làm cái gì bây giờ? Lấy bạc, bắt người tay ngắn, về sau chỉ sợ liên lụy không rõ, nhưng xoay người mà rời đi, lại là không cho hấn mặt mũi, hấn dù sao cũng là thiếu gia Trang phủ, các quản sự ai cũng không dám làm như vậy.

Trang Tín Xuyên nhìn mọi người do do dự dự, cười cười, lại hướng Đức Nghĩa ra hiệu. Đức Nghĩa hiểu ý, tiến lên, hướng tới từng quản sự cứng rắn nhét vào trong lòng họ hai nén bạc, hoàn toàn không để bọn họ chối từ!

Trang Tín Xuyên cười lớn một tiếng, vỗ tay đứng lên, “Được, mọi người đều rất nể mặt bốn thiếu gia, về sau chính là người của bốn thiếu gia, về sau có bốn thiếu gia thì có các người! Tương lai bốn thiếu gia trở thành đương gia, sẽ không quên các người!”

Các quản sự nhìn nén bạc trắng trong tay, cảm thấy rất khó xử. </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 76: Chuộc thân

Ngày mười tháng tám, chạng vạng.

Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn dùng xong cơm chiều, đang nói chuyện với Tần Thiên mấy việc thú vị phát sinh ở Trà Hành.

“Chuyện lần trước xảy ra ở phòng chế trà, Từ chương quỹ đã nói cho ta biết...” Đại phu nhân nhìn Tần Thiên cười nói: “Tần Thiên, ta quả nhiên không nhìn lầm người, người quả thật là một nha đầu tốt!” Nói xong lại quay đầu lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn, cười nói: “Tín Ngạn con thấy có đúng không?”

Bên cạnh Hải Phú vẫn như cũ viết chữ giúp hai bên trao đổi. Trang Tín Ngạn nhìn xuống liếc mắt một cái, khẽ cười cười, không lắc cũng không gật đầu, chỉ có điều ở hai bên tai một tầng đỏ ửng lặng lẽ xuất hiện. Tần Thiên cách xa, không nhìn thấy, nhưng Đại phu nhân ngồi bên cạnh hẳn lại nhìn thấy rõ ràng, Đại phu nhân hé miệng cười, cũng không nói gì thêm.

Bà cầm tay con, trong lòng vô hạn vui mừng, cảm thấy quyết định này của mình rất chính xác.

Tâm trạng vui sướng, bà nhìn về phía Tần Thiên, kéo tay nàng qua, tình tứ nhìn nàng, ánh mắt vô cùng nhu hòa, nhìn đến mức khiến Tần Thiên trong lòng nhảy nhót, “Phu nhân...” Người nhìn ta như vậy làm cái gì a...

“Tần Thiên, ” Đại phu nhân cười nói: “Người ba lần bốn lượt lập công, lại trung thành như thế, ta rất thích, người muốn được tưởng thưởng gì chăng?”

Tưởng thưởng? Tần Thiên hai mắt sáng ngời, rất muốn nói, nàng muốn có cơ hội chuộc thân!

Đến nơi đây lâu như vậy, nàng đã sớm hiểu được, thân là gia nô chỉ là một tiện nhân, không phải nói có bạc muốn chuộc thân là có thể chuộc thân, còn phải được chủ tử khẳng định thả người, ở quan phủ đăng ký, mới có thể thoát khỏi thân phận này. Thoát rồi, mới có thể tự do hôn phối, bởi vì nơi này luật pháp quy định, tiện nhân không thể cùng lương dân thông hôn, nói cách khác, dân đen chỉ có thể gả cưới dân đen. Hơn nữa cũng đừng nghĩ đến việc chạy trốn, nơi này có chế định “Trốn nhân pháp” “nghiêm cấm nô bộc đào vong.

Phép tắc quy định “Người trốn phạt một trăm roi, trả lại bản chủ. Kẻ ẩn nấp thì bị tử hình, gia sản kê biên và sung công. Nếu cố tình phản kháng, phạt một trăm roi, chuyển đến nơi biên giới xa xôi”, vô cùng nghiêm khắc, vì vậy ở nơi này gia nô rất ít có tâm tư chạy trốn.

Cho nên muốn chuộc thân, chỉ có thể dựa vào sự từ bi của chủ tử.

Nàng rất muốn nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu chuộc thân, nàng chuộc thân cũng không muốn rời khỏi Trang phủ, chỉ muốn có quyền nắm vận mệnh của bản thân trong tay, sau khi chuộc thân vẫn có thể giống như các công nhân trong Trà Hành làm việc cho Trang phủ, nàng cũng sẽ hết sức tận tâm.

Nhưng rồi lại nghĩ, bản thân được bọn họ khá coi trọng, dù sao trong tâm tưởng bọn họ đều cho rằng nàng là tấm gương điển hình cho sự trung thành. Nếu nàng đưa ra yêu cầu chuộc thân, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào, có thể sẽ cảm thấy nàng cũng không hề đem toàn bộ tâm tư đặt ở Trang phủ hay không?

Nàng có được địa vị như ngày hôm nay kỳ thật cũng không dễ dàng, không thể bởi vì nói sai một câu, mà làm hỏng mọi thứ.

Nghĩ đến đây, nàng lại đem lời đã đến miệng nuốt trở về.

“Phu nhân cùng Đại thiếu gia đối với Tần Thiên tốt như vậy, đã là sự tưởng thưởng tốt nhất!” Tần Thiên cười nói.

Vẫn nên đợi một thời cơ thuận lợi hơn, đợi địa vị của mình ở Trà Hành càng thêm được củng cố đã...

“Cái miệng nhỏ nhắn này rất ngọt, thật sự khiến người ta thương yêu.” Đại phu nhân lôi kéo tay nàng, càng nhìn càng thích, Trang Tín Ngạn ra vẻ lạnh lùng, nhưng hai mắt cũng kìm lòng không được hướng về phía Tần Thiên liếc qua.

Đại phu nhân lời đã nói ra tất nhiên sẽ không thu hồi. Bà quay đầu gọi Nguyệt Nương lấy hộp trang sức khắc hoa văn lưu kim đặt trên bàn trang điểm bằng gỗ tử đàn lại đây, mở ra nhìn một lúc, lấy ra từ bên trong châu hoa thạch mật lục từng màu san hô và một cây trâm lưu ly hình con bướm màu sắc rực rỡ, đưa cho Tần Thiên

“Đây đều là trang sức trước kia của ta, hiện tại tuổi đã lớn, mang không còn thích hợp nữa. Ta thấy người bình thường trên tóc ngay cả chút trang sức cũng không mang, nữ tử tuổi còn trẻ, không thừa dịp lúc này làm đẹp, còn chờ tới khi nào?” Nói xong, Đại phu nhân cầm châu hoa thạch mật lục từng màu san hô để trên đầu nàng ngắm nghía, ngắm một hồi cảm thấy hưng trí, lôi kéo nàng đến ngồi trước bàn trang điểm, soi vào gương tự cầm châu hoa lên tóc nàng.

Tần Thiên vội vàng nói: “Phu nhân, để nô tỳ tự làm là được rồi.”

Đại phu nhân nhìn hình ảnh nàng trong gương đồng cười nói: “Đừng nhúc nhích, khó mà ta được hưng trí như hôm nay...” Nói xong, cầm châu hoa trong tay cẩn thận cầm trên búi tóc của nàng, Đại phu nhân hơi hơi hạ thắt lưng, nhìn Tần Thiên trong gương cười tán thưởng: “Thật là xinh đẹp!”

Lại bảo Nguyệt Nương đến nhìn, Nguyệt Nương tất nhiên luôn miệng khen ngợi, khiến mặt Tần Thiên đỏ ửng.

Đại phu nhân lại hỏi nàng: “Người có thích không?”

Tần Thiên nhìn mình trong gương, kỳ thật nàng không thích dùng mấy thứ trang sức, bình thường vấn tóc cũng chỉ đơn giản dùng một trâm cài đầu cố định, châu sai này màu sắc rực rỡ, chất lượng tinh xảo, lờ lờ lấp lánh, thật sự không phù hợp với thẩm mỹ của nàng, nhưng mà Đại phu nhân tự tay tặng nàng lại cài lên tóc nàng, khiến nàng cảm thấy, dù thế nào cũng rất thuận mắt.

Giương mắt nhìn khuôn mặt Đại phu nhân ôn nhu tươi cười, trong lòng nhất thời ấm áp vui vẻ.

Nàng ngọt ngào cười nói, “Đa tạ phu nhân, Tần Thiên rất thích.”

Đại phu nhân sờ sờ đầu nàng, cười càng ôn nhu, giương mắt thấy trong góc gương đồng lộ ra gương mặt của Trang Tín Ngạn, cũng không biết hẩn đứng đó bao lâu rồi, Đại phu nhân không buông tha hẩn, cố ý hỏi: “Tín Ngạn, con cảm thấy Tần Thiên mang châu hoa này có được không?”

Tần Thiên theo bản năng nhìn về phía hẩn, khóe miệng còn sót lại ý cười.

Trang Tín Ngạn vừa tiếp xúc với ánh mắt nàng, vội vàng xoay người tránh đi.

Nguyệt Nương và Hải Phú ở bên cạnh che miệng cười.

“Hẩn then thùng...” Đại phu nhân ở bên tai Tần Thiên nhỏ giọng nói.

“A?” Tần Thiên quay đầu lại nhìn Đại phu nhân.

Đã thấy vẻ mặt Đại phu nhân ý cười cổ quái, “Người đừng thấy hăn dường như không để ý tới người khác, kỳ thật da mặt hăn rất mỏng!”

“A?” Tần Thiên cười gượng hai tiếng, nhất thời theo không kịp tư duy của Đại phu nhân, có chủ tử ở trước mặt nha hoàn lại nói về con mình như vậy sao?

Đại phu nhân cười đến ý vị thâm trường.

Đúng lúc này, Lam Sơn bỗng nhiên tiến vào bẩm báo, “Đại phu nhân, Nhị di thái thái cùng Nhị thiếu gia đến, nói muốn gặp người, sắc mặt rất không tốt!”

Đại phu nhân lập tức thu liễm ý cười, đứng thẳng thân mình.

“Đã trễ thế này, bọn họ tới làm cái gì?” Nguyệt Nương nhíu mày nói.

Tần Thiên cũng vội vàng đứng dậy, thối lui đến bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Đại phu nhân trong lòng hiểu rõ, “Đến rất đúng lúc, hăn không tìm ta, ta cũng phải tìm hăn!” Nói xong phân phó Nguyệt Nương, “Đem bạc lấy ra.”

Nguyệt Nương gật đầu, xoay người đi đến ngăn tủ lấy ra một bao bạc nén, để lên khay, đi theo Đại phu nhân ra khỏi phòng đến đại sảnh. Trang Tín Ngạn và Tần Thiên cũng đi theo phía sau.

Đại sảnh.

Nhị di thái thái cùng Trang Tín Xuyên, Trang Minh Hỉ đã ngồi xuống, nhìn thấy Đại phu nhân đi ra, Trang Minh Hỉ cùng Trang Tín Xuyên đều đứng dậy hướng về Đại phu nhân làm lễ, chỉ có Nhị di thái thái vẫn ngồi nguyên vị trí, thản nhiên gọi một tiếng “Đại tỷ.”

Đại phu nhân cũng không thèm để ý, đi đến ngồi ở chính vị, lại bảo Trang Tín Xuyên bọn họ không cần đa lễ. Trang Tín Ngạn ngồi xuống ghế khắc hoa văn cúc lê ở đối diện, Tần Thiên cùng Hải Phú đứng ở phía sau của hắn.

Trang Tín Xuyên ngồi xuống khoe mắt liếc nhìn thấy khay đựng bạc nén trên tay Nguyệt nương, hơi hơi giật mình.

Bích Ti cùng Bích Hà tiến vào dâng trà.

Đại phu nhân nhìn bọn họ âm thanh lạnh lùng nói: “Đã trẻ thế này không biết các người sốt ruột gặp ta có chuyện gì?”

“Vốn ta cũng không muốn quấy nhiễu Đại tể nghị ngơi!” Nhị di thái thái cười lạnh hai tiếng, quay đầu trừng mắt Đại phu nhân, giọng điệu ầm ầm mang theo tức giận: “Nhưng có một số việc trong lòng ta hoang hốt, ăn không vô, ngủ không yên, không thể chậm trễ tới gặp tể tể nói chuyện!”

Trang Tín Xuyên cũng hừ một tiếng, vẻ mặt căm giận, Trang Minh Hỉ thì nhìn phía trước, vẻ mặt bình tĩnh.

Đại phu nhân lãnh nghiêm mặt, không lên tiếng.

Nhị di thái thái đứng dậy, vẻ mặt tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi, “Muội muội ta không thể so với tể tể, không đọc thi thư, nhưng hôm nay ta rốt cục biết về tể tể...” Nói tới đây, nàng ta nắm chặt khăn tay chỉ thẳng hướng Đại phu nhân, hơi hơi phát run, “Hôm nay ta mới biết được, cái gì gọi là âm hiểm giả dối, khẩu thị tâm phi, qua cầu rút ván!” Bốn chữ cuối cùng cơ hồ là cắn răng mà nói ra, hàm chứa vô tận hận ý.

“Ta không hiểu ý tứ của ngươi!” Đại phu nhân thản nhiên nói,

“Tín Xuyên, ngươi nói đi, ta thật muốn nghe bà ta giải thích như thế nào!” Nhị di thái thái vỗ vỗ Trang Tín Xuyên, oán hận nói, “Bà ta giải thích

không được, chúng ta sẽ đi nói với dượng của con!”

Trang Tín Xuyên bật đứng lên, vọt tới giữa đại sảnh, vung tay, vẻ mặt giọng điệu đều có chút kích động.

“Đại nương, người rõ ràng nói tín nhiệm con, nói việc chuẩn bị quà Trung Thu đều giao cho con xử lý, nhưng vì sao, ta muốn làm gì lại bị khắp nơi quản chế!”

Nói đến việc này, Trang Tín Xuyên rất tức giận.

Vốn hãn đang dự tính, nhân cơ hội này có thể cướp đoạt không ít của cải, hãn chuẩn bị quà cho quan phủ, khách nhân, thương hộ, tất nhiên cần bạc và lá trà, hãn tới phòng thu chi lấy bạc, đến đại đường lấy lá trà, nhưng sau khi mở miệng, những người này đều chỉ nói hãn cứ chờ đấy, hãn chờ rồi chờ, đợi một hai ngày, phó quản sự của hãn lại hồi báo, mọi chuyện hãn muốn làm đều đã được chuẩn bị tốt, khiến hãn yên tâm. Nhưng hãn từ đầu tới cuối ngay cả một đồng xu, một mảnh lá trà đều không được nhìn qua lấy một cái!

Làm như vậy, đối với hãn mà nói quả thực vô cùng nhục nhã, mất công hãn lúc trước còn phí nhiều bạc mời các quản sự “Uống rượu “

Thời điểm Trang Tín Xuyên nói chuyện, Đại phu nhân vẫn khí định thần nhàn uống trà, mí mắt cũng chưa nâng lên một chút.

Chờ hãn sau khi nói xong, Đại phu nhân buông chung trà trong tay, hướng ánh mắt về phía Nguyệt Nương, ý bảo nàng tiến về phía trước.

Đại phu nhân chỉ vào bạc trên khay trong tay Nguyệt Nương nói: “Tín Xuyên, đây đều là bạc người tặng cho các quản sự. Các quản sự trước mặt của người không muốn khiến người mất mặt, sau đó toàn bộ đều đưa đến chỗ ta, để ta đưa lại cho người, bọn họ đều nói vô công không chịu nhận lộc, chịu không nổi đại lễ như vậy của Nhị thiếu gia!”

Nguyệt Nương đem bạc đến trước mặt Trang Tín Xuyên, Trang Tín Xuyên nhìn bạc, sắc mặt trở nên trắng bệch giống như bạc nén trong khay.

Đại phu nhân đứng dậy, đi đến bên cạnh Trang Tín Xuyên, dùng một loại ngữ điệu trầm ổn chậm rãi nói: “Biết các quân sự vì sao làm như vậy không? Bởi vì bọn họ đều là người ta tỉ mỉ lựa chọn, bởi vì bọn họ đối với Thịnh Thế đều rất có trách nhiệm, bởi vì bọn họ hiểu được cái gì nên làm, cái gì không nên làm, cái gì nên lấy, cái gì không nên lấy ...” Nói tới đây, Đại phu nhân nâng mắt, nhìn Trang Tín Xuyên.

Trang Tín Xuyên không nhịn được lui ra phía sau hai bước, sắc mặt vô cùng khó coi, “Đại nương, chuyện này tạm thời không tính, con hỏi người là, người căn bản ngay từ đầu vốn đã không muốn để con cầm quyền, người chỉ dễ dàng để con cùng dượng trao đổi việc vận chuyển trà! Ngay từ đầu người đã dối gạt con!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 77: Giăng co

Đại phu nhân cười nhẹ, đang chuẩn bị trả lời Trang Tín Xuyên, quay đầu thấy Tần Thiên đứng ở phía sau Trang Tín Ngạn khẽ cau mày. Bà nhớ tới chủ ý này vốn do nàng nghĩ ra, tâm niệm chuyển động, lập tức quyết định.

Bà nhìn về phía Tần Thiên nói: “Tần Thiên, người đối với việc này có ý kiến gì không?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, không riêng gì nhóm chủ tử khiếp sợ, mà ngay cả nha hoàn hạ nhân đứng ở bốn phía cũng bất khả tư nghị. Đại phu nhân không khỏi cũng quá để mắt đến nha đầu Tần Thiên này đi, dường như đã quên nàng ta chỉ là một gia nô, làm sao có tư cách nói chuyện? Trong sự kinh ngạc lại có chút ghen tị.

Linh Nhi đứng ở phía sau Nhị di thái thái gắt gao nhìn chăm chăm Tần Thiên, hai tay không ngừng nắm chặt góc áo của mình.

Tần Thiên cũng thấy rất kỳ quái, trong trường hợp này, loại chuyện này có nha đầu nào dám xen mồm vào? Còn không bị Nhị di thái thái hận đến chết à!

Quả nhiên, Nhị di thái thái lập tức đứng lên, chỉ vào Tần Thiên lại hướng về phía Đại phu nhân nói: “Đại tỷ, nàng chỉ là một tiện tỳ có tư cách gì mở miệng, người đừng quá hồ đồ!”

Mỗi lần nghe Nhị di thái thái gọi nàng là “Tiện tỳ”, Tần Thiên đều bốc hỏa, người sao không có chút nào văn minh vậy chứ?

Trang Tín Xuyên sắc mặt không chút hòa nhã nhìn Tần Thiên, Trang Minh Hỉ thì mím môi, Trang Tín Ngạn lại ngẩng đầu nhìn về phía mẫu thân của mình, khuôn mặt trầm tĩnh, có chút suy nghĩ.

Đối với những người này, Đại phu nhân giống như không để ý tới, chỉ nhìn Tần Thiên, nặng nề nói: “Ta là chủ mẫu Trang phủ, ta nói người có tư cách thì người có tư cách! Người không cần sợ hãi, người luôn hỗ trợ Trà Hành, đối với Trà Hành cũng có vẻ hiểu biết, người cứ việc nói ra suy nghĩ của người!”

Trải qua chuyện lần trước bị Nhị phòng hãm hại, Tần Thiên có e ngại Nhị phòng không? Nàng có dũng khí trực diện đối đầu với bọn họ hay không? Nếu không có, mưu tính mà mình nghĩ ra đều chỉ uổng công...

Đại phu nhân nhìn Tần Thiên, trong mắt tràn ngập chờ mong.

Đối với Nhị phòng, nếu nói Tần Thiên không hề sợ thì đó là nói dối. Thân phận của nàng rất thấp kém, mà Nhị phòng thủ đoạn rất tàn nhẫn, đối với sự tình lần trước mà nói, bọn họ căn bản muốn đẩy nàng vào chỗ chết. Nếu không phải Đại phu nhân đúng lúc đuổi tới, nàng không biết sẽ có kết cục thể nào, hiện tại nghĩ đến lòng còn sợ hãi. Nếu không muốn lại trở thành cái đinh trong mắt Nhị phòng, bo bo giữ mình mới là lựa chọn tốt nhất, nàng hiện tại chỉ cần nói một câu, “Nô tỳ không dám lăm miêng.” Có lẽ có thể trốn tránh.

Nhưng hiện tại Đại phu nhân nói với nàng như vậy, nàng chẳng lẽ có thể làm rùa đen rút đầu rút cổ? Thức thời cùng yếu đuối là hai việc khác nhau, đôi khi bản thân cũng phải cùng người khác tranh khẩu khí.

Các người cho rằng ta là “Tiện tỳ”, “Tiện tỳ” này lại cứ luôn ngăn chặn âm mưu của các người!

Cho tức chết các người!

Tần Thiên thở sâu, âm thầm bơm hơi cho bản thân, sau đó vòng qua người Trang Tín Ngạn, đi đến bên cạnh Đại phu nhân.

“Phu nhân, Tần Thiên thật có thể nói ra ý nghĩ của chính mình sao? Vạn nhất đối với Nhị thiếu gia có gì bất kính, phu nhân có thể trị tội ta hay không!” Tần Thiên cười hỏi, vẻ mặt thoải mái.

Đại phu nhân thấy nàng bình tĩnh, có chút kinh dị nhưng nhiều hơn là vui mừng, “Người cứ việc nói, có ta ở đây, không ai có thể trị tội người!” Nói xong liếc mắt nhìn Nhị di thái thái, đã thấy nàng ta hai mắt nhìn chăm chăm Tần Thiên, ánh mắt sắc bén như dao.

Nhưng Tần Thiên có vẻ hoàn toàn không cảm thấy, chỉ nhìn thẳng Nhị thiếu gia Trang Tín Xuyên, rõ ràng nói: “Nhị thiếu gia, người vì sao lại có ý nghĩ như vậy? Người nghĩ Đại phu nhân như vậy thật đúng là không nên.”

Đối lại là người khác nói những lời này, Trang Tín Xuyên khẳng định ghi hận trong lòng, nhưng nhìn Tần Thiên trước mặt kia đang mỉm cười, bộ dáng trong trẻo, lại không thể nào mà hận nổi, chỉ lộ ra khuôn mặt bình tĩnh thanh âm lạnh lùng cảnh cáo: “Người chỉ là một tiểu nha đầu thì biết cái gì? Đừng qua một bên đi!”

Bên cạnh Linh Nhi thấy Tần Thiên dám nói chuyện với Trang Tín Xuyên như vậy, mà hăn dường như còn muốn bảo hộ nàng, lần trước bản thân bất quá nói thật lòng một chút, lại bị hăn cho một bạt tai, trong lòng không khỏi oán giận bất bình, nhưng oán hận của nàng ta không dám đổ lên người Nhị thiếu gia, chỉ đành đổ hết lên đầu Tần Thiên, cho rằng do Tần Thiên mê hoặc Nhị thiếu gia, mới có thể khiến Nhị thiếu gia thay lòng đổi dạ. Thời điểm Tần Thiên còn làm ở phòng giặt, Nhị thiếu gia vẫn còn đối với mình như tâm can bảo bối? Đều là lỗi của Tần Thiên!

Bên này, Tần Thiên nhìn Trang Tín Xuyên tiếp tục nói: “Nhị thiếu gia, đạo lý lớn Tần Thiên không biết nói, nhưng Tần Thiên được phu nhân đề

bạt, ở Trà Hành đã khá lâu, có một số việc thấy rất rõ ràng, ở Trà Hành, mỗi người đều có vị trí cùng trách nhiệm của riêng mình. Mỗi người đều có chức vụ riêng. Đại thiếu gia là quản sự ngoại bộ, lên kế hoạch chuẩn bị giao hảo với quan phủ và thương hộ là chức trách của người, nhưng thực hiện trong trường hợp cụ thể, đương nhiên phải có người ở dưới làm giúp, Nhị thiếu gia đã quy hoạch mọi việc thật tốt, báo cho quản sự có liên quan, sau đó lại sai phó quản sự phái người đi chấp hành, không phải rất hợp lý sao? Làm sao lại bảo Đại phu nhân lừa gạt thiếu gia!”

Tần Thiên thanh âm vốn trong trẻo rõ ràng, những lời như vậy cơ hồ là một hơi nói ra, mồm miệng lưu loát, lại trang bị thêm cặp mắt to vụt sáng kia, cùng với tự tin đã tính trước kỹ càng, liền hình thành một loại hấp dẫn độc đáo, khiến Trang Tín Xuyên trước mặt cơ hồ đã quên mất Tần Thiên là người đứng ở phía đối lập với hắn.

Trang Tín Xuyên bị nàng nói á khẩu không trả lời được, tuy rằng xấu hổ, tuy rằng buồn bực, lại không hề có hận ý, đáy lòng ngược lại hy vọng, nàng có thể vẫn nhìn về phía mình như vậy.

Một bên Trang Tín Ngạn thấy Tần Thiên đối với Trang Tín Xuyên không chút lưu tình, trong lòng ần ần vui sướng, lại thấy Trang Tín Xuyên mắt không chớp nhìn Tần Thiên, cũng có chút không thoải mái.

Bên này, Đại phu nhân đối với biểu hiện của Tần Thiên rất vừa lòng, bà tiến lên từng bước, nhìn Trang Tín Xuyên cười nói: “Tín Xuyên, không phải đại nương đã nói với ngươi, ngay cả một nha đầu đều hiểu chuyện, vì sao ngươi còn không rõ ràng? Vậy mà còn hưng sư động chúng gây náo loạn chỗ này, ngươi đến khi nào mới có thể trầm ổn một chút, thật sự khiến cho ta lo lắng!”

Tuy rằng hắn quả thật mất quyền lực, nhưng nhất định lời nói phải có lý, khiến bọn họ không có lý do gì mà tranh cãi ầm ĩ.

Những lời này lại làm cho Trang Tín Xuyên không có thể chịu được, hân hân hừ một tiếng, quay đầu đi, vẻ mặt không phục.

Nhị di thái thái tuy rằng cũng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nên phản bác như thế nào. Nàng ta ngồi ở bên kia tròng mắt nhìn Tần Thiên, trong lòng hận thù.

Nhưng đúng lúc này, Trang Minh Hỉ vẫn trầm mặc bỗng nhiên lên tiếng: “Đại nương, Minh Hỉ có thể nói được không?”

Nhị di thái thái biết nữ nhi trí tuệ, biết nàng nhất định đã nghĩ ra biện pháp hay, vội vàng nói: “Sao lại không thể nói? Ngay cả một nha đầu đệ tiện cũng có thể nói, con thân là Tứ tiểu thư của Trang phủ chẳng lẽ còn không thể? Đại tỷ, người nói đúng vậy không?” Một câu cuối cùng là hướng về phía Đại phu nhân nói.

Đại phu nhân xoay người nhìn về phía Trang Minh Hỉ, một lát sau, mới nói: “Minh Hỉ, có cái gì muốn nói thì con cứ nói đi!”

Trang Minh Hỉ mỉm cười trong suốt, đứng dậy, tươi đẹp kiều diễm, vô cùng thướt tha.

Nàng ta chậm rãi đi đến trước mặt Tần Thiên, đứng lại, hơi hơi nâng cằm, hai mắt như thu thủy thẳng tắp nhìn về phía nàng, khóe miệng mặc dù mang theo ý cười, nhưng trong ánh mắt lại lạnh như hàn băng.

“Sớm đã nghe nói Tần Thiên thông minh lanh lợi, rất được Đại nương yêu thích, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Tần Thiên lập tức nói: “Đa tạ Tứ tiểu thư khích lệ!”

Trang Minh Hỉ lại nhú mày, “Những lời người vừa nói nghe qua thì có đạo lý, nhưng nếu tinh tế suy nghĩ lại hoàn toàn không thông...” Nói xong, nàng ta xoay người nhìn về phía Đại phu nhân, “Nhị ca thân là quản sự,

làm sao có thể để thủ hạ khi nào đi chấp hành cũng không biết? Hơn nữa, do ai đến chấp hành hẳn phải do Nhị ca an bài, há có thể do một phó quản sự tự tiện làm chủ! Hoặc là chức vụ quản sự này của Nhị ca chỉ là hữu danh vô thực, hoặc là chính phó quản sự này tự chủ trương! Nếu là lý do sau, Minh Hỉ cảm thấy phó quản sự này rất có vấn đề, không thể lưu lại, còn nếu là lý do trước...”

Trang Minh Hỉ kéo dài âm điệu, khẽ cười một tiếng, nói: “Cũng do Đại nương quyết định, Minh Hỉ không còn lời nào để nói!”

Đại phu nhân nhìn Trang Minh Hỉ, trong lòng thất kinh. Trang Minh Hỉ thường ngày không hay lên tiếng, nói chuyện cũng thường thường không mặn không nhạt, nhưng luôn quy củ thủ lễ, đối với Đại nương như bà cũng rất tôn kính, cho nên bình thường bà rất ít chú ý tới nàng, có điều hôm nay Đại phu nhân mới phát giác, bản thân dường như đã quá mức xem nhẹ nàng ta...

“Tứ tiểu thư lời này sai lầm rồi!” Tần Thiên tiếp lời, “Công tác của phó quản sự vốn là trợ giúp quản sự làm việc, quản sự hạ lệnh, phó quản sự chấp hành, hợp tình hợp lý, làm sao gọi là tự tác chủ trương!”

Trang Minh Hỉ xoay người, nhìn Tần Thiên: “Vậy vì sao phó quản sự khác đều nghe theo quản sự phân phó, mà phó quản sự của Nhị ca làm việc ngay cả thông báo một tiếng cũng không có? Chẳng lẽ như vậy là hợp lý sao?”

Tần Thiên cười cười, không chút hoang mang, “Phó quản sự làm gì cũng đều nghe theo Nhị thiếu gia phân phó, chẳng lẽ hẳn không dựa theo Nhị thiếu gia dự đoán ra số lượng mà chấp hành sao? Việc nên làm thì hẳn đã làm, thật không biết Nhị thiếu gia cùng Tứ tiểu thư có gì mà tức giận, vẫn là nói, Nhị thiếu gia kỳ thật có suy nghĩ khác chăng?”

Trang Minh Hỉ cùng Tần Thiên không chênh lệch lắm về chiều cao, nhưng một người ăn mặc đơn giản mộc mạc, một người hoa y mỹ phục, châu ngọc đeo khắp quanh thân. Một người thân phận thấp kém, một người cao quý kiêu căng. Dù nhìn về mặt nào, Tần Thiên thân là nha hoàn hẳn chỉ làm nền cho Trang tiểu thư, giống như đốm lửa nhỏ không thể cùng nhật nguyệt tranh huy.

Nhưng cũng không biết vì sao, mọi người, bao gồm cả Nhị di thái thái đều cảm thấy, tiểu nha hoàn kia đứng đối diện với Trang Minh Hỉ, miệng hàm chứa ý cười thản nhiên, hai mắt sáng ngời, khí thế không hề thua kém so với thiên kim tiểu thư Trang Minh Hỉ.

“Người...” Trang Minh Hỉ nhìn Tần Thiên, khuôn mặt lúc trắng lúc hồng, giận quá mà cười, “Khá lắm, nha đầu nhanh mồm nhanh miệng này!”

Nhị di thái thái thấy Trang Minh Hỉ rơi vào thế hạ phong, tức giận đến mức phát run.

Nàng ta đứng lên đi đến bên cạnh Trang Minh Hỉ, đầu tiên hung hăng trừng mắt nhìn Tần Thiên một cái, sau đó nhìn Đại phu nhân cười lạnh: “Nhiều lời vô ích, có vẻ ăn nói đường hoàng, bất quá là che giấu khẩu thị tâm phi, dối trá giả dối! Thật đáng giận, ngày thường còn ra vẻ một bộ dáng trọng tín nghĩa! Ta sẽ đem việc này nhất nhất nói với tỷ phu của ta! Thời gian còn dài, Đại tỷ chỉ lo hiện tại, mí mắt không khỏi quá nhỏ bé rồi!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 78: Yến hội Tạ gia

Sau khi Nhị phòng trở về, Trang Tín Ngạn hỏi Đại phu nhân, “Nương lúc ấy sao lại gọi Tần Thiên ra, rốt cuộc người có dụng ý gì?” Cho dù Tần Thiên có thiên phú về kinh thương, mẫu thân làm như vậy dường như cũng hơi đề cao nàng quá rồi.

Đại phu nhân biết nhất định sẽ khiến con hoài nghi, vốn định nói ra ý nghĩ của mình, có điều bà cũng nghĩ đến bây giờ con tuy rằng không hề bài xích Tần Thiên nữa, nhưng nó cũng chưa nói với nàng chuyện mình biết đọc khẩu ngữ, chứng tỏ nó vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm nàng, lúc này tùy tiện nói ra ý nghĩ của mình, không biết có thể gây ra phản tác dụng gì hay không?

Đại phu nhân do dự một hồi, quyết định tạm thời không đề cập tới, ý tưởng này có đôi khi ngay cả chính bà cũng cảm thấy lớn mật, tin tưởng chỉ cần bà không nói, sẽ không có người đoán ra được, cho dù là người thông minh như Tín Ngạn.

“Khó có một người giống như nàng làm việc không e dè sợ sệt, tất nhiên ta muốn nâng nàng lên, về sau càng dễ trọng dụng.” Đại phu nhân cười nói cho có lệ.

Trang Tín Ngạn nhìn mẫu thân một lúc, cũng thấy không có sơ hở gì, liền xem nhẹ việc này, bởi vì bây giờ còn có một sự kiện càng khiến hấn quan tâm hơn.

Hắn viết trên giấy nói: “Lời của Nhị di thái thái cũng không phải không có đạo lý, họ có Hồ đại nhân làm chỗ dựa, chúng ta luôn bị động, nương có

nghĩ ra biện pháp ứng phó nào chẳng?”

Nhắc tới chuyện này, Đại phu nhân cũng rất buồn rầu, bà lắc đầu, “Tạm thời còn chưa có, nghe nói, Hồ đại nhân cùng Tổng đốc đại nhân quan hệ khá tốt... Trước tiên qua được một cửa này đã, từ nay về sau từ từ tính tiếp, chắc chắn rồi sẽ nghĩ ra biện pháp thôi, chúng ta dù sao cũng là cố gắng thương, ở Dương Thành thương gia địa vị không thấp, tin tưởng Hồ đại nhân cũng sẽ không vì Nhị phòng mà gây khó khăn quá mức cho chúng ta.”

Nhưng mà dựa vào may mắn cũng không phải là biện pháp giải quyết vấn đề. Trang Tín Ngạn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Cúc Hương viện.

“Chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Trang Tín Xuyên ở trong phòng đi tới đi lui, vô cùng nôn nóng, “Chẳng lẽ ta chỉ làm một quản sự hữu danh vô thực, để người khác cười nhạo? Ngay việc muốn tặng bằng hữu mười cân lá trà ta cũng phải nhìn sắc mặt Đại nương, vậy chức vị này tính là gì?”

“Nhưng việc vận chuyển trà đã được giải quyết, tạm thời cũng không có biện pháp cản trở bà ta!” Nhị di thái thái ngồi ở bàn tròn giữa phòng, tức giận đến nghiến răng, “Vốn nghĩ rằng bà ta cũng là người cao thượng, hóa ra chỉ là kẻ tiểu nhân! Chúng ta đã bị bà ta lừa rồi!” Nhị di thái thái đập bàn một cái, “Chỉ cần ta có cơ hội, thế nào cũng phải khiến bà ta cúi đầu trước ta, thật sự là tức chết mà!” Quay đầu thấy Trang Minh Hỉ trầm mặc không nói, ánh mắt lóe ra, như đang có tâm sự, Nhị di thái thái nghĩ tới có thể nàng bị Tần Thiên chọc giận, thanh âm liền trở nên ôn nhu an ủi: “Minh Hỉ, không đáng vì cái loại tiện tỳ đó mà chọc tức thân mình, con yên tâm, một ngày nào đó nương sẽ không để cho ai có thể bắt nạt được con!”

Trang Minh Hỉ lắc đầu, bình tĩnh nói: “Con không phải tức giận, con chỉ cảm thấy kỳ quái, Đại phu nhân dường như đối xử với Tần Thiên không

giống một chủ tử đối xử với một nha hoàn. Tần Thiên cho dù thông minh cũng chỉ là một gia nô mà thôi.”

Linh Nhi liếc mắt nhìn Trang Tín Xuyên ở bên cạnh, nhân cơ hội xen mồm nói: “Nghe nói, Đại phu nhân đã muốn đem Tần Thiên cho Đại thiếu gia, hiện tại Tần Thiên là nha hoàn thông phòng của Đại thiếu gia! Mỗi đêm đều hầu hạ hân!”

Trang Tín Xuyên dừng bước, sắc mặt rất khó coi.

“Hóa ra là nha đầu thông phòng...” Trang Minh Hỉ gật gật đầu, “Chẳng lẽ là về sau muốn nâng lên thành tiểu thiếp? Cho nên mới cho nàng ta chút mặt mũi?”

“Ta thấy bà ta muốn dùng một nha đầu không biết trời cao đất rộng để đối phó với chúng ta!” Nhị di thái thái oán hận nói, “Con xem toàn bộ Trang phủ, trừ bỏ tiểu tiện nhân này còn có ai dám ở trước mặt chúng ta lớn tiếng!” Nhị di thái thái càng nói càng tức giận.

“Đừng nói tới nha đầu đó nữa!” Trang Tín Xuyên đi tới, đánh gãy lời các nàng: “Hiện tại việc quan trọng là ngày mười bốn tháng tám, Tạ gia mời, hôm đó cũng không chỉ một mình muội muội là tiểu thư khuê các, nếu muốn trở tài, được Tạ phu nhân ưu ái, nương hân sẽ thấy bao công sức phí tâm tư vì muội muội là đáng giá!”

Nhắc tới chuyện này, Nhị di thái thái oán giận bỗng chốc tiêu tan. Nàng ta cầm tay Trang Minh Hỉ, nhìn gương mặt con xinh đẹp diễm lệ, cõi lòng đầy tin tưởng nói: “Luận tư sắc, luận tài hoa, ta dám nói, trong Dương Thành không có mấy nữ hài tử có thể so sánh với Minh Hỉ nhà chúng ta!”

Mười bốn tháng tám.

Tạ gia ở phương bắc được coi như phú gia một phương, qua nhiều thế hệ kinh thương, nhưng có thời điểm một thế hệ bởi vì tranh cãi phân gia, thực

lực bị phân tán, nên bị suy sút, có điều trải qua gần hai mươi năm cố gắng, nay đều phát triển khá tốt. Hôm nay Tạ gia phát thiệp mời. Họ ở phương bắc cùng bộ tộc thảo nguyên làm ăn buôn bán, sau khi buôn bán được lời lớn, liền tìm một con đường kinh doanh chính, đó là vận chuyển muối, chính thức tiến vào Dương Thành tập trung sinh ý.

Triều đình lũng đoạn mặt này, Vận Sử chuyên quản lý cơ cấu kinh doanh muối và Ngự Sử chuyên quản lý việc vận chuyển muối được thiết lập tại Dương Thành. Vì vậy Dương Thành trở thành nơi tập kết muối lớn nhất cả nước. Do đó có rất nhiều muối thương là phú gia một phương, cũng giống như Trang phủ ở Dương Thành vậy. Mà muối thương ở Dương Thành, ngoài Trang phủ cũng không có phú gia nào có thể so sánh với họ.

Ở Dương Thành, sinh ý vận chuyển muối tuy rằng khá lớn, nhưng phân bố không đều. Nếu muốn kinh doanh có lời trở nên giàu có, cũng không dễ dàng như vậy, thậm chí có thể đánh mất tiền vốn. Mà Tạ gia giống trống khua chiêng tiến vào, khiến rất nhiều người hâm mộ ghen tị, lại đối với bối cảnh phía sau bọn họ dò đoán không ít.

Mấy người Nhị di thái thái sở dĩ nghĩ đến việc thành thông gia với Tạ gia, không chỉ vì Tạ gia giàu có, mà còn vì nếu việc thành có thể tham gia vào sinh ý kinh doanh muối của Tạ gia, gia sản Trang phủ mặc dù to lớn, nhưng còn chưa tới phiên bọn họ được sử dụng, trong tay có tiền, mới làm nên việc lớn. Về điểm này, cho tới nay họ đều phải đóng góp cho Hồ đại nhân không ít.

Bất quá bọn họ cũng không thể làm gì được, nhưng cũng không muốn Đại phòng chiếm tiện nghi. Hàng năm đều tranh giành gặt gao, sợ Đại phòng chiếm cứ tài sản của mình, cho nên lúc nào bọn họ cũng rất lo lắng. Nhưng Đại phu nhân cũng không phải người ngu ngốc, nhiều năm qua, cũng lợi dụng Trang phủ kiếm chút sinh ý cho bản thân, vì Trang Tín Ngạn để dành lại tài sản riêng, làm đường lui sau này.

Lại nói tiếp, Tạ phu nhân mở tiệc chiêu đãi mời các tiểu thư khuê các quả thật là vì việc hôn nhân của nhi tử Tạ Đình Quân. Tạ gia chính thất có hai con trai, người con lớn tư chất bình thường, từ lâu đã bị Tạ lão gia phủ định tư cách kế thừa, trong khi đó Nhị thiếu gia Tạ Đình Quân, từ nhỏ đã vô cùng xuất chúng, thiên tư thông minh, tâm tư khéo léo, đi theo Tạ lão gia vào nam ra bắc chỉ sau vài năm, đã được xác định là đương gia tương lai.

Tạ Đình Quân hôm nay hai mươi ba tuổi, tuổi trẻ khí thịnh, mắt cao hơn đỉnh, nữ tử bình thường hẳn đều không để vào mắt. Cũng bởi vì cùng phụ thân đi lại buôn bán khắp nơi mà chậm trễ việc hôn nhân, nay tiến vào Dương Thành, Tạ phu nhân rất thích các cô nương phía nam nơi đây xinh đẹp văn nhã, nên mới có tâm tư này. Chỉ cần là các tiểu thư có gia cảnh tương đương, vừa đến tuổi cập kê cơ hồ đều được bà mời đến.

Thời điểm Nhị di thái thái mang theo Trang Minh Hỉ đi vào Tạ gia, nhìn thấy cảnh tượng nơi nơi kiêu diễm phong phú.

Tạ phu nhân thiết lập yến hội sau hoa viên, một đường đi qua, chỉ cảm thấy Tạ phủ to lớn khó có thể tưởng tượng, chỉ thấy khắp nơi đều là sân viên hành lang gấp khúc, rường cột chạm trổ, hồ quang thủy sắc, yên ba mệnh môn, đình đài lầu các, hai bên đường trồng kỳ hoa dị thạch, tất cả đều tráng lệ, xa hoa.

Dù trong Trang phủ những thứ quý giá không ít, kiến thức rộng rãi, cũng không ngừng dõi mắt ngắm nhìn.

Nhị di thái thái kích động nắm chặt tay Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ tuy rằng cố gắng trấn định, bộ pháp vững vàng, nhưng tay run run đã vô tình để lộ hưng phấn trong lòng nàng ta.

Được hạ nhân dẫn dắt, hai người đi tới sau hoa viên.

Hôm nay trời cao trong xanh, không một gợn mây. Ánh nắng mặt trời ôn hòa chiếu lên người rất ấm áp thoải mái.

Trong hoa viên xá tử yên hồng, hai bên được sắp xếp mấy chiếc bàn dài làm bằng gỗ tử đàn. Phía sau mỗi bàn là các phu nhân cùng tiểu thư con nhà phú gia trong Dương Thành, châu sai vòng ngọc, hoàn bội lấp lánh, dưới ánh mặt trời phát sáng khắp nơi.

Mà ngồi ở chính vị là một nữ tử trung niên, mặc váy dài hoa màu đỏ thêu chỉ vàng chỉ bạc rủ xuống đế giày, đầu đội trang sức hoa giả khảm vàng, trên cổ vòng ngọc vòng vàng, cổ tay mượt mà đeo vòng tay ngọc khảm tơ vàng, quý khí đầy người, toàn thân phát ra khí thế đại gia. Đúng là nữ chủ nhân của Tạ gia, Tạ phu nhân.

Bà ta ngồi ở vị trí chủ nhà, mặt mày hớn hở, da dẻ hồng hào, nhiệt tình chiêu đãi khách khứa.

Hạ nhân dẫn mẹ con Nhị di thái thái đi qua.

” Nhị phu nhân Trang phủ đến.” Trên đường, Nhị di thái thái thường nhiều bạc cho hạ nhân, bảo hần lát nữa đừng hô từ Nhị di thái thái, kéo mang tiếng kém một bậc so với chính thất. Tuy rằng việc này mọi người trong lòng đều biết rõ, nhưng mặt mũi vẫn rất quan trọng.

Nghe thấy hạ nhân bẩm báo, Tạ phu nhân ngẩng đầu hướng về phía hai người. Trang Minh Hỉ nắm chặt cơ hội, bước đi nhỏ nhẹ, khóe miệng hàm chứa ý cười đoan trang, đi đến trước mặt Tạ phu nhân, cúi mặt thi lễ, “Minh Hỉ thỉnh an phu nhân.”

Nhị di thái thái sớm đã nghe đến, Tạ phu nhân xuất thân dòng dõi thư hương, rất chú trọng lễ nghi, thích nhất là các cô nương đoan trang thủ lễ. Trang Minh Hỉ đoan trang cẩn thận khiến bà ta rất vui mừng.

“Không cần đa lễ, mau mau đứng dậy, ngẩng đầu lên, để ta nhìn xem.”
Tạ phu nhân cười nói.

Trang Minh Hỉ đứng dậy, chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt ngọc mây ngài, ôn nhu nhàn tĩnh, toàn thân khí chất tú nhã. Tạ phu nhân cầm tay Trang Minh Hỉ, cười nói với Nhị di thái thái, “Nhị phu nhân thật có phúc khí, có được nữ nhi xuất sắc như thế này.”

Được bà tán thưởng, Nhị di thái thái cười toe toét, mà Trang Minh Hỉ vẫn dịu dàng, nhàn tĩnh, trầm ổn như cũ, càng khiến Tạ phu nhân yêu thích.

Tạ phu nhân nhiệt tình mời các nàng ngồi xuống, rõ ràng có ấn tượng tốt với Trang Minh Hỉ, bởi vì sau đó, Tạ phu nhân vài lần hỏi chuyện Trang Minh Hỉ, mà Trang Minh Hỉ trả lời rất hợp ý bà.

Các phu nhân bên cạnh cũng không muốn yếu thế, thân gia tốt như vậy, ai lại muốn bỏ qua? Khi nói chuyện phiếm luôn lơ đãng nhắc tới nữ nhi nhà mình tốt đẹp như thế nào, có vị phu nhân còn bảo nữ nhi đánh đàn biểu diễn trước mặt mọi người. Vị tiểu thư này cầm nghệ cũng khá cao, lại giỏi làm thơ vẽ tranh, đúng khẩu vị của Tạ phu nhân, liền hấp dẫn lực chú ý của bà.

Trang Minh Hỉ mỉm cười đánh giá vị cô nương kia, thấy nàng ta tư sắc mặc dù không bằng mình, nhưng cũng coi như tú lệ, về tài nghệ hiển nhiên hơn mình một bậc, là một đối thủ mạnh mẽ. Nàng âm thầm ghi nhớ ở trong lòng.

Lúc này, có hạ nhân báo lại, “Nhị thiếu gia đã trở lại!”

Các phu nhân nhãn tình lập tức sáng lên, các tiểu thư cũng lặng lẽ xấu hổ đỏ mặt, Tạ phu nhân biết tâm tư của các nàng, toại nguyện cười nói: “Mời Nhị thiếu gia lại đây, nói trong nhà có các trưởng bối, để hãnh diện chào hỏi.”

Hạ nhân lĩnh mệnh rời đi.

“Đứa con kia của ta không thành kính để cho các vị chê cười!” Tà phu nhân cười nói.

Nhị di thái thái vội vàng cười nói: “Tà phu nhân khiêm tốn rồi, ai chẳng biết Nhị công tử Tà gia tài đức vẹn toàn, đáng vẻ anh tuấn?” Mọi người phụ họa theo đuôi, Tà phu nhân rất cao hứng.

Bởi vì các nữ tử chưa có hôn ước không tiện gặp nam tử xa lạ, cho nên Tà phu nhân bảo hạ nhân đem mấy bình phong đến, các tiểu thư đều ngồi vào phía sau bình phong đó.

Xuyên thấu qua bình phong chạm trổ khắc hoa, các tiểu thư nín thở tĩnh khí, mặt đỏ hồng nhìn ra. Chỉ chốc lát, liền thấy một nam tử trẻ tuổi thân hình cao lớn khôi ngô, mặc cẩm bào màu xanh, khí vũ hiên ngang đi đến.

Trang Minh Hỉ nhìn nam tử bên ngoài kia gương mặt tuấn lãng, anh khí bừng bừng, trong tâm bỗng nhiên lặng yên đình trệ.

Các tiểu thư còn lại cũng là vẻ mặt mơ màng, lực chú ý đều tập trung trên người Tà Đình Quân.

Trang Minh Hỉ xoay mặt thấy đứng bên cạnh chính là đối thủ giỏi cầm kỳ thi họa kia, trong lúc đó liền nảy ra ý hay, nàng thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ vươn tay, đẩy nàng ta ra khỏi bình phong trước mặt.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 79: Không ai nhường ai

Tạ Đình Quân hướng tới các vị phu nhân thi lễ, trong tư thái hào phóng lộ ra chút nam nhi hào sảng của phương bắc. Các phu nhân liên tục gật đầu, vẻ mặt đều không được ý tán thưởng.

Sau bình phong, các tiểu thư cũng kìm lòng không được đứng dậy, tới gần bình phong, muốn nhìn rõ ràng hơn một chút. Phía sau các nha hoàn, ma ma cũng cười hớ hớ xem náo nhiệt.

Trang Minh Hỉ xoay mặt thấy đứng bên cạnh chính là vị Dương tiểu thư giỏi cầm kỳ thi họa kia, trong lúc đó liền nảy ra ý hay, nàng nhìn quanh trái phải, thấy mọi người đều tập trung chú ý tới Tạ Đình Quân ở bên ngoài, các nha hoàn ma ma ở phía sau cũng không chú ý tới bên này, nàng lén lút vươn tay, đẩy Dương tiểu thư ra khỏi bình phong, đồng thời, nàng cũng lui ra ngay phía sau.

Dương tiểu thư lộ diện, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, Tạ phu nhân không khỏi nhíu mày, Dương phu nhân thì kinh hãi, thốt lên “Duyệt nhi, sao lại thế này?”

Dương tiểu thư mới đầu còn trở mặt, nhưng ngay sau đó liền phục hồi tinh thần, nàng nhìn Tạ Đình Quân đang đứng phía trước nhìn chăm chăm vào mình, lại nhìn các phu nhân khác đang mẫn nguyện che miệng cười, gương mặt đỏ bừng, tiếp đó lại nghe thấy không biết là ai nói một câu: “Không phải đã quá nóng vội sao?” Khuôn mặt đỏ bừng lại chuyển sang trắng bệch.

Nàng đứng ở đó, xấu hổ đến cơ hồ muốn khóc, “Không phải... Không phải... Có người đẩy ta ra...” Nàng chỉ vào bình phong ở phía sau, thanh âm run run.

Sau bình phong, các cô nương đều nhìn về phía vị trí bên cạnh Dương tiểu thư. Đứng ở nơi đó là một tiểu thư mặc tơ lụa màu hồng cùng màu với đế hài, chính là Vương cô nương nhà có cửa hàng bán trang sức. Mà Trang Minh Hỉ đứng phía sau nàng ta, lúc này cũng đang nhìn bằng ánh mắt hoài nghi, giống như đang hỏi: “Là người sao?”

Vương cô nương thấy mọi người đều nhìn nàng, mặt đỏ lên, kích động nói: “Nhìn ta làm cái gì, không phải ta, ta không đẩy nàng mà!” Thấy mọi người có vẻ không tin, cũng trở nên nóng nảy, chỉ vào Dương tiểu thư nói: “Có khi do người muốn thấy rõ ràng chút nên không cẩn thận bước lệch ra ngoài! Người đừng làm loạn lên như vậy!”

Nghe xong lời này, Trang Minh Hỉ nhẹ nhàng “Xì” cười ra tiếng, có nàng tiên phong, các cô nương còn lại cũng muốn chê cười Dương cô nương, tất cả đều lấy khăn tay che miệng mà cười.

Dương cô nương vừa thẹn vừa giận, lại không biết nên biện giải ra sao, vốn chỉ là một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, được nuông chiều từ bé, đâu thể chịu nổi loại nhục nhã này. Trong lúc nhất thời, nước mắt trào ra, khóc gọi nương, “Không phải như thế...” Nàng che mặt, hận không thể tìm hố mà chui xuống.

Các phu nhân trong sân đều dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Dương tiểu thư.

Dương phu nhân không muốn nữ nhi của mình bị bêu xấu, vội vàng kêu ma ma mình đem theo mang nữ nhi đưa ra ngoài, bản thân cũng đứng dậy hướng Tạ phu nhân cáo từ, rời đi vô cùng chật vật.

Tạ phu nhân sai người tiễn các nàng, sắc mặt đã có chút khó coi.

Trang Minh Hỉ từ khe hở của bình phong nhìn ra ngoài, khoe miệng tràn ra một tia cười lạnh lùng.

Tạ Đình Quân cũng không muốn lưu lại, cũng lấy cớ rời khỏi.

Yến hội tuy rằng vẫn tiếp tục, nhưng vì chuyện vừa rồi, mọi người cũng không còn hứng trí, không được bao lâu cũng tan tiệc.

Đêm đó, Tạ phu nhân ở trong phòng nhìn bà mối đưa tới ngày sinh tháng đẻ của các cô nương, một bên xem xét, một bên nói với Tạ lão gia ở bên cạnh: “Ta vốn xem trọng Dương gia tiểu thư, nhưng Dương tiểu thư tính tình hơi lỗ mãng, gặp chuyện cũng không đủ trầm ổn.” Nói xong lắc đầu, đem canh thiệp của nàng để sang một bên.

“Lưu tiểu thư bộ dáng không đủ thanh tú, không xứng với Đình Quân của chúng ta.”

“Lý tiểu thư có vẻ hơi ngốc, không được.”

“Tương tiểu thư rất gầy, chỉ sợ về sau không tốt cho việc sinh con.”

Chỉ chốc lát, Tạ phu nhân liền phủ quyết đa số các cô nương.

Tạ lão gia ở bên cạnh cười nói: “Chỉ sợ trong cung tuyển phi cũng không có nghiêm cẩn như vậy!”

Tạ phu nhân cười cười, kiêu ngạo mà nói: ” Đình Quân nhà chúng ta vô luận ngoại hình hay tài năng cũng đều hơn người. Phóng mắt nhìn ra ngoài, Dương Thành có mấy phú gia công tử có thể so sánh chứ! Chàng chỉ cần nhìn xem các phu nhân này đều ra sức giới thiệu các tiểu thư nhà mình rao sao thì cũng có thể thấy được điều đó rồi. Thế nào ta cũng phải tìm cho nó một thê tử toàn diện mọi bề mới được!”

Tạ lão gia nở nụ cười, cũng hiểu không thể ủy khuất con của mình!

Tạ phu nhân sau một hồi nói giỡn cầm lấy một canh thiếp, do dự một hồi: “Tiểu thư Trang phủ bộ dáng rất được, biết thư đạt để ý, đoan trang nhàn tĩnh... Đáng tiếc chỉ là thứ nữ...”

Tạ lão gia nói: “Là thứ nữ nàng còn mời tới?”

Đang nói, bên ngoài có người thông báo, “Nhị thiếu gia đến.”

Ngay sau đó, Tạ Đình Quân vén rèm đi vào.

Hắn hướng cha mẹ vãn an. Tạ phu nhân vui rạo rức lôi kéo hắn ngồi xuống bên cạnh, “Đang nói tới việc hôn nhân của con đó.”

Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Đối với loại chuyện này, Tạ Đình Quân biểu hiện rất tự nhiên. Hắn nhìn nhìn trên bàn khắp nơi đều là canh thiếp, cười hỏi: “Mẫu thân đã nhìn trúng cô nương nhà ai chưa?”

“Đang xem, vừa rồi đang cùng phụ thân con nói về cô nương Trang phủ.”

“Trang phủ?” Tạ Đình Quân nao nao, trong đầu liền hiện ra gương mặt xinh đẹp sinh động, ánh mắt sáng ngời, lúm đồng tiền trong suốt, đáng yêu nói không nên lời.”Chính là Trang phủ Thịnh Thế Trà Hành?”

Tạ phu nhân gật gật đầu, thấy con dường như có hứng thú, một bên trả lời câu hỏi vừa rồi của Tạ lão gia, một bên nói với con: “Vốn chỉ là thứ nữ ta sẽ không mời đến, nhưng nghe nói nhà bọn họ con trai trưởng bẩm sinh bị điếc, Nhị phòng cùng Hồ đại nhân quan hệ thân cận, tương lai gia nghiệp sẽ truyền cho con vợ kế cũng chính là huynh trưởng của Trang tiểu thư. Vì vậy tuy rằng là thứ nữ, địa vị cũng không coi là thấp.”

“Hồ đại nhân?” Tạ lão gia trầm ngâm một hồi, nói: “Nghe nói Hồ đại nhân này trên quan đạo luôn biết luồn cúi, tiền đồ hắn sẽ không chỉ như thế.”

Tạ Đình Quân cầm canh thiếp của Trang Minh Hỉ từ tay của mẫu thân, nhìn nhìn, cười nói: “VẬY trước gặp mặt đi.”

Mười lăm tháng tám.

Ngày hội Trung thu, Trà Hành cho nghỉ một ngày, từ trên xuống dưới đều được phát một hồng bao, Tần Thiên chẳng những có năm trăm tiền hồng bao, còn đặc biệt được Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn mỗi người thưởng một lượng bạc. Nàng vui sướng hài lòng đem bạc thu vào hộp nhỏ của mình, rất là vui vẻ.

Đại phu nhân đưa cho Tần Thiên một đồng châu sai trâm hoa, bảo nàng cầm đi thưởng cho các nha hoàn trong viện. Về phần thưởng như thế nào, sẽ do chính nàng quyết định.

Tần Thiên cầm châu hoa trâm cài trở về, dựa theo cấp bậc mà phân thưởng. Đại nha hoàn được ba cái, nhị đẳng nha hoàn được hai, tiểu nha hoàn mỗi người được phát một cái. Bản thân nàng không thích mấy loại trang sức này, nên chỉ để lại một cái, còn lại hai cái thì một cái nàng tặng cho Thanh Liễu vốn có quan hệ rất tốt với nàng, một cái thì tặng cho Thu Lan là người thích nhất những đồ này. Có điều không phải Tần Thiên cố ý muốn tận dụng cơ hội thu mua lòng người, chỉ cảm thấy nếu nàng ta thích thì tặng cho nàng ta cũng không có hại gì.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này có lẽ đã biết kính sợ, Thu Lan cũng coi như thành thật, không còn gây phiền toái.

Khi Thu Lan tiếp nhận châu hoa Tần Thiên đưa, biểu tình vô cùng phấn khích, giống như có chút không thể tin được.

Buổi tối cả nhà Trang phủ cùng nhau dùng cơm chiều. Đại phu nhân cũng gọi Tam di thái thái đến. Tuy rằng mỗi người một tâm tư, nhưng bữa

cơm này mặt ngoài cũng coi như hoà thuận vui vẻ.

Ăn xong, Đại phu nhân lại dẫn theo cả nhà đi bái tế nguyệt thần. Lúc chuẩn bị đi, Đại phu nhân nói với mấy tiểu bối trong nhà: “Hôm nay trên đường rất náo nhiệt, các người cũng nên ra xem!” Lại dặn Tần Thiên cùng Hải Phú, nhất định phải chiếu cố Trang Tín Ngạn.

Tần Thiên rất cao hứng, sau khi đến nơi đây, mỗi ngày nàng không phải ở Trà Hành thì ở Trang phủ, căn bản không có cơ hội đi dạo phố, hôm nay cuối cùng có cơ hội ra ngoài rồi!

Mọi người trở về thay đổi quần áo. Bích Liên mặc cho Trang Tín Ngạn một kiện cẩm bào nguyệt sắc, thắt lưng màu bạc khảm ngọc trắng, tôn lên dung nhan như ngọc của hân, dáng người cao lớn, lộ ra khí chất cao thượng như băng tuyết..

Quả thật rất đẹp mắt.

Trang Tín Ngạn khóe mắt liếc nhìn thấy Tần Thiên nhìn hân, tâm tình khoái trá, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Bởi vì Trang Tín Ngạn không thích nhiều người đi theo, nên chỉ mang Tần Thiên và Hải Phú cùng đi. Ba người ra sân, cũng nhìn thấy Trang Tín Trung, Phương Nghiên Hạnh tỷ đệ, cùng với Trang Tín Xuyên và Lưu Bích Quân, Trang Minh Hỉ, mỗi người mang theo nha hoàn và gã sai vặt, thành đoàn đi ra.

Phương Nghiên Hạnh tỷ đệ nhìn thấy Tần Thiên lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười. Trang Tín Trung tiến lên gọi một tiếng “Đại ca, Nhị ca” Trang Tín Ngạn nhìn hân khẽ gật đầu. Trang Tín Xuyên chấp tay sau lưng ngang ngang đầu, khẽ hừ một tiếng.

Trang Tín Xuyên đầu tiên là nhìn Tần Thiên bên cạnh Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, thấy nàng mặc váy vàng nhạt rủ xuống đế hài, khuôn mặt

phấn nộn hé ra nhan sắc tiên lệ, tâm liền ngửa ngáy.

Nghĩ tới nàng mỗi đêm đều hầu hạ Trang Tín Ngạn, trong lòng nổi cơn ghen ty, hăn nhìn Trang Tín Ngạn cười nói: “Đại ca, hôm nay sao có hứng như vậy?”

Trang Tín Ngạn lạnh lùng nhìn hăn, nhẹ nhàng chuyển cước bộ, che khuất thân người Tần Thiên.

Hành động này càng khiến Trang Tín Xuyên căm tức, trên mặt tuy rằng vẫn tươi cười, lời nói lại nhin không được chọc khoáy.

“Hôm nay bên ngoài người nhiều xe nhiều. Hải Phú, người cần phải giám sát chặt chẽ thiếu gia nhà người. Người cũng biết, thiếu gia nhà người có điểm bất tiện, không nên để có chuyện gì không hay xảy ra!”

Nói xong, xoay người đi phía trước, nhưng Trang Tín Ngạn cũng bỗng nhiên di động cước bộ, đi vượt lên trên.

Con đường này khá nhỏ, hai người cùng tiến lên, nhất thời ngăn chặn cả đường.

Trang Tín Ngạn và Trang Tín Xuyên đồng thời dừng lại cước bộ.

Trang Tín Xuyên trong lòng nặng nề, không chịu thoái nhượng. Trang Tín Ngạn chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn hăn, gương mặt đông lạnh lộ ra một loại khí phách của trưởng tử, Trang Tín Xuyên ban đầu còn liều mạng nhìn thẳng hăn, nhưng sau đó dần dần, chỉ cảm thấy đối phương ánh mắt càng ngày càng lạnh, càng ngày càng nghiêm, khiến trong lòng hăn sinh ra lạnh ý.

Bên cạnh Tần Thiên nhìn cũng thấy kỳ quái, bởi vì Trang Tín Ngạn tính tình lạnh nhạt, đối với bất cứ cái gì cũng đều không thèm để ý rất ít khi

cùng người khác tranh giành thứ gì đó. Đối với Trang Tín Xuyên trên cơ bản càng không để tâm. Hôm nay là như thế nào đây?

Đang nghĩ tới, đã thấy Trang Tín Ngạn quay đầu đi, không chút do dự tiến về phía trước, bả vai cứng rắn đập vào người Trang Tín Xuyên. Khí thế Trang Tín Xuyên vô hình trung đã sớm yếu thế, bị va chạm, lảo đảo lui ra phía sau từng bước, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ánh mắt Trang Tín Ngạn rất rõ ràng nói cho hắn ta biết, hắn mới là con trai trưởng, thân phận của hắn so với hắn ta cao quý hơn, hắn vốn là con vợ kế chỉ có thể đi ở phía sau!

“Nhị ca...” Thời điểm Trang Tín Trung đi qua bên cạnh Trang Tín Xuyên, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Tránh ra!” Trang Tín Xuyên tức giận.

“Phu quân, chúng ta cũng đi thôi.” Phương Nghiên Hạnh lạnh lùng nhìn Trang Tín Xuyên liếc mắt một cái, nhẹ nhàng đẩy Trang Tín Trung ra.

Trang Tín Trung thở dài, cùng thê tử đuổi theo Trang Tín Ngạn ở phía trước.

Trang Tín Xuyên nhìn bóng dáng bọn họ đi xa dần, âm thầm cắn răng, “Ta sớm hay muộn cũng sẽ dẫm lên đầu người!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 80: Rối loạn

Trung thu là một trong ba hội hoa đăng lớn nhất, chỉ có điều không giống như tiết Nguyên tiêu có hội múa đèn lồng. Nhưng cho dù không có đội múa đèn lồng, trên đường cũng vô cùng náo nhiệt.

Trên đường người người đi lại, đông đúc, dường như dân chúng toàn Dương Thành đều ủa ra ngoài vậy. Hai bên cửa hàng đều rất tấp nập, khắp nơi đều chẳng đèn lồng. Chủ quán tiểu nhị nghênh đón đưa hương, hai bên đường đứng đầy các sạp hàng rong, có bán sơn bột nước, trâm cài trang sức, bán đồ chơi của tiểu oa nhi, đồ ăn vặt, đủ loại, đa dạng, tiếng hét rao hàng, tiếng tiếp đón, liên tiếp, nối liền không dứt. Mỗi nhà mỗi hộ đều có một chuỗi dài đèn lồng dùng sào trúc dựng thẳng ngay trước cửa, đủ loại kiểu dáng màu sắc, chi ma đăng, đàn xác đăng, vụn bào đăng, đạo thảo đăng, vẩy cá đăng, cốc xác đăng, qua tử đăng, có hình điệu thú, hoa cỏ, làm người ta không kịp nhìn, hoa mắt hỗn loạn.(sorry mọi người mình không tìm được hình minh họa T_T)

Sau khi đi một lúc, bởi vì quá đông người, bên này đẩy bên kia ủa, mấy người Tần Thiên và mấy người Trang Tín Trung bị tách ra. Hải Phú cũng không biết lạc nơi nào. Cũng may Tần Thiên theo sát ở phía sau Trang Tín Ngạn, không dám có nửa điểm sơ sẩy.

Cho dù là như thế, dọc theo đường đi mắt vẫn ngăm nhìn xung quanh. Tần Thiên trong lòng cảm thán, đây mới là không khí ngày hội a! Giống như kiếp trước, ngày hội và ngày bình thường cũng không có gì khác biệt cho lắm, mọi người đối với ngày hội truyền thống càng lúc càng mờ nhạt.

Nàng nhìn về phía Trang Tín Ngạn bên cạnh, thấy hấn nhìn phía trước, chậm rãi bước đi, sắc mặt lạnh nhạt, hoàn toàn không có sự hân hoan của ngày hội, trên nét mặt lộ ra sự mờ mịt giống như không biết thân đang ở nơi nào, cùng với thế giới này có vẻ như không hề có liên quan.

Tần Thiên thử lấy tay che đi lỗ tai của mình, toàn bộ thế giới đột nhiên lặng yên hẳn, nhưng vẫn có từng đợt thanh âm nhẹ nhàng thấm vào tai, cho dù là vậy, cũng khiến Tần Thiên thật không thoải mái, giống như bị ngăn cách với bên ngoài, sợ hãi cùng tịch mịch, giống như ở thế giới phồn hoa náo nhiệt người người đứng xem này đều cùng nàng không chút quan hệ, Tần Thiên chịu không nổi loại cảm giác này, vội vàng buông tay, đến lúc cảm nhận được không khí huyền ảo xôn xao, tâm mới dần yên ổn.

Nàng chỉ có một lúc đã chịu không nổi, huống chi hấn vẫn luôn sinh hoạt trong sự tịch mịch? Nàng không tin hấn đã hoàn toàn chấp nhận sự tĩnh mịch này, bản thân biết rõ thế giới này có những thanh âm tồn tại, sao lại không khát vọng?

Tần Thiên nhìn gương mặt hấn đăm đăm, trong lòng tràn đầy thương cảm.

Thật sự là đứa nhỏ khiến người ta đau lòng mà...

Ngẩng đầu thấy bên cạnh trên cây có treo một đèn lồng tạo hình con thỏ làm bằng giấy và tre trúc, tai dài, mắt đỏ, còn được dán lên một chòm râu, trông rất thú vị. Tần Thiên hai mắt sáng ngời, kéo kéo Trang Tín Ngạn ở phía trước.

Chờ Trang Tín Ngạn quay đầu lại, Tần Thiên liền chỉ vào đèn lồng treo ở trên cây, nói: “Nhìn này, có thú vị không kìa?”

Sợ hấn không hiểu, lại lấy vớ để trong túi bên người ra, viết cho hấn xem.

“Nô tỳ lần đầu nhìn thấy đèn lồng thú vị như vậy, người nhìn chòm râu của con thỏ kia, giống như thật, rất thú vị!”

Tần Thiên một bên viết một bên cười, từ nhỏ đến lớn nàng đều như thế này, một chút việc nhỏ đều có thể làm cho nàng vui vẻ, bởi vì nàng biết, khoái hoạt cùng phiền não kỳ thật được quyết định bởi chính tâm tình của mình, nàng cố gắng phát hiện những chuyện khiến nàng vui vẻ. Một chút việc nhỏ nàng cũng sẽ phóng đại lên nhiều lần, khiến cuộc sống này không còn nhiều phiền não. Nếu không, nàng chỉ sợ sớm đã trở thành một nữ hài tử tính cách u buồn, âm u.

Cuộc đời vốn nhiều bất hạnh, thân sinh lại ngăn ngại...

Hiện tại, nàng hy vọng có thể đem loại khoái hoạt này lây sang hân, sao gương mặt vẫn lãnh nghiêm vậy chứ? Cười rộ lên nhìn thật đẹp mắt mà.

Trang Tín Ngạn theo tay nàng chỉ nhìn đèn lồng, nhú mày, có vẻ như không ủng hộ Tần Thiên.

Dễ thật không dễ a ...

Tần Thiên bĩu môi, nghĩ nghĩ, vừa cười vừa viết xuống: “Người nhìn ánh mắt của nó, không phải rất giống Tam thiếu gia lần đầu tiên sao trà bị lửa hun cho đỏ mắt đó sao?”

Trang Tín Ngạn nhìn ánh mắt con thỏ trên đèn lồng, cũng không biết là do bị tươi cười của Tần Thiên cuốn hút, hay là thật sự nhớ tới cảnh Tín Trung hai mắt đỏ quạch, cảm thấy thú vị, khóe miệng nở nụ cười nhợt nhạt.

“Giống mà, giống mà!” Nhìn thấy nụ cười của hân, Tần Thiên có một cảm giác thành tựu. Vốn chỉ muốn逗 hân vui vẻ, nhưng không biết tại sao, chính mình dường như so với hân còn vui vẻ hơn, cảm giác này phát ra từ chính nội tâm, muốn ngăn cũng ngăn không được.

Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn nàng khuôn mặt tươi cười, lúm đồng tiền hai bên má giống như hai đóa hoa nhỏ đang nở rộ, khiến gương mặt vốn điềm đạm của nàng đột nhiên sáng bừng, thế giới tái nhợt yên tĩnh bởi vì của nụ cười của nàng, bỗng nhiên có một vẻ sắc thái tươi đẹp.

Trang Tín Ngạn nhìn đèn lồng kia, cảm thấy quả thật hắc đang chứng kiến một đèn lồng quá ư xinh đẹp, quá ư thú vị.

Trong lòng bỗng nhiên trở nên mềm nhũn, như bị một loại lực vô hình xoa bóp, vừa chua xót vừa ngọt ngào.

Trang Tín Ngạn tiến lên từng bước, với tay lấy đèn lồng kia. Hắc vốn cao lớn, Tần Thiên phải ngửa đầu mới có thể nhìn thấy, hắc lại chỉ cần dễ dàng vươn tay ra.

Tần Thiên hoảng sợ, vội vàng kéo tay hắc: “Làm cái gì vậy, còn không biết là của ai?”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, lông mày hơi nhíu, giống như một tiểu hài tử bốc đồng, Tần Thiên giật mình, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy vẻ mặt này của hắc, bỗng nhiên hoảng hốt bất động, đèn lồng đã bị hắc cầm xuống dưới.

Hắc cầm đèn lồng đặt ở trước mắt nhìn kỹ, ánh sáng nhàn nhạt của đèn lồng chiếu vào trên người hắc, y bào có thêu chỉ vàng ở dưới ngọn đèn như ánh lên từng đường lấp lánh, chiếu ngược vào đôi mắt hắc, đó là một cảnh tượng kiêu diễm đủ mê hoặc lòng người.

Bên cạnh không ít cô nương vì hắc dừng chân, mặt đỏ tai hồng nhìn hắc, vẻ mặt yêu thích, luyến tiếc rời đi. Mà hắc hoàn toàn không phát hiện, chỉ đứng nhìn đèn lồng, giống như một bảo bối hiếm có. Hắc nhìn nhìn, ý cười thản nhiên trên mặt chậm rãi nở rộ.

Thấy hắc vui vẻ như vậy, Tần Thiên trong lòng cũng rất vui mừng.

Trang Tín Ngạn nhìn một lúc, quay đầu nhìn xung quanh, như đang tìm gì đó. Tần Thiên cũng đi theo hần, đang cảm thấy kỳ quái, thì thấy hần từ cách đó không xa nhặt được một sào trúc nhỏ về, sau đó cầm đèn lồng treo vào một đầu sào trúc, sau đó đưa cho Tần Thiên.

“Cho ta?” Tần Thiên cười tiếp nhận, cảm thấy rất thú vị, nhất thời cũng quên chuyện đèn lồng này có thể đã có chủ.

Trang Tín Ngạn thấy nàng bộ dáng cao hứng, trong lòng cũng vui sướng, lại không muốn biểu hiện ra ở trước mặt nàng. Hần xoay người đi vài bước, thấy Tần Thiên còn chưa đuổi kịp, lại quay đầu lại, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của nàng.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn thấy hần, cười nói, “Cám ơn thiếu gia.”

Trang Tín Ngạn vội đổi mặt, ra vẻ không thèm để ý, bóng dáng đã có chút mất tự nhiên. Tần Thiên nhìn nhìn, nhin không được nở nụ cười, “Rối loạn rồi, rõ ràng cũng rất vui vẻ mà...” Nàng cũng đi nhanh vài bước, vội đuổi theo hần.

Còn chưa đi xa, liền gặp Trang Tín Xuyên, Trang Minh Hỉ cùng một công tử trẻ tuổi mặc cẩm bào sắc xanh đen hướng về phía này đi tới.

Công tử trẻ tuổi cao lớn khôi ngô, dáng vẻ đường đường, ngẩng đầu thấy Tần Thiên thì cười nói: “Tiểu nha đầu, hóa ra ngươi ở chỗ này a!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 81: Phiên chán nói không nên lời

Trang Tín Xuyên cùng Trang Minh Hỉ đi được nửa đường thì gặp Tạ Đình Quân.

Tuy rằng nữ hài tử chưa có hôn phú phải chú ý không nên ra khỏi nhà, nhưng mà trong ngày hội lại là ngoại lệ, cho nên hôm nay sẽ có nhiều nữ hài tử như vậy ở trên đường du ngoạn.

Trang Minh Hỉ thấy Tạ Đình Quân trước, nam tử phía nam không cao lớn bằng người phương bắc, Tạ Đình Quân dáng người cao lớn khôi ngô giống như hạc trong bầy gà, rất bắt mắt.

Do tâm trạng rụt rè thiếu nữ, Trang Minh Hỉ không tiện cùng Tạ Đình Quân chào hỏi, liền bảo Trang Tín Xuyên tới giao tiếp với Tạ Đình Quân. Trang Tín xuyên chủ động cùng Tạ Đình Quân nói chuyện, sau khi song phương thi lễ, liền mời Tạ Đình Quân cùng nhau du ngoạn. Tạ Đình Quân nhìn Trang Minh Hỉ đứng bên cạnh Trang Tín Xuyên vẫn mang theo mỉm cười ngượng ngùng liếc mắt một cái, cười đáp ứng.

Bốn người song song cùng đi, Trang Tín Xuyên đi cùng Tạ Đình Quân, Trang Minh Hỉ đi cùng Lưu Bích Quân, sau đó Trang Tín Xuyên cố ý an bài, để Trang Minh Hỉ cùng Tạ Đình Quân đi cạnh nhau.

Tạ Đình Quân là người phương bắc hào sảng, lại là người nhiệt tình làm ăn, không bao lâu, đã xưng huynh gọi đệ cùng Trang Tín Xuyên. Mà Trang Minh Hỉ cũng không biểu hiện vội vã, chỉ nắm tay Lưu Bích Quân đi cùng một chỗ, lặng lẽ nói chuyện, lời nói nhỏ nhẹ ôn tồn, thản nhiên mỉm cười, thảnh thơi ngẫu nhiên hướng Tạ Đình Quân lộ ra ánh mắt sùng bái.

Lúc này, có tiểu hài tử chạy qua, không cần thận đụng phải Lưu Bích Quân. Lưu Bích Quân không kịp chống đỡ, lại đổ về phía Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ vốn có thể dừng bước, nhưng linh cơ chợt động, nàng lại “Ai nha” một tiếng ngã vào trong lòng Tạ Đình Quân. Tạ Đình Quân nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng.

Trang Minh Hỉ xấu hổ ngẩng đầu, khuôn mặt ửng đỏ, vỗ về ngực hơi hơi thở dốc, một vẻ xinh đẹp vô cùng động lòng người.

Trang Tín Xuyên vội vàng nói: “Minh Hỉ, còn không mau đa tạ Tạ công tử?”

“Đa tạ Tạ công tử.” Trang Minh Hỉ nhìn về phía hắn, mi như liễu, ánh mắt như thu thủy, tình ý kéo dài, chỉ cần là nam tử, sẽ không khỏi tâm động.

Tạ Đình Quân cũng không ngoại lệ, hắn yên lặng nhìn Trang Minh Hỉ một lúc, mới cười nói: “Trang cô nương khách khí.” Nói xong buông nàng ra.

Trang Minh Hỉ ngượng ngùng cúi đầu, khóe miệng mỉm cười, thật vừa lòng với việc hai người lần đầu tiên gặp mặt này.

Sau đó, Trang Tín Xuyên cùng Tạ Đình Quân trong lúc nói chuyện cố ý vô tình nhắc tới muội muội, giúp Trang Minh Hỉ cũng có thể nói chuyện một hai câu với Tạ Đình Quân. Lúc đó, Trang Minh Hỉ cũng là người đọc sách, lời nói có vài phần ý thơ, đối với mỗi việc cũng có cách giải thích của riêng mình, quả thật khiến Tạ Đình Quân có hảo cảm.

Đang lúc hai người nói chuyện càng ngày càng nhiều, lại gặp Trang Tín Ngạn và Tần Thiên.

Vốn cũng không có gì đặc biệt, nhưng sau khi Tạ Đình Quân chủ động hướng Tần Thiên chào hỏi, Trang Minh Hỉ sắc mặt liền trầm xuống.

Sự tình lần trước tuy rằng không thoải mái, nhưng cũng không liên quan đến Tạ công tử, hơn nữa hắc hiện tại chủ động chào hỏi, về tình về lý Tần Thiên cũng không thể bỏ mặc, dù sao Tạ Đình Quân vẫn là khách quý của Trà Hành.

Lập tức, Tần Thiên liền hướng về Tạ Đình Quân cúi hạ, gọi một tiếng: “Tạ công tử.”

Lúc nhìn thấy Trang Tín Xuyên cùng Tạ Đình Quân, Trang Tín Ngạn sắc mặt lại khôi phục thành vẻ đăm đăm, giống như mặt nạ tự vệ của hắc vậy.

Tạ Đình Quân cười cười, lại cùng Trang Tín Ngạn chào hỏi, Trang Tín Ngạn thản nhiên hoàn lễ.

“Huynh trưởng của ta là như vậy, Tạ công tử đừng để ý.” Trang Tín Xuyên sợ hắc trách móc, vội vàng nói.

“Sẽ không, sẽ không, Trang Đại thiếu gia thật không có gì phải chê bai.” Tạ công tử cười nói, hai mắt cố ý vô tình liếc về phía Tần Thiên.

Vẻ mặt này của hắc khiến vài người đứng đây đều thay đổi sắc mặt.

“Tần Thiên, các người đang muốn đi hướng nào?” Một bên Trang Minh Hỉ cười hỏi.

“Nô tỳ cùng Đại thiếu gia tùy tiện đi loanh quanh, Tam thiếu gia cũng không biết đi đâu.” Nói xong Tần Thiên nhìn ngó xung quanh.

Trang Minh Hỉ chỉ vào phía sau, cười nói: “Ta vừa thấy Tam ca ở hướng kia.”

“Phải không?” Tần Thiên không hề nghi ngờ, vừa định dẫn Trang Tín Ngạn đi tìm Trang Tín Trung, nhưng chân vừa bước, lại nghe thấy phía sau có người gọi lớn: “Tần Thiên, Tần Thiên, tìm được các người rồi!”

Nhìn lại, không phải chính là Trang Tín Trung hay sao?

Trang Tín Trung cùng Phương Nghiên Hạnh tỷ đệ hướng về phía này vừa đi tới: “Đã tìm được các người rồi!” Trang Tín Trung cười nói với Tần Thiên. Sau đó lại chào hỏi Trang Tín Xuyên, thấy Tạ Đình Quân, song phương lại thi lễ.

“Trang tiểu thư nói vừa mới nhìn thấy các người ở bên kia.” Tạ Đình Quân chỉ vào phương hướng ngược lại cười nói với Trang Tín Trung.

Trang Minh Hỉ có chút xấu hổ, nhưng vẫn trấn định cười tươi: “Có lẽ muội nhìn lầm rồi.”

“Không có gì, chúng ta lúc trước cũng ở phía bên kia, vừa mới lại đây.” Trang Tín Trung cười nói.

Trang Minh Hỉ nhẹ nhàng thở ra, nhìn thoáng qua Tạ Đình Quân, tươi cười dịu dàng hơn.

“Nếu đã gặp nhau, không bằng cùng nhau đi thôi, nhiều người càng náo nhiệt.” Tạ Đình Quân cười đề nghị, sau khi nói xong lại liếc mắt nhìn Tần Thiên một cái.

Do hấn mở lời, huynh muội Trang Minh Hỉ dù không muốn cũng không tiện phản đối, chỉ cười nói được. Trang Tín Trung kỳ thật rất muốn cùng đi với các ca ca, nghe đề nghị như vậy liên thanh phụ họa, lại đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn, lấy vớ trong túi Tần Thiên, hỏi ý kiến của hấn.

Trang Tín Ngạn sắc mặt lạnh lùng, hấn cũng không muốn đi cùng Trang Tín Xuyên, nhất là Tạ Đình Quân ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía Tần Thiên. Trong lòng hấn phiền chán nói không nên lời. Mặc kệ hấn nhận hay không nhận, Tần Thiên là người của hấn, là mẫu thân hấn an bài, những người này một người rồi hai người, dường như coi hấn không hề tồn tại, công khai không để hấn vào mắt, hấn rất tức giận, nhưng tức giận này

không phải do bọn họ không nể mặt hăn, mà hơi khác lạ, cũng không thể nói rõ.

Đang muốn phẩy tay áo bỏ đi, bởi vì hăn nắm chắc, chỉ cần hăn rời đi, Tần Thiên sẽ đi theo hăn. Hăn muốn để bọn họ biết rõ ràng, Tần Thiên là người của hăn!

Nhưng đúng lúc này, Phương Kiến Thụ vốn không lên tiếng nhìn thấy Tần Thiên trong tay cầm đèn con thỏ, liền nói: “Tần Thiên, người thích đèn lồng này?”

Tần Thiên hoan hoan hỉ hỉ đưa đèn lồng cho hăn xem, “Phương thiếu gia, người không thấy đèn lồng này rất thú vị sao?”

“Nếu nói thú vị, có chỗ treo đèn lồng thật sự thú vị hơn nhiều!” Phương Kiến Thụ cười nói.

Phương Nghiên Hạnh tiếp lời cười nói: “Tiểu đệ, người nói đến chỗ chúng ta giải câu đố lấy đèn lồng chẳng! Không sai, nơi đó đèn lồng rất đẹp, nghe nói đều do sư phó khéo tay nhất Dương Thành làm ra, trong đó đèn lồng lưu ly kéo quân nhìn đẹp nhất!”

“Đúng vậy đúng vậy! Đèn kéo quân kia thật sự rất đẹp!” Trang Minh Lan đứng phía sau ca ca nhin không được nhô đầu ra nói. Nàng trời sanh tính tình yếu đuối ngại ngùng, nhìn thấy Tạ Đình Quân là người xa lạ liền trốn sau lưng Trang Tín Trung. Nhưng nghe thấy chị dâu nhắc tới đèn lồng kia liền nhin không được lên tiếng, bởi vì nàng thật sự rất thích đèn lồng đó. Đáng tiếc ca ca không giỏi về câu đối, đối với trò chơi này không có hứng thú, nên cũng không dừng lại.

Nghe được ba chữ “Đối câu đối” này, Trang Minh Hỉ trong lòng liền có chủ ý, nàng cười khanh khách đi đến bên cạnh Trang Minh Lan, kéo cánh tay của nàng giống như hai tỷ muội thân mật nói: “Xem ra Ngũ muội thực

thích đèn lưu ly kia a, nếu đã như thế, chúng ta làm ca ca tỷ tỷ, sao không đáp ứng nguyện vọng của nàng?”

Trang Minh Lan thấy mình lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người, xấu hổ đỏ mặt, lại muốn trốn phía sau ca ca. Nàng nhát gan cùng Trang Minh Hỉ tự nhiên hào phóng, vừa vận hình thành hai hình thái đối lập.

Lời bọn họ nói sớm đã khiến Tần Thiên hứng thú, chuyện này thật giống như trong tiểu thuyết vậy. Tài tử giai nhân gặp nhau trong ngày hội đèn lồng, tài tử biểu hiện tài hoa, thắng được đèn lồng, chiếm được nụ cười của mỹ nhân...

Đây chính là trò hay a, không xem rất đáng tiếc!

Nàng xoay người nhìn về phía Trang Tín Ngạn, vẻ mặt chờ đợi. Trang Tín Ngạn nhìn thấy vẻ mặt của nàng, thấy nàng hai mắt sáng ngời nhìn mình, giống như đang nói: “Thiếu gia, đi thôi, đi thôi.”

Trang Tín Ngạn tâm bỗng mềm nhũn, chân muốn bước đi lại thu trở về. Nhưng thấy Tạ Đình Quân nhìn Tần Thiên đang cười, trong lòng phiền chán không thể tiêu tan, hắn xoay người, dẫn đầu hướng về phía Trang Tín Trung chỉ đi tới.

Tần Thiên vội vàng tiến lên, người khác đi theo phía sau.

Tần Thiên đi được vài bước liền đuổi kịp Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn tâm vừa nhẹ nhõm, nhưng không nghĩ tới Tạ Đình Quân cũng theo đi lên.

“Có phải các nữ hài tử đều thích đèn lồng hay không?” Tạ Đình Quân cười nói với Tần Thiên.

“Đại khái là vậy.” Tần Thiên cười trả lời, bởi vì nàng ở Trà Hành vẫn thường cùng nam tử giao tiếp, cho nên vẫn chưa cảm thấy nói chuyện với

Tạ Đình Quân như vậy có gì không ổn.

“Muội muội của ta Uyển Quân cũng tầm tuổi giống như người vậy, thích nhất đèn lồng, mỗi khi đến tiết Trung thu, tiết Nguyên tiêu, liền quẩn quít lấy ta trên đường, đèn lồng nào đẹp đều phải nghĩ biện pháp có được, đem về treo trong gian phòng sáng trưng.”

“Hôm nay sao không thấy muội muội của Tạ công tử đi cùng?”

Tạ Đình Quân nhìn nàng một cái, cười nói: “Nàng đang ở bên cạnh lão gia, tổ mẫu thân thể không tốt, nàng ở đó làm bạn.”

“Thật đúng là cô nương hiếu thuận.” Tần Thiên khen.

Tạ Đình Quân tay chấp sau lưng, ngẩng đầu lên cười cười, động tác này khiến hắc có vẻ vô cùng cao lớn, “Muội muội của ta a, quả thật luôn khiến người ta yêu thích!”

Nói xong, hắc lại cúi đầu, nhìn về phía Tần Thiên, hai mắt sâu thẳm thâm thúy, “Cũng giống như cô nương vậy.”

Thanh âm của hắc vốn đã có chút trầm thấp, khi nói những lời này, lại cố ý ép tới rất thấp, nghe vào trong tai như có cảm giác chấn động.

Tần Thiên có chút phát mộng, vẻ mặt hắc như vậy, lời nói của hắc như thế, nàng cũng không phải kẻ ngốc, như thế nào không rõ ý tứ của hắc? Nhưng mà vì sao? Bọn họ mới chỉ gặp qua vài lần thôi mà?

Tần Thiên lòng có chút loạn, cũng không tính là rung động, có điều có một công tử nói với mình những lời này, nàng một chút cảm giác cũng không có sao được, nàng cũng không phải là người xuất gia a. Bất quá nàng rất rõ ràng, Tạ Đình Quân không thích hợp với mình.

Nàng cười gượng hai tiếng, thốt ra: “Công tử nói đùa, muội muội của ngài sao lại so sánh với ta!”

Lời này vừa nói ra, hai người đều ngây ngẩn cả người, Tần Thiên phản ứng lại, mặt “Xoát” đỏ lên, hơi bối rối, hai tay xua xua: “Không đúng không đúng, ý của ta là ta sao có thể so sánh với muội muội của ngài!”

Tạ Đình Quân nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu lên cười ha hả.

Tươi cười này lập tức hấp dẫn chú ý của mọi người.

Tần Thiên xấu hổ không thôi, khóe mắt liếc thấy có người cười ngựa hướng tới bên này. Mã phu lớn tiếng kêu, “Tránh ra, tránh ra!”

Người bên ngoài đều tránh né, nhưng Trang Tín Ngạn đứng phía ngoài bởi vì không nghe thấy mà không có phản ứng, mắt thấy sẽ bị ngựa chạy tới đụng ngã.

Tình thế khẩn cấp, Tần Thiên vội vàng vươn tay kéo Trang Tín Ngạn qua, ngựa chạy vụt qua người hắn. Trang Tín Ngạn lông tóc vô thương, Tần Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa định hỏi Trang Tín Ngạn có sao không, nhưng đúng lúc này, Trang Tín Ngạn lại quay đầu nhìn nàng, sắc mặt âm lãnh, hắn dùng sức vung tay, lạnh nhạt, kiên quyết đẩy nàng ra.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 82: Tâm tư Đại thiếu gia người không cần đoán

Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy trong lòng như bị ai bóp chặt, vô cùng khó chịu.

Bởi vì ba người bọn vẫn đi song song, cho nên hắn không thể thấy rõ ràng khẩu hình, nhưng dư quang khóe mắt lại có thể cảm giác được bọn họ nói chuyện với nhau rất khoái hoạt.

Nàng rốt cuộc đã nói gì mà có thể khiến hắn cười vui vẻ như vậy?

Vì sao nàng có thể lỗ mãng như vậy, rõ ràng đã là người của hắn, còn cùng nam nhân khác nói giỡn, lại còn ngay trước mặt của hắn.

Hắn nhìn nàng gương mặt kinh ngạc vô thức, trong lòng tích tụ vẫn không thể tiêu tán, hắn vẫn sinh hoạt trong thế giới của riêng mình, trừ bỏ mẫu thân và một số ít người ngoài, hắn đều nhìn mọi thứ bằng ánh mắt lạnh nhạt, luôn duy trì tâm tình bình thản. Nhưng từ khi nàng đến bên cạnh hắn, hắn vô tình bộc lộ rất nhiều cảm xúc, những cảm xúc này thường xuất hiện bất ngờ không kịp phòng bị, giống như thủy triều bỗng nhiên vọt tới, khiến cho hắn không thể đối mặt, không thể xử lý, giống như tình huống hiện tại vậy.

Trang Tín Ngạn không muốn lưu lại, lạnh lùng nhìn Tần Thiên, xoay người bước nhanh tới phía trước.

Tuy rằng Tần Thiên không biết hắn vì sao lại như vậy, bất quá vừa rồi hắn thiếu chút nữa bị ngựa đụng vào, làm sao yên tâm để hắn đi một mình. Liền nói thất lễ với Tạ Đình Quân đi bên cạnh sau đó đuổi theo.

Trên đường người đến người đi, Trang Tín Ngạn người cao chân dài, vài bước đã dứt khỏi Tần Thiên. Tần Thiên có chút nóng vội, chạy đuổi theo bóng dáng hắt. Bóng dáng hắt cao lớn thẳng thắn ở trong đám người có thể thấy rõ ràng, trong chốc lát bị đám người che khuất, nhưng không bao lâu lại lộ ra.

“Đại thiếu gia, Đại thiếu gia, đợi nô tỳ với.” Tuy rằng biết rõ hắt không nghe thấy, Tần Thiên vẫn nhịn không được kêu lên, đương nhiên một chút hữu dụng đều không có, hắt cũng không quay đầu lại, bóng dáng cứng nhắc mà lạnh lùng.

Tần Thiên cước bộ nhanh hơn, cố gắng chen lẫn đám người trước mặt, mắt thấy sắp đuổi kịp hắt, cũng không biết bị ai đẩy một cái, đang chạy Tần Thiên hoàn toàn không kịp phòng bị, nặng nề ngã xuống đất.

Đầu gối cùng khuỷu tay xoạc trên mặt đất, vô cùng đau đớn, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có. Tần Thiên ngẩng đầu nhìn bóng dáng phía trước càng lúc càng xa, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác vô lực.

Bỗng nhiên có người từ phía sau đỡ dậy, Tần Thiên một bên nói lời cảm tạ, một bên quay đầu nhìn, chính là Tạ Đình Quân, hắt nhìn nàng thân thiết hỏi: “Người không sao chứ, có bị thương chỗ nào không?”

“Không có, ta không sao, đa tạ Tạ công tử quan tâm.” Tần Thiên nhìn về phía Trang Tín Ngạn biến mất, mặt hiện vẻ lo lắng. Nàng nhẹ nhàng tránh khỏi tay Tạ Đình Quân, đang muốn đuổi theo, nhưng vừa động cước bộ, lại phát hiện chân trái rất đau, bỗng nhiên lão đảo, Tạ Đình Quân lại đỡ nàng.

“Người bị ngã như vậy rồi, còn quan tâm đến thiếu gia nhà người, quả nhiên một nha hoàn trung thành.” Tạ Đình Quân thản nhiên nói.

“Thiếu gia không nghe thấy, rất dễ xảy ra chuyện không may.” Tần Thiên vẫn như cũ nhìn về phương hướng Trang Tín Ngạn rồi đi nhìn xung quanh, lòng nóng như lửa đốt.

Lúc này, mấy người Trang Tín Xuyên, Trang Minh Hỉ, Phương Nghiên Hạnh cũng đuổi theo, Phương Nghiên Hạnh đẩy đệ đệ, “Kiến Thụ, người đi tìm Đại thiếu gia, trên đường loạn như vậy, sợ hấn gặp chuyện không may.”

Phương Kiến Thụ thân thiết nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái sau đó liền đuổi theo.

Trang Minh Hỉ đứng ở phía sau Trang Tín Xuyên, hai mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay Tạ Đình Quân đang đỡ Tần Thiên, ánh mắt càng ngày càng lạnh. Tạ Đình Quân đối với Tần Thiên có hứng thú, chỉ cần không phải là người mù đều có thể nhìn ra, nhưng như vậy thì thế nào, bất quá chỉ là hạ nhân mà thôi, hơn nữa đã là nha hoàn thông phòng của Trang Tín Ngạn, không đáng để lo lắng.

Nghĩ vậy, Trang Minh Hỉ bình ổn tâm tình, đi đến bên cạnh Tạ Đình Quân, nhìn Tần Thiên ôn nhu nhỏ nhẹ hỏi: “Tần Thiên, người có sao không.” Hai mắt lại chăm chú nhìn tay Tạ Đình Quân đang giúp nàng.

Tần Thiên nhận ra, vội vàng giẫy khỏi tay hấn.

“Ta gọi cỗ kiệu đưa người trở về.” Tạ Đình Quân quay đầu phân phó tùy tùng, vẻ mặt ý tứ hàm xúc không cho phép kháng cự.

Tần Thiên nào dám phiền toái hấn vội vàng nói: “Không cần.”

“Nhưng người bị thương không nhẹ.” Tạ Đình Quân chỉ vào trên người nàng, Tần Thiên cũng nhìn xuống, mấy chỗ trên quần áo đều bị rách.

“Cứ thế mà trở về, thật không tiện.” Tạ Đình Quân nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc, dường như không hề che giấu sự thân thiết, khiến cho Tần Thiên có chút quần bách.

Trang Minh Hỉ rốt cuộc duy trì không được trấn định, sắc mặt trở nên rất khó coi, bản thân là một thiên kim tiểu thư, trong mắt của hấn cũng không

trọng yếu bằng một nha hoàn, điều này đối với nàng mà nói quả thật là một sự nhục nhã.

Trong lòng tràn ngập ghen ghét, nhưng nàng vẫn mạnh mẽ khắc chế, miễn cưỡng mỉm cười: “Tạ công tử nói không sai, bất quá Tần Thiên là người của Trang phủ, không dám làm phiền Tạ công tử, chúng ta sẽ sai người đưa nàng trở về.” Đối với một hạ nhân, Trang Minh Hỉ lời ấy không chỉ hợp tình hợp lý, càng thể hiện sự quan tâm của nàng dành cho hạ nhân. Điều quan trọng nhất, đó là nàng không hề đổ kỵ.

Tạ Đình Quân nhìn nàng một cái, mỉm cười, “Vẫn là Trang tiểu thư chu đáo.”

“Chậm trễ lâu như vậy, còn muốn đi xem đèn lồng hay không a!” Đứng ở bên cạnh Trang Tín Xuyên, Lưu Bích Quân có chút không kiên nhẫn, “Bất quá chỉ là một hạ nhân, có cần khẩn trương như vậy không?”

Trang Minh Hỉ quay đầu cười nói với Lưu Bích Quân: “Tẩu tử, Tần Thiên cũng không phải là hạ nhân bình thường, cũng nên được quan tâm.” Đang muốn phân phó hạ nhân, nhưng Phương Nghiên Hạnh lại đi ra, “Vừa vặn ta có chút mệt mỏi, ta sẽ cùng những người này đưa Tần Thiên trở về, các người đi chơi đi.”

Trang Tín Trung lo lắng thề tử vội vàng hỏi nàng có khỏe không, Phương Nghiên Hạnh lắc đầu cười nói: “Trên đường rất đông đúc, nên có chút đau đầu.”

“Cũng tốt, các người đi về trước, chúng ta đi cùng Tạ công tử.” Trang Tín Xuyên đi đến bên cạnh Tạ Đình Quân vỗ vỗ bờ vai của hắn cười nói: “Đình Quân huynh, tiểu đệ còn có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo huynh!”

“Cũng tốt.” Tạ Đình Quân đáp ứng, quay đầu nói với Tần Thiên: “Người trở về nghỉ ngơi, ta sẽ phái người tới thăm người.” Lại là giọng điệu không

buông tha. Không đợi Tần Thiên trả lời, hắn xoay người đi cùng Trang Tín Xuyên.

Tần Thiên nhìn bóng dáng hắn, cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Trang Minh Hỉ mặt không chút thay đổi nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, cái gì cũng không nói, xoay người, Trang Tín Trung mang theo muội muội đi theo phía sau.

Phương Nghiên Hạnh giúp đỡ Tần Thiên, nhìn nàng nói: “Ta gọi cổ kiệu tới.”

“Nào có nha hoàn ngồi cổ kiệu, tỷ tỷ đừng theo người khác ồn ào.” Tần Thiên cười nói: “Ta có thể đi mà, không có việc gì.”

“Ta giúp đỡ muội.” Phương Nghiên Hạnh lại gọi nha hoàn của mình đỡ bên kia, khiến Tần Thiên có thể thoải mái đi đường.

“Hy vọng thiếu gia không có chuyện gì, nếu không ta thật không nên nói thế nào với Đại phu nhân!” Tần Thiên coi Phương Nghiên Hạnh là bằng hữu, có khi cũng sẽ ở trước mặt nàng nói ra lời trong lòng, “Thiếu gia kỳ thật rất tốt, chỉ có điều đôi khi tính tình khó mà nắm bắt.” Tần Thiên nhỏ giọng oán giận, tính tình hắn quái dị thì thôi đi, nhưng mỗi lần đều làm hại đến bản thân, khiến cho người khác khó chịu ...

Phương Nghiên Hạnh nhìn nàng một cái, có chút muốn nhắc nhở Tần Thiên, nhưng sợ nữ tử ngượng ngùng cũng không nên nói thẳng ra, nàng nghĩ nghĩ, thử nói: “Tần Thiên, muội dù sao cũng là nha hoàn bên người của Đại thiếu gia, hắn mới là chủ tử, muội phải lấy hắn làm trung tâm, giống như vừa rồi, muội không nên cùng Tà công tử nói chuyện, Đại thiếu gia đương nhiên mất hứng!” Cho dù là ai nhìn thấy nữ nhân của mình cùng nam nhân khác nói giỡn, đều rất tức giận.

Tần Thiên có chút khó hiểu: “Nhưng ta không có cùng Tạ công tử nói cái gì a? Tạ công tử là khách nhân của Trà Hành, hẳn nói chuyện với ta chẳng lẽ ta có thể bỏ mặc? Điều này cũng đâu chứng tỏ ta không lấy thiếu gia làm trung tâm a. Hơn nữa ở Trà Hành, ta thường xuyên ở trước mặt hẳn nói chuyện cùng người khác mà, cũng không thấy hẳn như vậy.”

Đều nói tâm tư con gái không nên đoán, đoán đến đoán đi cũng đoán không ra. Nhưng đối với Tần Thiên, tâm tư của Đại thiếu gia so với tâm tư của nữ tử càng khó đoán hơn.

“Người trong Trà Hành tất nhiên không giống với Tạ công tử rồi”. Phương Nghiên Hạnh có chút muốn cười, bình thường thấy Tần Thiên rất thông minh, sao lại hồ đồ thế này?

“Có cái gì không giống chứ, không phải cũng có hai mắt một mũi một miệng sao...” Tần Thiên lẩm bẩm, trong đầu linh quang chợt lóe, bỗng nhiên hiểu rõ.

Trà Hành đều là người Trang phủ, Tạ công tử lại là người ngoài. Nàng dù sao cũng là cái nữ hài tử, là người của Trang phủ, lại cùng Tạ công tử là người xa lạ mà nói giỡn, người khác có lẽ sẽ nghĩ mình có ngoại tâm, về sau cũng nên chú ý một chút.

“Ta hiểu được, đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở.” Tần Thiên thở dài.

Phương Nghiên Hạnh hé miệng cười, “Hiểu được là tốt rồi.”

Bên kia, Tạ Đình Quân vừa đi vừa cười nói với Trang Tín Xuyên: “Tần Thiên bán vào Trang phủ các người được bao lâu rồi?”

Hỏi chuyện như vậy, là hẳn muốn chuộc thân cho Tần Thiên.

Tạ Đình Quân tính cách hào sảng, thích chính là thích, nghĩ đến cái gì sẽ làm cái đó. Tần Thiên chỉ là gia nô, gia nô có thể mua bán, có thể chuyển

giao, hẳn coi trọng Tần Thiên, nghĩ chỉ cần hướng Trang phủ mở miệng, Trang phủ hẳn sẽ không luyến tiếc một nha hoàn. Huống chi Trang phủ vẫn luôn muốn cùng hẳn có quan hệ tốt.

Đây là sự việc cực kỳ bình thường, cũng giống như hẳn lúc trước thích đầu bảng vạn hoa lâu mỹ mạo phong tình, cũng tìm chút tâm tư muốn nàng vui, lại xuất ra một vạn lượng bạc vì nàng chuộc thân, nhưng một tháng sau liền mất đi hứng thú, lại chuyển tặng cho Vận sử đại nhân quản lý về muối. Quả thật rất bình thường.

Hiện tại hẳn đối với Tần Thiên có hứng thú, muốn nàng thuộc về mình, về phần về sau như thế nào, hẳn cũng không suy nghĩ tới. Bất quá chỉ là một nô tỳ, không cần phải phí nhiều tâm tư, bản thân vui vẻ là được rồi.

Nữ nhân là vật trang trí của nam nhân, thiếu không được, mà trầm mê quá cũng không nên. Nam nhân là người làm đại sự, nếu dính vào nhi nữ tình trường quả thực buồn cười.

Vốn tưởng rằng Trang Tín Xuyên hiểu được ý tứ của mình, sẽ biết làm như thế nào, nhưng không nghĩ tới Trang Tín Xuyên do dự một chút, khó xử nói: “Tiểu đệ coi Đình Quân huynh như người một nhà, sẽ cùng Đình Quân huynh ăn ngay nói thật. Ý tứ Đình Quân huynh tiểu đệ hiểu được, nhưng Đình Quân huynh có điều không biết, Tần Thiên là nha hoàn rất được sủng ái, bán thân vào Trang phủ không được bao lâu đã trở thành người tâm phúc bên cạnh Đại nương chúng ta, tiếp đó Đại nương đem nàng an bài cho Đại ca của tiểu đệ, hiện tại là nha hoàn thông phòng của Đại ca, được Đại ca sủng ái. Phỏng chừng không được bao lâu sẽ nâng phòng. Đại nương hiểu rõ con trai mình nhất, khẳng định sẽ không chịu thả người, nếu không như vậy, trừ bỏ Tần Thiên, nha đầu Trang phủ chúng ta tùy huynh chọn lựa, huynh nhìn trúng ai tiểu đệ sẽ tự mình đưa đến quý phủ!”

Trang Tín Xuyên vẻ mặt sáng khoái, trong lòng lại suy nghĩ, ta còn chưa thành công, há có thể để người nhanh chân đến trước? Nếu ở trong Trang

phủ ta còn có hi vọng, nếu đến chỗ của người, hi vọng gì cũng không còn!

“Nếu đã như thế, vậy quên đi!” Tạ Đình Quân cười cười, trong lòng hờ hững, nha đầu ta trong phủ còn thiếu sao? Thật sự là chê cười.

Hắn một khi đã muốn cái gì, nếu không chiếm được, trong lòng giống như bị cào rất khó chịu, từ nhỏ đã như thế này, nhất định phải nghĩ ra biện pháp có được. Về phần được rồi thì sau đó như thế nào, cũng khó mà nói ra.

Bất quá tính cách hắn tuy rằng hào sảng, tâm tư lại cực kỳ thâm trầm, thấy Trang Tín Xuyên một ngum cự tuyệt, không nhắc lại, bộ dáng cũng không thêm để ý nữa, nhưng không có nghĩa là hắn thật sự không thêm để ý

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 83: Rùng mình

Sau khi Tần Thiên cùng Phương Nghiên Hạnh hồi phủ, Trang Tín Ngạn và Phương Kiến Thụ đã trở về. Biết Trang Tín Ngạn bình yên vô sự, Tần Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trở lại trong viện, Trang Tín Ngạn đã tắm rửa xong, ngồi ở bên bàn đọc sách. Tần Thiên trở ra, hắn không để ý tới, vẫn gương mặt âm u như cũ. Tần Thiên muốn dùng vở viết cùng hắn nói hai câu, không nghĩ tới hắn lại buông quyển sách trên tay, đến bên giường đi ngủ, hoàn toàn khiến Tần Thiên càng bức mình.

Trừ lần gặp này ra cũng đâu có gì đáng trách cứ như vậy, Tần Thiên cũng không thèm để ý, dù sao nàng cũng đã quen với vẻ mặt lạnh như băng của hắn rồi. Sao có thể yêu cầu cấp trên nhất định phải có vẻ mặt ôn hòa với mình đây? Về sau chú ý một chút, không gây ra phiền toái gì là tốt rồi. Tần Thiên suy nghĩ cố xua đi bức bối.

Nàng cầm rượu thuốc Bích Liên đưa, đi ra đại sảnh tự xoa bóp cho mình. Rượu thuốc hương vị quá nồng, sợ hắn lại tức giận. Tóm lại nàng cảm thấy Đại thiếu gia tính tình âm nhu bất định, rất khó hầu hạ, là nha hoàn của hắn còn đỡ, nếu là thê tử, chẳng phải càng thêm thê thảm. Nếu cùng với nam nhân có tính cách như vậy sống cả đời, trừ phi cũng phải giống hắn có tính tình lạnh nhạt, thích yên lặng, nếu không không buồn chết thì cũng chết vì bức bối.

Tuy rằng hắn quả thật rất đang thương, nhưng mà cũng không ai có đủ lòng thương hại và kiên nhẫn để chịu đựng hắn cả đời như vậy.

Thời điểm xoa bóp chân, nàng đau đến nhúu mày lại. Giật mình bỗng cảm thấy như có ánh mắt đang nhìn mình, nàng ngẩng đầu, nhìn xung quanh, trong phòng yên tĩnh dị thường, trừ bỏ mấy bóng đen của đồ vật lập lòe trong ánh sáng mỏng manh của ngọn đèn, cũng đâu có ai khác?

Tần Thiên cười cười, thầm nghĩ chính mình đa tâm.

Xoa bóp xong, thương thế chẳng những không chuyển biến tốt, ngược lại có vẻ càng đau hơn. Nàng cà nhắc đi vào trong phòng, thấy Trang Tín Ngạn nằm ở trên giường không nhúc nhích, nàng kéo lê chân chậm rãi đi tới giường nhỏ của mình, cẩn thận nằm trên đó, trong bóng đêm mùi rượu thuốc trên người dường như càng ngày càng nồng đậm, nàng không khỏi nhìn về phía Trang Tín Ngạn, thấy hắn cũng không có phản ứng gì, hiển nhiên đang ngủ, lúc này mới yên tâm nhắm mắt.

Cũng không biết ngủ bao lâu, trong mông mông lung lung, Tần Thiên bị một thanh âm nhỏ đánh thức, mở to mắt, đã thấy trước mắt có bóng đen lướt qua, nàng hoảng sợ kêu lên, “Là ai?” Đứng dậy châm ngọn đèn bên cạnh lên.

Ánh sáng mỏng manh trong chốc lát chiếu sáng khắp gian phòng, chỉ thấy Trang Tín Ngạn đứng ở bên cạnh bàn, đang cầm chén nước uống, lúc chạm đến ánh mắt của Tần Thiên, trên mặt có vẻ mất tự nhiên, nhưng chỉ khoảng nửa khắc lại hồi phục sự lạnh lùng.

Hắn sao không đánh thức mình dậy chứ? Tần Thiên cảm thấy kỳ quái, đây vốn là chức trách của nàng mà. Đang chuẩn bị ngồi dậy, đã thấy hắn cầm chén đặt thật mạnh xuống bàn, phát ra “Cheng” âm thanh lớn, cũng thành công ngăn lại động tác của nàng.

Nàng trở mắt nhìn khuôn mặt hắn lãnh nghiêm đi qua bên người nàng, lên giường, tiếp theo xoay người đưa lưng về phía nàng, hơi thở vô tận lạnh lùng.

Tần Thiên nhìn bóng dáng hắc xuy cười một tiếng, xem ra còn đang giận nàng, thậm chí cũng không muốn nàng đến hầu hạ!

Vừa vặn! Lão nương chân đang đau a! Thật đúng là cơ hội hiếm có a! Tần Thiên bĩu môi, thối tắt ngọn nến, cũng nằm xuống ngủ, trong bóng đêm nghe thấy hắc nhẹ nhàng xoay người.

Sau lại nghe thấy hắc đi tiểu đêm, chỉ cần hắc không gọi nàng, nàng cũng cho rằng không hay không biết, để hắc tự đi. Hắc thậm chí ngay cả ngọn nến cũng không đốt, Tần Thiên nghe được tiếng hắc va vào ghế, nhin không được bật cười, nhưng cũng không để ý đến hắc.

Ngày hôm sau, Hải Phú nói với nàng, mấy ngày này không cần nàng đi theo bên cạnh Đại thiếu gia. Lại đưa một bình sứ nhỏ màu xanh cho nàng, nói: “Đây là thuốc trị bong gân, tốt lắm, cho người dùng.”

Tần Thiên tiếp nhận, ngạc nhiên nói: “Người làm sao mà biết ta bị thương?” Tối hôm qua sau khi trở về, cũng chưa gặp hắc, nếu không phải hướng Bích Liên mượn rượu thuốc, chỉ sợ cũng không có người biết nàng bị thương.

“Là...” Hải Phú dừng một chút, mới nói: “Là Bích Liên nói cho ta biết ...”

Tần Thiên cũng không có để ý, cảm tạ hắc. Sau đó liền nhìn Trang Tín Ngạn ở phía bên kia, mang theo Bích Liên cùng Hải Phú đi ra sân, từ đầu đến cuối hắc đều không có liếc nhìn nàng một cái.

Chờ Trang Tín Ngạn đi rồi, trong viện bọn nha hoàn đều dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn nàng.

Sau đó không lâu, khi Phương Nghiên Hạnh đến xem thương thế của nàng, nói cho nàng, tối hôm qua Trang Minh Hỉ vì Minh Lan thắng được đèn lồng kéo quân, ở nơi đó gây náo động khá lớn.

“Bình thường thấy Tứ tiểu thư buồn không hé răng, thật không nghĩ tới nàng ta cũng có chút bản sự.” Phương Nghiên Hạnh nói,

“Vị Tứ tiểu thư này đúng là có chút bản sự.” Tần Thiên nói, Nhị di thái thái lợi hại như thế nào mỗi người đều thấy được, hoàn toàn lộ ra ngoài, nhưng Trang Minh Hỉ nội liễm trầm tĩnh, như một thanh đao vô hình.

“Đại thiếu gia đối với người rất tốt, biết người bị thương, để người ở trong phủ nghỉ ngơi.” Phương Nghiên Hạnh lại nói

Tần Thiên cười cười, không để ý lắm nói: “Đại thiếu gia hẳn là không biết ta bị thương.”

“Vậy người đây là...” Phương Nghiên Hạnh có chút khẩn trương.

“Ta nghĩ Đại thiếu gia vẫn giận ta, bất quá ta tự thấy những gì nên làm đã làm rồi, hẳn nếu chê ta hầu hạ không tốt, ta cũng không có biện pháp. Ta bất quá chỉ là một nha hoàn, hẳn muốn làm như thế nào thì cứ theo hẳn thôi.”

Đã là nha hoàn bên người hẳn khá lâu rồi, nàng coi như là tận tâm hết sức, cho dù đến tai Đại phu nhân nơi đó, nàng cũng đã làm hết sức rồi. Nàng không tin Đại phu nhân bởi vì nàng cùng khách nhân của Trà Hành nói mấy câu mà trách cứ nàng, nếu như vậy, Đại phu nhân cần gì phải bảo nàng đến Trà Hành chứ?

Nàng hiện tại thật hy vọng có thể trở lại bên cạnh Đại phu nhân. Trang Tín Ngạn tuy rằng bản chất là người tốt nhưng loại tính cách này thật đúng là khiến người ta vô lực, người khác không nói tới, nhưng nàng bởi vì hẳn mà vẫ ài lần bị thương? Nàng còn không tức giận, hẳn thì ngược lại, một lần lại một lần nhăn mặt cau có với nàng.

Đúng vậy, ai kêu hẳn là chủ tử, nàng là nha hoàn chứ? Sai tất nhiên đều là của nàng.

“Muội muội, ta biết muội là người có nhiều ý tưởng, nhưng tỷ tỷ muốn nói một câu, Đại thiếu gia tuy rằng có chỗ thiếu hụt, nhưng đã là con đường rất tốt để muội đi rồi, muội nên nắm chắc mới được.” Phương Nghiên Hạnh nắm tay nàng, lời nói thắm thía.

“Con đường rất tốt?” Tần Thiên nhìn nàng trừng mắt, lập tức hiểu được, Đại thiếu gia là nhi tử của Đại phu nhân, đứng vững ở bên cạnh hắn, chính mình ở Trang phủ ngày sau cũng tốt đẹp hơn nhiều. Tần Thiên thở dài, phủ lên tay Phương Nghiên Hạnh thủ, cười nói: “Ta hiểu được ý của tỷ tỷ, tỷ tỷ yên tâm, ta biết nên làm như thế nào.”

“Muội hiểu được là tốt rồi.” Phương Nghiên Hạnh tâm lúc này mới buông lỏng.

Cứ như vậy, liên tục vài ngày, Trang Tín Ngạn đều đối với nàng hồ hững, buổi tối đi tiểu đêm cũng không kêu nàng. Tần Thiên cũng nghe theo hắn, chỉ chăm chỉ làm tốt chức trách của mình, cảm xúc của hắn không nằm trong phạm vi khống chế của nàng.

Có điều khi đến viện của Đại phu nhân, Trang Tín Ngạn cũng không mang nàng theo. Bất quá Tần Thiên đã phòng tránh trước, từ lúc đi thỉnh an Đại phu nhân, đã đem sự tình mọi thứ nói qua một lần, chỉ có điều lược bỏ đoạn Tạ công tử đối với nàng có hảo cảm đi, miễn cho Đại phu nhân nghĩ nàng không tận tâm.

Sau khi Đại phu nhân nghe xong, trầm mặc một hồi, cái gì cũng không nói, chỉ cười cười, nụ cười ấy mang theo một chút thần bí, như nghĩ tới chuyện thú vị vụng trộm gì đó, Tần Thiên nhìn thấy mà da đầu run lên. Bất quá Đại phu nhân vốn thông tình đạt lý cũng không có vì vậy mà trách cứ nàng.

Cứ như vậy qua nửa tháng, có một ngày, Thanh Liễu bỗng nhiên tìm nàng, nói với nàng: “Tần Thiên, Nhị phòng lại liên hệ với Thu Lan, có

muốn nói cho Đại phu nhân không?”

Thanh Liễu là người mà Đại phu nhân an bài ở Thanh Tùng viện, chức trách là âm thầm giám thị hành động của các hạ nhân. Mọi việc Thu Lan qua lại cùng Nhị phòng luôn bị nàng theo dõi, âm thầm hồi báo cho Đại phu nhân, nhưng từ sau khi Tần Thiên đến đây, Đại phu nhân liền nói với nàng, về sau có việc nên thương lượng trước với Tần Thiên.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 84: Bị đuổi ra ngoài

Tần Thiên hỏi nàng: “Tình hình như thế nào?”

“Hôm nay giữa trưa ta thấy nha hoàn Linh Nhi ở Nhị phòng đưa nguyệt ngân thán này đến, tìm một cơ hội cùng Thu Lan lặng lẽ nói mấy câu, sau Thu Lan bộ dáng như có chút tâm sự, ta đoán nhất định có chuyện gì đó.” Thanh Liễu nói.

“Linh Nhi?” Tần Thiên tâm trầm xuống, trong đầu hiện ra ánh mắt oán độc của Linh Nhi nhìn mình, bộ dáng thật giống như xà độc chờ thời cơ mà lao tới cắn. Tần Thiên trong lòng có chút không thoải mái, theo bản năng cảm thấy việc này không đơn giản.

“Còn chưa biết là chuyện gì, cũng không nên bấm báo phu nhân. Tạm thời nên quan sát Thu Lan, ta nghĩ, nếu thật sự có việc, các nàng nhất định còn liên hệ lại!” Tần Thiên nói với Thanh Liễu.

“Được, có chuyện gì, ta lại đến nói cho người.”

Đêm đó, khi Tần Thiên đang ngủ mơ mơ màng màng bỗng nhiên nghe được có tiếng người lao xao ngoài cửa sổ.

Tần Thiên lập tức tỉnh lại, “Ai?”

Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm Thanh Liễu: “Tần Thiên, là ta, nhanh đi ra, Thu Lan vừa mới đi ra ngoài.”

Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, thấy hắc ngữ say, liền rời giường, nhanh chóng mặc quần áo, ra khỏi phòng ngủ.

“Hiện tại là giờ nào?” Tần Thiên sau khi ra liền hỏi Thanh Liễu.

“Hiện tại là canh ba giờ tỵ, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, bằng không sẽ không tìm thấy Thu Lan.” Thanh Liễu lôi kéo Tần Thiên hướng đi ra ngoài.

“Người vẫn theo dõi đến bây giờ?”

“Đương nhiên, ta thấy bộ dáng nàng ta như mất hồn mất vía, chỉ biết đêm nay nhất định sẽ có chuyện phát sinh, quả nhiên.” Thanh Liễu nhìn Tần Thiên cười cười.

“Vất vả cho người rồi.” Tần Thiên thật tình thật lòng nói. Giờ tỵ canh ba là tầm sắp rạng sáng, nàng vẫn theo dõi đến bây giờ, còn muốn không bị Thu Lan phát hiện, không phải rất vất vả sao.

Thanh Liễu quay đầu lại nhìn nàng cười cười, “Tần Thiên, người thật khiến cho người khác thoải mái.”

Khi nói chuyện, hai người đã ra khỏi sân, xa xa thấy bóng dáng Thu Lan lén lút né tránh, Thanh Liễu vội vàng ra hiệu không nên lên tiếng, hai người cước bộ nhẹ nhàng, đi theo phía sau Thu Lan.

Hiện tại là đầu tháng, ánh trăng đen tối, tinh quang âm đạm. Phóng mắt nhìn quanh, tối đen một mảnh, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng di động của Thu Lan.

Thu Lan rẽ trái rồi rẽ phải, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn, trong động tác lộ ra sự khẩn trương. Nhưng bởi vì bóng đêm thâm trầm, Tần Thiên Thanh Liễu lại cách hơi xa, cho nên vẫn không phát hiện bản thân bị theo dõi.

Chỉ chốc lát, nàng ta đi vào một góc hẻo lánh nhất trong phủ. Tần Thiên rất quen thuộc chỗ này, đây là khu vực trồng tiểu trúc bên cạnh khu phòng giặt.

Thu Lan dừng lại cước bộ, nhìn xung quanh, nhỏ giọng gọi: “Linh Nhi, Linh Nhi.”

Một bóng dáng yếu điệu từ rừng trúc đi ra, “Ta ở trong này.”

Thu Lan xoay người hướng về phía đó.

Tần Thiên cùng Thanh Liễu cũng lén lút đến gần, tránh ở phía sau một giả thạch. Hai người sợ bị phát hiện, không dám nhìn xung quanh, chỉ đứng thẳng tai nghe các nàng nói chuyện.

Thanh âm khẩn trương dồn dập là của Thu Lan: “Người tìm ta có chuyện gì?” Nói xong lại hừ lạnh một tiếng, “Sau khi ta không còn là nha hoàn bên người của Đại thiếu gia, các người cũng không liên lạc với ta nữa, ta lúc trước đã nhờ các người nghĩ biện pháp điều ta đi, các người cũng bỏ mặc, ta còn tưởng rằng, các người đã không còn để ý tới ta nữa, một người không còn giá trị lợi dụng!”

Thanh âm mềm mại tinh tế là của Linh Nhi: “Xem người nói những lời này kia, chúng ta còn không phải là vì người suy nghĩ? Người sao lại dễ dàng bị bắt nạt như vậy, người ở bên cạnh Đại thiếu gia hầu hạ đã khá lâu, vị trí kia vốn là của người, người khác gần đây đoạt đi tất cả, người còn muốn trốn tránh, rất không có tiền đồ!”

Thu Lan thấp giọng nói: “Người không biết, Tần Thiên rất lợi hại, lại có Đại phu nhân làm chỗ dựa, ta cũng không làm gì được nàng ta.”

“Đó là lúc trước, hiện tại không giống như vậy.” Linh Nhi cười lạnh hai tiếng.

“Không giống như thế nào?”

“Thu Lan, không chỉ người, ngay cả chúng ta ở bên kia đều biết Tần Thiên đã bị thất sủng, người đang ở Thanh Tùng viện chẳng lẽ một chút ý tưởng đều không có? Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở của người đó!”

Thất sủng? Tần Thiên cười cười, bản thân bị Trang Tín Ngạn bỏ mặc một bên, khó trách mọi người đều nghĩ nàng bị thất sủng.

Chỉ có điều thời điểm nàng “Được sủng ái” lúc trước, cũng không thấy có cái gì tốt.”Thất sủng” cũng không có gì không tốt.

Lúc này, Thanh Liễu vỗ nhẹ lên tay nàng, như là đang an ủi.

Tần Thiên nhìn nàng lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không có việc gì.

“Nhưng nàng còn ngủ cùng phòng với thiếu gia, chứng tỏ nàng vẫn được Đại phu nhân tín nhiệm, ta đâu có cơ hội?” Thu Lan hừ một tiếng.

“Vậy nếu ta có biện pháp khiến nàng ta mất đi sự tín nhiệm của Đại phu nhân thì sao?” Linh Nhi kéo dài thanh âm, mang lại cảm giác thần bí khó lường.

“Người định làm như thế nào?”

“Thu Lan, người còn nhớ rõ Lục Bình không?”

“Ta nhớ, chính là nha hoàn bên người đầu tiên hầu hạ thiếu gia.”

“Không sai, nàng lúc trước rất được Đại thiếu gia sủng ái, được Đại thiếu gia tín nhiệm, nhưng sau đó không phải đã bị Đại phu nhân bán đi? Còn không biết bán tới chỗ nào nữa!” Linh Nhi cười lạnh: “Đại phu nhân hận nhất là gì? Chỉ cần chúng ta có biện pháp khiến Tần Thiên làm ra chuyện khiến Đại phu nhân hận nhất, nàng sẽ có kết cục giống như Lục Bình vậy.”

“Người tốt cuộc muốn làm cái gì?” Thanh âm của Thu Lan lại trở nên khẩn trương.

Linh Nhi thanh âm âm lãnh ngoan tuyệt, “Ta muốn người phối hợp với ta, đem Tần Thiên dẫn vào đây, diễn một trò hay cho Đại phu nhân xem.”

Thu Lan thanh âm có chút do dự: “Người muốn ta hại Tần Thiên?”

“Chỉ cần nàng rời đi, người là người từng hầu hạ Đại thiếu gia lâu nhất sẽ có cơ hội. Nhị thiếu gia người cũng đừng nên nghĩ tới nữa. Nhị thiếu phu nhân chỉ cần nhìn cũng biết không phải người dễ chọc, người muốn trở nên nổi bật chỉ cần đi theo Đại thiếu gia. Người cũng biết, tuổi người không còn nhỏ, là kẻ hạ đẳng bán thân vào đây làm nô tài, nếu ở bên cạnh Đại thiếu gia, người sẽ có tương lai?”

“Vậy người muốn ta phối hợp với người như thế nào?” Thu Lan lại hỏi.

Linh Nhi cười cười, nói với nàng ta một hồi.

Thu Lan cơ hồ kêu lên, “Nếu như vậy, Đại phu nhân sẽ hận Tần Thiên đến chết!”

Tần Thiên ở bên cạnh nghe, trên lưng cũng bất tri bất giác đổ mồ hôi lạnh. Tâm tư quá hiểm độc, nếu không nhờ Thanh Liễu cẩn thận, tính mình cũng vô tâm, nói không chừng sẽ mắc mưu!

Linh Nhi trong thanh âm lộ ra một cổ hận ý: “Muốn khiến Đại phu nhân hận chết nàng ta, ta thật muốn nhìn xem tiểu hồ ly này sẽ có kết cục gì!”

Thu Lan bỗng nhiên trầm mặc, sau một lúc lâu cũng không lên tiếng.

“Làm hay là không làm, người nói đi.” Linh Nhi có chút không kiên nhẫn

Thu Lan co rúm lại nói: “Đây cũng không phải là việc nhỏ, ta có chút sợ hãi, nhất thời chưa dám quyết định...”

“Thật sự là kẻ nhất gan, sợ người rồi. Như vậy đi, ta cho người thời gian một ngày suy nghĩ. Một ngày sau, người trả lời ta. Người phải nhớ kỹ, đây là cơ hội duy nhất của người, người nếu không đủ ngoan tuyệt, kết cục không tốt chính là người!” Linh Nhi tạm dừng một lúc, lại nói: “Ta đi trước, cũng không nên để lộ ra, người cũng biết, ta nắm trong tay rất nhiều nhược điểm của người!”

Tiếp theo đó là thanh âm nho nhỏ của bước chân, hẳn Linh Nhi đi rồi. Bên ngoài tĩnh mịch một mảnh, tĩnh mịch đến mức Tần Thiên nghĩ chắc Thu Lan đã rời khỏi, Thanh Liễu lặng lẽ ló ra nhìn, lại nghe thấy một tiếng thở dài, Thanh Liễu sợ quá vội lùi đầu về.

Sau đó là tiếng bước chân rời đi của Thu Lan.

Xác định hai người đều đã đi xa, Tần Thiên cùng Thanh Liễu mới trầm tĩnh lại.

“Thu Lan này, thật không phải là một người tốt. Ăn cây táo, rào cây sung, nhưng từ trước tới nay cũng không làm chuyện gì xấu, vậy mà hiện tại lại muốn hại người khác!” Thanh Liễu quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, rất tức giận: “Lúc trước người đối với nàng ta hào phóng như vậy, nàng ta cố ý va chạm người người cũng không cùng nàng so đo, không nghĩ tới nàng ta lại muốn hại người! Đi...” Thanh Liễu kéo tay nàng: “Chúng ta phải đi nói cho Đại phu nhân, để Đại phu nhân xử trí nàng ta, còn có Linh Nhi ngoan độc kia nữa!”

Tần Thiên nhẹ nhàng giẫy khỏi tay nàng, “Nàng ta không phải còn chưa có quyết định sao? Ta thấy nàng ta tính tình tuy rằng cũng không phải tốt đẹp, nhưng mà nói nàng ta là người xấu xa thì cũng không hẳn, nàng ta có thể sẽ không đáp ứng Linh Nhi.”

“Cũng đúng...” Thanh Liễu thanh âm trầm xuống, phu nhân ghét nhất bị hạ nhân ngằm giở trò quý, một khi nói cho phu nhân biết, Thu Lan sẽ không có kết cục tốt.

“Chúng ta trở về đi, cũng không còn sớm.” Tần Thiên lôi kéo tay Thanh Liễu đi về.

Dọc theo đường đi bóng đen xung quanh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của mình.

Tần Thiên vừa đi, vừa nghĩ, chỉ cảm thấy không thể lý giải.

Nàng đề thấp thanh âm nói với Thanh Liễu: “Kỳ thật nha hoàn bên người thiếu gia so với nhị đẳng nha hoàn chỉ nhiều hơn năm trăm quan tiền, nhưng mà nhị đẳng nha hoàn so với nha hoàn bên người cũng thoải mái tự tại hơn, ta thật không rõ, có tất yếu vì năm trăm quan tiền này mà hại người sao?”

Nếu đổi lại là Nhị thiếu gia thì hoàn toàn có thể lý giải, trở thành nha hoàn bên cạnh hắc, cũng có nghĩa là người lên giường với hắc, về sau nói không chừng sẽ là thiệp thất, nhưng Trang Tín Ngạn tính tình lạnh nhạt như vậy, cũng không có khả năng đối với nha hoàn làm chuyện đó. Hắc tuổi cũng lớn còn không phải cần tìm thê tử hay sao?

Nghe xong lời của nàng, Thanh Liễu bỗng nhiên dừng cước bộ, vẻ kinh ngạc trên mặt mặc dù trong bóng đêm thâm trầm vẫn có thể thấy rõ ràng.

Nàng bùng miệng, như sợ chính mình kêu ra tiếng, qua một lúc lâu sau mới hấp khí, nói: “Tần Thiên, chẳng lẽ ngươi không biết? Nha hoàn bên người chính là nha hoàn thông phòng mà! Chẳng khác nào là người của Đại thiếu gia, về sau chỉ cần được Đại thiếu gia sủng, có thai, là có thể nâng phòng, cho dù không được như vậy, cả đời này cũng vẫn là thị thiếp của Đại thiếu gia, chỉ cần có quy củ, ở Trang phủ luôn sống rất thoải mái. Cả đời này coi như không còn gì phải lo lắng nữa!”

“Thông... Thông... Thông phòng!!” Tần Thiên lui hai bước, vẻ mặt thật giống như gặp quỷ.

Trở lại Thanh Tùng viện, Thanh Liễu về phòng, Tần Thiên đi tới sân viện của Trang Tín Ngạn, vừa đi vào thì nhìn thấy cửa sổ phòng hắt có ánh đèn.

Tần Thiên nhìn trên giấy trắng cửa sổ toát ra quang ảnh, trong lòng rối loạn.

Chính mình sao lại không minh bạch cứ thế trở thành tiểu lão bà của người ta vậy? Không đúng, còn chưa đủ tư cách trở thành tiểu lão bà, chính là một nha đầu làm ấm giường thôi.

Ông trời, có cần phải trêu người vậy không a...

Mình nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy mà nhận mệnh? Vận mệnh cả đời cùng Trang Tín Ngạn người này liên lụy cùng một chỗ, đợi hắt cưới lão bà về lại hầu hạ vợ chồng hai người bọn họ hay sao. Nếu có thể có gì đó với Trang Tín Ngạn, mang thai đứa nhỏ của hắt, thì do số nàng tốt, nếu mình cả đời luôn phải sống quy củ nhìn sắc mặt của chính thất, đó là một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn hay sao. Người khác vẫn luôn cho rằng nàng kiếp trước quả thật đã tu luyện phúc khí...

Tần Thiên nhin không được trong lòng chửi thầm.

Không, nàng không muốn bị tùy tiện bài bố, làm hạ nhân cả đời, lại càng không muốn làm tiểu lão bà cùng nữ nhân khác chia sẻ trượng phu. Huống chi Trang Tín Ngạn người này lại khó hầu hạ như vậy, nàng quả thực có dự cảm tương lai cả đời sẽ trở nên thê thảm.

Hắt bộ dạng tuy đẹp mắt lại khá thông minh, nhưng cũng không phải trượng phu lý tưởng của nàng. Trượng phu lý tưởng của nàng, tuyệt đối

không phải là nam tử hời tít thì nổi giận, tính tình âm trầm, khó có thể giao tiếp.

Huống chi còn không phải trượng phu a...

Phải nghĩ biện pháp chuộc thân, nhất định phải nghĩ biện pháp chuộc thân...

Tần Thiên trong lòng phiền chán lại phần nộ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại không biết nên tức ai. Đại phu nhân? Nói không chừng bà vốn có ý tốt. Trang Tín Ngạn? Thấy hằn từ trước đến nay vẫn bài xích nàng đến gần, cũng không phải là cam tâm tình nguyện.

Trách ai được, trách ai được đây? Không thể hận ai, uất ức này cũng chỉ có thể ghen ở trong lòng.

Nàng đứng bên ngoài do dự một lúc lâu, sau đó vẫn miễn cưỡng bình định cảm xúc rồi vào phòng.

Thấy trong phòng đèn sáng, tưởng Trang Tín Ngạn đi tiểu đêm, trở vào, đã thấy Trang Tín Ngạn khuôn mặt bình tĩnh ngồi ở trên giường.

Lúc này Tần Thiên tâm tình cũng không tốt, bởi vì âm mưu của Linh Nhi và Thu Lan, cũng bởi vì bản thân là nha hoàn thông phòng của Trang Tín Ngạn.

Thấy nàng tiến vào, Trang Tín Ngạn đứng lên, đi đến bên cạnh bàn, viết xuống vớ: “Người đi đâu vậy!”

Mỗi một chữ đều lộ ra sự lạnh lùng.

Viết xong, Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt có chút dọa người, cái vẻ mặt này như cưỡng chế điều gì đó.

“Ta ra ngoài đi tiểu.”

Chuyện Thu Lan bây giờ còn chưa chắc chắn, Tần Thiên cảm thấy tạm thời vẫn không nên nói ra, hơn nữa chuyện phức tạp như vậy, nếu viết, thì phải viết tới khi nào đây? Hơn nữa nàng hiện tại cũng không có tâm tình, cho nên tùy tiện tìm cớ ứng phó cho qua.

Ai ngờ Trang Tín Ngạn nhìn thấy mấy chữ này, sắc mặt bỗng nhiên trở nên rất khó coi, tay hắn cầm bút trở nên run rẩy.

“Ta đã sai người đi xem, người không có chỗ đó” Thời điểm hắn viết những chữ này, giống như dùng toàn bộ khí lực, ngòi bút ba một tiếng bị bẻ gãy, chữ viết vừa thô vừa nặng, đen đậm dọa người, nét bút dường như cất dấu lực lượng đáng sợ như chỉ chờ viết xong, giây tiếp theo sẽ bộc phát.

Hắn nhanh nắm lấy bút than bị bẻ gãy trong tay, ngẩng đầu nhìn nàng, như đang chờ đợi giải thích của nàng.

Tần Thiên bị vẻ mặt của hắn dọa, trong tay cầm bút than, trong lòng lộn xộn một mảnh, lại không biết nên viết cái gì.

Nhưng trong lúc do dự, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên ném bút than cầm trong tay đi, vọt tới tháp ngủ ở phía trước, sau đó đâm thật mạnh lên tháp kêu răng rắc, rồi hắn đi nhanh vọt ra gian ngoài.

Động tác giống như cuồng phong thổi qua, cũng giống như điện thiểm lôi minh, khiến Tần Thiên tỉnh mộng.

Tần Thiên theo sau, vừa vặn thấy hắn xoay người lại, hắn trừng mắt nhìn nàng, hai mắt giống như hai ngọn lửa thiêu đốt, nhưng dần dần, lại quy về vẻ lạnh nhạt, hắn đi lướt qua bên người nàng, lập tức trở vào phòng, cũng không quay đầu lại.

Tần Thiên nhìn tháp ngủ của mình bị gãy tán loạn, sửng sốt một hồi lâu, trong lòng cảm xúc không thể miêu tả, vừa có chút phẫn nộ, vừa cảm thấy buồn cười.

Đến cuối cùng lại xảy ra sự kiện này, hiện tại hẳn muốn đuổi nàng ra ngoài, chẳng khác nào không cần nàng nữa, vậy nàng còn được coi là nha hoàn thông phòng nữa hay không đây?

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 85: Sự việc phát sinh

<tbody> Bóng đêm thâm trầm.

Tại một góc hẻo lánh cạnh phòng giặt trong Trang phủ.

Một nữ tử dáng người yếu điệu đi ra từ rừng trúc, nhìn bóng dáng trước mặt, oán giận nói: “Thu Lan, sao trễ như vậy mới đến, hại ta chờ lâu như vậy?”

Thu Lan tới gần nàng ta, nhẹ giọng nói: “Ta thật không có cách nào, hôm nay Thanh Liễu cùng phòng bỗng nhiên bị tiêu chảy, một buổi tối cứ chạy ra chạy vào, ta chờ mãi mới có cơ hội đi ra.”

“Quên đi, không nói chuyện này nữa, vậy chuyện kia người còn gì lo lắng nữa không?”

Thu Lan trầm mặc một lúc mới lên tiếng, thanh âm vừa trầm vừa hoãn: “Linh Nhi, người nói đúng, nếu tâm không ngoan tuyệt, không có kết cục tốt chính là ta. Ta đã hầu hạ Đại thiếu gia gần ba năm, nàng dựa vào cái gì mà đoạt vị trí của ta? Ta vốn đang do dự, nhưng người biết không? Tối hôm qua Đại thiếu gia đuổi Tần Thiên ra khỏi phòng, nhưng sáng nay lúc Bích Liên nói cho Đại phu nhân biết, Đại phu nhân lại không trách cứ trừng phạt Tần Thiên, xem ra, Đại phu nhân thật sự quyết tâm muốn để Tần Thiên ở lại bên cạnh Đại thiếu gia.”

Linh Nhi đi đến bên cạnh nàng ta, âm hiểm cười hai tiếng: “Người cuối cùng cũng đã suy nghĩ cẩn thận. Người yên tâm, chỉ cần người dựa theo lời ta nói, ta cam đoan qua hai ngày sau Trang phủ sẽ không còn ai tên Tần

Thiên nữa! Đại thiếu gia không giống người bình thường, đến lúc đó Đại phu nhân nhất định sẽ sắp xếp người quen thuộc nhất với con nàng để hầu hạ bên cạnh, nói không chừng bởi vì hồi hận lúc trước đã thay người khác, sẽ lập tức nâng phòng cho người!”

“Nâng phòng, người cảm thấy Đại phu nhân sẽ làm như vậy?” Thu Lan hiển nhiên rất kích động.

“Thu Lan, nâng phòng là chuyện sớm hay muộn mà thôi!” Linh Nhi cười vỗ bả vai nàng ta, tặng cho nàng ta một viên thuốc an thần.

Hôm sau, ban đêm.

Thu Lan vội vàng đi vào Cúc Hương viện, tìm Linh Nhi.

Linh Nhi nhìn thấy nàng ta vội vàng kéo qua một bên, khẩn trương hỏi: “Thế nào, đều làm tốt chưa? Người nếu đã chuẩn bị tốt, ta sẽ nghĩ biện pháp thông tri cho Nhị thiếu phu nhân biết!”

“Không phải, Linh Nhi, sự tình có biến!” Thu Lan nắm tay nàng, kích động nói: “Người bảo ta nghĩ biện pháp dẫn Tần Thiên tới sau hoa viên. Vốn Tần Thiên đã định đi theo ta, nhưng bỗng nhiên người bên viện Đại phu nhân lại sang gọi nàng đi mất rồi, hiện tại làm sao bây giờ? Có thể để lần khác được không?”

“Một chút sự tình người cũng làm không xong!” Linh Nhi tức giận dậm chân, tiếp theo sắc mặt lại biến đổi, “Ai nha, không tốt, Nhị thiếu gia đã ở phía sau hoa viên chờ rồi, nếu Tần Thiên không tới khiến hắn phải chờ lâu, hắn khẳng định sẽ rất tức giận.” Nói xong nàng dùng sức lôi kéo cổ tay Thu Lan, “Người đi với ta, hướng Nhị thiếu gia giải thích rõ ràng!”

Thu Lan co rúm lại, gương mặt trắng bệch, “Ta sợ, Nhị thiếu gia sẽ không trách phạt ta chứ!”

Linh Nhi trừng mắt nhìn nàng một cái, “Hiện tại sợ cái rắm gì, người không đi chẳng lẽ muốn ta một mình nhận lửa giận của Nhị thiếu gia sao? Đi mau!”

Nói xong, không hề phân trần lôi kéo Thu Lan hướng về phía sau hoa viên mà đi.

Sau hoa viên có cây xanh um, giả thạch lớp lớp.

Ở một góc có một nhà trệt nhỏ, mặt sau nhà trệt là rừng cây nhỏ, gieo trồng các loại cây cối, bên cạnh trồng mấy cây chuối tây, lá xanh biếc dày rộng tầng tầng che lấp, giống như một tòa tường bao vây xung quanh.

Nhà trệt này bình thường dùng để chứa các công cụ làm vườn, cũng không phải nơi người ghé tới nghỉ ngơi, nhưng trong lúc này, trên cửa sổ phòng nhỏ lại có ánh đèn.

Linh Nhi lôi kéo Thu Lan đi đến gần căn phòng, nhìn quanh trái phải, sau khi xác định không có người, lúc này mới nhẹ nhàng gõ cửa đề thấp thanh âm hô: “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia.”

Trong phòng truyền đến thanh âm kinh hỉ của Nhị thiếu gia, “Linh Nhi, người mang Tần Thiên tới rồi sao?” Tiếp theo, cửa gỗ “Chi nha” một tiếng mở ra, lộ ra gương mặt đầy mong mỏi của Trang Tín Xuyên.

Hắn đầu tiên nhìn Linh Nhi và Thu Lan liếc mắt một cái, sau đó lại nhìn về phía sau các nàng, nhưng cũng không nhìn thấy người mà hắn muốn gặp, sắc mặt hắn trầm xuống hỏi: “Tần Thiên đâu? Người không phải nói sẽ mang Tần Thiên lại đây sao?”

Linh Nhi nhìn quanh trái phải, sau đó đẩy Trang Tín Xuyên đi vào, “Nhị thiếu gia, chúng ta đi vào rồi nói sau.”

Trong phòng, Thu Lan nhìn xung quanh, thấy bên trong dọn dẹp khá sạch sẽ, các công cụ làm vườn toàn bộ được xếp vào các góc ngách của căn phòng nhỏ. Ở giữa đặt một bàn tròn, trên bàn có rượu, bên cạnh bàn có đặt một giường nhỏ, trên giường nhỏ có đệm chăn, mặt trên của đệm chăn có thêu một chữ “Tùng” ở góc, đó là ký hiệu của Thanh Tùng viện, mỗi sân đều có ký hiệu khác nhau. Đệm chăn này tất nhiên là nàng lấy ra từ Thanh Tùng viện đem đến.

Chỉ cần Tần Thiên đi theo nàng đến nơi đây, nàng sẽ đem nàng ta đẩy vào, đến lúc đó Nhị thiếu gia chặn cửa, muốn như thế nào thì như thế ấy, nàng ta cho dù kêu cứu, cũng không có ai nghe thấy. Đến lúc đó Linh Nhi sẽ dẫn Nhị thiếu phu nhân đến bắt gian, nháo loạn đến tai Đại phu nhân. Nhị thiếu gia chắc chắn sẽ không nói ra việc cùng với nha hoàn tính kế Tần Thiên, biện pháp duy nhất tự bảo vệ sẽ phải nói là do Tần Thiên quyến rũ hãm, gọi hãm lại đây. Tần Thiên cho dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Nàng ta giải thích ra sao việc đã trể thế này mà còn ra sau hoa viên? Đương nhiên nàng cũng sẽ không thừa nhận việc dẫn nàng ta tới đây.

Không thể không nói, kế hoạch này của Linh Nhi xem như thiên y vô phùng.

“Người nói kế hoạch đổi sang lần khác?” Trang Tín Xuyên vẻ mặt mất hứng.

Linh Nhi thanh âm mềm mại nói: “Thiếu gia, nô tỳ cũng không nghĩ tới điểm mấu chốt bỗng nhiên người bên viện Đại phu nhân gọi Tần Thiên đi. Nô tỳ cũng không có cách nào a, bất quá người yên tâm, tâm sự của người, Linh Nhi nhất định sẽ giúp người toại nguyện!”

Trang Tín Xuyên nhìn Thu Lan bên cạnh đang sợ co rúm người, lại nhìn nhìn Linh Nhi, vừa rồi thời điểm chờ đợi vốn tâm viên ý mã, cả người lửa nóng, nay nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Linh Nhi, trong lòng bỗng nhiên lại ngửa ngáy.

Hắn phân phó Thu Lan: “Được rồi, hôm nay việc này cũng không thể trách người, lần sau đừng để xảy ra sơ sót!”

“Dạ!” Thu Lan vâng lời.

“Người đi ra ngoài trước đi.”

Thu Lan nhìn Linh Nhi liếc mắt một cái sau đó xoay người ra khỏi phòng. Đợi cho tiếng bước chân của Thu Lan xa dần, Trang Tín Xuyên ôm Linh Nhi trước mặt, cười âm thầm nói: “Linh Nhi ngoan, đến đây, để gia thương người.”

Nói xong một bên cúi đầu hôn miệng nàng ta, một bên tay thò vào trong vạt áo, xoa nắn cặp nhũ phong đầy đặn, Linh Nhi bị hắn khiêu khích, vẻ mặt đỏ bừng, ngâm ra tiếng yêu kiều.

“Thiếu gia, thiếu gia...” Một đôi tay đã ở trên người Trang Tín Xuyên sờ loạn, như trêu chọc hắn.

Trang Tín Xuyên xoẹt một tiếng thoát quần áo của Linh Nhi, lại kéo cái yếm hồng của nàng ta xuống, cúi đầu ngậm nụ hoa đã cứng lên trước sự khiêu khích của hắn. Linh Nhi cả người run rẩy, miệng ngâm nga không ngừng.

Nàng ôm đầu hắn, mãnh mai vô lực nói: “Thiếu gia, người đừng quên người đã đáp ứng chuyện của Linh Nhi!”

Trang Tín Xuyên ngẩng đầu, khoe miệng cười cợt, hắn vuốt mặt nàng cười nói: “Gia đã nói qua, chỉ cần người thật sự có thể giúp ta có được nha

đầu Tần Thiên kia, ta sẽ nâng phòng! Gia cũng không phải người không giữ chữ tín.” Thời điểm nói chuyện tay cũng không nhàn rồi, trượt xuống dưới váy nàng ta, không ngừng vỗ về chơi đùa.

Chỉ chốc lát, Linh Nhi vẻ mặt xuân sắc, rốt cuộc nói không nên lời.

Trang Tín Xuyên nhìn thấy bộ dạng này của nàng ta rốt cuộc nhịn không được, đem nàng ôm đi đến giường, cởi quần của mình, hung hăng áp lên thân mình nàng ta, Linh Nhi kích động gắt gao ôm lấy hắn.

Thời điểm hai người đang liêu chết triền miên, bỗng nhiên cửa gỗ bị ai đó một cước đá văng ra.

Trang Tín Xuyên bị dọa nhất thời giật mình, hắc mắt trắng bạch quay đầu lại, đã thấy Đại phu nhân, Tần Thiên, Thu Lan mang theo ma ma và gia đình đứng ở cửa.

Trừ bỏ gia đình dùng chân đá cửa nhìn mà thấy choáng váng ngại ngùng, còn lại mọi người vẻ mặt đều chán ghét quay đầu đi.

Trang Tín Xuyên toàn thân lập tức đổ mồ hôi lạnh, gió đêm thổi vào, một thân lạnh lẽo, mà Linh Nhi ở dưới thân hắn cả người lửa thể cũng sợ tới mức kêu to lên.

“Bảo bọn họ mặc quần áo, sau đó lôi đến Thanh Âm viện!” Đại phu nhân lạnh lùng nói, lại nói với người bên cạnh: “Đi thông tri những người khác nhanh đến Thanh Âm viện, nói ta muốn chinh đốn gia phong!”

Trang Tín Xuyên nhìn Đại phu nhân gương mặt âm trầm, toàn thân trong nháy mắt như bị mất hết khí lực, mềm nhũn ngồi xuống giường.

“Thiếu gia, thiếu gia làm sao bây giờ?” Linh Nhi tránh ra dưới thân Trang Tín Xuyên càng không ngừng run rẩy, khóc nói: “Thiếu gia, người phải cứu ta, người không thể không giúp Linh Nhi...”

“Câm miệng...” Trang Tín Xuyên gương mặt trắng bệch, vô lực nói.

“Thiếu gia...”

“Ta bảo người câm miệng!” Trang Tín Xuyên i đột nhiên rít gào, một cái tát sượt qua, đánh cho Linh Nhi hôn mê bất tỉnh.

Đại phu nhân lắc lắc đầu, xoay người ra khỏi phòng.

Sau khi rời khỏi đây, Đại phu nhân nhìn thoáng qua Tần Thiên, Thanh Liễu và Thu Lan ba người đứng ở bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Các người cũng lại đây.”

“Vâng” ba người đáp ứng, trong đó Thu Lan thanh âm có chút run run.

Tần Thiên cảm giác được, cầm tay nàng nói: “Đừng sợ, Đại phu nhân là người biết lí lẽ.”

“Nhưng mà ta lúc trước thật sự có phản bội Đại thiếu gia...” Thu Lan tay trở nên lạnh lẽo.

“Cho dù người trước kia có làm sai, nhưng ai mà không có sai lầm? Dù sao người cũng không gây thương tổn cho ai, lần này cũng không muốn thương tổn ta. Đại phu nhân đã biết hết.”

Thu Lan nắm chặt tay nàng, run giọng nói: “Tần Thiên...”

Thanh Liễu cũng đi tới kéo cánh tay Thu Lan, an ủi nói: “Đi thôi, đừng lo lắng, chúng ta đều đã hướng Đại phu nhân cầu tình cho người rồi.”

Thu Lan trong lòng ấm áp, gật gật đầu, ba người tay nắm đi theo phía sau Đại phu nhân.

Thanh Âm viện

Đại phu nhân ngồi ngay ngắn ở chính vị, sắc mặt âm trầm nhìn Trang Tín Xuyên và Linh Nhi đã mặc quần áo tử tế đang quỳ trên mặt đất trong sảnh. Lúc này Linh Nhi đã tỉnh lại, nhưng gương mặt bị Trang Tín Xuyên tát mạnh đỏ ửng, hơn nữa vẻ mặt nàng ta thất kinh, khiến cho gương mặt nhìn qua có chút vặn vẹo.

Tần Thiên, Thanh Liễu và Thu Lan cúi đầu đứng phía sau bọn họ.

Đại phu nhân sai người sắp xếp hai ghế trên, bên trái Trang Tín Ngạn ngồi vẻ mặt mờ mịt đang không biết chuyện gì vừa phát sinh, mấy người Tam di thái thái cũng có vẻ rất kinh ngạc. Bên phải là Nhị di thái thái sắc mặt tức giận, Lưu Bích Quân thì tái nhợt, cùng Trang Minh Hỉ vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

Trừ bỏ nha hoàn bên cạnh Đại phu nhân, cùng với mười mấy gia đình tay cầm trường côn, đại sảnh cũng không có các hạ nhân khác.

Nhìn nhi tử đang quỳ trên mặt đất mặt xanh mét, Nhị di thái thái không nhìn được, đứng lên hướng về phía Đại phu nhân lớn tiếng nói: “Người lại đang làm cái quỷ gì, lúc nào cũng nhắm vào Tín Xuyên, người rốt cuộc có tâm tư gì? Không đem con ta chinh đến chết, người sẽ không cảm thấy thoải mái có đúng hay không!”

Trước khi đến, lúc bọn hạ nhân thông tri đã lộ ra một ít tình huống, bởi vì lời nói cũng không rõ ràng, mấy người Nhị di thái thái cũng không biết tình huống cụ thể, còn tưởng rằng chỉ là Trang Tín Xuyên và Linh Nhi yêu đương vụng trộm bị Đại phu nhân vừa vặn bắt gặp.

Đối với quan niệm của Nhị di thái thái, chủ tử có gì đó với nha hoàn thì đâu phải chuyện to tát, cần gì phải làm lớn chuyện nháo loạn mọi người? Cho nên nàng ta cảm thấy hằn là Đại phu nhân cố ý muốn xét nét.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 86: Không được chết tử tế

Trang Minh Hỉ thấy tẩu tử Lưu Bích Quân sắc mặt không tốt, biết nàng trong lòng căm tức, Lưu Bích Quân đối với bọn họ rất quan trọng, nàng so với ai khác đều rõ ràng, vì vậy vươn tay ra, cầm tay Lưu Bích Quân đang đặt trên tay vịn run nhè nhẹ.

Lưu Bích Quân cảm giác được, nhìn qua, Trang Minh Hỉ nghiêng mình, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Tẩu tử, ca ca ta đối với tẩu như thế nào tẩu cũng biết, nhất định là do Linh Nhi kia quyến rũ ca ca, tẩu yên tâm, vì một chuyện này, tiện tỳ kia không thể lưu lại!”

Lưu Bích Quân mắt lạnh nhìn Linh Nhi đang quỳ trên mặt đất, tay nắm chặt thành quyền.

Bên này, Đại phu nhân không để ý tới Nhị di thái thái, chỉ nhìn ba người Tần Thiên, nói: “Các người đem sự tình từ đầu đến cuối nói hết một lần đi.”

Tần Thiên tiến lên từng bước, từ việc Thanh Liễu hoài nghi Thu Lan mà nói ra, trong lúc đó Thanh Liễu, Thu Lan cũng nói tất cả việc mình nghe được nhìn thấy, ba người kết hợp, kể lại mọi chuyện rất rõ ràng.

Trang Tín Ngạn ngồi ở vị trí mà Đại phu nhân cố ý an bài, vừa vặn có thể thấy rõ khẩu hình của mỗi người. Hắn nhìn thấy Tần Thiên nói nàng cùng Thanh Liễu nửa đêm theo dõi Thu Lan, nhất thời hiểu ra, tối hôm qua nàng rốt cuộc đã đi đâu. Nhớ tới hắn đối với nàng lạnh lùng và phẫn nộ, Trang Tín Ngạn trong lòng áy náy hối hận không thôi.

Lúc ấy hắn ở trong phòng đợi nàng thật lâu, lại đi ra ngoài tìm nàng, trong viện dù thế nào cũng đều không thấy bóng dáng của nàng, trong lòng vừa vội vừa tức lại hoảng loạn, bất tri bất giác mà bắt đầu miên man suy nghĩ, hắn nhớ tới Lục Bình cùng Tín Xuyên, nhớ tới Tần Thiên cùng Tạ Đình Quân không hề cố kỵ nói giỡn, lúc này nàng lại vụng trộm rời đi là đi đến đâu? Thời gian càng dài, cảm xúc càng loạn, mãi đến khi Tần Thiên trở về, nói dối hắn, trong lòng cảm xúc vẫn đang sôi trào liên không thể khống chế mà bộc phát.

Khi đó hắn nghĩ rằng, trên đời này, trừ bỏ mẫu thân và một số ít người chỉ sợ không còn ai nguyện ý thật tình đối đãi với mình. Hắn không biết nàng sau đó như thế nào, hắn chỉ biết, sau đó hắn đều không ngủ được, ở trên giường lăn qua lộn lại, trong lòng khó chịu đến cực điểm.

Lúc này biết rõ đáp án, không biết vì sao, cảm giác khó chịu này dường như lại càng lan tràn, cũng không giống với khó chịu lần trước. Khi đó khó chịu giống như lửa cháy thiêu đốt, như trong lò nướng, khiến hắn dường như không thể thở. Nhưng mà khó chịu lần này, thật là một loại cảm xúc không cách nào hình dung, cảm xúc này càng ngày càng mãnh liệt, dường như muốn phá vỡ lồng ngực của hắn mà nhảy ra ngoài.

Mỗi người một sắc mặt. Người ở Tam phòng trầm mặc không lên tiếng. Trang Minh Hi hơi hơi nhíu mày, Lưu Bích Quân ánh mắt âm lãnh từ trên người Linh Nhi chuyển tới trên người Tần Thiên.

Chờ Tần Thiên ba người nói xong, Đại phu nhân cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Nhị di thái thái, nói: “Tú Mai, người ở viện của người thật thú vị, một người cùng nha hoàn tính kế với nha hoàn bên người của Đại ca, một người vì muốn được nâng phòng, không tiếc đi hãm hại một người vô tội. Người bây giờ còn cảm thấy ta đang cố ý khó xử Tín Xuyên, cố tình gây sự nữa hay không?”

Nhị di thái thái nghe xong những lời này, trên mặt kiêu ngạo chậm rãi biến mất, ngồi trở lại chỗ của mình. Mặc kệ nàng sau lưng có núi cao dựa vào, nhưng Trang Tín Ngạn dù sao cũng là trưởng tử, là Đại ca của Tín Xuyên, nay vừa vắn bị Đại phu nhân bắt gian, thật đúng là khó mà cãi tội. Nàng nhìn con mình, trong lòng cũng nhin không được oán trách, trong phủ nhiều nha hoàn như vậy, hẳn coi trọng ai không coi trọng, cứ cố tình muốn động đến nha hoàn bên người Trang Tín Ngạn là sao.

Nhưng chuyện này, vắn lần không thể thừa nhận.

Nhị di thái thái bỗng nhiên một cước đá Linh Nhi đang không ngừng phát run quỳ bên cạnh ngã lăn ra, quát mắng: “Người tiện tỳ này, đều là do người cả, Tín Xuyên làm sao có thể làm ra chuyện như thế, người nói mau, chuyện này còn có ‘Ẩn tình’ gì hay không?”

Nhị di thái thái cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “Ẩn tình”!

“Người nhanh mau mau nói ra, nếu có nửa phần giấu diếm, ta sẽ bán người cho mấy kẻ hạ lưu hoặc kỹ viện!” Nhị di thái thái chỉ vào Linh Nhi lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị.

Linh Nhi đi theo Nhị di thái thái lâu như vậy, làm sao không rõ trong lời nói nàng ta có hàm ý gì. Nàng lau nước mắt trên mặt, bò lên từ dưới đất, hướng về phía Đại phu nhân dập đầu, khóc nói: “Đại phu nhân, sự tình không phải như thế, bọn họ đều đang nói hươu nói vượn! Là bọn họ liên hợp lại đổ oan cho nô tỳ và thiếu gia!”

“Người còn muốn nói xạo?” Thanh Liễu lập tức kêu lên, nàng chỉ vào Linh Nhi: “Người cùng Nhị thiếu gia ở trong phòng này... Này ghê tởm, Đại phu nhân đều chính tai nghe được!” Nói xong lại nhìn về phía Đại phu nhân: “Phu nhân, Linh Nhi rất giáo hoạt, người đừng tin lời nàng ta!”

“Người câm miệng cho ta!” Nhị di thái thái vỗ tay vịn đứng lên, chỉ vào Thanh Liễu quát chói tai: “Nha đầu chết tiệt kia, người ngăn cản Linh Nhi

nói chuyện, rốt cuộc có tâm tư gì, người nếu không thẹn với lương tâm, cần gì phải khẩn trương như vậy?”

Thanh Liễu tức giận mặt trắng bệch, nhưng lúc này, Tần Thiên lại giữ chặt nàng, “Thanh Liễu, để Linh Nhi nói.” Tần Thiên nhìn về phía Linh Nhi, vừa mới lúc này Linh Nhi cũng nhìn về phía nàng, tuy đang đầy nước mắt nhưng ánh mắt vẫn oán độc như vậy.

Tần Thiên nhìn nàng ta chăm chú, gần từng tiếng nói: “Sự thật còn muốn đối trá, ta thật muốn nhìn xem, một người có thể vô sỉ đến mức nào?”

Linh Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nếu nàng hôm nay thật không có kết quả tốt, cũng sẽ lôi kéo Tần Thiên cùng xuống địa ngục!

“Con người của ta rất công chính, ai cũng đều có cơ hội nói chuyện!” Đại phu nhân lạnh lùng nhìn Linh Nhi, “Nhưng nếu người nói xạo, vu hãm người khác, tội chồng thêm tội, người nghe rõ rồi chứ!”

Linh Nhi cả người run lên, nhưng nàng ta hiện tại đã không có lựa chọn nào khác, không vu hãm người khác, chính mình chỉ còn đường chết! Nàng ta khế cắn môi, hướng về Đại phu nhân dập đầu một cái, khóc nói: “Phu nhân, nô tỳ không dám lừa gạt phu nhân. Tình hình thực tế là như vậy, Tần Thiên tuy rằng trở thành là người bên cạnh Đại thiếu gia, nhưng ghét bỏ Đại thiếu gia, trăm phương nghìn kế muốn trở thành người của Nhị thiếu gia. Nô tỳ còn có vài lần nhìn thấy Tần Thiên quyến rũ Nhị thiếu gia, lúc mới đầu Nhị thiếu gia cũng không muốn trêu chọc Tần Thiên, nhưng Tần Thiên rất thủ đoạn... Sự tình này nô tỳ vốn cũng chưa dám nói ra với ai...”

“Tín Xuyên, chính người nói đi!” Nhị di thái thái vội vàng nói.

Trang Tín Xuyên khóe mắt liếc thấy vạt váy Tần Thiên, vạt váy nguyệt sắc hơi hơi rung động, bên dưới lộ ra hài thêu màu phấn hồng, mặt trên thêu một đóa hoa mai, rất xinh đẹp.

Trang Tín Xuyên trong lòng hơi căng thẳng, hăn cúi xuống, không dám ngẩng đầu lên.

“Chính là như vậy, Đại nương...” Trang Tín Xuyên thanh âm có chút khẽ run, nàng nếu bị bán đi, hăn sẽ mua nàng về, sau đó tìm một chỗ cho nàng ở, nhất định sẽ không ủy khuất nàng, nhưng nếu việc hăn tính kế với nữ nhân của Đại ca, tội danh được xác định, Đại nương sử dụng gia pháp, bản thân muốn tránh cũng không được, loại tư vị này, hăn không muốn lại nếm thử lần nữa.

“Đại nương, nữ nhân của Đại ca Tín Xuyên nào dám động tâm tư? Tín Xuyên đã cưới vợ, thành gia lập thất, cũng không phải chưa thấy qua nữ nhân... Chính là, chính là...” Trang Tín Xuyên hít sâu một hơi, “Chính là Tần Thiên không chỉ một lần dây dưa, còn nói, còn nói Đại ca không thể nói, cũng không thể nghe, là một phế nhân, nàng không muốn cả đời đi theo hăn, vì vậy nàng quyến rũ ta...”

Bên cạnh Tần Thiên cười lạnh một tiếng.

Trang Tín Xuyên nghe được thanh âm của nàng, dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Đại nương, ta cũng chỉ là một nam nhân, bị nàng vài lần trêu chọc, khó tránh khỏi phạm phải hồ đồ, nhưng mà ta thật sự không có tâm làm như vậy, ta biết sai lầm rồi, cầu Đại nương cùng Đại ca tha thứ!”

Bởi vì Trang Tín Xuyên vẫn cúi đầu, Trang Tín Ngạn nhìn không thấy lời hăn nói, cho nên bảo Hải Phú viết cho hăn xem, Hải Phú không dám viết rất trắng ra, chỉ viết “Tần Thiên ghét bỏ hăn có tật” nhưng dù là như vậy, cũng khiến tâm của hăn thắt lại.

Nhưng hăn lập tức lại lắc đầu, không phải như thế.

Tần Thiên là nha hoàn bên người hăn, cho tới nay cũng chưa bao giờ nói qua nửa câu thương tổn hăn, cho dù là Bích Liên, Thanh Liễu là người được mẫu thân phái tới, cũng sẽ bắt nạt hăn không nghe thấy, ngầm nói về

việc hăn bị câm điếc. Nhưng nàng chưa bao giờ nhắc tới, không chỉ như vậy, nàng còn vì hăn học viết chữ, làm vở cho hăn, giúp hăn cùng với những người khác trao đổi, có khi còn tốn tâm tư dỗ hăn vui vẻ, thời điểm người khác nhục nhã hăn, nàng là người đầu tiên vì hăn đứng ra nói chuyện...

Nhớ tới mỗi một sự việc, tâm của hăn lại mềm đi một phần, nếu Tần Thiên cùng Tín Xuyên bên nào cũng cho là mình đúng, hăn có lý do gì để không tin Tần Thiên chứ?

Trang Tín Xuyên vừa dứt lời, Nhị di thái thái liền chỉ vào Tần Thiên kêu lên, “Ta chỉ biết ngươi là một tiện tỳ không an phận! Loại tiện tỳ không biết xấu hổ này nên dùng loạn côn đánh chết! Đại tỷ...” Nhị di thái thái xoay người nhìn về phía Đại phu nhân cười lạnh, “Đầu tiên là Lục Bình, sau là Tần Thiên, Đại tỷ nhìn trúng nha hoàn như thế nào đều có đức hạnh này vậy?”

Nghe nàng ta nhắc tới Lục Bình, Đại phu nhân sắc mặt khê biến.

Ngồi ở một bên Lưu Bích Quân thấy nha hoàn người người đều có chủ ý với phu quân của mình, đã sớm tức giận, nàng ta đứng lên đầu tiên là oán hận nhìn Tần Thiên, sau đó mặt hướng Đại phu nhân, lớn tiếng nói: “Tiện tỳ không biết xấu hổ này là người của Đại nương, thỉnh Đại nương trừng phạt thẳng tay!”

Ai quen biết với Tần Thiên đều không tin tưởng Tần Thiên sẽ làm ra sự tình này. Trong lúc nhất thời, mọi người đều rất tức giận. Phương Nghiên Hạnh cùng Trang Tín Trung đều vì Tần Thiên nói chuyện, lại chọc giận Nhị di thái thái. Song phương cãi nhau âm ỉ, Tam di thái thái lòng như lửa đốt muốn ngăn nhi tử và nhi tức lại, nhưng dù thế nào cũng không can được.

Thời điểm đang loạn thành một đoàn, bỗng nhiên, Tần Thiên xoay người, lạnh lùng nhìn Trang Tín Xuyên quỳ trên mặt đất, tinh tường phun

ra hai chữ.

“Đôi bại!”

Trang Tín Xuyên sững sốt, ngẩng đầu nhìn nàng, Nhị di thái thái cũng ngừng tranh cãi với Tam phòng, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Tần Thiên, “Người... Người vừa rồi nói cái gì?”

Tần Thiên chỉ nhìn chăm chăm Trang Tín Xuyên, gương mặt ngày thường luôn cười hì hì hiện tại lại lạnh lẽo giống như hàn băng.

“Ta nói người là kẻ đôi bại! Đôi bại dám làm không dám chịu!”

Nàng một chữ một chữ nói ra, mỗi một chữ giống như một cái đinh, không chút lưu tình đâm vào ngực Trang Tín Xuyên!

Trang Tín Xuyên sắc mặt nhợt nhạt ngẩng lên.

Nhị di thái thái chỉ vào Tần Thiên, ngón tay khẽ run, quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, “Người... Người tiện tỳ này, người dám chửi con ta!”

Tần Thiên dường như không nghe thấy, xoay người lại, thẳng tắp nhìn về phía Đại phu nhân, cất cao giọng nói.

“Đại phu nhân, cảm nhận của Tần Thiên về nam nhi hẳn phải là quang minh lỗi lạc, bao dung, chính trực thiện lương mới là một nam nhi tốt! Những kẻ đôi bại giống như Trang Tín Xuyên, âm hiểm, giả dối, ti bỉ vô sỉ, dâm tà hạ lưu, Tần Thiên cho dù thân phận thấp kém, cũng không để vào mắt!”

Trang Tín Xuyên kìm lòng không được đứng dậy, gắt gao nhìn chăm chăm Tần Thiên, các cơ trên mặt co giật, hai tay nắm chặt, sắc mặt khó coi

đáng sợ, hắn như muốn nói gì đó nhưng dù thế nào cũng đều nói không nên lời.

Tần Thiên cảm giác được, quay đầu lại, không hề úy kỵ nhìn thẳng ánh mắt hắn, gần từng tiếng nói: “Tần Thiên ta có thể chỉ lên trời mà thề, mặc kệ là quá khứ, hiện tại, hay là tương lai, ta nếu đối với Trang Tín Xuyên người này từng có nửa điểm tâm tư...”

Nàng bỗng nhiên vọt tới trước mặt Lưu Bích Quân cầm lên cái chén, dùng hết toàn lực ném xuống mặt đất, “Cheng” một tiếng thanh thúy, chén sứ ập tức vỡ nát.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

“Nếu ta có nửa câu dối trá, liền giống như chén này, tan xương nát thịt, không được chết tử tế!”

Tần Thiên ngẩng đầu lên, trên mặt ửng hồng kỳ dị, hai mắt như lửa cháy thiêu đốt, minh ám luân phiên, biến đổi, khiến người khác kinh tâm động phách!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 87: Trừng phạt

Tần Thiên hiểu rõ, Đại phu nhân mới là chỗ dựa của nàng, chỉ cần được bà tín nhiệm, nàng mới có thể bình an. Về phần Nhị phòng, bởi vì mấy chuyện lần trước đã sớm coi nàng là cái gai trong mắt, hận không thể bức nàng chết, nàng có khách khí cũng không thay đổi được điều này. Một khi đã như vậy, cần gì phải chịu uất nghẹn, cứ đơn giản mắng cho thống khoái. Sự quyết tuyệt của nàng mới là lợi khí tốt nhất đập tan lời nói dối của bọn họ!

Trong đại sảnh mọi người bị những lời này của nàng chấn trụ, Lưu Bích Quân vốn đang rất tin Trang Tín Xuyên lúc này cũng dao động, nghĩ nếu Tần Thiên trong lòng có quý, sao có thể dám phát ra lời thề độc nghiêm trọng như vậy? Cho dù việc này là thật, Tần Thiên cùng lắm chỉ bị bán đi mà thôi, sẽ không đến mức “Tan xương nát thịt, không được chết tử tế” như trong lời thề. Xem ra nàng ta không hề quyến rũ phu quân của mình, thuần túy chính là phu quân đối với nàng ta không có ý tốt.

Sau khi hiểu được việc này, Lưu Bích Quân cũng không thể nói rõ ràng cảm giác trong lòng, vốn tưởng rằng hẳn thật sự đối với mình toàn tâm toàn ý, không nghĩ tới cũng hai lòng giống như các nam nhân khác, trong lòng vô cùng thất vọng, nghĩ thầm, trên đời này có lẽ không có nam nhân nào có thể thật sự toàn tâm toàn ý.

Bên kia, Đại phu nhân vốn không hề hoài nghi Tần Thiên, nay nghe được nàng không chút sợ hãi thề độc, trong lòng lại vui mừng, bà từ rất sớm đã phát hiện, nha đầu Tần Thiên này, bình thường nhìn ôn nhu hiền lành, bộ dáng có vẻ như vô hại, nhưng thời điểm có chuyện phát sinh, lại

không hề sợ hãi lùi bước, mặc kệ người đối mặt là ai, mặc kệ đang ở thế yếu, đều có thể trấn tĩnh tự nhiên, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Bà thích nàng chính là ở điểm này!

“Tín Xuyên, người bây giờ còn muốn nói là Tần Thiên quyến rũ người sao?” Đại phu nhân mắt lạnh nhìn Trang Tín Xuyên phía dưới sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Trang Tín Xuyên kinh ngạc nhìn khuôn mặt đông lạnh của Tần Thiên trước mắt, một câu cũng nói không nên lời.

Nhị di thái thái và Trang Minh Hi ở bên cạnh lo lắng.

Đại phu nhân cười lạnh một tiếng, cao giọng nói: “Tín Xuyên thân là con cháu Trang phủ thế nhưng lại cùng hạ nhân tính kế với nữ nhân của huynh trưởng, làm như vậy không chỉ bất nghĩa mà thật sự đã khiến liệt tổ liệt tông Trang phủ mất hết mặt mũi! Ta thân là gia chủ Trang gia, tuyệt không thể nuông chiều, dựa theo gia pháp, Tín Xuyên phải nhận ba mươi côn xử phạt! Nếu về sau lại phát sinh chuyện tương tự, dựa theo gia pháp quy định, trục xuất khỏi gia môn!”

Trang Tín Xuyên nghe thấy bị đánh ba mươi côn, sắc mặt càng trắng, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất. Nhị di thái thái lại đứng lên muốn nói cái gì, Đại phu nhân chỉ vào nàng: “Tú Mai, chờ ta đánh xong, sau đó người cứ việc đi thông tri Hồ đại nhân, ta thật muốn biết, ta là gia chủ Trang gia xử phạt người trong nhà không thành kính, rốt cuộc phạm vào vương pháp gì!”

Nhị di thái thái hai tay gắt gao nắm vạt áo trước ngực, rốt cuộc nói không ra lời.

“Về phần Linh Nhi, tâm tư ác độc, âm hiểm giả dối, Trang phủ của ta không thể dung loại hạ nhân này, trước đánh mười đại bản, nhốt vào sài

phòng, ngày mai sai người đem bán đi!”

Linh Nhi sợ quá vội ngẩng đầu lên, hé ra một bên sưng đỏ, một bên lại trắng bệch, vô cùng âm trầm đáng sợ.

Đại phu nhân ra lệnh một tiếng, lập tức có gia đình tiến lên, ấn hai người xuống mặt đất, nâng gậy lên đánh, đánh cho hai người thảm thiết kêu liên tục. Nhị di thái thái ở bên cạnh vừa khóc vừa nháo, nhưng cũng không thể ngăn cản cơn bồng trong tay gia đình hạ xuống. Cuối cùng, Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân ra giữ nàng ta lại.

Sau khi đánh mưòi đại bản, Linh Nhi bị người tha xuống, lúc rời khỏi đại sảnh, nàng ta bỗng nhiên ngẩng đầu lên, tay run rẩy chỉ về Thu Lan ở phía trước, dùng hết khí lực toàn thân lớn tiếng nói: “Thu Lan đã sớm phản bội Đại thiếu gia, nàng ta nói Đại thiếu gia là phế vật, vẫn muốn trở thành người của Nhị thiếu gia. Cho tới nay, nàng ta đều đem tin tức của Đại thiếu gia tiết lộ cho chúng ta! Thu Lan, người hại ta đến mức này, người cũng sẽ không có kết cục tốt! Người bị Tần Thiên hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, người là kẻ ngu xuẩn, người là kẻ ngu xuẩn! Tần Thiên, người gạt được người khác nhưng không gạt được ta, người nhất định sẽ không được chết tử tế, người nhất định sẽ không được chết tử tế!”

Đến tận khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Linh Nhi, vẫn còn có thể nghe thấy rõ ràng lời nguyên rủa ác độc của nàng ta truyền vào.

Thu Lan sắc mặt trắng nhợt, quỳ rạp xuống đất, hướng về Đại phu nhân liên tục dập đầu.

Bên này, Trang Tín Xuyên đã sớm hôn mê bất tỉnh, Nhị di thái thái nhìn con bị đánh cho huyết nhục mơ hồ, khóc lả người. Lưu Bích Quân và Trang Minh Hỉ nhìn thảm trạng của Trang Tín Xuyên cũng đứng bên cạnh rơi nước mắt. Trang Minh Hỉ tuy rằng rất đau lòng ca ca, nhưng việc này chứng cứ vô cùng xác thực, căn bản không thể chống chế.

Ba mươi côn đánh xong, Đại phu nhân sai người mang Trang Tín Xuyên trở về. Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân nâng đỡ Nhị di thái thái, lúc gần đi, Nhị di thái thái xoay người nhìn Đại phu nhân, trong mắt rưng rưng, thanh âm run run ngoan tuyệt nói, “Giang Hoa Anh, chuyện này ta sẽ không quên đâu!”

Đại phu nhân không để ý đến nàng ta. Từ lúc bà quyết định hủy bỏ tư cách thừa kế của Trang Tín Xuyên, đã biết sẽ dẫn đến cục diện các nàng nhất định tranh đấu không dứt. Nhưng Trang Hoa Anh đâu phải là người nhất gan sợ phiền phức?

Nhị phòng đi rồi, người của Tam phòng cũng lui xuống, Tam di thái thái chỉ cảm thấy hiện tại trong Trang phủ sóng ngầm mãnh liệt, không biết khi nào thì sẽ bùng nổ!

Một núi không thể chứa hai hổ, hai hổ đánh nhau, đến lúc đó, nàng là Tam di thái thái không có bối cảnh sẽ có kết cục thế nào đây?

Trước khi đi, Tam di thái thái cố ý nhìn về phía Đại phu nhân, thấy Đại phu nhân vẫn như cũ không chịu để ý tới mình, đành âm thầm rời đi.

Đợi cho tất cả mọi người rời khỏi, Đại phu nhân nhìn về phía Thu Lan đang quỳ trên mặt đất. Thu Lan cảm giác được, thân mình càng run rẩy.

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn nàng: “Người cho là mấy động tác nhỏ này của người có thể lừa gạt được ai? Nếu không phải trong lòng ta đã tính toán, đã sớm đem nha đầu bất trung bất nghĩa như người ra xử phạt!”

“Đại phu nhân anh minh, là nô tỳ không biết tốt xấu, là nô tỳ mắt mù, tâm can u tối, nhưng nô tỳ chưa bao giờ muốn thương tổn Đại thiếu gia, phu nhân có thể đánh nô tỳ, có thể mắng nô tỳ, thỉnh phu nhân đừng đem nô tỳ bán đi!” Thu Lan sợ tới mức khóc lên.

Nàng tầm tuổi này không thể làm nha hoàn cho phủ nào được nữa. Nếu bị bán đi chỉ có hai con đường, nếu không vào kỹ viện, thì làm vợ của một số người thấp kém. Vô luận là con đường nào, đối với cuộc sống hiện tại mà nói, đều là địa ngục.

Tần Thiên cùng Thanh Liễu cũng quỳ xuống, giúp đỡ Thu Lan cầu tình, Tần Thiên nói: “Phu nhân, Thu Lan ngấm cùng người ở Nhị phòng liên lạc là không phải, nhưng lúc này, nô tỳ cùng Thanh Liễu đều thấy rất rõ ràng, Thu Lan cũng không có ý hại người! Tối hôm đó nàng vốn không muốn đồng ý Linh Nhi, nhưng sau đó nô tỳ bảo nàng phối hợp với chúng ta, nàng mới đến đó. Thỉnh phu nhân thấy nàng lập công chuộc tội, cho Thu Lan cơ hội để hối cải.”

Sau khi Thu Lan cùng Linh Nhi liên lạc, ngày hôm sau Tần Thiên và Thanh Liễu đều âm thầm theo dõi nàng, thấy nàng trong chốc lát thờ dài, trong chốc lát ngắn người, cả ngày tâm thần đều không yên. Đến buổi tối, Thu Lan vẫn không đi đến chỗ hẹn để đồng ý với lời đề nghị, Tần Thiên đã biết, Thu Lan không có ý phối hợp với Linh Nhi hại mình.

Nhưng mà Linh Nhi tâm tư ác độc như vậy, tránh thoát được lúc này, nhất định sẽ còn lần kế tiếp, tự hỏi bản thân chưa bao giờ chọc vào nàng ta, nàng ta một lần rồi lại một lần muốn bức nàng vào chỗ chết. Tần Thiên tuy rằng tính tình bao dung, nhưng cũng không phải Đông Quách tiên sinh (ý chỉ những kẻ bất tài, gặp may nhờ dịp). Tính tình nàng vốn không hay cùng người khác so đo, nhưng một khi đã so đo, sẽ so đo đến cùng, thế nào cũng phải chinh đối phương không thể ngóc đầu lên nổi!

Thầm nghĩ định đem việc này nói cho Đại phu nhân, để Đại phu nhân xử trí, nhưng mà lại cảm thấy, một mình Thu Lan không đủ căn cứ thuyết phục chính xác, hơn nữa Trang Tín Xuyên luôn đối với mình không có ý tốt, là mầm tai họa, đơn giản chỉ cần nháo việc này lên, bày ra hiện trường, khiến bọn họ không thể chống chế, cũng nhân cơ hội trước mặt mọi người cho

thấy lập trường của mình, để Trang Tín Xuyên cũng không dám trêu chọc mình nữa.

Vì thế Tần Thiên thuyết phục Thu Lan, bảo nàng phối hợp theo kế hoạch. Thu Lan thấy chuyện bị bại lộ, cũng biết chỉ có lập công chuộc tội mới có thể tranh thủ khoan thứ của Đại phu nhân, vì thế mới dẫn đến chuyện như lúc này.

Tần Thiên sau khi nói xong, Thanh Liễu cũng đi theo cầu tình, nói Thu Lan ở bên Đại thiếu gia đã khá lâu, hầu hạ thiếu gia cũng coi như tận tâm hết sức. Thu Lan cũng không ngừng dập đầu.

Đại phu nhân mắt lạnh nhìn Thu Lan, trầm giọng nói: “Thu Lan, ta hỏi người, người vì sao không đáp ứng yêu cầu của Linh Nhi? Người không phải rất hận Tần Thiên đoạt vị trí của người sao?”

Thu Lan ngẩng đầu lên, đầu tiên liếc mắt nhìn Tần Thiên một cái, sau đó lại cúi đầu xuống, “Hồi bẩm phu nhân, Thu Lan lúc trước đúng là rất chán ghét Tần Thiên, hận nàng được phu nhân sủng ái, gần đây lại đoạt vị trí của nô tỳ, cũng từng tìm cách gây phiền toái cho nàng, ngầm nói bậy về nàng, nhưng Thu Lan chỉ là kẻ ngu dốt, không có tâm tư linh hoạt, chán ghét một người cũng chỉ biết dùng một ít thủ đoạn nhỏ như vậy, Tần Thiên chỉ cần nói hai ba câu liền ép nô tỳ không thể động đậy...”

Nói tới đây, Thu Lan còn có chút không phục mếu máo, “Nô tỳ vốn trong lòng run sợ, nghĩ rằng Tần Thiên nhất định sẽ làm nô tỳ đẹp mặt, sẽ làm nô tỳ chịu khổ, nhưng không nghĩ tới, Tần Thiên cái gì cũng không làm, vẫn như cũ đối với nô tỳ vẻ mặt ôn hoà, có thứ gì tốt, chỉ cần người khác có, nô tỳ cũng sẽ có, cũng không chiếm đoạt gì của nô tỳ, người khác bắt nạt nô tỳ, nàng còn giúp nô tỳ nói chuyện...”

Nói tới đây, Thu Lan ngẩng đầu lên nhìn Đại phu nhân: “Phu nhân, Thu Lan cũng không phải người không có tâm can, nô tỳ biết ai đối tốt với

mình, ai đối với nô tỳ không tốt, lúc trước bởi vì thấy Đại thiếu gia không thích mình, lại được Linh Nhi khuyến khích dụ hoặc nên mới có thể phản bội thiếu gia, đem một ít tin tức của thiếu gia nói cho bọn họ, nhưng nô tỳ chưa bao giờ muốn hại thiếu gia, cũng chưa từng nghĩ hại bất cứ ai. Vì vậy tuy rằng lời Linh Nhi nói rất hay, nhưng nô tỳ cũng không muốn hại Tần Thiên, nô tỳ nghĩ chỉ cần bản thân không chấp nhận yêu cầu của Linh Nhi là được rồi, về sau thanh thân ổn định làm một nhị đẳng nha hoàn.”

Đại phu nhân nhìn Thu Lan một lúc mới nói: “Cũng may người vẫn còn có lương tâm, chính phần lương tâm này đã cứu người!”

Lời này vừa nói ra, Tần Thiên, Thanh Liễu và Thu Lan sắc mặt đều vui mừng, ba người nhất tề hướng về phía Đại phu nhân dập đầu.

Đại phu nhân lại nói: “Chậm đã, các người cũng đừng cao hứng quá sớm...”

Ba người sững sốt, lại ngẩng đầu lên.

Đại phu nhân nhìn Thu Lan, chậm rãi nói: “Ta thân là đương gia thì phải thưởng phạt phân minh, lúc trước người ruồng bỏ chủ tử, vốn không thể dung tha, nhưng thấy người bản tính thuần lương, lại có ý hối cải, ta có thể cho người lưu lại, nhưng chuyện lúc trước cũng không thể quên đi dễ dàng, vẫn phải trừng phạt, ta phạt đánh mười đòn!”

Thu Lan thấy chỉ đánh mười đòn còn có thể lưu lại, nào dám không muốn, vội vàng hướng phu nhân dập đầu: “Đừng nói là đánh mười đòn, nhiều hơn nô tỳ cũng nguyện ý, đa tạ Đại phu nhân khoan thứ!”

Đại phu nhân gật gật đầu, “Người cần phải đa tạ Tần Thiên mới đúng, nếu không phải nàng cho người cơ hội, hôm nay kết cục của người cũng sẽ giống như Linh Nhi.”

Thu Lan vội vàng thay đổi phương hướng hướng về Tần Thiên dập đầu: “Đa tạ cô nương.”

Tần Thiên làm sao quen được việc này, vội vàng xua tay, động tác hoang mang rối loạn khiến Đại phu nhân nở nụ cười, bà quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn, dùng khẩu hình lén lút nói với hắn: “Hiện tại con yên tâm rồi chứ.”

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên, trên mặt bỗng nhiên nóng rát, không khỏi cúi đầu xuống.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 88: Xuân cung đồ

Sau đó, Đại phu nhân sai người mang Thu Lan bị thương về Thanh Tùng viện, Thanh Liễu và Tần Thiên, Hải Phú cũng theo Trang Tín Ngạn trở về.

Trên đường, Hải Phú cầm đèn lồng đi ở phía trước, Trang Tín Ngạn theo sau, Tần Thiên và Thanh Liễu thì đi phía sau Trang Tín Ngạn.

Thanh Liễu nhìn Trang Tín Ngạn phía trước liếc mắt một cái, tiến đến gần mặt Tần Thiên, dè dặt thanh âm nói: “Đêm nay thiếu gia nhất định sẽ gọi người trở về, sẽ không để người ngủ ở gian ngoài. Hôm nay người trước mặt mọi người thổ lộ như vậy, phu nhân cùng thiếu gia nhất định sẽ càng thêm tín nhiệm người!”

Thanh Liễu thật sự thay Tần Thiên cao hứng, nhưng Tần Thiên cũng có nỗi khổ nói không nên lời.

Lúc trước không biết rõ thân phận của mình, nhưng hiện tại biết mình hóa ra chỉ là nha đầu làm ấm giường, chỉ cần Trang Tín Ngạn nguyện ý, tùy thời đều có thể đem chính mình ăn sạch sành sanh, loại cảm giác này rất không tốt, nàng tình nguyện ngủ ở gian ngoài a.

Nàng thật muốn giải bày với Đại phu nhân, nàng cảm kích ý tốt của bà, nhưng nàng thật sự không muốn trở thành tiểu lão bà của con bà... Nhưng chuyện Trang Tín Xuyên vừa mới chấm dứt, lúc này cũng không phải thời cơ tốt đưa ra loại yêu cầu này.

Cũng may cho tới nay Trang Tín Ngạn đối với mình một chút ý tứ đều không có, không chỉ như thế, bộ dáng kia còn giống như sợ nàng chiếm

tiệm nghi của hần vậy. Nghĩ chắc hần hần cũng sẽ không có hứng thú đem mình ăn sạch sành sanh đâu.

Nghĩ đến đây, tâm mới thoáng yên ổn một chút.

Đợi đến lúc nàng lại lập công lớn, Đại phu nhân hỏi nàng muốn được thưởng gì, nàng nhất định sẽ quyết đoán nói muốn chuộc thân!

Thanh Liễu lấy tay nhẹ nhàng huých nàng một chút, cười tủm tỉm trêu ghẹo nàng: “Đại phu nhân thích người như vậy, nói không chừng không được bao lâu, ta sẽ đổi giọng gọi người là tiểu di nương a!”

Tiểu di nương...

Tần Thiên lập tức choáng váng.

Đầu óc choáng váng trở lại Thanh Tùng viện, Thanh Liễu ra ngoài thăm Thu Lan. Tần Thiên và Hải Phú đi theo Trang Tín Ngạn vào phòng.

Hải Phú sai người chuẩn bị nước nóng, Trang Tín Ngạn vào phòng. Tần Thiên theo phía sau đi vào giúp hần chuẩn bị quần áo.

Nhưng không nghĩ tới vừa mới bước qua cửa, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên dừng cước bộ, Tần Thiên vốn tâm thần không yên nên không chú ý, đầu đụng vào lưng hần. Đụng mạnh làm mặt nàng phát đau, không nghĩ tới hần nhìn qua không hề cường tráng, trên người cơ bắp rất vững chắc.

Tần Thiên che cái mũi lui hai bước, hai mắt bởi vì đau đớn mà dâng lên một tầng hơi nước.

Bọn họ nhất định là bất tự không hợp, cũng chính vì nguyên nhân này, nàng luôn kiên định muốn phải sạch với quan hệ với hần!

Kỳ thật, Trang Tín Ngạn tâm tình cũng không bình tĩnh, đi ra từ viện của mẫu thân, trong đầu vẫn nghĩ tới lời mẫu thân nói, “Tần Thiên là một nha

đầu tốt, nếu cảm thấy nàng cũng không tệ, muốn để nàng ở lại bên cạnh con, con cũng không nên hơi một tí lại tức giận với nàng, con đừng thấy nàng bình thường tính tình hiền lành, nếu quả thực giận lên, cũng không sợ hãi bất cứ ai, con nhìn xem nàng hôm nay đối với Tín Xuyên như thế nào?”

Vậy hẳn lúc trước đối với nàng như vậy, nàng có phiền não tức giận hay không đây?

Tâm hấn loạn, muốn cùng nàng nói cái gì đó, muốn xác định cái gì đó, nhưng lại không thể biểu hiện ra, chỉ cảm thấy bản thân là một nam nhân, lại là chủ tử, chẳng lẽ còn phải đối với một nha hoàn nói năng ôn nhu mềm mỏng?

Nhưng nghĩ đến nàng ở ngay phía sau mình, lại nhịn không được quay đầu nhìn nàng, thật không nghĩ tới hấn bỗng nhiên dừng lại lại làm nàng bị thương.

Thấy nàng đau đến mức nước mắt chảy ra, trong lòng Trang Tín Ngạn dường như cũng đau, kìm lòng không được tới gần, vươn tay, muốn xem vết thương của nàng.

Nhưng hiện tại là thời điểm Tần Thiên đang rất mất cảm, thấy hấn lại gần, giống như chim sợ cành cong liên tục lui về phía sau.

Thấy nàng phản ứng như vậy, Trang Tín Ngạn giật mình, tay giơ ra dừng ở giữa không trung, có chút ngượng ngùng, ngoài ra, còn có một chút khó chịu cùng phiền não. Hấn thu tay, sắc mặt có chút khó coi.

Nàng giận mình? Hừ, nương rất sủng ái nàng, sủng đến mức khiến nàng cơ hồ đã quên thân phận của bản thân!

Trang Tín Ngạn phần nộ thu hồi tay, sắc mặt lại lạnh lùng.

Tần Thiên cũng hiểu bản thân hơi quá đáng, nhưng đó là động tác theo bản năng, hoàn toàn không do nàng khống chế, thấy hăn xấu hổ như vậy, lại có chút không đành lòng, vội vàng lấy ra quyển vở, viết nói: “Nô tỳ không sao, Đại thiếu gia không cần lo lắng.”

Trang Tín Ngạn đoạt lấy bút trong tay nàng, viết xuống; “Ai lo lắng cho một nha hoàn chứ?” Viết xong đem bút than trả vào tay nàng, quay đầu đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, không thèm nhìn nàng.

Lòng dạ hẹp hòi! Tần Thiên bĩu môi, cũng không để ý đến hăn, đi đến tủ lấy ra quần áo chuẩn bị cho hăn.

Trang Tín Ngạn trong tay cầm một quyển sách, nhưng tâm tư lại không ở trên sách? Hăn lén lút nhìn Tần Thiên bên kia, thấy nàng cũng không nhìn mình, trong lòng lại có chút khẩn trương, chẳng lẽ nàng đang giận thật?

Cũng đúng, bản thân lúc trước hình như hơi quá đáng, vắng vẻ nàng lâu như vậy, lại đuổi nàng ra ngoài, bất quá nàng là nữ nhân của hăn, nàng phải luôn theo mình mới đúng? Nữ nhân tam tông tứ đức nàng tốt cuộc có hiếu hay không?

Đang nghĩ, Tần Thiên bỗng nhiên xoay người lại. Trang Tín Ngạn vội vàng quay đầu, làm bộ lạnh lùng như không thèm để ý. Khóe mắt lại nhìn không được liếc về phía nàng, đã thấy nàng ôm đệm chần trên giường nhỏ, xoay người đi ra ngoài.

Trang Tín Ngạn cả kinh, rốt cuộc nhìn không được, đứng dậy đi qua, ngăn trước mặt nàng.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hăn, lại làm cái gì đây, không phải hăn đuổi nàng ra ngoài ngủ sao? Chẳng lẽ là bởi vì biết đã hiểu lầm nàng, cho nên ngượng ngùng?

Trang Tín Ngạn nhớ ra quyển vở vẫn đặt ở trên bàn liền cầm bút viết xuống: “Về sau vẫn ngủ ở trên tháp này đi.”

Hô một tiếng là đến, đuổi một tiếng thì đi? Tuy rằng nàng chỉ là nha hoàn, cũng không thể để hăn chiếm tiện nghi như vậy được. Hơn nữa nàng thật sự không muốn cùng hăn nằm trong một gian phòng, tuy rằng hiện tại hăn đối với mình không có hứng thú, nhưng không phải nam nhân đều dễ dàng xúc động hay sao? Vạn nhất hăn một ngày nào đó xúc động lên, sẽ không có ai tới cứu nàng. Ngủ ở bên ngoài, tốt xấu gì cũng có thể ngăn cách một chút, vạn nhất có chuyện gì, chạy cũng nhanh hơn.

Tần Thiên đi đến bên cạnh bàn, viết xuống: “Nô tỳ vẫn nên ngủ ở gian ngoài. Nô tỳ ngu dốt, luôn chọc thiếu gia tức giận.”

“Buổi đêm làm gì có ai tới hầu hạ ta?”

Thiệt, ngày hôm qua đuổi nàng đi ra sao không nghĩ tới vấn đề này?

“Lúc thiếu gia đập lên cây cột chống giường dùng lực mạnh hơn một chút, nô tỳ nhất định có thể nghe thấy, nô tỳ nhất định sẽ hầu hạ thiếu gia thật tốt!”

Viết xong, nhìn hăn mỉm cười, ôm đồ đi ra ngoài.

Tần Thiên phát hiện, phu nhân cũng không quá quản chuyện bên này, hơn nữa dường như luôn làm chỗ dựa cho mình. Tần Thiên có chút cậy thế, biết chỉ cần không quá phạm, bản thân sẽ không có việc gì.

Đương nhiên, vạn nhất hăn bởi vậy mà tức giận với mình, không hề để ý tới mình cũng không sao. Đến lúc đó nàng sẽ nói với phu nhân, không phải bản thân hầu hạ không chu đáo, không dụng tâm, là do nhi tử của người mà thôi.

Trang Tín Ngạn đứng ở nơi đó hờn dỗi.

Nàng cho rằng mình có vài phần nhan sắc, thì dám ngông nghênh như vậy! Thật sự rất không quy củ! Nhưng hã có thể làm gì? Xử phạt nàng? Đuổi nàng đi?

Hã nhất thời tiết khí.

Thời điểm tắm rửa, Hải Phú ánh mắt gian tà nói với Trang Tín Ngạn: “Đại thiếu gia, lần trước Hải Phú đưa sách cho người, người còn giữ không?”

Trang Tín Ngạn trừng mắt nhìn hã một cái, lỗ tai nhin không được đỏ bừng.

Hải Phú còn có thể đưa sách gì cho hã chứ, không phải là một quyển sách thì chẳng phải là tranh vẽ xuân cung đồ hay sao? Chỉ có điều lúc trước hã chán ghét nữ nhân, từ sau sự kiện Lục Bình cũng không xem qua nữa, vừa nhìn đã nghĩ đến Lục Bình và Tín Xuyên, chỉ cảm thấy ghê tởm.

Bất quá nếu là Tần Thiên...

Trang Tín Ngạn tưởng tượng tình cảnh thân cận với nàng, nhưng lại không cảm thấy chán ghét. Trong lòng đột nhiên nóng bừng.

Nàng là nữ nhân của hã mà...

Nghĩ vậy, Trang Tín Ngạn khoe miệng kìm lòng không được lộ ra mỉm cười.

Hải Phú ở bên cạnh nhìn bộ dáng của hã, hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, cúi đầu nói: “Ngày mai để ta nói với nương, Đại thiếu gia rất cục đã bắt đầu tư xuân a, hắc hắc...” Trong lòng vừa cao hứng, vừa cảm thấy thú vị, lúc trước Đại thiếu gia bộ dáng trong treo đẹp mắt nhưng rất lạnh lùng. Cho dù là Đại phu nhân hay Hải Phú, đều lo sợ hã cả đời này sẽ không gần nữ nhân, lục căn thanh tịnh, hoàn hảo, hoàn hảo, may mà có Tần Thiên...

“Có khi nên lấy thêm mấy bản xuân cung đồ nữa cũng nên?” Hải Phú lầm bầm lầu bầu.

Tắm rửa xong đi ra, Tần Thiên đã ở gian bên ngoài trải đệm chần lên ghế. Hải Phú nhìn thấy cũng không nói gì lập tức đi ra ngoài, bởi vì Đại phu nhân đã nói qua muốn hãm dừng để ý chuyện của bọn họ.

Trang Tín Ngạn phiêu liếc mắt một cái, vô cùng mất hứng, khuôn mặt lạnh lẽo đi vào. Tần Thiên bởi vì phải lau khô tóc cho hắc, nên cũng theo sau. Sau khi lau khô tóc cho hắc xong, nàng viết xuống quyển vở “Thiếu gia, ta ra thăm Thu Lan.”

Trang Tín Ngạn lãnh nghiêm mặt không biểu hiện gì. Tần Thiên cũng không để ý tới hắc, đến bên ngăn tủ lần trước Hải Phú lấy thuốc trị thương cho nàng dùng để đưa cho Thu Lan. Lần trước nàng dùng thấy rất tốt, thương thể không bao lâu thì khỏi, hy vọng cũng có thể giúp Thu Lan một chút.

Bên này, chờ Tần Thiên sau khi rời khỏi, Trang Tín Ngạn nhớ tới lời Hải Phú, hắc đi đến bên giường, lấy ra một quyển sách mỏng ở bên dưới ván lát giường. Chỗ giấu này rất kín, nên Tần Thiên cho dù mỗi ngày dọn dẹp cũng không phát hiện ra.

Quyển sách này hắc cất giấu rất lâu, không hề lấy ra xem lần nào nữa, khiến quyển sách có chút bị ẩm mốc. Nhưng vẫn có thể tinh tường nhìn thấy đề án trên trang giấy.

Nam nữ gặt gao dây dưa cùng một chỗ, cả người xích lõa, nam tử thân thể cường tráng, nữ tử cặp chân cùng bộ ngực, cặp mông, đều là hồn viên phong mãn.

Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hắc vụng trộm liếc mắt nhìn ra cửa, có tật giật mình. Hắc tuy rằng không hiểu về phương diện

này cho lắm, nhưng trong sách thánh hiền vốn cũng đề cập qua, coi chuyện này cũng không phải là việc tốt đẹp gì.

Có điều kỳ quái là, từ lúc hấn còn rất nhỏ, mẫu thân đã đưa cho hấn xem. Hấn không xem bà còn sốt ruột, cũng không biết lý do vì sao.

Hấn mở ra trang thứ nhất, ở trang này, nam nữ đều còn mặc quần áo, nam nhân đang hôn lên miệng nữ nhân, bàn tay tiến vào trong quần áo của nữ nhân, nữ nhân vẻ mặt hưởng thụ.

Bước đầu tiên hấn nên làm như vậy?

Nhưng hấn vẫn không rõ, nam nữ sao lại phải hôn miệng, có ý tứ gì?

Tuy rằng vẫn khó hiểu, trong lòng cũng không chịu khống chế bang bang nhảy nhót.

Hấn lại lật ra trang thứ hai, tay có chút run run.

Trang thứ hai, nam nhân đã cởi quần áo nữ nhân, lộ ra hai bầu ngực tròn đầy đặn của nữ nhân, Trang Tín Ngạn thì thầm, bộ ngực nữ nhân hóa ra là như vậy...

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 89: Khát vọng

Trong lúc đó, Tần Thiên cầm thuốc trị thương đi đến phòng của Thu Lan, còn chưa bước vào, đã nghe thấy tiếng cười nói của Thu Lan ở bên trong vọng ra.

Tần Thiên vừa đẩy cửa ra đi vào, vừa cười nói: “Từ xưa đến nay bị đánh còn có thể cười vui vẻ như vậy, cũng chỉ có một người như người thôi!”

Trong phòng, Thu Lan ghé vào trên giường, Thanh Liễu, Bích Liên ngồi ở bên cạnh người nàng. Thanh Liễu đang bôi thuốc cho Thu Lan. Thu Lan mặc dù đau đến nhe răng trợn mắt, trên mặt lại vẫn đang tươi cười.

Bích Liên vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo nàng đến ngồi. Tần Thiên cười đi qua, “Xem ra Đại phu nhân đã thủ hạ lưu tình, không đánh đau người.”

Vừa dứt lời, Thu Lan lại “Tê” một tiếng kêu lên, “Thanh Liễu, người nhẹ tay chút.” Lại nhìn về phía Tần Thiên: “Làm sao có thể không đau, người xem xem da của ta đều bị rách a! Bất quá ...” Thu Lan đau hừ hừ hai tiếng, lại tiếp tục nói: “Bất quá trong lòng ta thoải mái nên cảm thấy thống khoái, làm người thật sự không nên làm điều xấu. Lúc trước ta làm như vậy, mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng, ngày trôi qua cũng không yên ổn. Đại phu nhân nói rất đúng, càng suy nghĩ nhiều càng mệt mỏi, ta nên an phận làm một nhị đẳng nha hoàn là tốt rồi.” Nói xong, nàng nhìn về phía Tần Thiên: “Đúng rồi, người sao không ở trong phòng hầu hạ Đại thiếu gia, chạy tới chỗ ta làm cái gì.”

Tần Thiên lắc lắc lọ trong tay, cười nói: “Ta có thuốc tốt, cố ý tới đưa cho người.” Nói xong, cười nhìn về phía Bích Liên, “Ta cũng chỉ mượn hoa

hiến phật, thuốc này là do lần trước bị thương, Bích Liên tỷ tỷ đưa cho ta, lại nói tiếp ta còn muốn đa tạ Bích Liên tỷ tỷ, thuốc này rất công hiệu?”

Bích Liên vẻ mặt mê mang, “Ta khi nào thì đưa cho người thuốc?”

“Chính là thuốc này a?” Tần Thiên cầm bình sứ trong tay đưa cho Bích Liên xem, “Không phải người bảo Hải Phú đưa cho ta sao?”

Bích Liên nghiêng đầu nhìn qua, bỗng nhiên cười “Thuốc này thật sự không phải ta đưa cho người, bất quá ta biết là ai lấy đưa cho người. Thuốc này là do lúc trước tay thiếu gia bị thương, ta lấy từ chỗ Đại phu nhân cầm về cho Đại thiếu gia. Người nhìn xem, thuốc tốt thế này trừ bỏ chủ tử, hạ nhân như chúng ta sao có được?”

Trang Tín Ngạn? Tần Thiên nhất thời có chút sợ run, hóa ra hẳn biết mình bị thương!

“A, hóa ra là Đại thiếu gia đưa cho người.” Thanh Liễu cũng mỉa mỉ cười rộ lên, vẻ mặt bồn chồn, “Bình thường thấy Đại thiếu gia lạnh nhạt, thì ra còn biết đau lòng người khác.”

Thu Lan cũng cười rộ lên, “Mấy ngày này Đại thiếu gia không mang Tần Thiên đi cùng, có người còn nói là Tần Thiên thất sủng, hóa ra hoàn toàn không phải vậy, là Đại thiếu gia của chúng ta đau lòng chân nàng bị thương, muốn để Tần Thiên tĩnh dưỡng! Vậy thì không phải là thất sủng, ngược lại là sủng vô cùng nữa kìa!”

“Cứ như vậy, Tần Thiên của chúng ta nói không chừng rất nhanh sẽ là tiểu di nương a!”

Ba người mỗi người một câu trêu ghẹo Tần Thiên, nói đến mức khiến Tần Thiên không chịu nổi. Nàng thấy bình sứ vào bên cạnh Thu Lan, “Các người ba người không phải là người tốt, không để ý tới các người nữa.” Nói xong liền chạy ra ngoài, khiến ba người ngồi ở đó cười rộ lên.

Thời điểm vừa chạy ra cửa, Thu Lan bỗng nhiên gọi nàng lại, “Tần Thiên.”

Tần Thiên quay đầu nhìn.

“Đa tạ người.” Thu Lan nhìn nàng nhẹ giọng nói.

“Đa tạ cái gì chứ.” Tần Thiên cũng cười cười, xoay người ra khỏi phòng.

Từ phòng của Thu Lan đi ra, Tần Thiên trong đầu vẫn đang hồi tưởng lời các nàng nói.

Chẳng lẽ hẳn thật sự muốn cho mình nghỉ ngơi thật tốt?

Càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, vừa được nghỉ ngơi một thời gian, lại có thuốc tốt để bồi, vết thương của mình mới có thể khỏi nhanh như vậy?

Đứa nhỏ này... Tần Thiên cười cười, kỳ thật cũng là người ngoài lạnh trong nóng.

Nàng xuyên qua cửa ngách, trở lại tiểu viện của Trang Tín Ngạn, trước đi xem Trang Tín Ngạn đã ngủ hay chưa.

Đi vào phòng ngủ của Trang Tín Ngạn, đã thấy hắc ngòi ở bên giường đọc sách. Hắc mỗi đêm trước khi đi ngủ đều thích xem sách, Tần Thiên cũng không để ý, mới vừa đi tới gần hai bước, có lẽ là Trang Tín Ngạn phát hiện ra nàng, đột nhiên ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy nàng, gương mặt vốn luôn duy trì bình tĩnh bỗng nhiên hiện lên thần sắc kinh hoảng, đồng thời đánh rơi quyển sách trên tay xuống đất.

Bởi vì sách rơi xuống vị trí vừa vặn bị chân giường che mất, cho nên nàng không thấy rõ là sách gì. Đang muốn đi qua nhặt lên, nhưng không nghĩ tới Trang Tín Ngạn bỗng nhiên cầm lấy gối đầu trên giường ném về

phía nàng, thiếu chút nữa đánh trúng người nàng. Phải biết rằng gối đầu của hân làm bằng trúc, tuy rằng bên ngoài bọc vải mềm, nhưng nếu trúng vào người sẽ rất đau a.

Tần Thiên bị hân ném không khỏi dừng bước, trong lòng có chút căm tức, vừa rồi còn cảm thấy hân ngoài lạnh trong nóng, căn bản vẫn là hỉ nộ vô thường.

Chỉ trong chốc lát, Trang Tín Ngạn đã đứng dậy cầm quyển sách kia lên, nắm chặt trong tay, nằm xuống giường, đưa lưng về phía nàng.

Tần Thiên rất tức giận, nhưng vẫn nhặt gối đầu lên, đi đến bên giường hân đặt xuống, hân cảm giác được hơi hơi ngẩng đầu phối hợp để nàng đặt vào, nhưng cũng không quay đầu lại, trong lúc đó, nàng dường như nhìn thấy gáy hân một mảnh ửng đỏ, trong lòng có chút kỳ quái, không khỏi cúi đầu muốn nhìn cẩn thận một chút, thật không nghĩ tới hân bỗng nhiên kéo chăn trùm hết lên đầu!

Cảm giác này hình như là sợ nàng chiếm tiện nghi của hân thì phải!

Tần Thiên dở khóc dở cười, bỗng nhiên có cảm giác muốn đánh người.

Nàng buồn bực thở ra một hơi, ở phía sau hân làm ra mấy động tác trêu người, sau khi thoáng nguôi giận mới xoay người, thổi tắt ngọn nến rồi đi ra ngoài ngủ.

Cũng không biết sau bao lâu, Tần Thiên bỗng nhiên cảm giác trước mắt có ánh sáng, mở to mắt, đã thấy Trang Tín Ngạn giơ ngọn nến, khuôn mặt lạnh nhạt đứng ở trước mặt.

Tần Thiên hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy.

Trang Tín Ngạn cầm giấy viết đưa đến trước mặt nàng, mặt trên rõ ràng viết mấy chữ to, “Người sao ngủ say như vậy? Ta gõ cột giường được một

lúc rồi?”

Có sao? Tần Thiên nhất thời có chút sững sờ, sao nàng một tiếng đều không nghe thấy? Nàng thật sự ngủ say như vậy? Không có khả năng a?

“Sao lại như vậy được?” Tần Thiên nhìn gương mặt lãnh trầm của hắc, lầm bầm một tiếng.

Hắc lại đưa giấy ra trước mặt nàng, “Lập tức đứng dậy vào bên trong ngủ đi, không đến mức để ta mỗi lần đi tiểu đêm đều phải tự mình châm đèn chứ! Có nha hoàn nào như người không?”

Hắc gương mặt trầm xuống, khiến Tần Thiên nhất thời nhìn không ra thật giả.

“Nhanh lên! Nếu không ta sẽ trừ bạc của người!” Hắc lại viết xuống mấy chữ thật to.

Tần Thiên mới đầu còn có chút không muốn, nhưng mà nhìn thấy bốn chữ to “Trừ bạc của người”, lập tức có phản ứng, vội vàng đứng dậy, không nói hai lời, thu thập các thứ.

Gì thì gì, trăm ngàn lần đừng khấu trừ tiền của nàng, nàng phải tích cóp tiền để chuộc thân a!

Tần Thiên ôm chăn đệm đi vào phòng, dù sao hắc đối với nữ nhân cũng không có hứng thú, trước chống đỡ một thời gian rồi nói sau. Hơn nữa mình dù sao cũng là nha hoàn, nếu nằm ngủ ở gian ngoài thật sự ảnh hưởng đến việc hầu hạ hắc, cũng không tốt.

Trang Tín Ngạn ở phía sau nhìn bóng dáng của nàng, hơi nhướn mày, khóe miệng vênh lên.

Hắn hít sâu một hơi, lại hồi phục gương mặt lạnh nhạt như trước đi vào phòng.

Trong phòng, Tần Thiên đang sửa sang lại giường, Trang Tín Ngạn lãnh nghiêm mặt đi qua, ngồi lên giường của mình, dư quang khóe mắt không ngừng mà liếc về phía nàng.

Lúc đi ngủ, Tần Thiên đều tháo búi tóc, mặc nội y, nội y dài quần dài, giao lĩnh rộng thùng thình, vô cùng bảo thủ, Tần Thiên không biết là ở trước mặt Trang Tín Ngạn mặc như vậy thì có vấn đề gì. Nàng vốn không hề biết, nữ nhân mặc nội y chỉ có người thân cận bên cạnh mới có thể nhìn thấy, mà trong số những người thân cận thì đầu tiên tất nhiên là trượng phu.

Vốn cũng không có gì đáng nói, nhưng thời điểm Tần Thiên bỗng nhiên đứng dậy vội vàng, nội y vải dệt mềm mại bị siết lại vòng quanh trước ngực nàng tạo nên đường cong.

Cơ thể này tuy rằng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng phát dục cũng rất tốt, hơn nữa Tần Thiên cũng không có thói quen mặc đồ che ngực, cho nên bộ ngực đầy đặn, đường cong thập phần lộ rõ.

Trang Tín Ngạn nhìn thấy, trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh trong xuân cung đồ, trong bức tranh nữ nhân lồ lộ bộ ngực, tròn tròn, cong cong, nhìn qua rất mềm mại, giống như bánh bao thịt mà Nguyệt Nương thường làm...

Của nàng cũng là như vậy?

Trang Tín Ngạn lúc này bỗng nhiên có ý nghĩ muốn cởi sạch quần áo của nàng, xúc động muốn xem đến tột cùng.

Trong lòng không chịu khống chế lại nhảy nhót, giống như có một trăm con thỏ ở trong lồng ngực mà nhảy loạn, cơ hồ khiến lồng ngực hắn như nứt vỡ.

Hắn nói với bản thân, nàng là nữ nhân của hắn, hắn hoàn toàn có thể làm như vậy, nhưng nhớ tới lúc trước nàng kháng cự hắn, lại không thể hành động, hắn cũng không biết phải làm gì.

Tần Thiên thu thập xong, rót chén nước cho hắn. Trang Tín Ngạn tiếp nhận, uống liền mấy hớp. Khứu giác của hắn luôn luôn linh mẫn, nàng đứng cách đó không xa, hắn hoàn toàn có thể ngửi được từ trên người nàng phát ra từng đợt mùi thơm, không biết là mùi hương gì, chỉ biết rất dễ chịu, khiến toàn thân hắn đều nhịn không được nóng lên. Bụng dưới có cảm giác xa lạ mà quen thuộc xuất hiện.

Cảm giác này khiến trong lòng hắn sinh ra một khát vọng, loại khát vọng này mạnh mẽ đến mức làm cho hắn chịu không nổi, hắn muốn đi kiểm tra nàng, ôm nàng một cái, thậm chí càng nhiều hơn thế...

Cảm giác miệng đắng lưỡi khô, hắn lại uống liền mấy ngụm nước, nhưng một chút hữu dụng đều không có, cổ họng, thân thể, tâm của hắn đều nóng ran rất khó chịu.

Hắn đem cái chén đưa cho nàng, Tần Thiên tiếp được, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm tay hắn. Hắn rốt cuộc nhịn không được, vươn tay cầm lấy tay nàng, cảm giác mềm mại mịn màng, làm cho tâm của hắn hơi hơi rung động...

Nhưng đúng lúc này, Tần Thiên cả người run lên, chén trong tay rơi xuống đất, phát ra thanh âm lớn, tiếp theo nàng tránh khỏi tay hắn, lui hai bước, hoảng sợ khẩn trương nhìn hắn.

Nhìn vẻ mặt của nàng, Trang Tín Ngạn giống như bị ai đó tát cho một gáo nước lạnh, toàn thân vừa lạnh vừa nóng, khó chịu nói không nên lời. Sắc mặt của hắn chỉ trong chốc lát trở nên trắng bệch, tay bị nàng tránh ra không thể khống chế mà run rẩy.

Hắn cúi đầu, chậm rãi lên giường, đưa lưng về phía nàng nằm xuống, không hề nhúc nhích.

Không ai biết rằng, vừa rồi hắn cầm tay nàng đã cố lấy bao nhiêu dũng khí...

“... Người là phế vật sẽ không thể nói cũng không thể nghe, ta không muốn cả đời đi theo người...”

Không tự kìm hãm, trong đầu lại hồi tưởng lời Lục Bình đã từng nói qua với hắn.

Bên này, Tần Thiên vẫn cảnh giác nhìn hắn, xác định hắn sẽ không tiến thêm một bước nào, mới tạm yên lòng.

Vừa rồi hắn là cố ý hay là vô tình, Tần Thiên không thể biết rõ, bất quá Trang Tín Ngạn nếu thật sự có ý nghĩ kia, nàng nhất định phải nói cho hắn, nàng hoàn toàn không muốn trở thành nữ nhân của hắn. Cũng may vừa rồi nhìn phản ứng của hắn, hắn cũng không phải kẻ vô sỉ bá đạo cứng rắn cường bức người khác.

Tần Thiên thổi tắt ngọn nến, nằm lên tháp, trong bóng đêm nàng cẩn thận nghe ngóng thật lâu, thấy Trang Tín Ngạn bên kia không có tiếng động gì nữa, lúc này mới an tâm ngủ say.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 90: Khí thế bức người

Mấy ngày kế tiếp, bởi vì thương thế của Tần Thiên đã hoàn toàn hồi phục, lại bắt đầu đi theo hầu hạ Trang Tín Ngạn. Nhưng cũng vì Tần Thiên đã ý thức được thân phận của mình, đối với Trang Tín Ngạn thu liễm rất nhiều, trừ bỏ việc phải hầu hạ chiếu cố, bình thường đều tận lực tránh tiếp xúc với hắn quá gần. Mà Trang Tín Ngạn vốn cũng không phải người chủ động, trong khoảng thời gian này tính tình lại lãnh trầm, trước kia còn có thể cùng nàng dùng vở viết trao đổi, hiện tại đều thông qua Hải Phú, trên cơ bản không phát sinh chuyện gì. Bất quá như vậy càng hợp tâm ý Tần Thiên.

Rất nhanh đã đến tháng 10, thời tiết dần dần rét lạnh. Vương Tri phủ đã chính thức từ chức, Hồ đại nhân tiếp nhận vị trí đó. Thương gia trong Dương Thành đều dâng lên hạ lễ, Trang phủ cũng đưa đến một ngàn lượng bạc. Đại phu nhân biết Vương đại nhân cho tới nay đối với bà đều chiếu cố chi ân, ngày Vương đại nhân hồi hương còn tự mình đưa tiễn, cũng đưa lễ hai ngàn lượng bạc, khiến Vương đại nhân rất cảm động.

Mà Hồ đại nhân sau khi nhậm chức liền nhận được ý chỉ triều đình truyền xuống, khoảng bốn năm tháng nữa, Hoàng Thượng sẽ nam tuần, sẽ dừng lại mấy ngày tại Dương Thành, báo trước để Dương Thành nhanh chóng chuẩn bị. Hồ đại nhân biết được chuyện này tất nhiên mừng rỡ như điên, nếu chiêu đãi tốt, khiến lão hoàng đế thích sẽ là cơ hội rạng danh mặt mũi. Hắn vội vàng liên hệ với thương gia toàn thành, vừa thương thảo, vừa hạ lệnh, ra lệnh các thương gia Dương Thành quyên ngân, chiêu đãi thánh giá.

Loại chuyện này ai dám chối từ, mấy muối thương ở Dương Thành đều đáp ứng, mỗi người xuất ra mười vạn lượng. Trang phủ thân là quan trà đứng đầu Dương Thành, cũng xuất ra năm vạn lượng.

Nhưng bạc xuất ra còn chưa được bao lâu, triều đình bởi vì gần mười năm nay có chiến sự, ngựa đều được sung quân, Cảnh Nhân Đế liền hạ chỉ “Khai cấm biển” xúc tiến đối với giao dịch ngoại thương, hơn nữa huỷ bỏ chế độ quan trà, chỉ cần có bạc, đều có thể đảm nhận “Trà dẫn” (vận chuyển trà).

Điều này đối với Thịnh Thế giống như đả kích lớn.

Lúc trước kinh doanh vận chuyển trà tuy rằng cũng có phân chia giữa quan trà và trà thương, nhưng trà thương rất khó tự mình thực hiện trà dẫn, mà quan trà bởi vì vận chuyển số lượng lá trà lớn ra biên quan giúp triều đình đổi lấy ngựa, cho nên trà dẫn rất dễ dàng nắm trong tay, có đôi khi việc trà dẫn của trà thương còn bị quan trà đoạt lấy, điều này tạo thành cục diện Thịnh Thế Trà Hành độc chiếm lợi ích, ở Dương Thành không người nào có thể cùng tranh phong.

Nhưng hiện tại Thịnh Thế đã không còn danh hiệu quan trà, nói cách khác về sau Thịnh Thế sẽ có rất nhiều người cạnh tranh, hơn nữa càng bị Hồ đại nhân quản chế, bởi vì trà dẫn do quan phủ liên quan đứng ra phê chuẩn, mà việc này trực tiếp lệ thuộc vào Hồ đại nhân.

Hôm nay, Hồ đại nhân phái người mời Từ đại chương quỹ qua, trực tiếp nói với hắn, lúc trước phê cấp trà dẫn cho Thịnh Thế quan trà hoàn toàn bị huỷ bỏ, nếu muốn thương nghị việc trà dẫn cho năm tới, vẫn là câu nói kia, hắn chỉ thương nghị cùng Trang Tín Xuyên.

Đại phu nhân biết được tin tức này, lòng nóng như lửa đốt, lập tức cùng mấy người tâm phúc trong Trà Hành thương nghị, mọi người đều biết quan hệ giữa Hồ đại nhân và Trang Tín Xuyên. Có người nói Hồ đại nhân xét

đến cùng cũng là kẻ trục lợi, không bằng thu mua Hồ đại nhân, có người lại đề nghị rõ ràng nên đả thông quan hệ với Tổng đốc đại nhân.

Đối với Hồ đại nhân, kỳ thật Đại phu nhân đã từng thử cách đó, có điều Hồ đại nhân dường như rất gắn kết với Nhị phòng nên cũng không mắc câu. Mà đối với Tổng đốc, không biết có phải đã cùng Hồ đại nhân răn chuột một ổ, tương quan lợi ích hay không, mà căn bản không để ý tới Đại phu nhân, khiến Đại phu nhân hết đường xoay xở, một thời gian dài đều ăn không ngon ngủ không yên.

Buổi tối, khi Đại phu nhân bàn với Trang Tín Ngạn việc này, lo lắng nói: “Lúc này nếu để cho Tín Xuyên ra mặt thì nó cũng sẽ không còn là một quân sự không có thực quyền nữa!”

Một bên Tần Thiên nói: “Phu nhân ý nói, bọn họ sẽ có yêu cầu càng quá đáng hơn?”

Đại phu nhân gật đầu: “Chỉ sợ bọn họ nhân cơ hội này buộc chúng ta giao ra vị trí đương gia, không có trà dẫn, Trà Hành căn bản không thể tiếp tục kinh doanh, lúc này đây, chỉ sợ Tông gia đều đã đứng về phía bọn họ.”

“Hồ đại nhân này rất ủng hộ Nhị phòng, nhất định Nhị phòng đã hứa hẹn với hắn không ít!” Tần Thiên tức giận nói.

“Ta sợ chính là như thế, Nhị phòng chỉ vì cái lợi trước mắt, chỉ sợ sẽ dẫn sói vào nhà, gia nghiệp cả đời lão gia vất vả xây dựng sẽ rơi vào trong tay người khác!” Đại phu nhân lắc đầu thở dài, đảo mắt thấy Trang Tín Ngạn cau mày xuất thần, không khỏi hỏi: “Tín Ngạn, con đã nghĩ ra biện pháp gì chưa?”

Tần Thiên viết xuống những lời này, cũng hướng nhìn về phía hắn.

Trang Tín Ngạn đề bút viết xuống sáu chữ, “Không bằng cá chết lưới rách.”

“Cá chết lười rách?” Đại phu nhân còn chưa phản ứng kịp, bên cạnh Tần Thiên đã cười rộ lên, nói: “Nô tỳ hiểu được ý của Đại thiếu gia!”

Nói xong, viết xuống: “Đại thiếu gia có phải có ý này, Nhị phòng vẫn chắc mẫm phu nhân coi trọng Trà Hành, không dám để cơ nghiệp lão gia cả đời vất vả bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cho nên mới áp bức như vậy, nhưng xét đến cùng mà nói, Trà Hành mà bị hủy diệt đối với bọn họ có chỗ nào tốt?”

Trang Tín Ngạn nhìn về phía Tần Thiên, trong ánh mắt toát ra một tia thường thức: “Không sai, ý của ta chính là như vậy, nếu bọn họ nhân cơ hội áp bức, không bằng...”

Trang Tín Ngạn viết xuống kế hoạch của mình, Đại phu nhân mày cũng không hề nhướn, một lát sau, mới nói: “Hiện tại cũng chỉ có thể thử biện pháp này!”

Lúc này, Nguyệt nương vẫn đứng ở bên cạnh Đại phu nhân, nhìn Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên đứng chung một chỗ ở đối diện, hé miệng cười nói: “Phu nhân, hai người bọn họ không phải rất ăn ý sao?”

Đại phu nhân vốn đang u sầu phiền não, nhưng nghe thấy câu nói này hiểu ý cười, vô hạn yêu thương nhìn hai người.

Trang Tín Ngạn ngồi đối diện thấy rõ khẩu hình của Nguyệt Nương, trong lòng ầm ầm vui mừng, cũng không biểu lộ ra, hẩn vụng trộm nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, thấy nàng tay đặt bên cạnh bàn dùng sức nắm chặt góc áo, tâm tình vốn vui mừng lại ảm đạm.

Hẩn bởi vì thân có chỗ thiếu hụt nên bình thường hay quan sát tỉ mỉ, cùng Tần Thiên ở chung lâu như vậy, sớm đã biết một ít động tác nhỏ biểu lộ ý tứ của nàng, động tác nắm góc áo này tỏ rõ trong lòng nàng không được tự nhiên. Nàng không thích Nguyệt Nương nói như vậy...

Trang Tín Ngạn quay đầu đi.

Đang lúc Đại phu nhân cùng với mọi người thương nghị chuyện này, không nghĩ tới Nhị phòng lại chủ động tìm tới cửa, cùng đi còn có tộc trưởng trong dòng họ cùng các vị tông gia lão gia.

Đại phu nhân mời các vị tông gia lão gia ngồi xuống, sau khi làm lễ, liền nói với Nhị di thái thái: “Tú Mai, người tới đúng lúc, ta đang có chuyện muốn cùng người thương lượng!”

Nhị di thái thái cười lạnh một tiếng, giơ tay ra ngăn lời của bà, “Đại tỷ, ta biết người muốn nói cái gì.” Nàng ta đứng lên, nhìn về phía Đại phu nhân, vẻ mặt đặc ý: “Ta đã từng nói qua, phong thủy thay phiên, thời điểm người cần đến ta, mí mắt cũng đừng quá nhỏ bé!”

Nói xong nàng ta xoay người, nhìn về phía các vị tông gia lão gia, tiếp tục nói: “Các vị lão gia, người quang minh chính đại trước mặt không nói tiếng lóng, tin tưởng mọi người cũng biết, Trà Hành muốn tiếp tục kinh doanh, phải dựa vào ai?” Nàng ta đi đến bên cạnh Trang Tín Xuyên, vỗ bờ vai của hắn nói, “Dựa vào Nhị thiếu gia Trang phủ, Trang Tín Xuyên! Ta có thể nói, không có Tín Xuyên, Trà Hành nay mai sẽ bị hủy danh hiệu quan trà!” Nàng ta xoay người chỉ vào Đại phu nhân đang ngồi ở chính vị, “Cũng vì như thế, ta không biết Đại tỷ còn có lý do nào để độc bá vị trí đương gia đây? Chúng ta hôm nay nói cho rõ ràng, các người nói ta bức bách cũng được, nói ta uy hiếp cũng không sao, đều không có vấn đề gì! Nhưng mà...” Nhị di thái thái tạm dừng một chút, ngang ngắc đầu lên thẳng lưng lớn tiếng nói: “Nhị thiếu gia Trang phủ, Trang Tín Xuyên, phải lập tức tiếp nhận vị trí đương gia từ tay Đại tỷ! Nếu không, không cần phải thương nghị gì nữa, Trà Hành cứ chờ mà đóng cửa đi!”

Nghe được lời ấy, Trang Tín Xuyên trong ngực phập phồng, Trang Minh Hỉ khéo miệng ý cười không thể che giấu, mà Tam di thái thái mặt lộ vẻ kinh hoảng.

Các vị tông gia lão gia đang ngồi đó cũng hoảng thần, nguyên nhân rất đơn giản, nếu Trà Hành đóng cửa, cổ phần danh nghĩa trong tay bọn họ cũng chỉ là tờ giấy bỏ đi, về sau làm sao còn thu được bạc. Vậy thì, Trang Tín Xuyên có đủ tư cách trở thành đương hay không cũng không còn quan trọng, cho dù phẩm chất không tốt lắm, so với bạc vẫn chỉ là thứ yếu.

Các thành viên trong dòng họ nháy mắt nhìn về phía Trang Thành Chí, bảo hắn nên quyết định sớm.

Trang Thành Chí vượt chòm râu dê thừa thớt, còn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười của Đại phu nhân.

Đại phu nhân nhẹ nhàng nở nụ cười, không chút hoang mang, bà nhìn Nhị di thái thái nói: “Tú Mai, chúng ta âm ỹ nhiều năm như vậy, hôm nay cũng nên kết thúc đi!”

Nghe xong những lời này, Nhị di thái thái nghĩ chắc hẳn bà đã muốn thỏa hiệp, còn chưa kịp cao hứng, những lời kế tiếp của Đại phu nhân khiến nàng ta lắp bắp kinh hãi.

Đại phu nhân nói: “Một gia tộc nếu không đồng lòng, náo loạn, tranh đấu không ngớt, gia tộc này tuyệt đối sẽ không có tiền đồ! Là người của Trang phủ, nay Trang phủ gặp khó khăn, các người rõ ràng là nhắc tay chi lao, lại nhân cơ hội áp chế, thật sự là quá đáng!”

Nói tới đây, Đại phu nhân thanh sắc câu lệ, bà đứng lên, từ chỗ ngồi, đi từng bước một về phía Nhị di thái thái, vừa đi vừa nói chuyện, thanh âm một tiếng lại gần một tiếng, “Ta vẫn giữ câu nói kia, Trang Tín Xuyên không có tư cách trở thành đương gia của Trà Hành. Hắn không có năng lực này, nếu người cố tình muốn áp bức, như vậy cùng với cục diện tương lai hẳn làm sụp đổ tâm huyết của lão gia, hay Trà Hành đang gặp tai ương, không bằng ta sớm nên quyết định!”

Đại phu nhân hít sâu một hơi, nhìn bốn phía chung quanh, cao giọng nói: “So với việc Trang Tín Xuyên làm lụn bại gia nghiệp, không bằng ta sớm chấm dứt Trà Hành, còn có thể giữ chút gia nghiệp của lão gia!”

Lời này vừa nói ra, trừ bỏ Trang Tín Ngạn cùng một ít người ra vẻ kinh hoàng, tất cả đều chấn động, mà Nhị phòng lại càng khiếp sợ, bọn họ ngàn tính vạn tính cũng chưa tính đến việc Đại phu nhân luôn luôn sống chết vì Trà Hành, lại quyết định chấm dứt việc kinh doanh của Trà Hành!

Bị kích động, Nhị di thái thái kêu lên: “Giang Hoa Anh, người sao dám làm như vậy, người muốn cả đời tâm huyết của lão gia đều hủy trong tay người sao? Nếu lão gia dưới tuổi vàng biết, hẳn nhất định sẽ không tha thứ cho người!”

“Ta chính là không muốn tâm huyết của lão gia bị hủy hoại nên mới quyết định như vậy!” Đại phu nhân không chút do dự nói, “Ta bây giờ vẫn là gia chủ của Trang phủ, ta quyết định chấm dứt việc kinh doanh của Trà Hành!” Bà xoay người, chỉ vào Nhị di thái thái, gần từng tiếng: “Lý Tú Mai, trước mặt người cũng chỉ có hai con đường, hoặc là, thành thành thật thật giúp ta giành lấy trà dẫn về, Trà Hành có thể tiếp tục kinh doanh, hàng năm Nhị phòng các người cũng được một phần lời! Ta cũng chưa từng bạc đãi các người! Nếu người cứng rắn muốn áp bức, người cũng biết tính tình của ta, có chuyện gì mà ta không dám làm? Người cứ xem ta có dám chấm dứt Trà Hành hay không! Lão gia đã từng nói không cho phép ở riêng, về sau tất cả mọi người trong sinh hoạt bớt ăn bớt mặc, không còn nguyệt ngân mà sống qua ngày đi!”

“Người... Người!” Nhị di thái thái tức giận đến cả người phát run, hận không thể đem Đại phu nhân đứng trước mặt ăn sống nuốt tươi.

Nhưng đúng lúc này, Trang Minh Hỉ vốn vẫn không lên tiếng bỗng nhiên kéo Nhị di thái thái qua một bên, ở bên tai nói nhỏ một câu, Nhị di thái thái hai mắt lập tức sáng lên!

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 91: Phong ba này chưa qua, phong ba khác lại tới

Trang gia tộc trưởng thấy sự việc nháo loạn đến mức này, biết không ra mặt không được, hăn đứng lên, đi đến bên cạnh Đại phu nhân và Nhị di thái thái, run rẩy nói: “Hoa Anh, Tú Mai, mọi người đều là người một nhà, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng tổn thương hòa khí. Thịnh Thế là tâm huyết của đời của Tứ diệt nhi, sao có thể nói chấm dứt thì chấm dứt? Nay triều đình hạ ‘Khai cấm biển’, Trà Hành còn có tiền đồ, sao có thể chỉ vì khí thế nhất thời mà chấm dứt hết thảy? Mọi người đều bình tĩnh một chút, từ từ thương lượng!”

Trang Thành Chí không ngừng trấn an. Thịnh Thế mặc kệ nói như thế nào, vẫn là Trà Hành đứng đầu Dương Thành, môn quy lớn nhất, mặc dù theo ý chỉ của hoàng đế mà chuyển đổi chế độ trà thương, nhưng Thịnh Thế cũng sẽ không bị ảnh hưởng quá nhiều, bọn họ còn chờ thu bạc, đương nhiên không thể ngồi nhìn Trà Hành chấm dứt.

Đại phu nhân nhìn Nhị di thái thái đứng đối diện hừ lạnh một tiếng, “Thúc công, không phải ta không muốn thương lượng, mà có kẻ bức người quá đáng, khiến cho ta không thể dễ dàng tha thứ! Người thừa kế là chuyện khác, ta sẽ không nửa điểm thỏa hiệp, thỉnh Thúc công làm chủ!”

Trang Thành Chí thấy Đại phu nhân thái độ cương ngạnh như vậy, đành phải nhìn về phía Nhị di thái thái, lời nói thâm thía: “Tú Mai, người cũng là người của Trang phủ, mặc kệ ai là đương gia, người vẫn còn vị thế trong phủ? Cần gì phải chấp nhất như thế, có hòa khí mới có thể phát tài!”

Vốn Lý Tú Mai chỉ là thiếp thất tuyệt không thể ở trước mặt Trang thị tộc trưởng nói chuyện, càng không thể giống như hiện tại lời lẽ cò kè mặc cả, chỉ bởi vì tỷ phu nàng ta là Hồ Tri phủ, Tri phủ đại nhân là quan ngũ phẩm, trừ phi Lý Tú Mai phạm vào tội lớn không thể tha thứ, nếu không ai lại dám không nể mặt Hồ Tri phủ, khó xử muội muội của thê tử hãn?

Mọi người càng cố kỵ, Lý Tú Mai càng kiêu ngạo, không ai bì nổi.

Lúc này nàng ta càng không chịu nhường nhịn: “Thúc công, sao có thể nói là ta chấp nhất? Trà Hành là tâm huyết cả đời của lão gia, mang họ Trang, đương nhiên phải truyền cho con cháu Trang phủ. Giang Hoa Anh bà ta chậm chạp không chịu đem vị trí gia chủ giao ra! Cho tới bây giờ, bà ta tình nguyện chấm dứt Trà Hành, cũng không chịu giao cho con cháu Trang phủ, lòng muông dạ thú, ai nấy đều thấy rõ ràng! Ta Lý Tú Mai tuy rằng chỉ là thiếp thất, không thể so với chính thất tôn quý như bà ta, nhưng ta nhất định sẽ không cúi đầu! Bà ta không muốn thỏa hiệp, ta sẽ càng không thỏa hiệp!”

Nói tới đây, Nhị di thái thái bỗng nhiên trừng mắt, đề cao thanh âm: “Nếu đều không thể thỏa hiệp, không bằng ở riêng! Sau này không hề dính dáng!”

Đại phu nhân nghe thấy nàng nhắc tới ở riêng, không khỏi giật mình.

Kỳ thật Đại phu nhân căn bản không hề có ý muốn chấm dứt Trà Hành, bất quá chỉ là kế tạm thời do bọn họ quá mức bức bách.

Trà Hành không chỉ là tâm huyết cả đời của lão gia, nhiều năm trôi qua, bà đối với Trà Hành cũng có tình cảm sâu nặng, bà cũng đã tốn vô số tâm huyết cùng tinh lực vào đó, giống như một tay nuôi lớn đứa nhỏ, làm sao bỏ mặc chấm dứt cho được?

Hơn nữa sau khi chấm dứt, các công nhân vẫn dựa vào Trà Hành sinh sống nên làm sao bây giờ? Những người này phần lớn đều là con cháu của

người từng làm việc trong dòng họ Trang thị, đi theo lão gia cùng nhau ra ở riêng, đi theo lão gia cùng dốc sức gian khổ, nếu thật sự đóng cửa Trà Hành, những người này nên làm sao bây giờ? Bà phải bồi thường bọn họ thế nào? Ngoài ra còn có rất nhiều nô lệ mua từ bên ngoài vào, cần cù, thật thà trong công việc, tất cả đều vì có thể ở lại Thịnh Thế sống một cuộc sống yên ổn, cũng không muốn lại bị bán đi lang bạc chịu khổ nữa. Bà nên dàn xếp bọn họ thế nào? Già trẻ lớn bé, bà nên làm gì đây?

Trong mắt Đại phu nhân, những người này không phải là công cụ kiếm tiền. Đại phu nhân và Trang lão gia đã tạ thế đều có chung quan điểm, chỉ cần là người tận tâm vì Trang phủ, bọn họ luôn đối với những người này có một phần trách nhiệm, bọn họ cũng là một thành viên của Trang phủ. Bọn họ không thể lãnh huyết vô tình, hoàn toàn không để ý sống chết của họ.

Cho nên, chỉ có kinh doanh Thịnh Thế tốt đẹp, mọi người mới có cuộc sống yên ổn.

Đối với ý tưởng ở riêng, Đại phu nhân cũng đã từng nghĩ đến, tuy rằng lão gia cực lực phản đối ở riêng, cho rằng ở riêng đại biểu cho gia tộc bất hòa, cũng là biểu hiện gia tộc sa sút. Bởi vì ý nghĩa đầu tiên của việc ở riêng chính là tài chính trong gia tộc bị phân tán, đối với sự phát triển của một gia tộc mà nói, vô cùng bất lợi. Nhưng nếu mẫu thuẫn trong gia tộc không thể giải quyết, ở riêng cũng là con đường duy nhất.

Chỉ có điều bà không nghĩ tới, Nhị phòng luôn luôn không chịu ra ở riêng hôm nay lại chủ động nhắc đến. Lão gia vì tránh cho gia tộc dễ dàng bị phân tán, cố ý viết trong di chúc, hãn phản đối ở riêng, nhưng nếu thật sự muốn ở riêng, phải có sự nhất trí thông qua của cả ba phòng. Mà chính vì Lý di nương không đồng ý cho nên việc phân ra ở riêng luôn bất thành.

Đại phu nhân quyết tâm, chậm rãi nói: “Ở riêng cũng có thể xem như là một lựa chọn. Lão gia trong di chúc đã nói, nếu như ở riêng, Đại phòng chiếm sáu phần, Nhị phòng chiếm ba phần, Tam phòng chiếm một phần.

Như vậy đi, Trà Hành sẽ thuộc về Đại phòng, ta sẽ bảo Giang quản sự đem các khoản thu chi nhiều năm qua xem xét lại, tính toán, phân thành bạc cho các người!”

Tuy rằng tạm thời không giành được trà dẫn, nhưng trong tay bọn họ còn có cống trà, cho dù Hồ đại nhân quyết liệt đến mức nào, cũng phải nể mặt cống trà mà giao cho bọn họ việc vận chuyển trà, có điều trà dẫn số lượng khẳng định sẽ không nhiều, nhưng từ từ rồi tính, về sau sẽ nghĩ ra biện pháp, có thể duy trì sinh kế của nhiều người trong Trang phủ là được rồi.

Một bên Tam di thái thái nghe thấy việc ở riêng cũng rất kích động, tuy rằng chỉ có một phần, nhưng hoàn toàn thuộc về mình, về sau bản thân có thể tự lập, không cần phải suốt ngày nhìn sắc mặt của người khác!

Một bên Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cũng không nghĩ sẽ dẫn tới cục diện như thế này. Hai người đều cảm thấy kỳ quái, Nhị di thái thái có thể khinh địch như vậy sao? Cam tâm chỉ lấy đi ba phần, nếu là như vậy, nàng ta còn vất vả đi tranh đoạt vị trí đương gia làm gì?

Quả nhiên, Đại phu nhân vừa dứt lời, Nhị di thái thái liền cười rộ lên: “Giang Hoa Anh người thật thú vị, về sau ngay cả trà dẫn người muốn giành cũng không được, người còn chiếm lấy Trà Hành làm cái gì?”

Nói tới đây, nàng ta bỗng nhiên thu liễm tươi cười, trầm mặt xuống, “Trà Hành về tay ta, không có trà dẫn, Thịnh Thế cũng chẳng có bao nhiêu giá trị, tính là ba phần của Trang phủ đã là tiện nghi cho các người rồi! Phần lớn Trang phủ về tay người, về phần số lượng bạc như thế nào ta cũng sẽ không cùng người so đo, để hai phòng các người tự phân chia đi!”

Nghe xong lời này, Đại phu nhân tức giận mặt trắng bệch, Trà Hành bao gồm lá trà dự trữ, nhiều nô lệ công nhân, thuyền bè, đã hình thành môn quy cùng các tuyến quan hệ, làm sao chỉ chiếm ba phần của Trang phủ, tuyệt đối đáng giá sáu phần, bà cũng không muốn chiếm nửa điểm tiện nghi, vậy

mà nàng ta công phu sư tử ngoạn cổ tình giành lấy về mình! Hơn nữa Trà Hành về tay bọn họ, với thủ đoạn buôn bán của bọn họ, làm sao có kết quả tốt? Vậy không phải đem tâm huyết của lão gia, đem nhiều công nhân trong Trà Hành vào hố lửa hay sao?

“Lý Tú Mai, người điên rồi sao? Người thật đúng là công phu sư tử ngoạn! Trà Hành cho dù không có trà dẫn, cũng nhất quyết không chỉ đáng giá ba phần!” Đại phu nhân cả giận nói.

“Người không cam lòng phải không, tốt lắm a, tất cả đều bán, Trà Hành cũng bán, các nô lệ cũng đem bán, ta thật muốn nhìn xem, Trà Hành đáng giá trong mắt người như vậy rốt cuộc có thể giá trị bao nhiêu bạc!” Nhị di thái thái kêu lên!

Tần Thiên nghe đến đó, bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng, còn chưa kịp phản ứng lại, lại nghe thấy Đại phu nhân kích động, trầm đình tiết thiết nói, “Trà Hành không thể bán! Nô lệ càng không thể bán!”

Một bên Trang Minh Hỉ bỗng nhiên nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Đại nương, người nếu muốn chấm dứt Trà Hành, sao lại không chịu bán Trà Hành? Vậy không phải trước sau mâu thuẫn sao?”

“Hóa ra, đây là do Đại tỷ của ta dùng thủ thuật che mắt a, thiếu chút nữa mắc mưu Đại tỷ rồi!” Nhị di thái thái cũng che miệng cười lạnh.

Đại phu nhân sắc mặt trắng bệch, thế mới biết đã rơi vào bẫy của bọn họ.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn nhau, đều cảm giác được đối phương khẩn trương cùng lo âu. Sự tình cũng không theo như bọn họ đã dự đoán, đối phương cũng khó giải quyết hơn so với dự liệu của bọn họ.

Tần Thiên không khỏi nhìn về phía Trang Minh Hỉ đang ngồi ở ghế đối diện khẽ mỉm cười, có thể khẳng định, vừa rồi nàng ta ở bên tai Nhị di thái thái nói nhỏ, chính là về chuyện này, chẳng qua nàng ta có thể nhìn thấu

tâm ý của Đại phu nhân, trong khoảng thời gian ngắn đã nghĩ ra biện pháp, tiểu cô nương này tâm tư quả thật vô cùng đáng sợ.

Như cảm giác được ánh mắt của Tần Thiên, Trang Minh Hỉ ngẩng đầu nhìn về phía nàng, miệng đang tươi cười thì cứng đờ, lạnh lùng nhìn Tần Thiên, sau một lát, lại lộ ra một ý cười thản nhiên, tiếp theo lại quay đầu đi.

Nhị di thái thái cười đắc ý, giống nhau đã nằm trong tay quyền chủ động, “Các vị tông gia lão gia, nói vậy mọi người đã thấy được, Đại tỷ thật ra cũng không muốn để Trà Hành đóng cửa, người này a, không những rất ích kỷ, cái gì cũng muốn gặt gao độc chiếm, trên đời này sao lại có chuyện tiện nghi như vậy chứ? Thúc công, người là người có địa vị nhất trong dòng họ chúng ta, chuyện này cũng chỉ có thể mời người đến làm chủ!”

Đại phu nhân tức giận đến cả người phát run, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra biện pháp ứng đối.

Trang Thành Chí nghe đến đó, trong lòng đã có chủ ý, hắn xoay người nhìn về phía Đại phu nhân: “Hoa Anh, không phải thúc công đã nói với người, người nếu không có tâm tư độc chiếm Trà Hành, sao phải khổ tâm tranh giành? Nay bọn nhỏ đều đã lớn, Tín Xuyên cùng Tri phủ đại nhân quan hệ lại thân mật, ta thấy...”

Nói còn chưa xong, bỗng nhiên Từ chương quỹ vẻ mặt kích động từ bên ngoài xông vào, “Không tốt, không tốt, Đại phu nhân, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Từ Phúc Tuyền là Đại chương quỹ của Trà Hành, luôn luôn làm việc trầm ổn chu đáo vì vậy luôn được Đại phu nhân tín nhiệm. Lúc này hắn thần sắc kinh hoảng, Đại phu nhân cũng chưa bao giờ thấy qua. Đại phu nhân trong lòng cả kinh, cũng bất chấp Trang Thành Chí đang nói chuyện, xoay người nhìn về Từ chương quỹ, vội hỏi: “Từ chương quỹ, rốt cuộc phát

sinh chuyện gì, người trước ngồi xuống, uống một ngụm trà, rồi chậm rãi nói!”

Những người còn lại thấy vậy cũng rất khiếp sợ, trong lúc nhất thời mọi người cũng bất chấp mọi thứ, chỉ nhìn Từ chương quỳ.

Từ chương quỳ ngồi xuống ghế, lại bưng chén trà Nguyệt Nương đưa tới uống liền hai ngụm, hít sâu vài lần rồi mới nói: “Đại phu nhân, cống trà... Hồ Khâu...”

Nghe được hai chữ “Hồ khâu”, Đại phu nhân nóng vội, la lên: “Hồ Khâu như thế nào?” Thanh âm kìm lòng không được mà run rẩy.

Từ chương quỳ hai tay run lên, cái chén rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm “Cheng” vang vọng, đồng thời, hai hàng nước mắt chảy xuống: “Hồ Khâu bị hủy rồi! Có người muốn thưởng thức trà Hồ Khâu, cùng các hòa thượng đã xảy ra tranh chấp, giết vài hòa thượng, Trụ trì đại sư ngay lập tức phóng hỏa thiêu đốt tất cả cây trà Hồ Khâu, Trụ trì đại sư đã chết, trà Hồ Khâu cũng không còn! Trên đời này không còn trà Hồ Khâu nữa rồi!”

Đại phu nhân chỉ cảm thấy trong óc “Ong” một tiếng, thì thào hai tiếng: “Hồ Khâu... Đại sư...”

Nói xong hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 92: Mười kể thần kỳ

Thanh Âm viện

Đến buổi tối Đại phu nhân mới tỉnh lại. Chu đại phu sau khi kiểm tra nói không có gì trở ngại, mọi người mới nhẹ nhàng thở phào.

Sau khi tỉnh lại Đại phu nhân vẻ mặt bi thương. Năm nay bà đã mấy lần phái người đi đến Hồ Khâu tự, nhưng mỗi lần người trở về đều báo bà chờ một thời gian, bà cũng không nghĩ nhiều, nhưng thật không ngờ tới sự việc lại nghiêm trọng như vậy.

Mất đi trà Hồ Khâu tất nhiên khiến bà đau lòng, mà nghe được tin phương trượng trụ trì đã chết lại càng làm cho bà khổ sở.

Bà nói với Trang Tín Ngạn: “Già Diệp Đại sư lúc còn trẻ từng được phụ thân con cứu giúp vì vậy vẫn khắc trong tâm khảm, sau khi Đại sư lên làm phương trượng trụ trì, nơi trồng trà Hồ Khâu rất hiếm. Đại sư hàng năm đều lưu lại cho chúng ta một ít, có thể nói, nếu không nhờ trà Hồ Khâu này, chúng ta cũng không thể nào giành được địa vị công thương ở Dương Thành, cũng không dễ dàng trở thành quan trà đứng đầu như vậy. Già Diệp Đại sư đối với Trang phủ chúng ta quả thật là đại ân, không nghĩ tới ân nhân của chúng ta nay cứ nhiên rơi vào kết cục thê thảm như vậy.” Nói xong nước mắt liền rơi xuống.

Tần Thiên không muốn thấy Đại phu nhân thương tâm, vội vàng an ủi nói: “Phu nhân, đừng khổ sở, Hồ Khâu tự cách nơi đây xa xôi, tin tức cũng không linh thông, nói không chừng trong lúc đó có sai lầm, vẫn nên tìm hiểu đã rồi nói sau.”

Đại phu nhân ngẩng đầu lên, nói: “Người nói đúng, ta muốn tìm hiểu rõ ràng tình huống bên trong, xem ta có thể làm được gì, coi như báo đáp ân tình của Già Diệp Đại sư đối với chúng ta.”

Ngày hôm sau, Đại phu nhân lại phái vài người đặc lực hoá tốc tiến đến Hồ Khâu tự tìm hiểu sự việc, đồng thời cũng bảo Từ chương quỹ và Phùng quản sự nghĩ biện pháp tìm kiếm giống trà mới để làm cống phẩm, hy vọng có thể mau chóng tìm ra cống trà thay Hồ Khâu, phải bảo toàn địa vị cống trà. Hiện tại Trang phủ vừa mất đi vị trí quan trà, nếu ngay cả cống trà cũng mất nốt, chỉ sợ rất khó đứng vững giữa sự cạnh tranh ào ạt của các trà thương khác.

Thật sự là phong ba này chưa qua, phong ba khác lại tới. Đại phu nhân một mặt chờ tin tức của Hồ Khâu tự, một mặt lo lắng tìm kiếm giống mới để làm cống trà, lòng nóng như lửa đốt, ngày ngày trôi qua áp lực mệt mỏi, đến nỗi phun ra một ngụm máu, thân hình càng ngày càng gầy yếu.

Cũng may Nhị phòng biết cống trà bị mất là sự việc vô cùng quan trọng, nên cũng không gây phiền toái, nếu không Đại phu nhân cũng khó mà có tâm trí lo mọi việc.

Nửa tháng sau, trong mấy người phái đi nghe ngóng tin tức của Hồ Khâu tự, có một người hồi báo, mang về một tin tốt cùng một tin xấu.

Tin tốt chính là hóa ra trụ trì Già Diệp Đại sư vẫn chưa chết, chỉ là bị người khác thổi phồng lên, mà tin xấu chính là, cây trà Hồ Khâu đã bị phá hủy, từ nay về sau, trên đời này không còn trà Hồ Khâu nữa.

Đại phu nhân vừa vui vừa buồn, tâm lao lực quá độ.

Người đó nói: “Nghe nói gây ra sự việc là người có thể lực đến từ kinh thành, ngay cả quan phủ địa phương cũng không dám trực tiếp đối kháng. Hạ nhân tổn không ít bạc mới nghe ngóng được, Già Diệp Đại sư bị bọn họ giam giữ, chịu không ít khổ sở, nhưng mà người kia bỗng nhiên trở về

kinh, mấy kẻ tay chân đúng lúc không biết nên xử lý trụ trì đại sư thế nào, hạ nhân đã thương lượng, đối phương nói chỉ cần chúng ta giao ra năm ngàn lượng bạc thì bọn họ sẽ thả Đại sư ra.”

Đại phu nhân không chút do dự, vội vàng gọi Giang quản sự tới, lấy ra năm ngàn lượng bạc, đưa cho người này mang đi, phân phó cần phải mang Già Diệp Đại sư bình an trở ra.

Những chuyện về cống trà lại khiến Đại phu nhân hết đường xoay sở, bởi vì đến tận bây giờ, căn bản vẫn chưa tìm ra giống trà mới nào có thể thay thế trà Hồ Khâu.

“Đại phu nhân, hạ nhân nghe nói Thiên Trì Trà Hành ở Tô Thành đang chuẩn bị mở cửa hàng ở Dương Thành chúng ta.”

Hôm nay, Lưu chương quỹ hướng Đại phu nhân hội báo.

“Thiên Trì?” Đại phu nhân ngẩng đầu lên, trong thần sắc tràn đầy ưu tư: ” Chuyện trà Hồ Khâu bị hủy náo động như vậy sao có thể giấu giếm được người khác? Bọn họ nhất định đã thu được tin tức cây trà Hồ Khâu bị hủy. Trà Thiên Trì của bọn họ tuy rằng cũng là cống trà, nhưng cho tới nay đều xếp dưới trà Hồ Khâu của chúng ta, đã sớm không cam lòng. Hiện tại bọn họ muốn thừa dịp thời điểm chúng ta mất đi cống trà mà đoạt lấy sinh ý.”

Một bên Nguyệt Nương vội vàng an ủi nói: “Phu nhân cũng không cần lo lắng quá mức, tuy rằng chúng ta mất đi trà Hồ Khâu, nhưng chúng ta là trụ cột ở Dương Thành nhiều năm như vậy, không thể nói người khác muốn đoạt là có thể đoạt được?”

Đại phu nhân hoàn toàn không lạc quan như vậy: “Thế nhân đều là nịnh nọt, ấm lạnh thất thường, lúc đắc thế thì ai cũng bợ đỡ, lúc thất thế ai ai cũng bỏ mặc quay đi. Nay chúng ta đã không còn là quan trà, lại không có cống trà Hồ Khâu, người cảm thấy các thương gia còn có thể nể mặt chúng ta hay sao?”

Loạn trong giặc ngoài, kết quả tệ nhất chỉ sợ ngay cả việc kinh doanh của Trà Hành sẽ phải chấm dứt...

Đại phu nhân hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy ngực ần ần đau.

Bên kia, trong Cúc Hương viện, mấy người Nhị di thái thái đang vì chuyện mất đi cống trà mà lo lắng.

“Đã không có danh hiệu quan trà, lại không có cống trà Hồ Khâu, việc kinh doanh sẽ càng khó khăn!” Trang Tín Xuyên tốt xấu gì cũng đã làm việc ở Trà Hành khá lâu, biết rõ lợi hại của việc mất đi cống trà, “Chưa được bao lâu, Thiên Trì ở Tô Thành đã bắt đầu chuẩn bị cướp đoạt sinh ý của chúng ta, về sau chỉ sợ sẽ càng có nhiều trà thương có cống phẩm tiến vào tranh giành.”

“Nói như vậy, cho dù chúng ta cướp được Trà Hành vào tay, nói không chừng cũng chỉ là cục diện rồi rắm?” Nhị di thái thái tuy rằng lợi hại nhưng đối với chuyện làm ăn biết không nhiều lắm, thấy Trang Tín Xuyên vẻ mặt lo âu, lúc này mới ý thức được sự tình nghiêm trọng!

“Ai nha, vậy bạc mượn của phụ thân con phải làm sao bây giờ? Hai ngày trước phụ thân con còn viết thư nhắc tới chuyện này!” Lưu Bích Quân cũng nóng nảy.

Trang Tín Xuyên vừa nghe lời này, dùng sức vỗ lên bàn, cả giận nói: “Người lúc nào cũng chỉ nhớ thương bên ngoài, gả phụ tùy phụ, gả cầu tùy cầu, người phải nhớ kỹ, người hiện tại là người của Trang phủ chúng ta!”

Lưu Bích Quân là thiên kim đại tiểu thư, ở nhà được nuông chiều từ bé, vốn cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, nghe thấy lời Trang Tín Xuyên lập tức cũng giận dữ, chỉ vào hăn rống giọng nói: “Trang Tín Xuyên, người là kẻ không có lương tâm, chẳng lẽ ta làm còn chưa đủ nhiều sao? Ta mới gả vào chưa được bao lâu, nhưng mà ta từ bên ngoài đã chuyển về đây bao nhiêu bạc? Ta toàn tâm toàn ý đối với người, vậy còn người, người đối với ta như

thế nào? Một bên vừa nói chỉ thích ta, một bên là Linh nhi rồi lại Tần Thiên, người đối với ta ra sao, người nói thật ra đi, người nói thật ra xem nào!” Sau khi nói xong, Lưu Bích Quân khóc lóc, khiến Trang Tín Xuyên vô cùng phiền chán, nhưng bởi vì bạc nhà nàng, lại không dám phát tác.

Nhị di thái thái ở một bên chỉ biết nhìn lo lắng suông, lại không biết nên nói gì, bởi vì chính nhi tử của mình quả thật đã làm ra chuyện không tha thứ được. Nàng ta ngồi ở một bên uống trà đánh mắt về phía Trang Minh Hỉ, bảo nàng nghĩ biện pháp.

Trang Minh Hỉ thở dài, buông chén trà trong tay, bình tâm tĩnh khí nói một câu: “Ca ca, tẩu tử, các người cũng đừng sốt ruột, sự tình vẫn chưa đến mức sơn cùng thủy tận!”

Nghe thấy thế, Lưu Bích Quân lúc này mới ngừng khóc nháo một lần nữa ngồi xuống, lau nước mắt, nói: “Muội đây là có ý gì?”

Trang Minh Hỉ nhìn về phía nàng, mỉm cười: “Tẩu tử, thiên hạ này có mèo nào mà không ăn vụng? Ca ca muội vì sao phải lén lút, còn không phải cố kỵ cảm thụ của tẩu sao? Nay Tần Thiên đã tỏ rõ thái độ, Linh Nhi cũng bị đem bán đi, ca ca cũng biết hối lỗi với tẩu rồi, vẫn luôn nghĩ cách để tẩu vui, tẩu tử nếu không quên được chuyện đã qua, tranh cãi ầm ĩ không ngớt, tổn thương tình cảm vợ chồng, chẳng lẽ tẩu tử có thể sống vui vẻ sao?”

Lưu Bích Quân giật mình, vụng trộm nhìn Trang Tín Xuyên liếc mắt một cái, nói không nên lời.

Trang Minh Hỉ lại nhìn về phía ca ca: “Ca ca, không phải muội nói huynh, huynh cũng nên tu chỉnh đi. Huynh nên cẩn thận nhìn lại, thật tình đối với huynh được mấy người? Chính là người ngồi ở bên cạnh huynh, là tẩu tử đó, huynh muốn gì được nấy, một lòng suy nghĩ cho huynh. Tính ra, tẩu tử mới là người chung thân cả đời đáng giá để huynh tín nhiệm nhất, huynh phải quý trọng, đừng bao giờ chọc tẩu tử tức giận nữa.”

Những lời nói này chạm vào tâm khảm Lưu Bích Quân, nàng mở to mắt nhìn, lệ lại rơi xuống.

Trang Tín Xuyên tất nhiên nghe ra ý muội muội, tương lai hẳn còn phải dựa nhiều vào nhạc gia, đặc tội thê tử thật sự không nên, nghĩ vậy, vươn tay cầm lấy tay thê tử, ôn nhu nói: “Được rồi, đừng khóc, là do ta không phải, ta để nàng đánh một cái được không?”

Được trượng phu dỗ dành, Lưu Bích Quân sắc mặt mới dễ nhìn hơn một chút.

Nhị di thái thái lại sốt ruột với những lời Trang Minh Hỉ, nàng ta ngồi vào bên cạnh Trang Minh Hỉ, cầm tay nàng nói: “Con gái ngoan, không phải con muốn thừa nước đục thả câu chứ, con nói sự tình còn chưa tới mức sơn cùng thủy tận, chuyện này con có biện pháp gì hay sao!”

“Không phải Hoàng Thượng sang năm sẽ nam tuần đến Dương Thành sao?” Trang Minh Hỉ mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển, “Dượng là Tri phủ, Hoàng Thượng ở Dương Thành mọi thứ tất nhiên sẽ do người chuẩn bị rồi.”

Nói tới đây, Trang Minh Hỉ mở ngăn kéo trên tủ, lấy ra một túi trà ngon, Trang Minh Hỉ bốc lên một ít, để vào lòng bàn tay, lấy tay chỉ vào lá trà này.

“Trên đời này trà ngon không hiếm, chỉ cần chúng ta có thể tìm được một loại trà có đủ sắc hương vị, để Tri phủ đại nhân trình Hoàng Thượng uống thử. Hoàng Thượng chỉ cần phán một câu “Trà ngon”, thì danh hiệu cống trà muốn chạy cũng chạy không thoát. Từ nay về sau, trà dân và cống trà đều nằm trong tay chúng ta, Đại nương sẽ không còn vị thế nữa!” Trang Minh Hỉ bỗng nhiên nắm chặt thành quyền, khiến lá trà trong tay dập nát. Dù là như thế, vẻ mặt vẫn như cũ vẫn đậm phong khinh.

Nhị di thái thái cùng Trang Tín Xuyên lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhưng không được bao lâu, Trang Tín Xuyên bỗng nhiên lại nhíu mày, “Nhưng ta đi đâu có thể tìm giống trà thay thế trà Hồ Khâu đây, nghe nói Đại nương cũng đang tìm kiếm, mà mãi vẫn chưa tìm ra.”

“Ca ca thật sự hồ đồ rồi!” Trang Minh Hỉ cười nói: “Thứ tốt có đôi khi do thói phòng mà thôi. Trong thiên hạ cống trà đa dạng, chẳng lẽ đều là trà ngon cực phẩm hay sao, người trong hoàng thất chẳng lẽ không thể thể phân biệt tốt xấu? Chỉ cần có người ở bên cạnh Hoàng Thượng nhiều lời vài câu khen ngon, thói phòng một chút, chỉ cần trà này có chút tiêu chuẩn, Hoàng Thượng mở kim khẩu, thì có thể trở thành cực phẩm trà ngon rồi!”

Trang Tín Xuyên nghe được hai mắt sáng lên, vỗ đùi, “Muội muội nói rất có lý, muốn tìm giống trà có thể thay thế trà Hồ Khâu rất khó, nhưng tìm trà ngon đặc sắc cũng rất dễ dàng! Vì huynh sẽ làm việc này!”

Trang Minh Hỉ đứng dậy, hướng về ca ca trong suốt làm lễ, cười nói: “Muội muội trước chúc ca ca mã đáo thành công, sớm ngày ngồi lên vị trí gia chủ!”

Mà bên kia, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ở phòng chế trà cùng Phùng quản sự, Từ chương quỹ, nghiên cứu các giống trà thu thập mấy ngày nay từ các nơi về.

Đã nếm đủ các loại trà, nhưng mọi người đều liên tục lắc đầu, “Căn bản không thể so sánh với trà Hồ Khâu! Có thể nói cao thấp rất rõ rệt!”

Trang Tín Ngạn nhớ tới một sự kiện, viết xuống giấy: “Phùng sư phó còn nhớ lần trước, có mấy vị công tử từ trên núi hái được giống trà mới nhờ chúng ta hỗ trợ sao chế hay không?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 93: Phương pháp ứng đối

Phùng sư phó mỗi ngày bận nhiều việc, nhất thời không nghĩ ra. Nhưng Từ chương quỹ bên cạnh lại có phản ứng trước.

“Đại thiếu gia muốn nói tới Tạ công tử hai tháng trước mang bằng hữu Chu công tử đến đây?”

Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn Tần Thiên một cái, sau đó viết nói: “Chính là hắn. Phùng sư phó cảm thấy lá trà mà Chu công tử kia mang tới thế nào?”

Phùng sư phó cau mày cẩn thận hồi tưởng lại, “Hôm đó ta cảm thấy lá trà kia cũng khá ngon, sau khi đã qua sao chế cũng thử uống qua một chén, tuy rằng mùi thơm ngát, nhưng muốn so sánh với trà Hồ Khâu, có vẻ vẫn kém xa. Đừng nói là Hồ Khâu, chỉ cần so với các danh trà khác, tỷ như Vũ Hoa, Nhị Tuyên Ngân Hào, dường như cũng thấp hơn một bậc.”

Trang Tín Ngạn nghe thấy hắn nói như vậy, tay đang cầm bút không khỏi dừng lại, gương mặt lãnh trầm lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Một bên Tần Thiên nhìn thấy, liền viết xuống: “Đại thiếu gia không phải đã nghiên cứu lá trà này sao, có phát hiện gì khác không?”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, “Cũng không thể nói rõ có phát hiện điều gì khác hay không, có điều ta cảm thấy, lá trà này mùi thơm ngát như vậy, không nên dùng phương pháp sao chế bình thường, ta cảm thấy có lẽ phương pháp sao chế của ta vẫn chưa đúng?”

“Phương pháp thì đúng rồi!” Phùng sư phó ở một bên lắc đầu, quả quyết nói: “Ta đã sao trà vài thập niên, đặc tính của mỗi một loại trà đều rõ như lòng bàn tay, có thể nói, chỉ cần nhìn lá trà, ta ta lập tức sẽ biết lá trà này nên được sao chế thế nào! Loại trà này nghe nói sinh trưởng cùng chỗ với các loại cây ăn quả, lá trà lây dính mùi hương hoa quả, cho nên lá trà này mới có mùi hương đặc biệt mới mẻ như vậy, nhưng mùi hương này cũng không phải là mùi hương của chính lá trà đó, cho nên trải qua sao chế mới không thể giữ lại nguyên vẹn, đây là vấn đề của bản thân lá trà, không có liên quan đến phương pháp sao chế.”

Nói như vậy dường như cũng có đạo lý, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn nhất thời đều không lên tiếng.

“Không bằng ta phái một ít người đi đến các địa phương khác nhìn xem, nói không chừng sẽ có phát hiện mới!” Từ chương quỹ thấy mọi người đều có chút nhụt chí, vội vàng nói.

Phùng sư phó khẽ lay bàn đang đựng đầy lá trà, thở dài, nói: “Hiện tại cũng chỉ biết làm như vậy, Trang phủ chính là thương gia nhân nghĩa ít có. Đại phu nhân lại càng là nữ trung hào kiệt hiếm thấy. Hy vọng ông trời phù hộ để Trà Hành có thể thuận lợi qua một kiếp này.”

Trang Tín Ngạn mặt lộ vẻ ưu sầu.

Mỗi ngày trôi qua, rất nhanh đã tới gần thời điểm cuối năm.

Thời tiết càng ngày càng rét lạnh, tuyết trắng như lông ngỗng rơi xuống, khiến Dương Thành ngân trang tổ khóa (khắp nơi long lanh như dát bạc) đẹp tuyệt vời. Phủ trạch của Trang gia cũng bị tuyết phủ kín, từ trên nóc nhà, tường vây, trên cây, tuyết đọng nửa thước, mờ mịt một mảnh trắng xóa, khiến Trang phủ vốn không khí ủ dột lại tăng thêm một phần lãnh trầm.

Vô luận ở nơi nào của phủ trạch, cũng không thấy nửa điểm hân hoan khi bước sang năm mới. Mỗi người trên mặt đều mang theo sầu khổ, đơn giản là gần một tháng nay, tình trạng kinh doanh của Trà Hành càng ngày càng kém. Công nhân của Trà Hành đều vô công rồi nghề, thậm chí ngay cả nhóm công nhân vận chuyển quanh năm suốt tháng mệt nhọc nhất cũng đều nhàn rỗi ở nhà. Cho dù là ai cũng đều biết đây không phải là tình trạng tốt.

Đại phu nhân bởi vì quá ưu sầu, hơn nửa ngày đi sớm tối về muộn đã bị nhiễm phong hàn, bệnh ở trên giường, mỗi ngày đều phải uống thuốc. Mọi chuyện ở Trà Hành đều giao cho Đại chương quỹ và Trang Tín Ngạn xử lý. Kỳ thật Trà Hành rồi việc như vậy, cũng không có gì nhiều để xử lý.

Hôm nay Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đi đến Trà Hành, thời điểm đi qua kho hàng, phát hiện công nhân đem từng túi lá trà hướng đến kho hàng, mà trong kho hàng đã đầy ắp. Thậm chí còn phải sử dụng đến kho hàng bên ngoài.

Trang Tín Ngạn nhíu mày, nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, Tần Thiên hiểu ý, tiến lên xem, gọi quản sự kho hàng tới hỏi: “Sao lại thế này, những túi này không phải nửa tháng trước đã được vận chuyển đi rồi sao?”

Quản sự sau khi chỉ huy công nhân đem bao tải cuối cùng chuyển về, xoay người trở về nhìn Tần Thiên ưu sầu nói: “Mấy túi này đều đã được đóng dấu quan trà, đã được vận chuyển đi, nhưng nửa đường bỗng nhiên bị đổ trở về, bởi vì trên đường nhận được thông báo ý chỉ, quan trà đã trở thành phế thải, đổi thành vận chuyển trà do thương gia thực hiện, quản sự vận chuyển phái người tới báo tin, muốn chúng ta mau chóng giành lấy trà dẫn, nhưng mà...”

Quản sự thở dài, Tần Thiên hiểu được lời hẩn nói, bởi vì Đại phu nhân cùng Nhị phòng giằng co việc người thừa kế, vận chuyển trà của thương gia cũng không còn tranh kịp nữa.

“Trên đường trì hoãn lâu như vậy, quán sự vận chuyển sợ trì hoãn, sông kết băng muốn trở về cũng không được, đành phải mang tất cả một đường hồi phủ.” Quán sự kho hàng tiếp tục nói.

“Nhưng nếu lá trà không được vận chuyển kịp thời, tổn thất chẳng phải rất lớn?” Tần Thiên có chút sốt ruột nói.

Nếu không theo đúng thời hạn vận chuyển lá trà đến, chỉ sợ sẽ phải bồi thường.

“Cô nương, chuyện này cũng là không còn cách nào khác.” Quán sự lắc đầu.

Tần Thiên xoay người đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn, đem tình huống này báo cho hần biết, Trang Tín Ngạn đi đến chỗ bao tải trà, ngửa đầu nhìn xung quanh, gương mặt trầm tĩnh lộ ra nét ưu sầu. Hần hôm nay mặc một trường bào cấm miên màu lục, bên ngoài khoác áo da lông phi cổn, trên áo khoác có đính rất nhiều lông chim, màu trắng như tuyết, khiến tuần nhan như ngọc của hần càng trở nên băng lạnh.

Mấy ngày nay, Trang Tín Ngạn cơ hồ không còn tâm tình đùa giỡn. Toàn bộ tâm tư đều đặt ở Trà Hành, thường thường nửa đêm lo lắng ngủ không yên, mặc dù như vậy, nhưng trước mặt người khác, lại phải giữ bộ dáng bình tĩnh kia.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn, cảm thấy đứa nhỏ này thật sự khiến người khác đau lòng.

Đây cũng không phải nhóm đầu tiên chở trà về, không chỉ đem trở về, còn có kiện hàng vốn nên được vận chuyển ra ngoài lại bởi vì không có trà dẫn mà phải lưu trữ, đều nhồi vào kho hàng của Trà Hành. Bởi vì từ trước tới nay Trà Hành luôn phải giữ danh dự, cho nên Trang Tín Ngạn sau khi bàn với Từ chương quý, phái người đi đến thương gia các nơi thương lượng, kéo dài thời gian giao hàng. Khuyên can mãi, mới có một vài

thương gia đồng ý hoãn lại hai tháng, nhưng nhiều thương gia khác đều hủy bỏ giao dịch, ngược lại nhập hàng từ các trà thương khác. Thậm chí còn có một số thương gia hùng hổ muốn đền bù tổn thất.

Cứ tiếp diễn như vậy, Trà Hành chỉ sợ sẽ kiên trì không nổi.

Đang nghĩ ngợi, phía sau bỗng nhiên có thanh âm vang lên: “Vốn sự tình rất đơn giản, nhưng bởi vì một số người tư tâm lại đem sự tình đơn giản biến thành phức tạp!”

Tần Thiên nghe thấy quay đầu nhìn lại, đã thấy Trang Tín Xuyên được một đám người vây quanh đi tới.

Hắn hôm nay mặc trường bào cẩm miên sắc xanh nhạt, viền cổ áo tay áo có đính lông chồn bạc, chỉ vàng chỉ bạc thuê xung quanh, thắt lưng có khảm minh châu, vô cùng đài hoàng phú quý.

Nhưng cũng khiến cho người khác chán ghét, thần sắc trên mặt lại làm cho người ta hận không thể tát hắn một cái.

Hắn chấp tay sau lưng, cười đi tới, dường như việc kho hàng chồng chất lá trà càng nhiều, hắn lại càng cao hứng.

Hắn đứng ở bên cạnh kho hàng, nói với các công nhân vận chuyển: “Các người muốn trách, thì nên trách một vài người quá mức ích kỷ, không muốn buông tay với những thứ vốn không thuộc về mình, cho nên Trà Hành mới xảy ra tai họa lớn như vậy. Nếu không, hiện tại một đám các người cuối năm sẽ có hồng bao, ăn cơm uống rượu! Đâu giống như hiện tại gian nan khổ sở như vậy chứ!”

Trang Tín Ngạn giận tái mặt, đi đến trước mặt Trang Tín Xuyên.

“Người trừng mắt nhìn ta làm cái gì? Người nghe thấy ta nói cái gì sao?”
Trang Tín Xuyên nhìn Trang Tín Ngạn cười ha ha, mấy kẻ chó săn phía sau

thấy chủ tử cười cũng không chút kiêng nể gì cười rộ lên.

Các công nhân đều ngừng tay, khẩn trương mà tức giận nhìn Trang Tín Xuyên, giận mà không dám nói gì. Nhưng một bên Tần Thiên lại nhin không được lửa giận trong lòng, nàng tiến lên từng bước, cười lạnh nói:

“Nhị thiếu gia không cần phải ngấm ngấm hại người, đổi trắng thay đen. Người cho là mọi người đều là kẻ không biết thị phi như người sao? Đại phu nhân chấp chương Trà Hành nhiều năm như vậy, công tư như thế nào cũng không cần phải khoe khoang? Bà trân trọng trà nông, yêu quý tiểu nhị, việc buôn bán cho tới bây giờ đều dựa vào chữ ‘Tín’, người như vậy làm sao có thể bởi vì tâm tư của bản thân mà tổn hại sinh kế của mọi người trong Trà Hành. Nhưng Nhị thiếu gia người, tự cho là không biết sợ hãi, cũng không để ý đến lợi ích Trà Hành, làm ra việc tổn nhân bất lợi, vọng tưởng bức Đại phu nhân đi vào khuôn khổ. Đại phu nhân chính là không muốn Trà Hành lọt vào tay kẻ duy lợi như người, nên mới cứng rắn chống đỡ đến bây giờ!”

Tần Thiên nhìn hắn, vẻ mặt hèn mọn: “Nhị thiếu gia, cái gọi là trời không tuyệt đường người, lão thiên gia sẽ không để gian kế của các người thực hiện được dễ dàng!”

Quản sự kho hàng lúc này cũng đứng ra: “Chúng ta đều hiểu Đại phu nhân, cũng rất tín nhiệm Đại phu nhân, từng ấy năm tới nay, Trà Hành không phải chưa từng gặp nguy cấp, nhưng mặc kệ tình huống như thế nào, Đại phu nhân chưa bao giờ muốn tổn hại chúng ta, cho nên chúng ta cả đời vẫn sẽ đi theo Đại phu nhân! Hơn nữa chúng ta tin tưởng, Đại phu nhân cũng sẽ giống như lúc trước, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp thay đổi tình cảnh hiện tại! Mọi người nói có đúng hay không!”

“Đúng, chúng ta đều tín nhiệm Đại phu nhân, chúng ta đều nghe theo Đại phu nhân!”

“Đại phu nhân muốn chúng ta làm như thế nào, chúng sẽ làm như thế ấy!”

Các công nhân Trà Hành đều kêu lên, đi đến phía sau Tần Thiên, cầm tức nhìn Trang Tín Xuyên, thanh thế uy hách, so sánh với đoàn người Trang Tín Xuyên lập tức vượt trội.

Trang Tín Xuyên trừng mắt nhìn Tần Thiên, tay cơ hồ chỉ vào chóp mũi nàng, cắn răng nói: “Tần Thiên, ngươi một lần rồi lại một lần đối nghịch với ta, một ngày nào đó ngươi sẽ hối hận!”

Trang Tín Ngạn tiến lên từng bước, vươn tay hất cánh tay hăn đang chỉ vào Tần Thiên, tiếp theo đem Tần Thiên che ở phía sau, mắt lạnh nhìn Trang Tín Xuyên.

Trang Tín Xuyên xanh cả mặt, lui hai bước, bật cười: “Được, được, không vận chuyển trà đi được, ta thật muốn nhìn xem các người có thể chống đỡ tới khi nào!”

Nói xong xoay người rời đi.

“Tốt lắm, mọi người đều đi làm việc đi!” Quản sự kho hàng hét to vài tiếng, tiếp theo lại nói với Trang Tín Ngạn: “Đại thiếu gia, nhờ người trở về nói cho Đại phu nhân, bảo bà cứ việc an tâm dưỡng bệnh, Trà Hành đã có chúng ta, tuyệt đối sẽ không loạn!”

Tần Thiên viết cho hăn xem, Trang Tín Ngạn vỗ vỗ bả vai quản sự, cười cười.

Quản sự hướng về Trang Tín Ngạn thi lễ, sau đó cũng rời khỏi.

Trang Tín Ngạn xoay người, lại nhìn thấy Tần Thiên phía sau hai mắt sáng lên, khoe miệng mỉm cười, bộ dáng kia, giống như đang cao hứng vì bỗng nhiên nhất được bảo bối gì đó.

“Thiếu gia, chúng ta trở về đi, ta có chuyện muốn bàn với thiếu gia và Đại phu nhân. Ta nghĩ ta đã tìm biện pháp có thể giải quyết khốn cảnh trước mắt của Trà Hành!”

Tần Thiên viết xong, ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn cười rạng rỡ, lúm đồng tiền hai bên má giống như đóa hoa nở rộ, tươi đẹp khiến hai mắt Trang Tín Ngạn như bị lóa.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 94: Giác ngộ

Hai người trở lại Thanh Âm viện, vừa mới đến cửa, Lam Sơn đã tiến ra nghênh đón: “Hôm nay sao hai người trở về sớm vậy?”

Tần Thiên cười nói: “Chúng ta có chuyện muốn bàn với phu nhân, phu nhân đã tỉnh chưa?”

“Tỉnh rồi, Từ chương quỹ, Vương chương quỹ và Giang quản sự cũng vừa mới đến, hiện tại đang cùng Đại phu nhân nói chuyện.” Lam Sơn vừa nói vừa vén rèm cửa lên.

Tần Thiên vừa theo Trang Tín Ngạn đi vào, thì cả người cảm nhận được sự ấm áp, trong không khí mùi đàn hương và mùi thuốc trộn lẫn pha tạp. Tiến vào giữa phòng, liền thấy Đại phu nhân đang ngồi dựa vào đầu giường, Từ chương quỹ, Vương chương quỹ và Giang quản sự ngồi ở một bên, trong phòng có đặt một ấm lô bát bảo kim liên, bên trong thỉnh thoảng phát ra tia sáng loe loe.

Nguyệt Nương thấy bọn họ tiến vào, vội vàng sai nha hoàn lấy ghế để Trang Tín Ngạn ngồi xuống. Lại bảo người đưa trà nóng lên cho bọn họ uống cho ấm người.

“Các người lúc này sao lại đến đây?” Đại phu nhân tựa vào đầu giường hữu khí vô lực nói. Trong khoảng thời gian này sức khỏe bà không được tốt lắm, mặt gầy đi nhiều, hai mắt cũng không còn thần thái tinh anh như mọi khi. Bất quá cũng may Chu đại phu đã nói, bệnh của Đại phu nhân cũng không có gì trở ngại, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng một thời gian sẽ khỏe lại.

Bên cạnh Từ chương quĩ, Vương chương quĩ và Giang quản sự có lẽ vì tình hình của Trà Hành nên cũng không có tinh thần.

“Phu nhân, ta bỗng nhiên nghĩ ra một biện pháp có thể giải quyết khốn cục trước mắt, cho nên mới đến đây bàn với người.” Tần Thiên nhìn phu nhân nhẹ giọng nói.

Đại phu nhân cùng Từ chương quĩ, Vương chương quĩ và Giang quản sự nghe được lời này lập tức khởi sắc, Đại phu nhân ngồi thẳng thân mình, nói: “Ta vừa mới nghe Từ chương quĩ nói lại có kiện hàng vận chuyển trở về, đang lo lắng, người mau nói, người có biện pháp gì giải quyết?”

Tần Thiên không chỉ một lần đưa ra đề nghị hay, lại biết nàng xưa nay ôn trọng, nếu không nắm chắc tuyệt sẽ không nói ra, Đại phu nhân rất chờ mong nàng có thể nghĩ ra biện pháp thật tốt.

Trang Tín Ngạn ngồi ở một bên lắng lắng nhìn Tần Thiên, rất ngạc nhiên khi thấy cái đầu nhỏ kia của nàng rốt cục đã nghĩ ra ý kiến gì hay ho.

“Phu nhân, mùa đông đúng là mùa uống trà, hiện tại đem bán đều là trà mùa hạ và mùa thu, Thịnh Thế chúng ta ở toàn bộ khu vực phía nam cũng được cho là đại thương gia trong việc chế trà. Vậy ở Trà Hành, số lượng lá trà được lưu trữ hẳn cũng khá nhiều!” Tần Thiên nhìn Đại phu nhân chậm rãi nói.

Trang Tín Ngạn nghe đến đó, lập tức hiểu được ý tứ của nàng, rồi chợt có cảm giác giác ngộ, lúc trước mọi người, bao gồm bản thân đều chui vào một cái ngõ cụt! Kỳ thật rất nhiều việc cũng không phải chỉ cần một loại phương pháp giải quyết.

“Đại phu nhân, hàng năm cả nước chế trà số lượng có hạn, trong đó Thịnh Thế chúng ta chiếm số lượng không nhỏ, nay lá trà của chúng ta vận chuyển không được, chẳng phải rất nhiều thương gia địa phương sẽ thiếu

hàng hóa? Nếu phái người đi ra ngoài hỏi thăm một chút, nói không chừng hiện tại lá trà đều đang tăng giá!”

Đại phu nhân cùng Từ chương quỹ hai mắt sáng ngời, đã hiểu ra một chút.

Tần Thiên tiếp tục cười nói: “Chúng ta đang buồn rầu vì lá trà không được vận chuyển đi, nói không chừng Trà Hành khác cũng đang phát rầu vì không có lá trà để bán, cũng sẽ không kiếm được bao nhiêu bạc! Bọn họ không có lá trà nhưng chúng ta có, chúng ta không có trà dẫn bọn họ lại có, chẳng phải đôi bên đều có thể hợp tác hay sao!”

“Tiểu cô nương rất thông minh!” Từ chương quỹ cười to hai tiếng, kích động đứng lên, “Không sai, không sai, chúng ta có thể đem lá trà ở kho hàng bán cho các Trà Hành khác, có thể trước đó ký hiệp nghị với bọn họ, trước hết phải bán cho thương gia đã ước định với chúng ta, tuy rằng sẽ có chút tổn thất, nhưng so với việc thất tín với khách nhân vẫn tốt hơn rất nhiều!”

Vương chương quỹ cũng cười nói: “Chỉ cần đem các khoản tính toán rõ ràng, cũng chưa chắc sẽ có tổn thất, cùng lắm thì kiếm ít bạc đi một chút thôi!”

“Không sai, đó là một biện pháp hay! Tối thiểu có thể giải quyết vấn đề trước mắt!” Nói xong, bà ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn, hỏi: “Tín Ngạn, con thấy thế nào?”

Bên kia Hải Phú đã hầu hạ thu xếp giấy bút, Trang Tín Ngạn trên giấy viết xuống: “Con cho rằng biện pháp này rất tốt!” Viết xong, ngẩng đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, Tần Thiên tiếp xúc với ánh mắt hân thì cười cười. Không thể tưởng được Trang Tín Ngạn thế lại phá lệ cũng đối với nàng cười cười, khiến Tần Thiên luôn luôn bị văng vể bông có cảm giác “Thụ sủng nhược kinh”.

Đại phu nhân lúc này trên mặt cũng khôi phục chút thần thái, cười nói: “Tốt, tốt, chuyện này cứ quyết định như vậy, mọi người nên nhanh chân nhanh tay giải quyết, ta cũng không tin ông trời thật sự khiến Trang phủ chúng ta lâm vào tuyệt lộ!”

Các chương quỹ cùng Giang quản sự lĩnh mệnh kích động rời khỏi. Chờ bọn hần đi rồi, Nguyệt Nương đi đến bên cạnh Đại phu nhân, nhìn Tần Thiên cười nói: “Lại nói tiếp, Tần Thiên thật đúng là phúc tinh của Trang phủ chúng ta! Mấy chuyện gian nan dường như chỉ cần có nàng đều có thể chuyển biến!”

Tần Thiên ngượng ngùng cười cười: “Nguyệt Nương quá khen nô tỳ rồi, nô tỳ thân là người Trang phủ, đương nhiên nên hết sức tận tâm vì Trang phủ, chỉ hy vọng biện pháp này thực sự hữu dụng.”

“Đúng, người chính là người của Trang phủ chúng ta!” Đại phu nhân bắt lấy tay nàng, lực đạo hơi mạnh, thanh âm chân thành như đang phát ra lời thề, “Tần Thiên, ta nhất định sẽ không bạc đãi người!” Nói xong, lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn ngồi một bên, trong lòng càng ngày càng cảm thấy quyết định của mình chính xác vô cùng.

Đại phu nhân nói không bạc đãi, Tần Thiên cũng hiểu được là có ý tứ gì, đại khái sau này sẽ cho nàng một danh phận thiếp thất, khiến nàng có thể sống yên vui thoải mái ở Trang phủ, điều này đối với một nha hoàn mà nói, thật sự đúng là có phúc khí.

Tần Thiên hé miệng cười cười, cũng không lên tiếng, trong lòng lại suy nghĩ, nếu biện pháp của mình thật sự có thể giải quyết vấn đề hiện tại của Trà Hành, có thể sẽ được xem là có công trạng lớn nhất? Đến lúc đó mình đưa ra yêu cầu chuộc thân hần cũng không tính là quá đáng đi! Tuy rằng thực cảm kích phu nhân đối với nàng rất tốt, nhưng nàng cũng không muốn trở thành tiểu lão bà của con bà a.

Đối với việc chuộc thân, đối với nguyện vọng được tự do, Tần Thiên chưa bao giờ thay đổi suy nghĩ.

Phía sau, Hải Phú bỗng nhiên đem lời của Trang Tín Ngạn viết xuống: “Đầu xuân sang năm, con muốn xuất môn một chuyến.”

“Xuất môn?” Đại phu nhân ngạc nhiên nói, “Đi nơi nào?” Nói xong lại nhìn về phía Tần Thiên.

Tần Thiên vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ nàng cũng không biết, Trang Tín Ngạn chưa bao giờ cùng nàng đề cập qua việc này.

“Con muốn đi đến một chỗ, nơi đó có giống trà con cảm thấy có hi vọng!”

Tần Thiên lập tức hiểu được ý tứ của hã, “Đại thiếu gia nói chính là lá trà mà bằng hữu của Tạ công tử mang về, nhưng Phùng sư phó không phải đã nói, giống trà này cũng không thể thay thế trà Hồ Khâu sao?”

“Ta nhớ Chu công tử nói qua, lá trà này hái vào mùa xuân mới tốt nhất, ta muốn đầu xuân tự mình đến đó xem, ở lại địa phương đó một thời gian, cẩn thận nghiên cứu phương pháp sao chế”. Trang Tín Ngạn ngừng bút một chút, rồi lại viết nói: “Nếu có thể có tận mắt nhìn thấy lá trà có mùi hương hoa quả này, nhất định phải có biện pháp đem mùi hương hoa quả này được giữ lại trọn vẹn, phương pháp không phải không có, có điều chúng ta còn chưa tìm ra được thôi, chỉ cần có thể tìm được phương pháp sao chế chính xác, ta cảm thấy, lá trà này so với trà Hồ Khâu không hề thua kém!”

“Hơn nữa...” Trang Tín Ngạn ngừng thần tĩnh khí, hạ bút như bay, “Chúng ta hợp tác với các Trà Hành khác cũng sẽ không được lâu dài...”

“Không sai, ” Đại phu nhân gật đầu: “Không được bao lâu, Tri phủ đại nhân sẽ thu được tin tức, hã chỉ cần thoáng nói một hai câu, gây khó khăn

trong việc vận chuyển trà, sẽ không còn Trà Hành nào dám cùng ta hợp tác nữa...”

“Cho nên, có thể tìm được cống trà thay thế trà Hồ Khâu mới là mấu chốt, chỉ cần chúng ta có thể tìm ra giống trà này, lại nghĩ biện pháp ở thời điểm Hoàng Thượng đến Dương Thành dâng lên, đoạt lấy danh hiệu cống thương sẽ không hề khó khăn. Đến lúc đó, Tri phủ đại nhân muốn gây khó dễ cũng không được!” Viết đến đây, Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, lại viết xuống: “Nếu thành công, những điều này đều hoàn toàn thuộc về chúng ta, không ai có thể chiếm đoạt!”

Việc cùng các Trà Hành khác hợp tác tiến hành thật sự thuận lợi. Từ chương quỹ thân là Thịnh Thế Đại chương quỹ, đối với các Trà Hành khác cũng có quan hệ, vì vậy việc liên lạc cũng không khó khăn. Đúng như lời Tần Thiên nói, bởi vì Thịnh Thế có một số lớn lá trà không thể vận chuyển ra ngoài, khiến thị trường thiếu thốn hàng hóa, lá trà bị tăng giá. Có Trà Hành còn không có trà để bán. Mà Thịnh Thế có một số lượng lớn lá trà chất lượng tốt hoàn toàn đáp ứng với nhu cầu cấp bách của các Trà Hành khác. Như thế đôi bên cùng có lợi, tất nhiên là hợp tác nhíp nhàng.

Tránh cho đêm dài lắm mộng, Từ chương quỹ lấy tốc độ nhanh nhất ký nên hiệp nghị, lại không muốn kinh động Nhị phòng, kinh động quan phủ, Từ chương quỹ chỉ dùng thời gian một buổi tối vụng trộm vận chuyển, đến lúc Nhị phòng biết được tin tức, hàng tồn trữ của Thịnh Thế đã bán đi hơn phân nửa, chẳng những đúng hạn giao cho khách nhân, bảo đảm danh dự, lại kiếm được bạc, công nhân cũng nhận được hồng bao mừng năm mới. Vì thế, cửa ải cuối năm này so với trong tưởng tượng càng náo nhiệt cùng khoái hoạt. Đại phu nhân cũng bởi vì tinh thần thoải mái hơn, thân thể cũng có chuyển biến tốt.

Đợi đến lúc Hồ đại nhân thu được tin tức, âm thầm cảnh cáo các Trà Hành khác trong Dương Thành không được cùng Thịnh Thế hợp tác đã là sau tết âm lịch. Sang đầu xuân, lại thu được trà mới, không cần quá lo lắng

về vấn đề thiếu hàng, các Trà Hành trong Dương Thành tất nhiên sẽ không vì Thịnh Thế mà đắc tội với Hồ đại nhân.

Tuy rằng phương pháp này đã giải quyết được vấn đề, nhưng vẫn phải đi thu mua trà mới. Đại phu nhân phải quản sự thu trà liên lạc với các trà nông, để sớm thu được chè tươi, sau mới biết được, bởi vì quan trà bị hủy bỏ, thương trà phát lên, các trà thương vì cướp đoạt trà mới, đề cao giá, cạnh tranh lẫn nhau, giá của chè tươi vì vậy tăng lên ba lần. Ngay cả như vậy cạnh tranh vẫn rất kịch liệt. Cũng may Đại phu nhân luôn luôn lương thiện, trong lòng trà nông rất có phân lượng, rất nhiều trà nông đều lưu lá trà lại cho Đại phu nhân mà không muốn bán cho những người khác. Đại phu nhân cảm kích ý tốt của bọn họ, cũng chủ động cạnh tranh như các Trà Hành khác, tăng giá lên ba lần, không để bọn họ chịu thiệt.

Mùng mười tháng giêng, Tạ gia ở phía đông thành.

Tần Thiên đứng ở phía sau Trang Tín Ngạn, nhìn chung quanh đại sảnh Tạ gia mặc sức hoa lệ, gia cụ toàn làm bằng gỗ tử đàn, danh gia tranh chữ, cực phẩm hoa lan, khắp nơi đều hiển lộ sự phú quý của Tạ gia.

Tần Thiên nhin không được trong lòng cảm khái, đây mới là cuộc sống hủ bại của các nhà tư bản a...

Đang nghĩ ngợi, liền thấy Tạ Đình Quân có mấy hạ nhân vây quanh từ bên trong cười đi ra. Hắn mặc cẩm y miên bào màu đen tuyền, trên cổ áo phủ lông hồ ly, tay áo cũng phủ một lớp lông hồ ly dày chừng nửa thước. Da lông dày nặng màu sắc thâm trầm cũng chỉ người có thân hình cao lớn khôi ngô mới có thể mặc mà quý khí như vậy.

Tạ Đình Quân sau khi vào cửa thấy Trang Tín Ngạn liền cười to hai tiếng, thanh âm hào sảng tùy ý, “Ngọn gió nào đã đem Trang Đại công tử thổi tới đây vậy, thật sự là khách quý khách quý, Tạ mỗ thật vinh hạnh a!”

Nói xong, ánh mắt lướt qua Trang Tín Ngạn hướng phía sau hẳn nhìn Tần Thiên một chút. </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 95: Minh sửa sạn đạo, ám độ trần thương

Trang Tín Ngạn đứng lên thi lễ với Tạ Đình Quân, hẩn quay đầu nhìn Hải Phú liếc mắt một cái, Hải Phú hiểu ý tiến lên từng bước, chấp tay nói: “Tiểu nhân Hải Phú kính chào Tạ công tử, chúc Tạ công tử năm mới tốt lành.”

Tạ Đình Quân chỉ vào hẩn ha ha nở nụ cười hai tiếng, ánh mắt ngạo khí: “Lời này, ta thật sự thích!”

Hải Phú vừa cười vừa nói: “Công tử nhà ta hôm nay đăng môn bái phỏng, thứ nhất là muốn chúc mừng năm mới Tạ công tử, thứ nhì là có chuyện muốn thỉnh giáo Tạ công tử.”

“Chuyện gì a?” Tạ Đình Quân cười cười, lại hướng Trang Tín Ngạn ra hiệu mời, “Trang công tử mời ngồi mời ngồi.”

“Trang” công tử... Dòng họ này thật sự rất thích hợp với vị Đại thiếu gia này a ...

Tần Thiên mím miệng cười trộm, lại nghe thấy Tạ công tử nói: “Tần Thiên, lại gặp mặt rồi, lần trước thương thế ngươi có vấn đề gì không?”

Tần Thiên vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tạ Đình Quân đang ngồi ở đối diện nhìn mình cười, hai mắt thâm thúy, như nước giếng, sâu không lường được.

Tuy rằng biết rõ không thể cùng hẩn quá mức tiếp cận, nhưng đối phương chủ động hỏi, không trả lời có vẻ không lễ phép, Tần Thiên đành

phải tiến lên một bước, vén áo thi lễ, cười nói: “Đa tạ Tạ công tử quan tâm, thương thể của Tần Thiên đã bình phục.”

“Vậy là tốt rồi.” Tạ Đình Quân đứng lên, đến gần hai bước, từ trong lòng lấy ra hai cái hồng bao, “Hôm nay còn chưa đến mười lăm, ta cũng không thể không phát hồng bao a.” Nói xong đi trước đến bên cạnh Hải Phú, đưa cho Hải Phú một cái, Hải Phú cười nhận lấy, nói cảm tạ. Tạ Đình Quân lại xoay người đưa một cái cho Tần Thiên, Tần Thiên thấy Hải Phú nhận, cũng cầm lấy, “Đa tạ Tạ công tử.”

“Tần Thiên cần gì khách khí với ta?” Tạ công tử đứng cách Tần Thiên không xa, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, thanh âm hùng hậu trầm thấp.

Tần Thiên chỉ cảm thấy da đầu run lên, vội vàng xoay người, lui về, đã thấy Trang Tín Ngạn sắc mặt bình tĩnh đang uống trà, Tần Thiên đi đến đứng phía sau hắn.

Tạ công tử một lần nữa trở lại chỗ ngồi, cười nói: “Không biết Trang công tử hôm nay đến có gì chỉ giáo?”

“Tạ công tử, là như vậy, công tử nhà ta muốn hỏi Tạ công tử, lần trước Tạ công tử mang bằng hữu đến Trà Hành chúng ta sao chế trà, bằng hữu của người tìm được lá trà này từ nơi nào vậy?”

Bởi vì không biết địa điểm cụ thể, cho nên Trang Tín Ngạn hôm nay mới đăng môn bán phỏng thăm hỏi, cũng là có việc cầu người, đương nhiên nên đích thân tiến đến mới đúng cấp bậc lễ nghĩa.

“Lá trà lần đó ư?” Tạ công tử nghĩ nghĩ, trả lời: “Bằng hữu ta tìm thấy ở Minh Kính hồ...” Nói tới đây, Tạ công tử bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt liếc trên người Tần Thiên.

Mặc kệ lúc nào khi nhìn thấy nàng, lúc nào nàng cũng có vẻ trắng trong thuần khiết, các nha hoàn bình thường đều cài trâm hoa, đánh phấn điểm

son, nhưng trên người nàng cho tới bây giờ đều không dùng những thứ này, tựa như hôm nay nàng cũng chỉ là mặc một kiện viên lĩnh xanh nhạt, trong trắng tú lệ giống như một gốc cây mơn mớn nghênh đón mùa xuân. Mái tóc vấn hai bên đơn giản, không búi cao, đến gần thân thể của nàng cũng không ngửi thấy mùi hương trần tục làm người khác ngấy sợ, chỉ có một mùi hương thơm mát, hơn nữa nàng ánh mắt sáng ngời, tươi cười sáng lạn, tính tình thông minh lanh lẹ, đủ để khiến kẻ phong hoa tuyết nguyệt như hẫng động tâm.

Tạ công tử thoáng thay đổi thế ngồi, khớp xương ngón tay vô ý thức vuốt cảm, hãnh hơi nhúu mày, nhìn Trang Tín Ngạn nói: “Nhất thời Tạ mỗ cũng không nhớ nổi địa điểm cụ thể, bất quá Tạ mỗ còn mơ hồ nhớ rõ nên đi đến đó như thế nào, như vậy đi...” Hãnh hé miệng nói “Trang công tử chuẩn bị khi nào thì đến đó?”

Hải Phú ở bên cạnh viết xuống những lời này, Trang Tín Ngạn không cần nghĩ ngợi, lập tức viết xuống: “Bởi vì nghe quý hữu nói là trà đỏ hái vào mùa xuân là tốt nhất, cho nên quyết định tháng tư sẽ xuất phát.”

Tạ công tử cười nói: “Tạ mỗ cùng Trang công tử coi như nhất kiến như cố, tháng tư Tạ mỗ cũng rảnh, Tạ mỗ có thể mang Trang công tử đến đó, đi tới đó Tạ mỗ nhất định có thể nhớ ra địa điểm cụ thể.”

Trang Tín Ngạn vẻ mặt cảm kích: “Tạ công tử là quý nhân sao dám làm phiền công tử?”

“Không có gì, không có gì, mọi người là bằng hữu thôi, Tạ mỗ thích nhất giao kết bằng hữu, chỉ cần Tạ mỗ có thể làm, Tạ mỗ tất nhiên sẽ cố hết sức!” Những lời này Tạ Đình Quân nói vô cùng hào khí!

“Vậy phiền toái Tạ công tử!” Trang Tín Ngạn viết xong, đứng lên chấp tay.

Chờ Trang Tín Ngạn đi rồi, Tạ Đình Quân phân phó tả hữu, “Các người nhớ kỹ cho ta, tháng tư ta đã có việc bận, ta muốn xuất môn một chuyến. Có chuyện gì thì an bài vào trước tháng tư, hoặc là chờ ta trở lại sau đó!”

“Vâng, công tử.” Bên cạnh tùy tùng Lâm Vĩnh trả lời, “Nhưng công tử, năm sau vốn nhiều việc, nếu vậy thời gian này công tử sẽ rất vất vả!”

“Sống không phong lưu uống thiếu niên, vì có thể cùng mỹ nhân thân cận, vất vả một thời gian cũng không sao?” Nói xong, Tạ Đình Quân chấp hai tay sau lưng ngẩng đầu lên ha ha cười, nghênh ngang đi vào nội đường.

Lâm Vĩnh đi theo phía sau nói thầm: “Mỹ nhân? Khẩu vị công tử chuyển biến thật nhanh!” Nói xong cười lắc đầu.

Bên này, Trang Tín Ngạn bình tĩnh trở lại phủ, sau đó phân phó Hải Phú, “Lập tức đến Minh Kính hồ quanh đó hỏi thăm một chút, chỗ nào có cây trà trồng xen kẽ với cây ăn quả, tuy rằng sẽ tốn thời gian, nhưng ta không tin không tìm được chút tin tức gì, phải nhanh một chút, tranh thủ trước tháng ba phải có tin tức, trước hoặc sau tháng ba chúng ta sẽ lên đường, thuận lợi thì tháng tư có thể trở về.”

Tần Thiên ở một bên nhìn thấy, ngạc nhiên nói: “Thiếu gia, không phải nói tháng tư mới xuất phát sao?”

Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn nàng một cái, sắc mặt thật không tốt, “Người muốn đi cùng Tạ Đình Quân đến vậy sao?” Nói xong quăng bút đi, xoay người vào phòng.

“Ai muốn đi cùng Tạ Đình Quân chứ ...” Tần Thiên nhìn bóng dáng của hần lăm bầm, “Ta không phải chỉ hỏi thôi sao?”

“Hắc hắc, thiếu gia chiêu này cao siêu a!” Hải Phú một bên thu dọn một bên cười: “Minh sửa sạn đạo, ám độ trần thương, khiến Tạ công tử không kịp trở tay a! Tạ công tử kia lăm la lăm lét, vừa thấy đã biết không phải

người tốt, Tần Thiên, người hiện tại là nữ nhân của Đại thiếu gia, người nên cẩn thận đừng tiếp cận hẳn!” Nói xong lại cười, “Đại thiếu gia tuy rằng nhìn như đối với cái gì cũng đều bất cần, nhưng cho tới nay đối với những gì của mình sẽ bảo vệ đến cùng, tật xấu này có vẻ càng ngày càng nghiêm trọng!” Nói xong ôm giấy bút cười đi ra ngoài.

Tần Thiên nhìn bóng dáng hẳn, bĩu môi: “Ai là gì đó của hẳn chứ! Không bao lâu sau, ta nhất định có thể làm chủ bản thân, ta muốn gả cho ai thì gả cho người đó, muốn thích ai thì thích người đó, ai cũng không có quyền xen vào!”

Rất nhanh đã đến tháng ba, Hải Phú đã muốn nghe được tin tức về vị trí đại khái của “Dọa sát nhân hương”. Trang Tín Ngạn vì vậy cũng bắt đầu chuẩn bị ra đi, bởi vì không muốn rêu rao quá mức, đồng hành chỉ có Hải Phú và nha hoàn bên người Tần Thiên.

Trước khi đi, Đại phu nhân gọi Trang Tín Ngạn qua, nói với hẳn: “Có chuyện trong lòng ta đã nghĩ thật lâu, nhưng vẫn chưa nghĩ cho thoả đáng, nên chưa định nói với con, nhưng mà hiện tại cũng là thời điểm nên nói cho con biết ...” Nói xong bà lôi kéo con ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn hẳn ôn nhu nói: “Tín Ngạn, con thành thật nói cho nương, con có thích Tần Thiên ở lại bên cạnh hay không?”

Lúc này, bởi vì Đại phu nhân muốn nói chuyện riêng với Trang Tín Ngạn, nên không lưu lại ai trong phòng, ngay cả Nguyệt Nương cũng đi ra ngoài.

“Cái nha đầu kia tính tình không dịu ngoan, lại không hiểu quy củ, nói nàng hai câu, nàng sẽ không để ý, còn thường xuyên thích tranh luận!” Trang Tín Ngạn mặt bình tĩnh, mím miệng dùng sức viết xuống những lời này, như rất bất mãn.

Sau khi Đại phu nhân xem xong, “Nga” một tiếng, “Xem ra con không thích, quên đi, coi như nường sai, nường sẽ đem nường trở về bên người, mất một thời gian ta đã tìm được người xứng đôi với nường, ở Trà Hành có rất nhiều tiểu tử rất được!”

Trang Tín Ngạn vừa nghe lời này, lập tức ngẩng đầu lên nhìn mẫu thân, trong ánh mắt rõ ràng lo lắng, nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt bốn cột của mẫu thân, lại cúi đầu, một lát sau, mới viết nói: “Kỳ thật, nường cũng có rất nhiều ưu việt, nường vì ta học viết chữ, nường vì ta làm vớ và bút than, thường ở chỗ nhà bếp than củi gần ngõ mất một hai canh giờ, cũng không ngại toàn thân ô bẩn, tìm được than củi thích hợp cao hứng giống như bắt được vàng vậy.”

Hắn viết đến đây, trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh, nường cầm một khúc than củi đèn thui đưa cho hắn xem, cười vô cùng vui vẻ, “Thiếu gia, người xem, chính là loại than củi này, ta còn tưởng rằng đã không còn, không nghĩ tới ta đã tìm được rồi, thật sự là không dễ dàng a!” Lúc ấy mặt của nường đen nhem, trên người cũng đen nhem nhưng hắn lại cảm thấy khi đó nường cũng rất dễ nhìn.

Nghĩ đến đó, Trang Tín Ngạn kìm lòng không được bật cười, lúc hạ bút cũng nhu hòa hơn: “Nếu điều nường đi, người khác còn tưởng rằng nường làm việc không tốt, đối với nường cũng không có lợi, nếu là nha đầu được yêu thích, không nên ép buộc, để nường ở lại bên kia đi.”

Đại phu nhân xem xong, buồn cười.

“Tín Ngạn, ta đem nường cho con, cũng không phải thật sự để nường trở thành nha hoàn thông phòng, như vậy sẽ mai một tài năng của nường! Ta nói với con, những lời ta nói kế tiếp con nhất định phải hiểu kỹ ...”

Đại phu nhân lôi kéo tay Trang Tín Ngạn, gần từng tiếng rành mạch đem ý tứ của mình nói ra.

Sau khi nói xong với Trang Tín Ngạn, Đại phu nhân lại gọi Tần Thiên tiến vào.

Tần Thiên tiến vào, nhìn kỹ sắc mặt Đại phu nhân, thấy bà tuy rằng vẫn gầy yếu, nhưng khí sắc rõ ràng tốt hơn nhiều.

“Phu nhân tuy rằng đã khỏe hơn nhưng vẫn nên nghỉ ngơi cho thật tốt, chuyện ở Trà Hành để mấy người Từ chương quỹ quan tâm đi.” Tần Thiên cười nói với Đại phu nhân.

“Trà Hành hiện tại cũng không có việc gì, trà xuân cùng trà dẫn cũng chưa quyết định được.” Đại phu nhân thản nhiên cười nói.

“Phu nhân đừng lo lắng, đợi Đại thiếu gia nghiên cứu cách sao chế giống trà mới, mọi việc sẽ có biến chuyển tốt.”

Đại phu nhân lời kéo tay nàng, cười nói: “Tần Thiên, lần này đi, người phải chiếu cố Đại thiếu gia thật tốt. Nếu Tín Ngạn thật sự thành công, phu nhân sẽ coi như người có công lớn nhất, đến lúc đó sẽ thưởng lớn!” Đại phu nhân nhìn nàng ý vị thâm trường nói.

Tần Thiên nhăn tình sáng lên, tạm dụng thời cơ.

“Phu nhân, phần thưởng này bản thân Tần Thiên có thể nói ra ý muốn không?”

Đại phu nhân giật mình, cười nói: “Người muốn thưởng gì?”

Tần Thiên nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn nên chờ sự việc thành công rồi nói sau có vẻ sẽ tốt hơn, “Chờ sự thành rồi Tần Thiên sẽ nói sau, Tần Thiên cũng không phải người có lòng tham!” Nàng sẽ không dùng công phu sư tử ngọam, để Đại phu nhân yên tâm.

“Tốt lắm, đến lúc đó nói sau, tóm lại, phu nhân tuyệt không bạc đãi người.” Đại phu nhân cũng không để ở trong lòng, bởi vì bà cảm thấy, bà thương cho Tần Thiên, nhất định so với suy nghĩ của Tần Thiên sẽ còn lớn hơn, nhiều hơn, hoàn toàn nằm ngoài ý muốn của nàng.

Đợi cho Tần Thiên sau khi rời khỏi, Nguyệt Nương đi đến, thật cẩn thận nâng Đại phu nhân dậy: “Phu nhân, chuyện về mắt thật sự không nói với Đại thiếu gia bọn họ?”

“Có gì đâu mà nói, ” Đại phu nhân sắc mặt bình tĩnh, “Ta cũng không mù. Không chỉ bọn hắn, ai cũng đều không thể nói. Phải cố gắng chờ đến khi Tín Ngạn thắng lợi trở về. Lần này mà không được, có lẽ thật sự chỉ có thể chấm dứt Trà Hành ...”

Đại phu nhân cười nhẹ

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 96: Mặc quần áo cho Đại thiếu gia

Tại Minh huyện gần Minh Kính hồ có một ngọn Động Đình sơn. Phía đông của Động Đình Sơn trông tựa như một chiếc thuyền to bị lật úp dựa vào vào Minh Kính hồ. Phía tây của Động Đình sơn là một núi nhỏ sừng sững trong hồ lớn. Mà giống trà “Dọa sát nhân hương” sinh trưởng tại khu vực Động Đình này.

Cũng là mục đích mà Trang Tín Ngạn và Tần Thiên đến đây.

Từ Dương Thành đến Động Đình sơn theo đường lớn đại khái mất hai ngày lộ trình, nhưng nếu cưỡi ngựa đi đường tắt thì chỉ mất có nửa ngày mà thôi.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi xe ngựa đi đường lớn đến Minh huyện, Hải Phú là xa phu, ngồi ở bên ngoài.

Dọc theo đường đi, Tần Thiên ngồi ở một bên, từ cửa kính xe thường thức phong cảnh tuyệt đẹp ở bên ngoài, lại cảm giác được ánh mắt quái dị của Trang Tín Ngạn bên cạnh, cảm giác này thật giống như hắc nham giữ một bí mật gì đó mà nàng không biết, một người vụng trộm nhìn, một người vụng trộm liếc. Lúc nàng nhìn qua, hắc nham lại quay đầu đi, nhìn về phía bên ngoài, khóe miệng hơi mím có chút giống như vô ý cười. Lúc này Trang Tín Ngạn cũng không giống lúc vì Trà Hành lo lắng mà gương mặt lãnh trầm, ngưng trọng, hiện giờ lại có vẻ mặt thanh niên đơn thuần cùng phấn chấn.

Nhưng biến hóa này lại khiến Tần Thiên trong lòng sợ hãi, khác thường tất có điều kỳ dị a...

Lúc này, thanh âm của Hải Phú truyền tới.

“Tần Thiên, người hỏi thiếu gia, hiện tại đã là buổi trưa có muốn nghỉ ngơi ăn chút gì, rồi mới đi tiếp hay không?”

Tần Thiên đem ý Hải Phú truyền đạt cho Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn gật gật đầu.

Hải Phú dừng xe ngựa ở ven đường. Tần Thiên lấy từ trong túi ra lương khô, nước, thịt khô, từng bánh, hoa quả linh tinh, lấy chút thịt, lương khô và nước đưa cho Hải Phú, từng bánh đưa cho Trang Tín Ngạn.

Từng bánh là điểm tâm cực kỳ tinh xảo, cũng là thứ Trang Tín Ngạn thích nhất, số lượng mang theo có hạn, cho nên Tần Thiên chỉ biết nhìn mà nuốt nước miếng, cũng đành để dành cho một mình Trang Tín Ngạn ăn.

Ai ngờ, Trang Tín Ngạn khoát tay, chỉ vào lương khô trong tay nàng.

“Thiếu gia muốn ăn lương khô sao? Không phải luôn ngại nó thô ráp, không thích ăn sao?” Tần Thiên nhìn lương khô cầm trong tay đang định ăn, nhất thời có chút không rõ.

Thấy Trang Tín Ngạn mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, vội vàng đưa qua. Trang Tín Ngạn tiếp nhận, lại chỉ vào từng bánh, ý bảo nàng ăn.

“Cho ta ăn?” Tần Thiên hai mắt sáng lên, một bên lấy từng bánh, một bên lăm bằm, “Hôm nay có chuyện gì xảy ra đây? Có từng bánh không ăn lại ăn lương khô? Chẳng lẽ khẩu vị thay đổi? Đúng lúc người không thích ăn thì để ta ăn!”

Nàng ngồi xuống, cắn một ngụm từng bánh, từng bánh vừa vào miệng, một hương vị ngọt ngào thấm thẳng vào tâm can, mỹ vị không nói nên lời, khiến Tần Thiên ăn thật sự vui vẻ. Nói thật, sau khi đi vào cổ đại, ích lợi

duy nhất chính là có thể thường xuyên ăn được món ngon, mà đầu bếp của Trang phủ cũng thật sự rất khéo tay!

Bên này, Trang Tín Ngạn lặng lẽ nhìn nàng liếc mắt một cái, thấy nàng lộ ra bộ dáng giống như con mèo nhỏ thỏa mãn tươi cười, trong lòng giống như bị móng vuốt mèo gãi gãi, tê tê ngứa ngứa.

Hắn há mồm cắn một ngụm lương khô, vừa vào miệng, mắt lập tức nhắm lại.

Hắn cúi đầu nhìn lương khô trong tay, sao lại cứng rắn như vậy chứ? Răng đau quá! Đây là cái gì đây!

Hắn hận không thể ném lương khô đang cầm trong tay đi, ngẩng đầu đã thấy Tần Thiên tò mò nhìn hắn, ánh mắt liếc qua, tựa như nói, người sao không ăn tiếp?

Không có biện pháp, đành phải đem lương khô đặt lên miệng, dùng sức cắn một ngụm, cơ bắp bên miệng cơ hồ run rẩy.

Hắn miễn cưỡng làm bộ như bình tĩnh, một ngụm một ngụm nhấm nuốt lương khô trong miệng, chỉ cảm thấy cứng rắn như tảng đá, dù thế nào cũng đều nuốt không trôi, khiến hắn cắn đến đau cả răng.

Trong lòng thầm mắng, lương khô này chẳng lẽ là tảng đá biến thành...

Đâm lao phải theo lao, chỉ đành cứng rắn chống đỡ.

Bên cạnh Tần Thiên thấy hắn khóe mắt giật giật, làm sao không biết chuyện gì xảy ra, nàng hé miệng cười, đem nước qua, đồng thời lầm bầm: “Thời tiết lạnh như thế, ăn lương khô không cứng mới là lạ, cũng không biết bỗng nhiên hứng thú cái gì, lại muốn ăn lương khô! Thứ này làm sao người có thể ăn quen chứ ...”

Trang Tín Ngạn có chút xấu hổ, nhưng mặt không chút thay đổi vươn tay tiếp nhận, nước uống đọng trong bình giữ nhiệt, còn có chút ấm nóng, Trang Tín Ngạn uống một hớp lớn, nhưng bởi vì nuốt quá mau, lập tức bị nghẹn.

Mặt của hắc bổng nhiên đỏ bừng, hai mắt trũng to, tay dùng sức vuốt ngực.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn thấy, cũng nóng nảy, vội vàng qua giúp đỡ hắc đấm lưng vuốt ngực. Trang Tín Ngạn bị nghẹn nước mắt đều chảy ra, phồng mang trợn má, hình tượng đều bị hủy hoại...

Sau một lúc uống nước, được đấm lưng vuốt ngực, Trang Tín Ngạn cuối cùng cũng thoát nạn.

Hắc thở phì phò, hai mắt đăm đăm, trên trán đổ đầy mồ hôi.

Tần Thiên biết mình không nên cười, nhưng không biết vì sao, ý cười không thể nhịn được, nàng mím nhanh miệng, đến mức mặt đỏ bừng.

“Thiếu gia, người nên ăn từng bánh đi.” Tần Thiên lấy một khối từng bánh đưa cho hắc.

Trang Tín Ngạn quay đầu, thấy vẻ mặt của nàng, không nhịn được, lập tức mặt đỏ bừng, ngay cả lỗ tai, cổ đều đỏ, hắc ném lương khô trong tay, lại bắt lấy từng bánh trong tay nàng, đứng lên lao ra ngoài xe ngựa.

Hải Phú ngồi ngoài xe thấy hắc đi ra, hỏi: “Thiếu gia, sao người lại đi ra, bên ngoài gió lớn lắm.” Dừng lại một chút, còn hỏi: “Ăn lương khô không?”

Tiếp theo liền nghe thấy thanh âm một vật nặng rơi xuống đất.

Ngồi ở trong xe Tần Thiên rốt cuộc nhìn không được, ôm bụng cười ha ha, cười đến thắt cả ruột.

Sau khi cười một lúc, nàng lại ăn nốt từng bánh cầm trong tay, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

Chẳng lẽ hẳn cố ý để từng bánh lại cho mình ăn?

Lập tức cười lắc đầu, làm sao có thể? Tần Thiên, người có cần tự kỷ như vậy không a...

Sau đó, toàn bộ buổi chiều, Trang Tín Ngạn ngồi bên trong xe giữ nguyên tư thế, không liếc nhìn nàng lấy một cái. Tần Thiên biết hẳn da mặt mỏng, cũng không để ý tới hẳn.

Đến lúc trời tối, bọn họ dừng chân nghỉ ngơi tại một khách điểm.

Bọn họ dùng cơm chiều ở khách điểm, lại bảo chuẩn bị hai gian phòng, Hải Phú một gian, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn một gian. Vốn Tần Thiên nghĩ xuất môn ra ngoài, bản thân có thể ở một mình một gian hay không, miễn cho người khác có cái nhìn không tốt. Nhưng không nghĩ tới Trang Tín Ngạn không hề có ý tứ này, lúc chuẩn bị lên phòng trực tiếp sai nàng mang đồ cùng hẳn theo vào phòng.

Tần Thiên không có cách nào, đành phải mang đồ đi theo Trang Tín Ngạn ở trước mắt bao người vào cùng một gian phòng, cũng may mọi người không có ánh mắt gì khác thường.

Phòng rất đơn giản, có một cái giường, một cái bàn, và một chiếc ghế dài. Tần Thiên đành phải mượn chủ quán chần đệm để phủ lên ghế dài đối phó qua một đêm.

Cả đêm bình an vô sự, Trang Tín Ngạn không gọi nàng một lần nào. Nhưng đến buổi sáng, liền xuất hiện vấn đề.

Đây là vấn đề mà Tần Thiên vẫn xem nhẹ.

Bích Liên không đi cùng, về sau việc thay quần áo cho Trang Tín Ngạn không phải là việc của mình sao? Trang Tín Ngạn mặc quần áo yêu cầu rất cao a, vừa phải ăn mặc chỉnh tề, vừa phải không đụng vào người hắn, nhớ rõ có một lần Bích Liên không cẩn thận đụng vào cổ của hắn, hắn lập tức bắn ánh mắt sắc như đao qua, hù dọa Bích Liên nửa ngày cũng không dám ngẩng đầu lên.

Lúc này Trang Tín Ngạn đứng thẳng tắp, hơi hơi mở ra hai tay, khuôn mặt lạnh lùng nhìn Tần Thiên đứng cách đó không xa cầm quần áo còn đang ngấn người. Hắn không khỏi hờn giận khẽ nhúu mày.

Tần Thiên nhìn thấy, đành phải kiên trì đi qua, thật cẩn thận mặc cho hắn miên bào nguyệt sắc, cái này không khó, nhưng mà kế tiếp là đeo đai lưng...

Tần Thiên cầm đai lưng phi thúy hoa văn thanh từng cách hắn một thước thì dừng lại, sau đó nghiêng người, hai tay vòng qua lưng áo hắn, từ phía sau đem đai lưng ra phía trước, tư thế này giống như đang ôm hắn vậy...

Tần Thiên có điểm dở khó đỡ cười.

Với tư thế này, nàng không thể tránh việc tới gần hắn, mặt cơ hồ chạm vào trên ngực hắn. Tần Thiên có chút khẩn trương giữ cứng cổ không để mình tiếp cận hắn, tư thế có chút không được tự nhiên, cũng có chút khó chịu, mà không biết bởi vì khẩn trương hay vì không thuần thục, đai lưng nửa ngày cũng đeo chưa xong. Trang Tín Ngạn không kiên nhẫn thở dài một hơi, điều này khiến Tần Thiên vốn đang sốt ruột càng luống cuống tay chân, không nghĩ tới, dưới chân không đứng vững, cả người đều ngã vào trong lòng hắn.

Sự tình phát sinh quá mức đột ngột, Trang Tín Ngạn theo bản năng vươn tay đỡ lấy nàng, vì thế tư thế... vô cùng ái muội ...

Bởi vì đai lưng chưa thắt xong, miên bào mở ra, một bên mặt của Tần Thiên dán vào trên ngực hắc, chỉ cách một tầng trung y mỏng manh, nhiệt độ cơ thể hắc xuyên thấu qua trung y từng đợt truyền đến trên mặt nàng, như lửa nóng hừng hực, khiến cho hai má nàng cũng bị hun nóng.

Ngực hắc rộng rãi mà rắn chắc, trong lồng ngực dường như có thanh âm âm vang, lại giống như có người ở bên trong điên cuồng đánh một hồi trống.

“Thùng thùng thùng” “Thùng thùng thùng” thanh âm mạnh mẽ mà hữu lực, giống như lực rung động, chấn đặc khiến nàng ngay cả hô hấp cũng có chút không thông.

Nàng theo bản năng đã muốn đẩy hắc ra, nhưng không nghĩ tới hai tay của hắc lại đặt lên lưng của nàng, không nhúc nhích, giống như bị hóa đá, lại cảm giác thấy thân thể hắc, giống như đang bị đông cứng lại vậy.

Xong rồi, Tần Thiên âm thầm kêu khổ, cái cảm giác này thật không tự nhiên, Đại thiếu gia sẽ lại nhản mặt với nàng đây ...

Nàng lại dùng lực đẩy, lúc này mới đẩy được hắc ra, ngẩng đầu nhìn hắc, đã thấy vẻ mặt hắc phức tạp khó phân biệt, môi mím, mặt cứng đờ, không biết là tức giận hay là phẫn nộ. Hắc cứ đứng như vậy một lúc, thẳng đến khi Hải Phú đập cửa bên ngoài, mới hồi phục tinh thần. Hắc cúi xuống nhặt đai lưng lên, rồi lại đưa cho Tần Thiên.

Tần Thiên nhanh tay tiếp nhận, vừa cẩn thận nhìn sắc mặt hắc một chút, thấy hắc đã hồi phục thành bản mặt lạnh lùng như mọi khi, không có một tia biểu tình. Hai mắt thẳng tắp nhìn phía trước, cũng không liếc nhìn nàng một cái, dường như không hề để ý chuyện phát sinh vừa rồi.

Không tức giận sao? Bởi vì mình là nha hoàn thông phòng của hắc, cho nên có thể chấp nhận được? Cũng đúng, lần trước hắc còn cầm tay của mình ...

Bên ngoài Hải Phú lại thúc giục hai tiếng, Tần Thiên bước lên phía trước, có lẽ là do có người thúc giục, lúc này đây động tác thuận lợi hơn rất nhiều, lập tức đã đem đai lưng thắt xong. Tần Thiên lại giúp hắn đẹp ngọc bội, mặc ngoại bào, sửa sang cẩn thận lại một lần nữa. Cuối cùng thời điểm chải đầu cho hắn, Tần Thiên phát hiện lỗ tai hắn một mảnh đỏ bừng, đặc biệt là ở vành tai, đỏ đến mức dường như sắp chảy máu vậy, khiến màu da trắng trong như ngọc của hắn giống như được ánh nắng chiều chiếu vào tô hồng.

Nhưng trong gương đồng hắn vẫn như cũ là bộ dáng bình tĩnh, nghiêm trang đông lạnh kia.

Tần Thiên không nhịn được cúi đầu, hé miệng cười cười.

Tiểu tử này, là then thùng sao? Còn giả bộ nữa ...

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 97: Lão bá kỳ quái

Bởi vì dự tính sẽ ở đây tìm kiếm một thời gian, cho nên trước khi đến, Hải Phú đã thuê một khu nhà nhỏ ở thôn làng cạnh chân núi Động Đình.

Lúc đến nơi, đã là hoàng hôn.

Tần Thiên từ cửa kính xe nhìn ra bên ngoài, đã thấy đó là một thôn trang không nhỏ, ở nơi này đều là nông dân sống dựa vào việc đồng áng. Trên đường nhìn thấy, ít nhất cũng có mấy chục hộ, hiện tại là lúc kết thúc công việc về nhà, các nam nhân đều đang khiêng cuốc, chân lấm bùn đi về. Thời điểm về đến gần cửa nhà, đã có phụ nhân mặc váy bố cười tủm tỉm đón chào, cùng nhau dắt tay về. Còn có một số tiểu hài tử bưng bát cơm ngồi ăn ở cửa, xung quanh bên người thả một ít gà vịt, khanh khách cạc cạc kêu to.

Khắp nơi đều là cảnh ấm áp bình yên, nhìn ngắm, sẽ khiến người khác kì lòng không được mà nở nụ cười.

Chỉ chốc lát, xe ngựa đã dừng lại trước một tiểu viện.

Ngoài sân tường vây quanh được đắp bằng bùn. Bên trong là một sân viện nho nhỏ, trong sân có một cái giếng, bên cạnh có một gốc cây hòe, hoa đang nở rộ, gió thổi qua, đóa hoa nhỏ rơi xuống lá tả như tuyết, được ánh hoàng hôn chiếu vào, màu sắc hồng nhạt, cảnh trí tuyệt đẹp.

Phía sau sân là khu vực phòng ở sơn tường trắng. Hải Phú một bên điều khiển xe ngựa tiến vào, một nói với Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đang đứng trong sân: “Chỗ này hơi đơn sơ, bất quá đã là chỗ tốt nhất, sạch sẽ nhất mà ta tìm thấy rồi.”

Tần Thiên chạy vào bên trong nhìn một vòng rồi đi ra, cười nói: “Ta cảm thấy cũng không tệ lắm, chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đầy đủ.”

Trang Tín Ngạn nhìn quanh trái phải, sắc mặt thản nhiên, nhìn không ra hân vừa lòng hay là không vừa lòng, bất quá không hài lòng cũng không được, xuất môn không thể so với ở trong nhà, dù sao cũng phải chấp nhận một chút.

Tần Thiên cùng Hải Phú đem mọi thứ thu dọn sạch sẽ. Tần Thiên đi vào phòng bếp, thấy đường muối tương dấm đầy đủ, còn có gạo thịt rau dưa, liền bắt đầu nhóm lửa nấu cơm. Trước kia nàng ở nhà Đại bá cũng thường xuyên phải nấu cơm, xuống bếp đối với nàng mà nói không phải là việc khó khăn gì. Rất nhanh đã làm xong hai món ăn một bát canh đi ra.

Không biết có phải Tần Thiên nấu cơm đặc biệt hợp khẩu vị của Trang Tín Ngạn, hay do Trang Tín Ngạn đang đói bụng, hân ăn được những hai chén cơm đầy. Hải Phú viết xuống vở hỏi hân: “Thiếu gia, có phải Tần Thiên nấu cơm ăn đặc biệt ngon đúng không?”

Tần Thiên đầy côi lòng chờ mong nhìn hân, người xuống bếp bình thường đều hy vọng nghe được lời khen của người khác. Nhưng Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lắc đầu, bộ dáng thật không hài lòng, sau đó vỗ về bụng no căng đi vào phòng.

Tần Thiên nhìn bát trống không hướng lên trời tự hỏi, không thể ăn người còn ăn nhiều như vậy sao?

Bởi vì ba người đi đường đều mệt mỏi, sau khi ăn xong, mọi người đều tắm rửa rồi đi ngủ.

Nơi này có ba gian phòng. Ở giữa là gian nhà chính, hai bên là phòng ngủ. Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngủ ở phòng phía đông, Hải Phú ngủ ở phòng phía tây. Hải Phú đã chuẩn bị tháp ngủ cho Tần Thiên, tuy rằng gia

cụ có vẻ đơn sơ, nhưng Hải Phú đã cố gắng thu xếp, cho nên cũng khá thoải mái.

Hai người trở về phòng đều nằm luôn xuống giường, chỉ chốc lát đã đi vào giấc ngủ, ngủ một mạch qua một đêm.

Ngày hôm sau, Tần Thiên hầu hạ Trang Tín Ngạn thức dậy, tuy rằng thời điểm mặc quần áo cho hắc không khí luôn luôn có chút mất tự nhiên, nhưng mà nghĩ tới sau này có thể chuộc thân cho bản thân, thoát khỏi thân phận nha hoàn, lập tức trở lại bình thường, động tác cũng lưu loát hơn. Nàng cũng không quản có thể đụng vào người hắc hay không, chỉ cần mình làm tốt là được rồi, nàng hạ quyết tâm, nếu hắc dám nhàn mặt, nàng sẽ bảo Hải Phú đến hầu hạ hắc! Bất quá cũng may mặc dù nàng chạm vào hắc khá nhiều lần, hắc cũng không lên tiếng, chỉ có điều thân mình những lúc đó luôn hơi cứng đờ lại.

Sau khi dùng điểm tâm xong, Tần Thiên và Hải Phú theo Trang Tín Ngạn lên núi tìm cây trà.

Hỏi người xung quanh mới biết được cây trà này sinh trưởng giữa khu vực trồng cây ăn quả ở sườn núi. Ba người cùng nhau đi theo các nông dân trồng cây ăn quả lên núi.

Núi này thoạt nhìn không cao lắm, thật không nghĩ tới leo lên cũng khá mất sức, các nông dân sức lực dẻo dai, chỉ leo một lát đã đi được một đoạn khá xa, rất nhanh bỏ lại mấy người Tần Thiên phía sau. Tần Thiên và Hải Phú cũng không có vấn đề gì, một người là gã sai vặt một người là nha hoàn, bình thường cũng hay vận động làm việc, chỉ khổ cho Trang Tín Ngạn là Đại thiếu gia bình thường sống an nhàn sung sướng. Hắc đi được một nửa thì đi không nổi nữa, hai đùi vừa đau vừa mỏi, không khỏi ngừng lại, duỗi thẳng thắt lưng thở mạnh.

Phía trước Hải Phú và Tần Thiên phát hiện, đều quay lại. Tần Thiên viết xuống vở, “Mệt mỗi sao, có muốn nghỉ chân không?” Tiếp theo đưa nước cho hần.

Trang Tín Ngạn tiếp nhận bình nước, uống liền hai hớp, vốn định bảo nghỉ ngơi một chút, nhưng lại thấy Hải Phú hỏi Tần Thiên: “Người có mệt không?”

Tần Thiên lắc đầu cười nói: “Ta không sao, ta cũng không phải tiểu thư thiếu gia gì mà.”

Trang Tín Ngạn vừa thấy lời này, trên mặt có chút phát sốt, chẳng lẽ hần có thể để một tiểu nha đầu coi khinh?

Hần cầm nước đưa lại cho Tần Thiên, khẽ cắn môi, gắng gượng tiếp tục đi về phía trước.

“Thiếu gia, người không nghỉ ngơi sao?” Tần Thiên đuổi theo hần.

Trang Tín Ngạn không để ý tới nàng, tiếp tục leo lên, hần cố lấy sức, bước chân ngược lại càng lúc càng nhanh.

“Không thể tưởng được thiếu gia lợi hại như vậy!” Tần Thiên đi theo phía sau Trang Tín Ngạn nói với Hải Phú ở bên cạnh. Hải Phú biết Trang Tín Ngạn bị Tần Thiên kích thích, cũng không nói gì, chỉ một bên lén cười.

Tần Thiên không biết hần cười cái gì, hỏi hần hai câu, hần lại không lên tiếng, cũng chỉ biết đi theo hần.

Với tốc độ lần này, rất nhanh đã đến nơi.

Giữa sườn núi mở ra con đường dẫn tới vườn trái cây, cây trà sinh trưởng cùng các loại cây ăn quả như đào, lý, hạnh, mai, thị, kết, ngân hạnh, thạch lưu lần lượt thay đổi gieo trồng, một hàng cây trà xanh tươi ướt át, ánh lên

sắc lục biêng biếc, tràn ngập mùi hương của cây ăn quả, tế phúc sương tuyết, thấp thoáng đón ánh nắng mặt trời. Cây trà và cây ăn quả sinh trưởng tương liên, căn mạch tương thông, trà hấp hương hoa quả, hoa lại có mùi trà, nung đúc nên hương vị thiên nhiên “Dọa sát nhân hương”.

Ba người sau khi nghỉ ngơi một lúc, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đến hỏi trà nông, mới biết được hiện tại đúng là thời điểm thu hoạch trà xuân, rất nhiều nông dân đều từ nơi khác đến thu chè tươi. Trang Tín Ngạn cũng không nhàn rỗi, thông qua Tần Thiên cùng trà nông trao đổi, tìm hiểu cận kề đặc tính lá trà này, cũng như phương pháp sao chế trà của bọn họ, rồi lại nhìn cách bọn hắn hái trà. Lúc mới bắt đầu Trang Tín Ngạn bởi vì tiếp xúc với người xa lạ còn có chút co quắp không quen, cũng vì hấn diện mạo xuất chúng, hơn nữa ra tay hào phóng, mà nơi này dân phong thuần phác, cho nên cũng không có người chê cười hấn tàn tật, đều tươi cười thân mật, dần dần, hấn cũng buông lỏng tinh thần.

Hấn cẩn thận nhìn lá trà, lại từ trong tay trà nông mua rất nhiều trà mới, vốn định chờ nông dân ngắt xong cùng nhau mang xuống núi, nhưng bỗng nhiên, bầu trời trở nên âm u mờ mịt.

Hải Phú nhìn sắc trời, liền nói với Tần Thiên: “Tần Thiên, người trước mang theo thiếu gia trở về đi, có lẽ trời sắp mưa, nếu mưa rồi, sơn đạo sẽ rất lầy lội!”

Tần Thiên ngẫm lại cũng đúng, liền nói với Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn lúc này cũng mệt mỏi nên cũng không phản đối.

Hải Phú ở lại chờ lá trà, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn theo đường cũ xuống núi.

Xuống núi so với lúc đi lên khá thoải mái, có điều Trang Tín Ngạn bởi vì lúc leo núi dùng sức quá nhiều, lúc này đã có vẻ hơi quá sức, nhưng sợ Tần Thiên coi khinh, nên vẫn cố gắng rắn chống đỡ.

Đi được một nửa đường, bỗng nhiên Tần Thiên ngừng lại, nàng nghiêng tai lắng nghe, loáng thoáng tựa hồ nghe thấy thanh âm gì đó: “Có người sao? Có người ở nơi này sao?”

Trang Tín Ngạn thấy vẻ mặt nàng, nhíu mày, như là đang hỏi: “Chuyện gì?”

Tần Thiên vội vàng viết xuống vở nói: “Giống như có ai đó đang cầu cứu.” Sau đó xoay người chạy về phía thanh âm truyền tới.

Trang Tín Ngạn vội vàng đi theo phía sau nàng.

Chạy vào một sơn đạo, Tần Thiên thấy một lão nông phu đang ôm chân nằm trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ.

“Lão bá, người bị sao vậy?” Tần Thiên vội vàng đi qua hỏi.

Lão nhân gia nhìn thấy có người đến, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Ta lúc leo núi, thấy nơi này có thảo dược, vốn định hái trở về, không ngờ tới không cẩn thận bị ngã, chân bị thương rồi, già rồi đi cũng không xong, nhớ tới ta lúc còn trẻ lên núi xuống núi, có thể nói bước đi như bay a!” Lão nhân gia lắc đầu, vô hạn thốn thức.

“Lão bá có thể đứng lên được không?” Tần Thiên hỏi hẩn.

“Nếu có thể đứng lên, ta sẽ không ở đây ngồi chừng một canh giờ rồi a, chân ta giống như bị gãy xương vậy.”

Tần Thiên đứng lên nhìn quanh trái phải, gần đây trừ bỏ nàng và Trang Tín Ngạn, cũng không có người khác, nhưng một mình mình quả quyết không đỡ nổi lão nhân rồi, còn Trang Tín Ngạn?

Tần Thiên nhìn hẩn một cái, âm thầm lắc đầu, vẫn là quên đi, hẩn là một Đại thiếu gia, làm sao làm được việc này?

Nghĩ vậy, Tần Thiên xoay người nói với lão nhân gia: “Lão bá, lão chờ một chút, ta đi gọi người tới đây chờ người xuống núi.” Hiện tại chỉ có thể lên núi gọi người thôi a.

Nàng viết xuống vở nói với Trang Tín Ngạn, lại bảo hắn ở đây chiếu cố lão nhân gia, sau đó xoay người chạy lên núi.

“Ầm vang” tiếng sấm mùa xuân rền rĩ, trên bầu trời mây bắt đầu vần vũ.

Thời điểm nàng gọi đám người Hải Phú tới, thấy Trang Tín Ngạn đã cởi ngoại bào ra che mưa cho mình và lão bá. Ngoại bào chủ yếu đều che phủ lên người lão bá, hơn phân nửa thân người hắn không được che chắn lộ ra, mưa từ trên đỉnh đầu theo góc áo chảy xuống mặt hắn, hắn không ngừng chớp mắt, có điều cũng không vì vậy mà cử động thân mình.

Nhìn cảnh này, Tần Thiên trong lòng bỗng nhiên có chút cảm động, kỳ thật Trang Tín Ngạn trừ bỏ tính tình hơi tai quái, tâm địa cũng rất tốt.

Nàng cười cười, rồi đi qua.

Lão nhân gia nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu lên, thấy rõ là Tần Thiên thì giật mình: “Tiểu cô nương, người đây là...”

Tần Thiên cúi đầu nhìn thoáng qua cả người lấm bùn, vô tình cười cười: “Trên đường đi nóng vội, bị ngã một cái, không có gì đáng ngại.”

Lão bá nhìn nàng, lại nhìn Trang Tín Ngạn bên cạnh, lại nhìn Hải Phú đang bàn với các nông phu làm thế nào để đưa mình xuống núi, cười cười nói: “Thật sự đa tạ các người.”

Nhiều người xử lý việc cũng dễ dàng hơn. Chỉ chốc lát, mọi người nâng lão bá lên rất nhanh đã đưa lão bá xuống núi. Đến nhà lão, Tần Thiên mới biết được, hóa ra nhà lão bá thật sự rất gần nơi bọn họ trú ngụ.

Mấy người đem lão bá tiến vào trong sân, lúc này, một nam tử hơn bốn mươi tuổi đi ra đón, nhìn thấy lão nhân được mọi người nâng đỡ, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, “Lão gia, người làm sao vậy? Sao lại bị thương? Đã xảy ra chuyện gì?” Một câu tiếp theo một câu, hiển nhiên rất hết hoảng.

Lão bá vươn tay ý bảo hãy dừng hoảng hốt, tuy rằng trải qua một hồi câu liên tiếp như vậy, lão bá cảm xúc coi như trấn định: “Hoảng cái gì, ta còn chưa chết.”

“Lão gia, người đừng nhắc tới điềm xấu này dọa lão nô a!” Người kia gấp đến độ khóc òa lên.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn cảm thấy rất kỳ quái, lão bá này rõ ràng là nông phu sao lại có người gọi hắn là lão gia. Nếu hắn thật sự là một lão gia, sao lại ở một nơi đơn sơ như thế này, rồi lại muốn lên núi kiếm sống, rốt cuộc đây là người như thế nào?

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 98: Ngọt ngào

Mọi người nâng đỡ lão bá vào phòng, Tần Thiên cũng đi theo. Nàng nhìn chung quanh, thấy trong nhà lão bá trang trí tuy rằng đơn giản, nhưng lộ ra phong độ của người trí thức, ví dụ như trên tường có treo tranh chữ, vài chỗ lại thấy mấy quyển sách, trên án thư có giấy, bút lông và nghiên mực.

Nhưng trừ mấy thứ đó ra, còn lại cũng không có gì khác lạ, trong phòng cũng chỉ có một người đã khá lớn tuổi hầu hạ.

Có lẽ là một người đọc sách nghèo, có lẽ bởi vì cả đời không thi được công danh, cho nên lúc về già hồi hương làm nghề nông. Xem ra chế độ khoa cử ở cổ đại cũng rất khó khăn, nhân vật trong tiểu thuyết chỉ cần khảo thí công danh nhất định sẽ trúng Trạng Nguyên, đơn giản giống như ăn cơm vậy, kỳ thật đề tên bảng vàng, chỉ được một vài người, mà số người thi rớt lại càng nhiều hơn gấp trăm ngàn lần a.

Đang nghĩ ngợi, Hải Phú và mấy nông phu đã nâng lão bá đến giường, một gã nông dân không cẩn thận đụng vào chân bị thương của lão bá, lão bá đau quá kêu một tiếng.

Tần Thiên thấy lão bá có vẻ rất đau, liền hỏi: “Lão bá, lão có muốn thỉnh đại phu không?”

“Ở thôn này không có đại phu, phải lên trấn trên mới có!” Một nông phu trả lời.

“Không cần...” Lão bá khoát tay: “Lão phu cũng biết một chút y lý, tuy rằng chưa đủ tư cách trở thành đại phu, nhưng trị một chút ngoại thương cũng đủ rồi!” Lại nói: “Hôm nay thật sự cảm tạ các vị nhiệt tâm, lão phu không có gì để báo đáp...” Nói xong bảo người của lão lấy ra một ổ trứng gà, đưa cho các nông phu. Các nông phu cũng không khách khí, mỗi người lấy hai quả, cười hì hì nói lời cảm tạ. Hải Phú cũng cầm hai quả trứng gà.

Tần Thiên thấy trong nhà lão bá căn bản không còn gì đáng giá, biết sống qua ngày cũng gian khổ, trước khi rời đi, liền cầm hai quả trứng Hải Phú đã lấy, lại đặt lên trên bàn nhà lão, sau đó mới đi về.

Ba người về nhà, chạy nhanh thay ra quần áo ướt sũng. Tần Thiên và Hải Phú hai người không có vấn đề gì, tuy rằng mắc mưa nhưng vẫn khỏe mạnh, không bị cảm lạnh. Nhưng Trang Tín Ngạn bởi vì lúc trước đã quá mức mệt mỏi, sau lại cưỡi ngoại bào ra dầm mưa một lúc, sau khi về nhà thì bị đau đầu, nhưng sợ Tần Thiên chê cười hãn thân thể yếu đuối, lại không lên tiếng, không nghĩ tới đến lúc tối muộn, thân người bị sốt cao.

Mới đầu Tần Thiên không chú ý, bởi vì thời điểm hai người đi ngủ Trang Tín Ngạn chưa có điều gì khác lạ. Nhưng buổi tối lúc Tần Thiên đi tiểu đêm thấy chăn của Trang Tín Ngạn rơi xuống, Tần Thiên vội nhặt lên, không cẩn thận chạm vào mặt hãn, giật mình, vội vàng sờ lên đầu hãn, đúng là toàn thân nóng hừng hực. Tần Thiên kinh hãi, vội vàng gọi Hải Phú.

Hải Phú cũng hoảng, “Nhất định là ban ngày mắc mưa bị nhiễm lạnh rồi! Người nóng như vậy, cũng không phải là chuyện nhỏ, ta đi tìm đại phu.”

Tần Thiên nghĩ nghĩ ngăn trở hãn: “Hiện tại là nửa đêm, cách trấn trên xa như vậy, chỉ sợ có đi cũng sẽ bị chậm trễ. Ta đi tìm lão bá ban ngày, hãn biết một ít y thuật, trong nhà cũng có ít dược, chỉ là cảm mạo nhất định không làm khó được hãn.”

Nói xong liền bảo Hải Phú chăm sóc Trang Tín Ngạn, còn nàng chạy ra ngoài tìm lão bá.

Gõ cửa thật lâu mới thấy có người ra mở cửa. Người đó thấy là nàng, cũng không trách cứ, đem nàng dẫn đi gặp lão bá. Tần Thiên nói rõ ý tứ, lão bá nghe xong vội vàng sai người kia cầm chút dược giao cho nàng: “Đây là dược bình thường bị cảm lạnh phong hàn ta vẫn dùng, rất thích hợp để công tử nhà ngươi uống, mà vốn công tử nhà ngươi cũng vì ta mà sinh bệnh, là lão phu đã phiền hà...”

“Lão bá làm sao lại nói vậy, ai mà không sinh bệnh? Ai lại không có lúc cần sự hỗ trợ?” Tần Thiên nói.

Lão nhân vẻ mặt tươi cười, “Tiểu cô nương tuổi không lớn, tính tình lại rất lạnh lẽ, hiếm có hiếm có.”

Tần Thiên cảm tạ lão bá rồi trở về liền bắt đầu sắc thuốc, lại bảo Hải Phú dùng khăn lạnh giúp Trang Tín Ngạn lau người để hạ bớt nhiệt độ, đợi cho thuốc được sắc xong, lại cùng Hải Phú giúp hân uống, làm xong các việc cũng đã qua một canh giờ.

Tần Thiên thấy Hải Phú mặt lộ vẻ mệt mỏi, lại thấy nơi này không còn việc gì, liền bảo: “Người đi về ngủ trước đi.”

Hải Phú cũng không chối từ, chỉ nói: “Có chuyện gì lại gọi ta.” Sau đó đi ra ngoài.

Hải Phú đi rồi, Tần Thiên ngồi ở một bên cũng mệt nhọc vô cùng, nhưng Trang Tín Ngạn vẫn chưa hạ sốt, nên cũng không dám đi ngủ. Nàng thỉnh thoảng lại đứng dậy sờ trán hân, nghĩ nghĩ, lại dùng khăn lạnh đắp lên trán cho hân. Thấy hân đôi môi khô nứt, nhớ tới bệnh nhân khi sốt cần phải uống nhiều nước, lại đi rót một chén nước.

Hắn nằm nên rất khó uống nước, Tần Thiên định nâng hắn ngồi lên, nhưng vừa xốc chân ra, lại phát hiện hắn thân trên trần trụi, lúc này mới nhớ tới, nhất định là do Hải Phú lau toàn thân cho hắn sau đó cũng chưa mặc quần áo vào!

Nay hắn phát sốt hỗn loạn, gọi cũng không tỉnh, mặc quần áo thật sự không tiện. Tần Thiên cũng không quản được nhiều như vậy, hai tay ôm nách hắn dùng sức kéo lên trên, nhưng thân mình hắn thật sự rất nặng, một chút cũng không nhúc nhích, bản thân nàng ngược lại té ngã trên người hắn, nàng ghé vào khuôn ngực lõa lồ của hắn, nghe thấy hắn nhẹ nhàng mà “Ân” một tiếng, trên mặt như bị thiêu cháy, luống cuống tay chân bò lên.

Nàng vụng trộm liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy hắn hai mắt nhắm nghiền cũng không tỉnh lại, lúc này mới thoáng an tâm.

Màu da hắn nhìn có chút không khỏe mạnh, có lẽ là vì hàng năm không hay xuất môn nên hơi trắng bệch, tóc dài đen nhánh tán loạn bốn phía, lông mi dày rậm khê rung động, bờ vai của hắn rộng lớn, cơ ngực phát triển, trên người bởi vì uống được nóng nên đổ một chút mồ hôi, làn da bởi vì phát sốt mà hơi hơi ửng sắc hồng, trước ngực lõa lồ hai điểm lén lút đứng thẳng, cũng bởi vì mồ hôi này, cũng bởi vì sắc hồng này, lúc này vẻ ngoài của hắn không biết có bao nhiêu mê người...

Tần Thiên nhìn nhìn, liền cảm thấy giật mình, vội vàng kéo chăn che thân hắn, dở khóc dở cười, rồi tỉnh rồi mù.

Lúc này Trang Tín Ngạn có lẽ là vì rất khát nước, liếm liếm môi, Tần Thiên nhìn thấy, nghĩ nghĩ, đành nâng lên đầu của hắn, để hắn tựa lên vai của nàng, sau đó dùng muống nhỏ từng thìa đưa vào miệng cho hắn uống nước.

Trong lúc đó, Trang Tín Ngạn tỉnh lại một lần, hắn mở to mắt, nhìn khuôn mặt Tần Thiên gần trong gang tấc, sườn mặt nàng xinh đẹp tuyệt

trần, lông mi rủ xuống, nàng khi cho hần uống nước thật sự rất cẩn thận, vẻ mặt chuyên chú, mỗi khi nàng nhìn về phía hần, hần liền nhắm mắt lại, chờ nàng dời ánh mắt đi lại mở mắt ra, cứ như vậy lén lút nhìn nàng một lúc, thẳng đến lúc hần không thể duy trì mới nặng nề ngủ, trong lòng lại thấy vô cùng an lành.

Cho hần uống nước xong, Tần Thiên cũng vô cùng mệt mỏi, thật sự nhịn không được, ghé vào bên giường hần ngủ, một lát sau, lại tự nhiên tỉnh lại, tiếp tục cho hần uống nước, như thế lặp lại vài lần, Trang Tín Ngạn mới hạ sốt.

Sáng sớm ánh mặt trời lộ ra cửa sổ chiếu xạ lên mặt của Trang Tín Ngạn.

Ánh mặt trời buổi sáng ấm áp thanh thoát, lập tức gọi Trang Tín Ngạn trong lúc ngủ mơ dậy. Hần mở to mắt, cái thứ nhất cảm giác là... tay bị tê a...

Hần nhúu mày, quay đầu nhìn lại, lúc này mới hiểu được tay mình vì sao bị tê như vậy, hóa ra Tần Thiên không biết khi nào thì ôm cánh tay hần đang ngủ. Hần biết nàng nếu thanh tỉnh nhất định sẽ không tiếp cận mình, chắc vì ngủ say mới như vậy.

Tuy rằng tay bị tê rất khó chịu, nhưng hần vẫn không nỡ đánh thức nàng, nàng khó mà thân cận hần như vậy, cho dù khiến tay hần bị tê nhức, hần cũng nguyện ý.

Hần nhớ tới nàng tối hôm qua thức trắng đêm không ngừng chăm sóc mình, hần tuy rằng hôn mê, nhưng vẫn còn có cảm giác, một người thật tình quan tâm mình như vậy sao không có cảm giác được chứ? Tần Thiên quan tâm hần so với thân phận một nha hoàn đều chân thành tha thiết, đều dụng tâm, trừ bỏ nương cùng Nguyệt di, Hải Phú cũng chỉ có nàng quan tâm hần nhất mà thôi.

Một ý nghĩ này, khiến tâm hân trở nên bủn rủn, ngọt ngào giống như được ăn đường mật, cảm giác này thật tốt, khiến cả người hân dường như nhẹ hẫng có thể bay lên vậy, nếu nàng cả đời ở bên cạnh hân, có phải cả đời hân sẽ có cảm giác này hay không?

Hân vươn tay sờ hai má phấn nộn của nàng, cảm xúc mềm mại, mịn màng, hân không nhịn được cười rộ lên, bỗng nhiên cảm thấy thực sự rất vui vẻ.

Cả đời nàng sẽ ở lại bên cạnh hân, trở thành người quan trọng nhất của hân, bọn họ sẽ sống với nhau đến cuối đời...

Trang Tín Ngạn càng nghĩ càng vui vẻ, tâm càng trở nên ngọt ngào.

Hân nhìn thấy mí mắt nàng giật giật có vẻ như sắp tỉnh dậy, vội vàng tựa đầu quay vào bên trong, hân biết hiện tại bộ dạng hân rất luống cuống, hân cũng không muốn để nàng nhìn thấy.

“Tổng bá bá, lão xem ta mang gì đến đây a!” Tần Thiên bưng một bát tô cười hì hì đi vào phòng của lão bá. Trải qua vài lần tiếp xúc, Tần Thiên đã biết lão bá họ Tống, người bên cạnh lão họ Chu.

Tống lão tạm thời chưa thể xuống giường, nhưng nghe thấy thanh âm Tần Thiên thì lập tức cười nói, “Tần Thiên, người mang cái gì đến a!” Từ sau ngày Tần Thiên giúp đỡ đưa lão trở về, nàng đều qua đưa thức ăn gì đó cho lão.

Tần Thiên bưng bát tô đi đến bên giường, hai mắt hấp háy, cười hì hì, bộ dáng tinh linh đáng yêu: “Lão đoán đi!”

Tống lão rất là vui vẻ, “Thơm như vậy, nhất định là thức ăn rồi!”

“Lão đoán đúng rồi!” Tần Thiên cười đem bát tô đặt lên đầu giường, mở nắp ra cho lão xem, “Là canh xương thơm ngào ngạt đây!”

“Canh xương?” Tống lão nhìn thoáng qua.

Lúc này Chu bá cũng cầm bát đưa đi tới. Tần Thiên tiếp nhận, một bên múc canh cho Tống lão bá, một bên cười nói: “Có câu ăn gì bổ nấy, Tống bá bá bị thương xương cốt, đương nhiên nên uống canh xương để bồi bổ rồi!”

Chờ Tống lão bá tiếp nhận, nàng lại múc một chén đưa cho Chu bá.

Chu bá khuôn mặt trắng trẻo, thân hình cao lớn, cười rộ lên ánh mắt mỉ mỉ, bộ dáng rất vui vẻ.

“Sao thế này, ta cũng có a!”

Tần Thiên cười: “Có, đều có, ai cũng có phần!”

Chu bá cười uống một ngụm, lập tức khen: “Rất thơm, so với ta làm còn ngon hơn nhiều!”

Tần Thiên cười cười, nhớ lại, ngày đó sau khi Trang Tín Ngạn khỏi bệnh, nàng hướng Tống lão bá nói lời cảm tạ, đúng lúc thấy bọn họ đang dùng cơm trưa, đồ ăn trên bàn, các món trông vô cùng thâm thúy, rất khó ăn. Tần Thiên biết nhất định do gia cảnh nhà bọn họ không dư dả, dù sao Trang phủ cũng có tiền, về phương diện thức ăn Trang Tín Ngạn vốn không quản thúc nàng, vì thế nàng mỗi ngày nấu cơm đều làm một phần đưa tới cho bọn họ, cũng chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi.

Bên kia Tống lão bá cũng uống xong, mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu.

“Tống lão bá, sao không thấy người nhà của lão, còn có nương tử của lão đâu?” Tần Thiên tò mò hỏi, mỗi lần đến đều chỉ thấy hai người.

“Bá bá người cả đời này không có phúc khí như vậy, vốn có một nữ nhi, sau bị bệnh mà mất rồi.” Tống lão bá nhớ tới chuyện cũ, sắc mặt ảm đạm.

“Tống lão bá, người đừng quá thương tâm, Tống tử tử có thể trở thành nữ nhi của người nhất định rất hạnh phúc.” Tần Thiên an ủi, trải qua vài lần tiếp xúc, Tần Thiên phát hiện Tống lão bá là một lão nhân rất cơ trí lại rất tình cảm.

Tống lão bá lắc đầu, “Ta trước kia quá bận rộn, cũng không có thời gian chăm sóc nó, thời điểm muốn chiếu cố, thì nó lại bị bệnh, không được bao lâu thì đi.” Mấy câu ngăn ngủ nhưng lại nói hết cõi lòng chua xót của lão bá.

Hắn vốn cũng không thích ở trước mặt người khác biểu lộ cảm xúc, nhưng nha đầu này đem lại cho người ta một cảm giác ấm áp, kìm lòng không được mà tín nhiệm và tin cậy nàng, khiến người ta không nhịn được sẽ nói ra cảm xúc chân thực. </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 99: Sao người lại tới đây?

Trong cuộc sống luôn có nhiều bi hoan ly biệt mà con người không thể điều khiển, lúc gặp phải chỉ có thể bị động, trong lòng chua xót khổ sở, nếu chưa từng trải qua, sẽ không thể cảm thụ nỗi đau của người khác.

Tần Thiên nhìn Tống lão bá ở trước mặt, gương mặt gầy gầy, khuôn mặt vốn hòa nhã lúc này lại mang theo đau buồn. Tần Thiên nhớ tới thân thể của mình, trong lòng cũng đau xót, nhưng cũng không được bao lâu, lại lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Tống bá bá, ta nghe nói người sau khi chết sẽ đến một thế giới khác, nói không chừng Tống tử tử đã đến thế giới đó, bắt đầu một cuộc sống mới, nàng có lẽ ở thế giới đó cũng nhớ tới người, nàng suy nghĩ, ta đi rồi về sau phụ thân có khổ sở hay không, có biết tự chăm sóc bản thân cho thật tốt hay không, có ăn ngon, ngủ yên hay không?”

Tần Thiên nhìn hẩn cười cười, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ nàng nhất định rất muốn nói với lão, nàng ở cái thế giới kia sống rất tốt, lão đừng vì nàng lo lắng.”

Ai nói không phải vậy chứ? Nàng có thể xuyên qua đến đây, ai biết Tống tử tử sau khi chết có xuyên qua đến một thế giới khác hay không chứ...

Tống lão bá quay đầu nhìn Tần Thiên, hai mắt đục ngầu có chút ướn át, một lát sau, cười cười, hòa ái nói: “Lão phu đã nghe qua đủ lời an ủi, nhưng cũng chỉ có lời an ủi của tiểu cô nương người là tinh quái nhất mà thôi!”

“Đó không phải an ủi, ta nói sự thật mà.”

“Được, được... Lão phu tin người” Tổng lão bá nhìn Tần Thiên, trong mắt ẩn ẩn lệ, rồi hỏi lại như khẳng định: “Thật sự có một thế giới khác sao?”

Tần Thiên rất trịnh trọng gật đầu: “Đúng vậy, Tổng tỷ tỷ ở thế giới kia nhất định cũng rất tường niệm lão, lo lắng cho lão. Tổng bá bá coi như nàng đã gả chồng xa, tuy rằng không nhìn thấy nàng, nhưng lão nhất định phải tin tưởng, nàng hiện tại sống hạnh phúc khoái hoạt!”

Tổng lão thất thần một lúc, sau đó thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn Tần Thiên nở nụ cười, thần sắc càng nhu hòa, “Tiểu cô nương, cảm ơn người.”

Chu bá đứng ở một bên lặng lẽ lau nước mắt. Lão gia vì tiểu thư mất mà chết tâm mười mấy năm, cũng đã tự trách mười mấy năm, một mình tìm nơi ẩn cư sống qua ngày, hy vọng những lời này của tiểu cô nương thật sự có thể giúp lão gia buông xuống khúc mắc trong lòng.

Sau khi Tổng lão bá uống canh xong, lại hỏi Tần Thiên, “Công tử nhà người lại lên núi?”

Trải qua vài lần tiếp xúc, Tổng lão đã biết quan hệ giữa Tần Thiên và Trang Tín Ngạn, cũng biết mục đích bọn họ tới nơi đây.

Tần Thiên lại mức cho Tổng lão bá một chén, “Đúng vậy, công tử nhà ta rất chăm chỉ làm việc. Ngày đó bị bệnh, ta bảo hử ở nhà nghỉ ngơi một ngày, để Hải Phú đi hái lá trà trên núi, nhưng mà hử không nghe, chẳng những không chịu nghỉ ngơi, còn gắng gượng muốn lên núi, mỗi ngày hái lá trà trở về lại càng không ngừng sao chế trà, ném đi ném lại. Kỳ thật phương pháp đã khá hơn hử, ta uống thấy rất thơm, nhưng hử vẫn không hài lòng, cho rằng đây vẫn chưa phải phương pháp tốt nhất!”

“Xem ra công tử nhà người là một kẻ chấp nhất, hiếm có a...” Nói xong Tổng lão bá tiếp nhận canh, nhíu mày, “Sao lại mức chén nữa cho ta, ta không uống được nữa rồi!”

“Hai chén canh tính cái gì, ta đã hầm suốt nửa canh giờ, đương nhiên lão nên uống nhiều hơn một chút.” Tần Thiên coi lão nhân hòa ái dễ gần, thân thể đáng thương trước mắt này trở thành trường bối của mình mà đối đãi, trong giọng nói tự nhiên tùy ý mà lại thân thiết.

Tống lão bá giật mình, thế nhưng cũng không cự tuyệt, lại bưng bát lên uống.

Chu bá ở bên cạnh kinh ngạc trừng mắt, phải biết rằng, lão gia ngày xưa là người nói một là một, hai là hai, mình muốn hăn ăn nhiều một chút, dùng mọi lời hay lẽ phải cũng không được, không nghĩ tới Tần Thiên tùy tiện nói một câu đã có thể khiến hăn thay đổi tâm ý, trong lòng không khỏi có điểm chưa.

“Người ta tiểu cô nương nói một câu có thể so với ta nói một trăm câu a.” Chu bá lầm bầm một câu.

Tống lão bá nghe thấy, trừng mắt nhìn hăn liếc mắt một cái, “Người nấu ăn ngon bằng tiểu cô nương nhà người ta sao?”

Chu bá không nói gì, trong lòng lại nói thầm: ta không phải đầu bếp, có thể đem cơm nấu chín đã là tốt lắm rồi, ai kêu người không chịu mang theo đầu bếp đến!

Tần Thiên ở một bên che miệng cười, cười xong sau lại tiếp chuyện Tống lão bá: “Công tử nhà ta tuy có chút chỗ thiếu hụt, nhưng hăn cũng có rất nhiều ưu điểm.”

“Ưu điểm gì?” Tống lão bá cười hỏi.

“Ưu điểm lớn nhất chính là vô cùng hiếu thuận, ” Tần Thiên cười nói, “Hăn còn rất thông minh, có chủ ý, gặp chuyện luôn bình tĩnh, còn có tâm địa cũng rất tốt.”

“Những cái khác ta không biết, nhưng tâm địa tốt thì ta đồng ý.” Tống lão bá vuốt râu cười nói. Lão nhớ tới tình hình ngày đó hăn cởi áo khoác giúp mình che mưa, đổi lại là trước đây, vốn cũng không có gì kỳ quái, rất nhiều người nguyện ý làm như vậy. Nhưng hiện tại, lão chỉ là một thôn phu sơn dã mà thôi. Nhưng vị công tử kia không chút do dự lại làm như vậy, có thể thấy được hăn quả thật là một công tử có tâm địa thiện lương, đúng như lời tiểu nha đầu trước mặt này nói.

Tần Thiên nhìn đầu giường Tống lão bá bày đầy sách, hai mắt bỗng sáng ngời, “Tống bá bá, công tử nhà ta cũng biết đọc sách viết chữ, chờ hăn rảnh rồi mà lão cũng nhàn tản, ta đưa hăn đến đây, lão trò chuyện với hăn được không? Công tử nhà ta kỳ thật luôn hi vọng được tiếp xúc với người khác, lại luôn không biết cách, các người cùng chung chí hướng, có thể trò chuyện được với nhau!”

Tống lão bá gật đầu đáp ứng: “Người dẫn hăn đến đây, lão phu lúc nào cũng rảnh rồi.”

Tần Thiên cười cười, đang chuẩn bị cảm tạ, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có người kêu lên: “Trang Đại công tử, Trang Đại công tử có ở đây không?”

Tần Thiên giật mình, nói với Tống lão bá: “Tống bá bá, hình như có người tới tìm công tử nhà ta, ta trở về xem thế nào.”

Tống lão bá vẫy vẫy tay ý bảo nàng nhanh đi. Tần Thiên ra khỏi Tống gia, liền thấy trước sân viện nhà mình có một chiếc xe ngựa đẹp đẽ vô cùng quý giá đứng đỗ, có khá nhiều tiểu hài tử vây quanh xe ngựa hi hi ha ha xem náo nhiệt, một gã nam tử mặc trường bào màu xám đang gõ cửa.

“Người là ai a?” Tần Thiên lòng tràn đầy nghi hoặc đi tới.

Người gõ cửa nọ quay đầu, là một nam nhân hơn bao mươi tuổi, thân hình cao lớn khôi ngô, dưới mắt có một vết sẹo. Tần Thiên cảm thấy rất

quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Nàng nhìn xe ngựa bên cạnh, cửa xe đóng chặt thấy không rõ người bên trong, lại hỏi: “Các người tìm Trang công tử làm gì?”

Lúc này, bỗng nhiên một bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng vươn ra từ cửa xe, xốc rèm cửa sổ thêu kim tuyến lưu vân đồ án lên, lộ ra gương mặt tuấn lãng anh khí bừng bừng.

“Ta tìm Trang đại công tử muốn hỏi một chút, đã bàn trước, hã sao lại cứ như vậy đem ta bỏ lại?”

Mắt to mi dài, da thịt màu đồng, tươi cười kiệt ngạo, còn không phải là Tạ Đình Quân mà Trang Tín Ngạn cố ý bỏ rơi?

Hã sao lại đến đây?

Tần Thiên đang nghi hoặc, hã đã từ trên xe nhảy xuống. Cũng không biết hã là cố ý hay là vô tình, nhảy xuống vị trí vừa vặn cách Tần Thiên không xa.

Tần Thiên lui hai bước, cau mày đánh giá hã, hã hôm nay mặc cẩm bào giáp kim thêu hoa văn mờ màu xanh ngọc, ánh nắng mùa xuân sáng lạn, ôn hòa chiếu lên một nửa người hã, khiến đường thêu lóe ra ánh kim quang, màu sắc sáng rõ, mà nửa người kia lại bị bóng xe ngựa che phủ khiến sắc áo biến thành màu lam, hoa văn thêu mờ trên áo choàng tựa như quanh co khúc khuỷu.

Thấy Tần Thiên đang đánh giá mình, Tạ Đình Quân mỉm cười, ánh mắt hào khí đốn hiển, đó là một tư thái thoải mái phong lưu khác hã Trang Tín Ngạn cao thượng lạnh lùng.

“Tạ công tử, sao người lại tới đây, sao biết chúng ta ở trong này?” Tần Thiên rất kỳ quái, bọn họ xuất môn rất kín kẽ, hã từ chỗ nào biết được tin

tức, hơn nữa lại bằng cách nào mà tìm được đến nơi này?

Tạ Đình Quân chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu, mỉm cười, trong tươi cười toát ra một loại ngạo khí.

“Ta là người giữ lời, nếu nói muốn cùng đi với các người, sẽ không nuốt lời, về phần ta vì sao biết các người ở đây...” Tạ Đình Quân cúi đầu thoáng tiếp cận Tần Thiên, hai mắt thâm thúy giống như đêm đen khôn cùng, “Chỉ cần ta có lòng muốn biết, tất sẽ có biện pháp.”

Hắn đè thấp thanh âm, nói xong cười cười, có loại ý tứ thần bí.

Nói đến chuyện giữ lời, Tần Thiên cũng không phản đối, nếu muốn so đo, quả thật là công tử nhà bọn họ nuốt lời trước...

Nàng nhìn Tạ Đình Quân đang khẽ mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ, hẳn vì sao nhất định phải đi theo đến đâu? Chẳng lẽ...

Tần Thiên nhớ những lời hắn đã nói với mình vào đêm Trung Thu đó, chẳng lẽ là vì mình...

Lập tức lại lắc đầu, chắc không phải đâu, ở trong mắt mọi người, mình bất quá chỉ là một tiểu nha đầu, hẳn cần gì phải nhọc tâm tốn sức? Hơn nữa số lần bọn họ gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, bản thân thứ nhất không biết làm thơ, thứ hai cũng không biết ca múa, căn bản không có biểu hiện của nữ nhân xuyên qua khác với người bình thường a...

Nhất định là do mình suy nghĩ nhiều rồi, tối hôm đó không chừng hắn cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi.

“Công tử nhà ta đã lên núi...” Tần Thiên nói còn chưa xong, đã bị Tạ Đình Quân cười đánh gãy: “Ta chạy đường xa như vậy, vừa khát vừa mệt, ta tốt xấu gì cũng là bằng hữu của công tử nhà người, đường xa đến thăm công tử nhà người, người không mời ta vào ngồi hay sao?”

Bị hấn nói như vậy, Tần Thiên thật đúng là tìm không ra lý do cự tuyệt ...

Bên kia, Trang Tín Ngạn cùng Hải Phú sau khi hái xong lá trà vội vàng xuống núi.

Bởi vì sao chế trà cần nhất là lá trà phải tươi mới, ngày hôm nay ngắt xuống, ngày hôm đó phải sao chế luôn, nếu không sẽ ảnh hưởng phẩm chất của lá trà, cho nên mỗi ngày Hải Phú đều phải lên núi hái lá trà mới.

“Thiếu gia, ta thật không hiểu, người sao cứ phải cùng ta lên núi, nắng to, sơn đạo lại không dễ đi, nhìn người mệt mỏi đầu đầy mồ hôi kìa ...” Hải Phú thật sự khó hiểu, việc hái lá trà chỉ cần một mình hấn là đủ rồi, thiếu gia cần gì đi theo tự mình chuốc lấy cực khổ.

Trang Tín Ngạn xem hiểu được ý tứ của hấn, lại không lên tiếng, chỉ cố gắng theo kịp cước bộ của Hải Phú. Hấn thở phì phò, trên lưng quần áo sớm đã bị mồ hôi làm ẩm ướt, gió thổi qua lạnh lẽo, nhưng cũng không thấy khổ sở.

Vì sao? Lúc trước hấn chỉ lo trốn tránh gặp người khác, cả ngày trốn ở trong sân đọc sách tập viết, bình thường không hay bị ốm đau, cho rằng sức khỏe của mình cũng khá tốt, thật không nghĩ tới, vừa xuất môn liền hiện nguyên hình, chỉ là một chuyến leo núi, dầm mưa một lúc đã bệnh nặng như vậy. Đừng nói so sánh với Hải Phú, cho dù là Tần Thiên dường như hấn cũng không bằng.

Bản thân nếu muốn chiếu cố thể diện, muốn gánh vác trách nhiệm Trà Hành thân thể sao có thể yếu ớt như vậy được! Cần phải rèn luyện, thể nào cũng phải rèn luyện cho thân thể tráng kiện mới được!

Đương nhiên những lời này không thể nói với Hải Phú, nếu để hắn biết, chẳng phải sẽ bị hắn cười đến chết hay sao!

Trang Tín Ngạn ra vẻ không để ý tới hắn, tiếp tục bước đi.

Hai người rất nhanh đã xuống núi, tiến vào thôn trang, từ rất xa, đã thấy xe ngựa xa hoa đỗ ngay trước cửa.

Hải Phú nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Di? Là ai đến đây?” </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 100: Người phải nghe ta!

Cửa viện mở toang, đi qua cửa lớn thì thấy ngay hình bóng sau lưng của một gã nam tử quần áo đẹp đẽ quý giá đang ngồi ở chính giữa phòng đưa lưng ra phía cửa. Tần Thiên đang dâng trà cho nam tử kia, tên nam tử ngẩng đầu không biết nói với nàng câu gì, Tần Thiên khẽ cười, trên khuôn mặt hai má lúm đồng tiền mơ hồ lộ ra.

Trang Tín Ngạn dừng lại cước bộ, sắc mặt trầm trầm. Tuy rằng chỉ là bóng dáng từ phía sau, nhưng hắn đã biết người tới là ai, trừ Tạ Đình Quân đối với Tần Thiên có tâm tư đặc biệt kia, thì còn ai vào đây?

Hai tay chấp sau lưng không khỏi nắm chặt thành quyền.

Có chủ ý với nữ nhân của hắn mà còn trực tiếp đuổi theo tới tận cửa, hừ...

Trang Tín Ngạn ngẩng đầu, môi mím nhanh, nhìn Tạ Đình Quân ánh mắt trở nên vô cùng âm trầm.

Hải Phú ở một bên nhìn sắc mặt chủ tử liền biết hắn hiện tại rất không thoải mái, đối với Tạ Đình Quân tựa như thuốc cao dán lên lưng chính là ghét cay ghét đắng, người này, sao đá đều đá không đi đây?

“Tần Thiên, ai đến vậy?” Hải Phú đề cao thanh âm cố ý hô.

Nghe thấy tiếng, Tần Thiên cùng Tạ Đình Quân đồng thời quay đầu ra.

Tạ Đình Quân nhìn thấy Trang Tín Ngạn, trên mặt hiện ra thần sắc kinh hãi, lập tức đứng lên một bên chấp tay, vừa đi vừa nói: “Cuối cùng đã gặp Trang công tử, Tạ mỗ ở trong thành nghe nói Trang huynh xuất môn trước thời hạn, Tạ mỗ nhớ kỹ đã ước định với Trang huynh, vội vàng chạy đến đây, Trang công tử nhìn thấy Tạ mỗ có kinh hãi hay không?”

Tạ Đình Quân trong lời nói có nhiều ý nghĩa, nhưng trên mặt lại hân hoan dường như gặp được bằng hữu vậy. Tần Thiên không khỏi thầm than, quả nhiên là một kẻ khéo léo, bốn chữ tiểu lí tàng đao kia dùng để so sánh với hãn quả thực rất thích hợp.

Hải Phú lặng lẽ đi đến bên cạnh Tần Thiên, liếc mắt, nhỏ giọng hỏi: “Đến đây lúc nào vậy?”

“Vừa tới, ta cũng đang kỳ quái!” Tần Thiên nhẹ giọng trả lời.

“Thật sự là đáng ghét!” Hải Phú nói thầm một câu, ngẩng đầu thấy tùy tùng của Tạ Đình Quân đứng ở đối diện sắc mặt nặng nề nhìn mình. Hải Phú cười lạnh một tiếng, không chút khách khí cũng trừng mắt nhìn lại đối phương!

Lúc này, Tần Thiên chạy tới bên cạnh Trang Tín Ngạn, đem những lời của đối phương viết cho hãn xem, vốn tưởng rằng với tính cách bình thường của Trang Tín Ngạn, nhất định sẽ không nhịn được, tệ nhất là lập tức nhân mặt với đối phương, nàng thậm chí còn đang suy nghĩ nên nói gì để hòa giải đôi bên.

Không nghĩ tới, Trang Tín Ngạn sau khi thấy Tạ Đình Quân, đầu tiên về mặt kinh ngạc, chờ Tần Thiên viết xuống những lời Tạ Đình Quân nói cho hãn xem, cũng chỉ cười nhẹ, không xấu hổ, cũng không hổ thẹn, sắc mặt muốn có bao nhiêu tự nhiên thì có bấy nhiêu.

“Tạ công tử thật sự nhiệt tình, ta cùng với Tạ công tử ước định tầm tháng tư sẽ xuất môn, nhưng Trang mỗ có việc đột xuất, lại nghe được tin tức địa

điểm cụ thể, liền lên đường trước. Ta đã an bài người thông tri Tạ công tử, hẩn nô tài kia nhàn hạ, đến bây giờ còn chưa báo cho công tử biết. Có điều công tử lại biết chúng ta đã tới đây, mà mới chỉ qua mấy ngày, thịnh tình này thật sự khiến Trang mỗ cảm kích vô cùng.”

Hắn viết xong, ngẩng đầu nhìn Tạ công tử, thản nhiên cười, trên nét mặt nhìn không ra nửa điểm cảm kích.

Nhưng Tần Thiên lại thiếu chút nữa nhịn không được nở nụ cười, Trang Tín Ngạn này công phu tiểu lí tàng đao cũng không thua kém Tạ Đình Quân a.

Tạ Đình Quân biết rõ đối phương trào phúng hẩn dụng tâm kín đáo, cũng ra vẻ không rõ, chỉ cười: “Trang công tử khách khí, Ta mỗ chỉ thấy cảnh xuân tươi đẹp, vốn cũng muốn du ngoạn, vừa vặn nghe được tin tức Trang công tử đến nơi này, liền tìm tới đây.” Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, lại nhìn cây hòe trong sân, hít sâu một hơi, cảm thán nói: “Phong cảnh thật sự rất đẹp, Ta mỗ cuối cùng đã không tới nhầm chỗ rồi!”

Quay đầu lại đã thấy Trang Tín Ngạn và Tần Thiên đi vào phòng trong. Tần Thiên vội vàng lấy nước, đưa khăn mặt cho Trang Tín Ngạn lau mặt lau tay, lại pha trà cho hắn uống. Trang Tín Ngạn đem Tạ Đình Quân bỏ mặc ở một bên, chậm rãi tiếp nhận sự hầu hạ của Tần Thiên, thậm chí còn ngẩng đầu nhìn nàng cười một cái, tươi cười khiến Tần Thiên da đầu run lên. Sau đó, hắn lại tiếp nhận chén trà trong tay Tần Thiên, miệng chén toát ra hơi nóng xông lung, hắn thoáng nâng mắt, nhìn thoáng qua Tạ Đình Quân qua màn sương, ánh mắt hắn có một tia lạnh lùng, như đang nói: thấy rõ ràng chưa, đây là nữ nhân của ta, đừng hòng chiếm đoạt!

Tạ Đình Quân làm sao không rõ ý tứ của hắn, trong lòng càng cảm thấy thú vị, nữ nhân phải có thách đố mới có hăng hái, tựa như hoa khô của Vạn Hoa lâu lúc trước, một phú gia khác cũng dám cùng hắn tranh giành, kết quả, hắn sử dụng thủ đoạn, đánh cho đối phương hoa rơi nước chảy, cái

cảm giác thắng lợi này, so với việc giành được hoa khôi càng khiến cho hân thống khoái.

Nay một kẻ cầm điếu bầm sinh cũng muốn cùng Tạ Đình Quân hân tranh đoạt nữ nhân, đừng nói hiện tại Tần Thiên là nha hoàn thông phòng, cho dù là thiếp thất của hân ta, nếu hân đã muốn, cũng sẽ giành tới tay! Thế nào cũng phải khiến hân ở trước mặt mình không thể không nhận thua!

Tạ Đình Quân có gia tài bạc triệu, bởi vì tuổi trẻ, huyết khí phương cương, tâm cao khí ngạo, mặc kệ là trong việc làm ăn, hay là nữ nhân, chưa bao giờ là người dễ dàng từ bỏ ý đồ, cũng chẳng ngại dùng mọi thủ đoạn để giành lấy thứ mà mình muốn!

Nếu không phải hân đối với Trang phủ còn có chút cố kỵ, chỉ sợ sớm đã dùng thủ đoạn khiến cho Trang phủ bọn họ đem Tần Thiên đưa tới, cần gì phải hao hết tâm tư tìm cơ hội tiếp cận nữ nhân mà mình thích như vậy?

Trang Tín Ngạn thấy hân sắc mặt không thay đổi, như không hiểu được ý tứ của mình, trong lòng rất không vui, lại viết xuống giấy: “Ở trấn phía trước mới có khách điểm, Tạ công tử nếu muốn sớm nghỉ ngơi, hiện tại nên khởi hành, nếu không đến chậm, khách điểm sẽ hết phòng!”

Cũng giống như Tạ Đình Quân cố kỵ Trang phủ, Trang Tín Ngạn làm sao không cố kỵ Tạ gia, đều là đại phú Dương Thành, cũng không nên dễ dàng đắc tội. Trang Tín Ngạn trong lòng tuy rằng buồn bực, vẻ mặt vẫn còn khách khí.

Tạ Đình Quân ngẩng đầu ha ha cười, “Trang công tử không cần vì Tạ mỗ lo lắng, Tạ mỗ đã định sẽ không ở đây chỉ một hai ngày, sớm đã lo liệu phòng ở. Đúng rồi, ngay tại địa phương cách nhà các người không xa! Mấy ngày tới, chúng ta sẽ trở thành hàng xóm!”

Trang Tín Ngạn sắc mặt khẽ biến, nhưng lập tức lại hồi phục thần sắc tự nhiên.

Hắn ở gần như vậy, nếu mình ban ngày lên núi, chẳng phải là cơ hội để hắn thân cận nữ nhân của mình hay sao? Trang Tín Ngạn lập tức hạ quyết tâm, bắt đầu từ ngày mai, mặc kệ đi nơi nào, đều phải đem theo Tần Thiên.

“Có điều, phòng ở tuy rằng đã thuê rồi...” Tạ Đình Quân đi đến đối diện với Trang Tín Ngạn ngồi xuống, cười thoải mái, “Nhưng bởi vì gấp gáp, giữa trưa cơm còn chưa kịp chuẩn bị, chẳng biết Tạ mỗ cùng tùy tùng có thể ở đây quấy rầy một chút hay không?” Nói xong nhìn về phía Tần Thiên đứng bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Tần Thiên vội vàng nhìn về phía Trang Tín Ngạn, nghe hắn chỉ thị.

Nàng cũng không phải kẻ ngốc, làm sao không nhận ra thiếu gia không thích Tạ Đình Quân, nhưng đạo đãi khách vẫn phải có, đối phương chủ động đề xuất, chẳng lẽ có thể cự tuyệt? Vẫn nên để Trang Tín Ngạn tự quyết định, miễn cho hắn lại mất hứng mà nổi giận.

Đối phương đã nói như vậy, Trang Tín Ngạn còn có thể làm thế nào, bỗng nhiên hiểu được Tạ gia vì sao lại có thể phát dương quang đại, da mặt dày như vậy, còn có việc làm ăn nào mà không thương lượng được!

“Tạ công tử nếu không chê, vậy lưu lại ăn chút cơm canh rau dưa đi!” Trang Tín Ngạn viết xuống.

Tạ Đình Quân nhìn thấy, lập tức nở nụ cười, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tần Thiên, hai mắt thâm thúy lưu chuyển hào quang, có khoái ý vì mưu kế đã được thực hiện.

Trang Tín Ngạn ở đối diện nhìn thấy rõ ràng, âm thầm cười lạnh hai tiếng, bỗng nhiên cúi đầu xuống, lấy tay bóp trán, bên cạnh Tần Thiên nhìn thấy, kinh hô: “Thiếu gia, người sao rồi? Lại không thoải mái sao?”

Trang Tín Ngạn lấy tay ấn huyệt thái dương, nhíu mày thật sâu, mặt lộ vẻ thống khổ.

Một bên Hải Phú vội bước lên lo lắng nói: “Ai nha, trước đó vài ngày thiếu gia mới bị bệnh nặng, nói không chừng còn chưa khỏi hoàn toàn. Tần Thiên, người trước giúp đỡ thiếu gia trở về phòng đi!”

Trang Tín Ngạn nhìn Tạ Đình Quân, vẻ mặt thật có lỗi, hai tay xua xua, Hải Phú viết xuống giấy: “Thiếu gia, người thân thể không khoẻ, Tạ công tử nhất định sẽ không trách cứ!” Nói xong ngẩng đầu nhìn Tạ Đình Quân, vẻ mặt khó xử: “Tạ công tử, người thấy đó...”

Tạ Đình Quân thấy tình hình như vậy làm sao còn không rõ, hẩn nhẹn xuống tức giận trong lòng, đứng lên, cười nói: “Nếu đã như vậy, Tạ mỗ sẽ không quấy rầy!”

“Tạ công tử, thật sự là ngượng ngùng, người đường xa mà đến...” Trang Tín Ngạn viết xuống giấy, vẻ mặt áy náy.

“Không có việc gì, không có việc gì, Trang công tử nghỉ ngơi cho tốt!” Tạ Đình Quân miễn cưỡng duy trì khuôn mặt tươi cười nói xong liền mang theo tùy tùng Lâm Vĩnh rời đi.

Đi ra sân, Tạ Đình Quân sắc mặt liền trầm xuống, hẩn xoay người nhìn bên trong cười lạnh hai tiếng: “Còn nhiều thời gian, một ngày nào đó, ta muốn người trơ mắt nhìn Tần Thiên trở thành nữ nhân của ta!”

Chờ Tạ Đình Quân đi rồi, Trang Tín Ngạn lập tức hồi phục bình thường, đầu cũng không đau, thân mình cũng không hư nhược. Tần Thiên khoe miệng giật giật, không nghĩ tới hẩn có tài năng trở thành diễn viên a...

“Về sau, người không được gặp hẩn, không được cùng hẩn nói chuyện, không được cười với hẩn!” Trang Tín Ngạn bỗng nhiên nhắc bút viết xuống những lời này.

Tần Thiên nhìn mà trờng mắt, người này có tâm tư chiếm hữu quá lớn đi, nàng vốn định nói: khắt khe đến vậy sao, ta cho dù là nha hoàn thông

phòng của người, nhưng cũng không phải nô lệ của người a!

Nhưng bỗng nhiên nhớ tới, bản thân quả thật là nô lệ của hắn, chuyện này khiến nàng rất buồn bực.

Nàng nghĩ nghĩ, đề bút viết nói: “Ta hứa từ giờ trở đi đến lúc về Trang phủ, ta sẽ không chủ động cùng hắn nói chuyện, sẽ không chủ động đi tìm hắn, nhưng nếu đụng phải hắn, ta cũng sẽ không cố ý né tránh.” Có cần tất yếu như vậy không? Bản thân cũng dường như có loại ám muội gì đó...

Hơn nữa đây là nói về lúc này, về phần sau khi trở lại Trang phủ, nàng có thể chuộc thân, đến lúc đó nàng muốn nói chuyện với ai thì sẽ nói với người đó, hắn không có quyền xen vào!

Trang Tín Ngạn thấy nàng viết xuống những lời này, lại thấy nàng vẻ mặt không tình nguyện, nhất thời trầm xuống.

Hắn bởi vì thân thể có chỗ thiếu hụt, áp lực quá nặng nề, cho nên cảm xúc cũng rất dễ dàng bị kích động, hắn bình tĩnh nhìn Tần Thiên, ánh mắt âm trầm khiến Tần Thiên trong lòng phát lạnh. Nhưng yêu cầu bá đạo như vậy, Tần Thiên cũng không muốn đáp ứng. Đáp ứng rồi thì phải thực hiện, nếu nhìn thấy Tạ Đình Quân, chẳng lẽ nàng phải cúi đầu vờ không quen biết.

Rõ ràng không phải là sự thật mà...

“Người là nữ nhân của ta, người phải nghe ta, ta nói với người như thế nào, người phải làm như thế!” Trang Tín Ngạn bỗng nhiên lửa giận bùng nổ, dùng sức viết xuống, cũng bởi vì dùng sức quá mạnh, thậm chí làm rách cả giấy.

Nhìn những lời này, Tần Thiên lập tức phát cáu!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 101: Ta làm chủ bản thân mình

Nhưng một lát sau, Tần Thiên bình tĩnh trở lại, nàng cúi đầu, khinh khê cười cười, nàng tức giận với hắc thì được gì đây? Trong mắt hắc nàng chỉ là một hạ nhân, một nha hoàn thông phòng, bản thân không có quyền tự chủ, phải nhìn sắc mặt hắc mà sống, yêu cầu này của hắc tất nhiên không hề quá đáng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn, lúc này Trang Tín Ngạn cũng nhìn nàng, nhếch môi, mặt âm trầm, vẻ mặt này giống như cho rằng nàng đang phạm vào lỗi lớn tày trời vậy.

Hiếu được là một chuyện, có cam tâm tình nguyện phục tùng hay không lại là một chuyện khác.

Tần Thiên vẽ mặt bình tĩnh cầm lấy bút, viết xuống giấy: “Nhưng người chưa bao giờ hỏi qua ý ta, ta có nguyện ý trở thành nữ nhân của người hay không. Nếu người hỏi ta, ta nhất định sẽ nói cho người biết, cho dù trong mắt người thân phận ta ti tiện như vậy, đối với việc trở thành thiếp thất thông phòng ta không hề có hứng thú!”

Trang Tín Ngạn sắc mặt trắng bệch.

Tần Thiên nhìn hắc một cái, tiếp tục viết: “Ta không phải là người không biết lễ nghĩa liêm sỉ, ta biết thân phận hiện tại của mình, ta sẽ chú ý ngôn hành, nếu người nguyện ý tín nhiệm ta, mặc kệ ta làm gì, người cũng không cần phải hoài nghi, nếu người căn bản không tín nhiệm ta, như vậy cho dù ta làm gì, tâm người cũng không thể buông lỏng. Nếu ta là một nữ nhân

không đáng được người tin tưởng, người giữ ta lại bên người cũng không có ý nghĩa gì.”

Viết xong những lời này, Tần Thiên buông bút, không hề liếc mắt nhìn hẳn một cái, xoay người đi về phía phòng bếp.

Trang Tín Ngạn đứng ở nơi đó cúi đầu, kinh ngạc nhìn chữ của nàng, chữ nàng viết không tính là xinh đẹp, mỗi một nét chữ cũng không có bao nhiêu mỹ cảm, nhưng từng chữ đều đều lưu sướng, có khí khái quyết tâm mà lạnh lẽo, có thể thấy được khi nàng viết những lời này tâm tình vô cùng bình tĩnh.

Đây là ý nghĩ thật sự từ đáy lòng của nàng.

Trang Tín Ngạn nhìn những chữ nàng viết một lần rồi lại một lần, mỗi lần nhìn tức giận trong lòng cũng tiêu tan một phần, được một lúc cảm xúc đã hoàn toàn bình ổn.

Mình có phải đã hơi quá đáng hay không?

Hắn nhắc bút, đặt dưới câu “... Đối với việc trở thành thiếp thất thông phòng ta không hề có hứng thú!” viết xuống câu: “Ai nói muốn người trở thành thiếp thất thông phòng của ta.”

Ta hiện tại muốn người trở thành người đi chung cả cuộc đời với ta mà...

Trang Tín Ngạn thấy mình viết xuống những lời này không khỏi thất thần. Hải Phú đã trốn đi ra ngoài lúc này lại đi vào đến vỗ nhẹ trên vai Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn hoảng sợ, bút trong tay run bần, một giọt mực nhỏ xuống dưới, ở trên giấy tuyên thành nhuộm dẫm ra một đóa hoa. Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy lòng như bị ai bóp nhẹ, ê ẩm mềm mại, khoe miệng bất tri bất giác tràn ra một tia cười yếu ớt.

“Mau ăn cơm, để ta thu dọn.” Hải Phú cũng không chú ý nhiều, giống như bình thường cầm lấy giấy viết vò thành một đống. Trang Tín Ngạn ngăn cản không kịp, thấy trang giấy đã bị hăn vò không còn ra hình dáng, rồi sau đó bị hăn mang vứt đi, trong lòng có chút tiếc hận, thật ra hăn kỳ vọng nàng có thể nhìn thấy câu nói hăn viết vừa rồi.

Sau khi Hải Phú thu dọn xong, Tần Thiên bưng đồ ăn đi vào. Ba người im ắng dùng cơm trưa. Buổi chiều, Trang Tín Ngạn ở trong phòng sao chế trà. Tần Thiên mặc dù ở bên cạnh hầu hạ, châm trà rót nước, nhưng vì trong lòng không thoải mái, không để ý tới hăn. Trang Tín Ngạn lúc làm việc một lòng đều đặt vào việc chế trà, cũng không để ý tới cảm xúc của nàng. Đến tận buổi tối thấy nàng đối với mình vẫn lạnh nhạt, muốn hòa giải với nàng, nhưng chung quy vẫn có tâm tính Đại thiếu gia, rốt cuộc cũng không muốn hạ mình.

Hăn cố ý sai nàng làm việc, muốn nàng chú ý tới hăn, nhưng nàng làm việc thì cứ làm việc, cũng không thèm nhìn hăn, khiến hăn rất nóng vội, lại bất đắc dĩ, không biết nên dỗ nàng như thế nào.

Hai người cứ giằng co qua một đêm như vậy, buổi sáng hôm sau, thời điểm Trang Tín Ngạn và Hải Phú chuẩn bị lên núi, Hải Phú nói với Tần Thiên đang giặt quần áo: “Thiếu gia gọi người cùng lên núi.”

“Ta đi làm cái gì?” Tần Thiên vò quần áo, thản nhiên nói, “Trong nhà còn rất nhiều việc, ta cũng đi, việc trong nhà ai làm?”

Hải Phú quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn bên kia liếc mắt một cái, thấy hăn tuy rằng đưa lưng về phía này, nhưng không ngừng lạng lẽ quay đầu nhìn xung quanh, hiển nhiên rất nóng vội.

Hải Phú lại quay đầu lại, nói với Tần Thiên: “Tần Thiên, ta biết ngày hôm qua thiếu gia nổi giận, người cũng không thoải mái. Nhưng thiếu gia chung quy vẫn là chủ tử, chúng ta là nô tài, nào có đạo lý nô tài nhăn mặt

khó chịu với chủ tử, tuy rằng người hiện tại được sủng ái, nhưng làm như vậy hơi quá đáng.”

Thấy Tần Thiên mắt lạnh nhìn về phía hắn, vội nói: “Này, ta cũng không phải là đang giáo huấn người, ta chỉ thấy người rất tốt, muốn nhắc nhở người một câu, người đừng không vui! Xem bộ dáng người ngày thường luôn tươi cười, giờ này ánh mắt lại khiến ta sợ sệt a!”

Tần Thiên thấy Hải Phú gấp đến độ mặt đỏ lựng, lúc mới nở nụ cười, “Biết người quan tâm ta rồi.” Nàng nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, đúng lúc hắn quay đầu, vừa tiếp xúc với ánh mắt của Tần Thiên lại vội vàng quay đầu đi.

“Người nói đúng, là nha hoàn Trang phủ dù sao cũng phải có bộ dáng nha hoàn, không thể quên bốn phận của mình. Các người đợi ta, ta thu thập một chút rồi lập tức ra!”

Chờ Tần Thiên xong xuôi, ba người cùng lên núi, mới vừa đi đến chân núi, liền nghe thấy có người ở phía sau gọi: “Trang Đại công tử, Trang Đại công tử!” Đúng là thanh âm của Tạ Đình Quân.

Hải Phú nhú mày, quay đầu lại, Trang Tín Ngạn thấy động tác của hắn cũng quay đầu theo, thấy rõ là Tạ Đình Quân, phản ứng đầu tiên chính là nhú mày. Nhưng nhớ tới những lời Tần Thiên viết ngày hôm qua, lại miễn cưỡng áp chế cảm xúc phiền muộn trong lòng.

Tạ Đình Quân người cao chân dài, vài bước đã đi đến trước mặt mấy người, cười nói: “Các người cũng lên núi sao? Thật sự vừa khéo.” Kỳ thật không hề khéo, sáng sớm hắn đã sai tùy tùng đứng trực ở đây, thấy bọn họ đi ra vội vàng theo đuôi đi đến.

Hắn nhìn về phía Tần Thiên, lên tiếng chào hỏi. Tần Thiên nhớ tới lời Trang Tín Ngạn viết ngày hôm qua, hướng về hắn hơi hạ thân, sau đó thối lui ra phía sau Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn ở bên cạnh nhìn, bình tĩnh mà xem xét, cho dù là Tạ Đình Quân hay là Tần Thiên, đều không có hành vi vượt rào lễ nghĩa, có điều trong lòng hẳn vẫn không thấy thoải mái.

Hắn thản nhiên hoàn lễ với Tạ Đình Quân.

“Ta sớm nghe nói Động Đình sơn phong cảnh như họa, cho nên chuẩn bị lên núi ngắm nhìn, không nghĩ tới hội ngộ các người, tướng thỉnh không bằng ngẫu ngộ (hẹn trước không bằng tình cờ gặp mặt), chúng ta kết bạn đồng hành đi.” Tạ Đình Quân cười nói.

Nói đến mức này, Trang Tín Ngạn còn có thể nói được gì, hắn thản nhiên cười cười. Tần Thiên ở một bên có thể không mở miệng thì sẽ không mở miệng, nhưng Hải Phú lại nhịn không được nói: “Tạ công tử, công tử nhà chúng ta lên núi cũng không phải để thưởng thức phong cảnh, công tử nhà chúng ta có chính sự phải làm!”

“Sau khi lên núi, các người đi làm việc của các người, ta cùng công tử nhà ta đi thưởng thức phong cảnh, đâu có gì liên quan đến nhau?” Lời này do tùy tùng Lâm Vĩnh của Tạ Đình Quân nói.

“Vốn không liên quan đến nhau, ta chẳng qua là muốn nói cho các người biết trước, chúng ta không có thời gian đợi các người du sơn ngoạn thủy, để các người đừng trách móc!” Hải Phú cười nói.

Tạ Đình Phong từ bên hông lấy ra một chiết phiến làm bằng ngà voi, “Xoát” mở ra, cười nói: “Tiểu ca lời này rất khách khí, chỉ cần các người không chê chủ tớ chúng ta quấy rầy là tốt rồi.”

Khi nói chuyện, năm người đã bắt đầu lên núi, Tần Thiên đi theo phía sau Trang Tín Ngạn, ngạc nhiên phát hiện ra hắn leo núi đã nhanh nhẹn hơn, không hề giống với lần đầu tiên, đi vài bước phải dừng lại nghỉ một lúc. Nhưng ngay cả như vậy, so với Tạ Đình Quân vẫn kém xa. Chủ tớ hai người Tạ Đình Quân bước đi như bay, mặt không đỏ, khí không suyễn liên

bỏ ba người lại đằng sau. Đôi lúc, bọn họ đều phải dừng lại chờ đợi ba người Trang Tín Ngạn.

Lúc gần đến chỗ hái trà, Tạ Đình Quân lại bỏ xa bọn họ mấy chục thước, cùng tùy tùng đứng ở phía trước nhàn nhã phe phẩy cây quạt, chờ mấy người Trang Tín Ngạn đến gần, Lâm Vĩnh cười nói: “Trang công tử, công tử nhà chúng ta đợi các người đã lâu!”

Tạ Đình Quân thu quạt lại, dùng xương quạt gõ đầu hắc, cười nói, “Không thể nói như vậy, Trang công tử thân thể không khỏe, trước đó vài ngày lại bị bệnh nặng, tất nhiên không thể so sánh với chúng ta được!”

“Nhưng mà, thân thể công tử từ nhỏ đã luyện võ, bất luận là cưỡi ngựa hay quyền cước đều không phải là nói chơi!” Nói xong, Lâm Vĩnh còn vỗ đầu vai Tạ Đình Quân một chút, cơ bắp vững chắc phát ra âm thanh trầm đục. Tạ Đình Quân đẩy nhẹ tay hắc ra, ngửa đầu cười to vài tiếng, tiếng cười hào sảng đại khí, giống như có thể đâm thẳng lên tận trời, kinh động phi điều chung quanh.

Trong thiên hạ nữ tử có người nào không thích nam nhi thân thể cường tráng. Tạ Đình Quân lời này là cố ý nói cho Tần Thiên nghe, luận về thân thể khỏe mạnh, Trang Tín Ngạn chỉ là tiểu bạch kiếm có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp hắc!

Nhưng những lời này đối với Tần Thiên cũng không có hiệu quả, Tạ Đình Quân hắc cho dù là người mẫu tiêu chuẩn thế giới, cùng nàng cũng không có gì liên quan. Cho dù Tạ Đình Quân đối với nàng có ý tứ, chẳng lẽ hắc có thể cưới hỏi đàng hoàng đem nàng trở về? Không phải cũng chỉ làm thiệp thôi sao.

Nếu phải làm thiệp, vậy không bằng nàng trở thành thiệp thất của Trang Tín Ngạn, cuộc sống quen thuộc lại vui vẻ. Cần gì phải làm điều dư thừa đi thích ứng với một hoàn cảnh mới?

Nhưng những lời này của Tạ Đình Quân lại khiến Trang Tín Ngạn tức giận không ít, vốn cũng đã mệt mỏi, bị hắt châm chọc như vậy, toàn thân đều nhین không được phát run.

“Ai nha, Trang công tử sắc mặt trắng bệch, có vẻ chịu không nổi nữa rồi? Trang công tử thân thể khôi phục còn chưa được bao lâu, cũng không nên để thân thể quá lao lực!”

Tạ Đình Quân tiến lên, vẻ mặt quan tâm đỡ lấy hắt, muốn nâng đỡ hắt.

Trang Tín Ngạn mặc dù luôn bình tĩnh cũng nhین không được, đẩy tay hắt ra, cắn răng leo lên núi, mỗi một bước đi như bay.

Hải Phú vội vàng theo sau, còn không quên quay đầu trừng mắt nhìn Tạ Đình Quân liếc mắt một cái.

Tạ Đình Quân trong lòng khoái ý nói không nên lời, lại xoát một chút mở ra cây quạt, một bên phe phẩy, một bên cười ha hả. Cuối cùng đã hả cơn tức ngày hôm qua rồi!

Thấy Tần Thiên đi cuối cùng, trong lòng vừa động, lại vội vàng đi theo.

“Tần Thiên, Tần Thiên, trên núi này chỗ nào có phong cảnh đẹp, người có thể dẫn ta đi nhìn ngắm được không?” Tạ Đình Quân đi theo Tần Thiên cười nói.

Tần Thiên cũng không ngừng cước bộ, quay đầu nhìn hắt một cái, nói: “Tạ công tử, người thật sự không hiểu, hay cố ý giả bộ không hiểu, thân phận của nô tỳ sao có thể một mình đi theo công tử ngắm phong cảnh, Tạ công tử không phải muốn hại nô tỳ đó chứ?”

Nói trắng ra như vậy lại khiến Tạ Đình Quân giật mình, những hắt vẫn cười nói: “Ta chính là thích điểm này ở người, nói chuyện cũng không vòng vèo!”

“Cho nên, Tạ công tử, về sau người đừng để ý tới nô tỳ, công tử nhà ta sẽ mất hứng.” Tần Thiên nói xong, cước bộ nhanh hơn, đuổi theo Trang Tín Ngạn ở phía trước.

Tạ Đình Quân là người chẳng dễ dàng buông tay, hắn chân dài, lại đuổi theo Tần Thiên: “Ta chỉ cảm thấy nữ tử giống như cô nương, cảnh ngộ thật sự là ủy khuất, chẳng lẽ cô nương không nghĩ tới, kỳ thật cô nương có thể có cơ hội sống một cuộc sống tốt hơn?”

Tần Thiên dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn hắn cười, “Ta đâu phải không muốn, ta có thể khẳng định tương lai ta nhất định sẽ cuộc sống rất tốt. Bất quá mọi thứ về sau, cũng không có quan hệ với bất cứ ai, ta sẽ tự làm chủ bản thân mình!”

Tạ Đình Quân ngây ngẩn cả người.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 102: Chúng ta cùng nhau cố gắng!

Tần Thiên nói xong câu đó xoay người, đã thấy Trang Tín Ngạn và Hải Phú đứng ở lối vào vườn trái cây đang nhìn bọn họ, hai người sắc mặt đều có chút khó coi, hiển nhiên đã thấy nàng cùng Tạ Đình Quân nói chuyện. Tần Thiên bình thản đón nhận ánh mắt bọn họ, đi về phía đó. Trang Tín Ngạn nhìn nàng đi tới rồi mới xoay người sang chỗ khác.

Hải Phú nhìn nàng một cái, lầm bầm một câu: “Người kia không có hảo tâm, người đừng để ý đến hấn nữa!”

“Ta tự có chừng mực.” Tần Thiên không mặn không nhạt đáp lời. Hải Phú không nói gì, xoay người tiến vào khu vực hái trà.

Sau khi đến vườn trái cây, tuy rằng Tạ Đình Quân muốn tiếp cận Tần Thiên, nhưng Tần Thiên có tâm kiêng kỵ, hơn nữa Trang Tín Ngạn căn bản không cho hấn cơ hội, hái trà xong lập tức xuống núi. Tạ Đình Quân cũng không thể nề hà, hấn da mặt dù có dày đến thế nào cũng không thể lại cùng bọn họ xuống núi.

Hấn đứng ở vườn trái cây nhìn bóng dáng Tần Thiên chậm rãi rời đi, khẽ cười cười, “Dường như so với trong tưởng tượng của ta càng thêm thú vị.”

“Tự ta làm chủ bản thân mình!”

Tạ Đình Quân hồi tưởng vẻ mặt nàng lúc nói câu này, vẻ mặt tự tin cùng quật cường, hai mắt sáng kinh người, bộ dáng kia, tuy rằng không bằng hoa khôi kiều diễm, lại có một thần thái tuyệt đối không hề thua kém.

Thú vị, càng ngày càng thú vị.

Tạ Đình Quân dùng xương quạt vô ý thức gõ vào lòng bàn tay, hai mắt sáng ngời hữu thần, khóe miệng khẽ nhếch dường như mang theo ý cười.

Thân là tùy tùng của hãn, Lâm Vĩnh đối với vẻ mặt này đã quá quen thuộc. Đó là một loại khát vọng chinh phục, xem ra, tiểu cô nương kia đã khơi mào hứng thú của công tử!

Sau khi về nhà, Tần Thiên nghĩ Trang Tín Ngạn sẽ lại nhăn mặt khó chịu với nàng, nàng cũng hạ quyết tâm, mặc kệ hãn nói cái gì, tính tình như thế nào, nàng sẽ không để ý tới hãn, cố gắng chịu đựng lúc này, dù sao cũng không phải nhăn nhó bao lâu nữa. Nhưng không nghĩ tới, Trang Tín Ngạn thần sắc vẫn như bình thường, trừ bỏ vẻ mặt có chút lạnh nhạt, cũng không có gì khác thường. Tần Thiên cảm thấy rất kỳ quái, nhưng vẫn vui sướng với kết quả như vậy, ai mà muốn suốt ngày phải nhìn sắc mặt người khác mà sống qua ngày chứ?

Lại không biết, đây đều là kết quả cố gắng nhẫn nại của Trang Tín Ngạn.

Hãn vốn đa nghi, mẫn cảm, một chút việc nhỏ hãn đều có thể liên tưởng đến rất nhiều thứ. Hãn trong lúc đó đứng đấy, Tần Thiên đưa lưng về phía hãn, hãn không nhìn thấy lời Tần Thiên nói, không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, nhưng vẻ mặt của Tạ Đình Quân lại thấy rất rõ ràng. Chỉ trong chốc lát, Tạ Đình Quân trên mặt có biểu tình giống như chấn động thần hồn khiến hãn thật lâu cũng không thể xua tan.

Rốt cuộc Tần Thiên đã nói gì với hãn?

Hãn cũng hỏi qua Hải Phú, nhưng vì khoảng cách khá xa, Hải Phú cũng không nghe thấy.

Chuyện này ở trong lòng hãn cứ sôi trào, khiến tâm thần hãn không yên, ngực giống như bị cái gì ngăn chặn, làm cho hãn thở không nổi, làm cho

hắn nhìn không được muốn phát hỏa.

Nhưng hắn luôn bắt buộc bản thân hít sâu, bắt buộc bản thân bình tĩnh, hắn đem những lời nàng viết ngày hôm qua nghĩ một lần rồi lại một lần, càng không ngừng nói với mình: đừng hoài nghi nàng, đáng giận là Tạ Đình Quân chứ không phải nàng.

Cứ như vậy đem nghi ngờ trong lòng mạnh mẽ áp chế, không để bản thân đối với nàng lộ ra sắc mặt khó coi, bởi vì hắn biết, nàng không sợ hắn, tuy rằng nàng nhìn qua có vẻ như hiền lành nhu nhược, nhưng bên trong lại cực kỳ kiên cường, tối thiểu tính tình hắn luôn phát giận, nàng cũng chưa bao giờ thỏa hiệp một lần nào, nhưng thật ra hắn, rất sợ nàng tức giận không thêm để ý tới mình nữa.

Nếu nàng thật sự không thêm để ý tới hắn, hắn một chút biện pháp đều không có.

Dùng xong cơm trưa, Tần Thiên hầu hạ hắn thay quần áo để chế trà, thấy hắn có tâm sự, biết hắn trong lòng vẫn đang nghi ngờ chuyện trên núi. Bất quá thấy thái độ lần này của hắn khá tốt, Tần Thiên cũng vui vẻ ý giúp hắn giải thích nghi hoặc.

Tần Thiên viết xuống vờ: “Ta nói với hắn, muốn hắn về sau đừng để ý tới ta, nếu không người lại mất hứng.”

Sau đó đưa cho Trang Tín Ngạn xem.

Những lời này giống như ánh mặt trời rạng rỡ chiếu rọi, tức khắc đẩy lùi u ám trong lòng hắn. Trong chốc lát, hình như trong lòng bách hoa nở rộ, tâm tình vui sướng cùng hân hoan này quả thật không cách nào hình dung.

Trang Tín Ngạn cố gắng bình tĩnh, “Ta đâu có nói gì.” Viết xong liền xoay người đi ra ngoài, trên mặt tươi cười rất cuộc nhìn không được, trong lòng ngọt ngào cùng vui sướng, liên tiếp biểu lộ ra bên ngoài.

Như thế nào cũng không nhịn nổi a.

“Người tuy rằng không nói gì, trên mặt viết rất rõ a!” Tần Thiên nhìn bóng dáng hẩn rồi đi cười, “Tiểu tử này, tâm sở hữu cũng quá lớn, ta mới chỉ là nha hoàn thông phòng, nếu về sau cưới thê tử, còn không phải thường xuyên giắt vào lưng quần mang theo hay sao?”

Tần Thiên cười lắc đầu, cũng theo đi ra ngoài.

Hai người tới một gian phòng nhỏ phía sau, bên trong là nơi bọn họ bí mật sao chế trà. Bình thường tuyệt đối không được để ai đi vào, bởi vì nếu thật sự tìm ra phương pháp chính xác, tuyệt đối phải giữ bí mật, không thể tiết lộ ra ngoài.

Lúc tiến vào, Trang Tín Ngạn đã bắt đầu sao trà, vẻ mặt hẩn thật sự rất chuyên chú, giống như ở trong tay hẩn, không phải là một phiến lá trà, mà là một tiểu sinh mệnh cần che chở, cần quý trọng.

Mỗi lần nhìn thấy hẩn chuyên tâm làm việc, Tần Thiên luôn luôn có một loại cảm động.

Rất nhanh, Trang Tín Ngạn đem lá trà sao chế ra bát, tiến hành nhu niệp, nhu niệp xong lại đem hong khô. Sau khi làm xong thành phẩm, Trang Tín Ngạn côi lòng đầy chờ mong pha một chén nếm thử, kết quả lại lắc đầu giống như những lần trước.

“Mỗi một thời điểm, mỗi một thủ pháp ta đều đã thử quả, vì sao không thể bảo trì toàn vẹn mùi hương hoa quả này? Chẳng lẽ thật sự không có phương pháp gì hay sao?” Trang Tín Ngạn không khỏi có chút nhụt chí.

Đã đến đây nhiều ngày như vậy, nếm thử mấy trăm lần, mắt thấy đợt thu trà xuân sắp qua, mà vẫn chưa tìm được phương pháp sao chế, tìm không ra có khả năng lại phải chờ tới mùa xuân sang năm, bọn họ có thể chờ, nhưng Trà Hành cũng không thể chờ a!

Tần Thiên nhìn đôi tay hăn bởi vì không ngừng sao chế mà đỏ hồng, hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của hăn, cố gắng hết sức mình, lại không nhận được kết quả, mọi người đều cảm thấy uể oải.

“Thiếu gia, người đừng gấp, trà còn chưa thu xong, chúng ta còn có cơ hội! Nếu ngay cả người cũng nản lòng, thật sự chúng ta sẽ tìm không ra phương pháp chế trà!” Tần Thiên viết xuống vở.

Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng mở to đôi mắt nhìn mình, trong ánh mắt tràn đầy cổ vũ cùng tín nhiệm.

“Đại thiếu gia, người không phải đã nói, trên đời này nếu có thể có lá trà có mùi hương hoa quả, chắc chắn sẽ có phương pháp sao chế giữ lại mùi vị trọn vẹn hay sao! Nếu đây là điều mà người vẫn luôn tin tưởng, nhất định phải kiên trì đến cùng! Ta từng nghe người ta nói quá, chỉ cần có quyết tâm, có nghị lực, nhất định có thể biến chuyện không thể trở thành có thể. Đại thiếu gia, ta biết, người chắc chắn sẽ làm được!”

“Thiếu gia, ta và người cùng nhau nghĩ biện pháp, chúng ta cùng nhau cố gắng. Đại phu nhân còn ở nhà chờ tin tốt của chúng ta a!” Tần Thiên viết xong, đi tới, cầm hai tay sưng đỏ của hăn, nhìn hăn mỉm cười.

Hai tay nàng mềm mại mà ấm áp, tươi cười của nàng ngọt ngào mà ôn nhu, hai mắt của nàng giống như cảnh xuân trong suốt sáng ngời. Trang Tín Ngạn nhìn nàng như vậy, trong lòng tràn ngập một loại cảm xúc không tên, cảm xúc này giúp hăn tự tin, cũng cho hăn động lực, khiến hăn cảm thấy dù có bao nhiêu khó khăn hiểm trở, đều không thể làm khó hăn.

Hăn nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

Tốt, Tần Thiên, chúng ta cùng nhau cố gắng.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 103: Mưu sát

Hai người nghiên cứu đến tận trưa, theo thời gian, thay đổi nhiệt độ, thủ pháp nặng nhẹ, cơ hồ từng phương pháp đều thử qua, nhưng kết quả vẫn như cũ. Nhưng vì có lời nói vừa rồi của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn ý chí chiến đấu sục sôi, không hề nhụt chí.

Thật ra Tần Thiên cũng có chút nản lòng, nhưng thấy Trang Tín Ngạn còn tin tưởng như vậy, cũng lên tinh thần, không dám lộ ra vẻ mặt uể oải làm ảnh hưởng đến nỗi lòng của hắn.

Sau khi dùng xong cơm chiều, hai người lại tiếp tục nghiên cứu, hai người mỗi người cầm một bát to, đều thử theo cách riêng của mình, sau đó lại phân tích với nhau.

Lúc này, đang sao thanh một nửa, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên đứng dậy lo lắng tìm kiếm. Tần Thiên nhìn thấy, đi tới, hóa ra chỗ hắn đã hết than, lửa trong bếp lò càng ngày càng nhỏ, lửa nhỏ sẽ ảnh hưởng đến sao chế. Tần Thiên vội vàng chạy ra ngoài lấy than, đi vào thấy Trang Tín Ngạn đang ngồi xõm cạnh bếp lò sững sờ. Hắn đặt ngọn đèn ở bên cạnh, ánh lửa chiếu lên mặt hắn lúc sáng lúc tối, mình diệt không chừng, trong u ám, khiến người khác có một cảm giác không thể nắm bắt.

Tần Thiên cũng không để ý, vừa định thêm than vào, bỗng nhiên, Trang Tín Ngạn vươn tay ngăn cản nàg.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắn, cảm thấy kỳ quái, đã thấy hắn viết nhanh xuống vở vài chữ, “Người có người thấy gì không?”

“Cái gì?”

“Hương hoa quả, người người lá trà này, hiện tại mặt trên của lá trà mùi hương hoa quả rất nồng đậm.” Trang Tín Ngạn nhìn nàng, trong mắt có ảnh ngược của đèn đuốc, giống như hai ngọn lửa đang thiêu đốt, có loại áp lực cùng hưng phấn.

Tần Thiên tinh thần rung lên, vội vàng lấy ra một ít lá trà người thử, quả nhiên người thấy mùi hương hoa quả sâu kín, thấm vào ruột gan.

“Đây là chuyện gì?” Tần Thiên kích động viết xuống.

Trang Tín Ngạn cũng đang kích động tay cầm bút than có chút run run, “Là nhiệt độ! Lá trà này không giống với các giống trà khác, thời điểm đun nóng sáu bảy phần hơi nước sẽ bốc lên rơi trở lại nồi, nếu đun nóng liên tục, hương hoa quả sẽ bị biến mất! Đến đây, chúng ta thử lại một lần nữa!” Bởi vì bỗng nhiên không có than, nên lửa trong nồi giảm xuống, không nghĩ tới ngược lại chó ngáp phải ruồi.

Phát hiện bí quyết, chẳng khác nào tìm được đường đi thông thẳng đến mục tiêu, chỉ cần đi theo con đường này, có thể từng bước một tiếp cận thành công.

Sau đó, hai người toàn tâm toàn ý nghiên cứu ảnh hưởng biến hóa của nhiệt độ đối với lá trà. Qua mấy lần thử nghiệm, bọn họ dần dần đã hiểu ra, khi sao thanh, thời điểm đun nóng được sáu bảy phần thì hơi nước sẽ bốc lên từ từ rơi lại vào nồi, lúc vò lá trà không cần đổ ra oa, mà nên tiến hành ngay lúc này, chờ lá trà đun kỹ được tám phần thì đem đi phơi khô.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bọn họ bởi vì hết sức chăm chú nghiên cứu căn bản quên cả giờ giấc, thời điểm làm ra thành phẩm, đã nghe thấy bên ngoài người gõ mõ cầm canh gõ ba cái, lúc này mới biết đã là canh ba.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cười cười, bắt đầu làm việc từ giờ ngo, cho tới tận bây giờ, vậy mà hai người lại không hề cảm thấy mệt mỏi.

Trang Tín Ngạn đem trà làm xong pha thử, cầm chén đầu tiên là nhẹ nhàng ngửi, chỉ cảm thấy mùi hương hoa quả sâu kín của lá trà xông vào mũi, hân trong lòng vui vẻ, lại nhẹ nhàng nếm thử một ngụm.

Bên cạnh Tần Thiên vẽ mặt khẩn trương nhìn hân, thấy hân nhìn xuống, lông mi thật dài nhẹ nhàng mà rung động, sau khi nhấp ngụm đầu tiên, lại nhấp thêm vài lần, trên mặt nhìn không ra thần sắc gì khác biệt.

Tần Thiên có chút nóng vội, “Thế nào?”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, nhú mày, trên mặt không có sắc mặt vui mừng,

Một cảm giác thất vọng tràn ngập trái tim, “Không được sao?” Tần Thiên côi lòng đầy chờ mong trên mặt cũng nhất thời xù xuống.

Trang Tín Ngạn mặt không chút thay đổi rót chén trà khác đặt vào tay nàng.

Tần Thiên tiếp nhận, tuy rằng thất vọng, nhưng vẫn nhin không được nếm thử một ngụm, trà vừa vào miệng, nàng đột nhiên ngẩn ra, tròng lớn hai mắt, giống như có chút không thể tin được lại nếm thử một ngụm nữa.

Lúc này đây, sau khi trà vào miệng, nàng dùng toàn bộ tâm tư tinh tế thưởng thức, lúc đầu cảm thấy có vị chát, nhưng dần dần lại chuyển hóa thành vị ngọt lành, lúc nước trà qua thanh quản, ngọt lành chậm rãi tiêu tán, nhưng hương hoa quả cùng hương trà lại vẫn vút quanh quẩn, kéo dài không tan, khiến người ta có chút thất thần.

Tần Thiên học trà lâu như vậy, tất nhiên nhận biết lá trà nào là ngon, hương trà này, tư vị ngọt lành thơm ngát này, rõ ràng chính là thượng phẩm

trong thượng phẩm. Nàng kinh hãi nhìn về phía Trang Tín Ngạn, lại phát hiện Trang Tín Ngạn cũng đang nhìn nàng, khóe miệng hàm chứa ý cười thần nhiên, đôi mắt ở dưới ánh đèn liễm diễm sinh quang, lóe ra sáng rọi kỳ dị.

“Nga, hóa ra người gạt ta...” Tần Thiên bĩu môi.

Trang Tín Ngạn dựa vào tường, trên mặt tươi cười càng sâu sắc, cười đến mặt mày đều giãn ra, lộ ra hàm răng trắng bóng, đèn đuốc chiếu trên người hắn, nửa người nhiễm một màu vàng rực, hé ra khuôn mặt bị ánh lửa chiếu ửng hồng một mảnh, bộ dáng kia, đúng là thanh tuyến tuyệt mỹ đến cực điểm.

Như bị khoái hoạt của hắn cuốn hút, Tần Thiên cũng kìm lòng không được cười ha hả, nàng tay cầm chén trà, cười híp mắt, hai má lúm đồng tiền khoái trá nhộn nhạo lộ ra.

Nhìn thấy nàng tươi cười, hắn chậm rãi thu liễm ý cười, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, đợi đến lúc nàng cảm thấy có điểm không thích hợp, hắn bỗng nhiên vươn tay, ôm nàng vào lòng.

Bất ngờ không kịp đề phòng, chén trà trong tay Tần Thiên đều hất lên người cả hai, nước trà nhanh chóng thấm qua xiêm y, lạnh lẽo thấu tâm.

Tần Thiên giật mình, ngốc lẳng tựa vào lòng hắn, hai tay vẫn đang cầm chén nước kia. Nàng chỉ cao đến vai hắn, bị hắn ôm lấy, mặt của nàng liền dán lên ngực hắn, thân mình nho nhỏ của nàng nằm gọn lỏn trong lồng ngực rộng rãi của hắn.

Hắn ôm nàng nhanh như vậy, nhanh đến nỗi nàng như hòa vào trong cơ thể của hắn, nhanh đến nỗi mặt của nàng có thể cảm giác được cơ ngực hắn co giãn, nghe thấy trong lồng ngực hắn truyền đến thanh âm rộn ràng.

Nàng mở to hai mắt, nhìn ngọn đèn bên cạnh. Ngọn đèn treo giữa phòng, đung đưa qua lại nhoáng lên một cái, chợt lóe chợt lóe, từ từ phóng đại trước mắt nàng, ánh sáng trắng lan tỏa, khiến nàng hoa hết cả mắt, khiến nàng trong đầu trống rỗng.

Nàng nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Trang Tín Ngạn hành động theo bản năng vì nhất thời xúc động. Sau đó, mới biết được bản thân đang làm gì, sau khi trở mắt một lát thì gắt gao ôm lấy nàng. Thân thể của nàng mềm mại, mùi hương cơ thể nàng thơm mát, hắn chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập nhu tình mật ý, cảm xúc càng ngày càng mãnh liệt, đầy ắp trong lồng ngực hắn, như muốn phá ngực hắn thoát ra ngoài. Hắn không biết nên lý giải cảm xúc này như thế nào, chỉ có thể tùy ý để cảm xúc này xâm chiếm, sai khiến, khiến hắn càng ngày càng dùng sức, càng ngày càng ôm chặt lấy nàng, như thể muốn nàng hòa tan vào trong lòng hắn vậy.

Chỉ chốc lát, Tần Thiên đã bị hắn ôm không thở nổi, cũng phục hồi tinh thần, nàng muốn thoát ra, lại phát hiện hắn cơ hồ cật lực. Tần Thiên âm thầm kêu khổ, nào có người ôm như vậy chứ, căn bản là đang mưu sát mà...

Bị bất đắc dĩ, Tần Thiên dùng sức đá hắn một cước, hắn bị đau, lúc này mới buông lỏng vòng ôm.

Tần Thiên vội lui hai bước, vượt ngực thờ, Trang Tín Ngạn đứng ở nơi đó, bị nàng đá vào chân hơi hơi lui xuống, mặt đỏ bừng.

Hai người đều có chút xấu hổ, sau khi Tần Thiên hồi phục bình tĩnh, viết xuống giấy: “Về sau đừng làm như vậy nữa.” Rồi đưa cho hắn xem.

Trang Tín Ngạn nhìn, xoay người viết xuống: “Người là nữ nhân của ta.” Sau đó đưa cho nàng, bộ dáng đúng lý hợp tình.

Tần Thiên không nói gì, suy nghĩ một hồi, “VẬY sau khi trở về nói sau.” Sau khi trở về nàng có thể chuộc thân, đến lúc đó sẽ không còn là nữ nhân của hắn nữa.

“ĐƯỢC, sau khi trở về nói sau.” Hắn viết xong, nhìn nàng cười, tươi cười có ý tứ hàm xúc đặc biệt, khiến Tần Thiên Mao cốt tủy nhiên (sởn gai ốc).

Tần Thiên xoay người sang chỗ khác, ánh mắt vừa vịn dừng trên lá trà vừa mới sao chế thành công, nàng nhìn một hồi, càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp.

“Đại thiếu gia, người có nhận thấy hay không, lá trà này tuy rằng mùi vị rất ngon, nhưng bề ngoại lại hơi xấu?” Tần Thiên viết xuống vở nói.

Nói đến việc chính, Trang Tín Ngạn cũng thu liễm tâm thần, đi tới nắm lên một ít lá trà nhìn ngắm: “Lá trà này sao chế xong màu sắc vẻ ngoài quả thật không được đẹp mắt như các giống trà khác. Bất quá chỉ cần vị trà xuất chúng là được rồi.”

“Trên đời này cũng không có gì hoàn mỹ.” Tần Thiên lại cầm lấy lá trà nhìn ngắm, phát hiện lá trà này uốn cong như con ốc, có lẽ vì hình dáng xoắn ốc này mới khiến trà sau khi nhu niệp (vò) không được đẹp mắt cho lắm.

Nàng nhìn một lúc, bỗng nhiên nhớ tới ở kiếp trước có một lá trà rất nổi danh, hình dạng khá giống lá trà này, có lẽ có thể tham khảo một chút?

“Thiếu gia, loại lá trà này có hình xoắn ốc, không bằng đem nó chà xát vè thành hình thử xem?”

“Chà xát?” Trang Tín Ngạn nghĩ nghĩ, cảm thấy cách này rất được, “Nhưng hiện tại trời đã sắp sáng, người có mệt không, nếu không, người trở về phòng nghỉ ngơi, để ta làm được rồi.”

“Không cần, ta muốn nhìn người làm.”

“Tốt lắm.” Trang Tín Ngạn nhìn chữ viết của nàng, trong lòng ngọt ngào như mật, cả người như tràn ngập năng lượng, hận không thể lại đem nàng ôm vào trong ngực, nhưng nhớ tới câu nói kia của nàng “Trở về nói sau”, lại cố gắng nhịn xuống.

“Tổng bá bá, Tổng bá bá.” Tần Thiên và Trang Tín Ngạn, Hải Phú cùng đi vào nhà của Tổng lão bá.

Mãi cho đến giữa ngày hôm sau, bọn họ mới hoàn toàn sao chế thành công, kết quả hai người đều vô cùng vừa lòng. Hai người dùng bữa sáng, ngủ khoảng ba canh giờ thì thức dậy. Lúc thức dậy, Tần Thiên muốn chế trà ngon cho Tổng lão bá nếm thử, lại nghĩ tới lúc trước đã hứa với Tổng lão bá, nên cũng mang Trang Tín Ngạn tới.

Tổng lão bá vẫn chưa thể xuống giường, ở trên giường thấy bọn họ, sau khi song phương thi lễ, Tổng lão bá mời bọn họ ngồi xuống.

Tần Thiên dưới sự trợ giúp của Chu bá, dùng lá trà vừa mới pha chế thành công pha cho Tổng lão bá nếm nhấp. Tổng lão bá sau khi nếm thử qua, mặt lộ vẻ kinh dị, “Đây thật sự là ‘Dọa sát nhân hương’, sao so với ta thường uống lại thơm như vậy?”

Hải Phú đứng bên người Trang Tín Ngạn, đem lời Tổng lão bá nói viết cho hắn xem.

Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn đang ngồi bên cạnh liếc mắt một cái, sắc mặt hắn thản nhiên, vẻ mặt lạnh lùng mang theo xa cách, đây là vẻ mặt khi hắn đối diện với người xa lạ.

“Đây là do thiếu gia nhà chúng ta nghiên cứu ra phương pháp sao chế mới, có thể giữ lại toàn bộ mùi hương của Dọa sát nhân hương, có được không, Tổng bá bá!” Tần Thiên cười hỏi.

“Đâu chỉ là được...” Tống lão bá lại uống mấy ngụm, mới vỗ về râu cười nói: “So với trà Hồ Khâu danh xưng Hữu Quan Thiên Hạ, cũng không hề thua kém!”

Tần Thiên nhân tình sáng lên, ngạc nhiên nói: “Tống bá bá đã từng uống trà Hồ Khâu rồi ư?” Hồ Khâu cũng không phải loại trà ai muốn uống cũng được a.

“Lão phu từng có một vị bằng hữu, có tặng ta một ít. Bất quá đó là chuyện rất lâu về trước rồi.” Tống lão bá thản nhiên cười cười.

“VẬY VỊ BẰNG HỮU NÀY CỦA TỐNG BÁ BÁ THẬT ĐÚNG LÀ KHÓ LƯỜNG.”

Tống lão bá gật đầu, “Quả thật không phải người bình thường!”

Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn cười, thấy Trang Tín Ngạn cũng lộ vẻ vui mừng, ngay cả Tống lão bá đã uống qua trà Hồ Khâu cũng nói như vậy, hai người đối với lá trà này lại càng tin tưởng hơn.

Tần Thiên muốn để Trang Tín Ngạn cùng Tống lão bá tiếp xúc một chút, biết nếu nàng ở trong này, hẳn sẽ chỉ tự cô lập ở một bên, liền đứng dậy cười nói: “Tống bá bá, chúng ta hôm nay cao hứng, ta trở về làm vài món ăn ngon, tối hôm nay ở nhà của lão cùng nhau ăn mừng một chút được không? Người có chê chúng ta huyền ảo ầm ỹ không?”

Tống lão bá vốn rất thích tiểu cô nương tâm tính thiện lương đáng yêu này, sao có thể cự tuyệt? Hắn nhìn Chu bá bên cạnh liếc mắt một cái, cười nói: “Chúng ta được ăn không phải trả tiền, làm sao có thể phản đối?”

Chu bá cũng cười mị mắt, xoa xoa tay nói: “Ta muốn ăn món gà lần trước Tần Thiên đưa tới, thịt gà vừa mềm lại vừa đậm đà, ta đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ hương vị kia!”

“Chỉ có người được lợi!” Tống lão bá chỉ vào hắn cười.

“Lão gia tử, chẳng lẽ người không thích? Ta nhớ rõ lần trước Tần Thiên đưa nửa con gà sang, ta chỉ được ăn một phần nhỏ, còn lại đều vào trong bụng của ngài a!”

Lúc này đây ngay cả Trang Tín Ngạn cũng nhin không được cười rộ lên.

Tần Thiên thực vừa lòng với kết quả này, thế này mới đúng chứ, cả ngày không cùng ai tiếp xúc sao được? Sống ở trong thế giới của riêng mình sẽ vô cùng tịch mịch.

Tuy rằng Tần Thiên đối với Trang Tín Ngạn không có tình yêu nam nữ, nhưng ở chung đã khá lâu, nàng lại được Đại phu nhân ban cho rất nhiều ân huệ, cho nên cũng muốn hết sức vì bọn họ làm chút gì đó.

Nàng đứng lên cười nói: “Vậy ta trở về nấu cơm.” Trang Tín Ngạn thấy nàng phải đi, cũng đứng lên. Tần Thiên đi qua ấn hắc ngời xuống, cười viết xuống giấy: “Chuyện ở phòng bếp Đại thiếu gia cũng không thể giúp gì được, thiếu gia vẫn nên ở lại đây bồi lão gia tử trò chuyện đi. Lão gia tử học thức uyên bác, thiếu gia cùng lão gia tử nhất định sẽ có rất nhiều chuyện có thể nói với nhau.”

Viết xong, lại nói với Hải Phú ở bên cạnh: “Hải Phú, người lại đây giúp ta làm gà!”

“Ta cũng đi? Vậy thiếu gia...”

Tần Thiên kéo hắc qua, nhỏ giọng nói: “Yên tâm, thiếu gia nhà người cũng sẽ không bị ai ăn mất đâu.” Tiếp theo lại hướng về Tống lão bá cười nói: “Tống bá bá, nhờ vả người!”

Tống lão bá ngồi ở trên giường cười gật đầu.

Chờ Tần Thiên đi rồi, đối mặt với Tống lão bá và Chu bá, Trang Tín Ngạn thoáng có chút co quắp bất an, hắc rất ít khi một mình tiếp xúc với

người ngoài, lúc nào bên cạnh ít nhất cũng phải có Hải Phú đi theo.

Chu bá dọn dẹp qua trên giường của Tống lão bá, sau đó mang một ít giấy bút lên.

“Trang công tử đừng khẩn trương, lại nói tiếp, Trang công tử vốn là ân nhân cứu mạng của lão phu.” Tống lão bá cười viết xuống, “Không biết Trang công tử có tiện ngồi vào bên cạnh lão phu không, như vậy giúp chúng ta sẽ dễ dàng nói chuyện với nhau hơn.”

Trang Tín Ngạn nhìn thấy mấy chữ Tống lão bá viết xuống do Chu bá đưa tới, vội vàng ngồi xuống đối diện với Tống lão bá.

“Tống lão chớ nói như vậy, ngày đó tại hạ cũng chỉ là nhắc tay chi lao.” Trang Tín Ngạn viết xuống.

“Trang công tử nhắc tay chi lao lại khiến lão phu được lợi không ít.”

“Tống lão khách khí rồi.”

“Trang công tử chữ viết rất đẹp, không biết gia sư là ai?”

“Gia sư tên tự là Lâm Duy.”

“A, Lâm đại nhân từng làm việc ở Hàn Lâm, học thức rất uyên bác, tính tình cũng khá cao ngạo, người có thể mời được hẳn, có thể thấy được người rất tài hoa.”

Hai người mỗi người một câu cứ như vậy mà tán gẫu ngày càng nhiều hơn.

Một người hiểu biết rộng, tâm tính cởi mở, một kẻ thì tài hoa hơn người, nội liễm trầm tĩnh, hai người nói chuyện từ Tứ Thư Ngũ Kinh đến dân sinh trăm thái, còn nói đến đạo kinh doanh, cuối cùng thảo luận về Trà Kinh, lại vô cùng hợp ý. Trang Tín Ngạn hiếm khi có thể gặp được người có tư

tưởng phù hợp như vậy, tuy rằng tuổi của đôi phương có thể làm trưởng bối của hẳn, nhưng vẫn khiến hẳn vui sướng không thôi.

Mà Tổng lão cô tịch đã lâu, lúc trước có tiểu nha đầu Tần Thiên nói cười với lão, chọc cho lão vui vẻ. Nay lại gặp được một người trẻ tuổi tài hoa phong lưu mà trầm tĩnh không kiêu ngạo thật hiếm có, tất nhiên vô cùng cao hứng, lúc đầu chẳng qua đã đáp ứng với Tần Thiên, xuất phát từ tâm lý muốn thỏa mãn tâm nguyện của nha đầu kia. Nhưng sau đó, lão hoàn toàn đã bị tài hoa của Trang Tín Ngạn thu hút.

Trò chuyện với nhau thật vui vẻ, thời gian trôi qua, bất tri bất giác, đã qua hai canh giờ. Mà Tần Thiên cũng đã làm xong đồ ăn.

Bởi vì Tổng lão tạm thời chưa thể xuống giường, cho nên món ăn được bày luôn trong phòng.

Tần Thiên và Hải Phú đem đồ ăn đặt trên bàn. Tần Thiên nhìn trên bàn, tất cả đều là giấy hai người đã viết trao đổi qua lại, lại thấy Trang Tín Ngạn vẻ mặt tươi cười với Tổng lão bá, không khỏi hướng về Hải Phú liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Người nhìn xem, thiếu gia cùng Tổng bá bá tán gẫu rất vui vẻ kìa, người a, bình thường cũng đừng quá bảo bọc thiếu gia, nên để cho thiếu gia cùng người khác tiếp xúc nhiều một chút.”

Hải Phú nhìn thấy tình hình này cũng vô cùng cao hứng, “Cũng là người suy nghĩ chu đáo, trách không được phu nhân và thiếu gia đều thương người như vậy. Về sau nên chiều cố thiếu gia như thế nào chúng ta đều nghe lời người, người muốn chúng ta làm như thế nào, chúng ta liền làm như thế ấy.” Hải Phú cười hì hì nói.

Tần Thiên cười mà không nói, trong lòng lại suy nghĩ, về sau? Về sau ta cũng không còn ở Thanh Tùng viện nữa!

Bên kia, Tổng lão bá thấy Tần Thiên tiến vào, liền viết xuống giấy: “Tín Ngạn, người cũng biết hôm nay Tần Thiên cố ý tạo cơ hội để hai người

chúng ta nói chuyện.” Nói chuyện phiếm được một lúc, hai người đã trở nên quen thuộc, Trang Tín Ngạn bảo Tống lão bá gọi thẳng tên của hẳn.

“Tần Thiên?” Trang Tín Ngạn ngạc nhiên.

“Không sai, tiểu nha đầu Tần Thiên nói với ta, nói thiếu gia nhà bọn họ kỳ thật rất muốn tiếp xúc với người ngoài nhưng lại ngại ngần không có biện pháp, hy vọng ta có thể cùng người trò chuyện, để người vui vẻ hơn.” Tống lão bá cười cười, “Nha hoàn này người tìm được ở nơi nào mà tri kỷ, dụng tâm lương khổ như vậy.”

Bị Tống lão bá trêu chọc, Trang Tín Ngạn có chút không nhịn được, mặt nóng ran, hẳn vì che giấu quần bách, vội vàng cúi đầu xuống, nhưng dư quang khóe mắt lại hướng về phía Tần Thiên, vừa vặn có thể nhìn thấy vạt váy của nàng, trong lúc đi qua đi lại, vạt váy màu trắng giống như mây trắng lượn lờ, linh động phiêu dật nói không nên lời.

“Tần Thiên là một cô nương tốt, nàng nếu là người của người, về sau người cần phải đối đãi với nàng thật tốt, đừng cô phụ nàng.” Tống lão bá lại viết xuống giấy.

Trang Tín Ngạn tuy rằng không đáp lời, nhưng trong lòng lại ngọt ngào như mật.

“Lão phu cả đời này có thể nói nhìn người không thể sai lệch, tiểu nha đầu này tuy rằng nhìn qua có vẻ ôn hòa, nhưng tâm tính kiên cường, nàng vốn không phải người hay so đo với người khác, nhưng một khi đã so đo, sợ là sẽ so đo đến cùng. Đến lúc đó hối hận chỉ sợ cũng không còn kịp.”

Trang Tín Ngạn nhẹ nhàng viết xuống: “Tống lão, tại hạ nhất định sẽ ghi tạc trong lòng.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 104: Lạc thú cướp đoạt

Lúc ăn cơm, Tần Thiên nói với Tống lão bá: “Tống bá bá, chúng ta đã đạt được mục đích rồi, ngày kia sẽ phải trở về.”

“Nhanh như vậy a.” Đang ăn gà Chu bá trong giọng nói lộ ra sự không nữ, “Ta đã có thói quen mỗi ngày bị tiểu nha đầu người ồn ào rồi.”

“Thiên hạ có buổi tiệc nào mà không tàn, vừa rồi công tử nhà người đã nói với ta rồi rồi, đã thành công, sẽ lên đường trở về.” Tống lão bá gật đầu nói.

Tần Thiên nhìn Tống lão bá cười nói: “Tống bá bá, về sau ta nhất định sẽ đến thăm người.”

“Tiểu nha đầu chỉ được cái mạnh miệng, ” Chu bá chỉ vào nàng cười, “Người sao có thể xuất môn?”

Tần Thiên chỉ cười không nói, bên cạnh Hải Phú lại cười nói: “Để thiếu gia mang nàng xuất môn thì được rồi.”

Chu bá nhìn qua nhìn lại trên người Trang Tín Ngạn và Tần Thiên, ái muội cười cười: “Ra là ý này, ra là ý này!”

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên bên cạnh liếc mắt một cái, mỉm cười.

“Các người ngày kia đi rồi, ngày mai trấn trên có hội chợ các người có muốn đi hay không?” Chu bá lại hỏi bọn họ.

“Hội chợ?” Tần Thiên lộ ra vẻ mặt hứng thú.

“Đúng vậy, rất náo nhiệt, cái gì cũng có bán, còn có xiếc ảo thuật nữa.” Chu bá cười nói.

Đối với loại náo nhiệt này, thân là người xuyên qua, Tần Thiên đương nhiên có hứng thú, nhưng nghĩ đến ngày mai Trang Tín Ngạn hẳn còn có rất nhiều việc phải làm, không thể chậm trễ, liền cười nói: “Không đi, ta nghĩ cũng không có gì hay ho.”

Trong mắt vẫn nhịn không được toát ra thần sắc thất vọng, Trang Tín Ngạn ngồi một bên đều nhìn thấy tất cả.

Mọi người vui vẻ dùng cơm, trong lúc đó, Tần Thiên kể vài truyện cười ở kiếp trước, chọc cho mọi người cười ha ha. Tổng lão cười đến bụng búng, đã lâu không được vui vẻ như vậy. Trang Tín Ngạn ở một bên nhìn Tần Thiên bộ dáng mi phi sắc vũ, trong lòng yêu thích, hận không thể lại ôm nàng vào trong lòng.

Dùng cơm xong rồi dọn dẹp các thứ, lúc trở về đã là thời điểm sao sáng đầy trời. Ba người trở về tiểu viện, lại nhìn thấy Tạ Đình Quân và tùy tùng của hắn đứng bên ngoài sân, cũng không biết đã đứng bao lâu.

Trang Tín Ngạn tâm tình vốn đang vui vẻ vừa nhìn thấy hắn, đầu tiên ánh mắt bắt đầu trở nên lạnh lùng.

Nhìn thấy bọn họ trở về, Tạ Đình Quân cười đón, “Các người đã đi đâu vậy, Tạ mỗ thấy đêm nay ánh trăng rất đẹp, muốn mời vài vị đi ra ngoài tản bộ, không biết Trang công tử có nể mặt hay không?”

Trang Tín Ngạn nhìn Hải Phú bên cạnh liếc mắt một cái, Hải Phú hiểu ý, tiến lên cười nói: “Tạ công tử, thật sự ngại quá, không phải công tử nhà ta không chịu nể mặt, mà công tử nhà ta có thói quen ngủ sớm, không thể bồi công tử, thỉnh công tử tự tiện.”

Nói xong tiến lên mở cửa, Trang Tín Ngạn ở trước mặt của hắc ôm lấy thắt lưng Tần Thiên đi vào. Tần Thiên nhìn hắc ôm một cái, hiểu được dụng ý của hắc ôm nên cũng không cự tuyệt.

Chờ hai người đi vào, Hải Phú đứng giữ cửa hướng về Tạ công tử cười cười, sau đó “Cạch” một tiếng đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng lại, tươi cười trên mặt Tạ Đình Quân lập tức biến mất vô tung vô ảnh, Lâm Vĩnh bên cạnh cũng cười lạnh nói: “Kẻ điếc này coi trọng Tần Thiên cô nương nhanh như vậy, xem ra đúng như lời đồn, Tần Thiên cô nương rất được sủng ái.” Hắc ôm dừng lời, nhìn về phía Tạ Đình Quân nói: “Công tử, không bằng để tại hạ nghĩ cách đem Tần Thiên tới để người đùa giỡn?”

Tạ Đình Quân nâng lên tay áo, “Nếu làm như vậy mới có thể chiếm được thì còn gì thú vị? Ta càng muốn để kẻ điếc kia trơ mắt nhìn nữ nhân hắc ôm yếm tới bên cạnh ta, nhưng không có biện pháp nào để ngăn cản.”

Hắc ôm quay đầu lại nhìn Lâm Vĩnh lạnh lùng cười, hai mắt được ánh trăng chiếu rọi phản xạ ra quang mang âm lãnh.

“Đây mới là lạc thú cướp đoạt!”

Hắc ôm xoay người hướng ra đường lớn bước một bước dài, đồng thời phân phó, “Người theo dõi bọn họ cho ta, ta không tin bọn họ có thể mỗi ngày chỉ ở trong đó không bước ra cửa nửa bước!”

“Vâng, công tử.”

Ngày hôm sau, thời tiết sáng sủa, cảnh xuân tươi vui, là thời tiết đẹp hiếm có.

Buổi sáng thức dậy, lúc dùng điểm tâm, Tần Thiên hỏi Trang Tín Ngạn, “Hôm nay công tử hẹn với người ta giờ nào?”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, sau đó viết xuống giấy: “Ta đã bảo Hải Phú đem giờ hẹn chuyển sang ngày mai, chúng ta trở về trễ một ngày cũng không sao.”

“Vì sao?”

“Người không phải muốn đi hội chợ sao, chúng ta hôm nay sẽ đi hội chợ.” Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn nàng mỉm cười, ánh mắt ôn nhu như nước.

Tần Thiên nhìn hần, trong lòng khẽ run lên: “Hội chợ?”

“Người không phải rất muốn đi sao?” Hần cười, “Còn không đi thay quần áo chuẩn bị?” Viết xong, hần liền đi ra khỏi phòng.

Tần Thiên nhìn cửa phòng, trong lòng đột nhiên nhảy nhót.

Hần vì muốn đưa nàng đi hội chợ, cho nên cố ý dời lại giờ hẹn?

Không biết vì sao, trên mặt bỗng nhiên nóng ran.

Trấn trên cách thôn trang cũng không xa lắm, ngòi xe ngựa nửa canh giờ đã đến nơi.

Dọc theo đường đi Tần Thiên xuyên qua rèm xe nhìn cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài, trong lòng rất khoái trá.

Sau khi đến trấn trên, bởi vì đông người, xe ngựa không vào được. Hải Phú đem xe ngựa gửi ở một khách điểm bên ngoài, đưa chút tiền để chủ quán trông coi, rồi ba người đi bộ vào trấn.

Trên đường cái của trấn này chỉ có ba đường xe chạy, hai bên đều là cửa hàng, có tửu lâu, quán trà, cửa hàng bán trang sức, cửa hàng đồ cổ, cửa hàng bán giấy bút, cửa hàng tạp hóa, thậm chí có cả cửa hàng bán quan tài, tóm lại cái gì cũng có. Ở phía trước các cửa hàng có đủ loại hàng bán rong,

bán các vật dụng nho nhỏ, còn có nông dân đến từ các nơi đem trứng gà, rau dưa, gia cầm trong nhà ra chợ đổi thành tiền, âm thanh thét to, âm thanh rao hàng, âm thanh cười đùa, đủ loại khuôn mặt tươi cười, đủ loại người, tất cả tập hợp tại đây thành một bức tranh cảnh mùa xuân vô cùng sinh động.

Tần Thiên đi theo phía sau Trang Tín Ngạn nhìn ngó, chỉ cảm thấy không kịp nhìn, tất cả đều mới mẻ, tất cả đều rất thú vị.

Trang Tín Ngạn cũng ít khi xuất môn, đối với mọi thứ cũng cảm thấy hứng thú, nhưng hắn cho tới bây giờ đã quen được chiều cổ, tất nhiên sẽ luôn coi mình là trung tâm, nhiều lúc chỉ xem thứ mình hứng thú, mà xem nhẹ tâm tình của Tần Thiên ở phía sau.

Tần Thiên đối với một số vật dụng nho nhỏ đáng yêu cảm thấy hứng thú, nhưng hắn lại chỉ thích xem tranh chữ bộ sách.

Tỷ như, Tần Thiên bị tượng đất hấp dẫn, đứng ở nơi đó nhìn sư phó nặn ra tượng đất hình con hổ con, đang định bảo hắn chờ một chút để nàng lấy tiền mua, nhưng vừa quay đầu lại, đã thấy Trang Tín Ngạn và Hải Phú đi lên phía trước, gọi vài tiếng Hải Phú cũng không nghe thấy. Trên đường nhiều người, Tần Thiên sợ lạc mất bọn họ, tuy rằng không nỡ, cũng đành buông tượng đất xuống, chạy đuổi theo.

Đuổi theo tới nơi, Trang Tín Ngạn còn mang vẻ mặt mất hứng trừng mắt nhìn Tần Thiên, như trách cứ nàng không nên chạy loạn khắp nơi. Vốn Tần Thiên còn muốn bảo hắn chờ nàng mua tượng đất nhỏ kia, nhưng thấy bộ dáng này của hắn, lời đã đến miệng đành phải nuốt xuống.

Trong lòng cũng hiểu, cho dù hắn thích nàng, nàng cũng chỉ là một hạ nhân được sủng ái thôi. Nàng và hắn vĩnh viễn đều là quan hệ phụ thuộc.

Sau đó, Tần Thiên cũng không để ý đến thứ mình thích nữa, chỉ chuyên tâm đi theo hắn, lúc này mới bình an vô sự.

Ba người mới vừa đi đến khu vực trung tâm của chợ, bỗng nhiên từ một ngõ nhỏ bên cạnh có 7, 8 đại hán nông phu lao ra, vây quanh ba người bọn họ. Ba người hai mặt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Vị huynh đài này, không biết vì sao lại cản đường của chúng ta?” Hải Phú tiến lên ôm quyền hỏi.

Đứng đầu là một đại hán mặt đen đội khăn trùm đầu, mặc áo màu nâu bỗng nhiên chỉ vào Tần Thiên cả giận nói: “Chính là nàng, đây là muội muội của ta!” Lại chỉ vào Trang Tín Ngạn lớn tiếng nói: “Chính là tên tiểu bạch kiểm này dụ dỗ muội muội của ta cùng hãm bỏ trốn! Người đâu, mau mang muội muội của ta về nhà!”

Nói xong liền có 3, 4 đại hán thân dài vươn cánh tay hướng về phía Tần Thiên.

Tần Thiên vừa tức vừa vội, liên tục lui về phía sau, trong miệng kêu to: “Người nói hươu nói vượn gì vậy, ai là muội muội của người, ta căn bản không hề quen biết người!”

Mọi người thấy có chuyện náo nhiệt, chạy tới vây quanh đây.

“Tiểu muội, người vì tên tiểu bạch kiểm này ngay cả cha mẹ tổ tông cũng không cần sao? Người thật không biết xấu hổ!” Đại hán mặt đen tự xưng là ca ca của Tần Thiên chỉ vào nàng rống giận!

Dân chúng đứng xung quanh không rõ chân tướng, cho rằng Tần Thiên là nữ nhân bỏ trốn theo trai, chỉ trở nàng, có người còn lên tiếng mắng nhiếc: “Thật không biết xấu hổ, còn làm ra chuyện không biết liêm sỉ như vậy.”

“Nếu là nữ nhi của ta, sớm đã bị ta đánh chết!”

“Các người đừng nghe hắn nói bậy, bọn họ là gạt người a!” Tần Thiên đổ một thân mồ hôi lạnh.

Mắt thấy mấy đại hán sẽ bổ nhào vào Tần Thiên, bỗng nhiên Hải Phú xông ra, chỉ đá mấy cái liền đem các hán tử văng ra ngoài, thân thủ đúng là thập phần lưu loát, hiển nhiên là người biết quyền cước.

Tần Thiên giật mình nhìn hắn, nàng cùng Hải Phú ở chung lâu như vậy, không ngờ hóa ra hắn còn có một thân công phu.

“Thiếu gia, Tần Thiên, các người đứng sang một bên, mấy tên này giao cho ta!” Hải Phú bỏ lại một câu này liền lao vào mấy đại hán hỗn chiến. Trang Tín Ngạn đem Tần Thiên bảo hộ ở phía sau, cảnh giác nhìn người chung quanh.

Trong đám người vươn ra mấy cánh tay từ phía sau lôi kéo Tần Thiên, kêu to: “Tiểu cô nương, người cùng ca ca người trở về đi, đi theo tiểu bạch kiểm sao có kết quả tốt chứ?”

Tần Thiên dùng sức đẩy bọn họ ra: “Các người buông ra, ta căn bản không quen biết bọn họ, bọn họ đều là kẻ lừa đảo, các người buông ra!” Nhưng đối phương không hề để ý tới chỉ dùng sức túm nàng lôi ra bên ngoài. Những người khác chẳng những không ngăn trở, còn mở đường, khiến bọn họ dễ dàng thoát ra ngoài.

Trang Tín Ngạn tưởng rằng Tần Thiên vẫn an toàn phía sau hắn, chỉ chăm chú nhìn Hải Phú ở phía bên kia.

Tần Thiên ở phía sau gấp đến mức sắp khóc: “Thiếu gia, thiếu gia, Hải Phú, Hải Phú.” Nàng cao giọng kêu to, nhưng không ai nghe thấy, một mình nàng địch lại mấy người, đúng là vô ích.

“Người xem nam nhân mà người thích cũng không để ý tới người, người vẫn nên chết tâm đi, theo ca ca người trở về đi!” Vài người âm âm cười.

Tần Thiên nhất thời hiểu được, “Hóa ra mấy người là đồng bọn với nhau, các người rốt cuộc muốn cái gì, muốn mang ta đến nơi nào?”

Mấy người thấy đã bị nhận ra, không lên tiếng nữa, chỉ dùng sức lôi nàng đi. Tần Thiên dùng toàn lực giãy dụa, dùng chân đá, há mồm cắn tay một người trong số đó, đối phương bị đau buông tay ra. Tần Thiên chớp cơ hội chạy về phía Trang Tín Ngạn, mắt thấy sắp trở lại bên cạnh Trang Tín Ngạn, nhưng lại bị bọn họ bắt được, lúc này đây, bọn họ đã có phòng bị, dùng hết toàn lực, Tần Thiên căn bản không thể động đậy.

Tần Thiên nhìn bóng dáng Trang Tín Ngạn, trong lòng tràn ngập kinh hoàng, nước mắt chảy ra, nàng dùng hết khí lực toàn thân lớn tiếng hô: “Thiếu gia!”

Cũng không biết Trang Tín Ngạn là nghe thấy, hay là xuất phát từ nguyên nhân gì, bỗng nhiên quay đầu lại. Hắn nhìn thấy Tần Thiên bị mang đi, sắc mặt đại biến, vẻ mặt này giống như trời sắp sập xuống vậy. Tần Thiên chưa bao giờ thấy hắn luống cuống như thế trước mặt người khác.

Nàng nhìn hắn chạy về phía này.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 105: Thiên binh thần tướng

<tbody> Khung cảnh hội chợ lộn xộn, Hải Phú cùng bốn năm đại hán xoay đánh thành một đoàn, tuy rằng chưa mệt mỏi, nhưng bị đối phương gắt gao cuốn lấy, tạm thời cũng không thể thoát thân. Đại hán mặt đen cùng vài nông phu khác ở một bên hùng hùng hổ hổ, thu hút dân chúng vây quanh lại cao hứng xem náo nhiệt, thấy Hải Phú cùng mấy người kia đánh nhau rất phấn khích, còn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, có tiểu hài tử bướng bỉnh nghịch ngợm nhặt lên một hòn đá to ném vào người bọn họ, thấy đánh trúng liền nhảy nhót vỗ tay cười to. Hải Phú vừa tức vừa vội muốn trở về bên cạnh thiếu gia, lại bị những người này cuốn lấy, sống chết không cho hẵn đi qua.

Đại hán mặt đen mắt thấy Trang Tín Ngạn chạy về phía Tần Thiên, hướng tới mấy đại hán phía sau vung tay, kêu lên: “Ngăn tiểu bạch kiếm kia lại cho ta!”

Bên này, Tần Thiên nhìn thấy Trang Tín Ngạn cấp tốc chạy về phía mình, mấy người kia nóng nảy, túm nàng bỏ chạy. Tần Thiên làm sao khuất phục, dùng hết khí lực giãy dụa, mắt thấy Trang Tín Ngạn sẽ hướng lại đây, bỗng nhiên lại có ba nông phu khác vây quanh Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn cũng không biết võ, làm sao là đối thủ của bọn họ, chỉ giây lát đã bị bọn họ chế trụ.

Mắt thấy những người đó mang Tần Thiên đi, Trang Tín Ngạn mặt trắng bệch, bỗng nhiên như nổi khùng, quyền cước tuy rằng không có kết cấu, nhưng tư thế liều mạng, mấy người kia bị hẵn đánh trúng vài cái, trong lúc

nhất thời cũng không dám tiếp cận quá gần, chỉ vây quanh không cho hấn vượt qua.

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên càng ngày càng xa, nhìn Tần Thiên không ngừng khóc nháo giãy dụa, gấp đến mức cơ hồ muốn nổi điên, nhưng cũng không có biện pháp nào, hấn không thể nói, không thể kêu, không thể chỉ trích, không thể lên án mạnh mẽ, một khắc kia khiến hấn chưa bao giờ thống hận thiếu hụt của bản thân giống như hiện tại.

Hấn nhìn những người trước mặt, hai mắt đỏ lên, bộ mặt dữ tợn, tựa như loài thú bị dồn vào đường cùng sắp phát cuồng, mấy hán tử ngăn trở nhìn thấy bộ dạng này của hấn, cũng không khỏi có chút nhút nhát.

Ngay tại thời điểm mấu chốt, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, ngay sau đó, một tuần mã đen tuyền nhanh như chớp phóng tới, cưỡi trên lưng ngựa là một nam tử mặc trường bào màu đen. Hấn dáng người khôi ngô, khuôn mặt lạnh lùng, trong tay vung roi ngựa, gió thổi bay trường bào của hấn, hùng hổ, uy phong lẫm lẫm, giống như thiên binh thần tướng, bí mật mang theo sấm chớp gió cuốn mây tan đi qua.

Đi đến đâu, người đi đường tự động tránh ra, người nọ cưỡi ngựa theo hướng phía bên trong trung tâm, mang theo một trận cuồng phong, khiến người hai bên đường cơ hồ không mở được mắt ra.

Tần Thiên đang liều mạng giãy giụa chỉ nghe bên tai tiếng vó ngựa “Đát đát đát”, giãy tiếp theo, tiếng vó ngựa dường như gần ngay ở bên cạnh, ngay lập tức, nàng thấy một cánh tay ôm ngang người mình, sau đó chỉ thấy trời đất đảo lộn, chờ đến lúc nàng phục hồi tinh thần, mới phát giác bản thân đã ngồi ở trên lưng ngựa, trước mặt là ngực áo y bào màu đen, thân mình theo đà ngựa phi trên đường mà liên tục xóc nảy.

Bên tai vang lên một tiếng cười khê, “Tiểu nha đầu, tốt nhất người nên ôm chặt ta, nếu không bị rơi xuống, sẽ tan xương nát thịt!”

Vừa dứt lời, ngựa nhảy chồm lên một cái, Tần Thiên chỉ cảm thấy toàn thân mất thăng bằng, kinh hoàng, xuất phát từ bản năng mà ôm lấy thắt lưng người nọ, người nọ bỗng ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười dường như có thể đâm thủng trời, hào khí can vân, Tần Thiên thậm chí có thể cảm giác được chấn động trong ngực hẳn.

Hắc mã hướng về phía Trang Tín Ngạn phóng tới, người nọ bỗng nhiên vươn roi, vài cái đã đem hán tử vây xung quanh Trang Tín Ngạn đánh ngã, lại vọt tới Hải Phú bên kia, người nọ thét một tiếng, mãnh đề cương ngựa, hắc mã hí dài, hai móng trước bật cao, đá bay mấy đại hán đang đánh nhau với Hải Phú. Hải Phú nhìn đại mã chồm lên cao bằng hai người trước mặt, trợn mắt há hốc mồm. Mà Tần Thiên bởi vì biến cố này, thân mình hoàn toàn mất trọng tâm, chỉ có thể nhắm tịt mắt sống chết ôm thắt lưng tráng kiện của người nọ.

Người nọ tiếng cười không ngừng, hảo sảng khoái ý, ngay sau đó lại huy động roi ngựa quật mấy hán tử té ngã trên mặt đất không thể nhúc nhích.

Trong đám người liên tục vang lên âm thanh ủng hộ.

“Đem tên cuồng vọng kia thu thập cho ta, ta hôm nay muốn đánh cho hẳn ngay cả mẹ ruột cũng không nhận ra!” Đại hán mặt đen tức giận rống to.

Người nọ dường như không hề sợ hãi, chỉ cúi đầu nói một câu bên tai Tần Thiên: “Ôm chặt ta, nha đầu, ta mang người rời khỏi nơi này.”

“Thiếu gia, thiếu gia nhà ta...”

Người nọ cười lạnh một tiếng đánh gãy lời nàng, “Người yên tâm, thiếu gia nhà người không có việc gì, rời khỏi đây rồi, ta sẽ an toàn đem người trở về.”

Nói xong, vung roi ngựa, hắc mã tung vó lướt qua một hàng bán rong nhỏ, chạy ra khỏi vòng vây, hướng về thôn trấn bên kia phóng đi, rất nhanh đã biến mất trong đám người, chỉ nghe âm thanh vó ngựa “Tháp tháp” càng ngày càng xa.

Bên này, Hải Phú lôi đại hán gần nhất lại, giơ quyền uy hiếp: “Nói, các người rốt cuộc là người nào!”

Đại hán mặt đen thấy thế, tiến lên đẩy Hải Phú ra, nâng huynh đệ bị thương dậy, gào thét một tiếng rồi rời đi, giầy lát liền biến mất trong đám người, quần chúng vây quanh thấy không còn náo nhiệt cũng lần lượt tản đi.

Trong đám người chỉ còn lại Trang Tín Ngạn và Hải Phú đứng ở đó.

Hải Phú chạy vội tới bên cạnh Trang Tín Ngạn, cẩn thận đánh giá thiếu gia nhà mình, thấy hăn ngoài quần áo bị rách mấy chỗ, trên mặt có vết thương ngoài da, cũng không bị thương chỗ nào khác.

“Thiếu gia không có việc gì chứ?” Hải Phú nhìn hăn quan tâm hỏi.

Trang Tín Ngạn lại thất thần nhìn phương hướng Tần Thiên biến mất, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt lạc lõng mà cô tịch.

“Thiếu gia.” Hải Phú kéo nhẹ hăn.

Trang Tín Ngạn lúc này mới quay đầu nhìn Hải Phú, hai mắt trống rỗng, rõ ràng là đang nhìn hăn, nhưng dường như không phát hiện ra hăn đang đứng đó.

Hải Phú rất lo lắng: “Thiếu gia, người không sao chứ.”

Trang Tín Ngạn nhìn hăn miệng hé ra lại ngậm vào, qua một hồi lâu mới phản ứng lại, hăn lắc đầu, chậm rãi xoay người, vô mục đích đi về phía

trước, hai chân nặng nề trầm trọng.

Hải Phú đi lên phía trước hẳn, “Thiếu gia, người đừng lo lắng, dù sao cũng là người quen biết, hẳn sẽ không làm gì Tần Thiên đâu.”

Trang Tín Ngạn dừng bước, hai tay bỗng nắm chặt thành quyền.

Bên kia, người nọ cưỡi ngựa mang theo Tần Thiên rất nhanh đã đi qua trấn nhỏ, dần dần, bốn phía người ở càng ngày càng thưa thớt, một lúc sau, hai bên đều là cánh đồng mênh mông, rõ ràng đã cách trấn nhỏ rất xa.

“Tạ công tử, Tạ công tử, người dừng lại!” Tần Thiên lớn tiếng kêu lên, có điều thanh âm bị gió thổi qua yếu đi nhiều, nhưng cũng đủ để cho người cưỡi ngựa nghe thấy.

Một lát sau, Tạ Đình Quân mới chậm rãi giảm tốc rồi ngừng lại.

Tần Thiên đến lúc này mới dám buông thắt lưng của hẳn ra, từ trong lòng hẳn thăm dò chung quanh, trong miệng nhin không được thăm oán: “Tạ công tử, ta vẫn bảo người dừng lại, người sao không nghe thấy, đây là chỗ nào rồi?”

Tạ Đình Quân hai tay nắm cương ngựa, đem nàng vòng ở trong ngực, hẳn nở nụ cười vài tiếng, nói: “Nha đầu, trước tiên, người có phải nên nói lời cảm tạ đã hay không, dù sao ta cũng là người cứu người.”

“Nói lời cảm tạ?” Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hẳn.

Lúc này đã gần đến giữa trưa, thái dương chiếu vào thân người có chút nóng. Vị trí của hẳn vừa vặn ngược sáng, khiến trên mặt hẳn tối lại, ngũ quan càng trở nên thâm thúy, góc cạnh rõ ràng.

Tạ Đình Quân có diện mạo của người phương bắc, trán rộng lớn, xương gò má đầy đặn, cằm ngay ngắn, có lẽ vì hàng năm đều xuất môn, làn da có màu rám nắng khỏe mạnh lại tinh tế, ở cằm còn có một chòm râu ngắn xanh nhạt. Hơn nữa hần cường tráng khôi ngô, khí thế kiết ngạo bất tuân, không thể không nói, Tạ Đình Quân so với Trang Tín Ngạn có nét nam nhân đặc trưng hoàn toàn khác.

Tạ Đình Quân sẽ khiến người khác nghĩ tới thảo nguyên rộng lớn bát ngát mờ mịt, vạn mã chạy qua, hùng ưng giương cánh. Mà Trang Tín Ngạn lại khiến người khác nghĩ đến sơn thủy Giang Nam, chung lâm đục tú, thanh tuyến tuyệt luân.

Thấy Tần Thiên nhìn mình chăm chăm, ánh mắt trực tiếp lớn mật, Tạ Đình Quân nhin không được nhú mày mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tuyết, càng đem lại một cảm giác dã tính, giống như loài sói đang chạy thong thả trên thảo nguyên.

“Chẳng lẽ cô nương không muốn nói lời cảm tạ với ta?”

Tần Thiên nhìn hần: “Ta vì sao phải cảm tạ một kẻ có ý đồ bắt cóc mình?”

Tạ Đình Quân thần sắc khê biến, “Người nói cái gì?”

Tần Thiên thu hồi ánh mắt, cười cười, “Những người đó ta căn bản không biết, lại luôn miệng nói ta cùng thiếu gia nhà ta bỏ trốn, trong hành động dường như đã biết trước thiếu gia nhà ta có chỗ thiếu hụt.” Nàng lại nhìn về phía hần: “Mà Tạ công tử lại đúng lúc xuất hiện cứu chúng ta, nếu tất cả đều là trùng hợp, vậy sự trùng hợp này không khỏi cũng hơi quá rồi.”

Những người đó từ phía sau Trang Tín Ngạn hướng nàng tập kích, rõ ràng đã biết Trang Tín Ngạn có chỗ thiếu hụt. Đây là hành vi đã có âm mưu từ trước. Nhưng bọn họ mới tới nơi này không lâu, ngày thường cũng ít khi xuất môn, hôm nay đến chợ cũng là nhất thời hứng thú, căn bản không thể

có khả năng có người đã âm mưu bắt cóc nàng từ trước. Mà việc Tạ Đình Quân xuất hiện lại có thể giải thích hết thảy điểm đáng ngờ.

Tạ Đình Quân ngửa đầu cười to hai tiếng, “Thật là một nha đầu thông minh, không sai, người nói không sai, ta cũng không ngại thừa nhận, những người đó quả thật do ta ra lệnh. Ta cũng không muốn thương tổn các người, bất quá chỉ muốn cùng các người vui đùa chút thôi!”

“Tạ công tử không khỏi cũng quá nhàm chán rồi!” Tần Thiên trừng mắt hăn, trong lòng dâng lên tức giận, lúc ấy nàng trong lòng sợ hãi đến thế nào, Trang Tín Ngạn cũng lo lắng đến thế nào, Hải Phú càng cố gắng đến thế nào, nhưng hết thảy bất quá chỉ do hăn muốn đùa vui.

Làm sao có người có thể đáng giận như vậy? Nàng hận không thể chửi ầm lên, nhưng biết đối phương cũng không phải là thiện nam tín nữ, chọc giận hăn, bản thân sẽ không có kết quả tốt, lập tức đành nhịn xuống tức giận trong lòng.

“Thả ta xuống.” Tần Thiên gạt tay hăn, nàng lúc này đang gồi ở trên lưng ngựa, tiếp cận với hăn, tư thế cũng có chút ái muội, khiến nàng rất không thoải mái.

Ai ngờ Tạ Đình Quân cười nhẹ hai tiếng, ngược lại hai tay càng ôm chặt, đem nàng vây khốn.

“Thả xuống làm cái gì? Chẳng lẽ người muốn đi bộ trở về?” Hăn cúi đầu ở bên tai nàng đè thấp thanh âm nói.

Tần Thiên cũng không nói nhiều, há mồm dùng sức cắn một cái lên cánh tay hăn. Tạ Đình Quân bị đau, buông tay ra. Tần Thiên nắm lấy cơ hội, nhảy xuống, té lăn trên đất, khuỷu tay cùng đầu gối bị trầy da một chút, bất quá cũng không bị thương tổn gì khác.

Tần Thiên cắn răng đứng lên, vỗ vỗ bụi đất bám trên người, dọc theo đường lúc này đi trở về.

Tạ Đình Quân không nghĩ tới nàng lại kiên cường như vậy, quả thật ngoài ý muốn, hắn ruồi ngựa đi theo phía sau nàng, “Người thật sự định đi bộ trở về? Người có biết nơi này cách trấn trên bao xa hay không? Cách thôn trang nơi người trú ngụ bao xa hay không? Người cứ đi như vậy, chỉ sợ trời tối cũng chưa về được nhà.”

Tần Thiên vẫn đi về phía trước, cũng không lên tiếng, trong lòng lại suy nghĩ, dù vậy so với việc cùng hắn cưỡi chung một con ngựa vẫn tốt hơn nhiều, người này, trong bụng toàn ý nghĩ xấu, ai biết hắn trong lòng đang có chủ ý gì? </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 106: Quay lại

Từ trước đến nay Tạ Đình Quân từng tiếp xúc với nhiều nữ tử, tuy rằng cũng có sĩ diện, nhưng bất quá cũng chỉ là giả đồ mà thôi, nhưng như Tần Thiên lúc này, không hề nhìn hăn, lộ ra mặt lạnh đối với hăn, vẫn là lần đầu tiên. Tạ Đình Quân tâm tính công tử, làm sao chịu được bộ dạng này, hăn nhìn bóng dáng Tần Thiên thẳng tắp nghĩ thầm, người cho rằng bản thân có vài phần nhan sắc thì có thể làm kiêu được hay sao?

Lập tức cười lạnh một tiếng, hai chân kẹp bụng ngựa, giục ngựa lướt qua bên người nàng, không mất bao lâu đã bỏ nàng rất xa.

Để người tự đi bộ trở về, nhìn xem người có bao nhiêu sức lực!

Tần Thiên nhìn bóng dáng Tạ Đình Quân đi xa, thở dài nhẹ nhõm, nếu để hăn đưa nàng trở về như lúc này, Trang Tín Ngạn nhìn thấy, lại không biết sẽ nghĩ như thế nào. Đừng để trước khi chuộc thân lại xảy ra chuyện gì, ví dụ như không trung trình gì đó, còn có thể liên quan đến tính mạng a!

Bên này, Tạ Đình Quân nổi giận ùng ùng giục ngựa chạy trước, đi đến một ngã ba, mơ hồ nghe thấy có thanh âm xe ngựa tiến đến, trong đó có một người la lên: “Tần Thiên, Tần Thiên!”

Tạ Đình Quân nhận ra thanh âm của Hải Phú, trong lòng vừa động, vội vàng cưỡi ngựa đến nấp vào một chỗ, không bao lâu, quả nhiên nhìn thấy xe ngựa của Trang Tín Ngạn đi về phía này. Hải Phú một bên điều khiển xe ngựa một bên la gọi tên Tần Thiên.

Tạ Đình Quân mắt lạnh nhìn xe ngựa, nghĩ rằng, cứ như vậy, không lâu nữa, bọn họ sẽ tìm được Tần Thiên, một hồi trù tính của mình sẽ không thể đạt được mục đích.

Lập tức, hần lạng lẽ quay đầu ngựa lại, theo một đường nhỏ khác chạy về phía Tần Thiên.

Bên này, Tần Thiên vừa đi, một bên nhìn cảnh vật bốn phía, cố gắng phân biệt phương hướng. Bên tai bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng vó ngựa, vừa ngẩng đầu đã thấy Tạ Đình Quân cùng với hắc mã đang quay lại. Tần Thiên trong lòng dâng lên dự cảm không tốt, theo bản năng xoay người bỏ chạy, nhưng hai chân làm sao bằng được bốn chân, chỉ chốc lát sau đã bị Tạ Đình Quân đuổi theo. Tạ Đình Quân xoay người, ôm ngang người nàng, lại đặt nàng ngồi vào trước người hần.

“Tạ công tử, người làm cái gì vậy?” Tần Thiên một tay nắm lấy vạt áo của hần, một tay nắm lấy bờm ngựa, miễn cưỡng duy trì thăng bằng.

Tạ Đình Quân mặt lộ vẻ lạnh lùng, cũng không trả lời nàng, phóng ngựa nhảy lên một gò đất, vọt vào rừng cây, cấp tốc hướng về một phương hướng khác chạy đi, mà Tần Thiên cũng bởi vì ngựa vừa nhảy lên, không tự chủ được lại ôm lấy thắt lưng hần.

“Tạ công tử, người nhanh thả ta xuống, ta tốt xấu cũng là người của Trang phủ, người muốn làm cái gì vậy?” Tần Thiên gấp đến mức kêu to.

Tạ Đình Quân bởi vì Trang Tín Ngạn đang đuổi tới nên muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, chỉ ra roi thúc ngựa, cũng không để ý tới Tần Thiên.

Ngựa chạy tốc độ quá nhanh, một đường xóc nảy, Tần Thiên căn bản không thể buông tay, tuy rằng biết không thích hợp, nhưng liên quan đến tính mạng của bản thân, cấp bậc lễ nghĩa đều vứt sang một bên. Nàng đang ngồi nghiêng, ngựa lại chạy nhanh như vậy, nếu không ôm hần chắc chắn

còn ngồi được trên lưng ngựa, ngã xuống gãy xương, cũng không phải là kết quả mà nàng muốn.

Nàng nắm chặt thắt lưng hắn, nhắm mắt lại, bên tai tiếng gió gào thét, thổi loạn tóc tai của nàng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tốc độ mới dần dần chậm lại.

“Tạ công tử, thả ta xuống.” Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắn.

Tạ Đình Quân hừ hừ cười, đơn giản nói: “Không thể, nếu người có bản lĩnh giống như vừa rồi vậy nhảy xuống đi.” Khi nói chuyện lại điều khiển ngựa chạy nhanh hơn.

Tần Thiên khó thở: “Tạ công tử, nếu như bị người khác thấy được... Người không phải hại ta sao? Người là kẻ tư bản, ta bất quá chỉ là một tiểu nha đầu, muốn sống cũng sống không nổi a!”

Tạ Đình Quân hừ lạnh một tiếng nói: “Ta sợ người chỉ là nữ tử một mình đi đường nhờ có chuyện không may, hảo tâm đưa người trở về, người gấp cái gì? Chẳng lẽ ta ăn thịt người sao? Hơn nữa người không thấy ta đang đi đường nhỏ hay sao? Người yên tâm, sẽ không có ai nhìn thấy!” Lại nói: “Ta biết người lo lắng điều gì, ta sẽ thả người xuống trước khi về tới nhà, như vậy, thiếu gia nhà người sẽ không thấy, cũng sẽ không trách cứ người!”

Tuy rằng hắn nói rất êm tai, nhưng Tần Thiên nhớ tới chuyện ở hội chợ vừa rồi làm sao có thể tin tưởng hắn, có điều nhất thời cũng không thể phản kháng, lập tức ngậm miệng lại, không lên tiếng nữa.

“Ta biết người đang trách ta, chuyện trước đó ta cũng hơi quá đáng.” Tạ Đình Quân bỗng nhiên thanh âm mềm mại. Tần Thiên có chút kinh ngạc nhìn hắn, hắn đang xin lỗi sao?

Tạ Đình Quân cúi đầu nhìn nàng mỉm cười.

Ánh mặt trời chiếu vào qua kẽ hở trong rừng cây, chiếu lên thân người hắc lổm đốm sáng, bọn họ chuyển động, đốm sáng trên người hắc cũng di động lưu chuyển, hắc nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy, quang ảnh lộ ra một chút ôn nhu.

“Còn nhớ rõ hôm Trung thu ta đã nói những gì với người không?”

Tần Thiên rũ mắt xuống không lên tiếng.

Hắc tiếp tục nói: “Chẳng lẽ người thật sự không biết vì sao ta cố tình mặt dày mà tìm đến tận đây?”

Tần Thiên vẫn như cũ không lên tiếng.

Tạ Đình Quân dường như có chút nóng nảy, “Người sao không nói gì vậy?”

Tần Thiên lúc này mới nâng mắt, nhìn hắc: “Tạ công tử tò mò rồi, với thân phận của ta, lại trong tình hình hiện tại, người nói với ta những lời này đã là không nên, người còn có thể trông chờ ta sẽ nói ra điều gì? Người muốn nghe, ta nhất định sẽ không nói, mà nếu ta nói ra, người nghe xong chỉ sợ sẽ mất hứng, vẫn không nên nói gì thì hơn.”

Tạ Đình Quân giật mình, lúc trước chỉ cần hắc cười như vậy, dùng vẻ mặt, giọng điệu như thế này nói chuyện với nữ tử, có người nào không động tâm? Nàng sao lại có phản ứng này?

Nàng đối với kẻ cầm điếu kia sẽ không như vậy, chẳng lẽ bản thân còn không bằng một kẻ cầm điếu hay sao?

Tạ Đình Quân tất nhiên sẽ không thừa nhận điểm này.

Tần Thiên biết những lời này nhất thời sẽ không lay chuyển được hắc, liền thử cùng hắc thương lượng: “Tạ công tử, vậy người để ta thay đổi tư

thế ngồi được không. Ngồi như thế này rất khó chịu.”

Tạ Đình Quân cười: “Người mặc kiểu váy dài này, người còn muốn ngồi như thế nào? Chẳng lẽ người muốn vén váy lên?”

Tần Thiên nhìn thoáng qua váy dài trên người, không nói gì, đây là sự thật a.

“Tạ công tử cũng là người có uy tín danh dự, vậy mà lại dây dưa với thị thiếp của người khác, người không sợ có người đàm tiếu, ảnh hưởng đến danh dự của người hay sao?” Tần Thiên lại nói.

“Ai bảo ta gặp được người?” Tạ Đình Quân ở bên tai nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Vì gặp được người, liều mạng khiến thanh danh bị hao tổn ta cũng không sợ.”

Tần Thiên nhin không được nở nụ cười: “Tạ công tử, những lời này người đã nói qua với bao nhiêu người rồi, nói năng rất có thứ tự nha.” Thật buồn nôn, quả thực giống như nam nhân vật chính trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao a.

Tạ Đình Quân lại giật mình, nha đầu kia phản ứng sao lại hoàn toàn khác với những người khác như vậy?

Tần Thiên bỗng nhiên dừng cười, nhẹ giọng nói: “Tạ công tử, đi tìm người khác mà vui đùa đi. Người nói ta vì sao phải đến với người chứ? Có cái gì người có thể cho ta, mà công tử nhà ta không thể cho ta? Ta tất yếu gì phải mạo hiểm sinh mệnh mà đến với người?”

“Ta có thể bảo hộ người, công tử nhà người có thể sao?” Tạ Đình Quân ở bên tai nàng nhẹ giọng nói, “Sự việc vừa rồi tuy rằng là ta không phải, nhưng người nhìn thấy phản ứng của công tử nhà người rồi chứ, kia cũng không phải do ta tạo ra a. Thời điểm mỗi khi người có chuyện, đều không thể thấy bóng dáng của hân? Mặc cho người kêu rách cổ họng, mặc cho

người kinh hoàng sợ hãi, nhưng hãn cũng không biết. Đương nhiên, cho dù biết, cũng không làm gì được. Bản thân hãn chỉ là một người yếu ớt cần có người khác phải bảo vệ thì có năng lực gì bảo hộ được người khác đây? Tần Thiên, ta so với hãn mạnh mẽ hơn, ta có thể bảo vệ người, bất luận người có nguy hiểm gì, ta đều có thể che chở người.”

Tần Thiên lắc đầu: “Người mặc dù có thân thể cường tráng, nhưng người phải bảo vệ không phải chỉ có một mình ta. Người người phải bảo vệ rất nhiều, ta cũng không phải người quan trọng gì!”

“Chẳng lẽ thiếu gia nhà người chỉ biết bảo hộ một mình người?” Tạ Đình Quân cười lạnh.

Đúng vậy, sẽ không, cho nên ta tình nguyện tìm một người chẳng cần phải cường tráng, nhưng có thể toàn tâm toàn ý che chở ta.

Tần Thiên hơi hơi cười, lại không lên tiếng.

Bên kia, Hải Phú vội vàng điều khiển xe đến các nơi phụ cận tìm tòi, nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng Tần Thiên, hãn ngừng lại xuống xe ngựa, vén màn xe nói với Trang Tín Ngạn ngồi phía trong: “Thiếu gia, đã tìm lâu như vậy, cũng không tìm thấy, ta nghĩ nhất định Tạ công tử đã đưa Tần Thiên trở về rồi, hay chúng ta trở về chờ xem.”

Trang Tín Ngạn nhảy ra xe ngựa, lo lắng nhìn chung quanh, qua một lúc lâu, đến tận khi hãn không thể không thừa nhận nơi này không có bóng dáng của Tần Thiên mới gật gật đầu.

Hắn lên xe ngựa, Hải Phú điều khiển xe ngựa quay trở về.

Trong rừng cây.

Tạ Đình Quân cùng Tần Thiên cũng không biết đã vòng vo trong rừng cây bao lâu, thủy chung cũng chưa ra khỏi chỗ này.

Bỗng nhiên Tần Thiên chỉ vào một gốc cây cổ thụ bên cạnh kêu lên: “Tạ công tử, ta nhận ra gốc cây này, vừa rồi chúng ta đã tới nơi này, có phải chúng ta đã đi vòng quanh không?”

Tạ Đình Quân thầm khen Tần Thiên tâm tư mẫn tiệp, nhưng trên mặt lại lộ ra thần sắc nghi hoặc nhìn chung quanh, “Phải không, nghe người nói như vậy, ta cũng nhận thấy dường như đã đi qua nơi này.”

“Người cũng nhận ra?” Tần Thiên nóng nảy, “Tạ công tử, chẳng lẽ người không biết đường ở đây? Người không phải nói đi theo đường mòn sao?”

“Xuyên qua rừng cây chính là đường mòn.” Tạ Đình Quân cười cười, “Ta nào biết rừng cây này lại lớn như vậy.”

Hắn điều khiển ngựa chạy chậm chậm, vừa đi vừa nhìn, “Người đừng vội, ta cuối cùng sẽ tìm được đường đi ra ngoài.”

Lúc này, ngựa bỗng nhiên bước hụt, thân ngựa lắc lư. Tần Thiên thân mình mất thăng bằng thiếu chút nữa bị ngã xuống, tình thế cấp bách lại ôm chặt thắt lưng của hắn.

Vừa rồi tâm tư suy nghĩ nhiều, Tạ Đình Quân không để ý, lúc này tâm tình đang buông lỏng, hắn mới chú ý tới thân thể Tần Thiên vô cùng mềm mại, dán vào thân mình hắn giống như không xương vậy. Mũi người thấy một mùi hương tự nhiên, thuần nhiên, tươi mát, không giống với hương liệu son phấn. Tâm của hắn bỗng nhiên không chịu khống chế mà nhảy nhót.

Hắn kìm lòng không được vòng hai tay, buộc chặt ôm ấp, cúi đầu xuống, đem nàng cẩn thận ôm vào lòng mình. Hắn người thấy người nàng tỏa ra mùi thơm ngát, hít vào thật sâu, một lần lại một lần, dường như vĩnh viễn cũng không đủ.

Tần Thiên cảm giác được hẫng đi thường, trong lòng rung mình, liền muốn đẩy hẫng ra, Tạ Đình Quân phát hiện, cố ý điều khiển thân ngựa lắc lư, Tần Thiên theo bản năng lại nắm chặt thắt lưng của hẫng.

“Người đang cố ý có phải hay không?” Tần Thiên cắn răng.

“Trời đất chứng giám, trong rừng đường không dễ đi, người không thấy sao?” Tạ Đình Quân hừ hừ buồn cười, trong ngực chấn động từng hồi, cơ hồ chấn đặc khiến mặt nàng run lên.

Hẫng cúi đầu xuống, dùng cằm vuốt ve đầu nàng, tóc dài của hẫng rơi xuống dưới, chạm vào mặt nàng, sợi tóc thô cứng chọc vào mặt nàng có chút đau.

Thời điểm nàng muốn đẩy hẫng ra, hẫng lại gian lận, khiến nàng không thể không ngồi yên trong lòng hẫng.

Tần Thiên tức giận vô cùng, nhưng cũng không dám ở thời điểm ngựa đang chạy mà nhảy xuống. Nàng làm sao không biết hẫng cố ý, nàng dùng móng tay cấu vào thắt lưng hẫng, nhưng lưng hẫng cơ bắp cứng rắn như đồng thiết, cấu bao nhiêu cũng không được. Nàng lại nắm tóc hẫng, sống chết kéo, hẫng cũng tùy ý nàng, hừ cũng không hừ một tiếng, coi như nàng chỉ là một đứa nhỏ đang nghịch ngợm gây sự, trong lòng lại cảm thấy thật khoái trá, nhìn không được bật cười, trong ngực tiếng vang không ngừng, giống như tiếng gió gào thét thổi qua khe núi.

Tạ Đình Quân ước lượng thời điểm Trang Tín Ngạn hẫng đã về nhà, lúc này mới ruỗi ngựa đi ra rừng cây, ra roi thúc ngựa hướng về phía thôn trang nơi bọn họ trú ngụ mà phóng tới.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 107: Mất tích

“Tạ công tử, người thả ta xuống ở đây là được rồi.”

Mắt thấy sẽ đến cửa thôn, Tần Thiên nói với Tạ Đình Quân. Hai người cười chung một con ngựa, tuy rằng không có chuyện gì phát sinh, nhưng bị người khác thấy cũng không tốt.

Tạ Đình Quân nghe vậy ngẩng đầu nhìn ra xa, người luyện võ thị lực luôn hơn hẳn so với người bình thường, từ rất xa, hắn đã thấy bóng dáng Trang Tín Ngạn đang đứng ở cửa thôn đi qua đi lại.

Tạ Đình Quân cười nhẹ, quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, Trang Tín Ngạn sẽ không an tâm ở nhà mà chờ tin tức.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Tạ Đình Quân cười nói: “Nơi này đường không dễ đi, ta chờ người đưa đến cửa thôn, cũng không còn bao xa.” Nói xong cũng không chờ Tần Thiên trả lời, liền ra roi thúc ngựa hướng về cửa thôn phóng nhanh tới.

Thời điểm sắp tới gần cửa thôn, Tạ Đình Quân cố ý ruỗi ngựa lướt qua một mô đất, hắc mã lắc lư, Tần Thiên mất thăng bằng, theo bản năng ôm lấy thắt lưng hắn, Tạ Đình Quân ha ha cười, chậm rãi giảm tốc, dừng ngựa lại trước cửa thôn.

Ở cửa thôn có một hàng cây đại chương, dưới tàng cây đại chương có một ngôi miếu thổ địa tho nhỏ. Trước ngôi miếu nhỏ có đặt lư hương bảo chúc.

Tạ Đình Quân xoay người xuống ngựa, dư quang khóe mắt nhìn thấy Trang Tín Ngạn đứng ở phía sau một gốc cây đại chương nhìn bọn họ. Gốc cây to một người ôm cũng không hết, cơ hồ che khuất thân mình của hắn. Tần Thiên căn bản không phát hiện hắn đang đứng đó. Tạ Đình Quân cũng ra vẻ như không phát hiện, lập tức vươn tay về phía Tần Thiên, cười nói: “Đừng cậy mạnh, ta đỡ người xuống!”

Tần Thiên cũng không dám lại tin tưởng hắn, ai biết hắn nhân cơ hội này lại có chủ ý gì, nàng không chạm vào tay hắn, từ trên yên ngựa thả người nhảy xuống, có lẽ đã có kinh nghiệm xuống ngựa một lần, lúc này nàng cũng không bị ngã.

Tạ Đình Quân nhú mày, cười cười.

Sau khi xuống ngựa, Tần Thiên vỗ vỗ tay, cũng không nói gì, quay đầu bước đi.

“Nha đầu, ta tốt xấu cũng đem người bình an trở về, người một câu cũng không có?” Tạ Đình Quân ở phía sau cao giọng nói.

Tần Thiên quay đầu lại, nay đã về nhà, can đảm cũng tăng lên, nàng nhìn hắn, tức giận nói: “Tạ công tử, nếu không phải do người, sự tình hôm nay cũng sẽ không phát sinh như vậy, người còn muốn ta nói lời cảm tạ?”

Tạ Đình Quân cười to vài tiếng, hai tay chắp sau lưng đến gần Tần Thiên, tiếp theo, hắn lấy ra từ trong lòng một vật gì đó, đưa tới trước mặt Tần Thiên.

“Cho người.” Hắn cúi đầu nhìn nàng, hai mắt thâm thúy, ánh mắt sáng ngời.

Thái dương lặn về phía tây, dương quang màu vàng chiếu vào cẩm bào màu đen trên người hắn, kim tuyến thêu trên cẩm bào chớp động lân lân kim quang, một mảnh lấp lánh như ngọc.

Tần Thiên mị hí mắt, nhìn về phía tay hắn đang giơ ra, nàng nhìn vật trong tay hắn, không khỏi nao nao, nhưng cũng không vươn tay tiếp nhận.

“Ngây người cái gì, đây không phải vật người muốn sao?” Tạ Đình Quân mỉm cười, “Ta thấy người nhìn chăm chăm con hổ đất này, biết người rất thích, cho nên ta đã mua nó.”

“Người vẫn đi theo chúng ta?” Tần Thiên cảm thấy chính mình hỏi điều dư thừa, nếu hắn không đi theo bọn họ, sao có thể tìm cách thực hiện kế hoạch?

“Ta cũng muốn quang minh chính đại đi theo các người a, nhưng công tử nhà người không thích.” Khi nói chuyện, Tạ Đình Quân lại tiến lên từng bước, “Cầm đi, ta cố ý mua cho người.”

Trong tay hắn tượng đất hình hổ con quả thật là thứ nàng đã ngắm nhìn, tượng đất nhỏ này được tạo hình thật đáng yêu, đầu thú sinh động, màu sắc điểm lệ, Tần Thiên vô cùng thích. Nhưng Tần Thiên lại lắc đầu lui về phía sau, “Ta không cần.”

Nàng hiện tại thân phận như thế nào sao có thể tùy tiện nhận vật mà nam tử khác đưa cho. Đặc biệt là vật do Tạ Đình Quân đưa!

“Người sợ cái gì, không có ai biết đâu, cho dù có người biết thì làm sao? Bất quá chỉ tốn hai quan tiền thôi, cũng không phải trân bảo ngọc thạch, ai sẽ quản chứ?” Tạ Đình Quân nhìn nàng ôn nhu nói, “Hơn nữa loại tượng đất này chỉ ở nơi này mới có, ở Dương Thành muốn tìm cũng không thấy. Sau khi trở về, người cũng sẽ không mua được.”

Tần Thiên nhìn tượng đất nhỏ trong tay hắn liếc mắt một cái, “Ta không cần, ta đi đây.” Nói xong lại xoay người.

Ai ngờ, Tạ Đình Quân lại đuổi theo, đem tượng đất cứng rắn đặt vào tay nàng, chờ nàng nắm lấy, lại chạy về, xoay người lên ngựa, giục ngựa phóng

đi, vó ngựa tung lên từng trận bụi đất, âm thanh hân trong trẻo xuyên thấu qua bụi đất truyền tới, “Vật này là mua cho người, người không cần thì cứ đem vứt bỏ!”

Dư âm lượn lờ, bóng dáng của hân đã hoàn toàn biến mất.

Tần Thiên nhìn tượng đất trong tay, giơ tay lên muốn ném xuống, nhưng thấy nó thật sự đáng yêu, lại luyến tiếc, nàng thích nhất mấy đồ thủ công đáng yêu tinh xảo này. Tượng đất thì có lỗi gì đâu? Làm nó cũng tốn biết bao công phu, cần gì phải hủy nó đi? Lại nói tiếp, bất quá chỉ đáng vài quan tiền mà thôi, cũng không coi là chiếm tiện nghi của hân.

Nghĩ như vậy, nàng lại thu hồi cánh tay, nhìn bộ dáng tượng đất nhỏ, nhìn không được cười cười.

Nhưng bỗng nhiên, nàng chỉ cảm thấy bên tai có gió thổi qua, tiếp theo hoa mắt, sau đó thấy Trang Tín Ngạn vọt tới trước mặt, còn chưa kịp có phản ứng chuyện gì đang xảy ra, tượng đất trên tay đã bị hân đoạt đi. Ngay sau đó, hân giơ tay lên, hung hăng ném tượng đất vào bức tường bên cạnh.

Tượng đất nhỏ nhất thời vỡ vụn.

Tần Thiên ngây dại nhìn tượng đất vỡ thành mảnh nhỏ.

Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía Trang Tín Ngạn, đã thấy hân xanh mặt, nhếch môi, nhìn nàng ánh mắt tràn ngập tức giận.

“Người có cần phải dã man như vậy hay không?” Tần Thiên nhìn hân, nhẹ nhàng nói.

Trang Tín Ngạn sắc mặt “Xoát” biến thành trắng bệch, hân kinh ngạc nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên xoay người, nhanh chóng đi về phía trước.

Đối lại là bình thường, Tần Thiên nhất định sẽ đuổi theo, nhưng hiện tại nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi quá mức, không muốn đuổi theo hắn. Nàng nhìn bóng dáng của hắn dần dần biến mất, lúc này mới chậm rãi động cước bộ, hướng tới tiểu viện bọn họ đã thuê.

Chờ hai người rời khỏi, Tạ Đình Quân cười ngựa từ một góc đi ra, hắn ruổi ngựa đi đến chỗ vương vãi mảnh vụn của tượng đất, nhìn tượng đất bị ném thành nhiều mảnh nhỏ, lạnh lùng cười.

Bản thân một mình đợi Tần Thiên lâu như vậy, hơn nữa hắn vừa mới nhìn thấy một màn kia, phàm là nam nhân, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho nữ nhân của mình.

Tạ Đình Quân quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng hai người biến mất, cười cười, sau đó kéo cương ngựa, hướng về sân viện mình ở.

Bên này, sau khi Tần Thiên trở lại, đã thấy Hải Phú đứng ở cửa nhìn xung quanh. Hải Phú nhìn thấy nàng há hốc mồm, cười nói: “Tần Thiên, cảm ơn trời đất, người cuối cùng đã trở lại!” Tiếp theo, lại đem nàng cẩn thận đánh giá một lần, nhìn nàng nhẹ giọng hỏi: “Người không sao chứ, Tạ công tử mang người đi, không làm gì người chứ!”

Tần Thiên lắc đầu: “Chuyện này vốn do hắn gây ra, hắn nếu dám đối với ta như thế nào, ta sẽ đi kiện hắn!”

“Là do hắn gây ra? Sao lại nói như vậy?” Hải Phú ngạc nhiên nói.

Tần Thiên liền kể lại Tạ Đình Quân bởi vì vui đùa mà làm như vậy.

Hải Phú nghe xong giận dữ, “Không nghĩ tới Tạ công tử đúng là người âm hiểm như vậy!” Tiếp theo cơ hồ đem mười tám đời tổ tông nhà hắn mắng một lượt.

“Sau khi trở về, ta nhất định phải đem hành vi tiểu nhân này của hắc truyền khắp Dương Thành, phá hủy thanh danh của hắc!” Hải Phú oán hận nói, nhưng suy nghĩ một hồi lại lắc đầu, hắc nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, “Không được, nếu như vậy, chuyện người được hắc cứu đi cũng không giấu giếm được, bị người khác biết được...” Lời hắc chưa nói xong, nhưng Tần Thiên đã hiểu được ý tứ của hắc.

Bị người khác biết Tạ Đình Quân thanh danh tất nhiên có tổn hại, nhưng trình tiết của nàng chỉ sợ cũng sẽ bị hoài nghi, nếu như có người truy cứu, cũng không có kết cục tốt.

Tần Thiên trong lòng nghiêm nghị, trách không được hắc lúc trước sảng khoái thừa nhận như vậy, hóa ra đã sớm dự đoán được nàng không dám nói ra ngoài.

“Hải Phú, không nghĩ tới người thân thủ tốt như vậy, thật sự là chân nhân bất lộ tướng nha.” Tần Thiên cười chuyển chủ đề.

Hải Phú sờ sờ lỗ tai, ngượng ngùng nói: “Tốt cái gì? Chẳng qua phụ nhân thỉnh võ sư dạy ta vài năm, chính là muốn ta có thể bảo hộ thiếu gia thật tốt, biết chút võ vế, nhưng gặp phải tình huống hôm nay cũng không có ích gì.” Hải Phú nhớ tới lúc đó bản thân bị vài người quần lấy thoát ra không được, điều này khiến hắc tự trách rất nhiều.

“Đã là tốt lắm rồi, người ta biết chúng ta vô tâm, chúng ta tất nhiên bị động.” Tần Thiên an ủi nói.

“Đúng, lại nói tiếp đều do tên họ Tạ đáng giận kia!” Hải Phú cả giận nói, tiếp theo, hắc như nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Tần Thiên, “Đúng rồi, ta và thiếu gia dọc theo phương hướng các người đào tẩu đi tìm các người, nhưng mãi vẫn không tìm được các người, các người chạy đến chỗ nào vậy.”

“Người và thiếu gia đi tìm ta? Tạ Đình Quân mang ta đi đường nhỏ, sau lại bị lạc đường ...” Nói tới đây, Tần Thiên bỗng nhiên dừng lại, trong đầu linh quang chợt lóe.

Tạ Đình Quân rõ ràng bị chọc giận mà rời đi, đang đi còn quay lại, bỗng nhiên còn mang theo nàng đi đường nhỏ, sau lại bị lạc đường...

Tần Thiên sắc mặt lạnh xuống, hai mắt không ngừng lóe ra.

Vừa rời phản ứng của Trang Tín Ngạn hẳn là thấy được tất cả, hẳn có lẽ đã sớm đứng ở cửa thôn chờ nàng, mà Tạ Đình Quân lại nhất định muốn đưa nàng đến cửa thôn, thái độ ái muội, còn cứng rắn tặng cho nàng tượng đất...

“Hải Phú, có phải vừa rồi thiếu gia đứng ở cửa thôn chờ ta không?” Tần Thiên đột nhiên hỏi.

Hải Phú nói: “Chúng ta sau khi trở về, vẫn không thấy người, thiếu gia ngồi cũng không yên, nhất định phải đi ra ngoài chờ người. Ta vốn định đi theo, nhưng thiếu gia lại sợ người trở về trong nhà không có người, bảo ta ở trong phòng chờ, bản thân thì đi ra ngoài, về phần có đứng ở cửa thôn hay không ta cũng không biết!”

Nhất định là như vậy, nhất định Tạ Đình Quân thấy Trang Tín Ngạn ở cửa thôn chờ mình, cho nên mới cố ý tạo ra một màn này cho hắn xem.

Nhưng mục đích của hắn là gì? Khiến Trang Tín Ngạn hiểu lầm ta? Vậy đối với hắn có gì tốt?

Tần Thiên nhớ tới một ít lời nói ái muội của Tạ Đình Quân đối với nàng, không khỏi nhíu mày.

“Tần Thiên, người vừa rồi nhìn thấy thiếu gia sao? Thiếu gia đâu, sao không đi cùng người trở về?” Hải Phú đi tới cửa hướng ra phía ngoài nhìn

xung quanh, không phát hiện bóng dáng của Trang Tín Ngạn.

Tần Thiên trong lòng cả kinh: “Thiếu gia còn chưa trở về sao? Hẳn rõ ràng đi về trước ta a!” Nàng còn tưởng rằng hẳn đã trở về trước! Dù sao ở nơi này hẳn cũng không còn chỗ nào khác để đi.

Hải Phú quay đầu lại, mở to hai mắt: “Không có a, thiếu gia sau khi rời khỏi đây, vẫn chưa trở về! Người nếu nhìn thấy hẳn, sao không đi cùng hẳn?”

Tần Thiên sắc mặt trắng nhợt, trong lòng nhất thời hoảng hốt, đồng thời hối hận không thôi, lúc ấy nàng hẳn nên đi theo hẳn, nàng làm cái gì vậy chứ? Nàng chỉ là một nha đầu mà thôi! Bản thân lại biết rõ hẳn có chỗ thiếu hụt...

“Ta sang nhà Tống bá bá nhìn xem!” Tần Thiên nói xong định bước ra cửa, nhưng Hải Phú ngăn nàng lại: “Để ta đi đi, cước bộ của ta so với người nhanh hơn.” Nói xong bỏ chạy đi ra ngoài.

Chưa được bao lâu, Hải Phú liền chạy về, vẻ mặt thất kinh, “Tống lão nói thiếu gia không hề qua nhà lão, thiếu gia rốt cuộc đi đâu vậy? Cũng không biết có chuyện gì xảy ra không!”

Tần Thiên nóng nảy, nàng hít sâu vài lần, làm cho chính mình tỉnh táo lại, “Chúng ta đi ra ngoài, phân công nhau tìm, nhất định sẽ có người nhìn thấy hẳn, đừng nóng vội, thôn này không lớn, người nơi này cũng tốt bụng lắm, thiếu gia sẽ không gặp chuyện gì không may!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 108: Bỏ qua

Tần Thiên và Hải Phú phân công nhau tìm trong thôn, nhưng dù thế nào cũng đều không thấy bóng dáng Trang Tín Ngạn. Trên đường, Tần Thiên gặp một nữ hài tử đi hái thuốc về, Tần Thiên hướng nàng hỏi.

“Là công tử có bộ dạng rất đẹp sao? Mẹ ta nói hắc giống như người bước ra từ trong tranh vậy.” Tiểu cô nương đỏ mặt hỏi.

Đối lại là bình thường, Tần Thiên nhất định sẽ trêu chọc tiểu cô nương một hai câu, nhưng hiện tại nào có tâm tình này, “Đúng vậy, chính hắc, tiểu muội, người có gặp hắc sao?” Tần Thiên vội vàng hỏi.

Tiểu cô nương cười cười, sau đó chỉ vào trên núi nói: “Ta vừa mới đi hái thuốc về, thấy vị công tử kia lên núi!”

Biết được tin tức về Trang Tín Ngạn, Tần Thiên tâm cuối cùng cũng buông lỏng hơn một chút, nàng liên thanh nói cảm tạ, trở về tìm Hải Phú, đem tin tức này nói cho hắc.

Hải Phú ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, nói: “Cũng sắp tối rồi, xem ra buổi tối sẽ có một trận mưa to, chúng ta nhanh tìm ra công tử mới được!” Hắc suy nghĩ một hồi, lại nói: “Núi lớn như vậy, chúng ta hai người tìm rất phí sức, chúng ta nhờ một ít thôn dân đến cùng nhau hỗ trợ tìm kiếm.”

“Ý kiến hay!” Tần Thiên gật đầu nói, Trang Tín Ngạn nghe không thấy, nhiều người tìm cũng sẽ nhanh hơn. Nghĩ tới nhờ người sẽ tốn khá nhiều thời gian, nhưng nàng hiện tại trong lòng lo lắng, một khắc cũng không muốn đợi. Tần Thiên nói với Hải Phú: “Như vậy đi, người là nam nhân đi

mời người giúp đỡ có vẻ tiện hơn, người đi tìm người, ta thừa dịp trời còn chưa tối, trước lên núi tìm thiếu gia. Chúng ta ở trên núi hội hợp.”

Hải Phú gật gật đầu, “Cũng tốt, vậy người cẩn thận một chút.”

“Người yên tâm đi, đường trên núi ta cũng khá quen thuộc.”

Hai người phân công nhau làm việc.

Bên này, Trang Tín Ngạn đứng ở trên ngọn núi, nhìn một ngày dần dần biến mất, phía đường chân trời như được thiêu đốt, đỏ hồng một mảnh.

Hai mắt hắn không hề chớp nhìn cảnh vật, hình như đang hết sức chăm chú, nhưng trong đầu lại một mảnh trống trơn, cảnh đẹp như vậy chỉ dừng lại ở trong mắt, cũng không thể tiến vào đáy lòng của hắn.

Gió trong trẻo nhưng lạnh lùng thổi bay tóc và góc áo của hắn, cũng khiến cảm xúc lộn xộn của hắn chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện, khiến cảm xúc của hắn vẫn bị vây trong trạng thái căng thẳng.

Nhìn thấy Tần Thiên ở phía sau hắn bị người khác lặng lẽ mang đi, hắn khẩn trương đến mức tâm như muốn nhảy ra; lúc hắn bị người ngăn lại, trở mắt nhìn nàng bị lôi đi, thời điểm đó hắn hận chính mình vô năng; nhìn thấy Tạ Đình Quân xuất hiện, hùng hổ cứu Tần Thiên, hắn vừa cao hứng, vừa khỗ sở; nhìn thấy Tần Thiên rúc vào lòng Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân thoải mái cười to, hắn cảm thấy tâm như là bị đao cứa một nhát vô cùng đau đớn.

Sau đó Tần Thiên bị Tạ Đình Quân mang đi, hắn tìm mãi mà không thấy. Lo lắng rất nhiều, trong lòng cũng bị đủ loại ý nghĩ dày vò, khiến hắn đứng ngồi không yên, không thể bình tĩnh, thật vất vả đợi được Tần Thiên trở về, lại thấy nàng ngồi ở trong lòng người đó, thân ái, ấm áp cười chung một

con ngựa, hần thấy một màn này, lo lắng cùng dày vò trong chốc lát hóa thành cảm xúc mãnh liệt đánh thẳng vào trí não, tâm giống như bị cái gì bóp chặt, khiến hần vừa chua xót vừa đau khổ.

Hần nhìn Tạ Đình Quân mỉm cười với nàng, nhìn Tạ Đình Quân đưa cho nàng tượng đất nhỏ, khi hần nhìn thấy nàng cầm tượng đất kia mỉm cười, sự căng thẳng trong lòng lập tức như bị đứt gãy, hần rốt cuộc không thể khống chế cảm xúc, để mặc lửa giận chi phối hần, hần xông lên, đem tượng đất trong tay nàng đập nát!

Lúc ấy trong lòng hần khoái ý nói không nên lời, giống như phần nộ được phát tiết, nhưng khi nhìn nàng vẻ mặt thất vọng, hần trong lòng lại bối rối, lúc nàng nói hần đã man, hần trong lòng lại khổ sở. Hần sợ chính mình sẽ lại lần nữa không khống chế được bản thân, quay đầu rời khỏi đó. Lúc ấy, hần hy vọng cỡ nào nàng có thể giống như lúc trước đuổi theo hần, nhưng hần đợi đã lâu, vẫn chưa thấy nàng chạy lại gần. Hần vừa hoảng vừa vội, vừa khổ sở vừa tức giận, không muốn gặp bất kỳ ai, liền chạy lên núi, ở trong núi đi lung tung, rồi leo lên tận đỉnh núi mới ngừng lại.

Sau khi tỉnh táo lại, lúc này mới từ từ nghĩ tới một ít chuyện bị mình bỏ qua.

Lúc trước hần vẫn lo lắng an nguy của Tần Thiên, không có tâm tư nghĩ ngợi, nhưng hiện tại chậm rãi hồi tưởng lại cảm thấy sự tình hôm nay có chút kỳ quái. Đạo tặc đột nhiên xuất hiện, Tạ Đình Quân đột nhiên xông tới cứu, mọi thứ dường như rất đột ngột, đột ngột đến mức giống như đã được lên kế hoạch trước vậy.

Nếu mọi việc thật sự cùng Tạ Đình Quân có liên quan, mục đích của hần đơn giản chính là khiến mình tức giận và đau lòng vì Tần Thiên, thấy một màn như vậy, quả thật đã làm cho hần vừa lòng đẹp ý?

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, Tần Thiên đều là bị động, bị Tạ Đình Quân mang đi không phải do nàng muốn vậy, cùng Tạ Đình Quân cười chung một con ngựa cũng không phải việc nàng có thể quyết định, tượng đất kia lại là Tạ Đình Quân ép buộc đưa cho nàng, nàng có làm gì sai đâu? Những chuyện này phát sinh, nàng nhất định cũng rất sợ hãi, nhưng sau khi trở về, hẳn lại chỉ biết đối với nàng phát giận...

Trang Tín Ngạn càng nghĩ càng hối hận, nàng hiện tại nhất định rất tức giận, nàng có thể lại không để ý tới mình nữa hay không? Nàng có thể cảm thấy Tạ Đình Quân so với hẳn tốt hơn hay không?

Nghĩ vậy, Trang Tín Ngạn tâm lại rối loạn, hẳn cảm thấy mình không thể cứ đứng ở đây nghĩ ngợi, lúc này Tạ Đình Quân nói không chừng lại đang nghĩ cách quẩn quít Tần Thiên, hẳn trốn tới chỗ này chẳng phải là đúng với ý nguyện của hẳn ta?

Ánh sáng của một ngày tàn dần lùi về phía tây, phía đường chân trời một tia sáng cuối cùng đã biến mất, bầu trời xuất hiện sắc thái mông lung, tầng tầng choáng váng nhiễm khai, dần dần bị bóng đêm nuốt chửng.

Trang Tín Ngạn xoay người hướng về đường xuống núi rời đi.

Bên này, Tần Thiên lên núi, tìm kiếm Trang Tín Ngạn chung quanh, giờ này các nông dân vườn trái cây đã kết thúc công việc về nhà, trên núi một bóng người cũng không có. Cây cao che khuất bầu trời, ánh sáng hoàng hôn theo kẽ hở qua lá cây chiếu vào, giúp Tần Thiên miễn cưỡng có thể thấy rõ được cảnh vật.

Trong rừng im ắng, ngẫu nhiên vang lên tiếng quạ đen kêu, thỉnh thoảng có phi điều trên đỉnh đầu nàng xòe cánh bay qua.

Tần Thiên nhìn rừng cây càng ngày càng âm u, bỗng nhiên có chút sợ hãi, nhưng nghĩ tới Trang Tín Ngạn đang ở trong rừng cây này, bởi vì không nghe thấy bất cứ thanh âm nào hoặc thậm chí đang gặp nguy hiểm ở

chỗ nào đó, nàng lại miễn cưỡng cố vũ tinh thần, tự ca hát để giúp mình có thêm can đảm, tiếp tục tìm kiếm.

Đầu tiên nàng đi tới vườn trái cây, phát hiện không có người, đành phải đi lên phía trên tìm kiếm.

Nàng rất hối hận hành vi ngày hôm nay của mình, lại nói tiếp, Trang Tín Ngạn có làm gì sai đâu, trong mắt hắc nàng là nữ nhân của hắc, lại biến mất cùng một nam nhân khác lâu như vậy, sau đó tận mắt thấy mình thân thiết với nam nhân đó, không tức giận mới là lạ, nàng nhìn một chút thì đã sao nào? Dù sao sau khi trở về nàng có thể chuộc thân, cần gì phải khiến sự tình đến mức này, nếu hắc thật sự xảy ra chuyện gì...

Tần Thiên quả thực không dám nghĩ tiếp nữa.

Đúng lúc này, Tần Thiên nghe thấy rừng cây ở phía trước có chút động tĩnh, trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ là Trang Tín Ngạn?

Nàng vội vàng chạy vào trong rừng, lại không thấy bóng dáng của người nào, trong lúc thất vọng đang định rời khỏi, chợt thấy hai chân căng thẳng, bên tai nghe thấy “Xẹt” một thanh âm vang lên, dư quang khóe mắt nhìn thấy vật gì đó bên cạnh một gốc cây nhỏ “Thúc” một tiếng kéo lên, ngay sau đó là trời đất đảo lộn, một cỗ lực cường đại kéo nàng lộn ngược người.

Chờ tới lúc nàng phản ứng được đã là hai chân hướng lên trời, đầu hướng xuống đất cạnh một thân cây! Trong chốc lát, dường như máu toàn thân đều chảy xuống đầu, nàng chỉ cảm thấy hai mắt nở to, ngực khó chịu, cổ họng buồn nôn.

Tần Thiên chưa từng gặp phải “Kỳ ngộ” như vậy, lập tức sợ tới mức oa oa kêu to!

“Cứu mạng, cứu mạng, có người ở trong này hay không a?”

Nhưng nàng chỉ nghe thấy tiếng vang của mình vọng lại.

Tần Thiên cười khổ một tiếng, nàng biết mình nhất định đã rơi vào cạm bẫy của thợ săn. Lúc trước nàng còn nghe qua người khác nói có thợ săn đã dùng phương pháp này thành công săn được lợn rừng, chỉ do mình quá mức lo lắng, không cẩn thận, xứng đáng lọt vào cái bẫy này rồi.

Có điều người thợ săn này hẳn rất đặc ý, người khác săn được lợn rừng, hẳn lại săn được một con người a!

Tần Thiên rất bội phục bản thân ở lúc này còn có thể nghĩ buồn cười như vậy.

Nàng ngóc đầu nhìn về phía hai chân của mình, thấy hai chân bị một dây thừng thô to cuốn chặt, nàng giật giật, căn bản không thể động đậy. Nàng muốn thử học như trong phim đặc công, dùng lực bật đẩy thân người lên rồi bỏ dây thừng trên chân, nhưng phát hiện động tác này đối với nàng mà nói quả thực chính là yêu cầu cao đến mức không thể tưởng tượng nổi, nàng chỉ hơi thoáng cong thân người lên một chút đã mệt không thở được...

Không có biện pháp, chỉ có thể buông tha việc tự cứu, kỳ vọng Hải Phú mang theo thôn dân đến tìm được mình. Nàng không kêu to nữa, muốn dự trữ khí lực đợi khi có người đến lại hô lên cầu cứu.

Sắc trời dần dần âm đạm, nhưng mãi vẫn không có ai tới.

Trong khi treo mình ở đó, trời bắt đầu đổ mưa. Ban đầu là mưa nhỏ tí tã tí tách, nhưng ngay sau đó mưa càng ngày càng lớn, chỉ chớp lát sau đã khiến toàn thân nàng ướt đẫm, mưa mùa xuân thấm vào người khá lạnh lẽo, lại bị gió trên núi thổi qua, Tần Thiên cảm giác người mình cũng sắp biến thành tảng băng.

Tần Thiên cười cười, an ủi chính mình, cũng may hiện tại là mùa xuân, không phải mùa đông, nếu không đợi đến lúc Hải Phú tới cứu, bản thân chắc đã bị đông lạnh đến chết mất rồi, bỗng nhiên lại cảm thấy mình rất may mắn.

Đang miên man suy nghĩ, Tần Thiên bỗng nghe thấy ngoài bìa rừng có chút động tĩnh. Chỗ này cách đường mòn bên rìa rừng cây cũng không bao xa, xuyên thấu qua cây cối có thể thấy rõ tình hình bên ngoài.

“Có người không? Có người ở bên ngoài không?” Tần Thiên kêu to.

Chỉ chốc lát, liền thấy Trang Tín Ngạn đi qua trước mắt, theo đường xuống núi đi xuống.

Tần Thiên nhìn thấy hắn vừa kinh hãi, lại vừa sốt ruột. Kinh hãi là, hắn cuối cùng đã bình an vô sự, sốt ruột là, sợ hắn không phát hiện ra mình.

Tần Thiên dùng hết sức lực thúc thắt lưng đựng đưa thân thể, hai tay cũng vội khua khoắng, lên tiếng kêu to, “Thiếu gia, thiếu gia!”

Lúc ở chợ, nàng nhớ rõ lúc nàng kêu như vậy, Trang Tín Ngạn liền quay đầu lại, hy vọng lần này cũng có thể xuất hiện kỳ tích.

Nhưng mà Trang Tín Ngạn cứ đi thẳng không hề nhìn qua bên này.

Tần Thiên chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đựng đưa thân thể, nàng hiện giờ giống như xích đu lắc lư qua lại, kỳ vọng có thể hấp dẫn lực chú ý của Trang Tín Ngạn.

“Thiếu gia, thiếu gia!” Nàng dùng hết khí lực, cơ hồ kêu rất cả cổ họng.

Nhưng vì sắc trời quá mờ mịt, Trang Tín Ngạn lại nóng vội xuống núi, căn bản cũng không lưu ý tình huống quanh mình, hắn nào biết đâu rằng Tần Thiên đang ở ngay bên cạnh?

Tần Thiên dùng hết khí lực cuối cùng, dùng sức vung người lên một cái, nhưng lần này bởi vì quá hoảng loạn, đầu đập vào thân cây bên cạnh, trên đầu truyền đến một trận đau nhức, ngay sau đó liền cảm giác có chất lỏng ấm áp chảy xuống.

Nàng chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trong lúc mơ mơ màng màng, Tần Thiên nhìn thấy bóng dáng của hắn càng ngày càng xa xôi, càng ngày càng mơ hồ.

“Thiếu gia, thiếu gia...” Tần Thiên thanh âm dần dần nhỏ lại, nước mắt bất tri bất giác mơ hồ hốc mắt.

Bên tai dường như vang lên lời Tạ Đình Quân từng nói qua: “... Mỗi khi người có việc nguy nan, cũng không hề nhìn thấy bóng dáng của hắn đâu? Mặc cho người kêu rát cả cổ họng, mặc cho người kinh hoàng sợ hãi, nhưng hắn cũng không hề hay biết...”

Tần Thiên hai mắt tối sầm, hai tay vô lực buông thõng.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 109: Sơn động (Thượng)

Thời điểm Trang Tín Ngạn đi đến giữa sườn núi, thì nhìn thấy Hải Phú cùng thôn dân cầm ô, giơ cây đuốc tìm kiếm chung quanh. Trang Tín Ngạn đi đến, lập tức có người phát hiện ra hắc, nói với Hải Phú: “Trang công tử ở nơi này!”

Hải Phú nhìn thấy Trang Tín Ngạn, vội vàng chạy tới bên người hắc, cẩn thận đánh giá một phen, thấy hắc lông tóc không tổn hao gì, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Thiếu gia bình an vô sự, nô tài an tâm rồi!”

Thấy Trang Tín Ngạn trên người đã ướt sũng, liền cởi áo tơi trên người ra, phủ lên người hắc.

Mưa càng ngày càng lớn, rơi xuống cây dù âm thanh tí tách không ngừng, có người lớn tiếng nói: “Nếu tìm được Trang công tử rồi, chúng ta trở về đi, mưa lớn như vậy, trì hoãn một lúc nữa đường càng không dễ đi!”

Hải Phú gật đầu, đang muốn giúp đỡ Trang Tín Ngạn trở về, nhưng bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, xoay người hướng tới phía sau Trang Tín Ngạn nhìn một chút, rồi hỏi: “Thiếu gia, người có nhìn thấy Tần Thiên không? Tần Thiên cũng lên núi tìm người đó!”

Tần Thiên? Trang Tín Ngạn trong lòng rung mình, khẩn trương kéo tay Hải Phú, liên tục lắc đầu. Hắc không thấy Tần Thiên, chẳng lẽ Tần Thiên còn ở trên núi?

Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn lại, đã thấy trên núi một mảnh đen tối, mưa to che giấu mọi thứ, khiến người ta có cảm giác âm trầm vắng lặng.

Chẳng lẽ Tần Thiên còn ở lại trên núi?

Trang Tín Ngạn cũng không nghĩ thêm, xoay người chạy lên núi.

Hải Phú đuổi theo phía sau hần.

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, trong đó một ít người ngẩng đầu nhìn trời, trong miệng nói thầm nên xuống núi, một số người khác lại do dự một lúc, sau đó vẫn đi theo sau Hải Phú.

“Tần Thiên, Tần Thiên”, Hải Phú cùng các thôn dân phân tán ra, gọi to ở mọi nơi, có một thôn dân ở chỗ rừng cây chạy qua, nhưng vì sắc trời quá tối, Tần Thiên bị treo ngược, thẳng đứng, nhìn qua có vẻ giống một thân cây, mà nàng lại hôn mê bất tỉnh, nên không nghe thấy thôn dân la gọi, cho nên thôn dân hai lần chạy qua bên cạnh nàng nhưng không phát hiện ra nàng.

Trang Tín Ngạn vẫn đi theo đoàn người tìm kiếm khắp nơi. Nhưng trên núi rộng lớn như vậy, sao có thể trong nhất thời tìm ra? Trang Tín Ngạn nhìn núi rừng đen tối, trong lòng lo lắng lại hồi hận, nếu không phải hần tùy tiện lên núi, sao có thể phát sinh sự việc này?

Hần lúc ấy lên núi, vốn tâm tư mong muốn Tần Thiên sẽ lo lắng cho mình, không nghĩ rằng nay người lo lắng lại là bản thân mình.

Nếu nàng thật sự xảy ra chuyện gì...

Một trận gió thổi qua, Trang Tín Ngạn kim lòng không được run rẩy, cũng không biết bởi vì rét lạnh hay vì nguyên nhân khác.

“Thiếu gia, người đừng lo lắng, Tần Thiên làm việc luôn luôn cẩn thận ổn thỏa, không có việc gì đâu.” Hải Phú an ủi hần, Trang Tín Ngạn nhìn hần, dưới cây đuốc, hần hé ra khuôn mặt trắng bệch.

Mưa to liên miên không ngừng, cây đuốc trong tay đoàn người dần dần tàn lụi, sau khi cây đuốc cuối cùng bị mưa to dập tắt, bốn phía lập tức lâm vào trong bóng đêm.

Trong đó một người đi đến bên cạnh Hải Phú nói với hắn: “Huynh đệ, chúng ta tìm lâu như vậy mà tìm cũng không ra, có lẽ Tần cô nương thấy mưa quá lớn, có khi đã trở về rồi? Không bằng các người nên xuống núi trước rồi xem thế nào đã.”

Hải Phú cũng biết nếu trì hoãn thêm, xuống núi sẽ càng ngày càng nguy hiểm, hắn thì không sao, nhưng thiếu gia cũng không thể xảy ra việc gì, hắn nghĩ nghĩ, viết xuống lòng bàn tay Trang Tín Ngạn một chữ “Hồi”.

Trang Tín Ngạn không chịu.

Hải Phú lại viết xuống: “Tần Thiên đã (hồi) trở về.”

Trang Tín Ngạn tay run lên, lúc này mới đi theo Hải Phú hạ sơn.

Mấy người thật cẩn thận xuống núi, cũng may mặc dù có người bị trượt ngã mấy lần, nhưng cũng không có ai bị thương. Sau khi xuống núi, Trang Tín Ngạn đi thẳng vào tiểu viện, chỉ thấy tiểu viện tối tăm, sao giống như có người đang ở trong nhà.

Hải Phú vốn cũng ôm một tia hi vọng, nhưng khi nhìn thấy tình hình này, tâm cũng lạnh ngắt, hắn đi vào, châm đèn lên, tìm trong tìm ngoài một lần, cũng không thấy bóng dáng Tần Thiên.

Hắn nhìn Trang Tín Ngạn, sắc mặt trắng bệch.

Trang Tín Ngạn hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó lấy ra một cái đèn bão trong phòng, châm đèn, xoay người liền chạy ra ngoài.

Hải Phú sao không biết tính toán trong lòng hăn, xông lên giữ chặt hăn lại, chờ Trang Tín Ngạn quay đầu, liền đối với hăn lớn tiếng nói: “Thiếu gia, nô tài biết người lo lắng cho Tần cô nương, nhưng hiện tại mưa lớn như vậy, lên núi vô cùng nguy hiểm, không bằng đợi mưa tạnh rồi hẵng đi?”

Đợi mưa tạnh rồi đi, trong khoảng thời gian này Tần Thiên làm sao bây giờ?

Trang Tín Ngạn dùng sức đẩy hăn ra, nhưng Hải Phú sao dám để hăn đi mạo hiểm, gắt gao ôm lấy hăn, không cho hăn đi ra ngoài. Trang Tín Ngạn vài lần giãy không ra, dưới tình thế cấp bách bỗng nhiên phát cuồng, hăn dùng hết toàn lực giãy dựa, trong cổ họng phát ra thanh âm khàn khàn, giống như là khốn thú tuyệt vọng đang rống giận.

Hành động đột nhiên này đem Hải Phú đẩy ra, Hải Phú ngây người, ngẩng đầu nhìn hăn, đã thấy hăn sắc mặt âm lệ, hai mắt đỏ lên, hăn từ lúc bảy tuổi đã bắt đầu đi theo thiếu gia, thiếu gia luôn luôn giữ vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, quái gở, hi vọng không biểu hiện ra ngoài, hăn chưa bao giờ thấy qua thiếu gia từng có thần sắc đáng sợ như vậy.

Trang Tín Ngạn cầm đèn bão, xoay người chạy vội ra ngoài. Hải Phú sau khi sững sốt, cũng vội vàng đuổi theo.

Sau khi chạy ra cửa, Trang Tín Ngạn vội xoay người ẩn mình trong ngõ nhỏ ở sân bên cạnh. Hăn biết Hải Phú sẽ cố gắng đuổi theo mình, hăn sợ lại bị Hải Phú ngăn cản. Hăn nhìn thấy Hải Phú đuổi tới, vẫn chạy về phía trước, lúc này mới đi ra theo đường khác lên núi.

Đường lên núi vì mưa ẩm ướt đầy bùn đất, vừa mềm lại trơn trượt, chỗ nào không có bùn lầy thì lại có tảng đá rơi xuống. Trang Tín Ngạn một tay cầm đèn bão, gập ghềnh leo lên, sử dụng cả tay cả chân hướng trên núi đi tới.

Hắn không phải không biết Hải Phú quan tâm hắn, hắn cũng biết Hải Phú nói có đạo lý, chỉ có thể đợi mưa tạnh, gọi nhiều người đi tìm, mới càng có hi vọng tìm thấy Tần Thiên.

Nhưng hắn sao có thể an tâm ngồi ở đây chờ đợi? Tần Thiên là nữ nhân của hắn, về sau sẽ là người cùng hắn làm bạn cả đời. Cả đời này, nàng sẽ là người thân cận nhất với hắn, nay nàng vì tìm hắn ở trên núi sinh tử chưa biết, hắn làm sao ngồi yên được, làm sao có thể an tâm chờ đợi, hắn tình nguyện ở trong này mò mẫm tìm kiếm, ôm một chút hy vọng, cũng tốt hơn ngồi ở nhà lo lắng hãi hùng!

Trang Tín Ngạn một bên leo núi, một bên suy nghĩ con đường có thể Tần Thiên sẽ đi qua. Nàng lên núi là vì tìm mình, khẳng định sẽ đi con đường mà bọn họ vẫn thường lên núi. Nơi nàng đến đầu tiên, tất nhiên là vườn trái cây.

Nghĩ vậy, tinh thần hắn rung lên, vội đi về phía vườn trái cây, tỉ mỉ tìm một vòng, vẫn không thấy bóng dáng của Tần Thiên.

Hắn cũng không nản lòng, hắn đứng ở vườn trái cây, nghĩ, nếu Tần Thiên tìm tới nơi này, không thấy mình, sẽ đi đâu đây?

Hắn quay đầu nhìn về phía đường nhỏ lên núi, tiếp theo tiếp đi lên trên. Trong lúc đi, hắn cũng cẩn thận tìm kiếm các nơi xung quanh rừng cây, có lẽ Tần Thiên sẽ đi vào gần đó tìm mình.

Lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn thấy trên cành cây nhỏ bên đường có treo một mảnh vải, hắn lấy mảnh vải kia xuống cầm đèn bão soi cẩn thận phân biệt, nhận ra đây đúng là mảnh vải từ quần áo Tần Thiên mặc hôm nay.

Hắn vừa mừng vừa sợ, tỉ mỉ tìm kiếm, lại thấy trên cỏ trong rừng có dấu vết có người dẫm lên. Trang Tín Ngạn ngừng thở, theo dấu vết tìm tới, đi vào trong rừng. Hắn cầm đèn bão nhìn chung quanh, xoay người mọi nơi, bỗng trên đầu đụng phải cái gì đó.

Hắn xoay người lại cầm đèn bão giơ lên, trong giây lát nhìn thấy hai tay người buông thõng. Trang Tín Ngạn hoảng sợ, lui về phía sau, khi nhìn kỹ lại, mới phát hiện là một con người. Thân mình người nọ bởi vì vừa mới bị đụng chạm mà chậm rãi xoay tròn, chậm rãi xoay người lại, hé ra gương mặt quen thuộc đập vào mắt Trang Tín Ngạn.

Đúng là Tần Thiên.

Trang Tín Ngạn tim nhảy nhót kinh hoàng, vội tiến lên, muốn kéo nàng xuống, lại phát hiện nàng cả người ướt sũng, quần áo dính sát lên người, từng giọt nước rơi xuống, toàn thân vô cùng lạnh lẽo.

Trang Tín Ngạn trong lòng sợ hãi không thôi, tay run run đặt vào trước mũi nàng, phát hiện nàng còn có chút hơi thở, hắn kéo nàng xuống không được, đành phải buông ra, cầm theo đèn bão xem xét, phát hiện có dây thừng cột cách đó không xa, hắn đi qua đem dây thừng cởi bỏ, đem nàng chậm rãi thả xuống, chờ nàng an toàn rơi xuống đất, lại tiến lên ôm nàng vào lòng.

Hắn vuốt mặt nàng, trên mặt của nàng lạnh lẽo, dưới ánh sáng mỏng manh của đèn bão lộ ra gương mặt trắng xanh, hai mắt nàng nhắm nghiền, lông mi dài cùng sắc mặt tái nhợt trong đêm đen càng nổi bật đến ghê người.

Hắn loạng choạng lay nàng, nhưng nàng một chút phản ứng đều không có, hắn sờ mặt, sờ đầu nàng, tâm từng đợt co rút đau đớn, hắn hận không thể hung hăng đánh mình vài cái tát, nếu không phải do hắn, nàng tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này.

Khi đụng đến gáy nàng, bỗng nhiên cảm thấy trên tay dính dính. Hắn giơ tay ra dưới đèn, trong lòng bàn tay một màu đỏ tươi, hắn cảm giác lạnh thấu xương, tay không chịu được run rẩy.

Nhiều loại cảm xúc lập tức đánh ập vào não hăn, sợ hãi, kinh hoàng, lo lắng, hối hận, còn có đau đớn không cách nào hình dung... Giống như vạn mã chạy chồm, âm vang long ập, cuối cùng hội tụ thành một tín niệm.

Hăn không thể để nàng có việc gì, nàng còn phải làm bạn với hăn cả đời, hăn không thể để nàng có việc gì được!

Hăn vội ôm lấy nàng, chạy ra ngoài bìa rừng, động tác nghiêng ngả lão đảo kinh động chim trong rừng, ô oa ô oa kêu, giống như quỷ khóc, núi lớn đen tối trở nên quỷ quái thâm trầm.

Sau khi ra khỏi cánh rừng, hăn thấy trên đường mòn bùn đất hòa lẫn với dòng nước chảy xiết. Hăn biết, nếu lúc này xuống núi, sẽ rất nguy hiểm, hăn nhất định khó có thể bảo hộ được nàng.

Hăn đứng ở nơi đó, hô hấp dồn dập, vẻ mặt sợ hãi, hăn buộc chính mình phải tỉnh táo lại, chậm rãi, hăn nhớ tới hôm nay lúc lên núi nhìn thấy cách nơi này không xa có một sơn động. Hăn nghĩ, không bằng tới đó tránh mưa, tìm một ít thảo dược cầm máu cho vết thương của nàng trước.

Hăn vác nàng lên lưng, đem áo tơi phủ lên người nàng, lại đem đèn bão ngậm vào miệng, một tay đỡ người nàng, một tay túm lấy cỏ dại ven đường, từng bước một gian đi lên trên. Đi trong mưa gió một lúc, lúc này mới tìm được sơn động kia.

Sơn động lúc trước đại khái cũng có người qua lại, có chút cỏ khô củi đốt, Trang Tín Ngạn đem Tần Thiên đặt lên cỏ khô, sau đó tìm cách đốt lửa.

Tiếp đó, lại chạy ra ngoài, cầm theo đèn bão tìm thảo dược trị liệu ngoại thương và dự phòng phong hàn ở bên ngoài. Hăn đã đọc một số y thư, cho nên có thể nhận ra mấy thảo dược đơn giản này.

Hắn nường theo ánh lửa cẩn thận kiểm tra miệng vết thương của Tần Thiên, phát hiện miệng vết thương không quá nghiêm trọng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Hắn đem thảo dược mài trên tảng đá, phủ lên miệng vết thương của Tần Thiên, xé mảnh vải từ trung y của mình ra hong khô dưới lửa, sau đó băng bó miệng vết thương. Trong lúc thực hiện, tay không cẩn thận chạm vào trán nàng, bỗng nhiên cảm giác được nóng bỏng khác thường, hắn trong lòng cả kinh, vội vàng xem xét sắc mặt của nàng.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 110: Sơn động (Hạ)

Ngoài sơn động tiếng mưa rơi tí tách không ngừng, mưa theo cửa động rơi xuống, hình thành dòng nước nhỏ bất quy tắc, dòng nước nhỏ nhanh chóng chảy xuống, trên bùn đất trước cửa động tạo ra một hố nhỏ, nước rơi xuống bắn bùn tung tóe.

Trong động, củi đốt lửa thiêu đốt hừng hực, trong động lửa không ngừng phát ra âm thanh lách tách, cùng với tiếng mưa rơi ngoài động giao tương hô ứng, giống như thiên nhiên đang diễn tấu chương nhạc.

Bất quá những điều này cùng với Trang Tín Ngạn không quan hệ, lúc này hần chỉ quan tâm một sự việc. Hần ngồi dưới đất, đem Tần Thiên vẫn đang hôn mê ôm vào trong ngực, nương theo ánh lửa cẩn thận quan sát sắc mặt Tần Thiên, thấy nàng gương mặt trắng xanh chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã trở nên đỏ bừng, toàn thân cũng từ lạnh như băng trở nên nóng rẫy, giống như có người ở trong cơ thể nàng bỗng nhiên thổi lên lửa nóng, đem nàng bốc cháy.

Trang Tín Ngạn sờ trán của nàng, lại sờ tay nàng, hiểu được nàng vì bị mưa xối vào người, lại ở trong gió đêm lâu như vậy, đã bị nhiễm phong hàn, có lẽ cùng có liên quan đến vết thương.

Hần ôm Tần Thiên, trong lòng vô cùng lo lắng. Hần biết tình huống hiện tại của nàng hần phải lập tức đưa đến đại phu, nhưng lúc này không xuống núi được, nên làm thế nào cho phải?

Hần suy nghĩ, trên đầu thương thế không nghiêm trọng lắm, đã được băng bó, hần không có gì trở ngại, nhưng mà phong hàn... Hần nhớ tới vừa

rồi đã hái thảo dược phòng trừ phong hàn, xoay người lấy ra, vặt một ít lá, bỏ vào trong miệng Tần Thiên, thật vất vả mới nhét vào được, nhưng bởi vì nàng hôn mê không thể nhắm nuốt, nên thảo dược cứ nằm ở đó.

Trang Tín Ngạn nghĩ nghĩ, đem thảo dược bỏ vào miệng nhai một lúc, sau đó mở miệng của nàng ra, nhét vào thật sâu trong cổ họng, Tần Thiên xuất phát từ bản năng, đem thảo dược nuốt xuống. Như thế vài lần, cuối cùng đã giúp nàng ăn hết chỗ thảo dược mình hái.

Hai người cả người đều ướt đầm, ngồi bên cạnh đồng lửa, bị lửa hun nóng, trên người đều đổ mồ hôi. Trang Tín Ngạn thấy vậy, mới nhớ tới Tần Thiên đang bị phong hàn, mà còn mặc quần áo ướt sũng sẽ khiến bệnh tình càng nặng thêm.

Trong lòng nghĩ như vậy, trên tay đã bắt đầu cởi đai lưng của nàng, nhưng lúc vừa cởi bỏ quần áo bên ngoài của nàng, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên lại dừng động tác...

Hắn chỉ là kẻ cầm điếu, cũng không có nghĩa cái gì cũng không hiểu, hắn tất nhiên biết cởi sạch quần áo của một nữ tử hoàn toàn không phải là việc đứng đắn.

Nhưng mà, nàng đã là nữ nhân của mình. Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên gương mặt bị ánh lửa chiếu hồng vô cùng kiều diễm, nghĩ rằng: ta cởi quần áo nữ nhân của mình, cũng có làm sao đâu? Vốn là chuyện hợp tình hợp lý mà thôi!

Hắn lại vươn tay, nhưng ngón tay vừa tiếp xúc thân thể của nàng, tâm cũng không chịu khống chế mà kinh hoàng, nhảy nhót khiến hắn cơ hồ chịu không nổi.

Hắn trong lòng bối rối vô cùng, có điều rất cuộc vì sao lại hoảng hốt, lại nói không rõ ràng, chỉ là trong lòng ần ần cảm thấy, nếu thật sự làm như vậy, Tần Thiên sau đó biết được nhất định sẽ tức giận ...

Nàng cho dù tức giận cũng không có cách nào. Hắn nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, lại nói với mình, hiện tại quan trọng nhất là làm thế nào để bệnh tình của nàng không nặng thêm, ta vốn cũng không có ý xấu xa, cho dù nàng tỉnh lại sẽ tức giận không để ý tới ta, ta cũng không có biện pháp...

Sau khi nghĩ như vậy, hắn như đã tìm được một lý do đủ để thuyết phục bản thân. Hắn đem nàng đặt lên cỏ khô, bắt đầu cởi bỏ quần áo nàng.

Tuy rằng hắn cho rằng mình đang hoàn toàn suy nghĩ cho thân thể nàng, tuy rằng hắn cảm thấy làm như vậy là tất yếu, nhưng cũng không biết vì sao, luôn luôn có chút chột dạ, lúc cởi quần áo hai tay không nhịn được run rẩy, không thể nghe theo sự chỉ huy của hắn.

Chẳng qua chỉ mới cởi bỏ áo ngoài mà toàn thân hắn đã đổ mồ hôi.

Trái tim bùm bùm nhảy loạn, dường như muốn nhảy ra khỏi miệng hắn vậy.

Hắn hít sâu vài lần, bỗng nhiên cảm thấy nóng nực, hắn cho rằng do ngồi quá gần đồng lửa, lại né ra xa một chút.

Tiếp đó lại cởi bỏ áo kếp bên trong của nàng, sau đó là trung y, mỗi lần cởi một lớp, tay hắn càng run rẩy, làm thế nào cũng không thể khống chế được, cũng không biết nguyên do vì sao.

Hắn sờ lên đầu đầy mồ hôi, cảm thấy trên người càng ngày càng nóng, hô hấp cũng dường như trở nên không thông thuận...

Hắn tay run run vén ra trung y của nàng, bên trong là một cái yếm đỏ thắm, dùng chỉ trắng thêu hoa mai tuyết. Cái yếm kia màu sắc đỏ như lửa, khiến tâm của hắn cũng bị bốc cháy.

Hắn thật vất vả chế ngự tâm thần, cởi bỏ trung y, lộ ra cần cổ trắng nõn, đường cong duyên dáng của bả vai, cùng với cánh tay tuyết trắng.

Hắn ngậy ngấn cả người, ánh mắt dường như dính tại trên người nàng, dù thế nào cũng không thể di chuyển.

Hóa ra đây là thân thể của nữ tử...

Trắng như vậy, mềm mại như vậy, tinh tế như vậy...

Hắn ngừng thở, nhin không được vươn tay sờ lên cánh tay nàng một chút, vừa mới đụng chạm đến làn da của nàng bỗng như bị lửa thiêu mà rút về, tim lại càng nhảy nhót, cũng không biết đang e sợ điều gì.

Trang Tín Ngạn nhin không được cười cười, trong lòng thầm mắng chính mình, thật không có tiền đồ, tương lai làm sao động phòng bây giờ?

Khi nghĩ đến hai chữ động phòng, hắn liền nghĩ tới xuân cung đồ lúc trước đã xem qua, nghĩ đến tranh vẽ khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, chỉ chốc lát liền cảm giác máu trên người thật sự cũng sôi trào, khô nóng khiến hắn chịu không nổi.

Tay lại nhin không được sờ cánh tay nàng. Lần này, hắn đánh bạo nhẹ nhàng mà sờ soạng vài cái, cảm thấy làn da mềm mại, mịn màng như tơ, có loại cảm giác run rẩy theo tay hắn truyền tới, truyền đến tận chỗ sâu đáy lòng hắn, khiến toàn thân hắn có cảm giác tê dại.

Hắn nhin không được cười cười, trong lòng có hưng phấn nho nhỏ, lại có cảm giác ngọt ngào không cách nào hình dung.

Ánh mắt lại nhớ tới cái yếm của nàng, chỉ thấy chỗ ngực phòng lên, loáng thoáng lộ ra hình dạng bộ ngực nàng. Trong đầu hắn nhớ tới trong tranh vẽ xuân cung đồ nữ nhân kia bộ ngực đầy đặn, bỗng nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, nhin không được vươn tay sờ yếm của nàng, có loại xúc động muốn cởi cái yếm của nàng xuống để xem cho rõ, cũng không biết vì sao, ba lần bốn lượt đều không hạ thủ được, e sợ nói không nên lời...

Hắn mất thật lớn khí lực, mới đưa lực chú ý dời khỏi cái yếm, lại cởi váy của nàng, cùng với quần dài bên dưới, chỉ còn lại khố, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn. Hắn nhìn không được lại ở trên đùi nàng sờ soạng vài cái. Cảm thấy thân thể nữ nhân thật sự cực kỳ diệu kỳ, làm sao có thể mềm mại như vậy? Giống như tấm vải lụa, hoặc như bông gòn mềm nhũn.

Tóm lại, thật sự cảm giác rất tốt, hắn rất thích.

Hắn nhìn nhìn, chỉ cảm thấy trên người càng ngày càng nóng, dưới bụng lại xuất hiện cảm giác quen thuộc kia, khiến hắn vô cùng khó chịu, khiến hắn không biết nên làm gì bây giờ.

Hắn đứng lên, đem quần áo ướt sũng trên người mình đều cởi bỏ, chỉ mặc khố đứng ở cửa động để gió thổi qua một hồi, lúc này mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Sau khi khôi phục bình thường, hắn trở lại bên người nàng, sờ trán của nàng, có lẽ do do đã cởi bỏ quần áo ướt sũng ra, nhiệt độ trên người nàng giảm đi không ít, Trang Tín Ngạn thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn ngồi xuống cách đó không xa. Hắn cảm thấy không nhìn tới thân thể của nàng sẽ dễ chịu hơn một chút, nhưng không biết vì sao, hai mắt giống như có ý chí riêng, hoàn toàn không nghe theo điều khiển của hắn, vẫn hướng trên người nàng nhìn qua, tay hắn thậm chí còn nhìn không được kéo nhẹ yếm của nàng, cũng may dây buộc trên yếm của nàng cũng khá chắc chắn, vừa kéo nhẹ, lý trí của hắn rất nhanh đã chiếm thế thượng phong, vội dùng một bàn tay khác ngăn lại.

Nàng không phải là nữ nhân của hắn sao? Nhìn một cái thì thế nào? Hắn cảm thấy hành động vì lý trí này của mình thật không thể lý giải.

Bỗng nhiên, Tần Thiên đang nằm trên cỏ khô hơi động dậy, Trang Tín Ngạn sợ tới mức run bắn lên, nghĩ nàng đã tỉnh, nhất thời hoảng hốt không biết nên làm gì bây giờ, nhưng một lát sau, mới phát hiện nàng không hề

tỉnh lại, chỉ bất an vận vẹo thân thể, cau mày, môi mấp máy, hần thăm dò đi qua, cẩn thận nhìn xem, lúc này mới phát hiện nàng đang nói “nước, nước.”

Hắn thấy môi nàng khô khốc, biết nàng đang muốn uống nước, vội vàng đứng dậy, đi đến trước cửa động, hai tay đưa ra hứng một ít nước mưa, nhưng vừa xoay người đi được hai bước, nước liền theo kẽ ngón tay chảy xuống, liên tiếp vài lần, đều là kết quả như thế. Bên kia, Tần Thiên càng khó chịu bất an, Trang Tín Ngạn nghĩ nghĩ, ngẩng đầu, dùng miệng ngậm một ngụm nước, sau đó đi qua, đem Tần Thiên ôm vào trong ngực, cúi đầu xuống, đem nước trong miệng đổ vào miệng của nàng.

Một khắc tiếp xúc với đôi môi khô nẻ của nàng, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới hình vẽ hai nam nữ hôn môi trong xuân cung đồ.

Hóa ra đây là hôn môi sao? Cũng không có gì thú vị a...

Bên này, Tần Thiên mơ thấy mình đang lạc trong sa mạc mờ mịt, bốn phía đều là cát trắng mênh mông vô bờ, đỉnh đầu là thái dương chiếu rọi, nàng ở trên sa mạc gian nan lết đi, vừa khát vừa nóng, nước trong cơ thể từng chút một bốc hơi, cả cổ họng đều khô khốc.

Nhưng đúng lúc này, bỗng có ấm nước đưa tới miệng nàng, bên trong chảy ra nước trong ngọt lành. Nàng mừng rỡ như điên, giống như người đang sắp chết đuối ôm lấy khúc gỗ cứu mạng cuối cùng. Nàng mạnh mẽ vươn rộng hai tay, chặt chẽ ôm cái “ấm nước” kia, nàng hé môi, cơ hồ dùng hết sức lực uống chút nước đang đổ vào miệng.

Bên này, Trang Tín Ngạn đang nghĩ tới hình vẽ hôn môi, bỗng nhiên, Tần Thiên gắt gao ôm chặt hắn, cả người hắn run lên, chỉ cảm thấy thân thể của nàng vừa mềm mại vừa nóng rực, dán lên người hắn vô cùng thoải mái, hắn trong lòng vui sướng mà lại ngọt ngào, kìm lòng không được cũng ôm chặt nàng.

Giây tiếp theo, nàng bỗng nhiên vươn đầu lưỡi, liếm bờ môi của hắn. Hắn sửng sốt, mở to hai mắt, không biết nàng muốn làm gì, chỉ bị động tùy ý nàng liếm, môi bất tri bất giác mở ra, lưỡi của nàng như tìm được đường đột phá, lập tức tiến vào trong miệng của hắn.

Hắn ngốc lảng, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, hắn cảm giác được lưỡi của nàng ở trong khoang miệng hắn tàn sát bờ môi, sau đó lại cùng lưỡi hắn dây dưa một chỗ, tiếp đó, nàng ngậm lưỡi của hắn, một lần lại một lần hút chặt.

Hắn bị nàng hút trên người từng đợt run rẩy, trong đầu trống rỗng, tim đập cùng hô hấp dường như trong chốc lát đều dừng lại.

Cái cảm giác tê dại này, choáng váng huyền hoặc lần lượt đánh sâu vào trái tim mềm mại của hắn, khiến hắn hoàn toàn tan rã, toàn thân bủn rủn.

Trong mê mông mê mông lung lung, hắn rất khó hiểu, nàng vì sao muốn ăn đầu lưỡi của hắn?

Bất quá, loại cảm giác này... Loại cảm giác này... Thật tốt... Thật tốt...

Hắn nhắm mắt lại, ôm chặt lấy nàng, tùy ý nàng muốn làm gì thì làm.

Đợi đến lúc nàng buông hắn ra, hạ phúc hắn lại trướng lên, hắn nhìn nàng mặt phỉm ửng hồng, môi sưng đỏ, lại cảm giác chưa thỏa mãn.

Hắn cảm thấy, nàng hẳn là cần uống nhiều nước...)

Hắn nhìn về phía nước chảy ngoài cửa động, hé miệng cười cười, lại đi tới, ngậm một ngụm, dựa theo như vừa rồi cho nàng uống, không ngoài sở liệu, nàng quả nhiên lại có bộ dáng như lúc nãy, lại “Ăn” đầu lưỡi của hắn.

Cảm giác này quả thật tuyệt vời vô cùng, hắn ôm nàng ngã vào trên cỏ khô, trong lúc dây dưa, chỉ cảm thấy toàn thân trên người mỗi một chỗ đều

vô cùng vui sướng.

Trong mơ mơ màng màng, hần suy nghĩ, hóa ra hôn môi lại thú vị như vậy... </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 111: Tiểu tử ngây thơ

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tần Thiên trong hôn mê dần dần tỉnh lại, vừa mở to hai mắt, đã nhìn ngay da thịt để trần trước mặt, nàng trừng mắt nhìn kỹ mới phát hiện đó là bộ ngực của một nam nhân, mà nàng đang gắt gao dán mặt lên bộ ngực này. Nàng cảm giác toàn thân đều dính nhớp nháp, có vẻ như bị đổ mồ hôi, rất không thoải mái. Nàng giật giật, phát hiện bị người ôm lấy rất chặt, cơ hồ không thể nhúc nhích.

Nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tuấn nhan của Trang Tín Ngạn, lúc này hắn hai mắt nhắm nghiền, môi hơi hơi mở ra, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, rõ ràng là đang ngủ say.

Sau khi trở mắt nhìn một lát, Tần Thiên bỗng nhiên hét to một tiếng, dùng hết toàn lực đẩy Trang Tín Ngạn trước mặt ra, Trang Tín Ngạn không hề phòng bị, lăn vài vòng trên mặt đất, lập tức ngồi bật dậy, mở to hai mắt nhìn Tần Thiên, ánh mắt mờ mịt.

Bất quá sau một hồi, hắn liền phản ứng lại, mặt “Xoát” trở nên đỏ bừng, vội vàng đứng dậy, chân tay luống cuống.

Tần Thiên nhìn hắn thân thể cơ hồ xích lửa, kinh ngạc tột đỉnh, nàng trong lòng bỗng nhiên có dự cảm xấu, vội vàng nhìn lại trên người mình, vừa thấy lại nhẹn không được kêu lên.

Vì sao mình chỉ mặc cái yếm và khố nhưng lại để mặc hắn cũng xích lửa nằm ôm ở một chỗ...

Trong nháy mắt, Tần Thiên bỗng cảm thấy chết tâm...

Vô cùng tức giận, Tần Thiên cầm que củi bên cạnh lên không cam tâm hướng về phía Trang Tín Ngạn, trong miệng mắng to: “Người là đại sắc lang, người là kẻ biến thái, uống công ta vẫn nghĩ người là người tốt! Hóa ra người lại hạ lưu như vậy!”

Trang Tín Ngạn tránh trái tránh phải, chạy trốn chết, hắn chạy đến chỗ đồng lửa, đem quần áo của nàng đã được hong khô ném về phía nàng, nhằm ngăn trở nàng đang nổi cơn hung bạo.

Tần Thiên tiếp nhận quần áo, lúc này mới ý thức được mặc quần áo vào mới là chuyện quan trọng nhất.

Nàng cầm lấy quần áo, thấy Trang Tín Ngạn đứng ở cách đó không xa, mắt còn liếc nhìn nàng, Tần Thiên then quá hóa giận, chỉ vào hắn: “Xoay người sang chỗ khác, không cho phép nhìn lén!”

Trang Tín Ngạn “Xoát” một cái vội xoay người, Tần Thiên trong lòng vừa động, cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng nàng đang bị chuyện trước mắt làm rối loạn tâm thần, cũng không cần thận nghĩ nhiều. Nàng một bên mặc quần áo vào, một bên kiểm tra thân thể của mình, phát hiện bản thân không có dấu vết bị xâm phạm, không chỉ như thế, vết thương trên đầu nàng cũng đã được băng bó cẩn thận.

Nàng lại nhìn quanh bốn phía, phát hiện đây là một sơn động, trong động có đốt một đồng lửa, lúc này ánh lửa mỏng manh, xung quanh cũng khá sạch sẽ, rất rõ ràng, bọn họ ở trong này đã được một khoảng thời gian. Đèn bão được đặt lên tảng đá cạnh đồng lửa, mặt trên có dấu hiệu của Trang phủ, hắn là Trang Tín Ngạn cầm đi, bên cạnh đèn bão còn có một vài thảo dược, một số đã bị lửa hun nóng cháy rụi. Phía dưới tảng đá có đặt một tấm áo tơi, Tần Thiên nhận ra là áo tơi ở nơi bọn họ trú ngụ.

Nàng phủ thêm áo khoác, nhìn thấy mặt trên có rất nhiều bùn đất, Tần Thiên nhớ rõ bản thân lúc gặp chuyện không may trên người cũng khá sạch

sẽ, làm sao có thể trở nên bẩn như vậy? Bất quá cũng may quần áo đã khô, bùn đất đều kết thành khối, vổ vổ một chút cũng có thể miễn cưỡng mặc vào.

Tần Thiên mặc quần áo xong lại đi đến cửa động hướng ra bên ngoài nhìn xung quanh, phát hiện nơi này chính là Động Đình sơn, sơn động này cách chỗ nàng gặp chuyện không may cũng không xa lắm.

Lúc này mưa đã tạnh, mặt trời từ từ nhú lên từ phía đường chân trời, miễn cưỡng có thể thấy rõ hoàn cảnh chung quanh. Tần Thiên phát hiện trên đường mòn đầy nước bùn, hiển nhiên là do mưa to tối hôm qua tạo thành.

Nhìn đến đây, Tần Thiên ần ần hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, bản thân dường như đã hiểu lầm người tốt...

Lúc này bỗng nhiên nhớ tới đối phương là chủ tử của mình, mình bất quá chỉ là nha hoàn thông phòng, đừng nói hấn còn chưa làm gì, cho dù làm gì, cũng là danh chính ngôn thuận. Nhưng mà mình lại lấy que đánh hấn, lại mắng nhiều lời khó nghe như vậy...

Nhớ rõ Trang Minh Hỉ đã từng nói qua, nô tỳ đánh chủ tử có thể bị phán chặt đầu...

Tần Thiên nhịn không được gõ lên đầu mình, tự trách bản thân quá xúc động, mắt thấy trở về sẽ có thể chuộc thân, ban đầu là chuyện với Tạ Đình Quân, hiện tại lại là chuyện này, thật không nên gây thêm phiền toái gì mới được.

Nàng cẩn cẩn môi, quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn, phát hiện hấn đã mặc quần áo, quần áo trên người hấn so với của nàng còn bẩn hơn, đặc biệt đôi hài trên chân kia, quả thực giống như bị đào lên từ trong bùn, căn bản không thể thấy rõ màu sắc hình dáng.

Tần Thiên nhớ tới ở ngay bên ngoài có nhiều vũng nước bùn, hoàn toàn có thể tưởng tượng được hắn mang mình từ rừng cây kia đến nơi đây có bao nhiêu vất vả.

Tức giận lúc trước hoàn toàn tiêu tán, trong lòng chỉ còn sự cảm kích. Tần Thiên ngượng ngùng khẽ hé môi, ngẩng đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn, đã thấy hắn đang nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt thật cẩn thận, giống nhau đang chú ý tới sắc mặt của mình.

Tần Thiên nhin không được muốn cười, chẳng lẽ là vừa rồi bị mình dọa đánh nên sợ?

Nàng hướng về phía Trang Tín Ngạn đi qua.

Trang Tín Ngạn thấy nàng đi tới, bỗng nhiên thẳng lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, khôi phục thần sắc lạnh lùng bình thường. Hắn lúc này tâm tình rất phức tạp, xấu hổ, bối rối, khẩn trương, áy náy, còn có một tia ngượng ngùng, nhiều cảm xúc như vậy khiến hắn suy nghĩ lộn xộn, khiến hắn không biết nên đối mặt với nàng như thế nào, chỉ có để lộ gương mặt lạnh lùng từ trước đến nay, dường như chỉ có như vậy mới có thể che giấu tâm tư của mình không bị nàng nhìn thấu.

Nhưng rốt cuộc vì sao không thể để nàng nhìn thấu, hắn cũng không làm rõ được, chỉ cảm thấy hắn phải làm như vậy.

Tần Thiên đi đến bên cạnh hắn, thấy hắn vẻ mặt lạnh lùng, nghĩ hắn lại tức giận, liền nghĩ nên hòa giải như thế nào.

Lúc này, quyển vở bên người nàng sớm đã rơi mất, nàng nhìn nhìn bốn phía, nhặt lên một nhánh cây, trên mặt đất viết xuống: “Thiếu gia, Hải Phú đâu?”

Cũng đành phải dùng câu hỏi này để đánh lạc hướng.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, cũng nhặt lên một nhánh cây, lãnh nghiêm mặt viết trên mặt đất: “Hải Phú không cùng đi tới đây.”

Tần Thiên kinh ngạc, “Thiếu gia người một mình lên núi? Thiếu gia không gặp Hải Phú lên núi tìm người ư?” Trong trí nhớ Trang Tín Ngạn rõ ràng xuống núi. Nàng ban đầu còn tưởng rằng sau khi Trang Tín Ngạn gặp Hải Phú, lại cùng nhau tìm thấy nàng, về phần Hải Phú hiện tại không ở trong này, có thể là do cố ý tránh mặt.

Chẳng lẽ không phải như thế?

“Có gặp, Hải Phú nói người cũng lên núi, chúng ta liền cùng nhau tìm người, nhưng không tìm thấy, nghĩ đến có thể người đã trở về, kết quả trở về rồi, người cũng không có ở đó, ta lại lên núi tìm người, cuối cùng đã tìm được rồi.”

Hắn tuy rằng lời nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng trong lòng Tần Thiên lại giống như phiến giang đảo hải (sông cuộn biển gầm, ý chỉ mạnh mẽ), tối hôm qua nàng biết mưa rất lớn, hắn rõ ràng đã xuống núi, lại dám một mình lên núi tìm nàng, bên người chỉ mang theo đèn bão cùng áo tơi, càng thêm khó tin là, hắn thế nhưng thật sự đã tìm thấy nàng.

Tần Thiên trong lòng cảm động nói không nên lời, nàng vốn chịu không nổi người khác đối tốt với nàng, người khác đối tốt với nàng một lần, nàng sẽ luôn ghi nhớ ở trong lòng, luôn nghĩ tới việc báo ân, lúc trước với Tiểu Mai là như thế, mà đối với Đại phu nhân cũng là như vậy.

“Người phát sốt, ” Trang Tín Ngạn lại cúi đầu viết xuống, “Mặc quần áo ướt sũng không tốt... Sau người lại bị lạnh...”

Chỉ mấy câu vô cùng đơn giản liền giải thích hết thảy. Tần Thiên lập tức hiểu ra, mình mắc mưa phát sốt, hẳn vì suy nghĩ cho thân thể mình mới cởi quần áo ướt sũng ra, nhưng lại sợ mình bị cảm lạnh cho nên mới ôm lấy

mình như vậy. Hãn cũng không làm ra chuyện gì quá đáng với mình, hoàn toàn là do bản thân tư tưởng không thuần khiết, suy nghĩ quá nhiều!

“Đại thiếu gia, thực xin lỗi, vừa rồi là ta hiểu lầm người.” Tần Thiên viết xuống, “Nếu không người đánh lại ta đi.” Về phần mắng hãn, dù sao hãn cũng không nghe thấy a...

Trang Tín Ngạn nhìn những lời này, chợt dạ, chỉ biết bày ra bộ dáng nghiêm trang, đối với việc mình sờ soạng, hôn nàng, ôm nàng mặc cho hai người toàn thân chảy ra bao nhiêu mồ hôi cũng luyến tiếc không muốn buông tay một chữ cũng không dám đề cập tới.

Hãn quay đầu đi, sắc mặt hơi hơi nóng lên, Tần Thiên nhìn hãn mặt đỏ hồng, trong lòng âm thầm tự trách, tiểu tử này ngây thơ như vậy, mình sao có thể suy nghĩ về hãn đáng khinh như vậy? =))

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng la của Hải Phú: “Tần Thiên, thiếu gia, các người có ở đây không?”

Tần Thiên vội vàng chạy đến cửa động, thấy Hải Phú đứng cách cửa động không xa hướng tới phía này nhìn xung quanh.

“Hải Phú, chúng ta ở trong này.” Tần Thiên hướng hãn ngoắc gọi.

Ba người cùng nhau hạ sơn, trên đường xuống núi Hải Phú nói cho nàng biết, tối hôm qua tình hình trên núi có bao nhiêu hiểm trở, bản thân cố gắng thế nào cũng không thể ngăn cản thiếu gia lên núi tìm nàng.

“Người sao không đi cùng với thiếu gia, cũng may không có việc gì xảy ra, nếu xảy ra chuyện...” Tần Thiên cũng không nói gì thêm.

“Ta sau đó có lên núi tìm các người...” Nói tới đây, Hải Phú tặc tặc cười, hãn lên núi, không bao lâu liền thấy chỗ cửa động phát ra ánh lửa, hãn vừa chạy tới, đã thấy thiếu gia cùng Tần Thiên quần áo cời hết đang ôm ấp hôn

môi, hấn bị hù dọa nhảy dựng, làm sao còn dám tiến vào, tùy tiện tìm một chỗ tránh mưa qua một đêm, đợi đến hừng đông mới quay lại đây.

“Nhưng sau đó không tìm thấy các người lại xuống núi, đợi cho hết mưa rồi mới lên tìm.” Hải Phú cười nói.

“Tóm lại ngày hôm qua vất vả cho các người.” Tần Thiên cười nói.

“Ta thật ra không vất vả, chỉ có thiếu gia vất vả mà thôi. Tần Thiên, người nên nhớ rõ thiếu gia thương người đến cỡ nào thì được rồi.” Hải Phú nói.

Nghe thế câu này, Tần Thiên bất tri bất giác thu liễm tươi cười.

Hạ sơn, trở lại tiểu viện, hai người đi tắm giặt sạch sẽ, thay đổi quần áo. Trang Tín Ngạn bởi vì có hẹn với người khác, sau khi tắm rửa xong thì đi ra ngoài, hấn muốn để Tần Thiên ở nhà nghỉ ngơi, lại sợ Tạ Đình Quân đến đây đưa, cho nên bảo Hải Phú đến nơi ở của Tạ Đình Quân xem thử. Hải Phú trở về nói với hấn, Tạ Đình Quân đã rời khỏi, Trang Tín Ngạn lúc này mới yên tâm để Tần Thiên lưu lại, trước khi đi còn dặn nàng nên nghỉ ngơi nhiều hơn.

Tần Thiên ngủ qua một đêm, hiện tại thần thanh khí sáng, vết thương trên đầu cũng không còn đau nữa, làm sao còn ngủ được. Nàng nhớ tới sắp phải rời khỏi nơi này, liền cầm đồ đã chuẩn bị từ sáng sớm đi đến nhà Tống lão bá.

Nghỉ ngơi mười ngày, Tống lão bá thương thế ở chân đã hoàn toàn bình phục. Lúc Tần Thiên đến, nhìn thấy Chu bá đang giúp đỡ lão xuống giường.

Tần Thiên đi qua, đỡ lấy bên kia, cười nói: “Tống bá bá, hồi phục thật là nhanh, bất quá chân vẫn còn yếu, hay là nên nghỉ ngơi nhiều hơn đã.”

Hai người giúp đỡ Tống lão bá ngồi xuống ghế trong phòng, Tống lão bá cười nói: “Nằm lâu như vậy, xương cốt đều cứng hết rồi, dù thế nào cũng phải xuống giường hoạt động thân thể một chút.”

“Tống bá bá, chúng ta nói không chừng ngày mai sẽ rời đi.” Tần Thiên ngồi xuống bên cạnh Tống lão bá, lại đem đồ đã chuẩn bị đặt lên bàn, “Đây là một chút lòng thành của chúng ta.”

Tống lão bá nhìn nhìn, chỉ vào vài thứ kia, cười hỏi: “Đây là cái gì?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 112: Tự mình đa tình

Tần Thiên chỉ vào một bao giấy cười nói: “Đây là trà Dọa sát nhân hương mà thiếu gia nhà ta đã sao chế thành công, thiếu gia nhà ta thấy Tổng bá bá thích đã bảo ta chuẩn bị để đem tặng Tổng bá bá. Hắn vốn muốn đích thân tới đưa, bất quá hôm nay có một số việc, đành phải để ta qua.” Lại chỉ vào một cái rổ trúc, cười nói: “Đây là ta hái được trên núi nguyên liệu làm mấy món ăn thôn quê, có nấm, măng, còn có thỏ, chim trĩ mà Hải Phú bắt được. Chúng ta phải rời khỏi đây rồi, những thứ này cũng không tiện mang đi, đành phải thỉnh Tổng bá bá đừng ghét bỏ, nhận lấy, tránh để lãng phí!”

Tổng lão bá thấy những thứ này cũng không có gì đáng giá, lại thấy nàng nói chân thành, liền cười nói cảm tạ, bảo Chu bá tiếp nhận. Sau đó lại chỉ vào quyển vở bên cạnh, cười hỏi: “Này lại là cái gì đây?”

“Đây là ta cố ý viết cho Chu bá.” Tần Thiên cười cười, ngẩng đầu nhìn Chu bá, nói: “Chu bá, trong này ta đã ghi lại cách thức nấu một số món ăn mà người và Tổng bá bá thích, về sau cho dù ta không ở gần đây, các người cũng có thể ăn những món đó. Mọi người nên đối xử tử tế với mình, dân dĩ thực vi thiên (Dân lấy ăn làm trời, coi việc ăn uống quan trọng hơn mọi thứ), ‘Ăn uống’ cũng không cần quá mức tinh tế, nhưng nhất định phải thoải mái!” Chu bá trù nghệ không tốt, cũng không phải có gì thần bí, hơn nữa bọn họ chủ tứ tình thâm, cho nên sách dạy nấu ăn này cũng không cần phải có sự cho phép của Tổng lão bá mà đưa thẳng cho Chu bá.

Nghe xong lời này, Tổng lão bá tò mò cầm lấy quyển vở lật xem một chút, phát hiện bên trong ghi lại rất rõ ràng, liệt kê từng thứ một, đơn giản

sáng tỏ, thông dụng dễ hiểu. Âm thầm kinh ngạc tiểu nha đầu lại có bản sự bậc này. Nhưng càng hiểm có, chính là phần tâm ý của nàng, tuy rằng chỉ là một việc rất nhỏ nhoi, nhưng đúng là trong lòng nàng thật sự suy nghĩ cho hẳn mới có thể chu đáo như vậy.

Tống lão bá gật gật đầu, trong lòng cảm động không thôi.

“Tiểu nha đầu, lão phu vẫn không rõ, chúng ta vô duyên vô cớ, người vì sao đối với lão phu tốt như vậy?” Tống lão bá nhin không được hỏi.

“Tốt lắm sao?” Tần Thiên trừng mắt nhìn, nhất thời có chút mơ hồ, “Ta cũng không làm cái gì a, mà thật ra Tống bá bá giúp ta rất nhiều việc!” Nửa đêm đưa dược cho nàng để chữa bệnh, còn nhận lời nàng cùng Trang Tín Ngạn trở thành bằng hữu, mỗi lần nói chuyện đều phải viết nhiều chữ như vậy, dễ dàng sao? Mà nàng bất quá chỉ là lúc nấu cơm làm nhiều hơn một ít, dùng là dùng bạc của Trang Tín Ngạn, nàng hoàn toàn là mượn hoa hiến phật thôi...

Tần Thiên ngượng ngùng.

Tống lão bá ngẩn người, cùng Chu bá liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên vuốt râu cười rộ lên.

Chờ Tần Thiên đi rồi, Chu bá nói với Tống lão bá: “Lão gia, ta thấy tiểu cô nương này cùng với thiếu gia nhà nàng thật sự là tuyệt phối, đều có tâm tính thiện lương đơn thuần. Đáng tiếc thân phận thấp kém, cả đời sẽ phải làm hạ nhân.”

Tống lão bá lắc đầu, cười nói: “Đứa nhỏ này tâm tư tuy rằng đơn thuần, nhưng là người có chủ ý, hơn nữa hiểu được tích phúc, ta tin tưởng, mặc kệ bị đẩy vào bất cứ cảnh ngộ nào, nàng đều có biện pháp vui vẻ sống qua ngày.” Tống lão bá vuốt ve quyển vở trước mặt, cười nói: “Đứa nhỏ này mất nhiều tâm tư vì ta như vậy, có cơ hội ta cũng muốn hỏi báo nàng.”

Chu bá cười xoay người gật đầu.

Buổi chiều chờ Trang Tín Ngạn về liền bắt đầu di chuyển trở lại Dương Thành, Trang Tín Ngạn mang theo Hải Phú cùng Tần Thiên qua nhà Tổng lão bá nói lời từ biệt, mời Tổng lão bá đến Trang phủ làm khách, nhưng Tổng lão bá nói thân thể không tiện, không có thói quen gặp nhiều người, cười khéo léo từ chối. Tổng lão bá tặng Trang Tín Ngạn mấy bộ sách trân quý, mấy bộ sách này dường như rất hợp với tâm ý của Trang Tín Ngạn, bởi vì Tần Thiên thấy Trang Tín Ngạn khi tiếp nhận hai mắt sáng lên, bình thường khó thấy được vẻ mặt của hắn hưng phấn như thế.

Sau khi từ trong nhà Tổng lão bá đi ra, ba người liền lên đường về.

Trên đường, vẫn là Hải Phú đánh xe, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn ngồi ở trong xe ngựa.

Hai người ngồi ở hai bên, Tần Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhưng luôn cảm giác được ánh mắt nóng rực của Trang Tín Ngạn đang ngồi bên cạnh. Có điều mỗi khi Tần Thiên quay đầu nhìn, hắn lại vội xoay mặt, làm bộ như không thèm để ý, bất quá lỗ tai đỏ hồng lại lộ ra hắn đang chột dạ. Không khí thật sự ái muội.

Tần Thiên nhớ tới buổi tối đó thân thể hai người cơ hồ xích lõa ôm nhau, trên mặt cũng không khỏi có chút phát sốt.

Nàng cảm thấy có một số việc, hay là nên nói thẳng ra cho thỏa đáng.

Nghĩ đến đó, nàng xoay người chuyển qua ngồi bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn không nghĩ tới nàng bỗng nhiên tiếp cận mình, trong nháy mắt bối rối, nhưng rất nhanh đã khôi phục, lại hé ra gương mặt lãnh trầm.

Tần Thiên lấy ra quyển vở, ở trước mặt Trang Tín Ngạn viết xuống: “Thiếu gia, ngày hôm qua sau khi Tà công tử đã cứu ta, lúc trở về bị lạc đường, cho nên mới trì hoãn lâu như thế, nhưng chúng ta trong lúc đó cái gì cũng không hề phát sinh, không phải như người đã nghĩ.” Trước nên giải thích chuyện này, cũng không thể để hấn hiểu lầm, chụp mũ cho rằng nàng không trung trinh.

Trang Tín Ngạn xem nàng viết xong, mặt không chút thay đổi, không tỏ vẻ gì, cũng không có dấu hiệu tức giận. Một lát sau, mới viết xuống giấy: “Người rất thích tượng đất kia?”

Tà Đình Quân nói với nàng, hấn ở một bên nhìn xem không quá rõ ràng, nhưng ẩn ẩn hiểu được, đây là thứ nàng rất thích thú ở hội chợ.

“Không quan hệ, chỉ là một tượng đất nhỏ mà thôi.” Tần Thiên viết xuống, chỉ cần hấn bỏ qua chuyện này, không làm ảnh hưởng đến việc nàng chuộc thân, chẳng lẽ nàng còn có thể cùng hấn so đo một tượng đất nho nhỏ?

Trang Tín Ngạn cũng không viết thêm điều gì.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hấn một cái, thấy hấn dường như không hề để ý việc này, lại hít sâu một hơi, trên giấy viết xuống.

“Thiếu gia, Tần Thiên biết thiếu gia đối với Tần Thiên rất tốt, nhưng có một chuyện, Tần Thiên muốn nói rõ ràng...”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng.

“Thiếu gia là người tốt, nhưng Tần Thiên thật sự không muốn trở thành nha hoàn thông phòng hoặc là tiểu di nương.”

Kỳ thật Tần Thiên muốn nói là, nàng không muốn trở thành nữ nhân của hấn, đồng tình là một chuyện, cảm kích là một chuyện, nhưng trở thành nữ

nhân của hắn lại một chuyện hoàn toàn khác. Tần Thiên tuy rằng không nghĩ muốn giống các nữ chính xuyên qua khác giả cho Vương tôn công tử hoặc anh hùng cái thế, nhưng nàng vẫn muốn giả cho một người có thể giúp đỡ lẫn nhau, có thể hiểu nàng, săn sóc nàng, lúc nàng cần thì có mặt, có thể là bả vai để nàng an tâm dựa vào mà không phải suốt ngày chịu nhịn tính tình đối phương, hoặc mỗi khi mình gặp nguy hiểm nhìn thấy đều chỉ là một bóng dáng, lần này nàng thoát hiểm, nhưng còn những lần sau? Có phải lúc nào nàng cũng có vận khí tốt như vậy đâu?

Cùng người như vậy ở chung, đừng nói là tiểu lão bà, cho dù là thê tử cũng mệt chết mất ...

Đương nhiên, đối với một người thân thể không toàn vẹn nói những lời này rất dễ gây thương tổn, cho nên nàng muốn dùng lời nhẹ nhàng uyển chuyển một chút.

Sau khi Tần Thiên viết xong những lời này, ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn, cẩn thận nhìn sắc mặt hắn, sợ xúc phạm tới lòng tự trọng của hắn.

Ai ngờ, hắn thế nhưng thần sắc không thay đổi, thản nhiên nhìn nàng một cái, sau đó viết xuống, “Không muốn làm thì đừng làm!”

Lời này khiến Tần Thiên ngây ngẩn cả người, nàng trịnh trọng như vậy, đơn giản là vì trải qua tối hôm qua nhận ra hắn đối với mình quan tâm khác thường, cảm thấy hắn có lẽ thật sự thích mình. Nhưng không nghĩ tới, hắn trả lời khinh khi như vậy, thật giống như nàng đang nói nàng không thích ăn cá, sau đó hắn nói, không muốn ăn thì đừng ăn, vân đạm phong khinh khiến cho nàng cơ hồ không thể tin nổi.

“Thiếu gia nói là thật sự?” Tần Thiên chớp ánh mắt nhìn hắn.

Trang Tín Ngạn thản nhiên nhìn nàng một cái, vẻ mặt giống như phiến chán vì nàng đông dài.

Tần Thiên bỗng nhiên có cảm giác nói không nên lời, nàng nghĩ mình quan trọng với hắn, lại phát hiện, bản thân không có mấy phân lượng, căn bản là tự mình đa tình.

Nàng bỗng nhiên có loại cảm giác hụt hẫng...)

Tần Thiên cười gượng hai tiếng, ngượng ngùng dịch người, ngồi lại vị trí cũ, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm người, da mặt nóng bừng bừng.

Trang Tín Ngạn cũng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là cánh đồng mênh mông vô bờ, khắp nơi đều trồng lúa nước, một mảnh xanh ngắt, gió nhẹ thổi vào mặt, bí mật mang theo hơi thở tươi mát của bùn đất, khiến hắn cảm giác được một loại sinh cơ bừng bừng xuân ý.

Hắn nhìn cảnh xuân xinh đẹp ngoài cửa sổ, tưởng tượng sau khi về nhà, vẻ mặt Tần Thiên kinh hãi khi biết tin tức kia, kim lòng không được mà tươi cười.

Cùng lúc đó, tại Dương Thành, Tạ gia.

Một gã nam tử là phó dịch màu trường bào màu xám, đem Trang Tín Xuyên dẫn đến thư phòng ở phía tây trong viện. Phó dịch mời Trang Tín Xuyên ngồi xuống, sau đó có nha hoàn dâng trà.

Trang Tín Xuyên bưng chung trà Thanh Hoa Lục Trúc lên, đánh giá trang trí trong thư phòng, hắn cũng là người sành sỏi, thấy thư phòng này diện tích rộng không nói tới, nhưng gia cụ trong phòng đều thuần một sắc gỗ tử đàn, trên bàn đặt các đồ giấy bút nghiên mực đều là cực phẩm, ngay cả vật chặn giấy cũng là dương chi bạch ngọc ôn nhuận thượng thừa, mà bên cạnh hắn là bồn cảnh Thạch Lưu, lại dùng ngọc phi thúy, ruby, kim cương khảm mà thành, ít nhất giá trị thiên kim, nhưng lại bị Tạ gia tùy tùy

tiện tiện đặt ở giữa thư phòng, có thể thấy được phú quý cùng khí phái của Tạ gia.

Nếu mình thật sự có thể cùng Tạ gia kết thông gia, tham dự vào sinh ý kinh doanh muối của Tạ gia bọn họ, đó quả thật là tài lộ to lớn!

Đang sợ hãi than vãn, chợt nghe có người cười vài tiếng khách khí, ngay sau đó, Tạ Đình Quân mặc cẩm bào hoa văn sắc lam thẫm, chân đi đôi hài hắc bạch trường ngõa khuôn mặt tươi cười đi vào.

Chỉ thấy hần dáng người khôi ngô, khuôn mặt uy vũ, khí thế bất phàm, Trang Tín Xuyên nhất thời có cảm giác lo lắng bất an, vội vàng đứng dậy, tiến lên thi lễ.

Tạ Đình Quân đi qua, cười ý bảo, “Trang huynh không cần khách khí, mời ngồi.”

Hai người ngồi xuống, có nha hoàn dâng trà, sau khi hàn huyên vài câu, Trang Tín Xuyên không nhịn nổi, vào thẳng chủ đề, “Không biết hôm nay Tạ huynh thỉnh tiểu đệ tới đây có gì chỉ bảo?”

Tạ Đình Quân bưng chung trà lên chậm rãi uống một ngụm, sau đó buông xuống, không chút hoang mang mở miệng cười nói: “Từ hội đèn lồng Trung Thu lần trước trước ta đã gặp qua Trang tiểu thư, Tạ mỗ vừa gặp đã thương, Trang tiểu thư tài hoa hơn người, ôn nhu dễ gần, thanh lệ thoát tục, khiến Tạ mỗ nhớ mãi không quên, Tạ mỗ muốn cùng nàng kết làm tần tảo chi hảo, không biết ý Trang huynh như thế nào?”

Trang Tín Xuyên vốn sốt ruột, không biết Tạ Đình Quân bỗng nhiên mời hẳn đến có chuyện gì, không nghĩ rằng là đại hỷ sự như vậy, hẳn có cảm giác giống như từ trên trời rơi xuống, kích động không thôi.

“Đương nhiên... Đương nhiên rất tốt... Tạ huynh có ý như thế, tiểu đệ... Tiểu đệ tất nhiên rất muốn kết làm thân gia.” Trang Tín Xuyên hưng phấn

hai mắt sáng lên.

Tạ Đình Quân cười cười, phản ứng của đối phương hoàn toàn nằm trong dự kiến của hắn.

“Vốn chuyện này phải do gia mẫu tự mình hướng Trang gia nói chuyện, không đến lượt Đình Quân nói tới, nhưng Đình Quân có chuyện muốn nhờ Trang huynh giúp một việc, chỉ cần Trang huynh giúp ta hoàn thành việc này, gia mẫu qua mấy ngày nữa sẽ đến Trang phủ cầu hôn.”

Nghe được lời này, Trang Tín Xuyên chậm rãi thu liễm tươi cười, hắn nghe ra chút hương vị ý tứ, Tạ Đình Quân nói dễ nghe là nhờ hắn hỗ trợ, nhưng thực tế chính là điều kiện để cưới Minh Hỉ về Tạ gia!

Trang Tín Xuyên điều chỉnh một chút dáng ngồi, nhìn Tạ Đình Quân, nhẹ giọng hỏi: “Không biết Đình Quân muốn Tín Xuyên làm cái gì?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 113: Vô cùng nhục nhã (1)

Tạ Đình Quân cười cười, cúi đầu nhìn chung trà trong tay, dùng nắp trà phiết nhẹ lá trà trong chén, chậm rãi nói: “Kỳ thật cũng không phải chuyện gì quá khó khăn, bất quá là muốn trong của hồi môn của muội muội có thêm tên một người mà thôi.”

Trang Tín Xuyên trong lòng rung mình, ẩn ẩn đoán được mục đích của hắn, trong miệng lại hỏi: “Không biết Đình Quân ý nói là...”

“Tần Thiên.” Tạ Đình Quân đem chung trà đặt lên bàn nhỏ bên cạnh, phát ra âm thanh bén nhọn dứt khoát, khi hắn nói ra hai chữ này, khiến người ta có cảm giác lưu loát quyết đoán.

Trang Tín Xuyên lập tức thay đổi sắc mặt, “Tín Xuyên nhớ rõ đã cùng Đình Quân huynh đề cập qua, Tần Thiên chính là người được Đại phòng cực kỳ sủng ái, không dễ đụng vào, Đình Quân bảo tiểu đệ hỗ trợ làm gì cũng được, duy độc chuyện này, thứ cho tiểu đệ bất lực...”

Nói xong, hắn khinh khê thở dài, cũng không phải hắn lấy cớ từ chối, quả thật là hắn bất lực. Lúc trước, hắn đối với Tần Thiên còn ôm một ít hi vọng, nhưng trải qua sự tình vừa rồi, hắn liền biết, cả đời này chỉ sợ khó có thể thực hiện được. Nếu có thể sử dụng Tần Thiên đổi lấy việc hôn nhân với Tạ gia, hắn sao lại không muốn, nhưng vấn đề là, hắn biết làm thế nào?

Tạ Đình Quân nhìn hắn một cái, cười cười, “Nào có thiếp thất được sủng ái lâu dài? Tần Thiên hiện tại được sủng ái, không có nghĩa là mãi mãi được sủng ái, lần này sau khi cùng Trang đại công tử trở về, nói không chừng sẽ bị lạnh nhạt. Trang huynh không cần tự coi nhẹ mình, muốn một

thiếp thất sủng ái không phải dễ dàng, nhưng muốn một thiếp thất thất sủng ta tin tưởng Trang huynh nhất định có biện pháp!”

“Ta công tử sao biết Tần Thiên sẽ thất sủng?”

Tạ Đình Quân ha ha nở nụ cười, “Chuyện này người không cần phải xen vào, tự ta có biện pháp.”

Trang Tín Xuyên nhìn Tạ Đình Quân, mím môi, cũng không lên tiếng.

Tạ Đình Quân nghiêng người, nhàn nhạt nói: “Nghe nói Trang huynh cũng có hứng thú tham dự vào kinh doanh muối ở Dương Thành, có điều xui xẻo không có phương pháp, một khi cùng Tạ gia kết làm thông gia, chúng ta chính là người một nhà, người một nhà tất nhiên sẽ cùng nhau trông coi!”

Tạ Đình Quân ngẩng đầu, hai mắt yên lặng nhìn hắn, hơi hơi cười.

Thấy chuyện vốn luôn tha thiết mơ ước bỗng nhiên còn có hy vọng, Trang Tín Xuyên lòng đột ngột nhảy nhót điên cuồng.

Sau khi tiễn bước Trang Tín Xuyên, tùy tùng Lâm Vĩnh đi vào thư phòng, hắn nhìn thoáng qua phương hướng Trang Tín Xuyên rời đi, sau đó đi đến bên cạnh Tạ Đình Quân, nói với Tạ Đình Quân còn đang ngồi tại chỗ dùng trà: “Công tử, tiểu nhân có một chuyện không rõ.”

Tạ Đình Quân cười cười, buông chén trà, đứng dậy, “Ta biết người muốn hỏi cái gì, người là kỳ quái ta vì sao chỉ vì một tiểu nha đầu mà tiêu phí nhiều tâm tư như vậy?”

“Không sai!” Lâm Vĩnh nói: “Dù sao cũng là việc hôn nhân của công tử, việc này quan trọng, chẳng lẽ công tử thật sự chỉ vì một nha đầu mà muốn kết hôn với thứ nữ Trang phủ? Công tử nếu thật sự thích nha đầu kia, có

nhiều biện pháp, cần gì phải động cân não đối với chuyện hôn nhân của bản thân?”

Tạ Đình Quân ha ha cười, xoay người, vỗ vỗ bả vai Lâm Vĩnh nói: “Người thật sự cho rằng ta vì tiểu nha đầu kia mới cưới Trang Minh Hỉ?”

“Chẳng lẽ công tử không phải sao?” Lâm Vĩnh ngạc nhiên nói.

Tạ Đình Quân cười xua tay, “Đương nhiên không phải, chỉ là một nữ nhân mà thôi, tốn chút bạc tốn chút thời gian chơi đùa còn được, làm sao phải dùng điều kiện lớn như vậy, người coi thường ta cứ trông thấy nữ nhân liền trở thành kẻ mềm nhũn vô dụng sao?”

“Vậy công tử đây là...”

“Không phải có hồi báo nói, Hồ đại nhân cùng Tổng đốc đại nhân quan hệ chặt chẽ?” Tạ Đình Quân bỗng nhiên thu liễm tươi cười, giận tái mặt nói, “Lưỡng Giang là nơi giàu có nhất, đủ loại dấu hiệu biểu hiện cho thấy Lâm tổng đốc là người của Khang Vương, trách không được Khang Vương này vài năm nay muốn gió được gió muốn mưa được mưa, hóa ra chiếm cứ tài lộc lớn như vậy!”

Nghe Tạ Đình Quân nói như vậy, Lâm Vĩnh cũng suy nghĩ, “Mà Hồ đại nhân cùng Nhị phòng của Trang phủ quan hệ thân mật...”

“Không sai, ” Tạ Đình Quân trầm giọng nói: “Chúng ta vừa mới tiến đến Dương Thành không lâu, nếu muốn xâm nhập nhanh hơn nữa vào trung tâm mạng lưới quan hệ trong Dương Thành phải mượn chút ngoại lực, chỉ cần có thể loại bỏ quân cờ Khang Vương đã sắp đặt, Lưỡng Giang trong lúc đó sẽ rơi vào tay Tam gia chúng ta (hình như là phe cánh của Tam Thái tử các nàng ạ)! ”

Lâm Vĩnh vui lòng phục tùng, vẻ mặt kính cẩn, “Trách không được Thành Vương tín nhiệm chủ tử như thế, còn muốn đem chuyện quan trọng

bạc nhất này giao vào tay chủ tử, chủ tử đối với Thành Vương thật sự có thể nói là tận tâm hết sức! Chỉ có điều chủ tử phải cưới một thứ nữ, thật sự là ủy khuất chủ tử...”

“Thê thiếp mà thôi...” Tạ Đình Quân cười lạnh một tiếng, “Có gì quan trọng hơn, muốn thành đại sự không nên câu nệ tiểu tiết! Ta tin tưởng ánh mắt của ta, Thành Vương mới có thể là người chiến thắng cuối cùng!”

“Về phần Tần Thiên...” Tạ Đình Quân vừa cười vừa nói, “Coi như là ta lấy việc công làm việc tư, làm chính sự thì thuận tiện vì mình mưu điểm tư lợi, tiểu nha đầu kia...” Hắn xoa xoa cằm, mâu quang lóe ra không chừng, “Quả thật rất thú vị.”

“Tiểu nhân chúc chủ tử sẽ thành đại sự!” Lâm Vĩnh cười nói.

Tạ Đình Quân vỗ vỗ bờ vai của hắn, ngửa đầu cười ha hả.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn buổi chiều ngày hôm sau mới trở lại Trang phủ, xe ngựa đỗ lại trước cửa, hai người mới xuống xe, bọn hạ nhân đều đi ra nghênh đón. Huỳnh muội Trang Tín Trung cùng Phương Nghiên Hạnh tỷ đệ nghe được tin tức cũng ra đón, vây quanh Trang Tín Ngạn hướng về Thanh Âm viện của Đại phu nhân.

Trên đường, Tần Thiên hỏi thăm Nguyệt Nương, “Nguyệt Nương, Đại phu nhân có khỏe không?”

Nguyệt Nương nhìn bên cạnh liếc mắt một cái, cười nói: “Rất tốt, thân thể đều mạnh khỏe.” Nhưng Tần Thiên lại cảm thấy Nguyệt Nương sắc mặt có chút mất tự nhiên.

Lúc này Phương Nghiên Hạnh đi đến bên cạnh Tần Thiên hỏi nàng những chuyện thú vị dọc theo đường đi. Thu Lan cùng Thanh Liễu cũng quần quít lấy Hải Phú hỏi đông hỏi tây, Tín Trung đi bên cạnh Trang Tín Ngạn dùng quyền vờ nhỏ ân cần thăm hỏi đơn giản, một đoàn người vô

cùng náo nhiệt, Tần Thiên cũng không tiện hỏi Nguyệt Nương thêm điều gì.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 114: Vô cùng nhục nhã (2)

Mọi người đi đến một hành lang dài, cười nói hướng về Thanh Âm viện. Mới vừa đi được một nửa đường, đã thấy Trang Minh Hỉ mang theo nha hoàn ma ma đi từ phía ngược lại.

Tần Thiên thấy Trang Minh Hỉ mặc một thân phấn hồng trăm điệp thêu hoa rủ xuống đế giày, hé ra mặt cười như hoa xuân diễm lệ, có điều bên cạnh vẻ diễm lệ nét mặt có vẻ không tốt, âm u, người khác nhìn thấy sinh ra có chút cảm giác mất mát.

Trang Minh Hỉ giữ mặt bình tĩnh thẳng tắp hướng về phía Tần Thiên đi tới, mọi người thấy nàng như vậy, cũng không dừng lại cước bộ.

Trang Minh Hỉ vẫn đi đến trước mặt Tần Thiên thì dừng lại.

Nàng ta hơi hơi ngẩng đầu, nhìn Tần Thiên ánh mắt âm lệ, sắc mặt hết trắng lại đỏ, ngực không nhịn được phập phồng, như đang cố nén lửa giận.

Mọi người nhìn nàng, hai mặt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tần Thiên bị nàng ta trừng mắt không hiểu ra sao, không biết mình vừa trở về sao đã chọc tới vị Tứ tiểu thư này, nàng nhìn không được nói: “Tứ tiểu thư...”

Đang nói còn chưa xong, Tần Thiên chợt thấy hoa mắt, còn chưa kịp phản ứng, lại nghe thấy bên tai “Ba” một tiếng thanh thúy, tiếp theo chỉ cảm thấy má bên trái nóng rực đau nhức.

Tần Thiên ngây dại, tất cả mọi người cũng ngây dại.

Một cái tát này của Trang Minh Hỉ tới cực nhanh, trước đó lại không có một chút dấu hiệu, cho nên mặc dù có nhiều người, nhưng không có một ai kịp ngăn cản!

“Tứ tiểu thư, người làm cái gì vậy!” Tần Thiên bùm mặt căm tức nhìn Trang Minh Hỉ, một tay gắt gao nắm chặt, nàng dùng hết toàn bộ ý chí mới không trả lại một cái tát. Nếu thực sự đánh nàng ta, nô tỳ đánh chủ tử, lại là cái cớ để nàng ta trừng trị mình!

Trang Minh Hỉ ngẩng ngang đầu, lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, bạc môi khẽ mở, phun ra hai chữ: “Hạ lưu!”

Hai chữ này giống như đao sắc bén, đâm thẳng vào ngực Tần Thiên.

Nàng tức giận đến cả người run rẩy, nàng buông tay, đứng thẳng lưng, trừng mắt nhìn Trang Minh Hỉ, gằn từng tiếng: “Một ngày nào đó, ta sẽ đem cái tát này trả lại cho người!”

“Ta là chủ tử, ngươi là nô tài!” Trang Minh Hỉ cười lạnh, “Ta thật muốn xem ngươi làm cách nào trả lại cho ta? Hạ lưu...”

Nói còn chưa xong, trên mặt bỗng dưng đã bị trúng một bạt tai, Trang Minh Hỉ kêu một tiếng, bùm mặt, mở to hai mắt, như không thể tin được.

Tất cả nha hoàn, ma ma bên cạnh nhìn thấy đều ô a che miệng, vuốt vuốt ngực, há to miệng, kinh ngạc kêu lên tiếng.

Trang Minh Hỉ bùm mặt, chậm rãi quay đầu, đầu tiên là nhìn về phía Tần Thiên, thấy nàng vẻ mặt kinh ngạc nhìn bên cạnh, liền theo ánh mắt của nàng nhìn qua.

Bên cạnh Tần Thiên, mặc cẩm bào nguyệt sắc, sắc mặt rét lạnh như băng, ánh mắt âm lệ như đao đang trừng mắt nhìn mình, chính là Đại ca Trang Tín Ngạn.

Tay vừa đánh nàng buông xuống, lòng bàn tay một mảnh đỏ hồng.

Trang Minh Hi phe phẩy đầu, quả thực không thể tin được, Tần Thiên nàng ta dù được sủng ái cũng chỉ là một hạ nhân mà thôi, vậy mà hấn vì một hạ nhân, một nô tỳ nô tỳ mà đánh mình, muội muội của hấn!

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến người khác cười rụng cả hàm?

“Đại ca...” Trang Minh Hi thì thào kêu một tiếng.

Trang Tín Ngạn sắc mặt cũng không bởi vậy mà dịu đi nửa phần, ánh mắt lợi hại, như mùa đông giá rét xơ xác tiêu điều trừng mắt nhìn nàng, khiến nàng trong lòng phát lạnh, nhịn không được lui về phía sau hai bước, nha hoàn ma ma vội vàng đỡ nàng, sắc mặt trắng bệch nhìn chủ tử, lại nhìn nhìn Trang Tín Ngạn đứng đối diện vẻ mặt đáng sợ, cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Trang Tín Ngạn trừng mắt nhìn Trang Minh Hi một lúc sau đó liền thu hồi ánh mắt, quay đầu, trước mắt bao người, giữ chặt tay Tần Thiên, dắt nàng lướt qua bên người Trang Minh Hi, hướng về phía Thanh Âm viện.

Tần Thiên trợn mắt há hốc mồm, nhất thời còn có chút thất thần, bị động để hấn nắm tay dắt đi, nàng đi phía sau, nhìn bóng dáng hấn lạnh lùng cương trực, bỗng nhiên mới phát hiện hấn quả thực rất cao lớn.

Mọi người nhanh chóng rời đi, chỉ để lại đám người Trang Minh Hi, cùng bên cạnh một ít hạ nhân xem náo nhiệt.

Trang Minh Hỉ sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, chỉ cảm thấy chưa bao giờ chịu qua nhục nhã đến tột cùng như vậy.

Trên mặt đau đớn, lớn từng tuổi này, nàng chưa bao giờ bị ai đánh, hôm nay thế nhưng bởi vì một hạ nhân ti tiện, mà bị kẻ cầm điếu kia đánh một bạt tai, càng khiến cho nàng chịu không nổi đó là sự việc lại xảy ra trước mặt nhiều hạ nhân như vậy.

Nước mắt không nhịn được vòng quanh hốc mắt, Trang Minh Hỉ cắn nhanh môi dưới, ngẩng đầu lên, đem lệ nhãn nhìn nuốt xuống, hôm nay đã bị người khác nhìn thấy chê cười, nàng không được đứng tại đây trước mặt hạ nhân mà khóc lóc!

“Nên làm gì thì làm đi! Đều quây ở trong này làm cái gì! Nếu dám nói lung tung, cẩn thận mạng của các người!” Lưu ma ma bên cạnh nàng quát lớn bọn hạ nhân xung quanh, đợi cho bọn hạ nhân lui đi, thế này mới đi đến bên người Trang Minh Hỉ, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

Trang Minh Hỉ hít sâu mấy hơi, cắn răng nói: “Chúng ta trở về.”

Nói xong, nàng xoay người hướng về sân viện của mình, cước bộ càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng là chạy chậm, khi về đến viện của mình, nước mắt liền nhịn không được ào ào rơi xuống.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 115: Thịnh cầu một chuyện

<tbody> Mai Hương viện,

Nhị di thái thái cùng Trang Tín Xuyên nghe được tin tức vội vàng đi tới Mai Hương viện của Trang Minh Hỉ. Bọn họ vừa mới cùng Trang Minh Hỉ nói về chuyện này, Trang Minh Hỉ tức giận không chịu nổi, vừa mới nghe thấy Tần Thiên trở về, nhất thời không nhịn được liền xông ra ngoài, bọn họ vốn cũng không để trong lòng, lại không nghĩ rằng nàng ăn khổ mà trở về.

Sau khi đi vào phòng, đã thấy Trang Minh Hỉ tựa vào đầu giường lau nước mắt, nàng cắn chặt môi, tuy rằng nước mắt cứ thế rơi xuống, nhưng không phát ra một chút thanh âm nào.

Nhị di thái thái biết nữ nhi xưa nay mạnh mẽ, cũng không nguyện trước mặt người khác thể hiện một tia yếu đuối, thấy nàng trong bộ dạng này, chỉ cảm thấy đau lòng.

Nàng ta đi tới, ngồi xuống bên cạnh nữ nhi, cầm tay nàng nói: “Minh Hỉ, con đừng nóng giận, chộc tức thân mình chẳng phải đúng tâm nguyện của tiểu tiện nhân kia!”

Nhắc đến Tần Thiên, Nhị di thái thái liền nén không được lửa giận, “Hắn là tiểu tiện nhân không biết xấu hổ kia không biết khi nào đã dụ dỗ Tạ công tử, nếu không Tạ công tử làm sao có thể đối với một tiểu nha đầu hạ lưu có vài phần quý trọng!” Tiếp theo lại vuốt ve mặt nàng, thấy nàng trên làn da trắng nõn có dấu bàn tay đỏ hồng vừa đau lòng, vừa oán hận, “Một ngày nào đó, ta nhất định phải làm cho bọn họ biết sự lợi hại của chúng ta, khiến

bọn họ phải chịu gấp mười gấp trăm lần những sỉ nhục mà chúng ta phải chịu!”

Trang Minh Hỉ nghe mẫu thân khuyên giải an ủi, trong lòng ủy khuất khổ sở, nhịn không được ghé vào vai mẫu thân, nhẹ nhàng mà khóc nức nở, “Nương, Tà gia kia rất bắt nạt người, hắn rốt cuộc là muốn cưới con, hay là muốn cưới Tần Thiên? Hãnh thế nhưng đem một nô tỳ hạ lưu làm điều kiện để cưới con! Hãnh lại xem nhẹ con như vậy! Nương, con không lấy chồng, Trang Minh Hỉ tốt xấu cũng là tiểu thư phú gia, há có thể để người khác hèn hạ như thế?”

Một bên Trang Tín Xuyên nghe thấy muội muội nói như vậy thì hoảng sợ, thật vất vả mới cùng Tà gia thiết lập chút quan hệ, chuyện kinh doanh muối cũng có chút hi vọng, há có thể cứ như vậy mà đổ xuống sông xuống biển!

“Muội muội, muội trăm ngàn lần đừng nghĩ như vậy, đây chính là Tà gia, Tà gia đó nha! Là Tà gia cự phú phương bắc!” Trang Tín Xuyên vội la lên, hãnh đến gần Trang Minh Hỉ hơi hạ thấp giọng nói: “Bao nhiêu người đánh nhau vỡ đầu đều muốn gả vào đó, lúc trước muội không phải cũng vì muốn gả cho hãnh mà phí nhiều tâm tư sao? Nay muội chỉ vì một hạ nhân mà tức giận đến mức vứt bỏ một nhân duyên tốt đẹp đã tới tay hay sao?”

“Nhưng mà ca ca, hãnh căn bản không để muội vào mắt, hãnh nhục nhã muội như vậy, muội cho dù gả cho hãnh ngày sau cũng có gì tốt lành?” Trang Minh Hỉ ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hồng nhìn Trang Tín Xuyên.

“Ai nói hãnh nhục nhã muội? Muội muội, muội trăm ngàn lần đừng chui rúc vào sừng trâu. Tà Đình Quân vì Trung thu hội đèn lồng ngày đó đã bị muội mê hoặc, nhớ mãi không quên, mới muốn cưới muội về. Muội không nhớ rõ đêm đó biểu hiện của muội có bao nhiêu phấn khích sao? Tà công tử vẫn đều nhìn muội cười, muội làm sao đối với hãnh lại không có ý nghĩa? Hãnh là cưới hỏi đàng hoàng, nào có người lấy loại chuyện này ra nói giỡn?”

Về phần Tần Thiên, từ trước đến nay nam nhân có địa vị người nào không tam thê tứ thiếp? Hẳn cho dù coi trọng Tần Thiên cũng chỉ là nhất thời hứng thú mà thôi, không phải Tần Thiên cũng sẽ là người khác, nha hoàn hồi môn của muội gả vào tới đó về sau cũng đều là người của hắn? Chẳng lẽ muội còn muốn cùng hắn so đo mấy chuyện này? Muội so đo được hết sao? Muội không cảm thấy ngột ngạt sao?”

Trang Tín Xuyên hoa chân múa tay lưu loát một hơi nói xong, lại hướng về bên cạnh mẫu thân ra hiệu.

Nhị di thái thái hiểu ý, tuy nói hai người đều là cốt nhục, nhưng rốt cuộc nhi tử vẫn quan trọng hơn, mà việc hôn nhân với Tạ gia lại vô cùng trọng yếu, nàng tất nhiên rõ ràng. Hơn nữa, nàng thấy, việc này tuy rằng sốt ruột, cũng không tới mức nghiêm trọng như vậy.

Nàng ta cầm tay Trang Minh Hỉ, nói: “Nữ nhi, con cũng không nên hồ đồ, Tạ gia phú quý cỡ nào chẳng lẽ con đã quên, về sau con chính là nữ chủ nhân của Tạ gia, tiền đồ về sau thế nào, vinh quang ra sao? Chẳng lẽ con thật sự không muốn?”

Trang Minh Hỉ nhớ tới ngày đó đi tới Tạ gia dự yến hội, ở Tạ gia phong cảnh kiêu diễm, nhớ tới Tạ Đình Quân uy vũ phong lưu, nhất thời cũng thất thần.

“Về phần Tần Thiên, con chẳng lẽ còn sợ nàng ta, nàng ta là cái thá gì? Về sau chống đỡ khổ sở muốn chết cũng chỉ là một thiếp thất! Con còn sợ không thu thập được nàng ta ư? Cứ để Tạ công tử mới mẻ một thời gian rồi, chờ hắn trải qua cảm giác mới mẻ, còn không phải để nàng ta sống thì được sống, bảo nàng ta chết thì phải chết hay sao? Bất luận là thân phận, tướng mạo, tài hoa, tính tình, nàng ta sao có thể so sánh với con? Con muốn vì nàng ta mà buông bỏ việc hôn nhân này, con thật đúng là ngu muội mà!” Nói xong vươn ngón trỏ ở trên đỉnh đầu Trang Minh Hỉ day một cái!

Trang Minh Hỉ ngừng nước mắt, cắn chặt môi, chậm rãi nắm chặt tay thành quyền.

Một lát sau, mới nói, “Như vậy, hiện tại chúng ta nên như thế nào đem Tần Thiên từ chỗ Đại nương về đây?” Trang Minh Hỉ ngẩng đầu nhìn về phía Trang Tín Xuyên, bình tĩnh nói, “Xem phản ứng vừa rồi của Đại ca, dường như coi nàng ta là bảo bối, chẳng lẽ hắn sẽ buông tay?”

“Thật là có chút kỳ quái...” Trang Tín Xuyên nhíu mày, hắn nhớ rõ, Tạ Đình Quân có vẻ nắm chắc Tần Thiên sẽ thất sủng, chẳng lẽ còn chưa đến lúc? Bất quá thấy muội muội nghĩ thông suốt, thật cao hứng, hắn chà xát tay, khẽ đảo mắt nói: “Ta đã nghĩ ra biện pháp, có lẽ có thể thực hiện...”

Bên này, Trang Tín Ngạn vẫn cầm tay Tần Thiên không buông ra, người đi theo phía sau nhìn thấy đều có chút ngượng ngùng, dần dần, đều tìm lấy cớ đi trước một bước. Thời điểm đi tới Thanh Âm viện, chỉ còn lại hai người.

Lúc bước vào cửa viện, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên lôi kéo Tần Thiên đi đến chỗ hẻo lánh bên cạnh sân viện, nơi đó là góc chết, người đi ngang qua hiếm khi nhìn đến chỗ này.

Trang Tín Ngạn dắt Tần Thiên đi tới một gốc cây hoa đào, lúc này, hoa đào dần dần héo tàn, trên nhánh cây nhú lên búp non xanh nhạt, gió thổi qua, hoa rụng như mưa, bay lá tả, phút chốc trên người phủ sắc hồng.

Trong không khí có hương hoa đào thuần nhiên mang theo ngọt ngào.

Thấy hắn vẫn không buông tay, Tần Thiên có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng tránh ra, liền giẫy khỏi tay hắn. Nàng cúi đầu, hai tay nắm vào nhau, tay bị hắn cầm, dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ ấm áp của cơ thể hắn.

Nàng cảm thấy nàng phải nói gì đó, nàng lấy ra quyển vở, viết xuống: “Ta không biết Tứ tiểu thư vì sao bỗng nhiên như vậy, nhưng thiếu gia,

người vì ta đánh Tứ tiểu thư, phu nhân có thể trách cứ người không?” Viết xong đưa cho hần xem.

Đồng thời ngẩng đầu nhìn hần, đã thấy hần đang nhìn mình, sắc mặt ôn nhu, ánh mắt trầm tĩnh, hần vươn tay, ở bên má nàng bị đánh, chạm nhẹ một cái. Trong một khắc khi đầu ngón tay hần tiếp xúc với làn da của nàng, Tần Thiên bỗng có cảm giác như bị điện giật, nàng theo bản năng lui ra phía sau một bước, trên mặt như bị lửa thiêu cháy.

Thấy nàng né tránh, hần cũng thu hồi cánh tay, trong ánh mắt toát ra thần sắc đau lòng, nhưng chỉ chốc lát liền hồi phục sự trầm tĩnh.

Hần liếc mắt nhìn qua quyển vở, lấy bút than viết nói: “Người là người của ta, ta sao có thể để người khác ở trước mặt của ta đánh người, đây không phải là đánh lên mặt ta sao?”

Kỳ thật hần muốn nói là, hần không dễ dàng tha thứ người khác bắt nạt nàng, mặc kệ người đó là ai.

Tuy nhiên hần vốn không biết biểu đạt, luôn không thể nói ra suy nghĩ trong lòng, giống như là lấy dao cứa vào da vậy, thật sự có chút khó khăn. Vì thế viết ra lại hoàn toàn thay đổi ý tứ.

Hóa ra là như vậy... Tần Thiên nhìn hần cười cười, cũng đúng, người của mình sao có thể tùy ý người khác khi dễ. Tuy rằng như thế, bất quá nàng thật cao hứng hần đã giúp nàng hả giận. Lúc ấy nàng thật sự rất tức giận, bị đánh cũng không thể hoàn trả, bị mắng cũng không thể cãi lại, làm hạ nhân thật sự quá ghen uất!

Hy vọng lần này có thể chuộc thân thuận lợi!

“Đa tạ Đại thiếu gia! Đại thiếu gia, chúng ta vào đi thôi, phu nhân đang chờ gặp người.” Tần Thiên viết nói.

Hai người cùng nhau đi vào Thanh Âm viện.

Trong phòng, Đại phu nhân ngồi trên ghế khắc hoa văn cúc lê bên cửa sổ, Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên hướng Đại phu nhân dập đầu vãn an.

Tần Thiên ngẩng đầu lên, thấy Đại phu nhân mặc một kiện hoa văn phúc thọ sắc xanh nhạt, so với thời điểm bọn họ xuất môn dường như lại hao gầy đi một chút, nhưng khí sắc coi như cũng khá tốt.

Nguyệt Nương cùng Lam Sơn đứng ở bên cạnh bà, trừ bỏ các nàng ra, trong phòng cũng không có hạ nhân khác, những hạ nhân đi theo Trang Tín Ngạn trừ bỏ Hải Phú, còn lại cũng chỉ có thể đứng ở bên ngoài. Tần Thiên nghĩ đến bởi vì bọn họ sẽ nói chuyện cơ mật, cho nên cũng không để ý.

Trang Tín Ngạn hướng Đại phu nhân nói lại sự tình từ đầu đến cuối, sau khi hẩn viết xong, Hải Phú giống như bình thường đưa cho Đại phu nhân xem, nhưng mới vừa bước một bước, Nguyệt Nương đã nói: “Phúc nhi, con cũng không cần đi tới đi lui, đọc lên là được rồi.”

Hải Phú sửng sốt, đành phải đọc lên.

Đại phu nhân chăm chú nghe, ánh mắt bình tĩnh, khóe miệng mang mỉm cười: “Không sai, không sai, các người làm tốt lắm.”

Trang Tín Ngạn được mẫu thân tán thưởng, rất cao hứng, lại hướng nhìn Tần Thiên, Tần Thiên hiểu ý, lấy ra một ít lá trà Dọa sát nhân hướng, pha một chén trà đưa Đại phu nhân uống.

Tần Thiên muốn trực tiếp đưa tới tay Đại phu nhân, nhưng không nghĩ tới bên cạnh Nguyệt Nương lại tiếp nhận, giao cho Đại phu nhân. Tần Thiên nhìn chỉ cảm thấy có chút quái dị, nhưng làm sao quái dị nhất thời lại không thể nói rõ.

Đại phu nhân tinh tế thưởng thức một lúc, trên mặt lộ ra thư thái tươi cười, “So với Hồ Khâu cũng không thua kém bao nhiêu, chúng ta cuối cùng đã tìm ra cống trà rồi. Nghe nói Hoàng Thượng rất nhanh sẽ tiến vào Dương Thành, đến lúc đó chỉ cần nghĩ ra biện pháp trình lên Hoàng Thượng, nhất định có thể trở thành cống trà.”

“Mẫu thân yên tâm, việc này nhi tử sẽ nghĩ biện pháp. Nhất định sẽ khiến trà này xuất hiện ở trước mặt hoàng thượng.” Trang Tín Ngạn muốn cho mẫu thân biết công lao của Tần Thiên, lại viết xuống, “Lần này cũng may có Tần Thiên, Tần Thiên giúp ta không ít việc, nếu không có nàng, căn bản sẽ không thuận lợi như vậy.”

Tần Thiên nghe vậy tâm hoa nộ phóng, thầm nghĩ Trang Tín Ngạn không ngờ lại nhắc đến nàng, trong miệng còn khiêm tốn: “Làm sao là công lao của nô tỳ, tất cả đều do Đại thiếu gia có năng lực a.” Lại cười tươi rói.

Trang Tín Ngạn thấy nàng vui vẻ như vậy, cũng nhin không được mỉm cười.

Đại phu nhân gật gật đầu, cười nói: “Tín Ngạn nếu nói như vậy, nhất định là người giúp không ít, Tần Thiên, lần này người lập công lớn, nhất định phải thưởng người thật nhiều, người có muốn biết phu nhân sẽ thưởng người như thế nào không?”

Nhìn thấy những lời này của mẫu thân, Trang Tín Ngạn đã biết ý tứ, hân trong lòng nóng lên, nhìn về phía Tần Thiên ánh mắt cũng nóng bỏng.

Nhưng không nghĩ tới, Đại phu nhân vừa dứt lời, Tần Thiên liền hướng tới Đại phu nhân quỳ xuống, dập đầu.

“Tần Thiên, người bỗng nhiên quỳ xuống làm cái gì?” Nguyệt Nương vội vàng nói.

Nghe thấy lời của Nguyệt nương, Đại phu nhân khóe miệng tươi cười ngừng lại, “Tần Thiên, người là có chuyện gì?”

“Phu nhân, Tần Thiên có một chuyện muốn nhờ, còn thỉnh phu nhân rủ lòng từ bi!” Tần Thiên nói.

Lúc này không nói, còn đợi đến khi nào? Không có tôn nghiêm, không có quyền thế, chịu nhịn để người nhục mạ nàng chịu đủ rồi, chức vị tiểu lão bà nàng cũng thật sự không muốn làm.

Đại phu nhân giật mình: “Chuyện gì?”

Bên cạnh Trang Tín Ngạn, Hải Phú, Nguyệt Nương cũng đều vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Tần Thiên.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Tần Thiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đại phu nhân... </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 116: Thịnh cầu một chuyện (tiếp)

Nô tỳ chuộc thân, tuy rằng không phải là chuyện đơn giản, nhưng cũng không phải không có khả năng. Tần Thiên nghe được từ miệng của các hạ nhân khác, trong Trang phủ cũng không phải không có hạ nhân đã chuộc thân thành công. Một số ít hạ nhân cha mẹ lúc trước bởi vì gia cảnh khó khăn mà bán đi, nhưng sau đó lại kiếm được tiền, có thể chuộc nữ nhi về. Đại phu nhân lòng nhân từ, đối với loại tình huống này đều chấp thuận.

Bất quá tình huống này rất hiếm, đại bộ phận nô tỳ đã quen với hiện tại, cuộc sống trong Trang phủ an nhàn thoải mái, trên cơ bản cũng không tính rời khỏi Trang phủ, đối với an bài của chủ tử cho dù trong lòng bất mãn, cũng không dám có nửa điểm phản kháng.

Những người này từ lúc sinh ra đã hình thành thói quen với chế độ cấp bậc rõ ràng này, nhưng Tần Thiên không giống như vậy, nàng đến từ một xã hội hiện đại khai sáng, nàng không có khả năng cam tâm chấp nhận cuộc sống nô tỳ luôn chịu để cho người khác bài bố.

Nàng cũng biết đưa ra yêu cầu chuộc thân có chút mạo hiểm, nhưng trừ lần đó ra, nàng nghĩ cũng cần phải thử mạo hiểm, luận về tâm kế, ra vẻ, nàng tự nhủ mình không phải là đối thủ của Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn, nàng cũng không phải người có tâm cơ thâm trầm, nàng cảm thấy nên dùng phương thức trực tiếp thành khẩn, cơ hội thành công ngược lại sẽ lớn hơn một chút.

Ở bên cạnh Đại phu nhân lâu như vậy, nàng cũng biết cách làm người của Đại phu nhân. Đại phu nhân vẫn đối với nàng dốc lòng tài bồi, để nàng

tiếp xúc với chuyện ở Trà Hành, đơn giản để về sau nàng có thể dốc lòng vì Trà Hành, tiểu nhị ở Trà Hành không phải ai cũng là người ký khế ước bán thân, thậm chí còn phải được Đại phu nhân tín nhiệm, chắc hẳn Đại phu nhân cũng tin tưởng hơn đối với người vừa trung thành vừa có khế ước bán thân.

Hơn nữa, nàng hiện tại tuy rằng là nha hoàn thông phòng, nhưng cùng với Đại thiếu gia cũng không có quan hệ thật sự. Trang Tín Ngạn tuy rằng đối với nàng khá tốt, nhưng cũng không phải không thể thiếu nàng, không thể xa nàng. Một nha hoàn thông phòng mà thôi, thật sự cũng không có gì quan trọng, rất nhiều phú gia nhà giàu cưới thê vào rồi, thê tử dữ dằn một chút, sẽ lập tức đem thông phòng đuổi đi, hoặc bán đi, hoặc phái đến thôn trang, có thể thấy được thông phòng hèn mọn thật sự là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Đã như thế, nàng vì sao không thử một lần? Rất nhiều chuyện nên thử qua mới biết được, nếu bởi vì e ngại không dám phiêu lưu, mờ mịt không dám tiến lên, có lẽ cả đời cũng sẽ không thành công. Nàng đã đem hết thảy lợi hại phân tích rõ ràng, thấy dù thế nào cũng đều có thể thử một lần. Thừa dịp lần này lập công lớn, phu nhân nói không chừng đang cao hứng, sẽ chấp thuận ngay.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Tần Thiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đại phu nhân, nói: “Phu nhân, Tần Thiên từ lúc bán mình nhập phủ tới nay, vẫn luôn nhận được ân huệ của phu nhân, Tần Thiên cảm kích ân đức của phu nhân, nhưng Tần Thiên vốn lớn lên ở nông thôn, là nơi hoang dã, Trang phủ ngàn tốt vạn tốt, nhưng lại thiếu đi thứ Tần Thiên thích nhất chính là tự do...”

Tần Thiên nhìn về phía Đại phu nhân, dùng một loại giọng điệu thực thành khẩn nói: “Phu nhân nếu thật sự muốn thưởng Tần Thiên, Tần Thiên không cần vàng, cũng không cần ngân lượng, chỉ cầu phu nhân cho phép Tần Thiên vì mình chuộc thân, Tần Thiên nguyện ý trở thành Trà

Hành tiểu nhị, trung thành và tận tâm vì Trà Hành, vì Trang phủ làm việc, để đáp lại ân đức phu nhân đối với Tần Thiên.”

Đến nay, nàng tích trữ bạc, trừ bỏ chuộc thân ra, vẫn còn thừa, nếu có thể ở lại Thịnh Thế làm việc, đó là điều tốt nhất, ăn ở không thành vấn đề, nguyệt ngân cũng có vẻ cao. Nếu Đại phu nhân không cho nàng ở lại Thịnh Thế, nàng cũng có thể đi đến nơi khác, làm việc ở một Trà Hành khác. Tin tưởng với bản sự hiện tại của nàng, tìm kế mưu sinh hoàn toàn không thành vấn đề. Tuy rằng nữ tử độc thân có chút phiêu lưu, nhưng chỉ đành thật cẩn thận, lường trước nhiều việc, cũng sẽ không có nhiều vấn đề lắm, hiện tại thiên hạ thái bình, nàng cũng sẽ không gặp phải chuyện xấu gì.

Bất quá, nàng khá nắm chắc, nếu Đại phu nhân thật sự đồng ý cho nàng chuộc thân, nhất định sẽ lưu nàng lại, phu nhân coi trọng nàng cũng không phải là giả vờ.

Nói xong những lời này, Tần Thiên cúi đầu, phục trên mặt đất, khẩn trương chờ Đại phu nhân trả lời. Nàng mở to hai mắt, nhìn bốn chữ ‘Cát Tường Phúc thọ’ trên thảm dày màu đỏ tươi làm từ lông lạc đà ở trước mặt, trong lòng nhảy nhót.

Trong phòng yên tĩnh một mảnh, tĩnh đến mức nàng có thể nghe thấy tiếng hít thở của bản thân, tĩnh đến mức khiến nàng cảm thấy có chút dị thường. Đại phu nhân trầm mặc một lúc lâu làm cho lòng nàng của bất an lo lắng.

Kỳ thật nói trắng ra là, không phải chỉ là thả một nha đầu ra ngoài sao? Có thể có vấn đề gì? Lấy tính cách của phu nhân, Tần Thiên thật sự cảm thấy việc này đâu có bao nhiêu khó khăn. Nhưng hiện tại thái độ của phu nhân lại khiến tin tưởng của nàng dần biến mất.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Đại phu nhân, đã thấy bà sắc mặt tái nhợt mà lãnh trầm, ánh mắt cũng không biết là nhìn đi đâu, dường như bị

đả kích.

Tần Thiên rất khó hiểu, thì thào một câu: “Phu nhân...”

Đại phu nhân tay bưng chén trà run lên, trong tay chung trà Lục Dữu Tây Thi màu phấn đậu phát ra tiếng vang thanh thúy nho nhỏ. Một bên Nguyệt Nương vội vàng tiếp nhận chung trà.

Tần Thiên rõ ràng nhìn thấy Nguyệt Nương oán trách nhìn mình liếc mắt một cái, sau đó lại dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía sau của nàng. Tần Thiên quay đầu lại nhìn, đã thấy Trang Tín Ngạn sắc mặt cũng giống với Đại phu nhân, có điều trong ánh mắt hẳn còn có thần sắc khó hiểu phức tạp.

Nàng lại nhìn về phía Hải Phú, thấy Hải Phú nhìn mình, vẻ mặt căm giận, thật giống như... Thật giống như nàng là một kẻ phản bội vậy.

Tần Thiên trong lòng nghi hoặc càng sâu, nàng bất quá là muốn chuộc thân, sao thái độ của ai dường như cũng đều cho rằng nàng đã phạm vào tội lớn ngập trời?

Nàng quay đầu lại, nhìn về phía Đại phu nhân.

“Tần Thiên, người có biết thân phận hiện tại của mình không?” Đại phu nhân đột nhiên hỏi, thanh âm giống như liên miên không ngừng mà thở dài.

Tần Thiên trong lòng rung mình, nhưng đã nói đến nước này, đơn giản cũng chỉ đành nói thẳng: “Tần Thiên hiện tại đã biết, nhưng lúc trước, Tần Thiên cũng không biết ý tứ của phu nhân, nghĩ đến phu nhân chỉ bảo nô tỳ đến chiếu cố Thiếu gia...”

Tần Thiên nhìn phu nhân, “Phu nhân, Tần Thiên không phải người không biết tốt xấu. Tần Thiên cũng biết phu nhân muốn cất nhắc nô tỳ, nhưng Tần Thiên không muốn làm thiệp của người khác...” Nói tới đây, Tần Thiên cười khẽ hai tiếng, tự giễu nói: “Nô tỳ cũng biết nô tỳ không có

tư cách nói chuyện này, nhưng đây quả thật là tâm ý của nô tỳ. Tần Thiên hiện tại tuy rằng là nô tỳ, nhưng cũng từng là bảo bối trong tay cha mẹ, Tần Thiên cũng không cho rằng mình đê tiện. Tần Thiên và các cô nương cũng giống nhau, chỉ nguyện gả cho một người tâm địa lương thiện, quan tâm thể tử, người đó không cần đại phú đại quý, nhưng phải một lòng đối với nô tỳ, sau đó hai người chúng ta đồng tâm hiệp lực sống qua ngày...” Nàng dừng dừng, lại nói:

“Phu nhân, Tần Thiên cảm kích ân huệ của người, nhưng về chuyện này, Tần Thiên chỉ sợ đã khiến người thất vọng rồi... Còn thỉnh phu nhân thấy Tần Thiên tận tâm hết sức vì Trang phủ, vì phu nhân đứng ra làm việc mà đáp ứng thỉnh cầu của Tần Thiên!”

Tần Thiên cúi đầu xuống.

Đại phu nhân trầm ngâm một lúc, lại nói: “Tần Thiên, người muốn chuộc thân là vì không muốn làm thiếp?”

Tần Thiên ngẩn người, sau đó trả lời: “Đây cũng là một nguyên nhân, quan trọng hơn là, Tần Thiên muốn bản thân có thể tự mình an bài cuộc sống.”

Đại phu nhân nghe đến đó, thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên thay đổi biểu tình, bà quay đầu nói với Nguyệt Nương: “Nguyệt Nương, đến nâng tiểu hài tử gốc này đứng dậy đi, nàng nếu chịu nghe ta nói hết lời, cũng không cần lãng phí nhiều thời gian như vậy.”

Nguyệt Nương cũng cười, tiến lên đỡ Tần Thiên, dẫn đến trước mặt Đại phu nhân, tiếp đó lại đặt tay Tần Thiên giao vào tay Đại phu nhân.

Tần Thiên nhìn hai người khuôn mặt tươi cười, chỉ cảm thấy mạc danh kỳ diệu, nàng lại quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn, đã thấy hắn đang nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu, khóe miệng mang theo ý cười thản nhiên, khiến Tần Thiên càng không hiểu ra sao.

“Hài tử gốc, ai muốn người làm thiếp!” Đại phu nhân nắm tay Tần Thiên, cười nói: “Phu nhân vừa rồi muốn nói với người, ta nghĩ chọn một ngày lành, để người cùng Tín Ngạn thành thân!”

“Thành thân?” Tần Thiên tròn tròn mắt, bởi vì quá mức kinh ngạc, nhin không được kêu ra tiếng.

Cái gì gọi là thành thân, đó là trình tự cưới vợ, nạp thê thiếp tuyệt đối không được dùng hai chữ này, tuy rằng nàng cũng không cho rằng bản thân thân phận đề tiện, nhưng nàng thật không nghĩ tới mình chỉ là một tiểu nha đầu cũng có thể làm thê tử của Đại thiếu gia, còn là chính thê! Ngay cả Nhị di thái thái kiêu ngạo như vậy bá đạo như vậy cũng chỉ là một tiểu thiếp mà thôi!

“Phu nhân, Tần Thiên chỉ là một nha hoàn...” Tần Thiên nhỏ giọng nhắc nhở một câu, theo nàng biết, nô tịch không thể cùng lương dân thông hôn. Phu nhân không phải đang hồ đồ chứ?

Đại phu nhân cười cười, lắc đầu, “Nha hoàn thì có gì quan hệ, ta lập tức sẽ đi quan phủ cho người thoát tịch, sau khi trở thành lương dân, có thể gả cho Tín Ngạn! Người nghe rõ rồi chứ, là muốn người làm thê không phải muốn người làm thiếp, cái này người vừa lòng chưa.” Nói xong, lại bảo: “Tín Ngạn, con lại đây.”

Nguyệt Nương cười hướng về Trang Tín Ngạn ngoắc, Trang Tín Ngạn trên mặt nóng lên, ngượng ngùng, Hải Phú cười hì hì đẩy hẳn một phen, Trang Tín Ngạn lúc này mới đi đến bên cạnh Đại phu nhân.

Nguyệt Nương cười lôi kéo tay Trang Tín Ngạn thủ giao vào tay Đại phu nhân. Đại phu nhân mỉm cười, cầm tay Tần Thiên đặt vào tay Trang Tín Ngạn.

Cảm giác được nhiệt độ trong tay Trang Tín Ngạn, Tần Thiên nhẹ nhàng run lên, quay đầu nhìn về phía hẳn, đã thấy hẳn cúi đầu, dường như không

nhận ra ánh mắt của nàng, nhưng bên tai, ở cổ lại lén lút nhiễm một mảnh ửng hồng, giống như màu sắc của ráng chiều.

Gả cho hã, về sau trở thành thê tử của hã?

Tần Thiên trong lòng lộn xộn, nói không nên lời là cảm xúc gì, nhưng tuyệt đối không phải kinh hi.

“Cao hứng thấy ngốc chưa kìa! Nha đầu ngốc, còn không mau đa tạ phu nhân, đa tạ Đại thiếu gia, đây chính là người đã tu luyện mấy đời phúc khí!” Nguyệt Nương ở một bên cười thúc giục.

Đúng vậy, trong mắt mọi người, Tần Thiên nàng thật sự đã trèo cao, nàng chỉ là một tiểu nha đầu, thế nhưng có thể trở thành chính thất của Đại thiếu gia, thật sự là ân đức của phu nhân cùng thiếu gia.

Nhưng mà... Nhưng mà...

Tần Thiên trong đầu bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều hình ảnh, Trang Tín Ngạn hướng về phía nàng gương mặt phát hỏa, vô duyên vô cớ tức giận, sau đó là một bóng dáng từ phía sau, Trung thu hội đèn lồng nàng vì đuổi theo hã, ngã sấp xuống chỉ còn thấy bóng lưng phía trước; Ở hội chợ, nàng bị người lôi đi, khi thất kinh cũng chỉ thấy bóng lưng hã; Ở trên núi, nàng dùng hết toàn lực cũng không thể gọi bóng dáng kia quay trở lại...

Tần Thiên trong lòng ảm đạm, rút tay lại một chút. Trang Tín Ngạn cùng Đại phu nhân cảm giác được, khóe miệng tươi cười chậm rãi ngưng trệ, kinh ngạc nhìn Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn Đại phu nhân, bởi vì trong lòng nàng bỗng nhiên dâng lên nỗi băn khoăn lớn.

Mặc dù Trang Tín Ngạn thân thể không trọn vẹn, theo lẽ thường, Đại phu nhân cũng không có khả năng để một nha hoàn trở thành chính thất của

hắn, trong truyện này nhất định còn có nguyên nhân khác!

Ngay thời điểm Tần Thiên đang nghi hoặc, một câu kể tiếp của Đại phu nhân vừa vắn cho nàng đáp án.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 117: Ngoài ý muốn

Đại phu nhân nói: “Tần Thiên, không chỉ như thế, sau khi các người thành thân, ta sẽ đem đương gia vị truyền cho người, về sau người sẽ là gia chủ của Trà Hành!” Bà cười cười: “Như vậy, người cũng có đủ quyền lợi tự ban bài sắp xếp cuộc sống của mình.”

“Đương gia?” Tần Thiên mở to hai mắt, hôm nay chuyện khiến nàng khiếp sợ thật sự quá nhiều, thế nên nàng cũng không biết nên làm thế nào để biểu đạt rung động trong lòng.

Đương gia? Nàng làm sao có dã tâm lớn như vậy, yêu cầu của nàng vốn rất đơn giản, nàng không kỳ vọng đại phú đại quý, cuộc sống vinh hoa đến cực điểm. Bởi vì nàng cho tới bây giờ đều biết, được càng nhiều, trả giá cũng càng nhiều, tương ứng, mất đi cũng càng nhiều. Nàng bất quá chỉ muốn ở Thịnh Thế thu về ngân lượng ổn định, sau đó tìm một người có điều kiện tương đồng thành thân lập gia đình, sinh nhi dục nữ, sống đơn giản mà vui vẻ. Cũng là khát vọng của nàng về một cuộc sống gia đình ở kiếp trước.

Đương gia, nghe có vẻ như rất uy phong, nhưng sao có thể dễ dàng như vậy? Không nói tới gian khổ phải đưa Trà Hành vào hoạt động, áp lực từ Nhị phòng cũng khiến nàng không thể chịu nổi, nhìn Đại phu nhân là biết, bà đã đảm nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, ở Trà Hành căn cơ củng cố, lại vẫn bị Nhị phòng ở hậu viện mạnh mẽ bức đến bước này, huống chi nàng xuất thân là một nha hoàn trong phủ, nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình cảnh mấy người ở Nhị phòng trương nha vũ trao về phía nàng. Lúc trước nàng dám cùng bọn họ đối kháng, là vì có Đại phu nhân là cây đại thụ

làm chỗ dựa, là vì nàng căn bản bé nhỏ không đáng kể, không đủ tư cách trở thành đối thủ của bọn họ. Nhưng hiện tại, nếu nàng trở thành đương gia, mà Đại phu nhân lui xuống, nàng lại trở thành bia cho người bắn!

“Phu nhân, nô tỳ sao có thể?” Tần Thiên nhẹ nhàng mà nói một câu, “Làm sao có thể gánh lấy trọng trách, hơn nữa, Nhị di thái thái bọn họ làm sao có thể để nô tỳ trở thành đương gia...”

Đại phu nhân cười cười, chậm rãi nói: “Tần Thiên, người không cần tự coi nhẹ mình, ta nếu dám đem vị trí đương gia giao cho người, tất nhiên là khẳng định người có năng lực này, vả lại có ta cùng Tín Ngạn giúp đỡ người, người nhất định có thể làm được!”

“Đúng vậy, Tần Thiên, phu nhân chú ý người đã lâu, nếu không nào dám đem gánh nặng lớn như vậy giao vào tay người, người nên tin tưởng mình!” Nguyệt Nương cũng cười nói.

“Về phần Nhị di thái thái...” Đại phu nhân thanh âm trầm xuống, “Người không cần lo lắng, người thừa kế Trà Hành vốn do ta chỉ định, mặc kệ nói thế nào, cũng không tới phiên bọn họ phản đối nghi ngờ!”

Bên này, Trang Tín Ngạn cũng quay đầu nhìn nàng cười cười, vẻ mặt ánh mắt tràn ngập trấn an, giống như đang nói, không cần lo lắng, hết thảy đã có ta.

Nhìn ba người đang tươi cười trước mặt, diện quang hỏa thạch, Tần Thiên cái gì cũng hiểu rõ.

Bỗng nhiên có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

“Phu nhân, từ lúc người điều nô tỳ đến bên cạnh Đại thiếu gia, người đã có ý nghĩ này phải không?” Tần Thiên nhìn Đại phu nhân, nhẹ giọng hỏi.

Đại phu nhân nao nao, sau đó gật đầu cười nói: “Ta biết không lừa được người.”

Tần Thiên cười cười, lại nhìn về phía Nguyệt Nương, “Nguyệt Nương nhất định cũng biết?”

“Ta gần đây mới được nghe phu nhân nói.” Nguyệt Nương nhìn sắc mặt Tần Thiên, sừng sốt một hồi mới nói.

Tần Thiên quay đầu về phía Trang Tín Ngạn, hai mắt sâu kín nhìn ánh mắt hần, như muốn nhìn thấu lòng hần: “Không cần phải nói, Đại thiếu gia nhất định đã sớm biết. Tối thiểu, trước khi đi Động Đình sơn, cũng đã biết rồi.”

Trang Tín Ngạn nhìn ánh mắt nàng, lẳng lặng nhìn, ánh mắt kia u ám, như nước suối âm u chảy trong động, nhưng sâu trong đáy mắt, lại sáng rõ kỳ dị, tựa hồ là phần nộ, tựa hồ là thất vọng, lại tựa hồ như ưu thương, minh ám luân phiên, biến đổi không ngừng, làm cho hần khó mở lời.

Trong lòng hần bỗng nhiên có cảm giác bất an, cảm thấy có gì đó đang từ từ thoát ly khống chế, hướng tới một nơi hần không thể vươn tới mà rời đi.

Hần không thể trả lời nàng, nhưng vẻ mặt hần đã chứng minh rõ ràng hết thảy.

Hần nhìn trong ánh mắt nàng đen lay láy nổi lên một tầng sương mù mỏng manh, nàng trừng mắt nhìn, lại ngược mắt lên, sương mù kia đã hoàn toàn tiêu tán, thật giống như chưa hề xuất hiện.

“Phu nhân, nô tỳ không muốn.” Tần Thiên nhìn Đại phu nhân vẻ mặt bình tĩnh.

“Người nói cái gì?” Đại phu nhân vốn đang mỉm cười cứ nghĩ rằng mình đang nghe lầm.

“Nô tỳ không muốn, nô tỳ không muốn gả cho Đại thiếu gia, càng không muốn trở thành đương gia, thỉnh phu nhân chấp thuận cho Tần Thiên chuộc thân.” Tần Thiên chậm rãi nói.

Hóa ra đã từ rất lâu, Đại phu nhân đã có chủ ý này, trách không được bà đối với mình tốt như vậy, trách không được bà dễ dàng tha thứ cho mình như vậy, thì ra là muốn đẩy mình ra đối kháng với Nhị phòng, bởi vì bọn họ biết mình có năng lực cùng dũng khí làm như vậy.

Tần Thiên khinh khê cười cười, trong lòng ầm ầm đau.

Bọn họ tất cả đều biết, chỉ gạt mỗi mình mình, bọn họ an bài hết thảy, đã quyết định hết thảy, sau đó mới nói cho mình biết, bản thân còn phải nói lời cảm ơn, còn phải cảm thấy đây chính là phúc khí tu mấy kiếp.

Bất quá là vì bản thân địa vị thấp, chỉ là một nô tỳ mà thôi, nên bọn họ cảm thấy ngay cả trước đó thông báo cho mình một tiếng cũng không cần thiết...

Nhớ tới bản thân từng đối với phu nhân không muốn xa rời, nhớ tới bản thân từng tự cho đó là tình cảm ấm áp, Tần Thiên cảm thấy buồn cười, nhưng khóe miệng lại cứng ngắc, dù thế nào cũng cười không nổi, nàng chỉ cảm thấy trong miệng lên men, yết hầu khô nóng, ngực giống như bị ai đó cào cấu, vô cùng khó chịu.

Nàng không ngại cùng bọn họ kề vai chiến đấu, nhưng bọn họ lại không coi nàng là chiến hữu, mà chỉ coi nàng như con rối, như một quân cờ. Bọn họ vốn chỉ lợi dụng nàng, tính kế nàng.

Giờ khắc này, nàng không nghĩ hậu quả nàng cự tuyệt sẽ là gì, người luôn vì bản thân mình, nàng nếu e ngại hậu quả mà tiếp nhận an bài của

bọn họ, nàng biết cả đời này nàng cũng sẽ không thể vui vẻ.

Ai có thể chấp nhận người nhà lợi dụng rồi tính kế bản thân mình?

Bên cạnh Trang Tín Ngạn nhìn nàng sắc mặt dần dần tái nhợt, trong lòng như trầm xuống đáy vực, rất đau lòng, cũng có một cảm giác sợ hãi, nét mặt nàng kiên quyết, ánh mắt nàng lạnh lùng, tất cả đều khiến hấn sợ hãi.

“Tần Thiên, người có biết người đang nói cái gì không?” Nguyệt Nương đột nhiên kích động nói, “Phu nhân cùng thiếu gia hậu đãi người như vậy, người sao có thể nói ra lời cự tuyệt? Người cũng biết...”

Nói còn chưa xong, phu nhân liền vươn tay ngăn trở Nguyệt Nương, bà nhìn về phía Tần Thiên, sắc mặt vô cùng lãnh trầm, “Tần Thiên, có thể nói cho ta biết lý do không?” Trong suy nghĩ của bà, những gì bà an bài cho Tần Thiên, đều mang lại lợi ích rất lớn, bà thật sự không nghĩ ra, Tần Thiên sao có thể cự tuyệt mình.

Tần Thiên lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không có lý do gì cả, chỉ là nô tỳ không muốn làm đương gia, không muốn gả cho Đại thiếu gia.” Lý do này làm sao cùng bọn họ nói rõ, trong mắt bọn họ, nhà hoàn vốn không có quyền lợi, không có cảm giác, thậm chí cũng không có nhân cách! Nói ra chỉ khiến bọn họ cảm thấy buồn cười mà thôi.

“Người có biết cự tuyệt ta hậu quả sẽ ra sao không?” Đại phu nhân lạnh nhạt nói.

“Phu nhân muốn đem ta bán đi sao?” Tần Thiên lập tức trả lời.

Đại phu nhân giật mình, bỗng nhiên không còn lời nào để nói, lòng bà từng tràn ngập nhiệt huyết, trong khoảnh khắc hóa thành hư ảo, bà chỉ cảm thấy vô hạn mệt mỏi. Bà từng rất thưởng thức tính cách kiên cường của Tần Thiên, bị vây vào nghịch cảnh cũng tuyệt đối không dễ dàng khuất phục,

nhưng dù thế nào bà cũng không ngờ tới, tính tình của nàng lúc này lại đối chọi với mình.

Bà gục đầu xuống, vô lực phất phất tay, suy sụp nói: “Các người trước lui xuống đi, để ta một mình yên lặng.”

Tần Thiên hướng về Đại phu nhân làm lễ, chậm rãi rời khỏi phòng, khi nàng bước ra, một tia nắng vừa vắn chiếu vào cửa, chiếu thẳng vào trong ánh mắt của nàng, nàng chỉ cảm thấy choáng váng hoa mắt, thân mình thoáng quơ quơ. Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên có người đỡ lấy cánh tay của nàng, hơi thở thân nhiên tươi mát pha lẫn hương trà nhanh chóng vây quanh nàng, không cần nhìn, nàng cũng biết là ai.

Người nọ giúp đỡ nàng đi ra cửa chính, xuyên qua ánh mặt trời thẳng chiếu, đi đến bóng râm dưới cây cổ thụ ngàn năm trong viện.

Tần Thiên xoay người nhìn người bên cạnh, ánh mặt trời chiếu tới, từ trên đỉnh đại thụ ánh nắng loang lổ, bóng râm dừng lại trên khuôn mặt như ngọc của hắn, theo gió nhẹ nhẹ nhàng mà chuyển động, cảm giác thật sự huyền hoặc.

Nàng đối mặt hắn, chậm rãi nói: “Thiếu gia, người căn bản có thể xem hiểu được ta nói cái gì đúng hay không?”

Ánh mắt của nàng trong suốt như gương, dường như có thể chiếu vào tận đáy lòng hắn. Hắn đứng ở trước mặt nàng không chỗ nào có thể che giấu.

Hắn nhìn nàng, trên mặt bóng râm dày đặc, càng khiến sắc mặt hắn thêm thâm trầm.

Tần Thiên cười cười, lại nói: “Thật sự là không rõ, người sao có thể cười một nữ tử mà người hoàn toàn không thể tin nhiệm làm vợ?”

Hắn muốn nói gì đó, lại phát hiện nàng không lấy ra quyển vở, bình thường đều là nàng chuẩn bị mấy thứ này, nàng không lấy ra nữa, hắn căn bản không thể cùng nàng trao đổi.

Tần Thiên lại cười cười, nếu gả cho hắn, nàng cả đời sẽ là tiểu nha đầu của hắn hoặc sẽ trở thành ma ma, hắn là người ngay cả cùng nàng trao đổi đều không muốn phí tâm tư, mà hắn lại muốn kết hôn với nàng, thật sự quá buồn cười.

Nàng lắc đầu, xoay người rời đi.

Trang Tín Ngạn nhìn bóng dáng nàng hờ hững, trong lòng khổ sở, lại có chút nôn nóng, hắn đuổi theo.

Trong phòng, Nguyệt Nương lo lắng nói với Đại phu nhân: “Phu nhân, người sao không nói thật với bọn họ? Người nếu đem hết thảy đều nói cho Tần Thiên, Tần Thiên nhất định sẽ không cự tuyệt.”

Đại phu nhân sắc mặt tái nhợt, thở dài lắc đầu: “Quên đi, nàng không có lòng, miễn cưỡng nàng cũng sẽ không có kết quả tốt, nên nghĩ biện pháp khác đi.”

“Nhưng tình thế hiện tại giống như lửa sém lông mày, vạn nhất bị bọn họ phát hiện...” Nguyệt Nương gấp đến độ nước mắt đều chảy xuống, “Tần Thiên này, bình thường nhìn rất tri kỷ, rất nhu thuận, miệng ngọt giống như đường vậy, thời điểm thật sự cần đến nàng, lại nháo thành như vậy, thật sự đã nhìn lầm nàng rồi!”

“Hay là nàng là ghét bỏ Ngạn nhi?” Đại phu nhân nghĩ nghĩ nói.

“Nàng có gì mà ghét bỏ, Đại thiếu gia là người đẹp dễ tài hoa, nàng bất quá chỉ là nô tỳ mà thôi, quả thật đúng là kẻ không biết trên dưới!” Tức giận lo lắng, Nguyệt Nương những lời nào khó nghe đều nói ra.

Tần Thiên cứ thế đi, liền đi vào một tiểu viện, nàng ngẩng đầu vừa thấy, cũng là Thanh Tùng viện của Trang Tín Ngạn. Tần Thiên cười khổ, rốt cuộc đã ở đây hơn nửa năm, trong tiềm thức dường như đã đem nơi này trở thành nhà của mình mất rồi.

Lúc này, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên từ sau đi tới, giữ chặt tay nàng, dắt nàng tiến vào trong viện.

Bích Liên cùng Thanh Liễu, Thu Lan mấy nha hoàn nhìn thấy bọn họ trở về, cười đi ra nghênh đón, đã thấy hai người vẻ mặt khó coi, kinh ngạc đều dừng bước, chờ bọn họ trở vào, đều xoay người hỏi Hải Phú đi theo phía sau, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Có người vong ân phụ nghĩa, không biết phân biệt phải trái!” Hải Phú nhìn bóng dáng Tần Thiên, dùng sức vỗ vỗ tay áo, thở phì phì nói.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 118: Đòi người

Trang Tín Ngạn lôi kéo Tần Thiên vào phòng.

Sau khi đi vào, hắn buông tay Tần Thiên ra, ở trong phòng dạo qua một vòng, thần sắc vội vàng lo lắng xao động, được một lúc, mới tìm thấy quyển vở nhỏ ở trên bàn.

Hắn cúi đầu, tay cầm bút than, viết xuống, “Ta không phải cố ý gạt người, biết chuyện này vốn cũng không nhiều người, trừ bỏ mẫu thân ra chỉ có Nguyệt Nương cùng Hải Phú, lúc trước ta không biết người là người như thế nào, cho nên mới gạt người, vốn định sau khi thành thân, sẽ nói cho người biết.”

Viết xong, hắn đưa cho nàng xem. Tần Thiên tiếp nhận bút than, vốn định viết xuống vở, nhưng nhớ tới hiện tại không cần thiết, nàng đi đến cái bên cạnh bàn, đặt vở lên bàn, xoay người nhìn Trang Tín Ngạn hỏi: “Đại thiếu gia biết đọc môi ngữ?”

Trang Tín Ngạn gật đầu.

Tần Thiên có chút kinh ngạc, loại chuyện này chỉ mới được thấy qua tivi, nàng thật sự không nghĩ một kẻ câm điếc có thể học được môi ngữ, thật sự là chuyện vô cùng gian khổ? Có thể thấy được sự thông minh cùng nghị lực của Trang Tín Ngạn!

Thời điểm ở trên Động Đình sơn, Tần Thiên cũng đã cảm thấy kỳ quái, hắn rõ ràng không nghe thấy mình nói, lại có thể rất nhanh căn cứ vào ý tứ nàng nói mà có phản ứng, có điều lúc ấy, nàng không nghĩ ra, nhưng ngay

lúc vừa rồi, thời điểm ở trong phòng Đại phu nhân, hắn cũng không cần sự trợ giúp của bất cứ ai mà hiểu được ý nàng, liên tưởng đến chuyện ở sơn động kia, Tần Thiên rốt cục cũng hiểu rõ.

Tần Thiên nhìn hắn, thông thả nói: “Có hay không bởi vì sau khi thành thân, cả đời này nô tỳ và người lợi ích tương quan, cho nên người có thể tin tưởng nô tỳ.”

Trang Tín Ngạn giật mình, sau một lúc lâu cũng không đáp lời, bởi vì tình hình thực tế quả thật là như vậy, trên đời này nào có vô duyên vô cớ tín nhiệm?

Tần Thiên cười cười, có cảm giác nói không nên lời, không thể nói hắn sai, đứng trên lập trường của hắn, hắn hoàn toàn có đạo lý, nhưng vì sao nàng nhất định phải nhân nhượng lập trường của hắn? Dùng việc sở hữu nàng để đổi lấy tín nhiệm của hắn? Bọn họ không hỏi nàng có nguyện ý hay không, bọn họ cho rằng không cần, bởi vì nàng chỉ là nô tỳ.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, nàng cũng không có tính cách và suy nghĩ của một nô tỳ.

Nàng dám khẳng định, nếu lúc này, nàng thật sự thỏa hiệp, cam chịu đổi đời của bọn họ với nàng, bài bố nàng, không cần phải nói, chuyện về sau sẽ cứ thế mà tiếp diễn. Bởi vì nàng biết từ cổ chí kim, người ta một khi xem nhẹ chính mình, như vậy người bên cạnh nàng, cho dù quan tâm của nàng, cũng sẽ không hề cố kỵ mà hèn hạ nàng.

Cẩn thận suy nghĩ, đây cũng không phải lỗi của một ai, nàng vốn không nên cầu người khác vô duyên vô cớ đối tốt với nàng. Nếu không phải nàng có nhiều giá trị lợi dụng, có lẽ căn bản sẽ không thể chiếm được ưu ái này. Ở trong mắt mọi người, nàng thật sự bất quá là một hạ nhân hèn mọn mà thôi, đây là chuyện thật sự không thể không thừa nhận.

Tần Thiên dần dần tâm bình khí hòa.

“Đại thiếu gia, Tần Thiên thật sự cảm tạ Đại thiếu gia cùng Đại phu nhân đã yêu mến, có điều, Tần Thiên là người đơn giản, không thích hợp với cuộc sống phức tạp, không phải Đại thiếu gia không tốt, cũng không phải Đại thiếu gia có lỗi, chỉ là nô tỳ không thích hợp.”

Tần Thiên nhìn hần nhẹ giọng nói.

Vừa rồi Tần Thiên có cảm xúc hơi phần nộ, Trang Tín Ngạn tuy rằng lo lắng, tuy rằng khủng hoảng, nhưng còn có chút mong chờ, nay nàng bỗng nhiên bình thản, lại khiến Trang Tín Ngạn vô thức đến cực điểm, có cảm xúc không biết nên nói gì, mà nói gì cũng cảm thấy không đúng.

Hần không biết nàng trong lòng suy nghĩ gì, đôi mắt sáng ngời kia như ẩn chứa rất nhiều tâm sự, nhưng nàng lại đem chúng chôn sâu xuống, như muốn cách hẳn thiên sơn vạn thủy, hẳn căn bản không thể chạm đến.

Trong lòng nôn nóng càng ngày càng tăng, hẳn dần dần không chế không được cảm xúc này, không tự chủ được, hẳn bắt đầu miên man suy nghĩ, hẳn nghĩ có phải Tạ Đình Quân đã đồng ý với nàng điều gì chăng? Ngày đó bọn họ mất tích lâu như vậy, đã nói những gì? Nhưng lập tức lại phủ định suy nghĩ này, Tạ Đình Quân không có khả năng cưới Tần Thiên, Tần Thiên lại không muốn làm thiếp, bọn họ hẳn cũng không có khả năng...

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ bởi vì nàng ghét bỏ mình...

Nghĩ tới khả năng này, Trang Tín Ngạn vẻ mặt ảm đạm, không nói nên lời.

Nếu quả thật là như thế, hẳn không muốn ép buộc nàng.

Tần Thiên nói xong những lời này, cũng không muốn nói thêm điều gì nữa. Nàng không có cách nào khác để bọn họ hiểu suy nghĩ của nàng, cách xa nhau ngàn năm tư tưởng sao có thể chỉ nói hai ba câu thì có thể giải thích rõ ràng? Nàng càng không thể nói lời thương tổn hẳn, cho nên nàng

lựa chọn lý do đơn giản rõ ràng nhất, kế tiếp, chỉ đành chờ bọn họ xử lý chuyện này như thế nào mà thôi.

Lấy hiểu biết của Tần Thiên về Đại phu nhân, bà sẽ không bởi vì chuyện này mà trách phạt nàng, nếu bà thật sự là người không biết khoan dung, cũng sẽ không dung túng Nhị phòng đến như thế, càng sẽ không sử dụng một ít thủ đoạn uy hiếp nàng, bởi vì địa vị gia chủ cũng không phải là việc nhỏ, Đại phu nhân khẳng định hiểu được đạo lý “Dưa xanh hái không ngọt” này, nhưng mình lại khiến bà thất vọng, xử phạt chắc hẳn không thể thiếu. Nhớ tới điều này, Tần Thiên cũng có chút khiếp đảm, nhưng đây là con đường do chính nàng lựa chọn, hậu quả nàng cũng phải tự gánh vác.

Tần Thiên xoay người đi thu dọn các thứ. Sau đó hai người cũng không nói gì thêm với nhau, im ắng qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Nguyệt Nương cùng Lam Sơn hầu hạ Đại phu nhân đi Trà Hành. Nguyệt Nương một bên chải đầu cho Đại phu nhân, một bên thở dài, “Vốn dĩ muốn chờ Đại thiếu gia bọn họ trở về, phu nhân sẽ không cần cứng rắn chống đỡ, không nghĩ tới...” Nhìn Đại phu nhân sắc mặt tiêu tụy, Nguyệt Nương trong lòng đau xót.

Đại phu nhân cười cười, “Nguyệt Nương, trong khoảng thời gian này vất vả người rồi.” Không có Nguyệt Nương hỗ trợ che giấu, bà tuyệt đối sẽ không lừa mọi người được lâu như vậy.

“Nô tỳ vất vả cái gì, phu nhân mới vất vả.” Nguyệt Nương xoay mặt, lau lệ nơi khóe mắt, “Chu đại phu nói, phu nhân phải tĩnh dưỡng một thời gian dài, nghỉ ngơi để gan hoạt động tốt, đôi mắt mới có thể hồi phục thị lực, nhưng hiện tại, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

Đại phu nhân trầm mặc thật lâu, mới nói: “Kế hoạch thất bại, chỉ đành cố gắng bồi dưỡng Tín Trung, để hắn hiệp trợ Tín Ngạn thôi!”

“Nhưng với tính tình của Tam thiếu gia, lại thêm Tam di thái thái, làm sao chống lại Nhị phòng?”

“Chống không được cũng phải chống, sẽ bị ép buộc phải đứng ra gánh vác thôi.” Đại phu nhân trầm giọng nói: “Nguyệt Nương, mặc kệ như thế nào, hai người chúng ta phải cố gắng chống đỡ để chúng có thể tiếp nhận Trà Hành, vạn lần không thể lộ ra nửa điểm dấu vết.”

“Vâng” Nguyệt Nương nhìn Đại phu nhân ánh mắt vô thần, trong lòng tràn đầy đau lòng.

Lúc này, nha hoàn Bích Ti bỗng nhiên tiến vào báo: “Phu nhân, Nhị di thái thái có việc gấp cần kiến.”

Nguyệt Nương trong lòng rung mình, trả lời: “Đã nói Đại phu nhân muốn xuất môn, có chuyện gì về nói sau!”

Vì che giấu chuyện Đại phu nhân bị mù, trong khoảng thời gian này Đại phu nhân đã hủy bỏ vấn an, tận lực tránh gặp mặt những người đó.

Lại không nghĩ rằng, Nhị di thái thái xuyên qua minh đường, đứng ở phòng ngoài, lớn tiếng nói: “Đại tỷ, ta thật sự có việc gấp cần gặp người, người buổi tối nói thân thể không thoải mái không gặp chúng ta, hiện tại lại không ra gặp, ta rốt cuộc khi nào thì mới có thể gặp người đây?” Nàng ta đứng ở cửa, tư thế nếu không thấy phu nhân thì không bỏ qua.

Đại phu nhân nếu cứ như vậy mà trốn tránh, tất sẽ khiến đối phương hoài nghi, bà nghĩ nghĩ, nắm chặt tay Nguyệt Nương, nhẹ giọng nói: “Đừng nóng vội, cứ như bình thường mà làm.”

Nguyệt Nương lòng bàn tay lạnh lẽo, nàng thở sâu, cũng nắm chặt tay Đại phu nhân.

“Sáng sớm, ầm ỹ cái gì! Tú Mai, người dù sao cũng xuất thân phú gia, sao lại càng ngày càng không có quy củ!” Đại phu nhân nói ra một hơi, dùng thanh âm thật tự nhiên lớn tiếng nói, sau đó được Nguyệt Nương nâng đỡ chậm rãi đi ra ngoài.

Sau khi bước ra, Nguyệt Nương liền nhìn thấy Nhị di thái thái. Thời điểm nàng đi đến gần mới làm lễ, kêu một tiếng “Nhị di thái thái.” Đây là muốn nói cho Đại phu nhân biết vị trí của Nhị di thái thái.

Đại phu nhân hướng tới nơi Nguyệt Nương phát ra thanh âm nhìn qua, đúng là nửa điểm không sai sót, “Đi thôi, đến đại sảnh ngồi.”

Nhị di thái thái một điểm hoài nghi cũng không có, cười đi theo phía sau Đại phu nhân.

Song phương ngồi xuống, Lam Sơn dâng trà.

Nguyệt Nương đem trà đưa tới tay Đại phu nhân, Đại phu nhân nhìn chung trà trong tay, chậm rãi nói: “Rốt cuộc là chuyện gì a?”

Nhị di thái thái nhìn về phía Đại phu nhân, cười nói: “Đại tỷ, ta biết người là quý nhân, cũng không chậm trễ thời gian của người, ta liền thẳng nói thẳng. Ta muốn hướng người xin một người!”

“Đã xảy ra chuyện gì? Thế nhưng lại muốn một người nào ở chỗ ta sao?” Đại phu nhân thoáng ngẩng đầu, nhìn về phía nhị di thái thái, mặt mang mỉm cười.

“Là như vậy, lần trước Hồ đại nhân ở đây đã gặp qua Tần Thiên, đối với Tần Thiên rất có hảo cảm, thích nha đầu kia thông minh lanh lợi...” Nói tới đây, Nhị di thái thái ái muội cười cười, “Ý tứ Hồ đại nhân, nói vậy tỷ tỷ cũng hiểu được?”

Nhị di thái thái biết, nếu nói thẳng muốn Tần Thiên tới làm của hồi môn, Đại phu nhân tất sẽ không chịu, căn bản là không có đường thương lượng, cho nên chỉ có thể lấy Hồ đại nhân ra làm bia. Chuyện này, nàng đã cùng Hồ đại nhân và tỷ tỷ nói qua, cũng đã được bọn họ đáp ứng, gần đây Hồ đại nhân cơ hồ hữu cầu tất ứng, việc gì nhờ cậy cũng thuận buồm xuôi gió. Nghĩ đến đây, Nhị di thái thái vẻ mặt đặc ý.

Đại phu nhân sắc mặt trầm xuống, “Người khác thì không sao, nhưng Tần Thiên có thân phận gì, chẳng lẽ người không biết?”

“Ồi chao, tỷ tỷ tốt của ta, không phải chỉ là nha hoàn thông phòng thôi sao? Có gì đặc biệt!” Nhị di thái thái dùng khăn tay che miệng nở nụ cười hai tiếng, “Tương lai Tần Thiên nếu khiến Hồ đại nhân vui vẻ, còn không phải nhờ công của người sao, nói không chừng a, chuyện trà dẫn cũng có tin vui!” Tiếp theo nàng lại giận tái mặt: “Tỷ tỷ ngay cả một hạ nhân cũng luyến tiếc, chỉ sợ đã đắc tội với tỷ phu ta rồi!”

Đại phu nhân uống mấy ngụm trà, sau một lát, liền cười nói: “Tú Mai, thật không khéo, người nếu sớm đến vài ngày thì tốt rồi, Tần Thiên lần này trở về, cầu ta chuộc thân, ta đã chấp thuận. Thủ tục nha môn đều đã làm xong, hiện tại Tần Thiên không còn là người của Trang phủ nữa, cũng không phải do ta làm chủ!”

“Chuộc thân?” Nhị di thái thái kinh hô một tiếng, đứng dậy, “Nàng ta là nha hoàn thông phòng của Đại thiếu gia, người sao có thể để nàng chuộc thân, người không phải đang lừa gạt ta đó chứ?”

“Người nếu không tin, cứ việc đến nha môn thăm dò.” Đại phu nhân khí định thần nhàn cười.

Nhị di thái thái sắc mặt trắng nhợt, ngã ngồi lên ghế.

Tần Thiên nếu đã chuộc thân, chính là lương dân, nô tỳ có thể tùy ý chuyển giao, lương dân thì không thể. Nếu như Tần Thiên không muốn, Hồ

đại nhân tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện áp bức dân nữ. Như vậy bọn họ nên lấy gì báo cáo kết quả với Tà gia đây, hôn sự với Tà gia có thể vì vậy mà xôi hỏng bỏng không hay không?

Trong lúc nhất thời, Nhị di thái thái gấp đến độ đổ một thân mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, ngoài cửa một trận tranh cãi ầm ĩ, cùng với tiếng gáy “Khanh khách”. Nguyệt Nương nhú nhú mày, bước lên hai bước, lớn tiếng hỏi bên ngoài, “Sao lại thế này, chuyện gì mà tranh cãi ầm ĩ?”

Vừa dứt lời, đã thấy một con gà béo tốt “Khanh khách” kêu vọt vào, phía sau có mấy ma ma chạy theo, hỗn hển đuổi theo, giơ tay muốn bắt gà. Nguyệt Nương nhận ra, đó là người ở phòng bếp.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 119: Buông tay

<tbody> Thanh Âm viện

Sau khi đàn gà chạy vào thì chung quanh tán loạn, khi thì chạy nhanh, khi thì nhảy nhót, các ma ma phòng bếp cúi hạ thắt lưng, mở rộng hai tay muốn vây bắt, bọn nha hoàn kêu sợ hãi liên tục, cũng chạy theo hỗ trợ, đuổi theo gà bay nhảy lộn xộn, làm đổ giá áo, đánh đổ xoong chảo chum vại, khiến trong viện lông gà bay loạn, một cảnh hỗn độn.

Nguyệt Nương kinh hãi cùng Lam Sơn đi vội ra cửa lớn của đại sảnh, nhưng vừa đi tới cửa, chợt có một con gà to béo bay tới, hướng về phía Lam Sơn. Lam Sơn kinh hãi kêu một tiếng, cũng bỏ mặc việc đóng cửa, theo bản năng chạy trốn, gà bay vào, ngay sau đó lại có bốn năm con gà cũng vọt vào đại sảnh.

Nguyệt Nương nóng nảy, vội vàng chạy lại bên cạnh Đại phu nhân, đám gà này có lẽ nghĩ bọn họ muốn bắt chúng nó, chạy càng thêm nhanh, mấy con phóng tới phía Đại phu nhân, mấy con khác lại hướng tới Nhị di thái thái. Nhị di thái thái sợ hãi nhảy lên, bên cạnh ma ma nha hoàn giúp đỡ đuổi gà, Nhị di thái thái lấy tay ôm đầu chạy trốn, một bên nhìn về phía Đại phu nhân nơi đó, cũng muốn nhìn bộ dáng chật vật của Đại phu nhân.

Đã thấy đàn gà nhảy lên bàn bên cạnh Đại phu nhân, khanh khách kêu, mở nhón gõ lên bàn gõ đốc đốc vang.

Đại phu nhân mặt lộ vẻ hoảng hốt, đứng lên, giơ hai cánh tay, trong miệng kêu “Nguyệt Nương, Nguyệt Nương.” Thần sắc này, bộ dáng này, làm cho Nhị di thái thái vốn đang thất kinh bỗng nhiên tỉnh táo lại, nàng ta

hai mắt sáng lên nhìn chăm chú vào Đại phu nhân, bỗng nhiên chỉ vào Đại phu nhân kêu lên: “Tỷ tỷ, một cái con chó to đang chạy về phía người kìa.” Đại phu nhân sợ chó là điều mà ai cũng biết.

Từ sau khi Đại phu nhân mắt bị mù, vẫn đều sống trong bóng đêm, bà không phải không sợ hãi, không phải không hoảng hốt, nhưng vì đại cục, vẫn khổ sở chống đỡ, may mà mọi việc vẫn tốt đẹp. Nhưng vừa rồi trong phòng ẩm ỉ, bà cái gì cũng không thể nhìn thấy, lại nghe nơi này vang vang, nơi đó lại quát to một tiếng, thần kinh cũng bất tri bất giác căng thẳng, thậm chí có thể cầm tay Nguyệt Nương, có được một ít cảm giác an toàn. Nhưng câu nói đầu tiên của Nhị di thái thái dường như là đã khiến căng thẳng của bà càng gia tăng. Bà ngày bé đã từng bị chó cắn, sợ nhất là chó, nghe thấy có một con chó lớn chạy về phía mình, bà lập tức hoảng thần, vội lui hai bước, dưới chân chạm vào ghế dựa, thiếu chút nữa té ngã, cũng may Nguyệt Nương đúng lúc chạy tới đỡ bà.

“Đại phu nhân, đừng sợ, không có chó, là Nhị di thái thái gạt người thôi.”

Đại phu nhân cầm lấy tay Nguyệt Nương, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Thấy tình hình như vậy, Nhị di thái thái sao còn không rõ, nàng ta nhìn Đại phu nhân cười hai tiếng, ánh mắt đảo qua lại, mang theo nha hoàn ma ma xoay người rời khỏi Thanh Âm viện.

“Đại phu nhân, làm sao bây giờ? Nhị di thái thái dường như đã biết gì đó!” Nguyệt Nương giúp đỡ Đại phu nhân, sốt ruột nói.

Đại phu nhân mặt trắng bệch, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, bà ôm ngực nói: “Không cần gấp, không cần hoảng, đi gọi Tín Trung cùng Tam di thái thái đến đây, nhanh lên!”

Nguyệt Nương cuống quýt gật đầu, đem Đại phu nhân giao cho Lam Sơn. Chờ Nguyệt Nương đi rồi, ma ma cùng bọn nha hoàn cũng bắt được gà,

trong đó một ma ma co rúm lại quỳ gối trước mặt Đại phu nhân, dập đầu nói: “Phu nhân thứ tội, đều là nô tài vô dụng, quấy nhiễu phu nhân.”

Lam Sơn đại diện cho Đại phu nhân hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Gà ở phòng bếp sao có thể chạy đến nơi đây?”

Ma ma nói: “Nông dân đưa gà đến không cẩn thận làm hỏng sọt đựng gà, tất cả gà trong đó đều chạy ra ngoài, trong phủ lớn như vậy, gà cũng thật giảo hoạt, nhất thời không thể bắt hết. Những con này là mấy con trong số đó, còn vài con đã chạy đến các viện khác! Thỉnh phu nhân thứ tội, thỉnh phu nhân thứ tội!”

Nói xong liên tục dập đầu.

Lam Sơn tức giận đến mặt trắng bệch, chỉ vào bà ta mắng: “Đều là do các người phá hư chuyện!”

“Quên đi, Lam Sơn, đây hẳn là do lão thiên gia an bài, người bảo các nàng lui xuống đi!” Đại phu nhân thở dài một tiếng.

“Đa tạ phu nhân, đa tạ phu nhân.” Ma ma vội vàng đứng lên, gọi những người khác bắt gà lui xuống.

Chờ những người này đi rồi, mấy người Tam di thái thái cũng tới. Đại phu nhân về mặt bình tĩnh nói với Lam Sơn: “Đỡ ta vào phòng, bảo các nàng cùng vào đó.”

Đêm đó, Trang Tín Ngạn sau khi từ chỗ Đại phu nhân trở về, Hải Phú nói với Tần Thiên, Đại phu nhân gọi nàng qua.

Hải Phú đi theo Tần Thiên ra đến cửa viện, ngay lúc Tần Thiên bước ra cửa, bỗng nhiên nói với Tần Thiên: “Tần Thiên, làm người phải có lương tâm, người ngấm lại xem, Đại phu nhân đối với người tốt như vậy, Đại thiếu gia vì cứu người ngay cả an nguy của bản thân cũng không màng. Nô

tài như chúng ta, gặp được chủ tử như vậy, chẳng lẽ dù có phải vượt lửa qua sông cũng không nên chối từ sao? Người vậy mà còn dám cãi lại Đại phu nhân!” Hải Phú lòng đầy căm phẫn, hoàn toàn không thể lý giải.

Tần Thiên quay đầu, nhìn hăn nói: “Hải Phú, người thật sự trả lời ta một câu, cho tới nay, chẳng lẽ ta không hề tận tâm hết sức? Chẳng lẽ ta không có một lòng thành tâm đối với bọn họ? Ta bất quá chỉ là muốn chuộc thân, sao lại bảo ta không có lương tâm? Đối với chỉ trích của người, ta không phục.”

“Người...” Hải Phú chỉ vào nàng, bỗng nhiên nói không ra lời, ngay lúc Tần Thiên định xoay người muốn rời đi, phía sau truyền đến thanh âm khóc nức nở của Hải Phú: “Phu nhân mù rồi! Phu nhân mắt không còn nhìn thấy gì nữa!”

“Người nói cái gì?” Tần Thiên kinh hãi vội quay đầu lại.

Hải Phú lau nước mắt: “Phu nhân gan không tốt, ảnh hưởng đến mắt, hiện tại mắt cũng không còn nhìn thấy gì! Thiếu gia vừa mới biết được việc này, trong lòng không biết có bao nhiêu khổ sở. Phu nhân bảo chúng ta không nói với người, nói vị trí gia chủ vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể miễn cưỡng người...”

Tần Thiên nhớ tới vừa rồi lúc Trang Tín Ngạn đi qua bên người mình, sắc mặt xác thực không tốt, hốc mắt cũng có chút đỏ hồng, lại nghĩ tới lúc trước ở trong phòng Đại phu nhân, liền cảm giác được có chút không thích hợp.

Đại phu nhân đã bị mù?

Tần Thiên chỉ cảm thấy một lòng nặng trĩu.

“Hiện tại Nhị di thái thái đã biết được việc này, không biết lại bức bách Đại phu nhân như thế nào nữa!” Hải Phú vẻ mặt phẫn nộ mà lo lắng.

“Ta trước đi xem Đại phu nhân.” Tần Thiên xoay người, bước nhanh về phía Thanh Âm viện của Đại phu nhân.

Tại Thanh Âm viện, Nguyệt Nương đang giúp Đại phu nhân tháo trang sức, Đại phu nhân ngồi trước gương đồng, cũng không nhúc nhích.

Sau khi Tần Thiên vào phòng, hướng về phu nhân làm lễ, nhẹ giọng gọi một tiếng “Phu nhân”.

Đại phu nhân chậm rãi quay đầu, nhìn về phía nàng, hai mắt vô thần, không có tiêu cự.

“Phu nhân, ánh mắt của người...” Tần Thiên hốc mắt hơi hơi nóng lên.

Đại phu nhân khoát tay, lắc đầu nói: “Trước không nói tới việc này...” Tiếp theo, bà quay đầu gọi một tiếng, “Nguyệt Nương, đi đem vài thứ kia tới đây.”

Tần Thiên nhìn về phía Nguyệt Nương, đã thấy nàng sắc mặt tái nhợt, ánh mắt sừng đỏ, hiển nhiên vừa mới khóc. Nguyệt Nương oán trách nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, xoay người từ trong một hộp gỗ lớn khắc hoa văn cúc lê lấy ra một gói giấy bọc một đồng giấy tờ lớn nhỏ.

Nguyệt Nương đi đến trước mặt Tần Thiên, đem gói giấy đưa cho nàng: “Cầm đi, đây là thứ người muốn.”

Tần Thiên tiếp nhận, mở ra, đã thấy là khế ước bán mình của nàng, cùng với ghi chép về thân thể của nàng. Tần Thiên nhìn mấy thứ này, trong lòng giật mình, “Phu nhân...”

Ngọn đèn trước bàn trang điểm, tản mát ra ánh sáng mờ nhạt u ám, khiến khuôn mặt tươi cười của Đại phu nhân đang ngồi bên cạnh phá lệ nhu hòa, “Kỳ thật từ trước khi người trở về ta đã chuẩn bị tốt, ta vốn nghĩ đến người sẽ rất cao hứng, nhưng thật không ngờ tới người lại không muốn. Quên đi,

nhân các hữu chí, không thể nửa điểm miễn cưỡng, người nếu muốn rời đi, ngày mai hãy đi luôn đi. Rời khỏi Trang phủ, Tri phủ Hồ đại nhân đối với người không có ý tốt, tốt nhất người cũng rời khỏi Dương Thành đi.”

“Tần Thiên, người xem phu nhân đối với người thật tốt!” Nguyệt Nương nhìn không được xen mồm, nàng trong mắt rưng rưng, khóc nói: “Hôm nay Nhị di thái thái tới nói Hồ đại nhân muốn xin người, nói chỉ cần đem người giao ra, việc thương lượng trà dẫn sẽ có hi vọng, nhưng cho dù như thế, phu nhân cũng không làm như vậy. Tần Thiên, người sao có thể làm phu nhân thất vọng!”

“Nguyệt Nương, người không cần nói ta tốt đẹp như vậy.” Đại phu nhân tuy trên mặt đang cười, hai mắt lại u buồn, không có nửa phần sáng rọi, “Tần Thiên không muốn làm thiệp, ta nếu đem Tần Thiên tặng, lấy tính tình của nàng không khiến Tri phủ đại nhân tức đến giận sôi lên mới là lạ, đến lúc đó, kết quả lại tính lên đầu ta. Không bằng ta từ chối giải quyết ngay từ đầu, miễn cho trâu chọc phiền toái!”

“Phu nhân...” Tần Thiên thanh âm nghẹn ngào, lệ bất tri bất giác mờ hồ mắt, hai tay gắt gao nắm lấy khế ước bán mình trong tay, lực nắm mạnh khiến cho gói giấy thay đổi hình dạng, lại không biết nên nói cái gì.

“Tần Thiên...” Nguyệt Nương khẽ gọi nàng một tiếng, ánh mắt tha thiết.

Tần Thiên cúi đầu xuống, tránh né ánh mắt của nàng.

Một trọng trách lớn như vậy, cả đời đặt lên vai mình, nàng thật sự không căng đáng nổi...

Ta hiện tại đã là người tự do ... Tần Thiên nắm chặt khế ước bán mình trong tay, ngày mai ta chỉ cần rời khỏi Trang phủ, trời cao đất rộng, ta muốn đi nơi nào cũng được, cuộc sống vô cùng đơn giản, bình thường thản nhiên, mới là điều ta muốn. Chuyện gì ta muốn làm thì ta sẽ làm, Thịnh Thế không phải là trách nhiệm của ta, ta không có nghĩa vụ phải gánh vác

mọi thứ, ta không có nghĩa vụ muốn vì Trang phủ mà hi sinh chuyện chung thân cả đời... Đương gia không phải thứ ta muốn, Trang Tín Ngạn cũng không phải người ta yêu ...

Tần Thiên gắt gao nắm chặt khế ước, gắt gao, gắt gao nắm lấy, thật giống như đó là tâm trạng nàng đang rục rịch vậy, nếu nàng không gắt gao nắm lấy, sẽ bộc phát ra cảm xúc mà nàng không thể khống chế. Nàng không ngừng trấn an chính mình, không ngừng thuyết phục chính mình.

“Phu nhân, chống đỡ không được cũng đừng nên khổ sở chống đỡ ...” Tần Thiên nhìn Đại phu nhân, nhẹ giọng nói, “Phu nhân đã làm rất nhiều rồi, cho dù Trang lão gia dưới cửa tuyền cũng không thể nói phu nhân có nửa điểm không phải. Có đôi khi, nhân lực hữu hạn, mặc kệ dù cố gắng cỡ nào cũng vô pháp đạt tới mục đích thời, vậy thì buông tay đi, đừng khó xử chính mình. Nô tỳ tin tưởng, chấm dứt Trà Hành, mặc kệ là phu nhân hay là Đại thiếu gia, đều sẽ sống tốt.”

Nói xong, Tần Thiên hướng về phía Đại phu nhân dập đầu, “Phu nhân, xin người bảo trọng, Tần Thiên về sau không thể ở bên cạnh hầu hạ phu nhân nữa ...”

Nói xong, Tần Thiên đứng lên, chậm rãi rời khỏi phòng, phía sau truyền đến thanh âm Nguyệt Nương thấp giọng quở trách: “Nha đầu nhẩn tâm, thật sự là nha đầu nhẩn tâm mà...”

Nước mắt rơi xuống, Tần Thiên lau khô nước mắt, đi ra Thanh Âm viện.

Trở lại Thanh Tùng viện, vào phòng Trang Tín Ngạn, đã thấy Đại thiếu gia ngồi ở bên cạnh bàn, ngọn đèn trên bàn chiếu lên khiến bóng dáng hắc như được phủ một tầng kim quang.

Nghĩ tới ngày mai phải rời khỏi Trang phủ, Tần Thiên đi qua, muốn cùng hắc nói lời từ biệt.

“Đại thiếu gia.”

Trang Tín Ngạn cảm giác được nàng đi đến, quay đầu, liếc mắt một cái liền thấy khế ước bán mình trong tay nàng, hẩn kinh ngạc nhìn một hồi, sau đó viết xuống giấy, “Người phải đi sao?” </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 120: Con muốn nàng hận con sao?

Viết xong, Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, hai mắt được ánh đèn chiếu rọi, tựa như hai đốm lửa đang thiêu đốt.

Tần Thiên nhìn hắn, gật gật đầu, “Tần Thiên ngày mai đi rồi, đa tạ thiếu gia cho tới nay đều đối với Tần Thiên trân trọng.”

Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy trong ngực buồn rầu khó chịu, hận không thể dùng tay đâm bàn vài cái.

Vừa mới hai ngày trước, hắn còn vui mừng tưởng tượng khi nàng biết tin tức này về mặt kinh hỉ thế nào, hắn tưởng tượng thấy hai người sau khi thành thân vui vẻ ngọt ngào sống với nhau, bọn họ buổi tối cùng nhau ngắm trăng, buổi sáng cùng nhau tỉnh dậy, hắn có thể cầm tay nàng, có thể ôm nàng, hôn nàng, giống như lần trước thân mật với nàng, bọn họ có thể cùng nhau vì Trà Hành mà cố gắng, hắn thậm chí còn lo lắng nếu bọn họ sinh ra đứa nhỏ có thể bị câm điếc giống hắn hay không, vì thế còn lo lắng đọc trước rất nhiều sách...

Hóa ra trong chuyện này cũng chỉ do hắn một người tình nguyện, nàng căn bản không muốn sống với hắn, cho dù nàng là nô tỳ, hắn là chủ tử, nàng cũng không muốn gả cho hắn.

Là vì hắn thường xuyên đối với nàng phát giận? Là vì hắn thường xuyên chọc nàng tức giận? Còn vì hắn không phải một người bình thường?

Lúc này, Trang Tín Ngạn trong lòng có một cảm xúc mãnh liệt, khiến hắn muốn xúc động liều lĩnh, hắn muốn hỏi nàng rõ ràng, muốn nói với

nàng, chỉ cần nàng lưu lại hấn về sau sẽ không phát giận bừa bãi, hấn sẽ đối tốt với nàng. Hấn sẽ cố gắng không để nàng bị thương tổn nữa!

Hấn đứng dậy, ánh mắt nóng rực mà vội vàng, nhưng bỗng nhiên, trong đầu lại hồi tưởng lời mẫu thân đã nói qua.

“Ngạn nhi, nương biết con luyện tiếc nàng, nương hoàn toàn có thể ép buộc nàng gả cho con, nhưng tính tình của nàng như thế nào? Cho dù lúc trước chúng ta không hiểu rõ nàng, hiện tại cũng đã có thể biết được, trong lòng nàng luôn có chủ ý, nếu nàng có thể nói ra với ta như vậy, hấn đã trải qua bao suy nghĩ. Nếu thật sự miễn cưỡng nàng, trong lòng nàng nhất định sẽ hận con. Ngạn nhi, con muốn nàng hận con sao? Để nàng rời đi thôi, lúc trước nàng coi như đã đối với chúng ta tận tâm hết sức, ta có thể hứa cho người khác chuộc thân, chẳng lẽ không thể để nàng chuộc thân sao?”

Nghĩ đến đây, cảm xúc mãnh liệt giống như ba đào chậm rãi lui bước, chỉ còn lại vô tận bất đắc dĩ cùng thâm lương.

Nàng nếu đã quyết định, có hỏi cũng chỉ khiến chính mình càng thêm khó chịu mà thôi.

Trang Tín Ngạn cúi đầu xuống, suy sụp ngồi trở lại ghế, hít sâu vài lần, nhưng không cách nào làm cho trong lòng thư sướng hơn một chút nào.

Hấn viết xuống giấy: “Một nữ hài tử như người có thể đi nơi nào đây?”

Hấn thật sự vì nàng lo lắng.

Tần Thiên nhìn thấy, liền nói: “Ta đã suy tính kỹ rồi, sau khi xuất môn sẽ mượn một chiếc xe ngựa đi Thanh châu, ta biết nơi đó cũng có một Trà Hành, Trà Hành lão bản ta đã gặp qua, người cũng không tệ lắm, hấn cũng tán thưởng tay nghề của ta, ta nghĩ ta hấn là có thể đến đó làm việc. Thiếu gia không cần lo lắng cho ta. Đứa nhỏ nhà nghèo từ bé đã phải tự lập, Tần Thiên chưa bao giờ là kẻ yếu ớt, mặc kệ ở nơi nào, Tần Thiên đều sẽ có

một cuộc sống tốt.” Thanh châu cách nơi này khá xa, hai nhà sinh ý sẽ không ảnh hưởng, cho nên Tần Thiên mới có thể không hề cố kỵ nói ra miệng. Cũng để Trang Tín Ngạn đang lo lắng cho mình mà an tâm.

Nàng có tiền mượn xe ngựa, như vậy trên đường cũng sẽ không có nguy hiểm, đi đến Thanh châu tìm được công việc, ăn ở đều không thành vấn đề, nàng tin tưởng, với sự cố gắng, hoàn toàn có thể có một cuộc sống khá tốt, hơn nữa lúc này đây, nàng không còn là nô tỳ bán mình, nàng là một người tự do.

Trang Tín Ngạn thấy nàng đã lo lắng chu đáo như vậy, biết ý nàng đã quyết, trong lòng lại khổ sở. Hắn cầm bút, còn muốn nói gì đó, nhưng dù thế nào cũng không thể viết ra.

Nàng nói rất đúng, nàng là người thông minh lại cố gắng, nàng nếu có thể được coi trọng ở Trang phủ, ở nơi khác cũng sẽ không kém, nay thiên hạ thái bình, người có bản lĩnh tuyệt đối sẽ không bị mai một.

“Được rồi, chúc người thuận buồm xuôi gió.” Trang Tín Ngạn gian nan viết xuống những chữ này, trong khi viết, tay không tự chủ được có chút run run, hắn sợ Tần Thiên nhìn ra cảm xúc của mình, hắn là một nam nhân, hắn cũng có thể diện, hắn không muốn thất lễ trước mặt nàng. Hắn cố gắng chống đỡ viết nốt, buông bút, miễn cưỡng duy trì gương mặt bình tĩnh, xoay người trở lại bên giường nằm xuống, đưa lưng về phía nàng.

Ánh nến đem bóng dáng của nàng chiếu lên màn, hắn nhìn bóng dáng thân nhiên kia, nước mắt bất tri bất giác ẩm ướt khóe mắt. Hắn nhắm mắt lại, đem nước mắt mạnh mẽ áp chế.

Tần Thiên dọn dẹp trên bàn sạch sẽ, xoay người nhìn bóng dáng hắn vẫn không nhúc nhích, nhẹ nhàng mà thở dài một tiếng.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi tỉnh dậy đã không còn thấy tăm hơi bóng dáng Trang Tín Ngạn. Tần Thiên ở trong phòng thu dọn đồ của mình.

Kỳ thật nàng cũng không có gì nhiều, vài món quần áo, một ít nén bạc, một cái bọc nhỏ gói lại là đủ.

“Sao bỗng nhiên người lại được chuộc thân?” Bên cạnh Thu Lan một bên nhìn nàng thu dọn, một bên nghi hoặc hỏi. Bên người nàng còn có Thanh Liễu và Bích Liên, hai người cũng mở to mắt nhìn nàng.

“Đúng vậy, ta còn tưởng rằng lần này người trở về là có thể nâng phòng!” Thanh Liễu giúp đỡ nàng sửa sang lại quần áo.

Đại phu nhân muốn Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn thành thân trừ bỏ một vài người ngoài, vốn không hề biết, nay việc này bất thành, lại càng không có khả năng truyền ra ngoài. Vì vậy hiện giờ bọn nha hoàn chỉ biết là Tần Thiên muốn chuộc thân rời khỏi Trang phủ.

Tần Thiên thu dọn xong, xoay người nhìn các nàng cười nói: “Ta còn có thân nhân, nghe nói bọn họ đã trở lại, ta muốn đi tìm bọn họ. Đại bá bọn họ dưỡng dục ta lâu như vậy, ta muốn đối xử hiếu thuận với bọn họ.” Đây là cái cớ tốt nhất.

“Phu nhân cùng thiếu gia đều đối với người tốt như vậy, người cũng bỏ được đi a, ” Thu Lan lôi kéo tay nàng lưu luyến không rời, “Người đừng đi, chờ về sau người nâng phòng, sau này, cho mấy người Đại bá bọn họ một ít tiền là được rồi? Ở nhà Đại bá người làm sao có cuộc sống như Trang phủ, đừng đi, chúng ta đều luyến tiếc người!”

“Về sau có cơ hội, ta sẽ trở về gặp các người.” Tần Thiên cười nói.

Bích Liên vươn tay chỉ vào đầu Tần Thiên một cái, sẵng giọng: “Người là nha đầu nhần tâm a, nói đi là đi, không hề thông báo qua một tiếng, cũng không sợ chúng ta luyến tiếc sao.”

Ở chung lâu như vậy, Bích Liên rất thích nàng hay cười tủm tỉm, vừa không gây chuyện, lại không bắt nạt ai, hơn nữa vẫn đều chiều cổ Đại thiếu gia rất tốt, giúp nàng giảm đi không ít lo lắng, thật đúng là luyện tiệc nàng.

Tần Thiên cười cười, cầm tay Bích Liên, Thanh Liễu cùng Thu Lan, nhẹ giọng nói: “Ta ở đây trong khoảng thời gian này, ít nhiều mọi người đều chiều cổ, ta cũng thực luyện tiệc các người, về sau, ta sẽ rất nhớ các người.”

Thu Lan cùng Thanh Liễu không khỏi ầm ướt hốc mắt, lấy tay gạt lệ.

Bích Liên cũng thanh âm nghẹn ngào nói: “Chúng ta tiễn người đi.”

Tần Thiên gật gật đầu, khoác lên lưng bọc nhỏ bằng vải bông màu lam, ba người ôm lấy nàng ra cửa, sau khi xuất môn, lại gặp các nha hoàn trong viện luyện tiệc, nhưng thủy chung cũng không gặp Trang Tín Ngạn và Hải Phú.

Tần Thiên muốn cùng Đại phu nhân nói một tiếng rồi đi, bốn người mới vừa đi đến nửa đường, bỗng nhiên thấy vài nha hoàn vội vàng đi về phía Thanh Âm viện, thần sắc kích động.

Tần Thiên nhìn thấy, giữ chặt một nha hoàn hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nha hoàn kia nhận ra Tần Thiên, biết nàng là người được Đại phu nhân sủng ái, hướng về nàng cúi hạ, nói: “Là nhóm mấy người Tông gia lão gia đến, đang cùng Nhị di thái thái nói chuyện ở đại sảnh, sai nô tỳ nhanh thỉnh Đại phu nhân tới.” Nói xong, nàng nhìn quanh trái phải, dựa sát vào Tần Thiên thấp giọng nói một câu: “Xem sắc mặt Nhị di thái thái cùng Tông gia lão gia bọn họ, hình như là có đại sự đã xảy ra.”

Nói xong, cũng không cùng Tần Thiên nhiều lời, xoay người hướng về Thanh Âm viện mà đi.

Tần Thiên lập tức nghĩ đến lời tối hôm qua Hải Phú nói, hắn nói Nhị di thái thái đã biết Đại phu nhân mắt bị mù, tuy rằng tất cả mọi người biết nàng ta sẽ có hành động, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy!

“Lần này không biết Nhị di thái thái lại gây nháo loạn chuyện gì” Thanh Liễu dậm chân nói, “Nhị di thái thái này đúng là không muốn để Đại phu nhân sống yên ổn mà!”

“Cẩn thận bị người nghe thấy!” Thu Lan “Hu” một tiếng.

Thanh Liễu vội vàng nhìn xung quanh, thấy không có ai chú ý tới bên này, mới an tâm.

Bích Liên thấy Tần Thiên ngẩng mặt hướng tới Thanh Âm viện, vẻ mặt lo lắng, không khỏi hỏi: “Tần Thiên, bây giờ còn đến chỗ Đại phu nhân hay không, phỏng chừng bà lúc này cũng không có tâm tình gặp người, không bằng người cứ rời đi, ta sẽ giúp người chuyển lời?”

Tần Thiên gật gật đầu, xoay người, đi theo Bích Liên hướng về phía cửa lớn. Trên đường, Thu Lan cùng Thanh Liễu còn nhỏ giọng nghị luận chuyện lần này, bất quá các nàng thân phận thấp kém, mấy tình huống này các nàng cũng không thể tới xem.

Mắt thấy cửa lớn của Trang phủ ở phía trước, cửa sơn màu đỏ thẫm, viền màu vàng đồng, bên ngoài đứng sừng sững sư tử đá bạch ngọc uy vũ hùng tráng.

Tần Thiên bất tri bất giác cước bộ chậm lại, trong đầu luôn không thể không nhớ tới lúc trước Nhị di thái thái trương nha vũ trào bức bách Đại phu nhân; nhớ tới hình ảnh dưới ánh đèn, Đại phu nhân hai mắt vô thần, vẻ mặt cô đơn; nhớ tới Đại phu nhân tự tay giúp nàng đội trâm cài tóc, nhìn nàng trong gương đồng thân thiết cười; nhớ tới thời điểm nàng bị Nhị di thái thái oan uổng, phu nhân gắt gao cầm tay nàng, nói với nàng: “Đừng sợ, phu nhân sẽ làm chủ cho người!”; nhớ tới lúc nàng nghĩ phu

nhân sẽ xử phạt nàng, bởi vậy mà lo lắng, phu nhân lại đưa giấy tờ cho nàng, để nàng rời đi; lại nghĩ tới Trang Tín Ngạn trong sơn động, trên quần áo đầy bùn đất, đứng ở nơi đó đáng điệu co quắp bất an...

Những hình ảnh này ở trong đầu nàng như thước phim nhanh chóng chuyển đổi, một lần lại một lần, khiến đầu óc nàng lộn xộn, tâm cũng lộn xộn, lòng của nàng bỗng nhiên nháy nhót, trong lòng bàn tay đổ một tầng mồ hôi.

“Nhanh lên, Tần Thiên, đã sắp đến đại môn rồi.” Bích Liên xoay người nói với nàng.

Đã sắp đến đại môn ... Tần Thiên nhìn đại môn đang mở, bên ngoài đó là thế giới tự do, sau khi xuất môn đi một trăm thước liền có thể thuê được xe ngựa, xe ngựa của Trương lão đầu ở ở cách đó không xa, tuyệt đối có thể tín nhiệm. Trên người nàng có giấy tờ, đi lại đều không thành vấn đề, nàng biết chế trà, biết buôn bán, có thể bắt đầu một cuộc sống tốt.

Chỉ cần bước ra khỏi cửa, nàng về sau là có thể là chúa tể của chính mình.

Đại phu nhân cho dù mắt bị mù, bà cũng có thể chấm dứt Trà Hành, bọn họ có thể sống tốt. Đại phu nhân nếu không bỏ xuống được, mình cũng không có nghĩa vụ vì chuyện “Không bỏ xuống được” của bà mà gánh vác...

Tần Thiên cái gì cũng suy nghĩ rõ ràng, nhưng cước bộ cứ chậm dần, cách đại môn cũng bất quả chỉ vài bước khoảng cách nữa thôi.

Bỗng nhiên nàng nghe thấy một tiếng kêu của nữ nhân, thanh âm sắc nhọn cao vút, đó là thanh âm của Nhị di thái thái, Tần Thiên chỉ cảm thấy trong đầu “Ầm” một tiếng, không còn suy nghĩ gì nữa, xoay người liền hướng về phía đại sảnh.

“Tần Thiên, Tần Thiên!” Bích Liên ở sau người kêu lên.

Tần Thiên không quan tâm, chỉ chạy về phía đại sảnh.

Nàng phải xác định phu nhân không có chuyện gì mới có thể rời đi, nếu không, cả đời này nàng cũng không thể an tâm.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 121: Đường gia chi tranh (thượng)

Tần Thiên một đường chạy vào đại sảnh, cửa lớn đại sảnh đóng chặt, có mấy gia đình cầm trong tay mộc côn đứng gác, nha hoàn ma ma của các phòng viện đều đứng ở phía ngoài đại sảnh, một đám đều nín thở tĩnh khí, đồng tai, chú ý nghe ngóng động tĩnh trong đó, xem các nàng kia bộ dáng nóng ruột, nếu không phải cố kỵ gia đình đang đứng canh ngoài cửa, chỉ sợ đã ghé vào cửa sổ nhìn lén.

Tần Thiên thấy cửa chính không thể vào, liền vòng qua một bên, phía sau đại sảnh là một hành lang dài. Tần Thiên đi qua hành lang dài, đứng đó có mấy ma ma, đều là người trong viện của Đại phu nhân, thấy có người đi tới, đều xông ra ngăn chặn, nhưng sau khi thấy rõ là Tần Thiên, lại tản ra, trong đó một ma ma chỉ vào cửa hông nói: “Cô nương nhanh đi qua đi.”

Tần Thiên xuyên qua gian sau, đi vào cửa hông, cửa hông có treo trúc tương phi màn, Tần Thiên ẩn ở phía sau rèm, kéo rèm lên một chút nhìn vào trong.

Còn chưa thấy rõ toàn cảnh, trước đã nghe thấy tiếng cười bén nhọn liên tiếp, Tần Thiên nhận ra, đây là thanh âm của Nhị di thái thái nàng ở bên ngoài nghe thấy vừa rồi.

Ngay sau đó, lại nghe thấy Nhị di thái thái thanh âm tràn ngập đặc ý: “Đại tỷ, người vì sao không chịu để đại phu ta mang đến bắt mạch? Người rõ ràng trong lòng có quỷ! Ta nói cho người biết, hôm nay trước mặt Tông gia lão gia, người đừng mơ tưởng lừa dối nữa!”

Nhị di thái thái thanh âm vừa tiêm vừa lợi, giống như thanh âm đàn violon học giả kéo bừa bãi không ra chút kết cấu, người nghe vào trong tai có loại cảm giác thấp thỏm bức bối.

Tần Thiên nhú mày, nhìn vào.

Từ góc độ này của nàng có thể nhìn thấy hầu như toàn cảnh, nàng nhìn Đại phu nhân ngồi ở chính vị, bên người có Lam Sơn cùng Nguyệt Nương, Nhị di thái thái đứng ở phía trước Đại phu nhân cách đó không xa, quần áo ngăn nắp, ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng bên cạnh nàng ta là một nam tử mặc trường bào màu xám, đội khăn tứ phương, trên vai khoác một hộp gỗ, hẳn là đại phu trong miệng Nhị di thái thái vừa nói. Mà người trong dòng họ và Tam di thái thái, cùng với Trang Tín Xuyên, Trang Minh Hỉ đều phân ra ngồi ở các nơi.

Nhưng không trông thấy Trang Tín Ngạn, theo đạo lý trong tình huống này hẳn không thể vắng mặt, Tần Thiên đoán hẳn hẳn là đứng ở góc chết chỗ nàng không thể nhìn thấy.

“Hoa Anh, việc này sự tình trọng đại, nếu người thân thể thật sự không ổn, thiết nghĩ không thể giấu diếm!”

Thanh âm khàn khàn mang theo một chút đăm âm, đúng là của Trang thị tộc trưởng Trang Chí Thành.

Tần Thiên không khỏi nắm chặt mình.

Nàng nhìn thấy Đại phu nhân được Nguyệt Nương nâng đỡ đứng dậy, sắc mặt bình tĩnh, không thấy nửa điểm kích động.

“Không cần làm phiền tới vị đại phu này, Tú Mai, người nói không sai, thân thể ta đúng là có chút tật xấu...” Nói tới đây, Đại phu nhân sắc mặt trầm xuống, thanh âm cũng trầm xuống: “Mắt ta không nhìn thấy gì!”

Tần Thiên nghe đến đó trong lòng đau xót, Đại phu nhân che giấu lâu như vậy, lại bị người ta trước mặt mọi người ép buộc nói ra, trong lòng nhất định rất khổ sở.

Nhị di thái thái lại cười rộ lên, bộ dáng cực kỳ càn rỡ, Tần Thiên nhìn thấy Nguyệt Nương cùng Lam Sơn sắc mặt đều phần nộ. Nhị di thái thái không thềm để ý, xoay người đi đến trước mặt tộc trưởng Trang Chí Thành nói: “Tam thúc công, người nghe thấy rồi đó, nay Đại tỷ mắt bị mù, làm sao còn có năng lực quản lý Trà Hành? Vị trí đương gia của Trà Hành cũng không thể để một người mù nắm giữ, truyền ra ngoài chẳng phải là chuyện đáng cười sao, người khác nghe xong, còn tưởng rằng Trang phủ chúng ta không có người!” Nhị di thái thái vừa nói, vừa vung tay, bởi vì đang rất đắc ý, mà không chút cố kỵ, bộ dáng này khiến người ta hận không thể tiến lên cho nàng ta hai bạt tai!

Bỗng nhiên “Cheng” một tiếng, Đại phu nhân vỗ thật mạnh lên bàn, bà phần nộ quát: “Lý Tú Mai, ta còn chưa có chết, người thu liễm một chút cho ta! Chỉ cần ta một ngày vẫn là đương gia của Trang phủ, ta vẫn có quyền xử trí người!”

Nhị di thái thái trừng mắt nhìn Đại phu nhân, mặt đỏ lựng, cũng không dám nói thêm từ “Người mù” linh tinh gì nữa. Chỉ hướng về phía Trang Thành Chí cúi hạ thân nói, “Tam thúc công, mời người làm chủ cho chúng ta, nay Đại tỷ mắt bị mù, thân là trưởng tử Đại thiếu gia Trang Tín Ngạn...” Nói tới đây, Nhị di thái thái hướng về một chỗ liếc mắt, Tần Thiên phỏng đoán chính là chỗ Trang Tín Ngạn đang đứng.

Nhị di thái thái tiếp tục nói: “Đại thiếu gia là như thế nào không cần ta nói thêm, vậy mọi người trong lòng cũng rõ, hẳn không thích hợp nắm giữ địa vị gia chủ, nói ngắn gọn, hiện tại chỉ có Nhị thiếu gia Trang phủ Trang Tín Xuyên mới là người có tư cách duy nhất!”

Trang Tín Xuyên nghe đến đó không khỏi đứng dậy, hướng về các vị Tông gia lão gia làm lễ bộ dáng đặc ý. Bên người Lưu Bích Quân cùng Trang Minh Hi đều là vẻ mặt vui mừng.

Thấy mấy người Tông gia lão gia thần sắc có chút do dự, Nhị di thái thái lại cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Ta biết các vị lão gia đang do dự cái gì, đơn giản là hoài nghi năng lực của Tín Xuyên, không sai, lúc trước Tín Xuyên đã phạm sai lầm, nhưng ai mà không phải trưởng thành, chẳng lẽ bởi vì hắn đã phạm lỗi một lần, mà một gậy đánh chết luôn sao? Vậy không khỏi rất không hợp tình hợp lý! Hơn nữa...” Nhị di thái thái ở trong đại sảnh chậm rãi đi qua đi lại, khéo miệng mang theo một chút cười, thanh âm vừa hoãn vừa dài: “Hơn nữa, nay Hồ đại nhân đã trở thành Tri phủ, Trà Hành muốn có trà dẫn, muốn tiếp tục kinh doanh, còn có thể dựa vào ai? Chỉ có dựa vào Tín Xuyên. Cho nên ta nói, Nhị thiếu gia trở thành đương gia Trà Hành chính là danh chính ngôn thuận!”

Nhóm Tông gia lão gia hai mặt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đều dừng trên người tộc trưởng, trong đó một người nói: “Tú Mai nói cũng không phải không có đạo lý, trừ bỏ Trang Tín Xuyên, quả thật cũng không có người lựa chọn thích hợp!”

Tần Thiên hừ lạnh một tiếng, nghĩ rằng, còn không phải sợ Trà Hành nếu chấm dứt kinh doanh sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ, những người này, cho bọn họ một ít cổ phần danh nghĩa, đã thật sự đem Trà Hành trở thành nhà mình! Sự tình gì cũng đều vọng tưởng nhúng tay vào! Chẳng lẽ bọn họ đã quên, trong di ngôn của Trang lão gia rất rõ ràng, người thừa kế Trà Hành sẽ do Đại phu nhân quyết định!

Trang Thành Chí cùng những người đó trao đổi ánh mắt, sờ sờ chòm râu dê thừa thốt, đang chuẩn bị nói chuyện, thì Đại phu nhân được Nguyệt Nương nâng đỡ đi ra, bà lớn tiếng nói: “Ai nói trừ bỏ Tín Xuyên vốn không có người lựa chọn thích hợp, lão gia cũng không chỉ có mỗi hai người con trai Tín Ngạn và Tín Xuyên!”

Bà vừa nói, một bên cùng Nguyệt Nương đi đến giữa đại sảnh, cách Nhị di thái thái không xa thì dừng bước, tay trái chỉ hướng về phía Tam di thái thái: “Tín Trung, người lại đây.”

Tam di thái thái nghe thấy Đại phu nhân gọi tên Tín Trung, lập tức có vẻ đứng ngồi không yên. Đặc biệt Nhị di thái thái sau khi nghe thấy Đại phu nhân gọi tên Tín Trung, sắc bén liếc mắt một cái, khiến cho nàng sợ tái mặt. Trang Minh Lan đứng phía sau nàng cũng hoảng loạn, mà Phương Nghiên Hạnh thì vỗ bả vai Trang Tín Trung một chút, về mặt cổ vũ.

Trang Tín Trung đứng ở phía sau Tam di thái thái, nghe thấy Đại phu nhân gọi hắt, hít sâu một hơi, đi về phía Đại phu nhân, trên mặt cũng không ngạc nhiên, Tần Thiên đoán rằng, hắt là Đại phu nhân đã cùng hắt thương lượng kỹ càng.

Cũng đúng, để Tín Trung làm đương gia, sau lưng có Trang Tín Ngạn cùng Đại phu nhân giúp đỡ cũng rất tốt. Dù là con cháu Trang phủ, hắt cũng có trách nhiệm này!

Thời điểm Tín Trung đi qua bên người Tam di thái thái, Tam di thái thái bỗng nhiên bắt lấy tay hắt, ngẩng đầu nhìn hắt, mím môi, nhẹ nhàng mà lắc đầu. Dường như không đồng ý Trang Tín Trung tiếp nhận địa vị đương gia.

Tần Thiên mới đầu có chút không rõ, lúc trước nàng cảm giác được Tam di thái thái cũng không phải hoàn toàn đối với địa vị đương gia không có dã tâm, có điều biết bản thân không đủ tư cách mới buông tay, mà nếu chuyện tốt này đã rơi xuống đầu, vì sao ngược lại lại do dự? Nhưng thoáng suy nghĩ sâu xa hơn một chút cũng có thể hiểu được.

Đúng rồi, nhất định là Tam di thái thái thấy Đại phu nhân mắt đã bị mù, về sau căn bản sẽ không thể là đối thủ của Nhị di thái thái, cũng không thể là chỗ dựa cho bọn họ. Cho dù cướp được vị trí gia chủ vào tay, cũng ngồi

không được bao lâu, ngược lại sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt đối với Nhị di thái thái! Nhị di thái thái hậu phương mạnh mẽ, bọn họ trong lòng e ngại, cảm thấy đấu không lại, sợ kết cục về sau càng thêm thâm!

Tam di thái thái này, tính cách quá mức khiếp đảm yếu đuối, luôn nghĩ một điều nhịn là chín điều lành, ai cũng không muốn đắc tội, ai cũng đều muốn lấy lòng, hành động này vốn không có lỗi. Nhưng mà, nàng ta lại không rõ, nàng chung quy là người của Trang phủ, làm sao có thể hoàn toàn không đếm xỉa đến? Trừ phi nàng ta có thể không thuận theo dựa vào Trang phủ, nếu không một ngày ăn cơm Trang phủ, một ngày cũng đừng nghĩ bản thân có thể phủ nhận tất cả quan hệ!

Trang Tín Trung quay đầu nhìn mẫu thân liếc mắt một cái, rút tay ra, xoay người đi đến bên cạnh Đại phu nhân. Tam di thái thái che ngực, thần sắc lo lắng, tiếp theo lại bị ánh mắt sắc bén của Nhị di thái thái làm cho khiếp đảm mà cúi đầu xuống.

Trang Tín Trung cầm tay Đại phu nhân. Đại phu nhân mặt nhìn về phía hắn, gật gật đầu, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười.

Sau đó, bà giơ tay Trang Tín Trung lên, sắc mặt nghiêm túc nói: “Lão gia lâm chung lúc trước đã lưu lại di ngôn, người thừa kế tương lai của Trang phủ sẽ do ta chọn lựa. Ta hiện tại muốn nói rõ ràng với mọi người, ta cảm thấy Tín Xuyên không thích hợp trở thành đương gia, người mà ta tuyển chọn là Tín Trung!” Đại phu nhân ngẩng đầu, đề khí lớn tiếng nói: “Ta hiện tại tuyên bố, Tam thiếu gia Trang phủ Trang Tín Trung, sẽ tiếp nhận chức vụ của ta Giang Hoa Anh trở thành chủ gia tiếp theo!”

Nhị di thái thái cười lạnh vài tiếng, ánh mắt âm độc từ trên mặt Đại phu nhân chuyển dời đến trên mặt Trang Tín Trung bên cạnh bà. Trang Tín Trung theo bản năng tránh né ánh mắt của nàng ta, Nhị di thái thái quay đầu lại nhìn về phía Tam di thái thái, ánh mắt kia giống như trăm đao,

muốn đâm thủng người nàng! Tam di thái thái vịn vào tay ghế, toàn thân không chịu nổi chế mà run rẩy!

“Ta phản đối! Đều là con vợ kế, đều đã nhúng tay vào chuyện trà giả, dựa vào cái gì người tuyển Tín Trung mà không chọn Tín Xuyên!” Nhị di thái thái bỗng nhiên kêu lên, nàng ánh mắt hung ác, sắc mặt dữ tợn, giống như muốn đi qua liều mạng với Đại phu nhân!

Đại phu nhân không hề úy kỵ, cười lạnh nói: “Người phản đối? Lý Tú Mai, người là cái gì vậy? Người có tư cách gì phản đối! Đường gia sẽ do ta quyết định, ta nói tuyển ai thì sẽ tuyển người đó!”

Nhị di thái thái giận mặt trắng bệch, nắm chặt hai tay. Mấy người trong dòng họ bên cạnh thấy sự tình nháo loạn đến nước này, đều có chút hoảng, người nhìn ta, ta nhìn người, nhất thời cũng không có chủ ý!

Nhị di thái thái bỗng nhiên xoay người, vọt tới trước mặt Tam di thái thái, cầm lấy cổ tay Tam di thái thái, mạnh mẽ kéo nàng từ trên ghế đứng dậy, nàng hung tợn trừng mắt nhìn Tam di thái thái, nghiêng răng nghiêng lợi: “Trần Xảo Vân, người dám tranh với ta sao? Người xác định người dám tranh với ta? Người có biết cùng ta đối nghịch sẽ có kết quả gì không?”

Nàng gắt gao nắm lấy cổ tay Tam di thái thái, móng tay màu đỏ tươi cơ hồ đâm vào da thịt Tam di thái thái. Tam di thái thái không biết bởi vì bị đau, hay vì quá sợ hãi, nước mắt đột nhiên trào ra, “Ta không có, ta không có! Tín Trung, Tín Trung, nghe lời của nương, chúng ta không làm, chúng ta không làm... Chúng ta cái gì cũng không làm, không nhận địa vị đường gia này được không?”

Trước mặt nhiều người như vậy, Tam di thái thái gào khóc.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 122: Đường gia chi tranh (trung)

“Người buông nương ra!” Trang Tín Trung thấy mẫu thân bị bắt nạt, vọt tới, đẩy Nhị di thái thái ra.

Trang Tín Xuyên vội bước lên phía trước, đỡ lấy mẫu thân của mình, xoay người chỉ vào ngực Trang Tín Trung, ác thanh ác khí, “Thật đúng là chó không sủa mới là chó cắn người! Tín Trung, không ngờ tới người bình thường không nói một tiếng, luôn thành thật, trong lòng vẫn luôn có chủ ý này, người muốn tranh với ta? Người cần phải hiểu rõ chứ, người có tư cách sao? Đến lúc đó, cũng đứng trách ca ca trở mặt!”

“Tín Trung, Tín Trung, chúng ta đừng nhận địa vị đường gia này!” Tam di thái thái nghe thấy Trang Tín Xuyên uy hiếp, lại sợ hãi, hé ra mặt trắng bệch, cầm hai tay con, run rẩy, khóc suốt mướt nói, “Tín Trung, con nghe lời của nương, vị trí đường gia này đừng nên nhận, nương không cầu con đại phú đại quý, chỉ cần con an bình là được rồi, Tín Trung, con nghe lời của nương đi...”

Tam di thái thái thân mình mềm nhũn ghé vào trước ngực Trang Tín Trung, khóc không thành tiếng.

Trang Tín Trung ôm lấy mẫu thân, sắc mặt hoảng sợ, Nhị di thái thái cùng Trang Tín Xuyên liếc mắt nhìn nhau một cái, vẻ mặt nham hiểm cùng đắc ý.

“Đây là đang làm cái gì, trong mắt các người còn có đường gia phu nhân là ta hay không, còn có tộc trưởng cùng các vị dòng họ hay không? Cũng dám ở trước mặt ta, công khai uy hiếp!” Đại phu nhân tức giận đến cả

người phát run, “Lý Tú Mai, người coi thường ta không dám động vào người sao?”

Nói xong giương giọng nói: “Người đâu!”

Ngoài cửa gia đình cầm côn lên tiếng trả lời đi vào.

Đại phu nhân chỉ về phía Nhị di thái thái, lớn tiếng nói: “Bắt lấy kẻ không biết trên biết dưới bất kính với tôn trưởng này cho ta, đánh mười đại bản!”

Bọn gia đình hướng về Nhị di thái thái, Nhị di thái thái một tay chống nạnh, một tay chỉ vào gia đình, quát lên: “Ai dám đụng đến ta? Mấy câu nô tài các người mù mắt sao! Ta mà các người nói muốn đánh thì đánh? Ta nói cho các người biết, các người trợn to đôi mắt cầu lên xem hiện tại là tình huống gì, hôm nay nếu ai dám đụng đến một sợi tóc của ta, ngày khác ta sẽ hoàn trả gấp trăm lần!”

Tình huống của Đại phu nhân, bọn gia đình ở ngoài cửa đã nghe thấy rõ ràng, nay Tam di thái thái lại nhất gan, Trang phủ về sau còn không phải do Nhị phòng thao túng? Hôm nay nếu đánh Nhị di thái thái, Nhị di thái thái cũng không phải là người từ bi như Đại phu nhân, sau còn không biết có thể giữ lại tính mạng hay không!

Nghĩ đến đây, bọn gia đình đều do dự.

Tần Thiên xem đến đây, khẩn trương kéo mình, nàng vô số lần muốn lao ra giúp Đại phu nhân chế trụ Nhị di thái thái, nhưng nàng biết, chỉ cần nàng đi ra, nàng sẽ không thể thoát thân, lý trí nói với nàng, hiện tại nàng nên lập tức quay đầu, lập tức rời đi, nhưng nghĩ đến Đại phu nhân và Đại thiếu gia từng đối tốt với nàng, lại bất động, dù thế nào cũng phải nhìn thấy kết quả mới có thể an tâm.

Nàng nhìn Đại phu nhân đứng trong sảnh, trong lòng thầm nhủ: phu nhân, buông tay đi, chấm dứt Trà Hành đi, người đã vì Trà Hành mà tổn hại thân thể, bất luận người nào cũng không thể trách cứ người, nay, Tam phòng không có năng lực, rất rõ ràng không phải là đối thủ của Nhị phòng, người tội gì vì thế mà phiền muộn lao lực? Rõ ràng buông tay Trà Hành ngày sau sẽ càng thư thái, vì sao còn muốn nắm lấy không chịu buông bỏ, vì Trang Lão gia sao? Vì Trà Hành tiểu nhị sao? Nhưng, nhân sinh của người khác chẳng lẽ so với bản thân còn quan trọng hơn?

Trong sảnh, Đại phu nhân tất nhiên không nghe thấy lời nhủ thầm của Tần Thiên, bà không nhìn thấy tình huống trong đại sảnh, vẻ mặt mờ mịt, một bên Nguyệt Nương lại thấy rõ hết thảy, lập tức chỉ vào bọn gia đình cả giận nói: “Các người cầu nô tài này, ngay cả Đại phu nhân cũng không nghe sao?”

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ngay cả một hạ nhân cũng biết đạo lý này. Nguyệt Nương, cầu nô tài nhà người cầm miệng cho ta! Chủ tử nói chuyện, người sao có thân phận xen mồm vào!” Nhị di thái thái trừng mắt nhìn Nguyệt Nương, thanh sắc câu lệ.

Bọn gia đình một hồi nhìn Đại phu nhân, một hồi lại nhìn Nhị di thái thái, co rúm lại lui ra.

Đại phu nhân nghe đến đó, sao còn không rõ, lập tức chỉ cảm thấy một cổ trọc khí nhắm thẳng vào ngực, nhất thời đầu vầng mắt hoa.

“Tam thúc công, chẳng lẽ các người trơ mắt nhìn một thiếp thất lại dám kiêu ngạo ương ngạnh, đối với chính thất bất kính như vậy?” Đại phu nhân hướng về Trang thị tộc trưởng Trang Thành Chí nói.

“Đại tỷ, người đừng đổ tội danh loạn khẩu lên đầu ta, ta khi nào thì bất kính với tôn trưởng, ta khi nào thì đối với Đại tỷ bất kính, ta bất quá chỉ lấy thân phận tỷ tỷ, giáo huấn muội muội một chút mà thôi, sao có thể nói là uy

hiếp.” Nói xong, Nhị di thái thái nhìn về phía Tam di thái thái, cười lạnh, “Xảo Vân, ta có uy hiếp người không?”

“Không có, không có!” Tam di thái thái lệ đầy mặt, vẻ mặt kinh hãi, hai tay vội xua loạn, “Tỷ tỷ không có uy hiếp ta, do muội muội không hiểu chuyện, tỷ tỷ giáo huấn rất đúng, muội muội biết sai lầm rồi!”

Nhị di thái thái ngửa đầu cười to hai tiếng, sau đó nhìn về phía Đại phu nhân cười nói: “Có nghe hay không, Đại tỷ, cho dù kinh động đến quan phủ ta cũng không sợ!” Nay nàng còn có gì phải cố kỵ? Lúc trước, Đại phu nhân nắm quyền, nàng còn kiêng kỵ thân phận đương gia này, nay mắt bà đã bị mù, địa vị đương gia dù không muốn cũng phải giao ra, nàng có Tri phủ là tỷ phu làm chỗ dựa, lại có nhi tử có thể kế thừa đương gia vị, nàng cần gì phải sợ bà ta, nàng hôm nay muốn lấy thân phận thiếp thất cưới lên đầu một chính thất như bà ta, nhẵn nhụi dành dụm từ trước tới nay đều nói ra miệng, nàng thật muốn nhìn xem, Giang Hoa Anh hôm nay có thể xử lý nàng như thế nào?

Nhị di thái thái xoay người đi đến bên cạnh Trang Thành Chí, hơi hạ thân, đề thấp thanh âm nói: “Tú Mai cảm xúc có chút kích động, nhưng đối các vị Tông gia lão gia tuyệt không bất kính, còn thỉnh các vị lão gia thứ lỗi.” Nàng ta đứng lên, lại nói: “Tin tưởng các vị lão gia cũng thấy rõ ràng, Tam phòng cũng không có ý tiếp nhận chức vụ gia chủ, là vì Đại phòng bức bách nên mới miễn cưỡng mà thôi, người như vậy sao có thể quản lý tốt Trà Hành? Hơn nữa...” Nhị di thái thái xoay người chỉ vào Trang Tín Trung, một tiếng lại một tiếng sắc nhọn, “Hơn nữa, hắn có thể giành được trà dẫn sao? Hắn có thể cùng quan phủ thiết lập quan hệ tốt sao? Ai mới là người tốt nhất tiếp nhận vị trí đương gia của Trà Hành, tin tưởng không cần ta nói, các vị lão gia trong lòng cũng đã có câu trả lời!”

Trang Tín Trung bị nàng ta liên tiếp chất vấn, chợt dạ cúi đầu. Bởi vì mẫu thân thân phận ti tiện, hắn từ khi ra đời luôn không có địa vị trong Trang phủ, bình thường bị Nhị phòng áp bức đã quen, cũng không dám

phản kháng, trong lúc nhất thời bỗng nhiên bảo hấn đi đối kháng Nhị phòng, quả thật tâm có chút khiếp đảm.

Nhị di thái thái nhìn hấn có bộ dạng này, lại đặc ý, cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Đại tỷ có bệnh nên hồ đồ, mới có thể đưa ra lựa chọn buồn cười này, bởi vì trong tay có di ngôn của lão gia, mà cứ để nàng ta khiến cơ nghiệp lão gia bị sụp đổ hay sao? Dòng họ là Trang thị bộ tộc, còn thỉnh Tam Thúc công lấy thân phận trưởng tộc Trang thị, vì Nhị phòng chúng ta chủ trì công đạo!”

Nhị di thái thái liên tiếp nói ra, chỉ với mấy ý “Hấn có thể giành được trà dẫn sao? Hấn có thể cùng quan phủ thiết lập quan hệ tốt sao?” Hai câu nói này gắt gao nhéo vào lòng Trang Thành Chí.

Trà Hành có thể tiếp tục kinh doanh, mới là việc quan trọng nhất! Bọn họ mới có bạc thu về. Tuy rằng Tín Xuyên không phải người có năng lực, nhưng Tín Trung so ra lại không bằng, nếu như bắt buộc phải chọn lựa, quả thật ngoài Tín Xuyên ra không còn ai thích hợp.

Đang lúc Trang Thành Chí muốn quyết định, bỗng nhiên nghe thấy Đại phu nhân nói: “Tín Trung, người còn nhớ rõ Đại nương đã nói gì với người? Người là con cháu của Trang phủ, Thịnh Thế Trà Hành người cũng có trách nhiệm! Nếu người còn nhận là con cháu của Trang phủ, là nhi tử của lão gia đã tạ thế, nếu người còn có tâm huyết nam nhi, người hãy bước đến trước mặt các Tông gia lão gia, để cho bọn họ thấy quyết tâm của người, để bọn họ tin tưởng, người tuyệt đối có năng lực ứng phó vượt qua khó khăn!”

Đại phu nhân mỗi một chữ đều giống như gõ vào ngực Trang Tín Trung, trong lúc nhất thời, Trang Tín Trung chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Đúng, hấn là con cháu của Trang phủ, hấn không thể khiếp đảm như thế! Nghĩ vậy, hấn thẳng lưng, đi về phía Trang thị tộc trưởng, nhưng vừa mới

đi được một bước, bỗng nhiên Tam di thái thái lại vươn tay ra ngăn lại.

Tam di thái thái khóc nói: “Tín Trung, con sao có thể đấu với bọn họ, con có cái gì đâu? Con đừng để nương lo lắng được không?” Nói xong, nàng lại vọt tới trước mặt Đại phu nhân, “Bùm” một tiếng quỳ gối xuống, càng không ngừng dập đầu, khóc hô: “Phu nhân, ta dập đầu trước người, người đừng ép Tín Trung được không? Ta chỉ có một đứa con trai duy nhất này, ta chỉ hy vọng hắn có thể sống tốt, phu nhân cũng là người làm mẫu thân, người có thể nhẫn tâm bức bách Tín Ngạn như vậy hay không? Phu nhân, ta van cầu người, người buông tha Tín Trung đi!”

“Nương, người đừng nói với Đại phu nhân như vậy, phu nhân không có bức con...” Trang Tín Trung vội vàng đi qua đỡ mẫu thân dậy.

“Tín Trung, con muốn để nương lo lắng đến chết sao? Chỉ cần con lên làm đương gia, nương của con sẽ không còn ngày tháng yên bình nữa, muội muội của con, thê tử của con cũng đều không có ngày sau tốt đẹp, con không vì chính mình suy nghĩ, chẳng lẽ con không vì nương, vì muội muội, vì thê tử suy nghĩ hay sao? Tín Trung, nương van cầu con, có muốn nương phải dập đầu trước con nữa hay không?”

Nói xong, lại giãy dụa hướng về chính con mình dập đầu.

Trang Tín Trung nào dám để mẫu thân quỳ lạy, vội vàng quỳ xuống ôm lấy mẫu thân, nước mắt cũng trào ra, “Nương, người đừng như vậy, con sao dám nhận?” Trang Tín Trung chậm rãi ngẩng đầu, vạt phần áo náy nhìn thoáng qua Đại phu nhân, nhẹ giọng nói: “Đại nương, thực xin lỗi, là Tín Trung vô dụng...”

Tam di thái thái nghe thấy những lời này, ôm hắn gào khóc. Trang Minh Lan cùng Phương Nghiên Hạnh cũng đi tới, một người nâng dậy Tam di thái thái, một người nâng dậy Trang Tín Trung. Trang Tín Trung cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của thê tử.

Đại phu nhân nghe đến đó, khí lực toàn thân giống như trong nháy mắt bị ai tước mất, cước bộ lão đảo, sắc mặt trắng bệch. Tần Thiên nhìn Đại phu nhân như vậy, lệ bất tri bất giác ẩm ướt hốc mắt.

Phu nhân, đừng cố chấp, buông tay đi, buông tay đi thôi...

Lúc này, nàng trông thấy Trang Tín Ngạn từ chỗ nàng không nhìn thấy bước ra, đỡ Đại phu nhân, trên mặt trừ bỏ lo lắng, còn có vẻ bất đắc dĩ, chính là thần sắc ôm ấp khát vọng, nhưng bất đắc dĩ không cách nào thực hiện. Làm cho người ta nhìn chỉ cảm thấy đau lòng.

Nhị di thái thái bỗng nhiên cười ha hả, nàng đi bước một tới gần Đại phu nhân, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Đại phu nhân gương mặt tái nhợt, âm u nói: “Đại tỷ, nay Tín Trung đã buông địa vị gia chủ, bây giờ người còn ai để tuyển lựa không? Tín Ngạn sao?” Nhị di thái thái vỗ tay cười rộ lên, chỉ vào hai người: “Các người một kẻ điếc, một kẻ thì bị mù, không biết có phải do ông trời trừng phạt các người hay không đây! Ha ha ha ha...” Tiếng cười sắc nhọn liên tiếp phát ra.

Đại phu nhân vốn đang nản lòng nghe thấy những lời này, chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch dọa người, trên nét mặt có sự kiên quyết đáng sợ, như muốn bất chấp mọi thứ.

Bà hướng về phía Lý Tú Mai tới gần từng bước, mặt hướng nhìn nàng ta, gần từng tiếng: “Lý Tú Mai, người nghe rõ cho ta, trên tay ta có di chúc của lão gia, ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không để Trà Hành rơi vào tay các người! Ta hiện tại chỉ bị mù, ta vẫn còn chưa chết! Ta sẽ không đem đương gia vị giao ra, ta cho dù mù, ta cũng có thể quản lý Trà Hành thật tốt! Mặc kệ là ai, cũng đừng nghĩ có thể cướp từ trong tay ta chìa khóa cùng sổ sách của Trà Hành! Người không phục, người có thể đi quan phủ tố cáo ta, ta sẽ đấu với người đến cùng!”

Nhị di thái thái mặt lập tức đỏ lên, Đại phu nhân mỗi một câu nói ra, ánh mắt nàng ta lại càng trở nên ngoan lệ, bộ dáng kia giống như muốn đem Đại phu nhân nuốt sống!

Đại phu nhân sắc mặt lạnh lùng, lời nói cũng lạnh lùng, “Lý Tú Mai, người muốn có được đương gia vị, trừ phi ta chết!”

“A!” Nhị di thái thái bỗng nhiên quát to một tiếng, như nổi cơn điên, “Giang Hoa Anh, ta liều mạng với người!” Nói xong, hướng về Đại phu nhân xông đến.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có người chạy tới, bắt được hai tay Nhị di thái thái, dùng sức đẩy nàng ta ra!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 123: Đường gia chi tranh (hạ)

Trong đại sảnh

Trang Minh Hỉ cùng Trang Tín Xuyên thấy mẫu thân bỗng nhiên bị Đại phu nhân kích động mất đi lý trí, vội bước lên phía trước ngăn cản. Mấy người Tông gia lão gia cũng đều cả kinh đứng dậy, các nha hoàn bên người Đại phu nhân bị dọa mặt trắng bệch, một đám đều ngây dại.

Nhưng đúng lúc này, một người bỗng nhiên vọt tới trước mặt Đại phu nhân, bắt lấy hai tay Nhị di thái thái, dùng sức đẩy nàng ta ra. Nhị di thái thái bị đẩy lui ra phía sau hai bước, được Trang Minh Hỉ cùng Trang Tín Xuyên chạy tới giúp đỡ đứng vững, nàng ta ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy cách đó không xa một nha hoàn mặc một kiện váy màu xanh biếc rủ xuống đế hài, vấn hai búi tóc nhỏ, nàng ta sau khi thấy là người đó, lập tức tức giận, chỉ vào mắg: “Tiện tỳ lại là người!”

Người nọ ngang ngẩng cằm, nhú mày cười nói: “Nhị di thái thái, miệng của người nói năng nên sạch sẽ một chút, nay Tần Thiên ta cũng không còn là nô tỳ của Trang phủ nữa, người không có quyền nhục mạ!”

Người tới đúng là Tần Thiên!

“Tần Thiên!”

“Tần Thiên!”

Nguyệt Nương cùng Lam Sơn kinh hô cùng hô gọi, Tần Thiên quay đầu lại, nhìn các nàng liếc mắt một cái, cười cười.

“Là Tần Thiên sao? Người còn chưa đi?” Đại phu nhân vươn tay, trong ánh mắt ảm đạm lộ ra mong đợi.

Tần Thiên đi qua, cầm hai tay của bà, nhẹ giọng nói: “Phu nhân, là ta, ta vốn phải rời đi rồi, nhưng mà nghe thấy có chuyện phát sinh, lại nhịn không được tìm đến đây.”

Đại phu nhân nhẹ nhàng cười, ôn nhu nói: “Nếu phải đi, sẽ không nên trở về, người không bỏ xuống được, sao có thể ra đi tiêu sái?”

“Cũng không phải vậy, phu nhân, ta lúc này mới phát hiện hóa ra mình không phải là một kẻ tiêu sái!” Tần Thiên cười nói.

Nói xong, nàng lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn bên cạnh, người đó cũng đang nhìn nàng, trong ánh mắt có sự kinh hỉ, cũng có tha thiết. Tần Thiên hướng về hắc mím cười, gọi một tiếng: “Đại thiếu gia.”

Từ sau khi nàng xuất hiện, Trang Tín Ngạn trong lòng kích động không thôi, lúc này trông thấy nàng ôn nhu gọi một tiếng, hốc mắt nóng lên, khó có thể kìm nén, hắc vội vàng quay đầu đi, che giấu cảm xúc của mình.

“Nếu đã không còn là người của Trang phủ, vì sao còn ở lại?” Phía sau truyền đến thanh âm lạnh lùng của Trang Minh Hỉ, “Chúng ta đang thương nghị chuyện quan trọng, người lập tức đi ra ngoài!”

Tần Thiên xoay người, nhìn Trang Minh Hỉ mỉm cười, nói: “Thật khiến Trang tiểu thư thất vọng rồi, Tần Thiên tuy rằng không phải nô tỳ của Trang phủ, nhưng việc hôm nay lại cùng ta thoát không khỏi có liên quan!”

Trang Minh Hỉ mặt lộ vẻ nghi ngờ, bên cạnh Trang Tín Xuyên lại khẩn trương nói với mẫu thân: “Nương, cùng một nhà đầu đông dài làm gì? Chính sự quan trọng hơn.” Nói xong nhìn về phía Tông gia lão gia bên kia.

Nhị di thái thái lúc này mới hồi phục tinh thần, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Thiên, sau đó đi đến bên cạnh Trang Thành Chí, nói: “Tam thúc công, người cũng nghe thấy rồi, chẳng lẽ người cứ để Đại tỷ làm như vậy, một người mù làm sao có thể làm chủ Thịnh Thế, làm sao có thể quản lý tốt Thịnh Thế? Đây không phải lấy sinh ý của Trà Hành ra vui đùa sao? Tam thúc công, người cần phải làm chủ cho chúng ta, cũng vì Trà Hành làm chủ! Nay, Đại tỷ đã không còn người tuyển lựa nào khác, duy chỉ còn Tín Xuyên của chúng ta...”

Đang lúc mi phi sắc vũ nói còn chưa xong, bỗng nhiên bị một thanh âm trong trẻo đánh gãy: “Ai nói Đại phu nhân không còn người khác để tuyển lựa!”

Nhị di thái thái trong lòng bốc hỏa, hướng về Tần Thiên liếc mắt nhìn, “Nơi này làm sao có chỗ cho người xen mồm vào, người đâu, lời kẻ này ra ngoài cho ta!”

Có ma ma lên tiếng trả lời tiến lên, Tần Thiên chỉ vào hai ma ma kia, trừng mắt, lớn tiếng nói: “Phu nhân còn chưa lên tiếng, sao các người dám làm càn, các người lá gan thật lớn, cũng dám không đem chủ tử để vào mắt? Gia quy của Trang phủ chỉ là trang trí thôi sao?”

Hai ma ma bị nàng hù dọa như vậy, khiếp đảm nhìn Đại phu nhân liếc mắt một cái, nhất thời không dám tiến lên!

Nguyệt Nương, Lam Sơn cùng với Trang Tín Ngạn hai mắt sáng lên nhìn Tần Thiên, Đại phu nhân tuy rằng nhìn không thấy, trên mặt cũng lộ ra một ít sáng rỡ. Xa xa, Tam di thái thái nghĩ rằng bọn họ đối với Trang Tín Trung còn chưa hết hy vọng, gắt gao giữ chặt hăn, Trang Tín Trung trong lòng bị áy náy cùng tự trách dày vò, trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Tần Thiên bình thản, trước mặt mọi người, xoay người, nắm chặt tay Đại phu nhân, nhẹ giọng nói: “Phu nhân, người quên còn có Tần Thiên sao?”

Nhân sinh trên đời, có cừu báo cừu, có ân báo ân. Mặc kệ Đại phu nhân vì nguyên nhân gì, nhưng nếu không có phu nhân, nàng vẫn chỉ là một tiểu nha hoàn ở phòng giặt, không có phu nhân bồi dưỡng, nàng vĩnh viễn không thể được tiếp xúc với chuyện ở Trà Hành, càng không thể học được một thân tài nghệ, có thể làm tiền vốn nếu rời khỏi Trang phủ; Nếu không có phu nhân rộng lượng, nàng càng không thể ra đi dễ dàng thoải mái như vậy. Nếu phu nhân có thể tìm được người tuyển chọn thích hợp, hoặc có thể buông tay việc của Trà Hành mà an ổn sống, nàng nhất định có thể tiêu sái rời đi, nhưng hiện tại Tín Trung không có năng lực, Đại phu nhân tình nguyện tàn phá thân thể, cũng không muốn buông tha Trà Hành, nàng cũng biết nếu mình rời đi, sau này sao còn có thể an tâm sinh sống. Vạn nhất ngày nào đó nghe thấy tin tức bất hạnh của Đại phu nhân, cả đời này lương tâm sẽ càng bất an.

Chỉ có trước báo đáp ân tình của phu nhân với mình, nàng mới có thể ra đi tiêu sái, tùy ý sống theo ý mình

Đại phu nhân sắc mặt đột nhiên sáng lên, thất thanh nói: “Tần Thiên!”

Biết nội tình Nguyệt Nương cùng Lam Sơn kích động lau nước mắt.

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên, một lòng không chịu khống chế đột ngột nhảy nhót.

“Đây là ý gì, gia chủ Trang phủ cùng Tần Thiên thì có gì liên quan?” Nhị di thái thái kinh nghi bất định.

Trang Minh Hỉ nhìn nhìn Tần Thiên, lại nhìn nhìn Trang Tín Ngạn cách đó không xa vẻ mặt dị thường, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một ý niệm mơ hồ.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Dần dần thay đổi sắc mặt.

Đại phu nhân nắm chặt tay Tần Thiên, hít sâu một hơi, áp chế kích động trong lòng, lớn tiếng nói: “Ta không chỉ có một người để tuyển lựa, người khác chính là...” Tần Thiên theo từng lời của Đại phu nhân mà ngẩng đầu lên, hai mắt lóe sáng, ánh mắt kiên định!

Đại phu nhân bỗng nhiên dâng lên vô hạn tin tưởng, trên mặt lộ ra ý cười, bà chậm lại thanh âm: “Người được tuyển chọn khác chính là Tần Thiên, nếu Tín Trung không muốn, như vậy Tần Thiên sẽ tiếp nhận từ tay ta đảm nhiệm địa vị đương gia!”

“Đại tỷ, người không phải bị điên rồi chứ!” Nhị di thái thái đầu tiên kêu ra tiếng, nàng chỉ vào Tần Thiên, vẻ mặt châm chọc: “Chỉ bằng nàng ta, chỉ bằng nha đầu như nàng ta, nàng ta dựa vào cái gì mà đảm nhiệm chức vị gia chủ của Trà Hành!”

Tông gia nhóm cũng đều hai mặt nhìn nhau, lắc đầu, chỉ cảm thấy lời nói của Đại phu nhân buồn cười vô cùng!

Đại phu nhân nhìn không thấy những điều này, nhưng sắc mặt bình tĩnh nói ra lời trong lòng: “Chỉ bằng Tần Thiên là Đại thiếu phu nhân của Trang phủ chúng ta!”

Bà nhấn rõ từng chữ, giọng điệu tuy nhẹ nhàng, nhưng hiệu quả gây ra lại giống như lôi đình vạn quân, khiến tất cả mọi người đều chấn động!

Trong lúc nhất thời, toàn trường lặng ngắt như tờ, mọi người ngốc lăng nhìn Tần Thiên đứng ở giữa đại sảnh, sắc mặt vẫn bình thản, khuôn mặt tươi cười.

Trang Minh Hỉ kinh sợ vô cùng, nhưng đồng thời lại cảm thấy có chút may mắn. Tần Thiên gả cho Trang Tín Ngạn, Tạ Đình Quân sao còn dám động tâm, cũng chỉ đành buông bỏ ý niệm trong đầu. Trang Tín Xuyên tuy rằng đã biết rõ cuộc không chiếm được Tần Thiên, nhưng nghe được tin tức này, trong lòng vẫn dâng lên cảm giác mất mát mãnh liệt. Người ở Tam

phòng đều giật mình, nhất thời cũng không kịp phản ứng. Mà mấy người Nguyệt Nương, Lam Sơn, Hải Phú vẻ mặt đều không giấu được sự vui mừng. Hải Phú lén lút nhéo tay Trang Tín Ngạn một chút. Trang Tín Ngạn quay đầu gõ hắt một cái, tuy rằng sắc mặt trấn định, nhưng khóe miệng vẫn nhin không được khẽ nhếch lên.

Sau một lúc lâu, Nhị di thái thái mới tìm lại được thanh âm của mình, thanh âm sắc nhọn kích thích lỗ tai của mọi người, “Đại tỷ, người điên rồi sao? Nàng bắt quá chỉ là một nha đầu, người thế nhưng lại để nàng ta trở thành Đại thiếu phu nhân, còn muốn đem địa vị đương gia giao cho nàng ta?”

“Có gì không thể, con ta cưới vợ, ta có toàn quyền làm chủ, ai có quyền xen vào?” Đại phu nhân như đã tìm lại được khí lực, tư thái tự tin, hăng hái, trung khí mười phần!

Đại phu nhân ý bảo Tần Thiên, để Tần Thiên nắm tay bà đi đến trước mặt mấy người Tông gia lão gia.

“Các vị thúc bá trưởng bối, chỉ cần Tần Thiên vào cửa Trang phủ chúng ta, chính là người của Trang phủ chúng ta! Đương gia vị có thể giao cho bất kỳ ai là chủ tử của Trang phủ! Năm đó, lão gia có thể đem đương gia vị giao vào tay một nữ tử như ta, hôm nay, ta cũng có thể đem đương gia vị giao vào tay con dâu của mình! Tin tưởng các vị thúc bá trưởng bối hẳn có thể tin tưởng cách làm người cũng như mắt nhìn của Giang Hoa Anh, phải biết rằng, những gì ta làm hôm nay đều vì Trà Hành suy nghĩ, vì Trang phủ suy nghĩ!”

Lời Đại phu nhân leng keng hữu lực, nói năng có khí phách, hơn nữa vẻ mặt bà kiên quyết trấn định, cộng thêm từ trước tới nay phẩm tính chính trực, khiến cho mấy người trong dòng họ trong lòng không thể sinh ra hoài nghi.

Dù có thế nào, đối với bọn họ mà nói, ai là đương gia cũng không quan trọng, quan trọng là Trà Hành có thể kinh doanh như bình thường, bạc kiếm được càng nhiều càng tốt, ai có năng lực, bọn họ sẽ ủng hộ người đó!

Lúc trước Tần Thiên cũng là người đã quyết định phân cho bọn họ cổ phần danh nghĩa, bọn họ sẽ không theo bất luận kẻ nào, chỉ kiên định đối với người lựa chọn tốt nhất của Trà Hành, tương đương với cổ đông trong công ty ở hiện đại. Ai có thể vì bọn họ kiếm tiền, bọn họ sẽ ủng hộ người đó!

Nhìn thấy phản ứng của mấy người Tông gia lão gia, Nhị di thái thái nóng nảy, một bước vọt tới bên cạnh Tần Thiên, kéo Tần Thiên qua, chỉ vào nàng lớn tiếng nói: “Tiện tỳ mà cũng có thể là chủ tử? Ta phi!” Nhị di thái thái trừng mắt nhìn nàng, hung tợn nói: “Nha đầu chết tiệt kia, người có tư cách gì, có năng lực gì mà trở thành đương gia Trà Hành, người đang suy tính cái gì vậy, cũng dám đối nghịch với ta! Người cũng không suy nghĩ xem bản thân có mấy cân lượng! Người đừng tưởng rằng bay lên cành cao trở thành phượng hoàng, cẩn thận bị người ta lợi dụng, bay càng cao, té càng đau! Thức thời thì cầm lấy kế ước bán mình lập tức rút ra khỏi Trang phủ cho ta, nếu người cứng rắn muốn cùng ta đối nghịch...” Nhị di thái thái cười lạnh hai tiếng, ý tứ uy hiếp ý mọi người đều thấy rõ.

So với việc Nhị di thái thái thanh âm ngưng trọng ngoan lệ, Tần Thiên vẻ mặt vẫn thoải mái thích ứng, nàng chụp lấy tay Nhị di thái thái đang chỉ vào nàng, cười nói: “Nhị di thái thái, người dù sao cũng xuất thân phú gia, vì sao hành vi động tác luôn giống như người đàn bà chanh chua ở chợ như vậy? Thượng bất chính hạ tắc loạn (Bậc trên không ngay thẳng chính trực thì không thể làm gương và dạy bảo được ai), trí tuệ và khí độ của người như thế trách không được giáo dục nhi tử không ra gì, nếu như nhi tử của người thật sự xuất chúng, người hôm nay cần gì phải liều mạng cướp đoạt?”

“Người...” Những lời này nói ra trúng nhược điểm của Nhị di thái thái, Nhị di thái thái tuy rằng tức giận đến mức muốn giết người, lại nói không ra nửa câu phản bác.

Một bên Trang Tín Xuyên thấy Tần Thiên coi thường mình như vậy, vô cùng khí hận, lại không khỏi lòng chua xót.

Tần Thiên lại không buông tha Nhị di thái thái, nàng mặt hướng Nhị di thái thái, đi bước một tới gần, sắc mặt bình tĩnh, từng câu từng chữ rõ ràng, “Nhị di thái thái, người cho rằng ai cũng đều yếu đuối mặc cho người khác khi dễ hay sao? Ta hiện tại rõ ràng nói cho người biết, ta không sợ người!”

Tần Thiên nay chẳng những thoát khỏi thân phận nô tỳ, còn sắp trở thành Đại thiếu phu nhân, đã không còn thân phận hèn mọn, cảm giác nói năng bật hơi nhướng mày, nói chuyện hành động hoàn toàn tùy ý, nàng như vậy có khí thế bức người, ép tới Nhị di thái thái không còn lực chống đỡ.

Tần Thiên mỗi lúc tới gần từng bước, Nhị di thái thái liền không tự chủ được lui về phía sau từng bước, trong lúc nhất thời, dường như ngay cả hô hấp cũng không thông thuận.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 124: Tỉ thí

Tần Thiên mỗi khi tới gần từng bước, Nhị di thái thái liền không tự chủ được lui về phía sau từng bước, trong lúc nhất thời, dường như ngay cả hô hấp cũng không thông thuận.

“Nhị di thái thái, người hỏi ta dựa vào cái gì? Ta hiện tại sẽ nói cho người biết ta dựa vào cái gì!” Tần Thiên dừng lại cước bộ, ngang ngắc đầu lên, nhìn bốn phía chung quanh, tin tưởng mười phần cao giọng nói: “Chỉ bằng ta thật sự hiểu biết rõ ràng sự vụ lớn nhỏ trong Trà Hành, chỉ bằng ta biết được đặc tính của mỗi một loại trà trong Trà Hành, chỉ bằng ta nhớ rõ danh tính của khách nhân đã từng tiếp xúc dù chỉ một lần, chỉ bằng ta hiểu biết hầu hết việc sao chế trà ra sao!”

Tần Thiên lời nói đầy nhịp điệu, khiến lòng người kinh sợ, khiến lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên người nàng.

Nàng bỗng nhiên dừng lại, đi đến trước mặt Trang Tín Xuyên, nhìn hân hân cười, tươi cười giáo hoạt làm cho Trang Tín Xuyên da đầu run lên, lòng thâm kêu không tốt!

Nhưng cũng không thể lảng tránh, bởi vì vấn đề Tần Thiên đưa ra giống như châu pháo liên tiếp bắn về phía hân.

“Nhị thiếu gia, người luôn cho rằng bản thân là người thích hợp nhất trở thành đương gia, như vậy ta xin hỏi người, trong Trà Hành tổng cộng có bao nhiêu giống trà, trong đó lá trà thượng phẩm chiếm bao nhiêu?”

Trang Tín Xuyên há miệng thở dốc, trong đầu trống rỗng.

Tần Thiên vừa cười vừa nói: “Trà Hành hàng năm vận chuyển trà ra ngoài chiếm bao nhiêu phần trăm sinh ý? Trong đó lá trà nào bán được nhiều nhất?”

Trang Tín Xuyên trắng mặt, lặng lẽ lui về phía sau từng bước, dường như chỉ biết làm như vậy mới có thể giảm bớt áp lực từ trên người đối phương hướng tới.

Tần Thiên khước miệng tươi cười càng sâu: “Ta đây lại hỏi người, người biết phương pháp sao chế trà không?”

Trang Tín Xuyên nhìn chung quanh, ánh mắt hướng về muội muội, mẫu thân lướt qua nhưng các nàng làm sao hiểu biết chuyện ở Trà Hành, đều chỉ có thể nhìn hẩn lo lắng suông. Nhị di thái thái thấy mấy người trong dòng họ nhìn Trang Tín Xuyên ánh mắt càng ngày càng thất vọng, trong lòng hận không thể tát mấy cái lên gương mặt Tần Thiên đang mị mị cười kia! Trang Minh Hỉ tuy rằng khí hận không thôi, nhưng biết lúc này nếu như lại làm càn, tất sẽ gây nên hậu quả nghiêm trọng, nàng gắt gao cầm tay mẫu thân, phòng ngừa nàng cảm xúc không thể khống chế được.

Tần Thiên “Hừ” một tiếng cười lạnh, không hề để ý tới Trang Tín Xuyên đang ngẩn ngơ, quay đầu đi đến trước mặt người trong dòng họ, dựng thẳng lên ngón trỏ, cất cao giọng nói: “Thịnh Thế tổng cộng có chín mươi tám giống trà, trong đó thượng phẩm có hai mươi tư loại! Trà Hành hàng năm vận chuyển trà ra bên ngoài chiếm 7 phần sinh ý! Trong đó trà xanh bán được nhiều nhất! Mỗi loại lá trà đều có phương pháp sao chế tương ứng, ta biết sao chế trà xanh, và hoàng trà, còn lại bạch trà, trà hoa cũng biết không ít!”

Khi nói chuyện, Tần Thiên hai mắt sáng lên, mi phi sắc vũ, mồm miệng lanh lợi, sự tự tin cùng khí phách căn bản không hề giống với tư thái mà một nha hoàn thường có, so với Đại phu nhân thân là đương gia chủ mẫu cũng không hề thua kém!

Sự tự tin có thể cuốn hút người khác, có thực lực càng có thể đả động lòng người! Người trong dòng họ tuy rằng không biết tình huống trong Trà Hành, nhưng thấy Tần Thiên đối với sự vụ của Trà Hành thuộc như lòng bàn tay, biết định liệu, lời nói lưu loát thư sượng, cũng không nhịn được gật đầu tỏ vẻ khen ngợi, mà trái lại Trang Tín Xuyên cũng là một người được đề cử, hỏi gì cũng không biết, dần dần, chỉ cần so sánh một chút, trong lòng tất nhiên sẽ hướng về phía Tần Thiên.

Đại phu nhân mỉm cười gật đầu, âm thầm khen ngợi, tâm vốn đang khẩn trương cuối cùng cũng thả lỏng. Bà chỉ biết bà không nhìn lầm người, Tần Thiên quả nhiên là người có thể đảm nhiệm!

Mà bên cạnh Nguyệt Nương cùng Lam Sơn thấy người ở Nhị phòng bị Tần Thiên khiến cho á khẩu không nói nên lời, trong lòng vô cùng thống khoái, nếu không phải cố kỵ tình huống, cố kỵ thân phận, thực hận không thể vì Tần Thiên mà vỗ tay trầm trồ khen ngợi!

Trang Tín Ngạn thì lẳng lặng nhìn Tần Thiên, khóe miệng mang theo ý cười thản nhiên, thê tử của hắn là như vậy không giống người thường ... Những gì hắn kỳ vọng lúc trước, đều đã nhất nhất trở thành sự thật, ai nói hắn không có phúc khí đây?

Mà Trang Tín Trung đứng ở bên cạnh Tam di thái thái trên mặt xấu hổ càng sâu, những câu hỏi của Tần Thiên hắn đều biết, vừa rồi hắn vì sao không có dũng khí lớn tiếng nói ra? Khiến phu nhân thất vọng khổ sở, bản thân quả nhiên chỉ là một kẻ vô dụng...

Nhìn thấy người trong dòng họ nhìn mình thần sắc khinh thường, Trang Tín Xuyên cũng nóng nảy, hắn ngày xưa làm việc ở Trà Hành chỉ nghĩ biện pháp thu tiền về, làm sao quan tâm mấy việc nhỏ này, nhưng rốt cuộc đã lẫn lộn kinh doanh nhiều năm như vậy, tất nhiên sẽ không bởi vì Tần Thiên nói mấy lời như vậy mà đã trở nên rối loạn.

Dưới tình thế cấp bách, hăn lớn tiếng nói: “Thật sự là vớ vẩn, Trà Hành một ngày có bao nhiêu việc vặt, nếu chiếu theo lời người nói, nhất nhất đều phải quan tâm, nhất nhất đều phải hỏi đến, vậy Trà Hành còn cần nhiều chương quầy, quản sự cùng tiểu nhị làm cái gì? Đem tinh lực hao phí vì mấy việc vặt này, không bằng nên nghĩ cách làm sao để sinh ý Trà Hành phát triển! Đồng thời thiết lập quan hệ với quan phủ cho thật tốt!”

Tần Thiên sớm đoán được hăn sẽ nói như vậy, lập tức quay đầu lại nhìn hăn nghiêm mặt nói: “Nhị thiếu gia lời này sai rồi, Trà Hành bán là cái gì? Bán chính là trà, thân là người quản lý Trà Hành ngay cả Trà Hành của mình có bao nhiêu loại trà đều không rõ ràng, nếu để người khác biết, chẳng lẽ không phải khiến người khác cười rụng cả hàm, ai sẽ còn để mắt người, để mắt Thịnh Thế, ai còn dám tin tưởng cùng người buôn bán. Có câu nói: biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nhị thiếu gia không cần nói đâu xa, ngay cả điều này cũng làm không được, về sau sao có thể bách chiến bách thắng, Trà Hành nếu vào tay người, sẽ chỉ thất bại liên tiếp!”

Tộc trưởng Trang Thành Chí vuốt râu liên tục gật đầu.

Trang Tín Xuyên sắc mặt càng trắng bệch, nhưng nhìn Tần Thiên đứng đối diện khuôn mặt nghiêm túc, một chữ cũng không thể thốt nên lời.

Nhưng Tần Thiên càng không dễ dàng buông tha hăn như vậy, nàng hôm nay chính là muốn khiến hăn hoàn toàn mất mặt mũi trước dòng họ, về sau rốt cuộc đầu cũng không ngóc lên nổi.

Đả kích đối thủ phải dùng hết toàn lực, một kích trí mạng!

Tần Thiên tâm như băng tuyết, trên mặt lại cười đến ôn hòa, “Nay triều đình hủy bỏ chế độ quan trà, mỗi một Trà Hành đều tích cực tìm kiếm con đường kinh thương, vừa rồi Nhị thiếu gia thế nhưng nói đến biện pháp phát triển sinh ý Trà Hành, nói vậy đã có kế hoạch phát triển rất tốt đối với Trà

Hành sau này, không bằng trước mặt các vị Tông gia lão gia, nói ra nghe thử một chút?”

Mấy người trong dòng họ cảm thấy hứng thú nhìn Trang Tín Xuyên, Trang Tín Xuyên trên lưng lập tức đổ mồ hôi lạnh, cả người lạnh lẽo, hần nói quanh co, vẻ mặt kích động, nửa ngày cũng nói không nên lời.

Dòng họ chậm rãi lắc đầu, Nhị di thái thái thì tức giận đến chết khiếp, chỉ vào Tần Thiên kêu lên: “Người nói như vậy thì hần người có khả năng chẳng, vậy người hãy nói ra nghe thử một chút?”

“Nhị di thái thái không cần kích động!” Tần Thiên vẻ mặt tươi cười, càng áp bức đối phương mạnh mẽ, “Nay là thời điểm như thế nào, kế hoạch phát triển đương nhiên đều phải giữ bí mật, nơi này nhiều người khó giữ bí mật, ta sao có thể dễ dàng đem bí mật Trà Hành để lộ ra, giữ bí mật cũng là trách nhiệm đầu tiên của người làm đương gia!” Nói xong, nàng nhìn Trang Tín Xuyên cười cười, trêu chọc nói: “Chẳng lẽ Nhị thiếu gia cũng là bởi vì muốn giữ bí mật cho nên mới nói không nên lời?”

Trang Tín Xuyên muốn nói “Đúng” lại sợ rơi vào bẫy của Tần Thiên, muốn nói “Không phải”, trước mặt dòng họ sau này lại càng không thể ngẩng đầu lên nổi, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, xấu hổ vô cùng.

Người trong dòng họ đối với hần hoàn toàn thất vọng!

Nghe đến đó, Đại phu nhân “Ha ha” nở nụ cười hai tiếng, nói: “Ai mới là người thích hợp nhất để trở thành đương gia, nói vậy các vị dòng họ trong lòng đã có định luận, tuy rằng lão gia đem quyền quyết định giao cho Hoa Anh, nhưng Hoa Anh luôn tôn trọng dòng họ, cũng sẽ tôn trọng ý kiến của các vị lão gia.” Nay đại cục đã định, Đại phu nhân cũng không ngại thuận nước giong thuyền, để mọi người đều có chút thể diện mặt mũi.

Trang Thành Chí cùng các vị dòng họ trao đổi ánh mắt, đang chuẩn bị nói chuyện, bỗng nhiên, Trang Minh Hỉ vốn không lên tiếng bỗng tiến lên,

hướng về Đại phu nhân cùng dòng họ làm lễ, nói: “Đại nương, các vị Tông gia lão gia, chẳng biết tiểu nữ có thể nói một câu được không?”

Từ lúc Tần Thiên tiến vào, nàng vẫn luôn luôn âm thầm chú ý Trang Minh Hỉ.

Trong những người ở Nhị phòng, Nhị di thái thái tuy rằng kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ nhân thâm cư đại môn, tâm kế tuy có, nhưng đối với đại sự trước mặt cũng không biết xử lý. Trang Tín Xuyên có chút khôn vặt, nhưng do làm người không chịu cố gắng, không cầu tiến, nàng cũng dễ dàng ứng phó, chỉ có Trang Minh Hỉ, nghe nói từ nhỏ đã đọc sách, thiên tư thông minh, tính cách âm trầm, giỏi về tâm kế, vừa đàng hoàng thủ lễ không giống như Nhị di thái thái, càng không hùng hổ như Trang Tín Xuyên, chỉ là nàng ta kiến thức hơi thiếu một chút, nếu cho nàng cơ hội, sẽ là một đối thủ khó vượt qua!

Bất quá nữ nhân ở thời đại này bình thường đều lấy việc lập gia đình làm mục tiêu cả đời, Trang Minh Hỉ sau khi gả đi, cũng không thể quản việc gia sự ở nhà mẹ đẻ như trước nữa, nếu không, nhất định Tần Thiên sẽ phải đau đầu rồi.

Đại phu nhân nghe thấy thanh âm Trang Minh Hỉ sắc mặt trầm xuống, theo bản năng muốn bảo nàng ta lui xuống, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tránh né cũng không phải biện pháp, bà tin tưởng ánh mắt của mình, Tần Thiên nếu ngay cả Trang Minh Hỉ ứng phó không được, cũng không thể trở thành đương gia chủ mẫu.

Nghĩ đến đây, Đại phu nhân gật đầu đáp: “Minh Hỉ, Đại nương luôn luôn đối xử bình đẳng, con cũng là người của Trang phủ, đương nhiên có quyền lợi nói chuyện.”

“Đa tạ Đại nương” Trang Minh Hỉ cung kính nói, nàng lướt qua bên người Tần Thiên, đi đến trước mặt dòng họ thì dừng lại, dùng một giọng

điều thật cung kính nói: “Minh Hỉ thỉnh an các vị Tông gia lão gia.”

Người trong dòng họ gật gật đầu.

Trang Minh Hỉ quay đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, mỉm cười nói: “Tần cô nương lời vừa rồi quả thật có đạo lý, cũng vô cùng phần khích. Nhưng Minh Hỉ lại nhớ tới trên sách vở có một câu, gọi là ‘Lý luận suông’, có những người luôn nói về chuyện lạ, có thể nói ba hoa chích choè, mê hoặc lòng người, nhưng khi thật sự bắt tay vào làm lại thường thường lực bất tòng tâm!”

Thấy Tần Thiên giống như muốn phản bác, Trang Minh Hỉ cười đánh gãy, “Tần cô nương không cần gấp, ta không phải đang nói người, dù sao Tần cô nương cũng chưa làm gì, đối với năng lực của Tần cô nương ta cũng không có gì phán xét! Nhưng vấn đề ở đây, năng lực là phải làm được, không phải chỉ nói suông, Tần cô nương chỉ với mấy câu nói như vậy sao khiến người ta tin tưởng người thật sự có năng lực làm gia chủ? Ca ca ta ăn nói vụng về không bằng cô nương linh hoạt nhạy bén, cũng không có nghĩa là ca ca ta không có năng lực làm việc!”

Trang Minh Hỉ nhìn Tần Thiên, hơi hơi cười, mấy người Tông gia lão gia nghe nàng nói như vậy, cũng hiểu được nàng nói có đạo lý.

Nhị di thái thái cùng Trang Tín Xuyên hai mắt sáng ngời, Nhị di thái thái vội vàng nói: “Đúng, đúng, con ta ăn nói vụng về, cho nên mới nói không nên lời, nhưng cũng không có nghĩa là hẳn không làm được đại sự!”

Đại phu nhân hơi nhíu mày, nhưng ngay sau đó lại thoải mái.

Tần Thiên nghe ra chút ý tứ, nhìn Trang Minh Hỉ cười nói: “Vậy theo ý của Trang tiểu thư, phải làm như thế nào?”

Trang Minh Hỉ ngang ngẩng đầu lên, ngạo khí mười phần, “Tần cô nương có dám cùng ca ca ta tỷ thí công bằng một lần? Ai thắng, người đó

sẽ trở thành gia chủ Thịnh Thế!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 125: Ước định

“Nghe khẩu khí của Trang tiểu thư, hẳn là đã có ý tưởng!” Tần Thiên cười nói.

Trang Minh Hỉ cười: “Cùng người thông minh nói chuyện thật sự thống khoái!”

“Vậy không biết người ăn nói vụng về ra ngoài trao đổi sinh ý, đối phương có thể cảm thấy thống khoái hay không đây?” Tần Thiên nhìn Trang Tín Xuyên liếc mắt một cái.

Trang Minh Hỉ sắc mặt khê biến, rất nhanh lại hồi phục bình thường, thật giống như không hề nghe thấy những lời này của nàng mà tiếp tục nói: “Mọi người đều biết, cống trà Hồ Khâu đã bị hủy, Thịnh Thế rất nhanh sẽ mất đi danh hiệu cống thương. Danh hiệu cống thương có bao nhiêu trọng yếu tin tưởng không cần Minh Hỉ nói ra, mọi người đều biết. Minh Hỉ đề nghị là, trong vòng hai tháng, ai có thể vì Thịnh Thế tìm được cống trà trước, bảo trụ danh hào cống thương của Thịnh Thế, người đó sẽ có tư cách trở thành đương gia!”

Tần Thiên nhìn Trang Minh Hỉ, âm thầm kinh hãi, đầu Tiên Tần thiên cố ý vạch trần Trang Tín Xuyên ăn nói vụng về cũng là vết thương trí mệnh của hắn, muốn xem Trang Minh Hỉ ứng đối ra sao. Nhưng không nghĩ tới Trang Minh Hỉ trực tiếp đem đề tài tỷ thí đưa ra, đem lực chú ý của mọi người đều tập trung vào chủ đề này, tỷ thí là việc mà hiện tại mọi người quan tâm nhất, đều vội vàng muốn hỏi cho kỹ, như vậy, Tần Thiên cho dù nhắc lại cũng sẽ chỉ khiến mọi người mất hứng, không chiếm được hiệu

quả. Khiến Tần Thiên không thể không buông tha cho chủ đề ban đầu, mặc cho nàng ta đưa ra chủ đề mới!

Tiểu cô nương này, thật sự chỉ mới mười lăm tuổi sao? Tâm tư thật nhanh nhạy! Tần Thiên trong lòng nói thầm.

Trang Minh Hỉ lời này vừa nói ra, Trang Tín Ngạn đầu tiên biến sắc, Nhị phòng nếu không nắm chắc, tuyệt đối sẽ không nói lời này, chẳng lẽ bọn họ đã tìm được giống trà ngon có thể thay thế Hồ Khâu? Nếu quả thật là như thế, bọn họ còn có Tri phủ đại nhân giúp đỡ, đối với chuyện cống trà, phần thắng sẽ lớn hơn nhiều!

Đại phu nhân cũng nhíu mày.

Mấy người trong dòng họ liếc mắt nhìn nhau một cái, nói nhỏ vài câu, Tần Thiên cùng Trang Minh Hỉ cách bọn họ gần nhất, nghe được bọn họ đang nói, cống trà rất quan trọng, ai có thể bảo trụ địa vị cống thương mới là danh về với thực.

Trang Minh Hỉ nghe được, quay đầu nhìn Tần Thiên hơi hơi cười, khó được là vẻ mặt vẫn bình thản như cũ, không hề thay đổi nửa phần, thật sự trầm ổn!

Tần Thiên không khỏi suy nghĩ, với tính cách của Trang Minh Hỉ theo đạo lý sẽ không đưa chuyện này ra để mọi người bàn luận mới đúng, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì đây?

“Tần cô nương vì sao không nói lời nào? Có phải cho rằng ca ca ta có Tri phủ đại nhân giúp đỡ, cảm thấy không công bằng?” Trang Minh Hỉ cười hỏi.

Tần Thiên lắc đầu, sáng khoái nói: “Tuy rằng có Tri phủ đại nhân làm chỗ dựa, coi như là thực lực của các người, chúng ta cũng chỉ có thể hâm

mộ mà thôi, ta nếu ngay cả điểm ấy cũng không rõ, về sau sao có thể đối mặt với mưa gió của Trà Hành!”

“Nói thật hay!” Đại phu nhân lúc này khen: “Đương gia phải có khí phách này!”

Người trong dòng họ cũng mỉm cười gật đầu.

Trang Minh Hỉ khước miệng tươi cười hơi ngưng trọng, sau đó lại vừa cười vừa nói: “VẬY MUỘI MUỘI TA LÒNG DẠ TIỂU NHÂN RỒI!”

Tần Thiên nhìn Trang Minh Hỉ, trong lòng càng ngày càng ngạc nhiên, tiểu cô nương này, nói chuyện biết tiến biết lùi, thật đúng là không thể khinh thường.

“Trang cô nương khách khí.”

“Như vậy nghe ý tứ của Tần cô nương, đã chấp nhận tỷ thí lần này?” Trang Minh Hỉ lại tiến thêm một bước.

Tần Thiên thấy nàng gắt gao bức bách, đã định liệu trước, trong lòng bỗng nghĩ đến Trang Tín Ngạn. Việc này một mình nàng không thể làm chủ, không khỏi quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn, đã thấy hắc tuy rằng vẻ mặt trầm trọng, cũng rất kiên định hướng tới nàng gật đầu một cái.

Đối với Trang Tín Ngạn, Tần Thiên vô cùng tin tưởng, hắc nếu gật đầu, việc này sẽ không có gì phải lo lắng! Tần Thiên vốn định đáp ứng, nhưng ngẩng đầu lại thấy Trang Minh Hỉ lẳng lặng nhìn mình, như đang chú ý thần sắc của mình, trong lòng không khỏi cười lạnh, tiểu cô nương, ta đã hai lần làm người, há có thể để người nhìn thấu?

Tiếp theo, trên mặt Tần Thiên lộ ra thần sắc khó xử, lăm bầm một tiếng: “Hai tháng a... Thời gian thật eo hẹp?”

Trang Minh Hỉ vẫn đang nhìn chăm chăm nàng, “Trà Hành không thể thiếu được cống trà, thời gian hai tháng cũng không phải là ít ...” Lập tức cười, “Đương nhiên, cô nương nếu cảm thấy khó xử, không làm được, cũng có thể nhận thua!”

“Thấy khó mà lui, không chiến mà hàng, mấy chữ này cho tới bây giờ cùng Tần Thiên ta không hề liên quan. Tần Thiên ta thích nhất là khiêu chiến, việc càng không có khả năng, ta càng có hứng thú!”

Tần Thiên làm bộ như bị kích thích.

Trang Minh Hỉ nhướn một bên lông mày: “Tốt lắm, trước mặt dòng họ, như vậy một lời đã định, nếu thua cũng phải chịu!” Nàng hướng về Tần Thiên vươn tay.

Tần Thiên đưa tay ra dùng sức vỗ lên tay nàng, cười nói: “Ai thua là con chó nhỏ!”

Hai người gương mặt mỉm cười nhìn đối phương, từ trong ánh mắt của đối phương nhìn thấy ý chí chiến đấu hùng hực!

Sau khi tiến bước người trong dòng họ, Tần Thiên đi theo Đại phu nhân trở lại Thanh Âm viện, đi cùng còn có Trang Tín Ngạn.

Vào phòng, Đại phu nhân chỉ giữ lại nha hoàn thân tín, xoay người kích động giữ chặt tay Tần Thiên, nói: “Tần Thiên, người có thể trở về, ta thật cao hứng.”

Nguyệt Nương cũng ở một bên cười nói: “Tần Thiên, ta chỉ biết không nhìn lầm người, người quả nhiên không phải kẻ vô tình vô nghĩa!”

“Tần Thiên, thời điểm người nói phải rời đi ta còn mắng người, hiện tại ta thu hồi toàn bộ, thật xin lỗi người!” Hải Phú cười hướng Tần Thiên thở

dài, bên cạnh Nguyệt Nương vỗ đầu hấn một cái, cả giận nói: “Tần Thiên có thể để người kêu sao? Còn không mau gọi Đại thiếu phu nhân!”

“Ôi chao a, nương, vừa rồi người cũng gọi như vậy mà? Sao còn đánh ta?” Hải Phú ôm đầu oán giận.

Trong phòng mọi người nở nụ cười.

Tần Thiên ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua trên mặt bọn họ, cuối cùng dừng lại ở Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn cũng đang nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu, nhưng thấy nàng nhìn qua, vội vàng xoay mặt, lỗ tai dần dần chuyển hồng.

Tần Thiên có thể lý giải phản ứng này của hấn, nhớ tới hai người về sau sẽ thành thân, ngay cả nàng đã sống ở hiện đại cũng có chút ngượng ngùng, đừng nói hấn lại là một nam hài tử ngây thơ như vậy...

Bất quá cũng may cũng không phải là thật.

Nghĩ đến đây, Tần Thiên bỗng nhiên hướng về Đại phu nhân làm lễ.”Phu nhân, Tần Thiên muốn nói ra suy nghĩ của mình.”

Thấy nàng trịnh trọng như vậy, mọi người đều thu liễm tươi cười.

Nguyệt Nương giúp đỡ Đại phu nhân ngồi xuống ghế.

“Tần Thiên, có gì muốn nói thì người nói đi.” Đại phu nhân nói.

Tần Thiên nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, sau đó nói với Đại phu nhân: “Phu nhân, Tần Thiên tâm tư vốn không thay đổi. Trở thành đương gia cũng không phải ý muốn của Tần Thiên. Tần Thiên lần này trở về, vì biết phu nhân cần ta, Tần Thiên cảm kích phu nhân đã từng bồi dưỡng, cho nên Tần Thiên cảm thấy phải lưu lại.” Phu nhân thân thể như vậy, làm sao có thể cứng rắn chống đỡ?

Mọi người nhất thời đều hồ đồ.

“Tần Thiên, ý của ngươi là?” Đại phu nhân hỏi.

Tần Thiên chậm rãi nói: “Phu nhân, Tần Thiên sẽ gả cho Đại thiếu gia, cũng sẽ như ý muốn của phu nhân cùng Đại thiếu gia, trở thành gia chủ của Thịnh Thế. Nhưng mà, Tần Thiên cũng sẽ không thật sự trở thành thê tử của Đại thiếu gia, hơn nữa, Tần Thiên sẽ chỉ ở Trang phủ trong vòng năm năm!”

“Năm năm... Tần Thiên, ta không rõ ý của ngươi?” Nguyệt Nương trợn mắt há hốc mồm. Đại phu nhân cùng Hải Phú cũng là vẻ mặt không hiểu, Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên, sắc mặt lại chậm rãi yên lặng.

“Trong năm năm này, Tần Thiên sẽ hết sức cố gắng, quản lý Trà Hành thật tốt, hoàn thành tâm nguyện của phu nhân, giúp các tiểu nhị Thịnh Thế an cư lạc nghiệp. Ở Trang phủ, trừ bỏ vì Trang phủ sinh nhi dục nữ, cũng sẽ làm tốt bốn phận của một người con dâu và một thê tử, tuyệt sẽ không lộ ra nửa điểm sơ hở. Phu nhân có thể dùng thời gian năm năm này, nghỉ ngơi cho tốt, tìm đường gia mới cho Trà Hành, hoặc bồi dưỡng Tam thiếu gia. Thời gian năm năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, hẳn cũng đủ cho phu nhân an bài hết thảy công việc. Chờ năm năm sau, mọi chuyện ở Trà Hành đều yên ổn rồi, thỉnh phu nhân ban cho Tần Thiên giấy hưu thư, trả lại tự do cho Tần Thiên.”

Nàng không phải Đại phu nhân, Đại phu nhân có thể vì người khác mà hi sinh bản thân mình, nàng thật sự không được vĩ đại như vậy, mặc dù là báo ân, nàng cũng chỉ hi sinh thời gian năm năm mà thôi. Đại phu nhân có thể dùng thời gian năm năm này an bài tốt mọi thứ, năm năm sau, nàng trong lòng không còn vướng bận, tâm tư bình thản, có thể bắt đầu một cuộc sống mới, tìm hạnh phúc cho riêng mình.

Nói thật, Trang Tín Ngạn thật sự không phải mẫu hình nàng thích, hẳn rất được, nhưng mà, lão công cần xinh đẹp như vậy để làm gì? Hẳn tính tình hẳn cảm đa nghi, cảm xúc luôn thay đổi, được rồi, nàng thừa nhận, nàng cũng không phải không thêm để ý đến việc hẳn bị điếc, nàng tuy thương hại hẳn, nhưng ai có thể vì thương hại một người mà gả cho hẳn đây?

So với bị bắt lưu lại, ước định này khiến trong lòng nàng dễ chịu hơn rất nhiều, bởi vì lúc trước nàng không muốn lựa chọn thỏa hiệp, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, thỏa hiệp chính là thỏa hiệp, có lần đầu tiên thỏa hiệp, sẽ có vô số lần sau, cả đời này, nàng cũng sẽ không cam tâm, trong lòng sẽ thầm oán cùng tự trách, song phương cũng sẽ không thể vui vẻ.

Nhưng tình huống này do nàng cam tâm tình nguyện, hơn nữa nàng vẫn còn có hi vọng, sau năm năm này, mặc kệ nàng gặp phải bất kỳ khó khăn và phiêu lưu nào, nàng đều sẽ không hối hận, bởi vì nàng đã quyết định lựa chọn.

Đại phu nhân sửng sốt một hồi lâu, mới phản ứng lại: “Ý của ngươi là, ngươi không phải thật sự gả cho Tín Ngạn, cũng không thật sự trở thành đương gia, chỉ là muốn báo ân?”

Tần Thiên đáp: “Đúng vậy, phu nhân, người khác như thế nào ta không biết, nhưng đối với ta mà nói, ai đối tốt với ta, ta đều ghi tạc trong lòng, chờ cơ hội hồi báo. Tuy rằng đương gia không phải thứ ta mong muốn, nhưng phu nhân yên tâm, chỉ cần là thứ phu nhân coi trọng, Tần Thiên ta cũng sẽ coi trọng. Phu nhân không cần lo lắng về thành ý của Tần Thiên!”

Nói xong, Tần Thiên nhìn về phía Trang Tín Ngạn, tinh tường nói: “Đại thiếu gia, ta biết, người cũng một lòng vì Trang phủ mới quyết định cưới ta, ta cũng biết cảm nhận trong lòng Đại thiếu gia, ta không đủ tư cách để trở thành thê tử của người. Đại thiếu gia cũng không cần phải ủy khuất chính

mình, sau năm năm, Đại thiếu gia hoàn toàn có thể đi tìm nữ tử mà người thích, khi nào thì không cần ta nữa, tùy thời đều có thể nói cho ta biết.”

Lấy thái độ của Trang Tín Ngạn, trong mắt hắn mình nhiều lắm cũng chỉ đủ tư cách trở thành thiệp thất thông phòng của hắn mà thôi, nếu không phải vì Trà Hành, nàng nhiều nhất cũng chỉ có kết cục nâng phòng. Dù sao, ai lại muốn cưới một nữ tử mà mình không hoàn toàn tín nhiệm trở thành bạn đời chung thân đây? Nếu là một tiểu thư thân phận tương xứng với hắn, có lẽ hắn sẽ không nghi hoặc nhiều như vậy.

Trang Tín Ngạn thấy nàng hiểu lầm mình, khó mà trả lời, trong lòng chua xót. Nhưng nàng nói ra vô cùng thoải mái, hiển nhiên không để hắn ở trong lòng, điều này khiến hắn sao có thể nói với nàng?

Đại phu nhân cúi đầu, nói không nên lời trong lòng là cảm giác gì, ban đầu là thất vọng, nhưng sau nghe thấy nàng nói lưu lại chỉ là vì bà, trong lòng lại dâng lên cảm động vô tận. Bà hứa cho nàng danh vị Đại thiếu phu nhân, hứa cho nàng địa vị đương gia chủ mẫu, đều không thể khiến nàng lưu lại, nhưng thời điểm nàng thật sự phải rời đi, lại bởi vì cố kỵ thân thể của mình, cố kỵ tình cảnh của mình mà trở lại.

“Tần Thiên...” Đại phu nhân nhìn về phía nàng, vươn tay. Tần Thiên bước lên phía trước nắm lấy tay bà, Đại phu nhân cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Tần Thiên, đối với nữ tử kết hôn có bao nhiêu trọng yếu? Năm năm sau, người nếu như bị hủ, người sao còn có thể lập gia đình đây?”

Tần Thiên cười nói: “Phu nhân, nữ tử sống dựa vào người khác mới có thể sợ hãi bị hủ, sợ hãi không gả đi được. Tần Thiên cả đời này cũng không trồng cây hay dựa vào bất kỳ ai, ta cũng không để tâm đến ánh mắt cùng lời đàm tiếu của thế nhân? Dám khinh thường ta, ta còn coi thường kẻ đó hơn!”

Đại phu nhân cũng không phải nữ tử bình thường, là một nữ tử trí tuệ và khí phách, những lời này tuy khiến Đại phu nhân kinh hãi, đồng thời trong lòng lại dâng lên bội phục.

“Nói cho cùng! Ta quả nhiên không nhìn lầm người, trí tuệ như thế, mới đủ tư cách trở thành đương gia chủ mẫu. Nhưng mà...” Đại phu nhân bỗng nhiên dừng lời, cười nói: “Người không sợ năm năm sau, ta không cho người hưu thư, cứng rắn bắt người lưu lại?”

Tần Thiên cười nói: “Lúc trước phu nhân không cứng rắn bắt ta lưu lại, ta tin tưởng về sau cũng sẽ không phát sinh chuyện này.”

Đại phu nhân nở nụ cười vài tiếng, “Ta không nhìn lầm người, người cũng không nhìn lầm ta, chúng ta đều có một đôi thức nhân tuệ nhãn!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 126: Thành thân

Sau khi mọi việc đã được ước định, Đại phu nhân bắt đầu chuẩn bị hôn sự của Trang Tín Ngạn và Tần Thiên. Việc chuẩn bị hôn lễ Đại phu nhân vốn đã âm thầm chuẩn bị cho nên cũng không có gì trở ngại.

“Có điều, ta luôn luôn nhờ người tìm kiếm người nhà Đại bá của con, nhưng mà thôn trang sau cơn đại hồng thủy, hiện tại đã trở nên hoang tàn, những người tới ở đều là những người từ nơi khác đến, đối với tình huống lúc trước cũng không rõ ràng, ” Đại phu nhân nói với Tần Thiên, “Nữ tử xuất giá không có nhà mẹ đẻ sẽ bị người khác coi thường, chúng ta thì không sao nhưng con về sau xuất môn hành tẩu khó tránh khỏi sẽ bị người khác đàm tiếu, ta biết con không để ý, nhưng tóm lại vẫn nên giữ chút thể diện cho mình.”

Nghe Đại phu nhân nhắc tới thân nhân của nàng, Tần Thiên không khỏi đỏ mặt hơi lạnh, lúc trước nàng nói ra những điều đó, nào biết đâu rằng sẽ có ngày hôm nay? May mắn thôn trang kia đã hoang phế, bằng không, Đại phu nhân vốn rất hiểu biết, có lẽ sẽ đoán ra mình đã nói dối?

Thầm nghĩ một tiếng ông trời phù hộ.

Đại phu nhân kéo tay nàng qua, ôn nhu nói: “Cho nên ta đã nhờ một tỷ muội tốt nhận con làm nghĩa nữ, như vậy, con sẽ xuất giá từ nhà nàng về, về sau bọn họ trên danh nghĩa coi như là nhà mẹ đẻ của con, con thấy được không?”

Tần Thiên biết Đại phu nhân làm tất cả những điều này vì lo lắng cho nàng, làm sao có thể phản đối, lập tức cười nói: “Hết thầy con xin nghe

theo phu nhân.”

Vị tỷ muội này của Đại phu nhân cũng là thương gia trong Dương Thành, bản thân họ Vương, phu gia họ Lưu, kinh doanh từ lâu. Đa số các quan hệ xã giao của Trà Hành đều được thiết lập tại từ lâu của bọn họ, bởi vậy cũng trở nên quen biết với Vương thị, nay Đại phu nhân mở miệng cầu nài giúp việc này, Vương thị tất nhiên sẽ không chối từ.

Sau khi làm lễ nhận nghĩa nữ, Tần Thiên ở tạm trong nhà Vương thị, Vương thị trời sinh tính nhiệt tình, tiếp đón Tần Thiên rất chu đáo. Đại phu nhân vì Tần Thiên đã chuẩn bị tốt đồ cưới cùng với sính lễ đưa đến Lưu gia.

Mười ngày sau vào ngày hoàng đạo, Trang phủ tới đón dâu, đội ngũ đón dâu gồm kiệu hoa đỏ thẫm tinh xảo tám người khiêng, chậm rãi đi trên phố, hướng về phía Lưu gia, ven đường diễn tấu sáo và trống, pháo đốt từng bùng náo nhiệt, khiến không ít người vây quanh lại nhìn ngó.

Bình thường hay mặc đồ trắng, Trang Tín Ngạn hôm nay mặc hồng y, ngọc dung tuần tú, gương mặt vui mừng càng khiến hấn tuyệt thế phong lưu, hấp dẫn không biết bao nhiêu cô nương mặt đỏ tim đập, nghển cổ nhìn xung quanh.

Sau khi tới Lưu gia, Tần Thiên mặc giá y đầu đội mũ phượng được bà mai đỡ lên kiệu. Tần Thiên đầu đội khăn voan hồng, không nhìn thấy tình cảnh bên ngoài, chỉ nghe bốn phía một mảnh tranh cãi âm ỉ, huyền náo xôn xao, cười vui, cùng với tiếng pháo liên tục không ngừng, tuy rằng biết rõ là diễn trò, nhưng Tần Thiên vẫn có chút cảm giác hoảng hốt.

Đây là thành thân sao?

Sau khi Tần Thiên lên kiệu, liền nghe thấy trên đỉnh kiệu có thanh âm vỗ ba nhịp, Tần Thiên đã nghe bà mai nói qua, đây là người ở Lưu gia ở trên đỉnh kiệu làm lễ có thể bắt đầu khởi kiệu. Chỉ chốc lát, cỗ kiệu được nâng

lên, kèn thổi lên, chiêng trống gõ nhộn nhịp, vô cùng náo nhiệt đi về phía Trang phủ.

Lưu gia cách Trang phủ di chuyển bất quá chỉ mất thời gian uống một chung trà. Chỉ chốc lát, Tần Thiên đã nghe thấy thanh âm ở cửa lớn của Trang phủ tấu nhạc nã pháo nghênh đón kiệu. Không bao lâu bà mai tiến vào trong kiệu vờn tay kéo áo nàng ba cái.

Những lễ tiết này người đưa dâu đã dạy qua Tần Thiên, nàng theo bà mai ra khỏi kiệu trước bước qua một “Yên ngựa” làm bằng gỗ sơn màu đỏ son, bước qua chậu lửa, sau đó bà mai đỡ nàng đứng ở vị trí phía bên trái hỉ đường. Ngay tiếp đó, nàng cảm giác được có người đứng bên trái nàng, nàng nhìn qua khe hở của khăn voan che đầu, quả nhiên nhìn thấy hỉ bào tơ lụa hồng y, Tần Thiên biết nhất định đây là Trang Tín Ngạn.

Nàng cười cười, không khỏi tò mò sắc mặt hiện tại của Trang Tín Ngạn, da mặt hẳn vốn rất mỏng, có thể giống như tôm bị luộc chín hay không đây, nhưng thật ra hẳn mặc một thân xiêm y này rất tuần tú...

Tần Thiên càng nghĩ càng cảm thấy thú vị.

Tiếp theo là rườm rà bái đường, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái. Tần Thiên cảm giác bản thân giống như một con quay, tùy ý để bà mai chuyển động. Bên tai tất cả đều là thanh âm cười vui chúc mừng, xem ra không hề thiếu khách nhân.

Sau khi làm lễ xong, bà mai đem một dây lụa ở giữa có quả bóng nhỏ nhiều màu một đầu nhét vào tay Tần Thiên. Nàng cầm chắc, sau đó cảm giác được phía bên kia truyền đến lực kéo. Bên tai nghe thấy người chủ trì hô lớn: “Kết thúc buổi lễ, tiến vào động phòng!”

Tần Thiên tâm bỗng nhảy nhót, không tự chủ được nắm chặt dây lụa.

Đối phương như cảm giác được khẩn trương của nàng, cước bộ đi rất chậm, từ từ, đi từng bước một, dường như mang theo ý tứ trấn an vô tận, cũng làm cho nàng dần dần thả lỏng tâm tình, thanh thần ổn định đi theo hắn, đi bước một tới nơi hắn muốn dẫn nàng đến.

Lúc này Tần Thiên tâm tình vi diệu, biết rõ là giả, lại rơi vào trạng thái rất thật, Tần Thiên cảm thấy mình có tài năng diễn viên trời cho, nhập vai diễn rất nhanh.

Tân phòng vẫn ở Thanh Tùng viện. Vào sân, xuyên qua đại sảnh, tiến vào hậu viện, đi vào tân phòng của bọn họ.

Sau khi tiến vào động phòng, hai người được bà mai an bài ngồi xuống, nam tả nữ hữu ngồi bên mép giường, một phu nhân chúc câu Phúc Thọ Song Toàn chạm nhẹ lên đầu tân nương một cái, rồi sau đó làm lễ trước khi động phòng một lúc. Sau khi làm lễ xong, Trang Tín Ngạn rời khỏi phòng đi ra ngoài gặp khách. Tần Thiên thì ngồi lại.

Trong phòng nha hoàn Thanh Liễu Thu Lan đều là người quen thuộc, Thanh Liễu cầm không ít điểm tâm tới cho Tần Thiên lót dạ, Thu Lan ở bên cạnh nói: “Không nghĩ tới người thế nhưng đã trở thành Đại thiếu phu nhân của Trang phủ chúng ta ...” Trong thanh âm có mùi vị ghen tị.

“Như thế nào, người đổ kị sao!” Thanh Liễu một bên rót trà, một bên nói với Thu Lan, “Có phải đang nghĩ, nếu là người ở lại bên người Đại thiếu gia, hôm nay trở thành Đại thiếu phu nhân sẽ chính là người a?”

“Thanh Liễu người nói cái gì vậy?” Thu Lan vội vàng nói: “Ta có mấy cân mấy lượng chẳng lẽ ta còn không biết? Ta hầu hạ bên cạnh Đại thiếu gia đã hơn hai năm, Đại thiếu gia cũng không để mắt tới nhìn ta vài lần, ta cũng không có phúc khí được như Tần Thiên! Bất quá a...”

Nói tới đây, Thu Lan cười cười: “Tần Thiên, chúc mừng người, chúng ta đều thực vui mừng người trở thành Đại thiếu phu nhân của chúng ta a!”

“Ôi chao, Thu Lan, nên đổi giọng gọi là Đại thiếu phu nhân thôi, cẩn thận bị Đại phu nhân nghe thấy, sẽ phạt người a!”

“Nga, đúng rồi, Đại thiếu phu nhân!” Thu Lan cười lớn tiếng gọi một tiếng.

Tần Thiên cười cười, cầm trong tay chén trà đưa cho Thanh Liễu, từ trên người lấy ra hai cái hồng bao, đưa cho các nàng, cười nói, “Bị các người gọi một tiếng như vậy, ta chỉ biết ta sẽ gặp rủi ro rồi!”

Hai người tiếp nhận hồng bao, cười rộ ràng.

Đại thiếu phu nhân? Tần Thiên hé miệng cười cười, từ nay về sau, nàng sẽ không còn là nô tỳ mặc cho người khác đánh chửi nữa!

Kế tiếp, cũng có mấy nha đầu tiến vào xem tân nương tử, hi hi ha ha một khoảng thời gian. Tới khi màn đêm buông xuống, Trang Tín Ngạn mới đẩy cửa bước vào, nha hoàn trong phòng đều lui ra, chỉ còn lại hai người Tần Thiên và Trang Tín Ngạn.

Trên bàn thấp hai cây nến đỏ thắm, xuyên thấu qua khăn voan, Tần Thiên có thể thấy ánh sáng mờ mờ lung lung, mờ mờ ảo ảo, cực kỳ diễm lệ.

Trong phòng im ắng, bên ngoài dường như trong nháy mắt an tĩnh lại, trong trời đất giống như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Không biết vì sao, Tần Thiên tâm bỗng nhiên rối loạn.

Bên tai nghe thấy cước bộ chậm rãi nho nhỏ, chỉ chốc lát, một đôi hài màu đen tiến vào tầm nhìn bên dưới khăn voan, đồng thời mũi cũng ngửi thấy hương rượu, mà trong hương rượu lại mang theo hương trà thoang thoảng.

Tần Thiên trong lòng càng loạn, hai tay không khỏi nhéo góc áo.

Hắn uống bao nhiêu a? Chắc... Chắc hẳn sẽ không vì rượu mà làm loạn cái gì chứ... Nhưng lập tức lo lắng lại tiêu tan, nàng hiểu rằng Trang Tín Ngạn tuyệt đối không phải người như thế.

Đang nghĩ tới, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, khăn trên đầu đã được đối phương kéo xuống.

Trước hết đập vào mắt, là kim tuyến thêu hoa văn trước ngực hắn, Tần Thiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn gương mặt của hắn.

Trang Tín Ngạn tướng mạo vốn đã không thể soi mói, có điều bình thường tính tình quá mức lạnh lùng, khiến người khác có cảm giác lạnh lẽo, nhưng lúc này không biết hắn bởi vì uống rượu, hay vì thân mặc hồng y, bất luận là ánh mắt hay sắc mặt đều lộ ra lo lắng khẩn trương, giống như người trong tranh sống dậy, trong chốc lát, quang hoa vạn tượng, sắc sống sinh hương.

Tần Thiên hơi hơi sửng sốt một lúc, tuy rằng đã quen với dung mạo của hắn, nhưng mà vẫn nhìn không được trong lòng kinh diễm, Tần Thiên cảm thấy rất xấu hổ.

Thấy Trang Tín Ngạn thẳng tắp nhìn mình, giống như đang ngây người, Tần Thiên cũng có chút ngượng ngùng, nàng biết hôm nay nàng rất xinh đẹp, Đại phu nhân đã an bài người trang điểm hàng đầu ở Dương Thành đến.

Thấy hắn ánh mắt càng ngày càng nóng, Tần Thiên vội vàng đứng dậy nói với hắn: “Đại thiếu gia, hôm nay mệt mỏi rồi, có muốn ta gọi người đem trà giải rượu vào không?”

Trang Tín Ngạn như tỉnh lại từ trong mộng, “Thúc” quay đầu đi, tiếp theo từ trong lòng lấy ra một quyển vở. Tần Thiên nhìn thoáng qua, phát hiện đây không phải vở nàng làm, rõ ràng tinh xảo hơn rất nhiều.

“Ai làm vậy?” Tần Thiên nhìn hần, thấy trên mặt hần bị nấn chiếu ánh một mảnh ửng hồng, giật mình nói: “Đại thiếu gia chính người làm sao?”

Trang Tín Ngạn lại nhìn nàng một cái, mỉm cười, mâu quang lưu chuyển, vô cùng tuấn nhã phong lưu.

“Ta không sao, không cần gọi người vào.” Hần viết, lật qua một trang giấy, tiếp tục viết: “Người định về sau vẫn tiếp tục gọi ta là Đại thiếu gia sao?”

Tần Thiên giật mình.

Cũng đúng, vậy không phải sẽ bại lộ sao? Nhưng nếu không gọi Đại thiếu gia, gọi hần là gì? Phu quân?

Tần Thiên run lên, toàn thân nổi da gà.

“Về sau ta gọi người là Tín Ngạn đi.” Tần Thiên nhìn hần nói.

“Gọi ta là gì?” Trang Tín Ngạn viết xong, ngẩng đầu nhìn nàng, đã thấy môi nàng rõ ràng phun ra hai chữ “Tín Ngạn.”

Đó là môi hình mà hần vốn rất quen thuộc. Mẫu thân mỗi lần đều gọi hần như vậy, nhưng khi hần nhìn nàng nói ra hai chữ này, ngực bỗng nhiên có một cảm giác nóng bỏng.

Hần thật sự muốn ôm nàng vào trong lòng, nhưng hần biết, bây giờ còn chưa đến lúc.

Hần nắm chặt hai tay, cố gắng áp chế xúc động.

“Tín Ngạn, nếu người hiện tại không thấy phiền, có mấy điều ta muốn nói với người.” Tần Thiên nói với hần.

Trang Tín Ngạn đi đến bên cạnh bàn, từ trên bàn cầm hai ly rượu lại đây, đưa một ly vào tay Tần Thiên. Tần Thiên giơ tay tiếp nhận, còn chưa phục hồi tinh thần, cánh tay hắn đã vòng qua cánh tay nàng, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, Tần Thiên phản ứng lại, đây chính là cái gọi là rượu giao bôi a.

Mặt nhất thời nóng lên, nàng cũng phải làm theo?

Nhưng mà thấy hắn đã uống xong rượu, nàng không uống dường như lại không tốt, bất quá chỉ là một ly rượu mà thôi...

Tần Thiên cũng không nghĩ nhiều, ngửa đầu đem rượu trong chén uống sạch.

Cảm giác cay nồng lan tràn trong miệng, bất quá qua một lúc, còn cảm thấy vị nóng bỏng, rượu này cũng khá nặng a.

Khi nhìn về phía hắn, thấy hắn khoe miệng hơi hơi nhếch lên, hai mắt sáng ngời.

Tần Thiên lấy ly rượu trong tay hắn đi đến đặt lên bàn, thuận tiện ngồi xuống ghế, Trang Tín Ngạn theo đi qua, Tần Thiên đang chuẩn bị nói chuyện, Trang Tín Ngạn lại chỉ chỉ về phía cửa sổ. Tần Thiên quay đầu nhìn, đã thấy bóng hai người chiếu lên trên cửa sổ.

“Đêm động phòng hoa chúc, chúng ta lại bắc ghế cầm đèn soi, không phải rất kỳ quái?”

“Làm sao chứ, chúng ta đang nhìn về phía giường mà, vị trí kia, sao từ bên ngoài một chút cũng không trông thấy nhỉ.”

Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, vẻ mặt thực trang trọng, nhưng khuôn mặt lại bị ánh nến chiếu đỏ bừng.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 127: Động phòng hoa chúc

Nến đỏ “Phách ba” một tiếng tóe hoa lửa, bên trong đột nhiên sáng ngời, ánh vào trong mắt hắc, sáng ngời như sao.

Tần Thiên nhìn hỉ giường liếc mắt một cái, cái gì cũng không nói, đứng dậy đi đến.

Trang Tín Ngạn trong lòng nóng lên, nàng đúng là nửa điểm do dự cũng không có, có thể thấy được đối với hắc rất tín nhiệm. Trong lòng càng cảm thấy trịnh trọng.

Hắc theo đi qua, hai người ngồi xuống bên giường.

Nến đỏ lòe lòe nhấp nháy, bao phủ lên người bọn họ một tầng thần nhiên hồng quang.

“Tín Ngạn...” Tần Thiên nhìn hắc nói: “Chúng ta về sau có năm năm thời gian đối mặt, tuy rằng chúng ta không phải vợ chồng chân chính, nhưng có thể coi như người cùng hội cùng thuyền. Cho nên ta cảm thấy có chút chuyện chúng ta nên nói rõ.”

Trang Tín Ngạn chỉ nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy, như muốn hút tất cả vào đó.

Ánh mắt này khiến Tần Thiên có chút ăn không tiêu, theo bản năng muốn tránh né, nhưng nghĩ đến nếu không đối mặt hắc, hắc sẽ không thấy rõ lời mình nói, liền đem ánh mắt chuyển dời đến chiếc mũi cao thẳng của hắc.

Áp lực liền biến mất.

“Về sau nếu ta làm sai cái gì, hoặc là làm không tốt, không hợp tâm ý của người, người có thể nói với ta, trăm ngàn lần đừng ghen ở trong lòng. Con người của ta, không quen nghiền ngẫm lòng người, người không nói ra ta cũng không biết được, như vậy chẳng những không giải quyết được sự việc, người cũng chọc tức thân mình, tội gì phải thế?”

Mũi của hắn vừa cao vừa thẳng, như là mũi của người Tây Âu, phản xạ ánh sáng, rất có lập thể.

“Ta đã biết, về sau ta sẽ không tùy tiện phát giận.” Trang Tín Ngạn rất nhanh liền hiểu được ngụ ý của nàng.

Tần Thiên nghĩ không biết hắn sẽ có vẻ mặt gì, không nghĩ tới lại thuận lợi như vậy.

“Còn có, trong thời gian năm năm này ta sẽ ngủ ở trên mặt đất, bởi vì không có nha hoàn hầu hạ, cho nên người buổi tối muốn đi tiểu đêm vẫn có thể bảo ta.”

Thành thân, không thể lại an bài nha hoàn hầu hạ, lúc trước tháp ngủ của Tần Thiên đã bị chuyển đi, như vậy mới không khiến người khác hoài nghi. Nhưng hai người lại không có khả năng ngủ cùng một giường, vì vậy Tần Thiên mới có thể nghĩ đến việc ngủ trên đất.

Trang Tín Ngạn rũ mắt xuống, không tỏ vẻ gì, trong đầu lại nhớ tới mẫu thân đã nói qua với hắn trước khi thành thân.

“Tín Ngạn, con có thời gian năm năm, nếu con thật sự thích nàng, hãy nghĩ biện pháp đem nàng lưu lại. Tần Thiên là đứa nhỏ tốt bụng, nàng đã định rời đi mà còn quay lại, cũng bởi vì trong lòng có chúng ta. Chỉ cần con dụng tâm đối đãi với nàng, nàng biết con tốt, sẽ không muốn rời đi nữa.”

Thấy hần không phản đối, Tần Thiên coi như hần đồng ý, tiếp tục nói: “Cuối cùng, trong thời gian năm năm này, ta không thể sinh nhi dục nữ cho người...” Nói đến vấn đề này, Tần Thiên cũng có chút ngượng ngùng, lại không thể cúi đầu che giấu, chỉ có thể trước mặt hần đỏ mặt: “Người nếu thích nha hoàn nào, trực tiếp nâng phòng cũng được, ta không có ý kiến.”

Không có đạo lý để hần trong thời gian năm năm phải tịnh thân như vậy, hần nếu xúc động dù sao cũng cần phải được giải quyết, bản thân thỏa mãn hần không được, chẳng lẽ còn không để hần tìm người khác? Đây cũng là gián tiếp nhắc nhở hần, trong năm năm này, đừng có tâm tư gì đối với nàng.

Trang Tín Ngạn thấy câu này, giận tái mặt, nhưng thấy trên mặt nàng từ từ trở nên đỏ ửng, cộng thêm một thân hồng y, đúng là xinh đẹp không thể tả, sắc mặt lại chậm rãi dịu đi.

“Ta không cần nha hoàn khác hầu hạ, người cũng biết, ta không thích nữ nhân khác chạm vào ta.” Viết xong, trên mặt hơi hơi nóng lên, những lời này, lúc trước hần cũng không thổ lộ ra với bất kỳ ai.

Tần Thiên cười cười, không nói tiếp, lúc trước hần có thể tiếp nhận Thu Lan và mình, sau này cũng có thể tiếp nhận người khác, bất quá, ý nàng đã quyết, cũng không để ý nhiều.

“Ta cũng có yêu cầu”. Trang Tín Ngạn lại viết trên giấy: “Ta không thích những người khác chạm vào ta, về sau, người vẫn giúp ta mặc quần áo đi.”

Tần Thiên cười cười, “Tín Ngạn, ta đã không còn là nha hoàn của người, nếu người không quen người khác, vậy học cách tự mặc quần áo đi, ta sẽ hướng dẫn người.”

Chẳng lẽ trong năm năm này chẳng những phải làm đương gia, phải làm thê tử, còn phải làm nha hoàn? Đừng áp bức người như vậy chứ...

Đối với yêu cầu không hợp lý, nhất định kiên quyết nói “Không “

Không đợi Trang Tín Ngạn phản ứng, Tần Thiên đã đứng dậy, lấy chăn chiếu ra, đây là do Đại phu nhân cùng Nguyệt Nương đã chuẩn bị ở trong này.

Trên mặt đất đã được trải chiếu, sau đó lại trải thêm một đệm giường rất dày, lại phủ thêm chăn đỏ thẫm thêu hoa gấm. Sau khi thu xếp xong, lại muốn di chuyển bình phong bằng gỗ điêu khắc hoa văn đặt ở góc phòng, muốn ngăn ở cửa, nếu có tình huống khẩn cấp cũng có thể chặn được kịp thời.

Ai ngờ bình phong nhìn thì nhẹ, thực tế lại rất nặng. Tần Thiên mất sức chín trâu hai hổ bất quá chỉ di động được một chút. Thời điểm đầu đổ mồ hôi, chợt thấy trên tay nhẹ hẫng, chính là Trang Tín Ngạn đỡ lấy bình phong. Hẳn mặc dù không cường tráng giống như Tạ Đình Quân, nhưng muốn di chuyển một bình phong vẫn là thừa sức.

Thấy hẳn dễ dàng đem bình phong nhấc đi, Tần Thiên bỗng nhiên có cảm giác thoải mái. Từ lúc còn rất nhỏ, nàng đã học cách phải luôn dựa vào bản thân, mười tuổi nàng đã học nấu cơm, giặt quần áo, trồng cây, nuôi lợn, nàng cũng đã trải qua thời điểm gian nan, bên cạnh ai cũng có việc của riêng mình, không ai có thể giúp nàng, đến cuối cùng nàng đều cần răng chống đỡ, cũng dường thành cá tính không muốn nhờ cậy người khác.

Hóa ra ở thời điểm khó khăn, có người giúp đỡ cảm giác quả thật rất tốt.

Tần Thiên nhìn Trang Tín Ngạn bộ dáng đùa nghịch bình phong, thư thái cười cười.

Làm tốt mọi việc, Trang Tín Ngạn trở lại bên giường, ném gối của hẳn xuống chiếu, lại đem gối của Tần Thiên chuyển lên trên.

Tần Thiên đi qua nói: “Tín Ngạn, người làm cái gì vậy?”

“Về sau người ngủ trên giường, ta ngủ dưới đất.” Hấn viết xuống vở một câu đơn giản như vậy.

Hấn được nuông chiều từ bé, làm sao quen ngủ trên đất? Tần Thiên còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Trang Tín Ngạn cúi đầu cởi quần áo không nhìn tới nàng, dường như đã quyết ý. Thấy hấn như thế, Tần Thiên cũng không nói thêm gì nữa.

Nàng cởi áo khoác, mặc trung y đang chuẩn bị lên giường, đã thấy Trang Tín Ngạn vẫn đang vật lộn với đồng quần áo, Tần Thiên nhìn hấn một lúc, thấy hấn ngay cả cởi quần áo như thế nào cũng không biết, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Nàng xuống giường, đi đến bên cạnh hấn, giúp đỡ hấn đem đai lưng cởi bỏ, hỉ bào lập tức tản ra.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hấn cười, “Chưa ăn qua thịt heo cũng nhìn thấy heo chạy rồi chứ, sao đến bây giờ ngay cả quần áo cũng không biết cách cởi?”

Bộ dáng như trách yêu vô cùng động lòng người, Trang Tín Ngạn hơi rượu dâng lên, chỉ cảm thấy một trận choáng váng, dưới chân lão đảo từng bước, Tần Thiên đang giúp hấn cởi bỏ xiêm y bị hấn làm mất thăng bằng, không kịp khống chế ngã vào trong ngực hấn.

Theo bản năng, hấn đem nàng gắt gao ôm lấy.

Thân thể quen thuộc mà mềm mại, tản mát ra mùi thơm, khiến hấn kì lạ lòng không được hồi tưởng thời điểm kiều diễm ướt át ở sơn động. Nàng da thịt nõn nà, lửa nóng triền miên.

Thân mình như bị thiêu cháy, có loại dục vọng không thể áp chế.

Hô hấp trở nên gấp gáp, ôm ấp càng ngày càng gắt gao.

Tần Thiên sao lại không cảm giác được biến hóa của hân, âm thầm sốt ruột, đẩy ra vài lần nhưng cũng không có tác dụng, dưới tình thế cấp bách vội cắn lên ngực hân một cái.

Trang Tín Ngạn thét lớn một tiếng, buông nàng ra, thấy nàng lui hai bước, về mặt đề phòng, không khỏi hồi hận chính mình xúc động, vội vàng viết xuống vở: “Ta không phải cố ý, ta uống nhiều rượu quá.”

Tần Thiên đã sớm ngủ thấy hân mùi rượu đầy người, lại thấy hân về mặt ửng hồng, biết hân nói sự thật.

“Ngủ đi.” Tần Thiên xoay người nằm xuống giường, trong lòng vẫn đang nhảy nhót.

Chỉ chốc lát, gian phòng đột nhiên lâm vào bóng đêm, sau đó nghe thấy thanh âm hân nằm xuống.

Cả đêm, hân dường như ngủ không an ổn, bởi vì Tần Thiên nghe thấy thanh âm hân trở mình, là vì nằm không thoải mái? Mà khi Tần Thiên đứng dậy, thời điểm châm đèn xem xét, hân lại dường như đang ngủ say, Tần Thiên giúp hân đắp chăn, lại trở về ngủ. Lại không thấy được sau lưng một đôi mắt mở to nhìn nàng.

Một đêm động phòng cứ như vậy mà trôi qua.

Buổi sáng hôm sau, lúc Tần Thiên tỉnh lại dĩ nhiên không thấy Trang Tín Ngạn. Nàng nhìn bầu trời, bây giờ còn chưa đến giờ dậy, trời còn chưa sáng, nàng luôn luôn thức dậy sớm, đến giờ tự nhiên sẽ tỉnh, nhưng hân cũng không có thói quen dậy sớm như vậy.

Đi đâu vậy, tỉnh phòng?

Tần Thiên mặc xong quần áo, đi tới cửa hướng nhìn về phía tịnh phòng, thấy tịnh phòng tối như mực, hiển nhiên không có người ở đó.

“Đại thiếu phu nhân, tỉnh giấc sao?” Ngoài cửa là thanh âm của Bích Liên.

Thanh Tùng viện có quy củ, không có chủ tử phân phó, nha hoàn không được tùy ý đi vào.

“Chờ một chút.” Tần Thiên vội vàng thu dọn chăn chiếu, mà bình phong đã bị đẩy sang một bên, phỏng chừng là Trang Tín Ngạn làm.

“Đại thiếu gia đi đâu vậy?” Tần Thiên cách qua lớp cửa hỏi Bích Liên.

“Đại thiếu gia đang ở phòng luyện công!”

Phòng luyện công? Tần Thiên kinh ngạc, nàng bất quá ở Lưu gia ngày người hơn mười ngày, trong viện sao lại có thêm phòng luyện công?

Tần Thiên đơn giản phủ thêm áo khoác, mở cửa đi ra ngoài. Bích Liên nhìn thấy hỏi: “Đại thiếu phu nhân, có cần mang nước vào rửa mặt luôn không?” Vẻ mặt rất là cung kính, quả nhiên là đại nha hoàn, rất nhanh đã có thể thích ứng với địa vị của nàng. Cũng không bởi quan hệ lúc trước mà có nửa điểm tùy ý.

Tần Thiên lắc đầu tỏ vẻ không vội, lại hỏi: “Sao lại có thêm phòng luyện công?”

“Nô tỳ cũng không rõ lắm, chỉ biết từ khi Đại thiếu gia cùng Đại thiếu phu nhân trở về đã bảo Hải Phú chuẩn bị phòng luyện công này, phòng luyện công sau khi thu xếp xong, Đại thiếu gia mỗi ngày giờ mẹo sẽ rời giường cùng Hải Phú luyện tập ở đó.”

Tần Thiên rất tò mò, “Mang ta đi nhìn xem.”

Bích Liên chỉ vào một gian phòng tối ở sân phía tây, nói: “Là ở chỗ này, Đại thiếu gia đã phân phó, thời điểm hãn luyện công không cho chúng ta

quấy rầy, Đại thiếu phu nhân tự mình qua xem đi.”

Thần bí như vậy? Tần Thiên càng ngày càng tò mò. Nàng xuyên qua sân, đi đến phòng luyện công, thọc một lỗ nhỏ qua cửa sổ giấy, nhìn vào trong phòng.

Đã thấy trong phòng luyện công có bao cát, cọc gỗ, khoá đá, thiết cầu cùng một số vật dụng để luyện công khác. Mà Trang Tín Ngạn mặc quần màu đen, thân trên để trần, xem tư thế kia, hiển nhiên đang tập đứng tấn.

Hải Phú đứng ở trước mặt hăn, hai tay chống nạnh, ánh mắt quét nhìn trên người hăn, bộ dáng sư nghiêm.

“Đại thiếu gia, cũng không phải là ta ép buộc người, sư phó của ta nói, hạ bàn vững chắc mới là mấu chốt của học võ, cho nên mỗi ngày phải đứng tấn một canh giờ không thể qua loa!”

Từ góc độ này của Tần Thiên vừa vặn có thể thấy hai người khá rõ. Tần Thiên tinh tường thấy Trang Tín Ngạn hai chân run lên, trên thân xích lỏa đổ mồ hôi, hiển nhiên rất vất vả!

Hải Phú dùng chân đá nhẹ lên chân hăn một chút, “Không được run, không được run.”

Trang Tín Ngạn dường như giận, vươn tay vỗ lên đầu Hải Phú một cái.

Hải Phú ôm đầu nhảy dựng, kêu to: “Thiếu gia người khi sư diệt tổ!”

Xem đến đây, Tần Thiên nhin không được “Phốc xích” cười ra tiếng!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 128: Chỉ có thể thắng chứ không thể thua

Hải Phú nghe thanh âm nhìn qua thấy Tần Thiên, vội vàng gọi một tiếng “Đại thiếu phu nhân.” Trang Tín Ngạn cũng phát hiện ra Tần Thiên. Hắn thu trung bình tấn, xoay người cầm lấy áo dài treo trên giá áo bằng gỗ khắc hoa văn cúc lê mặc vào.

Bất quá Tần Thiên dĩ nhiên nhận ra, so với lần đó ở thôn nhỏ lúc hắn phát sốt, hiện tại hiển nhiên đã cường tráng hơn một chút, làn da cũng không còn trắng nõn giống như hồi trước, chỉ mấy ngày luyện công ngăn ngủi không thể có hiệu quả như vậy, nghĩ chắc hẳn do khoảng thời gian mỗi ngày leo núi rèn luyện cộng thêm phơi nắng mà nên.

Thấy bọn họ đã nhìn thấy mình, Tần Thiên hé miệng cười, đẩy cửa đi vào.

“Sao tự dừng lại muốn luyện công như vậy.” Tần Thiên nhìn Trang Tín Ngạn cười hỏi.

Hải Phú quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, hắc hắc ái muội cười cợt, há mồm định trả lời, nhưng Trang Tín Ngạn hình như hiểu được hắn muốn nói gì bỗng nhiên vươn tay kéo kéo ống tay áo của hắn, Hải Phú phản ứng kịp, vội vàng che miệng, quái mô quái dạng nở nụ cười vài tiếng, nói: “Luyện công có thể cường thân kiện thể!”

Tần Thiên nhìn Hải Phú thần sắc quái dị liếc mắt một cái, lại nhìn Trang Tín Ngạn sắc mặt trầm tĩnh liếc mắt một cái, ần ần cảm thấy bọn họ có chuyện gạt nàng, bất quá luyện võ là việc nàng không hề cảm thấy hứng thú, cho nên cũng không miệt mài hỏi tới cùng, thấy Trang Tín Ngạn về

mặt có chút mất tự nhiên, thầm nghĩ mình đang quấy rầy bọn họ, liền cười nói: “Nếu là như vậy, ta sẽ không quấy rầy các người, các người tiếp tục đi.” Nói xong xoay người rời đi, khi sắp bước ra cửa, lại xoay người nói với Trang Tín Ngạn: “Đúng rồi, Tín Ngạn, còn phải đến chỗ...” Thấy Trang Tín Ngạn mày kiếm hơi nhướn, Tần Thiên ý thức được sai lầm, vội vàng sửa miệng: “Còn phải đến chỗ của nương, cho nên chàng cũng đừng tập quá muộn!”

Trang Tín Ngạn lúc này mới giãn mày, nở nụ cười, quả nhiên là phong thái danh hoa khuynh quốc, khiến Tần Thiên nhìn mà tâm can rạo rực, vội vàng đi ra ngoài.

Tần Thiên trở lại trong phòng, Bích Liên mang theo Thanh Liễu Thu Lan bùng nước tiến vào, mấy người hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu thay quần áo.

Lúc trước đều là nàng hầu hạ người khác, hiện giờ được người khác hầu hạ nói thật có chút không quen, quả thật đúng là ngay cả ngón tay cũng không cần phải động vào. Thanh Liễu cùng Thu Lan đã được Bích Liên giáo huấn, không dám ở trước mặt Tần Thiên làm càn, thời điểm hầu hạ đều ngừng lại hô hấp, cúi đầu liễm mi, một câu cũng không nói ra.

Tần Thiên cũng biết Trang phủ đều rất có quy củ, cho nên cũng không cố ý gần gũi các nàng quá. Nàng trong lòng vẫn coi các nàng là tỷ muội tốt, bất quá điều này không cần phải lúc nào cũng thời thời khắc khắc biểu hiện ra ngoài. Ở mặt ngoài thân thiện không bằng lúc cần thì tốt đúng chỗ.

Thanh Liễu chải đầu vấn tóc rất giỏi, chỉ hai ba cái đã chải xong kiểu Phi Phượng kế, biết nàng không thích rườm rà cầu kỳ, chỉ gắn lên tóc nàng một châu sai kim tước, lại đeo một đôi khuyên tai tương xứng, mười phần linh động.

Tần Thiên thầm than, quả nhiên nữ nhân rất thích trang sức, mới chỉ dùng một chút ít, tuy rằng không thể nói là chim sa cá lặn, nhưng cũng đã

trở nên thanh lệ thoát tục ...

Không khỏi cười cười.

Vừa mới trang điểm xong, Trang Tín Ngạn một thân mồ hôi đi vào. Ngẩng đầu thấy Tần Thiên, rõ ràng rất sảng sốt, trong mắt hiện lên thần sắc kinh diễm, vành tai lại chậm rãi đỏ ửng.

Trước mặt nhiều nha hoàn như vậy, Tần Thiên bị hấn nhìn ngắm cũng ngượng ngùng, quay đầu phân phó Bích Liên, “Nhanh chuẩn bị nước cho thiếu gia tắm rửa.”

Bích Liên cùng Thanh Liễu cúi đầu hé miệng cười, sau đó đi ra ngoài.

Hải Phú hầu hạ Trang Tín Ngạn tắm rửa xong, Tần Thiên muốn gọi Bích Liên tiến vào hầu hạ thay quần áo. Nhưng Bích Liên mới đi tới cửa, Trang Tín Ngạn liền hướng tới nàng vung tay lên, ý bảo nàng đi xuống. Bích Liên thấy hấn lãnh trầm gương mặt, rất nhanh đã không còn thấy tắm hơi.

Thấy Trang Tín Ngạn hai mắt chờ đợi nhìn mình, Tần Thiên làm bộ như không hiểu ý tứ của hấn, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ làm bộ như đang thưởng thức phong cảnh, trong lòng oán thầm, lúc trước Bích Liên hầu hạ rất tốt, sao bây giờ không để nàng hầu hạ tiếp? Còn muốn bảo nàng làm nha hoàn, không có cửa đâu!

Bên kia Trang Tín Ngạn thấy nàng không hề có động tĩnh, hơi nhú mày, rất có cốt khí cầm lấy quần áo đã được chuẩn bị đến trước gương to tự mặc quần áo, hai tay động tác muốn chậm chạp bao nhiêu thì có bấy nhiêu, cơ hồ thời gian một nén nhang cũng không mặc xong quần áo, hấn giương mắt từ trong gương lén nhìn qua, thấy Tần Thiên thỉnh thoảng lại quay đầu liếc về phía mình, vẻ mặt càng ngày càng không kiên nhẫn. Trang Tín Ngạn khước miệng vênh vênh lên, động tác lại càng ngày càng chậm.

Người nào đó thật sự nhịn không được, hỗn hển đi tới, trong miệng lâu lâu, “Ta chẳng lẽ thật sự trời sinh có mệnh nha hoàn hay sao? Thấy người khác mặc quần áo khó khăn cũng thấy ngứa ngáy chân tay?”

Sớm biết rằng nàng rất dễ mềm lòng ... Trang Tín Ngạn đặc ý mở ra hai tay hưởng thụ phục vụ của nàng.

Nàng dựa vào rất gần, tay lần lượt mơn trớn trên người hắn, thường thường ngẩng đầu ân cần hướng dẫn hắn, đai lưng phải thắt như vậy, quần áo cần phải mặc như vậy mới phẳng phiu...

Khuyên tai theo động tác của nàng chớp động liên tục, phát ra ánh hồng quang chiếu vào mặt nàng, khiến làn da nàng như trắng nõn như tuyết, hai mắt đen như mực, mỹ đến mức khiến người khác tim đập nhanh...

Hắn lặng lẽ thu hẹp hai cánh tay, động tác kia như đang đem nàng ôm vào trong lòng, lại không dám để nàng phát giác. Hắn hơi hơi cúi đầu, người thấy trên người nàng phát ra từng trận mùi thơm, nhẹ nhàng cười, trong lòng vui mừng, thỏa mãn nói không nên lời.

Thanh Âm viện.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn quỳ trên mặt đất dâng trà kính Đại phu nhân. Nghe thấy Tần Thiên thanh âm hô gọi “Nương”, Đại phu nhân cười toe cười toét, liên thanh bảo được, đưa cho Tần Thiên một đôi vòng ngọc Hồng Phù tơ vàng tương phần, Tần Thiên cười tiếp nhận.

Đại phu nhân đã nói qua với nàng, trong năm năm này, ở Trang phủ này nàng sẽ có mọi thứ, bao gồm nguyệt ngân, cùng với lễ vật Trà Hành thu được, lúc rời đi nàng đều có thể mang theo.

Chỉ riêng nguyệt ngân, đương gia một tháng đã được năm mươi hai lượng. Nguyệt ngân của cả năm năm thật sự là một số lượng không nhỏ, đây chính là vui mừng bất ngờ ngoài ý muốn. Tần Thiên tất nhiên vui vẻ, chức vị này cũng giống như Tổng giám đốc, một người làm công cao cấp, tuy rằng năm năm sau nàng là người phụ nữ đã ly hôn, nhưng mà trong năm năm này có thể tích lũy kinh nghiệm, hiểu biết thêm về thế giới này, có đầy đủ thời gian để chuẩn bị đường lui cho bản thân, so với việc ra đi với hai bàn tay trắng cũng thoải mái hơn rất nhiều. Lại nói tiếp, lúc ấy nàng tuy rằng tâm tư muốn báo đáp ân tình, hiện giờ so ra cũng không biết là ai giúp ai, phải nói là hai bên cùng có lợi vậy.

Kính trà xong, hai người đứng lên, Đại phu nhân lôi kéo tay nàng hỏi vài câu, sau đó quay đầu hướng tới Nguyệt Nương ý bảo.

Nguyệt Nương đem hạ nhân trong phòng lui xống, đóng cửa sổ, để Lam Sơn đứng canh trước cửa, chỉ để lại Nguyệt Nương ở trong phòng hầu hạ.

“Chuyện cống trà, các con đã chuẩn bị thế nào rồi, lần trước các con mang trà về mặc dù ngon, nhưng làm cách nào mới có thể dâng lên Hoàng Thượng?” Đại phu nhân nhíu mày, “Hơn nữa, nghe khẩu khí của Nhị phòng, dường như đã tính trước kỹ càng, bọn họ lại có Tri phủ đại nhân giúp đỡ, việc này cũng thật khó giải quyết.”

Nguyệt Nương nghe Đại phu nhân nói như thế, nhịn không được xen mồm nói: “Phu nhân, thứ nô tỳ lảm miêng. Nô tỳ không rõ, chúng ta vì sao phải đáp ứng trận tỷ thí này? Lại nói tiếp, người thừa kế vốn phải do Đại phu nhân làm chủ, bất luận là Nhị di thái thái hay là dòng họ đều không có quyền phản đối quyết định của phu nhân.”

Đại phu nhân cười nhẹ, nhìn về phía Tần Thiên, “Tần Thiên, con nói tại sao?”

Tần Thiên đáp: “Tần Thiên cảm thấy, có trận tỷ thí công khai này hay không kỳ thật đều giống nhau!”

Đại phu nhân gật đầu, Trang Tín Ngạn mỉm cười, Nguyệt Nương khó hiểu: “Lời này ý là sao?”

Tần Thiên nhìn về phía Nguyệt Nương, cười nói: “Nguyệt Nương thử nghĩ kỹ một chút, nếu Nhị phòng thật sự thông qua quan hệ của Tri phủ đại nhân đạt được danh hiệu cống thương, hẳn có thể ngoan ngoãn đem cống trà giao ra hay không? Bọn họ trên tay có cống trà, lại có quan hệ nơi quan trường với Tri phủ đại nhân, đã rõ ràng chứng minh thực lực của bọn họ. Nếu nương lại kiên trì để ta làm đương gia cũng không được. Tuy rằng trên tay nương có di chúc của phụ thân, nhưng dòng họ hoàn toàn có thể lấy lý do nương tư tâm mà nhúng tay vào chuyện này. Chỉ một khi cống trà rơi vào tay chúng ta, địa vị đương gia chúng ta mới có thể ngồi an ổn. Cho nên mới nói, có hay không trận tỷ thí này cũng đều giống nhau.”

“Hơn nữa...” Đại phu nhân tiếp lời nói: “Nếu đối phương khởi xướng khiêu chiến, mà chúng ta lại tránh né, sẽ cho thấy chúng ta quyết đoán không đủ. Trận tỷ thí này chính là công khai với bên ngoài, đối chúng ta mà nói ngược lại mới có lợi. Trước mặt dòng họ, chúng ta thắng, bọn họ sẽ không có cách nào chống chế.”

“Cho nên chúng ta chỉ có thể thắng chứ không thể thua.” Tần Thiên trầm định triệt thiết.

Lúc này, Hải Phú đem lời Trang Tín Ngạn viết xuống đọc lên: “Mẫu thân yên tâm, con đã lên kế hoạch, tuyệt đối sẽ không để người thất vọng.”

Trong Cúc Hương viện, người của Nhị phòng cũng đang thương nghị việc này.

“Tạ Đình Quân đã nói, Trang Tín Ngạn bọn họ lúc trước đã đi Động Đình sơn. Ta cố ý tìm người đi thăm dò, bọn họ phải đi tìm giống trà này.” Trang Tín Xuyên đem lá trà Dọa sát nhân hương của Động Đình sơn về pha lên, sau đó đưa cho Lưu Bích Quân cùng mẫu thân và muội muội.

Nhị di thái thái cùng Trang Minh Hỉ bưng trà lên tinh tế thưởng thức, tuy rằng không hiểu lắm sinh ý của Trà Hành, nhưng nhiều năm qua, hưởng qua không ít danh trà, vì vậy cũng luyện được công phu phẩm trà.

Hai người uống xong đều đặt chung trà trong tay xuống, liếc mắt nhìn nhau. Trang Minh Hỉ nhìn về phía mẫu thân, “Nương, người cảm thấy như thế nào?”

Nhị di thái thái dùng khăn tay lau lau khóe miệng, khinh miệt cười nói: “Chỉ thường thôi, so với Hồ Khâu kém xa, loại trà này cũng muốn trở thành cống trà, quả thực chê cười!”

Trang Minh Hỉ lại lắc đầu, “Ngay cả chúng ta đều nhìn ra vấn đề này, Đại nương thân là đương gia sao lại không biết? Vì sao các nàng còn đáp ứng lần tỷ thí này, bọn họ dựa vào cái gì?” Trang Minh Hỉ trong lòng bất an.

“Muội muội, muội đã quá đa nghi rồi!” Trang Tín Xuyên ngồi xuống bên cạnh Trang Minh Hỉ, cũng rót một chén trà, “Ta thấy bọn hã là bị câu nói của muội khích bác, trước mặt dòng họ không thể lảng tránh, muội không thấy Tần Thiên bộ dáng khó xử hay sao? Hiển nhiên bọn họ cũng đang chột dạ trong lòng!”

Nhớ tới Tần Thiên lúc ấy quả thật lộ ra do dự, Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy tốt ở mặt ngoài, trong lòng vẫn không yên: “Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà ...” Trang Tín Xuyên cười đánh gãy, “Muội muội, muội ngẫm lại xem, mặc dù bọn họ có thể tìm được giống trà ngon như Hồ

Khâu thì sao? Có dượng ở đây, trà này có thể đến tay Hoàng Thượng được không?”

Hắn uống một ngụm trà, nhấp hé miệng, nhúu nhúu mào, bữu môi nói: “Không so sánh với Hồ Khâu, trà này cũng có thể coi là trà ngon, chẳng qua đồ tốt không có người dùng cũng chỉ uống phí mà thôi!”

Hắn cười lạnh hai tiếng, cầm chén trà trong tay đồ đi.

Trang Minh Hỉ nhớ tới còn có dượng có thể dựa vào, lúc này mới yên lòng.

“Có điều, nay Tần Thiên đã gả cho Tín Ngạn, Tạ gia bên kia chúng ta nên ăn nói như thế nào đây?” Nhị di thái thái lo lắng nói.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 129: Kim thiên thoát xác

Bên kia trong thư phòng của phủ Tổng đốc.

Hồ Tri phủ hai tay cung kính dâng một chén nhỏ được mạ vàng đưa tới trước mặt Tổng đốc Lâm Đại nhân thân mặc trường bào có thêu hoa văn ngũ bức phủng trên vạt áo ngồi phía sau án thư.

Hồ Tri phủ cúi hạ thắt lưng, mặt mày kính cẩn nói: “Tổng đốc đại nhân, đây là trà mà Trang phủ muốn dâng lên Hoàng Thượng, thỉnh Lâm đại nhân thử trước.”

Tổng đốc đại nhân đã gần năm mươi tuổi, da trắng, khuôn mặt gầy, hai mắt hơi híp, nhưng đôi mắt khi mở lớn cũng có tinh quang lóe ra. Hắn bất động thanh sắc nhìn Hồ Tri phủ liếc mắt một cái, sau đó bưng chung trà trước mặt, chậm rì rì khinh nhấp một ngụm, sau đó hơi hơi nhíu mày: “Trà này tuy rằng cũng không tệ lắm, nhưng so với các cống trà khác lại kém hơn một chút. Hoàng Thượng có thứ gì tốt mà chưa từng nếm thử qua? Loại trà này làm sao có thể dâng lên Hoàng Thượng được, vạn nhất Hoàng Thượng tâm tình không tốt, phạm phải tội bất kính, chúng ta ai cũng không đảm đương nổi.”

Hồ Tri phủ vẫn như cũ cúi hạ thân mình, nhìn Tổng đốc thấp giọng nói: “Tổng đốc đại nhân, trà này tuy rằng so ra kém trà Long Tĩnh và Hồ Khâu, nhưng lại có một truyền thuyết rất cảm động...”

Tổng đốc giương mắt nhìn, trong mắt tinh quang chợt lóe, “Truyền thuyết? Có truyền thuyết gì?”

“Một truyền thuyết nói về phụ tử tử hiếu...” Hồ Tri phủ nhìn Tổng đốc đại nhân, nói ra từng chữ.

Tổng đốc đại nhân tròn mắt vòng vo chuyển, đứng lên, vỗ tay sau lưng đi qua đi lại trong thư phòng, một lát sau thì dừng lại: “Nếu là như vậy, có thể thử một lần.”

Hoàng Thượng tại vị nhiều năm như vậy, thiên hạ có thứ gì tốt mà chưa từng thưởng thức qua? Nhưng chính bởi vì đã thử qua, đồ tốt gì dâng lên cũng chưa chắc đã có hiệu quả. Chỉ có thể đả động tâm hân, mới có thể giành được sự ưu ái. Hoàng Thượng hiện tại tâm bệnh lớn nhất chỉ sợ chính là vì các nhi tử đã lớn, ai cũng có chủ ý, bắt đầu dần dần giẫy khỏi tầm kiểm soát của hân, vì vậy Hoàng Thượng đối với truyền thuyết phụ tử tử hiếu hân sẽ xúc động ...

“Đại nhân, chỉ cần Nhị phòng Trang phủ giành được cống trà, thì có thể thành công đoạt được địa vị đương gia. Đến lúc đó, Trà Hành lớn nhất Dương Thành sẽ hoàn toàn rơi vào khống chế của chúng ta!” Hồ đại nhân tiến đến trước mặt Tổng đốc đại nhân nói: “Nay, Hoàng Thượng hạ lệnh khai cấm biển, Thịnh Thế Trà Hành vô luận là môn quy hay tài lực trong toàn bộ trà thương phía nam đều là số một, đến lúc đó chúng ta có thể thông qua Thịnh Thế vận dụng các phương tiện đem lá trà bán ra hải ngoại. Nghe nói, lá trà của chúng ta ở hải ngoại rất được ưa thích, sinh ý này không hề nhỏ so với sinh ý thu vào từ muối!”

Một phen nói khiến Lâm Tổng đốc lông mày nhướn lên vui vẻ, hân xoay người vỗ vỗ bả vai Hồ Tri phủ, cười nói: “Kính Chi ra sức như vậy, ngày khác Khang Vương sự thành, sẽ nhớ tới công của Kính Chi!”

Hồ Tri phủ mừng rỡ, vội vàng xoay người vỗ tay nói: “Hết thầy đều nhờ Đại nhân tài bồi!”

Lâm Tổng đốc dùng sức vỗ bả vai hấn vài cái, ngửa đầu cười to vài tiếng, lại nói: “Thánh giá rất nhanh sẽ tới Dương Thành, trong khoảng thời gian này làm việc đều thu liễm chút, trăm ngàn lần không thể kinh động Hoàng Thượng.”

“Vâng.”

Mai Hương viện.

Một gã nam tử hơn ba mươi tuổi đi vào sân, được Đại Nha hoàn Hỉ Thước đưa tới thư phòng của tiểu thư Trang Minh Hỉ.

Trang Minh Hỉ đang luyện chữ, thấy người tiến vào mắt cũng không nâng, ngòi bút vẫn chuyển động, thản nhiên hỏi: “Có động tĩnh gì không?”

Người đó hơi hạ thắt lưng, rất cung kính trả lời: “Bẩm Tứ tiểu thư, Tứ tiểu thư đã sai hạ nhân trong khoảng thời gian này theo dõi Đại thiếu gia cùng Đại thiếu phu nhân. Hạ nhân vẫn không thả lỏng, mỗi ngày đều phái người nhìn ngó Thanh Tùng viện cùng Trà Hành, thấy gã sai vặt Hải Phú của Đại thiếu gia cùng Đại chương quỹ có đi ra ngoài vài lần.”

Trang Minh Hỉ ngòi bút dừng lại, nâng mắt: “Có sai người đi theo bọn họ, biết bọn họ đi nơi nào không?”

“Hải Phú đi đến các quan viên quý phủ trong thành để bái thiệp, nhưng các quan viên này đều không tiếp bọn họ.”

Lúc này, Trang Tín Xuyên cười đi vào, cất cao giọng nói: “Muội muội, ta đã nói muội đa tâm mà, Hồ đại nhân đã ra lệnh rồi, Đại phòng bên kia đừng hòng tìm được cách tiếp cận Hoàng Thượng!”

Hỉ Thước cùng người kia gọi một tiếng Nhị thiếu gia, Trang Tín Xuyên phát phát tay, bảo bọn họ lui xuống, nhưng Trang Minh Hỉ lại hướng về người kia dặn dò một câu: “Tiếp tục phái người theo dõi bọn họ.”

Sau đó lại nhìn về phía Trang Tín Xuyên, thản nhiên nói: “Cẩn thận vẫn hơn, muội cảm thấy lấy cách làm người của Đại nương, không thể không chuẩn bị một chút gì!”

“Bà ta đã bị mù còn biết chuẩn bị thế nào?” Trang Tín Xuyên hất nhẹ trường bào hoa văn sắc xanh nhạt về phía sau, đường hoàng ngồi xuống ghế đối diện với muội muội, nhìn muội muội cười nói: “Vừa rồi dưỡng phái người truyền lời lại đây, trà của chúng ta đến lúc đó hẳn sẽ tự mình dâng lên, danh hiệu cống trà chúng ta nắm chắc rồi!”

Nghe đến đó, Trang Minh Hỉ cũng không lộ ra một chút vui mừng nào, nàng buông bút trong tay hướng về Trang Tín Xuyên hơi hơi hạ thân, cười nói: “Muội muội ở đây trước chúc mừng ca ca.”

Trang Tín Xuyên đắc ý cười to vài tiếng, không biết nhớ tới chuyện gì, bỗng nhiên lại thu liễm tươi cười. Trang Minh Hỉ nhìn thấy vội hỏi: “Ca ca, sao vậy?”

Trang Tín Xuyên khó xử nói: “Tạ công tử hẹn ta ngày mai gặp mặt ở Vọng Giang lâu, nhất định muốn so đo chuyện Tần Thiên với ta, ta cũng không biết nên ăn nói như thế nào đây.”

Trang Minh Hỉ ngang ngạnh đầu lên, cười lạnh nói: ” Cần gì phải ăn nói như thế nào, chúng ta không thiếu nợ hã, hã nếu chỉ vì một nha hoàn mà dám hèn hạ ta, ta cũng sẽ không gả cho hã!” Nhớ tới bởi vì Tần Thiên mà mình phải chịu một cái tát, Trang Minh Hỉ vẫn hận trong lòng, nàng tuy rằng thích Tạ Đình Quân anh tuấn, yêu Tạ gia phú quý, nhưng nghĩ đến bản thân trong cảm nhận của hã còn không bằng một nha hoàn, trong lòng vô

cùng không cam lòng cùng oán hận, tình nguyện không thềm gả cho người này.

“Muội muội đừng bao giờ nhắc tới chuyện này nữa!” Trang Tín Xuyên sắc mặt trầm xuống, vỗ vỗ áo choàng đứng dậy, dường như phiền chán: “Hôn nhân đại sự là do cha mẹ sắp đặt, không thể nói bậy! Nếu không phải có dượng ở đây, muội cho là Đại nương sẽ vì muội mà thu xếp một cuộc hôn nhân tốt như vậy? Muội nếu như lại nhần nhó, người cao hứng đầu tiên sẽ là bà ta! Tạ gia đối với chúng ta rất hữu ích, muội cũng đừng phá hỏng việc tốt của mọi người!”

Nói xong, hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Trang Minh Hỉ nhìn bóng dáng ca ca, tức giận đến mặt đỏ lên, lệ đảo quanh trong hốc mắt. Nàng đột nhiên đem giấy đang viết trên bàn vò thành một đống, lại suy sụp ném xuống đất.

Nàng một lòng vì ca ca suy nghĩ, nhưng ca ca không hề để ý đến tâm tình của nàng...

Nàng không khỏi cắn chặt môi.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi ra khỏi đại môn của Trang phủ, ở một góc bí ẩn bên cạnh đại môn có hai người nhô đầu ra.

Trong đó một người chính là hạ nhân Trương Dũng ở Mai Hương viên vừa gặp Trang Minh Hỉ. Hắn nói với hạ nhân bên cạnh, thân mặc trường bào vải thô màu xám: “Người có biết bọn họ đi đâu không?”

Người nọ trả lời: “Nghe nói đến nhà mẹ đẻ Lưu gia của Đại thiếu phu nhân.”

Trương Dũng nhíu mày: “Không phải thời điểm lại mặt sau ba ngày đã qua rồi hay sao?”

“Nghe nói Lưu thị bị bệnh, Đại thiếu phu nhân cùng Đại thiếu gia đều đi.”

Trương Dũng gật gật đầu, vỗ vỗ vai hân, nói: “Người chạy nhanh, trước bám theo, trăm ngàn lần đừng để mất dấu. Ta sẽ tới sau.”

Người nọ đáp ứng, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Trương Dũng quay đầu lại bảo hai người khác đi theo.

Trên xe ngựa, Tần Thiên lặng lẽ xốc rèm xe lên nhìn về phía sau, quả nhiên nhìn thấy một người lén lút chạy theo cách đó không xa.

Trong lòng cười thầm, những người này theo dõi mà một chút kỹ thuật ẩn nấp cũng không có?

Nàng quay đầu hướng về Trang Tín Ngạn bên cạnh chỉ về phía sau, Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn thoáng qua, mỉm cười, bộ dáng đã hiểu rõ.

Hắn viết xuống giấy: “Hết thầy cứ theo kế hoạch mà làm, xem bọn hắn làm thế nào!” Hắn nâng mắt lên nhìn Tần Thiên, ánh mắt lóe ra, khoe miệng mỉm cười, có sức sống hiếm thấy, giống như băng tuyết tan chảy khi mùa xuân đến, trăm hoa đua nở, khiến người khác trước mắt sáng ngời, cảm thấy thư thái.

“Đúng vậy, Trang Đại thiếu gia của chúng ta là thông minh nhất!” Tần Thiên nhin không được cười.

Trang Tín Ngạn đã sớm phát hiện có người theo dõi, liền tương kế tựu kế, để đối phương thấy bọn họ bốn ba hết đường xoay xở trong Dương Thành, khiến đối phương thả lỏng cảnh giác. Trên thực tế, Trang Tín Ngạn lại có tính toán khác.

Nghe thấy Tần Thiên tán thưởng, Trang Tín Ngạn hơi nhướn mày, hiển nhiên rất cao hứng.

Tần Thiên bỗng nhiên dựa sát vào hăn nháy mắt mấy cái, vẻ mặt cổ quái: “Bọn họ thích chạy như vậy, không bằng giúp bọn họ chạy nhanh một chút?”

Trang Tín Ngạn nhăn châu chuyển động, lập tức hiểu được ý tứ của nàng, lại cười cười, ánh nắng xuyên thấu qua cửa kính xe chiếu lên mặt hăn, khiến hăn cao thượng tuấn nhã giống như mỹ ngọc.

Tần Thiên lại trừng mắt nhìn, quyết đoán quay đầu, hướng về phía ngoài xe hô: “Hải Phú, điều khiển xe chạy nhanh một chút.”

“Được.” Hải Phú đáp một tiếng, tiếp theo liền truyền đến thanh âm vọt roi ngựa, chỉ chốc lát, xe ngựa vọt về phía trước.

Tần Thiên quay đầu lại, nhìn kẻ theo dõi chạy theo như điên, che miệng cười rộ lên.

Rất nhanh đã đến Lưu phủ, hai người lúc xuống xe ngựa, Tần Thiên cố ý thả chậm động tác, chỉ chốc lát, dư quang khóe mắt liếc tới người theo dõi đang tránh ở ngõ nhỏ cách đó không xa, vượt ngực như muốn tắt thở. Tần Thiên hé miệng cười, hướng về phía Trang Tín Ngạn gật gật đầu, hai người cùng nhau tiến vào phủ.

Không bao lâu sao, Trương Dũng mang theo người cũng chạy đến, hăn nhìn xung quanh trái phải, thấy người của mình ở cách đó không xa ngoắc gọi, vội vàng đi qua.

“Thế nào rồi?” Trương Dũng hỏi.

Người kia một bên thở hổn hển, một bên trả lời: “Vừa mới đi vào, ta tận mắt nhìn thấy bọn họ đi vào.”

Khi nói chuyện, lại có một chiếc chu luân xe ngựa đi đến trước cửa Lưu phủ, một đôi nam nữ từ trên xe ngựa bước xuống. Trương Dũng tùy ý liếc mắt một cái, thấy nam tử mặc trường bào màu lam đậm, nữ tử mặc váy xanh nhạt rủ xuống đế hài, dắt tay nhau đi vào cửa. Trương Dũng đánh giá chắc hẳn là khách nhân của Lưu phủ, cũng không để ý nhiều, quay đầu nói với hai người bên cạnh: “Đi ra cửa phía sau và cửa hông cho ta, trăm ngàn lần không thể để bọn họ mượn cơ hội rời khỏi!”

Hai người lĩnh mệnh rời đi.

Mấy người đứng canh ngoài cửa ước chừng nửa canh giờ, liền thấy một đôi nam nữ đi ra. Trương Dũng từ quần áo của bọn họ nhận ra đôi khách nhân nam nữ đã đi vào lúc trước, lúc này nữ tử cúi đầu, dùng khăn tay che miệng lại, dường như đang nức nở, nam nhân thì đưa lưng về phía Trương Dũng, ôm thắt lưng nữ tử, nhẹ nhàng an ủi. Trương Toàn nhìn bọn họ bước lên chu luân xe ngựa, chậm rãi rời đi, lại quay sang, tiếp tục nhìn chăm chăm vào đại môn, cũng không để ý một màn vừa rồi.

Trên chu luân xe ngựa, nữ tử dùng khăn tay che miệng, từ cửa kính xe hướng ra phía ngoài lặng lẽ nhìn thoáng qua, sau đó quay đầu cười nói với nam tử bên cạnh: “Cuối cùng đã thoát khỏi bọn họ.”

Đôi nam nữ này đúng là Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cải trang. Lúc trước đôi nam nữ vừa đi vào là do bọn họ an bài, bọn họ thay đổi quần áo, ngay trước mắt Trương Dũng mà rời đi.

Thật ra không phải sợ Trương Dũng, có điều lần này phải làm việc bí mật, không thể tiết lộ nửa điểm, nếu không bọn họ sẽ có cơ hội phá hỏng, cần phải tiếp tục mê hoặc đối thủ, thẳng đến khi bọn họ thuận lợi đạt được danh hiệu công trà.

Tần Thiên chỉ lo cao hứng, lại không chú ý tới tay Trang Tín Ngạn vẫn như cũ đặt ở trên lưng nàng, Trang Tín Ngạn mừng thầm, lặng lẽ đến gần

hơn, cơ hồ đã ôm nàng vào trong ngực.

Ngay lúc hần đang hưởng thụ nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, Tần Thiên bỗng nhiên nhận ra, đầu tiên là nhìn tay đặt bên hông, sau đó mắt thẳng tắp nhìn hần.

Trang Tín Ngạn như vừa mới chú ý tới, vẻ mặt vô tội buông tay ra, đôi mắt sáng như đang nói: “Ta không phải cố ý, ta không chú ý đến...”

Tần Thiên con mắt vòng vo chuyển, nhìn hần một lúc, ánh mắt hần càng phát ra trong suốt vô tội.

Tần Thiên thấy không chắc chắn lắm, nghĩ đối phương có lẽ thật sự không phải cố ý ...

Ngoài cửa truyền đến thanh âm Hải Phú: “Đại thiếu phu nhân, hiện tại nên đi đâu.”

Tần Thiên đầu tiên nhìn Trang Tín Ngạn cười cười, sau đó nói với Hải Phú: “Đi nha môn Tuần phủ!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 130: Thái phó của Thái tử

Thời điểm cùng nhau thương nghị, Trang Tín Ngạn đã từng nói qua với Tần Thiên, Tuần phủ đại nhân họ Tống, tuy xuất thân võ quan, nhưng trong dòng tộc thúc phụ từng là Thái phó của Thái tử, cho nên luôn thích người đọc sách.

Mà vị Tống Thái phó này cũng có thể nói là một nhân vật truyền kỳ của triều đại, hẳn vốn là thư đồng của đương kim hoàng thượng Cảnh Nhân Đế, cùng nhau lớn lên, tình như thủ túc. Cảnh Nhân Đế tám tuổi đăng cơ, triều chính có thể nắm giữ toàn quyền trong tay, chính là do vị Tống thái phó này cùng Cảnh Nhân Đế bày mưu tính kế, lật đổ quyền thần, thuận lợi thân chinh, sau đó vị Tống thái phó cũng có công lớn trong việc ứng phó với phản loạn các nơi. Nhưng một người có tài năng như vậy, cũng không yêu quyền lợi, không thích phú quý, Cảnh Nhân Đế hứa ban cho hãn quan to lộc hậu hĩnh hết thảy đều không cần, chỉ nhận trách nhiệm giáo dục Thái tử.

Trên ý chỉ phế Thái tử nhắc đến một loạt tội đã phạm phải, nhưng ai cũng không thể phủ nhận, Thái tử lúc còn trẻ là người hiền đức, khiêm cung lễ nhượng, rất có thiên phú trị quốc, trong ghi chép đều nói hẳn có năng lực phi phàm, “Hoàng Thái tử trời sinh bản tính lương thiện”, bản thân Cảnh Nhân Đế cũng khen ngợi Thái tử làm việc “Thật chu mật mà tường tận, lấy việc giai dục minh tất ý, tâm tư giống với trầm, trầm không nhìn được mà vui sướng. Chăm chỉ cần cù, công việc chính vụ, vững vàng như núi thái sơn, giúp trầm ở biên ngoại, tâm ý thư sướng, sự vô phiền nhiễu, nhiều ngày ưu nhàn, còn cần gì phải lo lắng?”

Tổng Thái phó dốc lòng dạy dỗ nên một vị Hoàng thái tử văn võ toàn tài. Nhưng ngay lúc Tổng Thái phó rời đi được mười mấy năm, vây quanh Thái tử là một đám a dua nịnh hót, kết bè kết cánh, cũng bởi vì Cảnh Nhân Đế kiêu căng cùng cứng chiều, dần dần dường thành tính cách không ai chịu nổi, mãnh liệt vô lý, bất thường táo bạo, gây thù hằn vô số, cuối cùng dẫn đến bị kịch Thái tử bị phế.

Mọi người đều nghĩ rằng, nếu Tổng Thái phó vẫn ở lại bên cạnh Thái tử và Hoàng Thượng, có thể phát sinh sự tình ngày hôm nay hay không?

“Như vậy Tổng Thái phó vì sao phải rời đi?” Tần Thiên hỏi Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn viết xuống giấy: “Loại chuyện cung đình bí sử này ta chỉ là kẻ phạm phu tục tử sao có thể biết rõ? Bất quá ta nghĩ, có thể khiến Tổng Thái phó rời đi không một tin tức mười mấy năm, nhất định đã xảy ra chuyện khiến hãn cực kỳ đau lòng.”

Tần Thiên cảm thán nói: “Trên đời này tuy rằng có nhiều kẻ âm hiểm giả dối, tâm tư khó lường, nhưng vẫn tồn tại người phẩm chất chính trực cao thượng, tựa như vị Tổng Thái phó này, hoặc tựa như mẫu thân vậy.”

Nguyên nhân vì biết chắc chắn vẫn có người như thế tồn tại, mọi người dù bị cuộc sống ăn mòn trong lòng tan nát, vẫn có thể lưu giữ tốt đẹp cùng hy vọng.

“Nhưng muốn trở thành người như vậy khẳng định phải hy sinh rất nhiều.”

“Cho nên người bình thường đều không muốn trở thành người như vậy, nhưng phần lớn đều rất tôn trọng bọn họ, bởi vì bọn họ làm được những điều mà mọi người không ai làm được.” Tần Thiên nói.

Lúc ấy Trang Tín Ngạn nở nụ cười, sau đó viết nói: “Mẫu thân biết người tôn sùng người như vậy, nhất định sẽ rất cao hứng, rất kiêu ngạo.”

Xe ngựa thừa dịp trước khi trời tối ra khỏi thành, Tuần phủ nha môn ở Tô thành lân cận.

Bởi vì Hoàng đế sắp giá lâm đến Dương Thành, trong thành ngoài thành đều đề phòng sâm nghiêm, ra vào đều phải kiểm tra. Xe ngựa trước khi hùng đông thuận lợi vào Tô thành, đầu tiên là nghỉ ngơi sửa sang lại dung nhan ở một khách điểm trong thành, sau đó mới đến Tuần phủ nha môn bái phỏng.

Tuần phủ nha môn là một tòa kiến trúc tường trắng cao lớn, trước cửa sử tử đá đứng sừng sững, hành lang treo dây đèn lồng màu đỏ, khung đường tuần mỹ, cao hoành uy vũ, quy chế tráng lệ.

Đối với quy củ của quan trường cổ đại, Tần Thiên bây giờ còn chưa hiểu rõ, trước khi đến, nàng từng hỏi qua Trang Tín Ngạn.

“Người ta đường đường là nhị phẩm Tuần phủ đại nhân, có thể gặp thương gia như chúng ta hay không?”

Lúc ấy, Trang Tín Ngạn mỉm cười, viết xuống giấy: “Từ xưa đến nay, trong sự nghiệp quan trường lúc nào cũng có quan hệ thiên ti vạn lữ không thể nói rõ, người cho là mỗi người đều cao thượng giống như Tống Thái phó hay sao? Đại đa số người làm quan sẽ không cự tuyệt tiền tài. Nay Hoàng Thượng sắp giá lâm, Hoàng Thượng ăn, mặc, đi lại, chỗ nào mà không cần quan viên lo lắng chuẩn bị, đây cũng là cơ hội của không ít thương gia. Người tin hay không, từ lúc tin tức Hoàng Thượng nam tuần truyền đến, cũng đã không hề thiếu thương gia phí tâm tư liên lạc với các quan viên, mấy quan viên này sao lại không chấp nhận, như Trang phủ chúng ta hôm nay đã chuẩn bị lễ vật, chính là số lượng không nhỏ. Song phương đều có lợi, quan viên sao lại cự tuyệt không tiếp?”

Sự tình quả nhiên như Trang Tín Ngạn sở liệu, khi đến cửa hông của Tuần phủ nha môn, liền thấy có nhiều thương nhân ở tiểu viện sau cửa chờ, mọi người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng biết rõ ràng, đây chính là những người đến bãi phóng. Trang Tín Ngạn dung mạo vốn khí chất xuất chúng, hấp dẫn một số nữ quyến, lập tức nổi bật, như hạc trong bầy gà, khiến những người còn lại càng không ngừng đánh giá. Trang Tín Ngạn đứng thẳng lưng, lại ra chiêu bài vẻ mặt lạnh lùng, tư thái thông dong.

Hải Phú đưa lên bãi thiếp, vốn Tần Thiên còn lo lắng có nhiều người cầu kiến thế này, phỏng chừng phải đợi không ít thời gian, lại không nghĩ rằng không bao lâu sau, liền có hạ nhân lại đây, nói Tổng đại nhân thỉnh bọn họ đi vào. Những người còn lại mặt lộ vẻ bất mãn, trong đó một người tiến lên hỏi: “Chúng tôi đã đợi rất lâu rồi.”

Hạ nhân của Tuần phủ đại nhân cũng rất có khí phách, chỉ giương mắt nhìn, không mảy may không nhặt nói câu: “Không muốn chờ nữa thì đại nhân ở bên kia.”

Người đó không nói thêm nửa câu, phần nộ thối lui, không cam lòng trừng mắt nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái.

Tần Thiên chú ý liếc mắt nhìn thần sắc Trang Tín Ngạn một cái, thấy hãnh vẻ mặt bình tĩnh, khéo miệng mỉm cười, đúng là nửa điểm ngoài ý muốn cũng không có. Tần Thiên trong lòng âm thầm bội phục.

Không khỏi suy nghĩ, hẳn nếu không phải bị điếc, còn cần đến Tần Thiên ta nữa không?

Hạ nhân mặc y bào màu xám dẫn hai người tới đại sảnh ở hậu viện.

Thừa dịp Tuần phủ đại nhân còn chưa ra, Trang Tín Ngạn lấy vở trên người ra, viết nói: “Đến lúc đó sẽ dựa hết vào người, người có sợ hay không?”

Tần Thiên nhìn vở trong tay hắn, trong lòng rất thư thái, từ lần đó nàng đã nói qua, hắn vẫn luôn mang theo quyển vở, để tùy thời cùng nàng trao đổi, vở và bút than cũng tự mình làm, cũng không khiến nàng phải quan tâm nữa.

Không ai có thể ghi tạc mình trong lòng, đối lại là ai đều đã cao hứng rồi.

Thấy hắn nhìn mình, Tần Thiên vội vàng lắc đầu cười nói: “Ta không sợ, người yên tâm.”

Nhìn má lúm đồng tiền như ẩn như hiện bên khóe miệng nàng, Trang Tín Ngạn cũng cười.

“Cứ làm theo lời chúng ta đã thương lượng qua, sẽ không có sai lầm.”

Tần Thiên gật gật đầu, tận lực biểu hiện bộ dáng thật sự tin tưởng.

Nhưng làm sao có thể không khẩn trương đây? Đây chính là quan nhị phẩm a, tương đương với Tỉnh trưởng ở hiện đại, kiếp trước chỉ được nhìn qua TV, kiếp này lại phải đem hết toàn lực mặt đối mặt thuyết phục. Tuy rằng Tần Thiên một lần lại một lần trong lòng tự cổ vũ, lòng bàn tay vẫn nhịn không được đổ mồ hôi.

Nhưng tôn chỉ từ trước đến nay của Tần Thiên, hoặc không đáp ứng, nếu đã đáp ứng rồi, sẽ dốc hết toàn lực làm thật tốt.

Nàng thẳng lưng, hít sâu một hơi.

Lúc này, nghe thấy có người truyền báo: “Tuần phủ đại nhân đến.”

Hai người lập tức nghênh đón tận cửa, cung kính hành lễ.

“Dân phụ Tần thị cùng phu quân Trang Tín Ngạn thỉnh an Đại nhân.”

Sau khi hoàn lễ, Tần Thiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tống tuần phủ, thấy hắn hơn bốn mươi tuổi, cao lớn uy vũ, trên mặt có chòm râu, rất khí thế.

Thấy hắn nhìn về phía mình, khẽ cau mày, mặt không hề biểu lộ chút thần sắc, Tần Thiên trong lòng rung mình, vội vàng cúi đầu, biết hắn không khỏi hờn giận vì mình thân là nữ nhi mà cấp bậc lễ nghĩa không được thỏa đáng.

Đang định giải thích, đã thấy Tống Tuần phủ quay đầu hướng về Trang Tín Ngạn, hai mắt đột nhiên sáng ngời.

Tần Thiên tất nhiên biết vì sao, hôm nay Trang Tín Ngạn mặc một kiện sắc xanh ngọc hoa văn thêu trên tay áo, ngọc quan thúc phát, quả nhiên thân cao lớn như tùng, lại càng làm nổi bật dung mạo khí chất xuất chúng của hắn, anh vĩ tuấn tú vô cùng, đi đến đâu cũng đều khiến người khác chú ý.

Tống Tuần phủ nhìn hắn cười nói: “Bái thiếp là do người tự tay viết?”

Chữ? Tần Thiên nhất thời hiểu ra, bọn họ sở dĩ có thể chen ngang, vấn đề là ở chữ viết, trách không được hắn lúc trước viết bái thiếp lại dụng tâm như vậy, hóa ra muốn giành hảo cảm của Tống Tuần phủ vốn ưa thích người đọc sách.

“Đại nhân thỉnh thứ lỗi, phu quân tai không tiện, không nghe thấy bất cứ thanh âm nào, không thể trả lời Đại nhân, cho nên mới mang dân phụ tiễn đến cùng Đại nhân đáp lời.” Tần Thiên ở bên nói.

Tống Tuần phủ trên mặt lập tức hiện ra nồng đậm tiếc hận, liên tục lắc đầu: “Đáng tiếc, đáng tiếc, chữ viết rất đẹp, có thể nói là phiêu du như mây bay, uy tráng như kinh long... Đáng tiếc, đáng tiếc...”

Tần Thiên biết hẳn nói đáng tiếc là ý chỉ điều gì, đáng tiếc người bị điếc không thể tham gia khoa cử.

“Bất quá thân tàn chí kiên, người như vậy bản quan bội phục nhất!”
Tổng tuần phủ cười ha ha hai tiếng, lôi kéo Trang Tín Ngạn ngồi xuống.

Nha hoàn tiến lên dâng trà.

Thấy Tuần phủ đại nhân định bưng chung trà lên uống, Tần Thiên vội vàng hướng về hắc hạ thân, nói: “Đại nhân xin chậm đã, dân phụ hôm nay tiến đến cầu kiến Đại nhân, đó là muốn dâng lên một loại trà ngon độc nhất vô nhị, Đại nhân nhắm nháp giống trà ngon này rồi, sẽ không muốn uống loại trà khác nữa.”

Tổng Tuần phủ buông chung trà trong tay, hẳn tuy là vũ phu, nhưng ở quan trường trà trộn nhiều năm như vậy, tâm tư linh thấu, hẳn tất nhiên biết Thịnh Thế Trà Hành tiến đến sở cầu chuyện gì, hẳn nếu đã tiếp bọn họ, sao có thể không cho bọn họ cơ hội nói chuyện?

Lập tức, hẳn nhìn về phía Tần Thiên trầm giọng nói: “Thịnh Thế lúc trước sở hữu Trà Hồ Khâu thiên hạ độc nhất, nhưng mọi người đều biết, Hồ Khâu đã bị hủy, Thịnh Thế chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà đã có thể tìm được trà ngon thay thế Hồ Khâu sao?”

Tổng Tuần phủ tướng mạo uy nghiêm, thanh âm vang dội, khi nói chuyện ánh mắt lợi hại, không giận mà uy, toàn thân trên dưới tản mát ra một loại khí tức lãnh lợi của người làm quân nhân, giống như áp lực vô hình, ép bức khiến Tần Thiên không thở nổi.

Tần Thiên cúi đầu, trong lòng đột nhiên nhảy nhót, Trang Tín Ngạn ở bên cạnh nhìn nàng, có chút lo lắng nàng ứng phó không được.

Nhưng đúng lúc này, Tần Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hướng về Tổng Tuần phủ mỉm cười, sắc mặt bình tĩnh, không chút sợ hãi, không chút

hoang mang,

“Đại nhân, trà ngon không phải chỉ nói miệng, mà phải được phẩm (uống thử), không biết Đại nhân có thể cho dân phụ một cơ hội, để dân phụ tự tay vì Đại nhân pha cho ngài một chén trà ngon?”

Càng ở thời điểm khẩn trương, Tần Thiên càng buộc mình phải trấn tĩnh, bởi vì nàng biết, thời khắc này, trừ bỏ chính nàng, không ai có thể giúp đỡ. Nếu muốn thành công, đầu tiên phải chiến thắng sợ hãi của bản thân!

Mà về điểm này, cho tới bây giờ Tần Thiên càng bị áp chế lại càng hăng hái nên nàng chưa bao giờ thất bại!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 131: Một đôi bích nhân

<tbody> Tổng Tuần phủ kinh ngạc nhìn Tần Thiên trước mặt.

Mặc kệ là cự phú thương cổ, văn nhân võ quan, chỉ cần địa vị thấp hơn hẳn, đều e ngại uy thế của hắn, ở trước mặt hắn đều vô cùng kính sợ, khi nói chuyện động tác rất khó mà thoải mái.

Nhưng phụ nhân bình thường trước mặt này, ban đầu lúc đối mặt với hắn cũng có chút nao núng, nhưng không bao lâu sau đã có thể trấn định tự nhiên, đối đáp trôi chảy, càng hiếm có hơn là, cả người không có một chút vẻ tục tũn của thương nhân, hào phóng khéo léo, đoan trang nhàn tĩnh, khiến hắn không thể không giật mình.

Khởi điểm Tổng tuần phủ bị phong thái của Trang Tín Ngạn chấn kinh, vì vậy không hề chú ý đến phụ nhân bình thường ở bên cạnh hắn, hiện tại hắn không khỏi cẩn thận đánh giá Tần Thiên trước mặt.

Thấy nàng ăn mặc thanh lịch, mi thanh mục tú, thanh tú trong sáng, dĩnh ngộ hiểu biết, mặc dù không phải diễm lệ bức người, nhưng lại có chỗ động lòng người.

Tổng Tuần phủ ha ha nở nụ cười hai tiếng, “Trang thiếu phu nhân lời này đã gợi lên hứng thú của bản quan, như thế bản quan sẽ thưởng thức trà ngon tuyệt thế vô song của Trang thiếu phu nhân!”

Tần Thiên chỉnh đốn trang phục thi lễ, cười nói: “Đa tạ Đại nhân.”

Nói xong xoay người hướng về phía sau ngoắc gọi Hải Phú đang nín thở đứng một bên. Hải Phú vội vàng đi qua, đưa giỏ trúc vẫn cầm trong tay giao cho Tần Thiên.

Tần Thiên tiếp nhận giỏ trúc, nhìn quanh trái phải, sau đó chỉ vào án thư bằng gỗ lim cười nói với Tống Tuần phủ: “Tuần phủ đại nhân, có thể cho dân phụ mượn án thư trong sảnh dùng một lúc hay không?” Khẩu khí kia giống như coi Tống Tuần phủ là người quen của nàng vậy, một bên Hải Phú âm thầm lú lười.

Tống Tuần phủ nao nao, vô cùng kinh ngạc lại có chút buồn cười. Hắn vốn xuất thân từ trong quân ngũ, tính cách hào sảng, không phải kẻ văn nhân cổ hủ. Ngôn ngữ của Tần Thiên trong lúc đó lộ ra lạnh lẽo, rất hợp với khẩu vị của hắn.

Tống Tuần phủ mỉm cười, “Trang thiếu phu nhân xin cứ tự nhiên.”

Tần Thiên được cho phép, tất nhiên không chút khách khí, nói cho cùng, nàng cũng không phải người của thời đại này, không chịu sự giáo dục mưa dầm thấm đất từ nhỏ về quan niệm tôn ti cấp bậc, tuy rằng bình thường luôn nhắc nhở chính mình, nhưng bình thường trong lúc tự nhiên, tư thái quan niệm của người hiện đại ngang hàng sẽ toát ra, cho nên so với người ở đây, thiếu đi một phần nhát gan, lại nhiều hơn một phần tiêu sái.

Nàng xoay người gọi Hải Phú bê án thư lại đây. Hải Phú cúi đầu xoay người, ở trước mặt Tống Tuần phủ đầu cũng không dám ngẩng lên, thời điểm di động án thư kia, hai tay hai chân đều có chút phát run, lúc buông xuống ở vị trí Tần Thiên chỉ định, không khỏi đổ một thân mồ hôi lạnh.

Ngẩng đầu đã thấy Tần Thiên vẫn như cũ thong dong tự nhiên, oanh yến nói cười, nếu không phải Hải Phú biết không lâu trước Tần Thiên chỉ là một nha hoàn bán mình, nhất định sẽ nghĩ rằng nàng là tiểu thư của một phú gia, toàn thân khí phái...

Hải Phú dần dần hiểu biết vì sao Đại phu nhân lại để một nha hoàn trở thành Đại thiếu phu nhân, trở thành đương gia của Trang phủ.

Sau khi đặt án thư cách không xa trước mặt Tổng Tuần phủ, Tần Thiên đem giỏ trúc để xuống, dưới ánh mắt tò mò của Tổng Tuần phủ tò lấy ra tiểu lô, than, ấm tử sa, nước suối của Động Đình sơn đựng trong ống trúc, cùng với trà thơm Dọa sát nhân hương, và một bộ trà cụ tinh xảo ‘Hỉ Thước đăng chi’ bằng bạc.

Tần Thiên trước kêu Hải Phú lấy nước để nàng rửa tay, sau đó dùng vải bông trắng tinh lau khô. Nước thấm qua mười ngón tay sáng trong giống như bạch ngọc. Tiếp theo, nàng lại dùng một giá gỗ đem than thượng đẳng để vào tiểu lô, châm lửa, lại đổ nước suối trong ống trúc vào ấm tử sa.

Nàng cúi mặt liếm mi, động tác thông thả mà tao nhã, giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, khiến cho người ta thưởng tâm duyệt mục.

Nàng một bên làm việc, một bên dùng thanh âm mềm nhẹ thông thả, giống như nước suối róc rách chảy vô cùng dễ nghe nói: “Đại nhân, nước để pha trà này được lấy từ nước suối của Động Đình sơn, hơn nữa được lấy vào thời điểm sáng sớm mặt trời mọc, là lúc nước mát lạnh nhất.”

“Không nghĩ tới chỉ là nước pha trà mà cũng cần phải chú ý như vậy.”

Tần Thiên ngẩng đầu mỉm cười, dịu dàng nhàn tĩnh, “Đại nhân, phẩm trà ngon vốn là một loại nhã sự, nếu đã là nhã sự, chúng ta không ngại làm đến tận cùng. Đại nhân lúc này có cảm thấy lòng yên tĩnh nhàn nhã, cả người thư sướng hay không?”

Nghe nàng nói như vậy, Tổng Tuần phủ quả thực cảm thấy có một cảm giác thật nhàn nhã.

Trang Tín Ngạn ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, khóe miệng lộ ra mỉm cười vừa lòng.

Ánh mắt mẫu thân quả nhiên rất đúng. Tần Thiên tuy rằng có trí tuệ, khắc khổ cố gắng, nhưng luận về khả năng, nàng vẫn chưa bằng Lưu Đại chương quỹ, luận về hiểu biết sự vụ Trà Hành, nàng còn chưa bì kịp với các quản sự, luận về nắm chắc đưa ra các quyết sách, nàng cũng không hơn được mình, nhưng nàng có một sở trường, khiến ai cũng không thể hơn nàng!

Đó chính là dù cho nàng bị bức bách trong bất cứ tình huống nào, mặc kệ là Nhị phòng kiêu ngạo ương ngạnh, dòng họ tâm tư khó lường, hay trường hợp hiện tại đủ để khiến dân thường hoảng loạn, nàng đều có thể trấn định tự nhiên, thản nhiên tự đắc, ở tuổi nàng mà nói, thật sự khiến người ta không khỏi thấy kỳ quái!

Hắn nhìn nàng động tác tao nhã như mây trôi nước chảy, nhìn nàng khuôn mặt tươi cười thản nhiên, trong lòng như mặt hồ đang yên tĩnh bị dao động thành từng vòng tròn nhỏ...

Thừa dịp nước đang được đun sôi, Tần Thiên đem lá trà Dọa sát nhân hương trình Tống Tuần phủ xem, chậm rãi nói: “Đại nhân, đây chính là trà ngon độc nhất vô nhị mà ta đã nói —— Dọa sát nhân hương. Nó có danh xưng “Nhất nộn nhân 3 thứ”, thứ nhất đó là lá trà xanh non, trong khoảng thời gian từ xuân phân tới thanh minh ngắt lấy, là lúc lá trà còn mơn mớn, Đại nhân có biết để sao chế một cân trà này cần tới bao nhiêu búp trà non hay không (1kg Trung quốc bằng khoảng 500g)?”

Tần Thiên xảo diệu tung ra một vấn đề, khiến cho Tống Tuần phủ hứng thú, Tống Tuần phủ đang muốn nghe, khẩn cấp hỏi: “ Bao nhiêu?”

“Cần tới 7 vạn búp trà non! Nếu muốn làm tinh xảo, còn có thể đến 9 vạn búp!”

Tống Tuần phủ mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Cần nhiều như vậy sao?”

“Có thể thấy được nó rất trân quý!”

“Vậy còn mấy đặc điểm kia?” Tống Tuần phủ lại hưng trí bừng bừng hỏi.

Tần Thiên êm tai mà nói: “Các đặc điểm còn lại đó là sắc, hương, vị. Trà nông ở địa phương đó miêu tả lá trà này như sau: đồng ti điều, hình xoắn ốc, cả người mao, mùi vị hoa quả, cảm giác thanh tân mới mẻ! Đại nhân nhìn xem, có phải đúng như vậy không?”

Tống Tuần phủ tò mò nhìn lại, thấy lá trà điều tác tinh tế, cuốn khúc thành loa, lông mao toàn thân, sắc trắng ẩn hiện, hương khí nồng đậm, quả nhiên là “Đồng ti điều, hình xoắn ốc, cả người mao”, thậm chí thấy thú vị, không khỏi cười ha ha.

Thấy Tống Tuần phủ đối với lá trà đã cực kỳ hứng thú, Tần Thiên rất vừa lòng, mỉm cười đi trở về án thư. Thấy nước đã được đun sôi, dùng nước sôi đổ vào ấm, khiến ấm trà có nhiệt khí, hương trà tỏa ra thơm ngát. Sau khi nước nguội lại đổ đi, giữ lại lá trà, nước trà đợt đầu phải đổ đi, đợi đến nước trà thứ hai, lúc này mới rót ra chén, bưng bằng hai tay, cẩn thận cung kính trình lên Tống Tuần phủ.

“Ngồi chước lạnh lòng thủy, xem tiên sắt sắt trần. Hết cách trì nhất mãnh, ký cùng yêu trà nhân.” (Sorry mọi người, về thơ thì mình chịu không edit được T_T có bạn nào biết thì chỉ mình với nhé^^)

Tần Thiên ngẩng đầu, nhìn Tống Tuần phủ mỉm cười, chậm rãi đọc lên câu thơ kiếp trước mà ai cũng quen thuộc yêu thích.

Tống Tuần phủ cả người chấn động, cảm thấy trong hương trà nồng đậm, một mùi hương thanh linh đập vào mũi, phảng phất non sông tươi đẹp, khiến cả thể xác và tinh thần đều thư sướng.

Trong sự hốt hoảng, Tống Tuần phủ tiếp nhận trà, mở nắp chén, thấy màu sắc nước trà xanh biếc trong suốt, lá trà xanh nhạt sáng ngời. Hương trà sâu kín, nhẹ nhàng mà không tiêu tan, trong đó lại có mùi hương hoa quả thảo nhiên, rất kỳ lạ, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Tống Tuần phủ nhẹ nhấp một ngụm, chỉ cảm thấy tư vị tiên thuần ngọt ngào, mãn giáp sinh hương, có sự thanh nhã khó có thể nói nên lời. Sống từ trước đến nay đã thử qua không ít trà, trà này mới thật sự là hàng đầu! Sự hài thần thâm trong lòng, ý nghĩ cũng nhanh chóng chuyển động, trà ngon như vậy, dâng lên Hoàng Thượng đường xa mệt nhọc, nhất định có thể giành được long tâm!

Nhớ tới bởi vậy có thể được Hoàng Thượng ngợi khen, ở trước mặt chúng quan được yêu thích, không khỏi cảm thấy kích động.

Hắn buông chung trà trong lên, đứng lên. Khi hắn đứng lên, Trang Tín Ngạn cũng vội vàng đứng dậy, Tần Thiên cũng cung kính đứng bên cạnh.

Tống Tuần phủ quay đầu nhìn hai người, một kẻ đất thiêng nảy sinh hiền tài, một kẻ linh khí bức người, phong thái tuy khác nhau, nhưng khi đứng cạnh nhau đều không hề che lấp quang mang của đối phương. Trong lòng không khỏi tán thưởng một câu, thật sự là một đôi bích nhân!

Sắc mặt lại bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

Hắn đầu tiên nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, sau đó nói với Tần Thiên: “Trang Tần thị, hôm nay các người cầu kiến bản quan hẳn không phải đơn giản chỉ thỉnh bản quan uống trà như vậy chứ!”

“Đại nhân minh giám! Lần này đến cầu kiến đại nhân đó là muốn mời đại nhân đem trà ngon độc nhất vô nhị này trình lên Hoàng Thượng.” Nàng nhìn Tống Tuần phủ chậm rãi nói: “Đợi đến lúc thuyên danh động thiên hạ, nhiều thế hệ truyền lưu, thế nhân chắc chắn sẽ nhớ rõ công lao Đại nhân tiên cử!” Thấy đối phương nói trắng ra, Tần Thiên cũng nghiêm túc.

Tống Tuần phủ vuốt ve chòm râu, trầm giọng nói: “Mời bản quan tiến cử thì có thể, bất quá bản quan có một điều kiện.”

Thấy sự tình có hi vọng, Tần Thiên mừng rỡ, vội vàng hỏi: “Điều kiện gì?”

Tống Tuần phủ tay chỉ thẳng vào Tần Thiên, tức ngôn nói: “Bản quan muốn đề cử người ở trước mặt Hoàng Thượng pha trà, tựa như vừa rồi vậy! Trang Tần thị, người có đảm lượng này không!”

Trà này mặc dù ngon, nhưng thiên hạ trà ngon cũng không thiếu, nếu muốn khiến Hoàng Thượng khắc sâu ấn tượng, long tâm đại duyệt, thế nào cũng phải sử dụng thêm một ít đường ngang ngõ tắt! Tần Thiên vừa rồi pha trà thủ pháp đặc biệt lịch sự tao nhã, nhất định có thể làm cho Hoàng Thượng vui vẻ!

Tần Thiên nghe vậy ngẩn ngơ.

Biểu diễn trước mặt Hoàng Thượng? Đó chính là thiên hạ chí tôn, vạn nhất xảy ra sai lầm, làm không tốt sẽ đã đánh mất cái mạng nhỏ...

Tần Thiên trên lưng lập tức chảy ra mồ hôi lạnh.

Bên cạnh Trang Tín Ngạn thấy rõ lời Tống Tuần phủ, lập tức muốn phản đối, tuy rằng việc của Trà Hành rất trọng yếu, nhưng so sánh với an nguy của Tần Thiên cũng không thể quan trọng bằng! Trang Tín Ngạn lôi kéo tay Tần Thiên, Tần Thiên quay đầu nhìn lại, thấy hãn kiên định lắc đầu, trong mắt thần sắc lo lắng rõ ràng, rõ ràng đến mức khiến nàng có chút cảm động.

Tống Tuần phủ nhìn thấy, hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu không có đảm lượng, việc này cũng từ bỏ thôi! Các người trở về đi!”

Trở về? Vậy không phải sẽ thành công cốc? Tần Thiên nhấp hé miệng môi, ánh mắt lóe ra không chừng, Tống Tuần phủ sau khi phân tích đã chọn người tốt nhất. Các quan viên khác đều bị Hồ Tri phủ cùng Tống đốc đại nhân kinh sợ, duy chỉ có Tống Tuần phủ quan giai so với Tống đốc đại nhân tương đương, Tống đốc đại nhân không có khả năng vì việc nhỏ này mà tùy ý ra lệnh với hắn! Nếu Tống Tuần phủ không giúp bọn họ, bọn họ sẽ thua! Mất địa vị đương gia, mất Trà Hành, Đại phu nhân mất hi vọng, hơn hết dũng khí của nàng cũng sẽ mất!

Tần Thiên nhanh chóng phân tích, lão hoàng đế có vẻ là một hoàng đế tốt, hắn không phải kẻ thô bạo luôn chém giết; nếu mình luyện tập thêm, tỷ lệ phạm sai lầm sẽ nhỏ hơn; trà này lại vốn rất ngon...

Thấy thế nào khả năng thắng cũng khá lớn. Thành công thường đi cùng với phiêu lưu, chẳng lẽ bởi vì không dám gánh vác phiêu lưu mà trì trệ lui bước sao? Vậy cả đời này đều vô duyên với sự thành công rồi!

Nghĩ vậy, Tần Thiên bỗng nhiên nắm chặt hai tay thành quyền, ngẩng đầu nhìn hướng Tống Tuần phủ, trầm đình tiệt thiết nói: “Đại nhân, dân phụ nguyện ý nghe theo phân phó của Đại nhân!” </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 132: Khả thừa chi cơ

Xe ngựa hành tẩu trên đường trở về.

Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn đang ngồi bên cạnh liếc mắt một cái, từ sau khi rời khỏi nha môn Tuần phủ, sắc mặt hắn vẫn luôn trầm trọng, cũng không bởi vì được Tổng Tuần phủ đại nhân đáp ứng mà có nửa điểm vui mừng.

Làm sao sắc mặt lại khó coi như vậy, chẳng lẽ giận nàng đã tự tiện làm chủ? Tần Thiên đôi mắt vòng vo chuyển, nhưng nàng không phải là vì Trà Hành sao? Chẳng lẽ bản thân nàng thích mạo hiểm hay sao?

Tần Thiên bĩu môi, tuy rằng trong lòng có chút mất hứng, nhưng nghĩ hai người đang có việc, cũng không thể không trao đổi lời nào, vì vậy mà nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn quay đầu, khẽ cau mày.

Tần Thiên nhìn hắn cười nói: “Không cần lo lắng, sau khi ta trở về sẽ luyện tập thêm, nhất định sẽ không thất bại. Đây là cơ hội duy nhất, chúng ta chỉ cần nắm chắc, nhất định có thể khiến Dọa sát nhân hương trở thành cống trà!”

Trang Tín Ngạn tức giận nhìn nàng một cái, chẳng lẽ hắn không biết đây là một cơ hội tốt? Nhưng so với cơ hội tốt này, hắn càng để ý đến an nguy của nàng, nếu để nàng mạo hiểm như thế mới có thể có được cơ hội này, hắn tình nguyện không cần, nhưng nàng căn bản không nghe lời hắn, đã lập tức đáp ứng.

Hắn vốn không biết biểu đạt, hướng chi lại là biết rõ đối phương không thích mình, hắn rất muốn đem những lời này nói cho nàng biết, nhưng cố gắng mãi cũng không biết nên làm thế nào.

Đến cuối cùng, lúc viết xuống vỡ lại biến thành: “Chỉ sợ người không nghĩ tới có lẽ vì thế mà mang đến tai họa cho Thịnh Thế, vì tránh cho loại chuyện này phát sinh, ngày đó ta sẽ đi cùng với người.” Có hậu quả gì hắn sẽ cùng nàng gánh vác.

Tần Thiên nhìn thoáng qua, khẽ chu miệng.

Hóa ra là sợ ta thất bại sẽ liên lụy Thịnh Thế...

Bất quá cũng đúng, nàng vốn vì Thịnh Thế mới có thể trở thành Đại thiếu phu nhân, trong cảm nhận của bọn họ, Thịnh Thế đương nhiên quan trọng nhất.

Tần Thiên vốn không hề có kỳ vọng gì đối với Trang Tín Ngạn, tất nhiên cũng sẽ không để chuyện này trong lòng.

Nàng nhìn Trang Tín Ngạn cười hì hì nói: “Người yên tâm, ta cũng không phải kẻ không biết nặng nhẹ.”

Nhìn nàng vô tâm vô phế tươi cười, Trang Tín Ngạn cảm thấy vừa tức giận vừa khổ sở, lại không có biện pháp, đành đè nén xuống, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, làm bộ như thưởng thức phong cảnh.

Tần Thiên cũng không để ý đến hắn, chuyên tâm nghĩ chuyện của mình.

Kiếp trước, nàng bởi vì xã giao, thường xuyên cùng khách nhân đến quán trà uống trà, đã từng thưởng thức các trà nghệ sư biểu diễn. Nàng hôm nay vì Tống Tuần phủ pha trà chính là dựa theo biểu diễn trà nghệ trong trí nhớ, có điều mình không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, không thể bằng được các trà nghệ sư.

Nhưng ở trước mặt Hoàng Thượng biểu diễn tất nhiên càng cẩn thận càng tốt, Tần Thiên suy nghĩ miệt mài, nàng rốt cuộc còn thiếu cái gì đây?

Ngay lúc xe ngựa sắp đến Trang phủ, Tần Thiên xuyên qua rèm xe thấy bên ngoài có nam tử thân khoác trường bào bên hông giắt một ống sáo đang đi trên đường, lập tức hai mắt sáng ngời, rốt cục đã nghĩ ra mình còn thiếu cái gì!

Ngoài cửa Lưu gia.

Đám người Trương Dũng đứng canh ở ngoài cửa Lưu gia cơ hồ đã một ngày một đêm, bởi vì không dám lơ là, tập trung chú ý cao độ, sớm đã mệt mỏi choáng váng hoa mắt, tinh thần uể oải không chút phấn chấn.

“Trương gia, chẳng lẽ Đại thiếu phu nhân cùng Đại thiếu gia vẫn chưa ra, chúng ta vẫn đứng canh như vậy sao?” Kẻ đứng bên cạnh hé ra mặt xanh mét như mướp đắng hỏi.

Trương Dũng lau mồ hôi đầy trán, lại nhìn bầu trời đêm tối đen, hỏi một câu: “Giờ nào rồi?”

“Hiện tại là giờ tuất!”

Trương Dũng nhìn về phía đại môn của Lưu gia, cau mày nói thầm một câu; “Sao lâu như vậy cũng chưa đi ra...” Tiếp theo lại thay vẻ mặt tàn khốc nhìn về phía thủ hạ: “Có tinh thần một chút cho ta, chủ tử đã giao phó, nếu xảy ra sai lầm, ai cũng không thể trốn thoát”.

Thủ hạ vâng vâng dạ dạ, cũng không dám oán giận nửa lời nữa.

Thời điểm mấy người đang mệt mỏi hoa mắt, bỗng nhiên có người chạy tới, nhìn Trương Dũng thở hổn hển nói: “Trương gia, mấy người Đại thiếu

gia đã trở về rồi!”

“Cái gì?” Trương Dũng kinh hãi! Hắn nhìn đại môn của Lưu gia, vuốt tóc, lòng tràn đầy nghi hoặc: “Chẳng lẽ bọn họ bay ra khỏi cửa hay sao?”

Cùng lúc đó ở Vọng Giang lâu.

Tạ Đình Quân và Trang Tín Xuyên ngồi dựa vào cửa sổ trong một gian phòng của Vọng Giang lâu.

Trên bàn sắp xếp mấy món điểm tâm tinh xảo, một bình rượu trắng đặt bên cạnh tản mát ra hương rượu mát lạnh, chính là rượu ngon Hồ Phách nổi danh ở Dương Thành.

Hai người ngồi đối diện, Trang Tín Xuyên liếc mắt nhìn Tạ Đình Quân đang hướng ra ngoài cửa sổ có vẻ như đang ngắm phong cảnh, trong lòng không yên.

Tạ Đình Quân sau khi vào cửa vẫn không nói chuyện, sắc mặt thản nhiên, Trang Tín Xuyên biết hẳn đối với chuyện Tần Thiên thành thân không thể không biết.

Tần Thiên tuy rằng đã gả đi, nhưng việc hôn nhân này cũng không thể cứ thế mà buông bỏ!

Trang Tín Xuyên đứng lên, vẻ mặt tươi cười, cầm lấy bầu rượu bên cạnh vì Tạ Đình Quân rót một ly rượu.

Rượu rót vào chén phát ra thanh âm tí tách, hương rượu nồng đậm cũng theo đó mà chậm rãi tản ra.

Như bị hương rượu dẫn dụ, Tạ Đình Quân quay đầu, nhìn Trang Tín Xuyên ngồi trước mặt, tựa tiểu phi tiểu: “Tạ mỗi một chuyến xa nhà, nghĩ

thăm lúc trở về có thể nghe thấy tin tức tốt của Tín Xuyên đệ, không nghĩ tới...” Hắc cười lạnh hai tiếng.

Vốn dĩ chuyện đã nắm chắc trong tay, bỗng nhiên sự tình chuyển biến, khi hắn trở về biết được Tần Thiên đã gả cho Trang Tín Ngạn, vô cùng kinh ngạc!

Mặc dù Trang Tín Ngạn bị điếc cũng không đến mức muốn kết hôn với một nha hoàn chứ! Nha hoàn bất quá chỉ là nô tài, chơi đùa vui vẻ còn có thể, sao có thể trở thành thê tử của mình, cùng tên của mình ghi chép vào gia phả truyền lưu qua nhiều thế hệ? Vậy chẳng phải sẽ rất nhục nhã hay sao!

Tạ Đình Quân không thể lý giải.

Trang Tín Xuyên tay khẽ run lên, rượu bắn ra ngoài, Tạ Đình Quân nhíu mày, cánh tay dài đưa ra tiếp nhận bầu rượu trong tay hắn, vì Trang Tín Xuyên rót rượu. Sau đó buông bầu rượu xuống, cầm lấy ly rượu của mình: “Nào.”

Nói xong ngửa đầu, uống cạn sạch không chừa lại một giọt rượu. Trang Tín Xuyên mắt đăm đăm nhìn, phải biết rằng, Hồ Phách này nổi danh là rượu mạnh, uống như vậy đổi lại là người bình thường, chỉ mấy chén sẽ say túy lúy ngay cả mẫu thân cũng không nhớ là ai.

Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể kiên trì uống một hơi cạn sạch.

Một ly hạ xuống, đầu đã có chút ngất ngư.

“Đình Quân, chuyện này cũng không thể trách ta, ai biết Đại nương ta lại nổi cơn điên, vậy mà để Đại ca của ta cưới Tần Thiên làm chính thất, còn muốn đem địa vị đương gia truyền cho nàng, cứ như vậy, ta căn bản là không thể mở miệng a!” Trang Tín Xuyên mặt tươi cười: “Nhưng huynh yên tâm, Tần Thiên tuy rằng không thể trở thành của hồi môn, nhưng ta sẽ

chọn lựa một nha hoàn xinh đẹp dịu ngoan, cam đoan động lòng người hơn cả Tần Thiên!”

Đang rót rượu Tạ Đình Quân cả kinh dừng động tác, “Để một nha hoàn trở thành đương gia?” Trở thành chính thất đã khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, vậy mà còn trở thành gia chủ của Thịnh Thế, đây chính là Trà Hành tiếng tăm lừng lẫy toàn phía nam a!

“Thật không hiểu nổi, một nha hoàn thì biết cái gì? Vậy mà để nàng trở thành đương gia, Đại nương ta thật sự già cả hồ đồ rồi!” Trang Tín Xuyên cũng kích động, vỗ bàn nói.

Tạ Đình Quân rót tiếp ly rượu cho Trang Tín Xuyên, cổ động hân uống thêm hai chén, sau đó mới hỏi: “Như vậy... Tín Xuyên chẳng phải vô duyên với địa vị đương gia rồi hay sao?”

Tuy rằng uống đầu đã choáng váng, nhưng Trang Tín Xuyên vẫn duy trì vài phần thanh tỉnh, sợ hãi ghét bỏ bọn họ, việc hôn nhân này sẽ thất bại, vội vàng xua tay nói: “Ta làm sao có thể bại dưới tay một nha hoàn?” Nói xong dựa sát vào bên người Tạ Đình Quân, đè thấp thanh âm nói: “Ta có dưỡng là Tri phủ đại nhân giúp đỡ, Tri phủ đại nhân lại có Tổng đốc đại nhân làm chỗ dựa, địa vị đương gia này sớm hay muộn cũng sẽ rơi vào tay ta thôi!” Nói xong đem chuyện cùng Tần Thiên tỷ thí nói qua một chút.

Tạ Đình Quân giấu giếm thanh sắc, ánh mắt lóe ra không chừng, cười nói: “Hóa ra Tín Xuyên có chỗ dựa lớn như vậy!” Nói xong, lại rót thêm mấy chén.

Mấy chén qua đi, Trang Tín Xuyên mặt đỏ giống như quan công, ánh mắt cũng rời rạc, hân rung đùi đặc ý nói, “Tạ huynh, ta nói với huynh, dưỡng của ta là người có tiền đồ, dưỡng ta đối với chúng ta luôn luôn rất chiếu cố, chúng ta tuy rằng không phải con trai trưởng đích tôn của Trang phủ, nhưng so với con trai trưởng đích tôn kia... Tương lai...” Trang Tín

Xuyên lúu lưỡi: “Tương lai huynh cùng muội muội ta kết làm tần tần chi hảo, chúng ta chính là người một nhà, dưỡng của chúng ta tất nhiên cũng chính là dưỡng của người...”

Tạ Đình Quân cũng một bộ dáng say rượu, chỉ vào Trang Tín Xuyên hắc hắc cười nói: “Vậy đến lúc đó còn muốn nhờ đại cữu gia người giúp đỡ ta!”

Trang Tín Xuyên nghe được lời này, trong lòng vui vẻ, cười lớn vỗ vai Tạ Đình Quân: “Đâu có, đâu có!” Bỗng nhiên lại nghĩ tới dưỡng từng nói qua, thấy đối phương đã có vài phần men say, liền hỏi nói: “Tạ huynh có thể tham dự kinh doanh muối của Dương Thành, nói vậy cũng có chỗ dựa rất lớn chẳng...”

“Đó là...” Tạ Đình Quân túy lúy cười, “Chúng ta là người một nhà, ta cũng không gạt người, Tạ gia cùng muối vận sử đại nhân có vài phần thân thích quan hệ, nhiều năm qua nếu không phải chúng ta dụng tâm kinh doanh, sao có cục diện như ngày hôm nay?”

Trang Tín Xuyên nghe thấy hai mắt sáng lên, hưng phấn lại không ngừng mời rượu.

Sau khi tan tiệc rượu, Trang Tín Xuyên say rồi tinh rồi mù, được người đỡ đi. Mắt thấy xe ngựa của Trang Tín Xuyên đã đi xa, Tạ Đình Quân bỗng nhiên biết mất dáng vẻ say rượu, thần chí thanh minh, ánh mắt lợi hại.

Tùy tùng Lâm Vĩnh đi đến.

“Công tử người uống nhiều như vậy, không có việc gì chứ.”

Tạ Đình Quân cầm lấy bình rượu quơ quơ, cười nói: “Rượu này thì có là gì, lúc trước chúng ta ở Mạc Bắc cùng người ta uống rượu, bát to một bát rồi lại một bát, chúng ta khi nào thì thua chưa?” Nói xong, ngẩng đầu lên, trực tiếp cầm bình rượu ngửa đầu uống, dùng cảm sơ cuồng.

Hắn uống mấy ngụm, lại đem bình rượu ném cho Lâm Vĩnh, Lâm Vĩnh tiếp cũng uống mấy ngụm, cuối cùng, dùng tay áo lau miệng, tán thưởng: “Rượu ngon!”

Tạ Đình Quân cười to vài tiếng, bỗng nhiên như nhớ tới điều gì, hai mắt tinh quang đại thịnh: “Lâm Vĩnh, người điều tra giúp ta, trong khoảng thời gian này Tần Thiên cùng Đại công tử của Trang phủ có động tĩnh gì không, Thịnh Thế Trà Hành phải rơi vào tay của Trang Tín Xuyên”.

“Đây là vì sao?” Lâm Vĩnh khó hiểu hỏi.

Tạ Đình Quân hừ lạnh một tiếng, “Trang Tín Xuyên này ngu xuẩn cũng không giấu lại Hồ Tri phủ sao lại tận tâm hết sức giúp đỡ bọn họ như vậy! Chẳng lẽ thật sự coi trọng một di muội là thiếp thất hay sao? Còn không phải có chủ ý với Trà Hành! Nhưng nếu Trà Hành rơi vào tay của Trang Tín Xuyên, bọn họ cùng Hồ Tri phủ quan hệ sẽ càng thêm chặt chẽ, chúng ta mới có thể khả thừa chi cơ (lợi dụng cơ hội)! ”

“Vâng.”

Tạ Đình Quân nghĩ nghĩ, lại phân phó, “Bọn họ muốn gặp Hoàng Thượng, phải tìm phương pháp, Tri phủ nhất định sẽ không giúp, thông qua Tổng đốc cũng khẳng định không được..., đến Tuần phủ, Bố chính sứ cùng Án sát bên kia nghĩ biện pháp hỏi thăm một chút, xem bọn họ có đến mấy chỗ này hay không.”

“Vâng.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 133: Giúp đỡ

Lục Vu viện

“Người nói muốn ta ở trước mặt Hoàng Thượng đánh đàn?” Phương Kiến Thụ kinh ngạc nhìn Tần Thiên đang ngồi trước mặt, “Không nên không nên, ta chừng ấy đạo hạnh sao có thể bêu xấu ở trước mặt Hoàng Thượng được chứ, không nên không nên!”

Hai tay vội xua xua.

“Ta đã vài lần nghe người đánh đàn, rất dễ nghe, lúc ta biểu diễn pha trà rất cần phối nhạc, vốn không cần đại sư kỳ nghệ quá cao. Hơn nữa trừ người ra, chúng ta cũng không thể tin tưởng người bên ngoài. Người cũng biết chuyện lần này đối với Trà Hành, đối với Đại phu nhân mà nói có bao nhiêu trọng yếu, không biết Phương công tử có thể giúp chúng ta việc này hay không...” Tần Thiên nhìn Phương Kiến Thụ vẻ mặt khẩn thiết nói: “Bất quá, cũng phải nói, chuyện này cũng khá hung hiểm, trước mặt Thiên Tử, vạn nhất có gì sơ xuất, có lẽ sẽ liên lụy tính mạng của người nhà.”

Tần Thiên cũng không muốn ở trước mặt Hoàng Thượng trở nên nổi bật, nhưng nếu đây là điều kiện để Tống Tuần phủ giúp bọn họ, chỉ có thể nghĩ ra biện pháp tốt nhất, so với vô dụng lo lắng cùng kinh hoảng, đây mới là phương pháp duy nhất để giải quyết vấn đề.

Phương Nghiên Hạnh nghe thấy Tần Thiên nói như vậy, cười cười, nói với đệ đệ của mình: “Kiến Thụ, cái khác ta không nói, chuyện của phu nhân mặc kệ vì lý do gì đệ cũng không thể chối từ. Chúng ta sao có thể nghĩa bất dung từ, không thể làm được, cũng phải cố mà nghĩ ra cách làm

được. Hiện tại nếu Tần Thiên muốn đệ đi, tin tưởng đệ, thì đừng nên chối từ!” Tuy rằng Tần Thiên đã trở thành Đại thiếu phu nhân, nhưng có giao tình thâm hậu với Phương Nghiên Hạnh, cho nên hai người cũng không để ý nghi thức xã giao, gọi thẳng tên nhau.

Nghe thấy tỷ tỷ nói như vậy, lại nghĩ tới ân đức của Đại phu nhân những năm gần đây đối với hai tỷ đệ bọn họ, Phương Kiến Thụ không chút do dự mà đáp ứng.

Tần Thiên nhìn hắc cười nói: “Ta cũng biết Phương công tử vừa qua cuộc thi viện, muốn chuẩn bị thi Hương, bất quá công tử yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không chậm trễ nhiều thời gian của công tử, chỉ cần luyện tập vài lần, khiến hai bên ăn ý là tốt rồi.”

“Muội cần gì phải ăn nói khách khí như vậy, ” Phương Nghiên Hạnh lôi kéo tay Tần Thiên cười nói: “Kiến Thụ có thể vượt qua kỳ thi viện, còn không phải do có phu nhân lo lắng? Ở trong lòng chúng ta, Trang phủ chính là nhà của chúng ta, sự việc của Trang gia cũng là sự việc của chúng ta.” Tiếp theo lại nhìn về phía Phương Kiến Thụ cười nói: “Hơn nữa, đây đối với Kiến Thụ mà nói cũng có thể là một cơ hội, có thể ở trước mặt Hoàng Thượng biểu hiện một chút, chỉ cần không gây ra sai lầm, cũng sẽ có mặt ưu việt.”

Tần Thiên cho rằng lần này Phương Nghiên Hạnh nghĩ đến thực thâu triệt.

Sự tình cứ như vậy mà được quyết định.

Buổi tối, Tần Thiên đem chuyện này nói cho Trang Tín Ngạn, “Nam nữ thụ thụ bất thân, không khỏi khiến người khác đàm tiếu, ta hy vọng mỗi lần ta đi, người có thể theo giúp ta.”

Trang Tín Ngạn trong đầu hiện ra Phương Kiến Thụ gương mặt thư sinh vô cùng tuấn tú, rất nhanh liền đáp ứng nằng.

“Mỗi ngày đều đi?”

“Ước chừng một canh giờ vào mỗi buổi sáng. Bởi vì hắn còn phải chuẩn bị thi Hương năm nay, cho nên cũng không tiện chậm trễ thời gian của hắn.”

Trang Tín Ngạn gật gật đầu, nằm xuống đệm chăn dưới đất.

Tần Thiên cũng lên giường, buông sa trướng xuống, lúc này thời tiết đã gần đến tháng năm, muỗi cũng dần dần nhiều hơn.

Nàng nằm xuống, nhìn hoa văn muôn màu trên trướng đỉnh, nghĩ đến chuyện biểu diễn trước ngự tiền, rất khẩn trương, cũng có chút hưng phấn.

Không chịu nổi lại vén màn lên một cái, vươn đầu, vừa vặn bắt gặp con người xinh đẹp của Trang Tín Ngạn, ánh mắt chuyên chú như vậy cơ hồ khiến Tần Thiên sinh ra ảo giác, thật giống như hắn luôn luôn dõi mắt nhìn nàng vậy.

Nhưng sao có thể như vậy? Đại khái là đúng lúc thôi.

Hắn có vẻ không ngờ nàng bỗng nhiên vươn đầu ra, hơi hơi sừng sốt, lập tức xoay người sang chỗ khác.

“Ôi chao, đừng trở mình a, ta đang muốn cùng người nói chuyện một chút.” Tần Thiên vươn tay kéo kéo quần áo hắn.

Trang Tín Ngạn lại xoay người lại, ánh mắt dừng lại ở cổ tay trắng nõn của nàng lộ ra qua tay áo, trên mặt hơi hơi nóng lên, nhớ tới hiện tại ánh sáng ảm đạm, đối phương nhất định không thấy rõ sắc mặt của mình, lúc này mới yên lòng.

“Người nói nếu Hoàng Thượng một khi cao hứng, có thể ban thưởng hay không?” Tần Thiên nhìn hắn cười khanh khách hỏi, má lúm đồng tiền ẩn

hiện vui nhộn nhạo.

Trang Tín Ngạn nở nụ cười, hấn dùng một bàn tay chống đầu dậy, tóc dài đen như mực rối tung trên áo trắng như tuyết, đối lập mãnh liệt, lại được đèn đuốc ảm đạm nhuộm đậm, tạo nên cảm xúc mông lung yêu dị khó tả.

Đối với khung cảnh tuyệt sắc như vậy, Tần Thiên tim đập nhảy loạn, nhưng cũng đã thành thói quen. Nàng cười chuyển động ánh mắt, lạc quan tiếp tục ảo tưởng: “Hoàng Thượng mà ban thưởng tất nhiên bất phàm, không biết hấn ban cho ta châu ngọc trang sức? Hay là trực tiếp ban thưởng bạc cho ta đây?”

Thấy nàng tại thời điểm này còn có tâm tình suy tưởng, Trang Tín Ngạn không thể không đối với nàng một chữ “Phục”. Bất quá so với nhìn thấy dáng điệu nàng hoảng sợ bất an, hấn càng thích tính tình lạc quan coi mọi thứ đều bình thường như vậy hơn.

Đang lúc hưng trí, Trang Tín Ngạn cũng muốn cùng Tần Thiên nói hai câu, lúc tìm quyển vở, mới nhớ ra quên đem vở bên người, vội vàng đứng dậy tìm kiếm chung quanh.

Tần Thiên vừa nói xong thấy Trang Tín Ngạn như vậy, tất nhiên biết là chuyện gì xảy ra, trong lòng tức khắc dâng lên áy náy, chỉ lo cảm giác của mình, lại quên đối phương không tiện trao đổi, nhìn xem, không phải đem lại phiền toái cho người khác hay sao ...

Lúc Trang Tín Ngạn ở trên bàn tìm được quyển vở cười xoay người lại, đã thấy Tần Thiên vẻ mặt xin lỗi nói với hấn: “Xin lỗi, ta chỉ nghĩ tới bản thân muốn nói chuyện, quên mất bây giờ đã khuya, quấy rầy người rồi, người ngủ đi, ta cũng ngủ.”

Nói xong, chui vào màn, không bao lâu sau liền đi vào giấc ngủ.

Trang Tín Ngạn muốn gì đó đã không còn kịp. Hắn nắm chặt vở trong tay, chưa bao giờ trong cuộc đời hắn lại ý thức được mình thật sự là một kẻ không kiện toàn như một khắc này.

Hắn suy sụp buông vở xuống, thối tắt ngọn nến, trong bóng đêm chậm rãi nằm xuống.

Buổi sáng ngày hôm sau, thời điểm Trang Tín Ngạn từ phòng luyện công trở về, Tần Thiên phát hiện trên mặt Trang Tín Ngạn có mấy nốt đỏ, bởi vì làn da hắn rất trắng, từng nốt đỏ lớn nhỏ đều có thể thấy rõ ràng.

“Là bị muỗi cắn sao?” Tần Thiên đi qua xem xét, nhưng bởi vì thân chỉ cao tới vai đối phương, không thể không kiễng chân.

Nhìn thấy Tần Thiên bỗng nhiên tiến đến trước mặt mình, hai mắt mở to vẻ mặt quan tâm, Trang Tín Ngạn bởi vì chuyện tối hôm qua mà đang có chút buồn phiền. Hắn hơi hơi cúi đầu xuống, để nàng có thể nhìn rõ hơn. Cảm giác được đầu ngón tay của nàng ôn nhu lướt nhẹ qua làn da mình, trong lòng vô cùng thích ý.

Hắn hơi quay đầu, vừa vặn nhìn thấy trong gương lớn phản chiếu bóng dáng của bọn họ. hai bóng dáng đứng cùng một chỗ như vậy nhìn qua rất thân mật, trong lòng chậm rãi tràn ra cảm giác ngọt ngào.

“Không phải đã đốt nhang trừ muỗi rồi sao?” Tần Thiên vừa nói, vừa nhìn về phía hắn, lại phát hiện lúc này hai người dựa vào thật sự gần, mà mặt của hắn cơ hồ gần ngay trước mắt.

Thường nghe người ta nói, mỹ nhân không thể nhìn gần, cũng không thể nhìn kỹ. Nhưng những lời này nếu áp dụng cho Trang Tín Ngạn thì hoàn toàn không đúng. Cho dù dựa vào gần như vậy, ngũ quan của hắn vẫn không có gì để soi mói. Đặc biệt ánh mắt kia, bình thường như miếng băng mỏng lạnh lùng, được ánh mặt trời chiếu vào, giống như đang tan ra thành nước, giống như một cảnh mơ u tĩnh thần bí, khiến người khác trầm mê.

Nhìn bóng dáng của mình trong đôi mắt hắt, Tần Thiên cơ hồ quên thân đang ở nơi nào.

Hai người đứng đó ngăm nhìn thật lâu, trong lúc nhất thời dường như cảm thấy thời gian đang dừng lại..

Thẳng đến khi ngoài cửa vang lên thanh âm của Bích Liên: “Đại thiếu phu nhân, chúng ta có thể vào được chưa?”

Tần Thiên lúc này mới như giật mình tỉnh lại, vội lui lại mấy bước, nàng liếc Trang Tín Ngạn đứng trước mặt, trong lòng bỗng nhiên bối rối nói không nên lời, nàng xoa xoa thái dương, lại sờ sờ búi tóc, nàng cũng biết búi tóc của mình đã rất chỉnh tề rồi, bất quá chỉ là muốn tìm việc gì đó mà làm, để bản thân có thể mau chóng ổn định cảm xúc.

“Chờ một chút.” Tần Thiên trả lời, sau đó lại đối với Trang Tín Ngạn nhẹ giọng nói: “Về sau người vẫn nên ngủ trên giường đi, trên giường có màn, người sẽ không bị muỗi cắn, ta ngủ bên ngoài sẽ không sao, chỉ cần đốt nhang trừ muỗi, muỗi sẽ không đến quấy rầy ta!” Nói xong khẽ cười cười.

Đã đốt nhang trừ muỗi còn bị muỗi bắt nạt thành như vậy, Tần Thiên cảm thấy nhất định là do máu hắt đặc biệt khiến muỗi ưa thích. Không có đạo lý vẫn để hắt tiếp tục làm mồi cho muỗi được.

Ai ngờ, Trang Tín Ngạn lại quyết đoán lắc đầu, tiếp theo biểu hiện ra vẻ mặt không chấp nhận thương lượng. Thời điểm hắt đã quyết, ai cũng không có biện pháp.

Tần Thiên thở dài, nghĩ rằng, chỉ có thể tìm biện pháp khác.

Nàng gọi Bích Liên các nàng tiến vào hầu hạ, mà Trang Tín Ngạn thì được Hải Phú hầu hạ tắm rửa.

Dùng xong điểm tâm, hai người cùng đi đến Lục Vu viện của Phương Kiến Thụ. Trên đường đi qua hoa viên, vừa vặn nhìn thấy Trang Minh Hỉ mang theo nha hoàn đang tản bộ trong hoa viên.

Nhìn thấy Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên, Trang Minh Hỉ như đã quên sự việc không thoải mái lúc trước, cười đi tới, hướng tới hai người trong suốt thi lễ, ngọt ngào gọi một tiếng: “Đại ca, Đại tẩu.”

Nếu như để người bên ngoài nhìn thấy, còn tưởng rằng Trang Minh Hỉ cùng bọn họ quan hệ rất tốt. Tần Thiên cũng sẽ không thiên chân như vậy, lúc trước về mặt Trang Minh Hỉ khi tát nàng một bạt tai vẫn còn trong ký ức, về mặt này, khiến nàng nhớ tới Linh Nhi, vô cùng oán hận, vô cùng ngoan độc.

Trang Tín Ngạn sắc mặt thản nhiên, không tỏ vẻ gì. Tần Thiên thoáng loan loan khóe miệng, xem như đáp lại nàng. Hai người đang chuẩn bị rời đi, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên chỉ vào mặt Trang Tín Ngạn cả kinh nói, “Ôi chao, mặt ca ca bị làm sao vậy? Bị muỗi cắn sao?”

Tần Thiên khẽ gật đầu. Trang Tín Ngạn trên mặt tuy rằng đã bôi thuốc, nhưng tạm thời nốt đỏ còn chưa tiêu hết.

Trang Minh Hỉ nhìn nàng một cái, ánh mắt lại trở lại trên mặt Trang Tín Ngạn, bỗng nhiên vỗ tay nở nụ cười: “Hai người đều nằm trên giường, có treo màn, sao muỗi chỉ cắn mỗi mình ca ca vậy?”

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn trong lòng rung mình, lại bất động thanh sắc, Tần Thiên cười nói: “Đúng vậy, muỗi nặng bên này nhẹ bên kia thật sự khiến ta rất thương tâm!”

“Đại tẩu nói chuyện rất thú vị.” Trang Minh Hỉ che miệng cười, ánh mắt vẫn lưu luyến ở trên mặt hai người.

Tần Thiên nhìn thấy, xoay người nhìn Trang Tín Ngạn mềm nhũn cười nói: “Tín Ngạn, tối hôm nay, chàng phải để ý màn cẩn thận, nếu không mọi người sẽ tưởng rằng ta hầu hạ sơ sẩy!”

Trang Tín Ngạn quay đầu lại, tay vươn ra vuốt nhẹ trên mũi nàng, mỉm cười, trong động tác vẻ mặt thân mật cùng sủng nịch nói không nên lời. Tần Thiên nhìn mà lông tơ dựng thẳng, âm thầm bội phục người này.

Trang Minh Hỉ chậm rãi ngừng tươi cười.

Hai người không hề để ý tới nàng, tiếp tục hướng tới Lục Vu viện. Trang Minh Hỉ nhìn theo bóng dáng bọn họ.

Nàng quay đầu hỏi Hỉ Thước bên cạnh: “Người cảm thấy Đại thiếu gia và Đại thiếu phu nhân quan hệ như thế nào?”

“Bọn họ nhìn qua rất ân ái.” Hỉ Thước đáp.

“Ân ái sao?” Trang Minh Hỉ nhú mày, trong lòng nghi hoặc giống như cánh hoa sen một tầng lại một tầng nở rộ, nhưng nhớ tới ngày đó Trang Tín Ngạn tát mình một bạt tai, lại không dám xác định.

Nàng lắc đầu, mang theo nha hoàn xoay người rời đi.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 134: Học nói

Lục Vu viện.

Sau khi đến Lục Vu viện, nha hoàn trong viện dẫn Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn tới thư phòng của Phương Kiến Thụ. Phương Kiến Thụ đã dọn cầm ra, đặt lên án dài, chỉ còn chờ bọn họ đến.

Bởi vì Trang Tín Ngạn vốn không quen kết giao với người khác, cộng thêm Phương Kiến Thụ thường chỉ ở trong viện đọc sách học bài, vì vậy mặc dù Phương Kiến Thụ đã sinh sống ở Trang phủ lâu như vậy, cũng chưa từng tiếp xúc nhiều với Trang Tín Ngạn, nói thật ra, hai người có thể nói là giống như gặp mặt lần đầu.

Trang Tín Ngạn vẻ mặt không tính là thân thiện, Phương Kiến Thụ cũng không phải người biết giao tế, hai người thi lễ xong, liền không biết nên nói gì cho phải, không khí có chút xấu hổ. Có lẽ Phương Kiến Thụ cảm thấy nên có phong cách của chủ tiểu viện, hẳn nên cùng Trang Tín Ngạn hàn huyên vài câu, lập tức xoay người, đi đến bên bàn học khắc hoa văn cúc lê cạnh cửa sổ, trên bàn học hẳn đã sớm chuẩn bị tốt giấy và bút mực, nghiên mực đã được mài sẵn. Hắn nhắc bút lông sói lên, đem ngòi bút chấm xuống nghiên mực viết lên giấy Tuyên Thành.

Tần Thiên ở một bên nhìn, cảm thấy trao đổi như vậy rất tốn thời gian và công sức, lại cảm thấy Phương thị tỷ muội là người đáng tin cậy, nghĩ thầm có một số việc nói cho bọn họ cũng không sao, liền quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn, trưng cầu ý kiến hắn: “Tín Ngạn, chuyện chàng biết đọc môi

hình có thể nói cho Phương công tử không? Tỷ đệ bọn họ đều rất tốt, nếu không được chàng đồng ý, sẽ không nói ra ngoài đâu”.

Tần Thiên không hiểu lắm vì sao Trang Tín Ngạn muốn giữ bí mật này, có phải nếu như vậy, có thể ở trong bóng tối giao tiếp với người khác? Có thể bất động thanh sắc quan sát người khác, lúc người khác không phòng bị rình coi ý tưởng chân thật từ đáy lòng của bọn họ? Tuy rằng như vậy có thể bảo hộ mình, nhưng cũng đoạn tuyệt cơ hội cùng người khác trao đổi, lúc trước thì không sao, có Đại phu nhân đứng trước hắt che gió che mưa, an bài hết thảy, hắt mới có thể phong bế bản thân trong thế giới nhỏ bé của riêng mình, nhưng còn sau này thì sao? Ai có thể vì hắt che chở cả đời, hắt cần phải dựa vào chính bản thân khi đứng trước mặt người khác.

Nghĩ vậy, Tần Thiên lại nói thêm một câu: “Chàng về sau muốn quản lý Trà Hành, sẽ tiếp xúc với rất nhiều người, dù sao cũng phải để cho người khác biết.” Nếu không, người bình thường ai lại luôn mang theo vở cùng hắt trao đổi đây?

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, lại nhìn Phương Kiến Thụ phía sau bàn học còn đang viết chữ, gật gật đầu.

Tần Thiên thấy hắt đáp ứng, rất cao hứng, cho rằng đây là một khởi đầu tốt, nàng đi đến bàn học, nói với Phương Kiến Thụ: “Phương công tử, không cần viết đâu, người có gì muốn nói với Tín Ngạn cứ nói thẳng là được rồi, hắt có thể căn cứ vào khẩu hình của người mà xem hiểu ý tứ của người.”

“Đại thiếu gia còn có bản sự này?” Phương Kiến Thụ ngẩng đầu lên, vừa mừng vừa sợ, “Mỗi người đều nói Đại thiếu gia thông minh phi phàm, quả thực như thế.”

Phương Kiến Thụ đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn, cùng hắt hàn huyên vài câu, Trang Tín Ngạn căn cứ theo ý tứ của hắt, hoặc gật đầu, hoặc lắc

đầu, nếu không thể dùng gậy đầu lắc đầu biểu đạt, liền dùng vở đơn giản trả lời, trải qua một hồi trao đổi, hai người trong lúc đó đã dần quen biết hơn.

Hàn huyên xong, rất nhanh phải đi vào chính sự. Tần Thiên bởi vì muốn biết rõ khả năng đánh đàn của hần, liền thỉnh hần trước đàn qua một lần.

Thất huyền cầm đặt trên án thượng bằng gỗ khắc hoa văn cúc lê, Phương Kiến Thụ ngồi xuống, nhìn hai người ngồi đối diện cười nói: “Căn cứ vào yêu cầu của Đại thiếu phu nhân, ta sẽ đàn bản 《tri âm tri kỷ》, thủ khúc này mềm nhẹ vui vẻ, có thể giúp người khác thả lỏng tâm tình, khiến người khác sung sướng, rất thích hợp với biểu diễn pha trà của Đại thiếu phu nhân.”

Nói xong, hần cúi đầu, chậm rãi thu liễm tươi cười, sắc mặt bình tĩnh như nước, hai tay nhẹ ấn xuống huyền cầm, năm ngón tay lướt nhẹ, tiếng đàn giống như lưu thủy phát ra, lan đến mọi góc ngách trong phòng.

Tần Thiên vốn không yêu thích âm nhạc cổ truyền, nhưng lúc này nghe, lại thấy tiếng đàn giống như nước suối chảy róc rách, rất dễ nghe, dần dần, trong đầu nàng hiện ra một hình ảnh.

Tiếng nước chảy một giọt lại một giọt, rơi xuống thành chuỗi, từ trên núi cao trút xuống, bọt nước bắn tung tóe, giống như châu ngọc leng keng vui tai.

Tần Thiên nghe nghe, chỉ cảm thấy trong lòng cũng vui vẻ theo. Nàng nhìn Phương Kiến Thụ, khóe miệng bất tri bất giác tràn ra mỉm cười.

Mỉm cười này dừng ở trong mắt Trang Tín Ngạn, lại làm cho lòng hần thực không thoải mái.

Phương Kiến Thụ sở tấu tiếng đàn tất nhiên là êm tai, nhưng hần lại không nghe được một chút gì. Hần ngẩng đầu nhìn về Phương Kiến Thụ ngồi ở phía trước, trong trí nhớ của hần Phương Kiến Thụ vẫn dừng lại ở

vài năm trước, thời điểm lúc tỷ đệ bọn họ vừa đến Trang phủ, khi đó trên mặt hần còn có nét trẻ con, mặc một kiện áo dài được giặt tẩy sạch sẽ, cúi đầu đứng ở phía sau tỷ tỷ Phương Nghiên Hạnh, lại rất thẳng lưng, một bộ dáng quật cường bất khuất, vậy mà chỉ trong nháy mắt, thiếu niên như cây non yếu ớt năm đó giờ đã giống như thanh tùng trường thành cao ngất.

Hần vốn mi thanh mục tú, trên nét mặt có cỗ chấp cùng nghiêm cẩn của người đọc sách, khiến dáng người hần cao ngất như tùng, đó là một loại khí chất đặc biệt làm cho người ta vừa thấy khó có thể quên.

Vốn tính cách Trang Tín Ngạn cũng không thích chú ý quá mức đến người khác, hôm nay sở dĩ khác thường, là vì hần phát hiện, Tần Thiên đối với hần có vẻ vô cùng quen thuộc. Tần Thiên nói Phương Kiến Thụ đáng để tín nhiệm, tất nhiên là đối với hần thập phần hiểu biết mới có thể nói ra như thế, chỉ nghĩ như vậy, Trang Tín Ngạn trong lòng liền không thoải mái.

Nàng đối với mình chỉ sợ còn không hiểu bằng như vậy...

Ngay lúc Trang Tín Ngạn đang miên man suy nghĩ, Phương Kiến Thụ đã đàn xong. Tần Thiên lập tức đứng lên, vỗ tay, liên thanh tán thưởng, “Phương công tử, người đàn rất tốt! Lúc trước còn khiêm tốn như vậy, suýt nữa bị người lừa rồi!”

Phương Kiến Thụ đứng lên, noãn sắc nói: “Đại thiếu phu nhân quá khen, Kiến Thụ cầm nghệ thật sự bình thường. Năm đó cha ta thỉnh sư phó dạy ta cầm nghệ bất quá là vì nung đúc tính tình thích đọc sách cho ta, mấy năm nay chỉ lo học bài, sao nhãng luyện tập, cảm thấy rất lạ lắm.”

“Ta nghe thấy rất hay, chỉ cần người ở trước mặt Hoàng Thượng có thể phát huy trình độ như vậy, khẳng định có thể được Hoàng Thượng khen ngợi.”

“Khen hay không khen đều không trọng yếu, quan trọng là, Kiến Thụ sẽ cố gắng làm hết sức để không liên lụy đến Đại thiếu phu nhân.” Phương

Kiến Thụ cười nói: “Không biết Đại thiếu phu nhân đối với khúc vừa rồi có ý kiến gì không, có hợp tâm ý của Đại thiếu phu nhân hay không?”

“Tốt lắm! Thanh nhã mà lại vui vẻ, ta cảm thấy rất thích hợp.” Tần Thiên vốn muốn hỏi ý kiến Trang Tín Ngạn, nhưng nghĩ đến Trang Tín Ngạn căn bản nghe không thấy, vội vàng đem lời sắp ra đến miệng nuốt trở vào.

Bên cạnh Trang Tín Ngạn thấy bọn họ mỗi người một câu, tán gẫu thật sự là tận hứng, không khỏi nhớ tới tối hôm qua lúc mình cùng nàng nói chuyện phiếm bởi vì không tìm thấy vở khiến cho xấu hổ, đối với việc Phương Kiến Thụ có thể cùng Tần Thiên lưu sướng nói chuyện phiếm vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Từ lúc đi ra Lục Vu viện, Trang Tín Ngạn vẫn rầu rĩ không vui.

Vừa mới bắt đầu Tần Thiên cũng không để ý, bởi vì Trang Tín Ngạn luôn có sắc mặt này, nhưng hăn dùng cơm trưa rồi cơm chiều đều không có khẩu vị, Tần Thiên mới cảm thấy có chút không thích hợp.

Buổi tối sau khi hai người rửa mặt chải đầu xong, sai hạ nhân lui xuống, Tần Thiên liền hỏi hăn có tâm sự gì hay không. Trang Tín Ngạn lúc đầu còn không chịu nói, bởi vì không biết nên nói như thế nào, chẳng lẽ nói hăn không thích nàng thân cận quá với Phương Kiến Thụ? Bọn họ rõ ràng vì Trà Hành, hơn nữa cũng không có gì mất quy củ, cũng không bỏ lơ hăn. Ngay cả chính hăn đều cảm thấy sự bức mình này thật sự vô duyên vô cớ, nhưng trong lòng chính là không thoải mái, cứ nghĩ đến hai người cười nói chuyện phiếm liền không thoải mái.

Tần Thiên thấy hăn không chịu nói, nhân tiện nói: “Chúng ta không phải đã nói nên đối đãi thẳng thắn thành khẩn?”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, thấy nàng bữu môi mắt thẳng tắp nhìn mình, thật sự rất đáng yêu, trong lòng mềm nhũn, mới cảm thán một câu trên giấy: “Nếu ta có thể nói thì tốt rồi.”

Như vậy, có thể cùng nàng nói chuyện phiếm, nàng cũng không phải người thích im lặng, chỉ vì hấn tai nghe không tiện, khiến nàng khi ở bên cạnh hấn không thể không im lặng mà thôi...

Thấy hấn bỗng nhiên viết một câu không đầu không đuôi như vậy, Tần Thiên ngăn người, trong lòng dâng lên thương hại, an ủi nói: “Không ai thập toàn thập mỹ, tuy rằng người không nói được, nhưng người biết rất nhiều thứ mà người khác không biết.”

Nhìn nàng ánh mắt lộ ra đồng tình, Trang Tín Ngạn trong lòng lại càng không thoải mái, hấn buông bút xuống, cái gì cũng đều không muốn nói thêm nữa.

Thấy hấn như thế, Tần Thiên cũng không biết nên giúp hấn thế nào, trong đầu lại bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước từng xem qua thông tin về người bị điếc.

Rất nhiều người bị điếc đều là người bình thường, chỉ vì không nghe thấy, cho nên cũng không thể học nói. Có rất nhiều tiểu hài tử bị điếc bẩm sinh được người nhà đưa đến một trường học chuyên môn huấn luyện học nói, có chuyên gia dạy bọn họ nhìn khẩu hình mà phát âm.

Nghĩ đến đây, Tần Thiên bỗng nhiên hưng phấn.

Lúc trước có nghe thấy hấn phát ra một ít âm tiết đơn giản, chứng minh dây thanh của hấn cũng không có vấn đề gì, mà hấn lại biết môi ngữ, như vậy hấn nếu muốn học phát âm, học nói hấn sẽ rất đơn giản mới đúng!

Nếu hấn học nói xong, hơn nữa lại biết xem khẩu hình, chỉ cần có thể cùng người khác mặt đối mặt nói chuyện với nhau, chẳng phải giống như người bình thường. Như vậy Đại phu nhân không cần phải khổ sở tìm kiếm chọn lựa đương gia nữa, Trang Tín Ngạn chính là người thích hợp nhất!

Nàng sẽ dùng thời gian năm năm dạy hần nói chuyện, đồng thời nàng cũng tích lũy kinh nghiệm cùng tiền tài, đến lúc đó nàng có thể công thành lui thân, có tiền nhân nhĩ, làm cái gì cũng được.

Tần Thiên càng nghĩ càng kích động, hận không thể lập tức dạy hần nói chuyện, nhưng lại muốn để tâm đến sự việc quan trọng khẩn thiết nhất là biểu diễn trước mặt Hoàng Thượng, sự việc kia vẫn nên để sau bàn tới.

Nghĩ vậy, nàng áp chế hưng phấn trong lòng, cũng không vội nói với Trang Tín Ngạn.

Thấy Trang Tín Ngạn định nằm xuống đệm trải dưới đất, Tần Thiên nhớ tới một sự việc, vội vàng đi qua, đỡ hần đứng dậy, “Đợi chút.”

Trang Tín Ngạn ngạc nhiên, lại vẫn theo nàng đứng lên, thấy nàng từ một bên lấy ra một sa màn nhỏ màu trắng. Nàng đầu tiên trải màn ra, sau đó chuyển bàn lại đây, cầm màn lưu loát treo lên. Trang Tín Ngạn hoảng sợ, không biết nàng muốn làm cái gì, trong lòng muốn gọi nàng bước xuống, nhưng nàng không nhìn về phía hần, hần chụp chân của nàng đã thấy nàng khoát tay áo, ý bảo hần đừng âm ỷ.

Thấy nàng bộ dáng kiêu mũi chân lắc lư người, Trang Tín Ngạn càng nhìn càng kinh hãi, sợ nàng ngã xuống, thấy nàng bởi vì với không tới lại muốn kê thêm ghế, Trang Tín Ngạn cũng không nhịn được nữa, đuổi cánh tay dài ra, vòng qua hai chân của nàng, không hề phân trần bế nàng xuống.

Tần Thiên bỗng nhiên nhẹ hẫng sợ tới mức kêu to một tiếng, nhất thời cũng quản không được nhiều nữa, vội ôm cổ Trang Tín Ngạn.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 135: Thánh giá

Trong tiểu lư bốn chân song long hoàn đang đốt nhang trừ muỗi, hương khói lượn lờ, nhang trừ muỗi này khi đốt lên mang theo hương khí long não thản nhiên tràn ngập mỗi ngõ ngách trong phòng.

Nhưng Tần Thiên chỉ cảm thấy trong khoang mũi tràn ngập hơi thở nam nhân quện với hương trà của Trang Tín Ngạn, mà hơi thở này bởi vì hắn vừa tắm rửa mà mùi hương tỏa ra càng tươi mát.

Không biết vì sao, tim Tần Thiên bỗng nhiên gia tăng tốc độ.

Cảm giác được hắn ôm ấp càng ngày càng chặt, Tần Thiên theo bản năng muốn tránh ra, hắn cũng không dây dưa, đem nàng thả xuống.

Tần Thiên cúi đầu có chút không dám nhìn hắn. Chỉ cảm thấy trên người dường như còn lưu lại nhiệt độ cơ thể hắn, lửa nóng toàn thân.

Dư quang khóe mắt đã thấy hắn lưu loát trèo lên bàn, lại tiếp nhận màn trong tay nàng. Tần Thiên cũng bất chấp ngượng ngùng, theo động tác hắn nhìn qua, đã thấy hắn cũng đang nhìn mình, đồng thời màn cầm trong tay loạng choạng, nàng hiểu được hắn đang hỏi nàng nên làm như thế nào.

Tần Thiên chỉ vào một thanh xà ngang trên nóc phòng, trên xà ngang có treo một móc sắt nhỏ, Tần Thiên nói: “Đem đỉnh màn buộc vào móc sắt đó.”

Trang Tín Ngạn nhìn sa màn, cảm thấy khó hiểu, hắn chưa bao giờ thấy có người treo màn như vậy, nhất thời không biết trong hồ lô của nàng chứa

cái gì, bất quá vẫn làm theo lời của nàng, hăn thân cao chân dài, chỉ cần vươn cánh tay là có thể làm được.

Thấy hăn dễ dàng treo màn lên, Tần Thiên nhin không được nở nụ cười, nàng sao không biết hăn sợ mình gặp nguy hiểm, nàng nghĩ thầm, kỳ thật Trang Tín Ngạn người này cũng khá tốt...

Treo màn xong, hăn vỗ vỗ tay, từ trên bàn nhảy xuống. Hăn nhìn màn rủ xuống phía dưới, trên mặt tràn đầy nghi vấn.

Tần Thiên cười cười, nhanh chóng chuyển dời bàn, đặt vào chỗ cũ, sau đó lại đem bốn phía giắt xuống đệm, giống như một cái lều đơn giản. Hăn cố ý muốn ngủ dưới đất, máu lại hấp dẫn muỗi, bất đắc dĩ, chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này, đây là màn có sẵn nàng đã sửa lại, tuy rằng hơi khó coi, nhưng nói chung vẫn dùng được!

“Như vậy người sẽ không bị muỗi cắn!” Tần Thiên ý bảo hăn đi vào thử một lần.

Trang Tín Ngạn nằm vào, Tần Thiên giúp hăn giắt màn cẩn thận, cách qua lớp màn, Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên khuôn mặt tươi cười mông lung, trong lòng rung động không thôi.

Buổi chiều hăn đến Trà Hành, lúc trở về nghe Bích Liên nói buổi trưa Đại thiếu phu nhân tránh ở trong phòng thêu thùa một chút, Trang Tín Ngạn nhìn đường may không tinh tế cho lắm trên sa trường, biết đây chính là thành quả cả một buổi trưa của nàng. Nàng thêu thùa luôn luôn không tốt, bình thường khâu vá đồ của hăn đều do Bích Liên và các nha hoàn khác làm, nhưng đại khái có lẽ nàng sợ người khác biết sa trường này dùng để làm gì, vì vậy mới phải tự động thủ.

Mà nàng vất vả như vậy, đều là vì hăn.

Lúc nàng sửa sang lại màn, ngón tay ngọc nhỏ nhắn từ khe hở ló vào, Trang Tín Ngạn xúc động, nhẹ nhàng cầm tay nàng, nhưng chưa được một lúc, lại vội buông ra.

Tim hẫng nháy nhót, có chút không dám đối mặt với phản ứng của nàng, xoay người đưa lưng về phía nàng.

Ngoài màn, Tần Thiên vẫn đang sợ run, tay bị hẫng nắm nhẹ như bị điện giật, có cảm giác tê tê, nàng phát hiện bản thân dường như cũng không thấy chán ghét.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Thiên và Phương Kiến Thụ bắt đầu một lần lại một lần diễn tập. Trang Tín Ngạn mỗi lần đều bồi ở bên cạnh, nhìn bọn họ có thương có lượng, phối hợp với nhau, đúng là thập phần hòa thuận, hai người xưng hô cũng từ từ quen thuộc mà chậm rãi thay đổi, bắt đầu là “Phương công tử”, “Đại thiếu phu nhân ” “Đại thiếu gia”, sau lại là “Kiến Thụ”, “Tần Thiên” “Tín Ngạn”, theo như Tần Thiên nói, mấy nghi thức xã giao này quá mức khách khí, trước mặt người khác thì không nói tới, nhưng cứ xưng hô như vậy không khỏi trở nên xa lạ.

Trang Tín Ngạn thật ra hận bọn họ không thể càng xa lạ càng tốt, nhưng thấy Tần Thiên hưng trí bừng bừng, cũng không muốn vì việc nhỏ này mà làm nàng mất hứng. Có điều Phương Kiến Thụ mỗi lần gọi “Tần Thiên” Trang Tín Ngạn ánh mắt như đao bắn qua. Phương Kiến Thụ cũng không phải người ngu dốt, cừu nhi cừu chi, liền tránh trước mặt Trang Tín Ngạn gọi tên của nàng. Trang Tín Ngạn ánh mắt lúc này mới ôn hòa hơn. Phương Kiến Thụ cũng nhẹ nhàng thở ra.

Mà bên kia, mẫu thân của Tạ Đình Quân Tạ phu nhân cũng đang ở Trang phủ bàn việc thành thân. Nhị di thái thái tuy rằng chương quản hậu viện, nhưng nữ nhi kết hôn vẫn phải thông qua Đại phu nhân. Đại phu nhân tuy rằng kinh ngạc việc Tạ gia lại coi trọng thứ nữ nhà mình, nhưng nếu song phương người tình ta nguyện, Đại phu nhân cũng không khó xử, rất nhanh

đã chọn ra một ngày lành vào đầu xuân sang năm. Nhị di thái thái cao hứng, đem việc này tuyên dương bốn phía, trong các phu nhân thương gia ở Dương Thành rất có uy phong.

Mà Trang Minh Hỉ thấy Tạ Đình Quân biết được Tần Thiên đã xuất giá mà không chút do dự cùng mình định ra việc hôn nhân, cảm thấy cũng có chút mặt mũi, thư thái bắt đầu an tâm gả đi.

Tháng năm, thánh giá về đến Dương Thành.

Trước khi thánh giá đến một ngày, tùy tùng Lâm Vĩnh của Tạ Đình Quân nghe được tin Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn từng tiếp xúc với Tổng Tuần phủ, tuy rằng không biết song phương đàm luận nội dung gì, nhưng rất có thể liên quan đến lần tỷ thí này. Tạ Đình Quân vội vàng đem tin tức tiết lộ cho Trang Tín Xuyên biết. Trang Tín Xuyên kinh hãi, lập tức báo với Hồ Tri phủ. Cũng bởi vì như thế, hắn càng cảm thấy Tạ Đình Quân là người rất đáng tin cậy.

Ngày thánh giá giá lâm, Hoàng Thượng muốn tiếp kiến bách quan trong thành trong vòng mấy ngày. Hoàng đế sẽ căn cứ an bài, phân biệt triệu kiến các cấp quan viên cấp kỳ thân thiết. Tới ngày thứ tư, Tần Thiên, Trang Tín Ngạn cùng với Phương Kiến Thụ mới được Tổng Tuần phủ an bài, tiến vào hành cung của Hoàng Thượng ở Dương Thành.

Ba người xuống xe ở cửa, đi theo hộ vệ Tổng Tuần phủ phân phó tiến vào hành cung.

Trong hành cung nơi nơi đều có thị vệ tay cầm binh khí, kim chúc khôi giáp dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lạnh, càng làm bật vẻ lãnh túc trên gương mặt họ, khiến người khác có cảm giác áp bức dày đặc.

Ba người không dám nhìn đông nhìn tây, cúi đầu đi theo phía sau hộ vệ, đi vào một tiểu viện ở phía tây hành cung.

Tống Tuần phủ đang ở đây chờ bọn họ, thấy bọn họ tiến vào, nhân tiện nói: “Các người trước ở trong này chờ, để ta báo lên Hoàng Thượng xong sẽ lại phái người đưa các người tới đó, các người có thể ở trong viện nghỉ ngơi đi lại, nhưng tuyệt đối không thể ra khỏi đây một bước, nếu không vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta cũng không bảo hộ được cho các người.”

Tần Thiên liên thanh nói vâng, nhưng không biết có phải do ảo giác của nàng hay không, nàng cảm thấy hôm nay Tống Tuần phủ dường như so với lần trước khách khí hơn rất nhiều.

Tống Tuần phủ đi rồi, ba người ngồi ở trong phòng chờ, Tần Thiên kiểm tra dụng cụ, Phương Kiến Thụ càng không ngừng dùng tay áo lau cằm, Trang Tín Ngạn nhắm mắt lại nhìn như đang trấn tĩnh, nhưng tay hẩn đặt trên đầu gối gắt gao nắm chặt thành quyền lại lộ ra sự khẩn trương.

Trong phòng im ắng, nhưng chính sự yên tĩnh này lại gây áp lực lên thần kinh của mọi người.

Ai, lần đầu tiên gặp Hoàng Thượng sao có khả năng thoải mái tự nhiên được chứ? Tần Thiên hoàn toàn có thể lý giải tâm tình của bọn họ lúc này, bất quá cũng biết không nên để như vậy, quá mức khẩn trương sẽ ảnh hưởng đến khả năng phát huy. Phải nghĩ biện pháp vì mọi người giải tỏa áp lực mới được.

Tần Thiên nghĩ nghĩ, liền đứng lên, nhìn hai người cười nói: “Ta ra câu đố cho các người đoán, các người một người đọc nhiều sách vở, một người đang chuẩn bị thi tú tài, nói vậy nhất định sẽ không bị câu đố của tiểu nữ làm khó.”

Lời của nàng lập tức hấp dẫn lực chú ý của hai người, thấy nàng vẻ mặt khiêu khích, không khỏi cảm thấy hứng thú.

“Dưa hấu, dưa chuột, bí đỏ, bí đao đều có thể ăn, qua gì không thể ăn?”
Tần Thiên cười hỏi.

Hai người sửng sốt, cẩn thận nghĩ có loại qua nào không thể ăn, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra, phàm đã gọi là qua, không phải hoa quả thì chính là đồ ăn, nào có loại không thể ăn.

Hai người vẻ mặt nghi vấn nhìn về phía Tần Thiên, Tần Thiên cực kỳ đắc ý, nói ra đáp án: “Là dưa ngọc không thể ăn!”

Không nghĩ tới đáp án sẽ là như vậy, hai người liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu, không biết nên khóc hay nên cười.

Thấy bọn họ đã dần dần trầm tĩnh lại, Tần Thiên lại không ngừng cố gắng: “Người nào sinh bệnh không thể gặp đại phu?”

Hai người một người nói “Người nghèo”

Một người viết: “Chính là người bị bệnh phong.”

Tần Thiên lắc đầu cười nói: “Không đúng.”

Hai người lại tiếp tục suy nghĩ miệt mài, nhưng Tần Thiên đưa ra câu đố đều không phải dựa theo lý giải thường tình, mấy câu đố này rất xảo quyết, bọn họ theo truyền thống chỉ quen với tư duy câu đố văn thơ, vì vậy dần dần lực chú ý bị dẫn dắt, bọn họ cũng dần dần quên khẩn trương cùng sợ hãi, tâm tình được thả lỏng, Tần Thiên muốn chính là kết quả này.

Thấy bọn họ đoán đến đoán đi đều đoán không đúng, Tần Thiên rất có cảm giác thành tựu, cười khanh khách vạch trần đáp án: “Là người mù!” Nói xong vỗ tay cười rộ lên, miệng cười minh diễm khiến hai người một trận hoa mắt.

Đang lúc trong phòng không khí thoải mái, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, dường như có một đám người đang hướng tới bên này.

Trang Tín Ngạn cùng Phương Kiến Thụ đồng thời thu liễm tươi cười, phản ứng dần tiên, tất nhiên là đem Tần Thiên bảo hộ ở bên trong. Trang Tín Ngạn quay đầu thản nhiên nhìn Phương Kiến Thụ liếc mắt một cái, Phương Kiến Thụ cúi đầu xuống, vội vàng rời khỏi bên cạnh Tần Thiên đi tới cửa nhìn xung quanh.

Sau đó nghe thấy tiếng thủ vệ hộ vệ kêu một tiếng: “Tổng đốc đại nhân!”

Ba người đồng thời cả kinh.

Ngay sau đó, Tổng đốc đại nhân một thân quan phục cùng với một gã thái giám cầm phát trần trong tay được một đám thị vệ vây quanh đi nhanh đến.

Sau khi tiến vào phòng, liền có thị vệ đứng ở cửa song thương giao nhau, giống như ngăn cản người ngoài xâm nhập.

Tần Thiên ba người đều biết quan hệ giữa Tổng đốc đại nhân cùng Tri phủ đại nhân, gặp tình cảnh này, tâm kê không tốt.

Tổng đốc đại nhân đầu tiên âm u nhìn ba người liếc mắt một cái, sau đó thay một bộ mặt bình thản đối với vị thái giám bên cạnh nói: “Lưu công công, đây chính là trà thương Tống Tuần phủ mang đến, tuy rằng Tống Tuần phủ có ý tốt, nhưng bản quan cho rằng, nếu trình lên Hoàng Thượng thứ gì đó, dù sao cũng phải kiểm tra thật tốt.”

Lưu công công gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Lâm Tổng đốc nói đúng. Trình lên Hoàng Thượng thứ gì đều phải thật cẩn thận chu toàn” nói xong đi lên, cẩn thận xem xét dụng cụ mà Tần Thiên mang đến.

Tần Thiên ba người đứng lặng ở một bên, nếu thật sự chỉ là kiểm tra, thì cũng không có gì phải sợ, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm động tác của Lưu công công.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Tổng đốc bỗng nhiên tiến lên, cầm lấy hộp trà chứa Dọa sát nhân hương.

Tần Thiên trong lòng căng thẳng, vội bước lên phía trước. Phải biết rằng lần này tiến vào vì để biểu diễn, cho nên bọn họ chỉ cầm theo một hộp trà, nếu xảy ra sai lầm gì, cũng không đủ thời gian trở về lấy.

Tần Thiên đi đến bên cạnh Lâm Tổng đốc cách đó không xa, đôi mắt gắt gao theo dõi hộp trà trong tay hắn. Trang Tín Ngạn cùng Phương Kiến Thụ cũng theo đi lên, thần sắc đều cẩn thận đề phòng.

Đã thấy Lâm Tổng đốc đem hộp trà mở ra, nhìn kỹ bên trong, sau đó giương mắt nhìn về phía Tần Thiên, hỏi: “Đây chính là lá trà các người muốn dâng lên?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 136: Giải vây

Lâm Tổng đốc mở hộp trà ra, nhìn kỹ bên trong, sau đó giương mắt nhìn về phía Tần Thiên, hỏi: “Đây chính là lá trà các người muốn dâng lên?”

Tần Thiên hai mắt nhìn chăm chăm hộp trà, trong miệng trả lời: “Vâng.”

Lâm Tổng đốc lại nhìn về phía lá trà, bỗng nhiên nhíu mày, “Tê” một tiếng, “Trên lá trà này có cái gì vậy?” Chỉ vào Tần Thiên lạnh lùng nói: “Điều dân lớn mật, dám gian lận trên lá trà kính hiệu lên Hoàng Thượng!”

Một tiếng gầm này hấp dẫn sự chú ý của mọi người, Lưu công công vốn đang kiểm tra dụng cụ pha trà vội quay đầu đi về phía này. Trang Tín Ngạn cùng Phương Kiến Thụ cũng đều thay đổi sắc mặt.

“Dân phụ không rõ ý của Lâm Tổng đốc!” Tần Thiên trong lòng căng thẳng.

“Không rõ sao?” Lâm Tổng đốc cầm hộp trà đưa ra trước mặt Tần Thiên, âm thanh lạnh lùng nói: “Người tự mình xem đi!”

Tần Thiên vươn tay ra, hai tay vừa chạm vào hộp trà, Lâm Tổng đốc lại bỗng nhiên buông tay, bất quá chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt, Tần Thiên căn bản không kịp phản ứng, hộp trà từ trên tay nàng rơi xuống, Trang Tín Ngạn cùng Phương Kiến Thụ vẫn phòng bị ở bên cạnh đồng thời tiến lên giúp đỡ, nhưng bởi vì động tác cùng một lúc, ngược lại lại đụng vào nhau.

“Cheng” một tiếng, hộp trà rơi xuống mặt đất, nhất thời vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, Dọa sát nhân hương cũng rơi vãi trên đất, ầm ầm tản mát ra mùi

thơ.

Ba người đều ngây dại.

Lâm Tổng đốc ánh mắt chột lóe, khóe miệng nổi lên một chút mỉm cười không dễ phát hiện, nhưng lập tức lại giận tái mặt, chỉ vào Tần Thiên gầm lên: “Điều phụ lớn mật, có phải người thấp thỏm không yên, muốn hủy diệt vật chứng!” Tiếp theo cánh tay vung lên, lớn tiếng nói: “Người đâu, đem ba điều dân lớn mật có ý đồ gây rối này bắt lấy, đem về thẩm tra xử lý!”

Lập tức liền có thị vệ lên tiếng trả lời tiến lên, chế trụ ba người Tần Thiên. Phương Kiến Thụ bất quá chỉ là một thư sinh, lập tức mặt trắng bệch, Trang Tín Ngạn miệng không thể nói, chỉ có thể tùy ý để thị vệ muốn làm gì thì làm.

Tần Thiên biết nếu để Lâm Tổng đốc tùy ý bắt lấy bọn họ, đừng nói là danh hiệu cống trà, nói không chừng ngay cả tánh mạng cũng khó bảo toàn, càng nghiêm trọng hơn, có lẽ sẽ liên lụy Trà Hành, liên lụy Đại phu nhân.

Bỗng nhiên hiểu được Trang Tín Ngạn lúc trước vì sao lại lo lắng như vậy, chuyện ở thời đại này phức tạp ngàn lần vạn lần so với trong tưởng tượng của nàng. Mặc dù đã cố gắng cẩn thận, cũng vẫn bị tai bay vạ gió! Tại đây quyền lợi là tối thượng trong xã hội, một khi đã có quyền lợi, cũng sẽ có được chân lý!

Tần Thiên nhìn đau đớn nơi cánh tay hướng về vị thái giám đứng ở một bên nói: “Lưu công công, xin nghe dân phụ nói một lời.” Nàng biết cùng Lâm Tổng đốc nói nhiều cũng chỉ uổng phí, vị Lưu công công này có vẻ là một thái giám có địa vị, có lẽ nói chuyện với hắn còn có thể tìm được một tia hy vọng!

“Lưu công công, Thịnh Thế Trà Hành của chúng ta chính là Trà Hành lớn nhất của bản thành, chúng ta đều là thương nhân, lần này Hoàng Thượng tiến đến Dương Thành, chúng ta đều muốn đem đồ tốt nhất dâng

lên Hoàng Thượng, e sợ không được chu toàn còn chưa đủ, sao có thể đem hơn một ngàn mạng người của Thịnh Thế ra làm tiền đặt cược làm mấy việc đại nghịch bất đạo được chứ? Trong chuyện này nhất định đã có hiểu lầm!” Nàng cũng không nói Lâm Tổng đốc cố ý oan uổng bọn họ, lúc này cùng hăn đối nghịch tuyệt đối không có kết quả tốt!

“Điều phụ lớn mật, còn dám nói xạo, có oan uổng người hay không sau khi bản quan thẩm tra xử lý sẽ rõ ràng! Người đâu, lôi bọn họ xuống!” Lâm Tổng đốc không chút phân trần, mạnh mẽ vang dội, bên cạnh Lưu công công tuy rằng cũng thấy định tội một người như vậy có chút qua loa, nhưng hộ vệ Hoàng Thượng ở bản thành vốn do Tổng đốc đại nhân phụ trách, hăn chỉ là một hoạn quan cũng không tiện xen vào.

Thị vệ áp tải bọn họ ra ngoài, đang lúc ba người Tần Thiên lòng nóng như lửa đốt, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của Tổng Tuần phủ: “Tổng đốc đại nhân, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?” Tiếp theo Tổng Tuần phủ mang theo người tiến vào.

Tần Thiên nghe thấy thanh âm của hăn, vội vàng kêu lên: “Tuần phủ đại nhân, Tổng đốc đại nhân hiểu lầm chúng ta đối với Hoàng Thượng ý đồ gây rối, chúng ta là oan uổng a!”

Tổng Tuần phủ đi qua, vươn tay ý bảo Tần Thiên an tâm một chút, sau đó hướng về Lâm Tổng đốc ôm quyền, nói: “Trà thương này là hạ quan mang vào, bởi vì trên tay bọn họ có loại trà ngon tuyệt thế vô song, hạ quan muốn đem trà này dâng lên Hoàng Thượng, không biết có chỗ nào không ổn?”

Thịnh Thế Trà Hành chính là một khối thịt béo bở, chỉ cần có cơ hội, ai cũng đều muốn cắn một ngụm. Lừa gạt sẽ mang đến hậu hoạn vô cùng, nhưng nếu Trang phủ rơi vào tay Nhị thiếu gia, thì có thể an ổn không lo việc này bị vỡ lở. Lâm Tổng đốc giờ đây sớm đã đem Thịnh Thế Trà Hành trở thành vật trong lòng bàn tay, muốn bằng mọi cách để Nhị thiếu gia

Trang phủ vào lần tỷ thí này giành được địa vị gia chủ. Nhưng bởi vì nhất thời sơ suất, lại để Đại phòng đến gặp mặt Tống Tuần phủ! Hôm kia Tri phủ đại nhân đã trình Hoàng Thượng lá trà của Nhị phòng Trang phủ, Tri phủ đại nhân thừa dịp Hoàng Thượng vui vẻ, nói lên điển cố của lá trà này, khiến Hoàng Thượng càng thêm vui sướng, nghe nói Hoàng Thượng hai ngày nay luôn luôn uống loại trà này. Mắt thấy sẽ thắng, thế nào cũng phải ngăn cản lá trà của Đại phòng Trang phủ xuất hiện trước mặt Hoàng Thượng, vì vậy hãn đành phải tự thân xuất mã.

Hãn lôi kéo Lưu công công bên cạnh Hoàng Thượng, lấy cớ kiểm tra vụ hãm bọ họ có ý đồ gây rối, vốn định tốc chiến tốc thắng, không nghĩ tới Tống Tuần phủ đã nhanh như gió trở lại.

Mục đích của hãn vốn cũng không muốn dồn mấy người Tần Thiên vào chỗ chết, chẳng qua chỉ muốn cản trở một khoảng thời gian, cho nên việc hãn vu hãm chưa được chuẩn bị kỹ càng, sự việc xảy ra cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể thay đổi sách lược.

Lâm Tổng đốc tâm niệm thay đổi thật nhanh, chỉ vào lá trà nói: “Ta thấy lá trà này hình dạng kỳ lạ, mặt trên còn có một tầng lông mao màu trắng, muốn hỏi bọ họ cho rõ ràng, không nghĩ tới bọ họ lại mượn cơ hội đánh vỡ hộp trà, ý đồ hủy diệt lá trà, làm như vậy không phải chột dạ thì là cái gì?”

Tống Tuần phủ không chút hoang mang cười nói: “Tổng đốc đại nhân có điều không biết, đây chính là đặc điểm của lá trà này, cũng không phải do ai động tay động chân lên nó. Hơn nữa cho dù muốn hủy diệt chứng cứ, chỉ đánh vỡ hộp trà cũng chưa đủ, ta nghĩ chỉ là nhất thời sơ sẩy thôi, đều là hiểu lầm, hiểu lầm rồi.”

Lâm Tổng đốc nói năng vốn hơi gượng ép, lúc này bị Tống Tuần phủ phản bác lại như vậy cũng không biết nói gì hơn.

Tống Tuần phủ lại nói: “Hạ quan đang muốn hướng Hoàng Thượng báo cáo việc này, nếu đã như thế, hạ quan sẽ dẫn người đi luôn!”

Lâm Tổng đốc vung tay áo, tà ánh mắt nhìn hăn, cười lạnh nói: “Tống Tuần phủ, người hướng Hoàng Thượng dâng trà vì sao không thương nghị trước với bản quan, người có để bản quan vào mắt hay không. Bản quan thân phụ trọng trách, tất nhiên không thể qua loa nửa điểm, người hiện tại cứng rắn muốn đưa người đi cũng được, có điều vạn nhất xảy ra chuyện gì, một mình người có thể chịu trách nhiệm được không?”

Tống Tuần phủ nhất thời ghen lời, bởi vì Lâm Tổng đốc vừa mới lôi ra khuyết điểm của hăn, hăn muốn chiếm công, chưa từng nghĩ tới phải báo cáo Lâm Tổng đốc, vạn nhất để cho hăn biết được, chẳng phải sẽ bị hăn cướp đi công lao? Hơn nữa loại chuyện này cũng thực tầm thường, hăn chỉ là một Tổng đốc làm sao quản được nhiều việc vặt như vậy. Nhưng không nghĩ tới hiện tại lại trở thành nhược điểm để cho hăn ta nắm! Trang Tần thị bị chấn kinh, vạn nhất trong lúc biểu diễn có gì sơ xuất, chỉ sợ Lâm Tổng đốc sẽ càng gây khó dễ.

Tống Tuần phủ trong lòng buồn bực vô cùng, nhưng hăn cũng không lộ ra nên Tổng đốc đại nhân cũng chưa rõ. Bất tri bất giác trong lòng đã có ý lùi bước.

Hăn nhìn thoáng qua Lưu công công, Lưu công công lại mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, ôm phất trần đứng yên ở một bên, như hạ quyết tâm không tham gia vào việc này.

Tống Tuần phủ bất đắc dĩ, ám ám thở dài một hơi.

Thấy Tống Tuần phủ chậm chạp không lên tiếng, Lâm Tổng đốc nở nụ cười ba tiếng, hăn đảm mình ở quan trường nhiều năm như vậy, sao không rõ mọi can hệ trong đó?

Tần Thiên nhìn sắc mặt hai người, lại nhìn lá trà, trong lòng hiểu được, lúc này đây so chiêu bọn họ đã thua, thua trước quyền lực. Nàng nhìn thoáng qua Trang Tín Ngạn, đã thấy hắn cũng là vẻ mặt trầm trọng. Cảm giác được ánh mắt nàng, Trang Tín Ngạn nhìn về phía nàng, nhẹ nhàng lắc đầu, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc an ủi, như là đang nói: “Không có vấn đề gì.”

Nhưng Tần Thiên cũng rất khổ sở.

Ngay thời điểm ba người có chút nản lòng thoái ý, ngoài cửa truyền đến một thanh âm quen thuộc: “Nếu phải chịu trách nhiệm không bằng để lão phu phụ trách!”

Nghe thấy thanh âm này, Tần Thiên lập tức nhìn ra cửa, đã thấy một lão bá tầm hơn sáu mươi tuổi tướng mạo võ vàng từ bên ngoài thi thi nhiên nhiên đi vào.

Nhìn thấy lão bá này, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đều giật mình, bởi vì bọn họ tuyệt đối không thể ngờ có thể gặp hắn ở chỗ này.

Trong sự khiếp sợ, Tần Thiên thốt ra: “Tổng bá bá!”

Không sai, chính là lão bá mà Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đã quen biết ở chân núi Động Đình sơn —— Tổng lão bá.

Nhưng chuyện khiến Tần Thiên càng giật mình còn ở phía sau, nàng thấy Tổng Tuần phủ hướng về Tổng lão bá cung kính thi lễ, gọi một tiếng, “Nhị biểu thúc.” Mà Lâm Tổng đốc vốn kiêu ngạo cũng thu liễm lại, biết vâng lời gọi một tiếng: “Tổng Thái phó.” Lưu công công vẫn đứng yên lặng ở một bên cũng vẩy phất trần đi lên, cười nói: “Thái Phó đại nhân không ở bên cạnh Hoàng Thượng mà lại đến nơi đây làm gì, Hoàng Thượng không thấy Đại nhân, nói không chừng lại đang phái người tìm kiếm.”

Tổng Thái phó? Đó là Thái phó của Thái tử Tống Bùi Thanh danh chấn thiên hạ?

Tần Thiên chỉ cảm thấy trong đầu như có ồ bom bỗng nhiên bùng nổ, ầm vang một tiếng, bên tai ong ong va đập.

Nàng trợn to mắt nhìn Tống lão bá, quả thực không thể tin nổi.

Tống lão bá đầu tiên nhìn Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, thần sắc của hai người khiến hắn cảm thấy rất thú vị, hắn cười nhẹ, xoay người nhìn Lâm Tổng đốc nói: “Lão hủ đã không còn là Thái Phó từ lâu rồi ... Thiết nghĩ Tống đốc đại nhân đừng xưng hô như vậy nữa.” Sau đó lại chỉ vào ba người Tần Thiên nói: “Lão hủ hiện tại muốn đưa ba người này đi, cần chịu trách nhiệm gì lão hủ sẽ một mình gánh vác, Tống đốc đại nhân còn có nghi vấn gì không?”

Tống lão bá vẻ mặt ôn hòa, nhưng trong thanh âm lại lộ ra vẻ uy nghiêm.

Lâm Tổng đốc cúi đầu liên thanh nói: “Nếu Tống lão bá nói như thế, hạ quan cũng không còn có ý kiến.”

Nói như vậy ai còn dám có ý kiến, Tống Thái phó khi còn tại triều, Hoàng Thượng mỗi khi có đại sự, người đầu tiên muốn thương lượng luôn luôn là Tống Thái phó, có đôi khi một câu của Tống Thái phó có thể định Càn Khôn, Tống Thái phó mặc dù đã thoái ẩn lâu như vậy, nhưng Hoàng Thượng mỗi khi có nghi nan đều nhắc tới: “Nếu Thái phó còn ở nơi này...” Hoàng Thượng khi giận giữ, chỉ cần có người nhắc đến Tống Thái phó, Hoàng Thượng sẽ tỉnh táo lại, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, nếu Thái Phó còn ở nơi này, sẽ trách cứ tính tình của trẫm...”

Hai người thâm tình thăm thiết cả triều đều biết.

Lần này Hoàng Thượng bỗng nhiên quyết định đến Dương Thành, đến Dương Thành ngày đầu tiên đã sai người đi tìm Tống Thái phó, khiến

người ta không thể không sinh nghi, mục đích của Hoàng Thượng trong việc này có lẽ có liên quan đến Tổng Thái phó.

Mà Tổng Thái phó từ khi đến đây, Hoàng Thượng trừ bỏ chính sự, cơ hồ đều ở cùng một chỗ với Tổng Thái phó, hai người cầm đuốc đàm luận thâu đêm, ngủ cùng giường, thánh quyến ân sủng khiến cho mỗi người đều ghen tị.

Mắt thấy Tổng Thái phó có thể sẽ trở lại triều chính, ai lại dám vào lúc này đắc tội hăn?

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 137: Ngự tiền biểu diễn

Sau khi Lâm Tổng đốc, Lưu công công rời đi, Tần Thiên vẫn như cũ nhìn Tổng lão bá ngẩn người, vẫn chưa thể tiếp nhận mọi chuyện phát sinh trước mắt.

Nàng dù thế nào cũng không thể đem lão bá té ngã chân bị thương không có người cứu chữa, ăn cơm rau dưa, ở phòng nhỏ đơn sơ, tình cảnh thê lương khiến người ta tâm sinh đồng tình, cùng với nhân vật truyền kỳ Tổng Thái phó danh chấn thiên hạ, không người không biết liên hệ cùng một chỗ.

Khiến người khác không thể tưởng tượng...

“Tiểu nha đầu, mặt của ta bị người nhìn đến rách da rồi!” Tổng lão bá ha ha nở nụ cười.

Tần Thiên nhìn lão nhân trước mặt, vẫn là gương mặt gầy yếu, vẫn là vẻ mặt đạm bạc, vẫn là ánh mắt từ ái, vẫn là Tổng bá bá ở chân núi vui tươi hơn hờ ăn cơm nàng nấu, hiền lành cùng nàng nói chuyện.

Tần Thiên trong lòng nóng lên, thốt ra lời.

“Tổng bá bá...”

“Trang Tần thị, không thể vô lễ.” Một bên Tổng Tuần phủ khẽ quát một tiếng.

Tổng lão bá xua tay cười nói: “Không sao, người gọi ta là Thái Phó đại nhân đã quá nhiều rồi, nhưng người gọi ta là Tổng bá bá cũng không có

mấy ai. Ta nghe thấy có người gọi ta như vậy, ta rất vui vẻ.”

Hắn nhìn Tần Thiên từ ái cười.

Vừa trải qua kinh hách, Tần Thiên bỗng nhiên lại nghe thấy lời nói ấm áp lòng người như thế, cảm xúc có chút không kìm nén nổi, chỉ chốc lát liền đỏ hốc mắt.

“Tổng bá bá.” Tần Thiên đi đến trước mặt hắn, kích động không biết nói thế là tốt hay không nữa, trong lòng dường như có thiên ngôn vạn ngữ, đến cuối cùng lại chỉ hóa thành một câu: “Tổng bá bá, nhìn thấy lão thật tốt.”

Bên cạnh Tống Tuần phủ thấy Tống lão bá đối với Tần Thiên vô cùng thân thiết, âm thầm lấy làm kỳ quái, phải biết rằng vị biểu thúc này của hắn tính tình đậm bạc, nếu không cũng sẽ không tạo thành kết cục tiếc nuối như vậy.

Hắn nhìn về phía thương phụ đứng trước mặt địa vị thấp kém này, tuy rằng không có tục khí bình thường như các thương phụ khác, nhưng biểu thúc dạng người nào mà chưa gặp qua, sao có thể dễ dàng đối với một người có vài phần kính trọng như vậy? Nhất thời không rõ phụ nhân trước mặt này rốt cuộc có ma lực gì.

Tống lão bá lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn vội vàng đi lên cung kính chào Tống lão bá, Tống lão bá mỉm cười gật đầu. Tần Thiên lại đem Phương Kiến Thụ giới thiệu cho Tống lão bá. Phương Kiến Thụ biết người trước mắt này chính là Tống Thái phó mà mình luôn sùng kính, kích động mặt đỏ bừng, nói năng lắp bắp, cuối cùng không nói nữa, chỉ hướng về Tống Thái phó cúi người vái chào thật sâu, vẻ mặt kính yêu chiếm được cảm tình của Tống lão bá.

Hoàn lễ xong, Tống lão nói: “Hiện tại không cần nói nhiều, ta mang bọn người đi gặp Hoàng Thượng.”

“Nhưng lá trà...” Tần Thiên chỉ vào lá trà bị đổ trên mặt đất: “Nếu không, để ta phái người trở về lấy một ít tới?”

“Nhưng nếu vậy cũng phải tốn không ít thời gian!” Tống Tuần phủ vội la lên, “Nay Lưu công công cùng Lâm Tổng đốc đã biết việc này, vạn nhất bọn họ ở trước mặt Thánh Thượng lộ ra một câu, chúng ta lại không thể lập tức dâng lên, chẳng phải là khi quân?”

Tần Thiên cảm thấy hối hận sâu sắc đáng ra mình không nên đem tất cả trứng gà cho vào trong một rổ, nếu đã muốn giấu giếm những người đó, phải làm việc không chút sai sót, ai có thể nghĩ đến Lâm Tổng đốc lại ti bi như thế?

Đang lúc hai người sốt ruột, Tống bá lão lại nhẹ nhàng băng quơ nói: “Các người đã quên lúc trước các người đã tặng cho ta một ít...” Khi nói chuyện, ánh mắt Tống lão bá đảo qua trên mặt Trang Tín Ngạn, thấy hắc về mặt thông dong trấn định, trong lòng vừa động, lập tức cười nói: “Kỳ thật không cần ta phải nói, ta thấy Tín Ngạn đã chuẩn bị sẵn sàng, Tín Ngạn, ta nói đúng hay không?”

Trang Tín Ngạn cười cười, từ trong lòng lấy ra một gói giấy nhỏ, chậm rãi mở ra, bên trong đúng là trà thơm Dọa sát nhân hương.

“Để ngừa vạn nhất, ta đã mang theo một ít.” Hắc viết xuống vở nói một câu này.

Tần Thiên đi qua, nhìn lá trà trong tay hắc, kinh hãi vô cùng: “Chàng sao không sớm nói cho ta biết, làm hại ta vẫn sốt ruột.”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, cười nhẹ, viết xuống, “Ta vẫn không có cơ hội nói.”

Từ nhỏ đến lớn đều là như thế này, khi vừa mới gặp mặt, hắc luôn khiến người khác chú ý, nhưng ở chung lâu hơn, hắc sẽ dễ dàng bị bỏ qua một

bên, giống như một cảnh đẹp hoa lệ, mọi người chỉ nhìn liếc mắt một cái, kinh diễm một chút, đảo mắt sẽ quên đi.

Lúc đầu là phần nô thương tâm, đến bây giờ bình chân như vại, hẳn cũng đã quen rồi.

Nhìn đôi mắt hẳn đậm mạc như miếng băng mỏng, Tần Thiên trong lòng dâng lên hồi lỗi, chính mình muốn quan tâm hẳn nhiều hơn, nhưng thật sự thì mới làm được mấy phần đây?

Cùng một người điếc ở chung một chỗ, thật sự không phải một chuyện dễ dàng a.

“Tín Ngạn, cũng là chàng cẩn thận.” Tần Thiên nhẹ giọng nói.

Trang Tín Ngạn cười nhẹ. Hẳn không thể so với người bình thường, cho nên càng phải cẩn thận, nếu không, chịu thiệt chính là mình.

Thu dọn xong dụng cụ, Tần Thiên hít sâu vài lần, bình phục tâm tình của mình, sau đó cùng Trang Tín Ngạn và Phương Kiến Thụ, theo Tống lão bá và Tống Tuần phủ đi đến chỗ của Hoàng Thượng bên kia.

Thánh giá ở gian giữa chính viện trong hành cung.

Lúc này Cảnh Nhân Đế đang ở hậu hoa viên tiếp kiến quan địa phương.

Trên đường, Tần Thiên nhìn Phương Kiến Thụ bên cạnh lưng đeo thất huyền cầm liếc mắt một cái, thấy hẳn thân mình rõ ràng có chút cứng nhắc, hiển nhiên đang khẩn trương, Tần Thiên khẽ ho nhẹ một tiếng, Phương Kiến Thụ nghe thấy, quay đầu nhìn nàng.

Tần Thiên không tiếng động nói: “Đừng khẩn trương.”

Phương Kiến Thụ mỉm cười, hiển nhiên loại an ủi này hiệu quả không cao lắm.

Tần Thiên lại nói: “Ta cũng khẩn trương, cùng nhau cố gắng!”

Nói xong, cổ bạnh quai hàm, nắm chặt thành quyền, làm thủ thế khuyến khích cổ vũ.

Phương Kiến Thụ mặt mày vui vẻ, ánh mắt ôn như tựa như nước suối.

Tần Thiên cười cười, má lúm đồng tiền nhọn nhạo ẩn hiện, bộ dáng rất đáng yêu, Phương Kiến Thụ không khỏi nhớ tới lúc nàng vẫn còn là nha hoàn, thường xuyên nói với hắn một ít lời cổ vũ, bất quá đã là sự tình khá lâu về trước rồi...

Nhìn nàng vẫn tóc kiểu phụ nhân, Phương Kiến Thụ trong lòng âm đạm.

Trang Tín Ngạn đi phía sau đem về mặt Phương Kiến Thụ xem ở trong mắt, không khỏi kéo kéo khóe miệng.

Rất nhanh đã tới hoa viên.

Trong hoa viên bách hoa nở rộ, xá tử yên hồng.

Tống Tuần phủ đầu tiên bảo ba người chờ ở phía ngoài hoa viên, hắn cùng Tống lão bá đi vào trước. Tần Thiên nhìn qua, thấy thấp thoáng ở mấy cây đại thụ, ngự tòa thánh giá được đặt ở đó, có cung nữ ở bên cạnh phe phẩy quạt, phía dưới có đặt bàn dài, các quan địa phương thân mặc quan phục phân tán ngồi ở bên cạnh bàn.

Bởi vì cách hơi xa, chỉ có thể nhìn thấy đại khái, không rõ tình huống cụ thể.

Thấy có một gã nội thị đi tới, Tần Thiên vội vàng cúi đầu, muốn có bao nhiêu quy củ thì có bấy nhiêu.

Được nội thị dẫn dắt, đám người Tần Thiên nín thở tĩnh khí, cúi đầu đi tới. Khi đã đứng trước mặt thánh giá, trong tiếng chấp lễ “Cung thỉnh thánh

an” của thái giám mà quỳ xuống, cùng kêu lên: “Cung thỉnh thánh an, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Sau đó là đại lễ ba quỳ chín lạy. Máy việc này Tổng Tuần phủ đã sai người dạy bọn họ.

Trên đỉnh đầu truyền thanh âm rất trầm của Cảnh Nhân Đế: “Đứng lên đi.”

Ba người đứng dậy, cũng không dám ngẩng đầu, không biết là bởi vì mùi hoa quá mức nồng đậm, hay do quá mức khẩn trương, Tần Thiên chỉ cảm thấy không thể thở nổi.

“Đều ngẩng đầu lên.” Cảnh Nhân Đế thanh âm lại vang lên.

Tần Thiên ba người ngẩng đầu, mọi người nhìn thấy Trang Tín Ngạn tuấn mỹ, Phương Kiến Thụ tuấn tú, Tần Thiên thanh tú, trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng.

“Ngay cả Tổng ái khanh luôn luôn kén ăn đều tán thưởng trà của các người, khiến cho trăm hứng thú, được rồi, có bản sự gì thì lấy ra đi.” Cảnh Nhân Đế ha ha cười, hiển nhiên long tâm sung sướng.

Tần Thiên nhin không được nhìn Hoàng Thượng ngồi trên longỷ liếc mắt một cái, thấy hãn tuổi ước chừng với Tổng lão bá, khuôn mặt no đủ, ánh mắt lợi hại, không giận mà uy, một thân long bào màu vàng sáng ngời khiến hãn càng thêm tôn quý.

Tần Thiên không nhìn nhiều, chuyển ánh mắt, lại thấy Tổng lão bá ở bên cạnh. Tổng lão bá nhìn nàng cười gật đầu, trong ánh mắt ấm áp có ý tứ trấn an vô tận, làm cho nàng vốn tâm tình khẩn trương dần dần trầm tĩnh lại. Tần Thiên cũng hướng tới hãn mỉm cười, lại bị Cảnh Nhân Đế bên cạnh nhìn thấy. Tần Thiên vội vàng cúi đầu xuống.

Được Tổng Tuần phủ an bài, có tiểu thái giám mang một án dài và cầm án tới, Cảnh Nhân Đế chỉ cảm thấy mới mẻ, nhất thời rất hứng thú. Nhóm

quan viên thấy Hoàng Thượng hưng trí bừng bừng, cũng lên tinh thần, tận lực duy trì diện mạo hưng trí ngẩng cao đầu.

Tần Thiên xoay người đi về phía án. Khi đi, ánh mắt vội vàng hướng hai bên đảo qua, đã thấy một bóng dáng không nên xuất hiện trong trường hợp này, nàng cước bộ dừng một chút, nhìn nam tử ngồi ở ghế góc trong cùng bên trái, tướng mạo anh vĩ, vòm ngực rộng, một thân mặc cẩm bào màu lam càng khiến dáng người cao lớn của hắn trở nên vô cùng uy vũ.

Chính là Tạ Đình Quân.

Thấy Tần Thiên nhìn về phía mình, Tạ Đình Quân gọi lên khoe môi, thoải mái cười, đôi mắt thâm thúy phản xạ ánh mặt trời, lưu quang như ngọc.

Đối với người này, Tần Thiên tâm vốn đề phòng, nàng cũng không để ý tới, quay đầu, sau khi đi đến án dài, cũng không nhìn về phía hắn nữa.

Tạ Đình Quân sắc mặt trầm xuống, trong đầu nhanh chóng chuyển động, theo hạ nhân hồi báo, Tần Thiên lại quen biết với Tổng Thái phó, Tổng đốc đại nhân vốn sắp đắc thủ, lại bị Tổng Thái phó chặt đứt, xem ra lần tỷ thí này Trang Tín Xuyên chắc chắn sẽ thua cuộc rồi...

Trang Tín Xuyên một khi mất đi địa vị đương gia, đối với Hồ Tri phủ mà nói, chính là một quân cờ vô dụng, bản thân nên ứng đối với tàn cục này như thế nào đây?

Đang cân nhắc, lại nghe thấy tiếng đàn lượn lờ, giống như nước suối chảy róc rách. Tạ Đình Quân tinh thần rung lên, tạm thời buông bỏ tạp niệm trong lòng, toàn tâm toàn ý thưởng thức tiếng đàn này.

Trong tiếng đàn, Tần Thiên tâm như tĩnh hồ, bình thản vô ba, như một mặt gương sáng, có thể chiếu rõ hi vọng ái ố, nàng giống như đang ở một thế

giới tự do, tiếng đàn vọng bên tai tựa như thiên âm, chỉ cảm thấy thần nhiên, nhàn tĩnh.

Sợ hãi, khẩn trương, bối rối chậm rãi tiêu thất, chỉ còn lại tâm tình nhàn nhã bình chân như vại.

Nàng chậm rãi nâng hai tay, bắt đầu biểu diễn trà nghệ, đầu tiên là châm hương, trong hương khói lượn lờ, nàng bắt đầu đốt lửa trong lò, mỗi một động tác đều nhẹ nhàng hợp ý với tiếng đàn, tao nhã mà lưu sướng, đôi tay trắng như bạch ngọc giống như đang múa, trông rất đẹp mắt, trong lúc đó nàng còn giới thiệu lá trà, thanh âm như châu ngọc tích lạc, cùng với tiếng đàn như suối chảy róc rách vô cùng dễ nghe, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều an tĩnh lại, cũng không biết là bị tiếng đàn mê hoặc, hay là bị thanh âm của nàng làm say mê.

Ban đầu, lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người Phương Kiến Thụ. Phương Kiến Thụ tiếng đàn tuy rằng không tính là cao siêu, nhưng hãn tuổi trẻ anh tuấn, khí chất thanh nhã, đàn thủ khúc 《tri âm tri kỷ》 với sự cảm nhận non trẻ của hãn, có một cảm giác vui vẻ nhàn nhã, khiến người ta liên tưởng tới bình minh mới nhú, là thời khắc tuyệt đẹp nhất mà con người chờ mong, hào quang vạn trượng, diễm lệ vô cùng, xúc động lòng người, nhất thời cảm động không thôi, thật lâu không thể kèm chế được.

Liền ngay cả Tạ Đình Quân tâm tư kiên nhẫn cũng không khỏi trong nháy mắt hoảng hốt, trong trí nhớ mình cũng từng là một người thiếu niên tùy ý như vậy...

Nhưng khi Tần Thiên triển khai trà nghệ, lực chú ý của mọi người lại dần dần bị nàng hấp dẫn.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 138: Ban thưởng danh hào

Nhìn bề ngoài, Tần Thiên tuy rằng thanh lệ thoát tục, nhưng cũng không đến mức xinh đẹp khiến người ta kinh diễm, hôm nay lại vận trang phục vô cùng thanh lịch, cũng không hấp dẫn ánh mắt người khác. Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc chính là khí độ thông dong tự nhiên, ngay cả bọn họ là quan viên đã quen thuộc trong chốn quan trường thời điểm đối mặt với Hoàng Thượng cũng không tránh khỏi nơm nớp lo sợ, lúc trả lời lại càng lo lắng đề phòng, thường nói còn chưa xong đã đổ một thân mồ hôi lạnh, tư vị này thật sự không thể dùng ngôn từ nào để miêu tả.

Nhưng thương phụ trước mặt này, thật giống như đang ở hoa viên nhà mình thản nhiên tự tại, Hoàng Thượng đang ngồi trước mặt giống như một khách nhân từ đường xa đến thăm nhà mình, nàng giống như đang thoải mái tự đắc chiêu đãi khách nhân, chẳng lẽ là thật sự nàng không biết sợ? Nhưng lúc thấy nàng vừa mới tiến vào diện thánh cũng là vẻ mặt khẩn trương sợ hãi, mà sau khi tiếng đàn vang lên, nàng giống như đã thay đổi thành một người khác, động tác như lưu thủy phù vân, vẻ mặt trong sáng như nước hồ mùa xuân.

Toàn thân lộ ra một loại tao nhã, một loại tiêu sái, thậm chí là một loại đại khí, từ trên người nàng thản nhiên phát ra, phát ra từ tiếng đàn, phát ra qua thanh âm ôn tồn của nàng, truyền đến đáy lòng mỗi người, khiến mọi người đang ngồi tâm tình cũng trở nên nhàn nhã thư sướng.

Nếu nói điều này khiến mọi người ngạc nhiên, thì thời điểm Tần Thiên cầm hộp trà dâng lên Cảnh Nhân Đế giám thưởng, mọi người trong lòng liền chỉ còn lại sự bội phục.

Có thấy nàng ánh mắt trốn tránh?

Không hề, nàng thậm chí rất thông dong trấn định, trên mặt còn mang theo mỉm cười, còn dám hướng tới Hoàng Thượng trao đổi vấn đề!

Có thấy nàng nói chuyện lặp ba lặp bảy, biểu đạt không rõ?

Không hề, nàng nhanh mồm nhanh miệng, đọc nhấn từng chữ rõ ràng, lời nói văn nhã, tư thái hào phóng, nhìn lão hoàng đế bộ dáng cười tủm tỉm, vô cùng sung sướng...

Mọi người trong lòng sợ hãi than thầm.

Thẳng đến khi Tần Thiên xoay người trở lại án dài, một bên Tống Tuần phủ mới dần buông lỏng tâm tư, tuy rằng hắn rất tin tưởng khả năng pha trà của Tần Thiên, nhưng chính mắt mình nhìn thấy tình cảnh này, mới biết được việc này vô cùng hung hiểm, nếu Tần Thiên chọc giận vạn tuế gia, nàng tất nhiên không có kết quả tốt, mà chính mình chẳng phải cũng sẽ bị liên lụy?

Âm thầm lau một thân mồ hôi.

Tạ Đình Quân ngồi ở ghế dưới cùng ánh mắt luôn lưu luyến trên người Tần Thiên, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã cảm thấy nha đầu này thật đặc biệt, trí tuệ đáng yêu, linh động thú vị, cùng với các nha đầu khác hèn mọn co rúm rất khác biệt, cho nên mới khiến hắn hứng thú, nhưng hiện tại thấy nàng đối mặt với thiên hạ chí tôn cũng có thể không chút sợ hãi, không chút hoang mang, trấn định cùng thông dong này khiến hắn không thể không bội phục.

Kỳ thật tâm tình của Tần Thiên cũng không bình ổn như mọi người vẫn tưởng, nàng cảm thấy có Tống lão bá làm chỗ dựa, trong lòng yên tâm, cho nên mới có thể vượt xa phát huy của ngày thường...

Rất nhanh, Tần Thiên đã pha xong một ly trà, sương khói lượn lờ, trà hương tỏa ra bốn phía, mọi người đã bị phần biểu diễn của Tần Thiên quyến rũ mà vô cùng hứng thú, khi ngửi thấy hương trà thơm ngào ngạt cũng không nhịn được hít sâu một hơi, hận không thể lập tức được thưởng thức một chén trà ngon này.

Chén trà đầu tiên tất nhiên được dâng lên Hoàng Thượng, Tần Thiên hai tay bưng trà, cung kính đi lên.

Cảnh Nhân Đế cười tiếp nhận, quay đầu nói với Tổng lão bá: “Bùi Thanh, trăm sống đã từng này tuổi, đây vẫn là lần đầu uống trà như vậy! Thú vị, thật thú vị!”

Chúng quan thấy Cảnh Nhân Đế khen ngợi, cũng liên thanh phụ họa, liền đem phần biểu diễn của Tần Thiên khoa trương rằng chỉ có trên trời, dưới đất không có, khiến Tần Thiên cũng không chịu nổi, nhất thời toàn cảnh vô cùng náo nhiệt.

Một bên Lâm Tổng đốc cùng Hồ Tri phủ thấy tình cảnh như vậy, biết đại thế đã mất, trong lòng căm tức, lại còn phải cố cười vui, cảm giác thống khổ cùng ghen ghét này không cách nào hình dung!

Cảnh Nhân Đế tâm tình vô cùng tốt, liên thanh cười, bên cạnh Tổng lão bá cười nói: “Hoàng Thượng, vẫn nên uống thử trước đã, trà này phải thừa dịp đang nóng uống mới đủ hương vị.”

Cảnh Nhân Đế lúc này mới mở nắp chén ra.

Hương trà cùng hơi nước đập vào mặt, một mùi hương kỳ lạ thơm ngát, đó là một hương khí cực thuần cực nhã, khiến người ta liên tưởng đến rừng mai mờ mịt phủ trong tuyết, so với hương mai còn nhiều hơn một phần ôn hòa.

Cảnh Nhân Đế tán thưởng: “Trà thơm quá.”

“Hoàng Thượng, thỉnh liên tục uống ba ngụm, mỗi một lần cảm thụ sẽ khác nhau!” Tần Thiên cười nói.

Cảnh Nhân Đế đang cao hứng, lại có Tổng lão bá ở một bên khuyến khích, liền theo lời mà làm.

Mắt thấy Cảnh Nhân Đế phẩm ngụm trà đầu tiên, Phương Kiến Thụ liền gầy huyền cầm, tấu ra tiếng đàn liên tiếp như mây trôi nước chảy.

Cùng với tiếng đàn, Tần Thiên dùng một thanh âm thông thả xa xưa nói: “Hoàng Thượng có cảm thấy như huyền ngọc chi cao, vân hoa chi dịch, cảm thấy sắc đậm, hương u, canh vị tiên nhã (ý chỉ ngụm đầu tiên màu nhạt sắc đậm, mùi thơm tươi mát)?”

Kỳ thật uống chén trà nào có thể rõ ràng như vậy, nhưng Tần Thiên muốn để Hoàng đế đối với trà này lưu lại ấn tượng khó quên, âm thầm dùng tới một chút đòn tâm lý.

Nghe tiếng đàn êm tai như nước suối chảy, thần kinh của Hoàng Thượng được hoàn toàn thả lỏng, lại thấy Tần Thiên nói như vậy, thật đúng là cảm thấy có cảm giác này.

Sau khi Cảnh Nhân Đế nhấp ngụm trà thứ hai.

Tần Thiên lại nói: “Hoàng Thượng có cảm thấy vị trà xanh, hương trà càng nồng đậm, tư vị càng thuần, cũng bắt đầu cảm thấy lưỡi nếm được vị ngọt, cảm giác mới mẻ sinh động?”

Lão hoàng đế liên tục gật đầu, chúng quan phía dưới bắt đầu hiện ra thần sắc mong đợi.

Sau khi Cảnh Nhân Đế nhấp ngụm trà thứ ba.

Tần Thiên lại nói: “Hoàng Thượng có cảm giác được hơi thở mùa xuân của Kính Hồ cùng với Động Đình sơn dạt dào sinh cơ, giống như nhân sinh trăm vị, trở về chỗ cũ quen thuộc (ngụm thứ ba nước trà màu xanh ngọc bích, hương thơm nồng, vị ngọt ngào)?”

Một khắc kia, lão hoàng đế như nhìn thấy non sông tươi đẹp mặt hồ mênh mông phẳng lặng, trong lòng bỗng nhiên nảy lên ngàn từ vạn chữ, nhất thời cảm khái không thôi. Cảnh Nhân Đế trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thở một hơi thật dài, bỗng thấy lòng dạ trống trải.

“Trà ngon, trà ngon.” Cảnh Nhân Đế liên thanh tán thưởng.

Nghe thấy câu này, Tần Thiên nhin không được nở nụ cười, nàng hiện tại trăm phần trăm có thể khẳng định, cống trà nhất định sẽ được ban cho “Dọa sát nhân hương”!

“Chỉ cần Hoàng Thượng tĩnh tâm phẩm trà, liền có thể cảm nhận được cảm thụ tuyệt diệu như Gió xuân nhẹ thổi, phiêu nhiên mấy dục tiên. Thần du tam sơn, đâu giống như đang ở nhân gian’.” Tần Thiên cười khảnh khách nói.

Cảnh Nhân Đế chỉ cảm thấy mấy năm gần đây chỉ có thời khắc này là thư sướng, hắc cười to vài tiếng, liền nói ngay: “Trà ngon, cầm hay, thơ cũng tuyệt, các người khiến trẫm thật cao hứng, thưởng hai trăm bạc trắng, một đôi ngọc như ý!”

Tần Thiên nhin không được hai mắt sáng ngời, lúc này cùng Phương Kiến Thụ quỳ xuống tạ ơn. Cảnh Nhân Đế thấy Phương Kiến Thụ tướng mạo không tầm thường, hỏi thăm vài câu, nghe nói hắc vừa tròn 17 tuổi đã thi đỗ tú tài, liền tán thưởng cổ vũ vài câu, khiến Phương Kiến Thụ rất kích động, hận không thể máu chảy đầu rơi.

Trang Tín Ngạn nhìn hai người cùng nhau tạ ơn, thực vì Tần Thiên kiêu ngạo, nhưng nghĩ đến mình như người bị bỏ quên, trong lòng lại có chút ảm

đạm.

“Trà này ngon như vậy...” Cảnh Nhân Đế một bên thản nhiên phẩm trà, một bên nói: “Trà này mùi thơm ngát lịch sự tao nhã, nhưng tên gọi hơi tục.”

Tần Thiên hai mắt sáng ngời, nàng chờ chính là những lời này của Cảnh Nhân Đế, lập tức liền hướng về Cảnh Nhân Đế dập đầu nói: “Thỉnh Hoàng Thượng ban thưởng danh hào!”

Kiếp trước, Tần Thiên đối với trà cũng không nghiên cứu nhiều, nhưng cũng biết đến có một loại tên là “Bích loa xuân” cùng với Dọa sát nhân hương có nhiều điểm tương tự, có đôi khi, Tần Thiên thật sự hoài nghi đây có phải chính là “Bích loa xuân” của kiếp trước hay không. Tuy rằng thế giới này đối với mình cũng không có nhiều điểm quen thuộc như ở thế giới kia, nhưng một vài sự việc cũng có thể có sự trùng hợp.

Cho nên, thời điểm Trang Tín Ngạn cùng Đại phu nhân đưa ra vấn đề nên đổi tên gọi của “Dọa sát nhân hương”, Tần Thiên vội vàng ngăn cản, “Bích loa xuân” nghe nói do Khang Hi Hoàng đế ban thưởng danh hào mà rất nhanh thanh danh lên cao, trở thành cồng trà danh chấn thiên hạ lúc ấy, nếu bọn họ có cơ hội dâng trà lên Hoàng Thượng, vì sao không noi theo “Bích loa xuân” để Cảnh Nhân Đế vì trà ban thưởng danh hào?

Tổng lão bá thấy Tần Thiên như vậy, liền quyết định giúp bọn hắn một phen, lập tức nói với Cảnh Nhân Đế: “Trà ‘Dọa sát nhân hương’ này có thể được Hoàng Thượng ưa thích cũng là nó có phúc, nếu đã như vậy, Hoàng Thượng không ngại vì nó đặt ra một cái tên tao nhã lịch sự chứ!”

Thấy Tổng Thái phó nói như vậy, lại thấy Hoàng Thượng rất hưng trí, chúng quan đều trợ hứng, Cảnh Nhân Đế trong lòng cao hứng, lập tức cũng không chối từ, kêu nội thị bên cạnh mang lên giấy và bút mực.

Sau khi đã chuẩn bị tốt, Lưu công công nâng đỡ Hoàng Thượng đi đến án thư. Cảnh Nhân Đế thoáng cân nhắc, liền cầm lấy bút, ở trên giấy Tuyên Thành viết xuống mạnh mẽ hữu lực ba chữ to “Bích loa xuân”, Tống Thái phó nhìn thấy, cười nói: “Bích canh (màu xanh biếc), loa hình (hình xoắn ốc cuộn thành loa), lại được ngắt xuống vào mùa xuân, ba chữ Bích loa xuân này thật sự vô cùng chuẩn xác, vô cùng nhã trí!”

Chúng quan tất nhiên theo sau tiếp trước tán thưởng, Cảnh Nhân Đế hăng hái, ngửa đầu cười to vài tiếng,

Mà khi nghe thấy ba chữ “Bích loa xuân”, Tần Thiên ngần ngừ một hồi lâu, chỉ cảm thấy thế sự thần kỳ.

Vội vàng dập đầu tạ ơn.

Cảnh Nhân Đế đang ở cao hứng, viết xong ba chữ này, nhìn chung quanh bốn phía, cất cao giọng nói: “Các vị đang ngồi, ai có hứng trí vì Bích loa xuân làm một bài từ?” Nói xong phân phó Tần Thiên dâng lên mỗi một vị quan một chén trà, Tần Thiên pha trà xong, được các nội thị phân phát đến các quan viên.

Chúng quan bưng trà chậm rãi tế phẩm, trên mặt lộ ra ý tán thưởng, nhưng không một người nào đáp lời Cảnh Nhân Đế, tình cảnh lập tức yên lặng không ít.

Đang ngồi đều là các quan viên địa phương, trong đó một số quan võ tất nhiên không cần bàn tới, mà trong nhóm quan văn, có người từ thi cử mà đi lên, cũng có một chút xuất thân công danh, nhưng ở quan trường trà trộn lâu như vậy, cả ngày không phải vội vàng chính sự, thì cũng vất hết óc vì chính mình mưu tư lợi, làm sao có thể nhàn hạ thoải mái vũ văn lộng mặc? Đối với ngòi bút đã trở nên lạ lẫm. Hơn nữa, đây là ở trước mặt thánh giá, đương kim Thánh Thượng là người đọc sách, yêu nhất thi thơ, nếu không tuyệt đối nắm chắc, vẫn không nên bêu xấu trước mặt Hoàng Thượng...

Chúng quan đều cúi đầu xuống, không rên một tiếng.

Thấy chúng quan như thế, Cảnh Nhân Đế tất nhiên hiểu được bọn họ băn khoăn, cũng không muốn ép buộc, hăn mặc dù yêu thi từ, lại cũng sẽ không lấy thi từ cân nhắc đánh giá người khác, có điều trong lòng lại có chút mất hứng.

Nhưng đúng lúc này, một thanh âm thanh thúy vang lên: “Hoàng Thượng, không bằng để phu quân của dân phụ làm một bài từ được không?”

Cảnh Nhân Đế nhìn về phía thanh âm phát ra, chính là Trang Tần thị vừa rồi dâng trà, nao nao, còn chưa mở miệng, đã có người lên tiếng: “Điều phụ lớn mật, trước mặt thánh giá, dám tự tiện mở miệng, nơi này làm sao có chỗ cho thương phụ người xen vào?”

Kẻ lên tiếng đó là Lâm Tổng đốc vốn đang ghen khuất, lúc trước Tần Thiên có thể lên tiếng là vì biểu diễn của nàng được Hoàng Thượng cho phép, lời của nàng là một phần của màn biểu diễn, cho nên không thể trách cứ, nhưng cũng không có nghĩa là nàng có thể ở trước mặt thánh giá tùy tâm sở dục, tự tiện mở miệng, như vậy đã quá bất kính! Thật vất vả có thể bắt tội được Tần Thiên, Lâm Tổng đốc sao dễ dàng bỏ qua?

Rốt cuộc không được học quy củ cung đình một cách có hệ thống, Tần Thiên làm sao hiểu được chi tiết này. Thấy Lâm Tổng đốc thanh sắc câu lệ, không khỏi bị dọa đổ một thân mồ hôi lạnh, liên tục hô “Hoàng Thượng tha mạng! Dân phụ không hiểu quy củ, Hoàng Thượng tha mạng!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 139: Chiếu tỏa ánh sáng

Tống Tuần phủ lập tức mặt trắng bệch. Bất quá nghĩ đến có biểu thức ở đây hẳn cũng sẽ không xảy ra đại loạn, lúc này mới thoáng an tâm. Tạ Đình Quân ngồi ở ghế cuối cùng cũng không nhìn được mà tim đập nhanh. Trang Tín Ngạn đứng ở phía sau Tần Thiên, bởi vì không nhìn thấy nàng nói, Lâm Tổng đốc lại cách hẳn hơi xa, nên không thấy rõ khẩu hình, hẳn chỉ thấy không khí trong hoa viên bỗng nhiên thay đổi, lại không biết đã xảy ra chuyện gì, nóng vội hỏi Phương Kiến Thụ bên cạnh. Phương Kiến Thụ cũng đang sốt ruột nhỏ giọng nói cho hẳn biết. Trang Tín Ngạn khẩn trương, không rõ Tần Thiên vì sao phải làm điều dư thừa như vậy để xảy ra sự tình này, khiến nàng bị vây vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Dưới đài vẽ mặt khác nhau, trên đài Cảnh Nhân Đế bởi vì Tần Thiên hưng trí cực cao, lại bị lời nàng vừa nói hấp dẫn, làm sao cùng nàng so đo nhiều như vậy, không cần Tống lão bá lên tiếng cầu tình, liền cười nói: “Người không biết thì vô tội.” Nói xong hướng về phía Lâm Tổng đốc vung tay lên.

Lâm Tổng đốc thấy không đạt được mục đích, thở phì phì ngồi xuống.

Tần Thiên tâm buông lỏng, lại nghe thấy Cảnh Nhân Đế hỏi: “Người mới vừa nói vị phu quân của người biết làm thơ?”

“Phu quân của dân phụ tuy rằng tai nghe không tiện, nhưng đọc nhiều sách vở, rất tài hoa, vô luận là làm thơ, hay viết chữ đều rất xuất sắc!” Tần Thiên đáp. Có điều lần này không khỏi có chút thật cẩn thận.

Cảnh Nhân Đế thấy Tần Thiên nghiêm trang nói ra những lời này, không khỏi vui vẻ, chỉ vào nàng cười nói: “Thương phụ người thật được, vì sao không biết khiêm tốn một chút! Trên đời nào có người khen phu quân của mình như vậy, thật sự là không biết xấu hổ a!”

Dưới đài một mảnh cười vang.

Tần Thiên mặt đỏ lên, không phục, lá gan cũng lớn hơn, nàng nhìn về phía Cảnh Nhân Đế, hai mắt trong sáng, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, phu quân của dân phụ có chỗ thiếu hụt, ngay cả tài hoa hơn người cũng không được ai biết đến. Tựa như lúc này đây, mọi người chỉ biết Tần Thiên trà nghệ rất cao, chỉ biết trà Bích loa xuân hương vị ngọt ngào mỹ miều, có ai biết phu quân của dân phụ đã trả giá bao nhiêu mồ hôi, bao nhiêu cố gắng? Phu quân của dân phụ tuy có chỗ thiếu hụt nhưng không xứng đáng bị mai một, dân phụ chỉ mong khắp thiên hạ mọi người đều biết phu quân của mình tốt, không được dễ dàng coi thường hă, nếu như vậy bị mang tiếng là xấu hổ, vậy dân phụ cam tâm gánh vác tội danh xấu hổ thì cũng đâu có sao?”

“Ta không có cơ hội để nói...”

Trang Tín Ngạn nói xong câu đó, trong mắt toát ra chua xót cùng đau buồn khiến lòng nàng không thoải mái, kể từ đó, Tần Thiên liền hạ quyết tâm, chỉ cần có cơ hội, sẽ không để Trang Tín Ngạn trở thành vật trang trí.

Hắn kinh tài tuyệt diễm, hắn nên nở rộ sáng chói.

Khi Tần Thiên nói những lời này, Cảnh Nhân Đế mới đầu còn mang theo ý cười, nhưng sau đó, dần dần thu liễm tươi cười, vẻ mặt tôn quý còn toát ra một tia cảm động. Hắn trầm mặc một hồi, lại nói: “Phu quân của người đâu, đến đây để trẫm nhìn cẩn thận một chút.”

Phương Kiến Thụ nghe thấy, vội vàng đẩy Trang Tín Ngạn một cái. Trang Tín Ngạn tiến lên, quỳ xuống bên cạnh Tần Thiên. Tần Thiên quay

đầu, mỉm cười với hắn.

Vừa rồi Tần Thiên nói gì đó, hắn không nhìn thấy được, mà Phương Kiến Thụ cũng không kịp nói cho hắn biết, cho nên đối với tình huống hiện tại cũng không hiểu rõ, chỉ cúi đầu xuống, bộ dáng cung kính.

Cảnh Nhân Đế bảo hắn ngẩng đầu lên nhìn một lúc, biết hắn nghe không thấy cũng không nhiều lời, chỉ ôn hòa nói một câu: “Người có thể tử thật tốt a!”

Bỗng nhiên nói một câu như vậy, khiến Trang Tín Ngạn như lọt vào sương mù.

Tần Thiên nhìn hắn bộ dáng ngốc nghếch ngờ ngác, lại nhin không được nở nụ cười.

Trang Tín Ngạn thấy Tần Thiên và Tổng lão bá đều cười thoải mái, biết hắn là không có đại sự gì.

“Được rồi, thể tử nhà người đem người khoa trường trên trời có dưới đất không có, trăm cũng muốn thưởng thức, người tốt cuộc có bản sự gì có thể khiến thể tử của người khen ngợi như vậy!” Cảnh Nhân Đế vẻ mặt ôn hòa.

Tổng lão bá vẫn chưa biết Trang Tín Ngạn biết đọc khẩu hình, vốn định gọi người mang giấy bút, nhưng Tần Thiên lo lắng trước thánh giá không thể khi quân, hơn nữa Trang Tín Ngạn về sau chương quản Trà Hành, để tiện làm việc, việc biết đọc khẩu hình cũng không thể giấu nữa, vì vậy nàng nói ra chuyện hắn biết đọc khẩu hình ra. Cảnh Nhân Đế tán thưởng vài câu, liền chỉ vào án thư bên kia, để Trang Tín Ngạn tới làm thơ.

Tần Thiên đi theo Trang Tín Ngạn đi đến án thư, một bên giúp hắn nghiền mực một bên cười nói với hắn: “Hôm nay hãy để cho mọi người biết tài hoa của người! Hay đem trân châu bị giấu kín ở giờ khắc này chiếu tỏa ánh sáng!”

Trang Tín Ngạn trong lòng giật mình, rốt cục hiểu được nàng dụng tâm lương khổ. Hắn nhìn Tần Thiên, ngực như bị ai đó bóp chặt, đè nén dồn dập, lại khiến hắn thấy ngọt ngào vô cùng...

Trong nháy mắt, trong lòng ngực kích tình mênh mông, hắn nhắc bút, ngòi dính đầy mực, vung bút trên giấy, tư thái nhẹ nhàng vui vẻ.

Sau khi viết xong, có nội thị đem thơ đưa đến cho Cảnh Nhân Đế xem qua.

Cảnh Nhân Đế vừa cầm lấy, chỉ thấy trên giấy nét chữ rồng bay phượng múa, tranh sắt ngân câu, không khỏi khen ngợi một tiếng: “Chữ đẹp!”

Sau đó tinh tế nghiền ngẫm, trên mặt không khỏi lộ ra tán thưởng, hắn đem thơ đưa cho Tổng Thái phó ở bên cạnh xem. Tổng thái phó đọc mà liên tục gật đầu, vẻ mặt tán thưởng, vẻ mặt hai người khiến chúng quan ngồi bên dưới ngửa ngáy nhấp nhồm, trên mặt toát ra thần sắc tò mò.

Cảnh Nhân Đế nhận ra, đầu tiên là nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, mỉm cười, sau đó đưa thơ cho nội thị, phân phó nói: “Đọc lên.”

Tần Thiên lập tức lý giải ý tứ mỉm cười của Cảnh Nhân Đế.

Người không phải muốn cho thiên hạ biết phu quân của mình tốt sao? Trầm thỏa mãn người!

Tần Thiên cõi lòng cảm kích hướng về phía Cảnh Nhân Đế cúi hạ, xem như biểu đạt lòng biết ơn.

Cảnh Nhân Đế giật mình, lập tức lại ha ha nở nụ cười hai tiếng.

Nội thị đem thơ của Trang Tín Ngạn làm đọc lên.

“Trà này tự tích biết giả hi, tinh khí không cùng hỏa bồi chừng.

Nga Mi mười lăm ngất lấy khi, màu sắc trắng sữa chừng lục ngọc.

Tiêm sam không tích làm xuân vũ, mấn trản thực thành nhũ phúc hoa. “

(Sorry mọi người, mình không biết edit thơ T_T có ai biết thì giúp mình với nha ^^)

Cho tới bây giờ quan viên thường coi thường thương nhân, khi nói đến thương nhân, đều nghĩ đến hai chữ “mùi tiền”, cho dù có quan hệ với quan lại, cũng là một bên thu về lợi ích, một bên lòng mang hèn mọn. Vì vậy lúc Tần Thiên nói ra Trang Tín Ngạn thơ văn xuất sắc, đại bộ phận lòng người đều khinh thường, chỉ là thấy lão Hoàng đế hưng trí dâng cao, mới miễn cưỡng giả bộ cảm thấy hứng thú.

Nhưng thời điểm khi nội thị đem thơ của Trang Tín Ngạn đọc lên, tất cả mọi người đều chấn kinh, bọn họ nhìn về phía Trang Tín Ngạn đứng ở giữa, thấy hần dung nhan như ngọc, thân cao như tùng, minh châu sáng lạn, giống như khiết du không vướng bận, phong thái bậc này, khí độ bậc này, nếu không phải hần thân có chỗ thiếu hụt, ai dám nói hần không có hi vọng đạt được công danh, trở thành một thành phần trong nhóm bọn họ? Thậm chí còn có thể đạt được thành tựu lớn hơn nữa.

Mọi người đều thu hồi khinh thị từ đáy lòng, vẻ mặt dần dần toát ra kính ý.

“Đáng tiếc... Đáng tiếc...” Cảnh Nhân Đế cực kỳ yêu thích tài hoa của Trang Tín Ngạn, nhưng nghĩ đến Trang Tín Ngạn có chỗ thiếu hụt, chỉ có thể bóp cổ tay, hần nhìn Tống Thái phó liếc mắt một cái, liên tục lắc đầu, chỉ một tiếng thở dài đã biểu đạt rõ ràng.

Nhìn thấy Cảnh Nhân Đế tiếc hận, Trang Tín Ngạn lập tức viết xuống giấy: “Hoàng Thượng không cần vì thảo dân tiếc hận, thảo dân thường nghe người ta nói, có được thì phải có mất, có mất thì cũng có được, thảo dân lòng đã chấp nhận, nếu không phải thảo dân thân có chỗ thiếu hụt, thảo

dân cũng sẽ không có được mọi thứ như hiện tại, tương ứng với những gì đã bị mất đi, thảo dân càng thêm quý trọng những gì hiện tại mình có! Thảo dân thật sự thấy đã đủ.” Nếu không phải do hấn bị điếc, hấn hiện tại sớm đã cưới vợ sinh con, cũng sẽ không có nàng xuất hiện bên cạnh...

Viết xong những lời này, Trang Tín Ngạn xoay mặt nhìn thoáng qua Tần Thiên bên cạnh, trong ánh mắt tràn ra một loại ôn nhuận sáng rọi, như mặt hồ đang phẳng lặng bỗng bị ném một hòn đá nhỏ vào, từng đợt vòng tròn dần dần lan tỏa, tràn ra ôn nhu khó tả.

Tần Thiên trên mặt nóng lên, lặng lẽ chuyển ánh mắt, khóe miệng không tự chủ được mà mỉm cười, lại không biết vì sao cười, chỉ cảm trong lòng vô cùng mềm mại.

Bên cạnh Lâm Tổng đốc và Hồ Tri phủ thấy phu thê Trang Tín Ngạn đã được Hoàng Thượng coi trọng như thế, nghĩ tới về sau bọn họ kế thừa Thịnh Thế lại càng khó đối phó, không khỏi thầm hận trong lòng, nhất thời lại không biết phải làm gì, ghen úc căm tức.

“Tốt lắm, đã thấy qua nhiều kẻ xuất sắc, hiếm có người có lòng dạ bao dung giống như người vậy!” Cảnh Nhân Đế nở nụ cười vài tiếng, trước mặt chúng quan lại khen ngợi Trang Tín Ngạn, Tần Thiên và Phương Kiến Thụ một lần nữa, trong lúc cao hứng, thưởng không ít vật phẩm, còn tự tay viết ba chữ “Bích loa xuân” ban cho bọn họ.

Giành được bút tự của Cảnh Nhân Đế, ba người mừng rỡ như điên, phải biết rằng, đem bút tự của Hoàng Thượng khắc thành bảng hiệu, treo lên giữa Trà Hành, đối với thương gia mà nói, chính là vinh quang vô thượng!

Thứ này so với các vật phẩm khác đều quý trọng hơn cả!

Tuy rằng Hoàng Thượng không ở trước mặt mọi người nói rõ muốn để Bích loa xuân trở thành cống trà, nhưng Hoàng Thượng đã biểu hiện ra vô

cùng yêu thích đối với loại trà này, Nội Vụ phụ trách các công việc trong phủ thành nhất định sẽ tích cực thu mua!

Lúc này có thể nói là thắng lợi trở về.

Sau khi lui ra hoa viên, Tống Tuần phủ tự mình đưa bọn họ rời khỏi hành cung. Lúc này hân vẻ mặt hồng hào, ngay vừa rời, Hoàng Thượng bởi vì hân dâng lên trà ngon, long tâm đại duyệt, cố ý một mình hỏi hân một ít sự vụ địa phương, hân tất nhiên nắm lấy cơ hội đem một số chiến tích của mình mập mờ nói ra, Hoàng Thượng nghe xong khen ngợi hân một lúc, làm cho hân rất hân diện, hơn nữa theo ngụ ý của Hoàng Thượng, sắp tới có lẽ hân sẽ được thăng chức.

Đương nhiên, việc này cùng với Nhị biểu thúc Tống Thái phó của hân cũng có chút quan hệ, nhưng rốt cuộc tìm được cơ hội trực diện biểu hiện bản thân trước Hoàng Thượng, cũng có ý nghĩa không hề tầm thường.

“Thái phó đại nhân nói, lúc này đại nhân muốn làm bạn Hoàng Thượng, tạm thời không thể gặp gỡ các người. Ngày mai Đại nhân sẽ phái người đón các người tới đây!” Tống Tuần phủ lúc này đối với mấy người Trang Tín Ngạn thái độ thập phần khách khí, lại đưa bọn họ ra tận ngoài hành cung, nhìn bọn họ lên xe ngựa.

Ra hành cung không bao lâu, đó chính là con đường phồn hoa nhất của Dương Thành.

Ba người ngồi chung không trên xe ngựa, vẻ mặt thần sắc hưng phấn.

“Không nghĩ tới Hoàng Thượng lại nhân từ, hiền hoà như vậy, ta còn tưởng rằng Hoàng Thượng nhất định thần thái uy nghiêm hân liệt.” Phương Kiến Thụ mặt đỏ bừng, hân làm người luôn trầm ổn giản dị, rất ít khi biểu lộ cảm xúc, lúc này kích động như thế, có thể thấy được bị kích thích rất nhiều.

Tần Thiên hé miệng cười, nghĩ rằng, đó là người chưa thấy thời điểm mặt rồng giận dữ mà thôi! Bất quá lúc này mọi người đang cao hứng, nàng cũng không muốn nói ra điều gì mất hứng.

Trang Tín Ngạn khen ngợi cầm nghệ của Phương Kiến Thụ, nói hôm nay có thành quả như vậy cũng nhờ công lao của hần, Trang phủ nhất định sẽ không quên. Phương Kiến Thụ lập tức trả lời, hần cũng là người của Trang phủ, đối với việc của Trang gia nghĩa bất dung từ, vừa tán thưởng thơ của Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn vội vàng khiêm tốn vài câu, hai người nói ta viết tán gẫu bất diệc nhạc hồ.

Khi nói chuyện, Trang Tín Ngạn phát hiện Tần Thiên vẫn nhìn ra ngoài của sổ xe, hần theo ánh mắt của nàng nhìn ra, thấy trên đường cái rộn ràng nhộn nháo, vô cùng náo nhiệt. Mà đôi con người sáng như ngọc kia của nàng toát ra thần sắc khát vọng.

Trang Tín Ngạn hơi trầm ngâm, liền viết xuống giấy: “Bảo bọn họ dừng xe.” Sau đó đưa Tần Thiên xem.

Tần Thiên tuy rằng khó hiểu, nhưng vẫn nghe theo. Xa phu ở giữa đường cái ngừng xe ngựa lại, Trang Tín Ngạn trước nhảy xuống, xoay người hướng tới Tần Thiên mỉm cười ngoắc gọi, ý bảo nàng cùng bước xuống.

Tần Thiên hiểu ra hần muốn mang nàng đi dạo, mặc dù đã trải qua một lần gặp chuyện không thoải mái, nhưng nàng vốn cũng không đem mấy chuyện đó để ở trong lòng. Lập tức cao hứng phấn chấn nhảy xuống xe.

Một bên Phương Kiến Thụ vốn định nhảy xuống theo, nhưng nhìn thấy dưới xe bóng dáng hai người sóng vai đứng đó, một người ngọc thụ lâm phong, một người thướt tha yếu điệu.

Bỗng nhiên cảm thấy bản thân có chút dư thừa.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 140: Tâm ngứa ngáy

Ngoài xe, Trang Tín Ngạn và Tần Thiên thấy Phương Kiến Thụ chậm chạp chưa xuống, Tần Thiên quay đầu lại, hướng tới Phương Kiến Thụ cười: “Phương Kiến Thụ, người sao còn chậm chạp như vậy? Hiện tại đường phố náo nhiệt, chúng ta cùng đi dạo chơi đùa một chút.”

Phương Kiến Thụ cười lắc đầu: “Ta không đi, ta còn phải trở về học bài, các người đi chơi đi.”

Tần Thiên nhớ tới hần sắp phải thi Hương, nghĩ hần nói thật, cũng không miễn cưỡng, “Vậy được rồi, người đi về trước, có thứ gì ngon ta sẽ mang về cho người.”

Phương Kiến Thụ cười gật đầu, ngẩng đầu đã thấy Trang Tín Ngạn nhìn mình, tươi cười ấm áp, ánh mắt trong sáng, giống như đã hiểu rõ hết thảy.

Trên mặt không khỏi nóng lên, Phương Kiến Thụ vội vàng lui vào xe ngựa buông màn xuống, ngăn trở tầm mắt của Trang Tín Ngạn.

Hải Phú nhảy xuống xe, đi theo hai người, chỉ để lại xa phu đưa Phương Kiến Thụ trở về Trang phủ.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn xoay người, đi dạo trên đường cái.

Có lẽ là vì thánh giá đến đây, dân chúng trong thành đều vui sướng, từng nhà giăng đèn kết hoa, khiến Dương Thành vốn hưng thịnh lại càng phần hoa.

Trên đường cái, cửa hàng tấp nập, người đến xe đi, náo nhiệt xôn xao.

Tính ra, đây là lần thứ hai Tần Thiên được đi dạo phố, lần đầu tiên thật sự không thoải mái, trong lòng hạ quyết tâm, lúc này đây nhất định phải bù đắp lại cho hôm đó.

Trên đường hàng rong tụ tập, rao hàng các vật xinh xắn. Tần Thiên tiến đến nhìn ngắm, sờ chỗ này một tí, chỗ kia một tẹo. Nhưng vẫn luôn thời khắc chú ý Trang Tín Ngạn bên cạnh, sợ hấn giống lần trước không chú ý rồi đi, chỉ chốc lát đã mất bóng dáng tăm hơi. Nhưng lúc này đây Trang Tín Ngạn lại không giống như vậy, chỉ nhắm mắt theo đuôi đi bên cạnh nàng, nàng đi hấn cũng đi, nàng ngừng hấn cũng ngừng, cũng không giống như lần trước chỉ lo cho bản thân, khiến Tần Thiên rất kinh ngạc.

Người này chẳng lẽ đổi tính rồi sao?

Bất quá thấy hấn như thế, Tần Thiên quả thật thoải mái hơn rất nhiều, dạo phố cũng tự tại hơn rất nhiều.

Trên đường nhìn thấy một hàng bán chao (đậu phụ thối), Tần Thiên hai mắt sáng ngời, vội vàng chạy qua. Kiếp trước nàng yêu nhất món ăn vặt này, đem chao rán lên thật nóng, đợi đến khi mặt ngoài vàng óng ánh sẽ đặt lên kẹp lưới bằng sắt để nướng, sau đó dùng một que dài xiên qua, nước sốt từ đậu phụ thối ứa ra, ăn kèm với rau cải muối chua cộng thêm một ít hương liệu như hạt tiêu, tương, cầm ở trong tay hương khí ngập mũi, tư vị ngon lành kia quả thật khó có thể hình dung.

Tần Thiên đầu tiên đứng ở bên cạnh nhìn kỹ, phát hiện cách làm ở nơi này cùng kiếp trước giống như đúc, không khỏi trong lòng hoan hô một tiếng. Vội vàng gọi mấy xiên.

Chợt thấy có người bên cạnh kéo kéo tay áo, Tần Thiên quay đầu nhìn lại, đã thấy Trang Tín Ngạn khuôn mặt vốn dễ nhìn cơ hồ nhăn thành một đoàn, vẻ mặt ghét bỏ, như chỉ hận không kịp bịt mũi lại.

Tần Thiên biết, chao này cũng giống như sầu riêng vậy, có người vô cùng yêu thích, có người lại không thể chịu nổi, Tần Thiên thuộc loại người đầu tiên, thật bất hạnh, Trang Tín Ngạn xem ra thuộc loại thứ hai kia.

“Thối như vậy, ăn có gì ngon.” Trang Tín Ngạn viết xuống trên giấy.

Viết xong lại muốn lôi kéo nàng đi. Tần Thiên làm sao muốn rời khỏi, giấy khỏi tay hắn, xoay người tiếp nhận người bán hàng rong đưa qua, rồi trả tiền.

Tần Thiên đưa một xiên cho Hải Phú, Hải Phú hai mắt sáng lên tiếp nhận, xem ra đây cũng là người yêu thích mùi vị của nó, nhưng vì thường xuyên ở cùng một chỗ với người ghét món ăn này, chỉ có thể kiềm chế yêu thích của bản thân.

Trang Tín Ngạn trừng mắt nhìn Hải Phú một cái, Hải Phú sắc mặt nhất thời suy sụp, cầm chao không dám ăn, vứt bỏ lại càng luyến tiếc.

Tần Thiên thấy vậy, nhãn châu chuyển động, đem một xiên đưa cho Trang Tín Ngạn, “Cầm, mọi người ngu tầm ngu, mã tầm mã đi!”

Nào biết Trang Tín Ngạn sắc mặt đại biến, vội lui vài bước, vẻ mặt này tựa như gặp quỷ khiến Tần Thiên trong lòng mừng rỡ, nhin không được ha ha nở nụ cười.

Tiếng cười khiến không ít người xung quanh quay lại nhìn. Tần Thiên lúc này mới nhớ tới nơi này là cổ đại, cũng không phải như hiện đại là đường dành riêng cho người đi bộ, có thể vui cười không chút cố kỵ. Tần Thiên vội vàng ngừng tiếng cười, nhưng Trang Tín Ngạn bị mọi người nhìn chăm chú mà đỏ mặt, hắn buồn bực vung tay áo xoay người bước đi.

Tần Thiên cũng biết mình hơi quá mức, vội vàng đuổi theo, nàng đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn, thấy hắn mặt còn đỏ, nhìn kỹ, miệng dường như còn hơi bĩu.

Nàng kéo kéo tay áo hắn, Trang Tín Ngạn rút tay áo về, không để ý tới nàng, miệng bĩu mạnh hơn =)) đáng yêu quá!

Tần Thiên thiếu chút nữa nhin không được cười, sao có vẻ giống như đang làm lành với tiểu hài tử giận dỗi vậy? Bỗng nhiên nhớ tới, hắn bất quá mới chỉ hai mươi một tuổi mà thôi, ngày thường không để ý đã quen vẻ mặt của hắn, tâm tư kỳ thật rất thanh thuần...

Nghĩ đến đây, Tần Thiên cảm thấy rất thú vị, nhìn hắn bộ dạng đỏ mặt ngượng ngùng, bỗng nhiên xúc động muốn đùa giỡn, mất hơn nửa ngày mới áp chế được ý niệm tà ác trong đầu này.

Tần Thiên đi mau hai bước, vọt tới phía trước hắn, đối diện với khuôn mặt hắn đang nghiêng đi, một bên cười nói: “Nam tử hán đại trượng phu, sao lại nhỏ mọn như vậy? Ta đã có ý xin lỗi, ngươi còn không để ý người ta.”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, dưới ánh mặt trời, đôi mắt nàng to tròn sáng ngời trong suốt, như mừng như giận, giống như nắng mềm mại chiếu lên muôn hoa, hắn trong lòng rung động, sắc mặt dần dần dịu xuống, hắn nhìn nàng, nhột nhột ý cười trên gương mặt tuấn tú như ngọc thạch sáng trong dần dần lộ ra, trong chốc lát, quang hoa ánh sáng, tuyệt diệu vô song.

Tần Thiên ngây người ngẩn ngơ, bất tri bất giác dừng cước bộ, căn bản không phát hiện, có hai tiểu hài tử đang chạy đuổi nhau hướng về phía nàng. Trang Tín Ngạn tuy rằng phát hiện, nhưng không thể lên tiếng nhắc nhở nàng, dưới tình thế cấp bách, đành cầm tay nàng, đem nàng kéo đến bên cạnh, hai tiểu hài tử kêu la vọt tới vị trí nàng vừa đứng. Tần Thiên nhìn thấy, lúc này mới hiểu được dụng ý của Trang Tín Ngạn, vừa rồi nếu không phải hắn lôi mình ra, chỉ sợ sẽ bị tiểu hài tử đẩy ngã.

Tần Thiên ngẩng đầu, nhìn hắn cười nói: “Cám ơn.” Muốn rút tay về, lại phát hiện tay nàng bị hắn nắm thật chặt, không dùng lực căn bản không thể

rút ra.

Nàng kinh ngạc nhìn về phía hắn, thấy hắn hai mắt thẳng tắp nhìn về phía trước, ngay cả dư quang khóe mắt cũng không dám liếc mình lấy một chút. Bên tai ửng hồng một mảnh, trong lòng bàn tay chảy ra mồ hôi, hiển nhiên thực khẩn trương.

Nhìn hắn bộ dạng này, Tần Thiên có chút không đành lòng giẫy khởi tay hắn, nàng cúi đầu cười cười, không còn giẫy dựa, tùy ý để hắn cầm tay mình.

Hắn cảm nhận được nàng thuận theo, càng nhanh cầm tay nàng, trong lòng bàn tay nóng rực, cơ hồ làm bỏng da thịt nàng, lòng của nàng bỗng nhiên không chịu được chế bang bang nhảy.

Nàng vụng trộm liếc hắn một cái, thấy hắn khóe miệng mỉm cười giống như nguyệt sao, sự sung sướng này dường như có thể lây bệnh, khiến nàng lại nhịn không được cười rộ lên.

Hai người tay nắm tay đi về phía trước, dọc theo đường đi có không ít người nhìn tay bọn họ, ánh mắt khác thường khiến Tần Thiên nghĩ thời đại này thật sự quá lỗi thời, nàng là một người hiện đại còn nhận ra, nhưng hắn sinh trưởng ở thế giới cổ đại lại có vẻ như không phát hiện thấy, mặc kệ ánh mắt xung quanh như thế nào, luôn cố chấp nắm chặt tay nàng, làm cho Tần Thiên cũng có chút ngượng ngùng.

“Người không phải không thích người thấy mùi này sao?” Trong xấu hổ Tần Thiên nhỏ giọng hỏi hắn, nàng đang ăn chao, bọn họ cách nhau gần như vậy, chẳng lẽ hắn không thấy chán ghét?

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, không đáp lời, muốn nói cũng không thể nói, hắn cho dù muốn viết cũng không thể chỉ dùng một bàn tay cầm vớ cùng bút than viết chữ được. Nhưng nếu bảo hắn buông tay nàng ra, cũng là vạ vạ lần không muốn.

Tần Thiên vốn đang tâm hoảng ý loạn không phát hiện ra điểm này, tình hình như vậy khiến nàng có chút không được tự nhiên, cảm thấy muốn nói cái gì đó mới có thể cảm thấy tự nhiên hơn một chút.

“Nếu không, người cũng thử nhé...” Tần Thiên cầm chao trong tay đưa gần đến miệng hắn, “Kỳ thật rất nhiều thứ không thể chỉ dùng ấn tượng ban đầu mà phán đoán, lần đầu tiên ta ăn thử chao cũng thấy nó thôi không thể tả, nhưng sau khi nếm thử một miếng, từ lúc đó liền yêu thích! Người thử xem đi, nói không chừng người cũng sẽ thích!” Tần Thiên tích cực nhìn hắn, hai mắt sáng lên.

Tùng đột mùi thối thẳng hướng vào mũi, Trang Tín Ngạn nhìn chao trước mắt, chau mày.

“Không thích a, vậy quên đi.” Thấy hắn cái dạng này, Tần Thiên cũng không muốn miễn cưỡng hắn, có điều trong lòng ít nhiều có chút thất vọng, mà thất vọng này trực tiếp biểu lộ qua vẻ mặt của nàng.

Vừa muốn thu hồi tay, lại không nghĩ rằng Trang Tín Ngạn bỗng nhiên nghiêng đầu qua, lấy biểu tình khăng khải hy sinh cắn một miếng chao.

Tần Thiên giật mình nhìn hắn, thấy hắn càng không ngừng nhấm nuốt, quai hàm phình ra, bộ dáng này tựa hồ không phải chao mà là thứ gì đó kinh khủng vậy, nuốt vào càng nhanh, sẽ được giải thoát sớm hơn.

Tần Thiên đứng nhìn cũng không khỏi vì hắn mướt mồ hôi.

“Không thích cũng đừng miễn cưỡng, nhổ ra là được rồi!” Tần Thiên vội vàng nói.

Nhưng dần dần, vẻ mặt hắn thay đổi, lúc bắt đầu là miễn cưỡng sau đó lại tỉnh táo thưởng thức, sau khi ăn xong còn chưa hết thèm liếm môi một chút, hai mắt tỏa sáng nhìn vào tay của Tần Thiên, vươn ngón út ngoéo một cái, tiếp theo há to miệng, ý bảo nàng lại đút cho hắn một miếng.

Tần Thiên đem chao đưa qua: “Cầm ăn đi.”

Hắn cũng không cầm lấy, vẫn tiếp tục há miệng.

Tần Thiên không lay chuyển được hắn, đành phải đem chao đưa tới miệng đút cho hắn, quyết miệng nói: “Ăn đi, Đại thiếu gia.”

Trang Tín Ngạn đắc ý cười, vẻ mặt kia giống như đứa nhỏ nhất được báu vật, Tần Thiên nhìn mà thấy tâm ngứa ngáy.

“Ăn ngon không, ta không lừa ngươi chứ.” Thấy hắn ăn ngon miệng, Tần Thiên cười tủm tỉm.

Trang Tín Ngạn vừa ăn vừa gật đầu, ăn xong lại cúi đầu, hé miệng. Tần Thiên kiễng chân, nâng tay lên, lại đút cho hắn một miếng, tiếp theo chính mình cũng cắn một ngụm. Trang Tín Ngạn lại vươn tay thật ôn nhu lau miếng hành còn sót lại bên khóe miệng nàng.

Hai người người nhìn ta, ta nhìn người, quai hàm phình ra, trong mắt ánh lên ý cười.

Hải Phú tay cầm chao đi theo phía sau bọn họ, nhìn bọn họ đi cạnh nhau, tay nắm, người một miếng, ta một miếng, nhin không được hắc hắc nở nụ cười, sau đó đem miếng chao cuối cùng nhét vào trong miệng, nhìn lên trời cảm thán: “Hôm nay chao thật ngon a!”

Một chiếc xe ngựa bằng gỗ thạch thanh sơn đen lướt qua bên người bọn họ, khi chạy qua rèm xe bị gió thổi khẽ bay lên, Phương Kiến Thụ lặng lẽ nhìn hai người bên ngoài thân mật khăng khít.

“... Là vàng sẽ sáng! Phương thiếu gia, người cố gắng như vậy, tương lai tiền đồ nhất định là vô hạn lượng a! ...”

Bên tai dường như vang lên thanh âm trong trẻo dễ nghe, Phương Kiến Thụ cười cười, dựa vào vách xe thở dài một hơi, đem khuôn mặt tươi cười như hoa như nắng trong trí nhớ kia lặng lẽ che giấu.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 141: Phụ tử tử hiếu

Ăn xong chao, Trang Tín Ngạn vẫn không buông tay Tần Thiên ra, Tần Thiên cũng không còn để ý điều này.

Tay cầm tay cũng không phải không có lợi, mỗi khi Tần Thiên bị thứ gì hấp dẫn dừng chân, Trang Tín Ngạn lập tức có thể phát hiện, hắn sẽ ngừng lại đi tới, sẵn sóc ở bên người nàng. Khi thấy có thể sẽ bị va chạm, Trang Tín Ngạn cũng có thể đúng lúc kéo nàng tránh ra, giúp nàng không bị thương, tóm lại, cầm tay nàng như vậy có thể biết được tình huống của nàng, thời thời khắc khắc bảo hộ nàng.

Một lát sau, Tần Thiên cũng nhận ra hắn không để ý đến ánh mắt thế nhân mà thật sự muốn cầm tay nàng. Hắn đại khái sợ giống như lần trước vậy, nàng đứng ở chỗ hắn không nhìn thấy mà bị thương tổn.

Hiếu được điều này, Tần Thiên trong lòng dâng lên cảm động, nàng nhẹ nhàng mà nhéo nhéo tay hắn, rất nhanh cảm giác được hắn đáp lại nhéo nhẹ tay nàng một cái.

Tần Thiên tâm vốn đang tĩnh lặng như mặt hồ bỗng nhiên như bị thứ gì đảo loạn, một cảm xúc kỳ dị không thể rõ nói giống như hoa sen tầng tầng nở rộ, liên miên không dứt, rung động đến tâm can.

Nàng mỉm cười, cúi đầu xuống.

Bỗng nhiên nàng cảm giác được hắn kéo kéo tay nàng, nàng ngẩng đầu nhìn, thấy Trang Tín Ngạn đứng ở một quầy hàng rong, trên sạp nhỏ bày ra các loại tượng đất, xung quanh vây kín vài tiểu hài tử lú ra lú rú.

Trang Tín Ngạn cầm một cái đĩa cho nàng, Tần Thiên tiếp nhận, thấy tượng đất này thủ công khá thô ráp, nét mặt mơ hồ không rõ, cao thấp không đều, thật sự không tinh xảo bằng thứ lần trước nhìn thấy ở trấn nhỏ kia, nếu không thích thì không cần phải mua.

Tần Thiên đem tượng đất nhỏ thả xuống, nói với Trang Tín Ngạn: “Tượng đất này làm không được đẹp cho lắm.” Nói xong liền lôi kéo Trang Tín Ngạn đi, lại không thấy được Trang Tín Ngạn vụng trộm quay đầu nhìn vài lần.

Ở đầu ngõ cách đó không xa, Tạ Đình Quân cùng tùy tùng Lâm Vĩnh cười ngửa đứng nhìn bóng dáng hai người càng đi càng xa.

“Một nha đầu, vậy mà được Trang Đại công tử sủng ái như vậy, thật đáng ngạc nhiên.” Lâm Vĩnh liếc mắt chủ tử sắc mặt lạnh lùng bên cạnh một cái.

Ánh mắt Tạ Đình Quân vẫn theo sát bóng dáng mảnh khảnh yếu điệu ở phía trước, trong đầu lại hồi tưởng hình ảnh vừa rồi ở hoa viên hành cung.

Thân là thương phụ nàng không để ý an nguy của bản thân, chỉ muốn tranh thủ cơ hội để phu quân biểu hiện tài hoa.

“... Phu quân của dân phụ tuy có chỗ thiếu hụt nhưng không xứng đáng bị mai một, dân phụ chỉ mong khắp thiên hạ mọi người đều biết phu quân của mình tốt, không được dễ dàng coi thường hắt, nếu như vậy bị mang tiếng là xấu hổ, vậy dân phụ cam tâm gánh vác tội danh xấu hổ thì có làm sao...”

Tạ Đình Quân trầm mặc một lúc, nhẹ giọng nói: “Đây không phải là một nha đầu bình thường.”

Hắn tiếp tục nhìn bóng dáng của Tần Thiên, thẳng đến khi bóng dáng của nàng biến mất ở góc khuất, lúc này mới quay đầu ngửa đi về phía

ngược lại.

Trở lại Trang phủ, Trang Tín Ngạn và Tần Thiên đi đến Thanh Âm viện đem tin tức tốt nói cho Đại phu nhân, Đại phu nhân đã được Phương Kiến Thụ hồi báo, liền lôi kéo tay bọn họ, kích động lệ chảy ròng ròng. Lại bảo bọn họ dâng hương lễ bái Trang Lão gia, báo cho lão gia tin tức này; sau đó còn phân phó, chuẩn bị yến hội, toàn gia phải náo nhiệt một phen.

Về phần Nhị phòng bên kia cũng là một mảnh lạnh lùng, yến tiệc cũng không thấy xuất hiện, cũng không có người để ý tới bọn họ.

Ngày hôm sau, Tổng lão bá phái người dùng xe ngựa đưa Trang Tín Ngạn và Tần Thiên đến biệt viện của hành cung gặp mặt. Tổng lão bá cẩn thận quan sát bọn họ, thấy bọn họ cũng không bởi vì thân phận thật sự của hắc mà thay đổi thái độ, vừa không nịnh nọt, cũng không nao núng, cảm thấy rất vui mừng, cũng càng thêm coi trọng bọn họ.

Trang Tín Ngạn vẫn bình tĩnh, Tần Thiên quả thực coi Tổng lão bá trở thành trưởng bối, mi phi sắc vũ nói đến việc tỷ thí, kể rằng Nhị phòng kiêu ngạo ương ngạnh rốt cục cũng thua trên tay họ, sự đặc ý quả thực như tràn ngập cả khuôn mặt, khiến Tổng lão bá cười không ngớt.

Song phương vui vẻ hàn huyên đến giữa trưa, không khí ấm áp mà hòa hợp.

Hôm đó, Cảnh Nhân Đế cùng Tổng lão bá châm đèn đàm luận thâm đàm.

Cảnh Nhân Đế tay cầm chung trà tựa vào tháp dài phủ gấm vóc mềm mại màu vàng rực rỡ, bên cạnh đốt mấy lư hương hoa văn lưu vân, tràn ra mùi thơm ngát thảo nhiên, hòa lẫn với hương trà “Bích loa xuân” trên tay hắc cùng một chỗ.

Tổng lão bá cung kính ngồi ở ghế dài bên cạnh băng gỗ hải đường điêu khắc cảnh bát tiên quá hải.

“Bùi Thanh, người vì sao không chịu trở về giúp trẫm? Trẫm cần người, giang sơn xã tắc cũng cần người.” Cảnh Nhân Đế giọng điệu thành khẩn nói.

Tổng Bùi Thanh chậm rãi nói: “Hoàng Thượng, Bùi Thanh chưa bao giờ có tài làm quan, trong triều đình không chỉ cần bản sự, cũng cần thủ đoạn, nếu không đối với đại cục mà nói cũng không có ích gì. Bùi Thanh luôn tự mình hiểu được, cho nên chưa từng nhận qua tứ phong của Hoàng Thượng. Thời điểm trẻ tuổi lực tráng đã qua, nay từng tuổi này lại càng hữu tâm vô lực.”

Cảnh Nhân Đế thần sắc buồn bã, “Người chung quy là giận trẫm, năm đó nếu không phải trẫm bởi vì việc phế hậu mà giận chó đánh mèo đối với người, giam lỏng người ở thiên lao nửa tháng, người sẽ không ngay cả Tình Nhi cũng không được nhìn mặt một lần cuối, mỗi khi nhớ tới chuyện này, trẫm đau lòng vạn phần, tự trách vạn phần, trẫm cả đời này tự hỏi không làm thiên hạ thất vọng, lại duy độc đối với người không có cách gì để cứu vãn.” Nói tới đây, Cảnh Nhân Đế thanh âm có chút nghẹn ngào.

Tổng Bùi Thanh bỗng nhiên đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Cảnh Nhân Đế, dập đầu một cái, khi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn ngập cảm tình.

“Hoàng Thượng, Bùi Thanh từ nhỏ đã cùng Hoàng Thượng lớn lên, vẫn luôn được Hoàng Thượng tín nhiệm và bảo vệ, đây là phúc khí của Bùi Thanh. Ở trong cảm nhận của Bùi Thanh, Hoàng Thượng là thiên hạ chí tôn, lại bằng hữu của Bùi Thanh, là huynh đệ của Bùi Thanh, tiểu nữ Tình Nhi mất sớm, cũng do nó phúc bạc, cùng với Hoàng Thượng không có nửa phần quan hệ, Bùi Thanh cũng chưa bao giờ oán trách Hoàng Thượng. Bùi Thanh chỉ oán trách mình chưa bao giờ chân chính quan tâm đến nó, thế nên nó gặt ta thân thể không khỏe ta cũng không hề biết, đến cuối cùng bệnh phát cũng đã vô lực cứu chữa...”

Nói tới đây, Tống Bùi Thanh nhớ tới khi nghe lão quản gia nói đến nữ nhi khi nàng qua đời, lúc ấy lão quản gia đã sáu mươi tuổi lệ nóng dâng đầy.

“Đại nhân, chứng đau đầu của tiểu thư đã có từ lâu, thời điểm nặng nhất thường đau đến mức buổi tối ngủ không yên, nhưng tiểu thư luôn nói, ‘Phụ thân rất vất vả, mỗi ngày đi sớm về trễ, thường thường ngay cả cơm cũng không thể ăn đúng giờ, nường khi lâm chung đã bảo nữ nhi phải chiều cố phụ thân thật tốt, nhưng nữ nhi vô dụng, không chiều cố được phụ thân, cũng không thể để phụ thân lo lắng cho ta.’ Tiểu thư bảo chúng ta đừng nói với người, chỉ gọi đại phu đến khám, nghe thấy đại phu nói bệnh này không có thuốc chữa, lại lấy cái chết buộc chúng ta không nói cho người biết, lúc tiểu thư ra đi, còn cười nói với ta, thật tốt, phụ thân không nhìn thấy bộ dạng của Tình Nhi lúc chết, phụ thân nhìn thấy lúc nường ra đi đã quá thương tâm rồi, Tình Nhi không muốn để phụ thân trông thấy Tình nhi chết...”

Nghĩ đến đây, Tống Bùi Thanh trong lòng đau xót, vội vàng lấy tay lau lệ nơi khóe mắt.

Hắn nói tiếp: “Hoàng Thượng, Bùi Thanh tuy rằng không thể ở trong triều đình phụ tá Hoàng Thượng, nhưng Bùi Thanh vẫn luôn là bằng hữu trung thành của Hoàng Thượng, khi Hoàng Thượng nhàn rồi bởi người uống trà chơi cờ, giống như hiện tại vậy cùng Hoàng Thượng nói chuyện phiếm, chẳng phải càng tự tại?”

Cảnh Nhân Đế mừng rỡ: “Bùi Thanh có ý theo trăm hồi kinh?”

Tống Bùi Thanh cười gật đầu.

Cảnh Nhân Đế vội bước lên phía trước nâng hắn dậy, để hắn ngồi xuống bên cạnh mình, “Là điều gì đã khiến Bùi Thanh thay đổi chủ ý.” Cảnh Nhân Đế hiểu Tống Bùi Thanh nhất, hắn nhìn có vẻ như hiền hoà, kỳ thật

tính tình vô cùng cương nghị, nói một là một hai là hai, rất khó có đường cứu vãn. Cảnh Nhân Đế vốn không ôm hy vọng gì, không nghĩ rằng hẳn lại thay đổi chủ ý.

“Từ sau khi Tình Nhi ra đi, Bùi Thanh tâm như tro tàn, đối với điều gì cũng đều không có hứng thú, luôn trần trọc, kham khổ qua ngày, chỉ ngóng trông như vậy có thể giảm bớt thua thiệt trong lòng, ” Tống Bùi Thanh nói: “Thằng đến một ngày, có một tiểu nha đầu nói với ta, Tình Nhi đã đến một thế giới khác an ổn sống tiếp, nàng sẽ ở thế giới đó lo lắng cho ta...”

Cảnh Nhân Đế mặt lộ vẻ kinh ngạc, Tống Bùi Thanh thấy vậy cười cười, “Hoàng Thượng nhất định kỳ quái Bùi Thanh vậy mà lại tin vào loại chuyện này phải không, nhưng Bùi Thanh thật sự nguyện ý tin tưởng đây là sự thật, tin tưởng Tình Nhi không phải vĩnh viễn ra đi, mà đã đi đến cuộc sống ở thế giới khác, ai nói không có khả năng này, trong cuộc sống có rất nhiều chuyện không thể lý giải.” Tống Bùi Thanh lắc đầu, tiếp tục nói: “Nàng còn nói, Tình Nhi nhất định sẽ lo lắng cho ta, nếu biết ta sống không tốt, nàng cũng sẽ không vui vẻ... Đúng vậy, Tình Nhi mãi cho đến lúc chết vẫn lo lắng cho ta, Bùi Thanh nếu không sống tốt, sao có thể khiến nàng an tâm? Vì vậy Bùi Thanh cảm thấy mình nên sống vui vẻ.”

Cảnh Nhân Đế trầm tư một hồi, liền cười nói: “Trẫm đoán, theo lời người nói tiểu nha đầu đó là Trang Tần thị hôm nay dâng trà phải không! Ta thấy các người quen biết khá thân, lấy tính tình của người, không thể dễ dàng như vậy.”

“Hoàng Thượng thật sự hiểu Bùi Thanh.” Tống Bùi Thanh cười nói.

Cảnh Nhân Đế cầm trong tay chung trà đặt lên bàn trà bên cạnh, tiếp theo dài thở dài một hơi, cảm khái nói: “Nữ tử kia thông tuệ giỏi giang, có đảm lược có kiến thức, nhưng không chỉ nói về tài năng, nữ tử kỳ tài trong thiên hạ có rất nhiều, trẫm cũng gặp qua không ít, nhưng trừ điều này ra, nữ tử này có được một tấm lòng son, đã quen nhìn những nữ tử tiểu lí tàng

đao, trong bông có kim, sẽ cảm thấy nữ tử này rất đáng trân quý.” Cảnh Nhân Đế cười cười, “Cũng chỉ có người như vậy mới có thể nói ra những điều không thể tưởng tượng kia!”

Hắn nhìn về phía Bùi Thanh: “Người có tính toán gì không, trăm biết người tuyệt đối sẽ không hối báo bằng mấy thứ tục tăng như vàng bạc.”

“Bùi Thanh đã nhiều năm trần trọc ở các nơi, gặp qua không ít người bởi vì một chút vàng bạc mà cửa nát nhà tan, lúc trước Bùi Thanh quá mức thanh cao, cảm thấy đàm luận về vàng bạc vô cùng tục, lại không rõ tiền tài chính là sinh tồn cơ bản của con người.” Tống Bùi Thanh lại nói: “Nếu tiểu nha đầu kia cần vàng bạc, ta nhất định hồi báo nàng bằng vàng bạc, nhưng hôm nay cùng phu thê bọn họ nói chuyện, khiến Bùi Thanh hiểu được, bọn họ cần không phải vàng bạc, mà là sự bảo hộ...”

Đang nói, Lưu công công tiến lên xin chỉ thị nói: “Hoàng Thượng, lúc trước Hoàng Thượng có nói mỗi buổi sáng sớm đều muốn uống trà từ hiếu, nô tài xin chỉ thị Hoàng Thượng, sáng mai có tiếp tục uống trà từ hiếu nữa không?” Sở dĩ hỏi như vậy là vì phát hiện Hoàng Thượng có chút thiên vị với Bích loa xuân.

“Trà từ hiếu?” Tống Bùi Thanh ngạc nhiên hỏi.

“Là lá trà Hồ Tri phủ Dương Thành dâng lên, có một truyền thuyết về phụ tử từ hiếu, cho nên được gọi là trà từ hiếu!” Nói tới đây, Cảnh Nhân Đế hừ lạnh một tiếng, lại thở dài.

“Phụ tử từ hiếu...” Cảnh Nhân Đế lắc đầu: “Ở trước mặt quyền lực tối cao, cái gọi là phụ tử từ hiếu bất quá là chỉ là hy vọng xa vời mà thôi...” Hắn quay đầu nhìn về phía Tống Bùi Thanh, lạnh nhạt nói: “Trẫm nay còn sống tốt, những người này đã chờ không nổi, phụ tử từ hiếu...” Cảnh Nhân Đế cười lạnh hai tiếng, xoay mặt nhìn về phía Lưu công công trầm giọng nói: “Từ ngày mai, không cần bưng trà này lên nữa!”

“Vâng.” Lưu công công cúi đầu lui ra.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 142: Quỳ lạy

Không ngoài sở liệu của Trang Tín Ngạn, hai ngày sau, liền có người của Nội Vụ tìm đến Trang phủ thương nghị việc thu mua “Bích loa xuân”, điều này chứng tỏ, “Bích loa xuân” đã chính thức trở thành cống trà hoàng gia. Trận tỷ thí này Đại phòng đã toàn thắng. Lại qua hai ngày, Đại phu nhân phái người mời mấy người trong dòng họ đến, trước mặt mọi người, chính thức tuyên bố Tần Thiên trở thành Thịnh Thế đương gia.

Trong đại sảnh, Đại phu nhân tự tay nắm tay Tần Thiên, đem nàng đưa tới vị trí tôn quý nhất Trang phủ —— ghế lục hợp làm bằng gỗ tử đàn khắc hoa văn phức tạp song toàn trừ bỏ lão gia đã mất và Đại phu nhân cũng không có người thứ ba ngồi lên.

Đại phu nhân lui xuống vị trí chủ vị, cùng Trang Tín Ngạn ngồi ở bên trái ghế này, ngay dưới là người của Nhị phòng, người trong dòng họ thì ngồi ở bên phải. Người của Tam phòng thì ngồi ở cuối cùng. Tổng quản cùng với các quản sự, ma ma, nội tức trong ngoài viện của Trang phủ cúi đầu đứng ở bốn phía đại sảnh, mà các nha hoàn ở các viện của Đại phòng, Nhị phòng, Tam phòng đều đứng ở phía ngoài đại sảnh.

Mấy chục người tề tụ nhưng trong sảnh đường lại lặng ngắt như tờ.

Hôm nay Tần Thiên được trang điểm ăn vận ra dáng, một thân hoa phục cẩm tú thêu hoa hồng mẫu đơn, tóc vấn cao, trên đầu châu sai ngũ phượng triều dương tơ vàng trên châu, khuyên tai minh châu hình giọt màu san hô khảm vàng ròng, trước ngực rủ xuống vòng cổ song ngư bơi lượn bằng

vàng ròng cùng chuỗi hồng ngọc, trên tay nhẫn ruby khiến người cơ hồ hoa hết cả mắt.

Tần Thiên chỉ cảm thấy trên người nặng ngàn cân, rốt cục hiểu được vì sao đều nói đương gia có trách nhiệm to lớn gánh lên thân.

Cũng có thể nói là một loại “Gánh nặng” a...

Tuy rằng như thế, trong mắt mọi người Tần Thiên hiện tại ngồi nghiêm chỉnh, thẳng lưng ngẩng đầu, đoan trang đại khí, trấn định thông dong, một chút luống cuống cũng không có, mười phần khí khái đương gia. Dòng họ biết được Tần Thiên chẳng những ở ngự tiền biểu diễn được tán thưởng, giành được danh hiệu cống trà, hơn nữa dường như còn có quan hệ với vị quý nhân Tổng Thái phó, trong lòng cũng đã tiếp nhận nàng trở thành tân đương gia, nay thấy nàng khí thế bất phàm, trong lòng lại càng vừa lòng, liên tục gật đầu, hướng về Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn chúc mừng, Đại phu nhân sắc mặt vui vẻ. Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên ngồi ở chính vị, trong mắt ý cười doanh mẫn.

Nguyệt Nương được Đại phu nhân sai bảo tiến về phía trước từng bước, cao giọng nói: “Các phòng các viện hướng đương gia chủ mẫu dập đầu thỉnh an!”

Đây là truyền thống của Trang phủ, chỉ cần là người làm trong Trang phủ, đều là thủ hạ của đương gia. Đương gia tiền nhiệm, trừ bỏ chủ gia, trưởng bối cùng người bên ngoài của thê tử hoặc bên nội của phu quân, người trong nhà đều phải hướng đương gia dập đầu quỳ lạy tỏ rõ tôn kính cùng phục tùng. Việc này cũng coi như vì tân đương gia thể hiện mã uy trước mọi người trong phủ!

Tần Thiên nghe thấy lời của Nguyệt nương, phản ứng đầu tiên là nhìn sắc mặt mấy người Nhị phòng, thật sự phấn khích!

Chỉ thấy Nhị di thái thái sắc mặt trắng bệch, tức giận đến cả người phát run; Trang Tín Xuyên nháy mắt mặt đỏ lên, không nhìn được nhướn mày, sắc mặt nhần nhó thay đổi hình dạng; Lưu Bích Quân cảm tức nhìn Tần Thiên, bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi, giống như Tần Thiên là sát thủ giết cha nàng ta vậy; Trang Minh Hỉ tương đối bình tĩnh, tối thiểu trên mặt không có biến hóa gì, nhưng nàng rất nhanh hai tay bắt lấy tay vịn, bởi vì dùng sức quá mức, khiến móng tay trắng bệch...

Tần Thiên thu hồi ánh mắt, trong lòng vui sướng, bỗng nhiên thực chờ mong tình cảnh Nhị phòng hướng nàng quỳ xuống dập đầu.

Nghĩ đến trường hợp này, chỉ cảm thấy cả người thoải mái, trang sức nặng nề trên người dường như cũng không coi là gì!

Nguyệt Nương xem xét Nhị phòng, thanh âm to rõ: “Nhị di thái thái, ở trong phủ, trừ bỏ Đại phu nhân cùng Đại thiếu gia, người có địa vị cao nhất, đã như thế, trước hết mời người tiến lên!”

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều hướng tới Nhị di thái thái. Cũng không phải tất cả mọi người đối với Tần Thiên trở thành tân đương gia tâm phục khẩu phục, lúc trước nàng chỉ là một nha hoàn, trẻ tuổi lại không có lai lịch, việc cống trà lần này bọn họ cũng không được tận mắt nhìn thấy, không biết năng lực của Tần Thiên, chỉ nghĩ là do vận khí. Đặc biệt là bọn quản sự cùng các nha hoàn, đối với Tần Thiên lúc trước thân phận chỉ ngang hàng với mình bỗng nhiên lập tức trở thành Đại thiếu phu nhân, lại trở thành đương gia, tâm lý rất đổ kỵ. Bọn họ cũng đều biết tính tình Nhị di thái thái, theo bản năng muốn nhìn xem Tần Thiên bị chê cười.

Nhị di thái thái ngẩng đầu, trừng mắt Nguyệt Nương, trên mặt chuyển hoá các loại màu sắc.

Bảo nàng quỳ xuống trước mặt tiện tỳ này? Không có cửa đâu!

Nhị di thái thái tức giận đến cả người run run, lúc này lắc lắc đầu: “Ta tốt xấu gì cũng coi như là trưởng bối của Tần Thiên, ta không cần phải quỳ xuống!” Thanh âm bởi vì quá mức tức giận mà có chút run rẩy.

“Trưởng bối?” Một bên Đại phu nhân cười lạnh, “Đương gia chủ mẫu trong gia phả của Trang phủ có ghi lại phải là chính thất! Tú Mai, người bất quá chỉ là một thiếp thất, cũng không biết xấu hổ tự xưng là trưởng bối của đương gia?”

Nhị di thái thái mặt trướng đỏ bừng, nhưng không cách nào phản bác Đại phu nhân, nàng ta luôn luôn kiêu ngạo, làm sao dễ dàng khuất phục như vậy, lập tức hé ra mặt tức giận ngồi bất động ở đó.

Đại phu nhân không nghe thấy thanh âm gì, liền biết Nhị di thái thái căn bản không làm theo lời của bà, sắc mặt bà không thay đổi, đứng lên mặt hướng về phía dòng họ, lớn tiếng nói: “Tam Thúc công, Nhị di thái thái nhất định không chịu hướng tân đương gia quỳ lạy, không chỉ đã vi phạm gia pháp mà lão gia lúc sinh thời đã quy định, mà còn đối với tân gia chủ bất kính! Hành vi như vậy, đã đủ để đem nàng ta trục xuất khỏi gia môn!”

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều khiếp sợ.

Phải biết rằng, Nhị di thái thái là lão gia đem sính lễ cưới về làm thiếp, không giống Tam di thái thái vốn là gia nô có thể tùy ý trách phạt, đánh chửi, thậm chí mua bán. Mà Đại phu nhân luôn trọng tín nghĩa, cho dù nhiều năm qua Nhị di thái thái làm việc càn rỡ, cũng chưa bao giờ phạt nặng nàng ta. Lần này Đại phu nhân vì đương gia chủ mẫu vừa mở miệng đã đòi trục xuất Nhị di thái thái khỏi gia môn, có thể thấy được Đại phu nhân đối với đương gia vô cùng coi trọng!

Trong sảnh quán sự, nha hoàn, ma ma đều ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tần Thiên ngồi phía trên, cảm thấy nên tự nhắc nhở mình, nhưng thấy Tần

Thiên từ đầu đến cuối không nói một tiếng, chỉ dựa vào Đại phu nhân trợ uy, trong lòng lại có chút khinh thị.

Người của Nhị phòng sắc mặt đại biến, đặc biệt là Nhị di thái thái, mặt vốn đang đỏ trong nháy mắt mất đi huyết sắc, tròng lớn hai mắt lộ ra phần nộ và hoảng sợ, nàng ta đứng lên, ngón tay chỉ vào Đại phu nhân, run giọng nói: “Giang Hoa Anh, người dám, lão gia năm đó chính mồm đã đáp ứng cha ta, cả đời đều đối xử tử tế với ta! Người nếu dám đem ta trục xuất, sẽ khiến lão gia trở thành kẻ bất nghĩa!” Nói xong, xoay người hướng tới dòng họ, đầy mặt bi phẫn: “Các vị Tông gia lão gia, năm đó lão gia đem sính lễ tới cưới thiếp thân về các lão gia đều biết, năm đó lão gia sinh ý quay vòng mất linh, là cha thiếp thân cho lão gia mượn 5000 lượng bạc giúp lão gia vượt qua cửa ải khó khăn, lão gia cảm động, nhớ nhung ân đức của cha ta, chính mồm nói sẽ đối xử tử tế với thiếp thân, nay Đại tỷ lại vi phạm lời hứa của lão gia muốn đuổi thiếp thân ra khỏi gia môn, các vị lão gia đều là trưởng bối của Trang thị, há có thể nhìn ác phụ kia làm ra việc bất nhân bất nghĩa với thiếp thân, làm bại hoại thanh danh Trang phủ!”

Đại phu nhân cười lạnh, lớn tiếng quát lớn, “Tú Mai, người không cần lắm lời lẫn lộn! Không sai, năm đó lão gia quả thật đã hứa hẹn với người như vậy, nhưng cũng có điều kiện, chính là, người phải tuân thủ bốn phận! Nay người trước làm trái với gia pháp, sau lại bất kính đương gia, bất luận là lý do nào, đều có thể đem người trục xuất khỏi gia môn, người cần quấy như vậy, đừng trách Đại tỷ ta kiêu ngạo không khách khí!”

Nhị di thái thái sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hai tay nắm chặt thành quyền, nói không nên lời.

Tộc trưởng Trang Thành Chí mở miệng nói: “Lí thị, người đã bước vào cửa Trang phủ, là người của Trang phủ, đương nhiên phải tuân thủ gia quy, nếu không đừng nói người chỉ là một thiếp thất, nếu là chính thất cũng khó trốn khỏi vận mệnh nhận lấy hưu thư.”

Tộc trưởng nếu đã mở miệng, Nhị di thái thái lại càng không thể nói gì hơn, nàng ta cúi đầu, suy sụp đứng ở nơi đó, mặt xám như tro tàn.

Nguyệt Nương nhìn nàng, mỉm cười, lớn tiếng nói: “Nhị di thái thái, đương gia chủ mẫu đang chờ người, mời tiến lên!”

Nhị di thái thái cắn chặt môi dưới, đầu tiên là oán hận trừng mắt nhìn Đại phu nhân liếc mắt một cái, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, đi bước một, mỗi một bước như đang đi trên dây, thân mình không nhìn được mà run rẩy.

Đi đến trong đại sảnh, nàng ta nắm chặt hai tay thành quyền, môi dưới cơ hồ cắn đến bật máu, sau đó nàng ta nhắm mắt lại, “Bùm” một tiếng quỳ gối trước mặt Tần Thiên.

“Dập đầu”, Nguyệt Nương lại nói.

Nhị di thái thái hận đến mức hai mắt đỏ lên, lại không thể không cúi đầu hướng về Tần Thiên dập một cái!

Tần Thiên nhìn Nhị di thái thái quỳ gối trước mặt, nhớ tới nàng ta lúc trước nhục nhã và hăm hại mình, trong lòng một trận khoái ý.

Vốn Nhị di thái thái nghĩ Tần Thiên sẽ mượn cơ hội này trả thù, để nàng quỳ lâu một lúc, nhân cơ hội làm mất mặt nàng ta, nhưng không nghĩ tới sau khi nàng dập đầu xong, chợt nghe thấy Tần Thiên nói: “Đứng lên đi!”

Nhị di thái thái cảm thấy ngoài ý muốn, vội vàng đứng dậy, nàng ta ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, ánh mắt lãnh liệt, như là đang nói, coi như người thức thời.

Tần Thiên sao không rõ ý tứ nàng ta, chỉ hừ lạnh một tiếng, ta cho dù muốn ra oai phủ đầu cũng phải đường đường chính chính mà làm, cần gì phải dùng thủ đoạn thấp hèn này khiến người khác coi thường?

Trên mặt lại không lộ ra mấy may, chỉ thản nhiên cười, dùng giọng điệu cao cao tại thượng của đương gia nói: “Nhị di thái thái, vừa rồi tộc trưởng lão gia nói rất đúng, người tuy rằng là thiếp thất, nhưng cũng là người của Trang phủ, về sau trăm ngàn lần nên ghi nhớ thân phận của mình, làm việc ổn thỏa cẩn thận một chút!”

Nhị di thái thái thấy nàng vênh váo tự đắc giáo huấn mình, nhớ tới nàng bất quá chỉ là một tiện tỳ xuất thân gia nô, cảm thấy trừ bỏ phần nô, còn có cảm xúc bị nhục nhã, nàng ta tức giận đến mức thiếu chút nữa uất ức trào lệ.

Nhưng trước mặt mấy người trong dòng họ, cũng không dám làm càn, chỉ thề nguyền trong lòng: tiện tỳ, đừng tưởng rằng người thành đương gia ta sẽ không làm gì được người, sẽ có một ngày ta nhất định thu thập người!

Nhị di thái thái quỳ lạy xong, liền đến phiên phu thê Trang Tín Xuyên và Trang Minh Hỉ.

Vừa rồi Nhị di thái thái đã bị giáo huấn, ba người cũng không dám nói nhiều.

Tần Thiên nhìn ba người đi đến giữa đại sảnh.

Ba người sắc mặt đều tái nhợt, Trang Tín Xuyên đầu cúi xuống cơ hồ thấp đến tận ngực, căn bản không dám nhìn mặt Tần Thiên, hai tay nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay gân xanh chằng chịt, hắn nội tâm đang chịu dày vò rất lớn.

Tần Thiên hoàn toàn có thể hiểu được cảm thụ hiện tại của hắn, vốn nghĩ rằng đoạt được địa vị đương gia dễ như trở bàn tay, nhưng giờ lại chỉ biết tro mắt nhìn, không những như thế, còn bắt hắn phải quỳ xuống dập đầu trước nha đầu hắn luôn xem thường, chính là điều mà nam nhân đều chịu không nổi.

Nhưng làm sao bây giờ đây? Trang Tín Xuyên, người hôm nay dù chịu không nổi cũng không thể không quỳ gối trước mặt ta!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 143: Lập uy (thượng)

Tần Thiên mỉm cười, lại nhìn về phía Lưu Bích Quân bên cạnh hắn, đã thấy nàng ta vò khăn tay nhắm nhúm, sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu. Tần Thiên có thể lý giải nàng trong lòng buồn giận, đường đường là trưởng nữ gả cho Trang Tín Xuyên, vốn trông đợi sẽ trở thành đương gia phu nhân, thật không nghĩ tới chưa được vui mừng bao lâu, tiền mất tật mang, hiện tại chỉ là gả cho con của vợ kế, nàng ta làm sao có thể chịu được điều này? Nàng ta có bối cảnh có thân phận, tính tình kiêu căng, sau này Trang Tín Xuyên có thể sẽ phải nếm mùi đau khổ...

Tần Thiên cười lắc đầu, lại nhìn về phía Trang Minh Hỉ.

Khi nhìn nàng, Tần Thiên trên mặt tươi cười dần dần thu liễm.

Đã thấy sắc mặt nàng tuy rằng tái nhợt, nhưng thần sắc coi như bình tĩnh. Tần Thiên thật sự kinh ngạc nàng tuổi còn nhỏ vậy mà lại trầm tĩnh được như thế, hỉ giận không lộ ra, đối lại là mình chỉ sợ còn không được trấn định như vậy.

Như cảm giác được ánh mắt của nàng, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Tần Thiên, ánh mắt lạnh liệt như băng, không thể hiện rõ ràng phần nộ hay oán hận, nhưng vẫn khiến Tần Thiên tâm hơi hơi phát lạnh.

Tần Thiên rất nhanh ổn định tâm thần, hơi hơi nâng cằm, nhìn nàng cười nhẹ.

Nàng tất nhiên biết những người này sẽ không từ bỏ ý đồ, không có vấn đề gì, cứ việc phóng ngựa tới đây, nàng nếu một chút nhú mày, nàng sẽ không gọi là Tần Thiên.

“Còn không quỳ xuống trước đường gia chủ mẫu” Nguyệt Nương ở một bên thúc giục.

Trong ba người, trước hết quỳ xuống là Trang Minh Hi, nàng nhìn phía trước, trên mặt không chút gợn sóng sợ hãi. Thấy Lưu Bích Quân bên cạnh còn nhăn nhó không chịu quỳ xuống, cũng không nói nhiều, một phen giữ chặt cánh tay của nàng, đem nàng dùng sức kéo xuống, biểu tình trên mặt Trang Tín Xuyên so với khóc còn khó coi hơn, nhưng thấy muội muội và thê tử đã quỳ xuống, mình đứng ở đây có vẻ quá bắt mắt, bất đắc dĩ, cũng chỉ đành không tình nguyện quỳ xuống.

Hai đầu gối quỳ xuống trên sàn đá “Bùm” một tiếng vang, giống như đại thạch nện xuống ngực hẫng. Trang Tín Xuyên chỉ cảm thấy vô số ánh mắt đang nhìn mình, cảm thấy giống như đang có người cười nhạo mình, hẫng cúi đầu xuống, cũng không còn dũng khí ngẩng đầu lên nữa.

“Dập đầu.”

Theo thanh âm của Nguyệt Nương, ba người hướng về Tần Thiên quỳ lạy.

Trang Minh Hi cúi hạ thắt lưng, hướng về Tần Thiên dập đầu một cái, lúc này dù nàng đã cố gắng trấn định, cũng nhịn không được run run. Nàng tuy là thứ nữ, nhưng cũng có thể so sánh với trưởng nữ, luôn luôn tâm cao khí ngạo, trừ bỏ phụ mẫu và trưởng bối, chưa bao giờ cúi thấp trước ai, nhưng hôm nay, nàng lại phải buộc chính mình quỳ lạy trước một tiện tỳ. Nàng cảm thấy từ trước đến nay chưa bao giờ khuất nhục như vậy, sự khuất nhục này giống như lưỡi dao sắc một chút lại một chút cứa vào lòng nàng.

Sự tình vẫn còn chưa kết thúc, Trang Minh Hỉ ta sẽ không khinh địch nhận thua trước Tần Thiên, đây mới chỉ là bắt đầu, người đừng đắc ý quá sớm, mặc kệ về sau ta ở đâu, cả đời này, ta cũng sẽ không bao giờ buông tha.

Lệ đảo quanh trong hốc mắt, thời điểm ngẩng đầu lên, Trang Minh Hỉ cắn chặt môi dưới, cường ngạnh ép nước mắt không cho rơi xuống.

Chờ bọn hắn đứng dậy rồi, Tần Thiên mới chậm rì rì mở miệng: “Các người tuy là thứ xuất, nhưng cũng là một phần tử của Trang phủ, các người làm việc cần phải đặt lợi ích của Trang phủ lên trước, ta khẳng định, ai làm điều tốt cho Trang phủ, ta sẽ đối xử tốt với người đó, nếu ai làm ra việc tổn hại đến Trang gia...”

Tần Thiên kéo dài âm cuối, khiến tâm mỗi người đều thấp thỏm, bỗng nhiên, Tần Thiên trầm mặt xuống, thanh âm trầm đĩnh tiệt tiệt, như băng ngọc va nhau: “Ta tất sẽ không tha thứ”.

Những lời này vang vọng trong tai mỗi người, làm cho bọn hạ nhân tâm mang ý xấu không tự chủ mà run lên, nhưng khi nhìn trộm lên gương mặt trẻ tuổi ngồi ở phía trên, lại cảm thấy nàng có lẽ đang phô trương thanh thế.

Bọn họ ngay cả Đại phu nhân đều giấu diếm lén lút, một nha đầu chưa dứt sữa thì là cái gì?

Bên này, Đại phu nhân nghe thấy những lời này của Tần Thiên, mỉm cười, lặng lẽ tiến đến bên tai Trang Tín Ngạn nói: “Thê tử của con rất có tư thái đương gia.”

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên ngồi ở chính vị cố gắng biểu lộ gương mặt nghiêm túc đại khí, nhớ tới cả đêm bởi vì khẩn trương mà có người nào đó lẩn qua lộn lại ngủ không yên, nhin không được vênh vênh khoe miệng.

Nhị phòng hoàn lễ, lại đến lượt người ở Tam phòng.

So với Nhị phòng chịu nhục, người ở Tam phòng quỳ cũng tự nhiên hơn, một chút gánh nặng tâm lý đều không có, giống như quỳ xuống trước Tần Thiên là chuyện đương nhiên vậy, nhưng lại khiến Tần Thiên có chút mất tự nhiên.

Đặc biệt khi Phương Nghiên Hạnh quỳ xuống trước Tần Thiên, Tần Thiên xúc động cơ hồ muốn tiến lên đỡ nàng dậy, bất quá nghĩ rằng dù sao cũng là gia quy của Trang phủ, biến Phương Nghiên Hạnh trở thành ngoại lệ ngược lại không tốt, chỉ đành để nàng quỳ nhanh một chút vậy.

Tần Thiên cũng theo thường lệ nói vài câu làm việc cho tốt, an phận thủ thường linh tinh.

Kế tiếp đó là tổng quản và quản sự các nơi, cùng với các ma ma, nha hoàn có địa vị.

“Thỉnh an đương gia chủ mẫu.” Mấy chục người đồng thời hô lên những lời này quả thật rất thanh thế, đập vào mắt có thể thấy được đỉnh đầu đông nghìn nghịt người, Tần Thiên hoa mắt một lúc.

Tần Thiên phân phó bọn họ đứng dậy, đặc biệt lưu ý quản gia và các quản sự đứng ở hàng đầu tiên.

Nhị di thái thái quản lý hậu viện Trang phủ đã nhiều năm, những người này rốt cuộc là người của Đại phu nhân, hay là người của Nhị di thái thái đây? Không cần nói cũng biết.

Toàn bộ Trang phủ, trừ bỏ Thanh Âm viện của Đại phu nhân, Thanh Tùng viện của Đại thiếu gia, còn lại hạ nhân ở khắp các viện khế ước bán mình đều nằm trong tay của Nhị di thái thái. Nay, mình và nàng ta đã đứng ở hai mặt đối lập, bị nàng ta coi là tử địch, nếu còn tùy ý để nàng ta nắm giữ hậu viện Trang phủ cũng không phải là một chuyện tốt.

“Ta lúc trước là loại người nào nói vậy các người đều biết.” Tần Thiên nhìn các quân sự đang quỳ dưới đất.

Nàng lại chủ động nhắc tới quá khứ hèn mọn của mình? Các quân sự rất kinh ngạc, đôi mắt chuyển động, đều không lên tiếng.

Mấy người trong dòng họ cùng với Nhị phòng, Tam phòng mọi người đều kinh ngạc nhìn nàng, Nhị di thái thái trong lòng khinh bỉ, quả nhiên là bần loãng không thể trát tường, tiện tỳ chỉ là tiện tỳ, mặc long bào cũng không thể trở thành Thái tử.

Tần Thiên chỉ nhìn các quân sự ở phía dưới, không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Không sai, ta lúc trước xuất thân nô tỳ, điểm này, dù thế nào ta cũng dám khẳng định như vậy, đây là sự thật, ta không cần phải giấu điểm phủ nhận. Ta hôm nay sở dĩ nói như vậy, chính là muốn nói cho các người biết, xuất thân của một người cũng không phải điều quan trọng nhất, không phải mỗi người vừa sinh ra đều có thể trở thành quý nhân, mà trong những quý nhân, có rất nhiều người cũng không phải từ nhỏ đã là tôn quý. Ví dụ như tướng quân Định Viễn Hầu xưng danh vô địch, hẳn có xuất thân là đồ tể.”

Theo lời của Tần Thiên Định Viễn Hầu là khai quốc tướng quân, võ nghệ cao cường, trời sanh tính tình rộng rãi, đối với xuất thân của mình không thấy có gì là vô liêm sỉ, có gì là không vinh quang.

Các quân sự dần dần ngẩng đầu.

Tần Thiên tiếp tục nói: “Xuất thân không được lựa chọn, nhưng con đường đi của cuộc đời vẫn có thể lựa chọn. Người quang minh lỗi lạc, chính trực trung nghĩa, mặc kệ hẳn có thân phận gì chắc chắn sẽ được người khác coi trọng, bọn đạo chích yêu quái quỷ quyệt cho dù đắc ý nhất thời, nhưng chắc chắn chung thân sẽ hối hận.”

Nói tới đây, Tần Thiên bỗng nhiên đứng lên, đi đến trước mặt bọn họ, cúi đầu nhìn bọn họ, lạnh nhạt nói: “Các người đều ăn cơm Trang phủ, là người của Trang phủ, nhất định phải hiểu được, Trang phủ cần là những hạ nhân trung thành và tận tâm với Trang phủ, mà không phải hạ nhân trung tâm với mỗi một người. Ta vẫn giữ câu nói kia, đối tốt với Trang phủ, ta có thể đối tốt với hã, tổn hại Trang phủ, ta nhất định sẽ bắt kẻ đó phải trả giá lớn”.

Tần Thiên từng từ leng keng, khiến các quản sự trong lòng kinh nghi bất định.

Nay, những lời nên nói cũng đã nói xong, là thời điểm nên làm chút việc.

Chờ các quản sự sau khi lui xuống, Tần Thiên xoay người đối mặt với Đại phu nhân, cung kính nói: “Mẫu thân, hiện tại trưởng tử đã có toàn quyền của một gia chủ hay chưa?”

Đại phu nhân cười cười, đáp: “Không sai. Trang phủ, Trà Hành mọi việc đều do con quyết định.”

Đương nhiên, những lời này, là muốn nói cho mọi người nghe, giúp Tần Thiên lập uy. Nói lý ra, Tần Thiên mỗi khi có quyết định tất nhiên sẽ cùng Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn thương lượng, tuyệt sẽ không chuyên quyền độc đoán. Đại phu nhân cũng bởi vì khẳng định nhân phẩm của Tần Thiên, mới có gan lớn quyết định như vậy. Nếu không, bà coi trọng Trà Hành như vậy, sẽ không bao giờ tùy tiện giao vào tay một người nào.

Bên cạnh Nhị di thái thái nghe thấy hai người một hỏi một đáp, hận cắn chặt răng.

Đây vốn là quyền lợi của nàng ta, thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa thôi...

Nhị di thái thái trong lòng như nhỏ máu.

Tần Thiên xoay người trở lại chỗ ngồi, ngẩng đầu lớn tiếng nói: “Hiện tại ta muốn tuyên bố một sự việc, cũng muốn xử trí một nhóm người.”

Nghe thấy thế, mọi người đều ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn về phía nàng, một số người trong lòng bắt đầu thấp thỏm bất an.

“Đầu tiên, ta muốn tuyên bố...” Tần Thiên không chút hoang mang, nàng nhìn về phía Nhị di thái thái: “Bắt đầu từ hôm nay, hậu viện Trang phủ sẽ không do Nhị di thái thái phụ trách nữa, ta muốn thu hồi quyền quản lý hậu viện”.

“Cái gì?” Nhị di thái thái lúc này kêu lên, nàng ta đứng dậy, chỉ vào Tần Thiên ngồi ở chính vị lạnh lùng nói: “Người dựa vào cái gì thu hồi quyền quản lý hậu viện trong tay ta? Đây là ước định của ta và Đại tỷ, người không có quyền làm như vậy”.

Nói xong, Nhị di thái thái chuyển hướng Đại phu nhân: “Đại tỷ, người đã nói như vậy mà, giờ người muốn đổi ý, nói chuyện không giữ lời sao?”

Nàng ta sở dĩ có thể quản lý hậu viện, là vì thời điểm lão gia vừa qua đời, Đại phu nhân cần nàng hỗ trợ, cùng nàng định ra minh ước. Lúc ấy trong hai người, chỉ cần Nhị di thái thái kiên định đòi hỏi Đại phu nhân, Đại phu nhân nhất định phải đem quyền quản lý hậu viện giao cho nàng ta. Nhiều năm qua, nàng ta có thể ở Trang phủ tác uy tác quái, cũng bởi vì nàng cơ hồ hoàn toàn nắm giữ hậu viện. Không chỉ như thế, trong mười ba năm qua, nàng ta có thể hoàn toàn ôm chặt chỗ dựa cao như núi là tỷ phu, cũng bởi vì hàng năm đều có chút tiến cống. Nếu không có hậu viện là khối thịt béo này, sau này sẽ thiếu đi mất một nguồn thu lớn. Cho nên mặc kệ như thế nào, quyền quản lý hậu viện nàng ta cũng sẽ không giao ra.

Trang Tín Xuyên cùng Trang Minh Hỉ biến sắc, không nghĩ tới Tần Thiên làm việc sắc bén như vậy, vừa nhậm chức liền tước đoạt quyền của bọn họ. Tam di thái thái thì vẻ mặt kinh dị, trong lòng nửa buồn nửa vui,

mấy người trong dòng họ đều kinh ngạc nhìn Tần Thiên, không nghĩ tới tiểu cô nương mới chỉ mười mấy tuổi đã làm việc sâu sắc như vậy, hay là, đây vốn là mưu kế của Đại phu nhân đã bày ra?

Đại phu nhân chỉ uống trà, không hề lên tiếng. Bên tai vang lên lời Tần Thiên lúc trước đã nói qua: “Nương, nếu Nhị di thái thái gây khó dễ, người đừng để ý đến nàng ta, để con ứng phó, thỉnh nương tin tưởng con, con tất nhiên sẽ không biến nương trở thành kẻ bất nghĩa “

Tần Thiên như không nhận ra, nàng nhìn về phía Nhị di thái thái âm thanh lạnh lùng nói: “Nhị di thái thái, việc người cùng mẫu thân ước định ta cũng có biết một hai, mẫu thân cho tới nay đều tuân thủ cùng ước định với người, nhưng người phải hiểu được, hiện tại ta là đương gia chủ mẫu, ta và người không có ước định gì, ta hoàn toàn có quyền quyết định người quản lý hậu viện, mà người, Nhị di thái thái, thân chỉ là một thiếp thất, người chỉ có con đường tuân theo mà thôi, người muốn dùng thân phận thiếp thất khiêu chiến với quyền uy đương gia của ta sao?”

Tần Thiên lạnh lùng nhìn nàng ta.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 144: Lập uy (hạ)

Nhị di thái thái nhất thời ghen lời. Quản gia chi quyền đối với nàng ta vô cùng trọng yếu, nàng sao có thể dễ dàng buông tha?

Nhưng ở trước mặt dòng họ, Tần Thiên một lần lại một lần nhắc đến thân phận thiếp thất, khiến nàng ta thật sự không thể phản bác.

Nàng ta đứng ở nơi đó, căm tức nhìn Tần Thiên, trong lòng dâng lên lửa giận ngập trời, nhưng không cách nào phát tiết, lại trở thành nội thương. Nàng hận nắm chặt tay thành quyền, móng tay cắm sâu vào da thịt, vậy mà nàng ta lại không hề cảm thấy đau đớn.

Nhưng đúng lúc này, Trang Minh Hỉ bên cạnh bỗng nhiên đứng lên, nhìn Tần Thiên âm thanh lạnh lùng nói: “Đại tẩu, lời này của người ta thật sự không thể đồng ý, ý tứ của người chẳng lẽ muốn nói, bởi vì người trở thành đương gia, cho nên có thể không coi ước định của Đại nương và người khác để vào mắt sao?” Trang Minh Hỉ cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt đẹp phát ra ánh sáng lạnh, “Đại nương làm đương gia nhiều năm như vậy, không biết đã cùng bao nhiêu người từng có tín ước, chẳng lẽ, đến lượt người thì những ước định đó đều không còn chút giá trị? Nếu vậy, Trà Hành không phải sẽ đại loạn sao? Người khác biết được, còn nghĩ Đại thiếu phu nhân muốn điều tốt cho Trang phủ, không biết ...”

Trang Minh Hỉ cười lạnh liên tục, ánh mắt lại liếc về phía Đại phu nhân, “Không biết, còn tưởng rằng Đại tẩu trở thành đương gia rồi sẽ không đem Đại nương để vào mắt”.

Trang Minh Hỉ vốn vẫn bảo trì trấn định bởi vì xảy ra liên tiếp biến cố, giọng điệu cũng không khỏi có chút kích động.

Lời này vừa nói ra, mọi người sắc mặt đều khác thường, ai cũng đều nghe ra ý tứ Trang Minh Hỉ châm ngòi, không nghĩ tới tân đương gia mới tiền nhiệm ngày đầu tiên đã giương cung bạt kiếm như vậy. Nhưng tinh tế nghĩ sâu xa, Đại thiếu phu nhân muốn thu hồi quản lý hậu viện cũng có đạo lý của nàng, nhưng theo lời của Tứ tiểu thư, Đại thiếu phu nhân cứ thế bỏ qua tín ước của Đại phu nhân quả thật cũng bất hiểu...

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không dám nói lung tung, một hồi lặng lẽ nhìn Đại phu nhân sắc mặt không hề thay đổi, một hồi lại nhìn trộm nhìn Tần Thiên ngồi ở chính vị, âm thầm phán đoán sự tình phát triển ra sao.

Mấy người trong dòng họ lúc này cũng không nói lời nào, chỉ cần không liên quan đến lợi ích của bọn họ, bọn họ phân nửa cũng không muốn xen vào, bọn họ cũng muốn nhìn thử xem tân đương gia sẽ ứng phó chuyện này như thế nào.

Đã thấy Tần Thiên ngồi ở chính vị không chút hoang mang, nhìn Trang Minh Hỉ dùng vẻ mặt “Ta không cãi nhau với người, ta chỉ muốn nói đạo lý với người” lên tiếng: “Tứ tiểu thư, lời người nói không phải không có đạo lý, nhưng không có đạo lý tín ước lập ra lại chỉ có lợi cho một phía, cái gọi là tín ước, vốn là ước định đôi bên có lợi, năm đó mẫu thân sở dĩ lập tín ước, vì năm đó Nhị di thái thái chính mồm hứa hẹn sẽ toàn lực hỗ trợ mẫu thân...” Nói tới đây, Tần Thiên nhìn về phía Nhị di thái thái hỏi: “Nhị di thái thái người làm được như vậy sao?” Ngữ khí mang theo một chút châm chọc.

Đang nóng vội, Nhị di thái thái thốt ra: “Ta chẳng lẽ không làm được? Năm đó nếu không phải ta thỉnh tỷ phu ra mặt, người trong dòng họ...”

Nàng ta giật mình che miệng lại, quay nhanh đầu nhìn dòng họ phía sau liếc mắt một cái, vẻ mặt chột dạ.

Người trong dòng họ nhất tề biến sắc, năm đó Trang Lão gia sau khi qua đời, bọn họ có chủ ý với Trà Hành, Trang phủ chỉ lưu lại cô nhi quả phụ, rất dễ dàng đối phó. Bọn họ cũng từng mượn sức Nhị di thái thái là mẫu thân của Trang Tín Xuyên người có tư cách trở thành người thừa kế nhất, Nhị di thái thái cũng đã đáp ứng bọn họ, lại không nghĩ rằng lúc ấy Tri huyện Hồ đại nhân bỗng nhiên ra mặt lấy di chúc Trang Lão gia áp chế bọn họ, bọn họ bất đắc dĩ mới phải lui bước. Lúc ấy bọn họ đợi tin Nhị di thái thái còn tưởng rằng do Đại phu nhân bỏ tiền mời Tri huyện đại nhân đến, nhiều năm trôi qua nay mới biết được hóa ra là chủ ý của Nhị di thái thái, nếu không phải Đại phu nhân luôn luôn thể hiện bản lãnh trước Tông gia, khiến bọn họ ngượng ngùng nhiều hơn gây khó dễ, nếu không Trang phủ tài phú lớn như vậy, dù bọn họ không chiếm được, cũng phải khiến Trang phủ sinh sống bất an.

Tuy rằng vật đổi sao dời, nhưng nhớ tới năm đó Nhị di thái thái một mặt đáp ứng bọn họ, một mặt ngầm giở trò quỷ, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Tộc trưởng Trang Thành Chí nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng.

Một tiếng này rơi vào tai Nhị di thái thái, lại khiến nàng ta hết hồn, nhiều năm qua như vậy, nàng ta phải dựa vào quan hệ năm đó từ trước đến nay cùng người trong dòng họ bảo trì liên hệ, nếu không lần trước cũng không thể thỉnh được sự ủng hộ của bọn họ, hiện tại đúng là đã đắc tội toàn bộ dòng họ rồi...

Nhị di thái thái kêu khổ không ngừng, trong lòng hối hận không thôi. Trang Minh Hỉ bên cạnh cũng có chút thầm oán nhìn Nhị di thái thái, dường như trách cứ nàng ta quá thiếu kiên nhẫn.

Tần Thiên nhìn sắc mặt các nàng, trong lòng cười thầm liên tục, quả thế lúc trước xem thái độ của nhóm Tông gia đối với Nhị di thái thái, đoán bọn họ nhất định không biết giao dịch của Nhị di thái thái cùng Đại phu nhân, được lắm, cứ như vậy, kế hoạch của nàng muốn tiến hành lại càng thuận lợi.

“Nhưng Nhị di thái thái, mẫu thân cùng người ước định không chỉ có như vậy, mẫu thân cần người toàn lực ủng hộ, cần lợi ích từ người nhiều hơn, nhiều năm trôi qua, mẫu thân luôn tuân thủ lời hứa, nhưng còn người, người có thật sự toàn lực giúp đỡ mẫu thân hay không?”

“Ta như thế nào không có...”

“Người không có” Tần Thiên rất rõ ràng đánh gãy lời nàng ta, đứng lên, hướng về Nhị di thái thái đi tới, vừa đi vừa nói: “Cái gọi là toàn lực ủng hộ, trước tiên phải luôn tôn trọng địa vị đương gia của mẫu thân, nhưng người có tôn trọng mẫu thân hay không?”

“Ta như thế nào không có...” Nhị di thái thái chỉ cảm thấy ánh mắt mấy người dòng họ phía sau như đao kiếm sắc bén bắn về phía nàng ta, nàng dần dần khí nhược, Trang Minh Hỉ ở một bên nâng đỡ, sắc mặt cũng tái nhợt.

“Người không có” Tần Thiên lại không chút lưu tình đánh gãy lời nàng ta, “Ngay lúc vừa rồi, người còn lôi cả họ cả khuê danh của mẫu thân ra quát lớn, đây là thái độ của một thiếp thất đối với chính thất hay sao?”

Nhị di thái thái lui ra phía sau từng bước, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, “Ta... Ta... Vừa rồi...” Nàng ta cảm giác được một sự sợ hãi, sự sợ hãi này xuất hiện vì không biết Tần Thiên rốt cuộc muốn điều gì.

“Vừa rồi nương ta chỉ nhất thời xúc động, nương ta bình tĩnh lại sẽ hướng Đại nương dập đầu xin lỗi” Trang Minh Hỉ tiếp lời nói. Từ miệng

nàng nói ra sai lầm có vẻ nhỏ nhặt chỉ cần dập đầu xin lỗi cũng có thể bỏ qua.

Tần Thiên nở nụ cười, “Lần này là nhất thời xúc động, vậy còn lần trước? Lần trước có vô số người tận mắt thấy Nhị di thái thái hướng tới Đại phu nhân đánh, nếu cũng nói là nhất thời xúc động, vậy Nhị di thái thái nhất thời xúc động không coi gia quy để vào mắt cũng quá nhiều rồi” Tần Thiên nói là chuyện lần trước Nhị di thái thái vạch trần Đại phu nhân mắt bị mù, cũng chính là lần khiến cho Tần Thiên hạ quyết tâm lưu lại giúp Đại phu nhân.

Trang Minh Hỉ sắc mặt càng trắng bệch, còn muốn nói cái gì, Tần Thiên lại trầm mặt xuống, chỉ vào nàng lạnh lùng nói: “Người thì có thân phận gì, bất quá chỉ là một thứ nữ, thế nhưng ba lần bốn lượt cùng đương gia ta tranh luận, chỉ nhìn vào điểm này cũng đã có thể thấy cho tới bây giờ các người kiêu ngạo ương ngạnh vô quy củ không giới hạn, gia quy trong mắt các người chỉ là thùng rỗng kêu to, nếu cứ như vậy, Trang phủ chẳng phải sẽ càng đại loạn?”

Lời nói có lý, đánh thẳng vào tim đen, Trang Minh Hỉ không thể phản bác, nhin không được toàn thân run rẩy, nàng che mặt lại trước Tần Thiên, một thân hoa phục sắc đỏ làm đau mắt nàng, làm cho nàng choáng váng mờ hồ, nàng cắn chặt môi dưới, trong miệng thoáng mùi máu tươi.

Tần Thiên lạnh lùng nhìn nàng một cái, quay đầu, ánh mắt đảo qua trên mặt bọn hạ nhân, bọn hạ nhân chỉ cảm thấy ánh mắt kia sắc bén lạnh lùng, rất có khí thế, trong lòng dâng lên gấp gáp, đều cúi đầu xuống, cảm như hén.

“Hôm nay, ta nếu đã được mẫu thân tín nhiệm, trở thành đương gia chủ mẫu, chuyện thứ nhất cần làm, đó là muốn chinh đốn gia phong”. Tần Thiên bỗng nhiên cao giọng nói: “Người đâu, bỏ đi chỗ ngồi của Nhị di thái

thái ” nàng nhìn về phía Nhị di thái thái, gần từng tiếng: “Chính thất ngồi ở phía trước, nào có chỗ cho một thiếp thất như người ngồi”.

Lam Sơn cùng Nguyệt Nương đi lên, đem Nhị di thái thái mạnh mẽ kéo ra, đem chỗ ngồi của nàng ta bỏ xuống. Nhị di thái thái lão đảo đứng vững, nhìn nhìn hạ nhân bốn phía ánh mắt khác thường, tức giận đến cơ hồ muốn ngất xỉu. Trang Tín Xuyên cùng Trang Minh Hỉ nhìn mẫu thân, sắc mặt lụn bại, khó chịu đến cực điểm.

Đại phu nhân nhiều năm qua chịu nhịn Nhị phòng, đơn giản bà là một người trọng lời hứa, cho nên vẫn luôn nhường nhịn, nhưng cũng không có nghĩa, bà thật sự không cảm thấy Nhị phòng kiêu ngoại ương ngạnh, nay thấy Tần Thiên chinh Nhị phòng không thể động đây, cảm thấy một trận thống khoái. Mà một bên Trang Tín Ngạn thấy Tần Thiên chỉ vài ba lời, chẳng những áp chế Nhị phòng, còn thuận tiện kinh sợ hạ nhân, trong lòng âm thầm bội phục, cũng càng thêm cảm kích ý tốt nàng lưu lại.

“Các vị trưởng bối, Tần Thiên vái chào các vị.” Bên kia, Tần Thiên lại đi đến trước mặt dòng họ, hướng về bọn họ cúi hạ. Người trong dòng họ thấy nàng trẻ tuổi mà làm việc mạnh mẽ vang dội, rõ ràng lưu loát, trong lòng không còn dám khinh thường nữa. Trang Thành Chí cười nói: “Đương gia chủ mẫu không cần đa lễ.”

“Các vị trưởng bối đã thấy rõ, thiếp thất Lí thị đối với mẫu thân ta không tôn trọng là sự thật, xin hỏi các vị trưởng bối, mẫu thân ta có nên tiếp tục thực hiện tín ước lúc trước cùng Lí thị hay không?”

Nhị di thái thái suy sụp gục đầu xuống, lúc này người trong dòng họ làm sao còn có thể ủng hộ nàng ta nữa?

Quả nhiên, nàng nghe thấy Trang Thành Chí hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu đã như thế, đương nhiên không cần phải tuân thủ”.

Nhị di thái thái hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất. Trang Minh Hỉ bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng ta. Nàng ta ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhi, thấy nữ nhi hai mắt đỏ lên, hiển nhiên trong lòng phần hận cùng cực.

“Nương, chịu đựng, dù thế nào cũng phải chịu đựng, hiện tại nhận thua, về sau tính tiếp” nàng ta nghe nữ nhi nhẹ giọng nói.

Nhị di thái thái nắm chặt tay nữ nhi, nhịn không được nước mắt chảy xuống.

“Nhị di thái thái, nay ta thu hồi quyền quản lý hậu viện của người, người còn gì để nói hay không?” Tần Thiên nhìn về phía Nhị di thái thái.

Nàng không thể để Nhị phòng tùy ý tiếp tục kiêu ngạo ương ngạnh, nàng ta là lương thiếp (thiếp thất được cưới hỏi sính lễ), vì Trang phủ sinh một nam một nữ, lại có Tri phủ đại nhân làm chỗ dựa, bản thân cũng chưa làm ra việc đại gian đại ác, muốn đuổi nàng ta đi có vẻ khó khăn, hơn nữa tin rằng đây cũng không phải tâm nguyện của Đại phu nhân. Đại phu nhân tâm địa lương thiện, nàng là đương gia sao có thể không nghĩ ra biện pháp?

Cho nên nếu muốn khiến Nhị di thái thái về sau yên tĩnh một chút, chỉ có gạt bỏ thế lực của nàng ta, nếu không chỉ riêng việc ứng phó nàng, đã đủ để Tần Thiên đau đầu. Chuyện này dù sao cũng là ước định giữa Đại phu nhân và Nhị di thái thái, nếu hành xử không tốt, sẽ biến Đại phu nhân trở thành kẻ bất nghĩa, cho nên Tần Thiên trước mặt dòng họ và hạ nhân trong phủ, quang minh chính đại thu hồi quyền lực, khiến nàng ta không có lời nào để nói.

Đại phu nhân nghe đến đó, liên tục gạt đầu, Nguyệt Nương cùng Lam Sơn mặt tươi cười, kích động không thôi. Tam phòng vẫn im ắng, nhưng Trang Minh Lan cùng với phu thê Trang Tín Trung đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía Tần Thiên.

Đang lúc mọi người nghĩ đến sự tình sẽ kết thúc tại đây, Tần Thiên lại lên tiếng. Nàng nhìn về phía gia đình đứng một góc, thanh âm bình tĩnh, lại lộ ra uy nghiêm: “Lần trước, Đại phu nhân trong lúc tranh chấp với Nhị di thái thái, từng phân phó mấy người chấp hành gia pháp, những người nào hôm đó lĩnh mệnh, đứng ra đây.”

Mấy gia đình đứng trong đám người không tự chủ được run lên.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 145: Kinh sợ

Tần Thiên nhắc đến, đó là thời điểm Nhị di thái thái vạch trần Đại phu nhân bị mù mắt, bởi vì đối với Đại phu nhân bất kính, phu nhân từng sai gia đình đánh Nhị di thái thái nhưng bọn họ e ngại uy thế của Nhị di thái thái, gia đình dám công nhiên trái lệnh.

Người như vậy tất nhiên không thể nuông chiều. Khi đó nàng chưa có lập trường để đứng ra làm chủ, nhưng hiện tại nàng thân là đương gia, tất nhiên nên trừng trừng phạt phạt để bọn hạ nhân trong phủ không dám coi khinh nàng nữa..

Lập tức liền có bốn người đứng ra quỳ gối trước mặt Tần Thiên cầu xin tha thứ. Tần Thiên có ý định lập uy, tất nhiên sẽ không mềm lòng, y theo gia pháp, đánh bốn người đó hai mươi đại bản, sau khi thương thế lành lặn sẽ trục xuất đến thôn trang.

Cuộc sống ở thôn trang so với nơi này vô cùng kham khổ, công việc cũng vô cùng mệt mỏi, đối với gia đình đã quen với cuộc sống thoải mái này mà nói đã là sự trừng phạt không nhỏ.

Trách phạt các gia đình xong, Tần Thiên lại lấy lý do Nhị di thái thái công nhiên chống đối Đại phu nhân, đối với chính thất bất kính, y theo gia quy, đánh Nhị di thái thái mười đại bản. Nhị di thái thái trong lòng tuy vạn phần không phục, nhưng Tần Thiên mọi chuyện xử lý y theo gia pháp, mình hoàn toàn lâm vào thế hạ phong, căn bản không thể chống trả.

Gia đình phụ trách gia pháp vừa mới được diện kiến thủ đoạn của Tần Thiên, tâm e ngại, ra tay không dám lưu tình. Nhị di thái thái chưa từng

phải chịu qua đau đớn da thịt như vậy, đánh được mấy đại bản, kêu cha gọi mẹ, thanh âm tê lương, đến trượng thứ bảy không thể chống đỡ được nữa, đầu ngoẹo sang một bên, ngất xỉu, Tần Thiên cũng không muốn gây tai nạn chết người, liền kêu bọn gia đình dừng tay.

Trang Minh Hỉ nước mắt sớm đã giàn dụa, thấy tình hình như vậy, vội vàng gọi người mang mẫu thân nâng trở về, lúc bước ra khỏi đại sảnh, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên dừng cước bộ, quay đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái.

Một cái liếc mắt kia, lạnh đến mức cực điểm, âm đến mức tận cùng, khiến Tần Thiên toàn thân phát lạnh.

Nhưng đây vốn là kết quả Tần Thiên đã dự đoán trước, từ lúc nàng đáp ứng Đại phu nhân một khắc kia, nàng biết nàng với Nhị phòng nhất định sẽ có xung đột, cho dù nàng hôm nay không làm việc này, chẳng lẽ bọn họ sẽ cho rằng nàng tốt bụng, về sau sẽ an phận thủ thường hay sao?

Chắc chắn sẽ không, bọn họ sẽ cho rằng nàng yếu đuối bạc nhược, càng thêm không kiêng nể gì. Nếu không thể tránh khỏi xung đột, như vậy nàng đương nhiên muốn tiên hạ thủ vi cường, khiến lực công kích của bọn họ hạ xuống mức thấp nhất.

Vì vậy, nàng sao có thể sợ hãi cừu hận của Trang Minh Hỉ? Nàng ngẩng đầu, thẳng tắp đón nhận ánh mắt của nàng, ánh mắt lợi hại, tràn ngập uy thế.

Trang Minh Hỉ cùng nàng nhìn nhau một lúc, không bao lâu liền rũ mắt xuống, xoay người đi ra ngoài, thẳng lưng bước.

Nhìn bóng dáng của nàng, Tần Thiên âm thầm thở dài, đáng tiếc Trang Minh Hỉ chỉ là nữ hài tử, nếu là một nam tử, từ nhỏ được bồi dưỡng, nàng thông minh tất nhiên so với huynh trưởng của nàng càng thích hợp trở thành đương gia hơn cả...

Trong sảnh bọn hạ nhân thấy Tần Thiên chỉ vài ba câu đã chèn ép Nhị phòng kiêu ngạo mười mấy năm không thể động đậy, thủ đoạn rõ ràng lưu loát, âm thầm kinh hãi ngày thường Tần Thiên nhìn qua hòa khí dịu ngoan như vậy cũng có một mặt tàn nhẫn, một số hạ nhân có suy nghĩ xấu xa, cũng lặng lẽ thu liễm tâm tư.

Tần Thiên ngồi ở chính vị, nhìn nhìn hạ nhân sắc mặt khác thường phía dưới, biết hôm nay đã được mục đích theo dự đoán, chẳng những chèn ép Nhị phòng, cũng kinh sợ hạ nhân trong phủ, khiến bọn họ không dám dễ dàng khinh thường mình.

Rất nhiều quản sự và nha hoàn đều có quan hệ chặt chẽ với Nhị phòng, nhưng bọn họ cũng rất quen thuộc với công việc trong phủ, Tần Thiên không có khả năng lập tức chinh đốn toàn bộ bọn họ. Thay người cũng cần một quá trình. Hơn nữa nàng còn muốn quan sát bọn họ một thời gian cho kỹ càng, nếu trong đó có người có năng lực lại trung hậu, nàng nguyện ý tiếp tục tin tưởng hẳn, mà đối với kẻ giao hoạt gian trá tất nhiên sẽ không thể lưu lại.

Giống như quản lý một công ty, khôn sống mống chết, là chuyện quá bình thường. Nhưng cũng có chỗ không giống, nơi này bị đào thải đó là vận mệnh bị khu trục, nhưng muốn trở thành một quản lý tốt, tối kỵ việc không quả quyết, thời điểm nên ngoan tuyệt thì phải ngoan tuyệt.

“Tần Thiên, con làm tốt hơn trong tưởng tượng của ta nhiều.” Tối nay, sau khi Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn dùng cơm chiều với Đại phu nhân, Đại phu nhân nói với nàng, “Lúc trước ta còn lo lắng sẽ không áp chế được hạ nhân, nhưng hiện tại xem ra, ta đã lo lắng quá nhiều rồi”.

Đại phu nhân cười cười.

Tần Thiên đứng phía sau Đại phu nhân, giúp bà xoa bóp bả vai một chút, đây từng là việc mà nàng thường xuyên làm. Đại phu nhân cũng rất thích

thủ pháp của nàng, sau khi thành thân với Trang Tín Ngạn, Đại phu nhân bảo nàng không cần làm mấy việc của hạ nhân này, nhưng Tần Thiên lại nguyện ý làm như vậy, bởi vì nó khiến nàng cảm giác được một sự thân cận cũng như sự thân thiết. Đại phu nhân luôn tạo cho nàng cảm giác ấm áp.

“Bởi vì con biết, nếu con ngay đôn phủ đầu không áp chế được bọn họ, sau này lại càng khó chấn trụ bọn họ.” Tần Thiên mỉm cười, “Kỳ thật trong lòng con cũng rất khẩn trương”.

“Vậy mà một chút cũng không thể nhận ra” Nguyệt Nương ở một bên đốt hương trầm, cười nói: “Đại thiếu phu nhân lúc ngồi ở trên chính vị, ngay cả lòng ta cũng sinh kính sợ.”

“Nguyệt Nương, người đừng trêu ghẹo ta ” Tần Thiên mặt đỏ lên, Trang Tín Ngạn ở đối diện nhìn thấy, nhin không được cười rộ lên, Tần Thiên tức giận trừng hăn liếc mắt một cái.

“Nhưng mà, nương...” Tần Thiên nhin không được hỏi Đại phu nhân: “Tần Thiên vẫn không rõ, tuy rằng nương cùng Nhị di thái thái từng có ước định, nhưng không cần thiết dễ dàng tha thứ các nàng như vậy, trong chuyện này, có phải còn có nguyên nhân gì hay không?” Có một câu Tần Thiên khó mà nói ra, trong mắt nàng, Nhị di thái thái kiêu ngạo như ngày hôm nay, một nửa nguyên nhân là do phu nhân nhẫn nhin mà ra. Tuy rằng cho nàng ta quản lý hậu viện, nhưng nếu phu nhân thật sự muốn áp chế nàng ta, cũng không phải không có cách. Thân phận của bà là thế nào đây?

Hơn nữa, từ xưa đến nay, chẳng lẽ thê thiếp chưa bao giờ lấn lướt hay sao? Ngay cả Lâm Đại Ngọc cũng nói, không phải đông phong đè ép gió tây, chỉ có gió tây đè ép đông phong. Đại phu nhân thân là chính thê vì sao lại dễ dàng tha thứ một thiếp thất như vậy?

Đại phu nhân dài thở dài một hơi, nói: “Lúc trước ta nghĩ, Trà Hành sớm hay muộn sẽ giao vào tay Tín Xuyên, ta sớm hay muộn cũng phải lui

xuống, cho nên nàng thích lẫn quyền, ta cũng lười cùng nàng so đo. Ta một ngày bận bao nhiêu việc, hậu viện quả thật cũng không còn tâm trí lo lắng, cho nên mới tùy ý để nàng ép buộc, mặc dù có thời điểm nàng ta khí điểm kiêu ngạo một chút, sự việc trong phủ cũng quản lý gọn gàng ngăn nắp. Hơn nữa, lão gia đã ra đi mười mấy năm ...”

Nói tới đây, Đại phu nhân sắc mặt buồn bã, “Lão gia lúc lâm chung, ta ba mươi một tuổi, Tú Mai hai mươi sáu tuổi, Xảo Vân cũng chỉ có ba mươi tuổi. Ba nữ nhân chúng ta lập tức trở thành quả phụ, mất chỗ dựa. Mấy đứa nhỏ còn thơ dại, cả Trang phủ to như vậy chỉ nhờ ba nữ nhân chúng ta chống đỡ. Lão gia lúc hạ táng, chúng ta ba người ôm nhau đứng một chỗ khóc, tình cảnh kia thê lương cỡ nào...”

Nói tới đây, Đại phu nhân không khỏi ầm Ứt khé mắt, bà sờ soạng tìm khăn tay, Tần Thiên vội vàng dùng khăn tay của mình giúp bà lau khô nước mắt. Đại phu nhân giữ lấy, đồng thời cầm tay nàng.

“Sau đó Tú Mai cùng ta đàm thỏa điều kiện, trong một thời gian khá dài, nàng cùng ta gần bó như môi với răng, cũng giúp ta không ít việc, có điều khi bọn nhỏ dần dần lớn lên, tình nghĩa này cũng dần dần trôi đi, nhưng lúc trước ta không phủ định Tín Xuyên, nàng còn chưa tính là quá phận, từ khi ta hủy bỏ tư cách kế thừa của Tín Xuyên, nàng mới biến thành như vậy. Kỳ thật tâm tình của nàng ta cũng có thể lý giải, đều là nữ nhân không còn trượng phu, chỉ còn biết trông cậy vào nhi tử, chuyện tình vẫn đang nắm chắc, bỗng nhiên thay đổi, đổi thành là ta, ta cũng sẽ phát cuồng. Trừ bỏ địa vị không giống, mặc kệ là nàng hay là Xảo Vân đều giống ta mà thôi, cả đời đều vì Trang phủ, đều là đã nữ nhân góa bụa đáng thương, cần gì phải khó xử các nàng quá mức?”

“Nương, người thiện tâm, đặt mình vào hoàn cảnh người khác vì các nàng suy nghĩ, nhưng các nàng cũng không có phần hảo tâm này, các nàng lợi dụng người thiện tâm, cho nên mới dám công nhiên đối kháng người.” Tần Thiên giận dữ nói.

Nhị di thái thái và Tam di thái thái, một người hung dữ, một người thì nhu nhược, kỳ thật đều giống nhau mà thôi.

Khi thiện sợ ác.

Người như vậy, cần phải ác cho các nàng xem.

“Con nói đúng...” Đại phu nhân nắm chặt tay Tần Thiên, “Vô quy củ không có giới hạn, sự việc dẫn đến tình trạng hôm nay ta cũng có trách nhiệm trong đó, lần này cũng may có con, nếu không, bọn họ có Hồ đại nhân tương trợ chúng ta có lẽ đã thất bại thảm hại rồi, sau này cứ dựa theo lời con mà làm, ta tin tưởng con”.

Bà tin tưởng nàng cũng sẽ không quá phận, bà biết, Tần Thiên kỳ thật cũng là một cô nương thiện tâm.

“Không bằng ở riêng.” Trang Tín Ngạn ở một bên viết xuống, “Trải qua một chuyện này, bọn họ có lẽ cũng có ý ở riêng.”

“Có thể ở riêng đương nhiên là tốt nhất” Đại phu nhân gật gù đầu, “Qua khoảng thời gian này ta sẽ tìm cơ hội cùng Tú Mai nói chuyện.”

Cúc Hương viện

“Ở riêng? Trừ phi ta chết” Nhị di thái thái ghé vào trên giường, kêu to như người bị bệnh tâm thần.

Bên giường Lưu Bích Quân sợ tới mức vội lui ba bước, vỗ ngực nói: “Nương, người lớn tiếng như vậy làm cái gì? Ta không phải muốn tốt cho mọi người sao, nay Tín Xuyên...” Nàng quay đầu liếc mắt nhìn Trang Tín Xuyên đang ngồi một bên ủ rũ nói, ánh mắt lộ ra một chút hèn mọn, “Nay Tín Xuyên đã không còn khả năng trở thành đương gia, nương lại bị đoạt

quản gia chi quyền, sống ở trong phủ, còn không bằng phân gia, chúng ta ra ngoài sống riêng, không cần phải ở đây xem sắc mặt của đương gia gia chủ?”

Nhị di thái thái tức giận khởi động thân mình, lại không cẩn thận động vào vết thương, đau đến mặt nhăn nhó thay hình đổi dạng, nàng chỉ vào Lưu Bích Quân: “Cái gì mà muốn tốt cho mọi người, người không phải vì bản thân mình hay sao? Người căn bản chính là ghét bỏ thân phận con vợ kế của Tín Xuyên ” nàng cười lạnh, “Ta nói cho người biết, gả phu tùy phu, gả cầu tùy cầu, người nếu đã gả cho Tín Xuyên, trừ bỏ một lòng đối với Tín Xuyên, không cần để tâm đến điều khác?” Đối lại là ngày thường, nàng tất nhiên sẽ không dùng giọng điệu này nói chuyện với con dâu thần tài, có điều nàng hôm nay nhiều lần chịu nhục, đã sớm uất nghẹn khí, làm sao còn chịu được lời nói lạnh nhạt của con dâu?

Lưu Bích Quân sắc mặt hơi đổi, cười lạnh: “Không ra ở riêng, vậy bạc mượn của nhà con khi nào thì mới có thể hoàn trả?”

Nhị di thái thái bị nàng hỏi nghẹn uất thiếu chút nữa lửa giận bùng phát.

“Tín Xuyên, người chỉ ngồi đó nhìn thê tử chống đối nường như vậy sao?” Nhị di thái thái thét chói tai.

Lưu Bích Quân mỉm cười nói: “Nường cái gì chứ, Đại thiếu phu nhân vừa mới nói, bất quá chỉ là di nường mà thôi” vừa dứt lời, Trang Tín Xuyên vọt tới bên người nàng tát một bạt tai, Lưu Bích Quân bụm mặt kêu lên, “Trang Tín Xuyên, người là nam nhân vô dụng, vậy mà dám đánh ta” nói xong khóc chạy đi.

Trang Tín Xuyên nghe xong lời của nàng, lập tức mặt đỏ lên, hai tay không khỏi nắm chặt thành quyền.

“Không thể ở riêng...” Trên giường Nhị di thái thái bỗng nhiên khóc òa lên, “Phân gia xong sẽ không còn gì, tài sản của Trang phủ vốn phải thuộc

về chúng ta, dựa vào cái gì con chỉ được phân ba phần? Ta không tin chúng ta cứ thua như vậy, ta không tin” Nhị di thái thái lấy tay đấm gối đầu.

“Muốn chuyển bại thành thắng kỳ thật cũng rất đơn giản” Trang Minh Hỉ vốn không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng, nàng đi đến bên cạnh Trang Tín Xuyên, âm thanh lạnh lùng nói: “Bọn họ chỉ có mỗi một Tần Thiên mà thôi, lật đổ nàng ta, bọn họ sẽ không còn uy thế gì nữa”.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 146: Người không chỉ có một mình

<tbody> Thanh Tùng viện.

Trang Tín Ngạn đứng ở một bên, nhìn Tần Thiên giúp hấn sửa sang lại màn. Nàng quỳ gối trên đệm của hấn, mặc trung y trắng miên miên, tóc dài đen nhánh rối tung xõa xuống, mơ hồ buộc vòng quanh đường cong mảnh khảnh bên hông nàng. Đôi tay tuyết trắng nhỏ bé nhanh nhẹn xử lý tốt mỗi một chi tiết, năm ngón tay tung bay như múa, như một đôi bướm đang bay lượn, trông rất đẹp mắt.

Trang Tín Ngạn trong lòng nóng lên, kìm lòng không được, vươn ra cầm tay nàng.

Tần Thiên đang tập trung tinh thần vì hấn sửa sang lại màn, hai tay bỗng nhiên bị hấn cầm lấy, không khỏi hoảng sợ, vừa định tránh ra, ngẩng đầu thấy hấn vẻ mặt chân thành, cũng không có thần sắc gì không ổn, giống như ngày đó ở trên đường phố, hấn giữ chặt tay nàng tự nhiên như vậy. Nàng giật mình, trong lúc chần chờ, hai tay dĩ nhiên đã bị hấn nắm chặt.

Tần Thiên chỉ cảm thấy hai tay ấm ướt, lại không biết là lòng bàn tay ai đổ mồ hôi, tim cũng gia tăng nhịp đập.

Tức lúc hai người cùng nhau dạo phố trở về, Tần Thiên liền cảm thấy, Trang Tín Ngạn đối với mình có chút không giống như bình thường.

Lúc trước, so với nha hoàn Thu Lan Bích Liên, Trang Tín Ngạn đối với mình không thể nghi ngờ có chút ngoại lệ. Nàng tưởng do nàng được Đại phu nhân tín nhiệm, sau mới biết được hóa ra bọn họ đối với nàng có sự

chờ mong khác. Cho dù có nhiều ngoại lệ, Trang Tín Ngạn đối với mình vẫn có vẻ lạnh nhạt, sau khi thành thân, cũng không thấy hẳn có gì thay đổi. Lúc ở chung, tuy rằng cảm thấy hẳn làm người cũng không tệ lắm, lại không nghĩ với hẳn mình có ý nghĩa đặc biệt gì. Đương nhiên, nàng cũng không chờ mong điều gì.

Nhưng ngày đó đi dạo phố trở về, hoặc là phải nói sau khi biểu diễn trước ngự tiền? Hẳn đối với nàng thái độ dường như không giống như trước. Nàng thường xuyên cảm giác được ánh mắt hẳn nhìn nàng chăm chú, dùng cơm ở chỗ Đại phu nhân, hẳn gắp rau cho nàng, chọc Nguyệt Nương cùng Lam Sơn nhìn bọn họ mị mị cười. Còn có, hẳn nghĩ đến lúc đi dạo phố nàng đã đồng ý cho hẳn cầm tay, có thể là một sự đồng ý ngầm nào đó, hiện tại thường thường sẽ giống như vậy ăn đậu hũ của nàng, nhưng động tác lại tự nhiên, tinh thuần như vậy, khiến nàng cảm thấy, nếu nàng quá mức để ý, ngược lại có vẻ giống như trong lòng nàng có quỷ.

Nàng nhìn hẳn, ánh đèn nhu hòa ảm đạm chiếu vào cửa dung nhan như ngọc của hẳn, ánh mắt hẳn ôn nhu như nước suối mùa xuân. Hẳn bỗng nhiên giãn mặt mày, nở rộ tươi cười, trong chốc lát chỉ cảm thấy sáng rọi chói mắt, làm cho Tần Thiên hơi hơi choáng váng huyền hoặc.

Hai tay của hẳn giống như mang theo điện lưu, thông qua tay nàng truyền đến toàn thân, khiến thân thể nàng có chút tê tê run rẩy.

Lại tới nữa, lại tới nữa rồi, Tần Thiên trong lòng vô lực rên rỉ, khiến nàng không được tự nhiên đó là tươi cười này của hẳn.

Tuần mỹ dung nhan, ánh mắt chuyên chú, tươi cười đẹp mắt, thử hỏi trong thiên hạ chỉ cần không phải là người mù, có mấy nữ nhân có thể hoàn toàn chống cự được? Huống chi người này còn thân cận với mình như vậy.

Nhưng mỗi ngày chỉ cần lúc cùng nàng ở chung hai người, tươi cười này cứ vậy mà biểu lộ, thường thường khiến nàng mặt đỏ tim đập. Nàng thực

hoài nghi hẳn có phải cố ý hay không, chẳng lẽ hẳn muốn dùng mỹ nhân kế để nàng bán mạng lưu lại lâu dài?

Có đôi khi nàng cũng nghĩ hay là cứ lưu lại đây. Mẹ chồng rất tốt, tướng công dường như cũng không có vấn đề gì, áo cơm không lo, còn cao cao tại thượng, dù thế nào cũng đều là một cuộc sống hôn nhân lý tưởng. So với này nữ nhân xuyên qua tướng công không yêu, mẹ chồng không thương mà nói, bản thân cũng đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Nhưng trong lòng nàng luôn có một chút không xác định, không muốn quyết định mọi thứ quá sớm. Đối với Trang Tín Ngạn không xác định, nàng không biết bản thân có thể thật sự hoàn toàn không để ý mà chấp nhận một người điếc trở thành bạn đời của mình hay không, nàng sẽ không đem hôn nhân của mình trở thành giao dịch, nếu nàng thật sự quyết định lưu lại, nhất định phải xuất phát từ tình cảm chân thật, cam tâm tình nguyện cùng hẳn vượt qua mưa gió trong cuộc sống; nàng cũng không biết mình có thể đảm nhận gánh nặng Trà Hành này hay không, quản lý một Trà Hành lớn như vậy, phụ trách nhiều sinh mạng như vậy, nàng thật sự không nắm chắc.

Nàng cũng không muốn bởi vì nhất thời mê hoặc mà làm ra quyết định khiến mình về sau hối hận.

Nghĩ vậy, Tần Thiên cúi đầu xuống, hít sâu vài lần, dần dần hòa tan cảm giác kích thích hẳn gây cho nàng. Sau đó tự nhiên mà giãy khỏi tay hẳn, đứng lên đi đến bên cạnh bàn, châm đèn, ánh lửa lập tức lan tỏa.

Trang Tín Ngạn cũng theo tới đây, hẳn lấy vở trên bàn, viết xuống: “Ta không biết nên cảm tạ người như thế nào, người đã vì Trang phủ làm rất nhiều việc. Loại tâm tình này, ta không biết nên biểu đạt như thế nào.”

Hẳn làm sao có thể không nhận ra nàng kháng cự? Hy vọng nói như vậy, có thể khiến nàng tự tại một chút. Hẳn luôn nhìn không được muốn chạm vào nàng, chỉ cần được nắm tay nàng, cũng đã khiến hẳn thực thỏa mãn.

Tuy rằng hắn có thể cảm giác được nàng không tình nguyện, nhưng lại luôn khắc chế được bản thân. Bất quá cũng không dám có hành động gì quá đáng, sợ nàng sẽ bởi vậy mà chán ghét hắn.

Hắn nhìn nàng mỉm cười, nhìn nàng ánh mắt sáng ngời, lại che giấu rũ mắt xuống, trong lòng rất khoái ý.

Hắn đã sớm phát giác nàng thích tươi cười của hắn, mỗi khi hắn cười với nàng, nàng sẽ chuyên chú nhìn hắn, trong ánh mắt toát ra tán thưởng, điều này làm cho hắn rất. Hắn không thích nữ tử khác nhìn hắn như vậy, nhưng lại hy vọng nàng có thể thường xuyên nhìn hắn chăm chú như vậy, nếu điều này có thể khiến nàng sung sướng, hắn nguyện ý cười với nàng thật lâu thật dài.

Từ trước, hắn có chút cảm hận dung mạo của mình quá mức xinh đẹp, nhưng hiện tại, hắn lại cảm tạ mình có một gương mặt như vậy. Bởi vì, nàng dường như rất thích.

Hóa ra là như vậy... Tần Thiên nhớ tới hắn không thể nói, dùng tứ chi động tác để biểu đạt cũng khó khăn, vậy mà bản thân mình một lần lại một lần hiểu lầm tâm tư của hắn...

“Trăm ngàn lần đừng nói như vậy, không có Đại phu nhân đề bạt, ta vẫn còn là một thô sử nha đầu làm ở phòng giặt mà thôi.” Tần Thiên nói với hắn, “Hơn nữa hiện tại chúng ta là người một nhà, không cần khách khí như vậy.”

Ba chữ “người một nhà” khiến Trang Tín Ngạn rất là vui vẻ, tươi cười lại nhận nhạo.

Tần Thiên thầm nghĩ một tiếng “Yêu nghiệt”, lập tức mặc niệm vài câu “sắc tức là không”, “không tức là sắc”

“Tín Ngạn, người chưa từng nghĩ tới việc học nói sao?” Việc tỷ thí đã kết thúc, chuyện này cũng phải bắt đầu. Chưa từng làm bao giờ, việc dạy hăn nói chuyện sẽ là một chuyện vô cùng gian nan.

Trang Tín Ngạn mặt lộ vẻ ngạc nhiên, như không thể tin được nhìn Tần Thiên.

“Tần Thiên, người không phải đang trêu ghẹo ta chứ? Ta như vậy làm sao có thể học nói.” Trang Tín Ngạn viết xuống giấy.

Không thể nghe, sao có thể học nói?

Nhắc tới chỗ thiếu hụt của mình, Trang Tín Ngạn sắc mặt trầm xuống. Không khỏi miễn cảm: nàng đang nhắc nhở ta điều gì? Bởi vì trong khoảng thời gian này hành vi của ta khác thường?

Trong lòng có chút uể oải.

Hắn xoay người, trở lại chỗ ngủ, không muốn tiếp tục nói chuyện.

Chuyện rõ ràng đang có hi vọng Tần Thiên sao có thể dễ dàng buông tha? Nàng đuổi theo, vén màn lên.

Hắn xoay người đưa lưng về phía nàng.

Nàng kéo hăn vài cái, hăn cũng không để ý. Còn hơi dịch người đi.

Tần Thiên nhin không được muốn cười, tính tình tiểu hài tử lại tới nữa...

Nàng bình thường tính tình vốn quật cường, hôm nay đã mở đầu rồi, thế nào cũng phải cùng với hăn nói cho rõ ràng.

Tần Thiên cả tay cả chân tiến vào màn, muốn đi đến đối diện với mặt của hăn. Trang Tín Ngạn như không nghĩ tới nàng sẽ làm như vậy, vội vàng

ngồi dậy, nhìn nàng gần trong gang tấc, nháy mắt đỏ mặt, một mảnh diễm sắc.

Hắn theo bản năng liền chui ra bên ngoài, Tần Thiên phát cú, một phen giữ chặt hắn, cường ngạnh xoay mặt hắn lại, làm cho hắn không thể không đối mặt nàng. Nàng cau mày, tới gần mặt hắn, hung tợn nói: “Không được nhúc nhích, hãy nghe ta nói xong đã”.

Nhìn Tần Thiên thân cận cơ hồ chạm vào mũi hắn, Trang Tín Ngạn giật mình, nhưng không còn né tránh, hai tròng mắt như miếng băng mỏng khóa trụ nàng, ánh mắt đầy dục vọng làm trái tim Tần Thiên không tự giác đập loạn.

Tần Thiên có chút không chịu nổi, buông hai tay, lui ra phía sau một chút. Trên mặt có chút phát sốt.

“Ta đã từng nghe người phát ra tiếng, người chính vì không nghe thấy nên không thể học nói, nhưng cũng không chứng tỏ người không thể nói chuyện...” Tần Thiên không biết giải thích với hắn về “Dây thanh” thế nào, liền thay đổi câu nói có thể giúp hắn hiểu rõ hơn.

“Người biết đọc khẩu hình, chỉ cần học cách phát ra tiếng, ta cảm thấy có thể học nói” nói xong, nàng kích động đứng lên, nhìn hắn nói: “Một khi người học nói được rồi, cùng người khác trao đổi hoàn toàn không có vấn đề gì, về sau không bao giờ phải sầu lo việc tuyển người làm đương gia nữa, người không phải là người lựa chọn tốt nhất hay sao?”

Nhìn nàng không ngừng mấp máy môi, Trang Tín Ngạn ngây ngẩn cả người, Tần Thiên vẻ mặt không giống như đang nói giỡn.

Thấy hắn bộ dáng ngờ ngác, Tần Thiên không biết suy nghĩ trong lòng hắn, nhìn hắn thử hỏi một câu: “Tín Ngạn, người trả lời ta, người muốn học nói hay không?”

Hắn có thể học nói sao? Trang Tín Ngạn nhẹ phiêu phiêu cười cười, đương nhiên, hắn nằm mơ cũng luôn hy vọng có thể cùng người khác trao đổi như người bình thường, hắn hy vọng được người khác nhận thức, hắn hy vọng hắn không còn bị câm điếc nữa, như vậy, nàng có thể lưu lại hay không?

Nhưng mà, thật sự có thể?

Tần Thiên vẻ mặt không thể nghi ngờ. Hắn không thể không tin nàng.

Hai mắt hắn dần dần sáng lên, tâm đột nhiên nhảy nhót. Hắn dùng lực gật đầu.

“Tín Ngạn, người cẩn thận nhìn ta nói...” Tần Thiên bắt lấy tay hắn, giờ khắc này nàng mới hiểu được, nam nữ bắt tay có đôi khi thật sự rất đơn thuần, có thể là một loại cổ vũ, cũng có thể là một loại an ủi.

Trang Tín Ngạn mở to hai mắt.

Tần Thiên chậm rãi nói: “Ta không phải nói bừa, bởi vì thật sự đã có ví dụ thành công. Bất quá quá trình rất khổ cực không phải người thường có thể lý giải. Đây sẽ là một quá trình dài lâu, gian nan, buồn tẻ, sẽ có rất nhiều rất nhiều lần thất bại, có lẽ sẽ làm người nản lòng, nhưng mặc kệ như thế nào, người nhất định không thể buông xuôi” nàng nắm chặt tay hắn, từng chữ từng chữ nói ra: “Bởi vì người không chỉ có một mình, ta sẽ giúp người”.

Trong màn ánh sáng có chút u ám, nhưng hai mắt của nàng lại sáng như sao.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, trong lòng bỗng nhiên trào lên cảm xúc kịch liệt, cảm xúc này trong nháy mắt khổng chế hắn, khiến hắn mất đi lý trí, chờ hắn phản ứng lại, đã đem nàng ôm vào lòng.

Hắn cảm giác được toàn thân nàng cứng đờ, lập tức trầm tĩnh lại, nàng lấy tay vỗ lưng hắn, trong động tác tràn ngập an ủi, tràn ngập lý giải.

</tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 147: Lời đồn đãi

Tiếng pháo ròn rã cơ hồ vang vọng toàn bộ Dương Thành. Dân chúng trong Dương Thành ngẩn cổ nhìn xung quanh, đều đoán xem là việc vui nhà ai.

“Là Thịnh Thể Trà Hành” có người lớn tiếng nói: “Thịnh Thể Trà Hành hôm nay treo bảng hiệu do đương kim Hoàng Thượng ban thưởng lên. Thương gia toàn Dương Thành cơ hồ đều theo tiếng pháo tới ăn mừng, bên kia thật sự rất náo nhiệt “

“Nghe nói, đương gia phu nhân của Trà Hành hôm nay cũng sẽ chính thức giới thiệu tân đương gia”

“Tân đương gia có phải là Nhị thiếu gia Trang phủ không?”

“Không phải Trang Nhị thiếu, là tân nương mới gả vào phủ Đại thiếu phu nhân, nghe nói Đại thiếu phu nhân này rất khó lường, từng biểu diễn trước, được Thiên Tử tán thưởng “

“Trang phủ từ sau khi Trang Lão gia qua đời vẫn đều là âm thịnh dương suy, không nghĩ tới tân đương gia lại là một nữ nhân.”

“Còn nói cái gì, chúng ta đều tới xem náo nhiệt thôi”.

Dân chúng nhàn rỗi vô sự yêu nhất sự náo nhiệt, đều hẹn nhau tới Thịnh Thể Trà Hành ủa ủa kéo đến.

Đại môn của Thịnh Thế Trà Hành tầng tầng ngoài đông đúc dân chúng vây xem xung quanh, các gia đình mới ở bên ngoài duy trì lối vào của đại môn. Khắp nơi đều là xác pháo hoa, hồng hồng đỏ đỏ một mảnh, ánh lên khuôn mặt tươi cười của dân chúng, giống như ánh lửa kiêu dương, càng có vẻ vui sướng.

Thịnh thoảng có xe ngựa quý giá đẹp dễ dừng lại trước cửa, các khách thương quần áo ngăn nắp bước xuống xe, được chương quỳ và các quản sự của Trà Hành cười nghênh đón, bất quá chỉ chốc lát, các xe ngựa kiểu dáng khác nhau lại đổ đầy khiến tiền đường Trà Hành chật như nêm cối.

Đây là phô trương và náo nhiệt đến mức nào chứ, ở Dương Thành hiếm có việc trọng đại nào có thể so sánh.

Trong đại đường Trà Hành trên cao treo biển lớn bằng vàng ròng, trên biển viết ba chữ lớn “Bích loa xuân”, Đại phu nhân mặc một thân vải gấm màu bạch ngân rủ xuống để hài được Nguyệt Nương nâng đỡ mang theo Tần Thiên, ba huynh đệ Trang Tín Ngạn, cùng với chương quỳ và các quản sự của Trà hành hướng về bảng hiệu dập đầu ba cái, biểu đạt kính ý đối với thiên gia.

Sau đó, Đại phu nhân liền chính thức đem Tần Thiên giới thiệu với các thương gia vốn có quan hệ chặt chẽ với Trà Hành đến đây ngày hôm nay.

Các thương gia nhìn Tần Thiên trước mặt, thấy nàng hôm nay mặc vải gấm song phượng sắc xanh nhạt thếp vàng, phía dưới là váy dài màu lục bích như liễu rủ xuống mặt hồ, trên đầu vấn tóc cao, cả người như nụ hoa lan trắng mềm mại, cô nương này nhìn còn chưa tới hai mươi tuổi, khách thương hai mặt nhìn nhau.

Tiểu cô nương này là đương gia? Đại phu nhân có lầm lẫn không?

Các khách thương này đều là các hộ khách làm ăn với Trà Hành đã được vài thập niên. Năm đó Trang Lão gia qua đời, Đại phu nhân tuy rằng thân

nữ tử đứng ra tiếp chưởng Trà Hành. Nhưng khi Đại phu nhân đã tham dự quản lý Trà Hành, bọn họ đã tiếp xúc với bà, cho nên tuy rằng là nữ tử, lại chiếm được tín nhiệm của bọn họ.

Nhưng tiểu cô nương trước mắt này, nhỏ nhắn, nũng nịu, trẻ tuổi, dù khôn khéo khả năng cũng chỉ có hạn, bọn họ hàng năm cùng Thịnh Thế lui tới làm ăn ít cũng mấy ngàn lượng bạc, nhiều thì hơn mười vạn lượng, chỉ một chút vấn đề sẽ khiến bọn họ nhận lấy tổn thất không nhỏ, sao có thể bảo bọn họ tín nhiệm một tiểu nha đầu chưa dứt sữa như vậy?

Hơn nữa càng khiến bọn họ băn khoăn là, có tin tức truyền ra, nữ tử này vốn xuất thân nha hoàn, Đại phu nhân nhiễm bệnh mắt bị mù, bởi vì muốn giữ địa vị liền để một nha hoàn tâm phúc thoát tịch trở thành Đại thiếu phu nhân, mượn người này chèn ép Nhị thiếu gia vốn có thể trở thành gia chủ.

Xem bộ dáng Đại phu nhân, chuyện mắt bị mù tựa hồ là sự thật, chẳng lẽ đương gia này nguyên là nha hoàn cũng là sự thật?

Trong lúc nhất thời khách thương trong đầu chuyển ý niệm, có điều trong trường hợp này vẫn e ngại nên không tiện mở miệng.

Nhưng có người nhanh mồm nhanh miệng, một nam tử to béo cao lớn mặc trường bào cẩm y màu xám, bước ra khỏi đám người nhìn Đại phu nhân nói: “Trang phu nhân, chúng ta có giao tình đã vài thập niên, người cũng biết tính cách của ta, hôm nay ở trong này cũng đều lão bằng hữu của Trang phủ, cho nên có cái gì muốn nói lão Lưu ta cũng sẽ không giấu ở trong lòng, trực tiếp hỏi ra còn thỉnh Trang phu nhân không lấy làm phiền lòng “

Đại phu nhân mặt hướng người nọ, cười nói: “Lưu lão bản có gì cứ việc nói thẳng”.

Lưu lão bản nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, nói: “Trang phu nhân, chúng ta đều nghe đồn đãi, nói tân đương gia nguyên là nha hoàn Trang

phủ, việc này có thật không?”

Tần Thiên nghe xong lời này, theo bản năng nhìn Trang Tín Xuyên đứng một bên liếc mắt một cái, thấy hăn cúi đầu xuống, khóe miệng bí ẩn cười cười, liền biết lời đồn đãi này tất có liên quan đến bọn họ.

Sớm biết rằng bọn họ sẽ không an phận, có điều không nghĩ tới động tác lại nhanh như vậy, bất quá chỉ vài ngày ngắn ngủi, đã đem tin tức truyền bá rộng như vậy, có thể thấy được tổn không ít tâm tư.

Đại phu nhân nhìn Lưu lão bản gật đầu, thản nhiên nói: “Không sai, Tần Thiên vốn là nha hoàn của Trang phủ ta”

Nghe xong lời này, khách thương đều thay đổi sắc mặt, trong đó một người nhin không được nói: “Đại phu nhân, ngài bảo chúng ta sau này sao có thể tin tưởng một nha hoàn?”

Các khách thương còn lại cũng đang nghị luận, việc nhà của Trang phủ bọn họ vốn không quan tâm, nhưng Đại phu nhân đề cử như vậy bọn họ sau này sao còn dám cùng Trang phủ bàn chuyện buôn bán?

Thấy tình cảnh như vậy, Trang Tín Xuyên không khỏi cười lạnh, hăn muốn chính là kết quả này. Hăn ở Trà Hành làm việc đã khá lâu, tất nhiên biết chuyện của Trà Hành, hôm nay trong nhóm khách thương đến đây, có người là Trà viên lão bản, có người là Trà Trang Lão bản, có người là Tiền Trang Lão bản, không người nào không phải là thương gia cùng Thịnh Thế lui tới chặt chẽ, bọn họ tất nhiên quan tâm năng lực của gia chủ Thịnh Thế tương lai, bởi vì điều này có liên quan đến lợi ích của bọn họ.

Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, Đại nương nghĩ ra biện pháp này áp chế bọn họ, bọn họ cũng có thể lợi dụng điểm này phản kích bà.

Nếu các khách thương đều không thể tin tưởng Tần Thiên, tìm đến đối tác khác, đối với Trà Hành mà nói, đó là một đả kích lớn. Đến lúc đó, xem Đại nương còn muốn kiên trì để Tần Thiên làm đương gia nữa hay không. Sau khi hăn đoạt lấy địa vị, sẽ tổn tâm tư lung lạc khách thương quay lại với Thịnh Thế.

Trang Tín Xuyên nhìn gương mặt của Đại phu nhân và Tần Thiên, tay nắm chặt thành quyền.

Ai cũng đều coi thường hăn, cho rằng hăn vô dụng, cho rằng hăn rở ra phù không hơn tưởng, ngay cả muội muội và thê tử hăn cũng không xem trọng hăn, hăn muốn chứng minh cho mọi người thấy, hăn dựa vào chính mình, cũng có thể đoạt lại những gì vốn thuộc về hăn.

“Các vị lão bản, ” Đại phu nhân được Nguyệt Nương nâng hạ đi ra, không chút hoang mang nói: “Chư vị nhận thức Giang Hoa Anh ta cũng không phải ngày một ngày hai, các người chẳng lẽ cảm thấy ta sẽ đem Trà Hành ra đùa giỡn hay sao? Tần Thiên tuy rằng xuất thân nha hoàn, nhưng rất có thiên phú trong việc buôn bán, lúc trước ta cũng đã tạo điều kiện cho nàng tham gia làm việc ở Trà Hành, lần này nàng có thể được Hoàng Thượng tán thưởng, ban thưởng biển thếp vàng cho Thịnh Thế chúng ta chính là minh chứng tốt nhất” Đại phu nhân chỉ vào bảng hiệu trên đỉnh đầu, “Chư vị nếu tin tưởng Giang Hoa Anh ta, xin hãy tin tưởng quyết định lựa chọn của ta”.

“Chúng ta tất nhiên tin tưởng Đại phu nhân ... Nhưng mà...” Mọi người nhìn Tần Thiên gương mặt trẻ tuổi non nớt vẫn như cũ không thể tiêu tan nghi hoặc.

Một nha hoàn mới chỉ mười mấy tuổi sao có thể bảo tin tưởng liền có thể tin tưởng? Nếu không phải có giao tình nhiều năm với Trang phủ, bọn họ căn bản không cần nói những lời này, cảm thấy không thích hợp, đối qua

một phủ khác là được. Cũng vì song phương vẫn hợp tác ăn ý nên không muốn quan loa như vậy.

Đại phu nhân còn muốn nói cái gì, nhưng đúng lúc này, Tần Thiên đi đến bên người bà, vỗ vỗ tay bà, thanh thúy nói: “Nương, không bằng để cho ta tới nói hai câu.”

Đại phu nhân mỉm cười, gật đầu.

Tất cả mọi người hướng tới Tần Thiên nhìn qua, đủ loại ánh mắt, có bất khả tư nghị, có khó có thể tin, có khinh thị, có hoài nghi, Tần Thiên ưỡn ngực, không hề lảng tránh, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt bọn họ.

Kiếp trước, nàng cũng từng đối mặt với nhiều loại khách nhân, gặp được nhiều người thích gây khó dễ, tình huống càng xấu hổ càng quẫn bách nàng cũng đã gặp qua, chuyện này thì có là cái gì?

Nàng mỉm cười, bình tĩnh nói

“Các vị lão bản đều là trưởng bối của Tần Thiên, Tần Thiên trước tiên hướng các vị lão bản thỉnh an” nói xong, hướng về mọi người trong suốt thi lễ.

Mọi người thấy nàng cử chỉ lời nói đoan trang văn nhã, tâm sinh hảo cảm, sắc mặt không khỏi giãn ra một chút.

Sau khi hoàn lễ, Tần Thiên đứng thẳng thân mình, nhìn về phía mọi người, mỉm cười nói: “Ta biết, mọi người thấy ta trẻ tuổi, sợ ta không đủ kiến thức không đủ năng lực quản lý tốt Trà Hành, về sau sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của các vị”.

Lời này đánh thẳng vào tâm, khiến mọi người đều ngưng ngò, một số người xấu hổ cúi đầu xuống, ho nhẹ hai tiếng.

Tần Thiên tiếp tục cười nói: “Các vị lão bản không cần để ý, ở trong thương trường, các vị lão bản khẩn trương vì lợi ích của mình, vốn là việc thiên kinh địa nghĩa, hôm nay mọi người nói trắng ra không còn gì tốt hơn, tối thiểu có thể giúp chúng ta hiểu biết lẫn nhau sâu sắc hơn”.

Ngữ khí như vậy, đối lại là hiện đại, mặc kệ là ai, há mồm cũng có thể nói hai ba câu. Nhưng nơi đây là thời đại nam tôn nữ ti, nữ tử phần lớn không được giáo dục, tư tưởng bị giam cầm, rất ít nữ tử có thể trước mặt nhiều người nói ra thông tình đạt lý đến như vậy.

Hơn nữa nữ tử này còn là một nha hoàn.

Mọi người nhìn Tần Thiên trong ánh mắt không khỏi có chút ngạc nhiên.

Trang Tín Ngạn đứng bên cạnh mỉm cười, mặc kệ thế nào, Tần Thiên thật sự luôn khiến cho người ta khiếp sợ.

Một bên Trang Tín Xuyên có chút khẩn trương nhìn Tần Thiên, bỗng nhiên nhớ tới lời của muội muội Minh Hỉ: “Ca ca, một nước cờ này của huynh không phải không tốt, bất quá rất khó đạt được mục đích”.

Lúc ấy hẳn không phục lắm, phản bác nói: “Chuyện buôn bán một nữ hài tử như muội thì biết cái gì?”

“Muội muội không hiểu chuyện buôn bán, nhưng muội muội hiểu biết Tần Thiên, nàng ta sẽ không dễ dàng bị lật đổ như vậy”.

“Muội đề cao người khác làm diệt uy phong của chính mình”

“Chúng ta lúc trước đã quá coi thường đối thủ, cho nên mới có thất bại ngày hôm nay. Sau này chúng ta nên xem trọng đối phương, huynh cứ việc hành động, chẳng qua đừng ôm hy vọng quá lớn.”

Nhìn Tần Thiên gương mặt không chút sợ hãi, Trang Tín Xuyên bất tri bất giác thay đổi sắc mặt.

Bên kia, Tần Thiên tiếp tục nói: “Tần Thiên xuất thân nha hoàn, đúng vậy, có câu nói, anh hùng không kể xuất xứ, nói cách khác, đương gia chớ kể xuất thân, mặc kệ là hắc miêu hay bạch miêu, có thể bắt được chuột chính là một con mèo tốt”

Nàng khi nói chuyện, hai mắt vụt sáng, má lúm như ẩn như hiện, vẻ mặt như vậy lời nói như vậy khiến mọi người đều nở nụ cười.

Trong đó một gã khách thương tóc hoa râm lớn tiếng cười nói: “Tiểu cô nương này, tuổi không lớn, nhưng khẩu khí cũng thật không nhỏ”

Tần Thiên đi qua, hướng về người nọ mỉm cười, “Vị lão bản này nói rất đúng, Tần Thiên tuổi nhỏ, kinh nghiệm còn thiếu là sự thật. Nhưng Tần Thiên phía sau còn có Đại phu nhân, còn có nhiều chưởng quầy quản sự, mỗi người đều là lương sư mà Tần Thiên có thể đúc rút kinh nghiệm, mọi người chỉ cần cho ta chút thời gian, Tần Thiên tất sẽ không để mọi người thất vọng nhưng hi vọng, các vị lão bản phải tin tưởng ta “

Nói tới đây, Tần Thiên đi đến trước mặt mọi người, ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt thành khẩn. Nàng dựng thẳng ngón trỏ, gằn từng tiếng, leng keng hữu lực.

“Tôn chỉ kinh thương của Tần Thiên cũng giống với mẫu thân, chúng ta chỉ kiếm tiền, đối với người hợp tác cùng bỏ ra lợi ích, chúng ta thu lợi một phần tất cũng sẽ đối với người đó tuyệt không thiếu một phần”.

“Nói thật hay” một người từ ngoài đi vào, một bên vỗ tay, một bên lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, thanh âm vang dội, trung khí mười phần, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 148: Duy trì

Người tới ngọc quan cấm bào, cao lớn uy vũ, chính là Tạ Đình Quân.

Hắn tươi cười dưới ánh mắt mọi người đi đến, vừa đi vừa nói: “Không thể tưởng được Đại thiếu phu nhân tuy còn trẻ tuổi, đã có trí tuệ và khí phách như vậy, Tạ mỗ nghe được cảm thấy rất bội phục, Tạ mỗ có tâm tư muốn cùng Trang phủ bàn việc buôn bán “

Hắn ta sao lại đến đây? Tần Thiên nhìn Tạ Đình Quân liếc mắt một cái, bỗng nhiên nhớ tới Tạ Đình Quân có hôn ước với Trang Minh Hỉ, nhất thời hiểu rõ, hiện tại bọn họ coi như là thân thích.

Thấy hắn cố động, Tần Thiên cũng có lẽ đáp lại một câu: “Tạ công tử khách khí “

Người bên ngoài thấy người tới là muối thương Tạ gia nhị công tử, đều thân thiện tiếp đón, toàn cảnh nhất thời trở nên náo nhiệt.

Tần Thiên nhìn hắn giao tiếp giữa đám khách thương, chuyện trò vui vẻ, cử chỉ thành thạo. Mỗi một khách thương đều chiếu cố đến, tuyệt không để cho ai có cảm giác bị vắng vẻ, lập tức liền trở thành tiêu điểm trong đại đường.

Xem đến đây, Tần Thiên không khỏi cảm thán, quả thật là trời sinh có năng lực làm thương nhân, năng tự than thở.

Bởi vì chuyện lần trước ở Động Đình sơn, Tần Thiên vốn có chút kiêng dè đối với người này, giờ đây hắn lại trở thành hiền tế của Nhị phòng, lại

khiến nàng càng cảnh giác, người này bất luận là quan trường hay thương trường đều có thể lẫn lộn, muốn tiền có tiền, muốn thế lực dường như cũng có chút thế lực. Nếu sau khi cưới Trang Minh Hỷ về lại cùng Nhị phòng gần bó thành một chiến tuyến đối phó với bọn họ, Tần Thiên sẽ rất đau đầu.

Đang nghĩ tới, chợt thấy bên người tới sầm lại. Chính là Trang Tín Ngạn đi đến bên người nàng, bóng dáng cao lớn che khuất ánh sáng bên cạnh.

Hắn đầu tiên nhìn Tạ Đình Quân liếc mắt một cái, tiếp theo quay đầu nhìn về phía nàng, mỉm cười, chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt tràn ngập trấn an, như bảo nàng không cần lo lắng.

Hắn là vẻ sầu lo của mình đã bị hắn nhìn thấy ... Tần Thiên nhìn hắn cười cười, thấy hắn quan tâm mình, trong lòng chỉ cảm thấy ấm áp.

“Lần khác uống trà lại tán gẫu, hôm nay Tạ mỗ sẽ không huyên náo đoạt mất vinh quang gia chủ” Tạ Đình Quân cùng khách thương tiếp đón xong, liền đi tới Đại phu nhân bên kia nói vài lời chúc mừng, Đại phu nhân có lẽ đáp lại, tùy tùng phía sau Tạ Đình Quân cầm trong tay lễ vật giao vào tay Từ chương quỹ đang đứng bên cạnh chào đón.

Trang Tín Xuyên cũng rất thân thiện nghênh đón, một câu lại một câu “Đình Quân”, bộ dáng thân thiết như hận không thể để tất cả mọi người đều biết quan hệ thân mật của bọn họ vậy.

Nhưng Tạ Đình Quân đáp lại còn có chút ý tứ, tuy có lễ nhưng cũng không thân thiện, không coi là nhiệt tình, cũng không đến mức vắng vẻ, thái độ vừa phải, khiến người khác không thể nhìn ra hai người quan hệ sâu cận thế nào, lại cũng không làm cho Trang Tín Xuyên phát hiện.

Cùng Trang Tín Xuyên hàn huyên hai câu, Tạ Đình Quân hướng về Tần Thiên và Trang Tín Ngạn bên này đi tới.

Tần Thiên trên mặt mang theo tươi cười có lẽ.

Người này không thể thâm giao, nhưng cũng không nên đắc tội.

Trang Tín Ngạn thấy hần lại đây, lặng lẽ đến gần Tần Thiên hơn, nam tả nữ hữu, khiến người ta vừa thấy liền biết được quan hệ của bọn họ.

Tạ Đình Quân đi đến trước mặt hai người, hướng về hai người thở dài, tươi cười thành khẩn: “Chúc mừng Trang Đại công tử, chúc mừng Đại thiếu phu nhân.”

Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên đáp lễ. Tần Thiên nói vài lời khách sáo cảm ơn hãnh diện linh tinh, Tạ Đình Quân đáp lại một câu đều là người một nhà, không cần khách khí.

Hàn huyên xong, Tạ Đình Quân lại mặt hướng hai người xoay người thở dài, sau đó lại ngẩng đầu hạ giọng nói: “Sự tình lần trước là Tạ mỗ không đúng, Tạ mỗ cuồng vọng vô lễ, làm cho hai vị chấn kinh. Tạ mỗ trong lòng áy náy, muốn nhận lỗi tại đây, còn thỉnh hai vị đừng so đo với Tạ mỗ.”

Mặc kệ là vẻ mặt hay giọng điệu đều vô cùng thành khẩn. Tần Thiên và Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn nhau, nhất thời làm không rõ trong hồ lô của hần có thứ gì. Chẳng lẽ là vì hần muốn kết hôn với Trang Minh Hỉ, cho nên mới không muốn có quan hệ không tốt với bọn họ?

Bất quá sự tình lần trước hần cũng không có ý định thương tổn ai, suy nghĩ lại, có vẻ như là một trò đùa dai. Nay thấy hần thành khẩn chịu nhận lỗi, cũng không nên chấp nhất.

“Chuyện quá khứ không cần phải nhắc lại, tin tưởng Tạ công tử không phải người lỗ mãng, chuyện như vậy hần sẽ không tái diễn nữa”. Tần Thiên nhìn không được nói móc một câu, nhưng sắc mặt Tạ Đình Quân vẫn không thay đổi, liền thanh nói: “Đương nhiên, đương nhiên, sẽ không dám tái phạm.” Lại nói: “Hai vị thành thân là lúc Tạ mỗ có việc bận, không có thể đến uống rượu mừng của hai vị, Tạ mỗ cảm thấy tiếc nuối sâu sắc, chỉ

có thể ở đây chúc h phu thê trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm”, nói xong lại cúi người vái chào.

Thấy hần khiêm thành, lại tiêu sái như vậy, Tần Thiên thật không biết nên nói cái gì. Lại thấy đối phương như một đầm sâu không đáy, sâu cạn khó dò, khiến cho người ta không thể nhìn thấu.

Bên kia, Đại phu nhân đang tiếp đón khách thương, lúc nói chuyện phiếm, đem việc Tần Thiên chăm chỉ khắc khổ, trí tuệ nhạy bén mà khen ngợi kể lại. Những lời nói vừa rồi của Tần Thiên đã khiến các khách thương đối với nàng có một cái nhìn mới, bất quá bọn họ chung quy là lão thương gia, làm sao dễ dàng tin nhiệm Tần Thiên, vẻ mặt cũng không biểu lộ gì, trong lòng lại ôm tâm lý trước nên xem tình hình thế nào đã.

Bên này, Trang Tín Xuyên lại dính lấy bên người Tạ Đình Quân, từ sau khi Tạ Đình Quân và Trang Minh Hỉ ước định, Trang Tín Xuyên dĩ nhiên đã coi hần trở thành người một nhà. Hần đề thấp thanh âm nói với Tạ Đình Quân: “Bất quá chỉ là một nha hoàn đề tiện mà thôi, có thể có năng lực gì? Đình Quân nhìn thấy sắc mặt mấy người khách thương này không, một đám người bọn họ cũng chưa đem nha đầu kia để vào mắt, cứ như vậy quan hệ với khách thương không được tốt, ta thật muốn nhìn xem nàng có thể làm đương gia được bao lâu”. Nói xong, nhìn bóng dáng Tần Thiên cười lạnh hai tiếng, từ sau khi Tần Thiên cướp đi địa vị đương gia của hần, hơn nửa ngày đó buộc hần phải quỳ xuống, hần đối với Tần Thiên từ tâm tư ngửa ngáy khó nhìn vì không chiếm được chuyển biến thành oán hận bởi tôn nghiêm của nam tử bị nhục nhã, lúc này tâm nguyện lớn nhất của hần đó là đoạt lại hết thấy thuộc về mình, hơn nữa cũng muốn Tần Thiên phải thần phục trước mặt hần.

Tạ Đình Quân cười cười: “Tín Xuyên có phải đã quá coi thường Tần Thiên rồi hay không, Đại phu nhân có thể đem địa vị đương gia giao vào tay nàng tất nhiên có đạo lý của bà.”

“Đình Quân, huynh và ta về sau chính là người một nhà, chuyện này huynh nên giúp ta nhiều hơn.” Trang Tín Xuyên nhẹ giọng nói.

Tạ Đình Quân nhìn hẳn: “Người đi cầu Tri phủ đại nhân hỗ trợ không phải cũng được rồi sao?”

“Miễn bàn đi...” Trang Tín Xuyên thở dài, vừa định mở miệng, lại nghe thấy bên ngoài tiếng pháo lại vang lên, ngay sau đó, có người thông báo: “Tuần phủ đại nhân đến.”

Trang Tín Xuyên cùng Tạ Đình Quân đồng thời thay đổi sắc mặt.

Nghe thấy thông báo như vậy, trong đại đường bỗng an tĩnh lại một chút, mọi người kinh ngạc nhìn về phía đại môn.

Tuần phủ đại nhân đặc biệt đến đây, có thể thấy được quan hệ với Trang phủ không phải là bình thường.

Trong lúc mọi người đang khiếp sợ, Tổng Tuần phủ mặc một thân y phục cùng với một lão nhân khuôn mặt võ vàng, quần áo mộc mạc đi vào. Xem vẻ mặt của Tổng Tuần phủ dường như đối với lão nhân rất tôn kính.

Mọi người ban đầu không đem lão nhân để ở trong lòng, chỉ mang vẻ mặt tươi cười tiến lên cùng Tổng Tuần phủ tiếp đón, đẩy mấy người Đại phu nhân và Tần Thiên về phía sau, làm cho Tần Thiên dở khóc dở cười. Xuyên qua đám người, Tần Thiên nhìn Tổng Tuần phủ và lão nhân bên cạnh hẳn mỉm cười, thật ngoài ý muốn cũng thật cao hứng bọn họ hôm nay có thể đến đây.

Bên kia, sau khi Tuần phủ đại nhân hòa khí đáp lễ, quay đầu hướng lão nhân bên cạnh xoay người cúi hạ, thực cung kính nói: “Tam thúc, mời người đi trước.”

Mọi người thấy tình hình như vậy, không khỏi cẩn thận đánh giá lão nhân kia, trong đó có một vị khách thương lớn tuổi nhất, bỗng nhiên bước ra, hướng tới lão nhân quỳ xuống, run giọng nói: “Tổng Thái phó, thảo dân xin dập đầu trước Tổng Thái phó.”

Mọi người khiếp sợ, lập tức kêu ra tiếng, “Chính là Tổng Thái phó?” “Thật là Tổng Thái phó” nói xong đều sùng kính hướng về Tổng thái phó quỳ xuống dập đầu.

Đối với thương nhân mà nói, Tổng thái phó không khác gì phụ mẫu tái sinh của bọn họ. Triều đình vốn trọng nông ức thương, triều đình hàng năm chinh chiến, dân chúng lầm than. Không biết có bao nhiêu thương nhân bởi vậy mà phá sản không thể sinh sống. Sau đó nhờ Tổng thái phó hiểu biết tình cảnh, dâng lên Hoàng Thượng đề nghị trọng nông nhưng cũng đừng quá áp bức thương gia, cũng đề nghị triều đình ban phát một loạt chính sách có lợi cho thương nhân, mới giúp cho các thương nhân có thể xoay chuyển, đồng thời cũng khiến kinh tế dân gian có khởi sắc.

Tổng Bùi Thanh tiến lên nâng khách thương kia dậy, cười nói: “Lão nhân gia không cần đa lễ, lão phu từ lâu đã không còn là Thái phó nữa rồi. Lão phu hôm nay chính là đến chúc mừng thể chất nữ” nói xong, nhìn về phía Tần Thiên, cao giọng nói: “Nha đầu, Tổng bá bá của người đến đây, người còn trốn ở chỗ nào, sao con không cùng phu quân của người đi ra tới gặp ta “

Thể chất nữ? Mọi người mặt lộ vẻ ngạc nhiên, theo ánh mắt của Tổng Bùi Thanh nhìn qua, đã thấy nha đầu đương gia Tần Thiên mà bọn họ vốn xem thường cười đáp: “Tổng bá bá, sao người lại tới đây?” Nói xong lôi kéo Trang Tín Ngạn hướng về Tổng Bùi Thanh đi đến.

Mọi người vội vàng tránh đường, nhìn Tần Thiên ánh mắt liên tục biến ảo.

“Tần Thiên khi nào thì thành thế chất nữ của Tống Thái phó vậy?” Trang Tín Xuyên mặt có chút biến dạng.

Tạ Đình Quân không trả lời hẳn, ánh mắt đuổi theo Tần Thiên, sắc mặt đông lạnh.

Tuy rằng biết Tần Thiên cùng Tống Thái phó có chút quan hệ, lại không nghĩ rằng thật sự chặt chẽ như vậy... Trang phủ được sự trợ lực này, tương lai sinh ý chẳng phải sẽ luôn thuận buồm xuôi gió? Trách không được Trang Tín Ngạn lại cưới Tần Thiên làm chính thất, hóa ra do có tầng quan hệ này ở bên trong. Nếu sớm biết rằng như vậy...

Hai tay hẳn chấp sau lưng không khỏi nắm chặt thành quyền. Tiếp theo, hẳn lại liếc mắt nhìn Trang Tín Xuyên bên cạnh một cái, thấy hẳn sắc mặt oán hận, trong lòng khinh thường: kẻ ngu xuẩn, còn ở nơi này mơ mộng hão huyền. Có Tống Thái phó làm núi cao mà dựa vào, chỉ là một Tri phủ sao dám tùy ý trêu chọc?

Bên kia Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn xuyên qua đám người, đi đến trước mặt Tống Bùi Thanh, hướng về bọn họ hành lễ. Tống Bùi Thanh cười nói: “Như thế nào nha đầu, ta đến khiến người mất hứng sao?”

“Không phải mất hứng, là rất cao hứng ” Tần Thiên cười hì hì nói, “Có điều thật kỳ quái, Tống bá bá không phải vẫn bồi ở bên người Hoàng Thượng sao? Nay thánh giá đã rời đi, Tống bá bá sao còn ở chỗ này?”

Tống Bùi Thanh cười mà không nói, bên cạnh Tống tuần phủ tiểu đáp: “Lúc trước muội tử không phải đã đề cập qua với Tam thúc ta về chuyện hôm nay? Tam thúc đã nói với Hoàng Thượng muốn ở lại mấy ngày. Vì vậy, Hoàng Thượng phái ta ở đây bảo hộ Tam thúc, sau còn phải hộ tống Tam thúc hồi kinh ” hẳn cười nhìn Tần Thiên, cảm thán nói: “Muội tử thật sự rất có mặt mũi a”.

Mọi người lại khiếp sợ, tiểu nha hoàn này dung mạo không tính là xuất sắc, thế nhưng có Tổng Thái phó gọi nàng là “Thế chất nữ”, Tổng tuần phủ gọi nàng là “Muội tử” mọi người hai mặt nhìn nhau, lúc này ai còn dám khinh thường tiểu nha hoàn trước mặt này nữa.

Nhưng chuyện khiến bọn họ kinh dị còn ở phía sau.

“Tri phủ đại nhân hạ lễ đến”

“Tổng đốc đại nhân hạ lễ đến”

Tiếng thông báo vang tận mây xanh.

Lường Giang đại quan thế nhưng đều vì Thịnh Thế đến ăn mừng.

Chuyện này, không chỉ khách thương trong nội đường, ngay cả dân chúng đứng ở bên ngoài xem náo nhiệt cũng sôi trào.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 149: Ai sẽ quản lý hậu viện?

Ngày đó, Tổng Thái phó và Tổng Tuần phủ cùng với Lưỡng Giang quan viên ăn mừng ở Dương Thành khiến cho mọi người oanh động, trong một khoảng thời gian dài, dân chúng trong lúc trà dư tửu hậu vẫn nhắc tới chuyện này. Mà lần này nhân vật tiêu điểm là Tần Thiên được dân chúng bàn luận say sưa. Về phần các khách thương vốn đối với Tần Thiên có điều hoài nghi, cũng hoàn toàn hết băn khoăn, có Tổng Thái phó như núi cao làm chỗ dựa thì còn gì phải lo lắng?

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, Thịnh Thể Trà Hành một lần nữa xác lập địa vị của mình trong trà thương, mà tân đương gia Tần Thiên cũng tạm thời chiếm được sự ủng hộ của mọi người.

Sau đó, Đại phu nhân mời Tổng Thái phó và Tổng Tuần phủ đến Trang phủ. Tần Thiên tự tay làm một bàn đồ ăn ngon hiếu kính Tổng Thái phó. Những người liên quan đều ăn mừng, ôn chuyện, náo nhiệt một phen. Sau khi ăn xong, Tần Thiên cùng Tổng Thái phó tản bộ trong Trang phủ. Mà Trang Tín Ngạn biết Tần Thiên cùng Tổng Thái phó quan hệ thân cận, cũng không đi theo, để bọn họ có không gian riêng mà nói chuyện.

Tần Thiên dẫn Tổng Thái phó đi phía trước, nha hoàn và tùy tùng của Tổng Thái phó đều theo rất xa phía sau.

Tần Thiên nói với Tổng Thái phó: “Tổng bá bá, cảm ơn ngài. Ta biết ngài hôm nay đến là cố ý tạo dựng thanh thế cho ta. Ta thực cảm kích.”

“Từ khi người hướng về phía ta gọi một tiếng Tổng bá bá, chẳng phải lão phu đã nhận người là thế chất nữ rồi sao?” Tổng thái phó cười, “Lão phu cả

đời hiển hách, phong quang, cũng từng thê lương, nghèo túng. Lúc hiển hách bên người tất nhiên không ít người nịnh bợ lấy lòng, nhưng lúc thê lương thì thật tình quan tâm bất kể hồi báo đối với một lão nhân như ta trừ bỏ lão phu là gia phó trung thành kia, cũng cũng chỉ có phu thê hai người.”

Nói xong, Tổng Thái phó dừng cước bộ, nhìn Tần Thiên cười: “Nha đầu, đừng tưởng rằng trở thành thế chất nữ của ta thì mọi sự đại cát. Ta bây giờ chỉ là một lão già xương cốt gầy yếu trừ bỏ khiến quan viên nơi đây nể chút mặt mũi sẽ không làm khó dễ mấy người các người, cũng không có tác dụng giúp người ngồi ổn định ở vị trí này, muốn khiến Thịnh Thế có tiền đồ sáng sủa, phải dựa vào chính người”.

“Ta biết, Tổng bá bá yên tâm, ta sẽ không khiến ngài mất mặt”. Tần Thiên cười nói. Kỳ thật có một điều, Tổng Thái phó tuy rằng không nói rõ, Tần Thiên lại rất rõ ràng.

Năm đó “Hổ khâu” trở thành cống trà danh chấn thiên hạ, khiến không ít quan thân quý tộc thêm nhỏ dãi, thế nên gây thành bi kịch. Nhìn lại căn nguyên, bất quá vì các hòa thượng ở Hổ Khâu tự không có năng lực bảo hộ trà Hổ khâu, mới có thể tùy ý để thế lực quyền quý ức hiếp. Nay, “Bích loa xuân” bởi vì được dâng lên ngự tiền mà thành công nổi danh, nó có thể mang đến tài phú rất lớn, ai biết nó có thể trở thành trà Hổ khâu kế tiếp hay không. Trang phủ bọn họ thì có năng lực gì mà bảo hộ “Bích loa xuân”? Đến cuối cùng, có lẽ vận mệnh cũng là bị đánh cướp.

Nhưng vì có Tổng Thái phó cao điệu hiện thân, mọi sự không còn giống như vậy nữa, về sau mặc kệ là ai có chủ ý với “Bích loa xuân”, trước tiên phải suy nghĩ có đủ tư cách lay động “Đại thụ” che phía trước Tần Thiên này hay không đã. Mà trong thiên hạ, có thể chân chính lay động “Đại thụ” này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Có thể nói, trừ phi là đương kim Thánh Thượng hạ chỉ, nếu không, ai cũng đừng mong động vào “Bích loa xuân”.

“Tổng bá bá, ngài đối tốt với Tần Thiên, Tần Thiên trong lòng hiểu được. Tần Thiên cả đời này cũng sẽ không quên.” Tần Thiên nhìn Tổng Thái phó tràn đầy thành ý nói.

“Hài tử ngốc, lão phu cũng bắt quá là bánh ít đi, bánh quy lại (có qua có lại) mà thôi...”

Tần Thiên giật mình, thật sự không rõ nàng khi nào làm điều to tát gì cho Tổng Thái phó như vậy, đang muốn hỏi, Tổng Thái phó cũng đã chuyển đề tài.

“Không nghĩ tới một khoảng thời gian không gặp, các người cũng đã thành thân.” Tổng Thái phó cười nói: “Lúc ấy nhìn thấy các người có chút thú vị, chính là không nghĩ tới Tín Ngạn sẽ cưới người làm chính thất. Đứa nhỏ này thật ra rất thành tâm.”

Thấy Tổng Thái phó nói đến chuyện này, Tần Thiên không muốn giấu diếm hẳn, liền đem tình hình thực tế nhất nhất nói ra. Chuyện kịch tính như vậy, Tổng Thái phó trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu, mới thở dài:

“Kỳ thật ta thấy Trang phủ cũng đều là người trong sạch. Tín Ngạn trừ bỏ có chút không tiện, lại là một hài tử tốt hiếm có. Tần Thiên, lão phu biết người thông minh có năng lực, nhưng nữ tử thông minh có năng lực cũng phải có nơi dựa vào, nếu không kết cục về sau cũng sẽ không tốt. Tuy có khả năng tự lập sinh sống có thể khiến cho người khác chú ý cùng tán thưởng, nhưng một khi vượt quá, sẽ bị người trong thiên hạ thảo phạt. Tần Thiên, thân là nữ tử mỗi một bước đều phải trầm ổn, không thể có nửa điểm tùy ý.”

Thấy hẳn sắc mặt quan tâm, Tần Thiên hiểu được Tổng Thái phó thật tâm muốn tốt cho mình, nhân tiện nói: “Tổng bá bá, Tần Thiên tất nhiên sẽ khắc ghi trong tâm khảm.”

Ngày hôm sau, Tống Thái phó được Tống Tuần phủ hộ tống trở lại kinh thành. Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cùng nhau tiễn đưa Tống Thái phó. Trước khi đi, Tống Thái phó còn nói mấy lời công đạo, bảo bọn họ về sau có việc cứ trực tiếp tìm Tống Tuần phủ, Tống Tuần phủ cũng đã đáp ứng.

Thánh giá rời khỏi Dương Thành không lâu, danh tiếng của “Bích loa xuân” nhanh chóng vang vọng cả nước. Trong nhất thời, Trà Trang Lão bản cả nước đều tới muốn mua mặt hàng tân quý này. Như lửa nóng cao điểm, chỉ cần một khoảng thời gian ngắn, các khách điểm nhà nghỉ lớn nhỏ trong Dương Thành đều đầy ngập khách thậm chí có dân cư cũng bắt đầu đón khách kiếm tiền.

Nhưng mà cầu thừa cung thiếu, trà xuân Bích loa xuân sao có thể sao chế ra nhiều như vậy. Vì thế giá của Bích loa xuân như nước lên thì thuyền lên, lúc đỉnh điểm thậm chí đạt tới hai trăm lượng bạc một cân, so với hoàng kim còn quý trọng hơn. Cho dù như thế, vẫn khiến người ta đánh nhau vỡ đầu. Cũng vì vậy mà giúp đẩy mạnh tiêu thụ các giống trà khác, trong thời gian ngắn ngủi, trà Diệp Quân của Thịnh Thế bị tranh mua không còn, khiến người đến hỏi cũng không còn hàng để bán.

Nhị phòng thấy tình cảnh như vậy, ghen tị đỏ mắt đau lòng. Nếu từ hiếu trà của bọn họ được Hoàng Thượng lựa chọn, phong quang đã dừng trên đầu bọn họ, bạc kiếm được đều đã rơi vào trong túi bọn họ. Nhưng hôm nay chỉ có thể nhìn Đại phòng phong quang vô hạn, Tần Thiên đứng vững gót chân, mà bọn họ chỉ có thể được nhận một phần rất nhỏ. Còn không biết Đại phòng có làm điều gì gian lận hay không.

Trang Minh Hỉ hoài nghi lúc trước Trang Tín Xuyên tìm về không phải trà Bích loa xuân, lại bảo Trang Tín Xuyên đi Động Đình sơn cẩn thận điều tra nghe ngóng, kết quả khẳng định Bích loa xuân chính là Dọa sát nhân hương của nơi này. Trang Tín Xuyên trước muốn mua cây trà ở nơi này. Nhưng khi đến hỏi mới phát hiện toàn bộ núi này đã bị Trang Tín Ngạn mua mất. Trang Tín Xuyên trong lòng thầm hận, lại vẫn chưa từ bỏ ý định,

thừa dịp đêm gọi người lên núi trộm vài gốc cây trà, muốn tự mình nuôi trồng. Hẳn mua một ngọn núi khác, cũng trồng thêm cây ăn quả, trồng được một thời gian cũng sẽ có được trà Bích loa xuân, đến lúc đó, hẳn có thể dựa vào Bích loa xuân này mà phát tài.

Bất quá câu cửa miệng nói: “Thụ na tử, nhân na sống” (phải linh hoạt với mọi sự việc, cây dựa vào rễ cây, vừa dịch chuyển sẽ chết. Người thì lại khác, người phải thích ứng với thời đại, thời thế, mới có thể phát triển, thể hiện chính mình trong xã hội). Cây trà bị thay đổi nơi sinh trưởng không được bao lâu càng héo hon, qua một mùa đông đã chết một nửa, một nửa kia miễn cưỡng sinh tồn, đến mùa xuân có lá trà non, Trang Tín Xuyên vui rạo rức gọi người hái xuống, tưởng rằng vàng bạc gần ngay trước mắt, nhưng cho dù hẳn thỉnh sư phó chế trà tốt nhất cũng không thể sao chế ra hương khí giống như trà Bích loa xuân, khiến người ta vừa thấy liền biết thật giả. Trang Tín Xuyên lúc này mới hiểu được hóa ra phương pháp sao chế mới là tuyệt chiêu mà Trang Tín Ngạn vất vả tìm ra sao có thể dễ dàng bắt chước, Trang Tín Xuyên tức giận đến cơ hồ hộc máu.

Bất quá đây đều là những chuyện về sau.

Nói trở về, Tần Thiên từ khi tiếp nhận Trà Hành bán được rất nhiều Bích loa xuân, tất nhiên thập phần chiều cố Trà Hành. Trang Tín Ngạn chỉ có thể ở sau lưng vì nàng bày mưu tính kế, trù tính toàn cục, nhưng trước mắt lại không giúp được Tần Thiên bao nhiêu việc, rất nhiều chuyện đều phải dựa vào chính nàng ứng phó, mặt trời lặn xuống núi trở về phủ đã vô cùng mệt mỏi.

Mà khiến nàng kêu khổ thấu trời là, trở về còn có một đồng chuyện lớn nhỏ đang chờ nàng. Các nội tức, quản sự trong phủ đều chờ nàng ở sân trước, nhìn thấy nàng liền tiến đến vây quanh, muốn xin quyết định của nàng, người người hỏi nàng đáp lời, nơi này cũng có việc, nơi đó cũng có việc, khiến Tần Thiên đau cả đầu, rốt cục hiểu được năm đó vì sao Đại phu

nhân cam tâm tình nguyện đem quản gia chi quyền giao vào tay Nhị di thái thái.

Thật là tinh lực hữu hạn, ai cũng không có ba đầu sáu tay, cứ như vậy, không phải trong phủ đại loạn thì nàng cũng suy sụp mất rồi.

Trang Tín Ngạn thấy nàng vất vả rất đau lòng, nhưng những chuyện cần phải ra mặt hẳn đều không thể giúp đỡ, vì thế liền viết nói: “Tìm một người có thể tin cậy giúp người quản gia đi.”

Kỳ thật Tần Thiên đã suy nghĩ về chuyện này, trong lòng cũng đã có tuyển lựa, cũng không biết có thích hợp hay không.

Nàng cùng Đại phu nhân thương lượng, Đại phu nhân suy tư một hồi, nói: “Nghiên Hạnh lúc trước hẳn là cũng đã học qua việc quản gia, nàng tính tình cẩn thận, cũng là một người thích hợp, bất quá...”

Thấy Đại phu nhân nhú mày, Tần Thiên tiếp lời: “Bất quá, cũng không biết Nghiên Hạnh tỷ tỷ có thể ép trụ mấy người kia hay không?”

Nay, các quản sự nhìn thì có vẻ quy củ, đó là bởi vì lúc trước nàng được Đại phu nhân trợ giúp mà khiến bọn họ kinh sợ. Nàng Tần Thiên là người không sợ sệt, lúc muốn đùa giỡn còn có thể hù dọa vài người. Nhưng Phương Nghiên Hạnh ôn ôn nhu nhu, nói chuyện nhỏ giọng tế khí, luôn sợ đắc tội với người khác. Hơn nữa ở trong phủ lại là nội tức của Tam phòng không có địa vị, có thể áp chế được mấy hạ nhân tâm tư này sao? Nàng không có khả năng thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh Nghiên Hạnh làm chỗ dựa cho nàng ta được.

“Người trước cùng nàng nói thử, nhìn xem nàng suy nghĩ thế nào, loại chuyện này vẫn không nên miễn cưỡng.” Đại phu nhân nói.

Tần Thiên trưng cầu ý kiến của Đại phu nhân xong, liền tiến đến viện của Phương Nghiên Hạnh. Thời điểm đi tới, Phương Nghiên Hạnh đang

thêu thùa, nhìn thấy Tần Thiên vội vàng buông việc trong tay, đứng lên tiếp đón.

Hai người ngồi xuống trước bàn trà.

Tần Thiên nói rõ ý đồ đến, Phương Nghiên Hạnh sửng sốt một lúc lâu, sau đó mới chỉ vào mũi của mình, mở to hai mắt hỏi: “Ta? Muội muốn ta quản lý hậu viện?”

“Tỷ tỷ, toàn bộ trong phủ trừ tỷ ra, ta cũng không biết nên tìm ai. Tỷ ngẫm lại xem, mẫu thân phải bảo dưỡng thân mình, không thể làm lưng vất vả. Nhị phòng bên kia... cũng không cần phải nói tới, về phần Tam di thái thái...” Tần Thiên còn chưa nói xong, Phương Nghiên Hạnh trên mặt liền hiện ra ý đã hiểu.

“Tỷ nhìn xem, ta mới làm đương gia một tháng, mà người đã gầy sệt hẳn đi. Ở Trà Hành đã một đồng việc, về nhà cũng thêm một đồng việc, bận bịu khiến ta quá sức” Tần Thiên để nàng sờ mặt mình. Nàng cũng không nói láo, khuôn mặt trái xoan vốn tròn đầy giờ cằm đã hơi nhọn.

Phương Nghiên Hạnh nhìn nàng sắc mặt tiêu tụy, rất cảm thông, nhưng quản lý hậu viện cũng không phải là chuyện nhỏ, Nhị phòng cũng khó đối phó, nếu biết quyền quản lý rơi vào tay nàng, sao dễ dàng từ bỏ ý đồ?

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 150: Thần giao cách cảm

Phương Nghiên Hạnh do dự muốn cự tuyệt. Nhưng lại thấy nếu mình cự tuyệt, hoặc là Tần Thiên tiếp tục mệt nhọc, hoặc là Đại phu nhân sẽ quan tâm đến việc này. Người đầu tiên quả thật khó có thể chiều cổ, mà người sau lại phải an tâm bảo dưỡng thân thể, càng không thể lao lực. Bản thân đã là người của Trang phủ, hai tỷ đệ vẫn luôn thâm chịu đại ân của Trang phủ, nay Trang phủ cần nàng, chẳng lẽ nàng thật sự trốn tránh co đầu rút cổ không bước ra? Đừng nói đến người khác nghĩ về nàng thế nào, chính nàng cũng sẽ xem thường bản thân mình.

Đang không biết nên lựa chọn ra sao, Tần Thiên còn nói một câu, khiến Phương Nghiên Hạnh xác định tâm tư mà đáp ứng nàng.

Tam di thái thái biết việc này, trước mặt Trang Tín Trung trách cứ nàng: “Người đáp ứng sao lúc trước không cùng ta thương lượng, có phải người cũng giống như người khác, không đem ta để vào mắt?” Nói xong, lôi kéo tay con khóc: “Ta biết, ta xuất thân không tốt, cũng khó trách ngay cả nội tức cũng xem thường ta...”

Trang Tín Trung là người thành thật và hiếu thuận, vội vàng dỗ mẫu thân, còn nháy mắt với Phương Nghiên Hạnh, để nàng nói lời nhẹ nhàng với mẫu thân. Phương Nghiên Hạnh tính tình mềm mại, trong lòng tuy rằng không vui, nhưng vẫn thuận theo dỗ hai câu.

Thấy nội tức chịu nhịn trước mặt mình, Tam di thái thái cũng vừa lòng, ngừng khóc, nói tiếp: “Con đáp ứng quản lý hậu viện không phải sẽ đối nghịch với Nhị phòng? Con đừng xem Nhị phòng hiện tại có vẻ như bị áp

chế, ta nói cho con biết, Nhị di thái thái con người kia rất lợi hại, con không ứng phó được, về sau có khi lại thêm phiền toái, đến lúc đó chỉ sợ cố gắng lấy lòng cũng đã muộn. Con nhanh đi từ chối, chúng ta chỉ để ý sống sao cho tốt, đừng nhúng tay vào.”

Phương Nghiên Hạnh nói: “Nương, người có biết Tần Thiên nói với con điều gì không?”

“Nói cái gì?”

“Nàng nói, người nếu khinh thường bản thân, người khác sẽ không chút khách khí giẫm lên người.” Phương Nghiên Hạnh nhìn Tam di thái thái: “Nương, chúng ta vẫn đều lùi bước không dám xuất đầu lộ diện, nhưng người nhìn xem, người trong phủ ai đối tốt với chúng ta? Lần trước nương sinh bệnh, Nhị di thái thái ngay cả đại phu cũng không mời đến xem cho người, cuối cùng vẫn do con cầu Đại phu nhân bà mới sai người thỉnh Chu đại phu đến. Không nói tới việc này, người nhìn xem đồ ăn của chúng ta như thế nào, thứ nào mà không phải là đồ thừa của người khác, người nhìn xem thái độ của hạ nhân đối với chúng ta ra sao, nương, người cũng đành nhẫn nhịn ăn thứ đồ ăn như vậy, vì ngại ngần không dám trách tội phòng bếp? Bởi vì người biết cho dù nói, người khác cũng sẽ không coi người ra gì”.

Tam di thái thái thay đổi sắc mặt mấy lần, xấu hổ khóc òa: “Con đang trách cứ ta ư?”

Trang Tín Trung thấy mẫu thân khóc, lại nhìn về phía Phương Nghiên Hạnh, ý bảo nàng không cần nói thêm nữa, ai ngờ Phương Nghiên Hạnh luôn mềm mại nhã nhặn nhưng không hề để ý đến hấn tiếp tục nói: “Nương, con không trách người, nếu một mình mình chịu ủy khuất cũng đành thôi. Nhưng nương, người nhìn Tín Trung, người nhìn Minh Lan xem, người đã bao giờ thấy Tín Trung dám nói chuyện lớn tiếng trong Trang

phủ? Minh Lan thì càng không cần phải nói tới, ngay cả nha hoàn bên người nàng cũng chẳng thèm để ý sắc mặt của nàng”.

Nhớ tới nữ nhi của mình vẫn luôn sống trong ủy khuất, Tam di thái thái cũng rất khổ sở.”Đây đều là mệnh, chúng ta đành phải nhận mệnh thôi” Tam di thái thái khóc nói.

Phương Nghiên Hạnh lắc đầu: “Nếu đây là vận mệnh, con cũng không muốn nhận mệnh. Con không muốn tương lai con của con ở Trang phủ cũng phải ảm mình giống như vậy, con không muốn nó bị người khác xem thường. Con muốn nó là một tiểu chủ tử đường đường chính chính, thẳng lưng mà sống, ai cũng không dám bắt nạt, không dám coi khinh. Nay Đại thiếu phu nhân đã cho con cơ hội, giúp con ở Trang phủ lập uy, con sẽ cố gắng làm thật tốt, sẽ không bởi vì sợ Nhị di thái thái mà lui bước”. Nói xong, Phương Nghiên Hạnh cũng không chờ Tam di thái thái đáp lời, xoay người trở về phòng.

Trang Tín Trung dỗ mẫu thân xong, liền theo đi vào, thấy Phương Nghiên Hạnh ngồi ở đầu giường rơi lệ.

Phương Nghiên Hạnh ngẩng đầu nhìn hắn một cái, “Chàng cho dù oán ta, ta cũng sẽ không thay đổi chủ ý không riêng gì vì những điều đó, Trang phủ đối với hai tỷ đệ chúng ta ân trọng như núi, nay Trang phủ cần ta, ta dù thế nào cũng không nên cự tuyệt.”

“Ta làm sao có thể trách nàng.” Trang Tín Trung ngồi vào bên cạnh, ôm nàng vào lòng, “Đại nương đối với ta cũng ân trọng như núi? Nhưng ta cũng không thể báo đáp. Nghiên Hạnh, về điểm này, ta không bằng nàng.”

Nghe thấy lời nói sần sọc của trượng phu, Phương Nghiên Hạnh trong lòng mềm nhũn, dựa sát vào trong lòng hắn, “Đừng nói như vậy, Đại nương nhất định biết chàng khó xử, sẽ không trách chàng.”

“Nhưng trong lòng ta vẫn luôn áy náy, cảm thấy rất có lỗi với Đại nương.” Trang Tín Trung thấp giọng nói, “Bất quá ta tuy rằng không thích Nhị phòng, nhưng có một chuyện, ta đối với bọn họ thật ra lại ngàn ân vạn tạ.”

“Chuyện gì” Phương Nghiên Hạnh ngạc nhiên nói.

Trang Tín Trung ôm chặt kiều thể, cười nói: “Nếu không có bọn họ, ta sao có thể lấy được nàng làm vợ. Nghiên Hạnh, ta bất quá chỉ là con của vợ kế không quyền không thế, lại có thể lấy được một thể tử ôn nhu hiền lành như nàng, đây thật sự là phúc khí của ta, cả đời này, ta sẽ dùng toàn lực không để nàng chịu ủy khuất.”

Nghe xong lời này, Phương Nghiên Hạnh trong lòng ngọt ngào giống như mật đường.

Thanh Tùng viện

Tần Thiên đem việc này nói cho Trang Tín Ngạn: “Nghiên Hạnh tỷ tỷ đã đáp ứng ta rồi. Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ không cần vì mấy việc vặt trong phủ này mà phiền não nữa.”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng gương mặt gầy sọp đi, đau lòng không thôi, hẩn lấy ra một tập giấy, viết xuống: “Vất vả cho người.”

“Cũng không có gì...” Tần Thiên cười nói, ánh mắt nhìn về phía trang giấy thô ráp, nàng lấy lại hỏi, “Đây là cái gì?” Bất quá nhìn thoáng qua, liền bị nội dung trên đó hấp dẫn, một lát sau, nàng ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn, ánh mắt vừa ngạc nhiên, vừa khâm phục.

“Tín Ngạn, ta nhất định phải dạy người học nói, người thông minh, có năng lực như vậy, người hẩn phải hoàn mỹ” Tần Thiên nhìn hẩn tuấn nhan

như ngọc, thì thảo nói.

Trang Tín Ngạn bị nàng nhìn trên mặt ửng đỏ, khóe miệng lại nổi lên ý cười ôn nhuận, ánh nển chiếu vào, tươi cười này càng lộ ra xinh đẹp, tựa như bình minh mới nhú, ánh trắng sơ phóng, như sao sáng rung động lòng người.

Tần Thiên mất chút khí lực mới dời mắt khỏi khuôn mặt hân.

Nam nhân này, căn bản chính là ông trời một tay tạo ra kiệt tác...

Nàng đem lực chú ý lại tập trung lên tờ giấy kia, viết trên giấy thô ráp là kế hoạch của hân, đây là một kết hoạch lớn mật, bởi vì hân muốn gieo trồng, sản xuất, tiêu thụ hợp làm một, ý tưởng này nếu trở thành sự thật, đó là khi thời đại tư bản chủ nghĩa nảy sinh.

“Người làm sao có thể nghĩ ra như vậy?” Tần Thiên có chút kích động nhìn hân.

“Người chẳng lẽ không cảm thấy hương trà nông thu trà quá mức bị động? Số lượng căn bản là không đủ”. Trang Tín Ngạn viết xuống, “Nay, triều đình đã ‘Khai cấm biển’, Tần Thiên người có biết điều này có ý nghĩa gì không?”

Dưới ánh nển, trong đôi mắt lưu ly của Trang Tín Ngạn giống như có ngọn lửa thiêu đốt, sáng rỡ kinh người, khiến cho lòng người phẫn chấn.

“Nghĩa là về sau chúng ta có cơ hội đem lá trà bán ra hải ngoại nhưng hiện tại Trà Hành chúng ta lượng chè tươi thu được chưa thỏa mãn được nhu cầu, chúng ta phải nghĩ biện pháp tăng số lượng chè tươi, phụ thuộc vào người khác, không bằng chúng ta tự mình gieo trồng”.

Thấy Tần Thiên chậm chạp không lên tiếng, Trang Tín Ngạn có chút do dự, “Như thế nào, Tần Thiên người cảm thấy không tốt?”

Tần Thiên rất có thiên phú kinh thương, Trang Tín Ngạn cũng công nhận như vậy, nếu nàng khác thường, vậy kế hoạch này phải suy nghĩ thật cẩn thận.

“Không phải a, ta thấy rất khá. Kỳ thật ta cũng có ý tưởng này”, Tần Thiên cười nói.

Nàng có ý tưởng này không hề kỳ quái, nàng có thể tham khảo nhiều kinh nghiệm của các tiền bối, việc sản xuất tiêu thụ cho cung cầu ở thời đại trước của nàng mà nói cũng không có gì đặc biệt. Nhưng Trang Tín Ngạn không giống như vậy, hẳn là người của thời đại này, hẳn không thể tham khảo kinh nghiệm của bất cứ ai, tất cả ý tưởng này đều do hẳn cân nhắc nghĩ ra, hẳn chính là người khai sơn thủy tổ.

Quả thật rất giỏi a...

Tần Thiên trong lòng trừ bỏ sợ hãi than thở, vẫn là sợ hãi than thở.

“Người cũng có ý tưởng này?” Trang Tín Ngạn cũng là vẻ mặt tán thưởng, ý tưởng này của hẳn đã có từ rất lâu, dần dần mới thành hình, nhưng nàng trở thành đương gia chưa được bao lâu? Vậy mà đã suy nghĩ thành thực như vậy, trách không được lúc trước mẫu thân lại nhìn trúng nàng.

“Không nghĩ tới chúng ta lại nghĩ giống nhau ” Tần Thiên cười nói, bỗng nhiên, nàng nghĩ đến câu nói “Thần giao cách cảm”, không tự chủ được mà đỏ mặt.

Quần bách, nàng đặt trang giấy trong tay xuống để ở một bên, đồng thời cướp lấy bút trong tay hẳn, nói: “Chính sự đã nói xong, mỗi ngày ta đều vội vàng mệt mỏi với sự tình trong phủ, cũng không giám sát người thật tốt, để ta xem người có luyện tập theo lời ta nói hay không?”

Nói xong không khỏi vươn tay lôi kéo hẳn đi đến đệm ngồi xuống.

Hai người khoanh chân ngồi đối diện với nhau.

“Hiện tại, người phát ra tiếng cho ta nghe thử”. Tần Thiên cổ vũ cười nói.

Từ khi quyết định dạy hắc nói, Tần Thiên mỗi đêm đều đã dành thời gian dạy hắc phát ra tiếng. Nhưng việc “Phát ra tiếng” này đối người thường mà nói đơn giản giống như hô hấp hít thở vậy nhưng đối với người điếc mà nói lại rất gian nan. Nhiều lúc, Trang Tín Ngạn dùng khí lực rất lớn vẫn không thể phát ra tiếng.

Trong khoảng thời gian này bởi vì quá bận bịu, Tần Thiên cũng không có thời gian dạy hắc, bảo hắc tự mình lĩnh ngộ vài ngày, hôm nay muốn nghiệm thu thành quả.

Tần Thiên cầm hai tay của hắc, xem như khuyến khích.

“Tín Ngạn, nhìn ta... Đúng, học bộ dáng của ta, hé miệng, phát ra tiếng, ” Tần Thiên nhẹ phát ra thanh “A”, nhưng Trang Tín Ngạn hé miệng ra lại không thể phát ra một thanh âm nào cả.

Tần Thiên lắc đầu, tỏ vẻ không đúng, không có thanh âm, Trang Tín Ngạn có chút sốt ruột, lại dùng khí lực, khí lực quá lớn khiến hắc mặt đỏ lên, thân mình cứng ngắc, nhưng vẫn như cũ không thể phát ra một thanh âm nào.

Sau vài lần thất bại, Trang Tín Ngạn rõ ràng có chút nôn nóng.

“Đừng vội đừng vội.” Tần Thiên nắm chặt tay hắc, tận lực trấn an hắc, có lẽ do vẻ mặt nàng yên ổn cuốn hút hắc, dần dần Trang Tín Ngạn cũng bình tĩnh lại, có điều vẻ mặt có chút uể oải.

Đã được hơn một tháng, đừng nói tới trò chuyện, ngay cả việc đơn giản phát ra tiếng cũng không làm được, hắc thật sự có thể học nói sao?

Hắn không khỏi có chút hoài nghi.

Tần Thiên thấy hắn bộ dạng này, làm sao không rõ suy nghĩ trong lòng hắn. Trong quá trình học nói, uế oải cùng nản lòng không thể tránh được, hắn cần là sự ủng hộ và cổ vũ.

Nàng nhéo nhéo tay hắn, Trang Tín Ngạn cảm giác được ngẩng đầu nhìn nàng. Ánh mắt có chút áy náy, tựa hồ thật có lỗi nàng phí nhiều tâm lực như vậy nhưng lại vô dụng.

Nàng hướng tới hắn sáng sủa cười, “Không có vấn đề gì, chúng ta từ từ mà làm, còn nhiều thời gian mà”, nàng cũng thấy kỳ quái, lúc trước, nàng thật sự có nghe thấy hắn phát ra tiếng, tuy rằng rất nhỏ, rất yếu ớt nhưng quả thật có phát ra âm thanh, vì sao hiện tại lại không thể?

Hơi suy nghĩ một chút, liền hiểu được, có lẽ lúc đó là lơ đãng, hiện tại cố ý làm ngược lại không được.

“Tín Ngạn, phát ra tiếng không cần dùng nhiều khí lực như vậy, người chỉ cần dùng dây thanh...” Nói tới đây, Tần Thiên nhớ tới hắn căn bản không rõ “Dây thanh” là cái gì, không nghĩ ngợi thêm, nàng cầm lấy tay hắn đặt lên dây thanh rung động trên cổ nàng...

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 151: Phát ra tiếng

Tần Thiên nhớ tới hắn căn bản không rõ “Dây thanh” là cái gì, không nghĩ ngợi thêm, nàng cầm lấy tay hắn đặt lên dây thanh rung động trên cổ nàng.

Trang Tín Ngạn còn chưa kịp phản ứng, tay đã chạm vào làn da tinh tế mềm mại trên cổ nàng, chỉ thấy cảm giác trên đầu ngón tay tinh tế ôn nhuận. Trang Tín Ngạn ngây người, trong đầu trống rỗng, cảm quan toàn thân dường như đều tập trung vào nơi tiếp xúc ôn nhuận kia.

Dư quang khóe mắt dường như nhìn thấy miệng nàng hé ra lại ngậm vào, nàng đang nói gì đó? Nhưng hắn đã không thể tập trung tinh thần xem cho rõ.

Từ khi thành thân tới nay, trừ bỏ cầm tay, bọn họ cơ hồ chưa từng thân mật tiếp xúc. Hắn biết nàng không muốn, hắn cũng không muốn cưỡng ép nàng, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không nghĩ đến. Nếu chưa từng nếm thử qua thì đành thôi, nhưng mà... Nhưng mà...

Hắn thường nhớ tới đêm đó ở sơn động, nhớ tới da thịt nàng trắng nõn mịn màng, nhớ tới thân thể mềm mại của nàng, nhớ tới lúc nàng lửa nóng dây dưa. Bất quá chỉ mới ôm lấy nàng, bất quá chỉ muốn đi một bước đầu tiên, đã có tư vị mê mị đến tận xương như vậy, nếu cùng nàng thực hiện theo xuân cung đồ kia, sẽ là dạng cảm giác gì đây?

Ý tưởng này, hắn không chỉ suy nghĩ một lần, có đôi khi nhìn nàng cười, hắn sẽ có ý niệm này trong đầu. Tiếp theo thân mình nóng lên, dưới bụng

trưởng căng, sự tra tấn này quả thực không cách nào hình dung, nhưng cũng đem lại cho hắn một cảm giác không thể miêu tả.

Hết thầy hắn đều cố gắng không biểu hiện ra ngoài, hắn nếu thật sự muốn che giấu cái gì, ai cũng vô pháp nhìn thấu.

Lúc đó, hắn đều đi gội nước lạnh, hắn đi đến phòng luyện công, hắn tìm biện pháp phân tán lực chú ý, áp chế hết thầy, đơn giản không muốn thương tổn nàng, chọc nàng mất hứng.

Nhưng hiện tại... Hiện tại...

Hiện tại bọn họ dựa vào gần như vậy, đây là lần đầu tiên từ sau khi thành thân, nàng tiếp cận hắn như vậy. Hắn biết nàng đang giúp hắn phát ra tiếng, hắn không nên nghĩ nhiều, nhưng khi trên người nàng phát ra mùi thơm đánh úp về phía hắn, hắn không thể khống chế mình tâm viên ý mã.

Ánh mắt hắn dừng trên cổ nàng, đường cong nơi cổ nàng rất đẹp, tinh tế, thon dài, làn da trắng nõn non mềm, như mỹ ngọc thượng đẳng. Hắn nhẹ nhàng mà giật giật ngón tay, muốn vuốt ve da thịt như tơ kia, nhưng lý trí lại nói cho hắn biết không thể lỗ mãng, hắn một bên khát vọng một bên khống chế, tay đã bị hai loại ý chí mâu thuẫn chi phối, bởi vì không thể phối hợp mà run nhẹ nhẹ, mặc kệ là ngón tay hay trong lòng bàn tay đều chảy ra mồ hôi.

Ánh mắt của hắn chậm rãi trượt xuống, nàng mặc trung y ngân bạch, mỏng manh, hai vạt áo hơi hé, lộ ra một khoảng trước ngực tuyết trắng, ẩn ẩn có thể thấy được xương quai xanh mảnh khảnh. Vải mềm mại như lụa mặc lên người nàng lộ đường cong vẻ thân thể, buộc vòng quanh eo nàng, hắn biết vật liệu này mặc lên da thịt có bao nhiêu mỹ cảm...

Hắn thậm chí kim lòng không được nghĩ đến bên trong có thể là cái yếm hồng thêu hoa như lần trước hay không?

Trong đầu không khỏi hiện ra bộ dáng nàng mặc yếm hồng, trên yếm hồng thêu hoa mơ hồ có hai điểm cao vút trước ngực nàng, xung quanh ẩn hiện nửa vòng tròn, giống như hai đóa hoa trắng noãn, khiến người ta thần hồn điên đảo...

Nghĩ đến đây, hạ phúc như chạm phải lửa nóng, càng thiêu càng mãnh liệt, rất nhanh lan tràn khắp toàn thân, làm cho hần bỗng nhiên xúc động muốn ôm lấy nàng. Hần kinh hãi, vội vàng khắc chế chính mình, đồng thời nhanh chóng rút tay về.

Bên này, Tần Thiên toàn tâm toàn ý đắm chìm vào việc dạy học nói cho hần. Bởi vì Trang Tín Ngạn cũng không luống cuống, nên nàng cũng không cảm giác thấy hần có gì không ổn. Hơn nữa cho tới nay, bọn họ tuy rằng ở chung một phòng, Trang Tín Ngạn lại lấy lễ đối đãi, chưa bao giờ làm ra hành vi quá đáng, nàng cũng không biết tiếp xúc như vậy thì có vấn đề gì.

Nàng đem tay hần đặt lên dây thanh, nói với hần: “Tín Ngạn, người có cảm giác được hay không, có cảm giác được sự chấn động không? Đây chính là dây thanh, người thử dùng chỗ này để phát ra âm thanh...”

Nói một lần, lại phát giác hần đang ngốc lảng, không phản ứng lại, liền nói lại lần nữa. Nhưng hần vẫn không có chút phản ứng, chỉ chăm chăm thẳng tắp nhìn tay đang đặt trên cổ nàng, trên mặt chậm rãi ửng hồng.

Thấy như vậy, Tần Thiên bỗng nhiên hiểu được.

Nga, hóa ra là then thùng ...

Nhưng điều này thì có gì liên quan? Lại không có gì quá mức...

Tuy rằng biết hần thực ngây thơ, nhưng có cần ngây thơ đến như vậy không? Vậy về sau động phòng hần phải làm sao bây giờ? Nơi này nữ tử khẳng định sẽ không chủ động, hần cái dạng này khẳng định cũng là

ngượng ngùng, chẳng lẽ đêm đông phòng hoa chúc hai người cứ ngồi đó đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ?

Nghĩ đến tình cảnh đó, Tần Thiên liền cảm thấy buồn cười, nhưng không biết vì sao, lại cười không ra, trong lòng ngược lại có cảm giác không thoải mái...

Đang miên man suy nghĩ, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên rút tay về.

Tần Thiên nóng nảy, cứ như vậy, khi nào thì mới có thể học được cách phát ra tiếng a. Nàng lại đi kéo tay hắn.

Nhưng Trang Tín Ngạn lúc này đang trong thời điểm mẫn cảm, làm sao còn dám chạm vào nàng, vội vàng bỏ nàng ra.

“Tín Ngạn, không có vấn đề gì, tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng kiểu tiếp xúc này ta không thềm để ý.” Tần Thiên nói với hắn, trong lòng lại dở cười dở mếu.

Tình thế này là gì đây a? Nàng đây là đang cầu hắn “Chạm vào” nàng? Hắn giống như con cừu nhỏ ngây thơ hoàn toàn không biết gì cả, nàng chính là một đại sắc lang đang hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt...

Đây là chuyện gì đây a...

Nhưng vấn đề là, nàng đã nói như vậy, hắn còn xấu xấu hổ hổ cúi đầu xuống khiến Tần Thiên quả thực muốn tìm khối đậu hủ mà đập đầu tự tử.

Nếu không phải nàng đã hạ quyết tâm làm tốt chuyện này, nàng thật sự sẽ mặc kệ hắn.

Thấy hắn luôn cúi đầu, không thấy mình nói, Tần Thiên cũng càng dứt khoát. Nàng vươn người qua, đem đầu lên đối mặt với nàng.

“Người trước đừng gấp gáp, thấy rõ lời nói của ta không...” Nhưng những lời nói tiếp đó lại dừng lại bởi vì sắc mặt của hắn.

Hắn lúc này đỏ bừng cả mặt, nàng chưa bao giờ thấy hắn mặt đỏ quá mức như vậy, như máu khắp toàn thân đều xông lên đầu, khiến da thịt chậm rãi nhuộm đỏ ửng.

Giống như phía chân trời ánh nắng chiều hoa mỹ, yêu dị diễm lệ.

Hắn nhìn nàng, ánh đèn chiếu lên mặt hắn lúc sáng lúc tối, đôi mắt kia thâm thúy như muốn cắn nuốt hết thảy.

Tần Thiên giật mình, trong lúc nhất thời quên mất mình phải nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Nhưng ánh mắt chuyên chú của nàng lại khiến hắn càng thêm khó không chế. Trang Tín Ngạn không thở nổi đẩy nàng ra, đứng lên, xoay người bước đi.

Tần Thiên thấy hắn phải đi, trong lòng có chút sốt ruột, hắn thẹn thùng như vậy, cứ thế sẽ kéo dài bao lâu nữa đây?

Trong lúc này, Tần Thiên chợt nhớ tới một sự kiện. Nàng nhớ rõ kiếp trước thấy qua bởi vì bị kích thích mà trẻ con phát ra tiếng, cù vào chỗ nhột, trẻ con bị kích thích, sẽ ha ha cười.

Biện pháp này có lẽ có thể thử xem, chỉ cần khiến hắn cười ra tiếng, hắn tất nhiên nên sẽ biết nên phát ra tiếng như thế nào, nếu không với tính tình thẹn thùng như vậy, cứ dùng dằng như vậy, còn không biết có thể học nói nữa hay không.

Mắt thấy Trang Tín Ngạn muốn đi ra phòng ngoài. Tần Thiên bỗng nhiên xông tới, dùng lực kéo hắn trở về, một hơi đẩy hắn ngã xuống đệm chăn dưới đất.

Trang Tín Ngạn tuy rằng thân cao thể tráng, nhưng Tần Thiên bỗng nhiên phát lực tập kích, hắn căn bản không kịp phòng bị. Đối lại là người khác, hắn khẳng định sẽ chống trả, nhưng hắn không muốn làm Tần Thiên bị thương, vì thế không hề phản kháng. Bởi vậy, liền bị Tần Thiên dễ dàng đẩy ngã.

Hắn còn chưa phục hồi tinh thần, đã thấy Tần Thiên lại gần, hai tay luồn xuống nách và bên sườn của hắn cù một chút, chưa từng có người nào làm như vậy với mình, Trang Tín Ngạn đến lúc này mới biết, hắn hóa ra lại sợ cù như vậy.

Trang Tín Ngạn chịu không nổi, thân mình càng không ngừng vặn vẹo, hắn giãy dụa, trốn tránh, nhưng dù thế nào cũng đều tránh không khỏi hai tay của Tần Thiên, thân mình giống như bị rút xương cốt, trở nên mềm nhũn.

Hắn nhịn không được cười, cả khuôn mặt đều nhăn nhó, hắn chưa bao giờ cười lớn như vậy, cười không ngừng thở không nổi, cười đến toàn thân run rẩy.

Nhưng dù là như thế, vẫn như cũ không có nửa điểm thanh âm.

Tần Thiên nóng nảy, hướng tới hắn kêu to, “Tín Ngạn, cười đi, cười ra tiếng đi” trên tay càng thêm dùng sức.

Lúc này đây, không chỉ dưới nách, bên sườn, còn có quanh gáy, ngực, hắn nếu xoay người sang chỗ khác liền cù phía sau lưng hắn, phàm là chỗ nào có thể chạm vào, Tần Thiên đều không buông tha. Chỉ chốc lát, toàn thân nàng cũng đổ mồ hôi.

Trang Tín Ngạn điên cuồng mà vặn vẹo, cười đến nước mắt đều rơi xuống, đúng lúc này, Tần Thiên nghe được một thanh âm rất nhỏ, nàng trong lòng run lên, nhất thời mừng như điên, tay càng không dám lơ lửng. Tiếp theo, càng nhiều thanh âm từ trong miệng hắn thốt ra, đầu tiên là dứt

quãng ừ a rên rĩ, sau đó đó là thanh âm “A a”, đến cuối cùng, là tiếng cười to “Ha ha ”liên tục không ngừng.

Lúc ban đầu tiếng kêu như tiếng vải vóc bị xé rách, nhưng dần dần, thanh âm bắt đầu trở nên trong vắt, đến cuối cùng, lại trở nên trầm thấp, giống như tiếng đàn róc rách êm tai.

Tần Thiên trong lòng bỗng nhiên có loại cảm động khó có thể áp chế.

“Tín Ngạn, người muốn phát ra âm thanh sẽ là như thế này, người ghi nhớ loại cảm giác này được không?”

Tần Thiên hưng phấn nói với hân, đã thấy hân đang nhìn nàng, dùng sức thổi phì phò, hai mắt rơm rớm, mũi hoặc đến cực điểm, da thịt trắng trong như ngọc bị kích thích mà trở nên đỏ ửng, nổi bật trên nền tóc đen dài, trên áo trắng như tuyết của hân, cái đẹp của hân đã không giống với người thường, mà thật sự giống như yêu ma vậy...

Trong nháy mắt, Tần Thiên như bị nhiếp hồn phách, trong đầu trống rỗng.

Giây tiếp theo, lại thấy một trận thiên toàn địa chuyển, chờ nàng phục hồi tinh thần đã bị hân đặt ở dưới thân.

Nàng kinh sợ, mở to hai mắt nhìn hân, mặt hân đỏ bừng, có chút âm u, không nhìn rõ vẻ mặt hân thế nào, nhưng đôi mắt kia, sâu thẳm giống như khôn cùng ám dạ, khiến nàng như bị hút vào không gian vô biên vô hạn.

Tóc dài của hân rơi xuống, một lọn tóc chạm nhẹ vào mặt nàng, vào cổ nàng, cảm giác ngứa ngứa dường như truyền đến tận đáy lòng, khiến toàn bộ cơ thể nàng đều trở nên mềm yếu.

Nàng thấy đầu của hân càng ngày càng thấp, lòng của nàng nhảy cũng càng lúc càng nhanh, ánh mắt của nàng không nhìn được dừng trên môi

hắn, đây vẫn là lần đầu tiên nàng cẩn thận ngắm nghía bờ môi của hắn, hình dáng rõ ràng, đường cong môi dưới đầy đặn, khóe miệng rất sâu, cho nên bình thường sẽ khiến người khác có cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng. Nhưng hiện tại, lại làm cho nàng cảm thấy...

Gợi cảm, không sai, chính là gợi cảm.

Gợi cảm đến mức làm cho nàng miệng khô lưỡi khô.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy yết hầu nuốt nhanh, môi khô, nàng kìm lòng không được nhấp hé miệng môi.

Ở sâu trong đáy lòng bỗng nhiên vang lên cảnh báo, có một thanh âm đang không ngừng nhắc nhở nàng: đẩy hắn ra, đẩy hắn ra.

Nàng đưa tay đặt lên ngực hắn, nhưng tay nàng mềm nhũn, không chút khí lực, khí lực không biết chạy đi nơi nào, chống cự này, càng giống như một sự ngênh đón đầy ái muội.

Sau đó, nàng cảm giác được thân mình áp xuống, đem tay nàng áp chế, hai mắt hắn chặt chẽ nhìn thẳng nàng, đôi mắt yêu mị nhiếp trụ hồn vía nàng.

Đầu của hắn cũng áp xuống, bờ môi của hắn dán sát vào môi của nàng.

Trong nháy mắt, Tần Thiên như bị điện giật, toàn thân run rẩy, lại cũng vô pháp nhúc nhích...

Tim, chợt ngừng đập rồi lại nhảy nhót.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 152: Tiêu hồn

Tần Thiên mở to hai mắt, trong đầu lộn xộn, không có ý thức, cũng không có cảm giác.

Không biết từ nơi nào thổi tới một cơn gió, khiến sa màn tuyết trắng bị thổi bay, bao trùm lên hai người, mọi thứ như chìm trong sương mù.

Đèn đuốc lay động vài cái rồi chợt tắt, hắc ám nhanh chóng nuốt chửng hết thấy, mà tại đây trong bóng đêm không bờ bến, tri giác dần dần khôi phục, cảm quan cũng dần dần rõ ràng...

Đầu tiên nàng cảm giác được môi hẩn như lửa nóng, hơi thở nóng cháy, nhiệt độ này như muốn đem nàng thiêu đốt...

Tần Thiên cảm thấy ngực khó chịu, nhịn không được thở ra một hơi dài, lại ngạc nhiên phát hiện, hơi thở nàng cũng nóng cháy vô cùng, cùng với hơi thở của hẩn nhanh chóng hòa lẫn. Nàng cảm giác được hẩn nhẹ nhàng run rẩy, thân thể hẩn đặt ở trên người nàng, cách hai tầng quần áo đơn bạc, nàng có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể nóng rực của hẩn.

Nóng như vậy, như muốn đem nàng thiêu đốt, như muốn đem nàng hòa tan...

Lý trí nói với nàng, không nên cứ tiếp tục như vậy, phải nhanh chóng đẩy hẩn ra. Nhưng thân thể của nàng giống như bị người rút đi xương cốt, hoặc như bị hẩn hòa tan thành một vũng nước, mềm nhũn không có chút khí lực, ngay cả nâng lên một ngón tay cũng không thể, lại dường như biến thành bùn loãng, chặt chẽ bám lên người hẩn, không có một chút khe hở...

Tâm cũng dường như muốn hòa tan ...

Trong bóng đêm, tay hắn xoa mặt nàng, trong lòng bàn tay dường như có lửa, một chút lại một chút làm bỏng da thịt nàng, khiến da thịt nàng từng đợt run rẩy, điện giật tê dại.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng hôn môi, nhưng chưa bao giờ từng có cảm giác này, giống như cả linh hồn bị kích động vậy...

Mà hắn mới chỉ đang dán sát vào môi của nàng mà thôi...

Trong lúc dần dần, Tần Thiên vẫn nhìn không được cảm thán: người này thật sự là thanh thuần, ngay cả hôn môi cũng không biết...

Điều này khiến nàng có cảm giác như đang chiếm tiện nghi của hắn, nhưng rõ ràng là hắn chiếm tiện nghi của nàng mà...

Tâm tư chuyển động một vòng, người cũng thanh tỉnh không ít. Đang chuẩn bị dành chút khí lực đẩy hắn ra, bỗng nhiên, nàng cảm giác được động tác nhẹ nhàng của hắn.

Hắn đang hút nhẹ môi nàng, động tác nhỏ nhẹ nhàng chậm chạp, nàng có thể cảm giác được bờ môi của hắn đang run rẩy, tay hắn cũng run rẩy, lông mi hắn giống như bàn chải mềm chạm nhẹ lên mặt nàng, tê tê ngứa ngứa, giống như có ai lấy cọng lông chim cù nhẹ vào lòng nàng.

Nàng giật mình, chút khí lực vừa mới dành dụm lại biến mất không còn bóng dáng tăm hơi

Sau đó, hắn lại vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng mà liếm môi nàng, đầu lưỡi mềm mại một chút lại một chút lướt qua môi nàng, mang theo một chút dẫn dụ, một chút e dè, hắn một bên hút nhẹ, một bên liếm môi, thật cẩn thận, trân trọng, như đang che chở trân bảo, hoặc như đang nhắm nháp một món ăn ngon.

Động tác ngậy ngô cũng không mới lạ.

Tần Thiên ngạc nhiên, bất tri bất giác lại bị hấn tách môi hé ra.

Sau đó, lưỡi của hấn tựa như linh xà tiến vào, nhanh chóng mà thuần thực cùng lưỡi của nàng dây dưa một chỗ, hấn không ngừng mà liếm hút, công thành đoạt đất, liều chết triền miên, động tác càng ngày càng kịch liệt, hơi thở càng ngày càng dồn dập, rên rỉ càng ngày càng nóng rực.

Mà ý thức của nàng càng ngày càng mơ hồ, hấn ôm chặt nàng như vậy, kịch liệt hôn nàng như vậy, không khí dường như đều bị hấn hút khô, hơi nước trong cơ thể giống như bị hấn hút hết, hấn nhào nàng thành bùn, lại biến nàng thành vũng nước, thân thể của nàng dường như đã không còn thuộc về chính mình, nàng như đang hãm sâu trong đại dương mệnh mông bao la, mà hấn chính là khúc gỗ duy nhất, nàng chỉ có thể ôm chặt hấn, theo hấn cùng nhau chìm nổi, chết đi sống lại...

Trang Tín Ngạn dường như lại nhớ tới thời gian ở sơn động, lúc vừa mới bắt đầu, hấn còn có chút khấn trương, không dám vọng động, nhưng hấn phát hiện, nàng cũng không kháng cự hấn, điều này khiến hấn mừng rỡ như điên, lá gan cũng lớn hơn. Hấn học bộ dáng hôn môi lần trước của nàng mà liếm mút môi nàng, tách miệng của nàng ra gần bó, ăn đầu lưỡi nàng, tuy rằng hấn chỉ có một lần kinh nghiệm, nhưng vì hấn cơ hồ mỗi đêm đều hồi tưởng, động tác này đã khắc sâu ở trong đầu, nay làm ra lại khá thuần thực.

Nàng đang nằm trong lòng hấn, chân thật như vậy, mùi hương cơ thể, thân hình mềm mại, cảm giác xương cốt mềm nhũn như trở lại, làm cho hấn mê say, làm cho hấn khó có thể tự chủ, hấn hôn nàng thật sâu, không ngừng không ngừng mà hôn nàng như vậy, dường như làm như vậy càng khiến hấn thỏa mãn, sau đó, hấn cảm giác được nàng đáp lại, lưỡi nàng cùng hấn dây dưa một chỗ, sâu triền miên, nhu tình vô hạn, nàng mỗi một lần liếm mút đều làm cho hấn run run, dường như ngay cả linh hồn cũng

lung lay sắp đổ, hân càng nhanh ôm chặt nàng, càng hôn nàng sâu hơn, càng lửa nóng cùng nàng dây dưa.

Nhưng vẫn không đủ, dù như thế nào cũng vẫn không đủ, bụng dưới căng cứng không hề giảm bớt, khát vọng thăm sâu trong đáy lòng càng ngày càng mãnh liệt, tay hân chậm rãi trượt xuống, lướt qua mỗi một đường cong trên người nàng, sau đó tiến vào trong trung y, vuốt ve da thịt tinh tế mềm mại của nàng, xúc cảm mịn màng này thật sự làm cho hân thỏa mãn, giống như người đang đói khát bỗng nhiên có được nước và đồ ăn, hân nhin không được ngâm ra tiếng, đây là một thanh âm vô ý thức, hân bởi vì nghe không thấy, căn bản là không biết mình đang phát ra thanh âm, cho nên cũng không biết khắc chế, chỉ dựa vào bản năng của cơ thể, dựa vào khát vọng của đáy lòng mà ngâm ra tiếng.

Mấy tiếng rên rỉ này đối với Tần Thiên vốn đang ý loạn tình mê mà nói, giống như chất xúc tác của tình dục, thanh âm của hân vốn trầm thấp ám áp, một tiếng tiếp một tiếng rên rỉ, một tiếng so với một tiếng càng thêm triền miên, một tiếng so với một tiếng càng thêm mị hoặc, nàng có thể cảm giác được hân sung sướng, cảm giác được hân khó nhin, cũng cảm giác được dục vọng của hân, thanh âm như vậy lần lượt quanh quẩn bên tai nàng, so với lời nói nào cũng đều trêu chọc lòng người hơn cả.

Thanh âm một tiếng tiếp một tiếng theo động tác gấn bó của hân mà không ngừng tràn ra, khiến nàng nghe thấy như bị hòa tan, khiến nàng nghe thấy ngón chân cũng trở nên cứng đờ, khiến nàng nghe thấy hưng phấn mà lại khát vọng, hận không thể cứ như vậy chìm đắm trong đó sống mơ mơ màng màng, không bao giờ tỉnh lại nữa...

Trung y bất tri bất giác bị mở ra, cái yếm bất tri bất giác rơi xuống, tay hân phủ lên nhũ phong đầy đặn của nàng, nhẹ nhàng mà run rẩy, khiến nhũ hoa cứng lên, mà hân rên rỉ cũng càng ngày càng dồn dập, dây dưa như vậy, mê mị như vậy, nàng cũng run rẩy theo, nàng kìm lòng không được cũng uốn thân mình, đòi hỏi càng nhiều hơn...

Nhưng đúng lúc này, một trận lạnh gió thổi qua, Tần Thiên chỉ cảm thấy ngực chột lạnh, bỗng nhiên, nàng tỉnh táo lại.

Nàng mở choàng mắt, trong bóng đêm, chỉ nhìn thấy màn khê lay động, nàng không biết làm sao lại có khí lực, một phen đẩy hẳn ra.

Chỉ nghe hắt thét lớn một tiếng, sau đó, hẳn đứng lên, hất màn ra, nhanh chóng lao ra khỏi phòng. Nghe được tiếng bước chân lão đảo của hẳn vọt tới tịnh phòng, tiếp theo lại vang lên tiếng nước giội ào ào.

Tần Thiên ngồi xuống, run rẩy mặc quần áo, tim như muốn từ trong miệng nhảy ra ngoài, trên người vẫn bủn rủn như trước, nàng tay chân luống cuống bước ra màn, lại cảm nhận được một luồng gió thổi tới, nàng ngẩng đầu nhìn, thấy một cánh cửa vẫn còn đang mở.

Nàng cười cười, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái, nhưng cảm giác này tuyệt đối không phải vì nàng cảm thấy may mắn.

Nàng trở lại trên giường của mình nằm xuống, tâm thật lâu cũng không thể bình tĩnh, trên môi vẫn nóng rực, bộ ngực còn lưu lại cảm xúc tê dại vì đụng chạm của hẳn, bụng cũng có chút toan trướng khó chịu, toàn thân trên dưới dường như đều không thoải mái, nàng tuy rằng chưa từng trải qua việc như thế này, nhưng nàng cũng hiểu được đây gọi là nhu cầu tình dục chưa được thỏa mãn.

Nàng thể nhưng lại dung túng bản thân đến mức này, nàng quả thực cảm thấy hổ thẹn...

Nàng chui đầu vào trong chăn, không ngừng mà nói với mình: Tần Thiên, người rốt cuộc muốn làm cái gì? Người thật sự muốn lưu lại sao? Người thật sự quyết định ở với hẳn suốt đời sao? Nếu không phải như vậy, người không thể phóng túng mình bởi vì tham luyến vui thích nhất thời mà có thai thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó chẳng phải người sẽ vì đứa nhỏ mà lưu lại? Người sẽ không hối hận hay sao? Việc này đối với hẳn cũng không

công bằng, hẳn hoàn toàn có thể tìm được thể tử thật tình thật lòng đối đãi với hẳn, mà không phải người miễn cưỡng chấp nhận như người.

Người không thể một bên để ý chỗ thiếu hụt của hẳn, một bên lại mê luyện dung mạo, Tần Thiên, người không thể ti bỉ như vậy...

Nàng nắm chặt tay thành quyền, cắn chặt môi dưới, âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải ước thúc hành vi của mình, khắc chế dục vọng của mình.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Trang Tín Ngạn mới đi vào, cước bộ hẳn nhẹ nhàng, tựa hồ như sợ đánh thức nàng, hẳn đi đến trước giường nàng, cách qua màn nhìn nàng một lúc. Tần Thiên động cũng không dám động, làm bộ như đang ngủ say.

Hắn đứng thật lâu, thấy nàng không có động tĩnh, lúc này mới trở về đệm nằm xuống ngủ.

Cả một đêm, hai người đều lăn qua lộn lại không ngủ được, cũng không biết trải qua bao lâu, Tần Thiên mới朦朦 lung lung ngủ một chút, nhưng trong lúc mơ ngủ đều là nụ hôn của hẳn, tiếng rên rĩ của hẳn, sau khi tỉnh lại cả người đã ướt đầm mồ hôi.

Nàng đứng dậy, phát hiện trời còn chưa sáng, Trang Tín Ngạn cũng đã không thấy đâu, mà ở phòng luyện công bên kia truyền đến chút thanh âm, Tần Thiên biết hẳn nhất định đã đi đến phòng luyện công. Trong phòng, màn cùng bình phong đã được thu dọn. Đây đã là thói quen của hẳn, cũng giúp nàng đỡ tốn sức.

Nàng đứng lên tắm rửa một cái.

Lúc tắm rửa, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, ngày hôm qua động tác của hẳn rất quen thuộc lão luyện, tuyệt đối không giống như là lần đầu tiên.

Hắn lúc trước nhất định đã từng trải qua chuyện này.

Tần Thiên hơi nhăn mày, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. Nhưng lại cảm thấy bản thân thật buồn cười, nàng nói với chính mình: hắn cùng ai thân mật thì có liên quan gì đến người? Người có quyền gì mà quan tâm hỏi đến?

Nàng dùng sức lắc đầu, như muốn quăng ý niệm trong đầu bay ra ngoài, nhưng ý niệm này lại như bóng với hình, một lần lại một lần hiện lên trong óc nàng, thậm chí có dấu hiệu càng ngày càng thâm nhập sâu hơn.

Thời điểm hắn cùng người đó hôn môi, cũng sẽ dây dưa như vậy? Người đó có nghe thấy thanh âm của hắn hay không?

Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy phiền chán, nàng cúi mặt xuống nước, cảm giác hít thở không thông thế này mới làm cho lòng của nàng bình tĩnh một chút.

Lúc ra khỏi tịnh phòng, thấy Bích Liên, Thu Lan và Thanh Liễu đang thu dọn trong phòng, ánh mắt Tần Thiên lướt qua trên mặt ba người. Không chịu khống chế, ý tưởng này lại ập đến: ba người này ở đây thời gian lâu nhất, cùng Trang Tín Ngạn cũng tiếp cận lâu nhất...

Nàng nhìn Bích Liên đoan trang thanh tú.

Là nàng ta sao?

Nhưng nàng ta ngay cả lúc mặc quần áo cũng không dám đụng chạm vào người hắn, làm sao có thể?

Nàng lắc đầu, lại nhìn về Thu Lan xinh đẹp hơn người kia.

Nàng từng là nha hoàn thông phòng của hắn, hai người sớm chiều ở chung, gần quan được ban lộc, ai nói không có khả năng phát sinh cái gì

đây...

Lúc này, Thu Lan quay đầu nhìn nàng, cười nói: “Đại thiếu phu nhân, hôm nay muốn mặc quần áo gì?”

Tần Thiên đi qua, nhìn chăm chăm khuôn mặt trong trắng hồng hào của nàng, trong lòng có chút không thoải mái. Thu Lan bị nàng nhìn da đầu run lên, thử thăm dò hỏi: “Đại thiếu phu nhân, có gì không?”

“Thu Lan, không bằng về sau người tới hầu hạ Đại thiếu gia thay quần áo đi” Tần Thiên đi đến bàn trang điểm cầm lược vô ý thức chải đầu.

Nếu người thích thân mật với nàng ta, ta sẽ cho người cơ hội...

Động tác chải đầu một chút so với một chút lại càng nặng nề, như không biết rằng đây là tóc nàng, hoặc như đang hờn dỗi với ai. Chỉ chốc lát, trên lược có một nhúm tóc bị rụng. Bên cạnh Thanh Liễu hoảng sợ, vội vàng tiếp nhận lược giúp nàng vấn đầu.

“Đại thiếu phu nhân của ta ời, người tha cho ta đi, người khó dễ ta cái gì cũng được, đừng bảo ta lại hầu hạ Đại thiếu gia được không?” Thu Lan hé ra mặt khổ sở, trước kia còn đỡ, hiện tại Đại thiếu gia đối với nha hoàn tiếp cận hẳn sắc mặt luôn không hề hòa nhã.

Nhìn nàng gương mặt xanh mét như mướp đắng, không biết vì sao, tâm tình Tần bỗng nhiên tốt hơn.

Bài xích như thế, hẳn không phải là nàng ta...

Nàng lại ngẩng đầu nhìn chăm chăm gương mặt Thanh Liễu thanh lệ xinh đẹp trong gương đồng.

Thanh Liễu vội vàng xua tay, vội la lên: “Ta không được, Đại thiếu phu nhân, ta chưa bao giờ vào phòng hầu hạ Đại thiếu gia a”.

Chưa từng vào phòng hầu hạ? Như vậy càng không phải ...

Tần Thiên trong lòng hồ nghi, như vậy người này là ai vậy?

Lại nhịn không được vuốt vuốt tóc mình.

Tần Thiên, người cũng đừng quan tâm nữa, nếu người không muốn lưu lại, hẳn cho dù đã thân mật với ai cũng không liên quan đến người, Mà nếu lưu lại, đây là chuyện quá khứ của hẳn người quản nhiều như vậy làm cái gì? Cũng không phải nộ hôn đầu tiên của người a.

Hơn nữa, chưa biết được hẳn về sau có thể có thiệp thất hay di nương gì đó, chủ mẫu Trang phủ phải hiền lành rộng lượng, xem Đại phu nhân đối với tiểu lão bà của lão công mình thật tốt...

Mẫu thân đã như vậy, ai dám khẳng định Trang Tín Ngạn hẳn đối với lão bà của mình không có loại yêu cầu này? Nói hẳn không chịu tiếp xúc nữ nhân, nhưng lại biết hôn như vậy, có thể thấy được đồn đãi không nhất định là sự thật.

Lúc này, nghe thấy Bích Liên gọi một tiếng: “Đại thiếu gia.”

Tần Thiên ngẩng đầu, đã thấy Trang Tín Ngạn mặc một quần áo tập luyện từ ngoài đi vào.

Theo bản năng, Tần Thiên cúi đầu xuống, trên mặt như bị lửa thiêu.

Dư quang khóe mắt lại liếc về phía hẳn một cái, đã thấy hẳn dừng lại một lúc, rồi hướng về phía tịnh phòng, bên kia chắc đã chuẩn bị nước nóng cho hẳn tắm rửa.

Chờ Trang Tín Ngạn tắm rửa đi ra xong, Tần Thiên đã được nha hoàn trợ giúp mặc quần áo chỉnh tề, bởi vì hiện tại nàng mỗi ngày đều phải đến Trà

Hành, cùng nhiều người tiếp xúc, vì vậy quần áo tuy nhẹ nhàng nhưng cũng cần trang trọng lịch sự.

Nàng hôm nay chỉ vấn tóc đơn giản, cắm trâm ngọc bích lưu kim, mặc gấm vóc sắc xanh nhạt thêu hoa mai, váy dài màu trắng.

Nhưng đơn giản như vậy lại bởi vì da thịt nàng vô cùng mịn màng, ánh mắt lung linh sáng ngời, có vẻ giống như gốc cây nghênh đón mùa xuân thanh lệ hơn người.

Trang Tín Ngạn nhìn ngắm, càng nhìn càng cảm thấy đẹp mắt.

Tần Thiên dù thế nào cũng không ngẩng đầu lên nhìn.

Ba nha hoàn thấy tình cảnh như vậy đều biết điều lui ra.

Phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, không khí liền có chút xấu hổ.

Trang Tín Ngạn cảm thấy tối hôm qua là hấn đường đột, mạo phạm nàng, không biết nàng có giận mình hay không, đang nghĩ nên xin lỗi nàng thế nào, sợ nàng bởi vậy mà chán ghét mình, hoặc coi mình là kẻ vô sỉ hạ lưu.

Còn Tần Thiên thì nghĩ chuyện ngày hôm qua cũng chưa phát sinh quá mức, muốn tự nhiên giống như lúc trước cùng hấn ở chung, hơn nữa, kiên quyết không để “Sắc đẹp” của hấn mê hoặc, nếu lỡ nhất thời không khống chế được, hoài thai, cũng chỉ có con đường phải lưu lại. Miễn cưỡng như vậy, đối với đôi bên mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Đã có chủ ý, Tần Thiên hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh hấn.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 153: Nạp thiếp

Tần Thiên hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn, hầu hạ hẩn mặc quần áo.

Sau khi thành thân, Tần Thiên vẫn đều muốn dạy hẩn tự mặc quần áo, hẩn thông minh như vậy, vậy mà thời điểm mặc quần áo tay chân luôn luống cuống, mỗi lần đều làm cho Tần Thiên không nhìn được, đành tiếp nhận hầu hạ việc mặc quần áo cho hẩn, đến cuối cùng, không nề hà lại trở thành nha hoàn bên người của hẩn.

Đây vốn là chuyện vẫn làm thường ngày, hôm nay dù thế nào cũng đều cảm thấy mất tự nhiên. Tay vừa khê chạm lên người hẩn đã cảm thấy nóng dọ người, nhưng khi tiếp xúc, lại cảm giác nhiệt độ cơ thể bình thường. Thế mới biết là do tâm lý của mình tác oai tác quái.

Nàng cúi đầu xuống, có chút chột dạ, trên mặt nóng bừng. Cảm giác được tầm mắt hẩn vẫn đuổi theo nàng, ánh mắt này như có ma lực, làm cho tay nàng toát ra mồ hôi, làm cho tim của nàng mất đi tần suất đập bình thường...

Nàng cảm thấy nàng không thể lại khấn trương như vậy, cũng không thể tùy ý hai người tiếp tục dây dưa ái muội, nàng muốn đem mọi chuyện phát sinh đều phải được phân tích rõ ràng, như vậy mới dễ dàng nắm vận mệnh trong tay, nàng ghét nhất là sự mơ hồ không rõ rệt.

Nàng thở sâu, ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt hẩn.

Ánh mắt kia ôn nhu như nước suốt mùa xuân, tình ý lan tỏa tinh khiết. Nhưng nàng bỗng nhiên nâng mắt lên nhìn, làm cho hần không kịp thu hồi ánh mắt, cơ hồ chật vật quay đầu, nháy mắt khuôn mặt đỏ bừng.

Tần Thiên vẫn nhìn hần, vẫn duy trì ánh mắt trấn định. Có lẽ cảm giác được ánh mắt nàng khác thường, Trang Tín Ngạn trên mặt bớt đỏ ửng, hần quay đầu, nhìn nàng.

“Tối hôm qua chuyện đó không phải ai có lỗi.” Tần Thiên đối với hần nhẹ nhàng nói, “Chúng ta coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh được không? Về sau chúng ta đều chú ý một chút, đừng để loại chuyện này xảy ra lần nữa.” Nàng có thể kháng cự một lần, cũng không dám chắc có thể kháng cự lần thứ hai, lần thứ ba, nếu hần cứ nhiệt tình như vậy, như một đồng lửa hừng hực, đủ để đem nàng thiêu đốt hầu như không còn chút gì...

Nàng có chút sợ hãi cảm xúc không thể nắm bắt này. Càng không nắm chắc việc cứ đối mặt tùy theo hậu quả về sau thế nào. Nàng biết lòng tự trọng của hần rất cao, chỉ cần nàng nói rõ, hần tuyệt đối sẽ không như vậy nữa. Nhưng lời vừa nói ra, lại cảm thấy tâm khó chịu, như đánh mất thứ gì đó.

Thấy rõ những lời này, tia huyết sắc cuối cùng trên mặt Trang Tín Ngạn cũng biến mất, gương mặt trở nên tái nhợt, hần nhìn nàng, tâm bỗng nhiên như từ trên cao rơi xuống, tan thành nhiều miếng nhỏ, từng đợt đau đớn đánh úp lại.

Nàng đúng là vẫn không muốn ...

Cũng đúng, mình chung quy chỉ là một người không toàn vẹn, cần gì phải cưỡng cầu nàng, nay nàng đã trở thành thế chất nữ của Tổng Thái phó, về sau hoàn toàn có thể gả cho một người tốt hơn.

Hần tuy rằng nghĩ như vậy, trong lòng lại vô cùng khó chịu, như có gì đó đè lên ngực hần, hoặc như có gì chặn ngang cổ hần, làm cho hần thở không

nổi. Hắn đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy bút viết xuống: “Tối hôm qua là ta đường đột, về sau ta sẽ chú ý.”

“Cũng không thể hoàn toàn trách người, ta cũng có trách nhiệm...” Tần Thiên vội vàng nói, nếu không phải nàng quá mức tiếp cận hắn, hắn cũng sẽ không có phản ứng như vậy, nàng vẫn luôn xem hắn yếu ớt, lại đã quên, hắn thủy chung vẫn là nam nhân, một nam nhân bình thường.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, không biết nên nói gì.

Tần Thiên cũng nhất thời không nói chuyện. Hai người vốn đang thân mật bỗng nhiên lập tức trở nên xa lạ.

Hai người tâm tình đều chịu khổ sở.

“Ta muốn xuất môn một chuyến, khả năng vài ngày không thể trở về.” Trang Tín Ngạn chuyển đề tài.

Tần Thiên sửng sốt: “Người muốn đi đâu?”

“Lúc trước chúng ta không phải đã nói đến chuyện mua một ngọn núi, ta muốn tự mình đi tìm nơi thích hợp, tìm thấy rồi sẽ mua luôn.” Hắn dừng dừng, lại viết nói: “Mấy ngày đó người một mình ở nhà, bản thân phải cẩn thận.”

“Người không cần lo lắng cho ta, người xuất môn bên ngoài, chính mình cẩn thận mới đúng.” Lại nói tiếp: “Mỗi đêm có thời gian, chớ quên luyện tập phát ra tiếng, về việc phát ra tiếng, người bây giờ còn có vấn đề gì hay không?”

Nhắc tới phát ra tiếng, hai người không hẹn mà cùng nhớ tới tình cảnh kiều diễm tối hôm qua, nhất thời đều không lên tiếng.

Trang Tín Ngạn cầm bút nhìn ra mấy cây chuối tây xanh biếc ngoài cửa sổ thất thần một hồi lâu, trong ánh mắt nhanh chóng thay đổi thần sắc, vui sướng, ngọt ngào, chua xót, cuối cùng lại trở về lạnh nhạt.

Hắn luôn biết cách bảo vệ mình, hắn có thói quen dùng lạnh lùng cùng đậm mặc che giấu tất cả đau lòng, giống như vậy, hắn có vẻ thật sự không cần ...

Hắn đầu tiên là phát ra vài âm tiết vụn vặt, sau đó nhìn nàng cười cười, viết xuống: “Ta đã biết nên phát ra tiếng thế nào, ta sẽ không quên. Sau khi trở về, người sẽ dạy ta nói chuyện.”

Hắn tạm dừng một hồi, như hạ quyết tâm, lại dùng lực viết xuống: “Ta sẽ dụng tâm học, có lẽ không cần đến năm năm, người có thể rời khỏi Trang phủ, có cuộc sống của riêng mình.”

Càng hiểu nàng lại càng tôn trọng nàng, mà càng tôn trọng nàng lại càng không muốn miễn cưỡng nàng. Nàng đã vì hắn vì Trang phủ làm rất nhiều, nếu nàng thật sự muốn rời đi, hắn dù không bỏ xuống được, cũng sẽ buông tay nàng ra.

Tần Thiên nhìn hắn viết xuống câu nói kia, trong lòng có cảm nhận nói không nên lời, qua một hồi lâu, nàng mới ngẩng đầu, nhìn hắn cười cười.

Thanh Âm viện.

Nguyệt Nương nói bên tai Đại phu nhân một lúc lâu.

Đại phu nhân quay đầu: “Đã xảy ra nhiều lần?”

Nguyệt Nương đề thấp thanh âm nói: “Hải Phú đã phát hiện vài lần, khi thay quần áo, hắn ngượng ngùng không bảo nha hoàn giặt tẩy, mà lại sai

Hải Phú ném đi.”

Đại phu nhân cúi đầu cười cười, trên nét mặt có loại vui sướng.

“Phu nhân, người còn cười cao hứng như vậy, chẳng lẽ người không lo lắng cho Đại thiếu gia sao?”

“Ta lo lắng cái gì? Lúc trước hắn vẫn không chịu để cho nha hoàn chạm vào người, ta cũng không biết có bao nhiêu lo lắng. Hiện tại ít nhất biết hắn bình thường, ta cuối cùng xem như yên lòng” Đại phu nhân hé miệng cười.

Nguyệt Nương cũng xì nở nụ cười một tiếng, lập tức lại nhăn mày: “Nhưng phu nhân, làm như vậy cũng không tốt cho thân thể, nay Đại thiếu gia cười lão bà cũng không giống bình thường. Hắn đã lớn như vậy, cứ để thế thật sự không tốt.” Nàng nghĩ nghĩ, lại nói: “Phu nhân, không bằng qua một thời gian, hoặc sắp xếp một nha hoàn trong phủ, hoặc là mua một thiếp thất về. Thiếp thất này không có địa vị, không gây tổn hại đến thể diện của Đại thiếu phu nhân, nghĩ đến hắn Đại thiếu phu nhân cũng sẽ không để ý.”

Thương gia nạp thiếp so với quan gia càng không chút cố kỵ. Vì sinh sản con nối dõi, kế thừa phát triển gia nghiệp, thương gia rất hiếm người không nạp thiếp, đặc biệt giống như những phú gia như Trang phủ vậy, thê thiếp thành đàn, cũng không phải sự việc gì hiếm lạ. Nếu không phải Trang Lão gia chết sớm, chỉ sợ trong phủ không chỉ có hai thiếp thất này.

Cho nên theo như lời nạp thiếp của Nguyệt nương, cũng không phải cố ý khiến Tần Thiên ngọt ngào, mà đang nói tới một chuyện vô cùng bình thường. Cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đại phu nhân suy tư một lúc.

Về chuyện Trang Tín Ngạn nạp thiếp, bà cũng đã từng nghĩ qua, mặc dù Tần Thiên nguyện ý lưu lại, nạp thiếp cũng không thể tránh khỏi. Tần Thiên đại bộ phận thời gian phải chiếu cố Trà Hành, chiếu cố Tín Ngạn

không thể toàn tâm toàn ý, trong phủ phải có thiếp thất để chăm sóc hầu hạ cho Tín Ngạn. Có điều suy bụng ta ra bụng người, bà thích Tần Thiên, đau lòng Tần Thiên, cho dù tìm thiếp thất, sẽ không tìm một lương thiếp giống như Nhị di thái thái uy hiếp địa vị của nàng, mà giống như Tam di thái thái an phận thủ thường mới là lựa chọn lý tưởng.

Đang nghĩ tới, Trang Tín Ngạn cùng Hải Phú đi vào hướng bà nói lời từ biệt.

“Đến vừa vặn nương có chuyện muốn nói với con.” Đại phu nhân bảo Nguyệt Nương đứng canh ở cửa, trong phòng chỉ lưu lại một hạ nhân là Hải Phú.

Đại phu nhân đem ý tứ của mình nói ra: “Trong phủ con thích ai, cứ việc nói với nương. Nếu không có, nương sẽ sai người đưa nữ hài tử ôn nhu mỹ mạo đến. Nay chúng ta cầm quyền, tin tưởng cũng không ai dám coi khinh con như trước nữa, sau này Tần Thiên nếu lưu lại, nàng vĩnh viễn vẫn là chính thất của con, Trang phủ chúng ta cũng chỉ thừa nhận đứa nhỏ của nàng là người thừa kế của Trang phủ, con cần phải nhớ về điểm này phụ thân con luôn giữ vững kiên trì, con cũng không nên phá hỏng quy củ”.

Đại phu nhân hưng trí bừng bừng nói xong, lại nghe thấy thanh âm nặng nề của Hải Phú truyền đến: “Phu nhân, Đại thiếu gia nói, Đại thiếu phu nhân sẽ không lưu lại, nàng sớm hay muộn sẽ rời đi.”

Đại phu nhân ngăn người, trong lòng có chút không thoải mái, sớm nghe nói bọn họ ở chung rất tốt, nghĩ rằng bọn họ cũng có cảm tình với nhau, có lẽ nàng sẽ lưu lại, không nghĩ tới nàng vẫn muốn rời đi.

Chung quy, nàng vẫn để ý Tín Ngạn có chỗ thiếu hụt...

Bà sờ soạng cầm tay con, trong tâm tràn ngập đau lòng.

“Nếu đã như thế, đầu xuân sang năm nương sẽ cho con nạp phòng thiếp thất, con không thể cứ như vậy mãi được.” Đầu xuân sang năm Tần Thiên đã được gả vào cửa hơn nửa năm, chiếu theo quy củ có thể nạp thiếp.

Trang Tín Ngạn mặt đỏ lên, quay đầu trừng mắt liếc Hải Phú một cái, biết hẳn đem việc này nói cho mẫu thân. Hải Phú sờ sờ đầu, nói thầm, ta đây là quan tâm người, nếu ghen uất thành bệnh thì làm sao bây giờ?

Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn mẫu thân liếc mắt một cái, viết xuống giấy, bảo Hải Phú đọc lên.

Hải Phú nhìn thấy ngây người mất một lúc, có chút kinh ngạc nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, dường như bất bình cho hẳn, nhưng bị Trang Tín Ngạn thúc giục, vẫn là gằn từng tiếng đọc lên.

“Phu nhân, Đại thiếu gia nói, chỉ cần Tần Thiên còn ở Trang phủ một ngày, hẳn sẽ không nạp thiếp. Đại thiếu gia còn nói, người đừng lo lắng cho hẳn, hẳn hiểu được nên chiếu cố bản thân như thế nào.”

Đại phu nhân sừng sốt, tuy rằng đau lòng con, nhưng bà chung quy là người tâm lý, sẽ không miễn cưỡng hẳn, thấy hẳn không muốn, biết hẳn có ý nghĩ của riêng mình, cũng không kiên trì ép buộc.

“Được rồi, nương biết con là người có chủ ý, việc này cứ để con tự quyết định đi.” Tiếp đó chuyển đề tài, dặn dò hẳn vài câu trên đường cẩn thận linh tinh, lại nói với Hải Phú vài câu rồi bảo bọn họ ra về.

Sau khi rời khỏi, Hải Phú đối với Trang Tín Ngạn hàm hồ nói: “Thiếu gia, người sủng Đại thiếu phu nhân như vậy, cẩn thận làm hư nàng a”

Bởi vì là cùng nhau lớn lên, rất nhiều lúc Hải Phú lại là người phát ngôn của hẳn, cho nên hai người cảm tình luôn luôn thân hậu, Hải Phú tuy rằng là hạ nhân nhưng cũng dám ở trước mặt hẳn nói thẳng việc này.

Đối với Tần Thiên, Hải Phú cảm giác rất phức tạp, có lúc, Tần Thiên đối với Đại thiếu gia rất tốt, thật sự rất tốt, là nữ tử đối với thiếu gia tốt nhất mà hắn từng chứng kiến qua. Nhưng về phương diện khác, thiếu gia vì nàng thương tâm khổ sở chịu ủy khuất, điều này làm cho hắn rất khó chịu. Đối với hai người, hắn tất nhiên là đứng về phía Trang Tín Ngạn

Trang Tín Ngạn không lên tiếng, trong lòng lại suy nghĩ, nếu nàng có thể lưu lại, cho dù làm hư nàng thì có làm sao.

Nghĩ nghĩ, không khỏi thở dài một hơi.

Bên này, Trang Tín Ngạn rời đi chưa được bao lâu, Lam Sơn tiến vào thông báo, Tạ phu nhân đến.

Đại phu nhân đang uống trà nhất thời chưa kịp phản ứng: ” Tạ phu nhân nào?”

“Đó là Tạ gia đính hôn với Tứ tiểu thư.”

Đại phu nhân kinh ngạc, buông chén trà, gọi người mời Tạ phu nhân đến đại sảnh, sau đó được Nguyệt Nương hầu hạ thay đổi quần áo, sau đó đi ra ngoài.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 154: Mâu thuẫn

Tạ phu nhân đi rồi, Đại phu nhân suy tư một lúc, sau đó phái người gọi Nhị di thái thái tới đây, chuyển đạt ý tứ của Tạ phu nhân.

“Ta tuy rằng là Đại nương, nhưng cho tới nay, Minh Hỉ đều do người nuôi dưỡng. Việc hôn nhân này cũng là chủ ý của các người, nay phát sinh biến cố, các người cũng tự mình quyết định đi.” Đại phu nhân thực bình tĩnh nói với Nhị di thái thái.

Nhị di thái thái mặt xanh trắng đi ra khỏi Thanh Âm viện, trở lại Cúc Hương viện liền phát hỏa đập nát một bộ trà cụ. Trang Tín Xuyên cùng Trang Minh Hỉ nghe nói mẫu thân phát giận một trước một sau đi tới, lại từ miệng mẫu thân biết được tin tức này. Hai người tâm đều chợt lạnh.

Hóa ra tổ mẫu của Tạ Đình Quân bệnh mới mất, Tạ gia mới từ Phương bắc chịu tang trở về. Tạ Đình Quân nên vì tổ mẫu giữ đạo hiếu một năm, trong một năm này không thể thành thân.

Vốn điều này cũng không có vấn đề gì, rất nhiều nhà đều gặp phải sự tình này, thậm chí nếu giữ đạo hiếu với phụ mẫu, còn phải chờ ba năm. Hai bên đàm thoại, mặt khác lại ước định hôn kỳ cũng không sao.

Nhưng vấn đề là, lần này Tạ phu nhân tới đây một chuyến, bà ta nói, đây đều là vấn đề của nhà họ, không nên liên lụy Trang cô nương, nếu Trang cô nương có lựa chọn tốt hơn, muốn hủy bỏ hôn ước, Tạ gia bọn họ cũng sẽ không lấy lại sinh lễ, xem như bồi thường cho Trang cô nương.

Lời này tuy khá khách khí, nhưng ngụ ý ai cũng hiểu được, hẳn là muốn từ hôn. Nếu không, ai lại vô duyên vô cớ đem việc “Không lấy lại sính lễ” này nói ra? Có lẽ coi trọng thể diện, nên thừa cơ muốn từ hôn. Không thể thành thân đúng hạn, từ hôn cũng không tính là có lỗi với Trang phủ, giữ lại thể diện cho đôi bên. Nếu không dưới loại tình huống này cứ gả đến ngày sau cuộc sống cũng không có gì tốt đẹp.

Trang Minh Hỉ nghe xong chuyện này, biết bởi vì ca ca đã đánh mất địa vị đương gia mà đối phương ghét bỏ, nàng vốn tâm cao khí ngạo lúc này tức đỏ mắt, kêu lên: “Nương, từ hôn thì từ hôn. Trang Minh Hỉ ta chẳng lẽ trừ bỏ Tà gia chẳng lẽ không thể gả đến một nhà tử tế? Quá bắt nạt người rồi”.

Nàng tuy là thứ nữ, nhưng mặc kệ là ở Trang phủ, hay trong thương nhân Dương Thành, ai dám xem thường nàng? Hơn nữa nàng mỹ mạo xinh đẹp như hoa, lại có Nhị di thái thái từ nhỏ dốc lòng bồi dưỡng, cho nàng học thi thư, có thể sánh với danh môn khuê tú. Vì vậy từ nhỏ Trang Minh Hỉ mắt cao hơn đỉnh, nam tử bình thường nàng còn chướng mắt. Thẳng đến khi Tà gia ở Dương Thành quật khởi, nàng tại yến hội của Tà gia nhìn thấy Tà Đình Quân uy vũ oai hùng, liền động tâm tư, tốn chút công phu mới được như nguyện cùng hắn định hôn ước.

Nhưng không nghĩ tới hắn đầu tiên lại dùng một hạ nhân như Tần Thiên nhục nhã nàng, nay còn muốn muốn hồi hôn, Trang Minh Hỉ mặc dù yêu phú quý, nhưng càng trọng thể diện. Đối phương ba lần bốn lượt làm nhục nàng, nàng sao có thể nhẫn nhịn? Tà Đình Quân hẳn dù trong nhà phú quý, dung mạo uy vũ, Trang Minh Hỉ cũng không cần.

Nước mắt nhịn không được rơi xuống, Trang Minh Hỉ che mặt lau đi. Vốn tưởng rằng sẽ nhận được an ủi ủng hộ của người thân, ai ngờ lại nghe thấy ca ca Trang Tín Xuyên trầm đĩnh tiết thiết nói: “Muội muội, trăm ngàn lần không thể đáp ứng hắn. Tuổi của muội cũng còn nhỏ, chờ hắn một năm thì đã làm sao? Dượng của chúng ta tốt xấu cũng là Tri phủ, hắn chẳng lẽ

dám không nể mặt của đương mà công nhiên từ hôn? Hẳn bắt nạt người như vậy, còn muốn giữ lại thanh danh nữa không đây? Để hẳn giữ tròn đạo hiếu một năm sau, nhìn xem hẳn còn có lý do gì để hồi hôn”.

Trang Minh Hỉ tức giận đến cả người phát run, hướng về phía Trang Tín Xuyên nói: “Ý của huynh là bảo ta cứ như vậy mà chờ hẳn?”

Trang Tín Xuyên giận tái mặt, âm thanh lạnh lùng nói: “Muội muội, nay chúng ta đã mất địa vị đương gia, tuyệt đối không thể để mất đi quan hệ thông gia với Tạ gia được. Không có tầng quan hệ này, Tạ Đình Quân còn giúp đỡ chúng ta tham gia vào việc kinh doanh muối? Không thể xâm nhập vào buôn bán muối, chúng ta có vốn liếng gì đấu với Đại phòng chứ?”

Nói tới đây, Trang Tín Xuyên tay nắm chặt thành quyền, sắc mặt trở nên dữ tợn đáng sợ: “Địa vị đương gia vốn là của ta, sản nghiệp của Trang phủ vốn thuộc về ta, ta sớm hay muộn cũng phải đoạt lại” kẻ cầm điếu kia dựa vào cái gì mà chiếm cứ hết thảy, Trang phủ, Trà Hành, còn có... Tần Thiên...

“Nhưng mà, ca ca...” Trang Minh Hỉ chậm rãi đứng lên, mở to hai mắt nhìn Trang Tín Xuyên, giống như có chút không thể tin nổi, “Bọn họ đã ghét bỏ muội, không muốn cưới muội vào cửa, cho dù muội gả đi, cũng sẽ bị bọn họ khinh thường. Ca ca bởi vì muốn đoạt lại hết thảy, ngay cả muội muội ruột thịt cũng không để ý sao?”

Nhìn muội muội ánh mắt dường như nhìn thấu tất cả, Trang Tín Xuyên thẹn quá thành giận, chỉ vào nàng, cả giận nói: “Trang Minh Hỉ, muội không cần nhắc đi nhắc lại việc ca ca không chiếm được địa vị đương gia. Hiện tại muội chỉ là một thứ nữ, nếu không phải là hẳn, muội cho là muội có thể tìm được một phú hào nào như thế sao? Ca ca còn không phải vì muội suy nghĩ hay sao?”

“Huynh căn bản chính là vì chính mình suy nghĩ “

Hai chữ “Thứ nữ” giống như cây kim đâm sâu vào lòng Trang Minh Hỉ, khiến nàng có chút không khống chế được lên tiếng: “Dù sao muội cũng không lấy chồng, hân hèn hạ muội như vậy, muội cho dù chết cũng sẽ không gả cho hân.”

Trang Tín Xuyên tức mặt trắng bệch, nói thẳng thừng: “Hôn sự của nữ nhi đều phải làm theo lời phụ mẫu. Phụ thân đã mất, Đại nương lại mặc kệ người, hôn sự của người sẽ do ta làm chủ, ta muốn người gả cho ai, người phải gả cho người đó. Cho dù chết, ta cũng sẽ đem thi thể của người đem đến Tả gia”.

Nghe được lời này, Trang Minh Hỉ thiếu chút nữa giận đến ngất xỉu, quay đầu gục vào lòng Nhị di thái thái, khóc òa: “Nương, ca ca muốn giết chết nữ nhi a, nương, người làm chủ cho nữ nhi đi mà”.

Nhìn nữ nhi bị hối hôn, Nhị di thái thái vừa tức vừa vội, nay thấy nữ nhi thương tâm, cũng rất đau lòng. Đang chuẩn bị nói chuyện, Trang Tín Xuyên lại trước một bước chặn đứng nàng, “Nương, chúng ta chẳng lẽ muốn để người khác cứ tiếp tục bắt nạt như vậy? Trước kia chúng ta như thế nào, mà hiện tại chúng ta ra làm sao? Không có bạc, về sau muốn cầu dựng rất khó khăn. Tả gia hiện tại là cơ hội duy nhất của chúng ta, chúng ta không nắm chặt sẽ thua trắng tay. Ngày mai người phải đi Tả gia, nói rằng bọn họ tấn hiệu đạo vốn là việc phải làm, chúng ta tuyệt đối sẽ không vì vậy mà hối hôn. Hơn nữa chuyện này người mau chóng truyền ra, tốt nhất khiến cả thành đều biết, để mọi người biết Minh Hỉ chúng ta nguyện ý chờ bọn họ một năm, đến lúc đó xem bọn họ còn lý do gì để từ hôn nữa.”

Trang Minh Hỉ nhịn không được kêu lên: “Ca ca, huynh đây là muốn để mọi người chê cười muội hay sao?”

“Chỉ cần người thuận lợi gả vào Tả gia, ai còn dám chê cười người, hâm mộ người còn không kịp” Trang Tín Xuyên ánh mắt hung ác nham hiểm, “Minh Hỉ, người hân hiểu rõ, chúng ta là người một nhà, ta tốt thì người

mới có kết quả tốt. Người nhần nại một thời gian, chờ ta đoạt lại địa vị đương gia, Tạ gia sẽ không khinh mạn người nữa”, tiếp theo lại nói với mẫu thân: “Nương, người hãy khuyên nhủ nàng đi, nữ nhi đẳng nào cũng phải gả ra ngoài, đừng vì một chút việc vụn vặt mà khiến mọi sự thất bại?” Nói xong cười lạnh hai tiếng, phất tay áo bỏ đi.

“Nương... Nương...” Trang Minh Hỉ tức giận đến khóc òa, “Cho tới nay con đối với ca ca luôn tận tâm hết sức, không nghĩ tới hãm hiếp tại đối với con như vậy, nương, người làm chủ cho nữ nhi a “

Tuy rằng đau lòng nữ nhi, nhưng chung thân nàng đều phải dựa vào nhi tử. Nhi tử mới là quan trọng nhất. Chỉ cần Tín Xuyên thành công, thì cuộc sống ngày sau mới tốt đẹp được.

Nghĩ vậy, Nhị di thái thái ôm nữ nhi nhẹ giọng nói: “Minh Hỉ, ca ca con nói cũng có đạo lý, bỏ lỡ Tạ gia, có thể không tìm thấy một phú gia trong sạch như vậy nữa. Ca ca con cũng muốn tốt cho con thôi. Chờ ca ca con đoạt lại đương gia...”

“Nếu ca ca không thể đoạt lại địa vị đương gia?” Trang Minh Hỉ bỗng ngẩng đầu.

Nhị di thái thái trầm mặt xuống, lạnh lùng nói: “Ca ca con nhất định sẽ đoạt lại địa vị đương gia. Minh Hỉ, con luôn vì ca ca suy nghĩ, ca ca con mới là phúc tinh của chúng ta, con nghe lời của ca ca đi “

“Con vẫn luôn vì ca ca suy nghĩ, nhưng hiếp tại có ai vì con suy nghĩ đây?” Trang Minh Hỉ nhìn mẫu thân, mắt rưng rưng lệ.

Nhị di thái thái sắc mặt càng trầm, nhưng một lát sau, nàng lại hoãn sắc mặt, thở dài, bất đắc dĩ nói: “Minh Hỉ, đây là vận mệnh của nữ nhân a, hôn sự của nữ nhi sao có thể được như ý nguyện của bản thân?”

Trang Minh Hỉ phản đối không có hiệu quả. Ngày hôm sau, Nhị di thái thái theo lời dặn của Trang Tín Xuyên, tự mình tới cửa cầu kiến Tạ phu nhân, đem ý tứ chuyển đạt.

Thấy đối phương đến nói như vậy, quyết tâm muốn chứng thực việc hôn nhân này, Tạ phu nhân sắc mặt thật sự khó coi. Nhưng nghĩ đến việc hôn nhân đã được định ra, đối phương không chủ động, nhà trai bọn họ càng không tiện hối hôn.

Sau, Nhị di thái thái thông qua quan hệ của mình, đem chuyện này truyền ra ngoài, rất nhanh, trong Dương Thành cơ hồ tất cả mọi người đều biết Trang Minh Hỉ cùng Tạ Đình Quân bởi vì giữ đạo hiếu mà hoãn lại hôn kỳ. Như vậy, nếu một năm sau, Tạ Đình Quân không thực hiện hôn ước này, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh.

Tạ phu nhân biết được rất tức giận, nói với Tạ Đình Quân: “Nhìn con làm ra chuyện gì kìa. Lúc trước ta đã nói nàng ta là thứ nữ không thích hợp, con lại cứng rắn muốn định ra việc hôn nhân, nay hối hận cũng đã muộn” nói xong cười lạnh một tiếng, khinh miệt nói: “Rốt cuộc là thiếu sự giáo dục của phụ thân, thật sự là trơ trẽn. Một khi đã bám lấy liền giống như cao dán chặt trên lưng, bóc cũng bóc không ra, người như thế cũng xứng là chủ mẫu Tạ gia hay sao?”

Tạ Đình Quân không chút hoang mang cười nói: “Lúc trước địa vị chính thê cho ai đều có thể, nhưng hiện tại con đã chọn được người thích hợp, cho nên mặc kệ hôn ước này có được định ra hay không, con cũng đã có cách.” Hắn đặt chén trà trong tay xuống bàn, cười lạnh: “Trước cứ để bọn họ nháo to, càng lớn chuyện, tương lai bọn họ rơi xuống càng đau.”

Tạ phu nhân biết thủ đoạn của con, vội vàng nói: “Con cũng đừng nên làm quá mức, nay muội muội con cũng đến tuổi cập kê, đừng gây ra chuyện xấu ảnh hưởng đến việc hôn nhân của muội muội con.”

Nhớ tới muội muội xinh đẹp trí tuệ của mình, Tạ Đình Quân không khỏi tươi cười, nói với Tạ phu nhân: “Mẫu thân yên tâm, muội tử của con như vậy, đau lòng còn không kịp, sao có thể hại nàng? Uyển Quân được mẫu thân dạy dỗ thi thư thủ lễ, đoan trang đại phượng, so với cao môn thực nữ còn hơn xa, tương lai hiền tể của nương nhất định sẽ không phải là người bình thường “

Nói đến nữ nhi, Tạ phu nhân sắc mặt lộ vẻ vui mừng, những việc không thoả mái vừa rồi đều dứt bỏ.

Từ lúc ra khỏi viện của Tạ phu nhân, tùy tùng Lâm Vĩnh nhin không được hỏi Tạ Đình Quân: “Không biết vừa rồi công tử nói người thích hợp làm chính thê nhưng là...”

Tạ Đình Quân nâng lên một bàn tay ngăn trở hắn nói tiếp, hắn xoay người nhìn về phía Lâm Vĩnh, cười cười: “Tất nhiên là nữ tử xứng đôi với Tạ Đình Quân ta. Ta đã thông qua Trang Tín Xuyên tiếp kiến Tổng đốc đại nhân, mà bọn họ từ sau khi mất đi địa vị đương gia đối với Tổng đốc đại nhân đã không còn quan trọng, cứ như thế, ta giữ ở bên người cũng không có ý nghĩa gì, vị trí chính thất càng không nên lãng phí ở trên người Trang Minh Hỉ.”

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía mặt trời dần dần lặn về phía tay nheo mắt lại, “Việc qua cầu rút ván này ngẫu nhiên làm một lần cũng không có vấn đề gì”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 155: Hoàn toàn tình ngộ

Nhị di thái thái tuy rằng bỏ ra hết công phu, nhưng vì Tạ Đình Quân đối với Trang Tín Xuyên xem như không thấy, khiến sự việc tiến triển cũng không sáng sủa. Trang Tín Xuyên cùng Nhị di thái thái cố nhiên phiền lòng, thân là đương sự Trang Minh Hỉ trừ bỏ cảm thấy thẹn thùng, cũng rất đau lòng.

Nàng đối với ca ca mẫu thân không tốt sao? Cho tới nay, nàng toàn tâm toàn ý vì bọn họ, vì ca ca bày mưu tính kế, ngay từ rất sớm, ca ca gặp phải cục diện rối rắm gì đều là nàng nghĩ biện pháp thu xếp. Nhưng đối lại nàng được cái gì? Ca ca vì bản thân, căn bản không để ý đến hạnh phúc chung thân của nàng. Nương trong lòng cũng chỉ có mỗi mình ca ca, bất luận phát sinh chuyện gì đều có xu hướng đứng về phía ca ca, cũng không vì mình mà lo lắng.

Sự tình nháo đến nước này, nàng nếu giả đi, sao có ngày sau tốt đẹp? Tạ gia thật sự sẽ tương trợ bọn họ? Chỉ bằng tài cán này của ca ca cũng có thể từ tay của Đại phòng đoạt lại địa vị đương gia? Đã không có nhà mẹ đẻ dựa vào, nàng chỉ là một thứ nữ sao có thể ở Tạ gia sống yên ổn? Bọn họ lấy nàng làm tiền đặt cược, có từng nghĩ tới kết cục thân lương của nàng hay không?

Trang Minh Hỉ càng nghĩ càng thương tâm. Nhưng nàng thì có biện pháp gì? Nương nói đúng, hôn sự của nữ tử căn bản không thể do mình làm chủ. Chẳng lẽ nàng cũng chỉ có thể ngồi chờ kết cục bi thảm?

Trong lúc này bỗng nhiên xảy ra biến cố khiến nàng hiểu rõ suy tính của người thân, làm cho nàng đối với tương lai sinh ra một loại lo âu, nàng mỗi ngày tránh ở trong phòng lấy lệ rửa mặt, cơm nước không buồn ăn, đau khổ suy tư về cách để thay đổi vận mệnh. Tuy nàng có trí tuệ, chung quy cũng chỉ là một nữ tử tuổi còn nhỏ, lại có thân thế nữ nhân hèn mọn ở thời đại này, ý tưởng khó thoát khỏi phong tục truyền thống, nàng không dám công nhiên cãi lời huynh trưởng, lại càng không dám bỏ nhà trốn đi.

Hôm nay, nàng đang ở trong phòng yên lặng rơi lệ, lại nghe thấy bên ngoài huyên náo xôn xao không ngớt. Nàng lau nước mắt, gọi nha hoàn bên người Hỉ Thước tiến vào: “Nhìn xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

Hỉ Thước đi ra ngoài hỏi thăm một lúc, rồi tiến vào hồi báo: “Là Nhị di thái thái và Tam thiếu phu nhân đang cãi nhau.”

Trang Minh Hỉ kinh hãi, nàng biết từ sau khi Tần Thiên đế Phương Nghiên Hạnh quản lý hậu viện, nương liền không phục, nàng thường nói: “Ta thật muốn nhìn xem Phương thị này có năng lực quản gia được hay không! Phương thị nếu có gì sai lầm, tiện tỳ kia cũng không có ai để dựa vào, đến lúc đó địa vị quản gia còn không phải trở về tay ta!”

Nhất định là mẫu thân tìm cái cớ gì đó đổ cho Phương thị!

Nghĩ vậy, Trang Minh Hỉ cũng bất chấp thương tâm, vội vàng mang theo nha hoàn đi qua.

Trang Tín Trung sau khi thành thân, liền cùng với Phương Nghiên Hạnh ở lại Bạch Quả viện cách sân viện của Tam di thái thái không xa.

Từ đằng xa, Trang Minh Hỉ thấy không ít nha hoàn ma ma đang vây quanh bên ngoài Bạch Quả viện, đều vờn người cố nhìn ngó, chỉ trỏ, che miệng cười trộm. Thanh âm sắc nhọn của mẫu thân từ bên trong truyền đến: “Ta tốt xấu gì cũng là lương thiếp lão gia đem sính lễ cưới về, há có thể để người hèn hạ như vậy! Người là cố ý phải không?”

Tiếp theo đó là thanh âm mềm mại của Phương thị: “Ta sao lại cố ý, di nương người cũng tận mắt nhìn thấy, ở khố phòng quả thật không có a! Di nương có chuyện gì thì từ từ nói chuyện, cần gì phải huyên não khiến gia đình không yên, quấy rầy phu nhân tĩnh dưỡng, khiến hạ nhân trong phủ chế giễu?”

“Người đương nhiên sợ ta nháo loạn, người chính là không muốn để người ta biết người làm việc không quang minh chính đại!”

Phương thị thanh âm trở nên kích động: “Di nương cũng không thể vô duyên vô cớ oan uổng người khác, ta đã thỉnh đương gia chủ mẫu về phủ, trước mặt đương gia, chúng ta nói cho rõ ràng!”

Mẫu thân ngay cả hừ vài tiếng: “Vậy không còn gì tốt hơn, ta thật muốn nhìn xem đương gia chủ mẫu xử sự rốt cuộc có bao nhiêu ‘Công đạo’!”

Nghe đến đó, Trang Minh Hỉ vốn định tiến vào, nhưng đã thấy Thu Lan, nha hoàn bên người của Tần Thiên từ bên kia đi tới, nàng hướng về Trang Minh Hỉ thi lễ, sau đó đối với các nha hoàn ma ma vây xem ở bên ngoài lạnh lùng nói: “Đều vây ở trong này làm cái gì, nên làm cái gì thì làm đi, có ai dám nói năng huyên thuyên, cứ tự mình đi lĩnh roi đi!”

Bọn hạ nhân vây quanh lúc này mới phần nộ bỏ đi, Thu Lan đi vào sân, đối với Nhị di thái thái vênh váo tự đắc cùng với Phương Nghiên Hạnh đang đỏ hốc mắt nói: “Đương gia chủ mẫu đã trở lại, đang ở đại sảnh chờ các người!”

Nhị di thái thái cùng Phương Nghiên Hạnh một trước một sau đi ra, phía sau Phương Nghiên Hạnh, Tam di thái thái đi theo vẻ mặt lo lắng. Nhị di thái thái nhìn thấy Trang Minh Hỉ, hướng về nàng ra hiệu. Trang Minh Hỉ đi đến bên người nàng ta.

“Rốt cuộc đã xảy chuyện gì?” Trang Minh Hỉ dè dặt thanh âm hỏi mẫu thân.

Nhị di thái thái để cho người của Tam phòng đi trước, lúc này mới đáp lời nàng: “Đừng nóng vội, chờ xem kịch vui! Ta quản gia hơn mười năm há vô ích hay sao?”

Trong đại sảnh, Tần Thiên ngồi ở chính vị, Nhị di thái thái, Phương Nghiên Hạnh, Tam di thái thái đứng phía dưới. Trang Minh Hỉ cùng Phương Kiến Thụ ngồi ở một bên. Đại phu nhân ở trong sân tạm thời không bị kinh động, Trang Tín Trung ở Trà Hành còn chưa trở về.

Tần Thiên nghe xong câu chuyện từ đầu đến cuối.

Sự tình hóa ra là như vậy, Trang Tín Xuyên mấy ngày này thân mình không thoải mái, Nhị di thái thái muốn hầm canh gà nhân sâm cho hắn uống, nhưng lúc sai nha hoàn đi khoả phòng để tìm nhân sâm lại được người khác báo lại là không có. Nhị di thái thái tức giận, tìm được Phương Nghiên Hạnh huyên náo túi bụi, Phương Nghiên Hạnh bị nàng cuốn lấy không có cách nào khác, đành phải gọi người mở ra khoả phòng cho nàng ta xem, nhưng Nhị di thái thái vẫn không chịu từ bỏ ý đồ.

Nhị di thái thái đứng ở trong đại sảnh ương cổ họng sắc nhọn nói: “Đại thiếu phu nhân, ta tuy rằng chỉ là thiếp thất, nhưng là lương thiếp lão gia đem sính lễ cưới về! Huống chi nhân sâm kia không phải cho ta ăn, mà là cho Nhị thiếu gia ăn! Cho dù ta không tư cách, Nhị thiếu gia luôn luôn có tư cách chứ! Vậy mà Phương thị kia...” Nàng ta chỉ vào Phương Nghiên Hạnh bên cạnh, vẻ mặt ủy khuất: “Nhưng mà Phương thị lại dám không chịu đem nhân sâm ra, không phải khinh thường chúng ta thì là gì? Việc này nếu truyền ra ngoài, người biết thì cho rằng phu nhân không đem chúng ta để vào mắt, không biết, còn tưởng rằng Trang phủ không đem Lý gia nhà ta để vào mắt!”

Tần Thiên hiểu được ngụ ý của nàng ta, sự tình hôm nay nếu không xử lý tốt, nàng ta sẽ làm lớn chuyện, nàng ta rốt cuộc vẫn là người nhà của Tri

phủ đại nhân, nếu quả thật là bọn họ vô lý, chính là không nể mặt Tri phủ phu nhân.

Bên cạnh Phương Nghiên Hạnh rất cuộc khẩn trương, có chút thiếu kiên nhẫn, nghe thấy lời ấy của Nhị di thái thái, nhất thời nóng nảy, “Di nương người sao có thể nói như vậy, khố phòng người cũng đã nhìn qua, quả thật không có sâm Cao Ly mà người muốn mà!”

Nhị di thái thái tà ánh mắt nhìn nàng, cười lạnh: “Lời này người dễ ai đều có thể, nhưng với ta thì không thể! Khố phòng có những gì ta so với ai cũng rõ ràng hơn! Lúc trước ta đem khố phòng giao ra nhưng vẫn còn nhớ rõ! Trong khố phòng hiển nhiên còn sâm Cao Ly ngũ chi thượng đẳng. Ta đã hỏi qua quản sự khố phòng Giang ma ma, trong khoảng thời gian này căn bản là không có người nào đến lấy sâm Cao Ly, nay không thấy, hoặc là chính là người cất giấu cố ý không cho chúng ta, hoặc là...” Nhị di thái thái cười lạnh liên tục: “Hoặc là có người đứng giữa kiểm lời cho vào túi riêng!”

“Ta không làm như vậy!” Phương Nghiên Hạnh mặt đỏ lên, Phương Kiến Thụ bên cạnh cũng căm tức nhìn Nhị di thái thái: “Tỷ tỷ của ta không phải người như thế!”

Nhị di thái thái vẻ mặt khinh thường: “Ai biết? Nay nàng nắm giữ chìa khóa của Trang phủ, tùy tiện quản lý đều là bạc, ta sợ có người chưa thấy qua thứ tốt bao giờ, nay nhìn thấy phú quý liền nảy sinh tâm tư!”

“Người...!” Phương Nghiên Hạnh tức giận đến mức khóc òa. Phương Kiến Thụ ở một bên an ủi vài tiếng, ngẩng đầu giận mắng Nhị di thái thái: “Nhị di thái thái, không có bằng chứng cũng đừng nên nói lung tung!”

“Sổ sách chính là chứng cứ, Giang ma ma chính là người làm chứng!” Nhị di thái thái nhìn về phía Tần Thiên, trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích: “Đại thiếu phu nhân, người cứ gọi Giang ma ma tới đây hỏi sẽ biết ngay!”

Không cần gọi Giang ma ma đến, Tần Thiên cũng biết là Nhị di thái thái đang giở trò quỷ, Phương Nghiên Hạnh là loại người nào nàng đã quá rõ ràng, nàng căn bản không có khả năng làm ra sự việc này. Có điều nàng thân là đương gia quyết không thể một mặt thiên vị, mặc kệ như thế nào đều phải đứng về đạo lý!

Nàng hướng Phương Nghiên Hạnh liếc mắt một cái trấn an, ý bảo nàng an tâm một chút chờ nóng vội, sau đó sai người gọi Giang ma ma tới.

Giang ma ma tầm hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt trắng nõn, tế mi tế mắt. Bà ta quỳ trên mặt đất trả lời Tần Thiên: “Hồi Đại thiếu phu nhân, lúc trước Nhị di thái thái đem chìa khóa khố phòng giao ra lão nô cũng có mặt, trong khố phòng quả thật có sâm Cao Ly ngũ chi!” Nói xong, đem sổ sách trình lên để Tần Thiên xem qua.

Phương Nghiên Hạnh chỉ vào Giang ma ma vội la lên: “Giang ma ma, nói chuyện phải xuất phát từ lương tâm, lúc trước thời điểm người tiếp xúc với ta, trong khố phòng đâu có sâm Cao Ly ngũ chi? Hơn nữa, người chưa bao giờ nói với ta còn có sổ sách này, ai biết người có động tay động chân hay không!”

“Giang ma ma, sự tình trọng đại, người cần phải hiểu rõ rồi mới trả lời!” Nhị di thái thái đi qua vỗ vỗ bả vai Giang ma ma, ý vị thâm trường nói. Sau đó nàng ta lại nhìn về phía Tần Thiên, âm thanh lạnh lùng nói: “Sâm Cao Ly ngũ chi tuy rằng không phải thứ gì quá to tát, nhưng nếu để một kẻ tay chân không sạch sẽ quản lý hậu viện, ai có thể yên tâm?”

Nghe được mấy từ “Tay chân không sạch sẽ” này, Phương Nghiên Hạnh tức giận đến mức úp mặt tựa vào vai đệ đệ khóc run. Phía sau Tam di thái thái cũng đã rơi lệ, chỉ vào Phương Nghiên Hạnh nhẹ giọng nói: “Ta lúc trước đã nói những gì? Nhưng người vẫn không vâng lời của ta, hiện tại nháo thành như vậy, ta xem người về sau làm sao còn ngẩng đầu mà làm người!”

Việc này một khi chứng thực, đừng nói này địa vị quản gia, trong Trang phủ Phương Nghiên Hạnh cả đời này cũng không thể ngóc đầu lên nổi!

Phương Nghiên Hạnh vừa tức vừa vội, nước mắt chảy ra càng nhiều.

Giang ma ma chỉ cảm thấy trên vai cánh tay kia như nặng tựa ngàn cân.

Sau khi Tam thiếu phu nhân tiếp quản hậu viện, Nhị di thái thái đã tìm đến bà, lấy ra chứng cứ chính xác lúc trước bà đã kiểm lời cho vào túi riêng. Sâm Cao Ly ngũ chi quả thật là có, chính là bà lúc Nhị di thái thái còn chưa giao ra quyền quản lý hậu viện đã đem ra ngoài bán. Bởi vì Nhị di thái thái thường xuyên làm mấy việc này, cần sự phối hợp của bà, cho nên đối với mấy trò trộm vặt này của bà cũng mắt nhắm mắt mở. Lại không nghĩ rằng Nhị di thái thái luôn ghi nhớ, nay lại lấy ra uy hiếp bà.

Nếu hiện tại quản gia là Đại thiếu phu nhân, Giang ma ma liều mạng cùng Nhị di thái thái đến mức cá chết lười rách cũng không dám hãm hại Đại thiếu phu nhân. Nhưng hiện tại quản gia là Tam phòng yếu đuối, vậy thì không giống nữa. Có lẽ đúng như theo lời của Nhị di thái thái, lôi Tam thiếu phu nhân xuống, Nhị di thái thái có năng lực tiếp quản hậu viện, điều này đối với bà mà nói cũng là chuyện tốt!

Nghĩ vậy, Giang ma ma lại hướng về Tần Thiên đang ngồi chính vị đập đầu, nói: “Hồi Đại thiếu phu nhân, sổ sách của kho phòng vốn có hai bản, một quyển ở trong tay Tam thiếu phu nhân. Một quyển được lão nô giữ để tiện quản lý. Lại nói tiếp, sổ sách trên tay lão nô thâm niên đã lâu, mặt trên ghi lại cũng rất chi tiết, Đại thiếu phu nhân có thể xem thử, sổ sách của lão nô cũng không có nửa điểm thay đổi. Lúc trước lão nô cùng Tam thiếu phu nhân trao đổi, quả thật có sâm Cao Ly ngũ chi, có điều Tam thiếu phu nhân sau đó làm gì, lão nô cũng không biết!”

Những lời này tương đương đã định tội Phương Nghiên Hạnh. Phương Nghiên Hạnh chỉ cảm thấy một trận choáng váng, nàng vò nhanh quần áo

của đệ đệ, chỉ vào Giang ma ma dùng hết toàn lực quát to một tiếng: “Người nói bậy!” Nói xong, thân mình lão đảo, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Nàng được Phương Kiến Thụ nâng đỡ đứng vững vàng thân mình, liền hướng về Tần Thiên quỳ xuống, khóc nói: “Đại thiếu phu nhân, lời Giang ma ma nói không phải sự thật, lúc ta tiếp nhận thật sự không có sấm Cao Ly, các nàng đang vu hãm ta!”

“Nay nhân chứng vật chứng đều có! Tam thiếu phu nhân có phải muốn ồn ào đến tận công đường mới bằng lòng nói thật?” Tam di thái thái âm âm nói.

Phương Nghiên Hạnh tức giận mặt trắng bệch, nàng thay đổi bộ dáng nhu nhược ngày thường, vọt tới bên cạnh Giang ma ma, cầm lấy vạt áo của bà ta khóc kêu: “Giang ma ma, người dám thề với trời cao không? Người dám thề với trời cao không?”

“Tam thiếu phu nhân, người tội gì phải như vậy, ta chỉ là nô tài, ta chỉ nói ra sự thật, Tam thiếu phu nhân, người đừng khó xử nô tài!” Giang ma ma cũng kêu khóc.

“Người cho là vừa một khóc hai nháo ba thắt cổ có thể giải quyết vấn đề sao? Phương thị, hôm nay là đúng dịp mới bắt thóp được người, còn không biết người ở Trang phủ đã trộm đi bao nhiêu thứ!” Nhị di thái thái nhân lúc lửa cháy mà đổ thêm dầu: “Đại thiếu phu nhân, người còn muốn tiếp tục dùng người như vậy quản gia nữa hay sao?”

“Đại thiếu phu nhân, người hiểu biết tỷ tỷ của ta, tỷ tỷ của ta không phải là người như thế, còn xin vì tỷ tỷ của ta có lời công đạo!”

“Nghiên Hạnh, chúng ta đừng quản lý hậu viện nữa, Nghiên Hạnh, con nghe lời của mẫu thân a!” Tam di thái thái đứng ở một bên khóc lóc.

Trong đại sảnh vừa khóc vừa nháo, loạn thành một đoàn.

Trang Minh Hỉ ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn Tần Thiên ngồi ở chính vị không hoảng hốt vẫn như ngày thường, Tần Thiên như vậy khiến cho nàng ta oán hận, coi như hết thấy đều đang nắm giữ trong tay, coi như không có gì có thể làm khó nàng! Khiến cho nàng ta trong lòng sinh ra đổ kỵ, nàng dựa vào cái gì mà tự tin như thế? Nàng bất quá chỉ là một nô tỳ hạ lưu mà thôi!

Nhưng hiện tại, Tần Thiên như vậy lại khiến nàng sinh ra một loại xúc động.

Vì sao nàng là một nô tỳ lại có thể sống tự tại như vậy, còn nàng là một chủ tử sao lại phải sống uất ức như thế...

Mặc kệ thế nào, nàng cũng không thể được như mình, vì sao hiện tại nàng ngồi ở phía trên, mình lại chỉ có thể ngồi ở dưới?

Nàng ta nhìn Tần Thiên, ánh mắt không ngừng lóe ra.

Ngồi ở chính vị, Tần Thiên cũng không biết mình đang trở thành đối tượng để người khác suy nghĩ sâu xa, hiện tại giải quyết nan đề trước mắt với nàng mà nói mới là việc quan trọng nhất.

Nàng bỗng nhiên đứng lên từ trên cao đi xuống.

Bởi vì hành động này của nàng, mọi người đều tĩnh lặng lại, mắt thẳng tắp nhìn nàng.

Tần Thiên đi đến bên người Phương Nghiên Hạnh thì dừng lại cước bộ, nàng cúi hạ thắt lưng đem Phương Nghiên Hạnh nâng dậy, hòa nhã nói: “Tỷ tỷ cũng là chủ tử của Trang phủ, không nên hơi một tí đã quỳ xuống! Ở Trang phủ người tỷ tỷ cần quỳ chỉ có vài người mà thôi!”

Phương Nghiên Hạnh đã khóc sướt mướt, nàng được Tần Thiên nâng đỡ chậm rãi đứng lên, “Tần Thiên, ta không có, ta thật sự không có...” Phương

Nghiên Hạnh nắm chặt cổ tay Tần Thiên, nước mắt không ngừng mà rơi xuống.

Tần Thiên vỗ tay nàng: “Tỷ tỷ yên tâm, không phải tỷ làm, ai cũng không thể vu hãm tỷ!”

Nghe xong lời này, Phương Nghiên Hạnh trong lòng yên tâm, lúc này mới ngừng tiếng khóc.

Bên cạnh Nhị di thái thái lại cười lạnh liên tục.

Tần Thiên không để ý đến nàng ta, lập tức đi đến trước mặt Giang ma ma, lạnh giọng hỏi: “Giang ma ma, ta hỏi lại người một lần cuối cùng, những lời người nói vừa rồi là sự thật?”

Giang ma ma quỳ trên mặt đất nhìn chân váy màu trắng rung động của Tần Thiên ở phía trước, cảm giác được một luồng áp lực vô hình ép thẳng tới khiến bà không dám ngẩng đầu lên, trên lưng lập tức chảy ra mồ hôi.

Bà cắn chặt răng: “Nô tỳ nói những câu đó là thật!”

Tần Thiên cười khế một tiếng, “Vậy kỳ quái thật, sao trên sổ sách của ta cũng không thấy ghi lại sâm Cao Ly ngũ chi?”

Giang ma ma kinh hãi vội ngẩng đầu lên, đã thấy Tần Thiên đang nhìn bà, khóe miệng mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo như băng.

Tần Thiên tiếp tục cười: “Đã quên nói cho các người biết, sổ sách của khố phòng không chỉ có hai bản, trên tay ta còn có một quyển. Lúc trước sau khi ta tiếp quản hậu viện, liền cùng mấy người Nguyệt Nương Lam Sơn kiểm kê hết thấy sự vụ nội trạch một lần nữa, có điều không cho các người biết thôi!”

“Đại thiếu... Đại thiếu phu nhân ...” Giang ma ma hoảng sợ nói không nên lời!

Tần Thiên lại bỗng nhiên giận tái mặt, lạnh lùng nói: “Người nghĩ rằng ta lúc trước không tìm các người đối chứng, các người sở tác sở vi thì có thể lừa dối? Các người cũng không ngẫm lại, ta sẽ qua loa như vậy sao?” Nói xong, Tần Thiên quay đầu, ánh mắt như đao, bắn về phía Nhị di thái thái.

Nhị di thái thái mặt trắng bệch

Phương Nghiên Hạnh cùng Phương Kiến Thụ đều là nhẵn tình sáng lên!

“Giang ma ma, sau khi ta tiếp nhận đã không thấy tăm hơi sâm Cao Ly ngũ chi kia, người có phải cũng hoài nghi, sâm Cao Ly ngũ chi này bị ta đứng giữa kiểm lời cho vào túi riêng hay không?” Tần Thiên thanh âm tràn ngập uy nghiêm.

Giang ma ma mặt trắng như tờ giấy, liên tục đập đầu: “Đại thiếu phu nhân thứ tội, Đại thiếu phu nhân thứ tội!” Tần Thiên nói rất rõ ràng, sổ sách của nàng là cùng với Nguyệt Nương và Lam Sơn là những nha hoàn bên người của Đại phu nhân, hoài nghi Tần Thiên không phải là hoài nghi Đại phu nhân hay sao? Ai dám có lá gan này!

Nhị di thái thái nản lòng cúi đầu xuống, nàng biết, lúc này đây, nàng lại thua rồi...

Là nàng đã quá coi thường tiện tỳ này sao? Nhị di thái thái nắm chặt hai tay thành quyền.

“Nhưng mà, sổ sách trên tay Giang ma ma quả thật có ghi lại sâm Cao Ly ngũ chi, ta phải cẩn thận xem xét, theo như lời của Giang ma ma, không hề có dấu vết bị thay đổi! Vậy chuyện gì đã xảy ra đây? Chẳng lẽ nói, sâm Cao Ly ngũ chi này thật sự có tồn tại? Có điều sau đó sao lại vô duyên vô

cớ không thấy đâu nữa?” Tần Thiên nhìn Giang ma ma, “Giang ma ma, nếu người nói thật, ta có lẽ sẽ tha tội cho người.”

Giang ma ma đầu đầy mồ hôi, bà vụng trộm liếc mắt nhìn Nhị di thái thái một cái, lại bị ánh mắt sắc bén của nàng ta trừng nhìn lại. Giang ma ma trong lòng rùng mình, cho dù khai ra Nhị di thái thái bản thân mình cũng không có kết quả tốt. Nhị di thái thái dù sao cũng có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, nhiều nhất bất quá chỉ chịu chút xử phạt, nhưng việc mình trường kỳ đứng giữa kiếm lời cho vào túi riêng bị vạch trần, thật sự sẽ nhận được tha thứ? Nếu giao cho quan phủ, chỉ còn con đường chết!

Nghĩ vậy, Giang ma ma đành phải cắn răng nói: “Lão nô... Lão nô cũng không rõ ràng lắm!”

Tần Thiên biết, Giang ma ma cùng Nhị di thái thái trong lúc đó nhất định có động chân động tay, Giang ma ma không chịu nói, tất nhiên hậu quả rất nghiêm trọng. Nếu dùng đến đại hình có lẽ có thể ép hỏi ra được một chút.

Nhưng nếu đem sự tình làm đến cùng như vậy, quản sự khố phòng vốn là chức vụ béo bở, ở vị trí này nhiều người cũng khó mà không làm chút việc kiếm lời, nói đến cùng, bà ta cũng chỉ là một nô tài, rất nhiều khi đều thân bất do kỷ. Bất quá loại nô tài này tất nhiên không thể lưu lại Trang phủ.

Nghĩ vậy, Tần Thiên quyết định, bởi vì Giang ma ma vụ hãm chủ tử, dựa theo gia pháp đánh bà ta hai mươi đại bản, vốn phải đem bán đi, bất quá niệm tình cả nhà bà đều làm việc ở Trang phủ, chỉ trục xuất bà ta đến thôn trang làm lụng khổ cực.

Tiếp đó Tần Thiên lại hạ lệnh: “Từ hôm nay trở đi, mặc kệ các quản sự trên tay có sổ sách hay không, hết thảy đều phải dựa theo sổ sách của chủ tử làm việc. Ai còn dám lấy sổ sách trên tay mình ra gây chuyện sinh sự, sẽ bị trách phạt giống như vậy!”

Người đứng dưới cây như hến, đương gia chủ mẫu vô thanh vô tức trong lúc đó liền nắm giữ mọi chuyện của Trang phủ, từ nay về sau ai còn dám có nửa điểm khôn khéo?

Nhị di thái thái cũng đã hiểu, qua chuyện này, hạ nhân trong phủ sẽ không bao giờ nghe mệnh lệnh của nàng ta nữa!

Hóa ra là như vậy...

Nhìn Tần Thiên mạnh mẽ vang dội xử lý Giang ma ma, uy thế này so với Đại phu nhân năm đó có khi còn cường thịnh hơn. Trang Minh Hỉ bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Là quyền lợi! Mặc kệ là Đại phu nhân, hay là Tần Thiên, bởi vì các nàng trong tay nắm giữ quyền lợi, cho nên mặc kệ có xuất thân gì, đều có thể sống phong quang tự tại, nắm giữ hết thảy! Mà chính mình tuy rằng là chủ tử, nhưng vì trong tay không có quyền hành, cho nên hết thảy bị người khác quản chế!

Cũng đều là nữ nhân, các nàng có thể làm, tại sao mình lại không thể làm?

Đại phu nhân cùng Tần Thiên đều là con dâu của Trang phủ, nhưng các nàng đều có thể trở thành người cầm quyền của Trang phủ, trở thành đương gia. Vì sao nàng cũng là người của Trang phủ lại phải chịu uất ức tùy ý người khác bài bố như vậy?

Luận về tài trí, nàng không thua các nàng. Các nàng có thể làm đương gia, nàng cũng có thể! Chỉ cần nàng trở thành đương gia, gả cho ai thì có gì trọng yếu? Nàng muốn cái gì thì có cái đó, hưởng vinh hoa phú quý đến tận cùng, tôn quý phong lưu không kể hết! Nàng thích làm thế nào thì làm, ai có thể bài bố nàng?

Trang Minh Hỉ nhìn Tần Thiên, hai mắt lấp lóe sáng lên.

Nàng chậm rãi nắm chặt thành quyền.

Từ hôm nay trở đi, nàng sẽ không ngốc như vậy nữa, chuyên môn thay người khác suy nghĩ! Từ hôm nay trở đi, nàng sẽ hoàn toàn vì mình mà mưu tính!

Mặc kệ là ai, Tần Thiên, Đại nương, mẫu thân, ca ca, ai dám ngăn cản trước mặt nàng, nàng cũng sẽ không bỏ qua!

Bọn họ không đem nàng để ở trong lòng, nàng cũng sẽ không coi bọn họ là thân nhân </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 156: Giận dữ

Sau đó, Tần Thiên cùng tỷ đệ Phương Nghiên Hạnh và Tam di thái thái quay lại Bạch Quả viện. Bốn người vừa ngồi xuống, Trang Tín Trung cũng đã trở về. Ngay tiếp đó lại truyền đến tiếng nha hoàn thông báo, tiểu thư Trang Minh Lan đến.

Tần Thiên nghe thấy ngoài cửa có một thanh âm không chút kiêng kỵ vang lên “Ta nói chờ ta khâu nốt khăn tay cho xong đã, người cần gì phải nóng vội như vậy chứ?” Ngữ khí rất oán trách, rõ ràng là nha hoàn bên người của Trang Minh Lan đang nói chuyện, nhưng Trang Minh Lan cũng không rên một tiếng.

Tần Thiên hơi nhú mày, lại nhìn sắc mặt mấy người trong phòng, thế nhưng không có biểu hiện gì đặc biệt, hiển nhiên đã thấy quen rồi nên cũng không trách cứ.

Chỉ chốc lát, màn trúc được xốc lên, Trang Minh Lan đi đến. Tần Thiên nhìn về phía nha hoàn bên người của nàng, nha hoàn này, chính là tiểu nữ nhi của quản sự ngoại viện, tên gọi là Bảo Châu. Trách không được dám kiêu ngạo như thế.

Bảo Châu vẻ mặt vốn đang oán giận tiến vào nhìn thấy có Tần Thiên ngồi đó, rất hoảng sợ, sau khi thi lễ, cúi đầu liếm mi thối lui ra một bên. Tần Thiên nhìn nàng ta một cái, cũng không nói gì.

Trong phòng, sau khi Trang Tín Trung hiểu biết sự tình từ đầu đến cuối quay ra an ủi Phương Nghiên Hạnh vài câu. Lại nói với Tần Thiên: “Hôm

may mà có Đại thiếu phu nhân, nếu không, Nghiên Hạnh lần này sẽ khó thoát thân!”

Tần Thiên lắc đầu bảo: “Mọi người đều là người của Trang phủ, cần gì phải nói như vậy.”

Trang Tín Trung gật gật đầu.

Một bên Trang Minh Lan khiếp sợ vội hỏi Đại thiếu phu nhân lúc trước đã làm kiểm kê vì sao không nói cho tẩu tử biết?

Một câu này nhắc nhở Phương Nghiên Hạnh, nàng ta nghi hoặc nhìn về phía Tần Thiên. Nếu nàng còn giữ một sổ sách trong tay, vậy nàng ta lúc trước cũng không cần phải gấp gáp khẩn trương như vậy.

Thấy Phương Kiến Thụ và Tam di thái thái ở một bên cũng mặt lộ vẻ khó hiểu, Tần Thiên nhìn nhìn bốn phía, đánh mắt với Phương Nghiên Hạnh một cái, Phương Nghiên Hạnh hiểu ý, bảo nha hoàn trong phòng lui xuống.

Sau khi các nha hoàn đi ra, Tần Thiên bưng chung trà bên cạnh lên, nàng trước nhìn thoáng qua Trang Minh Lan. Trang Minh Lan và mẫu thân của nàng ta bình thường trời sinh tính tình khiếp nhược, ngày thường rất ít khi xuất môn. Tần Thiên cũng ít thấy nàng ta, lúc này nhìn kỹ nàng, thấy nàng làn da trắng nõn, mắt ngọc mây ngài, đúng là thập phần tú lệ, có điều ánh mắt co rúm, trong động tác giơ tay nhắc chân có loại hẹp hòi.

Chẳng qua, tâm tư vẫn khá tinh tế, chỉ ngồi một bên nghe sự tình được kể lại, nhưng lại lập tức bắt được trọng điểm.

Tần Thiên nhìn nàng cười cười, Trang Minh Lan mặt đỏ lên, e lệ cúi đầu.

“Ta nào có kiểm kê, lúc ấy ta vì chuyện của Trà Hành mà đầu óc choáng váng, sao có thể nghĩ được nhiều như vậy? Ta hù dọa các nàng ta đó!” Tần

Thiên thân nhiên cười nói.

Sự việc quá nhiều, sao có thể chu đáo, nếu nàng có thể làm gì đó, cũng sẽ hỗ trợ Phương Nghiên Hạnh hết mình!

“Hù dọa các nàng?” Phương Nghiên Hạnh mấy người đồng thời mở to hai mắt nhìn sợ hãi kêu lên.

Phương Kiến Thụ là người thật thà chất phác, tuy rằng sự tình đã qua, nhưng vẫn vì Tần Thiên mà toát mồ hôi, “Vạn nhất các nàng muốn xem xét sổ sách đó thì sao...”

Tần Thiên nhìn hẩn cười chẳng phải các nàng đã không làm như vậy sao? Bởi vì các nàng trong lòng có quỷ, các nàng chột dạ, ta lại cố ý đề cập đến người bên cạnh của Đại phu nhân, các nàng không tin sao được?” Quan trọng nhất là, ngay từ đầu nàng đã thành công chặn trụ những người này, lời nàng nói ra, từ đáy lòng bọn họ cũng không dám hoài nghi.

Nói xong buông chén trà xuống, cầm lấy tay Phương Nghiên Hạnh, nói: “ta chắc chắn tỷ không phải người như thế, cho nên mới dám làm như vậy!”

“Nhưng ta thật vô dụng, để muội thất vọng rồi!” Phương Nghiên Hạnh vẻ mặt xấu hổ. Trang Tín Trung đứng ở phía sau vỗ vỗ bả vai nàng ý an ủi. Phương Nghiên Hạnh cầm lấy tay hẩn.

Lúc này, Tam di thái thái nhân cơ hội nói với Đại thiếu phu nhân: “Người cũng thấy đấy, Nghiên Hạnh không thích hợp để quản lý hậu viện, nếu có thể, Đại thiếu phu nhân vẫn nên chọn lựa người khác làm quản gia đi!”

Phương Nghiên Hạnh cùng Trang Tín Trung đồng thời ngăn cản nói: “Nương...”

“Nghien Hạnh, chúng ta đâu có bao nhiêu bản lĩnh!” Tam di thái thái nhìn Phương Nghiên Hạnh tận tình khuyên bảo, “Sự tình hôm nay có bao nhiêu phiêu lưu mạo hiểm, nếu không phải Đại thiếu phu nhân nhảy bén, con đã bị định tội rồi, sau này sao còn có thể làm người? Tín Trung càng không thể ngẩng đầu lên nổi!” Nói xong, Tam di thái thái lại bắt đầu lau nước mắt. Trang Minh Lan ở bên an ủi vài câu cũng đỏ hốc mắt.

Nhớ tới chuyện hôm nay vừa phát sinh, Phương Nghiên Hạnh lòng còn sợ hãi. Nàng cúi đầu xuống, vò nhanh khăn tay.

Thấy tình hình như vậy, Tần Thiên nhẹ giọng hỏi nàng: “Tỷ cũng có ý này?” Nếu miễn cưỡng quá mức, cũng không tốt.

“Ta... Ta...” Phương Nghiên Hạnh trong lòng mâu thuẫn cùng cực, nhất thời nói không ra lời. Nhị di thái thái lợi hại như thế, sau này còn không biết sẽ gặp phải sự việc gì, chẳng lẽ mỗi lần đều phải dựa vào Tần Thiên? Nàng cảm thấy ngượng ngùng a.

Nàng nắm chặt tay, Trang Tín Trung cũng mờ mịt, vừa muốn giúp Tần Thiên, lại vừa đau lòng lo lắng thế tử.

Nhưng đúng lúc này, Phương Kiến Thụ vốn không lên tiếng bỗng nói nhanh: “Tỷ quên đã nói gì với đệ rồi sao?”

Phương Nghiên Hạnh thân mình run lên, thay đổi sắc mặt mấy lần, rốt cục hạ quyết tâm: “Ta còn muốn tiếp tục quản gia!”. Bọn họ đối với việc của Trang gia sao có thể nghĩa bất dung từ, dù không thể làm, cũng phải cố nghĩ biện pháp mà làm được. Đây là điều nàng từng nói với đệ đệ.

“Nghien Hạnh...” Tam di thái thái nóng nảy, còn muốn nói nữa, Phương Nghiên Hạnh lại đánh gãy lời nàng: “Nương đừng nói gì nữa, con đã có chủ ý rồi!”

“Nhưng vạn nhất lại có việc gì xảy ra...” Tam di thái thái chưa từ bỏ ý định, một bên Tần Thiên rốt cục không thể nghe thêm nữa, nàng nhìn Tam di thái thái cười lạnh nói: “Lại có việc gì cũng là việc của Trang gia, Tam di thái thái nếu muốn chỉ lo thân mình, không bằng rời khỏi Trang phủ tay làm hàm nhai, như vậy Trang phủ hết thấy mọi việc đều không liên quan đến người!”

Mấy lời này khiến Tam di thái thái mặt đỏ lên, Trang Tín Trung, Trang Minh Lan cũng đỏ mặt cúi đầu xuống.

Thấy Tần Thiên trước mặt mọi người không nể mặt mình, Tam di thái thái xấu hổ, nàng ta nhìn Tần Thiên nghĩ rằng, không lâu lúc trước người chẳng phải chỉ là một hạ nhân? Nay một khi đắc chí, trong mắt đã không còn người khác! Luận về xuất thân, người tốt hơn ta bao nhiêu chứ?

Nhưng những lời này nàng ta cũng không dám nói ra, trong lòng bực tức, ý vào nhi tử và nội tức đều ở bên cạnh, liền một phen nước mắt nước mũi khóc òa lên: “Các người đều khinh thường ta, ta xuất thân nha hoàn, ta đê tiện hèn mọn, ta chỉ muốn sống yên ổn có gì không đúng? Ta cũng không dám đắc tội ai, cũng không muốn trêu chọc một ai, vậy mà các người còn muốn hèn hạ ta như thế!” Thấy mọi người đều tới khuyên nhủ, Tam di thái thái khóc càng thương tâm.

“Tam di thái thái lời này thật sự chẳng có nghĩa lý gì cả!” Tần Thiên cười lạnh vài tiếng, “Người nếu cảm thấy đê tiện hèn mọn, cần gì phải trách người khác coi thường người!”

Đối với Tam di thái thái “đáng thương” này, Tần Thiên đã sớm không thuận mắt, người chỉ cần trang bị một chút đáng thương, mọi người sẽ dễ dàng tha thứ cho người! Người có làm sao, mọi người đều phải an ủi khuyên nhủ người? Thật sự là buồn cười cùng cực. Nàng cũng không phải là Đại phu nhân, nàng sẽ không dễ dàng mềm lòng như vậy!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người giật mình, đặc biệt là Tam di thái thái, nhất thời quên khóc, khi phục hồi tinh thần, lại khóc ruột gan đứt từng khúc.

Nàng ta dấm ngực dậm chân: “Ta sống trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa chứ...”

Trang Tín Trung bị bộ dạng này của nàng dọa cho hoảng sợ, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Tần Thiên, ý bảo nàng đừng nói thêm gì nữa.

Nhưng Tần Thiên hôm nay quyết tâm muốn xé rách vỏ bọc yếu đuối của mấy người Tam phòng này.

Nàng đứng lên, vọt tới trước mặt Tam di thái thái, Tam di thái thái bị hành động của nàng dọa hoảng, ngừng khóc, ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn nàng, nước mắt nước mũi ràn rụa.

“Tam di thái thái, người cần gì phải nói như vậy để hù dọa thân nhân của mình? Người chỉ biết dựa vào việc bọn họ quan tâm người mà thôi! Người thật sự không muốn sống nữa sao? Người nếu thật sự có dũng khí này thì ta thật sự bội phục người!”

“Người... Người...” Tam di thái thái tức giận đến mặt trắng bệch, thiếu chút nữa hụt hơi.

“Đại thiếu phu nhân ...” Trang Tín Trung ở một bên gấp đến độ đầu chảy đầy mồ hôi.

Tần Thiên không để ý tới hân, tiếp tục nhìn Tam di thái thái, lời nói leng keng hữu lực: “Tam di thái thái, người đừng lôi xuất thân ra mà nói, không phải ta xem thường người, cho dù cho người ngồi trên vị trí của Đại phu nhân, người cũng chỉ là bù nhìn mà thôi! Bởi vì người không dám gánh vác, người trốn tránh hết thảy trách nhiệm, sợ hãi gánh vác hậu quả! Người xương cốt mềm nhũn tất nhiên không thể đứng thẳng! Tình cảnh ngày hôm

nay của người đều do tính cách của bản thân mà ra, cùng xuất thân hoàn toàn không có liên quan!”

Tam di thái thái nhìn Tần Thiên trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy nàng mỗi một câu đều giống như đao kiếm sắc bén, chuẩn xác đâm trúng vào đáy lòng nàng ta, nàng muốn phản bác, lại không thể nói nên lời.

Trang Tín Trung vốn đang sốt ruột ngăn cản cũng trở nên bình tĩnh, hấn cúi đầu xuống, giống như đang suy nghĩ sâu xa. Phương Nghiên Hạnh và Phương Kiến Thụ đều nhìn Tần Thiên hai mắt sáng lên.

Tần Thiên cũng không dừng lại, quay đầu, ánh mắt như điện bắn về phía Trang Minh Lan, Trang Minh Lan sợ tới mức vội lui hai bước.

“Còn có người, Minh Lan!” Tần Thiên nhìn nàng trầm giọng nói: “Người rốt cuộc có phải là chủ tử của Trang phủ nữa hay không? Vì sao tùy ý để nha hoàn làm cản trước mặt người? Người cũng đã đến tuổi cập kê rồi, người cứ như vậy chờ gả đến nhà người khác để bọn họ bắt nạt hay sao?”

“Ta... Ta...” Trang Minh Lan nhất thời mặt đỏ lên, nước mắt như vòng trân châu bị chặt đứt lã chã rơi xuống.

“Đại thiếu phu nhân, người mắng mỏ ta cũng đành thôi, người cần gì phải nhục nhã nữ nhi đáng thương của ta...” Tam di thái thái òa khóc nức nở.

“Người câm miệng đi!” Tần Thiên tức giận, “Minh Lan đường đường là Ngũ tiểu thư của Trang phủ, không lo ăn uống, có của hồi môn, làm sao mà đáng thương? Bên ngoài còn nhiều bé gái mồ côi không có đồ ăn thức uống, so với bọn họ, Minh Lan không biết sống tốt đến mức nào đây! Chỉ vì theo lời nói và việc làm mẫu mực của người mới nuôi dưỡng nàng thành tính cách nhát gan như vậy!”

Nghe đến đó, Trang Tín Trung đi đến bên cạnh Tam di thái thái, vỗ bả vai nàng ta nhẹ giọng nói: “Nương, để Đại thiếu phu nhân nói tiếp, nàng muốn tốt cho Minh Lan.”

Thấy Trang Tín Trung hiểu biết tâm ý, Tần Thiên cũng có chút trấn an.

Nếu về sau nàng rời khỏi nơi này, Trang Tín Ngạn tất nhiên cần Trang Tín Trung hỗ trợ. Trang Tín Trung là người tốt, có điều tính cách đã bị Tam di thái thái ảnh hưởng, có chút yếu đuối. Còn có Trang Minh Lan, một cô nương đơn thuần nhất gan giống như một con thỏ trắng, khiến người ta đau lòng, nàng thật sự hy vọng nàng ta có thể sống tốt hơn.

Hy vọng những lời nàng nói hôm nay đối với bọn họ có thể có chút hữu ích. Hy vọng Tam di thái thái sau này cho dù không thể hỗ trợ cũng đừng kéo người nhà mình trốn tránh như vậy nữa!

“Ta... Ta cũng không muốn như vậy ...” Trang Minh Lan rất ủy khuất, bùm mặt khóc “Các nàng cũng không nghe ta, ta chỉ là một thứ nữ...”

“Thứ nữ cũng là chủ tử!” Tần Thiên nghiêm mặt nói: “Người không coi mình là chủ tử, các nàng sao có thể kính trọng người? Thể hiện chút khí phách, người không cần phải sợ, muốn sợ là các nàng!” Nàng dừng dừng, lại nói: “Vừa rồi Bảo Châu kia đối với người bất kính, dựa theo gia pháp hẳn là đã bị xử phạt người cũng biết điều đó chứ?”

“Ta biết... .. Phạt... Phạt vả miệng mười cái!” Trang Minh Lan ấp a ấp úng nói.

“Gọi Bảo Châu vào đây!” Tần Thiên cao giọng phân phó, tiếp theo nói với Trang Minh Lan: “Người tới xử phạt nàng ta!”

Trang Minh Lan nhất thời hoảng hốt, hai tay vội khua khoắc: “Ta... Ta không được...”

Tần Thiên trừng mắt, khiến Trang Minh Lan cả kinh, ủy ủy khuất khuất không dám phản đối nữa. Bên cạnh Phương Nghiên Hạnh vỗ tay nàng hai cái, Trang Minh Lan miệng mếu máo, nước mắt lại chảy xuống, nàng thỉnh thoảng lại quay đầu liếc trộm ca ca và nương. Trang Tín Trung tuy rằng đau lòng, lại chịu đựng không nói một câu, còn Tam di thái thái bị Tần Thiên mắng mỗ, sợ sệt không dám lên tiếng nữa.

Chỉ chốc lát, Bảo Châu đi vào, sắc mặt có chút trắng bệch, “Đại thiếu phu nhân gọi nô tỳ có chuyện gì?”

Tần Thiên đánh mắt về phía Trang Minh Lan. Trang Minh Lan nhát gan, vừa rồi Tần Thiên thanh sắc câu lệ, khiến Trang Minh Lan coi nàng trở thành nhân vật đáng sợ như mãnh thú hồng thủy, đối với phân phó của nàng cũng không dám không theo.

Nàng nhìn bảo Châu, ngập ngừng mở miệng: “Vừa rồi... Vừa rồi... Người đối với ta...” Thanh âm nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

Tần Thiên ám thở dài một hơi, quyết định giúp nàng một phen, nàng nhìn Bảo Châu quát chói tai: “Quỳ xuống!”

Lời này vừa nói ra, trước làm cho Trang Minh Lan bị dọa nhảy dựng, Phương Nghiên Hạnh ở bên cạnh lại nhin không được cười. Tần Thiên cũng muốn cười, nhưng nhìn nàng kia hai mắt đầm lệ lưng tròn, bộ dáng như động vật nhỏ bị chấn kinh, lại cảm thấy nàng rất đáng yêu.

Bảo Châu run rẩy quỳ xuống, nhưng nàng ta rốt cuộc cũng có thể diện nữ nhi của quân sự, lá gan cũng khá lớn, nàng ta nhìn về phía Trang Minh Lan: “Tiểu thư, Bảo Châu đã phạm vào lỗi gì?”

“Người... Người...” Trang Minh Lan hé ra mặt đỏ bừng. Ngày thường, mẫu thân luôn bảo với nàng, thân phận của nàng thấp kém, mọi việc đừng xuất đầu lộ diện, cho dù có bất công cũng nên chịu đựng nhẫn nại, như vậy mới có thể sống bình an qua ngày, khiến nàng hiện tại trở thành người cả

ngày cũng không dám nói vài câu, nha hoàn bắt nạt nàng nàng cũng không dám lên tiếng, nay trước mặt nhiều người như vậy, sao có thể nói nên lời trừng phạt.

Nhưng bên cạnh Đại thiếu phu nhân tầm mắt âm u nhìn chăm chăm vào nàng, khiến tâm hốt hoảng, phát loạn, cơ hồ thở không nổi, trong sợ hãi nàng đành phải cứng rắn nói ra miệng: “Người... Người đối với ta bất kính... Phạt... Phạt vả miệng mười cái...” Thanh âm thấp nhỏ cơ hồ nghe không rõ.

Nhưng bên cạnh Tần Thiên lại nghe thấy, nàng nhìn về phía nha hoàn kia, trầm giọng nói: “Có nghe hay không, Ngũ tiểu thư nói Bảo Châu đối với nàng bất kính, phạt vả miệng mười cái, còn không mau làm!”

Bảo châu sợ ngây người, phụ mẫu nàng sở dĩ đem nàng đưa đến nơi này, chính là vì thấy Ngũ tiểu thư yếu đuối, làm việc dưới trướng nàng sẽ yên ổn, chưa từng nghĩ tới có ngày sẽ bị đánh mắng.

“Tiểu thư, Tiểu thư...” Bảo châu sợ tới mức khóc òa, nhưng lập tức bị ma ma tiến vào kéo ra ngoài sân, chỉ nghe thanh âm mấy tiếng tát tai, Bảo Châu kêu khóc rồi rít.

Trang Minh Lan ôm ngực, nghe thấy tiếng khóc bên ngoài của Bảo Châu, hai mắt mở thật to, nhớ tới ngày thường luôn bị nàng ta bắt nạt, trong lòng cũng có chút thống khoái.

“Thế nào? Nay người xử phạt nha hoàn, cũng không có phát sinh chuyện gì đáng sợ chứ!” Bên tai truyền đến thanh âm ôn hòa của Đại thiếu phu nhân. Trang Minh Lan quay đầu lại, đã thấy Tần Thiên đang nhìn mình cười, tươi cười kia ấm áp dào dạt, bỗng nhiên, Trang Minh Lan không còn thấy nàng đáng sợ nữa ...

Trang Minh Lan mặt đỏ lên, cúi đầu xuống.

“Về sau cứ làm như vậy, ai còn dám đối với người bất kính, người cứ dùng thân phận chủ tử xử phạt bọn họ! Dù sao cũng đã có tẩu tử làm chủ cho người!” Tần Thiên lại nói.

Trang Minh Lan vẫn đang cúi đầu, nhưng trong lòng lại cảm thấy một cảm giác hoà thuận vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên có người làm chỗ dựa cho nàng ...

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 157: Trở về

Nói xong chuyện của Trang Minh Lan, Tần Thiên lại nhìn về phía Phương Nghiên Hạnh, nghiêm mặt nói: “Tỷ tỷ, tỷ đã quyết định như vậy, có chút việc muội không thể không nói.”

Giờ này khắc này, trừ bỏ Tam di thái thái trong lòng còn có chút không thoải mái, những người khác đều đối với Tần Thiên kính phục không thôi. Đặc biệt Phương Nghiên Hạnh, nhìn Tần Thiên từ sau khi trở thành đương gia hành động quyết đoán mạnh mẽ, trong lòng không khỏi cảm thán: người ta xuất thân là nha hoàn, còn có thể có khí thế này, bản thân tuy rằng gia đạo sa sút, nhưng đã từng mười mấy năm làm chủ tử, thế mà lại vô dụng như vậy.

Càng nghĩ càng cảm thấy hổ thẹn.

“Muội muội có chuyện gì cứ việc nói thẳng, tỷ tỷ nhất định ghi tạc trong lòng.” Phương Nghiên Hạnh thành tâm nói.

Thấy nàng nói như thế, Tần Thiên cũng không khách khí. Nàng cảm thấy, một người nếu quyết định gánh vác trách nhiệm, nhất định phải có bộ dáng đó, có ai là nhân tài trời sinh đã biết quản lý đâu, không phải đều do học hành luyện tập mà thành hay sao?

“Tỷ tỷ hôm nay chủ yếu có hai lỗi lầm!” Tần Thiên vươn hai ngón tay, khuôn mặt lạnh lùng. Người bên cạnh đều lộ ra thần sắc chú ý, hiển nhiên đều đang cẩn thận lắng nghe.

“Thứ nhất, tỷ tỷ chủ quản hậu viện, thời điểm có việc phát sinh lại thăm nghĩ bảo ta trở về chủ trì đại cục, sẽ khiến hạ nhân có ấn tượng tỷ là người không thể xử lý công việc, làm cho những người đó càng coi khinh tỷ! Nếu hôm nay ta có việc không thể đúng lúc trở về, chẳng lẽ việc này sẽ không thể giải quyết được, hoặc là tùy ý để bọn họ vu hãm tỷ tỷ?”

Phương Nghiên Hạnh xấu hổ cúi đầu xuống, lúc ấy nàng tâm hoảng ý loạn, thăm nghĩ tìm người làm chủ cho nàng, lại không nghĩ rằng đây vốn là trách nhiệm của mình.

“Thứ hai: tỷ tỷ gặp chuyện rất không bình tĩnh, dưới tình huống như vậy, trừ bỏ nước mắt ra cũng không làm được gì khiến đối phương càng thêm coi khinh tỷ, vậy thì có ích lợi gì? Sao có thể cùng hạ nhân biện giải đằng hoàng? Tỷ là chủ quản hậu viện, tỷ nói bọn họ chỉ được phép nghe. Việc tỷ không làm không cần cùng bọn họ vô nghĩa nhiều lời như vậy, đã đánh mất thứ này thứ kia, trực tiếp xử lý quân sự khố phòng là được rồi! Bà ta nếu không phục, cứ để chính bà ta đi kêu oan!”

Tần Thiên nhìn Phương Nghiên Hạnh, nặng nề nói: “Tỷ tỷ chỉ cần nhớ kỹ, mọi chuyện ở hậu viện đều phụ thuộc vào lời nói của tỷ; các hạ nhân phải nghe theo mệnh lệnh của tỷ; nếu hạ nhân nào dám không tuân theo, dám chống đối, đừng khách khí, cứ việc giáo huấn hăn! Đây vốn là quyền lợi của tỷ!”

Mỗi một địa vị phải có sự khác biệt, nàng đã từng là hạ nhân, nàng sẽ cẩn thận chặt chẽ, an thủ bốn phận. Nay nàng là chủ tử, nàng là đương gia, nàng phải hăng hái, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Không thể hiện ra khí phách, sao có thể trấn áp được nhiều người như vậy?

Phương Nghiên Hạnh hai mắt dần dần sáng lên, Tần Thiên gần từng tiếng, giống như một đồng lửa đang bùng cháy, thiêu đốt khiến máu trong

người nàng cũng đang sôi trào lên.

Không sai, mặc dù nàng ăn nhờ ở đậu cũng được, keo kiệt hèn mọn cũng thế, đây đều đã là chuyện của quá khứ. Hiện tại nàng là Tam thiếu phu nhân của Trang phủ, là tổng quản hậu viện của Trang phủ! Nàng không thể để người khác coi thường, nàng muốn có khí thế giống như Tần Thiên vậy!

Thấy Phương Nghiên Hạnh trên mặt toả sáng, Tần Thiên biết lời mình nói đã tác dụng. Nàng trong lòng buồn lòng, lại nhìn về phía Trang Minh Lan, thấy nàng ta đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía mình, nói thực ra, nàng cũng rất hưởng thụ ánh mắt này a...

Thấy Tần Thiên nhìn qua, Trang Minh Lan trên mặt lại đỏ ửng.

Tần Thiên bỗng nhiên hiểu được vì sao rõ ràng nàng và Trang Minh Lan không quen thuộc lại đối với nàng ta có cảm giác thân thiết, có lẽ bởi vì bộ dáng Trang Minh Lan đỏ mặt khá giống Trang Tín Ngạn...

Như ánh nắng chiều đỏ ửng mỹ miều...

Trong đầu hiện ra gương mặt tuần mỹ kia của Trang Tín Ngạn, Tần Thiên trong lòng bỗng nhiên có cảm giác buồn rầu.

Nàng vội vàng thu liễm tâm thần, nói với Trang Minh Lan: “Bắt đầu từ ngày mai, người hiệp trợ tẩu tử người quản gia!”

“A, ta không được ...” Trang Minh Lan hé ra mặt từ đỏ chuyển sang trắng bệch.

Tần Thiên cố ý nghiêm mặt. Trang Minh Lan sợ hãi, chỉ mếu máo, ủy ủy khuất khuất, cũng không dám phản đối.

Chờ Tần Thiên rời đi rồi, Tam di thái thái liên tục lú lười, kỳ quái nói: “Xem nàng bộ dáng thật kiêu ngạo, ai không biết, còn tưởng rằng nàng xuất

thân tiểu thư phú gia, kỳ thật bất quá chỉ là một nha hoàn mà thôi...”

Nữ nhi, nội tức nhìn nàng ta một cái sau đó nhất tề xoay mặt đi, không có một người phụ họa, Tam di thái thái cảm thấy không có ý nghĩa, đành phải gọi nha hoàn của mình trở về.

Buổi tối Tần Thiên đến Thanh Âm viện cùng Đại phu nhân dùng cơm. Đại phu nhân đã từ trong miệng Nguyệt Nương mà biết được chuyện phát sinh ngày hôm nay, vội hướng Tần Thiên hỏi tình huống cụ thể. Tần Thiên không hề giấu diếm, nhất nhất nói ra, bao gồm cả những lời mắng giận Tam di thái thái.

Đại phu nhân cười nói: “Chửi giỏi lắm! Xảo Vân này, có đôi khi quá mức khiến ta thật sự hận không thể mắng to nàng một chút, chẳng qua thấy nàng quả thật có khó xử, mới không cùng nàng so đo. Hy vọng những lời này của con có thể giúp nàng tỉnh ngộ.”

Nói xong, bà thở dài một hơi: “Nhiều năm qua, ta với chuyện trong phủ rất sơ sót, Tín Xuyên tâm thuật bất chính, Tín Trung yếu đuối, Minh Lan nhất gan, ta là Đại nương đáng ra phải có trách nhiệm. Khuyết điểm ngày hôm nay của ta lại gánh trên vai của con ...” Bà sờ soạng cầm tay Tần Thiên, ôn nhu nói: “Tần Thiên, làm khó con rồi, con là người có tâm, ta biết con muốn giúp bọn họ.”

“Nương nói chuyện này để làm gì, nương nếu tin tưởng con, để con trở thành đương gia, thì đó là trách nhiệm của con.” Tần Thiên cười nói, nói xong, gấp đồ ăn vào trong bát của Đại phu nhân, “Nương, ăn cá đi, cá chép này rất tươi ngon.”

“Ta chỉ biết ta không có nhìn lầm.” Đại phu nhân cười cười, sau đó tiếp nhận đĩa Nguyệt Nương đưa qua, lại nói: “Nói đến cá chép, cũng là món mà Tín Ngạn yêu thích ...”

Nghe Đại phu nhân nhắc tới Trang Tín Ngạn, Tần Thiên theo bản năng nhìn vào chỗ trống bên cạnh, nàng nhớ tới ngày thường, Trang Tín Ngạn luôn ngồi ở vị trí này, vô thanh vô tức giúp nàng gấp rau, trong bát của nàng bao giờ cũng đầy ụ thức ăn, tất cả đều là thứ mà nàng thích, nàng chưa bao giờ nói với hắn rằng nàng thích ăn cái gì, cũng không biết vì sao hắn lại biết được

Nay nhìn bát cơm trống trơn, trong lòng bỗng nhiên cũng có cảm giác trống rỗng.

“Ngày thường cũng chỉ có hai người chúng ta nói chuyện, Tín Ngạn đều là im ắng, có vẻ như có người cũng như không. Nhưng khi nó thật sự không ở trong này, ta lại cảm thấy sao yên tĩnh quá mức.” Đại phu nhân cảm khái.

Tần Thiên lay bát cơm trong tay, cũng cảm thấy không có khẩu vị.

Đúng vậy, yên tĩnh quá mức, sao lại yên tĩnh đến vậy chứ? Nàng nhìn vào vị trí ở bên cạnh, cảm thấy vị trí kia trống không khiến người ta khó chịu.

“Phu nhân đây là đang nhớ Đại thiếu gia rồi!” Nguyệt Nương ở một bên cười nói.

Đại phu nhân cũng cười cười, lúc này mới bưng bát lên, “Ta nhớ con của mình thì có làm sao! Đúng rồi, Tần Thiên, Tín Ngạn đã đi được mấy ngày rồi?”

“Đã bảy ngày rồi” Tần Thiên thốt ra, tiếp theo lại thấy kinh ngạc, bản thân sao có thể nhớ rõ ràng như thế.

“Bảy ngày ... Nó sao còn chưa thấy trở về nhỉ?” Đại phu nhân lại thở dài.

Dùng xong cơm chiều, Tần Thiên cùng Đại phu nhân hàn huyên một lúc, sau đó liền trở về Thanh Tùng viện.

Lúc này, thời tiết trở nên vô cùng nóng bức. Sau khi Tần Thiên tắm rửa, ngồi ở bên cửa sổ, vừa chờ tóc khô, vừa ngắm cảnh.

Xuyên qua cửa sổ mở rộng, nàng chống má, nhìn trăng sáng trên trời cao, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua thong thả một cách dị thường. Ngày thường, có Trang Tín Ngạn ở chung, không bao giờ có cảm giác này. Bọn họ cũng không có làm gì mà?

Tần Thiên cẩn thận hồi tưởng, sau khi bọn trở về từ Thanh Âm viện sẽ tắm rửa, trải sẵn đệm màn, xem sách viết chữ, hoặc là nói chuyện phiếm vài câu, sau đó nằm xuống ngủ. Bất quá chỉ toàn những chuyện đơn giản, lại làm cho thời gian trở nên phong phú.

Hắn hiện tại đang ở đâu, đang làm gì? Khi nào thì trở về? Cổ đại chính là phiền toái a, nếu ở hiện đại, có thể gọi điện thoại rồi.

Lại cảm thấy kỳ quái, nàng làm sao luôn nghĩ về hắn? Nghĩ nghĩ liền có đáp án, có lẽ là vì một năm nay cơ hồ mỗi ngày đều ở cùng hắn, đã thành thói quen rồi. Bỗng nhiên tách ra mới cảm thấy chưa kịp thích ứng. Tựa như lúc trước lúc nàng rời khỏi nhà của dì, sau lại rời khỏi nhà của Đại bá, không phải cũng có một thời gian khá lâu không thích ứng được sao? Cũng cùng chung đạo lý a.

Trừ bỏ như vậy, còn có thể có nguyên nhân gì chứ? Hắn không phải vì nhớ hắn đi! Nàng trong lòng biết rõ hắn không phải là trượng phu lý tưởng của mình, nàng sao có thể rơi vào lưới tình? Cho tới nay, nàng là một người rất lý trí, tuyệt đối sẽ không đã biết rõ mà còn cố phạm phải.

Nàng nhìn ánh trăng trong chốc lát nhú mây, trong chốc lát lại thở dài, vừa nhàm chán vừa có chút phiền não. Thật vất vả đợi cho tóc khô, lúc này mới lên giường ngủ.

Nằm ở trên giường lại lăn qua lộn lại ngủ không được, trong đầu lộn xộn, trong lòng chốc lát cảm thấy nháy nhót, trong chốc lát lại cảm thấy trống trơn, vô cùng khó chịu. Nàng lại đứng lên, từ ngăn tủ lấy ra màn và chăn đệm. Dem đệm trải xuống chỗ Trang Tín Ngạn vẫn thường nằm, lại trèo lên bàn, buộc màn lên.

Sa màn trắng như tuyết rủ xuống, mông mông lung lung. Tần Thiên đứng ở trước màn một hồi lâu, lúc này mới thổi tắt ngọn nến ở đầu giường.

Cách qua lớp màn, Tần Thiên nhìn sa trường ở bên ngoài, gió đêm thổi vào, sa trường bay bay, ầm ầm lay động, dường như có bóng dáng ai đó. Tần Thiên nhìn chỉ cảm thấy an tâm vô hạn, nàng mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Ngủ ngon, mộng đẹp.”

Nàng nhắm hai mắt lại, dần dần tiến vào mộng.

Chớp mắt một cái, lại là bảy ngày nữa trôi qua. Chạng vạng ngày hôm nay, Tần Thiên từ Trà Hành trở về, vừa xuống xe ngựa, đã thấy Bích Liên đứng chờ cửa, nhìn thấy Tần Thiên, Bích Liên tiến lên chào đón, cười nói: “Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu gia đã trở lại!”

Tín Ngạn đã trở lại? Tần Thiên hai mắt sáng ngời, lòng bỗng nháy nhót. Nàng xúc động, hận không thể lập tức chạy vội vào, nhưng sau đó lại cứng rắn áp chế xúc động này.

Nàng tận lực khiến mình có vẻ trấn định thong dong, vừa đi vừa hỏi Bích Liên: “Đại thiếu gia khi nào thì trở về?”

“Hôm nay buổi trưa đã trở lại.”

Buổi trưa đã trở lại? Sớm như vậy?

“Sao không sai người báo cho ta biết?” Tần Thiên hỏi.

Bích Liên cười cười, trên nét mặt cũng có loại vui sướng: “Nô tỳ vốn định gọi người thông báo cho Đại thiếu phu nhân, nhưng Đại thiếu gia không cho. Hắn ở phòng cả một buổi chiều, cũng không để chúng ta đi vào, mãi cho đến lúc thái dương xuống núi mới đi ra. Sau khi đi ra thì bảo nô tỳ ở chỗ này chờ Đại thiếu phu nhân, thỉnh đại thiếu phu nhân đi thẳng về Thanh Tùng viện trước.”

Kỳ quái như vậy? Lòng hiếu kỳ của Tần Thiên bị Bích Liên kích thích, có lẽ do sự hiếu kỳ, cước bộ của nàng càng lúc càng nhanh.

Đến Thanh Tùng viện, liền thấy Hải Phú đang đứng ở trong sân nói chuyện với Thu Lan, Thanh Liễu, nhìn thấy Tần Thiên, Hải Phú cười gọi một tiếng Đại thiếu phu nhân.

“Thiếu gia đâu?” Tần Thiên hỏi hẳn.

Hải Phú chỉ chỉ về phía phòng của bọn họ.

Tần Thiên quay đầu nhìn bên kia, tâm không chịu khống chế nhảy loạn. Nàng rốt cuộc nhìn không được, ba bước thành hai bước nhắm về phía phòng, đẩy cửa phòng ra, liền bị tình hình bên trong làm cho kinh sợ.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 158: Kinh hi

Tần Thiên nghĩ rằng, có lẽ cả đời này nàng cũng sẽ không quên cảnh ngày hôm nay.

Nàng chậm rãi đi vào phòng, hai mắt mở thật to, cũng không hề chớp mắt, chỉ sợ nếu chớp mắt, mọi thứ trước mặt sẽ biến mất.

Nàng che ngực, nơi đó nhanh chóng tràn ra vui sướng, dường như nếu nàng không che lại như vậy ngực sẽ bị cảm giác vui sướng này phá tung chui ra ngoài.

Làm sao có thể như vậy đây? Tất cả thứ này đều tặng cho nàng sao?

Hắn nghĩ gì vậy chứ?

Mỉm cười không tự giác theo khóe miệng tràn ra.

Nàng đi vào, dạo một vòng, ánh mắt nhìn khắp nơi, toàn bộ đều là tượng đất nhỏ mà nàng thích nhất, chính là tượng đất lần trước ở trấn nhỏ phụ cận Động Đình sơn nàng đã thấy qua.

Nay, mỗi ngõ ngách trong phòng, trên bàn, trên ngăn tủ, bên giường, thậm chí là trên ghế, phàm là chỗ có thể đặt đồ được đều có tượng đất ở đó, liếc mắt một cái nhìn qua, chỉ cảm thấy hoa cả mắt, số lượng nhiều không thể đếm nổi, cũng không biết có bao nhiêu cái.

Tần Thiên đến gần, nhìn tất cả, đủ loại đa dạng, có nhân vật, động vật, thần tiên quỷ quái, mấy chục tượng đất nhỏ khác nhau không hề lặp lại,

người người đều là tạo hình rất khác biệt, khéo léo tinh xảo. Tần Thiên cầm lấy vài cái cẩn thận nhìn ngắm, chỉ thấy thủ pháp cao cấp, đúng là so với tượng đất nàng thích lần trước còn tỉ mỉ cẩn thận hơn.

Đây là tượng đất hắc mua ở bên ngoài về cho mình?

Tần Thiên không khỏi ngĩ ngợi, vừa ngĩ đến hắc xuất môn phải làm chính sự mà còn có thể nhớ kỹ thứ mình yêu thích để mua về tặng, trong lòng vui mừng nói không nên lời.

Nàng bỏ chúng xuống, lại cầm lấy mấy cái khác lên xem, càng xem càng thích, càng xem càng yêu không muốn buông tay, trên mặt vẫn đều mang theo tươi cười, vui sướng giống như đang bay lơ lửng, từ trong đáy lòng toát ra.

Bỗng nhiên, nàng bị mười tượng đất nhỏ đặt bên giường hấp dẫn sự chú ý. Nàng đi qua, ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn ngắm, chỉ thấy mấy tượng đất này đúng là cùng một bộ dáng, đều là hình dạng các nữ hài tử mười mấy tuổi.

Các cô gái vẫn hai búi tóc nhỏ, mặt nhỏ nhắn, có tượng đất khoe miệng cười rộ lên, bên má có hai lúm đồng tiền nho nhỏ. Tần Thiên nhìn nhìn không tự giác sờ sờ lên mặt của mình.

Sao lại nhìn quen mắt như vậy? Không phải là ta chứ...

Trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Nàng cười cười, thấy mấy tượng đất tuy cùng một bộ dáng, nhưng vẻ mặt không giống nhau. Thời điểm cao hứng có lúm đồng tiền nhọt nhọt ẩn hiện; thời điểm tức giận thì khoe miệng khê nhếch; thời điểm giận dỗi lại nhăn nhăn cái mũi; thời điểm đặc ý lại nhướn mày lên...

Tạo hình trông rất sống động, giống như do một người làm ra, càng nhìn càng khiến Tần Thiên ngạc nhiên.

Nàng cầm lên xem cẩn thận, không tự giác lầm bầm lầu bầu: “Đây ai làm đây a, sư phó nặn tượng đất sao có thể biết được bộ dáng của ta? Rất kỳ quái a.” Tuy rằng như thế, lại không hề ảnh hưởng đến vui mừng trong lòng nàng.

Lúc này, Tần Thiên bỗng nhiên nghe thấy có thanh âm phía sau, dường như có người đang đi đến. Tần Thiên cảm thấy trong lòng nóng vội nhảy dựng, nàng đứng lên, chậm rãi xoay người.

Lúc này đã là hoàng hôn, trong viện cây cổ thụ như chiếc dù to đem ngày mùa hè nóng bức ngăn cản bên ngoài, đồng thời cũng che đi không ít ánh sáng, khiến trong phòng thoát nhìn có chút ảm đạm. Thế nên Tần Thiên mất một lúc mới có thể thấy rõ người tới.

Người tới mặc một kiện trường bào nguyệt sắc, dáng người cao lớn anh tuấn, dung nhan tuấn mỹ cao thượng. Nhìn hắn, Tần Thiên cảm thấy tâm vẫn luôn vắng vẻ trong thời gian này như bị thứ gì nhồi đầy.

Trong lúc nhất thời, Tần Thiên dường như có rất nhiều điều muốn nói với hắn, nhưng khi nhìn hắn chậm rãi tới gần, dung nhan tuấn mỹ càng ngày càng rõ ràng, nàng lại không biết nên nói cái gì.

Mãi cho đến khi hắn đến đứng trước mặt, mãi cho đến khi bóng dáng cao lớn của hắn cơ hồ bao phủ người nàng, mãi cho đến khi hơi thở quen thuộc của hắn vô hình xâm nhập nàng, nàng mới nha nha nói một câu:

“Tín Ngạn, người phơi nắng đen thật nhiều a...” Nói xong nhin không được đầu đầy hắc tuyến, lời dạy đầu gì kỳ vậy a...

Nàng nhìn hắn một cái, thấy hắn cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, một tia tịch dương cuối cùng ánh sắc đỏ cam theo kẽ hở trên cành lá

của cây cổ thụ xuyên qua cửa sổ vừa vắn chiếu lên mặt hắt, khiến một bên mắt chiếu xạ sáng trong như lưu ly, mắt bên kia bởi vì lâm vào trong âm u, lại như nửa đêm sâu thẳm.

Một tối một sáng như vậy, nhưng đều liễm diễm oánh quang, giống như ám dạ yêu linh, có ma lực mê hoặc lòng người. Mà giờ này khắc này, hắt dùng hai ánh mắt một minh một ám nhưng lại đẹp đẽ giống nhau như vậy nhìn nàng, dường như giờ này khắc này trừ bỏ nàng ra không có chuyện gì có thể khiến hắt chú ý.

Bất tri bất giác, lòng của nàng cũng nhảy nhót. Nàng có chút không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng của hắt, đành cúi đầu xuống.

Lúc này Trang Tín Ngạn tâm tình cũng kích động vạn phần, rời khỏi nàng mới biết được mình vô cùng thương nhớ nàng, bao nhiêu ngày trôi qua, hắt mỗi đêm đều miên man, trần trọc, cũng chỉ có mình hắt biết. Nhìn nàng ánh mắt sáng rỡ, ấm áp tươi cười, hắt hận không thể ôm nàng vào trong lòng, nhưng nhớ tới nàng từng nói qua đừng để phát sinh chuyện như lần trước, lúc này đành đem xúc động nảy nở cố gắng áp chế.

Hắt thở sâu, lấy quyển vở đem theo bên người ra, viết xuống: “Trong khoảng thời gian này người có khỏe không?”

Tần Thiên nhìn xem, gật gật đầu, “Ta tốt lắm, nhưng thật ra người lại gầy đi một chút, xuất môn ra bên ngoài hắt rất vất vả!” Về chuyện thường xuyên nhớ tới hắt, cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì, nàng không muốn nói trước mặt hắt.

Xem ra, chỉ có chính hắt cho rằng cách xa là một chuyện khó chịu... Trang Tín Ngạn cúi đầu, trong lòng có một chút thất vọng, bất quá rất nhanh lại trở nên thoải mái. Thấy nàng trong tay cầm tượng đất, lại cười cười, viết nói: “Thế nào, thích không? Lần trước ta đập nát tượng đất của

người, người vẫn chưa tìm được cái mà mình thích, mấy thứ này là ta muốn bồi tội.”

Nhắc tới chuyện này, Tần Thiên cười cười, nàng giơ tượng đất nhỏ trong tay lên, tươi cười sáng lạn như hoa mùa xuân, khiến Trang Tín Ngạn nhìn ngắm mà mắt như đui mù.

“Ta rất thích, người đi làm chính sự, còn nhớ rõ mang về cho ta, cảm ơn người.”

Trang Tín Ngạn thấy nàng má lúm đồng tiền nhộn nhạo ẩn hiện, hiển nhiên rất vui vẻ, nhìn bộ dạng này của nàng, nội tâm hẳn cảm thấy thỏa mãn, mọi mệt nhọc bỗng chốc tiêu tan.

“Nhưng mà mấy tượng đất này là sao? Có phải được làm dựa theo bộ dáng của ta hay không, trông khá giống ta.” Tần Thiên lại hỏi: “Có điều sư phó nặn tượng đất sao có thể biết được bộ dáng của ta chứ?”

Trang Tín Ngạn cười cười, mang ý tứ hàm xúc thần bí: “Vậy người có thích hay không?”

“Thích a, nhưng mà rất ngạc nhiên!”

“Chỉ cần người thích là được rồi.” Trang Tín Ngạn cũng không giải thích nhiều, chính là nhìn nàng cười, ánh mắt dường như một khắc cũng không muốn rời đi, lại không biết nên nói cái gì.

Tần Thiên cũng có loại cảm giác này, rõ ràng gặp lại hẳn lòng tràn đầy vui mừng, nhưng hai người trong lúc đó như có một khoảng trống không nhìn thấu đôi bên, có thể thấy đối phương nhưng không cách nào chạm đến đối phương, thân nhiên xa cách, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Sự việc tiến hành thế nào rồi?” Tần Thiên đành phải tìm chuyện mà nói.

Trang Tín Ngạn cười cười, “Mẫu thân đã sai người bảo chúng ta qua dùng cơm, chúng ta đi Thanh Âm viện rồi nói sau.”

Hai người đi đến Thanh Âm viện, Đại phu nhân nhìn thấy con trở về tất nhiên thập phần cao hứng, bảo phòng bếp làm một đồ ăn lớn, cơ hồ đều là thứ Trang Tín Ngạn thích ăn. Bà không nhìn thấy, liền dặn dò Tần Thiên gấp thức ăn cho Trang Tín Ngạn. Lại không biết rằng bát của mình và Tần Thiên sớm đã bị Trang Tín Ngạn xếp thành một ngọn núi nhỏ. đều là đồ ăn các nàng thích.

Bọn nha hoàn ở bên cạnh che miệng cười. Nguyệt Nương nói cho Đại phu nhân biết, Đại phu nhân cười lắc đầu: “Đứa nhỏ này...” Trong giọng nói lại tràn ngập sung nịch cùng vui mừng.

Tần Thiên trong lòng cũng là ấm áp hoà thuận vui vẻ. Trang Tín Ngạn không giống với người khác, hẳn không hoa ngôn xảo ngữ, quan tâm đều dùng hành động thể hiện ra, so với lời nói nào cũng khiến người ta cảm động.

Nàng gấp thịt cá chép vào bát hắc, “Người cũng ăn đi” Nàng nhìn hẳn cười.

Trang Tín Ngạn gấp thịt cá chép đưa vào miệng, cảm thấy hôm nay thịt cá chép hương vị vô cùng ngọt ngào, hẳn cúi đầu xuống, tươi cười nhin không được tràn ra.

Sau khi ăn xong, Trang Tín Ngạn viết ra thu hoạch khi xuất môn: “Con đã mua các núi chung quanh Động Đình sơn, có thể mở rộng việc gieo trồng của Bích loa xuân. Đáng tiếc là trong đó có một ngọn núi bị người khác nhanh chân mua trước, đối của việc gieo trồng của chúng ta nhất định sẽ ảnh hưởng, con đang suy nghĩ biện pháp liên lạc với người chủ, cho dù tốn nhiều bạc cũng phải mua được.”

“Biết là ai mua không?” Đại phu nhân hỏi.

“Chưa biết, bất quá nghe nói cũng là thương gia lớn ở bản thành, con đang sai người hỏi thăm.”

Đại phu nhân gật đầu, “Nếu là thương gia bản thành thì cũng có chút giao tình, nếu cần ta ra mặt, mặt mũi lão làng như ta hẳn cũng có chút tác dụng.”

“Phu nhân, chỉ cần người ra mặt, thương gia trong Dương Thành dù thế nào cũng phải nể mặt người, sao có thể không thành công được?” Nguyệt Nương cười nói, Tần Thiên cùng Lam Sơn cũng phụ họa theo đuôi, đỡ Đại phu nhân thật sự vui vẻ.

“Trừ bỏ Bích loa xuân, cái giống trà khác cũng rất có tiền đồ phát triển, người có mua tiếp một số chỗ để gieo trồng các giống trà khác hay không?”

Sau khi trở lại Thanh Tùng viện, Tần Thiên lại cùng Trang Tín Ngạn đàm luận.

“Đương nhiên, ta không chỉ mua một chút đất hoang ở ngoại ô, còn phải người đến thị trấn lân cận hỏi thăm, xem có chỗ nào thích hợp để mua hay không. Mặt khác ta cũng thăm viếng một ít trà nông, ta muốn cùng một số trà nông thành thật đáng tin cậy ký kết khế ước trường kỳ, ước định bọn họ gieo trồng lá trà chỉ có thể bán cho chúng ta. Điều kiện đó là, chẳng những trả lương hậu hĩnh, cho dù là gặp phải năm bị thiên tai hạn hán, chúng ta cũng cam đoan bọn họ vẫn nhận được bạc như bình thường.”

Trang Tín Ngạn múa bút như bay, dưới ánh nến, hắt ánh mắt kiên định, vẻ mặt rất nghiêm túc. Trang Tín Ngạn cơ trí trầm ổn như vậy lại có một loại sức quyến rũ khác đủ để mê hoặc lòng người.

Thấy hẳn có vẻ mệt mỏi, Tần Thiên liền bảo hẳn tắm rửa nghỉ ngơi. Trang Tín Ngạn tắm rửa xong đi vào đã thấy Tần Thiên dọn sẵn đệm chăn,

treo màn, mà tay nàng đang cầm một hộp gỗ, đem đồng tượng đất nhỏ cẩn thận xếp vào. Động tác cẩn cẩn thận thận, vẻ mặt thật sự sung sướng, hiển nhiên rất yêu thích mấy thứ xinh xắn này. Đặc biệt là mười tượng đất nhỏ hình cô gái giống nàng kia, nàng nhìn ngắm lại một lần nữa, yêu thích không muốn buông tay. Cuối cùng lại luyến tiếc xếp vào, cất gọn ghẽ.

Bất quá chỉ là mấy thứ đồ nhỏ nhắn xinh xinh, vậy mà đã có thể khiến nàng vui vẻ như thế...

Trang Tín Ngạn bỗng nhiên hối hận không làm mấy việc khiến nàng khoái hoạt như vậy sớm hơn.

Hai người cũng không tán gẫu lâu, nằm xuống nghỉ ngơi. Một khắc kia lúc Trang Tín Ngạn thối tắt ngọn nến, Tần Thiên cách màn nhìn về phía bóng dáng hắt mờ lung, trong lòng có một cảm giác kiên định.

“Ngủ ngon, mộng đẹp.” Nàng nhẹ nhàng mà nói, lại cười cười, nhắm hai mắt lại.

Bên này, Trang Tín Ngạn sau khi nằm xuống, mặt hướng về phía nàng, nhìn trướng màn của nàng buông xuống ở đối diện, chỉ cảm thấy an tâm vô hạn.

Chỉ cần được nhìn nàng như vậy, hẳn cũng đã thỏa mãn. Nhưng ngay cả những ngày như thế này, cũng sẽ không được bao lâu...

Hắn xoay người, thở hơi dài xả giận.

Đang lúc Trang Tín Ngạn hỏi thăm người đã mua ngọn núi kia, không nghĩ tới người mua tự mình đã tìm tới cửa.

Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên nhìn “Người mua” đang tươi cười khả cúc trước mặt này, trong lòng có tư vị nói không nên lời.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 159: Điều kiện

Từ sau khi Tần Thiên tiếp nhận Trà Hành, Trang Tín Ngạn mỗi ngày đều cùng Tần Thiên đến Trà Hành. Thời điểm Trà Hành lâm vào khốn cảnh, Trang Tín Ngạn cũng đã bắt đầu nhúng tay vào sự vụ của Trà Hành, cho nên việc hãn xuất hiện cũng không khiến người khác cảm thấy kỳ quái. Làm một nam nhân, hãn cảm thấy hãn không thể hoàn toàn rũ bỏ trách nhiệm, đem mọi gánh nặng giao cho nữ nhân gánh vác. Đây dù sao cũng là trách nhiệm của Trang phủ, Tần Thiên hiện tại thay thế chương quản, mặc kệ về sau là bồi dưỡng Tín Trung tiếp quản, hay do hãn tự mình tiếp nhận Thịnh Thế, hãn cần phải tham dự toàn bộ để hiểu biết kỹ về sinh ý Trà Hành. Có điều rất nhiều chuyện, hãn bởi vì bản thân có chỗ thiếu hụt mà không thể ra mặt, không thể đúng lúc giải quyết xử lý, cho nên lúc đó Tần Thiên thân là đương gia sẽ phát huy tác dụng.

Phàm là các quyết sách trọng yếu, Tần Thiên đều cùng Trang Tín Ngạn thương nghị sau đó mới xử lý. Một số tình huống khẩn cấp thì Tần Thiên phải tự giải quyết. Đại phu nhân coi trọng chính vì nàng mặc kệ gặp phải chuyện gì, đều có thể bình tĩnh ứng đối, cũng có năng lực xử lý công việc.

Ngày hôm sau, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đến Trà Hành.

Trước đó, Tần Thiên đã đem mọi tình huống ở Trà Hành tinh tế nói rõ với hãn

Bởi vì có danh hiệu “Cống thương”, lại bởi vì ở trước mặt ngự giá gây náo động, đồng thời được Tổng Thái phó công khai duy trì, cho nên Hồ Tri phủ không dám gây khó xử với vấn đề trà dẫn. Trà xuân và trà mùa hạ của

Thịnh Thế đều bán rất khá, tiêu thụ cơ hồ hết nhãn. Hiện tại đã là tháng bảy, rất nhanh sẽ đến kỳ đặt hàng trà thu.

Trong ba loại trà chính này, bán tốt nhất là trà xuân, trà mùa hạ thì sinh ý hơi kém. Trà thu thì chỉ kém hơn trà xuân một chút, mỗi khi đến tháng Bảy, sẽ thấy các thương gia trà trang quay lại các khu sản xuất trà trên cả nước để đặt hàng trà thu. Hiện tại đã có thương gia lục tục đi vào Dương Thành, cùng các Trà Hành ở Dương Thành liên hệ hiệp đàm.

Thịnh Thế luôn có khách quen, từ trước đến nay, chỉ cần phái người cùng với các khách quen này hiệp đàm xong xuôi, thì trực tiếp có thể bán ra hơn phân nửa lá trà của Trà Hành. Nhưng lần này, rất nhiều khách thương kéo về Dương Thành, cho dù không phải tự mình đến, cũng phái tiểu nhị có năng lực đến, đây là một hiện tượng khác thường.

“Ta đã phái người đi hỏi thăm, trong chuyện này chắc chắn có phát sinh gì đó mà chúng ta không biết.”

Thời điểm ngồi trong xe ngựa, Tần Thiên nói với Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn nghĩ nghĩ, viết nói: “Phái người đi hỏi thăm tình huống ở các Trà Hành khác.”

“Người cảm thấy là Trà Hành khác có vấn đề?”

“Chúng ta mấy tháng này gây náo động lớn, khó tránh khỏi bị người khác ghen tị đó. Nếu có liên quan đến các Trà Hành khác, chúng ta cũng nên sớm ứng phó.” Trang Tín Ngạn lại viết nói.

“Người nói đúng, ta sẽ sai người làm tốt việc này.” Tần Thiên cười cười, thầm than Trang Tín Ngạn tâm tư tinh tế.

Sau khi tới Trà Hành, Hải Phú nhắc rèm xe lên, Trang Tín Ngạn xuống xe trước, Tần Thiên lúc bước xuống nghe thấy một tiếng “Di” của Hải Phú

ở bên cạnh, giọng điệu có vẻ rất ngạc nhiên.

Nàng theo ánh mắt của hần nhìn lại, thấy hần đang nhìn tượng đất nhỏ bên trong xe. Đó là tượng đất Tần Thiên sáng nay cầm vào trong xe, muốn đặt nó như một thứ đồ trang trí, nàng cảm thấy rất thú vị.

“Làm sao vậy, Hải Phú?” Tần Thiên kỳ quái hỏi.

“Tượng đất kia sao trông giống cái Đại thiếu gia đã làm...” Hải Phú chỉ vào tượng đất, “Ta cùng thiếu gia thời điểm xuất môn, mỗi ngày thiếu gia đều ngồi làm mấy tượng đất nhỏ đến tận khuya, nói là ngủ không được, muốn tìm việc gì đó để làm.”

Tần Thiên mở to hai mắt, quay đầu nhìn tượng đất, trong lòng giống như ba đào phập phồng, khó có thể bình tĩnh.

Tất cả đều là hần tự tay làm? Hơn nữa mỗi ngày đều làm tới tận khuya?

Nghĩ tới số lượng mấy tượng đất nhỏ tinh xảo này, nghĩ tới hần ban ngày còn phải làm bao nhiêu chính sự, có thể thấy buổi tối hần tốn rất nhiều tâm tư. Nàng vốn cảm thấy kỳ quái, sự phò nặn tượng đất sao có thể nặn nên tượng đất có bộ dáng giống nàng như vậy, hóa ra là do bàn tay của hần mà ra. Hần thông minh như vậy, tất nhiên có thể làm được.

“Thiếu gia mỗi tối đều không ngủ được sao?” Tần Thiên nhẹ giọng hỏi.

“Ân, lần này xuất môn cũng không biết sao lại thế này, buổi tối thiếu gia luôn ngủ không an ổn, có lẽ là vì lo lắng việc mua bán. Có một lần đi lên trấn trên, thiếu gia nhìn thấy mấy tượng đất, liền mua vài cái về, đến buổi tối thời điểm không ngủ được, lại ngồi dựa theo nó mà điêu khắc. Thiếu gia là người rất thông minh, bất quá luyện mấy lần, đã điêu khắc ra giống như khuôn như dạng.” Hải Phú cười nói.

Trang Tín Ngạn không thích trước mặt người khác biểu lộ tâm sự, mặc dù là Hải Phú cũng không biết suy nghĩ chân chính trong lòng hẳn.

Nghe thấy Hải Phú nói như thế, Tần Thiên cảm thấy tuy rằng tượng đất là do Trang Tín Ngạn nhất thời vui thích mà tạo nên, nhưng hẳn gây cho nàng nhiều khoái hoạt như vậy, phần tâm ý này, nàng vẫn như cũ thật sự cảm kích.

Phía trước, Trang Tín Ngạn đi đến đại môn Trà Hành thì phát giác Tần Thiên vẫn đứng đó, dừng lại cước bộ xoay người nhìn lại. Hải Phú nhìn thấy liền nhắc nhở: “Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu gia đang chờ người.”

Tần Thiên nghe vậy nhìn qua, thấy Trang Tín Ngạn đứng ở cầu thang bạch ngọc, ánh nắng ban mai lần lượt rơi trên người hẳn, chiếu lên cẩm bào sắc xanh da trời làm ánh lên một màu thuần túy sáng rỡ, hoa văn thêu kim tuyến trên vạt bào dưới ánh mặt trời lóe ra oánh quang, theo động tác nhỏ của hẳn, kiêu diễm giống như quang ảnh lưu động trên mặt nước. Mà hẳn đứng ở đó, mang theo tươi cười thản nhiên, tuấn mỹ mà cao thượng, phong tư như trích tiên.

Bất tri bất giác, Tần Thiên trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nàng đi đến bên cạnh hẳn, cùng hẳn sóng vai tiến vào Trà Hành.

Tới Trà Hành, Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên tuần tra một vòng. Bọn tiểu nhị nhìn thấy Trang Tín Ngạn đều vô cùng cao hứng, khi đến mỗi một chỗ, các quản sự đều đưa ra các vấn đề trong khoảng thời gian này mà hỏi ý kiến. Có quản sự còn nói thẳng: “Chuyện này khá quan trọng, Đại thiếu gia không bằng trở về cùng với Đại phu nhân thương lượng một chút.”

Nay, Trang Tín Ngạn biết môi ngữ đã không còn là bí mật. Các quản sự đều có thể trực tiếp hướng hẳn biểu đạt ý kiến, có điều mọi thứ đều được báo cáo lại khiến Trang Tín Ngạn có vẻ cảm thấy phiền toái. Bất quá theo như Tần Thiên thấy, các quản sự cũng không phải thật sự cần báo cáo với

Trang Tín Ngạn, chính là muốn Trang Tín Ngạn biết việc này, hơn nữa chuyển đạt đến Đại phu nhân, thỉnh bà quyết định.

Mà mấy việc đó, các quản sự trong khoảng thời gian này cũng chưa nhắc tới với Tần Thiên, vẫn đợi Trang Tín Ngạn trở về mới nói. Vì sao? Tần Thiên trong lòng tất nhiên biết rõ.

Tuy rằng Đại phu nhân tín nhiệm nàng, đem địa vị đương gia giao vào tay nàng, nhưng nàng lúc trước bất quá chỉ là một nha hoàn, ở Trà Hành cũng chỉ từng làm tiểu nhị, các quản sự cũng không cho rằng nàng thật sự năng lực quản lý tốt Trà Hành. Bọn họ chỉ tin tưởng Đại phu nhân. Bọn họ chỉ rằng nàng được Đại phu nhân điều khiển từ xa, mà Trang Tín Ngạn là người giám sát của nàng. Sợ nàng thời điểm không có Trang Tín Ngạn sẽ mất khống chế, tự quyết mọi việc, phá hỏng chuyện ở Trà Hành.

Nhìn về một phía, đây là đối với Đại phu nhân và Trang phủ trung thành và tận tâm, là một chuyện tốt.

Rất rõ ràng, Trang Tín Ngạn cũng nhìn ra điểm ấy, hẩn nhịu mày, gương mặt vốn đậm mạc ần ần có chút tức giận. Đang chuẩn bị phân phó Hải Phú chuẩn bị giấy bút, Tần Thiên lại lôi kéo tay áo của hắn.

Trang Tín Ngạn quay đầu lại, thấy Tần Thiên nhìn hẩn nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt thật sự bình tĩnh

“Bọn họ không tín nhiệm người, cứ như vậy cũng không được. Vừa rồi người vì sao ngăn cản ta, ta sẽ làm cho bọn họ hiểu được, người hiện tại chính là người cầm quyền ở Trà Hành!” Sau khi trở lại nội viện, Trang Tín Ngạn viết xuống trên giấy.

“Tín Ngạn, bọn họ không tôn trọng ta, không tín nhiệm ta là vì hiện tại ta còn chưa có cơ hội khiến bọn họ tôn trọng và tín nhiệm. Đây cũng không phải lỗi của bọn họ.” Tần Thiên mỉm cười nói, “Đại phu nhân được đến bọn họ tôn trọng cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Người tin

tưởng ta, một ngày nào đó, ta sẽ làm cho bọn họ hiểu được, ta là gia chủ tuyệt đối đáng để bọn họ có thể tín nhiệm.”

Tín nhiệm cùng tôn trọng phải phát ra từ nội tâm, miễn cưỡng cùng áp đặt đều vô dụng

Nàng hơi hơi cười, má lúm đồng tiền thân nhiên ẩn hiện, ánh mắt chắc chắn tự tin, nàng như vậy càng vô cùng động lòng người

Từ rất sớm, Trang Tín Ngạn đã phát hiện, Tần Thiên giống như một viên dạ minh châu, ngày thường có lẽ chỉ là một hạt châu bình thường, xen lẫn trong một đồng châu báu không hề bắt mắt. Nhưng trong một số thời khắc, một số tình huống, nàng sẽ tỏa sáng ra quang mang lóa mắt, hào quang này hoàn toàn làm cho mọi người và sự vật xung quanh bị che lấp, khiến người ta kinh diễm, khiến người ta tán thưởng, thậm chí cả đời khó quên.

Đây là sức quyến rũ độc đáo của nàng, một viên dạ minh châu sáng ngời đáng giá như vậy thật sự hiếm có. Mà hử, có thể có được nàng một đoạn thời gian, cũng có thể thỏa mãn rồi, có phải hay không?

Hử nhẹ nhàng cười, trong lòng ngọt ngào, cũng có chua xót.

Đang nghĩ ngợi, đã thấy Tần Thiên nhìn về phía sau lưng hử, lộ ra thần sắc chú ý.

Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn lại, đã thấy Tạ Đình Quân đang đi đến, Từ đại chương quỹ đi theo bên cạnh.

Tạ Đình Quân ánh mắt dừng trên người Tần Thiên, vẻ mặt tán thưởng, vừa vỗ tay, vừa nói: “Nói thật hay! Không nghĩ tới Đại thiếu phu nhân lại có trí tuệ như vậy, thật sự có thể nói là nữ trung hào kiệt!”

Nhìn thấy hử, Trang Tín Ngạn sắc mặt lại hồi phục sự đạm mạc, hử cùng Tần Thiên đứng lên, đón nhận, song phương thi lễ.

“Không biết Tạ công tử đại giá quang lâm có chuyện gì?” Tần Thiên một bên hỏi, một bên hướng về Từ chương quỹ liếc mắt một cái.

Từ chương quỹ đáp: “Đại thiếu phu nhân, Tạ công tử là người đã mua ngọn núi kia.”

Tạ Đình Quân là người mua ngọn núi kia? Tần Thiên trong lòng kinh ngạc, thần sắc trên mặt lại không thay đổi. Đối với người này, nàng lại có thêm một loại cảnh giác.

Người này bình tĩnh giống như biển lớn, nhìn qua vô cùng mênh mông yên ả, nhưng phía dưới sự bình tĩnh này dường như lại cất dấu nguy hiểm, không ai biết giây tiếp theo giây hắn sẽ nhấc tay tạo nên sóng gió động trời như thế nào, không nghĩ tới có lẽ sẽ bị hắn cắn nuốt sạch sẽ, ngay cả một mẫu xương cũng không còn.

Đương nhiên, đây là một loại trực giác, nàng cũng không thật sự nắm chắc, dù sao người này ở mặt ngoài cũng không làm ra việc xấu xa gì.

“Nghe nói Trang công tử đang hỏi thăm tại hạ, tại hạ thu được tin tức liền lập tức tới đây, không biết có thể cống hiến sức lực gì hay không? Mọi người đều là người một nhà, có gì cần thì cứ nói.”

Tạ Đình Quân nhìn Trang Tín Ngạn cười, thân thiết chân thành, mặc kệ thân thiết chân thành này là thật hay là giả, làm một người làm ăn, công phu của hắn tất nhiên đã thành công.

Trang Tín Ngạn cười cười, có lẽ thỉnh hắn ngồi xuống, lại bảo người dâng trà. Tiếp theo mới đánh mắt sang Tần Thiên, ý bảo nàng nói.

“Nếu Tạ công tử nói như vậy, chúng ta cũng liền không khách khí.” Tần Thiên nhìn Tạ Đình Quân cười nói: “Không biết Tạ công tử có thể nhượng lại ngọn núi kia cho chúng ta hay không? Nếu là người một nhà, đều cần giúp đỡ lẫn nhau, chúng ta tuyệt sẽ không để Tạ công tử chịu thiệt.”

Tạ Đình Quân trầm ngâm một hồi, gương mặt anh khí bừng bừng tràn đầy trịnh trọng, một lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn Tần Thiên chăm chú, trong con người tối tăm có tinh quang lóe ra: “Ngọn núi này vốn là chỗ hữu dụng, các người đã cần, tại hạ sẽ giúp đỡ, bất quá, Tạ mỗ là thương nhân, không sợ Đại thiếu phu nhân chê cười, nói Tạ mỗ cả người hơi tiền. Tạ mỗ có thể bán lại ngọn núi kia cho các người...” Nói tới đây, hắn cười cười, bưng chung trà lên, dùng nắp nhẹ phiết lá trà, tư thái thản nhiên.

Hắn nâng mắt lên, ánh mắt từ trên mặt Trang Tín Ngạn đảo qua Tần Thiên, khóe miệng tươi cười, đầu mày khóe mắt đều lộ ra khôn khéo: “Bất quá, tại hạ có một điều kiện...”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 160: Tinh anh

<tbody> Điều kiện?

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn nhau một cái, lại nhìn về phía Tạ Đình Quân. Tần Thiên trong lòng tràn ngập cảnh giác, nhẹ giọng hỏi: “Điều kiện gì?” Ngọn núi kia tuy rằng đối với Trang phủ rất quan trọng, nhưng cũng không đến mức không thể không có, nếu Tạ Đình Quân điều kiện quá phận, đành phải buông tay mà thôi.

Tạ Đình Quân buông chung trà trong tay xuống, điều chỉnh tư thế ngồi, vẻ mặt trang trọng thành khẩn. Hẳn như vậy không hề giống với bộ dạng có thể nói ra một lời giả dối gian tà linh tinh. Tần Thiên cũng hiểu được, có thể trở thành một đại thương gia, thực lực không thể thiếu, người trước mặt không thể khinh thường.

“Bởi vì triều đình khai cấm biển, Tạ gia chúng ta kỳ thật cũng muốn tham dự vào sản xuất sinh ý khác, tỷ như gốm sứ, tơ lụa, hoặc là lá trà...” Tạ Đình Quân nhìn Tần Thiên, đôi mắt thâm thúy chớp động hào quang, ngũ quan góc cạnh rõ ràng bởi vì sự trầm ổn của hắn mà lộ ra quý khí.

“Nhưng mặt hàng trà này, Tạ gia chúng ta không hề có kinh nghiệm, cho nên chúng ta muốn bỏ bạc ra cùng người khác hợp tác. Mà nói đến các Trà Hành, mặc kệ là ở Dương Thành, hay ở phía nam, Thịnh Thể chính là nhân tài kiệt xuất trong đó!” Tạ Đình Quân dựng thẳng ngón tay cái đeo nhẫn ngọc phỉ thúy xanh biếc.

“Cho nên, điều kiện của ngươi là...” Tần Thiên đại khái đã đoán được ý tứ của hắn.

Tạ Đình Quân hào sảng cười, “Chỉ cần Trang phủ để cho chúng ta tham dự vào sinh ý của lá trà Thịnh Thế, vậy ngọn núi kia cứ coi như là tiền vốn của chúng ta đi!”

Trang Tín Ngạn nghe đến đó, theo bản năng nhăn mày lại.

Nay, Thịnh Thế đang phát triển, có một thương gia hùng hậu cùng gia nhập hợp tác cũng không phải là chuyện xấu. Có điều, thứ nhất, gần đây, Tạ gia cùng Nhị phòng quan hệ không phải là ít, về sau có lẽ sẽ có chút phiền phức. Thứ hai...

Trang Tín Ngạn nhìn về phía Tạ Đình Quân, thấy hắn đang nhìn Tần Thiên, hai mắt chớp động sáng rực. Đều là nam nhân, hắn hiểu được ánh mắt này có ý tứ gì, đó là một ánh mắt cảm thấy hứng thú. Tạ Đình Quân đối với Tần Thiên có tâm tư, chuyện này từ lúc ở Động Đình sơn hắn đã xác định được.

Một khi thực sự cùng Tạ gia hợp tác, Tần Thiên sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với hắn, đây không phải điều mà hắn suy nghĩ đến chứ.

Bên cạnh, Tần Thiên thu thần sắc của Trang Tín Ngạn vào trong mắt, hai người ở chung lâu như vậy, Tần Thiên sớm đã học được cách sát ngôn quan sắc, hiểu được hắn đối với hợp tác này cũng không đồng ý.

Có điều chính bản thân nàng cũng có cảm giác như vậy, theo bản năng không muốn cùng người này tiếp cận.

Nàng nghĩ ngợi, đang nghĩ tới nên xử lý như thế nào, trực tiếp cự tuyệt, hay cùng Đại phu nhân thương nghị rồi mới quyết định? Tạ Đình Quân ngồi đối diện dường như nhìn ra sự do dự của nàng, vừa cười vừa nói: “Đại thiếu gia cùng Đại thiếu phu nhân không cần phải gấp gáp trả lời ta. Có điều con người ta biết trước biết sau, có chút chuyện tại hạ không thể không nói.”

Nói xong, hần thu liễm tươi cười, nghiêm mặt nói: “Tạ gia chúng ta chắc chắn sẽ tham dự vào sinh ý lá trà, nếu Thịnh Thế không thể cùng chúng ta hợp tác, chúng ta sẽ chuyển nhà khác, lấy tài lực của Tạ gia chúng ta, mặc kệ là cùng nhà kia hợp tác, tất sẽ giúp đối phương thanh thế lớn mạnh, tương lai khó có thể tránh khỏi cùng với Thịnh Thế giao phong.”

Nghe đến đó, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đều nhú mày, trong lòng không khỏi hờn giận: Đây chính là uy hiếp? Không khỏi quá mức cuồng vọng!

Nhưng đối phương giống như biết rõ suy nghĩ của bọn họ, trầm đình tiết thiết nói: “Hai vị không cần hiểu lầm, tại hạ cũng không uy hiếp. Hai vị chỉ cần dụng tâm suy nghĩ một chút, tất nhiên hiểu được tại hạ hoàn toàn nói thật, lời nói chính trực. Tạ gia chúng ta nếu đã muốn làm cái gì, tất sẽ dùng toàn lực ứng phó, thế nào cũng phải đạt được mục đích. Nhưng lại nói tiếp, Tạ gia chúng ta cùng Trang phủ là người một nhà, không muốn tổn thương hòa khí, cho nên mới nói những lời này. Đương nhiên Thịnh Thế thực lực cũng không thua gì Tạ gia, tất sẽ không thua chúng ta. Có điều, chúng ta cần gì phải tạo nên kết cục tranh phong qua lại? Rõ ràng có thể trở thành người hợp tác, vì sao phải trở thành đối thủ của nhau?”

Không thể không nói, Tạ Đình Quân nói thật sự có sức thuyết phục. Nếu Tạ gia toàn lực bồi dưỡng đối thủ của bọn họ, đối với Thịnh Thế mà nói, cũng không phải chuyện tốt.

Đang suy tư, không nghĩ tới Tạ Đình Quân lại tuôn ra một tin tức, hần nhìn hai người, còn thật sự nói: “Nghĩ đến hai vị hần đã nhận được tin tức, các Trà Hành khác ở Dương Thành đang bí mật liên hợp lại, chuẩn bị đợt đặt hàng thu trà lần này giáng cho Thịnh Thế một đòn phủ đầu!”

Tần Thiên rốt cuộc nhin không được kinh ngạc trong lòng, mở to hai mắt nhìn Tạ Đình Quân trước mặt: “Tạ công tử lời này là thật sao?”

Tạ Đình Quân nghiêm mặt nói: “Tạ mỗ dám lấy tánh mạng ra đảm bảo!”

Tuy rằng Tần Thiên sớm đã nhìn ra lần đặt hàng thu trà này có chút không tầm thường, cũng đã phái người đi ra ngoài điều tra, nhưng đến bây giờ, nàng còn chưa thu được tin tức hữu dụng. Thật không nghĩ rằng Tạ Đình Quân là một người thường lại có thể tìm hiểu tin tức trọng yếu nhanh như vậy.

Đây chứng minh cho điều gì? Chứng minh thực lực của Tạ gia quả thật đứng trên Trang phủ, chứng minh Tạ gia quả thật rất có hứng thú đối với việc buôn bán lá trà, nếu không cũng sẽ không chú ý tin tức về mặt này như vậy.

“Thịnh Thế luôn luôn là nhân tài kiệt xuất trong các Trà Hành, Đại phu nhân ở đây có lực ảnh hưởng phi phàm, tin tưởng Thịnh Thế có năng lực ứng phó sự tình lần này, căn bản không cần phải Tạ gia chúng ta nhúng tay vào. Có điều, nếu có Tạ gia to lớn duy trì, sự tình không phải sẽ tốt hơn rất nhiều sao?”

Tạ Đình Quân thái độ thành khẩn hiền lành, tuyệt không khiến người khác cảm thấy khí thế bức nhân, lại có thể khiêm cung có lễ. Người tài giỏi như thế nếu sinh ra ở hiện đại, sẽ trở thành một tinh anh trong thương trường.

Tần Thiên bật cười, ai nói người ở hiện đại nhất định thông minh hơn so với người ở cổ đại đây? Những người bên cạnh nàng, Đại phu nhân, Trang Tín Ngạn, Trang Minh Hi, hơn nữa cả Tạ Đình Quân trước mặt, tất cả đều là người thông minh tuyệt đỉnh. Bình tĩnh mà xem xét, nói tới trí mưu kỹ xảo, nàng không nhất định có thể thắng được bọn họ. Nàng chiếm được ưu thế, vì so với bọn hăn kinh nghiệm tri thức đã được đúc kết ngàn năm.

Tần Thiên nhìn về phía Trang Tín Ngạn, thấy hăn vẻ mặt trịnh trọng. Tần Thiên nghĩ nghĩ, nhân tiện nói: “Đa tạ Tạ công tử cung cấp tin tức này cho

chúng ta. Về chuyện hợp tác, chúng ta cũng cần thời gian suy nghĩ.”

Tạ Đình Quân nghe được lời này, kết luận sự tình đã thành công một nửa, hắc cười lớn nói: “Đó là đương nhiên, Tạ mỗ thành tâm cùng Thịnh Thế hợp tác, làm sao để ý đến điều này?”

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn tiễn Tạ Đình Quân ra sân, đã nhìn thấy Trang Minh Hỉ mang theo nha hoàn cầm theo một thực hộp bằng gỗ điêu khắc tượng ô lê đi đến.

Nhìn thấy bọn họ, Trang Minh Hỉ dừng lại cước bộ, gương mặt kiêu diễm hiện lên một chút thần sắc kinh dị, nhưng rất nhanh lại khôi phục sự tự nhiên. Nàng mỉm cười, trong suốt đi đến trước mặt ba người, nhất nhất thi lễ. Ánh mắt cuối cùng dừng trên gương mặt anh vĩ của Tạ Đình Quân, cười nói: “Tạ công tử là quý nhân, hôm nay sao có thời gian rảnh mà tới nơi này?”

Tạ Đình Quân nhìn nàng một cái, cười nhẹ: “Tất nhiên là có việc mới dâng môn tới quý tiệm.” Nói xong, lại cười cười, cũng không giải thích nhiều, cùng Tần Thiên và Trang Tín Ngạn nói lời từ biệt sau đó xoay người rời đi.

Trang Minh Hỉ nhìn theo bóng dáng của hắn, trong lòng hồ nghi, quay đầu đã thấy Tần Thiên đang đánh giá mình. Trang Minh Hỉ mỉm cười tiến lên, ngọt ngào gọi một tiếng “Trưởng tẩu.” Lại hỏi: “Tạ công tử sao lại tới nơi này?” Mặt và thái độ đều lộ vẻ ngượng ngùng.

Nay, chủ tử trong Trang phủ đều biết Tạ gia từng có ý tứ từ hôn, lại bị Nhị phòng không tha cuốn lấy. Nhưng trừ bỏ vài người ở Nhị phòng ra, không ai biết Trang Minh Hỉ từng phản đối việc hôn nhân này. Đối lại là người khác nhìn thấy Trang Minh Hỉ hiện tại bộ dáng e lệ, tất nhiên nghĩ rằng nàng tò mò hành tung của vị hôn phu tương lai, trong lời nói nói không chừng sẽ để lộ ra. Nhưng Tần Thiên đối với Trang Minh Hỉ tâm

cảnh giác mãnh liệt, theo bản năng đề phòng nàng, đương nhiên không chịu lộ ra nửa điểm tin tức.

Tần Thiên nhìn nàng cười nói: “Người là vợ tới đưa cơm cho Nhị đệ đúng không. Nhị đệ ở trong phòng, người mau đi đi.” Nói xong, kéo tay Trang Tín Ngạn trở về phòng ở hậu viện

Thấy Tần Thiên không chịu nói ra, Trang Minh Hỉ cũng không có cách nào. Nàng ta nhìn bóng dáng Tần Thiên, nhãn châu chuyển động, xoay người hướng về phía phòng của ca ca.

Trong phòng, Tần Thiên nói với Trang Tín Ngạn: “Mấy ngày này Tứ tiểu thư cơ hồ mỗi ngày đều đến Trà Hành đưa cơm cho Tín Xuyên, có đôi khi đi cùng Bích Quân, có đôi khi là một mình. Việc này theo đạo lý là của bọn nha hoàn, nàng cần gì phải lao lực, thật sự là kỳ quái.”

“Nàng chỉ đến mỗi phòng Tín Xuyên thôi sao?” Trang Tín Ngạn viết xuống trên giấy.

Tần Thiên ngăn ra: “Ta mỗi ngày đều bận nhiều việc, cũng không chú ý tới điểm này.” Nàng nghĩ nghĩ, gọi Thu Lan vào, dặn nàng vài câu, Thu Lan lĩnh mệnh rời đi.

Bên kia, Trang Minh Hỉ cầm theo thực hộp đi vào phòng nghỉ của Trang Tín Xuyên.

“Ca ca, đây là nường sai người làm, tẩu tử bảo muội mang tới, mỗi ngày huynh đều vất vả như vậy, cần phải bảo trọng thân thể.” Trang Minh Hỉ một bên lời nói nhỏ nhẹ, một bên phân phó Hỉ Thước đem đồ ăn bày ra, lại nói: “Ngày hôm nay tẩu tử không thoải mái, nên không tới đây.”

Trang Tín Xuyên ngồi ở bên cạnh bàn đang chuẩn bị gắp rau, nghe được lời này, đôi đũa cầm trong tay đập mạnh xuống bàn, hừ lạnh: “Từ sau khi ta mất địa vị đương gia, nàng ta có ngày nào là thoải mái, cả ngày mặt lạnh

lòng như xác chết! Một ngày nào đó ta sẽ khiến nàng ta đẹp mặt!” Nói xong, lại giương mắt nhìn Trang Minh Hỉ một cái, kỳ quái nói: “Nhưng muội muội, trong khoảng thời gian này lại ân cần như thế, có phải còn trông cậy ca ca sẽ đồng ý để Tạ gia hồi hôn hay không? Ta nói cho muội biết, chuyện này không cần thương lượng, chờ một năm hiếu kỳ trôi qua, dù thế nào muội cũng phải gả vào Tạ gia! Chờ tương lai muội sinh hạ nhi tử của hân, kế thừa gia sản Tạ gia, muội sẽ cảm tạ ca ca!”

Trang Minh Hỉ trong lòng thầm hận, trên mặt lại lộ ra sắc mặt nhu thuận. Nàng ngồi xuống bên cạnh hân, nhẹ giọng nói: “Ca ca, muội muội đã nghĩ thông suốt rồi. Ca ca nói đúng, chỉ cần ca ca tốt, muội muội mới có thể tốt được, là muội muội ngu dốt, vậy mà lại không rõ điểm này. Ca ca yên tâm, muội muội về sau đều nghe lời ca ca.”

Thấy muội muội luôn tâm cao khí ngạo ở trước mặt mình mềm mỏng nhẹ nhàng, Trang Tín Xuyên trong lòng khoái ý, kêu Hỉ Thước rót rượu, uống liền mấy chén, thừa dịp cao hứng, còn nói tương lai ca ca kinh doanh muối trở nên phát đạt, tất sẽ không bạc đãi muội muội linh tinh gì đó. Trang Minh Hỉ trong lòng chán ghét, trên mặt lại biểu lộ vẻ tâm phục khẩu phục.

Sau khi ra khỏi phòng nghỉ của Trang Tín Xuyên, Trang Minh Hỉ lại đi đến đại đường. Nàng lui tới giống như bình thường, yên lặng đứng ở trong góc, mắt lạnh nhìn mọi nơi trong đại sảnh. Nàng nhìn bọn tiểu nhị chiêu đãi khách nhân như thế nào, nhìn bọn tiểu nhị giới thiệu lá trà ra sao, nhìn chương quầy nghênh đón đưa tiếp, hiệp đàm sinh ý. Trong đại sảnh còn rất nhiều thứ mà nàng phải học hỏi.

Ngoài ra, trong thư phòng của nàng còn có rất nhiều bộ sách về trà, giúp nàng rất nhanh có thêm nhiều tri thức về lá trà.

Tần Thiên từng nói qua: nàng hiểu biết sự vụ lớn nhỏ ở Trà Hành, hiểu biết mỗi một đặc tính của lá trà trong Trà Hành, nhớ rõ tính danh của các khách nhân đã từng tiếp xúc qua, hiểu biết hầu hết việc sao chế trà...

Những thứ này nàng không biết, nàng cũng không rõ việc buôn bán, nhưng nàng có thể học, có ai trời sinh đã giỏi việc buôn bán đâu? Đại nương có thể, Tần Thiên có thể, nàng Trang Minh Hỉ nếu thật sự muốn làm, cũng sẽ không thua kém bao nhiêu.

Nay, nàng sẽ không cùng bất luận kẻ nào nảy sinh xung đột, thời điểm nàng chuẩn bị sẵn sàng, sẽ tới thu thập bọn họ! </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 161: Nguy cơ

Ngày hôm sau, Từ chương quỹ đã nắm bắt được tin tức tường tận. Năm Trà Hành lớn khác trong Dương Thành đã bí mật liên hợp lại, lấy giá thấp hơn Thịnh Thế ba lần để cướp khách.

“Đại thiếu phu nhân, cần phải nhanh nghĩ biện pháp.” Từ đại chương quỹ lo lắng nói: “Nay, khách thương còn chưa tập hợp, tin tức chưa được truyền khai, đợi đến khi khách thương các nơi đều tụ tập tại Dương Thành biết được tin này, nếu chúng ta còn chưa có biện pháp ứng phó, lần này việc đặt hàng trà thu chúng ta sẽ thất bại thảm hại!”

Thấp hơn ba lần? Tần Thiên nghe được tin tức này âm thầm kinh ngạc. Lợi nhuận lá trà mặc dù cao, nhưng với cái giá này cơ hồ cũng không thể kiếm lời. Các lão bản ở Trà Hành khác đều là lão thương gia, tất nhiên không phải hạng người ngu xuẩn như vậy, chuyện hại người lại ảnh hưởng đến lợi ích của mình sao có thể làm ra?

“Tin tức này có thể tin được không?” Tần Thiên hỏi.

“Tuyệt đối tin cậy, đây là ta từ trong miệng một lão thương khách mà thám thính được, hẳn nói, ngũ đại Trà Hành đã sớm phái người truyền tin cho hẳn, hẳn không tin lắm nên đã tự mình đến Dương Thành. Vào thành rồi, ngũ đại Trà Hành còn phái người bàn bạc với hẳn, hành động vô cùng nhanh chóng mạnh mẽ. Có điều hẳn sợ trong đó có điều dối trá, nên tạm thời còn chưa quyết định.”

Tần Thiên trầm ngâm một hồi, nhân tiện nói: “Người lại phái người cải trang thành trà thương đến từ bên ngoài cùng ngũ đại Trà Hành bàn bạc

xem sao, hiểu biết tình huống cụ thể rồi lại trở về hồi báo.”

Hai ngày sau, Từ chương quỹ hồi báo tin tức, tình thế so với Tần Thiên trong tưởng tượng còn ác liệt hơn. Nàng lập tức triệu tập các chương quỹ, quản sự của Trà Hành họp mặt, cùng nhau thương thảo phương pháp ứng đối. Đồng thời biết mọi người có vẻ tín nhiệm Đại phu nhân, lại mời Đại phu nhân đến Trà Hành. Trang Tín Xuyên thân là quản sự cũng được gọi đến.

Nội viện trong đại sảnh Trà Hành, Tần Thiên thỉnh Đại phu nhân ngồi ở chính vị. Đại phu nhân trước mặt mọi người ở Trà Hành kiên quyết không chịu, chỉ cùng Trang Tín Ngạn ngồi ở bên trái thủ tọa.

“Đó là vị trí đương gia, nay con mới là gia chủ Thịnh Thế!” Đại phu nhân trước mặt mọi người nói.

Các quản sự thủ hạ phân bố ngồi ở các nơi nghe thấy câu nói này, đều ần ần lộ ra vẻ mặt không cho là đúng. Trang Tín Xuyên lại trực tiếp hừ lạnh một tiếng.

Tần Thiên coi như không nghe không nhìn thấy, bảo Từ chương quỹ đem kết quả tìm hiểu được nói cho mọi người biết.

Từ chương quỹ mặt đầy vẻ ưu sắc đem tình huống nói một lần,

“Ta dựa theo đương gia chủ mẫu phân phó, tìm người giả dạng làm khách thương bên ngoài cùng bọn họ bàn bạc. Vốn tưởng rằng giá thấp như thế, trong đó nhất định có gian dối. Không nghĩ tới, đối phương cấp ra điều kiện giống như bình thường, còn dám hứa hẹn nếu có gì sai trái sẽ bồi thường gấp mười lần, có thể thấy được cũng không phải lừa gạt.”

Nghe xong lời của Từ chương quỹ, các quản sự người người sắc mặt đều hắc như đáy nồi, rốt cuộc dù sao cũng đều là những người đã lăn lộn trong buôn bán, nên cũng không có ai lộ vẻ bối rối. Trừ bỏ Trang Tín Xuyên, vị

thiếu gia này chưa từng dụng tâm đối với sự vụ của Trà Hành lên tiếng kêu đầu tiên: “Nếu quả thật là như vậy, lá trà so với chúng ta cũng không quá thua kém, điều kiện và giá cả lại có lợi như vậy, trà thu của chúng ta sao còn có thể bán ra ngoài?” Tiếp theo nhìn về phía Tần Thiên, lớn tiếng nói: “Đại nương nếu đã tín nhiệm người như vậy, có thể thấy được người cũng có chút bản sự, nay chính là lúc người vì Trà Hành xuất lực! Không biết đương gia chủ mẫu có phương pháp ứng đối gì không?”

Nghe xong lời này, tất cả mọi người nhìn về phía Tần Thiên đang ngồi ở chính vị.

Tần Thiên mỉm cười, không chút hoang mang: “Nếu triệu tập các vị đến, cũng không phải do mỗi mình ta tự ra quyết sách. Ta muốn trước hết nghe thử ý kiến của mọi người.”

Trang Tín Xuyên cười nhạt: “Sẽ không phải là do người chưa có phương pháp ứng đối chứ.”

Mọi người trầm mặc, một số người âm thầm lắc đầu. Hiển nhiên trong lòng đồng ý với cách nói của Trang Tín Xuyên. Đối với Tần Thiên, những người làm việc lâu năm ở Trà Hành không tâm phục, thậm chí trong lòng còn có sự khinh thị, lúc này cũng không cho rằng Tần Thiên sẽ có phương pháp ứng phó.

Tần Thiên không để ý tới điều này, bình tĩnh nói với bọn họ: “Các vị có ý kiến gì cứ việc nói ra.”

Thấy vậy, chúng quân sự bắt đầu không nhìn Tần Thiên mà trực tiếp hướng tới Đại phu nhân biểu đạt ý kiến của mình.

Lý nhị chương quỳ đầu tiên lên tiếng, từ sau khi Lưu nhị chương quỳ có liên quan chặt chẽ với Nhị phòng bị Thịnh Thế đuổi đi, Lý chương quỳ vốn là Tam chương quỳ được thăng chức thành Nhị chương quỳ. Vị trí tam chương quỳ tạm thời chưa có ai tiếp nhận. Hắn nhìn về phía Đại phu

nhân, nói: “Phu nhân, đã đến nước này, Thịnh Thế chúng ta chỉ có hai con đường có thể đi, hoặc là án binh bất động, hoặc là cũng áp dụng giống vậy.”

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn chăm chú vào Lý nhị chương quỳ. Lý chương quỳ hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt no đủ, tướng mạo hoà thuận, đối với người khác vẻ mặt luôn tươi cười, nay quản lý đại đường, là người am hiểu nhất việc bàn bạc với khách nhân. Hãn vốn là gia nô của Trang phủ, sau lại được chuộc thân thoát tịch, trở thành lương dân, nhưng vẫn đối với Trang phủ trung thành và tận tâm.

Lý chương quỳ tiếp tục nói: “Đối phương rõ ràng muốn lấy chiêu bài này đả thương người, loại sinh ý này cũng không lâu dài, chúng ta coi như buông tha cho sinh ý của trà thu, ngồi chờ bọn họ thất bại! Đây đó là án binh bất động. Về phần áp dụng giống như vậy, cũng không cần Lý mỗ phải giải thích.”

Hãn vừa dứt lời, Từ đại chương quỳ liền vẫy tay phản đối: “Không được, buông tha sinh ý trà thu tổn thất quá lớn, Lý chương quỳ không còn nhớ rõ năm trước, cũng bởi vì buôn bán trà thu khó khăn sẽ ảnh hưởng đến mùa đông, thiếu chút nữa khiến Thịnh Thế duy trì không được hay sao?” Lời này lập tức đưa tới lời phụng họa của một số người.

Năm trước nguy nan mọi người trong lòng vẫn còn sợ hãi, sự tình như thế thật sự không muốn trải qua lần thứ hai.

“Không sai, mua bán trà thu có liên quan đến sự duy trì của Trà Hành vào mùa đông, nếu buông tha sinh ý trà thu, để duy trì hai mùa thu đông sẽ tổn bằng lợi nhuận của hai mùa kia. Một năm trôi qua, cơ hồ sẽ không có lợi nhuận. Tổn thất quá lớn, tốt nhất nên tìm biện pháp khác.” Giang quản sự ở phòng thu chi nói.

Trang Tín Ngạn xem đến đây, khẽ lắc đầu, hẩn nhìn về phía Tần Thiên, thấy nàng đang cẩn thận lắng nghe, nhúu mày, hiển nhiên cũng không ủng hộ biện pháp này. Tần Thiên phát hiện ra nhìn lại, vừa vận chống lại ánh mắt hẩn, thấy hẩn mặt lộ vẻ quan tâm, liền mỉm cười, tỏ vẻ mình không sao.

Mấy động tác này rơi vào trong mắt của Trang Tín Xuyên, hẩn trong lòng bỗng dưng phát hỏa, như muốn phát tiết, hoặc như muốn hấp dẫn sự chú ý của Tần Thiên, lúc này kêu lên: “Vẫn nên áp dụng giống bọn họ thôi! Bọn họ có thể muốn đả thương người khác, chẳng lẽ Thịnh Thế chúng ta cứ thế bị đàn áp hay sao? Chúng ta liền cùng bọn họ đấu một trận, làm cho bọn họ biết sự lợi hại của chúng ta! Chờ đến lúc bọn họ suy sụp, trong Dương Thành sẽ không còn Trà Hành nào có thể cùng chúng ta tranh phong!”

Lời này vừa nói ra, cũng có không ít người phụ họa,

“Không sai, mặc kệ như thế nào, không thể mất đi khách thương. Giá như nhau, tin tưởng mọi người vẫn sẽ lựa chọn Thịnh Thế chúng ta.”

“Đúng, tuy rằng tạm thời không có lợi nhuận, nhưng có thể biểu hiện thực lực của Thịnh Thế chúng ta. Ngũ đại Trà Hành liên minh không thể công pháp, tương lai chuyện này chắc hẩn cũng sẽ không phát sinh lại nữa.”

Thấy có người phụ họa mình, Trang Tín Xuyên rất đắc ý nhìn về phía Tần Thiên, thấy nàng cũng không thềm liếc mắt nhìn mình một cái, trong lòng không khỏi buồn giận bất bình.

Nhưng cũng có không ít người phản đối, cho rằng hạ giá quá thấp, cho dù thắng, về sau sinh ý cũng sẽ chịu ảnh hưởng. Nhất thời hai loại ý kiến trở nên mâu thuẫn, trong sảnh lộn xộn một mảnh. Âm ỹ một hồi lâu cũng

âm ỹ không ra kết quả gì, vì thế đều hỏi Đại phu nhân ý kiến, lại đem đương gia Tần Thiên quảng sang một bên.

Tần Thiên cũng không thèm để ý, bưng chung trà bên cạnh lên, thành thói uống.

Trang Tín Xuyên thấy vậy, liền cười lạnh nói: “Nay đương gia là Đại thiếu phu nhân, nên hướng nàng hỏi ý kiến mới đúng!” Nói xong nhìn về phía Tần Thiên tú lệ, vẫn thấy nàng không hề nhìn chính mình, trong lòng càng thêm phần hận.

Dám coi thường hân, hân hôm nay thật muốn nhìn xem nàng rốt cuộc có bản sự gì!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không có người nào tỏ vẻ tin tưởng Tần Thiên. Nhưng thật ra Đại phu nhân cười nói: “Tín Xuyên lời này thật sự với ý của ta. Tần Thiên, nay mọi người đã nói ra ý tưởng của bọn họ, không bằng con cũng nói ra suy nghĩ của mình đi.”

Tần Thiên buông chung trà trong tay, ánh mắt đảo qua các vị quản sự, thấy bọn họ ánh mắt khinh thường, hiển nhiên đối với nàng không ôm chút hi vọng.

Ánh mắt cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của Trang Tín Ngạn, thấy hân đang nhìn mình gật đầu mỉm cười, như muốn cổ vũ nàng. Tần Thiên cũng mỉm cười lại. Nàng quay đầu, nhìn về phía các quản sự, thu liễm tươi cười, nghiêm mặt nói: “Nếu muốn hỏi ý nghĩ của ta, ta cảm thấy, vô luận là án binh bất động, hay áp dụng giống như thế, đều không phải là thượng sách!”

Lời này vừa nói ra, mọi người ồ lên, đặc biệt Lý chương quỳ là người đưa ra đề nghị này, cơ hồ trong nháy mắt mặt đỏ lên, hân nhin không được đứng lên, nhìn về phía Tần Thiên lớn tiếng nói: “Đương gia chủ mẫu lời này có ý gì?” Ngữ khí cơ hồ mang theo một chút phần nộ.

Nàng bất quá chỉ là một tiểu cô nương hơn mười mấy tuổi, xuất thân gia nô, có thể biết gì chứ? Thời điểm mình làm việc ở Trà Hành, chỉ sợ nàng còn chưa sinh ra, vậy mà lại nghi ngờ ý tưởng của hã! Nếu không nể mặt thân phận Đại thiếu phu nhân của nàng, hã còn muốn nói ra mấy lời khó nghe.

Những người còn lại đều phụ họa theo một trong hai biện pháp, nghe được lời này mặt cũng lộ vẻ hờn giận. Chỉ có Từ chương quý cùng Đại phu nhân vẻ mặt mong đợi.

Tần Thiên nhìn về phía Lý chương quỳ, không nhanh không chậm, tâm bình khí hòa nói: “Lý chương quỳ mời ngồi. Luận về tuổi tác, Lý chương quỳ là trưởng bối của ta, luận về kinh nghiệm, Lý chương quỳ là tiền bối của ta. Bất luận là trưởng bối hay tiền bối đều là người mà Tần Thiên ta chân thành tôn trọng. Có điều, hôm nay mọi người nếu triệu tập thảo luận, ý kiến khó tránh khỏi có sự đối lập, không hòa hợp. Nhưng chúng ta đều biết, mọi người đều vì Trà Hành lo lắng, nếu Tần Thiên trong lời nói có gì đắc tội, thỉnh Lý chương quỳ thứ lỗi.”

Những lời nói này rất chân thành, cũng là những lời tâm huyết của Tần Thiên. Nàng thật sự không biết bản thân là một đương gia thì có gì tài trí hơn người, bất quá cũng là một người làm công cao cấp mà thôi. Những người này đều là lão thần tử ở Thịnh Thế, có bản lĩnh thật sự, biết nhìn mặt người khác, không giống hạ nhân trong phủ, nếu dùng kinh sợ đe dọa sẽ chỉ mang đến hiệu quả ngược lại. Muốn được bọn họ tôn trọng, bản thân cũng phải thể hiện thành ý.

Nghe xong lời này, Lý chương quỳ cơn tức tiêu tan hơn phân nửa, hã có chút ngoài ý muốn nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, một lần nữa lại ngồi xuống. Những người còn lại cũng không nghĩ tới đương gia chủ mẫu lại nói ra lời chân thành như vậy, ngoài sự kinh dị, cũng sinh ra một chút hảo cảm. Lúc trước Tần Thiên vẫn làm việc ở phòng chế trà, trừ bỏ quản sự Phùng sư phó ở phòng chế trà ra, các quản sự còn lại đối với nàng cũng không

quen thuộc. Hôm nay Phùng sư phó bởi vì sinh bệnh nên không đến đây được.

“Không biết đương gia chủ mẫu có cao kiến gì?” Từ chương quỳ cười nói.

“Cao kiến thì không dám nhận.” Tần Thiên mỉm cười, đứng lên, đi đến gần mọi người. Gần gũi như vậy, có thể tiếp cận bọn họ tốt hơn. Nàng nhìn bọn họ, trấn định bình tĩnh: “Ta cảm thấy, ý tưởng của mọi người đều xuất phát từ việc thấy đối phương cố ý đả thương người, dựa vào việc thực lực không bằng chúng ta nên mới áp dụng như vậy. Nhưng mà, ta không rõ, mọi người dựa vào đâu mà có sự tự tin như vậy? Dựa vào cái gì liền cho rằng đối phương làm như vậy nhất định sẽ không duy trì được bao lâu? Ngược lại, ta cho rằng thật sự lần này đối phương rất mạnh mẽ. Chúng ta ứng đối tốt, thì có thể chuyển bại thành thắng, ứng đối không tốt...”

Nói tới đây, Tần Thiên thanh âm trầm xuống, gần từng tiếng: “Đó là toàn cục thất bại!”

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 162: Rung động

Lý chương quây sắc mặt khê biến: “Đại thiếu phu nhân lời này ý gì?”

Không chỉ là Lý chương quây, các quản sự còn lại cũng mặt lộ vẻ kinh ngạc, ngay cả Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn cũng là vẻ mặt ngưng trọng.

Chuyện này Tần Thiên vừa mới nghe các quản sự thảo luận nên mới nghĩ tới, cho nên Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn chưa được nghe nàng nói qua trước đó.

Tần Thiên nhìn về phía Lý chương quây, trầm giọng hỏi: “Lý chương quây, ta hỏi người trước, người căn cứ vào đâu mà kết luận ngũ đại Trà Hành liên minh thực lực không bằng Thịnh Thế?”

Có lẽ là Tần Thiên vẻ mặt rất trịnh trọng, có lẽ là những lời nói vừa rồi của nàng khiến mọi người có hảo cảm, giờ này khắc này, mặc kệ là Lý chương quây hay là các quản sự khác, đều thu hồi hơn phân nửa khinh thường từ đáy lòng, đem lực chú ý tập trung trên người Tần Thiên.

Ngay cả Trang Tín Xuyên trong lòng đang tức giận cũng nhịn không được tò mò Tần Thiên này trong hồ lô rốt cuộc có chứa thứ gì đây.

Theo lẽ, Lý chương quây từ chỗ ngồi đứng lên, nhìn về phía Tần Thiên chậm rãi mà nói: “Mọi người đều biết, ngũ đại Trà Hành này tuy rằng là ở Dương Thành trừ Thịnh Thế ra là năm Trà Hành lớn nhất, nhưng bọn họ bất luận là tài lực hay môn quy cũng không bằng chúng ta, mặc dù bọn họ liên hợp cùng nhau, thực lực cũng không thể hơn Thịnh Thế. Huống

hồ, Thịnh Thế chúng ta còn có Bích loa xuân, chỉ với điểm này, ngũ đại Trà Hành chỉ có thể cam bái hạ phong. Đợi cho mùa xuân sang năm Bích loa xuân vừa ra, khách thương còn không phải chen chúc tới mua? Cho nên ta mới nói ngũ đại Trà Hành lấy bản sự đả thương người không đủ gây ra sợ hãi.” Các quản sự còn lại đều gật đầu, rất đồng ý với giải thích này.

“Nếu đối phương không phải lấy bản sự đả thương người thì sao?” Tần Thiên lời nói giống như một đạo sét đánh, bổ ra từ mây đen dày đặc, rung động long trời lở đất, “Có một điều mọi người phải chú ý, nếu bọn họ liên hợp cũng không thể phân tích đơn giản như vậy?”

Mọi người lại khó hiểu, vì thế, lại nhìn về phía Tần Thiên ánh mắt cũng chuyên chú hơn, mãnh liệt hơn.

“Nguyện nghe ý tưởng của đương gia.” Từ chương quỹ nói ra tiếng lòng của mọi người, chúng quản sự đều gật đầu.

Tần Thiên nhìn bọn họ, sắc mặt trầm tĩnh, ánh mắt sáng ngời, thanh âm lẫm lẫm: “Mọi người ngẫm lại, nếu bọn họ không phải đơn giản chỉ hợp lực hạ thấp giá, mà là đem Trà Hành trước chinh hợp lại phân công thì sao? Cứ như vậy, bọn họ có thể nói đã hình thành nên một Trà Hành to lớn không thua gì Thịnh Thế đại Trà Hành của chúng ta, vô luận là nguyên liệu, nhân thủ, số thuyền so với lúc trước khi chỉ có một mình, đều tăng gấp bội, phân công hợp tác lẫn nhau có thể đỡ đi phí tổn rất nhiều, mặc dù là hạ giá xuống thấp ba lần, cũng sẽ không thua thiệt!”

Đây chính là một chinh thể liên hợp của xí nghiệp ở thời hiện đại. Nhưng ở thời đại này, bởi vì buôn bán còn chưa hoàn toàn phát triển, thương gia còn chưa có hiểu biết này, cho nên từ trước đến nay, Tần Thiên vẫn chưa nhìn thấy chinh thể liên hợp kinh doanh như vậy.

Nhưng mà thế sự vô tuyệt đối, từ sau khi Từ chương quỹ mang tin tức về, đối phương rõ ràng đã đi một bước này, cũng chỉ có làm như vậy, mới

có thể thực hiện được mục đích! Đối với người đưa ra đề nghị này, Tần Thiên rất bội phục! Rốt cuộc là người phương nào có thể nghĩ ra phương pháp này!

Tuy rằng chưa có sự hiểu biết về việc này, nhưng đã lăn lộn trong thương trường nhiều năm, chúng quản sự đều là người làm ăn lâu dài, tất nhiên cũng đã hiểu. Các quản sự không khỏi bỗng nhiên tỉnh ngộ ngạc nhiên, bất tri bất giác, nhìn về phía Tần Thiên ánh mắt đã mang theo chút kính ý.

“Còn nữa...” Tần Thiên tiếp tục nói: “Bích loa xuân sản lượng hữu hạn, căn bản không đủ để chống đỡ toàn bộ Thịnh Thế, nếu đối phương thật sự cùng chúng ta đối nghịch, đối với chúng ta mà nói rất bất lợi.”

Nói xong, Tần Thiên lại nhìn về phía Giang quản sự phòng thu chi, hỏi: “Giang quản sự, về việc tính toán không ai có thể so sánh với người, mời người nói cho chúng ta biết, nếu dựa theo lời ta nói, bọn họ phí tổn có thể khống chế tốt hay không, hạ giá thấp xuống ba lần có thua thiệt nhiều hay không?”

Mọi người vội vàng nhìn về phía Giang quản sự.

Lời hay ai cũng đều thích nghe, huống chi Tần Thiên khẳng định như thế trước mặt mọi người, ngay tại giờ khắc này, Giang quản sự lúc trước tâm lý còn khinh thường hiện giờ đã tiêu tan không còn chút gì. Hắn trầm ngâm một lát, đứng lên, hướng về Tần Thiên cung kính vái chào, nói: “Đại thiếu phu nhân nói rất đúng, nếu dựa theo tính toán, đối phương hoàn toàn có thể khống chế tốt phí tổn. Nhưng mà tuy rằng không bị thua thiệt, lại cũng không kiếm được nhiều lợi nhuận.”

Được Giang quản sự khẳng định, chúng quản sự lúc này mới hoàn toàn tin phục Tần Thiên, bất tri bất giác, mọi người đều đứng lên, tụ tập ở bên người Tần Thiên, ánh mắt nóng bỏng, vẻ mặt cung kính. Sự cung kính này tuy rằng so ra kém hơn đối với Đại phu nhân, nhưng cũng đã không còn coi

Tần Thiên là một cô nương không có hiểu biết, trong mắt bọn họ, Tần Thiên lúc này có đủ tư cách quyết định chuyện ở Trà Hành.

“Đại thiếu phu nhân, vậy người xem, nên ứng đối như thế nào đây?”

“Nếu đối phương sinh ý không bị lỗ vốn, nếu án binh bất động chúng ta sẽ chịu thiệt, áp dụng giống như thế chúng ta cũng không chiếm được tiện nghi. Cứ như vậy, đối với Thịnh Thế chúng ta thực bất lợi a!” Một số quân sự bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

Ngay cả Trang Tín Xuyên cũng hận không thể hướng Tần Thiên để hỏi cho rõ ràng!

Tần Thiên đứng giữa mọi người không có nửa điểm bối rối, thần sắc tự nhiên, trấn định thong dong, khí độ này so với Đại phu nhân cũng không hề thua kém!

Nàng nhìn mọi người, mỉm cười, lúm đồng tiền ẩn hiện, vẻ trẻ con đáng yêu của một cô nương trong lơ đãng lộ ra, lúc này mọi người mới nhớ tới, nữ tử bình tĩnh cơ trí trước mắt này bất quá chỉ mới hơn mười tuổi mà thôi.

Khuôn mặt đáng yêu thanh lệ, ánh mắt đông lạnh cơ trí, Tần Thiên như vậy làm cho mọi người đều bị mê hoặc.

Một bên Trang Tín Xuyên chỉ cảm thấy trong lòng yêu hận kích động, khó có thể nhịn.

Bên tai truyền đến thanh âm trầm tĩnh trong sáng của nàng, “Nếu hỏi ta, đáp án của ta chỉ có một!”

Mọi người thấy Tần Thiên hơi hơi ngang ngẩng đầu lên, cất cao giọng nói: “So với việc bị động ứng đối, không bằng chủ động tấn công!” Gầm từng tiếng, thanh âm giống như băng ngọc va vào nhau, trong khoảnh khắc rung động lòng người.

Bên này, Đại phu nhân hé miệng cười, quay đầu đối với Trang Tín Ngạn bên cạnh nhẹ giọng nói: “Có bản lĩnh thật sự sẽ thu được lòng người, mặc kệ dù thế nào cũng sẽ được mọi người tôn kính. Tín Ngạn, Trang phủ chúng ta thật sự rất may mắn, Tàn Thiên dường như chính là người trên trời phái tới giải cứu những khó khăn cho chúng ta.”

Trang Tín Ngạn nhìn về phía Tàn Thiên, nay nàng lóe sáng giống như minh châu, quang mang như thế, không thể che giấu.

Nhìn nhìn, trong lòng hần bỗng nhiên dâng lên một chút chua chát.

Hội nghị sau khi kết thúc, Tàn Thiên phân phó Từ chương quỳ, bảo hần vô luận thế nào cũng phải nghĩ biện pháp gọi lão bản của ngũ đại Trà Hành ra gặp mặt.”Ngay tại đêm nay, việc này không thể chậm trễ!”

Từ chương quỳ hiểu được, việc này khẳng định cùng lời nàng nói lúc trước “Chủ động tấn công” có liên quan, muốn hỏi cho rõ, nhưng lại thấy Tàn Thiên không muốn lộ ra, đành phải cố gắng nhịn xuống.

“Đại thiếu phu nhân yên tâm, tiểu nhân sẽ không để Đại thiếu phu nhân thất vọng!” Nói xong hùng hực đi ra ngoài.

Bên này, Tàn Thiên cùng Trang Tín Ngạn đưa Đại phu nhân trở về, trên đường, Tàn Thiên đem quyết định của mình giản lược nói qua với hai người. Dù là Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn kiến thức rộng rãi, cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm. Đại phu nhân nhịn không được nói: “Thường thường nghe người ta nói trời sinh thiên tài, ta còn không tin, nhưng mà Tàn Thiên con xuất thân là nông gia thế nhưng lại có tâm tư này, không phải thiên tài thì là gì? Ta đúng là vẫn còn xem thường con mà.”

Một phen nói khiến Tàn Thiên đỏ mồ hôi, mặt đỏ lên, trắng hồng xen lẫn, chung quy ngượng ngùng đem hai chữ “Thiên tài” này cố gắng tiêu hóa.

Nhưng sau lại thấy Trang Tín Ngạn thần sắc ngưng trọng, nhìn không được hỏi hẵn: “Tín Ngạn, có tâm sự gì sao?”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, viết xuống trên giấy: “Ta chỉ cảm thấy kỳ quái, Tần Thiên người là thể chất nữ của Tổng Thái phó, chuyện này tin tưởng đã không còn là bí mật. Bọn họ ngũ đại Trà Hành chỉ là một thương gia bình thường, sao lại dám cùng Thịnh Thế chúng ta công nhiên đối nghịch?”

Tần Thiên giật mình, lập tức phục hồi tinh thần: “Người nói, có người ở sau lưng bọn họ làm chỗ dựa?”

Trang Tín Ngạn gật đầu.

Suy nghĩ cẩn thận lại, Tần Thiên liền hiểu được, tại Dương Thành này, có thể làm cho ngũ đại Trà Hành không chút kiêng kị, trừ bỏ Hồ Tri phủ còn có ai? Thương gia trong lúc đó tranh đấu, chỉ cần quan phủ không công nhiên nhúng tay vào, cho dù Thịnh Thế thua, lấy tính cách của Tổng bá bá, cũng sẽ không xuất đầu can thiệp. Hồ Tri phủ nhất định biết rõ điểm này, mới dám làm như thế.

“Nhưng hẵn vì sao phải làm như vậy?”

“Rất đơn giản...” Trang Tín Ngạn viết xuống: “Hẳn muốn chiếm được gì đó từ Thịnh Thế, cũng muốn chiếm được gì đó từ ngũ đại Trà Hành.”

Hắn buông bút than trong tay, ngẩng đầu nhìn nàng, lúc này, rèm xe bị gió thổi bay, ánh nắng lấp lánh xuyên qua chiếu xạ ở trên mặt hắn, con người như miếng băng mỏng tại đây dưới ánh sáng chớp động lưu tinh sáng rọi, sáng rọi từ bên trong, một sự khôn khéo lợi hại bức nhân lộ ra.

Thiên tài? Sự thiên tài của nàng là do có kiến thức nghìn năm đúc kết, nhưng Trang Tín Ngạn, trí tuệ của hắn, sự thông minh của hắn, mới không then hai chữ “Thiên tài”!

Nàng hai mắt sáng lên nhìn Trang Tín Ngạn, thật lâu sau đều không dời mắt, Trang Tín Ngạn nhận thấy được, hơi hơi quay đầu, ánh mặt trời chiếu hẳn thiêu hồng lỗ tai, nhan sắc tựa như đồng son.

Phản ứng như vậy, khiến Tần Thiên cũng trở nên ngượng ngùng, nàng quay đầu, nhìn về phía tượng đất nhỏ khéo léo tinh xảo bên cạnh, khoe miệng không nhin được nhếch lên.

Bên trong xe lập tức yên tĩnh.

Trang Tín Xuyên sau khi trở về Cúc Hương viện, liền hướng mẫu thân và muội muội thuật lại chuyện phát sinh vừa rồi. Trang Tín Xuyên cũng có chút thông minh, trí nhớ cũng vô cùng tốt, thuật lại lời Tần Thiên không sót một từ. Nhị di thái thái thái và Trang Minh Hỉ nghe thấy sắc mặt thay đổi mấy lần.

“Không nghĩ tới tiểu nha đầu đó lại có bản sự bậc này...” Nhị di thái thái cảm thán, lập tức lại giận tái mặt, cắn răng nói: “Tần Thiên này một ngày còn ở Trang phủ, chúng ta cũng đừng nghĩ đến ngày xuất đầu lộ diện!”

“Nếu lúc trước là ta có được nha đầu này...” Trang Tín Xuyên có chút si ngốc, bên cạnh Lưu Bích Quân nhìn thấy cười lạnh một tiếng, “Người ta chướng mắt ngươi mà! Ngươi không nhớ rõ nàng đã nói như thế nào sao? Nàng cả đời này nếu cùng đồ vô sỉ ti bỉ như ngươi có bất kỳ liên quan gì, sẽ bị thiên lôi đánh xuống không được chết tử tế!”

Trang Tín Xuyên giận đỏ mặt, giơ tay lên muốn tát Lưu Bích Quân một bạt tai, nào biết Lưu Bích Quân vội đứng lên, đem mặt tiến đến trước mặt hẳn, giọng the thé nói: “Ngươi đánh đi, ngươi đánh đi, Trang Tín Xuyên, ngươi nếu dám chạm vào ta lần nữa, cứ chờ thử xem!”

Nghe được lời này, Trang Tín Xuyên mặt đỏ chuyển thành tái mét, một cái tát này rốt cuộc cũng không đánh xuống được.

Lưu Bích Quân đắc ý nở nụ cười hai tiếng.

Trang Tín Xuyên cũng cười, hãnh quay đầu nhìn về phía mẫu thân: “Nương, Hồng Ngọc bên cạnh người con rất thích, để nàng trở thành tiểu thiếp của con đi!”

“Trang Tín Xuyên!” Lưu Bích Quân quát to một tiếng, nước mắt ứa ra, nàng dùng sức đẩy Trang Tín Xuyên một cái, xoay người chạy ra ngoài.

“Cần gì phải làm như vậy? Tương lai có khi còn cần đến nàng mà.” Nhị di thái thái trách cứ con.

Trang Tín Xuyên trong mắt hiện lên một chút hận, lại không lên tiếng.

Nhị di thái thái thở dài, lại nhìn về phía Trang Minh Hỉ bên cạnh ánh mắt không ngừng lóe ra, hỏi: “Minh Hỉ, Tần Thiên người này con thấy thế nào?”

“Ca ca, Tần Thiên rốt cuộc có biện pháp gì?” Trang Minh Hỉ nhìn về phía ca ca hỏi.

Trang Tín Xuyên không kiên nhẫn vẫy tay: “Nàng chưa nói. Có điều sau đó nghe nói, nàng hẹn lão bản của ngũ đại Trà Hành đêm nay ở Vọng Giang lâu gặp mặt.” Nói xong, hãnh ánh mắt lóe lóe, “Buổi tối ta cũng đi nhìn một cái, nhìn xem nàng rốt cuộc định làm cái gì?”

Trang Minh Hỉ nhãn tình sáng lên, lại bất động thanh sắc nói: “Ca ca cũng mang muội muội theo đi!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 163: Toàn lực ứng phó

Vọng Giang lâu tọa lạc tại khu phố phồn hoa của Dương Thành, dựa vào phía tây có thể trông thấy nước hồ xanh biếc tựa như phi thúy minh châu, dựa vào phía đông có thể thấy bến cảng Đại Vận Hà rộng lớn. Cảnh trí tầm nhìn rất đẹp, hơn nữa trang trí cao nhã hoa lệ, khẩu vị phục vụ đều là thượng thừa, vì vậy luôn an ổn trên vị trí ngai vàng từ lâu đệ nhất trong Dương Thành.

Ngày đó sau khi mặt trời lặn dần về phía tây, màn đêm buông xuống, ba chiếc xe ngựa theo thứ tự ngừng lại trước cửa của Vọng Giang lâu.

Trang Tín Ngạn và Tần Thiên trước hết bước xuống từ chu luân xe ngựa, hai vị chưởng quầy và Trang Tín Trung bước xuống từ thanh đoàn chuế ám xe ngựa ở giữa. Còn Trang Tín Xuyên một mình ngồi ở thạch thanh xe ngựa nước sơn đen tuyền thêu ngân ly đồ cuối cùng.

Trang Tín Xuyên sau khi nhảy xuống, quay đầu đỡ lấy tùy tùng mặc áo xanh, mũ quả dưa, dáng người kiều nhỏ, dè dặt thanh âm nói: “Phải thật cẩn thận, một cô nương như muội cải trang xuất đầu lộ diện nếu như để cho Tà gia biết được, bọn họ sẽ lấy cớ kiểm chuyện.”

Tùy tùng nhắm mắt theo đuôi theo phía sau hần, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Ca ca yên tâm, Minh Hỉ tự có chừng mực. Minh Hỉ muốn quen thuộc với việc buôn bán hơn, tương lai gả đến nhà một đại thương gia như Tà gia mới có thể đứng vững, cũng giống như Đại nương ở Trang phủ vậy.”

“Không sai, nếu không phải Đại nương có chút kiến thức, hôm nay Trang phủ cũng sẽ không có cục diện như vậy!” Trang Tín Xuyên hừ một

tiếng, “Nếu không phải thấy muội nói có chút đạo lý, ta sẽ không mạo hiểm mang muội ra ngoài.”

“Đều là ca ca đau lòng muội muội, về sau muội muội ở Tạ gia địa vị ổn định, nhất định sẽ không quên ca ca.”

Trang Tín Xuyên cười cười, trong lòng đắc ý. Hắn ngẩng đầu đi theo hai vị quân sự tiến vào Vọng Giang lâu.

Phía sau, Trang Minh Hỉ nhìn bóng dáng của hắn, trong mắt tràn ngập trào phúng. Ngay sau đó, ánh mắt của nàng xuyên qua Trang Tín Xuyên dừng ở trên người Tần Thiên đi phía trước.

Chỉ thấy nàng tuy rằng ăn mặc thanh lịch, nhưng bất luận là vật liệu may mặc hay là trang sức đều vô cùng quý báu, giơ tay nhắc chân, đương gia khí thế cứ thế hiển lộ.

Chưởng quầy của Vọng Giang lâu tự mình nghênh đón, xoay người chấp tay, tươi cười khả cúc, ngay cả Trang Tín Ngạn bên cạnh cũng không nhận được sự coi trọng như thế. Bọn tiểu nhị đối với nàng cũng là vẻ mặt tươi cười, ân cần nịnh hót.

Nhìn cảnh tượng này, Trang Minh Hỉ mâu quang không ngừng lóe ra, nàng hiểu rõ, những người này tôn trọng không phải là bản thân Tần Thiên, mà là thân phận gia chủ Thịnh Thế của nàng ta. Đổi lại nếu nàng ở vị trí này, thế diện này tất sẽ thuộc về Trang Minh Hỉ nàng!

So với thân phận chính thất ủy ủy khuất khuất bị hèn hạ của Tạ gia, so với thân phận Tứ tiểu thư không có quyền lợi, không có địa vị ở Trang phủ, vị trí gia chủ này thật sự rất hấp dẫn.

Vị trí này vì sao không thể thuộc về nàng?

Thấy Tần Thiên trong lúc nói chuyện hướng bên này nhìn qua, Trang Minh Hỉ vội vàng cúi đầu, đem bóng dáng giấu sau lưng mọi người, không để cho bất luận kẻ nào chú ý tới mình.

Nàng hôm nay tới đây, chính là muốn tận mắt nhìn xem, Tần Thiên sẽ xử lý chuyện này như thế nào. Nếu nàng ta có năng lực này, thật sự khiến nàng phải học tập!

Bên này, Tần Thiên trở ra hỏi Vương chương quỳ của Vọng Giang lâu, “Năm vị lão bản có tới không?”

“Năm vị lão bản cũng vừa tới, đang ở nhã gian lầu 3 chờ Đại thiếu phu nhân ngài.” Vương chương quỳ ngôn ngữ cung kính.

Tần Thiên cười cười, cùng Trang Tín Ngạn theo sự dẫn dắt của Vương chương quỳ đi lên lầu 3.

Lầu 3 của Vọng Giang lâu là nhã gian lớn nhất xa hoa nhất của tửu lâu. Mới vừa đi đến gần đại môn, liền nghe thấy bên trong có thanh âm truyền đến

“Không biết nữ nhân kia hẹn chúng ta tới đây có dụng ý gì?”

“Còn không phải đến cầu tình sao? Biết sự lợi hại của chúng ta rồi sao?”

“Cũng là Âu Dương lão bản của chúng ta lợi hại nhất, nghĩ ra biện pháp tuyệt diệu như vậy, đừng nói là tiểu cô nương chưa dứt sữa này, cho dù là Đại phu nhân cũng khó mà ứng phó!”

“Chỉ cần đánh đổ Thịnh Thế, sinh ý trà ở phía nam sẽ là thiên hạ của chúng ta.”

Một trận tiếng cười to truyền ra, hăng hái, hết sức lông bông đặc ý.

Tần Thiên dừng lại cước bộ, Trang Tín Ngạn bên cạnh thấy nàng dừng lại cũng dừng chân. Hắn tuy rằng không nghe thấy, nhưng thấy mọi người sắc mặt âm trầm, liền biết trong phòng có chuyện gì đó đang phát sinh. Hắn đi về phía trước từng bước, đem nàng bảo hộ ở sau người, đây là động tác theo bản năng, dường như trong đầu còn chưa nghĩ đến, thân thể đã hành động rồi.

Nhìn bóng dáng cao lớn thẳng thắn trước mắt, Tần Thiên hơi hơi kinh ngạc. Nhưng lập tức, một sự cảm động giống như dòng nước ấm chảy qua trong lòng, toàn thân trở nên ấm áp vui vẻ.

Tuy rằng nàng trước mặt các quân sự biểu hiện vẻ mặt đã định liệu trước, nhưng rốt cuộc có thành công hay không, nàng trong lòng cũng không dám chắc chắn. Đến thời điểm này, nàng tâm tình thật sự không yên, có điều vẫn cố gắng tận lực không biểu hiện ra ngoài. Nàng biết, chuyện lần này chỉ một chút sơ suất, chẳng những khó có thể lấy được tín nhiệm của mọi người, mà kế tiếp, Trà Hành cũng sẽ gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay.

Hậu quả nghiêm trọng như thế, sao có thể không có áp lực?

Nhưng hiện tại, thấy Trang Tín Ngạn bảo hộ mình như vậy, khiến nàng cảm thấy nàng không phải một mình chiến đấu hăng hái, nàng không phải chỉ có một người. Mặc dù có thể sẽ thất bại, mặc dù tất cả mọi người có thể sẽ khinh bỉ nàng, nhưng người trước mắt này tuyệt đối sẽ không làm khó nàng.

Điều này khiến tâm tình của nàng thoải mái không ít.

Cứ toàn lực ứng phó là tốt nhất!

Nàng thở sâu, ý bảo Vương chươngng quỳ ở bên cạnh.

Wương chươngng quỳ một bên thông báo, một bên mở cửa ra.

Trong nhĩ gian lập tức an tĩnh lại, Tần Thiên đi vào, liền cảm giác được năm ánh mắt lợi hại như đao kiếm bắn về phía mình.

Mắt thấy Trang Tín Ngạn định che trước người mình, Tần Thiên vội vàng vươn tay kéo tay áo hắn, sau đó lướt qua bên người hắn, đi lên phía trước, ngang ngang đầu lên, đón nhận ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bọn họ.

Nếu là đương gia, nếu là người đứng đầu của Thịnh Thế, bất luận khốn cảnh như thế nào, gian nguy như thế nào, đều phải đứng ở phía trước đầu sóng ngọn gió, không có đạo lý đứng ở phía sau để người khác bảo hộ mình!

Hai huynh đệ Trang Tín Xuyên, Trang Tín Trung cùng với Từ đại chương quỹ, Lý nhị chương quỳ đi theo phía sau Tần Thiên nối đuôi nhau mà vào. Trang Minh Hỉ cùng người hầu khác đứng một góc sáng sủa của nhĩ gian. Nàng giống như người hầu bình thường, cúi đầu đứng trang nghiêm, nhưng ánh mắt lại lén lút liếc về phía bên trong. Đã thấy bên cửa gỗ lim có năm nam tử tuổi tác không đồng nhất ngồi quanh bàn lớn hình tròn. Lúc này lực chú ý của năm nam tử đó đều tập trung trên người Tần Thiên đang đứng đối diện với bọn họ.

Trang Minh Hỉ không dám nhìn lâu, lại cúi đầu xuống.

Bên này, Tần Thiên đi đến bàn tròn, ánh mắt đông lạnh đảo qua trên người năm nam tử ngồi đó.

Đây là lần đầu tiên năm người nhìn thấy Tần Thiên. Sớm nghe nói Đại phu nhân vì muốn giữ quyền lợi, đem địa vị đương gia giao vào tay trưởng tử mới mười mấy tuổi xuất thân là nha hoàn. Trong lòng bọn họ, nữ tử này cho dù không còn là một hạ nhân, bởi vì chưa thấy qua, chắc hẳn vẫn là hình tượng một phụ nhân toàn thân hèn mọn. Lại không nghĩ rằng nha hoàn

này làm đương gia lại thông dong bình tĩnh, hào phóng tiêu sái như thế, toàn thân khí phái, tuyệt không thua kém bọn họ!

Trong lúc nhất thời, năm người đều có chút ngây ngẩn cả người.

Đúng lúc này, Tần Thiên mỉm cười, hai tay ôm quyền, hướng về năm người nhất nhất thở dài hành lễ.

Đầu tiên là vị nam tử ngồi ngoài cùng bên trái nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt hắc gầy, mũi chim ưng, Tần Thiên thực lực xưng hô: “Chắc hẳn vị này chính là Hồ lão bản dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nay đã có được năm gian Vọng Hồ Trà Hành. Nghe nói Hồ lão bản còn có được một đôi thần thủ, một đôi hỏa nhãn, trà giả thế nào, đều không thể lấy giả đánh tráo, đều không lừa được ngài! Bản sự này, Tần Thiên rất bội phục!”

Tần Thiên nói, chính là bản sự đặc ý nhất trong cuộc đời của Hồ lão bản, thấy đối phương tôn sùng như thế, Hồ lão bản sắc mặt không khỏi hòa hoãn hơn. Hắn đứng lên, ôm quyền thở dài, trả lời: “Tần đương gia có lễ.”

Tần Thiên mỉm cười, ánh mắt chuyển hướng nam tử mặt trắng bên cạnh mặc trường bào màu đỏ, tầm hơn ba mươi tuổi, “Vị này nhất định là Lâm lão bản của Bích Thủy Trà Hành, nghe nói Lâm lão bản tuy rằng kế thừa gia nghiệp, nhưng trò giỏi hơn thầy nên đã rất thành công, Bích Thủy trong tay Lâm lão bản chỉ vài năm ngắn ngủi đã mở rộng gấp hai lần! Tần Thiên thật sự kính ngưỡng!”

Lâm lão bản tuy rằng không lên tiếng, nhưng ánh mắt vốn lợi hại lại nhu hòa vài phần. Hắn hướng về Tần Thiên ôm quyền, xem như đáp lễ.

“Vị này chắc hẳn là Lưu lão bản Lưu Gia Trà Hành!” Tần Thiên lại nhìn về phía một nam tử thân hình ục ịch, ánh mắt dài nhỏ, cười nói: “Sớm nghe nói Lưu lão bản có kỹ thuật sao trà cao siêu, ngày nào đó Tần Thiên nhất định sẽ lĩnh giáo một phen.”

Lưu lão bản chấp tay, cười cười: “Đâu có, đâu có.”

” Dương lão bản Thanh Tuyền Trà Hành! Trà hoa của quý tiệm vô cùng nổi danh a!” Tần Thiên lại hướng về một nam tử xấp xỉ năm mươi tuổi, thân hình cao lớn, khuôn mặt thô cuồng cười nói. Nhưng nam tử kia thật thất lễ, cũng không đứng lên, chỉ khinh thị nhìn Tần Thiên hừ một tiếng, nói: “Nữ tử xuất đầu lộ diện, còn ra thể thống gì!”

Tần Thiên cười nhẹ, đối với chỉ trích của hắn cũng không thêm để ý. Nàng đem ánh mắt hướng tới nam tử cuối cùng, hắn thân mặc cẩm bào màu lam, hơn năm mươi tuổi, râu quai nón, vẻ mặt khôn khéo.

Đối với vị lão bản này, Tần Thiên nhìn một lúc, sau đó chấp tay cười nói: “Âu Dương lão bản của Dương Thành Trà Hành! Lần trước Thịnh Thế nguy nan thật hiểm có có quý tiệm vươn tay viện trợ, Tần Thiên xin ở đây đa tạ trước!”

Lần trước Thịnh Thế lấy không được trà dẫn, lá trà không vận chuyển đi được, từng tìm các Trà Hành khác ở bản thành hỗ trợ, Dương Thành Trà Hành này là một trong số đó.

Nhưng khiến Tần Thiên đặc biệt chú ý cũng không phải chỉ nguyên nhân này.

Vừa rồi ở ngoài cửa nghe bọn hắn nói, sự việc lần này là do Âu Dương lão bản ra tay. Vị Âu Dương lão bản này kiến thức và trí tuệ không thể khinh thường!

“Tần đương gia khách khí!” Âu Dương lão bản đứng dậy, hướng về Tần Thiên đáp lễ đồng thời, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Bọn họ bên này đối với Tần Thiên biết rất ít, nhưng không nghĩ tới Tần Thiên lại hiểu biết bọn họ như vậy. Rõ ràng là lần đầu gặp mặt, lại chỉ dựa vào tướng mạo mà có thể chuẩn xác nói ra thân phận của bọn họ!

Điều này chứng minh cho cái gì? Là chứng minh đối phương đối với lần gặp mặt này đã chuẩn bị kỹ càng, tuyệt đối là một người cẩn thận trầm ổn, vô cùng thận trọng!

Năm người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt đều hiện rõ sự kinh ngạc, trong lòng đều có cảm giác rơi vào thế hạ phong. Bởi vì, bọn họ ngay từ đầu đã coi thường đối thủ! Đây là phạm vào điều tối kỵ trên thương trường!

Bất quá, năm người chung quy vẫn là người làm ăn lâu năm, sau một lát liền tỉnh táo lại. Âu Dương lão bản mỉm cười, nhìn về phía Tần Thiên nói: “Không nghĩ tới Tần đương gia tuổi còn trẻ, đã có kiến thức như vậy, thật sự hiếm có.”

“So với các vị tiền bối đang ngồi đây, Tần Thiên cần phải học tập rất nhiều thứ.” Tần Thiên cười nói.

Thấy đối phương rõ ràng chiếm thượng phong cũng không lộ nửa điểm thanh sắc, đồng thời, còn có thể bảo trì thái độ khiêm tốn, năm người tuy rằng kinh ngạc cũng không khỏi sinh ra hảo cảm.

Trong nhĩ gian lúc trước không khí giương cung bạt kiếm bởi vì Tần Thiên khéo léo ứng đối mà dịu đi không ít. Đây đúng là mục đích của Tần Thiên. Hôm nay nàng hẹn bọn họ ra đây cũng không phải đến tranh cãi gây thù hằn!

Sau khi giới thiệu bản thân xong, Tần Thiên cũng không quên người khác. Nàng hướng năm vị long trọng giới thiệu Trang Tín Ngạn. Thấy bọn họ đối với Trang Tín Ngạn không để ý lắm, trong lòng không vui, lại bỏ thêm một câu: “Cổng trà Bích loa xuân của Thịnh Thế chúng ta là phu quân ta một tay sao chế ra!”

Lời này vừa nói ra, năm người khiếp sợ, lúc này mới một lần nữa thật sự đánh giá Trang Tín Ngạn. Thấy hắn tuần tú lịch sự, nhớ tới chỗ thiếu hụt

của hắn, thâm nghĩ trong lòng đáng tiếc.

Sau khi giới thiệu bốn người khác, Âu Dương lão bản mời Tần Thiên ngồi xuống. Tần Thiên ngồi xuống thấy bên cạnh Âu Dương lão bản còn một chỗ trống, tò mò hỏi: “Còn có ai chưa tới sao?”

Vừa dứt lời, đã nghe thấy ngoài cửa truyền đến một chuỗi tiếng cười hào sảng quen thuộc: “Tạ mỗ đến chậm, để chư vị đợi lâu, ta sẽ tự phạt ba chén, coi như xin lỗi!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 164: Liên tiêu đái đả (thượng)

Liên tiêu đái đả: Đây là một cách đánh trong bộ môn quyền của võ thuật, vừa ngăn chặn, hóa giải thế của đối phương (tiêu: hóa giải), vừa ra đòn phản kích (đả: công kích)

Tần Thiên hướng về phía cửa nhìn lại, đã thấy bóng dáng cao lớn khôi ngô xuất hiện ở đó.

Người tới mặc cẩm bào màu đen, chỏ cổ áo, tay áo đều dùng kim tuyến thêu đồ án hoa văn phong phú đa dạng, ngọn đèn chiếu vào, kim quang lóng lánh, ánh lên khuôn mặt hắc, ngũ quan thâm thúy, khí thế hiển lộ.

Đúng là Tạ Đình Quân.

Nhìn hắc, Tần Thiên trong lòng kinh ngạc, hắc sao có thể xuất hiện ở đây?

Nàng quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn bên cạnh liếc mắt một cái, thấy hắc đang nhìn Tạ Đình Quân chăm chú, sắc mặt trầm trọng, ánh mắt đông lạnh, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng.

Lúc này, Âu Dương lão bản từ chỗ ngồi đứng lên, hướng về Tạ Đình Quân vỗ tay cười nói: “Tạ công tử vinh hạnh đến đây, đã là rất nể mặt rồi, tại hạ sao dám trách tội Tạ công tử.” Nói xong, lại chỉ vào vị trí bên cạnh ân cần nói: “Tạ công tử mời ngồi.”

Tạ Đình Quân cười lớn một tiếng, long hành hổ bộ đi đến, thời điểm đi qua bên người Tần Thiên cố ý dừng lại một chút, hướng về Tần Thiên vái

chào: “Đại thiếu phu nhân, không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp mặt.”

Xuất phát từ lễ tiết, Tần Thiên cũng chỉ đành đứng lên hướng hân đáp lễ, “Hạnh ngộ.”

Tạ Đình Quân nhìn nàng một cái, đôi mắt thâm thúy giống như ám khí bắn ra không trung, hân cười cười, ý vị thâm trường.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Tần Thiên hiểu được hân vì sao lại xuất hiện ở đây. Hân được ngũ đại Trà Hành cố ý mời đến. Xem ra, việc Tạ gia muốn tham gia vào kinh doanh trà đã không còn là bí mật, ngũ đại Trà Hành chắc hân muốn mượn sức hân. Hôm nay, Âu Dương lão bản mời hân đến, chính là muốn cho hân nhìn xem ngũ đại Trà Hành liên minh so với một mình Thịnh Thế cũng có thực lực không thề thua kém. Theo biểu hiện của bọn họ, ngũ đại Trà Hành đối với liên minh lần này rất có tự tin, căn bản đối với bữa tiệc tối nay chỉ muốn xem Thịnh Thế tính toán như thế nào.

Tần Thiên trong đầu nhanh chóng chuyển đổi, nếu thực sự để ngũ đại Trà Hành được Tạ gia ủng hộ, đối với Thịnh Thế mà nói vô cùng bất lợi, mưu tính đêm nay của nàng có lẽ cũng sẽ thành công dã tràng...

Kỳ thật chỉ cần điều khoản rõ ràng, kế ước hợp tác viết ra để hiểu một chút, cũng không sợ hân giở trò quỷ gì. Dù sao có thể cùng thương gia thực lực hùng hậu như Tạ gia hợp tác, đối với việc phát triển của Thịnh Thế tuyệt đối là một chuyện tốt.

Đang nghĩ ngợi, Tạ Đình Quân đã chào hỏi Trang Tín Ngạn và mọi người còn lại, vừa ngồi xuống bên cạnh Âu Dương lão bản. Vị trí vừa vặn đối diện với Tần Thiên. Tần Thiên chỉ cần vừa ngẩng đầu, ánh mắt khó tránh khỏi sẽ chạm phải hân.

Có lẽ là bộ dáng của hân quá mức thâm thúy, Tần Thiên luôn cảm giác ánh mắt của hân đen tối, như có lực hút, làm cho Tần Thiên có chút không

được tự nhiên. Theo bản năng, Tần Thiên tận lực không tiếp xúc với ánh mắt của hắn.

Một người không được tự nhiên nữa đó là Trang Tín Xuyên, từ lúc Tạ Đình Quân vừa vào cửa, tâm của hắn liền xôn xao, vài lần nhin không được hướng về phía Trang Minh Hỉ nhìn qua, thấy nàng vẫn như cũ trầm ổn đứng thẳng, không chút bối rối, lại thấy Tạ Đình Quân căn bản không chú ý về phía đó, lúc này mới lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Lại không biết Trang Minh Hỉ từ lúc nhìn thấy Tạ Đình Quân trong lòng cũng nhảy nhót, hiện tại bất quá là đang cố gắng trấn định mà thôi.

Thấy hắn bộ dạng khí độ càng hơn ngày trước, lại thấy ngũ đại Trà Hành lão bản cung kính với hắn như vậy, tuy rằng vẫn thầm hận hắn hèn hạ mình, lại vẫn nhin không được mà động tâm với hắn.

Người đã đến đông đủ, đồ ăn cũng lục tục dọn lên. Ngay từ đầu, ngũ đại lão bản đều chỉ nóng bỏng uống rượu dùng bữa, thân thiện nói chuyện phiếm, cố ý tránh cùng Thịnh Thế đàm luận về việc buôn bán, như không muốn trong bữa tiệc Tần Thiên mời lần này có cơ hội giải quyết.

Tần Thiên cũng không nóng nảy, trên mặt mang theo ý cười thản nhiên, cùng bọn họ uống rượu nói chuyện phiếm, cũng không đề cập tới chuyện buôn bán. Các Lão bản của ngũ đại Trà Hành thấy nàng trầm tĩnh như vậy, trong lòng kinh ngạc. Lưu lão bản bạch diện tế mắt bắt đầu kính rượu Tần Thiên, Tần Thiên không tiện chối từ, miễn cưỡng uống hai chén, trên mặt như nổi vầng mây đỏ ửng. Khi bọn họ còn muốn tiếp tục kính rượu Tần Thiên, Trang Tín Ngạn liền tiếp nhận hết.

Lưu lão bản ý định muốn chuốc rượu Tần Thiên, sao có thể chấp nhận? Vì vậy nói năng châm chọc, Trang Tín Ngạn lại đứng lên, tiếp nhận rượu uống một hơi cạn sạch, con người như miếng băng mỏng trầm tĩnh nhìn

hắn, ánh mắt đông lạnh làm cho Lưu lão bản rất cuộc khó có thể tiếp tục. Tần Thiên khi đó mới được đào thoát.

Đến lúc này, vẫn không thấy Tần Thiên có gì bối rối, nhưng Âu Dương lão bản thật ra lại rất cuộc nhìn không được, nhìn Tần Thiên hỏi: “Không biết Tần đương gia hôm nay hẹn chúng ta tới đây có chuyện gì?”

Sở dĩ Tần Thiên vẫn bảo trì trầm mặc, đó là muốn giết giết nhuệ khí của bọn họ, bản thân nếu có một tia nóng vội, sẽ cổ vũ khí diễm của bọn họ, do đó khiến cho đàm phán đêm nay càng khó có thể tiếp tục.

Thấy bọn họ rất cuộc áp chế không được tò mò trong lòng, Tần Thiên biết đã đến lúc.

Nàng buông đũa trong tay, mặt mang mỉm cười, đi thẳng vào vấn đề: “Tần Thiên biết, ngũ đại Trà Hành liên minh hoàn toàn là nhằm vào Thịnh Thế!”

Lời này vừa nói ra, tất cả ánh mắt đều tập trung ở trên người nàng. Cách đó không xa Trang Minh Hi lại dựng lỗ tai, tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe.

Tần Thiên thấy bốn người khác đều nhìn về phía Âu Dương, biết Âu Dương lão bản là nhân vật đầu não trong lần liên minh này, liền nhìn về phía Âu Dương lão bản, khuôn mặt tươi cười.

Âu Dương lão bản ha ha cười, nói: “Tần đương gia nếu là người sáng khoái, chúng ta đều là người sáng mắt không nói tiếng lóng. Không sai, chúng ta liên minh chính là nhằm vào Thịnh Thế, như thế nào, Tần đương gia lần này hẹn chúng ta đến là muốn tính toán với chúng ta hay sao?” Hắn trên mặt tuy rằng mang theo ý cười, giọng điệu cũng rất không khách khí. Trong phòng không khí vốn đã dịu đi dường như lại đông cứng.

Bốn người còn lại đều sắc mặt khó coi nhìn nàng.

Đối diện Tạ Đình Quân thì rất hứng thú nhìn chăm chú vào Tần Thiên, hẳn lần này đến mục đích chủ yếu cũng là tò mò nha đầu này rốt cuộc sẽ ứng đối như thế nào? Sẽ lại gây cho hắn ngạc nhiên nào nữa đây?

Nhưng bỗng nhiên, hắn cảm giác được một tầm mắt lạnh như băng, hắn nhìn qua, phát hiện đôi mắt lạnh nhạt của Trang Tín Ngạn. Còn chưa kịp phản ứng, Trang Tín Ngạn cách qua bàn giờ ly rượu trong tay lên, hướng về hắn cười nhẹ, Tạ Đình Quân ngạc nhiên, lập tức nở nụ cười, cùng hắn cạn một ly.

“Âu Dương lão bản làm sao lại nghĩ như vậy?” Tần Thiên mỉm cười, má lúm đồng tiền nhộn nhạo ẩn hiện, tươi cười giống như đóa hoa rực rỡ, “Thịnh Thế nhờ Bích loa xuân mà vào đợt trà xuân giành được thành công rất lớn, nhưng đồng thời cũng gây nên tổn thất cho các vị, các vị lão bản nghĩ ra kế sách ứng đối là điều đương nhiên. Thương nhân có ai mà không trục lợi, có ai lại không vì lợi ích của chính mình mà lo lắng chứ? Không chỉ như thế, các vị chỉ trong một thời gian ngắn, có thể nghĩ ra biện pháp tuyệt diệu như vậy, thật sự khiến Tần Thiên bội phục!”

Lời nói này xuất phát từ thật tâm của Tần Thiên, trên thương trường người tranh ta đoạt vốn là việc bình thường, nếu ngay cả điều này cũng không thể đối mặt thì về nhà ôm đũa nhỏ đi thôi.

Hơn nữa thương nhân có thể nhanh chóng đứng trước nguy cơ mà nghĩ ra biện pháp ứng đối mới là một thương nhân giỏi! Bọn họ ứng đối nguy cơ như vậy thật sự rất diệu kỳ, không khỏi khiến nàng phải bội phục.

Những lời này thật sự ngoài dự kiến của mọi người. Đặc biệt là ngũ đại lão bản, vốn nghĩ rằng kế tiếp Tần Thiên sẽ chỉ trích bọn họ rối loạn giá cả thị trường, thủ đoạn ti tiện linh tinh, bọn họ cũng đang chuẩn bị phản bác giáo huấn nha đầu này. Nhưng không nghĩ rằng nàng sẽ nói như vậy, nghe vào trong tai bọn họ, thật đúng là... Thật sự là làm cho bọn họ thoải mái...

Ai lại muốn bị người khác chỉ trích, ai cũng đều hy vọng sở tác sở vi của mình được người khác nhận thức tán thưởng, Tần Thiên hoàn toàn là đứng ở lập trường của bọn họ vì bọn họ lo lắng nói chuyện, bọn họ làm sao có thể không thoải mái?

Không khí vốn căng nhắc trong nháy mắt lại hòa hoãn không ít.

Đứng ở một góc Trang Minh Hỉ mày nhíu lại, có chút không thể lý giải dụng ý của Tần Thiên. Nàng lấy lòng đối phương như vậy, chẳng lẽ muốn cầu tình? Nếu quả thật là như thế, vậy mình đã quá coi trọng nàng ta rồi!

Âu Dương lão bản nhìn Tần Thiên gương mặt bình tĩnh tươi cười, trong lòng hoài nghi rất lớn, “Tần đương gia thật sự cho rằng đây là một biện pháp tuyệt diệu?”

Kỳ thật biện pháp này cũng không phải do hắn nghĩ ra, mà là do chương quây của hắn trong một cơ hội ngẫu nhiên nghe người ta nói tới. Hắn nghiên cứu một thời gian dài mới có thể hiểu và nắm giữ diệu kế này, vậy mà đối phương chỉ là một nha đầu chẳng lẽ có thể trong một thời gian ngắn đã nhìn thấu hết thảy? Có đánh chết hắn cũng không thể tin nổi!

Tạ Đình Quân nhìn Tần Thiên, hai mắt không ngừng lóe ra.

“Đương nhiên là diệu kế, bởi vì các vị liên minh không phải chỉ đơn giản hợp tác, mà là một loại tổ hợp!” Tần Thiên đứng lên, ánh mắt thông dong đảo qua trên mặt năm người, đem sự khiếp sợ trên mặt năm người thu hết vào đáy mắt, “Từ giờ trở đi, các vị có thể là ngũ gia Trà Hành, cũng có thể là một Trà Hành không thua gì Thịnh Thế đại Trà Hành, ngũ đại Trà Hành phân công hợp tác, liền có thể khống chế phí tổn một cách hữu hiệu nhất!”

Vừa dứt lời, Dương lão bản lúc trước đối với Tần Thiên ngôn ngữ bất kính đứng lên, chỉ vào Tần Thiên cả giận nói: “Có phải có người nói gì đó với ngươi? Ngươi rốt cuộc từ chỗ nào biết được tin tức này!”

Bốn người còn lại cũng hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt khiếp sợ, Tần Thiên vừa vạch trần, đó chính là chỗ tinh túy trong sự hợp tác của ngũ đại Trà Hành, tuy rằng biết không có khả năng giấu giếm lâu dài, lại không nghĩ rằng nhanh như vậy đã bị đối thủ nhìn thấu.

“Dương lão bản an tâm một chút đừng sốt ruột...” Tần Thiên cũng không có bởi vì hăn vô lễ mà biểu hiện ra nửa phần tức giận, cứ như vậy, Dương lão bản cũng không có cách nào tiếp tục phát hỏa, hăn ngượng ngùng ngồi xuống.

“Dương lão bản yên tâm, cũng không có ai lộ ra chút tin tức gì với ta. Tần Thiên mặc dù không tính là người thành thật, nhưng cũng khinh thường việc nói dối trong những tình huống như thế này!”

Lời này chọc Tạ Đình Quân cười khẽ, Tần Thiên nhìn hăn một cái.

“Chỉ cần nắm giữ tốt phí tổn, ngũ đại Trà Hành có thể lấy giá thấp thủ thắng, trong khoảng thời gian ngắn thậm chí có thể cướp đi sinh ý lá trà ở toàn bộ phía nam của Thịnh Thế chúng ta. Thịnh Thế chúng ta dù to lớn so ra lại thua kém với ưu thế liên minh của các vị, không có nhiều giống trà bằng các vị, giá cũng không rẻ bằng, một năm hai năm Thịnh Thế còn chịu đựng được, nhưng về lâu dài, Thịnh Thế dù lớn mạnh cũng không thể không sụp đổ. Cho dù dựa vào Bích loa xuân miễn cưỡng duy trì, cũng rất cuộc khó mà cùng các vị tranh phong!” Thịnh Thế từ trước tới nay đều là quan trà, hết thấy phí tổn đều cao hơn hăn. Hạ thấp giá, Thịnh Thế đã đủ thua thiệt. Giá bán này vừa vặn kháp trụ Thịnh Thế, khiến Thịnh Thế thất bại.

Lời này vừa nói ra, ngay cả hai đại chương quỹ cùng Trang Tín Trung đều nhin không được kinh ngạc, lời này tuy rằng không sai, nhưng nói như vậy không phải ủng hộ chí khí của người khác mà diệt uy phong của chính mình hay sao? Không phải càng cổ vũ khí diêm của đối phương?

Nhưng mà đối với ngũ đại Trà Hành bên này mà nói, lời này phát ra từ bất luận kẻ nào, đều làm cho bọn họ đặc ý. Nhưng bị Tần Thiên trấn định như vậy nói ra, dù thế nào cũng không có chút cảm giác uy phong.

Tất cả kế sách của bọn họ đều bị đối phương nhìn thấu, nhưng đối với đối phương lại hoàn toàn không biết gì cả. Bất tri bất giác, bọn họ trong lòng dâng lên hàn ý.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, sắc mặt trầm trọng. Nhưng đối với Tần Thiên trước mặt này, lại không thể có ác cảm. Bởi vì cho tới bây giờ, tiểu cô nương này không hề gây khó dễ gì với bọn họ, ngược lại vẫn như một tri kỷ đang bàn luận vì bọn họ, giúp bọn họ nói chuyện.

Nhưng đúng lúc này, Tần Thiên bỗng nhiên khẽ thở dài, tiếc nuối nói: “Nhưng có một điều, năm vị lão bản đã có sơ sót. Có đôi khi, đi nhầm một bước sẽ thất bại toàn cục. Cứ như vậy, Thịnh Thế chúng ta cố nhiên phiền toái, nhưng ngũ đại Trà Hành cũng không thể trở thành người thắng cuộc. Chính là mục đích đêm nay ta mời các vị đến!”

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 165: Liên tiêu đài đả (hạ)

Ngay lúc ngũ đại lão bản khiếp sợ đối với nội dung trong lời nói của Tần Thiên, Tạ Đình Quân lại kinh dị đối với phương thức xử lý của Tần Thiên, cùng với thái độ vẫn bình bình tĩnh tĩnh.

Ngũ đại Trà Hành đã đại bại trước Thịnh Thế trong đặt hàng trà xuân năm nay, lần này liên minh không phải không mang theo cảm xúc trả thù, muốn giành lấy địa vị Trà Hành lớn nhất ở phía nam của Thịnh Thế. Bọn họ đối với Thịnh Thế thật sự có ý đối địch. Tần Thiên chỉ cần nói sai một câu, năm người này tuyệt sẽ không khách khí! Việc bữa tiệc sẽ xảy ra tranh chấp không phải không có khả năng!

Hắn đêm nay đến mục đích trừ bỏ tò mò với phương pháp ứng đối của Tần Thiên, cũng ôm tâm tình muốn xem náo nhiệt.

Nhưng không nghĩ tới, từ lúc bắt đầu, nha đầu trước mắt này cơ hồ vẫn là người chủ đạo không khí bữa tiệc, cũng chủ đạo cảm xúc của ngũ đại lão bản. Nàng ngôn ngữ khéo léo, chuyện trò vui vẻ, làm cho năm người rục rịch vẫn không thể tìm ra đường đột phá. Tối diệu là, nàng có thể gọi ra con bài chưa lật của đối phương làm cho đối thủ trận cước đại loạn, do đó chiếm được tiên cơ. Thương gia vốn phải có bản sự này, những người này bình thường đều có nhiều năm kinh nghiệm trong thương trường, nhưng nha đầu trước mắt này bất quá chỉ hơn mười mấy tuổi, trọng yếu nhất, nàng chỉ là một nữ nhân!

Nữ nhân trí tuệ cũng chỉ có thể ở nhà tranh thủ tình cảm của bên nhà chồng mà có cuộc sống tốt đẹp, thương trường hẳn phải là chiến trường của

nam nhân! Trang Đại phu nhân đã là dị nhân trông số nữ nhân, mà người trước mắt này càng khiến người khác ngạc nhiên!

Tạ Đình Quân nhìn Tần Thiên, hai mắt càng ngày càng sáng. Vẻ mặt như thể bị Trang Tín Ngạn ngồi ở đối diện xem ở trong mắt, hẩn mím môi, trong lòng có loại lửa giận, hận không thể dùng thứ gì đó đưa ánh mắt hẩn cách ly, nhưng khi hẩn quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, thấy nàng khoe miệng mỉm cười, vẻ mặt trầm tĩnh, là một nữ tử đáng yêu xinh đẹp, lại có sự bình tĩnh cơ trí của thương gia, hai loại tính chất mâu thuẫn đặc biệt ở trên người nàng kết hợp hoàn mỹ, đó là một loại tao nhã đủ để hấp dẫn mọi ánh mắt.

Hẩn bỗng nhiên hiểu được, nữ tử như vậy, đứng ở địa vị như vậy, căn bản không thể che giấu quang mang của nàng, cũng vô pháp cách trở ánh mắt của người khác. Không phải Tạ Đình Quân, cũng sẽ là người khác.

Là vì hẩn, mới có thể khiến nàng xuất đầu lộ diện, là vì hẩn, mới để cho những người như Tạ Đình Quân có cơ hội...

Hẩn cúi đầu xuống, hai tay không nhịn được nắm chặt.

Bên này, ngũ đại lão bản đã hoàn toàn bị lời nói của Tần Thiên hấp dẫn, biết rõ đối phương cố ý bện vông, cũng không thể không nhảy vào. Bọn họ nhìn về phía Tần Thiên, thân mình hướng về phía trước, ánh mắt không ngừng lóe ra, trong đó, Âu Dương lão bản hỏi: “Không biết Tần đương gia lời này có ý gì?”

Tần Thiên mỉm cười, cũng không lập tức trả lời vấn đề, bỗng nhiên chuyển đề tài, “Trước đó, ta đã hỏi các vị, năm vị lão bản liên minh mục đích lớn nhất là vì cùng Thịnh Thế đấu khí? Hay vì kiếm tiền?”

Năm vị lão bản liếc mắt nhìn nhau một cái, sau khi trao đổi ánh mắt, Âu Dương lão bản đáp: “Đương nhiên là vì kiếm tiền!”

“Ta hiểu rồi...” Tần Thiên cười cười, “Năm vị liên minh tất muốn dựa theo ưu thế của giá thấp, dùng thời gian ngắn nhất áp chế Thịnh Thế, liều mạng vì lúc trước không kiếm được bạc, thậm chí còn muốn giành lấy sinh ý lá trà ở phía nam của Thịnh Thế, chờ sau khi mọi thứ ổn định, lại tăng giá trở lại. Đến lúc đó, các vị đã trở thành Trà Hành lớn nhất ở phía nam, các Trà Hành còn lại cũng không phải đối thủ của các vị!”

Năm vị lão bản đồng thời chấn động, trong đó Hồ lão bản dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng không khỏi cảm thán: “Hồ mỗ cuối cùng đã hiểu được Đại phu nhân vì sao lại đem địa vị đương gia giao vào tay Tần đương gia...” mấy người còn lại đều tràn đầy đồng cảm. Bọn họ đều đã bị lời đồn lầm lạc, cho rằng tiểu nha đầu này bất quá chỉ là con rối của Đại phòng, lại quên rằng Đại phu nhân người như thế nào, bà sao có thể làm ra những việc âm trầm như vậy? Bà khẳng định trở thành đương gia tất nhiên phải là người có bản lĩnh!

Tần Thiên khẽ lắc đầu, cũng không có biểu tình tự đắc, nàng tiếp tục nói: “Các vị suy nghĩ vốn không có vấn đề, nhưng có lẽ vì thời gian cấp bách, lại bỏ qua một sự tình.”

Nói tới đây, Tần Thiên theo bản năng đặt hai tay lên mặt bàn, đây là động tác theo thói quen ở kiếp trước lúc nàng cùng cấp dưới thương nghị công việc. Mà biểu hiện của nàng, chính là sự bình tĩnh, quyết đoán và cơ trí.

Khí thế của người lãnh đạo cứ tự nhiên mà toát ra, chốc lát khiến toàn trường kinh sợ.

Ánh mắt trầm tĩnh quét về phía năm người, Tần Thiên chậm rãi mở miệng: “Thứ nhất, giá thấp như thế trong vòng luẩn quẩn của trà thương sẽ gây sự hưởng ứng đặc biệt, trong khoảng thời gian ngắn, các vị sẽ nhận được sinh ý rất lớn! Các vị đã tính toán phí tổn khá tốt, cũng có chút lợi nhuận, coi như là ít lãi nhưng tiêu thụ mạnh, có điều có chút phí tổn không

biết các vị đã tính vào hay chưa. Nhất là hao tổn cho thuyền, hàng hóa nhiều, thuyền sẽ chuyên chở nhiều, mà chuyên chở càng nhiều hao tổn càng lớn, đây là dụng phí không hề nhỏ. Nếu xử lý không xác đáng, xảy ra biến cố, lại càng khó kiểm soát!”

Năm vị lão bản sắc mặt lúc này trầm xuống.

Tần Thiên không ngừng cố gắng, thanh âm nặng nề, gõ ở trong lòng bọn họ, “Lượng công việc nhiều, chẳng những thuyền chịu không nổi, người cũng chịu không nổi. Nếu không muốn nhân công làm việc quá nặng ảnh hưởng đến sức khỏe, nhất định phải tăng thêm nhân thủ. Nếu các vị chỉ tính phí tổn của số lượng nhân công hiện tại, có lẽ vẫn không đủ! Không biết nếu tính toán lại hai phí tổn này, lợi nhuận của các vị không biết còn bao nhiêu?”

Năm vị lão bản sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tần Thiên dừng một chút, vừa cười vừa nói: “Bất quá, phàm là bạc đều có thể giải quyết vấn đề. Theo quan điểm của Tần Thiên, có vấn đề so với hai điều trên còn ác liệt hơn ...”

Năm vị lão bản nghe vậy tâm lại nhảy nhót, không hện mà cùng nhìn về phía nàng.

Không chỉ bọn họ, ngay cả Tạ Đình Quân, Trang Tín Ngạn, hai vị chương quỳ, thậm chí là huynh muội Trang Minh Hỉ đều nhin không được nhìn về phía Tần Thiên, giờ này khắc này, mọi người dường như đều nín thở.

Nhã gian im ắng, chỉ có thanh âm của Tần Thiên như nước suối chảy róc rách chậm rãi phát ra.

“Năm vị lão bản tuy rằng nhắm vào Thịnh Thế, nhưng đã rút dây động rừng, hành động của các vị không chỉ ảnh hưởng đến lợi ích của Thịnh Thế,

càng ảnh hưởng đến lợi ích của các trà thương lớn nhỏ trên cả nước. Trong việc kinh doanh luôn có pháp tắc, tuy rằng nhìn không thấy, sờ không được, nhưng nếu ai làm trái sẽ bị trừng phạt. Năm vị liên minh ở Dương Thành, rất có thanh thế, nhưng khi so với cả nước thì sao? Nếu các vị bị các trà thương ở khắp nơi trên cả nước chống lại, các vị cho rằng liên minh của các vị sẽ có kết quả như thế nào? Dù loại thế lực ẩn hình, các vị thật sự cho rằng ai cũng dễ dàng đắc tội?”

Nghe đến đó, năm vị lão bản trán đều chảy ra mồ hôi lạnh, liên minh này vốn chỉ vừa mới nếm thử, lúc trước không hề có kinh nghiệm tham khảo, tất nhiên cũng khó mà chu đáo. Nay bị Tần Thiên một lời nói toạc ra, thế mới biết việc này có bao nhiêu gian nguy. Bỗng nhiên, đối với liên minh mất đi không ít tin tưởng.

Từ chương quỹ cùng Lý chương quây âm thầm tán dương, không cần tốn nhiều sức, liền đã kích tin tưởng của đối phương, khiến liên minh tự sụp đổ! Công tâm chi kế này thật sự cao minh!

Cũng chỉ có nàng ngay từ đầu đã nắm giữ toàn cục mới có thể bình tĩnh thực hiện được thủ đoạn này, đạt được mục đích!

Trang Minh Hỉ nhìn Tần Thiên thoải mái phá giải thế cục, nhìn nàng ở trước mặt Tạ Đình Quân gây náo động, trong lòng thật sự khó chịu, ngoài đổ kỵ nói không nên lời vẫn còn sự khó chịu khác, chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét. Nhưng mặc dù rất chán ghét, lại ẩn ẩn có chút bội phục. Nàng âm thầm đem mỗi một câu đều nhớ kỹ, chỉ đợi trở về tinh tế nghiên cứu.

“Một khi liên minh thất bại, các vị lão bản nếu muốn trở lại quang cảnh trước khi liên minh e là rất khó!” Tần Thiên lại thở dài một tiếng, thanh âm thở dài làm cho tâm tình năm người càng trở nên trầm trọng.

Năm vị lão bản nhìn nhau, phát hiện sắc mặt ai cũng rất khó coi.

Một lát sau, năm người trước sau đứng lên, Âu Dương lão bản hướng về Tần Thiên vừa vỗ tay, vừa ủ rũ nói: “Việc này là do chúng ta lo lắng không chu toàn, đa tạ Tần đương gia nhắc nhở. Chúng ta tâm phục khẩu phục thua trên tay Tần đương gia. Thịnh Thế căn cơ thâm hậu, thực lực mạnh mẽ, lại có Tần đương gia và Đại phu nhân là người đứng đầu, là chúng ta không biết tự lượng sức mình, vọng tưởng lay động địa vị của Thịnh Thế!”

Liên minh thất bại, sau này sinh ý lá trà ở Dương Thành chỉ sợ sẽ là cục diện nhất thống giang sơn của Thịnh Thế, bọn họ chỉ có thể nỗ lực duy trì sinh ý của bản thân. Vừa nghĩ đến đó, năm người đều mặt mày xám xịt.

Nhưng còn có biện pháp nào, tuy rằng Hồ Tri phủ đáp ứng làm chỗ dựa cho bọn họ, nhưng mà đặc tội đến nhiều người chỉ sợ cũng không có kết cục tốt, vất vả một hồi, cũng là kết cục thất bại. Càng nghiêm trọng hơn, sợ là tánh mạng thân gia cũng khó bảo toàn...

Tiểu cô nương nói đúng, kết quả là, bọn họ cũng vẫn không thể thắng cuộc.

Năm người không còn tâm tình ở lại, đều muốn cáo từ rời đi. Thời điểm tất cả mọi người cho rằng sự tình đã giải quyết êm đẹp, Tần Thiên bỗng nhiên gọi bọn họ lại.

“Năm vị lão bản, Tần Thiên còn chưa nói xong, vì sao đã vội đi?”

Nghe được lời ấy, Âu Dương lão bản đầu tiên quay đầu lại, có vẻ giận: “Không biết Tần đương gia còn muốn nói gì?”

Bọn họ đã cam bái hạ phong, chẳng lẽ nàng còn muốn tiếp tục chế nhạo bọn họ bất thành?

Tạ Đình Quân cùng những người còn lại cũng nhìn Tần Thiên. Chỉ có Trang Tín Ngạn biết rõ tính Tần Thiên vẫn đang im lặng ngồi ở chỗ kia.

Hắn nhìn Tần Thiên mỉm cười, kế tiếp, bọn họ lại vì nàng mà giật mình ...

Làm sao có thể có một nữ tử như vậy? Có được trí tuệ, có được dũng khí, đồng thời, còn có được một lòng bao dung quảng đại.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, ánh mắt vô cùng ôn nhu.

Bên này, Tần Thiên đi đến trước mặt bọn họ, cười nói: “Sinh ý của thiên hạ, chỉ một mình Thịnh Thế sao có thể thực hiện? Kế tiếp, không bằng chúng ta tham thảo một chút, nên làm cách nào đem sinh ý lá trà của Dương Thành phát triển lớn hơn nữa?”

Năm người giật mình, Âu Dương lão bản trước hết phản ứng lại, hắn kinh ngạc nhìn Tần Thiên: “Không biết Tần đương gia là có ý tứ gì?”

“So với tranh đấu không ngớt, không bằng cùng nhau phát triển!” Tần Thiên mỉm cười, một khắc kia toát ra quang hoa khiến mỗi người đều cảm thấy trước mắt sáng ngời, “Thịnh Thế chưa bao giờ nghĩ tới độc chiếm sinh ý, độc chiếm sinh ý kỳ thật cũng không dễ dàng. Chúng ta không bằng tham thảo một chút, nên dùng phương pháp nào hấp dẫn càng nhiều khách thương đến Dương Thành càng tốt, mang đến càng nhiều cơ hội mua bán, so với việc chúng ta đấu sống đấu chết, lưỡng bại câu thương cuối cùng lại tiện nghi cho các nơi khác chẳng tốt hơn sao?”

Năm người đều hai mắt sáng ngời, tinh thần đại chấn!

Lúc trước, Tần Thiên cùng Đại phu nhân khi nói đến việc này, đã nói như vậy: “Nếu các Trà Hành còn lại ở Dương Thành dần dần suy bại, chỉ còn lại có Thịnh Thế chúng ta một người độc đại, nhìn có vẻ như chúng ta chiếm được tiện nghi. Nhưng các khách thương cơ hội lựa chọn bị ít đi, bọn họ có lẽ sẽ đến những nơi khác để có nhiều lựa chọn mua bán hơn. Không có cạnh tranh, cũng sẽ không có sức sống. Khi các Trà Hành ở Dương Thành thời điểm trăm hoa đua nở, là lúc Dương Thành chúng ta trở thành

khu vực kinh doanh trà lớn nhất cả nước, cũng là thời điểm mà chính Thịnh Thế của chúng ta sẽ xưng bá cả nước!”

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 166: Tới gần

<tbody> Đêm đó, Tần Thiên cùng ngũ đại Trà Hành thương nghị thảo luận đến khi trăng lên giữa trời mới kết thúc.

Trên đường trở về, Lâm Vĩnh nói với Tạ Đình Quân: “Không nghĩ tới công tử tử mĩ thiết kế bố cục lại bị tiểu nha đầu kia dễ dàng phá giải. Không biết điều này đối với kế hoạch của công tử có ảnh hưởng gì không?”

Dưới ánh trăng, Tạ Đình Quân trên đường dài giục ngựa chạy chậm chậm, bên đường trên lầu của Yên Hoa Xuân, một dãy đèn lồng treo trên cao lộ ra hồng quang ái muội. Có nữ tử ở trên lầu hướng về phía hân tuyền đùa, tiếng cười như chuông bạc, từng đợt hương thơm son phấn đánh úp lại.

Tạ Đình Quân ngẩng đầu hướng về mấy nữ tử nùng trang điểm mặt mỉm cười, chờ đến khi càng nhiều ánh mắt lời lẽ nóng bỏng đáp lại, hân lập tức lại cảm thấy dần dần vô vị, quay đầu đi, không thèm liếc mắt nhìn một cái nữa.

“Tuy rằng Trang Tín Xuyên mất địa vị đương gia của Thịnh Thế, nhưng Lâm Tổng đốc và Hồ Tri phủ lại không muốn buông tha cho khối thịt béo này, ý muốn ở Dương Thành nuôi dưỡng một thế lực có thể so sánh với Thịnh Thế. Nếu thực sự bị bọn họ thực hiện được, bọn họ có thể có lợi ích lớn từ sinh ý lá trà, đối với Ngũ hoàng tử mà nói lại như hổ thêm cánh. Tam gia nếu đem chuyện này giao cho ta làm, chính là tín nhiệm ta, ta tất nhiên nên vì hân mà làm thỏa đáng!”

“Cho nên công tử cố ý gọi người nói với chương quỹ của Âu Dương lão bản kế sách nhìn có vẻ như cao minh kỳ thật lại phiêu lưu này. Bọn họ liên minh, lại đem việc này tiết lộ cho Tri phủ đại nhân biết, đem cơ hội này đưa cho nhóm của hã. Tiếp theo công tử truyền ra phong thanh muốn tiến vào sinh ý lá trà, có thể mượn sức của ngũ đại Trà Hành, nhân cơ hội tạo thành áp lực cho Thịnh Thế. Như vậy có thể làm cho Thịnh Thế thỏa hiệp, đồng ý để công tử nhập bọn. Đến lúc đó công tử có thể liên hợp với Thịnh Thế nhằm vào sơ hở của liên minh mà đả kích mạnh mẽ, nếu kế hoạch chu đáo với tài cán của mình, công tử mang về tài phú cực lớn, càng thêm được Tam gia coi trọng, còn có thể khiến Hồ Lâm hai người chịu không nổi, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện! Nhưng không nghĩ tới nha đầu kia lại lợi hại như thế, liếc mắt một cái đã phát hiện ra sơ hở của liên minh này. Nay, còn dụ dỗ ngũ đại Trà Hành đối với nàng vui lòng phục tùng, áp lực nếu không còn tồn tại, bọn họ sao còn đồng ý để công tử nhập bọn?” Lâm Vĩnh nhìn Tạ Đình Quân thần sắc thoải mái ở bên cạnh, cảm thấy khó hiểu: “Vì sao công tử không hề lo lắng?”

Tạ Đình Quân nhìn bóng đêm nặng nề ở phía trước, trong đầu hiện ra đôi mắt thông minh của Tân Thiên, đáp phi sở vấn cảm thán một câu: “Tổ tiên của Trang phủ thật sự có linh thiêng, không biết từ nơi nào tìm được một nha đầu như vậy. Nếu không, chỉ bằng Đại thiếu gia tàn tật, Nhị thiếu gia ngu xuẩn kia, còn không thất bại thảm hại?”

Gió đêm thổi bay tóc dài của hã, khiến trường bào của hã bay phất phới, hã ngẩng đầu nhìn lên trăng sáng trên trời cao, vẻ mặt kiệt ngạo.

“Nữ tử như vậy, không nên lãng phí ở bên cạnh một phế nhân, nàng đáng giá với một nam nhân tốt!” (tự cao tự đại, tưởng bở ><)

Hã quay đầu, “Thúc” một tiếng, trong tay roi ngựa chỉ hướng Lâm Vĩnh, “Người cứ chờ xem, Thịnh Thế nhất định sẽ đồng ý để Tạ gia nhập bọn, bởi vì ta nhìn ra được, nha đầu kia cũng là một nữ tử có dã tâm!” Hã

cười to hai tiếng, hào khí tận trời: “Cũng chỉ có nữ tử như vậy, mới xứng trở thành thê tử của Tạ Đình Quân ta!”

Tiếng cười hùng hậu mạnh mẽ quanh quẩn trong đêm đen yên tĩnh, dường như khiến bóng đêm chấn động. Sự tự tin cường đại này giống như có thể thổi quét hết mây, làm cho Lâm Vĩnh kinh ngạc e ngại.

Bất quá Lâm Vĩnh không hề nghi ngờ chủ tử, chủ tử tuy rằng nhìn như cuồng vọng, nhưng không hề chủ quan, phạm việc hãn muốn làm, tất cả đều được hãn tính kế chặt chẽ, sẽ nắm chắc phần thắng. Vì vậy cho tới nay, hãn cũng chưa từng thấy chủ tử thất bại!

Nay, chủ tử nếu nói, Đại thiếu phu nhân của Trang phủ sẽ trở thành thê tử của hãn, vậy hãn tuyệt đối tin tưởng, trong tương lai không bao lâu, Đại thiếu phu nhân Trang phủ sẽ trở thành Nhị thiếu phu nhân của Tạ gia!

Đây là chuyện không thể nghi ngờ!

Nửa tháng sau, các trà thương từ khắp nơi đến Dương Thành bắt đầu đăng ký mua trà thu. Bọn họ tiến vào Dương Thành thì biết được một tin tức. Ở nơi phồn hoa nhất trong Dương Thành đang có một hoạt động gọi là “Hội triển lãm trà thu ở Dương Thành”. Nơi đó tụ tập lục đại Trà Hành ở Dương Thành bao gồm cả Thịnh Thế trong đó, cùng với hơn mười tiểu Trà Hành ở các thôn trấn lân cận Dương Thành. Lúc trước, bọn họ phải phí nhiều thời gian và tinh lực bôn tẩu để chọn lựa, nhưng hôm nay chỉ cần tụ tập một chỗ là có thể xem xét đối chiếu giống trà ở các Trà Hành, vì vậy rất tiện lợi với các khách thương. Đối với hoạt động này, khách thương khen không dứt miệng.

Ở đây, vô luận người là đại Trà Hành hay là tiểu Trà Hành, chỉ cần tuân thủ quy tắc, cơ hội đều giống nhau, chỉ xem người có bản lĩnh buôn bán hay không thôi. Trong hội triển lãm nhộn nhịp, các Trà Hành đều dùng hết

mọi chiêu thức mời chào khách nhân. Cạnh tranh vô cùng kịch liệt, nhưng chính vì như thế, ngược lại điều động tích cực của mọi người, mọi người đều rất nhiệt tâm với việc buôn bán.

Tần Thiên phái người đem chuyện này lấy tốc độ nhanh nhất truyền ra ngoài, hơn nữa khách thương trong lúc đó khẩu nhĩ tương truyền, kết quả trà thương đến Dương Thành càng ngày càng nhiều, thậm chí không hề thiếu các Trà Hành ở châu huyện phụ cận cũng phái người tới liên lạc yêu cầu gia nhập hội triển lãm, đối với họ, Tần Thiên đều đáp ứng, bất quá điều kiện tiên quyết là, các Trà Hành đến tham gia triển lãm vô luận lớn nhỏ đều phải nghiêm khắc tuân thủ quy tắc, một khi phát hiện có người phá hỏng việc cạnh tranh, thì Trà Hành kia vĩnh viễn không được gia nhập hội triển lãm lần nữa.

Bởi vì hội triển lãm này rất mới mẻ và tiện lợi, mà các khách thương có càng nhiều lựa chọn, tất nhiên được các khách thương ưu ái, chẳng những hấp dẫn càng nhiều khách thương đến, lại càng kích thích các khách thương đặt hàng. Hội triển lãm trà thu sau khi kết thúc, Tần Thiên tính toán giản lược, trà thu lần này ở Dương Thành bán ra so với năm trước tốt hơn rất nhiều, Thịnh Thế cũng không bởi vì cho người khác cơ hội mà có tổn thất, ngược lại bởi vì sự cạnh tranh xen lẫn hợp tác này mà càng bán được nhiều trà, càng đạt được nhiều lợi ích.

Ngũ đại Trà Hành cũng bởi vậy buôn bán có lời không ít. Năm vị lão bản thâm nghĩ, so với lao sư động chúng thực hiện liên minh gì đó cũng được nhiều lợi ích hơn, nghĩ tới bọn họ thiếu chút nữa lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, đều lén lút lau một phen mồ hôi lạnh. Vì vậy đối với Tần Thiên cảm kích càng sâu sắc.

Thế sự là như thế, mọi người luôn cảm kích ủng hộ người mang lại lợi ích cho bọn họ, oán hận người tổn hại đến lợi ích của bọn họ.

Sau khi mùa trà thu kết thúc, lão bản của các Trà Hành nhận được ưu việt của hội triển lãm trà đều tỏ vẻ năm sau vẫn muốn tiếp tục phương thức đặt hàng này, đồng thời đưa ra đề nghị muốn thành lập một hội trà thương, mà hội trưởng của hội trà thương, mọi người nhất trí đề cử Tần Thiên, không chấp nhận một ai khác.

Đợt đặt hàng trà thu oanh oanh liệt liệt sau khi kết thúc, thời tiết càng ngày càng lạnh, rất nhanh đã đến mùa thu.

Buổi sáng hôm nay, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn vừa bước xuống xe ngựa tiến vào đại môn của Trà Hành, Từ chương quý, Lý chương quỳ liền mang theo công nhân đi ra tiếp đón, ở đại môn sắp thành hàng hai bên, nhìn thấy Tần Thiên và Trang Tín Ngạn bước xuống, đều cúi đầu, trăm miệng một lời hô: “Đại thiếu gia sớm, Đại thiếu phu nhân sớm.”

Mọi người đều là thần sắc cung kính, tình cảnh so với lúc Đại phu nhân đích thân tới cũng không thua kém bao nhiêu.

“Mọi người cũng sớm. Rất nhanh đã sắp tiết Trung thu, mọi người cố gắng công tác, tranh thủ tiết Trung thu đều có thể lĩnh hồng bao về nhà!” Tần Thiên cười nói với mọi người.

Trong khoảng thời gian này, Tần Thiên đã trưng cầu ý kiến của Đại phu nhân, bắt đầu thi hành việc thưởng cho nhân công. Nếu công trạng của Thịnh Thế đạt tới một mức nhất định sẽ phân cho mọi người tiền lãi tương đối. Như vậy cũng xúc tiến tích cực cùng với sự phối hợp của mọi người, bởi vì mỗi một người làm việc đều quan hệ đến công trạng của Thịnh Thế.

Cũng bởi vì như thế, Tần Thiên mới có thể giành được tôn trọng và ủng hộ thật tình của mọi người. Hiện tại, không còn ai bởi vì xuất thân và độ tuổi của nàng mà coi thường nàng.

Lúc này, Phạm Thiên mặc trường bào màu xám đi lên tiếp đón.

“Đại thiếu phu nhân, Tạ công tử đã đến, đang ở thiên thính hầu.”

Phạm Thiên là bằng hữu của Tần Thiên từ lúc đầu nàng làm việc ở đại sảnh. Tần Thiên rất thích sự trung hậu cùng nghĩa khí của hần. Sau khi nàng trở thành đương gia, bên người cần một trợ thủ, nhưng nha hoàn bên người Thu Lan và Thanh Liễu đều phải giúp đỡ quản lý hậu viện, việc buôn bán cũng không hiểu biết. Trong một cơ hội ngẫu nhiên, Tần Thiên phát hiện Phạm Thiên có tiến bộ đáng mừng, chẳng những có thể hào phóng khéo léo cùng khách nhân trao đổi, quen thuộc nghiệp vụ Trà Hành, hơn nữa thật sự đem lời nàng nói qua ghi tạc trong lòng, hiện tại chỉ cần hần gặp qua khách nhân, hần đều có thể chuẩn xác không gọi nhầm tên của bọn họ. Vì thế, liền đề bạt vị bằng hữu nghèo khó này trở thành trợ thủ của nàng.

“Ân, người trước gọi người đến chiêu đãi, ta cùng Đại thiếu gia sẽ qua sau.”

Phạm Thiên lĩnh mệnh rời đi.

Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, nhẹ giọng nói: “Chàng không phải mới vừa nói đau đầu, chúng ta về nội viện nghỉ ngơi một chút.”

Trang Tín Ngạn mỉm cười, trong ánh mắt ôn nhu vô tận.

Chờ hai người cùng nhau đi vào, phía sau bọn tiểu nhị đều cười hớ hớ nói: “Nhìn thấy không, Đại thiếu phu nhân và Đại thiếu gia của chúng ta thực ân ái a, xem ra không bao lâu, Trang phủ chúng ta sẽ có tiểu thiếu gia!”

Bên cạnh một người cười nói: “Đức Quý, việc của chủ tử người cũng dám nói?”

Đức Quý cười nói: “Sợ cái gì, Đại thiếu phu nhân không phải người hẹp hòi như vậy. Hơn nữa ta nói gì không đúng sao, chẳng lẽ bọn họ ân ái là giả sao. Mọi người đều nhìn thấy rõ mà!”

Bọn tiểu nhị còn lại cũng cười rộ lên. Như là vì bọn họ hòa thuận mà cảm thấy thật sự cao hứng.

Bên này, Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên tiến vào nội viện. Vừa lúc bọn họ mới bước vào phòng, Tần Thiên không cẩn thận vấp chân, dưới chân vừa trượt, thân mình mất cân bằng. Ngay thời điểm nàng sắp ngã sắp xuống, Trang Tín Ngạn bên cạnh nhanh tay lẹ mắt ôm thắt lưng của nàng, đỡ nàng vững vàng.

Bởi vì lực kéo này, Tần Thiên nhào vào trong lòng hắn, toàn bộ thân mình đều dán lên ngực hắn.

Một hơi thở nam tính quen thuộc đập vào mặt, trong sự bối rối, Tần Thiên ngẩng đầu lên, lại chạm phải đôi con ngươi sáng trong như lưu ly, lúc này, trong ánh mắt hắn nhu tình tràn đầy như muốn đem nàng vùi lấp.

Hai tay của nàng đặt tại trên ngực hắn, sau khi hắn trở về, nàng đã thật lâu chưa từng tiếp xúc thân mật với hắn như thế, hiện tại mới phát hiện, bất tri bất giác, hắn đã trở nên cường tráng hơn, ngực hơi hơi nở ra, rắn chắc mà căng cứng, chẳng lẽ là cơ ngực... Trong đầu bỗng nhiên hiện ra lúc hắn cởi áo, lộ ra cơ ngực rắn chắc, sau khi phản ứng lại Tần Thiên thoáng chốc đỏ mặt.

Ông trời, nàng đang suy nghĩ cái gì a... Tần Thiên xấu hổ nhắm mắt, cắn chặt môi dưới.

Trang Tín Ngạn thấy vẻ mặt nàng như vậy, lập tức hiểu lầm ý của nàng, nhớ tới nàng từng nói qua, đừng lặp lại lần nữa, Trang Tín Ngạn khẩn trương lập tức đẩy nàng ra.

Về phương diện tình cảm có thể nói hấn rất trong sáng, đối với việc kết giao với nữ hài tử, còn rất ngây ngô, hơn nữa hấn không trọn vẹn càng khiến hấn trở nên ngây thơ trong phương diện này, cho nên, hấn hoàn toàn không thể hiểu biết tâm tư của nữ tử, nghĩ nếu nàng nói không muốn, đó là thật sự không muốn.

Tần Thiên bị hấn đẩy ra lui hai bước, đột nhiên thoát ly khỏi ôm ấp nóng rực kia, làm cho nàng cả người lạnh lẽo.

Bỗng nhiên trong lúc đó, nàng có cảm giác mất mát. </tbody>

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 167: Sĩ đường ba ngày

Hai người đứng trong nội viện, bên cạnh là một gốc cây bạch quả, lá cây dưới ánh mặt trời lóe ra kim quang, gió thu nhẹ thổi, một mảnh lá cây bạch quả lặng yên rơi xuống, trong không trung khẽ khàng xoay xoay, từ từ nhiên nhiên, nhẹ nhàng dừng trên đầu vai của Trang Tín Ngạn.

Nhận thấy mình ra tay hơi nặng, Trang Tín Ngạn vội vàng lấy vớ trong áo ra, viết xuống: “Thực xin lỗi.”

Nhìn thấy ba chữ kia, Tần Thiên ngượng ngùng, một lát sau, cả cười, nói: “Sao phải nói xin lỗi, hẳn là ta nói cảm tạ mới đúng. Nếu không phải người đứng lúc đỡ lấy ta, ta nhất định sẽ ngã sấp xuống.”

“Người không sao chứ.”

“Ta không sao.” Tần Thiên cười khẽ lắc đầu, xoay người đẩy cửa đi vào trong phòng. Trang Tín Ngạn theo phía sau nàng đi vào.

Khi hai người đều vào phòng, Trang Minh Hỉ từ góc khuất sau một cây cột đỏ thẫm bước ra, nàng nhìn cửa phòng sơn đỏ của bọn họ, ánh mắt không ngừng lóe ra, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Một người xin lỗi, một người nói lời cảm tạ, hai người trước mặt người khác nhìn có vẻ thân mật, nhưng sau lưng lại khách khí như thế, thật sự là kỳ quái!

Trang Minh Hỉ lắc đầu, không thể lý giải. Nàng vốn muốn rời khỏi chỗ này tới tiền thính. Mới vừa đi ra hai bước, bỗng nhiên dừng lại, nàng quay

đầu, mở to hai mắt nhìn về phía nội viện của Tần Thiên, trong đầu nhớ tới nửa năm trước khi đi dạo ở hoa viên, nàng đụng phải hai người, khi đó đã cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng là hai người nằm cùng màn, vì sao một người bị muỗi cắn đầy mặt, còn người kia lại bình yên vô sự? Khác biệt như vậy, khiến người khác không thể lý giải. Chính là lúc ấy nàng vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận. Nay liên tưởng đến chuyện vừa mới nhìn thấy, một ý niệm trong đầu bỗng nhiên hình thành...

Nàng ngăn chặn kinh hỉ trong lòng, tận lực vững vàng cảm xúc của mình.

Nàng che ngực, nghĩ rằng: nếu sự tình đúng như nàng sở liệu, nếu hết thấy đều là sự thật, chỉ cần nàng có thể vạch trần mọi thứ, Tần Thiên sẽ không có tư cách quản lý Trà Hành nữa! Nàng không thể nóng vội, nàng phải cẩn thận quan sát, phải xác nhận việc này mới được!

Chỉ cần lật đổ Tần Thiên, mặc kệ ca ca có thể trở thành đương gia hay không, hắc đều có thể thừa dịp Đại nương thời điểm cần giúp đỡ nhân cơ hội yêu cầu quản lý Trà Hành, nắm giữ một phần quyền lợi. Chỉ cần cho nàng cơ hội này, nàng tuyệt đối có thể từng bước đi lên vị trí mà mình muốn!

Nàng mỉm cười, xoay người đi đến đại sảnh.

“Tứ tiểu thư.”

Trong đại sảnh người đến người đi, nối liền không dứt, tiểu nhị đang trăm công nghìn việc còn không quên cùng nàng chào hỏi.

“Các người bận việc, không cần phải để ý đến ta. Ta ở bên cạnh nhìn xem là tốt rồi.” Trang Minh Hỉ đối với bọn tiểu nhị lộ ra tươi cười hòa khí.

Nàng sinh ra bộ dáng vốn xinh đẹp, nay nàng cố ý nguy trang tất nhiên dễ dàng có được cảm tình của mọi người. Bọn tiểu nhị đều đối với nàng

hiền lành tươi cười.

“Ngưu thúc, nữ nhi của người bệnh còn nặng không?” Trang Minh Hỉ đi đến bên cạnh một nam nhân hơn bốn mươi tuổi mặc trường bào, hăn chính là quản sự đại sảnh.

Ngưu quản sự thấy nàng lại đây, vẻ mặt tươi cười: “Ít nhiều nhờ Tứ tiểu thư đưa tới thuốc mỡ, hiện tại đã tốt hơn nhiều, đa tạ Tứ tiểu thư!” Nói xong hướng về Trang Minh Hỉ làm lễ.

Trang Minh Hỉ vội vàng tránh đi: “Ngưu thúc đừng nên làm vậy, Ngưu thúc ở Trang phủ đã nhiều năm, lại là trưởng bối của ta, bất quá chỉ là một lọ thuốc mỡ mà thôi, Minh Hỉ sao dám nhận đại lễ của Ngưu thúc? Ngưu thúc chiết sát Minh Hỉ!”

Ngưu quản sự thấy nàng nói chân thành nên rất cảm động.

“Ngưu quản sự, vừa rồi vị kia người phải tiếp đón thật lâu a, có phải khách nhân rất phiền toái hay không?” Trang Minh Hỉ làm bộ như vô tình hỏi.

Ngưu quản sự cười cười, bởi vì vốn không phải chuyện trọng yếu, lại đối với nàng có hảo cảm, liền đem quá trình chiêu đãi khách nhân vừa rồi nói với Trang Minh Hỉ. Hăn chỉ cho là tiểu cô nương tò mò, thấy chuyện thú vị nên mới hỏi, còn nhắc tới lúc trước hăn kiếm được sinh ý như thế nào, Trang Minh Hỉ lắng nghe thật vui vẻ, thỉnh thoảng lại lộ ra khuôn mặt tươi cười, còn không ngừng hỏi han, khiến Ngưu quản sự càng nói càng nhiều.

Nàng ở một bên hữu dụng âm thầm ghi nhớ.

Tần Thiên có thể gọi tên mỗi một người khách nhân, mỗi một tiểu nhị. Vì thế nàng tốn vô số thời gian cùng tâm huyết, đem tên của tiểu nhị và khách thương của Trà Hành ghi nhớ. Tần Thiên hiểu biết sự vụ của Trà Hành, cho nên nàng hao hết tâm tư quan sát, vắt óc tìm mưu kế hỏi thăm.

Nàng là một nha hoàn có thể làm được, không có đạo lý nàng là một tiểu thư lại làm không được.

Thu Lan đứng ở một bên đem tình hình này xem ở trong mắt, sau khi trở lại nội viện, đem việc vừa rồi nói cho Tần Thiên.

“Ta nhìn thấy Tứ tiểu thư thừa dịp bọn tiểu nhị bận rộn mà tiếp đón khách nhân, động tác giống như khuôn như dạng, còn hoàn thành việc mua bán.” Thu Lan nói.

Tần Thiên nghe xong vẫy tay ý bảo Thu Lan đi xuống, quay đầu nói với Trang Tín Ngạn: “Người nói vị Tứ tiểu thư này rốt cuộc đang có chủ ý gì đây? Rõ ràng qua một năm nữa sẽ phải lập gia đình, lại còn xin nương ở lại Trà Hành học tập, nàng ta không sợ xuất đầu lộ diện sẽ tổn hại danh dự hay sao?”

Trong đầu nhớ tới một màn lúc trước Trang Minh Hỉ quỳ gối trước mặt Đại phu nhân than thở khóc lóc cầu xin.

Nàng đã sai Thu Lan âm thầm quan sát nàng ta, phát hiện ra nàng ta thường lui tới Trà Hành, để tránh vạ nhất, liền hồi báo cho Đại phu nhân, muốn cho Đại phu nhân hạ lệnh cấm nàng ta đến Trà Hành. Có sẵn lý do đây, nàng ta đã đính hôn, không nên xuất đầu lộ diện.

Ai ngờ Trang Minh Hỉ biết được tin tức này, chạy đến trước mặt Đại phu nhân, quỳ gối một bên dập đầu, một bên khóc nói: “Minh Hỉ biết không được Đại nương tín nhiệm, nhưng Minh Hỉ không có ý xấu. Minh Hỉ rất nhanh sẽ xuất giá, gả cho Tà gia lòng lấy nổi danh. Tin tưởng lúc trước chuyện Tà gia muốn từ hôn Đại nương cũng biết. Minh Hỉ chỉ muốn trước lúc xuất giá học được chút kiến thức kinh doanh, tương lai còn có thể khiến phu quân vui mừng, có địa vị ở Tà gia. Đại nương, Minh Hỉ biết người tâm địa bồ tát, người coi như Minh Hỉ đáng thương, giúp Minh Hỉ có chút ưu

thể để về sau có thể sống yên ổn ở Tạ gia. Minh Hỉ quyết sẽ không quên ân đức của Đại nương.”

Đại phu nhân từ sau khi lui ra an tâm ở nhà tĩnh dưỡng, nhưng hai mắt lại vẫn như cũ không có biến chuyển, vì thế mỗi ngày uống được điều trị còn ăn chay niệm phật. Bà vốn không phải là người tâm địa tàn nhẫn, nay thấy Trang Minh Hỉ đau khổ cầu xin, lại thấy việc nàng mong muốn cũng không quá phận, cũng không muốn cự tuyệt, chỉ nói: “Nhưng con là nữ nhi gia giáo, mỗi ngày đến Trà Hành xuất đầu lộ diện, con không sợ người của Tạ gia biết được sẽ mất hứng?”

“Đại nương yên tâm, Minh Hỉ từng ở Trà Hành đã gặp mặt Tạ công tử. Cũng đã nói với hắn về chuyện này, Tạ công tử thật sự đồng ý với con, còn cổ vũ con.” Trang Minh Hỉ nói.

Đại phu nhân thấy nàng nói như thế, liền chấp thuận. Quay đầu nói với Tần Thiên: “Ta biết con lo lắng Nhị phòng chưa từ bỏ ý định, sợ bọn họ lại muốn gây sự. Con đi phân phó chương quỳ cùng các quản sự, đừng đem việc cơ yếu của Trà Hành tiết lộ cho nàng là được. Còn lại, nàng muốn nhìn muốn học cứ để cho nàng làm đi. Nay con ở Trà Hành địa vị đã được củng cố, bọn họ cũng không thể náo loạn được bao nhiêu”. Nói xong, Đại phu nhân thở dài: “Dù sao cũng là huyết mạch của lão gia, lại nói tiếp ta đã nhìn Minh Hỉ lớn lên, chuyện của nàng ta vốn là Đại nương vẫn chưa quan tâm hết mình. Nếu nàng bởi vậy có thể ở Tạ gia yên ổn, cũng là một chuyện tốt.”

Vì thế, được Đại phu nhân đáp ứng Trang Minh Hỉ cơ hồ mỗi ngày đều đến Trà Hành. Đối với tò mò của nàng ta, Tần Thiên rất ngạc nhiên. Tuy rằng đã phân phó các quản sự, nhưng nàng có chút không yên tâm, sai Thu Lan âm thầm quan sát nàng ta, có tình huống gì đều phải hồi báo đúng lúc.

Nhưng trừ bỏ việc nàng ta tràn đầy tò mò ra, còn lại coi như thành thật, không có gây chuyện thị phi, cũng tự hiểu thân phận, không nhúng tay vào

sự vụ bên trong của Trà Hành. Nhưng lại được rất nhiều người có cảm tình.

“Minh Hi từ nhỏ cũng rất thông minh.” Trang Tín Ngạn viết xuống trên giấy, “Ba tuổi có thể đọc Tam Tự Kinh, mười tuổi đã có thể làm thơ điền từ, thời điểm phụ thân còn sống rất thương yêu nàng, còn nói nếu Minh Hi là nhi tử thì tốt rồi. Phụ thân có thể tài bồi nàng trở thành gia chủ Thịnh Thế, đáng tiếc nữ hài tử thủy chung cũng phải lập gia đình.”

Tần Thiên ở một bên cảm thán, thật sự là gen di truyền thật tốt a. Trang Lão gia có thể sang hạ tài phú lớn như thế này khẳng định là người rất thông minh, đứa nhỏ của hắc đa số đều thực vĩ đại a. Như Trang Minh Lan, tuy rằng tính cách yếu đuối, nhưng đầu óc cũng thật sự linh hoạt, nay đã giúp đỡ Phương Nghiên Hạnh quản lý hậu viện rất tốt.

“Trước cứ quan sát, cẩn thận đề phòng là tốt rồi. Nàng rất nhanh sẽ phải lập gia đình, hắc là cũng không gây ra chuyện gì.” Trang Tín Ngạn lại viết xuống.

Trừ bỏ vài người ở Nhị phòng ra, không có ai biết được Trang Minh Hi vốn không đồng ý việc hôn nhân này. Dù sao trong mắt mọi người, Tứ tiểu thư là thứ nữ có thể gả cho Tạ gia tương lai là đương gia, vốn đã là trèo cao. Năm cho chắc còn không kịp, nào có đạo lý cự tuyệt?

Tần Thiên nghĩ cũng đúng, cũng không còn lo lắng việc này nữa. Thấy Trang Tín Ngạn nghỉ ngơi một lúc đã trở nên tốt hơn, liền cùng hắc cùng đi đến thiên thính, Tạ Đình Quân đang ở chỗ này chờ bọn họ.

Nhìn thấy Tạ Đình Quân, sau khi đôi bên làm lễ, Tạ Đình Quân liền cười nói: “Lần này ta đến là muốn đặc biệt mời nhị vị đến hàn xá nghe diễn. Nhị thúc ta từ phương bắc tới, hắc chuyên môn bàn việc buôn bán với thương nhân ở Mạc Bắc, nhị vị nếu có vấn đề khúc mắc gì về tình huống ở Mạc Bắc, hỏi hắc không còn ai tốt hơn, coi như là sau khi Tạ gia chúng ta gia nhập có một chút cống hiến đi.”

Sau triển lãm trà thu, Tần Thiên và Đại phu nhân, Trang Tín Ngạn cùng thương nghị cuối cùng đã quyết định đồng ý để Tạ Đình Quân gia nhập. Chẳng những vì không muốn trong thời kỳ Thịnh Thế sắp phát triển tạo ra một đối thủ cường đại, mà trọng yếu hơn là, Tạ Đình Quân nói một lời đã đả động Tần Thiên, hẳn nói nếu Thịnh Thế muốn đem sinh ý lá trà đến Mạc Bắc, hẳn đối với nơi đó rất quen thuộc, cũng có phương pháp, đối với sinh ý của Thịnh Thế ở phương bắc vô cùng hữu ích.

Đối với Tạ Đình Quân, Trang Tín Ngạn rất phòng bị, không muốn cùng hẳn có bất kỳ quan hệ nào. Đại phu nhân sau khi biết tâm sự của con, nói với hẳn: “Trên đời này, của con chính là của con, không phải của con, thì dù con có phòng bị thế nào cũng không giữ được. Huống hồ, Tần Thiên nay là đương gia, mỗi ngày phải tiếp xúc với nhiều người như vậy, con phòng bị được mấy người? Để Tần Thiên biết được, trong lòng nàng ngược lại sẽ không được tự nhiên.”

Nghe xong mẫu thân khuyên giải, Trang Tín Ngạn lúc này mới gật đầu.

Bất quá Tần Thiên đúng là vẫn còn đề phòng Tạ Đình Quân. Hiệp nghị hợp tác phải mất thời gian bảy ngày mới hoàn chỉnh, xác định không có chút sai lầm mới đưa cho hẳn ký, lấy cam đoan hẳn thành hiền tế của Nhị phòng cũng vô pháp phá rối ở Thịnh Thế. Tạ Đình Quân cùng Thịnh Thế hợp tác mặc dù có chút tư tâm, nhưng chủ yếu vẫn coi trọng thực lực của Thịnh Thế, cũng không có quỷ kế gì, cho nên thống khoái ký tên.

Lúc này Tần Thiên mới an tâm.

Nghe được có liên quan đến sinh ý ở Mạc Bắc, Tần Thiên sau khi trưng cầu ý kiến của Trang Tín Ngạn, thống khoái đáp ứng Tạ Đình Quân.

Bên này, Trang Minh Hỉ thừa dịp tiểu nhị thời điểm bận việc mà tiếp đón khách nhân, hoàn thành sinh ý, quay đầu thấy Tạ Đình Quân đứng ở cửa lớn của đại sảnh. Nàng mỉm cười, rồi đi qua.

“Sĩ dừng ba ngày, nhìn với cặp mắt khác xưa. Nay tứ tiểu thư bàn việc buôn bán cũng giống như khuôn như dạng.” Tạ Đình Quân nhìn nàng cười nói.

“Minh Hỉ có ngày hôm nay may mà nhờ Tạ công tử.” Nói xong, Trang Minh Hỉ nhìn quanh trái phải, thừa dịp không có người chú ý tới bên này, từ thắt lưng lấy ra một tờ giấy gấp nhỏ bằng tốc độ nhanh nhất nhét vào tay Tạ Đình Quân, sau đó xoay người rời đi.

Tạ Đình Quân ra khỏi Trà Hành ngồi lên xe ngựa, lòng tràn đầy hồ nghi mở ra tờ giấy kia, chỉ thấy mấy nét chữ xinh đẹp.

“Đêm nay giờ Tuất, trong Bích Thủy đình, không gặp không về.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 168: Cô nương (Tiểu tam xuất hiện >

Bích Thủy đình tọa lạc tại phía tây hồ Bích Thủy, là một chỗ hẻo lánh. Ngày thường cũng có văn nhân mặc khách dừng lại nghỉ chân, nhưng ban đêm rất ít khi có người đến đây.

Tạ Đình Quân tới Bích Thủy đình không bao lâu, thì thấy Trang Minh Hỉ cải trang thành gã sai vặt cùng với hai người khác hướng về phía này nọ đi tới.

Chờ nàng tiến vào Bích Thủy đình, Tạ Đình Quân liền cười nói: “Xem ra người vì xuất môn tốn không ít tâm tư.” Hắn đánh giá diện mạo trên người nàng.

Trang Minh Hỉ đưa tay lật mũ vải xuống, tóc đen dài trong khoảnh khắc mềm mại đổ xuống, chiếu rọi dưới ánh sáng nhàn nhạt của đèn lồng. Nàng hất mái tóc qua vai, khoe mắt liếc về phía Tạ Đình Quân, vẻ mặt kiêu my vô hạn, Tạ Đình Quân nhìn mà trong lòng hơi hơi rung động. Bỗng nhiên cảm thấy, cho dù không thể làm thê, giữ nàng ta ở bên người cũng được.

“Trang phủ chúng ta tuy là thương gia, nhưng tốt xấu gì cũng là phú gia, cũng có quy củ của mình, ban đêm, Đại nương không cho phép chúng ta xuất môn. Nếu không cải trang thành như vậy, thật sự sẽ không thể ra đây được.” Trang Minh Hỉ thanh âm mềm mại, giống như nước hồ xanh biếc chảy róc rách.

“Có điều quy củ là vật chết, người mới là vật sống. Nay, Trang tứ tiểu thư không phải đang vụng trộm chạy tới cùng ta gặp gỡ?” Tạ Đình Quân cười cười, hắn quay đầu nhìn về phía ánh trăng sáng trong bên ngoài, chậm

rì rì hỏi: “Vì đối tượng là ta, hay là vì Trang tứ tiểu thư vốn có sở thích như vậy?”

Trang Minh Hỉ nở nụ cười hai tiếng, đi đến bên cạnh hắn, nói: “Tạ công tử giọng điệu không cần châm chọc, ta biết Tạ công tử không hài lòng việc ta không hồi hôn. Kỳ thật ta cũng không muốn gả cho một nam nhân coi thường mình!”

Nghe xong lời này, Tạ Đình Quân ngoài ý muốn, quay đầu nhìn nàng. Ánh trăng chiếu lên trường bào màu đen của hắn như nhuộm một tầng sương trắng, làm nổi bật thân hình cao lớn của hắn, khiến hắn càng có vẻ anh minh thần võ.

Trang Minh Hỉ nhất thời hoảng hốt, có lúc, nàng mê luyện hắn như vậy, muốn tìm biện pháp khiến hắn vui vẻ, dùng hết thủ đoạn trở thành thê tử của hắn. Nàng lòng tràn đầy vui mừng theo giá y của mình, nhìn hoa sen xinh đẹp đa dạng trên giá y, trong lòng ngọt ngào như mật.

Toàn tâm toàn ý như thế chỉ đổi lại sự hèn hạ của hắn! Nàng rõ ràng hận hắn, nhưng khi đối mặt với hắn, lại nhịn không được tim đập gấp gáp, đây là chuyện gì đang xảy ra?

Trang Minh Hỉ khẽ ôm ngực, quay đầu, nhìn lân quang bàng bạc dưới ánh trăng, nhẹ giọng nói: “Lúc trước người cho rằng ca ca ta sẽ đoạt được địa vị đương gia, cho nên mới quyết định cưới ta. Sau khi ca ca thua cuộc, người cảm thấy ta chỉ là thứ nữ không xứng với người, cho nên muốn hồi hôn, có phải thế không?”

“Người hôm nay hẹn ta ra đây vì muốn chất vấn ta?” Tạ Đình Quân cười lạnh.

Trang Minh Hỉ không để ý đến hắn, như đang nhủ thầm: “Ta trái lo phải nghĩ, đương nhiên không chỉ vì nguyên nhân này, người hồi hôn với ta, lại

hao hết tâm tư gia nhập Thịnh Thế, là vì Tần Thiên sao?” Trong thanh âm lộ ra trầm trọng.

Tạ Đình Quân sắc mặt trầm xuống.

Trang Minh Hỉ quay đầu nhìn hắn, tiếp tục nói tiếp: “Lúc trước Tần Thiên là nha hoàn, cho nên người cho rằng nàng chỉ đủ tư cách làm thiếp thất của người. Nay nàng nhoáng một cái trở thành thế chất nữ của Tổng Thái phó, lại biểu hiện ra tài hoa kinh thương, cho nên người cảm thấy nên lấy vị trí chính thê đối đãi với nàng?”

“Trang tiểu thư, chú ý lời lẽ, Tần Thiên là trưởng tẩu của người!” Tạ Đình Quân âm thanh lạnh lùng nói.

“Điều này đối với người mà nói có gì khác biệt sao?” Trang Minh Hỉ cười lạnh, “Ánh mắt người nhìn Tần Thiên, giống như là mèo thấy cá rán, người giấu giếm được người khác lại không thể gạt được ta, người đừng quên, chuyện người từng yêu cầu nàng ta trở thành nha hoàn của hồi môn lần trước!” Nàng bỗng nhiên dừng lại, tà nghệ Tạ Đình Quân, nhíu mày: “Người nói, nếu Tần Thiên biết chuyện này, nàng sẽ nghĩ như thế nào?”

Dưới cơn thịnh nộ, Tạ Đình Quân bắt lấy cổ tay nàng, cả người tản mát ra hơi thở đáng sợ: “Người đang uy hiếp ta?”

Trang Minh Hỉ đau đến mặt trắng bệch, nàng giãy vài cái, lại không thể tránh thoát bàn tay cứng như gọng kìm của hắn, chỉ một lát, nàng đã đầu đầy mồ hôi: “Người trước hãy nghe ta nói xong, ta chỉ là muốn cùng người thực hiện giao dịch!”

“Giao dịch?” Tạ Đình Quân ánh mắt lóe lóe, lập tức buông nàng ra.

“Ta có biện pháp làm cho Tần Thiên sụp đổ ở Trang phủ!” Trang Minh Hỉ xoa cổ tay bị hắn nắm đỏ hồng, tâm so với cổ tay càng đau hơn, nàng cũng là người hắn từng muốn kết hôn, vì sao đối với nàng vô tình như vậy?

Nếu nàng thật sự gả cho hắn, chẳng phải sẽ càng thê thảm? Mẫu thân cùng ca ca thật sự không biết tình huống này sao?

Không phải, trong mắt bọn họ, lợi ích của bọn họ so với nàng quan trọng hơn mà thôi. Trên đời này trừ bỏ bản thân ai cũng không thể dựa vào, không thể tin cậy!

Nghĩ vậy, nàng mím môi, ánh mắt trở nên tàn nhẫn. Khi ngẩng đầu lên, trên mặt đã khôi phục sự bình tĩnh.

Nàng nhìn hắn nói: “Hơn nữa, một năm sau, ta cũng có biện pháp giải trừ hôn ước với ngươi, sẽ không ảnh hưởng đến thanh danh của ngươi.”

Tạ Đình Quân lạnh lùng trừng nàng một lúc, con ngươi tối tăm giống như đêm đen nặng nề, nhìn không thấu sâu cạn bao nhiêu. Một lát sau, hắn mới nói: “Ta phải trả giá cái gì?”

Trang Minh Hỉ bỗng nhiên khẩn trương, hô hấp trở nên dồn dập, hai tay không khỏi nắm chặt, nàng hít sâu vài lần, sau đó nhìn Tạ Đình Quân nặng nề nói: “Ta muốn gia nhập sinh ý muối của Tạ gia các ngươi, ta muốn bạc, ta muốn kiếm rất nhiều bạc!” Thanh âm bởi vì quá mức kích động mà có chút run run.

“Ngươi?” Tạ Đình Quân nhấm nuốt chữ này.

“Không sai, chính là ta, chính là ta!” Trang Minh Hỉ mở to hai mắt, “Là ta Trang Minh Hỉ, không quan hệ đến người khác, bao gồm ca ca của ta Trang Tín Xuyên! Chỉ cần ngươi đáp ứng ta, ta chẳng những sẽ câm miệng trước mặt Tần Thiên, cũng giúp ngươi đạt thành tâm nguyện! Tạ Đình Quân, sinh ý muối của Tạ gia các ngươi lớn như vậy, phân một chút cho ta thì có gì tổn thất, ngươi sẽ không bởi vì chút keo kiệt này mà cự tuyệt lời đề nghị tốt của ta chứ!”

Nghe xong lời này, Tạ Đình Quân trong lòng giật mình, lại đánh giá Trang Minh Hỉ trước mặt. Thấy nàng dung nhan vẫn kiều mỹ như cũ, chỉ là quá mức kích động, trên mặt đỏ ửng bất thường, nàng như vậy khiến trong lòng hẩn sinh ra chút hàn ý.

“Mục đích của người dĩ nhiên là Trang phủ!” Tạ Đình Quân hơi hơi đề cao thanh âm, “Vì mọi người đều xem thường người!”

Hẩn vốn là người khôn khéo, kết hợp với hành động của Trang Minh Hỉ trong khoảng thời gian này ở Trà Hành, sao lại không đoán ra suy nghĩ của Trang Minh Hỉ?

“Ta vì sao không được?” Trang Minh Hỉ trong ánh mắt như có ngọn lửa thiêu đốt, nàng nhìn về phía Tạ Đình Quân: “Ta thay thế Tần Thiên trở thành đương gia đối với người mà nói có gì tổn thất? Tạ công tử, ta muốn người đem hết toàn lực giúp ta!”

Tới ngày hẹn ước, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi xe ngựa đi đến Tạ gia. Vừa xuống xe ngựa, liền thấy Tạ Đình Quân tự mình ở cửa nghênh đón, hẩn rất nhiệt tình tiếp đón bọn họ vào phủ.

Cho dù là Trang Tín Ngạn cũng không thể không thừa nhận, Tạ Đình Quân đối với bọn hẩn nhiệt tình không thể soi mói, lại rất hợp lễ. Nếu không có chuyện phát sinh lần trước ở Động Đình sơn, hẩn có lẽ còn có thể thưởng thức cách làm người của Tạ Đình Quân. Nhưng hiện tại, đối mặt với hẩn, Trang Tín Ngạn không thể an tâm.

Hai người không phải lần đầu tiên đến Tạ gia, Tạ gia phồn hoa tinh xảo tất nhiên không cần nhiều lời, bọn họ theo Tạ Đình Quân đi vào đại sảnh, làm lễ với Tạ lão gia, Tạ gia Đại công tử, cùng với Nhị thúc Tạ Văn Tuyển theo lời của Tạ Đình Quân. Tiếp đó, Tạ Đình Quân lại mang bọn họ vào nội viện gặp Tạ phu nhân. Sau khi gặp Tạ phu nhân, Tạ phu nhân cứng rắn lời

kéo Tần Thiên nói chuyện, sợ Trang Tín Ngạn xấu hổ, bảo Tạ Đình Quân dẫn hắn đi dạo ở hoa viên.

Hoa viên của Tạ gia rất xoe hoa, có suối chảy róc rách, kỳ hoa dị thảo, so với Trang phủ thanh nhã càng hơn một phần xa hoa lãng phí.

Tạ Đình Quân làm bạn ở bên cạnh Trang Tín Ngạn, vì hắn cẩn thận giới thiệu, rất chiều cố cảm thụ của hắn, trên mặt tuy rằng thành khẩn chu đáo, trong đầu lại luôn nhớ tới lời nói của Trang Minh Hi.

Tần Thiên được Đại phu nhân vô cùng tín nhiệm, lại ở Trà Hành đứng vững gót chân. Nếu muốn kinh doanh giỏi hơn Tần Thiên, Trang Minh Hi không thể có năng lực này. Muốn khiến Tần Thiên sụp đổ, phải truy tìm biện pháp lật đổ thân phận Đại thiếu phu nhân của Tần Thiên. Không có thân phận này, Tần Thiên vốn không có tư cách làm đương gia.

Đây đúng là chuyện mà hắn chờ đợi. Vừa không cần hắn ra tay, lại có thể đạt tới mục đích, có sao không làm?

Nhìn sườn mặt hoàn mỹ của Trang Tín Ngạn, Tạ Đình Quân một tia áy náy đều không có, hắn thầm nghĩ trong lòng: nếu Tần Thiên thật sự trở thành nữ nhân của ta, cũng chỉ có thể nói người căn bản không xứng có được nàng.

Lúc này, Lâm Vĩnh đi tới bên tai Tạ Đình Quân nói nhỏ một câu, Tạ Đình Quân nhú nhú mày, quay đầu nói với Trang Tín Ngạn: “Ta bỗng nhiên có việc gấp, phải rời đi một lúc, Trang công tử xin cứ tự tiện. Ta mỗi đi một lúc sẽ trở lại.” Nói xong liền mang theo Lâm Vĩnh rời đi.

Bên này Tạ Đình Quân mới vừa rời khỏi, một cô nương thanh xuân mang theo hai nha hoàn từ hướng đông bắc đi tới.

Trong đó một nha hoàn mặc áo vải màu xanh liễu rủ xuống để hài chỉ vào Trang Tín Ngạn ở phía trước nói: “Tiểu thư, trong hoa viên có nam tử

xa lạ, có lẽ là khách nhân trong phủ, để tránh tị hiềm, chúng ta nên trở về thôi.”

Nghe xong lời của nha hoàn, cô nương chuẩn bị rời đi, nàng từ nhỏ đã được mẫu thân nghiêm khắc giáo dưỡng, không dám mất quy củ. Nhưng trong lúc lơ đãng lại liếc mắt nhìn qua, nam tử tuần dung tuyệt thế giống như ánh mặt trời chiếu vào trong lòng của nàng, không tự kìm chế, nàng dừng cước bộ, nhất thời không thể thu ánh mắt trở về. Nàng tuy rằng theo khuôn phép cũ, nhưng rốt cuộc xuất thân thương gia, cuộc sống cũng không giống với quan gia tiểu thư, ở kinh thành cũng đã gặp qua không ít nam tử. Từ trước đến nay nàng luôn nghĩ rằng, Nhị ca đã là nam tử đẹp nhất mà nàng từng gặp, nhưng hiện tại mới biết được, trên đời này còn có tuần mỹ nam tử như vậy.

Lúc này hắn đang đứng trước một giàn hoa sắc vi, hoa sắc vi như lửa đỏ hừng hực khí thế, nhiều nụ hoa ngân bàn lớn nhỏ um tùm phân bố trong một khu vực xanh ngấn ngắt, gió thổi qua, cỏ lay hoa đưa, đó là cảnh đẹp đến thế nào? Nhưng cảnh đẹp kiều diễm như thế lại bởi vì sự tồn tại của nam tử này mà có vẻ không còn gì đặc biệt.

Hắn đứng trước giàn hoa, áo trắng trên người bị ánh đỏ của sắc vi chiếu lên như lửa nổi bật giữa nền tuyết trắng xóa, tóc của hắn đen dài, khuôn mặt của hắn khiến người liên tưởng đến thứ đẹp đẽ nhất trên đời này, là sơn thủy đất thiên nảy sinh hiền tài? Là minh nguyệt sáng trong? Là tinh thần lóe sáng? Là trời xanh mây trắng, là thanh phong nước biếc? Không... Không, không có sự vật nào có thể so sánh với hắn. Nữ tử chậm rãi tới gần hắn. Ánh mắt không thể rời khỏi người hắn, nàng cảm thấy tim đập rất nhanh, lại cảm thấy không thể hô hấp, rõ ràng khó chịu, lại khiến nàng vui sướng.

Nàng nhìn hắn ngất xuống một đóa sắc vi, ngay cả tay hắn cũng đẹp đẽ như vậy, thon dài, cân xứng, trơn bóng như ngọc. Hắn cầm lấy đóa hoa kia, đóa hoa nhẹ nhàng mà rung động, hắn cúi đầu xuống, nhẹ nhàng ngửi mùi

hoa, khóe miệng tràn ra tươi cười thản nhiên, trong một khắc, nữ tử kia chỉ cảm thấy quanh thân hết thảy đều tiêu thất, ngay cả chính nàng cũng không tồn tại, trong thiên địa chỉ còn lại nam tử kia, cùng với nụ cười nhợt nhạt bên khóe miệng hắn, giống như một bức họa, xinh đẹp không cách nào hình dung...

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 169: Nàng xinh đẹp không?

“Người là ai?” Trong lúc hoảng hốt, nữ tử chạy tới trước mặt Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn chỉ nhìn hoa sắc vi trong tay, vẫn chưa để ý tới nàng.

Nữ tử lại hỏi một lần nữa, nhưng hăn vẫn như cũ không để ý đến nàng. Nàng có chút không biết phải làm sao.

Nha hoàn bên cạnh nhịn không được đi đến trước mặt nam tử, lớn tiếng nói: “Công tử, tiểu thư của chúng ta đang nói chuyện với người a!”

Nhìn thấy bóng dáng trước mắt, Trang Tín Ngạn ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt tức giận của nha hoàn trước mắt, nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Công tử, tiểu thư của chúng ta đang hỏi người a!” Nha hoàn nhịn xuống tức giận trong lòng, hướng tới Trang Tín Ngạn cúi hạ, lại nói.

Theo ánh mắt của nha hoàn, Trang Tín Ngạn nhìn qua, thì thấy một nữ tử mặc quần áo màu phấn hồng. Lúc này, nữ tử đó đang dùng một ánh mắt sợ hãi than thầm nhìn hăn. Ánh mắt không chút che giấu này hăn đã nhìn thấy trên mặt rất nhiều người, theo bản năng, hăn nhíu mày, thản nhiên nhìn về phía nàng.

Nữ tử thấy hăn nhìn về phía mình, khuôn mặt tuần tú viễn sơn kia phảng phất có thể hòa tan xuân phong. Bất tri bất giác, nữ tử đỏ mặt, trong lòng

không chịu khống chế mà nhảy nhót. Nàng bỗng nhiên đã quên mất mình muốn nói cái gì.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Nha hoàn thấy nàng luống cuống, lên tiếng nhắc nhở.

Nữ tử lúc này mới phản ứng lại, hai má càng hồng, nàng cúi đầu xuống, lắp bắp nói: “Công, công tử là khách nhân trong phủ?”

Thật lâu thấy đối phương không đáp lại không khỏi ngạc nhiên. Đang muốn hỏi lại một lần nữa, bên cạnh lại truyền đến một thanh âm trong trẻo: “Tai của tướng công không tiện, không nghe thấy cô nương nói chuyện, thỉnh cô nương thứ lỗi.”

Nàng theo tiếng nhìn lại, đã thấy một nữ tử tử xấp xỉ tuổi với nàng, mặt mày loan loan, thân thiện đáng yêu đi tới.

Nàng nhìn nữ tử đi đến bên cạnh nam tử, trên đầu tóc vấn kiểu phụ nhân, cùng với xưng hô đối với nam tử xưng hô đã biểu lộ thân phận của nàng.

Tâm nàng bỗng nhiên trầm xuống.

“Cùng với tướng công nói chuyện phải trực diện đối mặt với hắn, hắn không nghe thấy người nói gì, nhưng lại có thể xem hiểu được khẩu hình.” Nữ tử trong suốt cười, hai má lúm đồng tiền ngọt ngào, vốn gương mặt chỉ tính là thanh tú, bởi vì tươi cười này bỗng nhiên cả gương mặt như tỏa nắng.

Trách không được hắn lúc trước không để ý tới ta. Nữ tử nghe nàng nói như vậy, đầu tiên là thoải mái, sau đó lại là thương tiếc. Nàng nhìn về phía nam tử, thấy hắn cao lớn ngọc thụ lâm phong, quần áo nhẹ bay, tuấn tú tuyệt luân, bỗng nhiên lại cảm thấy nam tử như vậy có chút thiếu hụt cũng là đương nhiên.

“Ta gọi là Tạ Uyển Quân.” Cô gái tự giới thiệu, ánh mắt có chút e lệ, tư thái coi như là hào phóng.

“Ta là Tần Thiên, vị này là phu quân của ta Trang Tín Ngạn.” Tần Thiên cười nói, “Hóa ra người chính là Tạ Tam tiểu thư. Ta đã nghe ca ca người nhắc tới người.”

“Ta cũng nghe ca ca nhắc tới người, Đại thiếu phu nhân.” Tạ Uyển Quân cười cười, “Người là đương gia Thịnh Thế, người thực rất giỏi.”

Tần Thiên đánh giá nữ tử trước mặt, thấy nàng mười lăm mười sáu tuổi. Dáng người cao gầy, có nét kiêu mỹ của các cô nương phương bắc. Nhưng làn da tuyết trắng, con mắt sáng ngời, miệng chúm chím lại khiến nàng có tướng mạo uyển chuyển hàm xúc của các cô nương phương nam. Hơn nữa khí chất thực đậm nhân hoa, quả nhiên là mỹ nhân khiến người khác đã gặp một lần không thể quên.

Có điều vị mỹ nhân này nhìn Tín Ngạn ánh mắt cũng quá nóng bỏng rồi, bất quá nàng vẫn có thể lý giải, các nữ tử hoài xuân nhìn thấy Trang Tín Ngạn dung mạo tuyệt thế luôn khó có thể khắc chế, bản thân cũng có thể coi là hoài xuân, thời điểm mới gặp Trang Tín Ngạn cũng không hơn nàng bao nhiêu..

“Tạ tiểu thư quá khen.” Tần Thiên cười nói: “Chúng ta được lệnh huynh mời đến làm khách.” Xem như trả lời vấn đề lúc trước nàng hỏi Trang Tín Ngạn. Tiếp theo lại quay đầu hỏi Trang Tín Ngạn: “Tạ công tử đâu, hẳn không phải đi cùng với chàng?”

Tạ Uyển Quân trơ mắt nhìn hẳn, rất ngạc nhiên hẳn sẽ trả lời Tần Thiên như thế nào, đã thấy hẳn lấy ra một quyển vở trong áo, viết xuống giấy: “Tạ công tử tạm thời có việc, rời đi một lúc.”

Chữ viết xinh đẹp cũng giống như con người hẳn vậy.

Sau đó, hần nhìn Tần Thiên cười, ánh mắt như mưa thuận gió hoà, lại rất ôn nhu. Tạ Uyển Quân ở bên cạnh nhìn, chỉ cảm thấy trong lòng như bị ai đó gãi, vừa ngứa vừa đau.

Đúng lúc này, thanh âm dững mãi của Tạ Đình Quân truyền đến, “Là Tạ mỗ chậm trễ khách quý, thất lễ thất lễ!”

Ba người nhìn qua, thấy Tạ Đình Quân thi thi nhiên nhiên đi tới, cầm bào trên người dưới ánh mặt trời lóe ra oánh quang, rồng bay phượng múa, oai hùng bất phàm.

“Tạ công tử quá khách khí.” Tần Thiên trả lời.

Đi tới Tạ Đình Quân nhìn thấy muội muội, nao nao, lại thấy hai mắt nàng thanh thoảng liếc về phía Trang Tín Ngạn, trên mặt tuy rằng không biểu lộ chút gì, trong lòng không khỏi hờn giận.

“Uyển Quân, mẫu thân đang tìm muội, còn không mau đi.” Trong thanh âm có sự uy nghiêm.

Tạ Uyển Quân trên mặt ửng đỏ, hướng về phu thê Trang Tín Ngạn nói lời từ biệt, sau đó xoay người hướng về sân viện của Tạ phu nhân, đi đến góc đường lại nhịn không được quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, đã thấy hần cầm hoa sắc vi trong tay đưa cho thê tử, Tần Thiên cúi đầu ngửi hương hoa, tươi cười này khiến cho người khác vừa đổ kị lại vừa hâm mộ.

Tạ Uyển Quân nắm chặt khăn tay, trong lòng cảm xúc ngứa ngáy bồn chồn khó chịu lại dâng lên.

Tâm sự với Nhị thúc Tạ Văn Tuyền của Tạ Đình Quân rất khoái trá.

Tạ Văn Tuyền bốn mươi tuổi, mang tất cả nét đặc sắc của Tạ gia, thân hình cao lớn, khôn khéo giỏi giang. Thông qua Tạ Văn Tuyền, Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên hiểu được tình huống ở Mạc Bắc, biết ở Mạc Bắc thói quen ẩm thực nhiều dầu mỡ, trà đối với bọn họ mà nói là thức uống rất thích hợp, có điều triều đình thi hành trà mã giao dịch, số lượng có hạn, trà đối với Mạc Bắc chính là một loại xa xỉ phẩm, chỉ có quý tộc mới có thể hưởng dụng.

Nay quan trà bị hủy bỏ, ai có thể dẫn đầu mở rộng vào thị trường Mạc Bắc, thì người đó có thể chiếm được lợi nhuận rất lớn.

Đối Tần Thiên có thói quen giao tranh trên thương trường mà nói, đây là dụ hoặc, cũng là kích thích.

“Nếu đại thiếu phu nhân thật sự có hứng thú với sinh ý ở Mạc Bắc, không bằng tự mình đi một chuyến đến Mạc Bắc, cùng với các quý tộc và thương gia thiết lập quan hệ, về sau sinh ý của Thịnh Thế mới có thể tiến hành thuận lợi ở Mạc Bắc. Chỉ cần có quan hệ, về sau chỉ cần phái người đắc lực tới là được.” Tạ Văn Tuyền nói.

Tạ Đình Quân ở một bên nhìn Tần Thiên nói: “Nếu Đại thiếu phu nhân thật sự có ý này, phải mau chóng quyết định, nay đã nhập thu, một thời gian nữa Mạc Bắc sẽ trở nên rất lạnh. Mau chóng xuất môn, còn có thể trở về kịp trước thời điểm gió tuyết, cũng có thể kịp thời sang năm mua bán trà xuân ở Mạc Bắc!”

Lời này quả thật có đạo lý, Tần Thiên không khỏi địa chấn tâm tư.

Nhưng một bên Trang Tín Ngạn vừa nghe lời này, lập tức nhớ tới một sự kiện khác.

Nếu Tần Thiên muốn đích thân đến Mạc Bắc, tất phải có người dẫn đường. Mà người dẫn đường này trừ bỏ Tạ Đình Quân còn có thể có ai? Đi

qua đi lại mất ít nhất cũng hai tháng. Trong hai tháng này, Tần Thiên cùng hắc chẳng phải là sớm chiều ở chung?

Nghĩ đến đây, ánh mắt của hắc không khỏi trở nên lạnh lẽo.

Lúc dùng cơm, xem diễn, Tạ gia chiêu đãi thật sự chu đáo. Trước khi đi, Tạ phu nhân, Tạ Uyển Quân và Tạ Đình Quân cùng nhau tự mình đưa tiễn hai người Tần Thiên ra cửa.

Song phương khách sáo một phen.

Tạ phu nhân lôi kéo tay Tần Thiên cười nói: “Nghe nói Đại phu nhân thân mình không khỏe, ngày nào đó ta nhất định tới cửa bái phỏng. Nay hai nhà chúng ta quan hệ chặt chẽ như vậy, hắc nên qua lại thường xuyên.”

Tần Thiên nói vài câu tỏ vẻ hoan nghênh lại cảm giác được ánh mắt của Tạ Uyển Quân, nàng lặng yên giương mắt, phát hiện nàng không phải đang nhìn mình, mà là Trang Tín Ngạn ở bên cạnh.

Tươi cười không khỏi ngừng đọng.

Quay đầu lại tiếp xúc ánh mắt thâm thúy của Tạ Đình Quân, hắc nhìn nàng cười cười, tươi cười quang minh hào phóng.

Trên đường trở về, Tần Thiên nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp kia của Tạ Uyển Quân, nhớ tới đôi mắt lung linh như nước kia.

Ai cũng có thể thấy được, Tạ gia tiểu thư đối với Trang Tín Ngạn động tâm.

Với nàng mà nói, rất khó tin vào chuyện nhất kiến chung tình, nhưng ở nơi này không giống như ở hiện đại, các tiểu thư rất ít khi xuất môn, tiếp xúc với nam tử lại càng ít. Trang Tín Ngạn lại phong tư như ấy, Tạ Uyển Quân một tiểu cô nương chưa có mối tình đầu không động tâm mới là lạ.

Trong cổ đại chuyện các tiểu thư thư sinh vừa gặp đã yêu rồi ước hẹn bỏ trốn xem ra có vẻ xác thực.

Có điều, chuyện này thật sự làm cho nàng có chút buồn bực.

Nàng biết mình đối với Trang Tín Ngạn có một chút cảm tình, chỉ là vì như vậy vẫn còn băn khoăn không thể mở lòng. Trong sự băn khoăn này, lý do thứ nhất vì Trang Tín Ngạn là một người điếc, thứ hai là vì trách nhiệm của Trà Hành, mà băn khoăn lớn nhất đến từ sợ hãi trong lòng.

Tại đây thời đại nam tôn nữ ti, là thời đại mà chuyện nạp thiếp là điều đương nhiên, nàng cũng không muốn dễ dàng giao ra trái tim của bản thân. Nàng là người làm cái gì cũng đều không cố kỵ, một khi yêu thương cũng sẽ không giữ lại chút gì.

Nhưng Trang Tín Ngạn là một nam tử như vậy, mặc kệ đi đến đâu cũng đều như là thái dương sáng lạn, tương lai thật sự chỉ biết có một mình mình thôi sao?

Hắn từ trước cũng không gặp nhiều người, có lẽ cảm thấy mình không giống với các nha hoàn khác nên mới có cảm tình. Mình đương nhiên không phải nữ tử tốt nhất trên đời này, nàng cũng không muốn các nữ tử tốt hơn nàng đều ghét bỏ hắn. Nếu thực sự có nữ tử so với mình tốt hơn, so với mình đẹp hơn, đoan trang uyển chuyển hàm xúc, trí tuệ thiện lương thích hắn thì sao? Giống như là Tạ Uyển Quân vậy hắn có động tâm hay không?

Nghĩ đến đây, Tần Thiên trong lòng phiền chán, nàng nhịn không được hỏi Trang Tín Ngạn bên cạnh: “Tín Ngạn, người cảm thấy Tạ tiểu thư thế nào? Nàng xinh đẹp không?” Các nữ tử khi hỏi người bên cạnh quan điểm về một nữ tử khác, câu đầu tiên luôn hỏi nàng có xinh đẹp hay không. Có lẽ trong mắt của phụ nữ, nam nhân vẫn luôn để ý đến dung mạo của nữ nhân.

Trang Tín Ngạn cố gắng nhớ lại tướng mạo của Tạ tiểu thư sau đó viết nên lời nói thật lòng: “Xinh đẹp.” Đối lại là Tạ Đình Quân gặp phải vấn đề

này, nhất định sẽ nói: “Bất quá có thể nói là dễ nhìn, chưa thể gọi là xinh đẹp.” Nhưng Trang Tín Ngạn không giống như vậy, hẳn không có kinh nghiệm phong phú về nữ nhân như Tạ Đình Quân, càng không biết tâm tư của phụ nữ.

Nhưng sự thật chứng minh nữ nhân có đôi lúc vẫn nguyện ý nghe lời nói dối. Tần Thiên sau khi nhìn thấy ba chữ này, càng thêm buồn bực.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, kìm lòng không được cắn chặt môi dưới, thẳng đến lúc trở về cũng không cùng Trang Tín Ngạn nói thêm câu nào nữa.

Trang Tín Ngạn cũng đang có tâm sự riêng, tâm tình cũng không tốt.

Trở lại Trang phủ, hai người đi đến Thanh Âm viện cùng Đại phu nhân thương nghị việc đi Mạc Bắc.

Đại phu nhân nói: “Nếu thật sự có thể tiến hành sinh ý ở Mạc Bắc, đương nhiên không còn gì tốt hơn. Tần Thiên, con muốn tự mình đi sao?”

“Lần đầu tiên tốt nhất vẫn nên tự mình đi một chuyến.” Tần Thiên trả lời, “Con sẽ dẫn theo Đại chương quỹ, để hẳn quen thuộc với sinh ý bên đó, về sau hẳn cũng có thể hành tẩu đến Mạc Bắc. Về phần Trà Hành” Tần Thiên quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn: “Có Tín Ngạn hẳn sẽ không có vấn đề gì.”

Trà Hành không thể không có ai để ý đến. Nếu Tín Ngạn cũng đi, ai chủ trì đại cục?

Vừa dứt lời, thanh âm Hải Phú truyền đến: “Đại thiếu gia nói, hẳn cũng phải đi, Mạc Bắc bên kia là việc mua bán lớn, hẳn cũng muốn làm quen một chút. Về phần Trà Hành, có thể để Tam thiếu gia tạm thời chưởng quản. Đại thiếu gia nói, cũng là thời điểm cho Tam thiếu gia cơ hội lịch lãm một chút!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 170: Xâm nhập

Việc đi Mạc Bắc rất nhanh đã được quyết định. Bởi vì Trang Tín Ngạn kiên trì đi theo, trong khoảng thời gian này, Trà Hành liền giao cho Trang Tín Trung cùng Nhị chương quỳ trông nom. Người làm trong Thịnh Thế đi theo trừ bỏ Từ đại chương quỳ, còn có trợ thủ Phạm Thiên của Tần Thiên, quản sự vận chuyển Mã quản sự, cùng với Hải Phú và hai nha hoàn Thu Lan, Thanh Liễu.

Tạ gia bên kia trừ bỏ Tạ Văn Tuyền, còn có Tạ Đình Quân mà Trang Tín Ngạn đã dự kiến.

Song phương sau khi thương nghị xong, rất nhanh đã định ra thời gian, qua tiết Trung thu sẽ lập tức xuất phát.

Ban ngày hoàn thành công việc ở Trà Hành, về phủ, Tần Thiên còn phải vội vàng cùng nha hoàn giúp Trang Tín Ngạn thu thập hành trang. Trang Tín Ngạn ngồi ở một bên, nhìn nàng chỉ huy nha hoàn kiểm tra quần áo mùa đông của hắn, tương tương quỳ quỳ trải đầy toàn bộ gian nhà chính, các nha hoàn thu thập bận rộn, mà nàng thì đứng ở giữa chỉ huy ra lệnh.

“Trung y nhất định phải mang nhiều, Mạc Bắc bên kia thời tiết rất lạnh, nước lại thiếu thốn, thiếu gia thích sạch sẽ cũng chỉ có thể thay quần áo.”

“Đại thiếu phu nhân, mang bốn bộ có đủ không?”

Tần Thiên lập tức nhướn mày: “Đương nhiên không đủ, mười bộ, ít nhất mười bộ! Còn có áo bông, áo lông cừu, áo da cừu đều mang theo, mũ, da

giày, đúng rồi còn có găng tay, cũng phải mang nhiều một chút, xuất môn ra ngoài không chắc có thể mua được.”

Tuy rằng không nghe thấy thanh âm, nhưng Trang Tín Ngạn hoàn toàn có thể cảm nhận được bầu không khí ấm áp này, nàng là một nữ tử toàn tâm toàn ý vì hấn suy nghĩ, khéo miệng mang theo ý cười thản nhiên.

Cứ như vậy nhìn nàng, đã khiến cho hấn cảm thấy rất vui vẻ.

“Đại thiếu phu nhân, mang nhiều như vậy sao? Cơ hồ tất cả quần áo đều mang theo!”

“Đại thiếu phu nhân đây là đau lòng Đại thiếu gia a!”

“Xem ra ta phải phạt miệng các người một chút!” Trước mặt Trang Tín Ngạn bị nha hoàn trêu đùa như vậy, làm cho Tần Thiên có chút ngượng ngùng, nàng trộm liếc mắt nhìn Trang Tín Ngạn một cái, thấy hấn đang đứng cách đó không xa nhìn nàng mỉm cười, ánh mắt tuần lãng tràn ra ôn nhu như mưa phùn trong gió xuân, làm cho lòng của nàng mềm nhũn, bất tri bất giác đỏ mặt.

Nàng quay đầu, ra vẻ đứng đắn nói: “Lúc này ở Mạc Bắc đã bắt đầu lạnh, nếu không chuẩn bị, dọc theo đường đi sẽ phải chịu khổ. Các người cũng giống vậy, quần áo phải mang nhiều một chút.”

Thu Lan cười nói: “Đại thiếu phu nhân là sợ Đại thiếu gia sẽ chịu khổ a!”

“Được Thu Lan nhà người, có tin ta khấu trừ nguyệt ngân của người không!” Bộ dáng nhăn nhó của mình làm cho Tần Thiên thầm giật mình, đây là có chuyện gì? Càng nói càng bị trêu chọc a?

Nhưng xấu hổ này sao có thể là giả được.

Quay đầu lại thấy Trang Tín Ngạn tươi cười như trêu tức, Tần Thiên trên mặt nóng lên, dậm chân nói: “Ta đi đến chỗ phu nhân nhìn xem.” Vội vã ra cửa, phía sau truyền đến tiếng cười của nha hoàn như chuông bạc.

Rất nhanh đã đến tiết Trung thu.

Buổi tối, cả nhà tụ tập cùng một chỗ dùng bữa tối. Bởi vì là tiết Trung Thu, bọn hạ nhân cũng được thưởng yến hội, phân chia thứ tự ở trong viện chúc mừng.

Không khí vẫn thực náo nhiệt. Gần đây việc vui rất nhiều, chẳng những Trà Hành chiếm được danh hào cống thưởng, sinh ý càng làm càng tốt, trong nhà cũng là việc vui liên tiếp. Đầu tiên, Phương Nghiên Hạnh phát hiện có thai, đã được hai tháng, lại có, Phương Kiến Thụ thành công trúng cử nhân, được đề cử trở thành cống sinh, sang năm đầu xuân sẽ đến kinh thành học tập.

Đại phu nhân lôi kéo tay Phương Nghiên Hạnh nói nhiều lời quan tâm, lại dặn Trang Tín Trung đừng chỉ lo chuyện Trà Hành, càng phải chiếu cố thể tử nhiều hơn.

Tam di thái thái nói mấy lời gì đó đại loại chờ mong Đại thiếu phu nhân cũng có thể hoài thai.

Nghe xong lời này, Tần Thiên tươi cười cứng đờ, Đại phu nhân sắc mặt ảm ảm, Trang Tín Ngạn cúi đầu xuống.

“Loại chuyện này muốn cũng không được” Tần Thiên cười gượng hai tiếng.

“Đại thiếu phu nhân vào cửa cũng đã một thời gian, ta thấy Đại thiếu phu nhân làm lụng quá vất vả rồi, không bằng tìm đại phu điều trị một chút.” Tam di thái thái ra vẻ quan tâm, nhưng đầu mày khóe mắt đều lộ ra một chút đắc ý.

“Nường...” Trang Tín Trung nhăn mày lại.

Đại phu nhân lại cười giải vây: “Xảo Vân, ta là bà bà còn không có sốt ruột, người gấp cái gì! Người có lòng như vậy, còn không bằng quan tâm thân thể của Nghiên Hạnh nhiều hơn đi!”

Như bị đâm phải đinh, Tam di thái thái cũng chỉ có thể cười trừ.

Người ở Nhị phòng vẫn vô thanh vô tức, Trang Minh Hỉ lẳng lặng nhìn sắc mặt Tần Thiên, cúi đầu lạnh lùng cười. Bên người nàng Lưu Bích Quân lại nhìn chăm chăm Phương Nghiên Hạnh mặt mày hồng hào ngồi ở đối diện, ánh mắt không biết là đổ kỵ hay là hâm mộ. Nàng nghe thấy Nhị di thái thái ngồi ở bên cạnh lạnh lùng hừ một tiếng: “Đều vào cửa lâu như vậy, ngay cả tin tức gì cũng không có...”

Lưu Bích Quân biết nàng ta nói mình, nàng nhìn Trang Tín Xuyên bên cạnh vẫn uống rượu giải sầu liếc mắt một cái, cười lạnh nói: “Lại không chỉ một mình con không có tin tức, bốn thiếp thất kia không phải cũng không có sao? Nguyên nhân vì ai còn chưa biết đâu!”

Nghe xong lời này, Trang Tín Xuyên sắc mặt biến đổi đột ngột, khẽ quát một tiếng: “Câm miệng!”

Lưu Bích Quân nhướn mày cười lạnh liên tục, vẻ mặt khinh thường, nhưng không lên tiếng nữa.

Bất quá bởi vì bọn họ nháo ra động tĩnh không lớn, nên cũng không khiến cho người khác chú ý.

Sau khi ăn xong, lại ở hoa viên bái nguyệt thần, tiếp theo đều trở về phòng viện.

Trang Minh Hỉ trở lại sân viện của mình, nha hoàn Hỉ Thước đi lên đón. Trang Minh Hỉ chờ sau khi nàng đóng cửa lại, mới hỏi: “Chuyện ta muốn

người làm đã thỏa đáng chưa?”

Hỉ Thước gật đầu, Trang Minh Hỉ nhìn Hỉ Thước, rất bình tĩnh nói: “Hết thấy chiếu theo kế hoạch mà làm việc. Người dụng tâm giúp ta, ta tuyệt sẽ không bạc đãi người!”

“Vâng, tiểu thư!”

Bên này, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn trở lại Thanh Tùng viện, đều tự rửa mặt chải đầu trở về phòng. Sau đó hai người luyện tập phát ra tiếng, đây đều là việc mà mỗi ngày bọn họ đều làm.

Bởi vì sự tình lần trước, hai người đều chú ý ngôn hành cử chỉ, không để xuất hiện chuyện xấu hổ giống như lần trước nữa.

Nhưng người điếc học phát ra tiếng thật sự không phải chuyện dễ dàng. Ví dụ như, Tần Thiên dạy hắc nói “Trà”, Trang Tín Ngạn thường thường sẽ nói thành “A” “Nha” “Tra”, Tần Thiên rất muốn đem tay hắc đặt ở trên môi nàng làm cho hắc cảm thụ một chút cách phát âm, nhưng không biết vì sao nàng lại không dám.

Thân mật như vậy, vạn nhất lại phát triển thành giống như lần trước, nàng cũng không nắm chắc lại có thể đẩy hắc ra.

Nhưng nếu thật sự có chuyện gì, cũng đều bị động, đối mặt với người như Trang Tín Ngạn, cái gì chỉ nói lý trí không nói chuyện yêu, thật sự chê cười.

Mặc dù thân thể không khống chế được, những vẫn còn trái tim không phải sao?

Nhưng vạn nhất... Vạn nhất...

Tần Thiên luôn nhớ tới đôi mắt thu thủy của Tạ Uyển Quân, vạn nhất hẳn thật sự đối với nữ tử khác động tâm, nàng nhất định sẽ bị thương tâm, vì không muốn thương tâm, chỉ có thể giữ lại trái tim của mình.

Nàng biết hành vi này thực yếu đuối, nhưng ở thời đại này, nàng không bảo vệ chính mình, vốn không có ai có thể bảo vệ nàng. Mặc dù là Tống bá bá cất nhắc mình như vậy, sẽ vì nàng ngăn cản Trang Tín Ngạn nạp thiếp sao?

Ở hiện đại phát sinh loại chuyện này, nàng còn có thể cường thế lên án mạnh mẽ bên thứ ba, hướng pháp viện đòi quyền lợi, nhưng ở thời đại này, làm sao có bên thứ ba, hết thảy đều là hợp lý hợp pháp.

Bất quá cũng may Trang Tín Ngạn rất thông minh, cho dù không làm như thế, dần dần hẳn cũng học được.

Có điều một âm tiết thường thường phải mất vài ngày, nhưng học xong rồi sẽ không quên.

Ngắn ngủn mấy tháng, hẳn đã có thể nói một ít từ đơn giản, có đôi khi thậm chí còn có thể nói một câu, tuy rằng không hẳn thành câu hoàn chỉnh, nhưng âm điệu cũng có chút chuẩn xác hơn.

Rất khó để người khác hiểu ý tứ của hẳn, nhưng đã là tiến bộ không nhỏ. Tần Thiên thường thường không chút nào keo kiệt tán dương hẳn, cổ vũ hẳn.

Luyện tập nói chuyện xong, hai người trở về chỗ ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên ngoài bỗng nhiên vang lên thanh âm chiêng trống vội vàng, có người hỗn loạn hô to: “Có tặc tử xâm nhập, có tặc tử xâm nhập.”

Tần Thiên lập tức bừng tỉnh, nàng bật dậy, nhìn qua cửa sổ, đã thấy phía ngoài ánh lửa lập lòe, huyên náo xôn xao ầm ỹ.

“Thanh Liễu, Thanh Liễu!” Tần Thiên vội kêu hai tiếng, muốn hỏi một chút bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng còn chưa thấy Thanh Liễu đáp lại, đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vọt vào sân.

La thanh, kêu to, xâm nhập, cơ hồ đồng thời xuất hiện.

Trong viện quang mang đại thịnh.

Ngay tại giờ phút này, Trang Tín Ngạn cũng cảm giác được chấn động, kinh hãi tỉnh lại.

Điện quang hỏa thạch, Tần Thiên ôm chần nhảy xuống giường, bước nhanh chui vào trong màn của Trang Tín Ngạn, còn chưa kịp nằm xuống, những người đó liền giơ cây đuốc vọt tiến vào.

Ngay một khắc khi cây đuốc kia chiếu sáng trong phòng, Tần Thiên vội thoát trung y, lộ ra yếm hồng bên trong, lại đem tay của Trang Tín Ngạn đặt lên lưng nàng, nàng chỉ kịp nói với hắn ba chữ: “Ôm ta.”

Trang Tín Ngạn cứng đờ lại.

Tần Thiên một phen xốc màn lên, vươn đầu, nhìn ra cửa, thấy có mấy gia phó giơ cây đuốc đứng ở nơi đó, ngạc nhiên nhìn sa màn, cùng với nàng đang vươn đầu ra nhìn.

Trước tiên Tần Thiên nhận ra được, đó là Trương Dũng đã từng theo dõi bọn họ, hình như là người ở Nhị phòng.

Tần Thiên trong lòng phần nộ, biết bọn họ tới bây giờ còn chưa chịu hết hy vọng.

“Các người thật to gan, dám xông vào phòng của ta, các người muốn chết sao?” Tần Thiên quát chói tai, “Còn không mau rút ra ngoài!”

Trương Dũng nhìn nàng cúi xuống tóc đen xõa dài, lại nhìn nàng qua màn ẩn ẩn có thể thấy được y quan không chỉnh tề, không khỏi lén lút nuốt nước miếng.

“Hồi Đại thiếu phu nhân, vừa rồi có tặc tử xông vào, chúng ta tận mắt thấy hắn chạy vào đây, chúng ta sợ các chủ tử bị thương, nhất thời tình thế cấp bách mới làm như thế, thỉnh Đại thiếu phu nhân thứ tội!” Trương Dũng nói.

“Người nhìn thấy ở đây có tặc tử sao? Còn không mau rút ra ngoài cho ta!”

Vừa dứt lời, lại nghe thấy thanh âm sắc nhọn vang lên ngoài cửa, “Đã xảy ra chuyện gì? Sao đều tụ tập ở trong này?”

Giây tiếp theo, Nhị di thái thái xông vào, phía sau là Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân, ba người đều tóc tai bù xù, quần áo không chỉnh tề, như vội vã chạy ra khỏi phòng vậy.

“Phòng của Đại thiếu phu nhân các người cũng dám xông vào? Còn không mau rút ra ngoài?” Nhị di thái thái chống nạnh quát chói tai.

Mấy gia phó lúc này mới lui ra, nhưng ba người đó lại tiếp tục bước vào.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 171: Trong trường ngoài trường

Các gia phó nghe lệnh lui xuống, nhưng mấy người Nhị di thái thái, Trang Minh Hỉ lại đi đến.

Trang Minh Hỉ đi đến một bên, châm đèn lên, nàng ngai ngọn đèn không đủ sáng, lại tìm thêm một ngọn nến khác.

Ngọn đèn lóe ra, ánh lên gương mặt nặng nề tâm cơ kia.

Trong khoảng thời gian này cẩn thận lưu ý, nàng càng ngày càng phát giác Tần Thiên cùng Đại ca thật sự không thích hợp, hai người căn bản là không giống như phu thê. Tuy rằng ca ca cùng tẩu tử thường xuyên cãi nhau, thực không thoải mái, giữa hai người vẫn là có thể nhìn ra sự thân mật này. Còn Tần Thiên và Trang Tín Ngạn lại có vẻ hơi xa cách.

Cái gọi là giả giả thật thật, nàng cố ý bố trí hôm nay để vạch trần bọn họ. Thừa dịp bọn nha hoàn thời điểm uống say mà hạ mê dược, các gia phó mới có thể dễ dàng xâm nhập.

Nàng xoay người, đi đến bên cạnh mẫu thân, nhìn đệm và màn ở dưới đất, trong lòng đặc ý: quả nhiên như nàng sở liệu, hai người vẫn ngủ khác giường!

Trang Minh Hỉ huých chạm vào mẫu thân, ý bảo nàng ta nhìn cái màn kia.

Nhị di thái thái đã sớm chú ý tới, trong lòng cũng đang nghi hoặc.

“Đại thiếu phu nhân, các người luôn luôn phân giường ngủ sao?”

Nàng ta lại nhìn về phía giường lớn làm bằng gỗ tử đàn điêu khắc tượng rủ xuống sa trường ở bên cạnh, trong mắt nghi hoặc càng sâu. Nàng lập tức đi qua, muốn vén sa trường lên.

Tần Thiên vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Nhị di thái thái, người vẫn nên sớm trở về nghỉ ngơi đi. Chúng ta cũng muốn nghỉ ngơi rồi.” Tiếp theo nàng lại gọi Thanh Liễu vài tiếng, nhưng vẫn như cũ không thấy đáp lại.

“Có lẽ đêm nay bọn họ uống nhiều rượu quá rồi.” Trang Minh Hỉ cười nói.

Thừa dịp lúc Trang Minh Hỉ nói chuyện, Nhị di thái thái đã xốc sa trường lên, thấy bên trong sàng đan hỗn độn, hiển nhiên có người vừa nằm đó, kiểm tra còn có chút nhiệt khí, cúi đầu lại thấy hài thêu dưới giường, Nhị di thái thái thu hồi tay, hai mắt không ngừng lóe ra.

Trong màn Tần Thiên không kịp ngăn cản, lòng vô cùng bồn chồn, tuy rằng nàng đúng lúc chui vào màn của Trang Tín Ngạn, nhưng trước đó nàng vẫn nằm ở trên giường, chỉ cần tinh tế đánh giá, có thể thấy rất nhiều sơ hở. Dù sao vẫn là nàng phản ứng nhanh, bằng không, nhất định bị bọn họ bắt gặp tại đương trường.

Nếu như bị dòng họ biết bản thân căn bản không phải là người của Trang phủ, Đại phu nhân luôn luôn lừa gạt bọn họ, chuyện này sẽ gây ra nháo loạn lớn. Tối thiểu, mình tuyệt đối không thể lấy thân phận một người ngoài mà chiếm cứ vị trí gia chủ.

Nàng quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, đã thấy Trang Tín Ngạn đang dán vào sau lưng nàng nhìn ra ngoài màn, mày nhăn lại, sắc mặt đông lạnh, hơi thở ấm áp từng đợt phun vào cổ nàng, trong thời khắc khẩn trương này, lại gây cho nàng một cảm giác khác thường.

Trang Tín Ngạn lấy giấy bút từ gói đầu ra, viết xuống trên giấy: “Có thể ta sẽ phải mạo phạm. Nhưng người yên tâm, ta sẽ không quá đáng.”

Tần Thiên gật gật đầu. Trong lúc nguy cấp, chỉ cầu thuận lợi qua cầu, nhất thời cũng quản không được nhiều như vậy.

“Người trước đừng nhúc nhích. Cũng đừng sốt ruột.” Trang Tín Ngạn viết xong hai câu này, sau đó vươn tay kéo màn lại, tiếp theo cởi tròng y trên người nàng ra.

Tần Thiên cảm thấy trên người chợt lạnh, chỉ còn lại có một cái yếm. Tần Thiên trên mặt nóng lên, vội vàng cúi đầu.

Nàng nghĩ sẽ chỉ làm như vậy, nhưng không nghĩ tới, tay hấn sờ lên dây buộc yếm nơi cổ, có vẻ như muốn cởi cả cái yếm của nàng.

Tần Thiên nóng nảy, tay gắt gao che cái yếm, xoay mặt nhìn về phía hấn, vừa vận chạm phải con người như miếng băng mỏng kia của hấn, đôi mắt trong suốt như mặt hồ, không hề lẫn tạp chất, nó khiến người ta nghĩ tới những gì tốt đẹp tinh thuần, hết thảy dơ bẩn đều không liên quan đến hấn.

Hấn cứ như vậy lẳng lẳng nhìn nàng, như đang nói với nàng: “Đừng sợ, tin tưởng ta.”

Bất tri bất giác, Tần Thiên buông lỏng tay ra, nàng quay đầu, đầu cơ hồ cúi thấp xuống ngực, trên mặt như bị lửa nóng thiêu đốt.

Trang Tín Ngạn cúi đầu cởi bỏ dây buộc ở cần cổ, lại cởi dây buộc bên hông của nàng, hấn ngừng thở, ngón tay tận lực không đụng chạm người nàng, nhưng trong lúc lơ đãng, vẫn sẽ chạm đến da thịt của nàng, cảm giác được một tia mềm mại, hai người đồng thời run rẩy.

Cái yếm thêu hoa màu đỏ theo da thịt mềm nhẵn của nàng trượt xuống dưới, nhìn uyên ương đập nước thêu trên yếm trông rất sống động, Trang

Tín Ngạn trong lòng rung động, toàn thân không tự chủ được nóng lên, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Hắn vội vàng khắc chế chính mình, buộc mình chuyển mắt. Lại vừa vặn nhìn đến tóc đen dài Tần Thiên hất ra phía trước để che ngực. Kỳ thật Tần Thiên xuất phát từ tâm lý e lệ, muốn dùng tóc dài che phong cảnh trước ngực, lại không ý thức được, cứ như vậy, toàn bộ phần lưng tuyết trắng tinh tế của nàng cứ thế lồ lộ ở trước mặt Trang Tín Ngạn... Bả vai xinh đẹp như vậy, eo nhỏ xinh chỉ cần một bàn tay nắm trụ, da thịt trắng như tuyết, Trang Tín Ngạn cơ hồ phải dùng hết toàn bộ khí lực, mới có thể khắc chế xúc động muốn chạm vào nàng.

Nhưng trên người lại giống như bị châm lửa, thiêu đốt khiến hắn khó có thể chịu được. Hắn vội vàng cởi bỏ xiêm y của mình, sau đó kéo chăn qua phủ lên hai người.

Tần Thiên nhất thời hiểu được ý tứ của hắn, nay sơ hở quá nhiều, phương pháp duy nhất giải quyết đó là để cho bọn họ nhìn thấy sự thật!

Chăn che trước ngực hai người, lộ ra bả vai, tình cảnh như vậy, để người ta nhìn thấy nhất định có thể dẫn đến vô hạn tưởng tượng.

Đúng lúc này, lại một trận tiếng bước chân truyền đến, ngay sau đó thanh âm của Nguyệt Nương vang lên: “Thanh Liễu, người sao lại ngủ ở trong này! Thanh Liễu, Thanh Liễu!” Liên tục kêu vài tiếng, mới nghe được Thanh Liễu mơ hồ đáp lại: “Nguyệt Nương, sao người lại tới đây?”

Nghe thấy thanh âm của Nguyệt Nương, Tần Thiên trong lòng vui vẻ, quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn cười, không tiếng động nói: “Cứu tình đến!”

Trang Tín Ngạn đôi mắt cũng lóe lóe, giống như ám dạ tinh thần. Tần Thiên ánh mắt không nhìn được nhìn xuống, thấy vòm ngực rắn chắc, so với lúc ở Động Đình sơn đã trắng kiêu hơn... Bỗng nhiên trong lòng bàn tay ngứa ngáy, Tần Thiên nắm chặt thành quyền, vội quay đầu đi.

Ngoài trưởng, Nguyệt Nương và Tam di thái thái, Trang Minh Lan, Phương Nghiên Hạnh cùng nhau đi đến, Thanh Liễu đi theo phía sau đang không hiểu ra sao. Thanh Liễu nhìn thấy một phòng đầy người, đột nhiên tỉnh táo lại, nàng giật mình nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nguyệt Nương cả giận nói, “Lời này hẳn là ta hỏi người, người sao không biết gì cả?”

Thanh Liễu cũng ý thức được đã phạm lỗi, vội vàng quỳ trên mặt đất.

Nguyệt Nương lại nhìn về phía mấy người Nhị di thái thái, cười nói: “Hóa ra Nhị di thái thái cũng đến đây.”

“Ta cũng đang ngạc nhiên!” Tần Thiên ở trong màn thảo luận: “Gia phó vừa mới tiến đến, Nhị di thái thái các nàng đã tới rồi, người không biết, còn tưởng rằng các người sớm biết rằng gia phó sẽ xông tới, đang chờ ở đây vậy!”

“Nói gì vậy!” Nhị di thái thái hừ lạnh: “Hôm nay Trung thu, ba mẹ con chúng ta không ngủ được, rửa mặt chải đầu qua phòng ta nói chuyện, nghe được tiếng vang mới chạy đến xem, Đại thiếu phu nhân sao lại nói khó nghe như vậy?” Nói xong, lại cười lạnh một tiếng: “Đại thiếu phu nhân có phải muốn che giấu điều gì hay không?” Nói xong, nàng ta kéo rầm một tiếng vạch sa trướng trên giường ra, ý bảo Nguyệt Nương xem.

“Nguyệt Nương, các người đến vừa vặn, mọi người đều đến xem, Đại thiếu gia cùng Đại thiếu phu nhân, đôi tân phu thê này hóa ra vẫn phân giường ngủ!”

Trang Minh Hỉ đứng ở một bên không ra tiếng, tùy ý mẫu thân xuất đầu. Đêm nay cũng là nàng cố ý lôi kéo mẫu thân nói chuyện, không cho nàng ta ngủ sớm, mới có thể làm cho nàng ta tới đúng lúc như vậy. Chuyện đêm nay mặc kệ thành công hay thất bại, nàng cũng không muốn cho người khác biết việc này cùng nàng có liên quan.

Biết rõ nội tình Nguyệt Nường biến sắc. Tam thiếu phu nhân cùng Phương Nghiên Hạnh nhìn thấy trong phòng có hai sa trưởng cũng không hiểu chút nào. Bất quá Phương Nghiên Hạnh một lòng hướng về Tần Thiên, đối với Nhị di thái thái không khỏi hờn giận nói: “Nhị di thái thái, chuyện khuê phòng của người khác người cũng muốn quản sao?”

“Đây cũng không phải là việc nhỏ!” Nhị di thái thái mạnh mẽ nói: “Phải biết rằng đại thiếu phu nhân hiện nay là đương gia, nếu nàng từ trước đến nay cùng Đại thiếu gia phân giường ngủ, rõ ràng tâm không ở Trang phủ, người như vậy sao có thể trở thành đương gia của Trang phủ! Chuyện này cũng không thể trôi qua như vậy, hôm nay phải nói cho rõ ràng!”

Lúc này, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên ghé vào bên tai nàng ta nhẹ giọng nói: “Sao Đại thiếu phu nhân vẫn trốn ở bên trong không ra?” Nàng cảm thấy rất kỳ quái, hai người rõ ràng là phân giường ngủ, lại tránh ở trong một cái màn, đến bây giờ cũng không chịu lộ diện, hay là ở trong đó đang làm trò quỷ gì?

Nhị di thái thái nhìn về phía màn, bởi vì trên màn thêu hoa, cho nên thấy không rõ tình hình bên trong, chỉ ần ần nhìn thấy bóng dáng mờ mờ lung lung. Nghe nữ nhi nói như vậy, nàng ta cũng thấy kỳ quái, theo bản năng muốn tiếp cận hơn.

Trong trướng Tần Thiên ước gì nàng ta đến xem, nàng vẫn không đi ra ngoài chính là chờ giờ khắc này, nàng ra vẻ kinh hoàng nói: “Hiện tại chậm chạp gì vậy, các người trước đi ra ngoài, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Cảm giác được Tần Thiên thanh âm kích động, Nguyệt Nường lại sốt ruột, nghĩ hẳn trong màn có cái gì không thể để người khác thấy. Nàng tiến lên từng bước, che trước màn, căm tức nhìn Nhị di thái thái: “Nhị di thái thái, người muốn làm cái gì, người muốn vô lễ với đương gia sao?” Tiếp theo lại nói với Thanh Liễu đang quỳ trên mặt đất: “Không nghe thấy Đại thiếu phu nhân phân phó sao? Còn không đứng dậy tiễn khách!”

Thanh Liễu vội vàng lau khô nước mắt bò đứng lên.

Mắt thấy Thanh Liễu muốn đánh thức các nha hoàn dậy, Nhị di thái thái cùng Trang Minh Hỉ đều vội vàng, sợ đêm nay qua đi, thất bại trong gang tấc. Nhị di thái thái hướng tới một bên Lưu Bích Quân ra hiệu, Lưu Bích Quân vốn ôm tâm lý đến xem náo nhiệt, thấy vậy cũng e sợ thiên hạ bất loạn sẽ mất vui, nàng tiến lên làm bộ như không cần thận té ngã trên người Nguyệt Nương, đem Nguyệt Nương đẩy ra, Nhị di thái thái nhân cơ hội này tiến lên một bước dài, vội xốc màn lên.”Đừng!” Nguyệt Nương mặt trắng bệch, sợ hãi kêu lên.

Tam di thái thái cùng Phương Nghiên Hạnh cũng nhịn không được đi đến bên cạnh màn.

Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân, Nhị di thái thái đều bổ nhào về phía trước.

“A ——” đó là tiếng thét chói tai của Tần Thiên.

Nhìn tình cảnh trong màn, tất cả mọi người đều hoa mắt choáng váng.

Chỉ thấy trong màn có hai người, rõ ràng là Tần Thiên và Trang Tín Ngạn, từ bả vai lõa lồ của hai người, thực dễ dàng nghĩ đến lúc trước hai người đang làm cái gì... Lúc này, Tần Thiên bùm mặt, bộ dáng xấu hổ ảo não: “Ta đã bảo các người ngày mai lại đến, các người... Các người thật quá đáng!”

Bên người Trang Tín Ngạn cũng là một bộ dạng vừa tức vừa xấu hổ.

“Các người còn nhìn! Còn không mau đi!” Tần Thiên tức giận quát lớn tiếng.

Một bên Nguyệt Nương thấy tình hình như vậy đầu tiên là kinh ngạc, rất nhanh lại chuyển thành vui sướng. Nàng trừng mắt nhìn Nhị di thái thái

đang ngẩn người, vội la lên: “Hiện tại người vừa lòng rồi chứ, còn không mau đi!”

Nhị di thái thái căn nhanh môi dưới, sắc mặt không ngừng biến ảo, bộ dáng thực không cam lòng. Lưu Bích Quân nhìn hai người dựa vào cùng một chỗ ân ái yêu đương trong lòng vừa xấu hổ lại đổ kỵ. Mà Trang Minh Hỉ căn bản là không thể tin một cảnh này, nàng đã quan sát rõ ràng, bọn họ nếu có da thịt chi thân, căn bản sẽ không có biểu hiện kia.

Nhất định là bọn họ cố ý chế tạo ra để giả dối.

Nghĩ đến đây, nàng không dấu vết dùng hài gợi lên góc chần, thừa dịp lúc lui ra ngoài kéo chần bọn họ ra.

Bởi vì sự tình phát sinh đột nhiên, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đều không có phòng bị, chần bị Trang Minh Hỉ lập tức kéo xuống dưới thắt lưng, thân trên lơ lơ của Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn hoàn toàn hiện ra ở trước mặt mọi người.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 172: Hoa mai di động

“A ——” lần này, Tần Thiên kêu to là thiên chân vạn xác.

Trừ bỏ vài người lớn tuổi ra, còn lại mọi người đều mặt đỏ tai hồng.

Trang Tín Ngạn hai mắt đăm đăm nhìn bộ ngực sữa đầy đặn của Tần Thiên liếc mắt một cái, vừa định kéo chăn phủ lên, Tần Thiên lại bổ nhào lên người hắn. Hắn biết đây là nàng hành động theo bản năng tránh né, nhưng mà... Nhưng mà...”Tứ tiểu thư, người không khỏi rất vô lễ!” Bên này Phương Nghiên Hạnh vẻ mặt không khỏi hờn giận trách cứ Trang Minh Hỉ. Vừa rồi lúc hài của Trang Minh Hỉ kéo góc chăn kia vừa vặn bị Phương Nghiên Hạnh nhìn thấy.

Trang Minh Hỉ đỏ mặt, hai tay che ngực, “Ta không phải cố ý, ta nhìn thấy Đại ca Đại tẩu như vậy, nhất thời hoảng thần, ta cũng không biết hài của ta đã vướng vào góc chăn...” Nói xong, nàng đỏ hốc mắt, rõ ràng thực khủng hoảng, lại ra vẻ trấn định, vốn tính tình nàng xưa nay gặp chuyện gì cũng đều bình tĩnh. Nàng lại nhìn vào trong màn, nói với Tần Thiên: “Đại thiếu phu nhân, xin người tin ta, ta thật sự không cố ý. Nếu người tức giận, Minh Hỉ cam nguyện nhận trừng phạt.”

Tần Thiên thoáng quay đầu, nhìn về phía chăn trên người.

Vỏ chăn ở cổ đại không giống như hiện đại có hình chữ nhật, nhét toàn bộ ruột chăn vào, khóa kéo là xong việc. Vỏ chăn cổ đại trên mặt là gấm vóc thêu hoa, bốn phía cũng là vải bông, dùng kim khâu thêm một tầng ở trên chăn, như vậy trông sẽ đẹp dễ hào nhoáng, đắp trên người cũng vô cùng thoải mái. Nhưng như vậy, ở góc khâu lại có khe hở, có đôi khi mũi

kim cũng sẽ rời rạc. Nay, chần trên mặt đất, Trang Minh Hỉ mũi hài nếu không cẩn thận vướng vào góc chần, cũng không phải không có khả năng.

Tuy rằng như thế, Tần Thiên lại không thể nào tin tưởng Trang Minh Hỉ là vô tâm. Đối với nữ hài tử tâm cơ này nàng đã được lĩnh giáo rất nhiều! Chuyện lần này rõ ràng đã được lên kế hoạch trước. Nhìn thì có vẻ như Nhị di thái thái là chủ mưu, nhưng Nhị di thái thái sao có thể vô duyên vô cớ hoài nghi bọn họ. Nhưng Trang Minh Hỉ, mấy ngày nay luôn thấy nàng đảo quanh gần chỗ bọn họ, có lẽ là nàng ta đã phát hiện ra cái gì, mới an bài chuyện đêm nay!

Nữ hài tử này, nhất định phải nghĩ biện pháp làm cho nàng ta không thể lại ở lại Trà Hành!

Những người còn lại nghe thấy lời này của Trang Minh Hỉ cũng không hoài nghi nhiều, dù sao kéo chần của phu thê người ta không phải chuyện mà một tiểu thư khuê các có thể làm. Trang Minh Hỉ tuy rằng xuất thân ở Nhị phòng đáng ghét, nhưng từ xưa đến nay đều thận trọng từ lời nói đến việc làm, đoan trang thủ lễ, không có khả năng làm ra sự tình này.

“Bất quá là không cẩn thận thôi, chịu xử phạt gì chứ? Đại thiếu phu nhân không phải người nhỏ mọn như vậy!” Nhị di thái thái tất nhiên luyến tiếc nữ nhi bị trách phạt.

Lúc này, Tần Thiên làm sao còn có tâm tình cùng các nàng biện giải, nàng đem mặt chôn ở trước ngực Trang Tín Ngạn, lớn tiếng nói: “Các người còn không mau đi? Có gì cần nói thì ngày mai nói sau!”

Nguyệt Nương phản ứng lại, đi qua buồng màn, xoay người vẫy tay nói: “Đều lui xuống, lui xuống đi, Đại thiếu phu nhân cũng muốn nghỉ ngơi!” Lại nhìn về phía ba người Nhị di thái thái, hừ một tiếng: “Chuyện đêm nay ta nhất định sẽ bẩm báo Đại phu nhân!”

Nhị di thái thái có chút chột dạ, tay cầm khăn giờ lên, tức giận nói: “Ta hảo tâm mới tới đây, liên quan gì đến chúng ta?” Nói xong, tròng Nguyệt Nương liếc mắt một cái, lắc mông đi ra ngoài. Lưu Bích Quân theo sát phía sau nàng ta, trong miệng lầu bầu: “Tự dừng dùng hai cái màn, trách không được chúng ta hoài nghi, đã làm như vậy, trách được ai đây...” Bởi vì nhà mẹ đẻ cường đại, Lưu Bích Quân cũng không hề lo lắng.

Trang Minh Hỉ đi sau cùng, mím môi, không lên tiếng, hai mắt hàm chứa lệ.

“Chúng ta nghe thấy phía ngoài có tặc tử xâm nhập, bởi vì lo lắng mới tới đây.” Bên kia, Tam di thái thái sợ bị liên lụy, nhìn màn bên kia nhẹ giọng biện giải. Nếu có chuyện phát sinh, bản tính hèn nhát bị ối cứ tự nhiên mà toát ra.

Phương Nghiên Hạnh ở bên cạnh đẩy nàng ta một cái: “Nương, chúng ta đi trước đi.”

“Không phải a, vạn nhất Đại phu nhân trách tội...” Tam di thái thái vẫn nói tiếp, Đại phu nhân mặc dù đã lui khỏi địa vị đương gia, nhưng ở trong lòng của Tam di thái thái vẫn là chủ tử lớn nhất trong phủ.

“Đi thôi, đi thôi.” Phương Nghiên Hạnh không khỏi phân trần, đỡ nàng ta đi ra ngoài. Bên này, Nguyệt Nương nhìn màn liếc mắt một cái, hé miệng cười, cũng mang theo nha hoàn rời đi.

Trở lại Thanh Âm viện, Nguyệt Nương đem việc này từ đầu chí cuối báo cho Đại phu nhân, cười hì hì nói: “Ta đã nói rồi, Đại thiếu gia như vậy, nữ tử nào có thể không động tâm? Không nghĩ tới Tần Thiên vẫn la hét phải rời đi nhanh như vậy đã cùng Đại thiếu gia viên phòng! Xem ra, phu nhân không bao lâu nữa sẽ được ôm tôn tử rồi!”

Đại phu nhân cười toe toét, tiếp theo lại oán trách nói: “Hai đứa nhỏ này, vậy mà lại gạt ta! Bất quá chỉ cần bọn họ tình cảm tốt đẹp, thì ta an tâm rồi.

Tần Thiên là đứa trẻ tốt, mặc kệ là Trang phủ hay là Tín Ngạn, ta đều yên tâm giao vào tay nàng!” Bà nghĩ nghĩ, lại nói: “Nguyệt Nương, lấy bộ đồ trang sức ruby đó ra cho ta. Đó là lão gia đã đưa cho ta vào đêm thành thân, nói là đồ của mẫu thân lưu lại cho nội tức. Ngày mai ta muốn đem bộ trang sức này giao cho nội tức của ta, lại từ nội tức của ta giao cho tôn tức của ta, theo nhiều thế hệ truyền xuống.” Đại phu nhân càng nói càng cao hứng.

Trong mắt các nàng, thân thể nữ tử vô cùng trọng yếu, nếu không phải vợ chồng, không thể để nam nhân nhìn hay chạm vào một cái. Nay hai người đã đến mức này, làm sao còn là giả?

Nguyệt Nương lấy ra trang sức, hai người cao hứng nói đến tận khuya.

Bên này, mấy người Nhị di thái thái sau khi ra khỏi Thanh Tùng viện, Nhị di thái thái có chút ủ rũ nói: “Ban đầu ta còn tưởng rằng bọn họ giả bộ thành thân, phân giường ngủ, không nghĩ tới hai người đó là thật.”

“Có điều, dùng hai cái màn để làm cái gì?” Lưu Bích Quân rất là khó hiểu.

“Nhưng chúng ta ba người sáu con mắt đều thấy rõ ràng, làm sao giả bộ được? Không biết các nàng làm trò quỷ gì!”

Trang Minh Hỉ lẳng lặng đi theo phía sau, không nói một tiếng. Hai tay gắt gao vò chặt khăn lụa.

Tuy rằng lúc trước nàng không rõ tại sao bọn họ hai người phải phải phân giường ngủ, nhưng điều này cũng không còn trọng yếu. Chỉ cần đây là sự thật là tốt rồi. Tình cảnh vừa rồi kia, lại làm cho nàng đối với phán đoán của mình sinh ra hoài nghi. Sự trong sạch của nữ nhi trân quý cỡ nào, nếu không phải cùng Trang Tín Ngạn có quan hệ này, làm sao có thể cởi hết quần áo cùng hăn ngủ chung một chỗ?

Kế hoạch lâu như vậy mà chuyện lại thất bại chỉ trong gang tấc, còn không biết có khiến Tần Thiên hoài nghi hay không. Đối với sự thông minh của nàng, Trang Minh Hi không dám coi thường.

Nàng âm thầm lo lắng, trăm ngàn lần đừng để ăn trộm gà không được mà còn mất năm gạo...

Trong Thanh Tùng viện,

Từ sau khi Tần Thiên nhào vào trên người, Trang Tín Ngạn vẫn trong trạng thái cứng đờ. Hai tay hấn chống đỡ thân mình, cằm nâng cao, hai mắt mở thật to. Hấn rất muốn mất đi cảm giác, nhưng có chút cảm giác hấn dù thế nào cũng không thể bỏ qua được.

Ví dụ như, tóc dài mềm mại của nàng phủ lên trên da thịt của hấn, tóc dài quấn quanh thắt lưng hấn, tê tê ngứa ngứa, thẳng đến tận đáy lòng; ví dụ như, trên người nàng tản mát ra từng đợt hương khí như lan hương quế phức, làm cho trong đầu hấn không khỏi hiện lên một câu thơ:”Mỹ nhân thơm như hoa hải đường, đến nay nghĩ lại vẫn còn thấy dư hương.”

Nhưng trong khi giây giụa, trong khi giây giụa... Bộ ngực mềm mại của nàng ma sát nhẹ nhàng lên cơ ngực lõa lồ của hấn, hấn tuy rằng không dám cúi đầu nhìn, nhưng cũng có thể cảm giác được bộ ngực đầy đặn của nàng, mềm mại như vậy, co dãn đàn hồi như vậy, hấn thậm chí còn có thể cảm giác được điểm nhỏ nổi lên giữa ngực nàng... Trong đầu không khỏi hiện ra tình cảnh trong xuân cung đồ, nữ nhân thân trên lõa lồ, bộ ngực tròn đầy, như trăng tròn trên trời cao, hoặc như bánh bao thịt heo mà Nguyệt Nương vẫn hay làm... Vừa rồi hấn vội vàng thoáng nhìn, chỉ cảm thấy một mảnh trắng nõn, lại không kịp thấy rõ ràng, của nàng chắc hấn cũng là như vậy chẳng.

Bỗng nhiên, hắn rất muốn đẩy nàng ra cẩn thận coi trộm một chút, nhưng hắn nghĩ, nếu làm như vậy, nhất định sẽ chọc nàng tức giận, hơn nữa hắn vừa mới còn đáp ứng nàng, nhất định sẽ không quá đáng. Nàng tin tưởng hắn như vậy, cũng không thể thất tín... Hắn áp chế dục vọng, nhưng sự việc luôn là như thế, người càng cố gắng, càng khó có thể áp chế nổi.

Hương khí từ trên người nàng từng đợt đánh úp lại, ngực nàng dường như càng ngày càng mềm mại... Hắn ngẩng đầu lên, cẩn thận môi dưới, đem hết toàn lực khắc chế, bởi vì quá mức dùng sức, mà cơ bắp toàn thân cứng ngắc, tóc dài rơi xuống nhẹ nhàng mà rung động.

Mồ hôi theo lỗ chân lông của hắn tinh tế mật mật chảy ra, hắn chỉ cảm thấy cả người quá nóng, thật là khó chịu, đặc biệt nơi bụng dưới, quả thực giống như muốn nứt phá... Hắn bởi vì nhẫn nhịn chịu không nổi sự dày vò này, theo bản năng ngâm nhẹ một tiếng... Bên này, từ sau khi bị Trang Minh Hỉ kéo hạ chân ra, Tần Thiên trong lòng vẫn tràn ngập cảm xúc xấu hổ và giận dữ, lực chú ý đều tập trung vào động tĩnh của mọi người ở ngoài trường, căn bản không chú ý tới phản ứng của Trang Tín Ngạn.

Nhưng chờ sau khi Nguyệt Nương kéo lại màn, người bên ngoài lần lượt đi ra ngoài, bên trong trở lại im lặng, lúc này mới ý thức được hai người tình cảnh có bao nhiêu ái muội.

Nàng tuy là người hiện đại, nhưng còn chưa đến mức có thể tùy ý lỏa lồ ở trước mặt nam tử.

Nàng muốn đứng lên khỏi người hắn, nhưng nghĩ đến chỉ cần đứng dậy, ngực của mình tất nhiên sẽ rơi vào tầm mắt của Trang Tín Ngạn, vừa nghĩ tới khả năng đó, liền khiến cho nàng ngượng ngùng không thôi.

Nhưng mà, cũng không thể cứ thế như vậy... Nàng cảm giác được thân thể hắn càng ngày càng nóng, trên người căng cứng, đặc biệt là cơ bắp trước ngực, cứng rắn giống như sắt thép. Thân mình của hắn càng ngày

càng căng cứng, nàng lại cảm thấy thân mình của nàng càng ngày càng mềm yếu, như bị rút đi xương cốt, mềm nhũn dán trên người hắn.

Chậm rãi, từ trên người hắn chảy ra rất nhiều mồ hôi, mồ hôi bốc hơi, tỏa ra một hơi thở đặc trưng của nam tử, loại hơi thở này dưới nhiệt độ cơ thể càng ngày càng nóng của hắn trở nên rõ nét hơn, dần dần tràn ngập toàn bộ trường màn, không chỗ nào không có, cường thế xâm nhập nhập hơi thở của nàng. Nàng hô hấp, đều là mùi hương nam tính của hắn... Trong trường nhiệt độ càng ngày càng nóng, thân thể của nàng càng ngày càng mềm nhũn, hai người hô hấp càng ngày càng dồn dập, cứ thế như vậy, sẽ xảy ra việc gì đó... Lý trí đang nhắc nhở nàng.

Nàng dùng sức cắn cắn môi dưới, chút đau đớn làm cho nàng thanh tỉnh một ít, sau khi đã tỉnh táo lại, vươn tay kéo chặn, muốn dùng chặn che khuất thân mình lại.

Nhưng vừa mới cử động, bên tai lại truyền đến tiếng ngâm khó nhin, cơ hồ là mất hồn mất vía kia... Nàng trong óc “Oanh” một tiếng, tay lại mềm nhũn, lại ngã vào ôm ấp của hắn.

Ánh mắt vừa vặn dừng lại góc độ ở dưới bụng hắn, hắn đã cởi bỏ áo ngoài, chỉ còn mặc quần dài, vải mỏng manh giữa hai chân có thứ gì đó chống đỡ có hình dạng như lều trại, nàng đương nhiên biết là chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên nhớ tới kiếp trước có nghe đồng nghiệp nói qua một liên tưởng đáng buồn cười, nàng ta nói, nam nhân chiếc mũi nếu cao thẳng, nơi đó tất nhiên đồ sộ... Trang Tín Ngạn mũi vô cùng cao thẳng a... Đột nhiên, nàng chỉ cảm thấy toàn thân máu đều vọt tới trên mặt, trời ạ, nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì đây...

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 173: Ý loạn tình mê

Ngoài trướng chúc quang lay động, trong trướng ánh sáng âm đạm.

Mùi hương nồng đậm này cơ hồ làm cho Tần Thiên hít thở không thông.

Tần Thiên ghé vào trên người Trang Tín Ngạn, không chút khí lực.

Một lát sau, nàng cảm giác được hai tay của Trang Tín Ngạn đặt trên vai nàng, trong lòng bàn tay nóng rực, hơi run rẩy. Sau đó, một chút, một chút, đỡ nàng lên.

Chỗ ngực dính không ít mồ hôi, lúc này bỗng nhiên rời khỏi người hân, mồ hôi bốc hơi, ngực đột nhiên chột lạnh. Tần Thiên vội vàng kéo qua chăn bên cạnh che khuất ngực của mình.

Nàng cảm thấy như đang ở trong một lồng hấp, không chỗ nào không nóng, ngay cả hơi thở cũng như muốn bốc cháy vậy.

Nàng chậm rãi chống thân mình lui ra phía sau, thân thể bình thường vốn linh hoạt hiện tại mềm nhũn, như không nghe theo chỉ huy của nàng, thật vất vả mới tránh ra xa một chút. Tiếp theo nàng lại bắt đầu tìm xiêm y, nhìn quanh trái phải, lại không thấy xiêm y ở nơi nào, cũng không biết bị hân ném đi đâu rồi.

Nàng có chút sốt ruột, nhưng thủy chung đều cúi đầu xuống, không có dũng khí nhìn hân. Có điều cảm thấy trong trướng độ ẩm dường như càng ngày càng cao, mà phía đối diện hơi thở của hân càng ngày càng dồn dập.

Lúc này nàng như bị cái gì đó choán hết đầu óc, hoàn toàn không biết nên có phản ứng gì. Sau một lúc lâu, mới cảm thấy, hẳn phải rời khỏi màn trước đã.

Tìm không thấy quần áo, nàng chuẩn bị ôm chầm rời đi. Nhưng vừa xoay người, lại cảm thấy bị cái gì nắm lấy. Nàng ngấn người, quay đầu lại, còn chưa kịp phản ứng, chân trên người lập tức bị hắt kéo đi. Trước ngực chợt lạnh, nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, theo bản năng hai tay che ngực, đồng thời cảm giác được một bóng đen hướng áp về phía nàng.

Tần Thiên ngẩng đầu mở to hai mắt nhìn Trang Tín Ngạn đã tiến đến trước mặt nàng. Lúc này hắt cách nàng gần như vậy, gần đến mức nàng có thể cảm giác được hơi thở nóng rực của hắt. Gần đến mức nàng có thể thấy rõ lông mi run rẩy của hắt.

Mặt của hắt đỏ bừng, ngay cả trên người đều là sắc đỏ hồng này, dường như trong cơ thể máu đang sôi trào ngay dưới tầng da, gợi cảm liêu nhân nói không nên lời. Trên làn da có một tầng mờ hôi tinh mịn, ánh sáng nhàn nhạt chớp động, khiến da thịt hắt oánh nhuận mà lại có xúc cảm. Trên cánh tay, trước ngực lộ ra cơ bắp, mặt trên ẩn hiện gân mạch nổi rõ, hiển lộ sự tráng kiện của hắt.

Còn có ánh mắt của hắt, dưới ánh sáng u ám, hai mắt hắt tối đen như mực, âm u nặng nề, như nước hồ sâu không thấy đáy, nhưng chỉ cần nhìn kỹ, thì có thể nhìn thấy sâu trong đáy mắt hắt có hoa lửa quay cuồng mãnh liệt.

Nhìn Trang Tín Ngạn như vậy, Tần Thiên chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, ngày thường luôn bình tĩnh vững vàng, ở giờ khắc này cũng không biết chạy đi đâu. Nàng cảm thấy trong đầu lộn xộn, không hề rõ ràng, tất cả dường như đều thoát ly khống chế của nàng, chỉ có thể để mặc hắt tới gần từng chút, bị động lui về phía sau từng chút...”Tín... Tín Ngạn...” Nàng phải nhắc nhở hắt, cũng phải nhắc nhở chính mình, nhưng thanh âm vừa ra

khỏi miệng, giống như tiếng ngâm trầm thấp mê hoặc, khiến nàng hoảng sợ.

Hắn cứ như vậy nhìn nàng, hơi thở bá đạo xâm nhập nàng. Đối mặt với hắn cường thế áp bách, nàng hoàn toàn không biết làm sao.

Bỗng nhiên, hắn vươn tay, cầm lấy cổ tay nàng, nàng nhẹ nhàng run lên, thân mình nhịn không được phát run, tay hắn cũng đang run rẩy.

“Tín Ngạn, Tín Ngạn.” Tần Thiên xấu hổ lại có chút sốt ruột, muốn giãy dụa lại không có chút khí lực.

Đúng lúc này, Trang Tín Ngạn dừng động tác, ngẩng đầu, nhìn ánh mắt của nàng, con người tối tăm lóe ra hoa lửa ám liệt, mang theo một tia cầu xin.

Hắn bực môi khê mở: “Ngạch... Chỉ... Khai... Khai...” Hắn nhìn nàng chậm rãi nói ra bốn chữ này, Tần Thiên sửng sốt một hồi, mới phản ứng được hắn nói là, “Ta chỉ nhìn xem.” Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại vui sướng, hắn đã nói được ra thành câu!

Đang mất tập trung, hai tay đã bị hắn kéo ra. Toàn bộ phong cảnh trước ngực nàng đều lộ ra trước mặt hắn.

Cảm xúc then thùng nữ tính dâng lên, Tần Thiên muốn che lại, nhưng hai tay lại bị hắn chặt chẽ nắm chặt, dù thế nào cũng tránh không thoát.

Trong lòng xấu hổ muốn hộc máu: đây là thứ có thể tùy tiện nhìn sao?

Nàng còn muốn nói cái gì, đã thấy hai mắt hắn chặt chẽ nhìn thẳng bộ ngực nàng, trong ánh mắt tràn ngập ngạc nhiên, tràn ngập tán thưởng, cũng tràn ngập dục vọng, ánh mắt cực nóng làm cho nàng toàn thân đều mềm yếu, cũng vô lực phản kháng, nàng thoáng quay đầu, trốn tránh nhìn một màn như vậy.

Nhưng trong lòng cũng không có cảm giác chán ghét.

Nàng nhắm mắt lại, trên mặt càng hồng, cảm giác tê dại này vẫn truyền đến tận đáy lòng.

Bên này, Trang Tín Ngạn mắt thẳng tắp nhìn bộ ngực lồ lộ của Tần Thiên, chỉ cảm thấy toàn thân máu đều thiêu cháy... Thật đẹp... Làm sao có thể xinh đẹp như vậy... Làn da trong trắng hồng hào của nàng, giống như đóa hoa mềm mại, cao cao ngất khởi trước ngực, vừa tròn lại đầy đặn, giống như mật đào ngọt ngào, trên đỉnh có nụ hoa sắc phấn hồng, kiều kiều khiêu khiêu lập, vô cùng xinh đẹp. Căn bản không hề giống như hai hạt đậu đen trong hình vẽ... Hắn cảm thấy so với trong hình vẽ đẹp hơn ngàn lần vạn lần.

Máu ở bên trong thân thể bốc lên, cơ bắp co rút nhanh làm cho hắn phát đau, bỗng nhiên, hắn phát hiện bộ ngực nàng có chút biến hóa, kìm lòng không được, hắn buông tay nàng ra, sờ ngực của nàng, giờ này khắc này, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, hắn muốn cảm thụ sự mềm mại của nó... Ngực đột nhiên bị hắn nắm giữ, Tần Thiên toàn thân không nhịn được phát run, nàng cảm giác được tay hắn nóng rực đang vuốt ve khắp ngực nàng, còn khiêu khích nụ hoa nhỏ của nàng... Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng dưới ôn nhu xoa nắn của hắn, căn bản không thể dùng chút khí lực nào.

Nàng nhìn ngực nàng trong tay hắn run run nắm giữ biến hóa thành các loại hình dạng, bỗng nhiên ý thức được, nàng đã chạy không thoát ... Tay hắn là ôn nhu như vậy, lại nóng rực như vậy, cơ hồ đem nàng hòa tan.

Hắn cảm giác được ngực của nàng dưới tay hắn càng ngày càng mềm mại, hai nụ hoa nhỏ lại càng ngày càng sáng lạn, hắn chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, hắn nhìn chăm chăm vào hai nụ hoa nhỏ kiều diễm ướt át kia, trong lòng dâng lên một cảm giác cao hơn cả khát vọng, hắn nhớ tới hình vẽ trong xuân cung đồ, kìm lòng không được cúi đầu xuống, ngậm một nụ hoa, trong một chốc kia, dục vọng trong lòng như được thỏa mãn, cái cảm

giác thỏa mãn này làm cho hắn không khỏi ngâm ra tiếng. Tần Thiên cảm giác được hắn ngây ngô hôn mút, giống như đang nhấm nháp mỹ thực, vừa liếm vừa cắn, trong sự gấn bó mang tới từng đợt tê dại, giống như điện lưu mỏng manh truyền khắp toàn thân, hắn hôn xong một bên, vẫn không thấy đủ, lại hôn bên kia, nụ hôn nóng rực của hắn cơ hồ trải rộng toàn bộ ngực nàng, sự cuồng nhiệt này dường như muốn đem toàn bộ ngực nàng nuốt vào vậy.

Tần Thiên nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy như đang chìm nổi di động trên biển, không nghĩ qua là sẽ bị nhiệt tình của hắn kích thích, không tự giác, hai tay nàng kéo màn, dường như muốn tìm một chỗ dựa vào, nhiệt tình của hắn gây ra kích tình, nàng không thể chịu nổi kích tình này muốn phát tiết lên sa màn.

Lúc này nàng hoàn toàn quên mất đây cũng không phải khúc gỗ lênh đênh giữa biển, chỉ là một sa màn tạm thời được treo lên mà thôi... Ngay lúc Trang Tín Ngạn ý loạn tình mê, bỗng nhiên “Oanh” một tiếng, màn sụp xuống, thanh màn đánh vào trên lưng Trang Tín Ngạn, tuy rằng không đau đớn, lại làm cho Trang Tín Ngạn lập tức tỉnh táo!

Hắn ngẩng đầu, nhiệt tình ở trong nháy mắt lui bước, trong lòng tự trách: hắn sao có thể làm ra loại sự tình này với nàng? Hắn rõ ràng đã đáp ứng với nàng! Nàng tin tưởng hắn như vậy! Hắn quả thực chính là cầm thú!

Nàng nhất định rất tức giận, cho nên mới giật màn kéo xuống, nàng hiện tại nhất định hận chết ta, nhất định trong lòng đang mắng ta!

Trang Tín Ngạn chưa từng gặp qua loại sự tình này, nhất thời hoảng thần, hắn vô cùng để ý tâm lý Tần Thiên, hiện tại trở nên rất bối rối.

Hắn nhìn về phía Tần Thiên bên kia, nhưng gương mặt Tần Thiên đã bị màn che khuất, chỉ đang luống cuống tay chân ngăn màn, bởi vì sốt ruột, động tác hơi mạnh bạo. Không nghĩ tới, tay nàng vỗ lên mặt Trang Tín

Ngạn một cái. Đang tự trách Trang Tín Ngạn chột dạ bụm mặt nhảy dựng lên, chỉ hai ba cái đã xốc màn ra cầm lấy trung y lao ra khỏi phòng.

Chờ Tần Thiên thật vất vả thoát thân ra khỏi màn, đã không còn thấy bóng dáng của Trang Tín Ngạn.

Nhìn nhìn bộ ngực bị hấn hôn sưng đỏ, lại nhìn nhìn màn cơ hồ bị nàng kéo đứt, Tần Thiên chỉ biết dở cười dở mếu..

Sau đó thì như thế nào ... Thẳng đến buổi sáng hôm sau thời điểm muốn đến chỗ Đại phu nhân chào từ biệt, Trang Tín Ngạn mới trở về phòng. Hấn vẫn không dám nhìn nàng, kêu Bích Liên giúp hấn thay quần áo. Tần Thiên bởi vì chuyện tối hôm qua càng ngượng ngùng cùng hấn nói chuyện. Hai người đều cúi đầu xuống, ai cũng không nhìn ai.

Thời điểm đi đến Thanh Âm viện, Đại phu nhân hiếm khi có nhiệt tình, lôi kéo tay Tần Thiên hỏi han ân cần, trái dận phải dò. Còn muốn tặng một bộ trang sức ruby quý báu cho nàng.

“Tần Thiên, về sau cũng không đừng nghĩ gì nữa, nếu đã như vậy, thì cứ sống yên ổn ở Trang phủ, Trang phủ chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi con!”

Vừa nghe lời này của Đại phu nhân, Tần Thiên liền biết Nguyệt Nương đã đem chuyện tối hôm qua nói với bà, khiến cho bà hiểu lầm. Nàng theo bản năng nhìn về phía Trang Tín Ngạn đã thấy hấn đỏ mặt, cúi đầu xuống, cảm giác được tầm mắt của nàng, lại xoay đầu ngoảnh mặt sang một phía khác.

Làm sao a... Tần Thiên miệng mếu máo, trong lòng nói thầm, chiếm toàn vẹn tiện nghi của người ta rồi mà còn có thái độ này... Nhưng nhìn thấy Đại phu nhân bộ dáng yêu thương như vậy, lại nghĩ tới ngày tháng thư thái ở Trang phủ, Tần Thiên bỗng nhiên cảm thấy, lưu lại cũng được... Có một số việc tuy rằng không thể cam đoan, nhưng mà có thể cố gắng, dù

sao... Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, dù sao, đó là một nam nhân tốt, đáng giá để nàng tranh thủ... Tần Thiên chỉ cười, không lên tiếng. Xuất phát từ nữ nhân rụt rè, nàng cũng không thể chủ động quá mức được? Nay còn chưa khiến hắn tỏ rõ thái độ, cũng không thể cho hắn biết mình đã quyết định lưu lại.

“Đại phu nhân, con muốn xử phạt một số người vô lễ tối hôm qua!” Tần Thiên chuyển chủ đề.

Đại phu nhân đã sớm phái người điều tra chuyện này, biết được tối hôm qua quả thật có tặc tử xâm nhập, trong phủ còn thất lạc một ít tài vật, có điều sau đó vẫn để cho tặc tử chạy thoát. Tuy rằng như thế, cũng không có nghĩa là những hạ nhân này có thể tùy ý xâm nhập phòng của chủ tử.

Đại phu nhân để Tần Thiên tùy ý xử lý việc này.

Tần Thiên đem các gia đình xâm nhập đêm qua đánh mười đại bản, mấy người Nhị di thái thái, Lưu Bích Quân, Trang Minh Hỉ không quy củ, phạt ba tháng nguyệt ngân, hơn nữa cấm chường trong phòng một tháng. Về phần Trang Minh Hỉ, Tần Thiên đem bản khoản của mình đối với Trang Minh Hỉ lặng lẽ nói cho Đại phu nhân. Đại phu nhân trầm ngâm một lát, liền thu hồi quyết định cho Trang Minh Hỉ đến Trà Hành học tập, để nàng an tâm ở trong phủ chuẩn bị gả đi.

Trang Minh Hỉ không phục, chạy đến trước mặt Đại phu nhân khóc lóc kể lể, Tần Thiên cười nói: “Tứ tiểu thư, ta thấy ngươi ở Trà Hành đã lâu, đã quen quy củ, mới có thể làm ra chuyện vô lễ như tối hôm qua. Ngươi vẫn nên an tâm ở phủ học quy củ đi, bằng không, về sau cho dù có kiến thức kinh doanh, quy củ rồi tinh rồi mù, lại không thể khiến phu quân vui mừng!”

Lời này hợp tình hợp lý, Trang Minh Hỉ không có gì để chống đỡ, trong lòng thâm hận, lại không thể phản kháng.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, xe ngựa đi Mạc Bắc cũng đã được sửa sang lại. Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn mang theo Lưu chương quỹ và Mã quản sự, Phạm Thiên được đoàn người của Đại phu nhân đưa tiễn ngồi lên xe ngựa rời khỏi Trang phủ.

Tới cửa thành, gặp đoàn xe của Tạ gia đã hẹn trước ở cổng thành, song phương xuống xe chào hỏi.

Tần Thiên xuống xe, đã thấy Tạ Uyển Quân được nha hoàn nâng đỡ bước từ trên xe ngựa châu anh bát bảo xuống.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 174: Chia rẽ

Đi phương bắc trước đi đường thủy sau đó mới đi đường bộ, như vậy so với việc chỉ đi bằng đường bộ sẽ tiết kiệm được một nửa thời gian.

Hai nhà sau khi tụ họp, cùng nhau ngồi xe ngựa hướng về bến tàu.

Vén rèm xe lên, Tần Thiên thưởng thức cảnh thu hai bên đường. Không khí cuối thu tươi mát, bên đường lá cây đã ngả vàng, có cơn gió thổi qua, lá rụng như mưa, có vài mảnh còn trôi giạt từ từ bay xuống rơi vào trong xe của nàng. Nàng nhìn xe ngựa của Tạ Uyển Quân phía trước cách đó không xa, nhớ tới vừa rồi lúc song phương gặp mặt nàng ta nói: "... Đã lâu không đến quy phục vấn an Nhị thẩm, thừa dịp cơ hội lần này muội cũng đến phương bắc một chuyến..."

Khi nói chuyện, nàng thản nhiên mỉm cười, một đôi mắt hạnh lặng yên dừng ở trên người Trang Tín Ngạn đứng cách đó không xa đang nói chuyện với Tạ Đình Quân, lóe ra sáng rỡ động lòng người.

Rốt cuộc phải đi vấn an Nhị thẩm, hay vì mục đích khác? Tần Thiên nhìn chằm chằm châu anh bát bảo xe ngựa kia bĩu môi, xem ra, dọc theo đường đi đều phải nói chuyện với nàng ... Nghĩ đến đây, Tần Thiên buông màn xe, quay đầu lại, nhìn Trang Tín Ngạn từ sau khi lên xe vẫn ngồi nghiêm chỉnh. Ánh mặt trời theo cửa kính xe xuyên thấu qua, chiếu lên sườn mặt hảnh như phủ một tầng viền vàng, khiến khuôn mặt hảnh vốn đã xứng đáng với hai chữ hoàn mỹ càng tăng thêm một phần sáng rọi.

Họa thủy a họa thủy, ai nói chỉ có nữ nhân mới là họa thủy? Nam nhân nếu là họa thủy, so với nữ nhân lực sát thương còn mạnh hơn!

Có thể làm cho một tiểu thư khuê các không để ý lẽ nghi theo đuổi, so với bất kỳ ai giận dữ vì hồng nhan cũng không chút nào kém cỏi đi... Như cảm giác được ánh mắt của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn theo bản năng quay đầu lại, hai người ánh mắt chạm nhau, đồng thời nhớ tới chuyện tối hôm qua, không hẹn mà cùng đỏ mặt quay đầu đi, đều nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một người suy nghĩ: nàng vẫn không để ý ta, nhất định còn đang giận ta, ta rõ ràng đã đáp ứng với nàng, lại đường đột xâm phạm nàng, nàng có coi ta là kẻ ti bỉ tiểu nhân hay không?

Một người kia lại suy nghĩ: vì sao hắn vẫn đối với ta xa cách, là vì ta tối hôm qua ngăn cản hắn, hắn bị mất hứng hay sao? Nhưng ta không phải cố ý mà ... Hơn nữa, rõ ràng là ta bị chiếm tiện nghi, người nên tức giận chẳng phải là ta hay sao. Không đến mức ta còn phải tới dỗ hắn chứ? Vậy cũng quá mất mặt ... Không nên không nên, đừng để ý đến hắn nữa!

Hai người suy nghĩ khác nhau, nhưng cũng không ai lên tiếng.

Ngoài xe, Tạ Đình Quân ruổi ngựa đi đến cạnh xe ngựa của muội muội Tạ Uyển Quân thì thả chậm tốc độ, phối hợp với tốc độ của xe ngựa.

“Uyển Quân, Uyển Quân!” Tạ Đình Quân gọi hai tiếng.

Màn xe được một đôi bàn tay mềm mại lặng yên xốc lên, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tạ Uyển Quân. Nàng nhìn gương mặt lạnh lùng của Tạ Đình Quân, có chút chột dạ rũ mắt xuống.

“Ca ca.”

Tạ Đình Quân hừ lạnh một tiếng: “Muội nếu thật sự coi là ta là ca ca của muội, nên nghe lời ta mới phải chứ.”

“Ca ca, huynh nói gì vậy, Uyển Quân chỉ muốn đi thăm thăm thăm mà thôi.” Khi nói chuyện, Tạ Uyển Quân cũng không dám nhìn thẳng ánh mắt

của huynh trưởng.

“Muội cầu xin Nhị thúc nói chuyện với cha mẹ, ta không làm gì được muội.” Tạ Đình Quân lạnh giọng nói, “Nhưng có một việc, muội phải nhớ kỹ cho ta. Muội là tiểu thư nữ nhi của chính thê Tạ gia, mọi người chiều chuộng muội so với quan gia tiểu thư không hề thua kém. Trong thiên hạ, muội muốn gả cho dạng nam nhân gì mà không có, cũng không thể ỷ vào việc mình còn trẻ con mà gây ra thanh danh bất nhã, cuối cùng bất đắc dĩ gả cho một người không xứng đáng, làm mất mặt Tạ gia chúng ta!”

“Ca ca, huynh nói cái gì vậy?” Tạ Uyển Quân mặt đỏ lên, vốn định nói Trang công tử không phải người như vậy, nhưng nghĩ đến lời này mà nói ra tương đương không đánh đã khai, liền cố gắng nuốt trở vào. Lại nhịn không được đỏ hốc mắt.

Thấy muội muội mà mình luôn luôn yêu thương có bộ dạng này, Tạ Đình Quân thanh âm không khỏi mềm mỏng hơn, hần hạ thấp thân mình, nhẹ giọng nói: “Ca ca cũng vì muốn tốt cho muội, nghe theo lời của ca ca đi. Hơn nữa người ta đã có thê thất, cho dù để muội làm bình thê cũng không có ý nghĩa gì.”

Tạ Uyển Quân xấu hổ đỏ mặt, buông rèm xuống: “Ca ca nói năng bậy bạ, không cùng ca ca nói chuyện nữa.”

Từ lần trước gặp qua Trang Tín Ngạn, muội muội vẫn đều có tâm sự. Nghe nói phu thê Trang Tín Ngạn muốn theo bọn họ lên phương bắc, muội muội vốn không thích xa nhà bỗng nhiên la hét muốn đi theo đến thăm Nhị thẩm. Tạ Đình Quân là người quen thuộc chuyện phong hoa tuyết nguyệt sao có thể không nhận ra tâm sự của tiểu nha đầu, lúc này vội phản đối. Ai ngờ muội muội đã cầu Nhị thúc thay nàng nói chuyện, được cha mẹ cho phép, hần cũng khó mà nói cái gì. Chỉ có thể ngầm nhắc nhở cảnh cáo muội muội.

Hắn tuy rằng có chủ ý muốn cướp thê của người khác, cũng không muốn bồi thường muội muội cho đối phương.

Khi nói chuyện, rất nhanh đã đến bến tàu. Song phương đều xuống xe. Người hầu của hai nhà đã đem hành lý đưa đến trên thuyền.

Tạ Uyển Quân tuy rằng thỉnh thoảng lại lên nhìn Tần Thiên và Trang Tín Ngạn, nhưng rốt cuộc là tiểu thư có quý củ, cũng chưa dám ở trước mặt mọi người mà tiếp cận hắn.

Bởi vì tiện để trao đổi phương tiện trên đường, bọn họ sử dụng thuyền của Tạ gia.

Kiếp trước, Tần Thiên sinh hoạt tại thành phố đất liền, công cụ xuất hành là ô tô, xe lửa, máy bay, loại thuyền này chỉ tại lúc đọc sách hoặc lúc vui đùa với bạn bè ở công viên có ngồi qua, lúc ấy nàng thấy rất khoái trá. Nhưng không nghĩ tới thuyền ở cổ đại lay động rất nhiều. Sau khi lên thuyền không bao lâu, Tần Thiên say sóng bị nôn, thiếu chút nữa ngay cả mật cũng phun ra, hé ra mặt xanh xao.

Nhìn Tần Thiên nằm trong phòng như người mất hồn vía, Trang Tín Ngạn không nhìn được, gọi đại phu trên thuyền đến xem, đại phu nói không có gì đáng ngại, có cho chút dược điều trị. Nhưng Trang Tín Ngạn vẫn lo lắng, thậm chí đưa ra ý kiến để bọn họ rời thuyền đi đường bộ.

Tạ Đình Quân làm sao lại đồng ý, nói: “Đường bộ thứ nhất xa xôi, thứ hai nguy hiểm, Tần đương gia hiện tại không khoẻ chỉ là tạm thời, chỉ cần qua vài ngày sẽ thích ứng được. Trang công tử không cần lo lắng.” Lại nhân cơ hội nói: “Phòng ở trên cùng lay động nhiều, không bằng để Tần đương gia chuyển xuống tầng dưới, tầng dưới vững vàng hơn.”

Chỉ cần tốt cho Tần Thiên, Trang Tín Ngạn nào dám không đáp ứng, liên tục gật đầu.

“Có điều...” Tạ Đình Quân nhìn hẩn cười nói: “Phòng ở tầng dưới đều là một gian, chỉ có thể ủy khuất phụ thê tạm thời tách nhau ra! Bất quá Trang công tử yên tâm, Tạ mỗ nhất định sẽ sắp xếp người chăm sóc Tần đương gia thật tốt.”

Trang Tín Ngạn sắc mặt trầm xuống, lẳng lặng nhìn Tạ Đình Quân một lúc. Tạ Đình Quân ung dung, tùy ý để hẩn đánh giá. Một lát sau, Trang Tín Ngạn một lòng suy nghĩ vì Tần Thiên dù có luyện tiếc, cũng chỉ đành gặt đầu.

Tạ Uyển Quân làm bạn bên cạnh Tần Thiên thấy Trang Tín Ngạn yêu thương, đau lòng thê tử như vậy, trong lòng lại có thêm vài phần hảo cảm.

Trong nhà các huynh đệ, trừ bỏ vài người không thành thân ra, các huynh đệ còn lại đối với thê tử nào có vẻ mặt ôn hoà, cẩn thận săn sóc như vậy. Tuy rằng hẩn không nói được, nhưng mà nàng biết viết chữ, bọn họ sẽ có thể trao đổi được.

Trong đầu hiện ra một tình cảnh, dưới ngọn đèn, hai người sóng vai dựa vào nhau, văn chương đưa tình, so với chuyện xưa tài tử giai nhân trong tiểu thuyết càng làm cho lòng người say hơn.

Nghĩ nghĩ, nàng không khỏi xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Cứ như vậy, đôi uyên ương Tần Thiên và Trang Tín Ngạn liền bị Tạ Đình Quân nhân cơ hội chia rẽ.

Nhìn Tần Thiên chuyển xuống tầng dưới, Tạ Đình Quân nhẹ nhàng cười, dường như ngay cả ông trời cũng giúp hẩn.

Hai ngày kế tiếp, Tần Thiên lại lạnh, sau đó lại thấy nóng, cảm xúc hỗn loạn. Chỉ cảm thấy mỗi ngày có rất nhiều người đến thăm nàng, nhưng vì không ăn được, thân mình rất suy yếu, căn bản không có tinh thần, cũng không biết người nào đến đây, người nào không tới. Có điều trong lúc ngủ

mơ, luôn cảm giác được một đôi tay lạnh lẽo hoặc là cầm tay nàng, hoặc là sờ sờ cái trán của nàng, hoặc là lấy khăn lau mặt cho nàng, nhưng không hề phát ra một thanh âm nào.

Nàng cảm thấy người này là Tín Ngạn, bởi vì nàng ngửi được hơi thở thuộc về hắn. Nhưng thời điểm nàng mở to mắt, nhìn thấy không phải là Thu Lan thì cũng là Thanh Liễu. Trong lòng thất vọng không thôi.

Người này, thật sự cứ như vậy không để ý tới nàng sao?

Lại mờ mịt ngủ lịm đi.

Khi cảm giác được đôi tay lạnh lẽo kia, Tần Thiên dùng hết toàn lực, giãy dụa mở to mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Trang Tín Ngạn, lúc này hắn sắc mặt tiêu tụy, đang lo lắng nhìn nàng.

Trong lòng nàng dâng lên nhu tình, thì thào: “Người cuối cùng đã đến thăm ta, ta vẫn chờ người...” Nói xong, chỉ cảm thấy cân bĩ kiệt lực, lại nhắm mắt lại, đã mơ màng ngủ.

Đáng tiếc bởi vì nói năng mơ hồ, Trang Tín Ngạn không thấy rõ, không biết nàng nói cái gì. Thấy nàng khóe mắt lặn xuống một giọt lệ, nghĩ đến nàng không muốn trông thấy hắn, hắn trong lòng khổ sở, lui ra ngoài. Từ đó về sau, cũng không đến thăm Tần Thiên nữa, để tránh lúc nàng bị bệnh chọc nàng tức giận thương tâm.

Lại qua hai ngày, Tần Thiên mới cảm thấy đỡ hơn, có thể miễn cưỡng dùng chút đồ ăn, người cũng trở nên thanh tỉnh, trong lúc đó, có rất nhiều người đều đến thăm nàng, bao gồm Từ chương quý, Mã quản sự, Phạm Thiên, thậm chí là huynh muội Tạ Đình Quân, duy độc không thấy hắn đến. Nàng nằm ở trên giường, trông mong nhìn ra cửa, mãi mà không thấy bóng dáng tuấn tú kia.

“Thu Lan, Đại thiếu gia vài ngày qua có tới đây không?” Tần Thiên nhẹ giọng hỏi Thu Lan đang hầu hạ mình ăn cháo.

Đang thổi cháo Thu Lan nghe vậy động tác dừng một chút, “Đã ba ngày không tới ...” Tiếp theo muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?” Tần Thiên hỏi.

Thu Lan buông bát cháo trong tay, ngồi vào bên cạnh Tần Thiên, đề thấp thanh âm nói: “Đại thiếu phu nhân, hai ngày nay ta không chỉ một lần nhìn thấy Tạ Tam tiểu thư tìm cơ hội tiếp cận thiếu gia, xem bộ dáng nàng ta...”

Thu Lan cũng không nói gì nữa, Tần Thiên cũng hiểu được ý tứ của nàng. Tạ Uyển Quân không thể so với Tạ Đình Quân, nàng tâm tư đơn thuần hơn rất nhiều, có cái gì đều viết lên trên mặt, đến Thu Lan cũng có thể nhìn ra nàng đối với hắn có ý.

Thấy Thu Lan lại muốn dứt cháo cho nàng, Tần Thiên vẫy vẫy tay, ý bảo nàng không muốn ăn nữa. Nàng nằm xuống, đem chăn che đầu. Nước mắt nhịn không được rơi xuống.

Không có lương tâm ... Nàng ốm như vậy, cũng không đến thăm nàng, người nếu thật sự thích Tạ tiểu thư kia, ta liền... Ta liền... Trong chăn, Tần Thiên lau nước mắt, ta sẽ không muốn người nữa!

Đến ban đêm, Tần Thiên thật sự buồn bã, phủ áo khoác ra cửa phòng, muốn ra ngoài hưởng gió hít thở không khí.

Vừa ra cửa, liền thấy Trang Tín Ngạn đưa lưng về phía nàng đứng ở đầu thuyền. Gió đêm thổi mạnh, thổi quần áo hắn bay phất phới. Cũng thổi trúng đèn lồng treo trên cột buồm đung đưa, lay động quang ảnh trên người hắn.

Tên vô lại!

Nhìn bóng dáng của hần, Tần Thiên vừa tức vừa hận, nhưng lại nhịn không được muốn tới gần hần.

Ta muốn hỏi hần lý do gì mà lại tức giận như vậy! Tần Thiên oán hận nghĩ.

Mới vừa đi gần hai bước, lại nhìn thấy Tạ Uyển Quân mang theo nha hoàn từ hướng khác tới đi về phía hần. Tạ Uyển Quân mặc áo vải tà khâm trên tay áo thêu hoa lưu ly cùng màu với đế giày, dưới là váy dài màu hồng nhạt nếp gấp có nạm vàng, trên đầu vấn kiểu tóc hình con bướm, cầm một đôi trâm kim tước điểm thúy, thanh nhũ trong bóng đêm mờ mịt, có vẻ xinh đẹp động lòng người. Nàng không nhìn thấy Tần Thiên đứng ở chỗ tối, nàng đang cầm theo đèn lồng màu vàng khắc hoa, trên mặt mang theo mỉm cười, đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn. Tần Thiên lui ra sau mấy bước, trốn ở một bên.

Nàng thật muốn nhìn xem, trong ba ngày này giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 175: Hồn đàn!

Trăng tàn như câu, thanh lưu uyển chuyển, nguyệt hoa như băng.

Trang Tín Ngạn đứng ở đầu thuyền, nhìn mặt hồ ngân quang bốn phía hầy còn đang xuất thần.

Nghe Hải Phú nói nàng đã đỡ hơn nhiều, cũng có thể ăn vài thứ. Có điều tinh thần vẫn không tốt lắm. Hắn rất muốn đi thăm nàng. Nếu hắn đi thăm nàng, nàng có tức giận không? Nếu hắn nhận lỗi trước nàng, nàng sẽ tha thứ cho hắn không?

Sớm đã có thói quen cùng nàng sớm chiều ở chung, quen với khuôn mặt tươi cười sáng lạn của nàng, ánh mắt sáng ngời, nay mấy ngày không thấy, hắn tựa như mất hồn phách, làm cái gì cũng đều cạn sạch sức lực, buổi tối cũng ngủ không được. Hắn vài lần đều nhịn không được đi đến trước cửa phòng nàng, lại không có nổi dũng khí để đi vào, sợ nếu hắn xuất hiện lại làm cho nàng tức giận khổ sở, khiến bệnh tình nàng thêm bất lợi.

Chờ qua vài ngày nữa, chờ nàng khá hơn một chút, hắn nhất định phải đến thăm nàng, hắn nhất định phải cầu nàng tha thứ, về sau hắn nhất định sẽ quản trị bản thân, tuyệt sẽ không mạo phạm nàng lần nữa.

Như vậy, nàng chắc sẽ tha thứ cho hắn.

Hắn trong lòng rất khó chịu, bởi vì hắn ý thức được một chuyện, nàng đã vài ngày không để ý đến hắn, hắn chịu không nổi, nếu năm năm sau nàng thật sự rời đi, hắn nên làm cái gì bây giờ? Ngày qua ngày sẽ trải qua như thế nào đây?

Bỗng nhiên, hần cảm giác được bên người ánh sáng sáng ngời. Theo bản năng, hần tưởng Tần Thiên đi đến bên cạnh hần. Hần kinh hỉ quay đầu lại, đã thấy gương mặt của Tạ Uyển Quân.

Vô tận thất vọng ủa vào lòng, sự thất vọng này khiến hần căn bản không rảnh lo lắng Tạ Uyển Quân vì sao lại xuất hiện bên cạnh hần. Hần sắc mặt trầm xuống, thản nhiên quay đầu, một lần nữa nhìn về phía mặt sông, thật giống như Tạ Uyển Quân chưa bao giờ xuất hiện bên người hần vậy.

Tạ Uyển Quân có chút xấu hổ, nàng cũng không trông mong hần có thể có sắc mặt hòa nhã. Một ngày này, nàng trốn tránh ca ca, dùng hết biện pháp tiếp cận hần, hần đều có sắc mặt này, thản nhiên, xa cách, cứ như đối với nàng không hề quen biết vậy. Bất quá nàng thấy hần đối với những người khác cũng là như thế, chỉ có thân thiện với Tần Thiên cùng gã sai vặt. Nhớ tới chỗ thiếu hụt của hần, phản ứng này cũng có thể lý giải. Nàng nghĩ, có lẽ nên cùng hần nói chuyện để quen thuộc hơn một chút.

Nàng biết bất luận là cha mẹ hay là ca ca, cũng sẽ không gả nàng cho một người không những đã có thê thất mà thân thể còn không toàn vẹn, nàng cũng không nghĩ xa như vậy. Có điều lần trước gặp mặt vội vàng, nàng luôn nhớ tới hần, ngay cả trong mộng đều là bóng dáng của hần. Nàng muốn gặp hần, ở bên cạnh hần, cho nên, nghe thấy có cơ hội có thể tái kiến hần, nàng tìm hết cách để có thể được đi theo.

Cho dù chỉ nhìn thấy hần như vậy, cũng làm cho nàng cảm thấy rất vui vẻ.

Trên đời sao lại có nam tử đẹp như vậy chứ? Tạ Uyển Quân si mê nhìn hần, cảm thấy hần không một chỗ nào khó coi, ngay cả cằm đang cúi hạ ẩn hiện, cũng có sức quyến rũ như vậy.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Nha hoàn Điệp Nhi thấy nàng luống cuống, vội vàng nhắc nhở. Điệp Nhi nhìn chung quanh, cũng may đêm đã khuya,

không có người nào quanh đây, tuy rằng đây là thuyền của Tạ gia, nhưng lọt vào mắt của hạ nhân thật sự không tốt.”Tiểu thư, chúng ta đi thôi, nếu như bị Nhị thiếu gia biết được, nhất định sẽ trách phạt nô tỳ.” Điệp Nhi kéo ống tay áo của nàng.

“Ca ca đã ngủ rồi. Đừng sợ.” Tạ Uyển Quân đáp, thật vất vả mới có cơ hội ở cùng một chỗ với hân, nàng sẽ không buông tay, chẳng sợ hân không để ý tới nàng, không cùng nàng nói chuyện, chỉ đứng bên cạnh hân như vậy, lẳng lặng nhìn hân, cũng làm cho nàng vui mừng.

Thấy một màn như vậy Tần Thiên không khỏi mếu máo, thầm nghĩ: dù sao vẫn là tiểu thư khuê các, sao có thể không hiểu quy củ như vậy, đêm dài người người đã đi ngủ lại gặp mặt một nam tử đã thành gia lập thất!

Bất quá nàng cũng biết, cái gọi là quy củ, chỉ có thể ước thúc hành vi, nhưng không cách nào ước thúc lòng người, nếu không, cũng sẽ không có hai chữ “Bỏ trốn” này.

Nàng lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn, oán hận: người cũng thật là, người ta tuy rằng chủ động, chẳng lẽ người không biết tránh đi sao? Đã trể thế này còn ở nơi này ngắm cảnh tỏ vẻ thâm trầm cái gì! Còn không mau trở về phòng!

Bất quá thấy hân thủy chung đều không để ý tới Tạ Uyển Quân, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút.

Lúc nàng định tiến lên, chấm dứt gặp gỡ của bọn họ, bỗng nhiên thấy Tạ Uyển Quân lấy giấy bút từ trên người ra, nhanh chóng viết cái gì đó. Tần Thiên ngẩn ra, lại lui trở về, muốn nhìn xem sự việc tốt cùng sẽ thế nào.

Đáng tiếc bóng đêm quá dày, thấy không rõ nàng viết cái gì. Lại thấy rõ bút trong tay nàng, kia cũng không phải là bút than nàng phát minh ra, mà là bút vẽ mi dùng thuốc nhuộm mà các nữ tử thường hay dùng. Loại bút dùng thuốc nhuộm này chỉ có ở cửa hàng son phấn nổi tiếng trong kinh

thành mới có bán, so với son phấn thông thường tốt hơn rất nhiều, kẻ lông mày vừa đen vừa sáng, giá cũng đắt dọa người, một bút vẽ mi chỉ dài bằng ngón tay lại tốn những mười lượng bạc!

Mà Tạ tiểu thư thế nhưng dùng bút vẽ mi này để viết chữ, tốn mười lượng bạc thì có thể viết được mấy chữ?

Tần Thiên âm thầm lú lười.

Bên kia, Tạ tiểu thư viết xong đưa cho Trang Tín Ngạn xem, xuất phát từ lễ tiết, Trang Tín Ngạn cúi đầu dựa vào đèn lồng của nàng nhìn thoáng qua, Tần Thiên vốn tưởng rằng hắn sẽ không để ý tới nàng, không nghĩ tới, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên có phản ứng, hắn tiếp nhận tờ giấy kia, cẩn thận nhìn xem, lại lấy giấy bút trên người ra, nhanh chóng viết xuống cái gì đó đưa cho Tạ Uyển Quân xem.

Tạ Uyển Quân trên mặt nở rộ tươi cười, nàng nhìn Trang Tín Ngạn, cả khuôn mặt giống như phản quang, tình ý kéo dài làm cho Tần Thiên tâm bỗng nhiên trầm xuống. Nàng không nhịn được nắm tay thành quyền.

Bên kia, Tạ Uyển Quân nhìn Trang Tín Ngạn sau khi đưa quyển vở qua, mỉm cười, lại viết xuống cái gì đó, đưa cho Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn nhìn nhìn, khóe miệng thế nhưng lại tràn ra tươi cười.

Tươi cười này chỉ có lúc đối mặt với nàng mới có, ôn nhu, vui sướng, nhưng hiện tại, hắn thế nhưng cũng đối với nữ tử khác cười như vậy!

Đây thể hiện điều gì? Có phải mặc kệ là ai, chỉ cần có thể đồng tình hắn, không chê bai hắn, có thể khiến hắn cảm thấy ấm áp, hắn đều sẽ thích người đó?

Nàng căn nhanh môi, dứt khoát xoay người.

Ta không cần lại để ý đến hăn, rời khỏi hăn, hăn yêu thích ai thì cứ yêu thích người đó, hăn thích cười với ai thì cứ cười với người đó! Hăn vốn không phải người của ta! Ta mới không cần quản, ta mới không cần! Chờ năm năm sau, ta cầm bạc chạy lấy người, ta có thể buôn bán, ta làm lão bản, ta có Thái Phó là bá bá, ta còn sợ không có cuộc sống tốt đẹp hay sao?

Tuy rằng nói với bản thân như vậy, nhưng trong lòng lại từng đợt quặn đau, nước mắt không chịu khống chế chảy ra ngoài.

Nàng bước trở về, thời điểm sắp đến cửa phòng, bỗng nhiên lại dừng lại. Nàng lấy tay áo dùng sức lau nước mắt, khẽ cắn môi, bỗng nhiên xoay người, đi nhanh hướng tới Trang Tín Ngạn bên kia.

Nàng thấy Trang Tín Ngạn đang ở chỗ này cùng Tạ Uyển Quân viết cái gì đó, Tạ Uyển Quân nhìn hăn cười, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Tần Thiên trong lòng vừa tức vừa đau, dưới chân cũng không ngừng lại, nàng vẫn vọt tới bên cạnh Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn như cảm giác được, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy nàng, trên mặt lập tức lộ ra kinh hãi. Nhưng sau khi thấy rõ ràng sắc mặt của Tần Thiên, vẻ kinh hãi kia lại ngừng trệ.

Tần Thiên vọt tới trước mặt hăn, dùng sức đẩy hăn, cú đẩy này cơ hồ dùng hết toàn bộ khí lực, đẩy hăn lùi một bước lão đảo, may mà phía sau có lan can, nếu không giờ phút này chỉ sợ đã bị nàng đẩy xuống sông rồi.

Trang Tín Ngạn kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Tần Thiên, thấy nàng sắc mặt tái nhợt, trong mắt rưng rưng.

“Hỗn đản, hỗn đản! Ta không bao giờ để ý tới người nữa!” Nàng nhìn hăn, trong ánh mắt tràn ngập phẫn nộ, một giọt lệ theo khóe mắt chảy xuống. Nàng dùng tay áo lau nước mắt, nhìn hăn một cái, sau đó xoay người chạy đi.

Từ đầu tới cuối, nàng đều không hề nhìn Tạ Uyển Quân liếc mắt một cái.

Lưu lại Trang Tín Ngạn cùng Tạ Uyển Quân ngây ra như phỗng.

Trang Tín Ngạn ngơ ngác nhìn bóng dáng của Tần Thiên, trong lòng lăn qua lộn lại đều là câu nói kia của nàng: “Ta không bao giờ để ý tới người nữa!”

Hắn cảm thấy thật sự khó chịu, nàng hận hắn như vậy sao? Hắn không thể chịu đựng được, quặn vở cầm trong tay vò thành một đoàn. Hắn cũng bất chấp mặt mũi, đuổi theo Tần Thiên.

Nơi đó chỉ còn lại chủ tớ Tạ Uyển Quân, một trận gió thổi tới, đèn lồng trên cột buồm lung lay, bỗng nhiên rơi xuống sàn thuyền lăn vài vòng thì dập tắt. Trên đầu thuyền chỉ còn lại ánh sáng mỏng manh trong tay Tạ Uyển Quân, chiếu lên gương mặt nàng nghi hoặc khó hiểu.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng hồ đồ hỏi Điệp Nhi bên cạnh.

Điệp Nhi cũng không hiểu ra sao, mặc danh kỳ diệu lắc đầu. Hai người lui xuống trở về phòng.

Chờ Tạ Uyển Quân đi rồi, Tạ Đình Quân từ một chỗ tối đi ra, hắn đi theo muội muội, muốn xem muội muội và Trang Tín Ngạn trong lúc đó rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra. Nếu Trang Tín Ngạn thật sự dám đối với muội muội có chút ý nghĩ không an phận, xem hắn sẽ giáo huấn hắn ta như thế nào! Nhưng không nghĩ tới lại chứng kiến một màn kia.

Trong bóng đêm, ánh mắt hắn lóe ra, hắn nghĩ nghĩ, hướng tới đi về phía phòng của Tần Thiên.

Bên này, Tần Thiên một đường chạy trở về phòng, thời điểm xoay người đóng cửa, lại đụng phải Trang Tín Ngạn đang tiến vào, hắn nhìn nàng, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt kinh hãi đau đớn.

“Người còn tới làm cái gì? Người đi đi, người đi đi!” Tần Thiên quát lên, dùng sức đẩy hắn ra ngoài, lúc này, nàng đã quên mất vào đêm động phòng chính mồm nàng đã hứa hẹn, chỉ cần là hắn thích, không cần hỏi qua nàng, cứ việc cưới về mà thôi.

Trong lòng nàng lúc này đang nghĩ: hỗn đản, người sao có thể một bên đối với ta làm ra loại sự tình này, xoay mặt một cái lại đối với nữ tử khác tươi cười như vậy! Nam nhân cổ đại quả nhiên không có một ai tốt đẹp!

Nhưng Trang Tín Ngạn trong hơn nửa năm nay vẫn cần cù luyện võ, thân thể so với trước cường tráng hơn nhiều, không phải nàng muốn đẩy ra là đẩy ra được.

Tần Thiên thấy mình đổ mồ hôi toàn thân, mà hắn lại không chút sứt mẻ, còn dùng ánh mắt vô tội không biết vì sao nhìn nàng, nàng vừa ức vừa hận, nhin không được khóc lên.

“Trang Tín Ngạn, người thật sự là hỗn đản!” Tần Thiên một bên khóc một bên mắng: “Ta bị người lừa, còn tưởng rằng người là người tốt, hóa ra tức nhất người, người là sói đội lốt cừu!”

Nếu hắn ngay từ đầu bộ dáng giống như Tạ Đình Quân vậy, nàng... Nàng mới sẽ không thích hắn... Đáng giận hắn lại thanh thuần như vậy, bất tri bất giác khiến cho nàng mất tâm.

Nàng vốn ân oán rõ ràng, nhưng uất ức này, nàng nên tính với ai đây?

Nàng càng nghĩ càng khổ sở, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn. Bên cạnh Trang Tín Ngạn chưa từng thấy nàng khóc lóc như vậy, nhất thời hoảng tay chân, không biết nên làm gì bây giờ.

Hắn đi đến bên cạnh bàn, vở vẫn cầm trong tay, nhưng bút than vừa rồi bị Tần Thiên đẩy một cái đã không thấy đâu nữa. Hắn tìm không thấy bút,

gấp đến độ đổ mồ hôi, muốn nói lại không thể biểu đạt ý tứ trong lòng, hăn gấp đến độ “A a a” kêu lên, ở trong phòng xoay quanh.

Thấy hăn như vậy, Tần Thiên lại có chút mềm lòng, nàng lấy bút than trên người ra, đặt tới trước mặt hăn: “Ta thật muốn nhìn xem người muốn nói cái gì!”

Trang Tín Ngạn đoạt lấy bút, xé một tờ giấy ra, viết xuống: “Người đừng tức giận, ta về sau tuyệt đối sẽ không làm như vậy nữa.” Hăn nói là chuyện đêm đó, hăn nghĩ Tần Thiên vì chuyện đó mà tức giận.

Tần Thiên nhìn thoáng qua, oán hận: “Đây đều là lời nói dối của nam nhân! Ta sẽ không tin!” Nếu lại có người không chê bai đối tốt với hăn, hăn có phải sẽ lại thích người ta hay không?

Trước kia hăn luôn trốn tránh trong phủ, mọi người không biết chỗ tốt của hăn. Nay, mọi người đều biết hăn có thể buôn bán, còn có thể sao chế ra cống trà, giá trị con người đã sớm không giống như lúc trước, nếu hiện tại Đại phu nhân muốn cầu hôn cho hăn, chỉ sợ sẽ không hề bị cự tuyệt nữa!

Thấy nàng như thế, Trang Tín Ngạn thực vội, không biết nên biểu đạt như thế nào. Vội vàng xao động, tính tình lại có chút không chịu khống chế, hăn cầm vở trong tay xé thành hai nửa, đá trên mặt đất.

“Người còn phát giận với ta!” Tần Thiên tức giận đến dậm dậm chân, người xé, ta cũng biết xé a!

Nàng nhặt lên một nửa vở quyển vở bị đá văng kia, vốn định trước mặt của hăn xé tan thành từng mảnh, nhưng bỗng nhiên, nàng bị chữ viết trên vở hấp dẫn sự chú ý.

Nàng biết, đó là những lời trao đổi vừa rồi của hăn và Tạ Uyển Quân.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 176: Tình ý kéo dài

Trên vở chữ viết tuyển tú: “Sắc mặt nàng đã tốt hơn nhiều chưa? Còn có thể cùng người nói cười rồi sao? Nàng đã nói gì với người vậy?”

Những lời này là đáp lại lời của Tạ Uyển Quân vừa rồi, trong đó “Nàng” không cần đoán, Tần Thiên cũng biết chỉ mình, thực rõ ràng, Tạ Uyển Quân viết xuống là nói về chuyện của mình.

Trong lòng lửa giận trong nháy mắt bình ổn không ít, Tần Thiên tiếp tục nhìn xuống, “Nàng có nói gì về ta không?”

Tần Thiên hồi tưởng tình hình hôm nay lúc Tạ Uyển Quân đến thăm mình. Kỳ thật, bình tĩnh mà xem xét, Tạ Uyển Quân nữ hài tử này cũng không làm cho người khác chán ghét. Nàng mỗi lần đến thăm mình, đều biểu hiện quan tâm thật sự, hỏi nàng muốn ăn cái gì, đem đồ ăn vặt của nàng đến cho mình ăn. Thấy mình rầu rĩ không vui, còn có thể nói chút việc thú vị trong phủ để nàng vui vẻ, không giống như loại người tâm cơ thâm trầm.

Nàng cũng hỏi về Trang Tín Ngạn: “Uyển Quân thật sự là tò mò, Trang công tử từ nhỏ đã không thể nghe được, sao có thể học được cách xem khẩu hình?”

Lúc ấy, Tần Thiên cười nói: “Ta kỳ thật cũng rất ngạc nhiên, nhưng hẳn biết đọc khẩu hình là sự thật, nghĩ đến chắc lý do vì hẳn rất thông minh đi.”

“Thật đúng là thực thông minh.” Tạ Uyển Quân dùng khăn tay che miệng lại cười, tươi cười dịu dàng, xinh đẹp như hoa, trong ánh mắt ẩn hàm

tình ý.

Nghĩ đến, Tạ Uyển Quân hẳn là nói cho hẳn biết chuyện mình khen hẳn thông minh.

Chẳng lẽ khi đó bởi vậy mà hẳn mới tươi cười như vậy?

Tần Thiên nâng mắt lên, nhìn Trang Tín Ngạn ở hướng đối diện, đã thấy hẳn mí mắt nhanh miêng, mặt đỏ lên, cũng không biết là vì phần nộ, hay vì sốt ruột, hoặc là cả hai đều không phải.

“Vừa rồi các người luôn luôn nói về ta?” Tần Thiên nhìn hẳn hỏi.

Đối với việc nàng bỗng nhiên hỏi một câu như vậy, Trang Tín Ngạn giật mình, một lát sau, mới gật gật đầu.

Nếu không nói về tình trạng của nàng, hẳn cần gì khó khăn cùng nàng ta viết chữ nói chuyện phiếm?

Hơn phân nửa lửa giận của Tần Thiên đều do vừa rồi Trang Tín Ngạn đối với Tạ Uyển Quân ôn nhu tươi cười. Trang Tín Ngạn là người trong trẻo nhưng lạnh lùng, không phải người hẳn coi trọng, tuyệt đối sẽ không có vẻ mặt này, nàng nghĩ đến hẳn động tâm với Tạ Uyển Quân, nên mới tức giận như vậy. Nếu như lúc vừa thành thân mà xảy ra việc này, nàng khi đó vốn không định lưu lại, đối với hẳn cũng không có tâm tư gì. Nhưng qua thời gian dài ở chung, bất tri bất giác, nàng đã đem hẳn đặt ở vị trí trọng yếu trong lòng mình. Có điều gần đây nàng mới phát giác ra. Nhìn thấy một màn kia, nàng vốn không tin tưởng vào nam nhân cổ đại sao có thể không tức giận?

Hiện tại hiểu lầm được làm sáng tỏ, hơn phân nửa lửa giận liền biến mất vô hình vô ảnh.

Có điều lúc này, nàng ngượng ngùng lập tức xoay mặt đi. Nàng cúi hạ thắt lưng, nhặt lên một nửa quyển vở khác, chắp với một nửa kia trong tay nàng, đưa tới trước mặt hân.

Nàng nhìn hân, sóng mắt vừa chuyển, sáng giọng: “Được được, vậy mà còn xé vở làm đôi?”

Trang Tín Ngạn tính tình vốn mẫn cảm sao lại không cảm giác được cảm xúc của nàng có biến chuyển, hân lẳng lặng tiếp nhận quyển vở, nhìn Tần Thiên một khắc trước vẫn là mưa rền gió dữ, lúc này bỗng nhiên lại nhẹ nhàng, nhất thời không hiểu ra sao.

Thấy hân có bộ dáng này, Tần Thiên trong lòng vừa chua xót lại ghen ứ, có cảm giác nói không nên lời, “Đồ ngốc...” Nàng nhìn hân cười cười, lúm đồng tiền nhẹ nhàng nhợt nhạt hiện ra, hơn nữa đôi mắt nàng trong suốt như thu thủy, trong ánh sáng ảm đạm này có vẻ mị hoặc liêu nhân.

Trang Tín Ngạn trong lòng rung động, nhịn không được muốn ôm nàng, nhưng nghĩ tới hân nàng sẽ mất hứng, lại cố gắng áp chế mình, chỉ si ngốc nhìn nàng, muốn tiếp cận lại không dám, chân tay luống cuống.

Dưới ngọn đèn, ánh mắt tràn đầy lưu quang, nhu tình ngàn vạn.

Hiếm khi thấy được bộ dáng ngây ngốc này của hân, nhất định càng coi trọng người đó, mới có hành động khác thường này. Nghĩ vậy, Tần Thiên trong lòng càng mềm mại. Nàng cười cười, lại hỏi: “Người không phải không để ý tới ta sao? Còn đuổi theo tới đây làm gì?”

Trang Tín Ngạn nhếch miệng, viết xuống vở đã bị xé làm hai: “Ta nghĩ nàng đang giận ta... Rõ ràng đáp ứng nàng rồi, kết quả vẫn là mạo phạm...” Lại ngẩng đầu nhìn nàng, con ngươi tối tăm phản xạ chút quang, nhìn như có hai ngọn lửa đang thiêu cháy. Tần Thiên nhìn nhìn, chỉ cảm thấy kia giống như nhịp đập của tim mình.

Hóa ra là như vậy... Tần Thiên mỉm cười, thì ra hắn đang tự trách, không dám đối mặt với ta.

“Ta nào có giận người...”

Có một số việc Trang Tín Ngạn không hiểu, nhưng cũng không có nghĩa là hắn ngốc nghếch, nay thấy vẻ mặt Tần Thiên thế này, trong lòng dĩ nhiên sáng tỏ.

Giống như một trận gió xuân thổi qua mặt nước, thổi bay hoa sen trên hồ, hoa sen một tầng lại một tầng nhộn nhạo nở rộ, vô cùng vô tận, vô thanh vô tức, giống như sự vui sướng của hắn vậy.

“Đêm đó...” Bất tri bất giác, đỏ ửng lại hiện lên hai má hắn, dưới ngọn đèn thấp thoáng, ngọc dung tuần mỹ mang một mảnh lệ sắc, “Đêm đó, nàng thật sự không giận ta? Nàng kéo màn xuống, sau lại còn đánh ta...”

“Ta không phải cố ý ...” Ánh mắt hắn nóng rực khiến Tần Thiên không khỏi đỏ mặt, nàng thoáng bổ sung, không dám lại nhìn hắn.

Dưới ngọn đèn, khuôn mặt nàng ửng hồng, má đào môi đỏ, mục sắc liễm diễm, hết sức đẹp mắt. Trang Tín Ngạn trong lòng kích động, muốn cầm tay nàng, nhưng đến gần trước mặt nàng lại không dám.

Tần Thiên dư quang khóe mắt liếc thấy, lại bất động thanh sắc, tay lén lút di động một chút, đã trúng phải tay hắn, giây tiếp theo, Trang Tín Ngạn lập tức nắm chặt tay nàng, giống như một tiểu hài tử cười rộ lên, mặt mày loan loan, nùng tình mật ý.

Chỉ nắm tay, đã khiến tâm thần câu diêu. Hai người người nhìn ta liếc mắt một cái, ta nhìn người liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy chưa bao giờ vui sướng như vậy.

“Tần Thiên, đừng rời đi, lưu lại được không? Ta nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt.” Trang Tín Ngạn dùng một bàn tay khác viết xuống: “Ta cũng sẽ học nói, về sau sẽ không để nàng vất vả như vậy nữa.”

Tần Thiên nghĩ rằng đây chính là thời điểm ngả bài rồi.

Nàng xoay người, đối mặt với hắn, vẻ mặt bỗng nhiên trịnh trọng, làm cho Trang Tín Ngạn trở nên khẩn trương.

“Tín Ngạn, nguyện vọng lớn nhất của ta không phải vinh hoa phú quý, mà là có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Nhưng hạnh phúc mỹ mãn này phải có điều kiện. Ta không hy vọng trượng phu của mình có nữ nhân khác, ta vĩnh viễn cũng không thể trở thành người như mẫu thân của chàng, ta sẽ đổ kỵ, sẽ phẫn nộ. Vừa rồi chàng cười với Ta tiểu thư, ta đã rất tức giận. Nếu chàng có nữ nhân khác, chàng thích một nữ nhân khác, ta nhất định sẽ khổ sở thương tâm. Cho nên, Tín Ngạn...”

Tần Thiên nắm chặt tay hắn, ánh mắt một mảnh chân thành, một mảnh nhu tình: “Chàng có thể đáp ứng ta cuộc đời này sẽ không thích một ai khác, không có nữ nhân khác không? Nếu chàng đáp ứng ta, ta sẽ tin tưởng chàng. Cả cuộc đời này, ta đều toàn tâm toàn ý đối với chàng, mặc kệ dưới tình huống gì cũng sẽ không rời khỏi chàng.”

Thấy rõ lời của nàng, Trang Tín Ngạn trong lòng dâng lên ngọt ngào.

Hắn viết xuống giấy: “Ta có nàng là đủ rồi, còn cần gì nữ nhân khác nữa. Mỗi ngày cùng nàng ở một chỗ cũng không đủ, cũng không còn để phân chia cho những người khác!” Hắn gằn từng tiếng, tất cả đều là lời tâm huyết phát ra từ nội tâm, không có nửa điểm hoa ngôn xảo ngữ. Tần Thiên nghe vào tai, đó là lời tâm tình dễ nghe nhất trên đời.

Nàng nhìn hắn, vô cùng vui sướng, không có lời nào có thể hình dung tâm tình nàng lúc này. Tâm vốn phiêu bạc, bỗng nhiên tìm được một nơi ấm áp để dừng chân, vô hạn vui mừng cùng mãi nguyện.

Trang Tín Ngạn vẽ mặt lại trở nên nghiêm túc, hẩn trịnh trọng viết xuống: “Trang Tín Ngạn vĩnh viễn đều chỉ có một mình Tần Thiên.” Vẽ mặt của hẩn, tựa như đối với thần minh làm ra lời thề độc vậy.

Viết xong, hẩn xé trang giấy này xuống, giao vào tay Tần Thiên.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tình ý kéo dài.

Nay hai người ý hợp tâm đầu, làm sao còn phải khắc chế bản thân. Đặc biệt Trang Tín Ngạn, nhìn Tần Thiên ý cười trong suốt, chỉ cảm thấy thân mình như bốc hỏa. Hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập, hẩn kìm lòng không được tới gần nàng. Tần Thiên tâm cũng bang bang nhảy loạn, cả người phát sốt.

Ngay thời điểm hai người càng ngày càng tới gần, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm lộn xộn, “Cạch Lãng Lãng”, trong màn đêm yên tĩnh có vẻ quá mức chói tai. Hai người lúc này mới nhớ tới, nơi này là thuyền của Tạ gia, bọn họ chỉ là khách nhân, mà nơi này vẫn là phòng một người. Nếu như bị người khác biết bọn họ ở trong này như thế, chỉ sợ sẽ chọc người khác chê cười.

Tần Thiên xấu hổ đỏ mặt, rút tay về, nhẹ giọng nói: “Chàng nhanh trở về phòng đi!”

Trang Tín Ngạn cũng đọc không ít sách thánh hiền, cũng biết có một số việc không thể không để ý. Lập tức, hẩn liên tục hít sâu, áp chế hạ dục vọng. Đứng lên, lưu luyện không rời đi về phía cửa. Tần Thiên đi theo phía sau hẩn tiến chân.

Ngoài cửa, Tạ Đình Quân nhẹ nhàng thở ra. Hẩn luôn luôn đứng nghe ngoài cửa sổ, nhìn bọn họ từ khắc khẩu, đến bỗng nhiên hòa hảo, nhìn Tần Thiên đối mặt với Trang Tín Ngạn tình ý nồng đậm, nhu tình như nước, dường như ngay cả băng sơn cũng hòa tan... Một khắc kia, hẩn đối với

Trang Tín Ngạn dâng lên một loại đồ kỵ từ tận đáy lòng. Người như vậy cũng xứng để nàng làm thế sao?

Mắt thấy hai người càng ngày càng như keo như sơn, hẳn rồi cuộc nhịn không được trong lòng ghen tỵ, đá thủng gỗ ngã lăn bên ngoài, lúc này mới khiến hai người thu liễm. (kỳ đà >.<)

Nay thấy Trang Tín Ngạn sẽ đi ra, hẳn vội vàng vọt đến một bên trốn, không muốn bị bọn họ phát hiện.

Hắn nhìn Tần Thiên bước ra cửa, Trang Tín Ngạn từ bên trong đi ra, ngọn đèn ảm đạm bên trong tỏa ra, chiếu sáng lên khuôn mặt hai người. Trang Tín Ngạn quay đầu, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người giăng co cùng một chỗ, lưu luyến, đột nhiên, Trang Tín Ngạn lại đem Tần Thiên đẩy mạnh vào.

Thân ảnh hai người biến mất ở cạnh cửa.

Tạ Đình Quân tâm nhảy nhót, hẳn không nhịn được di động vài bước về phía cửa, cũng bất chấp có thể có người phát hiện ra mình, chỉ chốc lát, hẳn đã nhìn thấy hai người đang tựa vào cạnh cửa.

Hắn chết lặng nhìn chăm chăm hai người, nắm chặt thành quyền, toàn thân cơ bắp trong một chốc kia trở nên căng thẳng.

Hai người đang đứng cùng một chỗ hôn môi.

Hắn hai tay ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, đem thân thể nàng mảnh mai mà lại đầy đặn dán chặt lên thân thể hắn, không có một khe hở. Hắn cúi đầu xuống, nhiệt liệt hôn nàng. Nàng kiễng chân, mềm nhũn dựa vào trên người hắn, hai tay vô lực vòng lên cổ hắn, như không có xương cốt, thân mình từng đợt run rẩy, trâm cài theo búi tóc rời rạc của nàng chảy xuống, va chạm xuống đất phát ra “Đình” một tiếng vang nhỏ.

Nàng nhắm mắt, kích tình đáp lại hân.

Nhiệt độ bốn phía đột nhiên lên cao, một mùi thơm ngát thuộc về cơ thể nàng quanh quẩn trong không khí này.

Cho dù hân có kinh nghiệm phong nguyệt, cũng chưa bao giờ thử qua nụ hôn kích tình như vậy, không có người nào đối với hân toàn tình hòa nhập như vậy, cũng không có nữ nhân nào có thể mê người như nàng... Hân nhìn môi của người kia rời khỏi môi của nàng, hướng tới cổ nàng, nàng ngẩng đầu lên, búi tóc hoàn toàn tán loạn, tóc đen như thác nước chảy xuống, theo động tác kịch liệt mà nhộn nhạo.

Nàng như khó có thể ức chế, nhẹ nhàng mà rên rỉ, nàng ôm chặt hân, cắn chặt môi dưới, một tiếng thanh kêu gọi từ miệng nàng tràn ra: “Tín Ngạn... Tín Ngạn...”

Câu hôn đoạt phách... Trong một chốc kia, Tạ Đình Quân chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu nhanh chóng chuyển xuống dưới bụng, cảm giác trướng đau trong nháy mắt nuốt sống hân, hân nắm chặt hai tay thành quyền, gắt gao nhìn chăm chăm Trang Tín Ngạn đang đắm chìm trong đó không thể tự kiềm chế, hai mắt ầm ầm đỏ lên.

Giờ khắc này, hân có bao nhiêu khát vọng, còn có cỡ nào đổ kỵ cùng oán hận!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 177: Đối thủ

Hai ngày sau, thuyền ngừng ở bến tàu phương bắc thành phố Thanh Châu. Đoàn người xuống thuyền, ngồi xe ngựa Tạ gia đã chuẩn bị sẵn.

Một đoàn hơn mười xe ngựa, cùng với mấy chục hộ vệ, uốn lượn hành tẩu về phía bắc.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi trong một chiếc chu luân mui xe, phía sau là thanh trù ô đỉnh xe ngựa của Từ chương quý, Mã quản sự và Phạm Thiên, nha hoàn ngồi ở xe kéo cuối cùng. Sau đó là ba xe ngựa nhỏ chở hành lý của đoàn người. Phía Tạ gia bên kia, Tạ Uyển Quân ngồi trong một chiếc xe, Tạ Văn Tuyển một chiếc, phía sau cũng là ba xe ngựa chở hành lý. Tạ Đình Quân cùng với tùy tùng hộ vệ của hắn đều ngồi trên lưng ngựa.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn thân ái nóng bỏng chen chúc tại cửa kính xe ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Ngoài cửa sổ là ruộng ngô mênh mông vô bờ. Nay đúng là mùa thu hoạch, cành lá vàng rực, bắp ngô trĩu nặng. Trang Tín Ngạn chưa thấy qua thu hoạch ngô bao giờ, thật sự tò mò.

“Đại thiếu gia của ta, đây chính là ngô a, chàng không phải rất thích ăn sao?” Tần Thiên quay đầu nhìn hắn, dịu dàng cười khẽ, sang sảng trong vắt. Dương quang ấm áp ngày mùa thu xuyên thấu qua cửa kính xe chiếu vào trên mặt nàng, ánh lên khiến khuôn mặt trong trắng lộ hồng, mềm mại phấn nhuận, giống như hoa đào tú lệ trong nắng.

Trang Tín Ngạn ngồi sát bên cạnh nàng nhìn thấy mà tâm động thần diêu, nhin không được cúi đầu hôn lên mặt nàng một cái, lại ôm nàng chặt hơn một chút. Tần Thiên trong lòng ngọt ngào giống như mật, xoay người dựa sát vào trong lòng hắn, vòng tay ôm thắt lưng của hắn, nghe tiếng nhịp tim đập của hắn. Hắn sờ sờ mặt của nàng, nâng cằm nàng lên, để nàng đối mặt với hắn.

Tần Thiên nâng tay mơn trớn tuấn nhan như mỹ ngọc của hắn, lông mi dài đen như mực, chiếc mũi cao thẳng, ánh mắt thâm thúy, bạc môi hồng nhạt, hắn cũng đang nhìn nàng, con người như ngọc lưu lý phát ra ánh sáng liễm diễm, lộ ra nùng lệ tình ý.

Hắn nhướn mày cười, nùng tình mật ý trên gương mặt hắn như hoa sen nhộn nhạo nở rộ, hắn cúi đầu, che môi của nàng lại.

Tần Thiên tâm thần như say.

Hóa ra đây là cảm giác luyến ái, giống như chim chóc không thể rời bầu trời, cá không thể lìa xa nước, gần bó sinh tồn như vậy. Từ nhỏ nàng đã khát vọng có được một gia đình riêng, khát vọng có được một người tâm đầu ý hợp như vậy. Nguyên vọng này ở kiếp trước chưa thực hiện được, nhưng đến dị thể này lại được thỏa mãn.

Đây là mộng sao? Nếu đây là mộng, nàng vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại.

Lúc này, ngoài xe truyền đến thanh âm của Tạ Đình Quân: “Trang công tử, Trang công tử?”

Nghe thấy thanh âm của Tạ Đình Quân, Tần Thiên vội vàng đẩy Trang Tín Ngạn ra, chỉ ra ngoài xe, không tiếng động nói ra ba chữ “Tạ Đình Quân”. Tiếp theo, nàng sửa sang lại búi tóc cùng quần áo một chút, lúc này mới vén rèm xe, nói với Tạ Đình Quân đang cười trên một con ngựa đen ở bên ngoài: “Tạ công tử, có chuyện gì sao?”

Tạ Đình Quân bắt lấy cương ngựa, hơi hơi cúi hạ người, thấy nàng sắc mặt ửng hồng, mắt như thu thủy, môi còn có chút sưng đỏ, lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra. Hắn nhìn nàng, tay nắm lấy cương ngựa đột nhiên nắm chặt, qua một hồi lâu, mới ngăn chặn sự đổ kỵ trong lòng.

Hắn sắc mặt như bình thường, cười nói: “Trang công tử đâu?”

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn thấy Tạ Đình Quân tiếp cận thê tử như vậy, trong lòng không khỏi hờn giận, vội vàng cùng Tần Thiên thay đổi vị trí, hắn viết xuống giấy: “Tạ công tử có chuyện gì?”

Nhìn Trang Tín Ngạn khuôn mặt tuần mỹ, Tạ Đình Quân trong lòng tràn ngập khinh thường, tiểu bạch kiếm, phải dựa vào khuôn mặt mà quyến rũ nữ nhân!

Nhưng nghĩ đến bất luận là Tần Thiên hay muội muội đều đối với hắn khẳng khái một mực, trong lòng buồn bực phần hận cùng cực.

Trên mặt lại nửa điểm không biểu lộ ra: “Không biết Trang công tử có thể cưỡi ngựa hay không? Đi đến thảo nguyên rộng lớn ở Mạc Bắc, nếu còn ngồi ở trên xe ngựa, sẽ rất phí hoài phong cảnh!” Nói xong, Tạ Đình Quân cử động thân mình, cố ý ở trước mặt Trang Tín Ngạn biểu hiện một chút kỹ thuật cưỡi ngựa cao siêu của mình.

Ở trên thuyền, hắn có biện pháp khiến bọn họ không thể ở chung phòng, ở trên đất bằng, cũng không thể để bọn họ ngồi trong cùng một chiếc xe khang khang ta ta.

Nam nhân vốn có loại tranh cường háo thắng, huống chi Tạ Đình Quân này đối với thê tử của mình có tâm tư. Mặc kệ như thế nào, Trang Tín Ngạn cũng không muốn ở trước mặt Tần Thiên bại bởi hắn ta. Hắn sở dĩ cố gắng luyện tập võ nghệ như vậy, cùng với sự kiện lúc trước Tạ Đình Quân anh dũng cứu Tần Thiên có liên quan rất lớn, nữ nhân của hắn, hắn muốn bản thân có thể tự bảo hộ nàng!

“Trên thảo nguyên rộng lớn tất nhiên ai cũng muốn tùy ý rong ruổi, Tà công tử yên tâm, tại hạ kỹ thuật cưỡi ngựa tuy rằng không bằng Tà công tử, nhưng cũng có thể dùng được.” Trang Tín Ngạn viết nói.

“Nga?” Tà Đình Quân như thực cảm thấy hứng thú, “Hóa ra Trang công tử còn có thể cưỡi ngựa, một khi đã như vậy, sao không xuống đây cùng đi với mấy nam nhân chúng ta?”

“Đa tạ ý tốt của Tà công tử, nhưng nội tức thân thể có chút không khỏe, tại hạ còn muốn ở bên người nàng chiếu cố chăm sóc. Chiếu cố thể tử cũng là trách nhiệm của nam nhân!” Trang Tín Ngạn nhìn hắc cười.

Tà Đình Quân nắm chặt cương ngựa, cắn răng nói: “Tần đương gia thật đúng là có phúc khí.”

Nghe thế câu nói đó Tần Thiên lập tức nhô đầu ra, nhìn hắc cười nói: “Tà công tử thật sự là nói ra tâm ý của ta rồi!” Má lúm đồng tiền lại khoái trá nhộn nhào.

Tà Đình Quân nhìn thấy mà bực mình, hắc miến cưỡng nở nụ cười hai tiếng, hai chân hung hăng kẹp lên bụng ngựa, quay đầu rời đi.

Đợi hắc đi rồi, Tần Thiên tiến đến trước mặt Trang Tín Ngạn, hai mắt phát sáng: “Thì ra chàng còn có thể cưỡi ngựa a, đến thảo nguyên, chàng mang theo ta cưỡi ngựa được không? Ta không biết cưỡi ngựa!”

Trang Tín Ngạn con mắt vòng vo chuyển, lại trừng mắt nhìn lại, thực bình tĩnh gật gật đầu. Vẻ mặt cho rằng đây chỉ là việc nhỏ.

Trong lòng lại nhấp nhô: xem ra phải thừa dịp mấy ngày chưa tới Mạc Bắc lặng lẽ cùng Hải Phú học cưỡi ngựa mới được... Tần Thiên tiến vào trong lòng hắc cao hứng vuốt ve, bộ dáng kia, đáng yêu giống như con mèo nhỏ đang làm nũng vậy. Trang Tín Ngạn trong lòng ngọt ngào, gãi gao ôm

lấy nàng. Lại ở trên mặt nàng hung hăng hôn vài cái, hận không thể đem nàng hòa nhập vào thân thể mình.

Bên này, Tạ Đình Quân một bụng lửa giận vọt tới bên cạnh Lâm Vĩnh, đè thấp thanh âm phân phó nói: “Người ra roi thúc ngựa đến trấn trên ở phía trước. Ở đó chỉ có một khách điểm, người bảo người để lại bốn gian phòng, còn lại, đều đặt hết cho ta!”

Nhiều người như vậy, bốn gian phòng quả thật không đủ, đôi phu thê Trang Tín Ngạn và Tần Thiên sao có thể không biết xấu hổ mà chiếm mất một gian chứ. Tạ Đình Quân oán hận nghĩ, hồi tưởng lại đêm đó hai người nhiệt tình như lửa, hăn liền nhin không được phát cáu, vô luận như thế nào cũng không muốn nhìn thấy bọn họ ở chung một chỗ.

Lâm Vĩnh theo Tạ Đình Quân đã lâu, làm sao không rõ tâm tư của chủ tử. Nhìn chủ tử gương mặt âm trầm, lúc này, vẻ mặt đã mất sự bình tĩnh ngày thường, hăn nói nhỏ: “Chủ tử, bọn họ thành thân đã hơn nửa năm rồi...”

Hiện tại tách phòng không phải đã muộn rồi sao? Có gì quan trọng nữa chứ? Chủ tử chẳng lẽ ngay cả điểm ấy cũng không nghĩ ra?

“Người chỉ để ý làm theo lời ta nói, đông dài cái gì!” Tạ Đình Quân lạnh lùng nói.

Thấy chủ tử sắc mặt không tốt, Lâm Vĩnh cũng không dám nói thêm điều gì, quất ngựa vài cái, nhanh chóng chạy về phía trước.

Nhìn bóng dáng Lâm Vĩnh nhanh chóng biến mất, Tạ Đình Quân hừ lạnh vài tiếng.

Hăn sao không biết điểm này? Có điều, không ở trước mắt hăn thì cũng đành thôi, còn không mỗi ngày trôi qua, hăn há có thể để bọn họ ở trước mặt hăn như keo như sơn?

Trong đầu không khỏi hồi tưởng giấc mộng hai ngày nay, trong mộng, Tần Thiên hai tay quàng lên cổ của hần, thân mình mềm mại gắt gao dán vào hần, nàng ngẩng đầu lên, hai gò má ửng hồng, mắt khẽ nhắm, tóc đen quanh co khúc khuỷu chảy xuống, nàng một tiếng thanh gọi tên của hần “Đình Quân... Đình Quân...”

Bụng dưới bỗng nhiên căng thẳng, hần quay đầu nhìn xe ngựa của hai người Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, hung hăng vung roi ngựa, đem oán khí trong lòng đều trút vào nó.

Giữa trưa tùy tiện ăn một ít, đến lúc mặt trời lặn về phía tây, trời dần dần tối, đoàn xe đã tới trấn trên.

Ở Vĩnh Cùng trấn trên chỉ có duy nhất một khách điểm —— Duyệt Lai Khách điểm. Tạ Đình Quân nhìn thấy trước cửa khách điểm có không ít xe ngựa đỗ lại, còn đang nghi hoặc, Lâm Vĩnh đã đi đến đón, ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói: “Đó là xe ngựa của Trường Hưng Hành. Không cần theo dự định của công tử, khách sạn đã đầy người, may mắn hạ nhân tới trước, mới có thể đặt được bốn gian thượng phòng!”

“Trường Hưng Hành?” Tạ Đình Quân ánh mắt chợt lóe, quay người đi đến bên cạnh Tạ Văn Tuyền, đem tình huống nói qua với hần

“Thật sự là oan gia ngõ hẹp!” Tạ Văn Tuyền cười cười.

Bên kia, Tần Thiên, Trang Tín Ngạn và Tạ Uyển Quân, Từ chương quỹ mấy người theo thứ tự bước xuống xe. Thấy hai thúc diệt Tạ Đình Quân về mặt ngưỡng trọng, Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên đi đến gần hỏi.

Tạ Đình Quân nói với bọn họ: “Bên trong đó là người của Trường Hưng Hành!”

Lúc ở trên thuyền, Tần Thiên sau khi khỏe lại, đã hỏi Tạ Văn Tuyền về tình huống mẫu thương tại Mạc Bắc.

Tạ Văn Tuyên nói cho nàng biết, ở Mạc Bắc thảo nguyên mênh mông vô ngần, nơi đó được gọi là Đồng Khương, có dân tộc du mục bừa hãn dân phong trú ngụ sinh sống. Từ hai mươi mấy năm trước, tam đại bộ lạc quy thuận triều đình. Hai mươi mấy năm qua đã có không ít người đi vào khu vực này bàn việc buôn bán. Tới bây giờ đã phát triển đến một mức độ nhất định.

Việc buôn bán của người ở Đồng Khương chỉ có hai phương thức, thứ nhất là thương hành, mỗi khi đến mùa xuân, thương hành buôn bán thương phẩm mà người Khương vận chuyển đến bằng xe bò hoặc nhân lực, ở vương phủ hoặc chùa miếu phụ cận treo biển hành nghề, hấp dẫn dân địa phương đến mua bán thương phẩm, gồm súc vật giao dịch cùng sản phẩm chăn nuôi để vận chuyển đến biên khẩu hoặc nội địa tiến hành tiêu thụ. Nhất là nhà buôn, tức một ít thương nhân theo mậu dịch mà phát triển, bắt đầu ở địa phương này mở các điểm buôn bán cố định. Mà trong đó, có thể lực ảnh hưởng nhất chính là ba hiệu buôn, thứ nhất là Tạ gia Tạ Thịnh Khôi, thứ nhì là Vương gia Nguyên Nghĩa Đức, người thứ ba chính là người theo lời bọn họ nói vừa rồi, Tư Mã gia Trường Hưng Hành!

Đáng giá là, tuy rằng ở Mạc Bắc sinh ý đã hình thành đến một mức độ nhất định, nhưng đối với lá trà thì lại không hề phát triển, bởi vì lúc trước điều lệ vận chuyển trà bị nghiệp quan lũng đoạn. Nay hủy bỏ chế độ quan trà, các hiệu buôn lớn đều dòm ngó vào sinh ý lá trà, ý đồ chiếm lĩnh thị trường lớn nhất. Mà thân là trà thương lớn nhất ở phương bắc Tư Mã gia chính là đối thủ đáng gờm nhất của bọn họ.

Tuy rằng Tạ gia đã phân gia, nhưng nhà của Tạ Đình Quân ở Tạ Thịnh Khôi chiếm bốn phần, lần này Tạ Đình Quân gia nhập Thịnh Thế, cũng muốn dựa vào danh hào của Thịnh Thế, đánh thắng trà thương ở Mạc Bắc! Bọn họ cũng không tuyên dương chuyện kết minh cùng Thịnh Thế, chỉ muốn lặng yên không một tiếng động xâm nhập vào Mạc Bắc, mau chóng

thiết lập quan hệ với tầng lớp quyền thế Khương nhân, tấn công đối thủ một cách xuất kỳ bất ý!

Thật không ngờ rằng, ở chỗ này đụng phải đối thủ. Nếu để bọn họ biết Tạ Thịnh Khôi đã cùng Thịnh Thế là trà thương lớn nhất phía nam kết minh, chẳng phải sẽ khiến bọn họ có phòng bị? Luận về thực lực đối phương so với bọn họ không hề thua kém, lúc này đây hành trình đến Mạc Bắc có lẽ không còn thuận lợi như trong tưởng tượng nữa!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 178: Chủ quan

Tạ Đình Quân cùng Tạ Văn Tuyển thương lượng, đêm đã khuya, không tìm nơi ngủ trọ cũng không được. Cùng Trường Hưng Hành chạm mặt không thể tránh khỏi.

“Thỉnh Tần đương gia dặn tùy tùng, đừng để lộ ra thân phận của các người, tận lực đừng cho đối phương biết lai lịch.” Tạ Đình Quân nhẹ giọng nói với Tần Thiên.

“Vì sao?” Tần Thiên rất kỳ quái. Tuy rằng biết Trường Hưng Hành là đối thủ của bọn họ, nhưng có nhất thiết phải trốn tránh đối phương như vậy không?

Thấy Tần Thiên và Trang Tín Ngạn khó hiểu, một bên Tạ Văn Tuyển tiến lên từng bước, nói: “Tần đương gia có điều không biết, trà tuy rằng là vật mà Khương nhân thích, nhưng cũng số này rất ít. Dân chúng Khương nhân cuộc sống gian khổ, người có thể được uống trà ngon không nhiều lắm. Chúng ta chủ yếu tập trung vào sinh ý với quý tộc Khương nhân, có thể bán giá tốt! Tựa như Thịnh Thế là quan trà lớn nhất phía nam, Tư Mã gia cũng là quan trà lớn nhất phương bắc. Tư Mã gia cơ hồ lũng đoạn sinh ý lá trà ở Mạc Bắc. Nay bọn họ tuy rằng mất địa vị quan trà nhưng đã qua nhiều năm, mặc kệ là cùng với triều đình hay Khương nhân quý tộc đều có quan hệ rất tốt. Các hiệu buôn khác của chúng ta về phương diện này đều không thể so sánh với bọn họ.”

“Cho nên chúng ta vốn định thừa dịp trước mùa trà xuân cùng bộ lạc Khương nhân thiết lập quan hệ, tấn công đối thủ một cách xuất kỳ bất ý!”

Tạ Đình Quân nói tiếp: “Như vậy có thể từ trong tay Trường Hưng Hành cướp được một phần sinh ý, cũng đừng nên xem thường một phần này, Mạc Bắc mệnh mệnh vô ngần, bộ lạc đông đúc, chỉ cần một bộ phận trong đó đã là lợi nhuận không nhỏ! Nhưng một khi bị bọn họ phát hiện, bọn họ chỉ sợ sẽ dựa vào ưu thế trong tay mà quấy nhiễu, chúng ta hành tẩu đến Mạc Bắc sẽ không còn thuận lợi như trong dự đoán nữa!”

Nghe đến đó, một bên Từ chương quỹ nhin không được hỏi: “Nếu Trường Hưng Hành có ưu thế như vậy, Tạ công tử lại sao lại cho rằng tấn công xuất kỳ bất ý thì có thể thành công?”

Tạ Đình Quân cười nói: “Tạ Thịnh Khôi của chúng ta so với Trường Hưng Hành không hề thua kém, cùng Khương nhân quý tộc cũng có chút quan hệ, có điều về hàng hóa trà thì không bằng bọn họ mà thôi. Nay chúng ta nếu cùng Thịnh Thế hợp tác, có thể bù lại chỗ thiếu hụt này, hơn nữa Trường Hưng Hành nhiều năm qua ỷ vào địa vị quan trà, buôn bán với Khương nhân nhiều khi quá bóc lột, cùng với tầng lớp trung lưu của Khương nhân có nhiều mâu thuẫn. Cho nên chúng ta mới nắm chắc như vậy. Nhưng Trường Hưng Hành lần này cũng hạ quyết tâm muốn tiếp tục chiếm cứ địa vị bá chủ về sinh ý lá trà, vì thế trong khoảng thời gian này ở Mạc Bắc dùng mọi thủ đoạn công phu. Nếu chúng ta đấu tranh công khai kết cục khó liệu, nếu bí mật sẽ có tám phần thắng lợi!”

Tuy rằng lén lút như vậy khiến Tần Thiên thực khó chịu, nhưng việc đã đến nước này, tạm thời cũng không còn phương pháp. Tình huống ở Mạc Bắc, Tạ gia xa so với bọn họ quen thuộc hơn, cũng chỉ có thể nghe theo an bài của bọn họ.

Nhưng trong lòng Tần Thiên lại thầm trách mình chỉ biết qua loa về Mạc Bắc, nghĩ đến có Tạ gia gia nhập hợp tác, liền đem hy vọng kinh doanh ở Mạc Bắc đặt vào bọn họ, tình huống không rõ, đã phạm vào tối kỵ trong thương trường. Bản thân trong khoảng thời gian này dựa vào tri thức buôn

bán trong kiếp trước mà thuận buồm xuôi gió, vậy mà lại chủ quan như vậy, thật sự không nên.

Tần Thiên phân phó Lưu chương quỹ và Phạm Thiên dặn dò các tùy tùng, bên kia Tạ gia cũng an bài như vậy. Sau khi hết thấy đều ổn thỏa, mọi người mới vào khách điểm.

Vĩnh Cùg trấn tuy nhỏ, nhưng là nơi qua lại của các tuyến đường giao thương, cho nên tuy rằng chỉ có một khách điểm, nhưng khách điểm này diện tích cũng không nhỏ. Nhìn qua, đã thấy trong đại sảnh bày hơn mười bàn gỗ lớn, trên lầu còn có hai tầng, hẳn đều là phòng nghỉ dành cho khách.

Lúc này đúng là thời điểm dùng cơm, trong đại sảnh người ngồi đầy ở bàn. Bởi vì bọn họ nhiều người gây ra tiếng vang không nhỏ, các khách nhân đang dùng cơm đều ngẩng đầu lên nhìn về phía bọn họ.

Trong đó một nam tử hơn năm mươi tuổi, mặc cẩm bào sắc xanh rêu, dáng người béo tròn, bộ mặt tướng hòa buông chiếc đĩa trong tay, tươi cười khả cúc chào đón Tạ Văn Tuyền đi phía trước: “Hóa ra là Tạ lão bản, hiện tại muốn đi đâu phát tài a?”

Tạ Văn Tuyền cũng là vẻ mặt tươi cười, hướng về đối phương chấp tay tiếp đón: “Nhị đương gia, hạnh ngộ hạnh ngộ. Tạ mỗ vừa đến phía nam một chuyến, vẫn an huynh đệ bốn gia, đồng thời đón chất nhi chất nữ lên phía bắc thưởng ngoạn.” Nói xong, hắn xoay người vươn tay phẩy vài cái, đem mấy người Tần Thiên, Trang Tín Ngạn đều đứng chung vào nhóm con cháu.

Bên cạnh Tạ Đình Quân nói cho Tần Thiên biết, đây là Nhị đệ Ti Mã Hạo của lão bản Trường Hưng Hành Ti Mã Thuận, cũng là Nhị đương gia của Trường Hưng Hành

Theo lời Tạ Văn Tuyền giới thiệu, Ti Mã Hạo hướng về bên này nhìn qua, Tạ Đình Quân xem ra có quen biết với hắn, Tần Thiên thấy hắn nhiệt

tình tiếp đón, tiếp theo lại giới thiệu Tạ Uyển Quân, cuối cùng, Tạ Đình Quân chỉ vào Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên nói: “Đây là đệ đệ trong dòng tộc của ta, đây là thê thất của hã.”

Giây tiếp theo, Tần Thiên liền cảm giác được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Ti Mã Hạo như điện bắn về phía bọn họ.

Ti Mã Hạo đi đến trước mặt Trang Tín Ngạn nhiệt tình chào đón. Tần Thiên nói hã tai nghe không tiện, không thể xã giao chu đáo. Trang Tín Ngạn hướng về phía hã chấp tay. Bỗng nhiên, Ti Mã Hạo tỏ vẻ hứng thú đối với ban chỉ trên tay Trang Tín Ngạn, cố ý nhìn kỹ một phen. Sau hã lại dường như không có việc gì quay sang một nam tử trẻ tuổi, giới thiệu cho bọn họ biết là đệ đệ của hã, Ti Mã Xương.

Ti Mã Xương gần ba mươi tuổi, tướng mạo âm nhu, vẻ mặt kiêu căng, mặc một kiện cẩm bào màu đỏ, trên bào kim tuyến lưu quang, đai lưng khảm hạt châu lớn sắc tương lục chói lọi, còn giắt hai ngọc bội giá trị xa xỉ, trên đầu đội kim quan, một thân phú quý, dường như sợ người khác không biết nhà hã có tiền vậy.

Tạ Đình Quân lại thấp giọng nói với Tần Thiên: “Đây là Đại công tử của lão bản Ti Mã Thuận của Trường Hưng Hành, cũng là gia chủ tương lai. Trường Hưng Hành nếu thực sự rơi vào tay hã, chắc hã sẽ sụp đổ.”

Khi nói chuyện, hã hơi hơi cúi đầu, từng đợt hơi thở phun vào hai gò má Tần Thiên, Tần Thiên nhú mày, quay đầu nhìn hã một cái, thấy hã nhìn phía trước, như không chú ý tới bản thân vừa thất lễ. Tần Thiên lại nhìn bốn phía, thấy mọi người hiện tại đều đứng ở cửa, quả thật hơi chật chội, cũng sẽ không nói gì, chỉ thoáng nhích về phía Trang Tín Ngạn một chút.

Tạ Đình Quân tiếp tục nhìn phía trước, khóe miệng lại hơi nhếch lên.

Bên này, Ti Mã Xương ngoài cười nhưng trong không cười chào đón mấy người Tạ Văn Tuyền, ánh mắt đảo qua trong đám người, lại tọa lạc trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tạ Uyển Quân, tròn mắt vòng vo, biểu hiện ra hứng thú rất lớn.

Ngày thường, Tạ Uyển Quân xuất môn luôn choàng khăn che mặt. Nhưng hôm nay ngồi xe ngựa cả ngày, thật vất vả có thể thấy Trang Tín Ngạn, nàng không muốn đem mình che khuất, còn cố ý trước lúc xuống xe chỉnh trang lại một lúc. Mà Tạ Đình Quân vội vàng ứng phó chuyện của Trường Hưng Hành nên không chú ý tới. Nếu không, sẽ không để muội muội lộ diện sắc đẹp như vậy.

Cảm giác được ánh mắt lửa nóng của Ti Mã Xương, Tạ Uyển Quân không khỏi hồi hận bản thân liều lĩnh. Nàng muốn khiến cho Trang Tín Ngạn chú ý, nhưng lực chú ý của Trang Tín Ngạn đều tập trung trên người Tần Thiên, cũng chưa từng liếc nàng một cái, lại không nghĩ rằng gặp phải kẻ đáng đồ tử như Ti Mã Xương.

Một bên Tạ Đình Quân thấy Ti Mã Xương vẻ mặt không có ý tốt, trong lòng vô cùng khẩn trương, hẩn tiến lên từng bước, ngăn trước người muội muội, lúc này mới làm cho Ti Mã Xương thoáng thu liễm.

Sau khi đôi bên giới thiệu tiếp đón một lúc, Ti Mã Hạo mang theo điệt nhi Ti Mã Xương ngồi trở lại vị trí ban đầu.

Tần Thiên nhìn qua, đã thấy Ti Mã Hạo bên này đoàn người ước chừng ngồi đầy năm bàn, người người đều là phong trần mệt mỏi, theo lời Ti Mã Hạo vừa rồi nói mới từ Bình Viễn trở về có chút không hợp lý. Bình Viễn cách nơi này cũng không xa lắm, mà các tùy tùng này có vẻ mệt mỏi vì chạy đường dài.

Thừa dịp thời điểm Tạ gia cùng chủ quán tiếp đón, Tần Thiên lặng lẽ dặn dò Phạm Thiên: “Người tìm cách hỏi thăm một chút tình huống của Trường

Hưng Hành. Thuận tiện cũng hỏi thăm dân tộc ở Mạc Bắc.” Nói xong, nàng dừng một chút, lại nói: “Người cũng hỏi thăm về Tạ gia cho ta.”

“Vì sao?” Phạm Thiên ngạc nhiên nói.

“Chúng ta muốn mượn quan hệ của Tạ gia, nhưng không phải hoàn toàn dựa vào Tạ gia. Là Thịnh Thế của chúng ta thực hiện buôn bán ở Mạc Bắc, không phải Tạ gia. Điểm này chúng ta nhất định phải nhớ kỹ!” Tần Thiên thản nhiên nói.

Tạ gia chỉ là người bọn họ đồng ý cho gia nhập, mặc kệ Tạ gia ở Mạc Bắc thế lực có bao nhiêu sâu xa, về mặt kinh doanh lá trà, Thịnh Thế mới là chủ đạo! Bọn họ có lợi nhuận sẽ phân cho Tạ gia, cũng không chiếm tiện nghi của bọn họ!

Từ việc Tạ gia lúc trước giấu diếm chuyện của Trường Hưng Hành cho thấy, bọn họ dường như muốn Thịnh Thế phụ thuộc vào bọn họ!

Có lầm hay không? Tần Thiên nàng há có thể để bọn họ dắt mũi!

Lúc này, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên đem quyển vở đưa cho nàng, mặt trên viết nói: “Ti Mã Hạo đã nhận ra thân phận trà thương của chúng ta!”

“Làm sao có thể?” Tần Thiên cả kinh nói.

Trang Tín Ngạn đưa tay của mình cho nàng xem.

Bên này, Ti Mã Hạo sau khi lôi kéo Ti Mã Xương ngồi xuống bàn, liền lập tức phân phó một nam nhân râu cá trê bên người, thấp giọng nói: “La chương quỹ, lập tức phái người cưỡi ngựa đi trước, nói cho Đại đường gia biết, Tạ Thịnh Khôi đã liên minh với Thịnh Thế ở phía nam, để Đại đường gia sớm chuẩn bị!”

La chưởng quỹ lĩnh mệnh rời đi, một bên Ti Mã Xương rất ngạc nhiên hỏi: “Thúc thúc làm sao biết Tạ gia cùng Thịnh Thế liên minh?”

Ti Mã Hạo nhìn Trang Tín Ngạn cách đó không xa liếc mắt một cái, cười lạnh nói: “Ta làm nghề gì chứ! Ta chính là trà thương, từ nhỏ đã ngâm mình trong lá trà mà lớn lên. Bọn họ có thể giấu giếm người khác, đừng mơ tưởng giấu diếm được ta!” Tiếp theo, lại nói: “Người chú ý tới tay của kẻ điếc kia không?”

Ti Mã Xương vẻ mặt mờ mịt, hắn vừa rồi chỉ lo chú ý Tạ Uyển Quân, làm sao còn có thể nhìn tay một nam nhân?

Ti Mã Hạo thấy bộ dạng này của hắn mà âm thầm thở dài, không khỏi hờn giận nói: “A Xương, người về sau sẽ tiếp quản Trường Hưng Hành, gặp chuyện phải biết nhìn xa trông rộng, nếu không, sẽ nhận lấy thất bại đau khổ!”

“Thúc thúc lại giáo huấn ta! Thúc thúc nếu có ý kiến đối với địa vị thừa kế của ta, vì sao không nói với phụ thân ta đi?” Ti Mã Xương tức giận. Phải biết rằng Ti Mã Hạo là thứ xuất, bất quá chỉ cần tốn một ít tài sản có thể đuổi đi, nhưng người lại khôn khéo có khả năng, được Ti Mã Thuần tín nhiệm, mới có địa vị Nhị đương gia như ngày hôm nay. Nhưng trong mắt của Ti Mã Xương cũng không coi trọng vị thúc thúc này.

Thấy hắn không chịu nghe, Ti Mã Hạo cũng lười để ý đến hắn, tiếp tục nói: “Bàn tay của kẻ điếc kia có vết chai, thực rõ ràng là tay của người sao trà. Nhưng khí độ và quần áo hắn mặc làm sao có thể là một sư phó sao trà? Là kẻ điếc, biết sao trà, lại có tướng mạo như vậy, trong thiên hạ chỉ có Đại công tử Trang Tín Ngạn của Thịnh Thế mới phù hợp với tất cả các điều kiện này!”

Thân là trà thương, tất nhiên sẽ cẩn thận chú ý các trà thương khác. Mà lúc trước Trang Tín Ngạn và Tần Thiên ở trước mặt ngự giá gây ra náo

động, muốn cho người khác không biết cũng không được.

“Như vậy nữ tử bên cạnh hân kia chính là Tần Thiên Tần đương gia xuất thân nha hoàn, lại là chất nữ của Tổng Thái phó!” Ti Mã Xương ngạc nhiên nói.

“Hân chính là nàng! Tạ Thịnh Khôi sẽ không vô duyên vô cớ cùng Thịnh Thế đương gia xuất hiện ở đây, còn cố ý giấu diếm chúng ta, nhất định bọn họ đã liên minh, mơ ước sinh ý lá trà của chúng ta!” Ti Mã Hạo hừ hai tiếng: ” Tư Mã gia chúng ta ở Mạc Bắc đã xây dựng căn cơ trăm năm, bọn họ sao có thể tùy ý lay động, thật không biết tự lượng sức mình!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 179: Đường mật và chén thuốc

Bởi vì chỉ có bốn gian phòng, Trang Tín Ngạn và Tần Thiên đành phải tách ra. Như vậy, Tần Thiên và Tạ Uyển Quân mang theo bọn nha hoàn ở một gian, Trang Tín Ngạn và Tạ Đình Quân cùng mấy gã sai vặt ở một gian. Từ chương quỹ, Tạ Văn Tuyển cùng với chương quỳ của Tạ gia ở một gian, cuối cùng Phạm Thiên, Mã quản sự và hai quản sự khác của Tạ gia ở gian còn lại. Các hộ vệ mã phu, đành phải chen chúc nằm ở giường chung của khách điểm.

Vào phòng, Tạ Uyển Quân bị Tạ Đình Quân gọi sang một bên, Tạ Đình Quân thực nghiêm khắc trách cứ nàng: “Quy củ muội học chạy đi đâu hết rồi? Vì một người nam nhân, ngay cả mặt mũi của Tạ gia cũng không để ý sao?”

Lời này rất nặng, Tạ Uyển Quân không nhin được, chỉ một chút đã đỏ hốc mắt.

Lần này Tạ Đình Quân thật sự giận, hắn chỉ có một muội muội ruột thịt, nếu làm việc vô ý, hỏng thanh danh, muốn gả cho người trong sạch quả rất khó khăn. Nay thấy nước mắt của muội muội cũng không thể tỏ ra mềm lòng. Hắn cố cứng rắn phẩy tay áo bỏ đi.

Đêm đó, Tần Thiên cùng Tạ Uyển Quân ngủ trên một chiếc giường, hai nha hoàn đều nằm nghỉ trên mặt đất. Đợi cho bọn nha hoàn thu dọn xong, thời điểm Tần Thiên đang nửa mê nửa tỉnh, bên tai vang lên thanh âm rất khẽ của Tạ Uyển Quân: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ.”

Tần Thiên vốn đưa lưng về phía nàng mà ngủ, nghe thấy thanh âm của nàng, lập tức thanh tỉnh lại. Cũng không muốn cùng nàng nói nhiều, lập tức lại nhắm mắt giả bộ như không hề nghe thấy.

“Tỷ tỷ, tỷ đã ngủ chưa?”

Tần Thiên không nhúc nhích.

Phía sau truyền đến tiếng Tạ Uyển Quân nhẹ giọng thở dài.

“Tỷ tỷ, Uyển Quân thực hâm mộ tỷ, có thể gả cho một phu quân tốt như vậy. Chẳng những có dung mạo khiến người khác gặp khó có thể quên, trọng yếu nhất là còn trân trọng thể tử như vậy...”

Tạ Uyển Quân thanh âm nhẹ nhàng, giống như cảm thán từ tận đáy lòng.

“Nếu Uyển Quân cũng có thể gả cho phu quân như thế, thì cuộc đời này quả thật cũng không uổng ...”

Tần Thiên bỗng mở mắt, khẽ nhấp môi.

Bên này, Tạ Uyển Quân ruột mềm trăm mối, khó có thể đi vào giấc ngủ. Nàng xoay người, nằm thẳng, nhìn lụa trắng trên đỉnh giường mà xuất thần, không khỏi nhớ tới hình ảnh phu thê Trang Tín Ngạn ở trên thuyền ân ái mấy ngày nay.

Hai ngày trước khi xuống thuyền, trừ bỏ cùng thúc thúc ca ca đàm luận công việc, hai người cơ hồ đều ở cùng một chỗ.

Ban ngày, bọn họ đứng ở đầu thuyền đón gió ngắm cảnh, hãnh sộ nàng cảm lạnh, đem áo choàng cẩn thận phủ lên người nàng, động tác ngốc nghếch, lại chuyên chú như vậy. Hãnh nhìn nàng cười, vẻ mặt vô cùng ôn nhu, ánh mắt đó của hãnh khiến bản thân là một những người đứng xem tâm

cũng muốn hòa tan. Nàng cười vui vẻ, sáng lạn, ngọt ngào hạnh phúc như vậy, làm cho bản thân vừa khó chịu vừa hâm mộ.

Buổi tối, bọn họ tránh ở đuôi thuyền, hẩn vây quanh nàng, nàng rúc vào trong lòng hẩn, hai người tay cầm tay, dựa vào cùng một chỗ ngắm trăng, nàng đứng ở lan can lầu hai lén nhìn bọn họ, còn có thể nhìn thấy vành tai và tóc mai của bọn họ chạm vào nhau, lén lút hôn môi. Một khắc kia, nàng thật hy vọng người bên cạnh hẩn có thể là mình... Nàng về sau cũng sẽ gặp được một phu quân tốt như vậy sao?

Sẽ không, nàng đã chứng kiến qua rất nhiều nam tử, không có ai có thể so sánh được với hẩn... Nam tử kia sáng ngời thanh khiết như ánh trăng a... Tạ Uyển Quân thở dài một tiếng, sáng sớm hôm sau, mọi người dậy sớm. Tần Thiên và Tạ Uyển Quân được bọn nha hoàn hầu hạ rửa mặt chải đầu.

“Tỷ tỷ, nghe nói Trang công tử còn có thể chế trà, Bích loa xuân của Thịnh Thế chính là nhờ đôi tay chàng, có phải vậy hay không?”

Thừa dịp lúc nha hoàn chải đầu cho hai người, Tạ Uyển Quân giống như lơ đãng hỏi về chuyện của Trang Tín Ngạn. Nàng cũng biết như vậy không hợp cấp bậc lễ nghĩa, nhưng nhịn không được muốn biết thêm nhiều chuyện hơn về Trang Tín Ngạn, hy vọng có thể nghe người ta nói về hẩn từng chút một, trong lòng đã vô hạn vui mừng.

Tần Thiên vừa được búi tóc xong nghe vậy tâm không khỏi sinh hờn giận, nàng bất động thanh sắc, xoay người hướng về hai nha hoàn phát phát tay. Nha hoàn của Tạ Uyển Quân thấy vậy hỏi ý kiến của chủ tử, Tạ Uyển Quân biết Tần Thiên có chuyện muốn nói với mình, vội vàng ý bảo bọn nha hoàn đi ra ngoài.

Chờ nha hoàn lui xuống, Tần Thiên nhìn Tạ Uyển Quân thản nhiên cười nói: “Tạ tiểu thư, muội nếu đã gọi ta là tỷ tỷ, có chút chuyện ta không thể

không nói.”

“Tỷ tỷ có chuyện cứ việc nói thẳng.” Theo bản năng, Tạ Uyển Quân không muốn đắc tội Tần Thiên, chỉ hy vọng nàng có thể thích mình, chấp nhận mình.

“Tạ tiểu thư,” Tần Thiên cười nói: “Muội dù sao vẫn chưa lấy chồng, nếu quá mức chú ý một người nam nhân, để cho người khác biết, sẽ bị đàm tiếu. Đương nhiên, ta biết Tạ tiểu thư không có ý tứ này. Chỉ là có chút việc vẫn nên chú ý sẽ tốt hơn.”

Tạ Uyển Quân sắc mặt đỏ lên, cúi đầu xuống.

Tần Thiên cũng không nói gì nữa, đứng lên, rời khỏi phòng.

Đi ra cửa phòng, Tần Thiên nhìn xung quanh mọi nơi, tìm kiếm bóng dáng Trang Tín Ngạn, phía sau lại vang lên một đạo thanh âm hùng hậu: “Tần đương gia đang tìm Trang công tử?”

Tần Thiên quay đầu lại, đã thấy Tạ Đình Quân mang theo Lâm Vĩnh từ lầu 3 đi xuống. Nhớ tới Tín Ngạn cùng hắc ở chung phòng, Tần Thiên vội vàng hướng nhìn về phía sau hắc.

“Tần đương gia không cần nhìn.” Tạ Đình Quân đi đến bên người nàng, thân hình cao lớn hùng vĩ mang theo một loại áp lực, Tần Thiên không khỏi lui về phía sau hai bước.

Tạ Đình Quân hứng thú nhìn nàng, cười nói: “Trang công tử một đêm chưa trở về phòng, không biết Tần đương gia biết hắc đi đâu không?”

Thấy Tần Thiên lộ ra sắc mặt mờ mịt kinh ngạc, Tạ Đình Quân cười khê: “Hóa ra Tần đương gia cũng không biết, ta còn tưởng rằng bất cứ việc gì hắc cũng không gạt người.”

Nói xong thì thi nhiên nhiên theo bên người nàng lướt qua, đi xuống lầu.

Lập tức, Tần Thiên cũng đi xuống lầu, trong lòng suy nghĩ, Tín Ngạn cả đêm không ngủ lại đi đâu chứ?

Đi xuống đại sảnh lầu một, thì nhìn thấy Trang Tín Ngạn đã ngồi ở bên cạnh bàn, dáng người tuấn tú làm cho cả đại sảnh dường như cũng sáng sủa lên. Tần Thiên ngồi vào bên cạnh hắn, hỏi tối hôm qua hắn đi nơi nào, hắn trên giấy viết xuống: “Không có thói quen cùng người khác ngủ, tối hôm qua cùng Hải Phú ngủ ở trong xe ngựa.” Hải Phú ở một bên liên tục gật đầu, tỏ vẻ xác thực.

“Xe ngựa? Không lạnh sao?” Tần Thiên vội vàng sờ sờ tay hắn, chỉ cảm thấy tay hắn lạnh lẽo, lại thấy hắn trước mắt có chút choáng váng, hiển nhiên cả đêm đều không được ngủ ngon, vô cùng đau lòng.

“Xuất môn bên ngoài chàng cũng không thể thu liễm một chút tính tình Đại thiếu gia a...” Tần Thiên nhìn hắn nhỏ giọng oán trách: “Nếu bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ? Chẳng phải càng chịu khổ hay sao?” Nói xong, vẫn lo lắng, quay đầu gọi tiểu nhị, bảo hắn mang lên hai chén canh gừng nóng, để hai người giải trừ cảm lạnh.

Tần Thiên từ nhỏ sống nhờ nhà Đại bá mà lớn lên, giỏi nhất vì người khác suy nghĩ, cũng giỏi nhất chiều cố người khác, huống chi Trang Tín Ngạn lại là người mà nàng để trong lòng, tất nhiên đều vì hắn suy nghĩ chu đáo.

Đối lại ở đô thị hiện đại, điểm này của Tần Thiên có lẽ sẽ khiến người khác thấy phiền toái, ngại nàng như bà cụ non, nhưng đối với Trang Tín Ngạn từ nhỏ đến lớn rất ít được người khác thật tình quan tâm mà nói, càng khiến hắn vô cùng cảm động.

Tuy rằng bị trách cứ, nhưng nhìn Tần Thiên ánh mắt lại càng ngày càng ôn nhu. Tần Thiên quay đầu thấy Trang Tín Ngạn ôn nhu mỉm cười, trong

lòng ngọt ngào, lại âm thầm nhéo nhẹ trên đùi hấn một cái, không tiếng động nói: “Nơi này còn có người nhìn.”

Trang Tín Ngạn cúi đầu, ở dưới bàn lặng lẽ cầm tay nàng. Nắm chặt rồi lại nắm chặt, trong lòng bàn tay dần dần trở nên nóng hơn.

Khiến Tần Thiên đành phải dùng tay trái ăn cháo, tuy rằng phiền toái, cũng không nỡ giã khỏi tay hấn.

Chỉ cảm thấy hôm nay cháo hoa hương vị ngọt ngào tuyệt vời, dường như được bỏ thêm đường mật vậy.

Huynh muội họ Tạ ngồi ở phía bên kia bàn nhìn hai người bọn họ, một người sắc mặt âm trầm, một người sắc mặt buồn bã. Hai người dùng thìa quấy trong chén cháo hoa, chỉ cảm thấy bát cháo hoa kia giống như chén thuốc, khó có thể nuốt xuống. Dùng xong điểm tâm đoàn người đứng dậy rời đi. Ti Mã Hạo của Trường Hưng Hành thật nhiệt tình tỏ vẻ nếu đã cùng đường, không bằng cùng đồng hành, trên đường còn có thể chiếu cố lẫn nhau.

Cho dù không đáp ứng hấn, cũng cùng đường, một khi đã như vậy, cần gì phải đắc tội với người ta? Là người làm ăn lâu năm Tạ Văn Tuyển tất nhiên sẽ không từ chối.

Đội xe ngựa của hai nhà cùng lên đường, song phương tùy tùng đều tiến đến đi cạnh nhau ra vẻ thân thiết tìm hiểu tình huống, song phương đều có sự chuẩn bị, đều cho rằng đối phương thủ đoạn rất cao siêu. Mà Tần Thiên sớm đem việc đối phương nhìn thấu thân phận của Trang Tín Ngạn nói cho Tạ Văn Tuyển biết. Tạ Văn Tuyển sắc mặt ngưng trọng, mày nhíu chặt.

Thời điểm giữa trưa dùng cơm, Tần Thiên gọi Phạm Thiên vào trong xe ngựa, hỏi hấn đã tìm hiểu được những tin tức gì.

Phạm Thiên cười nói: “Đại thiếu phu nhân sai bảo, nô tài tất nhiên tận tâm hết sức!”

“Người cứ hở miệng ra là càng ngày càng dè, đông dài cái gì, còn không mau nói!” Tần Thiên cười mắng. Trang Tín Ngạn ngồi ở một bên, mặt mang mỉm cười lẳng lặng nhìn.

Phạm Thiên thế này mới thu liễm tươi cười, nói lên rõ ràng.

Tình huống của Trường Hưng Hành theo lời của Tạ gia đại khái giống nhau. Mà vị trí và phong tục của người dân Mạc Bắc cùng với Mông Cổ ở kiếp trước có chút tương tự. Khương nhân cũng tôn trọng Phật giáo, hiện nay Đại Lạt Ma Cáp Y Lạt Ma ở Khương nhân và trên toàn bộ thảo nguyên rộng lớn đều có địa vị cao quý.

“Còn có Trường Hưng Hành...” Phạm Thiên hai mắt linh hoạt vòng vo chuyển, tiếp tục nói: “Ta hôm qua mới phát hiện bọn họ thần thần bí bí trông coi hai gian phòng, ta đưa bạc cho tiểu nhị đi tìm hiểu, mới biết được, trong hai gian phòng đều là các mỹ nữ tuổi thanh xuân, khoảng tầm hai mươi người, nghe các nàng nhàn thoai, như là kỹ nữ. Tất cả đều là Trường Hưng Hành bỏ ra giá cao mua về! Hiện các nữ tử này ngày đêm đều ở trong xe ngựa, che đậy kín kẽ, ta hôm nay có hỏi thử bọn họ, bọn họ lại nói là mua nha hoàn về. Nào có nha hoàn được mua về như vậy chứ, lừa quỷ sao?” Kỹ nữ? Tần Thiên ánh mắt lóe lóe, quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, người sau ánh mắt thanh minh, như đã hiểu.

Tần Thiên gật đầu, đang muốn kêu Phạm Thiên trước lui xuống, Hải Phú lại vén rèm lên đem hai phần đồ ăn tiến vào.

Bát nóng bốc khói hôi hổi, mùi thịt tỏa ra bốn phía, chính là mùi thịt bò.

“Sao lại là thịt bò?” Tần Thiên ngạc nhiên nói.

Hải Phú đáp: “Trên đường đi Vĩnh Cùm trấn mưa, là thịt bò mà Khương nhân tự làm, không được ngon lắm, đành nấu thành canh. Đại thiếu gia và Đại thiếu phu nhân ăn tạm trước, đến thôn trấn phía trước sẽ ăn đ ngon sau.” Tiếp theo lại lắc đầu, “Nhưng mà thứ này cũng rất quý!”

“Đây là đồ quý giá ở nơi này! Vậy mà ta nghe nói, thương nhân từ trong tay Khương nhân đổi mười cân thịt bò tự làm với bảy kiện vải bông!”

Hải Phú thè lưỡi: “Thật nhiều a!”

“Cho nên mấy thương nhân buôn bán với đại mạc có người nào không phải phú gia, đều áp bức người khác như vậy!” Phạm Thiên nói.

Ở Dương Thành, mười cân thịt bò cũng đủ đổi một đồng vải bông, huống chi đây là mười cân thịt bò tự làm!

Trách không được Khương nhân dân chúng cuộc sống gian khổ, bóc lột trắng trợn như vậy, làm sao giàu có cho được?

Bất quá buôn bán không tránh khỏi có lúc phải gian dối, thân là thương nhân nàg cũng không có khả năng hô hào chính nghĩa, đặc tội với các thương nhân ở Mạc Bắc.

Tần Thiên vẫy tay bảo Phạm Thiên lui xuống.

“Hai mươi kỹ nữ kia phỏng chừng là thủ đoạn dùng để lung lạc những người quyền quý ở Mạc Bắc!” Chờ Phạm Thiên cùng Hải Phú đi rồi, Trang Tín Ngạn viết xuống trên giấy.

Tần Thiên cũng đoán được ý nghĩa này, lại nói tiếp, lúc này đây bọn họ tuy rằng mang theo chút tài vật trân bảo làm phí dụng thiết lập quan hệ, nhưng Tần Thiên lại chưa bao giờ nghĩ tới dùng một chiêu dâng tặng nữ nhân. Trường Hưng Hành tổn tâm tư như vậy, về phương diện tài lực cũng không thua kém. Tuy rằng tài lực của Trang phủ và Tạ gia cộng vào nhất

định có thể thắng được bọn họ, có điều dùng thủ đoạn như vậy lung lạc quý tộc Khương nhân, sẽ càng cố vũ lòng tham của bọn họ, về lâu dài vừa không có lời lại không có ích lợi gì.

Tần Thiên uống một ngụm canh thịt bò, bỗng nhiên trong lòng chợt động.

Sau khi ăn xong, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn tìm thúc cháu Tạ Văn Tuyển lặng lẽ thương nghị việc này, bọn họ cũng vừa tìm hiểu được tin tức này, vốn định thông tri cho mấy người Tần Thiên, lại không ngờ bọn họ lặng yên không một tiếng động đã biết hết thấy, trong lòng rất ngạc nhiên.

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 180: Đại lễ độc nhất vô nhị

“Lúc này, chúng ta sơ suất, không nghĩ tới Trường Hưng Hành lại dùng thủ đoạn đó!” Tạ Văn Tuyền lắc đầu thở dài.

Bởi vì cần Tạ Thịnh Khôi là trung gian, cho nên, Tạ gia lấy danh nghĩa của Tạ Thịnh Khôi cùng Thịnh Thế hợp tác, đã có được sự tán thành của Trang phủ. Cho nên thành bại lần này cũng liên quan đến lợi ích của Tạ Văn Tuyền.

Không chỉ Thịnh Thế chuẩn bị nhiều lễ vật, Tạ gia cũng chuẩn bị không ít, lấy hiếu biết của bọn họ đối với quý tộc Khương nhân, lễ vật sẽ được chuẩn bị thích hợp. Trong đó cũng không phải không có nữ nhân, đều chọn lựa các nữ tử trắng nõn khỏe mạnh trong đám nữ nô. So sánh với Trường Hưng Hành chuẩn bị hai mươi kỹ nữ, rất rõ ràng đã kém hơn một bậc.

Hai mươi kỹ nữ, tổn mất bao nhiêu bạc đây? Thủ đoạn dã man như vậy chẳng phải muốn đập hư chuyện của bọn họ! Tạ Văn Tuyền thầm mắng, Ti Mã Thuần không phải điên rồi chứ! Điều lệ này thông qua, về sau muốn tiếp xúc với quý tộc lại càng không dễ dàng!

Một bên Tạ Đình Quân trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên cười nói: “Ti Mã Hạo này tự cho là đúng đề nghị cùng chúng ta đồng hành để thám thính tin tức, lại không nghĩ rằng chính bọn họ cũng có bí mật. Nay nếu bị chúng ta biết được, đương nhiên cũng gây ra phiền toái cho bọn họ!”

Tạ Văn Tuyền biết diệt nhi có năng lực, lập tức hai mắt sáng ngời, ngừng đầu nhìn về phía Tạ Đình Quân. Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn cũng nhất tề nhìn về phía hắn.

Tiếp xúc với đôi mắt sáng ngời của Tần Thiên, Tạ Đình Quân cười cười, tiếp tục nói: “Bất quá có một số thủ đoạn tuy không được đẹp mắt cho lắm, nhưng có đôi khi rất hữu hiệu!”

Tạ Đình Quân suy nghĩ buổi tối tới khách điểm Phương Trấn nghĩ biện pháp làm cho ngựa của đối phương bị bệnh, kéo dài hành trình của đối phương, như vậy bên ta sẽ tranh thủ được không ít thời gian. Nhưng mà hẳn thông minh, Ti Mã Hạo cũng không ngốc, một ngày đi cùng đường, những gì có thể tìm hiểu hẳn đều tìm hiểu, tìm hiểu không được hẳn biết có đi theo cũng vô dụng. Huống hồ mình còn mang theo hai mươi kỹ nữ, đây là mấu chốt thành công của sinh ý lần này, không khỏi lo đêm dài lắm mộng, song phương vừa bước vào trấn nhỏ, Ti Mã Hạo liền hướng thúc cháu Tạ thị nói lời từ biệt, nói là vì đang vội, muốn đi trước một bước.

“Nhị đương gia muốn đi đường suốt đêm sao?” Tạ Đình Quân ngạc nhiên.

“Không có biện pháp a, ta không thể so với Tạ lão bản thanh nhàn như vậy, Đại đương gia phái người đến báo cho ta biết, hạn cho ta trở về trong hai ngày, không đi suốt đêm cũng không được!” Ti Mã Hạo vẽ mặt cười.

Tạ Đình Quân suy tính thất bại, trong lòng thầm hận, trên mặt lại tươi cười, chấp tay nói: “Đã như vậy, Tạ mỗ chúc Nhị đương gia thuận buồm xuôi gió.”

Ti Mã Hạo ha ha nở nụ cười hai tiếng, lên xe ngựa. Khi xe ngựa đi qua xe của Trang Tín Ngạn và Tần Thiên, Ti Mã Hạo bỗng nhiên xóc lên rèm xe, lớn tiếng gọi: “Tần đương gia, Trang Đại công tử!”

Thấy hẳn dễ dàng gọi ra thân phận của chủ tử, các tùy tùng bị nghiêm lệnh không được lăm miệng nhất tề biến sắc, đoán xem ai đã lộ ra tin tức, trong lòng hoảng sợ.

Thấy vậy, Ti Mã Hạo có chút đắc ý. Hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm rèm xe của Tần Thiên chờ xem vẻ mặt khiếp sợ của bọn họ. Đã thấy rèm xe của đối phương được một bàn tay trắng nõn xốc lên, hé ra gương mặt phù dung lạnh nhạt tự nhiên.

Chính là Tần Thiên.

Nàng nhìn Ti Mã Hạo, hơi hơi cười, không có nửa điểm bối rối.

Ti Mã Hạo giật mình, cười nói: “Tần đương gia, sau này còn gặp lại. Hẹn gặp trên thảo nguyên!” Trong lòng thầm khen đối phương tuổi còn trẻ mà định lực mười phần.

Tần Thiên ngẩng đầu, không chút hoang mang hướng tới hắn vừa chấp tay, ý vị thâm trường vừa cười nói: “Đâu có đâu có. Nhị đương gia mang theo hai mươi cô nương trẻ tuổi đi đường ban đêm, cũng nên cẩn thận một chút mới được!”

Nghe xong lời này, Ti Mã Hạo biến sắc, cười gượng hai tiếng ngồi trở lại trong xe, trong lòng kinh nghi bất định.

Xem ra bọn họ đã biết sự tồn tại của hai mươi kỹ nữ, có điều sao bọn họ vẫn còn thông dong như vậy?

Nhớ tới lời của Tần Thiên nhắc đi đường ban đêm phải cẩn thận, Ti Mã Hạo trong lòng càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi, hay là bọn họ thật sự tính ở trên đường làm trò quỷ gì? Nếu đúng là như thế, không nên tiếp tục theo kế hoạch nữa mới đúng!

Hư tắc thực chi, kì thực hư chi (thật cũng là giả, giả cũng là thật, thật thật giả giả, biến hóa khôn lường), sự tình trọng đại, không thể không phòng!

Ti Mã Hạo vốn là người cẩn thận, tâm tư nhanh chóng biến chuyển, nhất thời thay đổi chủ ý.

“Dừng xe!” Ti Mã Hạo hét lớn, tiếp theo phân phó các tùy tùng xuống xe vào khác điểm nghỉ ngơi.

Tạ Đình Quân giục ngựa đi đến bên cạnh xe ngựa của hãn: “Nhị đương gia vì sao lại thay đổi chủ ý?”

“Vẫn là Tần đương gia nói đúng!” Ti Mã Hạo cười tủm tỉm nói: “Đường ban đêm không an toàn, vẫn nên đi vào ban ngày thôi!” Tuy rằng sẽ chậm trễ một chút, nhưng chỉ cần có thể an toàn tới nơi, người thắng sẽ là Trường Hưng Hành!

Nghĩ vậy, Ti Mã Hạo phân phó các tùy tùng dỡ hành lý xuống tiến vào khách điểm. Thấy đối phương đã phát hiện thân phận của các kỹ nữ, lập tức cũng không che giấu nữa, thoải mái để các nàng bước xuống xe.

Hai mươi cô nương người người đều có khuôn mặt xinh đẹp, dáng người yếu điệu, người ngồi xung quanh đều không thể dời mắt.

Chờ mấy người bọn họ đi vào, Tạ Đình Quân cùng Tạ Văn Tuyển đi đến bên cạnh Tần Thiên vừa xuống xe ngựa, Tạ Đình Quân hỏi: “Vừa rồi Tần đương gia ngôn ngữ cố ý khích tướng?”

Tần Thiên nhìn hãn một cái, đề thấp thanh âm nói: “Nếu bọn họ thật sự đi trước chúng ta một bước đem mấy cô nương này đưa đến tay quý tộc Khương nhân, người nói chúng ta còn có cơ hội hay không?”

Nếu thật có thể làm cho quý tộc Khương nhân vừa lòng, bọn họ còn không nhanh chóng cùng đối phương ký kết hiệp nghị? Một khi để bọn họ lấy được độc quyền, một chuyến này của bọn họ sẽ trắng tay.

Đạo lý này Tạ Đình Quân sao lại không biết, nếu không hãn cũng sẽ không có ý định gian lận ở bãi ngựa của Trường Hưng Hành.

Có điều Ti Mã Hạo rời đi quá đột nhiên, Tần Thiên ở thời điểm khẩn cấp lại có thể nhanh trí như vậy không thể không khiến người khác bội phục!

“Tần đương gia thật sự là trí tuệ hơn người!” Tạ Đình Quân nhìn nàng, ánh mắt nóng cháy.

Lúc này, Trang Tín Ngạn đi lên đến, vừa vặn ngăn trở ánh mắt của Tạ Đình Quân, Tần Thiên nhìn hắn mỉm cười, đi theo hắn vào khách sạn.

Nhìn bóng dáng hai người thân mật, Tạ Đình Quân lạnh lùng hừ một tiếng. Tiếp theo, quay đầu nói với Lâm Vĩnh vài câu, bảo hắn mang theo vài người đến phía trước bố trí một phen. Ti Mã Hạo lão hồ ly này nhất định sẽ phái người tiến đến dò đường, dù sao cũng phải làm cho hắn tìm được chút gì đó, hắn mới có thể tâm sinh ý sợ hãi, không dám lại tùy tiện đi đường suốt đêm nữa.

Bên này, Tạ Uyển Quân đội mũ vành bước xuống xe. Từ khi bị ca ca trách cứ lại bị Tần Thiên “chỉ điểm”, nàng rốt cuộc đã trở lại là một cô nương được giáo dục kỹ lưỡng, da mặt dù dày cũng có hạn, bắt đầu từ sáng hôm nay, nàng vẫn giấu mình trong xe ngựa, ngẫu nhiên xuống xe ngựa cũng sẽ mang theo mũ vành để che lấp dung nhan.

Nàng được nha hoàn Điệp Nhi nâng đỡ đang chuẩn bị đi vào, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến thanh âm lỗ mãng: “Cô nương hoa dung nguyệt mạo, che lấp đi như thế không phải rất đáng tiếc?”

Tạ Uyển Quân nghe tiếng quay đầu, nhìn thấy Ti Mã Xương vẻ mặt mê đắm, nàng nhìn mà thấy đáng khinh không chịu nổi, so sánh với Trang Tín Ngạn, một người như mây ở trên trời, một kẻ như đồng bùn ở dưới đất!

Nàng trong lòng vô cùng chán ghét, quyết đoán xoay người, bước nhanh tránh ra, từ đầu đến cuối cũng không để ý tới hắn!

Phía sau Ti Mã Xương sắc mặt lập tức trầm xuống, hắn ở Trường Hưng Hành tương lai sẽ trở thành đương gia, ngày thường luôn được người khác nịnh nọt, làm sao chịu được sắc mặt như vậy, hắn nhìn Tạ Uyển Quân bóng dáng thon dài yếu điệu, khỏe miệng nổi lên một chút cười lạnh.

Song phương dùng cơm chiều ở khách điểm. Nếu thân phận đã bại lộ, hai bên cũng không còn gì phải kiêng kị, Ti Mã Hạo đi đến bàn Tần Thiên và Trang Tín Ngạn liên tục kính rượu, trong lúc đó luôn dò hỏi, Tần Thiên chẳng những ứng phó cẩn thận, thường thường còn đáp lễ đối phương, có khi cũng làm cho Ti Mã Hạo cứng họng, đành phải cười ha ha che giấu xấu hổ.

Sau đó, Ti Mã Hạo thần sắc ngưng trọng nói với Ti Mã Xương: “Sớm nghe nói vị Tần đương gia này tuy rằng xuất thân nha hoàn, nhưng dị thường thông minh có năng lực. Lúc trước ta còn cho rằng đồn đãi quá mức khuếch đại, hiện tại xem ra lời đồn cũng không phải là giả!”

Ti Mã Xương không cho là đúng: “Cho dù nàng ta có năng lực thì thế nào? Chỉ cần chúng ta đem kỹ nữ đưa đến tay bọn man di này, mấy đám sắc quỷ đó còn có cái gì mà không đáp ứng chúng ta? Nàng ta có làm gì cũng chỉ uống công!”

“Không thể nói như vậy!” Ti Mã Hạo nhíu mày: “Chỉ cần Thịnh Thế cùng Tạ Thịnh Khôi liên minh, thủy chung vẫn là họa lớn của Trường Hưng Hành chúng ta!”

Nghe thúc thúc nói như vậy, Ti Mã Xương nhăn chầu chuyển động, nảy ra ý hay: “Nếu thúc thúc muốn phá hư liên minh giữa Tạ Thịnh Khôi cùng Thịnh Thế, diệt nhi có một ý kiến hay...”

Bên kia, Phạm Thiên y theo lời Tần Thiên phân phó hồi báo tin tức đã tìm hiểu. Tần Thiên sau khi nghe xong, trầm tư một hồi, cùng Trang Tín Ngạn thương lượng một phen, sau đó tìm thúc cháu Tạ Đình Quân.

Bởi vì là hai phương cùng nhau nghỉ lại khách điểm, số phòng không nhiều lắm, đêm nay lại chỉ có bốn gian phòng, song phương hẹn ước ở gian phòng của Tạ Văn Tuyền.

Tần Thiên đi thẳng vào vấn đề: “Tạ lão bản, ta muốn nhờ người viết thư gửi quý tộc Khương nhân, nói chúng ta sẽ có một đại lễ độc nhất vô nhị dâng tặng bọn họ, thỉnh bọn họ đừng quyết định quá sớm!”

Thúc điệt Tạ Đình Quân liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời hỏi: “Đại lễ độc nhất vô nhị? Là đại lễ gì vậy?”

“Xin thứ cho ta tạm thời giữ bí mật, có một số việc bây giờ chưa phải thời cơ nói ra.” Tần Thiên mỉm cười.

Tạ Văn Tuyền không khỏi hờn giận: “Ngay cả chúng ta cũng không thể nói? Chúng ta nếu là đối tác của nhau, hẳn nên thẳng thắn thành khẩn tương đãi có phải hay không?”

Thẳng thắn thành khẩn tương đãi? Tần Thiên trong lòng cười lạnh, vậy vì sao lúc trước bọn họ giấu diếm chuyện Trường Hưng Hành với nàng? Nếu không phải nửa đường đụng phải mấy người Ti Mã Hạo, chỉ sợ đến tận nơi bọn họ mới biết được còn có đối thủ cường đại như thế tồn tại đi!

Nhưng việc đã đến nước này, tranh cãi có ích lợi gì? Thốt ra lời này trừ bỏ khiến đôi bên tâm sinh khúc mắc mà một chút tác dụng đều không có, bất quá nhất thời cảm thấy sượng miệng mà thôi.

Lập tức, Tần Thiên cười nói: “Tạ lão bản yên tâm, Thịnh Thế chúng ta luôn luôn lấy tín nghĩa làm gia truyền, Tạ gia nếu là đối tác của chúng ta, chúng ta nhất định sẽ không để các người chịu thiệt. Tạ lão bản hẳn là tin tưởng chúng ta. Lúc trước chúng ta cũng tín nhiệm các người từ tận đáy lòng như vậy mới không chút nề hà theo các người tới nơi này, không phải sao?”

Một câu này, vừa nể mặt mũi của đối phương, lại ần ần chỉ ra việc đối phương giấu giếm bọn họ nhiều việc. Tà gia chợt dạ cũng không tiếp tục truy cứu nữa. Có điều trong lòng đối với “Đại lễ” của Tần Thiên vô hạn tò mò. Mà Tà Đình Quân trong lòng đối với Tần Thiên càng ngày càng ngạc nhiên, vì sao một nha hoàn lại có tâm tư linh lung như vậy?

Nhìn Tần Thiên hai mắt sáng ngời, miệng tươi cười xinh đẹp, Tà Đình Quân chỉ cảm thấy lòng mình như bị ai đó vò thành một nhúm, bủn rủn không cách nào hình dung.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 181: Hạnh phúc ngọt ngào như mật

Tạ Văn Tuyển đáp ứng yêu cầu của Tần Thiên, mấy người ra khỏi phòng, tự trở về phòng của mình.

Vừa bước vào phòng, Tần Thiên hỏi Trang Tín Ngạn: “Đêm nay chàng đừng ra xe ngựa ngủ nữa, thời tiết càng ngày càng lạnh.”

Trang Tín Ngạn cười cười, cầm tay nàng, như muốn bảo nàng yên tâm.

Đêm nay vẫn ở cùng một gian phòng với Tạ Uyển Quân. Tạ Uyển Quân nhìn thấy mặt nàng hơi hơi đỏ lên, cúi đầu, như ngượng ngùng không dám cùng nàng nói chuyện. Tần Thiên cũng lười xã giao, sau khi chào hỏi vài câu dưới sự trợ giúp của Thu Lan tháo trang sức rửa mặt chải đầu rồi lên giường nghỉ ngơi.

Nửa đêm đang ngủ say bỗng tỉnh dậy, ngoài cửa sổ gió lạnh phần phật. Tần Thiên lắng nghe một lúc, càng ngày càng lo lắng. Nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi giường, mặc vào áo khoác, phủ thêm áo choàng, trước khi đi lại cầm thêm áo choàng của Trang Tín Ngạn ra cửa phòng.

Nàng đi xuống lầu, đến chỗ đỗ xe ngựa ở tiền viện. Nàng xốc lên màn xe, bên trong không có người, sờ sờ ga trải cũng là lạnh như băng, không giống như có người nằm ngủ ở đó. Tần Thiên nghĩ có lẽ hẳn thật sự ngủ ở phòng, lúc này mới buông lỏng tâm tình. Đang chuẩn bị trở về phòng, bỗng nhiên nghe được bên ngoài từng đợt tiếng vó ngựa, cùng với ầm ầm thanh âm của Hải Phú cố gắng đè thấp: “Thiếu gia, cứ như vậy!”

Tần Thiên vội vàng mở cửa khách điểm đi ra ngoài, đã thấy Hải Phú một người cầm đèn lồng đứng ở bên ngoài khách điểm, mặt hướng tới phía tây, ngẩn cổ nhìn xung quanh.

“Hải Phú, người ở đây làm cái gì?” Tần Thiên đi qua hỏi.

Nghe thấy thanh âm của Tần Thiên, Hải Phú hoảng sợ, hẩn cầm trong tay đèn lồng chiếu lên Tần Thiên một chút, hạ giọng nói: “Đại thiếu phu nhân, nửa đêm người sao lại ra đây?”

“Người cũng biết là nửa đêm a, vậy người ở đây làm cái gì, thiếu gia đâu?”

Hải Phú hướng mặt về phía tây nhìn ra xa một chút, lúc này mới dẫn Tần Thiên đi đến góc sáng sủa, hạ giọng nói: “Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu gia đang học cưỡi ngựa!”

“Học cưỡi ngựa?” Tần Thiên mở to hai mắt, “Hắn không phải biết cưỡi ngựa sao?”

“Hắn từ nhỏ luôn ở trong phủ, rất ít khi xuất môn, cho dù xuất môn cũng có xe ngựa, hắn làm sao biết cưỡi ngựa được!” Hải Phú hắc hắc nở nụ cười hai tiếng: “Đại thiếu gia tuy rằng không nói, nhưng ta biết hắn muốn mang Đại thiếu phu nhân cưỡi ngựa đi dạo trên thảo nguyên, bởi vì hắn hỏi ta làm cách nào để vừa cưỡi vừa chở thêm người một cách an toàn!”

“Nói như vậy, hai đêm nay các người đều suốt đêm cưỡi ngựa?” Một trận gió lạnh thổi tới, Tần Thiên không nhịn được kéo kéo áo choàng.

Hải Phú đang muốn đáp lời, lại nghe tiếng vó ngựa từ xa tới gần, hắn vội vàng nói với Tần Thiên: “Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu gia không muốn để người biết hắn không biết cưỡi ngựa, người tránh đi một chút đi!”

Tần Thiên gật gật đầu, thừa dịp tiếng vó ngựa còn chưa đến gần, liền tránh sau cửa lớn của khách điếm.

Nàng theo khe cửa nhìn ra, đã thấy Trang Tín Ngạn cưỡi một con ngựa màu vàng cao lớn nhanh như điện chớp phóng tới, khi đến bên cạnh Hải Phú, bởi vì không thể khống chế ngựa dừng lại cho tốt, thiếu chút nữa bị ngã xuống, may mắn Hải Phú đúng lúc đỡ lấy hắn.

Tần Thiên che miệng lại, trong lòng run sợ.

Chờ Trang Tín Ngạn ngồi vững, Hải Phú cầm cao đèn lồng chiếu sáng lên gương mặt anh tuấn của hắn, lúc này hắn dường như rất mệt nhọc, mồ hôi đầy mặt, đầu, cổ, dồn dập thở phì phò, bộ dáng thực sự vất vả. Nàng còn chú ý tới hắn vẫn lấy tay vỗ vỗ đùi. Tần Thiên biết, người vừa học cưỡi ngựa sườn đùi bị ma sát rất nhiều, nhìn hắn bộ dạng này, hiện tại nhất định rất đau.

Tần Thiên nắm chặt thành quyền, tâm cũng dường như bị vò thành một đoàn.

“Đại thiếu gia, đêm nay dừng tại đây thôi, ta thấy người đã mệt chết rồi.”

Tần Thiên nghe thấy Hải Phú nhẹ giọng hỏi.

Trang Tín Ngạn lắc đầu, ý bảo còn muốn tiếp tục luyện, lại hướng Hải Phú ra thủ thế, dường như đang hỏi hắn cưỡi như thế nào?

“Không sai, bất quá chỉ hai ngày Đại thiếu gia đã cưỡi ngựa giống như khuôn như dạng, tin tưởng luyện thêm vài ngày nữa, sẽ không có ai có thể nhận ra Đại thiếu gia cách đây không lâu chỉ là người mới học a!”

Trang Tín Ngạn vỡ ra miệng cười cười, như là thực vui vẻ.

Một khắc kia, Tần Thiên lại nhin không được muốn khóc.

Bên này, Trang Tín Ngạn vung roi ngựa lên, phóng về phía trước, chỉ chốc lát liền biến mất ở trong bóng đêm. Tần Thiên lại bước ra.

“Đại thiếu phu nhân, thời điểm vừa học cười ngựa mệt chết đi được, ta nhớ rõ lúc ta học vài ngày đầu toàn thân giống như tượng đá bị đánh cho vỡ vụn vậy, ngồi phịch ở trên giường động cũng không muốn động, nhưng Đại thiếu gia bởi vì không muốn để người biết, ban ngày còn phải giả bộ giống như ngày thường...” Nói tới đây, Hải Phú thở dài: “Nương ta nói thật đúng, Đại thiếu phu nhân, người thật sự có phúc khí.”

Đúng vậy, đúng vậy, thật sự là có phúc khí. Tần Thiên trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng không làm rõ được rốt cuộc là cảm xúc gì, chỉ cảm thấy ngực trường phát đau.

Nàng xoay người, nước mắt nhịn không được rơi xuống, trong lòng có một cảm giác hạnh phúc ngọt ngào.

Kế tiếp, nàng cũng không ngủ tiếp, chỉ tránh ở phía sau cửa nhìn Trang Tín Ngạn một lần rồi lại một lần luyện tập, tuy rằng gió lạnh thấu xương, trong lòng lại ấm áp như mùa xuân.

Ước tính thời điểm các nha hoàn sắp tỉnh dậy, Tần Thiên lúc này mới trở về phòng.

Ban ngày lúc đi đường, quả nhiên theo lời của Hải Phú, Trang Tín Ngạn lại ở trước mặt nàng giả bộ như bình thường, có điều đáy mắt hắc càng ngày càng choáng váng đã lộ ra sự mệt mỏi của hắc. Sau lại rất cực chịu không nổi, ở trên xe ngựa lắc qua lắc lại mà ngủ.

Tần Thiên đẩy bàn nhỏ ra, để hắc nằm ngủ trên ga trải thoải mái hơn một chút, lại bảo Thu Lan cầm chăn vào, thật cẩn thận đắp cho hắc. Nàng sờ sờ khuôn mặt mệt mỏi của hắc, trong lòng vừa cảm động, vừa đau lòng.

Nàng nằm xuống, dựa sát vào trong lòng của hắn, ôm quanh thắt lưng của hắn, dán lên ngực hắn, cảm thụ được nhịp tim đập trầm ổn, nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn, trong lòng hạnh phúc không thể diễn tả.

“Tín Ngạn, Tín Ngạn, Tín Ngạn...” Nàng gọi tên của hắn, tim của hắn đập thình thịch, như đang đáp lại lời của nàng.

Nàng mỉm cười, trong lòng ngọt ngào như mật.

Cứ như vậy qua bốn ngày, mới tới Quy Phục thành.

Thời điểm tới Quy Phục, Trang Tín Ngạn cười ngửa tuy rằng không thể coi là lô hỏa thuần thanh vô cùng cao siêu, nhưng so với Hải Phú cũng không thua kém bao nhiêu. Mà Tần Thiên thấy hắn khổ tâm như thế gạt mình, cũng giả bộ như không biết việc này, nhìn thấy Trang Tín Ngạn cười ngửa xuất hiện trước mặt nàng, còn biểu hiện ra bộ dáng vui vẻ nhảy nhót, làm cho Trang Tín Ngạn không khỏi than thở, vài ngày khổ công cuối cùng cũng không uống phí.

Nơi tập trung ở Quy Phục, bốn phương thông suốt. Cư dân thành phố đông đúc, đi thành từng đoàn, hết thấy hàng hóa và vật ngoại lai trước tiên tụ tập thành hàng lưu trữ, sau đó lục tục phân phối đến các nơi để bán. Có câu thơ: “Khung lư dịch tuyệt thiên Vu thành, mục do xưng thổ mặc xuyên. Tiểu bộ lê viên giống như trên quốc, ngàn gia phố xá sầm uất nhập năm được mùa.” Quy Phục thành nghiêm nhiên là trung tâm tập hợp thương mại ở biên ngoại, bách hóa lưu thông, mậu dịch thịnh vượng phát đạt.

Đi vào thành là cảnh tượng vui sướng hướng vinh, tuy rằng còn xa mới bằng Dương Thành kiều diễm phần hoa, nhưng có loại phong thổ dị tộc, làm cho người ta lưu luyến không thôi, không kịp nhìn ngăm. Lúc này Tần Thiên an vị ở trong xe ngựa, cùng Trang Tín Ngạn tò mò nhìn ra xung quanh bên ngoài, hai người một người nói, một người viết trao đổi thật sự rất vui vẻ.

Sau khi vào thành không lâu, liền cùng Trường Hưng Hành tách ra. Bởi vì Tần Thiên đã có sự chuẩn bị, tin tưởng cho dù bọn họ đi trước một bước đem nữ nhân dâng lên, cũng chưa chắc đã nhận được hồi đáp ngay lập tức. Các Khương nhân quý tộc khẳng định tò mò thư gửi của Tạ Văn Tuyền về đại lễ “Độc nhất vô nhị”.

Rất nhanh đã tới đại viện của Tạ gia. Được Tạ Văn Tuyền nhiệt tình thu xếp, Tần Thiên thẹn thùng không thể chối từ, liền theo bọn họ đi vào Tạ gia.

Trạch viện ở phương bắc không giống với phía nam, thiếu một phần thanh nhã tú lệ, nhưng lại hơn một phần đại khí trầm ổn. Hai người con trai của Tạ Văn Tuyền đã sớm ra bên ngoài nghênh đón.

Người con trai trưởng cùng với Tạ Đình Quân tuổi tác xấp xỉ, tướng mạo đường đường, cao lớn uy vũ, gọi Tạ Đình Trưng. Người kia mặt mày thanh tú, vóc người thon dài, vẻ mặt ngượng ngùng, gọi là Tạ Đình Tường. Song phương chào hỏi thi lễ, sau đó trịnh trọng đón tiếp Tần Thiên, Trang Tín Ngạn đi vào.

Bước vào, Trang Tín Ngạn cùng Từ chương quý được Tạ gia mời đến đại sảnh. Mà Tần Thiên cùng Tạ Uyển Quân được mời vào gặp Tạ gia chủ mẫu, cũng chính là thê tử Văn thị của Tạ Văn Tuyền.

Giữa trưa Tạ gia tổ chức buổi tiệc, long trọng vì bọn họ đón gió tẩy trần. Buổi chiều thúc cháu Tạ Văn Tuyền lại mang theo Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đi bái phỏng Lâm Tướng quân đóng tại Quy Phục thành, lĩnh bộ phiếu. Dựa vào quan hệ của Tần Thiên và Tổng Thái phó, chiếm được nhiệt tình tiếp đãi của Lâm Tướng quân, cũng đáp ứng phái một tiểu đội binh lính hộ tống bọn họ đi đến thảo nguyên.

Thảo nguyên có mã tặc hoành hành, thường thường cướp sạch thương nhân qua đường, tuy rằng các nhà đều có hộ vệ, nhưng cũng không có ai muốn chịu trách nhiệm phiêu lưu. Có sự bảo hộ này, Tạ gia tất nhiên chứa

nhiều cảm kích. Chỉ cần trong thương đội có cờ xí của đội ngũ Lâm Tướng quân, tin tưởng mã tặc có lá gan lớn đến mấy cũng không dám cướp của quan binh.

Ra khỏi phủ tướng quân, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn được Tạ Đình Quân dẫn đến thăm Tạ Thịnh Khôi lòng lẫy nổi danh.

Tạ Thịnh Khôi không hổ là một trong ba thương nhân lớn nhất ở Quy Phục thành, chuyên kinh doanh các loại bách hóa, từ tơ lụa, cho tới tởi tỏi hành, không chỗ nào không đi. Không chỉ như thế, Tạ Đình Quân còn nói cho Tần Thiên biết, sinh ý kiếm tiền của Tạ gia cũng bao gồm cả ngân hàng tư nhân, chính là cho vay nặng lãi, chỉ một số bạc nhỏ có thể đạt đến hơn một ngàn vạn lượng bạc, làm cho Tần Thiên âm thầm lú lười.

Thấy bộ dáng ngạc nhiên của Tần Thiên, Tạ Đình Quân đặc ý nhướn một bên lông mày.

Nói đến tài giỏi, kẻ cầm điếu kia sao có thể so sánh với hãn!

Đang đặc ý, lại nghe thấy Tần Thiên nói với Trang Tín Ngạn: “Tín Ngạn, về sau chúng ta cũng ở đây mở chi nhánh của Thịnh Thế, ta nắm chắc, Thịnh Thế tương lai nhất định sẽ không thua kém Tạ Thịnh Khôi!”

Cũng không biết cố ý hay vô tình, con người như miếng băng mỏng kia của Trang Tín Ngạn hướng về hãn liếc một cái, ánh mắt lóe lóe, lại chuyển sang hướng khác.

Tạ Đình Quân hai đấm nắm chặt, tâm tình tốt lập tức tiêu tán vô hình vô ảnh.

Trở lại Tạ gia, ba người được Tạ Văn Tuyển phái người mời đến thư phòng, hóa ra Khương nhân quý tộc bên kia đã có hồi âm.

“Bọn họ mời chúng ta tham gia Đan Chu hội chùa bảy ngày sau. Lần này hội chùa sẽ do Cáp Y Đại lạt ma tự mình chủ trì, không chỉ có vương công quý tộc, ngay cả thủ lĩnh của tam đại bộ lạc cũng sẽ đích thân tới! Đây chính là việc trọng đại nóng hổi nhất, đối với chúng ta rất có lợi!” Tạ Văn Tuyền rất hưng phấn, nói xong, hân hưởng về Tần Thiên nhìn qua, đầy cõi lòng chờ mong nói: “Theo như lời của Tần đương gia đại lễ độ nhất vô nhị chẳng biết có thể để chúng ta được mở rộng tầm mắt trước hay không?” Tần Thiên cười nói: “Tạ lão bản đừng nóng vội, thời điểm còn chưa tới, đến đúng thời điểm, người tự nhiên sẽ biết đó là cái gì!” Nói xong, nàng vừa cười vừa hỏi: “Không biết có thể cho mượn phong bếp của quý phủ dùng một chút hay không? Ta muốn làm một ít điểm tâm cho phu quân, hẳn không quen với đồ ăn nơi này.”

“Sao có thể để Tần đương gia động thủ, chúng ta nơi này cũng có đầu bếp phía nam, người muốn ăn cái gì có thể trực tiếp nói với bọn họ!” Tạ Văn Tuyền nói.

Tần Thiên hé miệng cười: “Khó cho bọn họ rồi, phu quân của ta muốn ăn gì chỉ ta mới có thể làm được!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 182: Cùng phòng

Chờ mấy người Tần Thiên rời đi, Tạ Văn Tuyền gọi Tạ Đình Quân lại: “Đình Quân, Nhị thúc có việc muốn nói với người.”

Tạ Văn Tuyền ý bảo ngồi xuống, hai thúc cháu cùng ngồi xuống mấy chiếc ghế nhỏ.

“Trường Hưng Hành Tư Mã đại lão bản Ti Mã Thuận vừa tới đây.” Tạ Văn Tuyền nói.

“Hắn đến vì chuyện gì?”

“Hắn đến thay trường tử Ti Mã Xương muốn kết thân, bọn họ muốn cưới Uyển Quân về. Chuyện này ta nghĩ hắn nên để phụ thân người biết!”

Tạ Đình Quân vừa nghe liền biết là chuyện gì xảy ra, lúc này cười lạnh: “Bọn họ Trường Hưng Hành tính toán thật tốt, đại sự như vậy, chúng ta tất sẽ phải báo cho phụ thân con ở Dương Thành, chờ họ đến, hẳn tổn không ít thời gian. Trong lúc đó bọn họ sẽ tung tin đồn cùng Tạ gia kết thân để Trang phủ biết, tất sẽ khiến mấy người chúng ta tâm sinh ngăn cách, chỉ cần chúng ta không thể đồng tâm, Trường Hưng Hành sẽ có thể hùng bá sinh ý lá trà ở Mạc Bắc.” Hắn nhìn về phía Tạ Văn Tuyền: “Ta biết Nhị thúc không tiện giáp mặt từ chối bọn họ, như vậy đi, ta ngày mai tự mình đi Tư Mã gia một chuyến, nói Uyển Quân đã đính hôn, để bọn họ chết tâm!”

Nói xong, Tạ Đình Quân đứng lên, lại bị Tạ Văn Tuyền gọi lại: “Hiền chất bình tĩnh chờ nóng vội. Ti Mã Thuận lần này cầu hôn chắc gì đã không có thành ý.”

Tạ Văn Tuyển lôi kéo Tạ Đình Quân một lần nữa ngồi xuống, chậm rãi nói: “Ti Mã Thuận hiểu được, lấy thực lực Tạ gia cùng Trang phủ liên hợp lại không thể coi thường, nên phải nghĩ mọi thủ đoạn, mặc dù lần này có thể chúng ta thua, nhưng lần sau nhất định sẽ thành công. Cùng với đến lúc đó thiên hạ chia ba phần, không bằng thừa dịp thời điểm Trang phủ ở Mạc Bắc chưa có căn cơ đồng ý với hãn, cùng Tạ gia kết minh, sẽ chiếm được hai phần trong thiên hạ. Không phải cũng có lợi?”

Nói xong Tạ Văn Tuyển nâng mắt lên nhìn Tạ Đình Quân: “Kỳ thật đối với chúng ta mà nói cũng là đạo lý như vậy. Mục đích của chúng ta chính là sinh ý trà ở Mạc Bắc, chỉ cần có thể đạt được mục đích này, cùng Thịnh Thế hợp tác hay cùng Trường Hưng Hành hợp tác thì có gì khác nhau? Chỉ cần chúng ta và Tư Mã gia kết minh, tương lai sẽ có thể vận dụng thực lực mạnh mẽ trong tay chúng ta chèn ép hết thảy các thương gia dám mơ ước sinh ý của chúng ta. Các thương gia khác bị chúng ta chèn ép nhiều nhất cũng chỉ có thể làm chút sinh ý vụn vặt, đối với chúng ta mà nói cũng không ảnh hưởng đến toàn cục. Đình Quân, chẳng lẽ người không biết đây kỳ thật cũng là một ý kiến hay?”

Tạ Đình Quân trầm mặc không nói, là một người làm ăn, là chủ gia tương lai của Tạ gia, hãn tất nhiên không thể xử trí theo cảm tính. Lúc trước hãn cùng Thịnh Thế hợp tác, cũng vì nhìn trúng thực lực tài cán của Thịnh Thế đối với Tạ gia mang đến không ít lợi ích. Nhưng nếu nói về thực lực, Tư Mã gia dường như càng mạnh hơn. Lúc trước Tư Mã gia bày ra tư thái không để người khác chen chân vào, bọn họ mới lựa chọn Thịnh Thế, nay Tư Mã gia đã lui một bước... Hai phần ba thiên hạ tất nhiên so với một phần ba thiên hạ dự hoặc hơn rất nhiều... Có điều nếu cứ như vậy, sau Trang phủ biết được, sẽ quay lưng lại với Tạ gia. Đắc tội với Trang phủ thì cũng không có vấn đề gì, hãn còn chưa để bọn họ vào mắt, có điều... Tần Thiên... Nàng chỉ sợ sẽ chán ghét hãn.

Vừa nghĩ đến đó, Tạ Đình Quân lần đầu tiên có chút không quả quyết mà hơi do dự.

“Nhưng Ti Mã Xương người này thúc thúc cũng biết, nhân phẩm chưa nói tới, lúc trước đã đính hôn, còn chưa thành thân, nhà gái liền bệnh chết. Muội muội gả đến đó tuy rằng không phải làm vợ kế, nhưng cũng không dễ chịu. Mà Ti Mã Xương thiếp thất cũng phải tầm hai mươi người, tuy rằng vẫn đón dâu đàn ông hoàng, trong nhà hẳn có không ít người. Người như vậy, phụ mẫu ta chỉ sợ sẽ không đồng ý.”

Tạ Văn Tuyền bưng chén trà trong tay, vuốt nắp trà cười cười, nói: “Chính vì Ti Mã Xương người này, cho nên phụ thân người nhất định sẽ đồng ý.” Hắn ngẩng đầu nhìn Tạ Đình Quân tựa tiểu phi tiểu: “Ta so với người càng hiểu biết phụ thân người hơn, Tư Mã gia gia đại nghiệp lớn mạnh, người thừa kế lại là một người không chịu thua kém, cơ hội tốt như vậy đưa đến cửa, hẳn làm sao có thể buông tha? Về phần Uyển Quân...”

Tạ Văn Tuyền buông chung trà, thản nhiên nói: “Nàng gả cho ai không phải vẫn là nữ nhi của phụ thân người, muội muội của người sao? Chẳng lẽ cuộc sống của nàng về sau không được tốt đẹp hay sao? Nói khó nghe một chút, cho dù nàng về sau tái giá cũng không phải việc khó khăn gì.”

Tạ Đình Quân rũ mắt xuống. Hắn không thể không thừa nhận, Nhị thúc nói rất đúng. Tạ gia bọn họ chưa bao giờ là thương nhân tích thiện.

“Chỉ là nếu như vậy, đối với Trang phủ, Tạ gia chúng ta sẽ mất tín nghĩa...” Tạ Đình Quân nhẹ giọng nói. Hắn lúc này tâm lý rất kỳ quái, hẳn giống như đang tìm đủ loại lý do từ chối việc này.

“Đình Quân, hôm nay người có chuyện gì a?” Tạ Văn Tuyền kinh ngạc nhìn hắn, “Đây sao có thể là lời người nói ra? Tín nghĩa thứ này chỉ để cho người khác xem. Chỉ cần chúng ta làm việc chu toàn, ai có thể nói chúng ta không có tín nghĩa? Chúng ta vẫn như cũ dựa theo kế hoạch, đem Trang

phủ mang tới hội chùa bẩy ngay sau, làm bộ như hết sức, nhưng vẫn bại dưới tay Tư Mã gia, Trang phủ cũng không thể oán trách chúng ta, nói không chừng người còn có thể cùng bọn họ tiếp tục hợp tác sinh ý ở phía nam! Cho dù sau chúng ta cùng Tư Mã gia hợp tác, cũng chỉ có thể nói kế hoạch có biến đổi, ai có thể nói chúng ta động tay động chân?”

Không thể không thừa nhận Nhị thúc nói rất có đạo lý. Tạ Đình Quân cũng rõ ràng vì sao Nhị thúc đối với việc này ra sức như vậy, tuy rằng cùng Tư Mã gia kết thân là chuyện của nhà hân. Nhưng ở Mạc Bắc, Nhị thúc căn cơ thâm hậu, tương lai bọn họ nếu muốn chiếm lợi ích từ Tư Mã gia, không thể thiếu Nhị thúc tương trợ, tất nhiên cũng không thể thiếu một phần kia của hân.

Tạ gia đều là người khôn khéo, nếu không cũng sẽ không có phần hoa ngày nay.

Chuyện này còn không phải do Tạ Đình Quân làm chủ, Tạ Văn Tuyên nhất định đem việc này báo cho phụ thân, hân cũng không có cách nào ngăn cản. Có điều hân thật sự muốn ngăn cản sao? Hân thật sự có thể chống lại dự hoặc này của Tư Mã gia sao? Chính hân nhất thời cũng không làm rõ được. Bất quá hân biết, hân chưa bao giờ có tâm trạng giống hôm nay, cảm thấy khó có thể lựa chọn như vậy.

Bất quá chỉ vì một nữ nhân... Tạ Đình Quân cười khổ hai tiếng.

Từ thư phòng của Tạ Văn Tuyên đi ra, Tạ Đình Quân nhìn thấy có nha hoàn đang khuân vác hành lý của Tần Thiên và Trang Tín Ngạn. Hân đứng lại, hỏi một nha hoàn trong đó.

“Đây là muốn chuyển đi nơi nào?” Hân hỏi.

“Hồi bẩm Nhị thiếu gia, phu nhân an bài tòa tiểu viện phía đông cho phu thê Trang thiếu gia nghỉ ngơi. Chúng ta chuyển hành lý của bọn họ tới đó.” Nơi này địa vị của Tạ Đình Quân tương đương với phủ ở Mạc Bắc, ở đây

hắn vẫn đứng hàng thứ hai, vẫn là Nhị thiếu gia. Nơi này nha hoàn đối với hắn rất tôn trọng.

“Sao lại thế, phu nhân an bài bọn họ cùng một chỗ sao?” Tạ Đình Quân sắc mặt trầm xuống.

Nha hoàn giật mình, thật cẩn thận nói: “Phu nhân nói, bọn họ đường xa mà đến, một đường vất vả cũng sẽ không muốn gây nhiều chú ý ...”

Các nơi phong tục không giống nhau, như ở đây, bình thường cũng không sắp xếp phu thê ngủ cùng gian phòng, sẽ để ở hai viện riêng biệt, không nghĩ tới Nhị thẩm lại an bài bọn họ trong cùng một viện.

Kia chẳng phải là, chẳng phải là... Tâm không chịu không chế nhảy nhót tuy rằng bọn họ vốn là người hiểu cấp bậc lễ nghĩa không có khả năng ở trong nhà người khác làm điều gì, nhưng dọc theo đường đi, bọn họ vẫn không có cơ hội thân cận, ai biết... Vừa nghĩ đến hình ảnh hai người tình ý kéo dài, Tạ Đình Quân trong lòng dâng lên lửa giận. Mắt thấy nha hoàn kia đã đi được một đoạn, lại gọi nàng ta trở về. Hắn gọi nàng ta vào một góc hẻo lánh, đè thấp thanh âm phân phó vài câu.

Nha hoàn trên mặt toát ra sự e ngại, Tạ Đình Quân từ bên hông lấy ra tấm ngân phiếu nhét vào trong tay nàng ta. Nha hoàn hai mắt sáng ngời, gật gật đầu, xoay người rời đi.

Lâm Vĩnh đứng ở phía sau hắn cách đó không xa đem hết thảy xem ở trong mắt, nhin không được mở miệng nói: “Công tử, người đã nói nữ nhân không đáng là gì mà.” Hắn chưa từng thấy qua thiếu gia vì một nữ tử từng làm những điều như vậy.

Đó là bởi vì lúc trước hắn còn chưa biết trên đời còn có thể có nữ tử toàn tâm toàn ý vì phu quân suy nghĩ như vậy, cho dù nhận hết sự cười nhạo của mọi người, cũng không muốn tài hoa của phu quân bị mai một. Không phải

vì địa vị, không phải vì vinh hoa phú quý, chỉ là nàng nguyện ý đối tốt với hần.

Nữ tử như vậy vì sao không phải là thê tử của hần?

Tạ Đình Quân chấp tay sau lưng, khuôn mặt bình tĩnh chậm rãi hướng về phía trước bước đi, qua thật lâu, mới khinh phiêu phiêu hỏi câu: “Lâm Vĩnh, người cảm thấy ta so với Trang Tín Ngạn thế nào?”

Lâm Vĩnh đi theo phía sau hần giật mình, lập tức đáp: “Trang công tử sao có thể cùng công tử so sánh? Không nói tới hần thân mình có chỗ thiếu hụt. Luận về thân thể, công tử thân thể hiển hách, về sau... Về sau nhân thượng chi nhân, mà tiểu tử Trang Tín Ngạn kia bất quá chỉ là công tử của phủ thương gia trà. Luận về tài cán, công tử mới là người tài giỏi, quyết đoán, làm được đại sự, tiểu tử kia chỉ biết chế trà mà thôi. Luận về tướng mạo, công tử dáng vẻ đường đường, uy vũ bất phàm, có phong vị nam nhân, còn tiểu tử Trang Tín Ngạn kia, dáng vẻ ẻo lả giống như đàn bà vậy.” Lâm Vĩnh vừa nói vừa lắc đầu: “Công tử sao lại lấy bản thân so sánh với loại người này, quả thực là hạ thấp thân phận của mình!”

Tạ Đình Quân dừng cước bộ, ngang ngắc đầu lên, khóe miệng tràn ra một tia cười: không sai, hần sao có thể so sánh với mình? Nếu nàng ở bên cạnh mình, nàng nhất định sẽ phát hiện, hần là nam nhân càng đáng giá để nàng thật tình đối đãi, phó thác chung thân!

Nghĩ đến đây, Tạ Đình Quân trong lòng buông lỏng, nhin không được cười ha ha hai tiếng.

Hần bước nhanh trở lại viện của mình, đã thấy muội muội Tạ Uyển Quân đứng trước cửa. Hần thu liễm tươi cười, đi qua.

“Ca ca...” Tạ Uyển Quân nhìn thấy hần, nước mắt liền trào ra.

“Đi vào rồi nói sau.” Tạ Đình Quân nói.

Hai người vào sân, đi vào gian phòng của Tạ Đình Quân. Lâm Vĩnh đứng canh ở ngoài cửa, bên trong truyền đến tiếng khóc của Tạ Uyển Quân.

“Ca ca, đường tử nói cho ta biết, hôm nay Tư Mã gia phái người đến hưởng muội cầu hôn, nói là Ti Mã Xương muốn cưới muội về đúng không?”

Trong phòng, Tạ Uyển Quân lôi kéo ống tay áo của Tạ Đình Quân, khóc như hoa lê dưới mưa.

Thấy huynh trưởng không lên tiếng, biết việc này là thật, Tạ Uyển Quân càng khóc lợi hại hơn.

“Ca ca, Ti Mã Xương không phải người tốt, muội không muốn gả cho hắn, ca ca... Hắn là kẻ vô lại, là đấng đồ tử!”

“Lúc trước nếu muội nghe lời ta, cứ ở phủ đợi, sao có chuyện ngày hôm nay!” Tạ Đình Quân trầm giọng nói.

Tạ Uyển Quân tiếng khóc bị kiềm hãm, mặt xám như tro tàn, “Ca ca, ca ca, huynh nhẫn tâm nhìn muội muội gả cho người như vậy...” Nàng khóc thút thít nói.

“Việc hôn nhân, cha mẹ chỉ mệnh môi chước ngôn, ta cũng bất lực.” Tạ Đình Quân nhẹ giọng nói, có thể thấy được muội muội sắc mặt càng ngày càng trắng, lại có chút không đành lòng: “Mặc kệ muội gả cho ai, vẫn là muội muội của ta. Muội yên tâm, ca ca sẽ không để muội chịu khổ.”

Nghe giọng điệu của huynh trưởng, Tạ Uyển Quân biết việc này hơn phân nửa đã được quyết định. Nhớ tới Trang Tín Ngạn, trong lòng một trận đau nhức. Nàng hai chân mềm nhũn, ngồi dưới đất bụm mặt ô ô khóc, Tạ Đình Quân nhìn nàng thở dài, đối với hôn sự của muội muội, hẳn quả thật không thể làm chủ. Tư Mã gia dụ hoặc quá lớn, tin tưởng phụ thân sẽ có tính toán.

Bỗng nhiên, Tạ Uyển Quân quỳ xuống trước mặt Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân cả kinh nói: “Uyển Quân, muội làm cái gì vậy? Muội dù làm vậy, ta cũng vô pháp giúp muội.”

“Ca ca, Uyển Quân cầu huynh một việc.” Tạ Uyển Quân ngẩng đầu, khóc nói: “Ca ca, thỉnh mang muội đến thảo nguyên, đừng để muội lại đây. Nếu hết thấy kết cục đã định, không thể thay đổi, ít nhất... ít nhất...”

Ít nhất để cho ta có thể nhìn thấy hắn vài lần... Tạ Uyển Quân khóc không thành tiếng, rốt cuộc nói không ra lời. Tạ Đình Quân sao không rõ ý tứ của muội muội. Hắn trong lòng mềm nhũn, cúi hạ thắt lưng đem nàng nâng dậy.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn được Tạ phu nhân Văn thị an bài ở một sân viện rộng rãi yên tĩnh.

Dọc theo đường đi, đầu tiên là Tần Thiên say tàu bị tách ra với hắn, sau đó tuy rằng nàng thân thể tốt hơn, nhưng vì kế tiếp chỉ có hai ngày đi thuyền, hai người cũng ngượng ngùng đưa ra ý kiến muốn trở về ngủ cùng một phòng. Sau đó trên đường bộ gặp được người của Trường Hưng Hành, cùng đi một đường, phòng nghỉ luôn khan hiếm, hai người cũng ngượng ngùng đưa ra ý kiến muốn ở chung một phòng.

Hai người muốn gần gũi nhau một chút, cũng chỉ có thể nhân lúc ban ngày đi đường trốn ở trong xe ngựa lạng lẽ ôm ấp thân ái, nhưng xe ngựa dù sao cũng không phải xe hơi, cách âm hiệu quả không tốt, Tần Thiên chung quy cũng không dám cùng hắn quá mức thân mật. Để tránh bị người bên ngoài nghe thấy, chộc người chê cười.

Nam nữ trẻ tuổi yêu nhau làm sao không muốn vành tai, tóc mai chạm vào nhau, thân ái nóng bỏng? Nay thật đúng là thật vất vả mới có cơ hội ở

chung, hai người trong lòng không phải không nhộn nhạo, nhưng cũng đang làm khách ở nhà người khác, nên không dám quá mức.

Hai người rửa mặt chải đầu trở lại phòng.

Hiện tại đã là cuối thu, ban đêm rất lạnh. Trong phòng đốt lò sưởi, trên giường cũng được phủ ấm áp dễ chịu.

Hai người ngồi ở trên ghế, người nhìn ta, ta nhìn người, mặt đỏ hồng, trên mặt mang theo tươi cười, rõ ràng không phải lần đầu tiên cùng phòng, lại có chút ngượng ngùng.

Lúc này, Thu Cúc là nha hoàn phụ trách hầu hạ trong viện Tạ gia bưng một khay gỗ sơn đen gỗ cửa tiến vào, trên khay là hai bát thanh hoa lục trúc. Nàng đem khay đặt ở trên bàn vuông làm bằng gỗ tử đàn điêu khắc hoa văn, quay đầu đối với hai người cười nói: “Đây là canh ngân nhĩ táo đỏ, phu nhân cố ý sai ta đưa tới, phu nhân nói, nơi này khí hậu khô ráo, trước khi ngủ uống một bát canh ngọt nhuận tràng nhuận phế, buổi tối ngủ rất ngon.”

Nói xong, đem canh ngọt đưa vào tay hai người, cười thúc giục: “Trang thiếu gia, Trang thiếu phu nhân, thừa dịp còn nóng uống đi.”

Nghĩ là ý tốt của Tạ phu nhân, hai người cũng không cự tuyệt, đều uống canh. Thu Cúc thu lại bát, liền cười lui xuống.

Canh ngọt uống vào hương vị ấm áp, dễ chịu, vô cùng thoải mái.

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên bên cạnh liếc mắt một cái, thấy nàng mặc trung y như tuyết trắng, tóc dài xõa ra phủ xuống, mặt như phù dung, mắt như thu thủy, ánh nến trên đầu giường cách đó không xa im ắng chiếu vào người nàng, kiều mi đáng yêu nói không nên lời.

Hắn trong lòng rung động, nhìn không được nghiêng mình qua, trên khuôn miệng nhỏ nhắn hồng hào hôn một cái, chỉ cảm thấy tư vị như mật đường ngọt ngào vô cùng, hắn ngẩng đầu, chống lại hai mắt của nàng, nàng hai mắt đen lúng liếng, nhận nhạo ánh quang, dường như ẩn hiện tình ý.

Hắn thực hận không thể đem nàng đặt ở dưới thân mà thương tiếc yêu thương, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ hai người đang làm khách nhà người khác. Hắn hít sâu một hơi, quyết tâm quay người đi, từ trên giường cầm lấy chăn, muốn đi tới tháp dài bên cạnh nằm ngủ.

Tần Thiên nhìn thấy, vội vàng kéo hắn.

Tháp dài lạnh lẽo, nằm ngủ trên đó sẽ rất lạnh. Hắn đã liên tục vài buổi tối không được ngủ ngon, thật vất vả có thể được nằm giường, sao có thể để hắn chịu khổ như vậy?

Nàng từ trong tay hắn tiếp nhận chăn, tỏ vẻ mình sẽ ngủ ở tháp, hắn ngủ trên giường. Nhưng Trang Tín Ngạn sao có thể đồng ý, hai người cướp đoạt chăn không chịu nhường nhau.

Cuối cùng, rơi vào đường cùng, Tần Thiên đem chăn thả lại trên giường, cười nói: “Quên đi, chúng ta đều ngủ trên giường vậy.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 183: Tình ý kéo dài

Trên đỉnh lư hương khắc ngân lưu hai chữ vàng “Song Phúc” hương khói lượn lờ, hương thơm thản nhiên theo khói nhẹ tỏa ra tràn ngập đến từng ngõ ngách trong gian phòng.

Trên đầu giường đặt gần lò sưởi có châm một ngọn nến, ánh sáng màu cam từ từ chiếu vào hai bóng dáng đang nằm trên giường.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đều đắp chăn riêng, trong ổ chăn ấm áp dễ chịu, làm cho người ta cả người mềm nhũn, thoải mái nói không nên lời. Hai người nằm mặt đối mặt, mở to hai mắt, người nhìn ta, ta nhìn người, tuy rằng đều có chút ủ rũ, lại luyện tiếc đi vào giấc ngủ.

Lại nói tiếp, đây là lần đầu hai người đồng giường cộng chẩm, có điều không nghĩ tới lần đầu này lại là ở Tạ gia.

“Ngủ đi, sáng mai còn phải lên đường, chàng đã vài ngày không được nghỉ ngơi rồi.” Tần Thiên nhẹ giọng nói.

Trang Tín Ngạn mỉm cười, hẩn xoay người, ghé vào trên giường, lấy ra giấy bút từ dưới gối đầu, xoát xoát viết chữ. Hẩn hạ rèm mi, sắc mặt ôn nhu, khóe môi nhếch lên cười yếu ớt, tóc dài đen như mực theo động tác cúi xuống dưới của hẩn, dưới ánh nến nhuộm đậm lưu tinh sắc thái, cảnh tượng này tựa như tranh thủy mặc thanh nhã tú trí, khiến người ta kinh diễm, khiến người ta tán thưởng, khiến người ta sinh ra vô hạn tình cảm đẹp đẽ.

Tần Thiên trong lòng ngọt ngào, nhin không được nghiêng đầu qua nhìn hăn đang viết cái gì.

“Ta luyện tiếc ngủ, ta rất vui vẻ.”

Tiểu tử này... Tần Thiên nhin không được cười, nhìn hăn nói: “Đứa ngốc, về sau ngày còn dài ...”

Chờ trở lại Trang phủ rồi, bọn họ còn có thể có rất nhiều rất nhiều rất nhiều ngày tháng tốt đẹp. Vừa nghĩ đến đây, Tần Thiên cũng nhin không được vui vẻ, nàng nâng cằm cười, má lúm đồng tiền nhộn nhạo vui vẻ. Nhìn thấy nàng bộ dáng đáng yêu xinh đẹp, Trang Tín Ngạn vô cùng yêu thích, nhin không được nghiêng đầu qua ở trên má lúm của nàng hôn nhẹ một cái.

“Tín Ngạn, đây là ở Tạ gia...” Nhìn hăn ánh mắt càng ngày càng nóng cháy, Tần Thiên mặt đỏ hồng sáng giọng.

“Ta chỉ ôm nàng một cái, cái gì cũng không làm.” Trang Tín Ngạn viết xuống giấy, sau đó nâng mắt lên chờ mong nhìn nàng.

Vốn Tần Thiên muốn cự tuyệt, dù sao nam nhân rất dễ dàng xúc động. Nơi này là phòng ở dành cho khách của Tạ gia, bọn họ thật sự nếu làm gì đó, làm dơ chăn chiếu sàng đan, người của Tạ gia mà biết thì thật không còn mặt mũi. Nhưng vừa tiếp xúc với đôi con người trong suốt như lưu ly kia của Trang Tín Ngạn, Tần Thiên không thể nói nên lời cự tuyệt. Nàng muốn cho hăn vui vẻ, muốn hăn cao hứng, không muốn nhìn thấy hăn thất vọng.

“Chàng cần phải nhớ kỹ nơi này là phòng dành cho khách của Tạ gia.” Tần Thiên cảnh cáo một câu, thấy Trang Tín Ngạn gật đầu như gà mổ thóc. Tần Thiên cười cười, vén chăn của mình ra, chui vào trong chăn của hăn. Hăn hai tay vòng qua, liền đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Tần Thiên gắt gao dán tại trong lòng hăn, ôm ấp của hăn rộng lớn, cơ ngực rắn chắc, có cảm giác rất an toàn. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn hăn cười, hăn cảm giác được, cũng cúi đầu xuống. Bốn mắt nhìn nhau, tình ý kéo dài. Sau đó, hăn hôn lên cái trán của nàng, hôn lên ánh mắt của nàng, lại hôn lên cái mũi của nàng, trong lòng yêu thương càng nồng đậm, hận không thể đem nàng hòa tan vào trong ngực. Nùng tình mật ý như thế, làm cho Tần Thiên cũng nhịn không được, vươn đầu ở trên đôi môi hồng nhạt của hăn hôn nhẹ một cái. Hăn nhếch môi cười cười, dường như thực vui vẻ, sau đó cúi đầu, hung mãnh hôn môi của nàng. Một nụ hôn lửa nóng kéo dài, nhanh chóng thiêu đốt nhiệt độ cơ thể của hai người. Thời điểm Trang Tín Ngạn dường như càng ngày càng không thể khống chế được mình, bỗng nhiên, hai người đều có chút đầu váng mắt hoa, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ, một cảm giác nặng nề mệt mỏi bỗng nhiên ập đến. Mơ mơ hồ hồ, hai người cứ như vậy ôm nhau tiến vào mộng đẹp.

Cảm giác này khiến hai người ngủ thẳng đến tận hừng đông. Khi tỉnh lại, hai người đều có chút đau đầu, đối với chuyện tối hôm qua có chút mơ mơ màng màng. Hai người chỉ cho là mấy ngày này quá mệt mỏi, cũng không để ý nhiều.

Có điều vừa mở mắt ra đã nhìn thấy đối phương, làm cho hai người vui vẻ không thôi, thừa dịp nha hoàn còn chưa tiến vào, Trang Tín Ngạn thành thật không hề khách khí hôn Tần Thiên một phen, thẳng tới khi nha hoàn gõ cửa mới lưu luyến buông nàng ra. Hai người nhìn đối phương cười, trong lòng ngọt ngào đến phát ngấy.

Hội chùa Đan Chu được cử hành ở bên cạnh thần miếu Đan Chu Y Luân Bối Nhĩ. Khoảng cách từ Quy Phục thành đến Y Luân Bối Nhĩ ước chừng mất bốn năm ngày lộ trình. Cho nên sáng sớm hôm sau, mấy người Tần Thiên và người của Tạ gia cùng nhau ngồi xe ngựa xuất phát đến thảo nguyên.

Tần Thiên gọi người mang theo trâu bảo tài vật đã chuẩn bị để dâng lên quý tộc Khương nhân, thời điểm lúc người của Thịnh Thế thu xếp mấy thứ này, Tạ Văn Tuyền có phái người ở bên cạnh nhìn qua, thông qua hạ nhân hồi báo, cũng không phát hiện ra đại lễ “Độc nhất vô nhị” gì. Thịnh Thế mang đến trâu bảo tuy rằng xem như quý báu, nhưng trong mắt bọn họ cũng không đáng bao nhiêu. Bởi vậy, Tạ Văn Tuyền đối với sự hợp tác lần này với Thịnh Thế càng thêm không có tin tưởng.

Mà bên này, Tần Thiên lại lặng lẽ gọi Phạm Thiên sang một bên, đưa cho hắn một bao nhỏ, rồi phân phó một lúc. Phạm Thiên nhìn vật trong tay, tuy rằng trong lòng kinh ngạc, cũng không dám có nửa điểm vi phạm.

Với lộ trình này, Tạ Đình Quân yêu cầu Trang Tín Ngạn cười ngựa, nói cái gì “Trên thảo nguyên không có nam nhi ngồi xe ngựa.” Tuy rằng Trang Tín Ngạn rất muốn ở cùng Tần Thiên, nhưng bị giọng điệu của hắn khích tướng, đành cười ngựa giống hắn.

Đoàn xe thêm tiểu đội do Lâm tướng quân phái tới bảo hộ, tổng cộng có khoảng trăm người. Hành tẩu một ngày ra khỏi Quy Phục, đi vào một mảnh hoang mạc. Giữa trưa tùy ý dừng cơm, đến khi trời tối sầm mới dừng lại nghỉ ngơi. Lều trại mang theo chỉ có hạn, phu thê Tần Thiên, Trang Tín Ngạn lại đành bị bắt tách ra. Bất quá bọn họ cũng biết đây là việc không còn cách nào khác, cho nên chỉ có thể nhân lúc buổi tối cắm trại nghỉ ngơi, hai người mới vụng trộm đến chỗ không người lặng lẽ nói chuyện.

Cứ như vậy đi khoảng năm ngày, mới tới nơi.

Vừa tiến vào thảo nguyên Y Luân Bối Nhĩ, liền có thể cảm nhận được không khí náo nhiệt ở nơi này.

Đại mạc mênh mông vô ngần, dọc theo đường đi hiểm thấy có người, chỉ ngẫu nhiên rải rác nhìn thấy lều trại của Khương nhân bình dân, cùng với đàn ngựa, đàn bò. Nhưng đến nơi đây, thường xuyên có thể thấy các đoàn

xe đến từ các nơi. Tạ Uyển Quân dọc theo đường đi tâm sự rất nhiều, ít khi mở miệng, hiện tại có lẽ cũng bị không khí náo nhiệt này cuốn hút, nói cũng nhiều hơn.

Đối với Mạc Bắc, Tạ Uyển Quân rõ ràng so với Tần Thiên quen thuộc hơn hẳn, nàng chỉ vào đoàn xe đủ loại kiểu dáng bên ngoài nói cho Tần Thiên biết, đoàn xe này là của bộ lạc kia, đoàn xe nọ là của bộ lạc này.

Tần Thiên hỏi: “Sao muội biết?”

Tạ Uyển Quân nói với nàng: “Trên thảo nguyên, các bộ lạc đều có minh kỳ (lá cờ) của riêng mình, chỉ cần nhìn minh kỳ là biết. Bởi vì hội chùa lần này do Cáp Y Lạt Ma tự mình chủ trì, cho nên các đại minh chủ trên thảo nguyên đều đến dự.”

Không chỉ như thế, Tần Thiên còn được biết, tham gia còn có các minh vương quý tộc, cùng với các nam nhi dũng sĩ dưới trướng. Bởi vì sau hội chùa đó là đại hội thi đấu thể thao trên thảo nguyên. Các nam nhi dũng sĩ đều phải ở đây đấu các hạng mục như cưỡi ngựa, bắn tên, đấu thương, người thắng cuối cùng, sẽ được Cáp Y Lạt Ma ban phát kim đao, trở thành “Kim đao dũng sĩ” tiếng tăm lừng lẫy một năm mỗi năm một lần trên thảo nguyên. Tóm lại, đây là một sự kiện vô cùng náo nhiệt. Đối với Tần Thiên mà nói, người đến càng nhiều, đối với nàng càng có lợi!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 184: Đan Chu thần miếu

Thảm cỏ trải dài khôn cùng vô tận đến tận phía cuối chân trời, giống như thiên thần tự tay trải ra tấm thảm, kéo dài ngàn dặm. Mây trắng từ từ trôi, đàn bò, đàn ngựa chạy chồm tùy ý trên thảo nguyên cuộn cuộn trải dài ngút tầm mắt.

Lúc này đã gần cuối thu, cỏ vốn màu xanh ngắt đã hơi ngả sang màu vàng, gió thổi qua, cỏ lay động cuộn cuộn, so với sắc xanh xuân hạ trên thảo nguyên rộng lớn lại mang tới một hứng thú khác biệt.

Tần Thiên và Tạ Uyển Quân ngồi ở trên xe ngựa, xuyên qua rèm xe, hưng trí dạt dào thưởng thức cảnh thu xinh đẹp trên thảo nguyên.

Ở kiếp trước, Tần Thiên chỉ được nhìn thấy thảo nguyên qua tivi, nay chính mắt nhìn thấy thảo nguyên mở mang khôn cùng, trong lòng thực sự có cảm giác thư sướng muốn thẳng thắn thổ lộ suy nghĩ.

Trên đường gặp càng nhiều đội xe ngựa, có đoàn xe của Khương nhân cũng có đoàn xe của người nơi khác. Có đoàn xe khi lướt qua bên cạnh xe ngựa của bọn họ, Tạ Uyển Quân không dám lộ diện, lùi về trong xe. Mà Tần Thiên bởi vì tò mò, lặng lẽ nhấc lên một góc rèm xe nhìn ra ngoài, thấy các Khương nhân mặc kệ nam nữ đều ngồi trên lưng ngựa, chỉ có tiểu hài tử, hoặc là người lớn tuổi sức khỏe suy yếu mới ngồi trong xe ngựa.

Các nam nhân đều tóc dài rối tung, đầu đội không biết là loại mũ làm bằng da gì, mặc trường bào bằng da, mang thắt lưng bằng đồng, xà cạp trường ngọa. Cũng có nam nhân mặc cẩm y tơ lụa, Tần Thiên đoán rằng, đây nhất định là Khương nhân quý tộc. Nam nhi Khương nhân đều có thân

hình cao lớn cường tráng, khuôn mặt thô hắc cứng cỏi, phàm là nam tử trưởng thành, đều để chòm râu, nhìn qua vô cùng thô cuồng. Mà nữ tử Khương nhân cũng là tư thế oai hùng hiên ngang, mặc trường bào sắc thái diễm lệ, tóc dài tết lại, đầu đội mũ lông chim, trên người đeo không biết là hạt châu gì làm trang sức, vùng trường tiên trong tay, trong miệng phát ra thanh âm “Soàn soạt”, Tần Thiên nhìn một lúc mà như muốn đui mù. Mà đoàn xe của người nơi khác là các thương gia từ Quy Phục thành và các vùng phụ cận tới, đều muốn thừa dịp lần này tìm kiếm cơ hội kinh doanh. Thời điểm bọn họ đụng phải Tạ gia, tất cả đều nhiệt tình chào đón.

Cứ như vậy đi trên thảo nguyên được vài canh giờ, rốt cục bọn họ đã tới đích đến, Đan Chu thần miếu.

Từ xa nhìn lại, thần miếu là một tòa kiến trúc màu đỏ, mái vòm bằng đồng dưới ánh mặt trời phản xạ kim quang, khiến cho kiến trúc vốn cũng không tính là hùng vĩ này tại thảo nguyên mênh mông vô ngần hiển lộ ra một địa vị thần thánh.

Lấy Đan Chu thần miếu làm trung tâm, quanh đó phân bố kín mít lều trại các loại lớn nhỏ không đồng nhất. Màu sắc đa dạng, sắc thái rực rỡ, cũng khá đồ sộ. Lại nhìn kỹ, sẽ phát hiện trong đồng lều trại có sự khác biệt, mỗi một nhóm đều có một lều trại hoa lệ đặc biệt rộng rãi, trên trướng cắm minh kỳ, xem ra là lều trại của các minh chủ thủ lĩnh.

Phía ngoài lều trại người đứng đông đúc, huyên xôn xao náo nhiệt, xem cách phục sức, cùng với Khương nhân nhìn thấy lúc trước đại đồng tiểu dị. Có nam có nữ, cùng dụng tâm ăn mặc trang sức, rất có không khí ngày hội.

Mà ở chính giữa, có một lều trại màu đỏ lớn nhất, nhưng cũng không thấy cắm cờ xí gì, cũng không biết là lều trại của ai, hỏi Tạ Uyển Quân, nàng thản nhiên lắc lắc đầu, tỏ vẻ cũng không biết.

“Muội một đường đều là rầu rĩ không vui, có phải không thoải mái?” Thấy Tạ Uyển Quân từ khi xuất môn đều có bộ dáng buồn bực không vui, Tần Thiên rốt cục nhịn không được hỏi.

“Ta không sao.” Tạ Uyển Quân nhẹ lắc đầu, nàng nhìn Tần Thiên gương mặt hưng phấn tỏa sáng, thấy nàng có tinh thần phấn chấn như vậy, Tạ Uyển Quân sắc mặt càng thêm lạnh lẽo.

Tuy rằng được ca ca chấp thuận mang nàng đến nơi này một chuyến, nhưng ca ca đã nói trước, tuyệt đối không thể lộ ra việc Tư Mã gia muốn kết thân. Tạ Uyển Quân tuy rằng không hiểu việc kinh doanh, nhưng cũng biết bảo vệ lợi ích của nhà mình, thấy ca ca lời nói nghiêm trọng, cho nên tuy rằng cùng Tần Thiên ở chung xe ngựa vài ngày, một chữ cũng không hề lộ ra.

Có điều dọc theo đường đi nhìn thấy Tần Thiên và Trang Tín Ngạn hai người ân ân ái ái, ngọt ngào như mật, nhớ tới việc hôn nhân của mình, trong lòng giống như nuốt phải một ly rượu đắng, khổ sở vô tận.

Mà hết thấy, nàng cũng không thể tâm sự kể lể với ai.

Đoàn xe ở lều trại phía ngoài thì dừng lại, mọi người xuống xe ngựa. Tần Thiên hướng tới mấy người Từ chương quý nhìn lại, thấy bọn họ cũng là vẻ mặt sợ hãi than thầm, có ý tứ được đại khai nhãn giới (mở rộng tầm mắt). Nhớ tới bộ dáng vừa rồi của mình tất cùng bọn họ không kém bao nhiêu, không khỏi “Xì” cười một tiếng.

Bên cạnh vang lên tiếng vó ngựa.

Tần Thiên theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Trang Tín Ngạn và Tạ Đình Quân cười ngựa một trước một sau hướng về phía nàng.

Trang Tín Ngạn một thân trường bào màu đen, cười trên một con ngựa cao lớn, theo nhịp bước phập phồng, tóc dài tung bay, tay áo tung bay, tư

thể đẹp không nói nên lời. Tần Thiên toàn bộ tâm thần đều tập trung trên người hắn, hướng tới hắn ngoắc cười, hoàn toàn không chú ý tới phía sau hắn cách đó không xa Tạ Đình Quân mặc trường bào đen cưỡi ngựa đen càng phát ra gương mặt thâm trầm.

Đội ngựa chạy tới gần, Trang Tín Ngạn cố ý thể hiện trước mặt Tần Thiên, lập tức bay vọt xuống, tư thế như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, lưu sướng vô cùng, càng làm nổi bật khuôn mặt hắn tuấn mỹ như ngọc như trích tiên, khiến chung quanh không ít Khương nhân cô nương ủng hộ!

Tần Thiên trong lòng cao hứng, giống như con chim nhỏ chạy vội đến bên cạnh hắn, lôi kéo ống tay áo của hắn một cái khen ngợi kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn, bản sự cao cường, khiến Trang Tín Ngạn không nhịn được nhướn mày, nhìn Tần Thiên cười toe toét, vẻ trầm tĩnh xa xưa ngày thường không biết đã chạy đi nơi nào. Nếu không phải cố kỵ chung quanh nhiều người, hận không thể đem nàng ôm vào trong ngực thật chặt.

Lúc này hắn giống như là phi ửng bay trên trời tự do, đang hoành.

Tạ Đình Quân giữ cương ngựa đứng phía sau Trang Tín Ngạn cách đó không xa, từ góc độ này của hắn vừa vặn có thể nhìn thấy Tần Thiên khuôn mặt sáng lạn đáng yêu tươi cười. Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt sùng kính nhìn Trang Tín Ngạn, hai mắt sáng như sao, gò má hồng hồng, bộ dáng này, khiến trong lòng hắn dâng lên vô hạn nhu tình, nhưng nghĩ tới nàng đang nhìn, lại là một kẻ căm điếc mà mọi phương diện đều không bằng hắn, trong lòng không khỏi phần hận khó chịu. Mà Tạ Uyển Quân cũng đứng phía sau Tần Thiên cách đó không xa, đem ánh mắt Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên ôn nhu không hề che giấu xem ở trong mắt, trong lòng một trận thống khổ.

Bên này, Tạ Văn Tuyền phân phó tùy tùng tìm chỗ cắm lều trại. Những người đó đem đồ trên xe ngựa dỡ xuống dàn xếp chu đáo. Tất nhiên, Tần

Thiên và Trang Tín Ngạn lại bị Tạ gia tách ra. Tần Thiên và Tạ Uyển Quân ở chung một lều trại, hai người mang theo nha hoàn chui vào lều trại vừa mới dựng lên, liền nghe thấy bên ngoài bỗng nhiên huyên náo xôn xao. Hai người tò mò, đi ra ngoài trông. Đã thấy là người Tư Mã gia đang đi tìm bọn họ.

Tần Thiên đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn, thấy người Tư Mã gia đi tới trừ bỏ Ti Mã Xương và Ti Mã Hạo, còn có một nam nhân hơn năm mươi tuổi cao gầy, hăn mặc cẩm bào sắc xanh đen, để chòm râu ba nhánh, xem người bên cạnh đối với hăn vô cùng cung kính, hăn đó là gia chủ Tư Mã gia Ti Mã Thuận.

Được Tạ Văn Tuyền giới thiệu, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cùng Ti Mã Thuận thi lễ, Tư Mã gia thái độ hòa khí, tiếng nói hào hùng, rất có phong phạm của người đứng đầu.

Tần Thiên lưu ý thấy Ti Mã Xương đứng bên cạnh Ti Mã Thuận ánh mắt luôn nhìn về một phía. Tần Thiên theo ánh mắt của hăn nhìn qua, thấy đó là Tạ Uyển Quân, Tạ Uyển Quân sau khi phát hiện, sắc mặt tái nhợt xoay người bước vào lều trại. Ti Mã Xương nhìn bóng dáng nàng tràn ra một tia cười lạnh quái dị.

Tần Thiên trong lòng hồ nghi, nhất thời cũng không nghĩ nhiều.

Sau khi chào hỏi, người của Tư Mã gia cũng không lưu lại lâu, xoay người rời khỏi khu vực lều trại của Tạ gia. Tần Thiên ánh mắt vẫn dõi theo bọn họ, thấy bọn họ đi đến một khu lều trại cách đó không xa. Liếc mắt nhìn qua, lều trại của bọn họ so với Tạ gia còn nhiều hơn hăn.

“Sáng sớm ngày mai, Cáp Y Lạt Ma sẽ tự mình chủ trì lễ hiến tế, sau đó giữa trưa là yến hội của các thủ lĩnh bộ tộc. Đại lễ kia của Tần đương gia tốt nhất nên dâng lên trước yến hội. Tần đương gia quyết định thời gian thì cho ta biết, ta sẽ tự mình dẫn đường cho Tần đương gia. Chúng ta bên này

cũng chuẩn bị lễ vật quý giá, nghĩ đến Tạ Trang hai nhà chúng ta đồng lòng hợp lực, nhất định sẽ không thua Trường Hưng Hành!”

Tạ Văn Tuyền nói thực thành khẩn. Nhưng mà trong số quý tộc, người nào có tác dụng quyết định, người nào nên để ý người nào không, lại chỉ có bọn họ vốn quen thuộc Mạc Bắc mới biết được. Thịnh Thế ngôn ngữ không thông, bọn họ nếu muốn giở trò quỷ rất dễ dàng, hơn nữa cam đoan Thịnh Thế cũng không thể nhận ra điều gì khác lạ.

Đang lúc Tạ Văn Tuyền đoán Tần Thiên sẽ nói ra đại lễ là gì, lại không nghe được trả lời thuyết phục của Tần Thiên: “Tạ lão bản là nói, giữa trưa ngày mai là yến hội của các thủ lĩnh, vậy tất cả các thủ lĩnh đều sẽ tham gia yến hội này sao?”

Tạ Văn Tuyền giật mình, đáp phải.

Tần Thiên mỉm cười, nói: “Vậy không nhọc phiền Tạ lão bản, ngày mai chúng ta trực tiếp đi tìm bọn họ!”

“Cái gì?” Tạ Văn Tuyền trợn mắt há hốc mồm.

Thúc cháu Tạ Văn Tuyền trở lại trong lều trại thương nghị việc này.

“Ta coi như đã gặp qua không ít người, nhưng chưa bao giờ gặp qua tiểu cô nương có gan lớn như vậy!” Tạ Văn Tuyền liên tục lắc đầu, “Nàng thật sự là nói được làm được, cũng dám tự mình đi tìm các thủ lĩnh. Các thủ lĩnh này chúng ta ngày thường muốn xin gặp một người cũng rất khó khăn, nàng như vậy, lại muốn đồng thời gặp tất cả bọn họ! Ta thật không hiểu nói nàng là gan lớn hay là lỗ mãng đây!”

“Không, Nhị thúc, nàng không phải lỗ mãng.” Tạ Đình Quân chậm rãi nói: “Nhị thúc không nhớ rõ ta đã nói với người, chính nàng là người đã dễ dàng phá giải khốn cục ngũ đại trà thương liên minh lúc trước ta tỉ mỉ thiết kế hay sao? Người như vậy, sao có thể lỗ mãng? Ta thấy nàng đã có kế

hoạch chu toàn. Mà trong kế hoạch lần này, rõ ràng, nàng vẫn chưa hoàn toàn dựa vào chúng ta!”

“Ý của người là...”

Tạ Đình Quân nói: “Nhị thúc, chất nhi muốn nói, có một số việc cũng không nên quyết định quá sớm, chờ sự tình ngày mai thế nào rồi nói sau.” Hần cười cười: “Mặc dù là hai phần thiên hạ, nếu chúng ta cùng Thịnh Thế được hai phần thiên hạ, Tư Mã gia là một con voi lớn, nhưng Thịnh Thế cũng là một con sói mạnh mẽ, sói thoát nhìn tuy rằng so với voi nhỏ yếu hơn, nhưng nếu nó trở nên dữ tợn, cũng có thể làm cho voi chạy trốn chết!”

Tạ Văn Tuyền trầm tư một hồi, gật đầu: “Người nói có lý, chuyện này chúng ta không ngại việc xảy ra như thế nào, mặc kệ là loại kết cục gì, Tạ gia chúng ta đều là người thắng!”

Rất nhanh màn đêm buông xuống, đến buổi tối, trên thảo nguyên khắp nơi dấy lên lửa trại. Trên đồng lửa trại đều có giá nướng thịt bò, mỡ từng giọt nhỏ xuống lửa phát ra thanh âm “Xuy Xuy” liên miên không ngừng. Trong không khí tràn ngập từng đợt mùi thịt thơm phức.

Một đám Khương nhân tụ tập cùng một chỗ, dùng ly rượu lớn, gặm khối thịt to, lớn tiếng nói giỡn, mồm miệng uống rượu ăn thịt, khí tấn dũng cảm của nam tử thảo nguyên cứ như thế mà hiển lộ.

Sau khi cùng người của Tạ gia nhân dùng cơm chiều, Trang Tín Ngạn liền lôi kéo Tân Thiên đi đến chỗ mặt sau lều trại không có người, viết xuống giấy: “Nàng không phải muốn cưỡi ngựa sao? Nghỉ ngơi một lúc, chúng ta lén lút chuồn ra, ta mang nàng cưỡi ngựa nhìn ngắm xung quanh.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 185: Ta chỉ muốn nàng

Bầu trời đại mạc vô che vô dẫu, vô biên vô hạn, những chấm nhỏ vụn vặt giống như kim cương được khảm trên tấm màn cao rộng xa xưa, tỏa ra ánh sáng thần nhiên, xinh đẹp thần bí khó lường.

Dưới màn đêm, Trang Tín Ngạn và Tần Thiên mặt đối mặt ngồi trên lưng ngựa, tùy ý để con ngựa chậm rãi chạy trên thảo nguyên mênh mông.

Bởi vì Trang Tín Ngạn không thể nghe thấy, vì vậy hai người ngồi mặt đối mặt cười chung một con ngựa để tiện trao đổi, có điều cười ngựa xóc nảy, Tần Thiên không quen luôn ngồi không yên, sau lại đơn giản dựa sát tiến vào ôm ấp rộng lớn của Trang Tín Ngạn, hai tay vòng ôm tấm lưng rắn chắc của hắn, thư thư phục phục tựa vào trên người hắn, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của hắn.

Hành động thân mật như vậy khiến Trang Tín Ngạn trong lòng dâng lên vô tận nhu tình.

Một trận gió lạnh thổi qua, thiên hạ trong lòng nhẹ nhàng mà run rẩy, hắn vội vàng đem áo choàng kéo lại, hơi hơi cúi hạ thắt lưng, tay nắm lấy dây cương cũng thu lại gần nhau, cứ như vậy đem nàng hoàn toàn ủ trong lòng hắn, vì nàng tạo ra một không gian nhỏ bé ấm áp.

Cảm giác được săn sóc của hắn, Tần Thiên chỉ cảm thấy ấm áp, nàng ngẩng đầu, hôn nhẹ lên cằm hắn, cảm giác ngứa ngứa trên môi truyền đến tận đáy lòng, làm cho toàn thân nàng đều mềm yếu.

“Tín Ngạn, chờ sự tình ngày mai chấm dứt, chúng ta sẽ trở về ngay.” Tần Thiên nói.

Trang Tín Ngạn buộc chặt ôm ấp, như đang ôm nàng, hắn cúi đầu xuống, ở trên môi nàng hôn một cái, hơi hơi cười, lại gật gật đầu.

“Tín Ngạn, cùng ta nói chuyện đi, đã lâu cũng chưa được nghe thanh âm của chàng.” Tần Thiên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm nhũn nói.

Không biết vì sao, thời điểm một mình ở cùng hắn, toàn thân dường như trở nên mềm nhũn, tâm mềm như một nhúm bông, theo ánh mắt của hắn, mỉm cười của hắn, hành vi động tác của hắn, ý tứ biến hóa đa dạng, không thể không làm cho nàng kinh hãi, nhưng cứ như vậy cũng rất ngọt ngào làm cho nàng tim đập nhanh.

“Trở về... Đứa nhỏ...” Thanh âm khàn khàn của Trang Tín Ngạn vang lên tại thảo nguyên yên tĩnh, phát âm không đúng tiêu chuẩn giống như một chú ngữ thần bí từ xa xưa, nghe vào trong tai có một loại ý tứ hàm xúc đặc biệt.

“Đứa nhỏ? Cái gì đứa nhỏ?”

“Chúng ta... Đứa nhỏ...” Hắn nói mỗi một chữ, đều phải trước hết nghĩ một lúc, như phải phí rất nhiều khí lực, nhưng nói ra cũng khá rõ ràng.

Tần Thiên hiểu được ý tứ của hắn, trên mặt nóng lên, người này nghĩ quá xa rồi... Bất quá nhớ tới hắn luôn luôn phải khắc chế trong một thời gian dài như vậy, cũng khó cho hắn.

Ngoài miệng lại nhin không được trêu chọc hắn: “Ta sẽ không sinh đứa nhỏ cho chàng...”

Hắn như rất nóng nảy, lập tức ôm chặt nàng; “Ta chỉ... Muốn nàng.”

Bốn chữ vô cùng đơn giản lại bao hàm toàn bộ tình cảm chân thành tha thiết của hẳn, Tần Thiên chỉ cảm thấy một lòng nóng hừng hực, nàng ngẩng đầu, hôn lên môi hẳn, nhìn hẳn đôi mắt so với sao trên trời còn sáng ngời hơn, nhẹ giọng nói: “Được, sau khi về phủ, ta sẽ sinh đứa nhỏ cho chàng.”

Hắn nở nụ cười, cúi đầu ôn nhu hôn lên môi nàng.

Tần Thiên hoàn toàn đắm chìm trong thế giới nhỏ ngọt ngào này, bầu trời đêm thâm trầm, thảo nguyên mênh mông, gió lạnh gào thét hòa quyện với tiếng hoan hô cười đùa huyên náo xôn xao ở lửa trại cách đó không xa.

Hết thảy đều là bối cảnh hạnh phúc của bọn họ.

Thẳng đến khi thanh âm huyên náo xôn xao cách đó không xa dần dần biến mất, hai người mới cười ngựa chậm rãi thông thả trở về.

Trang Tín Ngạn phi ngựa đưa Tần Thiên đến phía ngoài lều trại, lúc này mọi người đã ngủ, ngoài lều trại một bóng người cũng không có.

Ở chỗ này không mấy khi có những thời điểm như vậy, lúc này hai người lưu luyến không rời. Thừa dịp không có người, Trang Tín Ngạn ôm Tần Thiên không chịu buông tay, cúi đầu hôn lên thái dương của nàng, đầu nàng, hết sức triền miên.

Nhưng đúng lúc này, Tạ Uyển Quân bỗng nhiên xốc cửa lều lên, đem một màn hai người thân thiết này xem ở trong mắt, nhất thời ngây người.

Tần Thiên phát hiện, quẩn bách vội vàng đẩy Trang Tín Ngạn ra. Trang Tín Ngạn cũng rất ngỡ ngàng, mặt đỏ lên, hẳn miễn cưỡng duy trì bình tĩnh hướng về Tạ Uyển Quân thi lễ, thái độ đậm nhạt cùng với vẻ ngoài lúc trước nhiệt tình với Tần Thiên như cách biệt một trời một vực. Nhìn ánh mắt lạnh nhạt của hẳn, Tạ Uyển Quân chỉ cảm thấy tâm như bị cái gì đó đột nhiên bóp chặt.

“Chàng cũng trở về nghỉ ngơi đi.” Tần Thiên đối với Trang Tín Ngạn nói.

Trang Tín Ngạn nghe vậy quay đầu nhìn về phía nàng, gương mặt lạnh lùng như băng nhiên bị hòa tan, ôn nhu như nước, hắn nhìn nàng cười cười, xoay người dắt ngựa rời đi.

Nhìn bóng dáng hắn dần dần biến mất, Tần Thiên lúc này mới đi vào lều trại, thấy phía sau không hề có động tĩnh, không khỏi quay đầu nhìn lại, đã thấy Tạ Uyển Quân vẫn đang đứng ở cửa, si ngốc nhìn phương hướng Trang Tín Ngạn rời đi.

“Tạ tiểu thư?” Tần Thiên gọi một tiếng.

Tạ Uyển Quân giống như tỉnh lại từ trong mộng, thần sắc hoảng hốt tiến vào lều trại.

Tần Thiên tất nhiên hiểu được nàng vì sao lại như vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống. Tuy rằng Tạ Uyển Quân từ trước đến nay cũng không có hành động gì thực tế, nhưng bất luận kẻ nào nhìn thấy có nữ tử dùng ánh mắt như vậy nhìn trượng phu của mình cũng không thể cao hứng nổi.

Vốn định nói hai câu nhắc nhở nàng, nhưng sau đó lại thấy gương mặt nàng thê lương, lời đến miệng không khỏi lại nuốt xuống.

Thôi, qua ngày mai, bọn họ cũng sẽ không còn cơ hội gặp mặt. Tạ gia không có khả năng để nàng gả đến làm thiếp, Tín Ngạn cũng sẽ không thu nhận nàng.

Nghĩ vậy, Tần Thiên xoay người nằm xuống đệm chăn của mình, không quan tâm đến nàng ta nữa. Đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ, lại nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng của Tạ Uyển Quân thối qua: “Tỷ tỷ, tỷ thực có phúc khí.”

Trong thanh âm lộ ra vô tận chua xót.

Tần Thiên nhin không được nói: “Tạ không cần người bên ngoài hâm mộ, sau này muội cũng sẽ có phúc khí của mình.”

Tạ Uyển Quân xoay người, trong đầu hiện ra gương mặt tuấn mỹ ôn nhu như trich tiên kia của Trang Tín Ngạn, chậm rãi, gương mặt hẩn tiêu tán như đám mây, gương mặt âm lãnh thâm tà kia của Ti Mã Xương dần trở nên rõ ràng.

Nước mắt lập tức trào ra, Tạ Uyển Quân dùng chần che miệng lại, không để mình khóc thành tiếng.

Ngày hôm sau là một ngày nắng. Màu vàng ánh mắt trải dài trên thảo nguyên, chiếu rọi khiến mọi thứ ấm áp hoà thuận vui vẻ.

Sáng sớm, các Khương nhân đều mặc đồ mới, tụ tập tại tòa kiến trúc kiến trúc màu đỏ kia trước Đan Chu thần miếu.

Những người đến từ nơi khác tụ tập ở bên ngoài, cũng quần áo chỉnh tề, vẻ mặt thành kính nghiêm túc. Tại đây trên thảo nguyên, nếu biểu hiện ra bất kính đối với tôn giáo bọn họ, có khả năng chết thế nào cũng không hay biết.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đứng ở bên ngoài, nhìn đám người đông đúc phía trước, liếc mắt một cái nhìn lại thế nhưng nhìn không tới giới hạn, cũng không biết có bao nhiêu người.

Nhưng mặc dù có nhiều người như vậy, lại như kỳ tích lặng ngắt như tờ, toàn cảnh một mảnh yên tĩnh, tĩnh đến mức có thể nghe thấy cách đó không xa đàn ngựa đang chạy bộ, cùng với trên bầu trời, tiếng chim diều kêu vang.

Một lát sau, mọi người không hện mà cùng quỳ xuống, phần phật một mảnh. Bên này mấy người Tần Thiên đã được Tạ Đình Quân ý bảo quỳ xuống. Tần Thiên lặng lẽ ngẩng đầu nhìn, lại thấy phía trước Đan Chu thần miếu, một gã Lạt Ma phục nhân thân mặc màu đỏ chậm rãi đi tới đàn tế, bởi vì khoảng cách quá xa, nhìn không ra hẳn có bộ dạng như thế nào. Bất quá nhìn mọi người đối với hắn tôn kính, cũng không khó đoán được thân phận của hắn. Hắn đó là người được mọi người coi như thần minh trên hạ giới —— Cáp Y Lạt Ma.

Cáp Y Lạt Ma đi lên đài, được hai người giúp đỡ, dâng hương đốt đèn, niệm kinh tụng phật, hướng lên trời cao cầu nguyện, trong miệng niệm ra liên tiếp mấy lời không thể nghe hiểu, vận luật thông thả kỳ lạ, giống như chú ngữ, chung quanh Khương nhân bái rồi lại bái, cũng lẩm bẩm theo. Mấy vạn người đồng thời phát ra tiếng, thanh âm giống như sấm rền rồn rảng, thanh thế kinh người.

Hiến tế lễ như vậy giằng co mất một canh giờ. Sau khi kết thúc, Cáp Y Lạt Ma rời đi, người còn lại cũng đều tản ra, Tần Thiên chú ý tới đám binh lính Khương nhân vây quanh một đám người quần áo hoa lệ đi về phía lều trại lớn màu đỏ không cảm chờ xí lúc trước nàng vừa thấy qua kia.

Tần Thiên biết, thịnh yến của các thủ lĩnh hẳn đã bắt đầu.

Cũng là thời điểm nàng dâng lên lễ vật.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 186: Đại lễ (thượng)

Lều trại của các thủ lĩnh đoàn tụ ở giữa, kính rượu nhau, bắt chuyện, trêu đùa, rất náo nhiệt.

Trừ bỏ các thủ lĩnh, còn có một vài kì chủ cùng các vương công quý tộc, mặt khác cũng có một số ít các thương gia có thể diện bồi ở bên cạnh, Ti Mã Thuận đó là một trong số đó.

Hôm qua, hần đã đem hai mươi kỹ nữ cùng với một ít vàng bạc tài bảo đưa vào lều của các thủ lĩnh, cùng với một vài quý tộc có thực quyền trong tay, nên mới nhận được lời mời hôm nay. Lúc trước, có người lạng lẽ nói với hần, lần sinh ý này có thể nói đã nắm chắc.

Ti Mã Thuận trong lòng đặc ý, hần đã phái người tìm hiểu, Tà gia cũng không vì Thịnh Thể tích cực thiết lập quan hệ, xem ra, Tà gia đối với đề nghị của hần đã có điểm động tâm.

Hừ, hần làm sao lại không biết Tà gia đang có chủ ý gì, thấy nhi tử của hần tương lai sẽ trở thành gia chủ, ai có lợi lộc hơn còn chưa biết!

Hần một hơi đem bát rượu trước mắt uống cạn, một loại khí cay nóng xộc thẳng lên óc, hần cố nén trụ sự khó chịu trong lòng, vẻ mặt tươi cười tiếp tục nịnh hót các Khương nhân quý tộc ngồi bên cạnh hần.

Thời điểm không khí yến hội đang nóng nhất, bỗng nhiên bên ngoài có người bên ngoài lớn tiếng thông báo: “Thịnh Thể Trà Hành có đại lễ độc nhất vô nhị dâng hiến lên các vị thủ lĩnh cùng với các Khương nhân bằng hữu, thỉnh cầu được vào diện kiến!”

Trong lều trại mặc dù thanh âm huyền ảo xôn xao, tiếng thông báo bên ngoài lại rõ ràng truyền đến.

Ti Mã Thuận biến sắc, đây là có chuyện gì?

Các quý tộc đang ngồi hai mặt nhìn nhau, trong đó có không ít người đã được Tạ gia gửi thư, sớm đối với đại lễ “Độc nhất vô nhị” này vô cùng tò mò, nghe thấy thông báo, mỗi người đều nhìn về phía ba vị thủ lĩnh ngồi ở chủ tọa, ba vị thủ lĩnh này là ba bộ lạc có thế lực lớn nhất ở Mạc Bắc, những bộ lạc nhỏ khác thế lực bình thường đều phải nhìn sắc mặt của bọn họ.

Ba vị thủ lĩnh cũng biết việc này, lúc này trong lòng trừ bỏ tò mò, còn có một phần kinh ngạc: Trà thương từ nơi khác tới này thật sự to gan, dám trực tiếp tìm tới đây!

Bất quá hiện tại Khương nhân đã quy thuận trung thổ, cùng thương nhân trung thổ cũng có quan hệ chặt chẽ, các thương nhân này đã được Lý Phiên Viện bảo hộ, trừ phi bọn họ có cử chỉ vi phạm, nếu không, Khương nhân không có quyền công nhiên xử trí bọn họ. Nhưng thương nhân trung thổ nếu chọc giận Khương nhân quý tộc, lấy tính cách mãnh liệt của bọn họ, dùng xử phạt đánh côn về thể xác kia vẫn thường xuyên xảy ra. Cho nên bình thường các thương nhân đều thật cẩn thận, như trường hợp các quý tộc cùng tập hợp này, nếu không phải được mời đến, bình thường nếu có thể tránh được thì sẽ tránh, nếu không trong lúc ứng đối không cẩn thận đắc tội các quý tộc, sẽ khiến da thịt chịu khổ.”Để bọn họ tiến vào.” Trong ba vị thủ lĩnh, thủ lĩnh Ô Đạt tuổi lớn nhất nói.

Ngoài cửa, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn mang theo Phạm Thiên, Hải Phú, cùng với Khương nhân đã được chuẩn bị tốt để làm phiên dịch đứng ở ngoài lều trại. Tạ Văn Tuyền và Tạ Đình Quân bởi vì tò mò việc này cũng theo đến. Hai người đứng ở phía sau Tần Thiên, thấy Tần Thiên khiến cho

người lớn tiếng thông báo đòi cầu kiến, đều vì nàng đổ một thân mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Tạ Văn Tuyền vẫn đều dán vào bao lớn trên tay Hải Phú và Phạm Thiên, đoán bên trong rốt cuộc là vật gì. Nhưng xung quanh bao kín, mặc cho hăn nhìn thế nào cũng đều không thể phân biệt rõ ràng. Lại thấy bọn họ ngay cả phiên dịch cũng đã chuẩn bị, nghĩ rằng, xem ra chất nhi nói đúng, bọn họ gạt Tạ gia đã có kế hoạch chu toàn.

Một nữ nhân, một kẻ cầm điếu, nhắc tới khiến bọn họ ngay từ đầu theo bản năng đã xem thường mấy người này.

Mà ánh mắt Tạ Đình Quân vẫn dán lên người Tần Thiên, chỉ thấy nàng lưng thẳng thắn, khí định thần nhàn, không thấy nửa phần bối rối, có điều phần khí độ này, nếu so sánh đã có thể khiến hơn phân nửa nữ tử trong thiên hạ thua xa nàng.

Càng hiểu biết nàng, càng phát giác ra điểm tốt của nàng. Lúc này hăn thực hận không thể đi đến bên người nàng, ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Lúc này, thị vệ từ bên trong bước ra, ý bảo bọn họ đi vào.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn nhau một cái, kế hoạch của nàng tất nhiên đã sớm thương lượng qua với hăn, hành động hôm nay cũng là kết quả sau khi hai người bàn bạc. Trang Tín Ngạn cầm tay nàng, phát hiện trong lòng bàn tay nàng ẩm ướt, biết nàng nhìn thì có vẻ như trấn định, trong lòng cũng rất khẩn trương. Hăn cũng biết việc Khương nhân quý tộc thường xuyên dùng côn đánh thương nhân trung thổ, trong lòng hạ quyết tâm, nếu có xảy ra việc gì ngoài dự liệu, hăn nhất định toàn bộ gánh vác, không để cho nàng bị mây may thương tổn.

Hăn không thể đứng phía trước, nhưng hăn nhất định phải trở thành người đứng phía sau để nàng dựa vào.

Tần Thiên hít sâu một hơi, ổn định lại tinh thần, sau đó cùng Trang Tín Ngạn bước vào. Những người còn lại cũng đi theo phía sau bọn họ.

Sau khi y theo lễ tiết của Khương nhân hướng về các thủ lĩnh hành lễ, Tần Thiên ngẩng đầu đánh giá tình hình trong lều trại.

Lều trại nơi này cũng giống như nhà bạt Mông Cổ ở kiếp trước, hình tròn đỉnh nhọn. Có điều so với nhà bạt thì rộng mở hơn, Tần Thiên nhìn ra xung quanh một chút, ở cửa có thể để hai cỗ xe ngựa đồng thời tiến vào, bên trong có thể chứa tới mười cỗ xe ngựa.

Mặt đất trải thảm dày, trên tường treo da thú, đồng thời đủ loại kiểu dáng cung tiễn và loan đao, mấy chục nam nhân quần áo đẹp đẽ quý giá, tuổi khác nhau ngồi thành vòng tròn phía sau bàn, trên bàn xếp các loại thịt để ăn, rượu màu trắng ngà. Mà đối diện cửa lớn trên chính vị, có ba nam nhân mặc đồ làm bằng da trâu, mang theo mũ da sói, gậy đeo xương thú làm trang sức song song ngồi, nhìn địa vị hẳn ba người này là cao nhất.

“Nghe nói người có đại lễ độc nhất vô nhị muốn hiến cho chúng ta, là cái gì, nhanh dâng lên đi!” Trong ba vị thủ lĩnh, một nam tử hơn ba mươi tuổi, ánh mắt âm lệ lên tiếng nói.

Phiên dịch Khương nhân đem những lời này nói với Tần Thiên, Tần Thiên đang chuẩn bị nói chuyện, bỗng nhiên ở chỗ ngồi cách đó không xa, một nam nhân mặc trường bào sắc thâm lam, có chòm râu quai nón đứng lên hướng về ba người ngồi ở chủ vị nói: “Ba vị thủ lĩnh, xin nghe ta nói một lời, thương nhân trung thổ này không thể tin!”

“Seoul tra, lời này ý là gì?”

“Bởi vì Thịnh Thế Trà Hành buôn bán không có danh dự, thường xuyên làm chuyện hại người ích ta, nếu để người như vậy đi vào chỗ chúng ta mà buôn bán, A Lạc ba đồ của chúng ta (chỉ dân chúng) nhất định sẽ bị bọn họ áp bức và lừa gạt! Thịnh các vị thủ lĩnh cân nhắc, người trung thổ giáo hoạt

nhất, một khi bị đại lễ của bọn họ mê hoặc, kết quả người bị thương tổn sẽ là chúng ta!”

Lời vừa nói ra, lập tức lại có nhiều người tỏ vẻ không thể tin tưởng Thịnh Thế, đừng để cho loại gian thương này đến thảo nguyên.

Ti Mã Thuận ngồi ở bên cạnh Seoul tra cúi đầu xuống, lén lút nở nụ cười.

Từ lúc hãn thu được tin tức Nhị đệ đưa tới về việc Tà gia cùng Trang phủ liên thủ, liền phái người nghĩ biện pháp đem lời đồn Thịnh Thế là gian thương truyền đến tai các quý tộc, lúc này chỉ cần có người nhắc tới, các quý tộc sẽ nhớ lại việc này. Mà Seoul tra này vừa nhận từ hãn một vũ nữ xinh đẹp, cùng với vô số vàng bạc, tất nhiên nên vì hãn nói chuyện làm việc.

Từ khi thương nhân trung thổ đến thảo nguyên hoạt động tới nay, không hề thiếu thương nhân bắt nạt Khương nhân dân chúng thuần phác nơi đây, đối với họ vô cùng bóc lột, khiến Khương nhân ở khu vực tài nguyên và tài phú đại lượng phải di dời, trở thành dân chăn nuôi là một trong những nguyên nhân khiến cuộc sống nghèo khó. Cho nên các Khương nhân quý tộc cùng lúc vừa ỷ lại vào thương nhân trung thổ, cùng lúc lại đối với thương nhân trung thổ vô lương vô cùng thống hận.

Nghe xong lời Seoul tra, các vị thủ lĩnh đều không hện mà cùng nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Tần Thiên, Trang Tín Ngạn đã có chút không khỏi hờn giận.

Bên này, Khương nhân phiên dịch đưa đối thoại của họ chuyển đạt cho Tần Thiên biết, hơn nữa nói cho nàng, Seoul tra này là một kỳ chủ dưới trướng thủ lĩnh Ô Đạt.

Tần Thiên trong lòng kinh ngạc, Thịnh Thế luôn buôn bán bằng lương tâm, Đại phu nhân lại lấy chữ “Tín” để ước thúc bản thân, ước thúc toàn bộ

Trang phủ. Mặc dù xảy ra việc Trang Tín Xuyên bán trà giả, cũng đã thành công che giấu, cho dù để lộ một chút tiếng gió, cũng không có khả năng rơi vào tai Mạc Bắc bên này. Các Khương nhân quý tộc nghe được lời đồn lại là chuyện gì đã xảy ra a?

Nàng theo bản năng nhìn về phía Seoul tra, đồng thời thấy được Ti Mã Thuận ngồi bên cạnh hẳn, lúc này cảm thấy mọi thứ sáng tỏ.

Thì ra là thế, Tần Thiên cười lạnh một tiếng, lúc trước Ti Mã Hạo nhìn thấu thân phận của Tín Ngạn, nhất định là bọn họ truyền ra lời đồn như vậy để chèn ép Thịnh Thế.

Mà bên này, tuy rằng tò mò đại lễ của bọn họ, nhưng các Khương nhân này càng để ý lợi ích của bản thân, lúc này, thủ lĩnh Ô Đạt nâng tay lên, ý bảo thị vệ đuổi bọn họ ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, Tần Thiên tiến lên từng bước, nhìn về phía thủ lĩnh Ô Đạt, lớn tiếng nói: “Thưa vị thủ lĩnh tôn kính, người trung thổ chúng ta có câu, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, Thịnh Thế chúng ta ngàn dặm xa xôi đi đến nơi này, lại được vị minh trưởng tiếp kiến, là duyên phận bằng hữu của Thịnh Thế cùng Khương nhân. Phật nói nhân quả, Phật giảng duyên phận. Lần này gặp cũng duyên phận trời ban thưởng, không biết các vị thủ lĩnh có thể để chúng ta nói mấy câu hay không?”

Biết tín ngưỡng của bọn họ là Phật giáo, Tần Thiên lúc này lợi dụng điểm đó, chỉ cần cho nàng cơ hội nói chuyện, nàng sẽ có biện pháp làm sáng tỏ hết thảy.

Phiên dịch đem lời Tần Thiên nói lại với các Khương nhân.

Hôm nay vốn là sự kiện Phật giáo, ba vị thủ lĩnh thấy nàng luôn miệng nói duyên phận mà trời ban thưởng, cảm thấy không dám xúc phạm thần linh, lại thấy Tần Thiên sau khi tiến vào, hành vi cử chỉ thong dong lạnh lẽo, không hề giống các thương nhân trung thổ duy lợi sắc mặt chán ghét khác.

Thủ lĩnh Ô Đạt nhìn nàng, khuôn mặt già nua, ánh mắt lợi hại, hắc gât gât đầu, nói: “Được, ta sẽ để người nói mấy câu.”

Sau khi được cho phép, Tần Thiên lại lấy lễ lạt của Khương nhân hướng về phía bọn họ tỏ vẻ cảm tạ. Các lễ tiết này đều là trong mấy ngày qua nàng cố ý học hỏi, nhập gia tùy tục, muốn cùng đối phương bàn việc buôn bán, đầu tiên phải tôn trọng bọn họ.

Thấy nàng có lễ như thế, ác cảm trong lòng các vị thủ lĩnh có giảm đi một chút.

Tần Thiên xoay người nhìn về phía Seoul tra, mặt mang mỉm cười nho nhã lễ độ hỏi: “Xin hỏi vị đại nhân này, những lời vừa rồi ngài là nghe thấy? Hay là ngài tự mình trải qua?”

Khương nhân trời sanh tính tình hào sảng, không giỏi giả bộ, Seoul tra có hành động này chỉ vì nhận lễ vật của Ti Mã Thuận, nghe câu hỏi của Tần Thiên, lập tức ăn ngay nói thật: “Ta chỉ nghe thấy!”

Ti Mã Thuận nhú mày, vốn tưởng rằng ba vị thủ lĩnh bởi vậy đối với Thịnh Thế sinh ra chán ghét tới tận đáy lòng, sẽ đuổi bọn họ đi, không nghĩ tới, Tần Thiên thế nhưng không sợ uy thế của Khương nhân, có thể được lưu lại. Lúc này, hành vi của Tần Thiên đã khiến hắc cảnh giác, mà “Đại lễ” của nàng càng làm cho hắc cảm thấy bị uy hiếp. Hắc nâng mắt lên nhìn Tạ Văn Tuyển một cái, đối phương cũng hướng hắc nhìn qua, nhú mày lắc đầu, như là đối với tình hình này cũng bất lực.

Lập tức, Ti Mã Thuận không chấp nhận để Tần Thiên mở miệng, dùng thổ ngữ nói: “Tần đương gia, người đây là đang nghi ngờ kỳ chủ Seoul tra, người cho rằng hắc đang nói dối vu khống các người?”

Seoul tra giận dữ, mặt đỏ lên, hung tợn nhìn về phía Tần Thiên!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 187: Đại lễ (trung)

Khương nhân kiệt ngạo bất tuân, tính cách hào sảng dễ nổi nóng, thường thường chỉ cần một lời không hợp liền giương đao múa tên. Bình dân còn như thế, huống chi thân quý tộc như Seoul tra? Hơn nữa hãn đã nhận lễ vật của Tì Mã Thuận, có tâm muốn gây náo loạn việc này, vì thế, hãn tay trái nắm lại, dùng sức đập xuống bàn, cả giận nói: “Người chỉ là một thương nhân trung thổ nho nhỏ, dám nhục nhã ta, người đâu, lôi bọn họ xuống trọng đánh hai mươi côn!”

Lúc trước, Khương nhân bởi vì vô lực đối kháng với kẻ thù bên ngoài mà đành phải hướng trung nguyên tâm phục khẩu phục, chuyện này đối với Khương nhân vốn kiệt ngạo mà nói rất không có mặt mũi, theo bản năng càng không thể chấp nhận bị người trung thổ khinh thị. Hơn nữa bọn họ vốn không quan tâm đến sự sống chết của mấy thương nhân này, cho nên trong lúc nhất thời cũng không có người lên tiếng ngăn cản, thậm chí mọi người đều có tâm tính chờ xem náo nhiệt.

Bởi vì ngôn ngữ không thông, Tần Thiên tuy rằng cảm giác được không khí đột nhiên biến chuyển. Nhất thời lại không biết đã xảy ra chuyện gì, đợi đến lúc Tần Thiên theo lời của phiên dịch Khương nhân về mặt kích động nói lại hiểu được chuyện gì xảy ra, các thị vệ Khương nhân đã tiến vào đi đến trước mặt bọn họ định lôi xuống. Trang Tín Ngạn lắc mình một cái, đem Tần Thiên bảo hộ ở phía sau.

Đám người Tạ Đình Quân đi theo nhất tề biến sắc, lúc Tạ Văn Tuyên muốn lên tiếng cầu tình, Tần Thiên lại giành trước nói: “Kỳ chủ đại nhân, ta chỉ đang luận sự, tại sao lại nói là ta nhục nhã?”

“Người đề ra nghi vấn như thế, chẳng phải là hoài nghi tính chân thật trong lời nói của kỳ chủ Seoul tra sao? Chẳng lẽ kỳ chủ tôn quý của chúng ta lại nói dối sao? Người không phải nhục nhã thì là gì?” Ti Mã Thuận tiếp tục ở một bên châm ngòi thổi gió.

Ti Mã Thuận và Tần Thiên hai người, một người nói thổ ngữ, một người nói quốc ngữ trung thổ, đối với Khương nhân mà nói, tất nhiên sẽ dễ dàng chấp nhận lời nói của Ti Mã Thuận hơn, mà người phiên dịch bởi vì quá mức khẩn trương, nói chuyện lắp bắp, đánh mất khí thế, càng làm cho lòng người sinh chán ghét.

Về mặt các quý tộc xung quanh càng ngày càng không kiên nhẫn, ba vị thủ lĩnh cũng nhúu mày.

Đối với việc Ti Mã Thuận châm ngòi ly gián Tần Thiên rất phẫn nộ, nàng thực sự có xúc động muốn chỉ thẳng vào mũi hăn mắng to. Nhưng chỉ chốc lát, nàng đã áp chế được tức giận của bản thân.

Bởi vì nàng biết, trường hợp càng khẩn trương kịch liệt càng cần thông dong đối mặt, lạnh nhạt đối thoại, càng giương cung bạt kiếm, càng kích động phẫn nộ, sẽ dễ dàng khiến sự việc trở nên khó cứu vãn.

Nàng tới bàn việc buôn bán, tới giao kết bằng hữu, phải nhớ kỹ ước nguyện ban đầu này, lòng mang thiện ý, cục diện gì cũng sẽ có đường sống, dù sao, nàng cùng Khương nhân vốn không có thâm cừu đại hận gì.

“Tư Mã lão bản, ta biết trên thương trường luôn đối địch, cũng hiểu tầm quan trọng của sinh ý này đối với Trường Hưng Hành các người. Nhưng mà, đương gia phải có khí phái của đương gia, người làm ăn phải có đạo đức của người làm ăn, thần kỳ mưu lược không có nghĩa là không từ thủ đoạn, hành vi như thế của Tư Mã lão bản thật sự rất khó coi, nếu truyền ra ngoài, theo thời gian, mọi người biết rõ ràng chân tướng, đến lúc đó Tư Mã lão bản sẽ chịu thanh danh âm hiểm giả dối. Mặc dù người lúc này thực

hiện được, về lâu dài mà nói, bị hao tổn, cũng là nhóm Trường Hưng Hành các người!”

Những lời này Tần Thiên nói ra chính khí nghiêm nghị, Ti Mã Thuận vốn chột dạ, trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên phản bác thế nào. Một lát sau, mới ra vẻ thoải mái mà nở nụ cười hai tiếng: “Tần đương gia tài ăn nói rất cao, nhưng sự thật chính là sự thật, công đạo ở tại lòng người. Sao có thể để người tùy ý nói xạo.” Dưới sự bố trí của hắn, lời đồn đã được truyền lưu, Thịnh Thế bọn họ trong nhất thời đâu có cách nào để làm sáng tỏ? Chỉ cần hắn đạt được sinh ý lần này, hắn sẽ có biện pháp áp chế Thịnh Thế không thể xâm nhập vào được nữa!

Cái gì đạo đức, cái gì tín nghĩa, bất quá chỉ là biểu hiện giả dối được xây dựng bởi một đồng vàng bạc mà thôi! Hắn xuất ra vàng bạc dựng cầu sửa đường, tiếp tế dân chạy nạn, hắn chính là người lương thiện trong mắt mọi người!

Chúng quý tộc sau khi nghe bọn họ nói, nhất thời cũng không thể phân biệt ai thật ai giả, trên mặt đều lộ vẻ mê hoặc.

Ngay thời điểm Seoul tra tiếp tục sai sử thị vệ tiến lên, Tần Thiên bỗng nhiên vọt tới trước bàn ba vị thủ lĩnh, thị vệ nâng trường côn lên định đánh nàng, Tạ Đình Quân có ý muốn ngăn cản trong lòng, lại sợ động võ dưới tình huống này càng không ổn, mà một bên Trang Tín Ngạn thì không chút do dự, đem Tần Thiên bảo hộ trong ngực, đưa lưng ra thay nàng một trường côn đang hạ xuống này. Một côn này đánh xuống dùng khí lực thật lớn, đánh cho hắn quỵ bệt xuống mặt đất.

Mắt thấy trường côn lại rơi xuống, Trang Tín Ngạn vội đem Tần Thiên ôm vào trong lòng.

Nhưng đúng lúc này, thủ lĩnh Ô Đạt bỗng nhiên lên tiếng: “Dừng tay, các người đều lui ra!” Hóa ra ba vị thủ lĩnh thấy mấy người trung thổ này đối

diện với trường côn của thị vệ cũng có thể không hề sợ hãi, trong lòng ngạc nhiên. Trên thảo nguyên luôn kính trọng các vị anh hùng dũng cảm, Tần Thiên thông dong trấn định rất hợp với khẩu vị của bọn họ, không muốn dùng côn bổng làm nhục bọn họ.

Sau khi thị vệ lui ra, Tần Thiên vội vàng lo lắng hỏi Trang Tín Ngạn có sao không, Trang Tín Ngạn lắc đầu, Tần Thiên thấy hân thần sắc như bình thường, lúc này mới yên tâm.

Nàng hít sâu vài lần, cố gắng bình tâm tĩnh khí. Lúc này nàng thật muốn buông tay, bất quá chỉ là một việc buôn bán, không tất yếu vì thế mà bị thương chịu khổ. Nhưng vừa nghĩ đến cứ như vậy mà chạy trốn chết càng thêm chứng thực việc Ti Mã Thuần vu hãm bọn họ, cảm thấy không cam lòng, há có thể để gian kế đó thực hiện được?

Nàng đứng lên, đi đến bên cạnh người phiên dịch vừa bị dọa sợ tới mức ngã ngối xuống đất, vỗ vỗ bờ vai của hắn, tận lực trấn an hắn: “Bằng hữu, đừng lo. Tâm bình khí hòa mới có thể giải quyết vấn đề. Ta cần sự giúp đỡ của người, mời người trấn định, thuật lại lời nói của ta cho rõ ràng.”

Phiên dịch là một tiểu tử người trung thổ tầm hai mươi tuổi, hắn sinh hoạt tại biên thành, quen thuộc thổ ngữ, ngày thường cũng lấy việc phiên dịch dẫn đường mà sống. Vốn cũng là kẻ lớn mật, có điều hôm nay lập tức nhìn thấy nhiều Khương nhân quý tộc như vậy, bỗng nhiên gặp phải tình huống chưa bao giờ trải qua, vì vậy mới có chút hoảng thần. Lúc này, có lẽ là được Tần Thiên nói lời ủng hộ, có lẽ do sự trấn định của nàng cuốn hút, dần dần, cảm xúc cũng trở nên vững vàng hơn.

Tần Thiên hướng về hắn cười cười, ngẩng đầu đi đến trước mặt ba vị thủ lĩnh, Trang Tín Ngạn vỗ về bả vai bị đánh đau theo sát sau đó. Tà Văn Tuyển kinh ngạc nhìn Tần Thiên đến tận lúc này vẫn như cũ không chút hoang mang, tuổi như thế, đã có phần khí độ này, thật sự không đơn giản. Mà Tà Đình Quân sớm đã thấy qua nàng có thể bình tĩnh nói chuyện hành

động trước mặt thánh giá, đối với tình hình này cũng không còn ngạc nhiên nữa. Có điều mỗi một lần, sự tán thưởng trong lòng hẳn lại nhiều hơn một phần, ý muốn có được nàng cũng càng thêm nóng bỏng. Nàng như vậy, sao có thể để phế vật câm điếc kia chiếm tiện nghi như vậy?

Tay đặt sau người không khỏi nắm chặt lại.

Bên này, Ti Mã Thuận thấy tình hình như vậy sắc mặt khê biến. Seoul tra thần sắc cũng phần nộ, bất quá là lời của thủ lĩnh Ô Đạt, cũng không dám có ý kiến. Hẳn hừ một tiếng, một lần nữa ngồi xuống.

“Thưa thủ lĩnh!” Tần Thiên nhẹ mở miệng, tuy rằng không hiểu lời nàng nói, nhưng toàn thân nàng trầm tĩnh tiêu sái, đã hấp dẫn sự chú ý của các quý tộc.

“Ta biết, trên thảo nguyên thượng lưu truyền rất nhiều lời đồn bất lợi về Thịnh Thế. Thịnh Thế là trà thương ở phía nam, lúc trước các vị đang ngồi đây có lẽ chưa bao giờ biết có Trà Hành này tồn tại. Nhưng khi chúng ta muốn đến đây bàn việc buôn bán, tất cả lời đồn bất lợi cũng xuất hiện. Đây là trùng hợp, hay cố ý đả kích, tin tưởng không cần ta nói, các vị đại nhân đang ngồi cũng sẽ nhận ra.”

Tần Thiên hai mắt nhìn thẳng thủ lĩnh Ô Đạt, không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không siểm nịnh, giọng điệu vững vàng thong thả, mỗi một câu nói, thì tạm dừng một chút để người phiên dịch chuyển đạt. Có lẽ là bị hấp dẫn bởi bộ dáng thật sự nghiêm túc của nàng, chúng quý tộc đều không ai nói lời quấy rầy, như muốn nghe nàng nói tiếp.

Thấy tình cảnh như vậy, Ti Mã Thuận có chút sốt ruột, nhưng cũng biết Tần Thiên ý chỉ hẳn vu hãm, nếu lại ngắt lời, không khỏi để lại dấu vết.

Mà thúc điệt Tạ Đình Quân đều ở một bên lẳng lẳng nghe, Ti Mã Thuận xuất hiện ở đây, chứng tỏ hẳn về cơ bản đã thiết lập được quan hệ, bọn họ rất ngạc nhiên, Tần Thiên làm cách nào để xoay chuyển càn khôn?

Ngay lúc chúng quý tộc nghĩ lại chuyện này, Tần Thiên lại mỉm cười: “Bất quá những việc này đều không trọng yếu, ta biết phía nam cách nơi này đường xá xa xôi, giờ này khắc này ta không thể chứng minh được điều gì, ta cũng không cách nào làm sáng tỏ. Các vị thủ lĩnh không tín nhiệm chúng ta cũng không sao, không ai có thể bắt ép người khác tín nhiệm. Sự thật thẳng hùng biện, Thịnh Thế chúng ta tới nơi này vì muốn cùng huynh đệ tỷ muội Khương nhân kết giao bằng hữu, muốn cùng các vị hợp tác sinh ý dài lâu, ta hôm nay đến nơi đây dâng tặng lễ vật, không phải vì muốn giành lấy độc quyền về buôn bán lá trà, mà là để các vị thấy được thành ý của Thịnh Thế chúng ta.” Lời này vừa nói ra, trừ bỏ Trang Tín Ngạn, mọi người bao gồm Ti Mã Thuận và mấy người Tạ Đình Quân đều kinh ngạc.

Thủ lĩnh Ô Đạt cả kinh nói: “Thịnh Thế các người không phải muốn giành được độc quyền buôn bán lá trà?” Không muốn giành lấy độc quyền buôn bán thì cần gì phải đến tặng lễ vật? Các thương nhân liên lạc với bọn họ đều vất óc tìm mưu kế khiến bọn họ vui vẻ, đó là vì muốn giành lấy quyền buôn bán, sau đó lưng đoạn toàn bộ sinh ý lá trà trên thảo nguyên, mà bọn họ đồng thời cũng có lợi, cũng có thể đối với thương nhân tiến hành ước thúc.

Một khi đồng ý giao ra độc quyền, các bộ lạc đều thống nhất sẽ mua đồ ở thương gia này, thương gia không giành được độc quyền, chỉ có thể ở chợ và hội chùa thực hiện chút sinh ý vụn vặt, rất vất vả, thu lợi cũng không nhiều.

Nàng Thịnh Thế ngàn dặm xa xôi đến nơi đây mang theo lễ vật gặp bọn họ, thế nhưng không phải muốn giành lấy độc quyền về tay? Nói giỡn sao?

Tần Thiên nhìn thủ lĩnh Ô Đạt mỉm cười, “Không bằng các vị thủ lĩnh trước xem ta dâng lên đại lễ đã!”

Nói xong, nàng vỗ vỗ tay, Phạm Thiên cùng Hải Phú tay cầm bao tiến lên, sau đó phân ra hai bên, bao cầm trong tay theo thứ tự phân phát cho

các quý tộc đang ngồi. Ba vị thủ lĩnh thì do Tần Thiên tự mình dâng lên.

Tạ Văn Tuyền rốt cuộc nhin không được tò mò trong lòng, lặng yên đi động cước bộ, nhìn về phía trên bàn của quý tộc bên cạnh.

Chỉ thấy là mấy khối màu r ám nắng gì đó, mặt trên có rầy bột phấn, lại cẩn thận nhìn rõ ràng hơn, Tạ Văn Tuyền không khỏi mở to hai mắt, thất thanh kêu lên: “Thịt bò khô?!”

Trong lòng bỗng nhiên nảy lên một cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Đại lễ “Độc nhất vô nhị” lại là thịt bò khô sao? Dâng thịt bò khô lên cho Khương nhân luôn tự tay làm? Còn nói là đại lễ độc nhất vô nhị?

Tạ Văn Tuyền lúc này không biết nên cười, hay là nên tức giận, hẳn bỗng nhiên có cảm giác như bị trêu đùa.

Đồng thời các quý tộc đang ngồi cũng có loại cảm giác này. Trong đó, Seoul tra cơ hồ là vỗ bàn quát: “Đây là đại lễ độc nhất vô nhị của người sao? Người đang trêu đùa chúng ta hay sao?”

Các quý tộc còn lại cũng trợn mắt, ngay cả thủ lĩnh Ô Đạt lúc trước đối với Tần Thiên sinh ra một chút hảo cảm cũng giận tái mặt, hẳn nhìn về phía Tần Thiên, giọng điệu vô cùng không tốt: “Nữ nhân, người đây là có ý tứ gì?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 188: Đại lễ (hạ)

Ti Mã Thuận bốc lên một khối thịt bò khô trước mặt, cười nhạo vài tiếng, nhưng bỗng nhiên, hắn thu liễm tươi cười, nhìn thật kỹ thịt bò khô cầm trong tay, đưa lên mũi ngửi, thần sắc dần dần ngưng trọng, hắn nhíu mày, xé một khối thịt bò khô đưa vào trong miệng, bất quá nhấm nuốt hai miếng, lại thay đổi sắc mặt.

Tạ Đình Quân cũng hướng về phía Phạm Thiên lấy một khối thịt bò khô, hắn cẩn thận nhìn nhìn, trong lòng đoán trong hồ lô của Tần Thiên đang chứa thứ gì đây!

Bên này, Tần Thiên đối mặt với chúng quý tộc tức giận cũng không hề sợ hãi, hết thảy đều nằm trong dự kiến của nàng. Nàng nhìn thủ lĩnh Ô Đạt mỉm cười, nói: “Thưa thủ lĩnh, ta biết thịt bò khô ở thảo nguyên mà nói, căn bản là không phải là vật hiếm lạ, bất quá thỉnh đại nhân dù đang giận dữ trước hãy thử nhấm nháp một chút loại thịt bò khô này.”

Thấy nàng bộ dáng tự tin như vậy, chúng quý tộc không khỏi đối với thịt bò khô vừa rồi không thêm nhìn tới này dâng lên lòng hiếu kỳ. Sau khi Tần Thiên cung kính có lễ luân phiên mời, chúng quý tộc bắt đầu nhấm nháp thịt bò khô, sau một lát, trên mặt họ đều toát ra thần sắc kinh hỉ tán thưởng.

Tần Thiên đem vẻ mặt của bọn họ thu hết vào đáy mắt, mỉm cười. Kiếp trước, nàng rất thích ăn thịt bò khô của Nội Mông, thịt bò của cao nguyên, hơn nữa khí hậu độc đáo, phương pháp chế tác tỉ mỉ, thật sự khiến cho người ta như trở về chốn cũ. Nàng từng học làm, tuy rằng không thể so sánh, nhưng hương vị cũng không hề thua kém.

Khi tới Vĩnh Cùg trấn, nàng sau khi nếm thử thịt bò khô của Mạc Bắc thì thấy rằng, thịt bò khô tự làm ở thảo nguyên cũng không được tinh xảo như hiện đại. Giống như cách nông gia thường làm thịt khô, đem thịt bò tươi ướp muối, sau đó đem phơi khô ở bên ngoài, sau đó bảo tồn rất dễ dàng. Bất luận là hương vị hay cách dùng so với hiện đại đều kém rất xa.

Từ thời điểm đó, nàng liền nổi lên tâm tư. Ven đường lại nếm thử đủ loại thịt bò khô, khẳng định suy đoán của bản thân. Sau khi tới Quy Phục thành, liền bảo Phạm Thiên mua mấy khối thịt bò tươi, mượn phòng bếp của Tạ gia để nấu nướng, lại lợi dụng mấy ngày lộ trình đến Y Luân Bối Nhĩ ở trên xe ngựa phơi khô, mới có thịt bò khô tự làm trước mặt các quý tộc đang ngồi đây.

Ai cũng không lưu ý đến mấy động tác nhỏ này của nàng. Mà có người chú ý đến, cũng sẽ không thể liên tưởng đến việc này.

Sau khi nếm thử khối thịt bò, ba vị thủ lĩnh sắc mặt biến đổi. Trong đó thủ lĩnh Ô Đạt một bên gật đầu một bên khen: “Ta chưa bao giờ ăn qua thịt bò khô ngon như vậy, chất thịt xốp mềm, hương vị thơm ngọt độc đáo, không sai, không sai.” Nói xong, hắn lại nhéo một khối đưa vào trong miệng. Phải biết rằng thịt bò khô bọn họ tự làm nơi này đều vừa cứng vừa khô, không thể ăn sống, dù gì cũng phải dùng nước nấu chín, cho dù là đầu bếp cũng không thể tạo ra hương vị độc đáo như vậy.

Các quý tộc còn lại cũng liên thanh tán thưởng.

Mắt thấy chúng quý tộc bị mấy khối thịt bò nho nhỏ của Tần Thiên chinh phục, Ti Mã Thuận vừa tức vừa vội vừa hận, mấy khối thịt bò khô này, so với đồng quần áo của đám kỹ nữ còn chưa đáng giá bằng! Nếu như bị mấy khối thịt bò khô này của nàng ta đả bại, về sau hắn cũng không còn mặt mũi đi ra ngoài gặp người. Thấy Seoul tra bên cạnh ăn rất vui vẻ, Ti Mã Thuận hận không thể cho hắn một cái tát, lại cố nén khinh bỉ cùng tức giận trong lòng, khuôn mặt tươi cười ghé vào lỗ tai hắn lặng lẽ nói: “Kỳ chủ đại

nhân, chuyện này còn cần ngài tốn nhiều tâm tư a, mấy khối thịt bò này thì tính là gì? Khải quốc của chúng ta còn nhiều mà, Thịnh Thế này dựa vào việc đại nhân sinh sống ở phương bắc, chưa từng thấy qua loại thịt bò này, không khỏi xem nhẹ các ngài rồi!” Seoul tra nghe vậy sắc mặt trầm xuống, Ti Mã Thuận lại cười cười, nhẹ giọng nói: “Mỹ nhân kia nếu ngài thích, sang năm ta sẽ dâng lên một người nữa!”

Nghe thấy hãn hứa hẹn còn đưa thêm một mỹ nhân, nhớ tới thân thể trắng nõn mềm mại tối hôm qua nằm dưới thân mình, cái cảm giác này hoàn toàn không giống với nữ tử phong tình của thảo nguyên, vốn bị Ti Mã Thuận kích khởi phần nộ Seoul tra trong lòng lại nóng lên.

Hãn ngẩng đầu, vỗ bàn, thô cổ họng hướng về ba vị thủ lĩnh nói: “Thủ lĩnh, thịt bò khô này tuy rằng ăn ngon, nhưng sao có thể được gọi là đại lễ độc nhất vô nhị! Trà thương phía nam này quả nhiên gian trá, có phải cho rằng chúng ta sinh sống ở phương bắc, kiến thức hạn hẹp? Lại muốn dùng thứ thô tiện như vậy hù dọa chúng ta! Thịnh các vị thủ lĩnh đừng để những lời hoa ngôn xảo ngữ của khải nhân giáo hoạt này mê hoặc!”

Nói xong oán hận trừng mắt nhìn mấy người Tần Thiên một cái.

Lời này lập tức được các quý tộc đồng ý, thịt bò khô tuy rằng ăn ngon, nhưng làm sao có thể được đặt lên mặt bàn? Dùng thứ là này lễ tặng, chính là không đem quý tộc bọn họ để vào mắt?

Vừa nghĩ như vậy, mọi người sắc mặt lại trở nên khó coi.

Ti Mã Thuận nhìn Tần Thiên, mặt nhăn mày nhướn. Nữ tử này làm việc khác thường, khiến người ta không thể hiểu nổi, tuy rằng hãn đã cố gắng, nhưng vẫn đang không dám có chút thả lỏng.

Một bên Tạ Văn Tuyền liên tục lắc đầu, Tạ Đình Quân trong lòng biết Tần Thiên sẽ không lỗ mẫn như thế, nhưng trong lúc nhất thời cũng đoán không ra suy nghĩ trong lòng nàng. Hãn nhìn về phía Tần Thiên, thấy nàng

đứng thẳng lưng, đối mặt với sự nghi ngờ của các quý tộc vẫn như cũ mỉm cười, không thấy nửa điểm bối rối. Tâm của hắn bỗng nhiên cũng trở nên yên ổn.

Hắn biết, hôm nay hết thảy đều đã nằm trong lòng bàn tay nữ tử này, hắn hiện tại lo lắng sốt ruột đều là uổng phí. Theo bản năng, hắn lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn bên cạnh Tần Thiên, thấy hắn sắc mặt trầm tĩnh, không thấy nửa điểm lo lắng, hiển nhiên đã biết được toàn bộ kế hoạch của Tần Thiên, nhớ tới hai người có sự việc gì cũng đều thương lượng với nhau, ý hợp tâm đầu, trong lòng không khỏi thầm hận.

Thấy ba vị thủ lĩnh khuôn mặt bình tĩnh buông thịt bò khô xuống, Tần Thiên xoay người mặt hướng Seoul tra, cười nói: “Kỳ chủ đại nhân nói không sai, thịt bò khô này đương nhiên không tính là đại lễ độc nhất vô nhị, ta muốn dâng lễ vật tất nhiên cũng không thể chỉ mỗi mấy khối thịt bò khô này.” Nói xong, nàng lại xoay người, nhìn về phía thủ lĩnh Ô Đạt: “Thưa thủ lĩnh, ta muốn dâng lên chính là cách thức làm loại thịt bò khô này!”

“Cách làm thịt bò khô?” Chúng quý tộc đều ngẩn ra.

“Không sai!” Tần Thiên xoay người, dọc theo bàn chậm rãi bước đi thong thả, vừa đi vừa dùng ngữ điệu bình tĩnh nói: “Loại thịt bò khô này so với thịt bò khô mục dân tự làm hiện tại, có mấy ưu điểm rõ rệt. Thứ nhất, nó là thực phẩm chín, không cần chưng nấu, rất tiện dụng, thích hợp nhất trở thành lương khô cho người đi đường, cũng có thể trở thành lương thực lưu trữ trong nhà. Thứ hai, mỹ vị của nó như vậy, nó có thể trở thành thức ăn, cũng có thể trở thành đồ ăn vặt, già trẻ lớn bé, nam nữ đều yêu thích. Thứ ba, nó được chế tác tinh xảo, so với thịt bò khô hiện tại, nó hoàn toàn có thể được bán với giá cao!”

Nghe xong lời phiên dịch, chúng quý tộc không khỏi trở nên trầm tư.

Thấy tình hình như vậy, Tần Thiên cười cười, xoay người lại đi đến trước bàn ba vị thủ lĩnh, nhìn thẳng bọn họ tin tưởng mười phần nói: “Thủ lĩnh đại nhân, nếu nói, ta đem phương pháp này cho dân chăn nuôi trên thảo nguyên của các người, dân chăn nuôi của các người đem thịt bò thảo nguyên làm thành loại thịt bò khô mỹ vị này, lại bán đến các quốc gia xung quanh... Mời các người ngẫm lại, so với các người bán súc vật sống, bán thịt bò tươi, thậm chí bán thịt bò khô tự làm hiện tại không phải sẽ tiêu thụ nhiều hơn hẳn, được càng nhiều lợi ích? Theo thời gian, dân chăn nuôi của các người không phải nhờ vậy mà có cuộc sống dư dả hơn một chút, mà các kỳ chủ các vị thủ lĩnh chẳng phải cũng có thể thu được thuế má cao hơn?”

Tần Thiên nhìn thủ lĩnh Ô Đạt, hai mắt chớp cũng không chớp, sâu trong đáy mắt như có ngọn lửa đang thiêu đốt, có một loại mê hoặc.

Nàng gằn từng tiếng, chậm rãi nói: “Thủ lĩnh, đây là điều so với vàng bạc mỹ nhân đối với các người càng có lợi, thậm chí toàn bộ bằng hữu Khương nhân trên thảo nguyên đều có lợi?”

Toàn cảnh một mảnh tĩnh mịch, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Tần Thiên.

Mặc kệ là Ti Mã Thuận, Tạ Văn Tuyền, hay Tạ Đình Quân, thậm chí là Khương nhân quý tộc, đều có một cảm giác rung động.

“Oanh” một tiếng, như một tiếng sét đánh xuống, mọi người lại huyền não xôn xáo. Các quý tộc châu đầu ghé tai, cùng tùy thân cấp dưới trao đổi ý kiến. Ba vị thủ lĩnh cũng phái người gọi quan viên thuộc hạ quản lý về mặt kinh tế tiến vào, hướng bọn họ trưng cầu ý kiến, Tần Thiên ở một bên nhiệt tình vì bọn họ giải thích, giải đáp vấn đề, người phiên dịch ứng phó không nổi, hưng phấn mà hai mắt sáng lên.

Giờ này khắc này, đã không ai còn nhớ rõ, đây vốn là một yến hội chúc mừng!

Các quý tộc đối với việc này càng ngày càng hiểu biết hơn, hai mắt bọn họ cũng càng ngày càng sáng, Tần Thiên có thể nói đã mang đến cho bọn họ tài phú rất lớn! Chính vì vậy, so sánh với nó, vàng bạc cũng vậy, mỹ nhân cũng thế, đều không còn giá trị nhắc tới!

“Nàng ta lại có thể nghĩ ra biện pháp như vậy...” Tạ Văn Tuyền chỉ cảm thấy bất khả tư nghị, “Hơn nữa nàng thế nhưng đem bí phương này giao ra, nếu nàng nắm giữ bí phương, làm sinh ý độc nhất vô nhị, so với sinh ý trà cũng sẽ không kém cỏi...”

Càng nghĩ càng cảm thán: “Tuổi còn nhỏ... là một nữ tử... lại vốn là nô tỳ...” Dù cho hắc nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra nữ tử xuất thân nha hoàn sao lại có loại kiến thức này.

Nhưng tất cả hắc đều tận mắt chứng kiến, đều là sự thật, hắc không thể không tin!

“Các vị thủ lĩnh, trăm ngàn lần đừng để kẻ này hoa ngôn xảo ngữ!” Bỗng nhiên có người đứng lên lớn tiếng nói, mọi người an tĩnh lại, theo tiếng nhìn qua, chính là Ti Mã Thuận.

Hóa ra Ti Mã Thuận thấy Tần Thiên đã đả động được các quý tộc, hắc vì sinh ý lần này, vì lung lạc các quý tộc này, tiêu phí quá lớn, sao có thể trở mặt nhìn một phen vất vả đổ xuống sông xuống biển. Hơn nữa, mặc dù hắc thất bại, hắc có thể hướng tới các quý tộc này đòi lại tài vật và mỹ nhân sao? Một khi thất bại, đó là tiền mất tật mang, tổn thất rất lớn!

Dưới sự ích động, Ti Mã Thuận rốt cuộc không thể khống chế, hy vọng ngăn cơn sóng dữ!

Hắn chỉ vào Tần Thiên, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị: “Nếu có thể kiểm soát tốt như thế, vì sao chính người không tự mình làm sinh ý này, trong thiên hạ lại có thương nhân đem tiền tài trong tay ném ra bên ngoài sao? Nhất định là âm mưu! Chuyện này nhất định có vấn đề, các vị thủ lĩnh đại nhân thỉnh cân nhắc, đừng để nàng ta thực hiện được! Tần đương gia, người rốt cuộc rắc tâm làm gì, là vì độc quyền sinh ý lá trà, hay còn âm mưu tính toán lớn hơn thế nữa?”

Những lời nói này như một chậu nước lạnh, khiến chúng quý tộc vừa mới hưng phấn bốc cháy giảm bớt xuống. Chúng quý tộc tâm sinh cảnh giác, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Tần Thiên.

Nhìn thấy phản ứng của bọn họ, Tần Thiên chẳng những không tức giận, còn tự lý giải, hoài nghi là bình thường, không nghi ngờ mới là bất thường a!

“Tư Mã lão bản!” So với việc Ti Mã Thuận kích động, Tần Thiên càng hiển lộ thông dong, “Người nói đúng, trong thiên hạ không có thương nhân nào lại ném tiền tài trong tay ra bên ngoài. Nhưng mà, trong thiên hạ tiền tài cũng không khó kiếm, Thịnh Thế chúng ta lấy lá trà lập nghiệp, có thể tận tâm hết sức buôn bán lá trà thật tốt, sẽ có hồi báo khả quan. Chính vì như thế, Thịnh Thế chúng ta vì sao còn phải phân tán sức lực tập trung vào ngành nghề khác?”

Nàng cười cười, lại xoay người nhìn về phía chúng quý tộc, thực thành khẩn nói: “Ta đã nói rồi, ta hôm nay đến chính là cùng huynh đệ tỷ muội Khương nhân kết giao bằng hữu. Phần đại lễ này, là biểu đạt thành ý gặp mặt, không phải là muốn dùng thứ này trao đổi độc quyền sinh ý lá trà, mặc dù các người không tính đem độc quyền lá trà giao cho ta, ta vẫn sẽ đem phương pháp chế tác thịt bò khô giao cho các người, Thịnh Thế luôn trọng danh dự, Tần Thiên ta thân là đương gia Thịnh Thế nói được thì làm được! Đã là như thế, ta sao có âm mưu cùng dã tâm gì đây?”

“Trong thiên hạ thực sự có chuyện tốt như vậy?” Ti Mã Thuận cười lạnh, “Tần dương gia thật sự một chút tư tâm đều không có?”

“Thật ra cũng không hẳn! Trong việc này ta cũng có tư tâm!” Tần Thiên ngang ngang đầu lên, hai mắt lờ lờ sáng lên, “Nói đến tư tâm, không bằng nói đôi bên cùng có lợi!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 189: Âm hiểm

Giữa lều, Tần Thiên nhìn chung quanh một vòng, mỉm cười: “Kỳ thật ý nghĩ của ta rất đơn giản. So với việc phân tán tinh lực làm thịt bò khô, vì sao không đem cách làm thịt bò khô dạy cho bằng hữu Khương nhân vốn là người thích hợp nhất, để bọn họ có thể thu lợi, chờ bọn họ thu được nhiều bạc rồi, sẽ có nhiều người có thể mua lá trà ngon! Thị trường được mở rộng, nhóm trà thương cũng sẽ không vì tranh đoạt thị trường mà đánh cho toác da chảy máu, bởi vì bất luận là Trà Hành nhà ai cũng đều không thể một mình nuốt trọn sinh ý lá trà của các bằng hữu Khương nhân trên thảo nguyên này!” Nàng mở ra hai tay, ánh mắt thành khẩn, tươi cười sáng lạn: “Rõ ràng là chuyện rất tốt đẹp, vì sao lại nói là âm mưu quỷ kế?”

So với việc tranh đoạt một bộ phận thị trường quý tộc nhỏ lẻ, không bằng nghĩ biện pháp đem thị trường mở rộng, nay, nàng không ràng buộc đem cách làm thịt bò khô giao cho Khương nhân, để bọn họ thu được lợi nhuận, Khương nhân vốn thuần phác thẳng thắn sao lại không cảm kích? Nàng căn bản không cần độc quyền sinh ý lá trà kia, nàng dám đảm bảo, chỉ cần Thịnh Thể bọn họ vẫn giữ chữ tín trong việc buôn bán, Thịnh Thể sẽ là Trà Hành lớn nhất trên thị trường thảo nguyên trong việc vận chuyển sinh ý lá trà!

“Tốt, tốt, tốt!” Thủ lĩnh Ô Đạt ngửa đầu cười dài ba tiếng, “Khá lắm đôi bên cùng có lợi, biện pháp rất tốt!”

Nói xong, thủ lĩnh Ô Đạt đứng lên từ chỗ ngồi, vòng qua bàn dài, bước về phía Tần Thiên, cách nàng ba bước thì dừng chân, hẩn mặt đầy hồng quang, hai mắt sáng lên, cười lớn tiếng nói: “Tần đương gia khẳng khái vô

tử, trí tuệ quả cảm, quả thật là nữ trung hào kiệt! Khương nhân chúng ta muốn kết giao bằng hữu với người!”

Nói xong lại ngửa đầu cười to vài tiếng, các quý tộc còn lại cũng đều đứng dậy cảm xúc ngẩng cao tán thưởng: “Tốt, tốt!”

Trong lều không khí lập tức trở nên náo nhiệt, thanh âm cười vui, tán thưởng vang lên khắp nơi.

Nhìn tình cảnh này, Ti Mã Thuận biết đại thế đã mất. Hắn mặt xám như tro tàn, thân mình không nhin được lay động vài cái, ngã ngồi xuống.

Nhìn Tần Thiên đứng giữa lều nét mặt phiếm phát, khí phách bay lên, hắn bỗng nhiên ý thức được, tại đây trên thảo nguyên rộng lớn, phút huy hoàng của Tư Mã gia bọn họ ở giờ khắc này đã kết thúc...”Mang rượu tới!” Bên kia, thủ lĩnh Ô Đạt hét lớn một tiếng, liền có một gã bồi bàn bưng ly rượu lớn tới. Tần Thiên tửu lượng không cao, thấy chén lớn như vậy có chút hoảng sợ, nhưng nàng cũng biết nếu từ chối sẽ khiến những người này cảm thấy nàng không coi bọn họ là bằng hữu.

Lập tức, Tần Thiên sắc mặt không thay đổi, tiếp nhận chén lớn đem rượu mạnh Mã Nãi bên trong một hơi cạn sạch, được toàn bộ quý tộc ủng hộ, ba vị thủ lĩnh cười lớn, rất là vui vẻ.

Sau đó, thủ lĩnh Ô Đạt mời Tần Thiên ngồi xuống vị trí tân khách, Tần Thiên hướng bọn họ giới thiệu Trang Tín Ngạn cùng với mấy người Tạ Đình Quân. Mấy người Tạ Văn Tuyền vốn biết thổ ngữ, hơn nữa cũng quen biết một số quý tộc đang ngồi đây, rất nhanh đã tán gẫu trò chuyện với các Khương nhân quý tộc.

Thấy bọn họ tán gẫu sôi nổi, Tần Thiên lặng lẽ hướng phiên dịch thuật lại nội dung bọn họ nói chuyện, mới biết được Tạ gia đang trao đổi về vấn đề mua bán thịt bò khô.

Không hổ là lão thương gia, thật đúng là biết cách nắm bắt thương cơ! Tần Thiên thầm nghĩ.

Mà một bên Ti Mã Thuận rốt cuộc ngồi không yên, tìm cái cớ, rời khỏi lều trại. Lúc này, lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người Tần Thiên, đối với việc hắn rời đi cũng không có ai quan tâm.

Ngoài lều trại, Ti Mã Xương vẫn chờ đợi tin tức thấy phụ thân cước bộ lao đảo, sắc mặt xanh trắng đi ra, vội vàng nghênh đón.

“Cha, sự tình thế nào rồi?” Ti Mã Xương hỏi.

Bị ánh nắng bên ngoài chiếu vào, Ti Mã Thuận chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hai chân mềm nhũn, cả người gục xuống. Ti Mã Xương kinh hãi, vội vàng đỡ lấy phụ thân.

“Cha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải nói, chuyện lần này đã nắm chắc rồi sao?” Ti Mã Xương vội la lên.

“Thua... Thua...” Ti Mã Xương môi run run, hai mắt đỏ lên: “Chúng ta bại bởi Thịnh Thế rồi, về sau, chúng ta không bao giờ còn là trà thương lớn nhất ở Mạc Bắc nữa ...”

“Tại sao có thể như vậy!” Ti Mã Xương cả kinh nói: “Tạ gia không phải đã cố ý hợp tác cùng chúng ta... Vì sao còn để Thịnh Thế thực hiện được!”

Nhắc tới Tạ gia, Ti Mã Thuận sắc mặt tối đen, hai tay không khỏi nắm lại, giọng căm hận nói: “Nhất định là bọn họ phá rồi, chuyện lần này, bọn họ làm sao có thể không hề biết! Bọn họ giả vờ hợp tác với chúng ta để chúng ta thả lỏng cảnh giác, mới khiến chúng ta thảm bại lần này!”

Ti Mã Thuận tức giận đến phát run.

Vừa rồi tình hình Tạ gia cùng Khương nhân thương nghị sinh ý thịt bò khô đều bị hăn xem ở trong mắt, muốn nói bọn họ hoàn toàn không liên quan đến việc này, hăn không thể tin nổi. Hăn càng nghĩ càng cảm thấy là Tạ gia cố ý.

Cứ như vậy, Tạ gia chẳng những có thể liên thủ cùng Thịnh Thế thực hiện buôn bán, còn có thể tham gia vào sinh ý kinh doanh thịt bò khô!

Thật sự là mưu tính sâu xa, âm hiểm vô cùng!

Nhớ tới thất bại và tổn thất lần này, Ti Mã Thuận càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng hận, huyết khí trong ngực bốc lên, hăn “Oa” một tiếng, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, tiếp theo hai mắt tối sầm, ngất đi.

“Cha, cha!” Ti Mã Xương khẩn trương, vội vàng gọi người đem phụ thân nâng đỡ đến lều trại của bọn họ.

Mãi cho đến khi mặt trời lặn về phía tây, yến hội mới chấm dứt. Thông qua một chút trao đổi, các quý tộc Khương nhân đã đối với Tần Thiên sinh ra nhiều hảo cảm.

Phẩm chất của một người có thể biểu lộ thông qua lời nói, động tác, hành vi. Tần Thiên ngôn ngữ khéo léo, biết tiến biết lùi, lòng dạ rộng lớn, thanh thoát lạnh lẽo, phẩm chất của nàng toát ra rất hợp với khẩu vị của các Khương nhân vốn tính cách hào sảng, kiệt ngạo bất tuân.

Ba vị thủ lĩnh chẳng những nhiệt tình mời bọn họ đến xem hội thi đấu thể thao trên thảo nguyên ngày mai, nghe nói lều trại của bọn họ không đủ, còn cố ý an bài Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ở cùng một gian lều trại xa hoa mà bọn họ chỉ dùng để chiêu đãi khách quý.

“Phu thê nên ngủ cùng một chỗ, nào có đạo lý tách ra ngủ, mấy ngày nay các người cứ tận dụng lều trại này đi!” Bởi vì uống không ít rượu, cũng bởi

vì cùng Tần Thiên dần dần quen thuộc, các Khương nhân quý tộc bắt đầu trêu đùa bọn họ.

Trên thảo nguyên không có mấy điều cấm kỵ này, đối với quan hệ nam nữ so với trung nguyên cũng thoáng hơn rất nhiều, vì vậy mới dám cùng bọn họ vui đùa loại chuyện này.

Tần Thiên bị bọn họ nói cho xấu hổ đỏ mặt, nàng quay đầu nhìn thoáng qua Trang Tín Ngạn khóe miệng đang mỉm cười, lời cự tuyệt cũng không thể nói nên lời.

Nàng muốn ở cùng một chỗ với hắn, muốn cùng hắn trở thành phu thê chân chính, muốn sinh đứa nhỏ cho hắn, sống đến bách niên giai lão, đây là nguyện vọng chân thực nhất của nàng, một khi đã như vậy, cần gì phải đợi tới khi trở về?

Thấy Tần Thiên mặt đỏ hồng, bộ dáng xấu hổ, chúng quý tộc nhin không được cười ha ha.

Một bên, Tạ Đình Quân toàn thân cứng đờ, hai tay đặt lên đùi nắm chặt rồi lại nắm chặt, móng tay đâm sâu vào thịt, toàn tâm đau đớn, nhưng sự đau đớn này lại làm cho hắn cảm thấy vui sướng, hận không thể có thể đau hơn một chút, như vậy sẽ có thể triệt tiêu khó chịu trong lòng hắn.

Yến hội qua đi, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn được nữ hầu Khương nhân mặc trường bào đầu đội viên mạo đưa vào gian lều trại.

Bốn góc lều trại tứ giác châm đèn trên đầu da sói, nến đỏ lay động toát ra, tản mát ra ánh sáng menh mông, toàn bộ lều trại giống như được bịt kín một tầng mông lung.

Bước vào, hai người đánh giá lều trại, cũng là hình tròn đỉnh nhọn, diện tích rộng mở. Trên mặt đất trải thảm lông lạc đà sắc tiên diễm, mặt trên

trang trí hoa văn đàn ngựa đàn bò, trời xanh mây trắng. Bốn phía trên vách tường dùng các trang sức tơ lụa, và xương cốt các loại động vật.

Ngay trước cửa lều có đặt một bàn dài, mặt trên bày đủ các loại thịt để ăn cùng trà sữa, để bọn họ dùng bữa. Bên cạnh bàn là giường bằng gỗ, mặt trên trải thảm nhung thật dày, đối diện là lò sưởi nóng hừng hực, toàn bộ lều trại đều ấm áp.

Hai người nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn nhau. Không hẹn mà hai người đồng thời dời ánh mắt đi.

Bên trong không khí lập tức trở nên ái muội.

Tuy rằng đều có chuẩn bị tâm lý, nhưng một khi đến tận lúc này, hai người đều có chút chân tay luống cuống.

Này... Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Ta nên nói cái gì? Hẳn sao cứ đứng ở nơi đó chứ?

Tần Thiên có chút rối rắm. Nàng cúi đầu, đi đến ghế mặt trên phủ lông dê ngồi xuống, chỉ chốc lát, Trang Tín Ngạn cũng đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Một cỗ hơi thở nam nhân xen lẫn hương rượu trong chốc lát vây quanh nàng.

Nàng chỉ cảm thấy hít thở không thông.

Nàng hít sâu một hơi, hơi thở của hắn xen lẫn trong hô hấp của nàng, chui vào mỗi ngõ ngách trên thân thể nàng. Cũng không biết có vì đã uống rượu hay không, nàng chỉ cảm thấy thân mình từng đợt nóng lên.

Nàng quay đầu nhìn về phía hắn, vừa vận thấy được ánh mắt nóng cháy của hắn, ánh mắt này, như muốn đem nàng thiêu đốt.

Nàng chịu không nổi, quay đầu, trong lòng nháy nhót từng đợt.

“Tần Thiên, hôm nay nàng làm rất tốt, ta rất tự hào vì nàng.” Hãn đem quyển vở đưa qua.

“Cũng không phải công lao của một mình ta...” Tần Thiên cười nói, “Nếu không phải chàng nhắc nhở ta, ta thiếu chút nữa quên mất phải tìm phiên dịch thổ ngữ rồi.”

“Cám ơn nàng đã vì Trang phủ mà làm hết thảy.”

“Nói chuyện này để làm gì, ta chẳng lẽ là người ngoài sao?” Nàng nhìn về phía hãn hơi hơi cười, lúc này trong lều trại độ ẩm dần dần lên cao, mùi rượu dần dần tỏa ra, nhiễm đỏ hai gò má của nàng, đỏ bừng, tươi mới giống như trái táo chín.

Trang Tín Ngạn trong lòng rung động, kìm lòng không được cầm tay nàng.

Tạ Đình Quân đứng trong bóng tối ngoài lều trại cách đó không xa, ánh mắt âm liệt nhìn chăm chăm hai bóng dáng đang gặt gao dựa vào nhau trong lều trại, hận không thể lập tức chạy vọt vào, nhưng nhìn thấy thủ vệ bên ngoài, lúc này mới cố gắng áp chế xúc động.

“Công tử... Bọn họ vốn là phu thê...”

Lâm Vĩnh ở phía sau hãn nhẹ giọng nói.

Phu thê... Hai chữ này giống như hai thanh đao nhọn đâm vào ngực hãn.

Tạ Đình Quân quay phắt lại, khiến Lâm Vĩnh đứng phía sau hoảng sợ.

Hãn chưa bao giờ thấy qua công tử có sắc mặt khó coi như vậy.

“Công tử...” Lâm Vĩnh khẽ gọi một tiếng.

“Cút ngay!” Tạ Đình Quân dùng sức đẩy hăn, sai bước đi về phía trước, rất nhanh liền biến mất trong đêm đen.

Lâm Vĩnh vội vàng đuổi theo.

Đuổi theo được một đoạn, đã thấy công tử bỗng nhiên ẩn sau một cái lều trại, vẻ mặt cổ quái. Lâm Vĩnh đi đến bên cạnh hăn đang chuẩn bị nói chuyện, Tạ Đình Quân bỗng nhiên che miệng của hăn.

Lâm Vĩnh còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy phía trước truyền đến một thanh âm quen thuộc.

“Nhanh đem tin tức này truyền ra, càng nhanh càng tốt, đặc biệt là những người thường xuyên lui tới. Sự kiện lần này, những người đó khẳng định cũng sẽ phái người đi tìm hiểu!”

Lâm Vĩnh nhận ra, đây là thanh âm của Tư Mã gia Đại công tử, Ti Mã Xương.

“Công tử, những người đó là mã tặc, dị thường hung hãn, có thể gây ra tai nạn chết người hay không?”

Ti Mã Xương cười lạnh, thanh âm ngoan lệ: “Ta muốn bọn họ càng hung hãn càng tốt, dám cùng Tư Mã gia chúng ta đối nghịch, thì còn sống để làm gì!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 190: Đêm đầu tiên

Trăng sáng tròn vành vạnh giắt giữa đêm đen, chiếu lên lều trại quanh Đan Chu thần miếu tạo nên các bóng đen lắc lư.

Ti Mã Xương cùng tùy tùng của hắn đứng ở một góc tối hẻo lánh bí ẩn trong khu lều trại của mình, một bên hạ giọng phân phó những lời này, một bên dùng ánh mắt âm lệ cảnh giác tình huống chung quanh, nhưng không phát hiện ra điều gì, cách đó không xa là chủ tớ Tạ Đình Quân cố ý ẩn nấp ở góc chết một lều trại nín thở tĩnh khí đứng đó như bóng ma.

“Nghe nói bọn họ còn lưu lại xem đại hội thi đấu thể thao, vài ngày sau mới rời đi. Người phải lợi dụng mấy ngày nay mà làm thỏa đáng chuyện này.”

“Nô tài đã hiểu.”

“Đi thôi, chuyện này rất trọng yếu, người nhất định phải cẩn thận, sạch sẽ lưu loát. Không thể lưu lại dấu vết gì, có nghe hay không?”

“Công tử xin yên tâm, nô tài nhất định sẽ vì công tử làm thỏa đáng việc này.”

Công đạo xong xuôi, Ti Mã Xương nhìn chung quanh, cùng tùy tùng một trước một sau rời đi.

Xác định bọn họ đã đi xa, Tạ Đình Quân mới lôi kéo Lâm Vĩnh lén lút rời khỏi, đến khi vào lều trại của mình, Tạ Đình Quân mới thở ra một hơi.

“Công tử, người của Trường Hưng Hành thật sự là ti bỉ, thất bại không giành được sinh ý, liền sử dụng thủ đoạn này!” Lâm Vĩnh đầu tiên vén lên rèm cửa nhìn lại, xác định bên ngoài không có người lúc này mới đi đến bên cạnh Tạ Đình Quân đè thấp thanh âm nói.

Vốn Tạ Đình Quân và Trang Tín Ngạn ở cùng một lều trại, bởi vì Trang Tín Ngạn đã được thu xếp riêng, cho nên lều trại này trở thành lều trại chuyên dụng của Tạ Đình Quân. Trong lều trại hiện tại trừ bỏ bọn họ ra cũng không có người bên ngoài.

“Bọn họ lúc trước đã trả giá, kỳ vọng quá nhiều rồi, hiện tại hoàn toàn thất bại, mới có thể chó cùng rứt giậu như vậy!” Tạ Đình Quân âm thanh lạnh lùng nói.

“Công tử, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ? Có nên nhanh chóng thông tri cho Nhị lão gia và mấy người Trang công tử không!” Lâm Vĩnh hỏi.

Làm sao bây giờ?

Tạ Đình Quân chấp hai tay sau lưng đi qua đi lại trong lều trại, cúi đầu, mím môi, ánh mắt thâm thúy không chớp động.

Bỗng nhiên, hần dừng cước bộ, ngẩng đầu lên. Gương mặt anh vĩ bình tĩnh như nước, lạnh trầm như băng.

“Lâm Vĩnh, chuyện đêm nay nghe thấy, không cho phép nhắc tới với bất kỳ ai, bao gồm cả Nhị thúc của ta.”

Trong thanh âm sắc bén như đao kiếm.

“Vì sao?” Lâm Vĩnh ngạc nhiên.

Tạ Đình Quân chậm rãi xoay người, lạnh lùng nhìn hắn, toàn thân lộ ra từng trận hàn khí, “Vì sao?” Hắn nhìn Lâm Vĩnh, âm thanh lạnh lùng nói: “Lâm Vĩnh, người khi nào đã bắt đầu hỏi ‘Vì sao’ rồi!”

Dưới sự cường đại uy hiếp của hắn, Lâm Vĩnh tâm phát lạnh, vội lui hai bước, cúi đầu, kính sợ đáp một câu: “Vâng.”

“Đi xuống đi.”

Lâm Vĩnh xoay người ra khỏi lều trại, ngoài cửa một trận gió lạnh thổi qua, Lâm Vĩnh không nhịn được rung mình một cái, lúc này mới phát hiện vừa rồi, mình thế nhưng lại đổi một thân mồ hôi lạnh. Hắn hít sâu vài lần, hướng về lều của mình.

Bên kia, trong lều trại dành cho khách quý.

Gió lạnh thổi bay một góc rèm cửa, một ngọn nến dưới sự xâm nhập của gió đêm hơi giãy dụa quơ quơ, rồi dập tắt, phiêu nhiên tản ra sương khói giống như một tiếng thở dài uất ức.

Bên trong lập tức trở nên mập mờ hơn một chút.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn vẫn đang ngồi ở ghế dài, Trang Tín Ngạn nắm tay nàng, hai người cứ ngồi như vậy, một hồi lâu cũng không nói chuyện.

Bên trong thực yên tĩnh, tĩnh đến mức cơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

Tần Thiên cảm giác được tay hắn rất nóng, trong lòng bàn tay ra một tầng lại một tầng mồ hôi, dính dính ngứa ngứa, rõ ràng là một cảm giác rất không thoải mái, lại khiến nàng tâm trí thần diệu.

Nàng trong lòng lúc này có buồn bực nho nhỏ: Ngốc tử này, còn đang chờ cái gì a? Cũng không thể để nàng phải chủ động chứ. Tính cả kiếp trước hay là kiếp này, loại chuyện này nàng cũng là lần đầu tiên nếm thử, nàng thật sự có điểm ngưỡng ngừng mà... Hai lần trước, khi đó nàng không muốn, thì hắn lại như sói đói vậy, nhưng hiện tại nàng nguyện ý ... Hắn lại trở thành con cừu nhỏ ngây thơ ... Đây là chuyện gì a... Tần Thiên không biết, lúc này Trang Tín Ngạn cũng đang rất rối rắm.

Hai lần đó, hắn là nhất thời xúc động, cho nên cũng không cần thận lo lắng. Nhưng hiện tại hắn biết đêm nay có thể động phòng, trong lòng ngoài kích động hưng phấn, còn vô cùng khẩn trương, làm sao có thể không khẩn trương đây? Hắn một chút kinh nghiệm đều không có, ngay cả thân thể nữ nhân cũng chưa xem trọn, vậy, hắn có thể làm được không?

Nghĩ tới đó, hắn chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trái tim đập loạn. Bên người Tần Thiên thỉnh thoảng trộm liếc tới đôi mắt u oán, làm cho hắn tâm ngứa khó nhịn, đồng thời cũng làm cho hắn càng thêm khẩn trương.

Hắn bắt đầu dùng sức hồi tưởng nội dung trong xuân cung đồ, nhưng vì lúc trước Tần Thiên rõ ràng tỏ vẻ không muốn cùng hắn động phòng, vì muốn bản thân không bị kích thích, hắn đã hơn nửa năm không xem qua sách này, vốn lúc trước đọc cũng không nhiều lắm, một ít tư thế một ít yếu điểm hiện tại cũng là mơ mơ hồ hồ... Không nếm thử cũng sẽ không thể biết được, có một số việc, làm rồi, tự nhiên sẽ biết... Nhưng hiện tại Trang Tín Ngạn bởi vì quá mức khẩn trương với lần động phòng này, sợ làm không tốt khiến Tần Thiên mất hứng, vô hình trung gây ra không ít áp lực cho bản thân.

Nam nhân vốn luôn không muốn ở trước mặt nữ tử biểu lộ sự yếu nhược về phương diện này... Đợi nửa ngày cũng không thấy đối phương có phản ứng, Tần Thiên nổi giận.

Không làm thì thôi, coi như hết!

Nàng có chút giận dỗi rút tay mình về, nhìn hăn nói: “Muộn rồi, ngủ đi, ngày mai còn đến xem trận đấu!”

Nói xong, đứng lên, hướng về phía giường.

Nàng cố ý tự cởi áo khoác, chui vào trong chăn, đưa lưng về phía hăn nằm xuống. Trong lòng tuy rằng tức giận, nhưng vẫn còn có chút chờ mong. Nàng vành tai nghe động tĩnh phía sau, nhưng một hồi lâu trôi qua, phía sau một chút động tĩnh cũng không có.

Tần Thiên tức chết, khóc không ra nước mắt: ngốc tử, thật vất vả mới có cơ hội này, người rốt cuộc đang làm gì a... Thật sự nhịn không được, nàng lại xoay người ngồi dậy, thấy Trang Tín Ngạn vẫn như cũ ngẩn ngơ ngồi ở ghế dài, cả giận: “Chàng còn ngồi ở chỗ kia làm cái gì, còn không đi ngủ!”

Nhìn thấy nàng nói những lời này, Trang Tín Ngạn phảng phất giống như tỉnh lại từ trong mộng, hăn có chút không biết phải làm sao, cuối cùng lại nằm xuống ở ghế dài.

Tần Thiên ánh mắt trừng lớn, trong lòng vô cùng tức giận... Nàng cầm lấy gối đầu, đem hết toàn lực hướng về Trang Tín Ngạn, vừa vặn nện lên đầu Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn đau kêu một tiếng, ngẩng đầu, vô tội nhìn nàng, “Chàng ngủ ở nơi đó làm cái gì, ngủ trên giường a!” Tần Thiên vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Làm như vậy có cho rằng nàng đang rất nóng lòng hay không a... Trang Tín Ngạn chết giẫm kia, làm sao phải bức nàng đến nước này... Tần Thiên che mặt, hận không thể khóc lớn một hồi.

Bên kia, Trang Tín Ngạn thấy rõ những lời này, ngẩn ngơ, bỗng nhiên, gương mặt tuần mỹ như ngọc nở rộ tươi cười. Hăn đứng dậy, đi đến bên giường, cởi bỏ áo khoác, cũng chui vào trong chăn.

Thấy hần tiến vào, Tần Thiên cũng không biết là thẹn thùng hay là khẩn trương, lại xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía hần, cảm giác phía sau một trận thanh âm sột soạt, tiếp theo một thân thể nóng bỏng tiến lại gần, đem nàng ôm trọn vào trong vòm ngực rộng lớn rắn chắc.

Cảm giác bao dung dày rộng này làm cho Tần Thiên cảm thấy giống như đang nằm trong một nơi ấm áp an toàn nhất trên toàn thế giới, cho dù có phiến toái gì lớn, thiên đại ủy khuất, đều sẽ có người giúp nàng ngăn cản, giúp nàng chia sẻ.

Tần Thiên trong lòng ngọt ngào, khóe miệng loan loan, tươi cười không tự giác mà tràn ra.

Cảm giác được trên tay hần dùng sức, Tần Thiên cũng thuận thế vòng lại đối mặt hần, lúc này, nàng mới phát hiện, hần đã cởi hết quần áo, thân mình xích lỏa, trên mặt nàng nóng lên, trong lòng đã có chút khẩn trương, cũng có chút vui mừng.

Nàng nhìn hần, lúc này, hần nằm ở trên giường đối mặt với nàng, chân đạp đến ngang ngực, lộ ra vòm ngực rắn chắc bóng loáng, bả vai san bằng rộng lớn, cùng với cánh tay tràn đầy cơ bắp.

Mỗi một đường cong đều hoàn mỹ như vậy, làm cho nàng nhớ tới nam model nổi tiếng thế giới chụp hình trên tấm áp phích ở kiếp trước, đáng người của hần so với nam model này cũng không hề thua kém.

Làn da tinh tế bóng loáng a, làm cho nàng tay ngứa ngáy, nhin không được muốn kiểm tra.

“Hừ...” Bỗng nhiên nghe được một tiếng cười khẽ.

Tần Thiên nhìn lên mặt hần, hần một bàn tay chống đầu, cơ bắp nơi cánh tay bởi vì dùng sức mà lộ ra, như một gò núi nhỏ, hần nhìn nàng, hai mắt chớp cũng không chớp, đôi mắt tối đen sâu thẳm như màn đêm, giống như

hồ sâu, giống như lỗ xoáy, có một loại ma lực yêu dị, như tùy thời tùy chỗ đều có thể hấp thụ tinh hồn người khác.

Hắn bỗng nhiên nướn một bên lông mày, như đang thập phần khoái ý, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, hiện ra một chút tươi cười mê hoặc, nụ cười này càng làm nổi bật ngọc dung tuyệt thế của hắn, thật giống như trăng sáng trung thu, xuân hiếu chi hoa. Tần Thiên chỉ cảm thấy ba hồn bảy vía bay mất một nửa, thầm than yêu nghiệt a yêu nghiệt... Đang cảm thán, hắn bỗng nhiên tiến lại gần, hôn lên hai má của nàng.

Nhìn đôi mắt hắn thâm thúy như đêm, Tần Thiên chỉ cảm thấy tâm nhảy nhót loạn xạ.

“Mỹ, nàng... Thật đẹp...” Hắn dùng thanh âm khan khan nói xong, giờ khắc này cũng là gợi cảm đến cực điểm.

Như có một đôi tay vô hình xoa nắn lòng của nàng, Tần Thiên chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, kìm lòng không được, nàng lén lút dựa gần vào Trang Tín Ngạn, gắt gao dán sát vào ngực hắn.

Tim đập hữu lực, nóng bỏng trong ngực, mỉm cười mỉ hoặc, ánh mắt thâm tình, hết thấy hết thấy, đều làm cho nàng mê muội.

Nàng kìm lòng không được ngẩng đầu, hôn lên bờ môi của hắn, vừa rời ra, nhìn hắn mỉm cười, lại nhịn không được tiến lên, hôn hắn thêm một cái, nhẹ nhàng ngậm một chút đôi môi mềm mại của hắn, miệng hắn bất giác tươi cười càng sâu, nhìn nàng ánh mắt như có cái gì đang vận sức chờ phát động.

Nàng nhìn hắn, như bị ma xui quỷ khiến, lại tiến lên, hôn lên bờ môi của hắn, ngay lúc nàng định rời khỏi, bỗng nhiên, hai tay rắn chắc của hắn gắt gao ôm chặt nàng, đem nàng dùng sức dán sát vào thân thể hắn, đồng thời, há mồm ngậm lấy môi nàng, nhiệt liệt hôn sâu.

Giống như một ngọn núi lửa yên lặng ngàn năm bỗng nhiên phun trào, cảm giác lửa nóng này không thể tưởng tượng nổi, hắc công thành đoạt đất, hắc lửa gát, hắc như muốn đem nàng phá hủy, hoặc như muốn đem nàng một ngụm rồi lại một ngụm nuốt vào, nàng toàn thân mềm nhũn không thể khống chế, trong sự hùng hực nhiệt tình của hắc, trầm luân, trầm luân, cho dù là vạn kiếp bất phục, nàng cũng vô pháp kháng cự. Như trải qua một thế kỷ dài, hoặc như chỉ trong nháy mắt, lúc nàng sắp hít thở không thông, hắc mới buông nàng ra. Bọn họ nặng nề thở hào hển, ánh mắt giăng co, hô hấp dây dưa. Tiếp theo, hắc khởi động thân mình, vươn tay tới trung y của nàng, nàng nhẹ nhàng run lên, tựa đầu chuyển qua một bên, nhắm hai mắt lại. Nàng cảm giác được hai tay hắc run run cởi bỏ trung y và quần dài của nàng, sau đó lại là cái yếm cùng tiết khố, thân mình đột nhiên lộ ra trong không khí có cảm giác mát lạnh, toàn thân nàng đều nổi lên một tầng gai ốc. Nàng nhắm tịt hai mắt, hai tay không tự giác nắm chặt chần, thân mình nhẹ nhàng mà run rẩy...

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 191: Khoái hoạt cực hạn

Ánh nền ảm đạm trong lều trại nhuộm đậm nên một tầng sắc thái mông lung ái muội, cũng thản nhiên đem da thịt nõn nà của Tần Thiên nhuộm một màu phấn hồng.

Nàng cảm giác được tay hắc lướt ở trên người nàng, mang theo một loại thăm dò, ôn nhu, thật cẩn thận. Ngây ngô như vậy cũng đã là một loại khiêu khích cực hạn. Tay hắc giống như lò than, mỗi khi lướt qua một chỗ đều châm lên một ngọn lửa, nháy mắt đem toàn thân nàng bốc cháy.

Sau đó, nàng cảm giác được tay hắc vòng qua lưng nàng, ở phần bụng nàng nhẹ nhàng vuốt ve, ma ma ngứa ngứa, nàng khó nhịn vịn vào thân mình, cũng không dám mở to hai mắt.

Tiếp theo tay hắc vẫn đi xuống, càng xuống dưới, tay hắc run rẩy càng thêm lợi hại, nàng hoàn toàn có thể cảm giác được sự khẩn trương cùng hưng phấn của hắc.

Theo động tác ngón tay của hắc, tim của nàng như nhảy vọt lên tận cổ họng...

Bỗng nhiên, tay hắc lướt đến giữa hai chân nàng, đem chân của nàng tách ra, nơi riêng tư triển lộ không bỏ sót.

Cũng không biết là then thùng, hay là khẩn trương, Tần Thiên “A” một tiếng kêu lên, hai tay che nơi đó, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía hắc.

Nhưng vừa thấy, hai mắt nhất thời choáng váng.

Chỉ thấy hân thân mình trần trụi tách ra hai chân quỳ gối trên người nàng, bộ ngực khoan kiên, rộng rãi, thắt lưng cong thẳng, toàn thân cơ bắp cứng rắn căng thẳng, trên da thịt bóng loáng thấm ra một tầng mồ hôi tinh tế mật mật, dưới ánh nền chiếu rọi chớp động oánh quang.

Cực hạn gợi cảm, cực hạn mị hoặc.

Tần Thiên chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, ánh mắt lại không tự chủ được dừng ở giữa hai chân hân.

Giữa hai chân... Giữa hai chân...

Vật thể kia cực đại dâng trào đứng thẳng, giống như tướng quân hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đặc thẳng trở về.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý thức

... Quả nhiên đồng nghiệp nói đúng a...

Như cảm giác được ánh mắt nàng, vật thể kia then thùng hơi giật mình, Tần Thiên chỉ cảm thấy “Oanh” một tiếng, máu toàn thân đều vọt tới trên mặt, trong nháy mắt, toàn thân như bị cái gì đó bỗng nhiên rút hết khí lực, nàng vô lực ngã nằm trên giường.

Hai tay bảo vệ nơi riêng tư bị hân nhân cơ hội tách ra.

“Đừng... Đừng nhìn nơi đó...” Tần Thiên vừa then vừa vội, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Thân là nữ tử, có ai lần đầu tiên có thể vững như thái sơn? Đều là khẩn trương, tò mò, ngượng ngùng thậm chí là sợ hãi mà vượt qua.

“Ta nhìn... Một chút.” Bên tai truyền đến thanh âm của hân cũng khẩn trương ngượng ngùng.

Tần Thiên nhớ tới hân cũng là lần đầu tiên tiếp xúc nữ tử, bởi vì thân có chỗ thiếu hụt có lẽ sẽ càng tò mò hơn, vừa nghĩ như vậy, trong lòng của nàng dâng lên thương tiếc, cũng không cự tuyệt thêm, bùm mặt, tùy ý để hân thăm dò.

Cảm giác được hân hơi hạ thắt lưng, nằm giữa hai chân nàng, ngón tay ở nơi đó sờ tới sờ lui, hô hấp nóng rực từng đợt phun ra, hai chân của nàng không chịu khống chế mà run rẩy.

Tần Thiên vừa then lại xấu hổ muốn khóc.

“Hong nhạt ... Giống như đoá hoa...” Tần Thiên nghe thấy hân nói.

Tần Thiên kéo chăn qua che lên đầu, có cảm giác không cách nào hình dung,

Ta biết người chưa từng thấy qua, trong lòng người ngẫm nghĩ là tốt rồi, cũng không cần nói ra mà...

Còn có, người nghiên cứu xong chưa a...

Có phải mỗi người động phòng đều có bộ dạng này hay không a...

Thời điểm nàng đang rối rắm, Trang Tín Ngạn lại không thể kiềm chế được.

Trước kia trong sách nhìn thấy nam nhân nằm lên thân thể nữ nhân, nhưng thao tác cụ thể thế nào, cũng không được vẽ rõ ràng, cho nên hân phải nhìn xem cho kỹ.

Nhưng vừa nhìn thấy, mới biết được nơi riêng tư của nữ nhân đúng là kỳ diệu như vậy, hình dáng xinh đẹp, nhan sắc phấn nộn, mùi hương thân nhiên thơm ngát, vốn cũng đã cương cứng khó nhịn hân rốt cuộc chịu không nổi, chiếu theo sách, phủ lên thân mình mền nhũn của nàng, đồng

thời, nắm lấy bộ vị nóng rực của mình muốn tiến vào, có thể bởi vì quá khẩn trương, cũng bởi vì quả thật không quen, trong lúc nhất thời cũng không biết cách, dưới sự nóng vội, động tác khó tránh khỏi trở nên hấp tấp, khiến Tần Thiên có chút đau.

Tần Thiên sớm biết rằng lần đầu tiên sẽ rất đau, trong lòng đã có chuẩn bị, nghĩ đến điều này cũng là bình thường. Cho nên cũng chỉ ôm chặt hân, cắn chặt khớp hàm mặc hân cử động.

Sau khi đổ một thân mồ hôi, Trang Tín Ngạn thật vất vả tìm được đúng chỗ, thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời lập tức dùng sức tiến vào.

Một khắc kia, Tần Thiên chỉ cảm thấy giống như có người cầm bả đao đâm vào cơ thể nàng, toàn tâm đau đớn, nàng rốt cuộc nhẫn chịu không nổi, vẻ mặt thống khổ kêu lên.

Tuy rằng không nghe thấy thanh âm của nàng, nhưng Trang Tín Ngạn cảm giác được nàng không ổn, ngẩng đầu thấy nàng đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, giống như đang chịu khổ hình. Trang Tín Ngạn hoảng sợ, nghĩ rằng mình thương tổn nàng, vội vàng rời khỏi người nàng.

Quỳnh quáng cả kinh lên như vậy, dục vọng cũng tạm lui xuống.

Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy chỗ bụng có chút trướng đau, nhưng hân cũng không để ý nhiều, vội vàng khẩn trương ôm lấy Tần Thiên, đem nàng nhanh ôm vào trong ngực, vuốt ve lưng của nàng, không ngừng mà trấn an, vẻ mặt tự trách.

Đau đớn sau khi hân rời khỏi chậm rãi tiêu tán. Tuy rằng chưa từng trải qua, nhưng Tần Thiên cũng biết, nam nhân già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang là việc khó chịu cỡ nào, nhưng vì cố kỵ cảm giác của nàng, lại tình nguyện thương tổn chính mình, Trang Tín Ngạn như vậy thật sự làm cho nàng cảm động.

“Ta không sao, ta không sao.” Tần Thiên ôm cổ hần, nhìn hần nhỏ giọng nói. Tiếp theo lại hôn hần vài cái.

“Là ta không tốt...” Đối với lần thất bại này, Trang Tín Ngạn cảm thấy thực mất mặt, hần cảm thấy nhất định là hần đã không làm tốt, mới có thể khiến nàng đau như vậy.”Ta làm đau nàng.”

Hần ôm chặt nàng, vẻ mặt tự trách.”Ta không tốt.”

Hần cảm thấy mình thực vô dụng. Hần cúi đầu, ngượng ngùng nhìn nàng. Tóc dài đen như mực rủ xuống, che khuất mặt hần, có vẻ như muốn trốn tránh.

Nhìn Trang Tín Ngạn như vậy, Tần Thiên chỉ cảm thấy đau lòng.

Thấy hần không chịu ngẩng đầu, Tần Thiên lấy ra quyển vở, viết xuống: “Đứa ngốc, căn bản không phải lỗi của chàng.” Rồi đưa cho hần xem.

Hần vẫn như cũ không ngẩng đầu lên.

“Nữ hài tử lần đầu tiên đều bị đau, mỗi người đều giống nhau, nhưng chỉ cần qua lúc này, về sau cũng sẽ không bị đau nữa.”

Thật là, vì sao nàng còn phải phổ cập mấy tri thức sinh lý khoa học này cho hần chứ...

Nhưng trong lòng lại chỉ có ngọt ngào. Về sau hần chỉ thuộc về một mình nàng, lần đầu tiên của hần cũng là của nàng, hần chỉ có nàng, mà nàng cũng chỉ có hần...

Thật tốt... Tần Thiên nhin không được muốn cười.

Nhìn thấy những điều này, hần mới ngẩng đầu lên, cũng trách không được hần không biết, phụ thân mất sớm, mẫu thân cũng không tiện nhắc tới việc này với hần, hần vốn bị cảm điếc không tiếp xúc với nhiều người, hơn

nữ tính cách lạnh nhạt vốn không gần nữ sắc, tri thức duy nhất chỉ có thể biết được từ xuân cung đồ kia. Nhưng trên xuân cung đồ cũng không nói cho hẳn biết nữ nhân lần đầu tiên sẽ bị đau mà.

Tần Thiên cúi đầu, hôn môi của hắn, hai bờ môi vừa tiếp xúc, lại liền chết triền miên.

Phu quân rất thanh thuần, không có biện pháp, chỉ có thể để nàng chủ động thôi... So với hắn, nàng tốt xấu gì cũng từng nhìn thấy qua mà...

Sau một phen hôn nồng nhiệt, Tần Thiên lặng lẽ ngấm nơi đó của hắn, lại là ý chí chiến đấu sục sôi ...

“Tín Ngạn, ta muốn trở thành thê tử của hàng, ta muốn vì chàng sinh đứa nhỏ...” Tần Thiên khước miệng mỉm cười nhìn hắn, hai mắt trong veo như nước, hai má hồng hồng, quyến rũ mê người nói không nên lời, tiếp theo, nàng nhắm mắt lại, ưỡn lưng, đem bộ ngực đầy đặn của mình tới gần trước mặt hắn.

Giây tiếp theo, nàng liền cảm giác được hắn khẩn cấp ngậm lấy phong nhũ của nàng, cơ khát, cuồng nhiệt, Tần Thiên ngẩng đầu lên, tóc dài quanh co khúc khuỷu chảy xuống, không nhìn được rung động.

Khi hắn lại tiến vào nàng, hai người đồng thời phát ra một tiếng giống như thống khổ, lại giống như thỏa mãn rên rỉ.

Kể tiếp hết thảy xuất từ bản năng nguyên thủy của con người, Trang Tín Ngạn lúc này mới biết, hóa ra trên đời còn có chuyện tuyệt vời như vậy, hắn cảm thấy bản thân cơ hồ đều hòa tan trên thân thể mềm mại không xương của nàng, một khắc đó, hắn đạt được một loại khoái hoạt cực hạn trước nay chưa từng có, khiến hắn sống thì hắn sống, khiến hắn chết thì hắn chết, sinh mệnh của hắn, linh hồn của hắn đều đã không do hắn khống chế. Sau khi mọi việc kết thúc, hắn run run ôm lấy nàng trên thân nhỏ giọt mồ

hôi, ngửi thấy trên người nàng phát ra mùi hương nồng đậm, hắn cảm thấy, cho dù khiến hắn ở giờ khắc này chết đi, hắn cũng thỏa mãn.

Ngày hôm sau lúc Tần Thiên tỉnh lại, trời đã sáng rõ.

Mở to mắt, nhìn thấy ngực lồ lộ của Trang Tín Ngạn, trong mũi dường như còn lưu lại hơi thở hoan ái của hai người tối hôm qua.

Tần Thiên há mồm khẽ cắn lên điểm nhỏ sắc phấn hồng trên ngực hắn, hắn thét lớn một tiếng, tỉnh lại từ trong giấc ngủ sâu, Tần Thiên vội vàng nhắm mắt lại.

Nghe thấy hắn khẽ cười một tiếng, tiếp theo hắn cúi đầu, lưu luyến trên bộ ngực đầy đặn của nàng, thời điểm nàng thở gấp không ngừng, hắn mới ngừng lại.

Hắn nằm ở trên người nàng, hôn lên cái mũi của nàng, lại hôn lên môi của nàng, hết sức sủng ái.

“Còn đau không?” Hắn hỏi.

Tần Thiên nhỏ giọng nói: “Còn hơi khó chịu, chàng thì sao, chàng có đau không.”

Hắn đỏ mặt lên, nhẹ giọng nói: “Cũng có chút.” Tiếp theo không biết nghĩ tới cái gì, lại nhẹn không được nở nụ cười.

Nhìn thấy hắn cười, nàng cũng nở nụ cười, hai người cứ nhìn nhau như vậy, cái gì cũng không nói, trong lòng đều ngọt ngào như mật.

Ngoài lều trại vang lên thanh âm của Thu Lan. Hai người lúc này mới đứng dậy. Tần Thiên mặc trung y xong, đi qua, cách rèm cửa kêu Thu Lan mang nước vào. Một lát sau, Thu Lan cùng Thanh Liễu cầm một chậu nước

tiến vào. Đi vào ngửi thấy một mùi hương thật đặc biệt, hai người trong lòng biết rõ ràng, đều không hẹn mà cùng đỏ mặt.

Hai người đầu cũng không dám nâng, buông chậu nước xuống, liền lui ra ngoài.

Hai người sau khi rửa mặt mũi sạch sẽ xong, Tần Thiên lại hầu hạ hẩn mặc quần áo. Tay nàng vừa chạm vào người hẩn, hẩn còn có chút không thành thật, có lúc nắm lấy tay nàng không chịu buông, có lúc thỉnh thoảng dùng sức ôm nàng vào trong lòng, dây dưa triền miên, dính dính ngầy ngầy, ước chừng mất một lúc lâu, lúc này mới giúp hẩn mặc xong quần áo.

Hôm nay là hội thi đấu thể thao trên thảo nguyên, hai người được an bài ngồi cùng một chỗ với các Khương nhân quý tộc. Điều này đối với Khải thương mà nói, chính là vinh quang chưa từng có, rước lấy rất nhiều ánh mắt hâm mộ ghen tị. Ti Mã Xương đứng cùng Khương nhân bình dân, nhìn hai người Tần Thiên trên khán đài phong quang vô hạn, ánh mắt càng trở nên âm ngoan.

Khương nhân vốn bư hẩn, cơ hồ mỗi người đều biết cười ngựa bắn tên, đấu vật, mỗi một hạng mục đều làm cho người ta có một cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Tiếng hoan hô, tiếng quát tháo, không dứt bên tai. Hai người ngồi cùng một chỗ nhìn náo nhiệt, cảm thấy rất hưng phấn. Quan hệ càng tiến thêm một bước, hai người trong lúc đó cũng thân mật hơn. Bọn họ thường thường sẽ trao đổi ánh mắt, Tần Thiên ngẫu nhiên tiến đến trước mặt Trang Tín Ngạn lặng lẽ nói. Trang Tín Ngạn thường xuyên viết lên tờ giấy nhỏ đưa cho nàng, hai người cùng cúi đầu rồi lại vụng trộm cười.

Mọi việc, tất nhiên rơi vào trong mắt của người có tâm. Tạ Đình Quân xem ở trong mắt, lòng càng ngày càng âm lãnh.

Khi buổi trưa qua đi, Giang đội trưởng tìm được Tần Thiên, tỏ vẻ bởi vì bọn họ còn có nhiệm vụ ở Quy Phục thành nên phải đi trước một bước.

Giang đội trưởng đó là binh đội mà Lâm tướng quân phái tới hộ tống bọn họ.

Bởi vì Tần Thiên được mời, cho nên hiện tại quyết định muốn lưu lại đây vài ngày, nên ngày về bị chuyển đổi. Nay bọn họ đưa ra việc đi trước, cũng không phải không có đạo lý.

Giang đội trưởng nói: “Tần đương gia đừng lo, hiện tại không phải thời kỳ giao dịch, mã tặc bình thường sẽ không xuất hiện, hơn nữa các người trên đường về không mang theo tài vật, quần áo nhẹ nhàng, mã tặc cũng sẽ không có hứng thú.”

Một bên Tạ Đình Quân thấy nàng lo lắng, nhân tiện nói: “Hộ vệ của Tạ gia chúng ta đều là hảo thủ, ở trên thảo nguyên cũng có chút mặt mũi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tần Thiên thấy hắn nói như thế, cũng không tiện nói thêm gì nữa. Dù sao cũng đã thay đổi ngày về, không có lý do làm chậm trễ chuyện của người khác

Tiếp theo Tạ Đình Quân lại nhờ Giang đội trưởng đem Nhị thúc Tạ Văn Tuyền cùng muội muội Tạ Uyển Quân hộ tống trở về, bản thân dĩ nhiên đưa ra lý do muốn tiếp tục đàm luận sinh ý thịt bò khô mà lưu lại. Tạ Văn Tuyền tuổi lớn, một thời gian bên ba đã có chút ăn không tiêu, cũng đồng ý, nhưng Tạ Uyển Quân lại sống chết không muốn về trước. Tạ Đình Quân trong lòng tức giận cùng cực, lại sợ quá mức cường ngạnh bức nàng, sẽ khiến cho người khác hoài nghi, chỉ có thể để nàng lưu lại.

Sau đó hắn ngầm công đạo Lâm Vĩnh, thời điểm xảy ra sự việc phải bảo vệ Tạ Uyển Quân.

Chờ hết thầy đã xác định xong xuôi, Tạ Đình Quân lại làm bộ như cùng Lâm Vĩnh nói chuyện phiếm, lơ đãng đem việc Giang đội trưởng rời đi trước để Ti Mã Xương có thể “Nghe lén” được.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 192: Ngày hạnh phúc

Mấy ngày kế tiếp, Tần Thiên vội vàng hướng dẫn các thủ lĩnh phương pháp làm thịt bò khô, nàng một lần rồi lại một lần giải thích, một lần rồi lại một lần làm mẫu, thậm chí bắt tay chỉ dẫn bọn họ phải phối liệu, điều phối khẩu vị như thế nào. Sau lại còn sợ Khương nhân quên quên nhớ nhớ, quá trình chế tác, trọng điểm, cùng với các loại hương liệu phối chế đều ghi lại, sau đó bảo phiên dịch thành thổ ngữ phân phát cho bọn họ. Phụ trách cẩn thận như vậy, làm cho Khương nhân rất cảm động. Rất nhanh chuyện Tần Thiên đã được lưu truyền trong Khương nhân, vì vậy mặc kệ nàng và Trang Tín Ngạn đi đến đâu, đều được Khương nhân nhiệt tình tiếp đón tôn trọng.

Thời điểm Tần Thiên làm những việc này, Trang Tín Ngạn cũng không hề nhàn rỗi. Bởi vì hần rất quen thuộc tính năng cùng phẩm chất lá trà, dưới sự trợ giúp của phiên dịch giúp Khương nhân biết được phương pháp uống trà chính xác, cùng với cách phân biệt lá trà thật giả thế nào.

Hần biết, những hành động nhỏ này có thể giúp Thịnh Thể Trà Hành tạo lập hình tượng trong lòng bọn họ, hành tẩu lần này đến Mạc Bắc càng thành công viên mãn. Tuy rằng hần làm người trong treo nhưng lạnh lùng, không giống Tần Thiên thân thiết biết cách ăn nói, nhưng hần có một loại khí chất ôn nhuận như nước, trong lúc thản nhiên mỉm cười, giống như ánh nắng mùa xuân ấm áp, khiến dân chúng Khương nhân trong lòng ấm áp dào dạt.

Bọn họ tôn kính hần, thích hần, lại không dám quá mức cùng hần thân cận chỉ đứng xa xa nhìn hần, sau đó sẽ mỉm cười hướng hần làm lễ theo phong tục thảo nguyên.

Cũng có mấy Khương nhân cô nương lớn mật ái mộ dung mạo hấn bằng tuyết sơ dương, lén lút đi theo phía sau, nhưng khi trông thấy hấn nhìn Tần Thiên ánh mắt nhu tình như nước, vẻ mặt thân mật khăng khít, một đám rất nhanh tiêu tán tình ý, chỉ cười hì hì hâm mộ bọn họ.

Buổi tối, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn vẫn như cũ ngủ ở gian lều trại dành cho khách quý kia.

Trang Tín Ngạn thực tủy biết vị (nắm qua niềm vui, hưởng thụ sung sướng), vừa đến thời điểm buổi tối hai người ở cùng một chỗ, như thay đổi thành một người khác, hận không thể cả người đều dính trên người Tần Thiên. Cho dù Tần Thiên muốn cùng hấn đàm luận chút chuyện chính sự, hấn cũng muốn đem nàng ôm ngồi trên đùi, lâu lâu, nói hai câu lại sờ sờ bàn tay nhỏ bé, nói hai câu thân ái cái miệng nhỏ nhắn của nàng, lại nói hai câu, tay liền thành thật không khách khí tiến vào trong quần áo của nàng, xoa nắn đầy đặn mềm mại của nàng, lại sau đó...

Nói đều chưa nói xong, đã thấy hai người nằm lên giường mất rồi...

Mà Trang Tín Ngạn vốn thông minh ở chuyện này cũng phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, sau khi có kinh nghiệm vài lần, Trang Tín Ngạn không bao giờ còn ngây ngô sơ ca nữa, lây nhiễm phong tục đòi bại, hăng hái, bông bột hùng vĩ. Càng kỳ diệu là, Tần Thiên phát hiện hấn còn có thể suy một ra ba, đủ loại đa dạng, đủ loại tư thế, thậm chí Tần Thiên thân là người hiện đại cũng không thể tưởng tượng ra nổi. Nếu không phải hấn lần đầu tiên biểu hiện rất ngây thơ, nàng thật sự hoài nghi hấn là một người kinh nghiệm quá mức phong phú. Làm sao có thể đoán ra được hấn chính là đem hình vẽ đa dạng trong xuân cung đồ lần lượt thử từng tư thế mà thôi...

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, nhưng Tần Thiên không thể không thừa nhận, cái loại cảm giác này... Thật sự tuyệt vời nói không nên lời... Ban ngày hồi tưởng một chút, cũng sẽ khiến nàng mặt đỏ tim đập.

Có một lần, hắn nằm ở trên lưng nàng, ngực nóng bỏng kề sát lưng nàng, hắn một tay vòng ôm bụng của nàng, một tay xoa nắn ngực nàng, “Tướng quân” cường mà hữu lực tiến vào, một chút một chút, ôn nhu, mà lại cường ngạnh ...

Trong khi giãy chết, hắn còn cúi đầu, cắn vành tai nàng, một bên liếm khe cắn, một bên dùng một loại thanh âm mỉa hoặc gần như rên rỉ khàn khàn kêu gọi bên tai nàng.

“Tần Thiên... Tần Thiên... Tần Thiên...”

Theo động tác của hắn, theo thanh âm kêu gọi của hắn, Tần Thiên chỉ cảm thấy thân thể tê dại bủn rủn đến cực hạn, không bao lâu chỗ bụng một trận co rút, một dòng điện lưu nhanh chóng lan khắp toàn thân, trong nháy mắt khoái hoạt cơ hồ muốn mạng của nàng...

Đến cuối cùng, nàng như hóa thành nước, hoặc như biến thành một vũng bùn, chỉ có thể ở dưới thân hắn tùy ý hắn muốn làm gì thì làm, để hắn dẫn dắt nàng một lần rồi lại một lần lên đỉnh...

Hắn tinh lực như vô cùng, một người ban ngày nhìn nhả nhận lạnh lùng tựa như trích tiên, buổi tối liền biến thành yêu ma, hóa thành dã thú, không biết thoả mãn, muốn nàng một lần rồi lại một lần, nhiều nhất một buổi tối muốn nàng bốn lần, đến buổi sáng, Tần Thiên chỉ cảm thấy cả người như bị hòa tan, đau nhức, lại mềm mại, kết quả là, hắn giúp nàng mặc quần áo, trong lúc đó tất nhiên lại chiếm không ít tiện nghi.

Hắn tinh lực mười phần, rất có cảm giác càng đánh càng mạnh mẽ. Ban ngày đi ra ngoài thần thanh khí sảng, như người không có việc gì, có cơ hội sẽ đi đến bên cạnh nàng, đem nàng kéo đến chỗ không người, ôm nàng hôn nàng, dường như vĩnh viễn cũng không đủ...

Mấy ngày nay, giống như được ngâm mình trong đường mật, hương vị ngọt ngào đến phát ngấy, hạnh phúc tốt đẹp như không có thật...

Nếu về sau mỗi ngày đều có thể giống như vậy, Tần Thiên cảm thấy, cho dù khiến nàng đoán mệnh mười năm nàng cũng nguyện ý.

Hôm nay, Tần Thiên dạy Khương nhân xong đi ra, nghênh diện đứng phải Tạ Đình Quân. Một ngày này, hẳn bởi vì cùng Khương nhân quý tộc hiệp đàm chuyện mua bán thịt bò nên vẫn ở tại chỗ này.

Hắn hôm nay mặc cẩm bào màu đỏ, nhan sắc đậm rục rờ, hùng hực khí thế, thân hình hắn vốn dị thường cao lớn hùng tráng, diện mạo anh vĩ kiên nghị khắc sâu, hắn mặc loại sắc màu âm nhu này lại hiển lộ khí thế hiên ngang riêng biệt.

Ánh nắng ban trưa có chút chói mắt, Tần Thiên không nhịn được nheo mắt.

“Tạ công tử.” Tần Thiên cười chào hỏi.

Lần này hành tẩu đến Mạc Bắc, tuy rằng kế sách của nàng là mẫu chốt quyết thắng, nhưng không thể phủ nhận, Tạ gia vẫn đóng góp một chút công sức. Tuy rằng Tần Thiên có chút không hài lòng thái độ hợp tác của bọn họ, nhưng nếu không có bọn họ dẫn đường, hành tẩu đến Mạc Bắc sẽ gian nan hơn rất nhiều.

Có lẽ cũng là trong khoảng thời gian này tâm tình rất tốt, lòng dạ cũng rộng rãi hơn, một ít việc nhỏ không thoải mái cũng trở nên bé nhỏ không đáng kể. Vì vậy lúc này Tần Thiên mới có sắc mặt tốt như vậy.

Bên này, Tạ Đình Quân chậm rãi đến gần nàng.

Nàng hôm nay mặc một kiện áo dài tương biên hạnh sắc như ý, dưới ánh mặt trời chiếu xuống như một đóa vi hoa sắc thắm. Nàng nhìn hắn mỉm cười, ba quang lưu chuyển có một loại quyến rũ, đây là phong tình nàng chưa từng có. Lại thấy nàng làn da phá lệ trơn bóng tinh tế, hai gò má hồng

hào, giống như bạch trà pha lên thảo nhiên nhuộm ra phấn màu, hết sức phong lưu.

Nhớ tới mấy ngày này bọn họ vẫn ngốc lảng ở cùng một chỗ, Tạ Đình Quân vốn quen thuộc chuyện phong nguyệt tất nhiên hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Vừa nghĩ đến đó, Tạ Đình Quân trong lòng không nhịn được sinh đổ kị, một khắc kia, hắn thiếu chút nữa không chế không được sắc mặt của mình.

Bất quá rốt cuộc là người trong thương trường, chỉ chốc lát, hắn liền không chế tốt cảm xúc, nhìn nàng thảo nhiên cười nói: “Tần đương gia việc xong rồi sao?”

“Ân, mọi việc có thể hoàn thành vào ngày mai. Tạ công tử, còn người, chuyện chỗ các người đã xong chưa?”

Tạ Đình Quân thảo nhiên cười nói: “Ta cũng vậy. Xem ra qua hai ngày tới chúng ta có thể trở về được rồi.”

Thấy nàng dưới khóe mắt có chút choáng váng, nghĩ nàng mấy ngày nay quá mức mệt nhọc, không khỏi có chút đau lòng, nhẹ giọng nói: “Tần đương gia, người cũng không cần quá mệt mỏi, sắc mặt người thật không tốt...” Nếu là nữ nhân của hắn, sẽ không để nàng mệt nhọc như vậy. Nàng chỉ cần thư thư thái thái, hầu hạ hắn cho thật tốt, vì hắn lo liệu gia vụ, sinh nhi dục nữ là được. Kiếm tiền là việc của nam nhân!

Tên tiểu bạch kiếm kia, căn bản không thể chiếu cố nàng!

Tần Thiên sờ sờ mặt mình, như nghĩ tới cái gì, mặt “Xoát” đỏ lên.

Tạ Đình Quân đầu tiên là ngẩn ra, rồi đột nhiên phản ứng lại, một cổ tức giận thẳng ập lên não.

Hai người này... Hai người này... Đúng là triền miên như vậy?

Cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân, mới đưa cổ lửa giận này áp chế xuống.

Hắn nhìn nhìn bốn phía: “Sao không thấy Trang công tử?”

“Nga, hắn đi dạy Khương nhân nhận biết lá trà, đã đi được một lúc rồi.”
Nói xong, vừa cười vừa nói: “Không chậm trễ Tạ công tử, ta đi tìm hắn.”

Nói xong, lại tươi cười, hoan hoan hỉ hỉ xoay người đi về phía trước.

Tạ Đình Quân ánh mắt vẫn đuổi bóng dáng yếu điệu của nàng, hết sức quần quýt si mê.

Cần phải nhẫn nại, không bao lâu nữa, nàng sẽ là nữ nhân của hắn...

Bên này, Trang Tín Ngạn cũng vừa chấm dứt việc giảng giải cho dân chúng Khương nhân. Bước ra lều trại, liền thấy Tạ Uyển Quân cầm theo thực hộp làm bằng gỗ mun nạm vàng, mang theo nha hoàn hướng về phía hắn đi tới.

Đối với Tạ Uyển Quân, Trang Tín Ngạn vẫn không có cảm giác gì. Ở trong mắt hắn, nữ nhân trừ bỏ Tần Thiên, còn lại đều không khác biệt lắm, cùng Thu Lan, Thanh Liễu cũng không có gì khác nhau. Đối với hắn mà nói, không có ý nghĩa gì cả.

Không phải mỗi một nữ nhân đều có thể khiến hắn mở rộng cửa lòng, cũng không phải mỗi một nữ nhân đều có thể giống như Tần Thiên vậy, bao dung hắn vì hắn suy nghĩ, nàng là người đầu tiên dùng tấm lòng dịu dàng tinh tế đối đãi hắn, bất luận là khi nào, nàng cũng chưa từng ghét bỏ hắn. Hắn vì nàng mở lòng, để nàng tiến vào, sau đó lại đóng lại, hắn chỉ cần nàng, về phần ngoài cửa có phong cảnh đẹp thế nào, còn có người tốt hay không, đối với hắn mà nói không hề quan trọng.

Xuất phát từ lễ tiết, Trang Tín Ngạn hướng về Tạ Uyển Quân thi lễ, về phần nàng vì sao xuất hiện ở đây, hẳn căn bản là lười phí tâm tư đoán mò, hoàn toàn không hề để tâm, mục đích của nàng, tâm tư của nàng, một chút ý nghĩa đều không có.

Sau khi chào hỏi, Trang Tín Ngạn không nhìn nàng, mang theo Hải Phú lướt qua bên người nàng.

Tạ Uyển Quân sắc mặt trắng nhợt, từ nhỏ tới lớn, nàng đã gặp qua rất nhiều vị công tử, người coi nàng như không tồn tại, cũng chỉ có một mình Trang Tín Ngạn mà thôi.

Nhưng chính vì như vậy, nàng càng vì hắn nhớ thương.

“Trang công tử...” Tạ Uyển Quân gọi một tiếng, nhớ tới hắn không thể nghe được, lại vội vàng đuổi theo.

Thấy Tạ Uyển Quân đuổi theo, Trang Tín Ngạn nghĩ đến nàng có chuyện gì đó, dừng lại cước bộ.

Nhìn tuần nhan luôn xuất hiện ở trong mộng, Tạ Uyển Quân một trận hoảng hốt. Bên cạnh Điệp Nhi đẩy nàng một cái, nàng lúc này mới thanh tỉnh, cầm trong tay thực hộp, ôn nhu nói: “Trang công tử, trên thảo nguyên gió lạnh khô hanh, nơi này là canh tổ yến tuyết lê, ta cố ý dùng nguyên liệu mang theo để làm, bảo người khác hâm, chàng dùng thử đi.”

Biết sau khi trở về, nàng có lẽ đổi mặt chính là vận mệnh thành thân, nàng thầm nghĩ đây là cơ hội cuối cùng ở gần hắn trong cuộc đời này, muốn trông thấy hắn nhiều hơn, nếu có thể ở trong lòng hắn lưu lại nửa điểm ấn tượng, có thể khiến hắn ngẫu nhiên nhớ tới nàng, nàng cũng đã thỏa mãn.

Nhìn thực hộp trong tay nàng, Trang Tín Ngạn hai mắt hơi sáng ngời, vươn tay nhận lấy. Tạ Uyển Quân vốn không ôm hy vọng thấy hắn tiếp

nhận, hai gò má hừng phấn đỏ hồng, mắt hạnh toát ra thần sắc kinh hi.

Đang định lại nói gì đó, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm thanh thúy mềm mại phía sau: “Tín Ngạn!”

Đó là thanh âm của Tần Thiên, Tạ Uyển Quân bỗng nhiên có điểm chợt dạ, cúi đầu xuống, nhưng nghĩ đến hân vừa tiếp nhận mình, khi đối mặt với Tần Thiên, trong lòng lại có chút khoái ý.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 193: Đường về

Tần Thiên tìm tới đem hết thảy đều xem ở trong mắt.

Tuy rằng nhìn thấy Tạ Uyển Quân mỹ mạo chủ động đến gần Trang Tín Ngạn, tuy rằng nhìn thấy Trang Tín Ngạn tiếp nhận thực hợp của Tạ Uyển Quân, nhưng nàng một chút cảm giác sốt ruột tức giận đều không có.

Có cái gì phải sốt ruột đâu, nàng đối với phu quân trăm phần trăm tin tưởng, dùng một câu nói lưu hành trên Internet của thời hiện đại mà nói, tiểu Tam tiểu tứ thần mã, đều là mây bay a mây bay... Tần Thiên cười khanh khách đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Bên này, Tạ Uyển Quân thở sâu, ngẩng đầu lên, cố gắng trấn định bản thân, nàng nhìn Tần Thiên mỉm cười: “Tỷ tỷ, tỷ đã đến rồi.”

Tỷ tỷ, tỷ tỷ, gọi thân thiết như vậy, ai là tỷ tỷ của người a! Tần Thiên nhìn nàng, khóe miệng hiện ra một tia cười yếu ớt.

Ánh mắt Tần Thiên phảng phất giống như nhìn thấu hết thảy, Tạ Uyển Quân rốt cuộc da mặt mỏng, chịu không nổi, cúi đầu xuống.

“Đang nói gì vậy?” Tần Thiên không để ý đến Tạ Uyển Quân, nhìn Trang Tín Ngạn cười nói.

Trang Tín Ngạn không có một tia do dự, thực hợp cầm trong tay giao cho Tần Thiên, Tần Thiên cười tiếp nhận, khóe mắt dư quang liếc qua Tạ Uyển Quân đột nhiên sắc mặt trắng bệch.

Tần Thiên không hề đồng tình nàng, đã có dũng khí tự mình dâng tới cửa, cũng phải có dũng khí đối mặt với hậu quả.

“Cái gì vậy?” Tần Thiên làm bộ như không biết, mở ra thực hộp nhìn nhìn, “Canh tổ yến tuyết lê?” Nàng nhìn về phía Trang Tín Ngạn, cười hỏi: “Từ đâu vậy?”

“Là của Tạ tiểu thư. Nói là thời tiết khô hanh, cố ý sai người làm đưa tới.” Quý tinh linh Hải Phú nhìn Tạ Uyển Quân, cười đáp.

Tạ Uyển Quân sắc mặt càng trắng, đầu cơ hồ thấp đến tận ngực, từ góc độ này của nàng vừa vặn có thể nhìn thấy Trang Tín Ngạn viết xuống vở: “Nàng không phải nói thời tiết ở đây khiến cổ họng đau sao, vừa vặn có thể giúp nàng thanh nhuận, thừa dịp nóng uống hết đi.”

Tạ Uyển Quân cắn chặt môi dưới, tâm như bị cái gì đó đâm một cái.

Kia là chính tay ta tự làm mà ...”Tạ tiểu thư, người thật có lòng, cảm ơn người.” Tần Thiên nhìn nàng cười tủm tỉm nói.

Bên cạnh Điệp nhi thấy một phen tâm huyết của tiểu thư nhà mình bị cô phụ, tức giận thốt ra: “Kia là để...”

Tạ Uyển Quân vội vàng kéo tay nàng ta, thành công ngăn trở nàng nói tiếp, nàng nhìn về phía thực hộp trong tay Tần Thiên, sắc mặt từ trắng chuyển sang đỏ, lại từ đỏ chuyển sang trắng bệch.

“Không có gì, tỷ tỷ không chê là tốt rồi...”

“Đồ tốt như vậy, ta làm sao có thể ghét bỏ? Tạ tiểu thư thật biết nói đùa.” Tần Thiên thản nhiên cười, quay đầu lại nói với Trang Tín Ngạn: “Tín Ngạn, gió lớn quá, chúng ta trở về đi.”

Nghe nàng nói như vậy, Trang Tín Ngạn vội vàng đem áo choàng trên người xuống, thật cẩn thận phủ lên người nàng, tiếp theo lại ngẩng đầu quan sát nàng một lúc, đầu mày khoe mắt tình ý vô hạn, ôn nhu vô tận.

Lúc này trong mắt trong lòng hắn chỉ có một mình nàng, những người xung quanh đều bé nhỏ không đáng kể.

Ý thức được điểm này, sắc mặt Tạ Uyển Quân càng khó coi, trong lòng khó chịu như muốn chảy máu.

Nếu hắn có thể nhìn ta giống như vậy... Nếu hắn có thể liếc mắt nhìn ta một cái, cho dù chết, ta cũng nguyện ý... Càng thấy Trang Tín Ngạn đối tốt với Tần Thiên, Tạ Uyển Quân càng cảm thấy nam tử này thật đáng quý, càng cảm giác tâm ngứa ngáy khó nhịn, nhớ thương, bất tri bất giác, tình cảm đã gieo sâu vào trong lòng.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn xoay người rời đi, hai người cũng không có động tác gì thân mật, nhưng cho dù chỉ nhìn bóng dáng, cũng sẽ cảm nhận được hai người thân mật khăng khít, tình thâm ý nùng.

“...” Bên người Điệp Nhi thanh âm tràn ngập thương hại, “Nơi này gió lớn, chúng ta cũng trở về đi.”

Tạ Uyển Quân quay đầu đi, nhìn bả vai của mình, nơi đó trống rỗng, không có một đôi tay ôn nhu vì nàng phủ thêm áo choàng... Mũi chột đau xót, nước mắt trào ra.

Sự tình trôi qua, Tần Thiên sai người tặng bản viết cách làm thịt bò khô cho Tạ Uyển Quân, xem như đáp lễ, cũng vì bát canh này của nàng, có qua có lại, không hề có ý nghĩa gì đặc biệt. Đối với Trang Tín Ngạn mà nói, bởi vì bát canh này Tần Thiên đang cần, hắn mới có thể tiếp nhận, về phần đằng sau bát canh này có ý nghĩa gì đặc biệt hay không, hắn cũng mặc kệ. Trong mắt hắn, hắn chưa bao giờ yêu cầu ai làm cái gì, suy nghĩ của người khác, không liên quan đến hắn.

Chuyện này đối với Tần Thiên và Trang Tín Ngạn mà nói, chỉ là một khúc nhạc đệm bé nhỏ không đáng kể trong cuộc sống, bất quá một hồi liền bị hai người để ra sau đầu.

Đêm trước khi rời đi, ba vị thủ lĩnh cùng các Khương nhân quý tộc vì mấy người Tần Thiên mà tổ chức yến tiệc chia tay.

Lửa trại cao vài thước, nương theo gió, lửa trại hừng hực, giống như yêu ma trong đêm đen trường nha vũ trảo.

Mọi người ngồi vây quanh đồng lửa trại uống rượu, nói chuyện phiếm, cười to, khiêu vũ.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cùng ba vị thủ lĩnh ngồi cùng một chỗ chúc mừng nói chuyện phiếm. Thủ lĩnh Ô Đạt hướng về phía Tần Thiên liên tục kính rượu biểu đạt lòng biết ơn, hơn nữa tỏ vẻ, về sau các đại bộ lạc trên thảo nguyên hàng năm đều chỉ hướng Thịnh Thế mua lá trà. Tần Thiên mọi người đều mừng rỡ, có những lời này, chuyển đi tới Mạc Bắc chấm dứt bằng một chấm tròn viên mãn.

Ngày hôm sau, mấy người Tần Thiên, Trang Tín Ngạn cùng Tạ gia trở về.

Thảo nguyên mở mang dưới vó ngựa đoàn xe của Tạ gia vô hạn vươn dài, tại đây có phong cảnh xinh đẹp của dân du mục, hồ nước lớn nhỏ giống như những viên khỏa minh châu tô điểm nơi này, ngựa hoang, bò, dê thành quần kết đội tận tình rong ruổi, khắp nơi thảo lãng quay cuồng, đặt mình vào trong đó, giống như rơi vào một cảnh vật xinh đẹp không thực như trong mơ.

Xe ngựa bởi vì Tạ Văn Tuyền đi trước một bước, cùng với tài vật đã dâng tặng mà bớt đi được một nửa. Trang Tín Ngạn vẫn như cũ cùng Tạ Đình Quân cưỡi ngựa, mà Tần Thiên vẫn cùng Tạ Uyển Quân ngồi ở trong xe ngựa.

Dọc theo đường đi, Tạ Uyển Quân vẫn như cũ buồn bực không vui, Tần Thiên trong lòng biết rõ ràng, làm như không biết, nàng cũng không nói chuyện, càng không cố ý quan tâm nàng ta. Hoặc là nhắm mắt chợp mắt một chút, hoặc là vén màn cửa sổ ngắm phong cảnh, hoặc cùng Trang Tín Ngạn phóng ngựa tới tán gẫu một hai câu.

Mà lúc này, nàng đang xốc rèm cửa lên, đánh giá đội ngũ hộ vệ của Tạ gia.

Lần này Tạ gia tổng cộng mang theo hơn hai mươi hộ vệ, người người đều là nam tử trẻ tuổi thân cường thể tráng. Mỗi người đều cưỡi con ngựa cao to, trên lưng đeo cung tiễn, trường đao, bộ dáng uy phong lẫm lẫm.

Trên đường đi lúc trước, Tần Thiên có nghe Giang đội trưởng nói qua, mã tặc trên thảo nguyên phần lớn là một ít lưu dân không có nhà để về, hoặc là các nô lệ đào thoát khỏi bộ lạc. Bọn họ tụ tập cùng một chỗ, tác loạn xung quanh, duy trì sinh kế. Đặc biệt mấy năm nay ở thảo nguyên có các Khải thương hành tẩu, càng là đối tượng mà bọn chúng ưa thích. Những mã tặc này đều rất hung tàn, giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm, Khải thương nghe thấy mà biến sắc. Bất quá sau khi Khương nhân quy hàng, triều đình phái trọng binh đóng quân diệt phi, mã tặc tử vong trầm trọng, hiện tại mã tặc làm việc rất cẩn thận, cũng không dám càn rỡ nữa. Tần Thiên cũng không có gì phải lo lắng, theo như lời của Giang đội trưởng, hiện tại không phải mùa giao dịch, thương đội cũng không có tiền tài hàng hóa, mà đoàn xe của bọn họ vừa nhìn đã thấy ngay rất nhẹ nhàng. Phàm là mã tặc có chút đầu óc cũng không mạo hiểm làm việc vô dụng.

Đoàn xe đi được một ngày đường, trước khi trời tối mới dừng lại cạnh một con sông nhỏ để cắm trại nghỉ ngơi. Có lẽ vì lều trại không thiếu thốn như trước, lần này Tạ Đình Quân lại để hai người Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ở chung một lều trại. Bất quá, hai người mặc dù ở cùng nhau, nhưng

Trang Tín Ngạn cố kỵ đường về một nhọc, muốn để Tần Thiên buổi tối nghỉ ngơi cho tốt, luôn áp chế dục vọng của mình, chỉ ôm nàng đi ngủ.

Thân thể hần giống như hỏa lò, nằm trong lòng hần thật ấm áp dễ chịu khiến Tần Thiên thoải mái thở dài. Nàng giống con mèo nhỏ cuộn mình trong lòng hần, mặt cọ cọ lên ngực hần, lưỡi biếng đáng yêu như thế, làm cho Trang Tín Ngạn không nhịn được yêu thích, hần gắt gao ôm chặt nàng, hận không thể đem nàng nuốt vào bụng.

Bên kia, Tạ Đình Quân cùng Lâm Vĩnh lặng lẽ đi ra bờ sông.

Sông nhỏ ào ào lưu động, phản xạ ánh trăng, ba quang lân lân.

Tạ Đình Quân một bên cảnh giác nhìn bốn phía chung quanh, một bên hỏi Lâm Vĩnh: “Thế nào rồi?”

Lâm Vĩnh tới gần hần, đề thấp thanh âm nói: “Phía trước là một khoảng rừng rậm, tại hạ đoán, mã tặc hần đang ở đó chặn chúng ta!”

Tạ Đình Quân gật gật đầu, xác nhận chung quanh không có người, hần quay đầu, nhìn hà diện chậm rãi lưu động, lân lân ba quang ánh vào trong đôi mắt thâm thúy của hần, một mảnh lạnh lạnh.

“Tì Mã Xương hần đã đem việc Giang đội trưởng rời đi trước truyền ra ngoài, chúng ta có bao nhiêu người, mã tặc hần rất rõ ràng, xuất phát từ tính cẩn thận, bọn họ hần cũng chỉ phái một số người đến mà thôi.”

Lâm Vĩnh gật đầu, càng nhiều người, động tĩnh càng lớn, cơ hội bại lộ cũng càng lớn, đạo lý này hần hiểu được.

“Công tử rốt cuộc định làm như thế nào?” Lâm Vĩnh nhìn không được hỏi.

Mấy ngày nay, công tử âm trầm dọa người, nhưng cũng không nói với hẳn kế hoạch cụ thể.

Tạ Đình Quân đối mặt với dòng sông, gió đêm vù vù thổi gọi trường bào của hắn bay phất phới, gương mặt anh vĩ trong gió đêm dị thường lạnh khốc.

“Hành sự tùy theo hoàn cảnh. Tóm lại...” Tạ Đình Quân trong mắt lóe ra sắc nhọn, hẳn không nói thêm gì nữa, Lâm Vĩnh lại nhận ra được ngụ ý của hắn, cả người lạnh lẽo.

“Bảo vệ cho tốt, nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta sẽ tính sổ với người!” Tạ Đình Quân âm lãnh nhìn hẳn.

“Vâng.” Lâm Vĩnh thở cũng không dám thở mạnh.

Sáng sớm hôm sau, đoàn xe thu dọn rồi lên đường.

Trước khi lên xe, Tần Thiên gọi Phạm Thiên đến bên cạnh.

“Lần này người làm rất khá.” Tần Thiên cười khích lệ hẳn.

Phạm Thiên cùng Tần Thiên tuổi tác không cách biệt, năm nay cũng bất quá vừa tròn mười tám, nghe thấy Tần Thiên khích lệ, mặt bỗng đỏ lên, hẳn đứng ở nơi đó ngượng ngùng sờ đầu sờ cổ.

“Ta đều xem ở trong mắt!” Tần Thiên tiếp tục cười nói: “Người đem tên của tuyệt đại đa số quan viên Khương nhân đều nhớ kỹ! Ta thấy người cũng rất quen thuộc với bọn họ!”

Phạm Thiên cười nói: “Đều là nể mặt Đại thiếu phu nhân, bọn họ biết ta đi theo Đại thiếu phu nhân làm việc, mới có vài phần kính trọng!”

“Cũng phải do người có tâm tư mới được! Người vì sao lại muốn kết giao với bọn họ?”

Phạm Thiên ánh mắt linh hoạt lóe lóe, cười nói: “Ta nghĩ, Thịnh Thế chúng ta lần này thành công như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ mở chi nhánh tại đây, đã là như thế, có chút giao tình cũng nên sớm kết giao!”

Tần Thiên vẻ mặt tán thưởng: “Nói rất đúng! Phạm Thiên, ta quả nhiên không nhìn lầm người.”

Phạm Thiên bỗng nhiên thu liễm tươi cười, nhìn về phía Tần Thiên nghiêm mặt nói: “Nếu không được Đại thiếu phu nhân chỉ điểm, Phạm Thiên vẫn là một gã học đồ nho nhở ở Trà Hành mà thôi, là vì Đại thiếu phu nhân mới có Phạm Thiên hôm nay, phần ân tình này, Phạm Thiên tuyệt sẽ không quên.”

Những lời này làm cho Tần Thiên nhớ tới lúc trước cùng hắn học hỏi tiếp khách ở đại đường, kỳ thật bất quá đã là chuyện một năm trước, nhưng dường như đã rất lâu rồi...”Kia cũng do người thông minh cố gắng!” Tần Thiên nhìn hắn cười cười, lại nói: “Không biết người còn có nhớ hay không, người nợ ta một bát mỳ thịt bò?”

Phạm Thiên ngẩn ra, Tần Thiên nở nụ cười hai tiếng, lên xe ngựa.

Giây tiếp theo, màn xe bị xốc lên, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp như hoa phù dung của Tần Thiên, “Phạm Thiên, làm cho tốt, chúng ta là bằng hữu, ta sẽ không bạc đãi người!”

Nói xong, lại buông màn xuống.

Phạm Thiên lại một lần nữa sợ run câu nói chúng ta là bằng hữu... Nàng đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ.

Phạm Thiên cúi đầu xuống, cười cười.

Đoàn xe xuất phát, đi được hai canh giờ, liền thấy cạnh bờ sông có một khoảng rừng nhỏ. Từ xa nhìn lại, cây cối dày đặc, trên mênh mông thảo nguyên, mang lại một cảm giác âm trầm...

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 194: Đánh lén

Phía trước là nơi rừng cây có thể sinh trưởng, địa thế bắt đầu trở nên nhấp nhô.

Dưới ánh mặt trời, bóng cây lắc lư, mọi vật an tĩnh, chỉ có thanh âm gió thổi sà sạt, cùng với tiếng vó ngựa chạy không ngừng.

Lúc càng ngày càng tiếp cận với rừng cây, Tạ Đình Quân và Lâm Vĩnh trong lòng cũng càng ngày càng trở nên gấp gáp. Hai người tuy rằng cường chế trấn định, nhưng vẫn như cũ khó nén nỗi sự khẩn trương. Tạ Đình Quân tay bắt lấy dây cương không khỏi càng ngày càng gấp, tấm lưng cũng càng ngày càng dựng thẳng, mà Lâm Vĩnh tay không tự chủ được đung đến trường đao bên hông, sau đó dưới ánh mắt nhắc nhở của Tạ Đình Quân, lúc này mới có điều thu liễm, nín thở tĩnh khí.

Các hộ vệ còn lại xuất phát từ tính cảnh giác theo chức nghiệp hai mắt cũng chú ý tới phiến rừng rậm kia, có điều mắt thấy đã sắp trải qua rừng rậm, vẫn như cũ không có nửa điểm động tĩnh, lúc này mới thả lỏng cảnh giác, lại cùng bằng hữu bên cạnh cười nói.

Nhưng Trang Tín Ngạn đi theo phía sau xe ngựa của Tần Thiên lại luôn luôn có cảm giác tâm thần không yên, ánh mắt đông lạnh càng không ngừng hướng rừng rậm nhìn quét qua, nhưng cũng không có phát hiện động tĩnh gì.

Bên người Hải Phú thấy hần thần sắc không ổn, ruồi ngựa đuổi theo, kéo kéo quần áo hần, hỏi: “Thiếu gia, sao vậy?”

Trang Tín Ngạn nhìn hẩn lắc đầu, lại quay đầu nhìn về phía sâu trong rừng rậm kia, vẫn cảm thấy không an tâm.

Đoàn xe chậm rãi đi qua bên cạnh rừng rậm, thời điểm mắt thấy sắp đi qua, bỗng nhiên trong rừng chim muông nhất loạt bay lên, ngay sau đó tiếng chân đột nhiên xuất hiện, trong rừng rậm bỗng nhiên lao ra mấy chục mã tặc đầu đội khăn đen, mặc đoản bào da sói, tay cầm cung tiễn!

Lúc này, cung tiễn trên tay bọn họ đã lắp xong, mũi tên bén nhọn nhắm ngay vào đoàn xe!

Hộ vệ của Tạ gia kinh hãi, muốn tránh đã không còn kịp, “Mọi người cẩn thận, xoay người tránh né!” Tạ Đình Quân đề khí rồng to.

Chỉ nghe “Sưu sưu” thanh âm vang lên không ngừng, được Tạ Đình Quân nhắc nhở các hộ vệ vội vàng cúi hạ thắt lưng, trong chốc lát, tên bay như mưa, vút qua đỉnh đầu bọn họ, có mấy hộ vệ phản ứng hơi chậm, bị tên bắn té xuống ngựa, thống khổ kêu rên.

Tạ Đình Quân tay cầm roi ngựa, Lâm Vĩnh theo bên hông rút ra trường đao, hai người xoay người né qua đợt mưa tên đầu tiên, lại dùng đao trong tay đem cung tên đón đỡ, động tác vô cùng sạch sẽ lưu loát!

Thừa dịp mã tặc công kích có khe hở, Tạ Đình Quân hướng về phía Trang Tín Ngạn bên kia nhìn qua, thấy hẩn dưới sự trợ giúp của Hải Phú bên cạnh mà tránh thoát được, Tạ Đình Quân hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói với Lâm Vĩnh: “Người đi bảo hộ mấy xe ngựa bên kia.”

“Công tử cẩn thận!” Lâm Vĩnh giục ngựa vọt tới chỗ xe ngựa của Tạ Uyển Quân.

Bên kia, nhóm mã tặc thấy mưa tên thất bại, liền kêu to giục ngựa vọt tới, nhất thời kêu sát chấn thiên!

Sinh tử tồn vong, các hộ vệ cũng xuất ra bản lĩnh, cùng mã tặc chiến đấu.

Bên này, Tạ Đình Quân ruổi ngựa về phía trước, phóng đến nơi, dừng mãnh vô địch, roi ngựa trong tay hắt linh hoạt tàn nhẫn, mấy mã tặc, không ai là đối thủ của hắn, vừa đối mặt liền đem mã tặc đánh rớt xuống ngựa. Mấy động tác này của hắn, thành công giảm bớt áp lực cho các hộ vệ. Các hộ vệ này đều do Tạ gia tốn không ít tâm huyết bồi dưỡng, Tạ Đình Quân cũng không muốn để bọn họ trở thành vật hi sinh. Mắt thấy mã tặc bắt đầu tập kích tùy tùng của Trang phủ, Tạ Đình Quân lại phân phó vài tên hộ vệ đi qua bảo hộ.

Sau khi các hộ vệ phân tán, bên này áp lực gia tăng, mã tặc thấy Tạ Đình Quân lợi hại nhất, liền đồng thời vây tiến lên công kích hắn. Vốn định nhanh chóng đem mấy mã tặc này giải quyết, dư quang khóe mắt lại nhìn thấy có mấy mã tặc hướng về phía Trang Tín Ngạn. Lập tức, Tạ Đình Quân trong tay thế công ngừng lại, làm bộ như bị mã tặc áp chế, muốn nhìn xem tình hình Trang Tín Ngạn vô sức phản kháng tùy ý để mã tặc tập kích ra sao.

Hắn một bên cùng mã tặc triển đấu, vừa thỉnh thoảng nhìn tình huống của Trang Tín Ngạn bên kia. Vừa nhìn thấy, lại vô cùng khiếp sợ.

Đã thấy Trang Tín Ngạn vốn trời gà không chặt giờ phút này dị thường dừng mãnh, trường tiên trong tay phát ra thanh âm soạt soạt, khiến các mã tặc không thể lại gần, thân thủ tuy rằng chưa thể bằng hắn, nhưng so với hộ vệ Tạ gia bồi dưỡng nhiều năm cũng không thấy thua kém bao nhiêu!

Mắt thấy suy tính thất bại, Tạ Đình Quân trong lòng kinh sợ không thôi.

Bên này, Trang Tín Ngạn chống lưng ngựa xoay người một cước đem một gã mã tặc bên cạnh đá văng ra, thừa dịp khe hở, nhìn về phía xe ngựa của Tần Thiên, thấy tùy tùng Lâm Vĩnh của Tạ Đình Quân đang ở đó bảo hộ, nhất thời yên tâm, mà cách đó không xa, xe ngựa của nha hoàn Thu

Lan, Thanh Liễu của Tần Thiên cùng với nha hoàn của Tạ Uyển Quân cũng đã bị mã tặc bao vây, các mã tặc thấy trong xe ngựa đều là tiểu cô nương, sau khi cười to vài tiếng, điều khiển xe ngựa chuẩn bị rời đi.

Trong xe bọn nha hoàn hô to cứu mạng, thất thanh khóc rống.

Trang Tín Ngạn tuy rằng tính cách lạnh lùng, nhưng cũng không phải người lãnh huyết vô tình, sao có thể trơ mắt nhìn các nàng rơi vào tay mã tặc, lập tức, hần chỉ vào Thu Lan các nàng đối với Hải Phú bên cạnh ý bảo: “Bảo hộ các nàng!”

Hải Phú vốn cùng Thu Lan Thanh Liễu có quan hệ tốt, nay thấy các nàng bị bắt nạt, lại thấy Trang Tín Ngạn bên này đã không có gì trở ngại, lập tức hét lớn một tiếng, kẹp bụng ngựa hướng về bên kia vọt tới.

Bên này, Tần Thiên cùng Tạ Uyển Quân ngồi ở trong xe nghe thấy bên ngoài hò hét, còn chưa kịp phản ứng, mũi tên đã vọt qua cửa kính xe, cắm phập vào thành xe ở đối diện, không ngừng rung động. Tạ Uyển Quân sợ tới mức hoa dung thất sắc, “Oa” một tiếng kêu to, theo bản năng muốn lao ra bên ngoài. Tần Thiên nhìn thấy, nhanh tay lẹ mắt đem nàng kéo lại, ngay lập tức lại có một mũi tên bắn vào chỗ Tạ Uyển Quân vừa định lao tới, Tạ Uyển Quân sợ tới mức nước mắt ào ào chảy ra, nàng gắt gao bắt lấy Tần Thiên không nhịn được run run, nói không ra lời.

Lúc này, bên ngoài hét thảm một tiếng, chính là thanh âm của mã phu, ngay sau đó, xe ngựa không chịu khống chế hoảng loạn, vì ngựa bị chấn kinh, hai người ngồi xe ngựa mất đi khống chế mà ngã trái ngã phải, cuối cùng, cả hai trước sau rơi khỏi xe ngựa.

Hai người ở trên cỏ quay cuồng, lăn vài vòng mới ngừng lại được. Cũng may mặt cỏ êm dày, cả hai cũng không ai bị thương.

Tần Thiên bò lên từ mặt cỏ, nhìn thấy đó là một cảnh tượng hỗn loạn. Một đám nam tử đầu đội khăn đen cường tráng cười ngựa cao lớn đang

cùng nhóm hộ vệ của Tạ gia hỗn chiến, những người đó dĩ thường hung hãn, nhưng nhóm hộ vệ Tạ gia cũng không thua kém, trong lúc nhất thời không phân thắng bại.

Thấy lại có nữ nhân, có mấy mã tặc hai mắt tỏa sáng vọt tới. Tần Thiên vội vàng bò lên tay lôi kéo Tạ Uyển Quân bỏ chạy, Tạ Uyển Quân bị dọa ngây người, động cũng không dám động, mắt thấy mã tặc sẽ chạy tới, Tần Thiên đổ một thân mồ hôi, dưới tình thế cấp bách, hai tay tiến nhập dưới nách Tạ Uyển Quân, kéo nàng chạy.

Cũng may không lâu sau Lâm Vĩnh chạy lại đây, đem mấy mã tặc chém ngã, lại đem hai người bảo hộ phía sau.

“Sao lại thế này, xảy ra chuyện gì vậy?” Tạ Uyển Quân bụm mặt khóc.

Lâm Vĩnh không có thời gian trả lời nàng, một bên Tần Thiên nói: “Là mã tặc, hẳn là mã tặc!”

“Mã tặc... Mã... Mã tặc...!!” Tạ Uyển Quân hai chân mềm nhũn ngã ngồi xuống đất, hai mắt trợn ngược, đúng là đã bị dọa ngất đi rồi.

Tần Thiên bỗng nổi giận, cô nương này được chiều chuộng quá mức, hiện giờ đâu phải lúc té xỉu!” Bình tĩnh một chút!” Tần Thiên dùng sức vuốt mặt nàng, chỉ chốc lát đã khiến nàng tỉnh lại.

Tạ Uyển Quân tỉnh lại vừa muốn khóc, lại nghe Tần Thiên quát một tiếng chói tai: “Người cầm miệng cho ta, bằng không mã tặc không đánh chết người, ta cũng phải đánh chết người!”

Nhìn bộ dáng Tần Thiên hùng hổ, Tạ Uyển Quân ngậm miệng, trợn mắt nhìn nàng. Thấy nàng trong thời khắc hỗn loạn như vậy không hề sợ hãi vẫn như cũ có thể bảo trì trấn định, trong lòng không khỏi kính phục.

“Tỷ tỷ, tỷ không sợ sao?” Tạ Uyển Quân run rẩy hỏi.

“Làm sao không sợ...” Tần Thiên cầm tay nàng, Tạ Uyển Quân lúc này mới phát hiện tay nàng toàn là mồ hôi, cũng đang không ngừng run run. “Ta cũng sợ...” Tần Thiên nhìn nàng nói, “Nhưng hiện tại không phải lúc khóc, muốn giữ tính mạng, phải dũng cảm lên!”

Phía trước Lâm Vĩnh vừa vặn đánh vắng một mã tặc, vừa vặn nghe thấy Tần Thiên nói những lời này, không khỏi nhìn nàng một cái, thấy nàng tuy rằng quần áo không chỉnh tề, búi tóc tán loạn, nhưng thần sắc trấn định, đầu vào đây, nhất là đôi mắt sáng ngời vô cùng, giống như trong đêm đen lóe sáng, lúc này nàng đúng là xinh đẹp kinh người.

Đột nhiên, Lâm Vĩnh có thể hiểu được tại sao chủ tử lại có tâm tình bức thiết như vậy... Lâm Vĩnh thu liễm tâm thần, đi đến bên cạnh Tạ Uyển Quân nói: “Tiểu thư yên tâm, tại hạ sẽ bảo hộ người an toàn rồi đi!”

Tạ Uyển Quân gật gật đầu, lúc này đã trấn định không ít.

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, lúc này, trên cỏ một mảnh hỗn loạn, đao quang kiếm ảnh, vết máu khắp nơi. Giữa trưa ánh nắng nóng bóng chiếu lên thảo nguyên một mảnh thảm đạm.

Song phương đều có thương vong, nhưng một bên là sống an nhàn sung sướng, thoải mái qua ngày, một bên là màn trời chiếu đất, vết đao liếm huyết, không lâu sau, sức chiến đấu giảm sút, Tạ gia hộ vệ kế tiếp bại lui, khó có thể chống đỡ.

Bất quá cũng may tạm thời còn không có ai bỏ chạy, làm cho Tần Thiên cảm thấy an tâm một chút.

Nàng tìm kiếm bóng dáng Trang Tín Ngạn, đã thấy Trang Tín Ngạn cũng phát hiện ra nàng, sau khi thoát khỏi mã tặc bên cạnh giục ngựa hướng về phía nàng chạy tới. Tần Thiên mừng rỡ, giã khỏi Tạ Uyển Quân, chạy vội về phía hân.

Đồng thời, Tạ Đình Quân cũng phát hiện ra Tần Thiên, đang chuẩn bị đi qua, đã thấy Trang Tín Ngạn đi trước hẳn một bước, Tạ Đình Quân trơ mắt nhìn Trang Tín Ngạn đem Tần Thiên kéo lên ngựa, trong lòng đại hận, quay đầu trút giận lên người mã tặc, một cước đem một gã mã tặc đá văng, nhưng càng nhiều mã tặc lại tiến lên, Tạ Đình Quân thu liễm tâm thần, tập trung chiến đấu.

Bên này, Tần Thiên ngồi phía sau Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn tay vung roi ngựa, chiến đấu với mã tặc đang đuổi theo. Hẳn một bàn tay huy động roi ngựa, mặt khác một bàn tay lại vòng qua che chở nàng, hai chân khống chế ngựa, trong sự vây quanh của mã tặc biết tiến biết lùi, không hề hoảng loạn. Trong từng hành động nhắc tay nhắc chân đúng là tràn đầy dũng mãnh chưa từng có. Tần Thiên ôm sát thẳng lưng hẳn, mặc dù đang bị các mã tặc hung thần ác sát vây quanh, nhưng lại không hề sợ hãi, nàng rất tin tưởng, hẳn sẽ cố gắng để nàng không phải chịu một chút thương tổn. Trừ phi hẳn ngã xuống. Nhưng nếu hẳn ngã xuống, nàng sống cũng được, mà chết cũng thế, không còn quan trọng nữa... Trong nhất thời, nàng trong lòng bình tĩnh vô ba, vô kinh vô ngại.

Nhưng đúng lúc này, nàng thấy cách đó không xa, có một gã mã tặc tay cầm cung tiễn, mũi tên nhắm thẳng vào Trang Tín Ngạn!

Mà đồng thời, một bên Tạ Đình Quân cũng phát hiện ra mã tặc đánh lén, hẳn căn bản có thể thoát khỏi mã tặc bên cạnh tiến lên ngăn cản, việc này đối với hẳn quá dễ dàng, khi hẳn phát hiện, thời điểm mũi tên chỉ vào Trang Tín Ngạn, trên tay hẳn thế công tạm ngừng, mặc cho mã tặc cuốn lấy hẳn...”Sưu” một tiếng, mũi tên bắn ra nhanh như điện. Tạ Đình Quân lạnh lùng cười, hẳn chờ chính là giờ khắc này!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 195: Hồn loạn

Trên thảo nguyên hồn chiến không ngớt.

Nhìn như kịch liệt sát phạt, bất quá là chỉ là tranh chấp nhỏ không tránh khỏi trên thảo nguyên mở mang bình thản, giống như một vì sao nhỏ trên bầu trời đêm, quá bé nhỏ không đáng kể.

Tê rống trào dâng đảo mắt tiêu tán trên thảo nguyên vô biên vô hạn, nhiệt huyết đảo mắt bị khôn cùng thảo lãng nuốt trọn. Hết thảy, đối với thảo nguyên mệnh mông này mà nói, đều nhỏ nhoi như vậy.

Nhưng tranh đấu vẫn như cũ tiếp tục diễn ra.

Hộ vệ của Tạ gia bảo vệ các tùy tùng của Tạ gia và Trang phủ bên cạnh xe ngựa, đại bộ phận mọi người đều bị thương, vẫn như cũ đang chống lại ở thế yếu. Hải Phú nhanh chóng canh giữ bên cạnh xe ngựa nha hoàn, bị bốn năm mã tặc cuốn lấy, không thể di động một bước. Lâm Vĩnh đem Tạ Uyển Quân bảo hộ sau người, bị mã tặc công kích thờ không nổi. Cách đó không xa, Tạ Đình Quân bị sáu bảy mã tặc vây quanh không thể phân tâm.

Mà bên này, Trang Tín Ngạn mang theo Tần Thiên ý đồ lao ra khỏi vòng vây, nhưng nề hà mã tặc quá đông, Trang Tín Ngạn vì phải phân tâm bảo hộ Tần Thiên, vài lần tấn công đều thất bại. Sự vội vàng dao động bắt đầu rục rịch, nhưng nhớ tới Tần Thiên ở phía sau, lại buộc bản thân phải tỉnh táo lại, bình tĩnh ứng phó. Đem thể công của mã tặc đều chống đỡ, không để bọn họ thương tổn Tần Thiên một sợi lông tơ.

Hắn hết sức chăm chú tập trung vào trận đấu, tất nhiên không thể chú ý tình hình bên ngoài.

Ngay lúc được hắn bảo hộ, đồng thời Tần Thiên cũng lưu ý tình huống quanh mình.

Lúc này, nàng nghe thấy có người dùng thổ ngữ gào to một câu nghe không hiểu, giọng điệu giống như vô cùng vội vàng. Đồng thời, bên người mã tặc vẻ mặt càng trở nên khẩn trương, xuống tay càng không lưu tình. Tần Thiên rõ ràng cảm nhận được Trang Tín Ngạn áp lực gia tăng, ứng phó cũng phải cố hết sức. Sau đó, nàng nhìn thấy phía bên phải cách đó không xa, một gã mã tặc cầm lấy cung tiễn, mũi tên đúng là nhắm ngay Trang Tín Ngạn!

Mà Trang Tín Ngạn bởi vì đang toàn lực ứng chiến, căn bản không hề chú ý tới kẻ đánh lén bên cạnh, mắt thấy sẽ mất mạng dưới cung tên của mã tặc!

Tần Thiên kinh hãi, trái tim hoảng loạn, vội phía sau lưng Trang Tín Ngạn hô to: “Tín Ngạn cẩn thận!”

Lúc trước, Trang Tín Ngạn cảm giác được hành động của Tần Thiên, nhưng không nghe thấy tiếng nàng la lên, chỉ cho là Tần Thiên ở phía sau gặp nguy hiểm, hắn vội vàng xoay người, xem xét phía sau Tần Thiên, lại không nghĩ rằng động tác này vừa vặn đem trước ngực lộ ra cho kẻ đánh lén.

Những người còn lại vẫn tiếp tục hỗn chiến, ai cũng vô pháp bận tâm đến việc bên này, mà duy nhất chỉ có Tạ Đình Quân lưu ý, thấy tình cảnh như vậy, trong lòng đã có chút khoái ý, giờ khắc này, hắn cơ hồ định chỉ hô hấp, khẩn trương chờ đợi Trang Tín Ngạn bị mũi tên bắn thẳng vào ngực!

Đúng, hắn biết hắn như vậy ti bỉ, vô sỉ, ngoan độc, nhưng có liên quan gì chứ? Muốn thành đại sự không thể câu nệ tiểu tiết, chỉ cần giành được thứ

mình muốn, chỉ cần có thể đạt tới mục đích của mình, thủ đoạn thế nào cũng không thành vấn đề! Chỉ cần mọi việc được thực hiện chu toàn không sót mẻ, ai có thể nói hắn không phải quân tử?

Từ xưa đến nay, có người nào thành công mà không phải là người đại nhân đại nghĩa?

Chặn ta thì chết! Người có thể đem bốn chữ này quán triệt, mới có thể là người thắng cuối cùng!

Hắn vốn cũng không muốn đem sự tình làm đến mức quyết tuyệt như vậy, chỉ có thể trách hắn ta thời vận không tốt, lại đụng vào Tì Mã Xương âm hiểm tiểu nhân, một khi đã như vậy, hắn mà không lợi dụng cơ hội này thì quả thực có lỗi với bản thân!

“Sưu” một thanh âm vang lên, mũi tên như điện bắn ra.

Tạ Đình Quân lạnh lùng cười.

Thời điểm hắn nghĩ đến đại cục đã định, bỗng nhiên, hắn sắc mặt biến đổi đột ngột, mở to hai mắt, trên tay động tác cũng tạm dừng, bởi vậy trên cánh tay trúng phải một đao của mã tặc, nhất thời máu chảy như suối.

Hắn không quan tâm, quay ngựa hướng về phía Tần Thiên, có mã tặc chặn lại, hắn xuất toàn lực vung roi ngựa, nửa bên mặt da bị hấn quất phải, mã tặc thảm kêu một tiếng, ngã xuống lưng ngựa. Hắn cứ như vậy cường ngạnh từ trong vòng vây xông ra ngoài!

Hắn mã chạy gấp, như gió như điện, hấn cao giọng rống giận, nhe răng mục liệt, hồn phi phách tán, nhưng hết thấy đều không còn kịp nữa rồi...

Hắn trơ mắt nhìn, Tần Thiên phủ lên người Trang Tín Ngạn, tiếp theo, mũi tên bí mật mang theo lôi đình thế vũ “Thúc” một tiếng cắm phập vào ngực nàng, đuôi tên còn lưu lại dư thế không nhận được rung động.

Hắn như có thể nghe thấy tiếng mũi tên đâm vào cơ thể nàng huyết nhục trầm đục.

Tạ Đình Quân chỉ cảm thấy trong óc “Oanh” một tiếng, như có thứ gì thoát ly khỏi tầm tay của hắn. Hắn dường như nổi cơn điên kêu to, sắc mặt dữ tợn, hai mắt đỏ hồng như muốn chảy máu.

Một khắc kia, ngực hắn đau nhức, giống như bị mũi tên đâm xuyên qua người...

Bên này, Trang Tín Ngạn cảm giác được hành động của Tần Thiên vội xoay người, thấy Tần Thiên sắc mặt trắng bệch, hai mắt tràn ngập hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng, Tần Thiên lại bỗng nhiên bổ nhào lên người mình, giãy tiếp theo, Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, ngay sau đó, thân thể thiên hạ trong lòng mãnh liệt run lên, hắn theo bản năng ôm nàng, nhưng vừa tiếp xúc lại đụng phải cung tiễn lạnh như băng cứng như thép.

Trang Tín Ngạn ngây người, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng. Trong lúc nhất thời không biết mình đang ở đâu, các mã tặc hung thần ác sát ở bên cạnh bỗng nhiên biến thành ảo ảnh.

Trong trời đất trắng xóa một mảnh, hết thấy tựa hồ đều hư ảo, có vẻ như không thực.

Chỉ có chỗ ngực đau đớn càng ngày càng rõ ràng, giống như có người dùng một cây đao một nhát rồi lại một nhát xéo vào lòng hắn vậy.

Trên tay cảm giác được một mảnh ấm áp, một mảnh trắng mịn. Hắn theo bản năng ôm sát nàng, toàn thân không chịu khống chế mà run rẩy.

“Tần Thiên... Tần Thiên...” Hắn thì thào gọi tên của nàng, thanh âm run rẩy, mang theo một loại sợ hãi thấu xương.

Tần Thiên chỉ cảm thấy trên lưng đau nhức, một lát sau, lại cảm giác như chết lặng, tiếp theo, cảm giác chết lặng này truyền khắp toàn thân, toàn bộ cơ thể dường như không còn tri giác. Nàng gian nan ngẩng đầu, nhìn về phía hắc, lúc này trên mặt hắc không có một tia huyết sắc, trong ánh mắt toát ra sợ hãi, hắc như vậy làm cho người ta kinh hãi, lại làm cho người ta đau lòng.

“Không có việc gì... Ta không sao...” Tần Thiên mất khí lực thật lớn mới nói ra vài lời này, nàng vươn tay vuốt lên mặt hắc, lại phát hiện hai tay không còn sức để nâng dậy, nàng bị ai phát hiện, khí lực trên người nàng đang dần dần mất đi.

Cứ như vậy mà chết sao? Thật không cam lòng, hạnh phúc của ta chỉ vừa mới bắt đầu mà...

Bất quá, Tín Ngạn, chàng không bị thương, ta thật cao hứng...

Ý thức của nàng chậm rãi mơ hồ, hai tay vô lực buông xuống, toàn bộ thân mình đổ về phía sau.

Trang Tín Ngạn chỉ ôm lấy nàng bằng một bàn tay, mắt thấy nàng sẽ ngã xuống, đúng lúc này, Tạ Đình Quân cấp tốc chạy tới một phen ôm chầm lấy Tần Thiên sắp ngã, đem nàng đặt vào trước người mình, để nàng ngồi đối mặt với hắc, hai tay vòng quanh người nàng, không để cho nàng rơi xuống.

Tần Thiên lúc này đã ngất đi, tựa vào trong lòng Tạ Đình Quân, việc gì cũng không biết.

Sau khi đoạt lấy Tần Thiên, Tạ Đình Quân nhanh chóng rời đi, phía sau Trang Tín Ngạn sống chết đuổi theo, càng không ngừng tê rống, khàn cả giọng, hắc như phát điên, không quản chung quanh mã tặc đang công kích, chỉ điên cuồng truy đuổi Tạ Đình Quân. Nhường lại bởi vì không hề bố trí phòng vệ, bị mã tặc đuổi theo phía sau chém một đao, Trang Tín Ngạn ngã xuống ngựa, trên mặt đất lăn vài vòng, vết máu loang lổ, hắc cắn răng đứng

lên, lại hướng về phương hướng Tạ Đình Quân rời đi mà chạy tới, có mã tặc tiến lên chặn hãm, hãm nhặt lên trường đao trên đất, liều mạng xông qua, giống như ma quỷ, giống như con thú điên, rõ ràng là vẻ mặt điên cuồng, nhưng cũng đầy nước mắt, hãm như vậy khiến người ta trong lòng run sợ.

Nhóm mã tặc nhất thời cũng không dám tới gần, Trang Tín Ngạn tiếp tục phát điên chạy về phía trước, nhưng phía sau đã có một gã mã tặc cưỡi ngựa đuổi theo, bổ thêm một đao xuống lưng hãm, Trang Tín Ngạn cước bộ dừng một chút, lại vẫn như cũ không quay lại, mã tặc cắn răng quát to một tiếng, lại thêm một đao, Trang Tín Ngạn rốt cuộc duy trì không được, quỳ rạp xuống đất, sau khi té ngã, hãm vẫn như cũ nhìn phương hướng Tạ Đình Quân rời đi, đem hết toàn lực bò về phía trước.

Đúng lúc này, mã tặc điều khiển ngựa tung vó lên cao, muốn đem Trang Tín Ngạn giẫm chết dưới vó ngựa!

Một bên Hải Phú đã sớm chú ý tới tình huống bên này, muốn chạy tới tương trợ, lại bất hạnh không thể thoát khỏi vòng vây. Mắt thấy chủ tử sẽ chết thảm dưới vó ngựa, Hải Phú gấp đến độ khóc gọi “Thiếu gia”, lại không thể làm được gì. Bọn nha hoàn cũng một đám che miệng đau khóc thành tiếng.

Ngay trong lúc nguy cấp, ngựa đang chồm lên bỗng nhiên bị một mũi tên xuyên qua cổ, thảm rên một tiếng, ầm ầm đổ sụp, lập tức mã tặc cũng rơi xuống, còn chưa kịp bò lên, bỗng nhiên bị một bóng người xông tới chém một đao vào ngực, lúc này mất mạng ngay tại chỗ.

Xa xa Hải Phú nhìn thấy bóng dáng kia, thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì hãm nhận ra đó là Lâm Vĩnh tùy tùng của Tạ Đình Quân, bản sự cao cường, có hãm bên cạnh thiếu gia cũng được bảo hộ ít nhiều. Tiếp theo, hãm lại thấy Tạ gia tiểu thư Tạ Uyển Quân chạy vội tới bên người Trang Tín Ngạn, lo lắng kêu gọi. Sau đó, Tạ Uyển Quân nhờ Lâm Vĩnh giúp đỡ, hai

người đem Trang Tín Ngạn bị thương chuyển đến xe ngựa cách đó không xa, Tạ Uyển Quân đi theo cùng tiến vào trong xe ngựa.

Bên kia, Tạ Đình Quân không phát hiện tình huống của Trang Tín Ngạn sau lưng, ngẩng giọng lớn tiếng kêu lên: “Không cần triển đấu, chúng ta phân tán rút lui, hội họp tại Quy Phục thành!”

Nhóm hộ vệ đã sớm khó duy trì nghe thấy hiệu lệnh, đều vội vàng bảo hộ xe ngựa hướng về các phương hướng khác nhau mà rút lui.

Tạ Đình Quân thì hướng tới rừng rậm phóng đi.

Hải Phú thấy Lâm Vĩnh ngồi trên vị trí xa phu, vội vàng điều khiển xe ngựa chạy về một hướng. Hải Phú cũng vội vàng lên xe ngựa, chuẩn bị mang theo các nha hoàn chạy theo phía sau Lâm Vĩnh, nhưng lọt vào sự ngăn trở của mã tặc, rơi vào đường cùng, Hải Phú đành phải quay đầu ngựa hướng về phía ngược lại đào thoát.

Một bộ phận mã tặc đuổi theo những người đào vong, một bộ phận mã tặc thì lưu lại xem xét chiến quả lần này, khi bọn hãn mở ra hành lý trên xe, phát hiện bên trong đều là quần áo không chút đáng giá, không khỏi tức giận hùng hù hống hống!

Bên này, Tạ Đình Quân mang theo Tần Thiên vọt vào rừng rậm, nương theo rừng cây dày đặc, chỉ vài ba bước đã thoát khỏi mã tặc. Hãn ở trong rừng rậm quẹo trái quẹo phải, lúc đi ra đã không còn ở chỗ cũ, mọi nơi một mảnh mờ mịt, đều là thảo nguyên mênh mông vô bờ. Tạ Đình Quân nhất thời cũng không thể phân biệt phương hướng, thầm nghĩ trước nên tìm chỗ an toàn cứu chữa cho Tần Thiên.

Hắn cúi đầu nhìn Tần Thiên trong lòng, thấy nàng trên lưng máu đã thấm ướt quần áo, một mảnh đỏ sẫm, nhìn thấy mà ghê người. Hắn nóng vội, ra roi thúc ngựa, tùy ý chọn một phương hướng phóng nhan tới. Cũng không

biết đi được bao lâu, thấy phía trước có một lều trại cũ nát, xem ra là nơi ở của Khương nhân bình dân.

Nghĩ mã tặc đã không còn đuổi theo, ngay trước lều trại thì dừng ngựa lại, hắn thật cẩn thận đem Tần Thiên ôm xuống, đi vào lều trại

“Có người không?”. Hắn lên tiếng hỏi.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 196: Thỏa mãn

Trong lều trại tối như mực, Tạ Đình Quân gọi vài tiếng cũng không thấy có ai đáp lời.

Sau khi hai mắt hoàn toàn thích ứng với ánh sáng trong lều trại, Tạ Đình Quân lúc này mới phát hiện lều trại không có một bóng người, cũ nát, thực rõ ràng đã bị bỏ hoang.

Thấy bên trái lều trại có tháp nhỏ, Tạ Đình Quân đi qua đặt Tần Thiên lên trên đó. Tần Thiên hừ một tiếng, Tạ Đình Quân khẩn trương gọi tên của nàng, Tần Thiên hai mắt nhắm nghiền, vẫn không nhúc nhích, không hay biết gì. Tạ Đình Quân dò xét một chút hơi thở nàng, phát hiện hô hấp nàng càng ngày càng mỏng manh, hẳn biết phải mau chóng chữa thương cho nàng.

Hắn đứng dậy mở rèm cửa sổ ra, để ánh mặt trời tiến vào, thông gió thông khí. Lại tìm được trong lều trại nồi sắt bị vứt bỏ, nhớ tới cách đó không xa có con sông nhỏ, hắn cầm nồi sắt đi đến con sông nhỏ để tẩy rửa, lại múc nước trở về nhóm lửa nấu nước, để dùng chữa thương cho Tần Thiên.

Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, hắn rửa sạch hai tay, lấy ra thuốc trị thương người luyện võ đều tùy thân mang theo. Đây đều là thuốc trị thương thượng đẳng, cầm máu tiêu độc, giữ lại mạng sống, hiệu quả trị liệu rất tốt.

Hắn dùng dao nhỏ rạch quần áo trên lưng nàng để lộ ra miệng vết thương. Lúc này miệng vết thương sưng đỏ không thể chịu nổi, quanh thân đều một mảnh xanh tím, chỉ một động tác nhỏ như vậy, lại kích thích miệng

vết thương chảy máu. Hắn hai tay cầm thân tên, tên phải rút ra mới có thể chữa thương được. Nhưng hắn biết rất rõ về cung tiễn, bình thường mũi tên đều có đầu nhọn, đâm vào cơ thể thì không nói, nhưng một khi rút ra huyết nhục lẫn lộn cũng sẽ tóa ra, cảm giác bị thương đau đớn này mặc dù là nam nhi khỏe mạnh cũng chịu không nổi, huống chi là một nữ tử mảnh mai như vậy?

Làm không tốt một lần này, kết cục sẽ là mất mạng.

Hai tay của hắn không nhịn được run rẩy, một hồi cầm thân tên, một hồi lại buông ra, quyết tâm cầm lấy thân tên, một lát sau lại buông ra, tới tới lui lui, do dự không quyết, trong lòng vô cùng hối hận. Sớm biết là kết quả này... Sớm biết là kết quả này thì...

Tần Thiên cũng sẽ không bị thương như vậy, Tạ Đình Quân trong lòng đau kịch liệt không thôi, nhưng hắn làm sao dự đoán được nàng lại vì hắn ta mà xả thân quên mình như vậy chứ.

“Kẻ cầm điếu kia tốt như vậy sao? Đáng giá để nàng hi sinh vì hắn?” Tạ Đình Quân cúi đầu nói một câu. Tần Thiên nằm úp sấp ở đó, không hề hay biết, sự trầm mặc này giống như một lời khẳng định im lặng.

Tạ Đình Quân trong lòng khó chịu vô cùng, hai tay một lần nữa cầm thân tên, cắn răng một cái, nhẫn tâm rút ra “A!” Tần Thiên đang hôn mê bất tỉnh bởi vì này sự đau nhức này mà thảm thiết kêu ra tiếng, nàng ngẩng đầu, suy yếu mở mắt, mồ hôi đầy mặt, đầu, cổ, máu tươi từ miệng vết thương phun trào ra, Tạ Đình Quân run run bắt tay mở bình thuốc trị thương đổ vào trên vết thương của nàng, máu tươi không ngừng cùng với thuốc trị thương ẩm ướt khiến Tần Thiên cả người run rẩy.

“Chịu đựng, Tần Thiên, chịu đựng...” Tạ Đình Quân cắn răng, chỉ cảm thấy toàn thân không một chỗ nào không đau đớn, thật giống như miệng vết

thương kia đang ở trên người hắn, thật giống như máu tươi cuồn cuộn không ngừng chảy ra kia là của hắn vậy.

“Chịu đựng, Tần Thiên. Xem như ta cầu xin nàng!” Hắn dùng hai tay che miệng vết thương của nàng, hắn không phải chưa từng bị thương, chưa từng thấy qua máu chảy, hắn bị trúng tên, trúng đao thương, so với vết thương này còn nghiêm trọng, còn trí mạng hơn, nhưng chưa bao giờ như lần này, hắn lại sợ hãi, lại kinh đảm giống như hiện tại.

Đợi đến lúc Tần Thiên máu từ từ ngừng chảy, Tạ Đình Quân chỉ cảm thấy bản thân như vừa dạo qua một vòng ở quỷ môn quan, hắn cảm thấy trên mặt khó chịu, vừa sờ lên mặt, chỉ cảm thấy ướt sũng, mình bất tri bất giác đã rơi lệ.

Tạ Đình Quân cười khổ, hắn thật không nghĩ tới, mình lại có một ngày cũng sẽ vì nữ nhân rơi lệ. Lúc này, Tần Thiên đã không còn run rẩy, một lần nữa lại lâm vào hôn mê. Tạ Đình Quân bưng nước ấm tới, giúp nàng lau mặt, lại đem vết máu trên lưng lau rửa. Sau đó cởi ngoại bào của mình ra phủ lên thân thể nàng.

Sắc trời dần dần tối sầm, Tạ Đình Quân che chắn cửa thật kỹ, nhưng nhiệt độ trong không khí vẫn càng ngày càng rét lạnh. Hắn nằm xuống bên người nàng, thật cẩn thận đem nàng ôm vào lòng, dùng nhiệt độ cơ thể của mình giúp nàng ấm áp.

Hắn dùng tay vuốt ve mặt của nàng, vuốt ve đầu nàng, động tác hết sức ôn nhu.

Đột nhiên hắn có một cảm giác thỏa mãn, nàng lúc này gần gũi với hắn như vậy, thân mật với hắn như vậy, hiện tại nàng chỉ thuộc về một mình hắn, giờ khắc này, nàng chỉ có hắn, không ai có thể làm phiền đến bọn họ.

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy tràn đầy nhu tình, cúi đầu, hôn hai má, hôn môi của nàng, dường như hắn nghe thấy nàng đang gọi tên hắn “Đình Quân

Đình Quân” hết sức triền miên, hết sức kiều diễm. Hắn trong lòng dâng lên dục vọng vô cùng vô tận, nhưng vừa thấy nàng, vẫn như cũ là hai mắt nhắm nghiền. Môi lạnh như băng, hết thấy chỉ là ảo giác. Hắn không dám vọng động, ôm lấy nàng, không nhịn được thở dài.

Hắn bắt đầu hồi tưởng lại mọi việc liên quan đến nàng, ngay từ đầu, hắn đối với nàng đáng yêu mà sinh ra một ít hứng thú, giống như đối với các nữ nhân khác sinh ra hứng thú vậy, bất quá chỉ muốn chơi đùa với nàng. Nhưng một lần rồi lại một lần, nàng có thể đào thoát khỏi kế hoạch của hắn, chậm rãi, hắn đối với nàng hứng thú càng ngày càng đậm. Càng có hứng thú, hắn càng muốn tìm biện pháp tiếp cận nàng, càng tiếp cận nàng, càng phát hiện chỗ tốt của nàng. Giống như một đầm lầy êm ái, một chút một chút đắm chìm trong khoái hoạt đó.

Càng lún càng sâu, đợi đến lúc tỉnh ngộ, phát hiện đã bị hãm sâu, vô pháp tự kèm chế.

Hãm sâu thế nào không quan hệ, không thể tự kèm chế cũng không sao, hắn thích nàng, hắn muốn nàng, hắn muốn tìm cách để đạt được mục đích.

Hắn hôn môi của nàng, thì thảo nói: “Một ngày nào đó, ta sẽ khiến ánh mắt nàng, tâm tư nàng đều chuyển dời đến trên người ta, ta sẽ cho nàng mọi thứ mà hắn không thể cho nàng, khiến nàng trở thành nữ nhân mà ai cũng phải hãm mộ...”

Nhớ tới nàng cùng Trang Tín Ngạn hôn nhau trên thuyền, nhớ tới bọn họ trong lúc đó thân mật triền miên, rồi sau này, nàng sẽ dùng sự nhiệt tình như vậy đối với hắn, Tạ Đình Quân trong lòng nhất thời nóng hừng hực. Hắn hận không thể tức khắc đem nàng đặt dưới thân mà yêu thương, nhưng chung quy cố kỵ thương thế trên người nàng, nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Thiên luôn luôn hôn mê, Tạ Đình Quân thấy nàng thương thế không nhẹ, muốn chờ nàng thương thế ổn định rồi mới lên đường. mấy ngày nay, bọn họ vẫn ở trong lều trại này, quanh đó không có ai, một chút động tĩnh đều không có. Vừa đến buổi tối, yên tĩnh đến dọa người, chỉ có tiếng sói tru trên thảo nguyên không biết từ nơi nào truyền đến, mặc dù gan lớn như Tạ Đình Quân, cũng không khỏi có chút kinh hãi.

Mấy ngày nay hãn đều cực nhọc cả ngày cả đêm chiếu cố nàng, mỗi ngày giúp nàng đổi được, chonàng uống nước, đem lương khô mang theo nấu thành cháo dứt cho nàng uống. Một ngày sau, Tần Thiên bị sốt cao, cả đêm mê sảng, Tạ Đình Quân lo lắng cả đêm không ngủ, thời điểm nàng phát lạnh, hãn ôm chặt người nàng, thời điểm nàng nóng rực, thì múc nước lạnh để nàng hạ nhiệt độ. Hãn vốn quen được người khác hầu hạ, hầu hạ người khác như vậy chính là lần đầu tiên, nhưng hãn cũng không bối rối chỉ chặt chẽ chú ý đến nàng, gợn gàng ngăn nắp chiếu cố nàng.

Tuy rằng vất vả, tuy rằng lo lắng, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác thỏa mãn, có đôi khi lại thầm hận giá như ngày cứ như vậy vô hạn vô kỳ kéo dài, chỉ cần có thể cùng nàng ở cùng một chỗ, bảo hãn hầu hạ nàng cả đời, hãn cũng nguyện ý.

Có lẽ thuốc trị thương của hãn hiệu quả rất tốt, có lẽ là vì hãn tỉ mỉ chăm sóc, đến buổi sáng ngày thứ tư Tần Thiên sâu kín tỉnh dậy.

Tạ Đình Quân kinh hỉ, mặc dù năm hãn mười lăm tuổi hoàn thành giao dịch lớn đầu tiên khi hưng phấn cũng không bằng một góc so với giờ khắc này.

Nhưng Tần Thiên vừa tỉnh lại câu đầu tiên đã khiến sự vui sướng giống như thủy triều dễ dàng rút xuống.

Nàng nhìn hãn, suy yếu hỏi: “Tín Ngạn đâu? Tín Ngạn ở nơi nào?”

Tươi cười đọng lại ở trên mặt, mấy ngày qua thỏa mãn cùng kỳ vọng, bị một câu này của nàng hoàn toàn đánh tan.

Tạ Đình Quân sắc mặt trầm xuống.

“Chúng ta thất lạc, ta cũng không biết tình huống của hắc.” Hắc tận lực dùng thanh âm bình tĩnh nói, nhưng hai tay lại nhịn không được nắm chặt, như muốn rút tim hắc.

“Ta vì sao lại ở cùng một chỗ với ngươi? Ta nhớ rõ ta ở cùng Tín Ngạn mà.” Tần Thiên tiếp tục nói, giọng điệu này giống như có chút oán trách hắc đem nàng tách ra khỏi hắc ta vậy.

Tạ Đình Quân tâm lại chìm xuống, “Lúc ấy ngươi trúng tên, rơi từ trên lưng ngựa xuống, là ta cứu ngươi. Lúc ấy tình huống hỗn loạn lại nguy cấp, chúng ta đành phải phân tán ra mà chạy trốn, nhất thời ta cũng không kịp đem ngươi giao cho Trang công tử, chỉ có thể mang theo ngươi cùng nhau chạy trốn mã tặc.” Hắc xuy một tiếng cười “Hiện tại xem ra, ta đã nhiều chuyện rồi.”

Tần Thiên nghe ra sự lạnh lùng trong giọng nói hắc, không khỏi ngẩng đầu nhìn hắc, lúc này là ban ngày, ánh sáng theo cửa sổ chiếu lên gương mặt tiêu tụy của hắc, hắc so với lúc trước gầy đi không ít.

Tần Thiên lại nhìn quanh mình, vải dính máu, bình dục, trong chén bị vỡ còn có chút cháo, vết thương vốn nghiêm trọng hiện tại lại không cảm thấy đau đớn lắm, hết thảy tất nhiên là nhờ Tạ Đình Quân.

“Cám ơn ngươi đã cứu ta.” Mọi chuyện phát sinh quá đột nhiên, ngay lúc đó hỗn loạn cùng nguy cấp Tần Thiên cũng biết rõ, mà hộ vệ của Tạ gia luôn luôn hết sức bảo hộ tùy tùng Trang phủ, Tạ Đình Quân cũng luôn luôn không ngừng cùng mã tặc kịch chiến. Tần Thiên dù thông minh, cũng không thể nghĩ ra được đối với lần biến cố này, người trước mắt cho dù không phải kẻ khởi xướng nhưng cũng là kẻ đồng lõa!

Giờ này khắc này nàng đối với Tạ Đình Quân có cảm kích tận đáy lòng.

“Không có gì.” Tạ Đình Quân đứng lên, bóng dáng cao lớn cơ hồ che khuất ánh sáng nơi cửa sổ, chợt tối sầm lại như vậy, làm cho nàng vốn đang suy yếu có chút choáng váng “Chúng ta là người hợp tác làm ăn, Tần đương gia có việc, Tạ mỗ tất nhiên là nghĩa bất dung từ.” Lại nói: “Trước khi phân tán, chúng ta đã hẹn ước sẽ hội hợp tại Quy Phục thành, Tần đương gia đã thấy đỡ nhiều chưa? Nếu đã khá hơn rồi, đêm nay nghỉ ngơi một ngày, sáng mai chúng ta sẽ lên đường trở về!”

Tần Thiên gật gật đầu: “Ta đã không có gì đáng ngại, làm phiền Tạ công tử!”

Tạ Đình Quân nho nhã lễ độ gật đầu, nay Tần Thiên đã tỉnh dậy, hẳn không thể đi quá giới hạn.

Có điều, hẳn mang nàng rời đi mấy ngày nay, có rất nhiều chuyện mình ám không rõ...

Lần này trở về, nghênh đón phu thê bọn họ, chính là một hồi mưa rền gió dữ, kẻ cầm điếu kia sẽ giải quyết như thế nào? Hẳn thật mỗi mắt mong chờ! Mà hẳn, chỉ cần lúc nàng đang gian nan, vươn tay về phía nàng, nàng sẽ sà vào ôm ấp của hẳn! Trước đó, hẳn chỉ cần để nàng cảm kích hẳn là được rồi.

Đêm đó, Tạ Đình Quân đùa giỡn giúp nàng đối được, khi hẳn muốn cởi bỏ quần áo trên người nàng, Tần Thiên đã thanh tỉnh tất nhiên sẽ không để hẳn tùy ý.

Tạ Đình Quân tay cầm bình rượu cười lạnh nói: “Mấy ngày nay là ta giúp người đối được, nói khó nghe thì, cái gì không nên nhìn thì cũng đã nhìn. Nếu Tạ mỗ thực có tâm tư gây rối, Tần đương gia cho rằng hiện tại người có thể ngăn cản sao?”

Những lời này chính nghĩa lắm nhien, làm cho Tần Thiên thực ngượng ngùng.

“Ta không phải có ý này...”

“Được nhất định phải đối, trừ phi Tần đương gia không muốn thương thế nhanh khỏi để lên đường.”

Nói đến nước này, Tần Thiên cũng không cũng còn kiên trì ngăn cản. Miệng vết thương ở trên lưng, trừ bỏ hăn, cũng không có ai bôi giùm.

Tần Thiên nằm úp sấp xuống dưới, tùy ý để hăn cởi quần áo của nàng ra, lộ ra miệng vết thương trên lưng.

Coi như là ở trong bệnh viện. Bệnh viện bảo người cởi, người phải cởi, nếu gặp bác sĩ nam, chẳng lẽ có thể bảo bệnh viện đổi bác sĩ nữ hay sao? Hiện tại cũng bất quá chỉ lộ phần lưng mà thôi.

Ngày thường khi bôi thuốc cho nàng, lúc đó nàng hôn mê nên cũng không có cảm giác gì, nhưng lúc này thấy nàng bộ dạng ngượng ngùng xấu hổ, Tạ Đình Quân không khỏi trong lòng rung động, động tác bôi thuốc càng thông thả, cũng càng ôn nhu.

Ngón tay làm bộ như lơ đãng lướt qua trên da thịt nàng, cảm giác được nàng hơi run rẩy, bụng đột nhiên căng thẳng, dục vọng hừng hực, nhưng cũng đành áp chế nhin xuống.

Lấy bản sự của hăn, có thể dễ dàng đoạt thân thể nàng, nhưng hăn biết, nếu làm như vậy, cả đời nàng sẽ hận hăn, cho dù nàng rời khỏi Trang Tín Ngạn, cũng sẽ không cam tâm tình nguyện đến bên cạnh hăn, đó không phải điều hăn muốn.

Hăn hy vọng nàng có thể đối đãi với hăn giống như với Trang Tín Ngạn vậy. Bôi thuốc xong, Tần Thiên cầm quần áo mặc vào, lại hướng hăn nói

lời cảm tạ, Tạ Đình Quân cười cười, tâm tình vô cùng tốt. Tần Thiên nữ nhân này, tuy rằng thông minh, có năng lực, nhưng tâm tính thuần lương, chưa đủ gian trá狡 hoạt, về điểm này, nàng thậm chí không bằng Trang Minh Hỉ. Nữ nhân như vậy vừa có thể giúp đỡ trong công việc, lại có thể hoàn toàn nắm trong tay. Quan trọng hơn là có thể khiến ta an tâm, không cần lo lắng sẽ bị nàng đứng phía sau đâm một dao.

Trang Minh Hỉ đẹp thì đẹp thật, nhưng âm hiểm, đặt tại bên cạnh lúc nào cũng phải đề phòng, xin miễn thứ cho kẻ bất tài này thôi.

Đêm đó, Tạ Đình Quân đem y bào cởi ra để Tần Thiên đắp, rồi nhường nàng nằm ngủ trên tháp, mình thì miễn cưỡng đối phó qua đêm trên ghế dài. Tần Thiên thấy hăn chu đáo như thế, dần yên tâm hơn, cũng không còn phòng bị hăn, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Cũng không biết ngủ được bao lâu. Tạ Đình Quân bỗng nhiên bị tiếng ngựa hí vang ngoài lều trại bừng tỉnh.

Hắc mã này đã theo hăn gần mười năm, rất có linh tính, ngày thường nó luôn im lặng, đêm nay lại khác thường như thế nhất định là có chuyện gì đó đang phát sinh!

Tạ Đình Quân nhảy dựng lên, nhảy đến cửa sổ vén rèm nhìn ra bên ngoài. Vừa nhìn thấy, không khỏi đổ một thân mồ hôi lạnh!

Bên kia, Lâm Vĩnh điều khiển xe ngựa mang theo Tạ Uyển Quân và Trang Tín Ngạn cuống quít bỏ chạy, phía sau vẫn như cũ không hề thiếu mã tặc đuổi theo. Lâm Vĩnh hoảng loạn, chỉ chốc lát, xe ngựa lại vọt vào một vách núi đen, Lâm Vĩnh không kịp ngừng xe ngựa, cứ như vậy cả người lẫn xe rơi xuống, "Bùm" một tiếng, rơi vào con sông dưới vách núi.

Mã tặc vọt tới chỗ vách núi, thấy xe ngựa đã dần dần chìm xuống đáy sông, nghĩ rằng bọn họ cũng không còn đường sống, lúc này mới lần lượt rời đi.

Lúc này, Lâm Vĩnh rơi xuống nước liền bị nước sông đẩy văng ra, sau khi hần nổi lên mặt nước đã không còn thấy bóng dáng Tạ Uyển Quân và Trang Tín Ngạn đâu. Trang Tín Ngạn thì không nói, nhưng Tạ Uyển Quân cũng không thể có sơ sót được. Lâm Vĩnh khẩn trương, lặn xuống nước tiếp tục tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của họ.

Thái dương lặn phía sau vách núi, Tạ Uyển Quân sâu kín tỉnh dậy, phát hiện đang nằm trên tảng đá bên bờ, nàng bò lên, toàn thân đều có chút đau nhức, trên tay trên mặt đều đau đớn, dường như bị thương.

Nàng nhất thời cũng không để ý, vội nhìn xung quanh, không phát hiện Lâm Vĩnh, nhưng đã thấy Trang Tín Ngạn nằm một chỗ cách đó không xa.

Tạ Uyển Quân kinh hãi, lão đảo chạy vội qua.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 197: Cô nam quả nữ

Tạ Uyển Quân chạy vội tới bên cạnh Trang Tín Ngạn, thấy hân nghiêng người ghé vào tảng đá trên bờ, trên ngoại bào nguyệt sắc dính đầy vết máu, tóc dài hỗn độn, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

“Trang công tử, Trang công tử.” Tạ Uyển Quân vượt bờ vai của hân, gấp đến mức nước mắt trào ra.

Trang Tín Ngạn một chút phản ứng cũng không có, Tạ Uyển Quân run run đưa tay thăm dò hơi thở của hân, thấy hân vẫn còn hô hấp, lúc này tâm mới buông lỏng.

Nàng ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy nơi này là vách núi đen, chung quanh thạch đá lởm chởm, không có người hay thú vật gì cả. Nàng lớn tiếng gọi to tên Lâm Vĩnh, nhưng cũng không nghe thấy ai đáp lại. Nàng ngồi bên cạnh Trang Tín Ngạn, vừa sợ vừa e ngại, càng không ngừng khóc lóc, cũng không biết khóc được bao lâu, thẳng đến lúc nàng vừa lạnh vừa đói, lúc này mới chậm rãi ngừng lại. Rơi vào đường cùng, nàng bắt đầu đứng dậy dò đường, không tìm thấy đường ra, nhưng lại tìm thấy một sơn động, cửa động ẩn rất sâu, nếu không phải nàng cố ý tìm kiếm nhất định khó có thể phát hiện. Trong sơn động có rất nhiều cỏ khô cùng củi đốt, còn có đồ để châm lửa. Hân là người nào đó trước kia thoát khỏi vách núi đen may mắn được cứu trợ mà để lại.

Tìm được chỗ có thể nghỉ ngơi, Tạ Uyển Quân một lần nữa trở lại bên người Trang Tín Ngạn, hân thì bất tỉnh, nàng không thể gọi hân dậy, đành phải kéo lê hân tới sơn động, ven đường đá vụn ma sát lên miệng vết

thương trên lưng hần, lưu lại một vết máu thật dài, nhưng vì trời tối, Tạ Uyển Quân cũng không chú ý đến, thẳng đến khi đưa hần vào trong sơn động, châm lửa lên, nương theo ánh lửa lúc này mới phát hiện phía sau lưng hần huyết nhục mơ hồ.

Từ trước đến nay nàng là tiểu thư mười ngón tay không phải đụng vào bất cứ việc gì thấy tình hình như vậy vừa hoảng vừa sợ, cũng không biết bây giờ nên làm gì, dưới sự sốt ruột, đành phải trước cởi bỏ quần áo của hần, lại dùng quần áo của hần đắp nước ở bờ sông đem về giúp hần tẩy miệng vết thương, hoàn toàn không nghĩ tới miệng vết thương dính nước không được đúng lúc cứu chữa sẽ nhiễm trùng sinh mủ.

Làm tốt mọi việc xong, nàng lại không biết nên làm gì. Sợ hần lạnh, lại đem hần nằm gần lửa hơn một chút, cảm thấy đói bụng, lấy ra khối thịt bò khô vừa rồi giúp hần cởi quần áo tìm được, muốn cho hần ăn một ít, nào biết hần cắn bản không nuốt vào, lại nóng vội đành từ bỏ. Sau quá mệt mỏi, liền nằm ngủ xuống đồng lửa bên kia.

Buổi tối, Trang Tín Ngạn nằm ngủ gần cửa động, tuy rằng có đồng lửa, nhưng từ bên ngoài thổi vào từng trận gió lạnh vẫn khiến hần lạnh lẽo, cứ như vậy, càng làm cho miệng vết thương của hần nhanh chóng chuyển biến xấu, nửa đêm bị sốt cao, nhưng Tạ Uyển Quân bởi vì ban ngày bị kinh hách, hơn nữa vừa rồi khuôn vác Trang Tín Ngạn mất hết sức lực, nàng là một tiểu thư được nuông chiều sao có thể chịu nổi, vốn quen được người khác hầu hạ nên cũng không quan tâm những điểm này, tất nhiên chìm sâu vào giấc ngủ, hoàn toàn không để ý tới.

Cứ như vậy mãi cho đến buổi sáng, Tạ Uyển Quân thấy Trang Tín Ngạn sắc mặt vô cùng xấu, lúc này mới phát hiện hần bị sốt cao, nàng không biết mình nên làm gì, một bên lo lắng gọi tên của hần, một bên khóc lớn, trong lòng khổ sở không thôi, chỉ cảm thấy nếu hần cứ như vậy mà chết, nàng cũng không thiết sống nữa.

Đúng lúc này, Tạ Uyển Quân nghe tiếng gọi của Lâm Vĩnh bên ngoài, chính Lâm Vĩnh theo dòng nước tìm kiếm ven bờ mà tới. Tạ Uyển Quân mừng rỡ, vội vàng chạy ra ngoài, cùng Lâm Vĩnh hội họp.

“Tiểu thư, người không sao chứ!” Lâm Vĩnh thấy Uyển Quân quần áo tả tơi, tóc tai hỗn độn, khuôn mặt tiều tụy, vội vàng hỏi.

“Ta không sao.” Tạ Uyển Quân nói.

Đang lúc Lâm Vĩnh há mồm thở phào một hơi, lại nhìn thấy Tạ Uyển Quân khóc lớn, nàng chỉ về phía sau: “Lâm Vĩnh, người nhanh tới Trang công tử, Trang công tử sắp chết.”

Lâm Vĩnh xem xét thương thế của Trang Tín Ngạn, thấy hằn trên người chủ yếu có ba vết thương, đều do đao gây nên.

Một đao trên cánh tay, hai đao ở trên lưng, miệng vết thương trên lưng huyết nhục mơ hồ, vô cùng thâm trọng. Lâm Vĩnh nhớ tới vừa rồi ở cửa động nhìn thấy vết máu kéo dài, không khỏi hỏi Tạ Uyển Quân: “Người kéo lê hằn vào đây sao?”

Tạ Uyển Quân cũng biết mình đã gây họa, lập tức khổ sở nói: “Ta không biết, ta không để ý nhiều như vậy.” Nước mắt ngấn dài lại trào ra.

Lâm Vĩnh nhẹ giọng thở dài, tiếp tục kiểm tra miệng vết thương, thấy miệng vết thương sưng đỏ không chịu nổi, có dấu hiệu mưng mủ, nhất thời biến sắc: “Tiểu thư, người tẩy rửa vết thương của hằn?”

“Trên miệng vết thương có bùn đất...”

“Ai!” Lâm Vĩnh cảm thấy khó nói, trong lòng lại thầm nghĩ, mấy vị tiểu thư yếu yếu điệu điệu ở thời khắc mấu chốt một chút hữu ích đều không có! Hẳn bỗng nhiên có cảm giác, nếu đổi lại là Tần Thiên, nhất định sẽ không gây ra hậu quả này!

“Ta nếu đến muộn vài canh giờ, Trang công tử chỉ sợ sẽ mất mạng!” Lâm Vĩnh nói. Tạ Uyển Quân chỉ biết khóc lóc.

Thấy nàng như thế, Lâm Vĩnh cũng không nói thêm gì nữa, lấy ra con dao nhỏ hơn qua trên lửa để tiêu độc, muốn đem chỗ thịt thối sưng mủ ở trên miệng vết thương cắt đi, lại đem dao nhỏ hơn trên lửa, sau đó đặt lên miệng vết thương sau lưng Trang Tín Ngạn, đau nhức làm cho Trang Tín Ngạn đột nhiên tỉnh lại, kêu thảm thiết liên tục.

Tạ Uyển Quân kinh hãi nắm lấy tay Lâm Vĩnh: “Người làm cái gì vậy? Dừng tay dừng tay!”

Lâm Vĩnh nhìn nàng: “Tiểu thư, miệng vết thương của hã nếu không được xử lý như vậy sẽ bị sưng mủ, cứ để như vậy, hã sẽ không qua khỏi ngày mai!”

Có một câu hã cũng không nói ra, nếu không phải do nàng xử lý không tốt, hã ta căn bản không cần phải chịu thống khổ như vậy, chỉ cần bồi thuốc là tốt rồi.

Thấy Lâm Vĩnh nói như thế, Tạ Uyển Quân mới buông tay, nàng ngồi một bên nhìn Lâm Vĩnh xẻo bớt trên miệng vết thương của hã, đến cuối cùng, Trang Tín Ngạn cơ hồ không còn khí lực kêu rên, chỉ càng không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Sau khi tiêu trừ thịt thối, làn da trên lưng Trang Tín Ngạn không còn chỗ nào hoàn hảo. Tạ Uyển Quân che mặt, càng không ngừng khóc lóc, vừa đau lòng vừa lo lắng.

Lâm Vĩnh sau đó lại bồi thuốc trị thương lên miệng vết thương, xé khối vải sạch sẽ trên người băng bó cho hã, sau khi làm tốt mọi việc, Lâm Vĩnh gọi Tạ Uyển Quân qua một bên, nhìn Trang Tín Ngạn lại lâm vào hôn mê thấp giọng nói: “Sau khi trở về, tiểu thư phải nói ba chúng ta cùng nhau chạy trốn không may bị thất lạc.”

Tạ Uyển Quân ngẩn ra, lập tức hiểu được ý tứ của hã.

Tối hôm qua nàng cùng Trang Tín Ngạn cô nam quả nữ ở chung một đêm, nếu truyền ra ngoài, thanh danh trong sạch của nàng sẽ bị phá hủy, sẽ không có nhân duyên tốt tìm tới của.

Nhưng mà...

Tạ Uyển Quân quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn đang nằm đó, lúc này hã vừa vặn đối mặt với nàng, kể cả trong thời điểm suy yếu như vậy, khuôn mặt của hã vẫn tuấn tú như vậy, nhớ tới hã đối với thê tử vô cùng tốt, nhớ tới mỉm cười say lòng người, ánh mắt ôn nhu của hã, Tạ Uyển Quân ánh mắt trầm xuống, hai mắt tối tăm, như có gì đó đang chậm rãi tích tụ.

“Không, ta sao phải nói dối, ta muốn nói ra sự thật.” Tạ Uyển Quân từng chữ nói ra: “Ta muốn để cho mọi người biết, ta và Trang công tử cô nam quả nữ đã ở cùng với nhau một đêm.”

“Lục tiểu thư!” Lâm Vĩnh cả kinh nói.

Tạ Uyển Quân không để ý đến hã, chỉ nhìn Trang Tín Ngạn, khóe miệng tràn ra ý cười ôn nhu.

Như vậy, ta sẽ không bị gả cho Ti Mã Xương, như vậy, hã sẽ cưới ta, ta sẽ trở thành người thân mật với hã, hã cũng sẽ đối với ta tốt như vậy. Cũng sẽ dùng ánh mắt ôn nhu nhìn ta...

Tạ Uyển Quân khóe miệng tươi cười càng ngày càng đậm.

Bên kia, Tạ Đình Quân nghe thấy tiếng hí dị thường của hắc mã, tâm nhảy nhót, vọt tới cửa sổ, xốc lên một góc rèm cửa nhìn ra ngoài, vừa trông

thấy, đổ một thân mồ hôi lạnh.

Động tĩnh của hắc khiến Tần Thiên cả kinh bừng tỉnh, Tần Thiên thương thể đã tốt hơn rất nhiều, có thể đứng dậy, nàng đứng lên phủ thêm quần áo đi đến bên cạnh Tạ Đình Quân, đứng một bên hỏi: “Chuyện gì?” Một bên theo khe hở rèm cửa trông ra ngoài, vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

Chỉ thấy bên ngoài lều trại có mấy vật thể đen nhánh đang chậm rãi hướng tới lều trại, mấy vật thể này này so với thú bình thường dân chăn nuôi hay săn bắt lớn hơn khá nhiều, kéo một cái đuôi nặng nề, mỏ nhọn liêu nha, hai mắt dưới ánh trăng lóe lục quang, rõ ràng là sói! Không, là bầy sói!

Vừa nhìn thấy, ít nhất mười con, phân tán nhau, lặng yên không một tiếng động tới gần!

Hắc mã buộc bên cạnh lều trại như cảm giác được nguy hiểm, nôn nóng cất vó đi qua đi lại, càng không ngừng tê rống.

Tần Thiên ngậm miệng, dùng hết khí lực toàn thân mới có thể áp chế tiếng kêu sợ hãi.

Nàng chưa bao giờ thấy qua nhiều sói như vậy, mặc dù đã nhìn thấy trong vườn bách thú, nhưng nhỏ hơn mấy con này rất nhiều, lại còn rất dạn dĩ ngoan im lặng. Nhưng mà, đây là sói trên thảo nguyên, đêm nay mình có lẽ chính là đối tượng săn bắt của chúng nó!

Nghĩ đến đây, Tần Thiên không nhịn được phát run.

Như cảm giác được Tần Thiên kinh hoảng, Tạ Đình Quân không quay đầu, vươn tay đẩy nàng ra phía sau, hạ giọng nói: “Người ở yên trong này đừng đi ra.” Nói xong, từ trên người rút ra hai con dao nhỏ, xốc lên rèm cửa xông ra ngoài.

“Người muốn làm gì!” Tần Thiên nhin không được ngăn cản, nhưng dĩ nhiên đã không còn kịp.

Tần Thiên tránh sau rèm cửa, đã thấy Tạ Đình Quân như tia chớp vọt tới hắc mã, một dao đem dây thừng buộc hắc mã cắt đứt, ngay sau đó xoay người nhảy lên ngựa.

Bầy sói thấy hắc đi ra nhất tề tru lên, hai con nhanh chóng tiến về phía hắc, tung người nhảy lên, hướng về hắc đang ngồi trên lưng ngựa.

Nhưng Tạ Đình Quân sắc mặt không thay đổi quát to một tiếng, hai tay cầm dao hướng lên trên đuổi ra, hai con dao phân biệt đâm vào bụng sói, hai con sói này đồng thời kêu thảm thiết, ngã xuống, lăn lộn mấy vòng cũng không còn động đậy nữa. Lại có một con sói đen khác đi lên, Tạ Đình Quân thực hiện giống như vậy, đang muốn lại dùng dao đâm nó, nhưng khi con sói này nhảy lên, lại cắn vào cổ tay hắc, Tạ Đình Quân ăn đau, dùng sức hất văng con sói kia ra, dao nhỏ trong tay bởi vậy mà rơi xuống, mắt thấy lại có sói tiến lên, Tạ Đình Quân đành tung cước đá nó, kẹp bụng ngựa phóng về phía trước, ý đồ dẫn dụ bọn sói rời khỏi đây.

Bầy sói mắt thấy con mồi định chạy trốn, đều tru lên muốn đuổi theo, con sói đầu lĩnh nhảy lên trong không trung, một ngụm cắn đuôi ngựa, Tạ Đình Quân quay người lại, dùng con dao còn lại trong tay kia đâm vào mắt nó.

Nhưng hành động vừa trì hoãn, lại có nhiều sói hơn xông tới. Tạ Đình Quân ngăn cản không kịp, bị sói kéo xuống ngựa.

Mắt thấy đàn sói nhất tề xông lên, Tần Thiên tim như muốn từ trong miệng nhảy ra, nhưng giây tiếp theo, liền thấy Tạ Đình Quân đứng lên, chỉ thấy hắc dùng lực run lên, đem sói bám trên người hất văng ra, tung người đá một cước vào đầu một con sói, lại một đao đâm vào gáy một con sói khác, hai sói lập tức bị mất mạng, nhưng những điều này cũng kích phát

tính hung tàn của loài sói, từng con một không sợ chết lao về phía hần, thấy hần hoặc dùng chân, hoặc dùng quyền, hoặc dùng dao, trong khoảnh khắc lại giết chết mấy con sói.

Thình thoảng lại nghe thấy thanh âm sói kêu thảm thiết.

Lúc này hần tóc tai rối tung, mặt đầy máu, hung hãn thô bạo, giống như ma quỷ, làm cho Tần Thiên âm thầm kinh hãi.

Thấy hần hung hãn, bầy sói bắt đầu dờn mục tiêu, trong đó có mấy con xông về phía phía hắc mã của Tạ Đình Quân, hắc mã thực có linh tính, lúc trước cũng không một mình chạy trốn, lúc này thấy sói đen lao tới, mới bắt đầu chạy trốn, nhưng dĩ nhiên không còn kịp, không được bao lâu lâu, liền bị bầy sói đuổi theo, hai con sói nhảy lên đồng thời cắn yết hầu của nó, hắc mã kêu thảm một tiếng ngã xuống đất.

Tạ Đình Quân thấy vậy đỏ mắt, vươn tay bắt lấy hai đầu sói ở không trung hung hăng đập vào nhau, khiến chúng óc vỡ toang, lập tức mất mạng.

Tần Thiên nhìn xem trợn mắt há hốc mồm, nhưng còn chưa kịp lên tiếng khen ngợi hần, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, bởi vì nàng trông thấy, có hai con sói đã phát hiện ra nàng, đang chạy về phía này.

Tần Thiên kinh hãi, liên tục lui về phía sau, mắt thấy con sói kia tung người lao tới, dưới tình thế cấp bách, nàng nắm lấy trường côn bên cạnh, hướng về đầu sói vung một cái, thế nhưng lại đánh trúng! Tuy rằng không đem sói đánh chết, nhưng lại thành công ngăn trở nó tiến công.

Có điều miệng vết thương trên lưng vốn đã khép bởi vì đột nhiên phát lực lại lần nữa vỡ ra.

Có điều sống chết trước mắt cũng quản không được nhiều như vậy.

Mắt thấy sói đứng dậy từ trên mặt đất, lại nhe răng trợn mắt lao về phía nàng, Tần Thiên thu liễm tâm thần, cắn chặt răng, lại giơ lên trường côn trong tay, sói còn chưa nhảy lên, đã bị Tạ Đình Quân chạy tới một cước đá bay. Sói nức nở kêu hai tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Bốn phía đột nhiên trở lại yên tĩnh, Tần Thiên đi ra phía ngoài lều trại, xung quanh toàn là xác sói, trong không khí tràn ngập mùi máu đậm đặc, khiến đêm đen càng trở nên âm trầm giống như quỷ phủ địa ngục, mà nam nhân bên cạnh toàn thân máu tươi, sắc mặt dữ tợn, thở hỗn hển, càng giống như sứ giả Tu La chui lên từ dưới địa ngục!

“Người không sao chứ!” Tạ Đình Quân một bên thở một bên hỏi nàng.

Tần Thiên kinh hồn chưa định: “Ta... Ta không sao.” Nàng vứt bỏ trường côn trong tay.

Nghe thấy nàng nói những lời này, Tạ Đình Quân lập tức như mất hết sức lực, hai chân mềm nhũn, quỳ gối trên cỏ, hãn hai tay chống đỡ trên mặt đất, nửa ngày cũng không ngẩng đầu lên.

Nhưng đột nhiên, hãn trong lòng nhảy nhót, ngẩng đầu nhìn, đã thấy một con sói vừa rồi bị hãn một cước đá bay vẫn chưa chết! Nó đứng lên, khoe miệng chảy máu, nó như nổi cơn điên, lấy tốc độ như sét đánh không kịp bưng tai phóng về phía Tần Thiên đang đứng gần nhất, nó tru lên há miệng, mục tiêu chính là cổ họng của Tần Thiên!

Tần Thiên bị này một màn dọa cho kinh ngạc, muốn chạy trốn dĩ nhiên đã không kịp, trơ mắt nhìn con sói ác lao về phía mình.

Ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông, Tạ Đình Quân vốn mất hết sức lực đột ngột đứng lên, đem Tần Thiên đẩy ra, sói ác xông về phía hãn, Tạ Đình Quân dưới tình thế nguy cấp dùng tay trái ngăn cản, sói ác há mồm cắn vào tay hãn, đầu vẫn phát ra “Rống rống” thanh âm, mấp máy khoe miệng đem ngón tay Tạ Đình Quân hung tợn cắn chặt.

Tần Thiên bị kinh hoảng không thể động dậy!

“A” Tạ Đình Quân kêu thảm thiết liên tục, cũng không biết làm sao lại có khí lực, ôm sói ác vật xuống đất, đặt ở dưới thân, vươn tay gắt gao ngăn chặn nó, tay phải dùng quyền, một bên kêu to, một bên đánh lên đầu nó, một quyền rồi lại một quyền, như đang phát điên, lao thẳng đến đánh cho đầu sói vỡ thành mảnh nhỏ, văng vãi khắp nơi, nhưng vẫn không hề ngừng lại.

“Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân, người bình tĩnh một chút, sói đã chết rồi!” Dưới thanh âm không ngừng kêu gọi của Tần Thiên, Tạ Đình Quân lúc này mới đình chỉ động tác.

Hắn quay đầu, mờ mịt nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, lại nâng lên tay trái huyết nhục mơ hồ, rốt cuộc chống đỡ không được, hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, Tạ Đình Quân phát hiện mình đang nằm trong một xe ngựa. Hắn giật giật, chỉ cảm thấy toàn thân như bị tan rã, đau nhức vô cùng.

“Người rốt cục đã tỉnh.” Bên tai truyền đến thanh âm của Tần Thiên.

Tạ Đình Quân nhìn qua, thấy Tần Thiên ngồi bên cạnh, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Hắn giật giật môi, lại thấy miệng khô lưỡi khô, yết hầu đau đớn như bị lửa thiêu. Tần Thiên nhìn thấy, vội vàng rót một chén nước, dút cho hắn uống.

“Đây là đoàn xe của Khải thương, chúng ta đang trên đường trở về!” Như biết hắn muốn hỏi cái gì, Tần Thiên trả lời.

Tạ Đình Quân một hơi đem trong chén nước uống cạn, lúc này mới cảm thấy thoải mái đôi chút, hắt chậm rãi ngồi dậy, dựa vào thành xe. Bởi vì không cẩn thận, tay trái lại đau đớn.

Hắn nâng tay lên nhìn, thấy tay trái đã được băng bó cẩn thận, ần ần tỏa ra mùi hương của dược.

Ngón út cùng ngón áp út không thấy đau, ngón giữa thiếu mất một đoạn.

Tạ Đình Quân cười cười: “Rốt cuộc người tính không bằng trời tính ...”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 198: Tự tại

Xe ngựa lắc qua lắc lại, ngoài xe truyền đến âm thanh cười đùa của nhóm Khải thương. Cuối mùa thu ánh sáng vàng nhạt đậm mặc theo cửa kính xe chớp động chiếu xạ lên mặt của Tạ Đình Quân, quang ảnh diệt diệt rõ ràng, ánh lên gương mặt anh tuấn khắc sâu, khi thì sáng ngời anh vĩ, khi thì đen tối tang thương.

Nhìn tay hắn bị thương, Tần Thiên trong lòng cũng cảm thấy khó chịu: “Tạ công tử, ta không biết nên nói thế nào..... Ân cứu mạng căn bản không thể dùng hai chữ “Đa tạ” có thể biểu đạt hết...”

Tần Thiên nhìn hắn chậm rãi nói: “Nhưng phần ân tình này, ta sẽ nhớ ở trong lòng, về sau có cơ hội ta nhất định báo đáp!”

Tạ Đình Quân cúi đầu, nhìn tay mình, hắn là người tập võ, thiếu mất ba ngón tay, hắn sẽ không thể điều khiển tốt cương ngựa, không dùng được quyền đầu, sức chiến đấu suy giảm rất lớn, đối với hắn mà nói, là tổn hại không hề nhỏ.

Nói hắn không hề để ý, đó là giả. Nhưng hắn cẩn thận suy nghĩ, nếu sự tình xảy ra một lần nữa, thời điểm sói ác kia lao về phía Tần Thiên, hắn còn có thể có lựa chọn khác hay sao?

Nghĩ nghĩ, hắn nhẹ nhàng cười, kia căn bản không phải kết quả do tính toán sâu xa gì, chỉ là một loại hành vi bản năng, nhìn thấy nàng có nguy hiểm, hắn sẽ cứu giúp, hoàn toàn không để ý đến hậu quả, sự tình cho dù nghiêm trọng hơn gấp mười lần, kết quả cũng đều giống nhau.

“Tần đương gia không cần khách khí! Thân là nam nhân, tất nhiên không thể trơ mắt nhìn nữ nhân bị tổn hại!” Tạ Đình Quân nhẹ nhàng băng quơ nói. Hắn hiểu được, ân cứu mạng này, hắn càng biểu hiện không đáng kể, đối phương sẽ càng áy náy, càng ghi tạc trong lòng. Về sau hắn ở trong lòng nàng không phải một kẻ râu ria không hề quan trọng. Hắn biết một số người, ban cho người ta nửa điểm ân huệ đã cao cao tại thượng, thời thời khắc khắc luôn nhắc tới, ngược lại khiến người ta trong lòng chán ghét, ân huệ này đến cuối cùng cũng biến thành cái gai trong lòng họ, chỉ muốn nhanh chóng báo đáp không dính dáng liên quan gì nữa. Lại nói: “Chúng ta sao lại gặp đoàn xe của Khải thương?”

Tần Thiên nói cho hắn biết, đêm đó sau khi hắn té xỉu, nàng giúp hắn xử lý miệng vết thương, ở lều trại nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau gặp được Khải thương đi ngang qua, hóa ra Khải thương mang theo chó săn người được mùi của xác sói mà tìm tới đây.

Da sói là vật rất đáng giá, bày sói nếu do Tạ Đình Quân đánh chết, chính là vật thuộc về Tạ Đình Quân. Tần Thiên căm hận đám sói ác này, liền đem xác sói đưa cho bọn họ, đổi lấy được bọn họ tỉ mỉ chăm sóc.

May mà thương đội có dược liệu tốt nhất, vì vậy thương thể của Tạ Đình Quân mau chóng khôi phục. Bằng không, thân thể nàng còn yếu, bên người dược cũng không còn nhiều, Tạ Đình Quân trừ bỏ vết thương trên tay, trên người còn có mấy vết thương bị sói cắn cũng không biết sẽ có tình trạng thế nào.

Khi nói chuyện, đoàn xe ngừng lại. Đoàn Khải thương nhóm lửa, một lát sau, liền có người ở bên ngoài nhẹ giọng hô: “Tần đương gia?”

Tần Thiên xốc màn xe, thấy là thủ lĩnh đoàn xe, Phạm lão bản đang đứng ở bên ngoài.

Phạm lão bản hơn bốn mươi tuổi, bộ dạng cao lớn đen sạm, cũng là thương nhân của Quy Phục thành tới tham gia sự kiện Đan Chu. Bởi vì thời điểm trên đường về thuận tiện săn thú, nên mới chậm trễ hành trình, cũng vì như thế mới có thể gặp được hai người Tần Thiên.

Lúc này, hắn đứng ở bên ngoài, trên mặt mang theo ý cười: “Tạ lão bản đã tỉnh lại chưa? Thân thể thế nào rồi?”

Tạ Đình Quân hướng về hắn chấp tay nói: “Đã đỡ hơn nhiều, đa tạ Phạm lão bản tương trợ.”

“Tạ lão bản không cần khách khí, cũng do các người khí vận tốt, gặp phải mã tặc còn có thể sống sót, Tạ lão bản cùng Tần đương gia sẽ hạnh phúc đến tận cuối đời.” Khi nói chuyện Phạm lão bản ánh mắt chuyển qua trên người Tần Thiên và Tạ Đình Quân, trong ánh mắt có ý tứ hàm xúc đặc biệt.

Tạ Đình Quân nhìn thấy cũng làm như không biết, chỉ cười nhẹ: “Xin nhận lời hay của Phạm lão bản.”

Lúc này, có tôi tớ tặng hai chén cháo thịt. Tần Thiên tiếp nhận một chén trong đó, bảo tôi tớ cầm một bát khác dứt cho Tạ Đình Quân ăn. Phạm lão bản thấy vậy cười rời đi.

Sau khi Tạ Đình Quân ăn xong, lại phân phó người giúp hắn lau mặt lau tay, đang chuẩn bị rời khỏi xe ngựa của hắn, Tạ Đình Quân gọi lại nàng.

“Chú ý tới ánh mắt của bọn họ không?” Tạ Đình Quân nhẹ giọng nói: “Hiện tại ta thì không ngại, nhưng thời gian kế tiếp ngươi cũng không cần đến xe ngựa của ta nữa.”

Ý của hắn thế nào nàng không hiểu.

Tần Thiên xoay người, lắc đầu: “Người vì cứu ta mà bị thương, ta có thể nào mặc kệ người?”

“Người rốt cuộc có hiểu ý tứ của ta hay không?” Tạ Đình Quân nhìn nàng “Mấy ngày nay chúng ta cô nam quả nữ vẫn ở cùng một chỗ, nay bị bọn họ biết được nếu truyền ra ngoài...” Hắn thở dài “Mấy ngày nay vẫn nên kiêng kị thì tốt hơn.”

Từ thời khắc mang nàng đi, hắn chính là có chủ ý này, rất nhiều người đều nhìn thấy, nàng ở chung với hắn lâu như vậy, thanh danh trên cơ bản đã bị hủy. Chỉ cần là nam nhân, người nào có thể chịu đựng nổi điều này? Lần này trở về, hắn chờ đợi kết cục Tần Thiên bị phu quân ruồng bỏ, viết hưu thư.

Nay, nàng đã đối với hắn sinh hảo cảm, đến lúc đó hắn vươn tay đón đỡ trong lúc nàng gian nan, nàng sao không khẳng khẳng một mực đi về phía hắn chứ?

Tạ Đình Quân lẳng lặng nhìn nàng, đợi nàng vẽ mặt kinh hoàng lo âu, sau đó hắn hoặc là an ủi, hoặc là áy náy, để nàng không thể trách cứ hắn, cho dù sau này Trang Tín Ngạn chỉ trích hắn, nàng sẽ vì hắn nói chuyện!

Nhưng xuất hồ ý liệu là, nàng lại dị thường bình tĩnh, cũng không giống như biết việc này có bao nhiêu nghiêm trọng, nàng cười tự tại: “Này thì tính là gì? Thanh giả tự thanh (Trong sạch tự mình biết), người khác nói như thế nào cũng không ảnh hưởng đến ta! Người vì cứu ta mà bị thương, ta phải chiếu cố người cho tốt, đây là nhân chi thường tình, sao có thể bởi vì nam nữ khác biệt mà khinh thường bỏ đó? Thật không thông a.” Tạ Đình Quân ngăn ra: “Tần đương gia tất nhiên lòng dạ ngay thẳng, nhưng nhiều việc cũng không phải đơn giản như vậy? Giống như Trang công tử, nếu hắn biết, chỉ sợ...” Tần Thiên không chút nào do dự đánh gãy lời hắn: “Sẽ không, ta tin tưởng phu quân của ta, hắn cũng tin tưởng ta! Chỉ cần hắn tin tưởng ta, những người còn lại tin hay không, ta cũng không cần!”

Tạ Đình Quân nhú mày, tâm tư vòng vo biến chuyển, lập tức lại giãn mày, kẻ cam điếc kia thật sự tin tưởng nàng? Mặc dù hẳn thật sự tin tưởng, nhưng Trang phủ còn có Đại phu nhân, còn có dòng họ, ai có thể cho phép một người không còn trong sạch tồn tại?

Lời này chỉ nghĩ chứ cũng không nói ra miệng.

Cứ tùy nàng, cái gọi là hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, để nàng thấy được một đám người bên cạnh thay đổi sắc mặt, đến lúc đó nàng sẽ càng thêm nản lòng thoái chí.

“Người trước nghỉ ngơi đi, ta sẽ qua thăm người sau.” Tần Thiên đối với hẳn cười cười, xoay người ra khỏi xe ngựa.

Sau khi xuống xe ngựa, Tần Thiên khuôn mặt không khỏi suy sụp, trên nét mặt mệt mỏi nói không nên lời.

Một nữ tử đã kết hôn cùng nam tử khác ở riêng một chỗ mấy ngày mấy đêm, đừng nói là tư tưởng phong kiến cổ đại, kể cả hiện đại cũng sẽ khiến người khác đàm tiếu. Nàng sau khi trở về, phải đối mặt với cục diện này như thế nào? Nàng có thể không cần, nhưng còn Tín Ngạn? Đại phu nhân? Các thành viên trong Trang phủ thì sao?

Trong lòng trào ra một cảm giác mất mát, nhưng chỉ một lúc sau, Tần Thiên liền thẳng lưng.

Nàng không nên miên man suy nghĩ, nàng hẳn phải tin tưởng với lựa chọn của mình, lúc trước nàng vì sao lựa chọn lưu lại Trang phủ, vì sao lựa chọn sánh đôi với Trang Tín Ngạn? Đó là bởi vì, bọn họ đều là người mà nàng đáng để trả giá! Đã như thế, tin rằng trong lòng bọn họ nàng cũng có địa vị như vậy.

Cuộc sống hạnh phúc của nàng chỉ vừa mới bắt đầu, nàng muốn tích cực một chút, chỉ cần trong lòng lạc quan quang minh chính đại, cũng sẽ không

còn mây đen âm u!

Thái dương chiếu lên trên người nàng ấm áp vui vẻ, nàng nhìn về phía mặt trời tỏa nắng, hơi hơi nheo mắt, lộ ra một tia cười nhợt nhạt.

Tín Ngạn, ta sẽ mau trở về đây.

“Tần đương gia!” Cách đó không xa có người kêu to.

Tần Thiên nghe tiếng nhìn lại đã thấy Phạm lão bản đứng cạnh một chiếc xe ngựa cười gọi nàng.

“Phạm lão bản.” Tần Thiên xoay người, mỉm cười.

Phạm lão bản đi về phía nàng “Không biết Tần đương gia có tiện nói chuyện hay không?”

Tần Thiên đi theo Phạm lão bản đi đến một chỗ yên tĩnh.

Phạm lão bản xoa xoa hai tay, ấp a ấp úng, giống như có chút không biết nên mở miệng như thế nào.

“Phạm lão bản có chuyện gì cứ việc nói thẳng.” Tần Thiên cười nói.

Phạm lão bản ha ha cười, nói: “Tần lão bản quả thật là người sáng khoái.” Hắn dừng một chút, nhìn nhìn trái phải, đến gần từng bước, đề thấp thanh âm nói: “Tần đương gia, kỳ thật có chuyện, chúng ta có thể hỗ trợ nhau.”

Tần Thiên ngẩng đầu liếc hắn một cái, thấy hắn cặp mắt dài nhỏ dưới ánh mặt trời lờ lờ sáng lên, có cảm giác gian xảo: “Chuyện gì?” Tần Thiên nhướn một bên lông mày hỏi.

Phạm lão bản cười cười: “Trở lại Quy Phục thành, Phạm mỗ có thể nói rằng, Tần đương gia cùng Tạ lão bản sau khi bị mã tặc truy kích, liền gặp

được đoàn xe của ta, sau đó vẫn đi cùng với chúng ta, ta sẽ nghiêm khắc ra lệnh hạ nhân, bảo bọn họ thống nhất lời nói, đây đều là tâm phúc của ta, có thể tin tưởng được, Tần đương gia không cần lo lắng chuyện này sẽ bị lộ ra!”

Tần Thiên không lên tiếng, chỉ dùng đôi con ngươi trong suốt kia nhìn hắn, khóe miệng mang theo một tia nếu có thể nói là giống như mỉm cười.

Dưới ánh mắt này của nàng, Phạm lão bản có chút mất tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Tại hạ cũng không có yêu cầu gì, nghe nói, Tần đương gia đã giành được độc quyền sinh ý lá trà của Khương nhân, thảo nguyên rộng lớn như vậy, nghĩ hắn Thịnh Thế cũng làm không xong, không bằng để tại hạ gia nhập một phần, vì Tần đương gia phân ưu, thế nào?”

Phạm là Khải thương tham gia Đan Chu hội chùa không ai không biết việc Tần Thiên được Khương nhân quý tộc quý mến. Lúc trước hắn còn cùng chưởng quầy của mình hâm mộ tài lộ của Thịnh Thế, không nghĩ tới trong nháy mắt cơ hội đã tới cửa. Hắn hoàn toàn có thể khẳng định nữ tử trước mắt này sẽ đáp ứng giao dịch mình đưa ra. Nàng bởi vì thân phận hiện nay mới có thể trở thành đương gia, nếu việc này truyền ra ngoài, nàng bị phu quân hừ, chẳng phải sẽ không còn giá trị gì nữa? Bất quá nếu nhượng lại một ít sinh ý có thể đổi lấy danh tiết được bảo tồn, là kẻ ngốc mới có thể cự tuyệt.

Hơn nữa chỉ cần nàng đáp ứng, chẳng khác nào cá mắc lưới nằm trong tay hắn, về sau, Phạm gia bọn họ dựa vào đại thụ này mà có được nhiều lợi ích, rất nhanh sẽ trở thành phú gia nổi tiếng tại Mạc Bắc!

Khi đang có ý nghĩ kỳ quái như vậy, Phạm lão bản lại nghe thấy nữ tử trước mặt cười tủm tỉm nói: “Phạm lão bản, ta biết người có ý tốt, có điều Thịnh Thế chúng ta tạm thời còn chưa tính đến phương diện này, như vậy đi...” Tần Thiên cau mày trầm ngâm một hồi, lại nói: “Phạm lão bản đem tình huống ở cửa hàng của các người, thực lực tổng thể, các sinh ý đã trải

qua viết lại gửi thư cho ta, nếu Thịnh Thế chúng ta thật sự cần tìm cửa hàng hợp tác, sẽ tìm các người.”

Nàng cười cười: “Phạm lão bản lần này giúp chúng ta, ta nhất định sẽ ưu tiên các người!”

Tuy nói thương nhân đều duy lợi, nhưng người đứng trước mặt này không khỏi cũng quá đầu cơ trục lợi, cách làm người đã như thế, việc buôn bán chắc hẳn cũng không khác biệt gì! Nàng vừa mới cùng Khương nhân thành lập hữu nghị, cũng không thể bị phá hủy trong tay người như vậy!

Hơn nữa, coi nàng là kẻ ngốc sao? Dem một nhược điểm lớn như vậy giao vào tay hắn? Tin hắn mới là lạ! Rõ ràng là không có gì, lại che che giấu giấu như thế, nếu để người ta biết, giả cũng biến thành thật!

Thâm hụt tiền mua bán nàng không làm, bất quá chuyện đặc tội với người khác nàng cũng không làm. Nhiều bằng hữu so với nhiều địch nhân thì vẫn tốt hơn.

“Không có việc gì nữa, vậy ta đi trước.” Tần Thiên mỉm cười, xoay người rời đi.

Phía sau Phạm lão bản ngốc lảng một lúc lâu, giận tái mặt hừ một tiếng, xoay người trở về. Đi được vài bước, chưởng quầy vẫn đang chờ đợi tin tức vội tiến lên chào đón: “Ông chủ, sự tình thế nào rồi? Nữ nhân kia có đáp ứng không?”

Phạm lão bản đem những lời vừa rồi của Tần Thiên thuật lại một lần, tức giận nói: “Nữ nhân này không biết tốt xấu, trở về ta sẽ kêu người đem việc này truyền ra ngoài, để càng nhiều người biết càng tốt, ta xem nàng ta sau khi bị hữu còn thần thanh khí爽 được như vậy hay không?”

Chưởng quầy vội vàng nói: “Ông chủ không thể hành động theo cảm tình, nghe ý tứ của nàng, nàng cũng không hoàn toàn cự tuyệt, tương lai

vẫn có khả năng hợp tác. Chuyện này chúng ta chẳng những không thể truyền ra, cũng không thể quản, càng không thể lảm miệng, để nàng chịu ân tình của chúng ta, tương lai, nàng cũng ngưỡng ngùng cự tuyệt chúng ta!”

Phạm lão bản nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Người nói có lý, truyền lời của ta, sau khi trở lại Quy Phục thành, tất cả mọi người đều im miệng cho ta, nếu ai dám ở bên ngoài hồ ngôn loạn ngữ nửa câu, ta sẽ khiến hắn đẹp mặt!”

Mấy ngày kế tiếp, Tần Thiên mỗi ngày dưới con mắt của nhiều người đi qua thăm Tạ Đình Quân vài lần, mấy vú già tuy rằng được cảnh cáo, nhưng lúc nhàn rỗi không có việc vẫn không thể nhịn được chỉ trỏ, nhàn ngôn toái ngữ, Tần Thiên một mực không nghe thấy không để ý tới, vừa không biện giải, cũng không trách cứ. Có một số việc càng quấy càng đen, không đi xử lý chính là phương pháp xử lý tốt nhất.

Tự nhiên hào phóng thông dong tiêu sái như vậy khiến Tạ Đình Quân cũng không thể không sinh ra kính trọng.

Mỗi ngày hắn đều ngóng trông nàng tới, nàng đến đây lại hy vọng nàng đừng đi, nàng đi rồi, lại bắt đầu ngóng trông nàng đến. Khi nàng nói chuyện hắn cảm thấy thanh âm rất dễ nghe, khi nàng cười, hắn cảm thấy tươi cười rất đẹp mặt, khi nàng quan tâm thương thế của hắn, hắn cảm thấy nàng thật nhu thuận, nàng dặn hắn nghỉ ngơi cho tốt, hắn lại cảm thấy nàng săn sóc rất chu đáo.

Càng nhìn càng ưa, càng xem càng thích, cảm thấy nàng cái gì cũng tốt, ngay cả dung mạo cũng trở nên xinh đẹp hơn, mỗi khi nhìn thấy má lúm đồng tiền ngọt ngào của nàng, trong lòng một trận say sưa, hận không thể đem nàng ôm vào trong ngực mà thân thiết yêu thương.

Nhưng ở mặt ngoài cũng không thể lộ ra nửa điểm, còn phải giả vờ lạnh nhạt, những lúc đó gian nan khổ sở, khó có thể dùng lời nói mà hình dung

được.

Cứ như vậy qua hai ngày, đã tiến đến ngoài Quy Phục thành.

Lúc này Tần Thiên đang ngồi trong xe ngựa của Tạ Đình Quân, nhắc lên rèm xe nhìn tường thành cao cao bên ngoài, vẻ mặt hưng phấn.

“Tạ công tử, người nghĩ Tín Ngạn bọn họ đã tới chưa?”

Thấy nàng tâm tư chỉ đặt vào phế nhân câm điếc kia, Tạ Đình Quân trong lòng một trận ghen tuông, nhin không được nói: “Tần đương gia, còn nhớ rõ ta đã nói gì với người sao?”

“Nói gì?” Tần Thiên quay đầu lại cười nhìn hắn. Đối với vị ân nhân cứu mạng này, Tần Thiên sắc mặt so với lúc trước đã nhu hòa hơn rất nhiều, hơn nữa trong khoảng thời gian này ở chung rất vui vẻ, đã coi hắn là bằng hữu.

“Người kia căn bản không bảo hộ được người.” Tạ Đình Quân lạnh lùng nói: “Đổi lại là ta, nhất định sẽ không để người bị thương nghiêm trọng như vậy! Một nam nhân ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ được, thì có chỗ nào tốt?”

Nghe thấy lời này, Tần Thiên ánh mắt trầm xuống, hất văng rèm cửa, không khỏi hờn giận nói: “Tạ công tử, nếu giọng điệu của người lại làm nhục phu quân của ta, ta sẽ không coi người là bằng hữu nữa!”

Tạ Đình Quân bị ghen tọc khí dâng lên, vốn định nói thêm vài câu, nhưng nhìn nàng thần sắc lãnh liệt cứng rắn, dù thế nào cũng không mở miệng được. Hắn cảm thấy nàng nói được sẽ thật sự làm được, hắn dùng ba ngón tay mới đổi lấy được cục diện hiện tại, sao có thể để trôi xuống sông xuống biển.

Hắn bưng miệng, nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt đen như đáy nồi, tay trái đặt lên đùi không dấu vết hơi giật giật.

Động tác này khiến Tần Thiên chú ý, nhìn thấy hắn thiếu mất ba ngón tay trái, sắc mặt của nàng trở nên ôn hòa hơn.

“Nào có người thập toàn thập mỹ chứ? Chàng đã dùng hết toàn lực, có một số việc không do người làm chủ.”

Nàng nhẹ nhàng nói “Tín Ngạn có rất nhiều ưu điểm mà người khác không biết đến, đủ để bù lại chỗ thiếu hụt của chàng. Ta rất thỏa mãn.”

Nàng cười cười, sắc mặt ôn nhu. Sự ôn nhu này như một cây kim, đâm vào lòng khiến hắn đau đớn.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 199: Không thể mơ ước

Đoàn xe một đường đi vào Quy Phục thành.

Phạm lão bản đem hai người Tần Thiên và Tạ Đình Quân đưa đến cổng lớn của Tạ gia.

Hai người hướng Phạm lão bản nói đa tạ, Phạm lão bản ngôn ngữ khách khí, nói một phen mấy lời khách sáo, đại khái ám chỉ, chuyện này hẳn biết nên làm như thế nào, tuyệt đối sẽ không lăm miệng. Tần Thiên ngẫm hiểu, cảm thấy lòng buồn lòng, chỉ cần Phạm lão bản không nhiều chuyện, việc này chỉ có người hai nhà Trang Tạ biết, sự tình cũng dễ giải quyết hơn. Thịnh Thể Trà Hương cũng không bị ảnh hưởng.

Lập tức lại hướng Phạm lão bản nói cảm tạ, sau đó nhìn theo Phạm lão bản rời đi.

Người gác cổng đã sớm phát hiện ra hai người, một bên cao hứng phấn chấn đem hai người nghênh đón tiến vào, một bên chạy vội vào thông báo.

Tạ Đình Quân còn đang chậm chậm rì rì chờ người ra nghênh đón, mà Tần Thiên bên cạnh giống như chim nhỏ khoái hoạt chạy vội về phía sân viên của nàng tại Tạ gia.

Thấy nàng khẩn cấp như thế, Tạ Đình Quân không khỏi cắn chặt khớp hàm, hai tay muốn nắm chặt, lại phát hiện tay trái không bao giờ còn linh hoạt tự nhiên giống như trước nữa, trong lòng một trận khí khổ.

Trong lúc nhất thời, hắn bất chấp chờ đợi người ra nghênh đón, hai chân như có ý chí của riêng mình, đi theo phía sau Tần Thiên.

Hắn thật muốn nhìn xem, kẻ cầm điếu kia nhìn thấy Tần Thiên bị mình mang đi mấy ngày mấy đêm sẽ có bộ dáng như thế nào!

Bên này, Tần Thiên một đường nhảy nhót thẳng vào sân viện, rất xa, liền thấy Thu Lan và Thanh Liễu đứng trong tiểu viện.

Tần Thiên chạy qua, cao hứng kêu lên: “Thu Lan, Thanh Liễu”, nghe thấy thanh âm của nàng, Thu Lan và Thanh Liễu kinh hỉ quay đầu, sau khi thấy rõ là Tần Thiên, dưới sự kích động, hai người nhất tề chạy vội ra ôm cổ Tần Thiên.

“Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu phu nhân, người rốt cục đã trở lại, người không có việc gì là tốt rồi!” Thu Lan tính cách hướng ngoại, giấu không được cảm xúc, nhìn thấy Tần Thiên, vừa khóc vừa cười. Thanh Liễu tính cách tương đối trầm ổn, nhưng cũng không nhịn được mà đỏ hốc mắt.

Tạ Đình Quân đi theo tới nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi thì thào: “Không biết trên dưới, cùng với mấy hạ nhân này thân thiết như vậy để làm gì.” Nhưng lại cảm thấy, đây là việc mà chỉ nàng mới có thể làm, bỗng nhiên trong lúc đó, lại cảm thấy rất thuận mắt.

Cùng các nàng ôm nhau đứng đó một hồi, Tần Thiên buông các nàng ra rồi cầm tay các nàng. Dưới sự kích động, Tần Thiên liên thanh như châu pháo hỏi: “Các người có khỏe không, những người khác thế nào? Thiếu gia đâu, chàng có ở đây hay không, chàng có khỏe không?”

Thu Lan lau nước mắt: “Chúng ta đều rất tốt, có điều Mã quản sự và Phạm Thiên bị thương ngoài da, hiện tại đã không còn việc gì, còn thiếu gia, thiếu gia...” Nói tới đây, Thu Lan bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Thấy vậy, Tần Thiên cũng thay đổi sắc mặt, trong lòng trầm xuống: “Thiếu gia như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?” Thanh âm không chịu khống chế mà run rẩy.

“Không có, không có.” Thanh Liễu vội vàng nói, vội quay đầu trừng Thu Lan liếc mắt một cái, Thu Lan chỉ gạt nước mắt: “Thiếu phu nhân yên tâm, Đại thiếu gia thực sự đã trở lại, bị thương một chút, bây giờ còn chưa hoàn toàn kháng phục, nhưng đại phu đã khám qua, nói là cũng không còn gì trở ngại. Có điều... có điều...” Thanh Liễu ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, nói chuyện ấp a ấp úng, thần sắc có chút mất tự nhiên, bên cạnh Thu Lan cắn chặt môi dưới, quay đầu liếc vào phòng ở phía sau, trong ánh mắt có chút tức giận.

Tần Thiên ngẩng đầu, theo ánh mắt của Thu Lan nhìn qua, lúc này mới phát hiện, trong viện còn có người, có hai người mặc quần áo nha hoàn đứng ở cửa phòng của nàng và Trang Tín Ngạn. Tần Thiên nhận ra các nàng là nha hoàn Điệp Nhi và Tiểu Vân bên cạnh Tạ Uyển Quân, lúc này, hai người nhìn nàng cười, hướng nàng hành lễ, gọi: “Đại thiếu phu nhân.”

Tần Thiên giật mình, khuôn mặt trầm xuống. Nàng cảm lòng không được bước về phía trước, kinh ngạc nhìn về phía cửa phòng.

Trước cửa phòng có buồng rèm thủy tinh, lúc này màn hình thủy tinh chớp động, dưới ánh mặt trời lóe ánh quang, càng khiến ánh sáng trong phòng ảm đạm thâm trầm, giống như một hắc động, vô hạn thần bí, làm cho người ta chẳng phân biệt được rõ ràng.

Tạ Đình Quân đứng ngoài cửa viện nhìn thấy hai nha hoàn bên người của muội muội, cũng không khỏi nhíu mày bước đến.

Trong phòng truyền đến một thanh âm mềm mại dễ nghe: “Tỷ tỷ đã trở lại sao?”

Ngay sau đó, tiếng vang sột soạt, một bóng dáng thon dài kiện mỹ xuất hiện sau màn thủy tinh, hai nha hoàn lên tiếng trả lời vén màn lên, một vị nữ tử xinh đẹp kiều diễm mặc một kiện thiên nhũ màu đỏ thêu chỉ vàng chỉ bạc toàn thân, bên dưới là váy dài nhục quế phấn bách hoa, vắn tóc kiểu phượng hoàng, trâm tóc, hàm châu kim tước cài đầy trên búi tóc hiện ra trước mặt Tần Thiên.

Chính là Tạ Uyển Quân.

Nàng ta không chút hoang mang nhìn Tần Thiên, khóe miệng mang theo ý cười nhợt nhạt.

Tần Thiên sắc mặt cứng đờ: “Người sao lại ở trong này?”

Đồng thời hỏi ra những lời này còn có Tạ Đình Quân, có điều trong thanh âm của hắn còn mang theo sự nghiêm khắc.

Nghe thấy thanh âm của Tạ Đình Quân, Tạ Uyển Quân vốn đang mỉm cười bỗng nhiên thay đổi sắc mặt. Nàng đỏ mặt, cúi đầu xuống, hai tay nắm chặt khăn lụa, cũng không nói gì thêm.

Tạ Đình Quân lại nhìn về phía nha hoàn Điệp Nhi của nàng, Điệp Nhi mặt trắng bệch tiến lên, run run đáp lời “Hồi... Hồi Nhị thiếu gia, lần trước gặp chuyện không may, là tiểu thư cứu Trang công tử.” Nói tới đây, Điệp Nhi nhìn lên Tạ Uyển Quân liếc mắt một cái, Tạ Uyển Quân mày hơi động, Điệp Nhi cố lấy dũng khí, tiếp tục nói: “Trang công tử thân bị trọng thương, tiểu thư một mình chiếu cố Trang công tử cả một đêm. Trong khoảng thời gian này, cũng là tiểu thư luôn luôn chăm sóc Trang công tử, nay Trang công tử còn chưa khang phục, vẫn do tiểu thư chăm sóc, cho nên tiểu thư mới ở đây chiếu cố...” Tần Thiên trong nháy mắt mặt trắng bệch.

Tâm vừa rồi nhảy nhót giống như bị một khối tảng đá lớn ngăn chặn, nhất thời trầm xuống sâu thật sâu.

Những lời này ý chỉ điều gì, Tần Thiên sao còn không rõ.

Sự lạnh lẽo như băng tuyết trào ra khắp ngõ ngách trong lòng, nháy mắt truyền đến toàn thân, cuối cùng, nàng không tự kìm hãm được mà run rẩy.

Thu Lan cùng Thanh Liễu đồng thời tiến lên, cầm tay nàng, Thu Lan nghẹn ngào gọi một tiếng “Đại thiếu phu nhân ...”

Thanh âm kia tràn ngập thương hại, đúng vậy, là thương hại, xem ra, chuyện này đã không còn là bí mật ...

Nhìn Tần Thiên trong mắt phiếm ra sương mù, Tạ Uyển Quân tay đang cầm khăn lụa không khỏi nắm chặt. Nàng vô tình đã thương tổn nàng ta sao, nàng không hề muốn tranh đoạt cái gì với nàng ta, nàng chỉ cầu một vị trí ở bên cạnh hắn mà thôi.

Nhưng mà, cũng không biết vì sao, nàng thế nhưng lại hy vọng thấy bộ dáng Tần Thiên rơi lệ đầy mặt. Có lẽ là vì nàng lúc trước đã vì bọn họ rơi quá nhiều nước mắt chăng?

Nhưng xuất hồ ý liệu, Tần Thiên hai mắt lại khôi phục bình tĩnh, sương mù trong mắt dĩ nhiên tiêu tán không thấy, thật giống như chưa bao giờ từng tồn tại.

Nàng đẩy Thu Lan và Thanh Liễu bên cạnh ra, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước.

Nàng không thể yếu đuối như vậy, đối với sự tình không biết rõ ràng, nàng không cần phải tất yếu sâu não, trừ phi Trang Tín Ngạn chính mồm nói với nàng, hắn muốn kết hôn với nàng ta, nếu không, ai cũng không thể gây ảnh hưởng đến nàng!

Phu quân của nàng, hạnh phúc của nàng, không thể để người khác mơ ước!

Tần Thiên về mặt bình tĩnh đi đến bên cạnh Tạ Uyển Quân, đối với vẻ mặt kinh ngạc của nàng ta nói: “Trong khoảng thời gian này thật sự đã vất vả Tạ cô nương, bất quá ta hiện tại đã trở lại, về sau sẽ không làm phiền Tạ cô nương nữa!” Nàng nhìn Tạ Uyển Quân kia khuôn mặt tinh xảo cười khê: “Phu quân của ta sẽ do ta chiều cố, Tạ cô nương là một cô nương chưa thành thân, có một số việc cũng nên kiêng kị vẫn tốt hơn, truyền ra thanh danh không tốt, ảnh hưởng đến khuê danh của Tạ cô nương, Trang phủ chúng ta cũng không gánh vác nổi!” Tạ Uyển Quân sắc mặt khê biến, những lời này của nàng có ý gì?

Bên cạnh Điệp Nhi kêu lên: “Trang thiếu phu nhân sao có thể nào nói như vậy, tiểu thư chúng ta tốt xấu...” Tần Thiên quyết đoán đánh gãy lời nàng: “Chẳng lẽ ta nói không đúng? Tạ cô nương không phải cô nương chưa thành thân sao?” Điệp Nhi nghẹn lời, có một số việc mọi người tuy rằng trong lòng hiểu được, nhưng cũng không tiện nói ra miệng.

“Tốt lắm, còn ở nơi này nháo cái gì?” Tạ Đình Quân giận không khỏi lớn tiếng: “Uyển Quân, muội đi theo ta!” Tạ Uyển Quân bị tiếng quát này làm giật mình, mặt trắng bệch, cũng không dám cãi lời, mang theo hai nha hoàn đi theo Tạ Đình Quân rời khỏi đây.

Nàng chân trước vừa bước đi, Tần Thiên phía sau liền vào phòng, đã thấy Hải Phú đứng ở cửa, nhìn Tần Thiên, mặt có vẻ xấu hổ.

“Đại thiếu phu nhân, đều là ta không tốt, nếu lúc ấy ta có thể đi theo Đại thiếu gia...” Cũng bởi vì như thế, hẳn có chút không dám đối mặt với nàng.

Xảy ra loại sự tình này, Trang phủ không thể không chịu trách nhiệm. Vốn nạp một thiếp thất cũng không có gì quan trọng, nhưng Tạ Uyển Quân lại là tiểu thư nữ nhi của chính thê Tạ gia, làm sao có thể làm thiếp, tương lai nhất định là bình thê, vô hình trung đã gây nguy hiểm đối với địa vị của Tần Thiên.

Cho nên bọn họ đều vì Tần Thiên khổ sở.

“Đại thiếu phu nhân, cũng không thể trách Hải Phú, tình hình lúc đó chúng ta cũng đều thấy, Hải Phú cũng bị mã tặc truy đuổi, căn bản không theo kịp. Hắn cũng vì cứu chúng ta.” Nhớ tới chung quy vì cứu các nàng mới có việc này, Thu Lan cùng Thanh Liễu càng không nhịn được khổ sở.

“Trước đừng nói tới việc này, ta đi thăm Đại thiếu gia.” Tần Thiên nói rồi đi vào.

Trong ấm lò bằng đồng khắc hoa văn cừu tiết rồng trong mây, than cháy chọt lóe, trong không khí tràn ngập mùi đàn hương nồng đậm, mà mùi đàn hương nồng đậm này cũng không át được mùi dươc trong phòng.

Trang Tín Ngạn nằm ở trên giường, không hề nhúc nhích.

“Thiếu gia vừa mới ngủ, lần này thương thế rất nghiêm trọng, cơ hồ muốn mạng của thiếu gia, đại phu nói, nếu không phải được cứu trị đúng lúc, nếu không phải thân thể thiếu gia vốn khỏe mạnh, chỉ sợ không qua được một cửa này.” Hải Phú nói.

Tần Thiên đi qua, đã thấy Trang Tín Ngạn sắc mặt trắng bệch như tuyết, cả người tiều tụy vô cùng, Tần Thiên mũi đau xót, nước mắt lăn xuống. Nàng che miệng lại, không để mình khóc thành tiếng.

“Thiếu gia trở về được mấy ngày rồi?” Nàng hỏi.

“Vừa trở về hai ngày, hai ngày này ngủ rất nhiều, thỉnh thoảng tỉnh lại, Tạ tiểu thư mỗi ngày đến mấy lần, gần đây đã đem chuyện hầu hạ thiếu gia nói ra, cũng không để chúng ta tiến vào, thật giống như nàng ta là nữ chủ nhân nơi này vậy.” Thu Lan trong khoảng thời gian này giận giữ không ít, lúc này càng nói càng tức.

Thanh Liễu dùng cùi trỏ huých nàng một cái, Thu Lan lúc này mới ngậm miệng.

Thanh Liễu tiếp theo nói: “Thiếu gia vừa tỉnh dậy đã hỏi người, Tà tiểu thư nói với hã...” Thanh Liễu nhìn nàng một cái: “Nói người ở cùng một chỗ với Tà công tử, Tà công tử sẽ chiếu cố người, bảo hã không cần lo lắng. Thiếu gia vẫn đang phái rất nhiều người đi ra ngoài tìm Đại thiếu phu nhân, còn bảo Phạm Thiên tìm không ít người quen thuộc thảo nguyên đi tìm, đến bây giờ còn chưa có tin tức.”

Tần Thiên ngồi xuống bên giường, lắng lắng nghe hết thấy, thấy bàn tay Trang Tín Ngạn lộ ra ngoài chăn, nàng cầm tay hã, tay hã lạnh lẽo vô cùng, bàn tay vốn ónh nhuận no đủ hiện tại lại trở nên xanh tái, Tần Thiên đau lòng không thôi. Như có cảm giác, Trang Tín Ngạn mi mắt giật giật, sâu kín tỉnh dậy.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 200: Chàng muốn thành thân với nàng ta sao?

Như có tri giác, Trang Tín Ngạn mí mắt hơi động dậy, sâu kín tỉnh lại.

Thấy hẩn tỉnh lại, Tần Thiên lắc lắc tay hẩn, nước mắt chưa khô trên mặt lộ ra mềm nhẹ tươi cười: “Tín Ngạn, Tín Ngạn.”

Cảm giác được trên tay có động tĩnh, Trang Tín Ngạn trừng mắt nhìn, hướng về phía Tần Thiên nhìn qua. Mới đầu trong đôi mắt đen tối của hẩn mang theo một chút mờ mịt, như không biết thân đang ở nơi nào, hoặc như đang đắm chìm trong cảnh mơ hư ảo. Hẩn không hề chớp mắt nhìn Tần Thiên, Tần Thiên nắm chặt tay hẩn, cười nói: “Như thế nào, mới không thấy mấy ngày, chàng đã không nhận ra ta rồi!”

Trang Tín Ngạn hai mắt càng ngày càng sáng, đến cuối cùng, cơ hồ là mừng rỡ như điên.

“Tần Thiên Tần Thiên.” Sâu trong yết hầu tràn ra thanh âm khan khan, hẩn nắm chặt tay nàng, giẫy dụa muốn ngồi dậy.

Bên cạnh Hải Phú nóng nảy vội bước lên phía trước đỡ lấy Trang Tín Ngạn: “Ôi, Đại thiếu gia của ta, người cũng không thể lộn xộn, trên lưng vết thương còn chưa bình phục hoàn toàn mà.” Bên cạnh Thu Lan vội vàng đặt hai gối lớn sắc vàng vân cẩm vào phía sau Trang Tín Ngạn, Tần Thiên và Hải Phú cùng nhau giúp đỡ hẩn cẩn thận dựa vào.

“Như vậy có đau không?” Tần Thiên lo lắng hỏi.

Trang Tín Ngạn không hề chớp mắt nhìn nàng, sợ nếu chỉ nháy mắt một cái, nàng sẽ không thấy tăm hơi, lại sợ hết thấy trước mắt chỉ là giấc mộng, trong lòng vui sướng lại chua xót, làm sao còn chú ý tới câu hỏi của nàng.

Bên cạnh Hải Phú nhìn thấy, cười nói: “Đại thiếu phu nhân, ta thấy Đại thiếu gia bộ dáng cũng rất thoải mái, hẳn là không có việc gì. Đại thiếu phu nhân thật sự là linh đan diệu dược, người vừa trở về, thân thể Đại thiếu gia đã hồi phục hơn một nửa rồi!”

Thu Lan cùng Thanh Liễu đứng một bên cười, trong khoảng thời gian này Tần Thiên không có ở đây, Trang Tín Ngạn lại trong tình trạng như vậy, mấy người hạ nhân như bọn họ giống như mất người tâm phúc, có chút mờ mịt vô thố, nay Tần Thiên vừa mới trở về, bọn họ cũng nhẹ nhàng thở ra.

Tần Thiên nhìn Trang Tín Ngạn mỉm cười.

Thấy hai người gặp lại, nhất định có rất nhiều lời muốn nói, Thanh Liễu lôi kéo Thu Lan, lại lôi kéo Hải Phú còn đang ngây ngô cười, hướng về bọn họ ra hiệu. Hai người hiểu ý cười cười, cùng Thanh Liễu lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại phu thê hai người. Trang Tín Ngạn rốt cuộc không áp chế nổi nữa, trên tay dùng sức, đem Tần Thiên ôm vào trong lòng, gắt gao ôm lấy, giống như đang giữ lấy một vật trân bảo hiếm có.

Mặt của hắn vuốt ve hai má nàng, trong động tác toát ra vô tận nhu tình cùng vui sướng. Tần Thiên trong lòng dâng lên tình ý dạt dào, không thể kìm hãm cũng ôm chặt hắn, lại không cẩn thận chạm vào miệng vết thương trên lưng hắn, nghe hắn “Tê” một tiếng, Tần Thiên hoảng sợ, vội vàng buông hắn ra.

“Làm đau chàng?”

Trang Tín Ngạn cười lắc đầu, tỏ vẻ không có việc gì.

Tiếp theo, hắn lấy ra quyển vở đặt bên cạnh, viết xuống: “Thương thể của nàng đã phục hồi chưa? Nàng đã đi đâu, ta rất lo lắng cho nàng!”

“Đã tốt lắm rồi, đã không còn quá đau nữa.” Nói tới đây, Tần Thiên cảm thấy có một số việc cần phải nhanh chóng nói ra, tránh tạo thành hiểu lầm.

Nàng cười hài, trèo lên giường nằm bên cạnh hắn, cẩn thận không làm đau hắn, tận lực dựa sát vào nhau, nàng thích thân mật với hắn như vậy, điều này sẽ làm nàng cảm thấy, bọn họ chính là cùng một nhịp thở, vận mệnh tương liên.

Hiển nhiên sự thân mật này của nàng khiến hắn thật cao hứng, hắn vươn tay, đem nàng ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn lên hai má nàng.

“Tín Ngạn, mấy ngày nay ta và Tạ công tử ở cùng một chỗ.” Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắn nhẹ giọng nói.

Nàng cảm giác được cánh tay hắn ôm nàng hơi hơi căng thẳng, lòng của nàng cũng run rẩy theo: “Nhưng mà, chúng ta trong lúc đó tuyệt đối không hề xảy ra chuyện gì, ta và hắn trong lúc đó cây ngay không sợ chết đứng, cái gì cũng đều không phát sinh, Tín Ngạn, chàng tin tưởng ta không?”

Nói xong, nàng lại chậm rãi đem sự tình mấy ngày này cùng Tạ Đình Quân ở chung một chỗ nhất thập nói ra, bao gồm việc hắn chiếu cố thương thể của nàng, bao gồm việc hắn liều mình cứu giúp nàng khỏi đàn sói, còn bởi vậy mà bị mất ba ngón tay.

“Lần này ít nhiều có Tạ công tử, bằng không, ta cũng không biết có thể trở về gặp chàng nữa hay không?”

Tần Thiên vừa nói, một bên nhìn sắc mặt của hắn, đã thấy hắn sắc mặt trầm trọng, môi mím nhanh, ánh mắt không ngừng lóe ra.

Thấy hấn có bộ dáng này, Tần Thiên tâm đột nhiên buộc chặt: “Tín Ngạn, chàng không tin ta sao?”

Trang Tín Ngạn phục hồi tinh thần, hấn cúi đầu nhìn Tần Thiên trong lòng vẻ mặt khẩn trương, lập tức giãn mày, hấn đầu tiên là sờ sờ hai má nàng, sau đó viết xuống giấy: “Nàng có thể bình an trở về ta đã vô cùng cảm kích, chỉ cần nàng nói không phải, ta sẽ tin tưởng nàng. Nàng là người như thế nào ta còn không biết sao? Nàng sẽ không lừa gạt ta.” Nàng vì hấn ngay cả mệnh cũng có thể không để ý, hấn sao có thể hoài nghi lời của nàng? Nhớ tới một màn kinh tâm động phách kia, hấn trong lòng vẫn còn sợ hãi, theo bản năng cũng ôm chặt nàng.

Nghe xong lời này, Tần Thiên vui vẻ ôm quanh lưng hấn, nàng nói thêm, nàng lựa chọn rất đúng, Tín Ngạn của nàng sẽ không hoài nghi nàng! Trong lòng nhất thời ngọt ngào như mật

“Tần Thiên, về sau không được làm việc ngốc như vậy nữa. Nếu nàng thật sự có chuyện gì...” Trong tay bút dừng lại, đúng là không thể viết xuống.

Tần Thiên cầm tay hấn: “Đó không phải việc ngốc, trong lòng ta, chàng rất quan trọng.”

Những lời này, chính là mặc niệm trong lòng Tần Thiên, ngượng ngùng nói ra miệng, nhưng hấn nghe thấy lại không hề ngượng ngập, ôm ấp càng thêm chặt, như muốn đem nàng hòa nhập vào trong thân thể.

“Là ta không đã không bảo vệ nàng cho tốt.” Chữ viết của hấn nhẹ nhàng, thật giống như đang thở dài vậy.

“Không phải, chàng đã làm rất tốt rồi, lúc ấy chàng lấy quả địch chúng, dũng mãnh phi thường, bọn họ dùng thủ đoạn đánh lén này, chàng tất nhiên chịu thiệt.”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, nhin không được nở nụ cười, trong lòng tình yêu vô bờ, cúi đầu, lại hôn nàng một cái.

“Đúng rồi.” Tần Thiên nhớ tới một chuyện trọng yếu, ngồi dậy từ trong lòng hăn, nhìn hăn hỏi: “Tạ tiểu thư là chuyện gì xảy ra?” Đây chỉ là một câu hỏi, không có nửa điểm hoài nghi, cũng không có nửa điểm nghi kỵ.

“Tạ tiểu thư?” Trang Tín Ngạn giật mình, nhất thời không phản ứng kịp, mấy ngày này hăn bệnh hỗn loạn, hiếm có lúc được thanh tỉnh thì lại lo lắng an nguy của Tần Thiên. Hơn nữa hăn đối với mấy chuyện về phương diện này cũng không để ý tới, vì vậy cũng không hề nghĩ nhiều.

“Tạ tiểu thư nói với ta, nàng một mình chiếu cố chàng một đêm, mấy ngày vừa rồi cũng là nàng chiếu cố chàng, có thật như vậy không?” Tuy rằng nàng trong lòng đã có đáp án, Tạ Uyển Quân không thể nói dối đối với loại chuyện như thế này, nhưng vẫn nhin không được có chút hy vọng.

Trang Tín Ngạn nhướng mày, ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, tuy rằng hăn vốn không để ý mấy tục sự này, nhưng lễ tiết bình thường hăn vẫn biết rất rõ. Nếu hăn thật sự một mình cùng nàng ở chung một đêm, làm hỏng danh tiết của nàng, nếu hăn là một nam nhân có trách nhiệm, hăn nên có sự phụ trách với Tạ Uyển Quân.

“Thời điểm ta tỉnh lại đã là trên đường trở về, sự tình như thế nào ta cũng không biết. Bất quá nàng ta là một cô nương gia giáo, xem ra không phải là giả.”

“Tín Ngạn, chàng tính làm sao bây giờ?” Tần Thiên mắt thẳng tắp nhìn hăn: “Chàng muốn thành thân với nàng ta sao?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 201: Phụ trách

“Tín Ngạn, chàng tính làm sao bây giờ?” Tần Thiên mắt thẳng tắp nhìn hăn, “Chàng muốn thành thân với nàng ta sao?”

Trang Tín Ngạn theo bản năng lắc đầu, hăn sẽ không để một nữ nhân mình không thể yêu thương ở tại bên người, huống chi hăn đã đáp ứng với Tần Thiên. Tuân thủ hứa hẹn cũng trách nhiệm của một người nam nhân.

Nếu lựa chọn, hăn đương nhiên lựa chọn việc phụ trách đối với thê tử của mình, Tạ Uyển Quân là ai đây? Huống chi hăn vốn không làm ra chuyện gì với nàng ta.

“Cái gì làm sao bây giờ? Tuy rằng một mình ở chung một đêm, nhưng ta vẫn hôn mê, căn bản không thể nào làm ra điều gì, chuyện này việc lớn hóa nhỏ mà thôi. Chỉ cần xử lý tốt, cũng không tính là đại sự.” Trang Tín Ngạn trịnh trọng viết xuống, “Bất quá, ân cứu mạng vẫn phải có, chờ chúng ta trở lại Dương Thành, chúng ta chuẩn bị hậu lễ, tự mình tới cửa nói lời cảm tạ là được rồi.”

Tần Thiên trong lòng buồn lòng, má lúm đồng tiền nhộn nhạo nở rộ: “Đều nghe theo phu quân!” Nhu thuận đáng yêu như thế, làm cho Trang Tín Ngạn trong lòng tràn đầy yêu thích, lại nhịn không được ôm nàng vào trong ngực, thân thiết một phen.

Chỉ cần Tín Ngạn không có tâm tư kia, việc này Tần Thiên sẽ không lo lắng. Nàng không phải nữ tử cổ đại, nàng không có tu tưởng tam tông tứ đức, càng không thể thông cảm lý giải tâm tình của Tạ Uyển Quân, rồi để chính mình phải chịu khổ. Chuyện này vốn có phương pháp tốt để giải

quyết, nhưng Tạ Uyển Quân lại dám đem sự tình diễn biến thành tình trạng này, vì cái gì chứ, nàng trong lòng biết rõ ràng. Nàng mặc kệ chế độ thế thiệp thế nào, trong mắt nàng, Tạ Uyển Quân chính là tiểu tam, đối phó với tiểu tam không cần phải khách khí!

Bên này Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn sau khi gặp lại nùng tình mật ý, bên kia, trong thư phòng Tạ Đình Quân lại là mây đen đầy đặc.

Tạ Đình Quân chỉ vào Lâm Vĩnh gầm lên: “Ta đã nói gì với ngươi, bảo ngươi bảo hộ tiểu thư cho tốt, ngươi sao có thể khiến sự tình rơi vào tình cảnh này? Ngươi là người chết sao? Loại chuyện này rất khó xử lý sao? Việc này nếu có nửa điểm sai lầm, ta sẽ tìm ngươi hỏi tội!”

Lâm Vĩnh không dám phản bác, chỉ cúi đầu liên thanh nói: “Là tại hạ làm việc bất lợi, thỉnh chủ tử xử phạt.”

“Nếu danh tiết tiểu thư bởi vậy bị hao tổn, ta xử phạt ngươi thì còn có ích gì!” Tạ Đình Quân giận dữ không thể kìm nén. Bên cạnh Tạ Uyển Quân bị huynh trưởng tức giận lời đình sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, có tâm vì Lâm Vĩnh biện giải, nhưng e ngại huynh trưởng tức giận, nhất thời không dám nói lời nào.

Tạ Đình Quân vỗ bàn, một hồi lâu mới bình phục tức giận. Hắn cũng biết chuyện này không thể trách Lâm Vĩnh, có điều trong lòng tức giận không thể tiêu tan, giận chó đánh mèo mà thôi, hắn hướng về phía Lâm Vĩnh vung tay lên “Quên đi, ngươi lui xuống trước đi.”

Đợi Lâm Vĩnh sau khi rời khỏi đây, Tạ Đình Quân xoay người nhìn về phía Tạ Uyển Quân, sắc mặt âm trầm. Tạ Uyển Quân đã chú ý tới vết thương trên tay hắn, đi qua, cầm tay trái hắn cả kinh nói: “Ca ca, tay huynh làm sao vậy?”

“Gặp phải sói thảo nguyên, bị sói cắn nát.” Tạ Đình Quân bỏ tay nàng ra tức giận nói.

“Ca ca có bản sự tốt như vậy, mặc dù gặp phải sói, hoàn toàn có thể thoát thân, cũng không đến mức bị thương...” Nói tới đây, Tạ Uyển Quân nhớ tới mấy ngày qua Tần Thiên đều ở cùng một chỗ với ca ca, lại nghĩ tới trong khoảng thời gian trước đó ca ca luôn ngằm nhìn nàng ánh mắt luôn có gì đó là lạ, lúc đó nàng không nghĩ nhiều, hiện tại có sự liên hệ, trong lòng bỗng nhiên lớn mật đoán: “Ca ca vì cứu Trang thiếu phu nhân?”

“Muội bớt lời cho ta đi!” Tạ Đình Quân trong lòng một trận phiền chán. Hắn chỉ vào nàng: “Muội vì sao không làm theo ý của Lâm Vĩnh? Ta nói cho muội biết, muội nghĩ cũng đừng nghĩ nữa, ngày mai ta sẽ đem muội đưa trở về, chuyện nơi này ta sẽ nghĩ biện pháp xử lý! Mặc kệ là phụ thân, hay là ta, cũng sẽ không để muội gả cho một phế nhân!”

Lúc trước hắn đã từ miệng Lâm Vĩnh hiểu rõ sự việc. Nghĩ thừa dịp việc này còn chưa truyền ra, chỉ cần ước thúc hạ nhân trong phủ, sau đó cùng Trang phủ thương nghị việc này. Tuy rằng hắn trong mắt luôn xem thường Trang Tín Ngạn, nhưng Trang phủ làm người lương thiện, chỉ cần hắn mở miệng, bọn họ tuyệt đối sẽ cư xử đàn hoàng, muốn đem việc này giấu diếm không phải không có khả năng. Hắn chỉ có một muội muội, sao có thể để nàng gả cho một phế nhân, huống chi người kia lại là Trang Tín Ngạn, sao có thể để hắn chiếm hết tiện nghi!

Tạ Đình Quân trong lòng oán hận, bỗng nghe thấy muội muội nói: “Đã không còn kịp rồi.”

“Cái gì?”

Tạ Uyển Quân trên mặt nổi lên ửng hồng, nàng cúi đầu, cắn môi nói: “Việc này đã sớm truyền ra ngoài ...”

Tạ Đình Quân ngăn người, tiếp theo giận tím mặt, tát một cái lên mặt Tạ Uyển Quân, Tạ Uyển Quân ngã ngồi dưới đất, bụm mặt khóc.

“Người đáng khinh như vậy, vội vàng tự mình đưa đến cửa nhà người ta?” Tạ Đình Quân tức giận đến cả người phát run.

Lời này làm cho Tạ Uyển Quân da mặt mỏng nhẫn chịu không nổi “Oa” một tiếng khóc lên, nàng đứng lên quỳ gối trước mặt huynh trưởng, nắm lấy y bào của hấn cầu cạnh: “Ca ca, muội đã không còn đường lui, hiện tại mọi người đều biết muội và Trang công tử cô nam quả nữ ở chung một đêm, tuy rằng Trang công tử lúc ấy hôn mê, cái gì cũng đều không có làm, nhưng những người đó đều nói rất khó nghe, gì cũng nói được, ca ca, muội trừ bỏ gả cho hấn đã không còn đường nào nữa rồi, ca ca, huynh giúp muội đi mà.”

Tạ Uyển Quân khóc khàn cả giọng.

Bên này, Tần Thiên rửa mặt chải đầu xong thì đến gặp Tạ gia chủ mẫu Văn thị.

Văn thị hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo đoan trang, ung dung phúc hậu. Văn thị vẻ mặt thương tiếc lôi kéo tay nàng hỏi thăm một hồi, hỏi nàng thương thế như thế nào? Trang Tín Ngạn thương thế như thế nào, mấy ngày vừa qua có phải chịu khổ gì không. Về chuyện nàng cùng Tạ Đình Quân một mình ở chung một chỗ cũng không nhắc tới, dường như không phải sự việc cần bàn tới lúc này. Việc này đối với danh tiết của Tần Thiên có tổn hại, đối với Tạ gia mà nói, cũng không phải việc vinh quang gì, hận không thể coi như chưa bao giờ tồn tại, không bao giờ nhắc tới nữa.

Nói chuyện xong, đề tài chuyển tới Tạ Uyển Quân, Văn thị nói: “Uyển Quân đưa nhỏ này ta nhìn nó lớn lên, biết thư đạt để ý, tính tình nhu thuận, nữ hồng gia vụ cũng rất giỏi, tương lai có thể hỗ trợ.” Nói xong, lặng yên liếc mắt nhìn sắc mặt Tần Thiên một cái.

Làm thím, chuyện này lại phát sinh trong phủ của bà, về tình về lý, bà cũng nên hỏi thăm một chút.

Tần Thiên trong tay bưng một chung trà lục thai bạch tử, nàng sắc mặt bình tĩnh dùng nắp trà phiết nhẹ một cái, sau đó cười nói: “Sớm nghe nói Tạ tiểu thư tú ngoại tuệ trung (giống như đẹp người đẹp nết), hảo nữ như vậy, tương lai tất sẽ có nhân duyên tốt.”

Nói xong, Tần Thiên buông chung trà trong tay, nhìn Văn thị cười nói: “Lại nói tiếp, lần này nếu không phải nhờ Tạ công tử và Tạ tiểu thư, phu thê chúng ta sẽ có thể mất mạng hoặc không thể trở về nguyên vẹn như vậy, phu quân ta nói, đại ân cứu mạng này Trang phủ chúng ta sẽ ghi nhớ trong lòng, tương lai nhất định tìm cơ hội báo đáp.”

Đơn giản nói ra như vậy, ân cứu mạng này, bọn họ nhận thức, nhưng người thì bọn họ không cần!

Tạ gia nếu thật sự vì Tạ Uyển Quân suy nghĩ, nhanh ước thúc miệng của các hạ nhân đi!

Văn thị sắc mặt khê biến, cũng không tiện nói thêm điều gì, dù sao bà chỉ là thím không phải mẫu thân, lập tức, bà chuyển đề tài, lại cùng Tần Thiên hàn huyên một hồi, sau đó tiễn nàng ra ngoài.

Chờ Tần Thiên đi rồi, Văn thị vội vàng gọi người viết thư đem chuyện này cùng với thái độ của Trang phủ từ đầu chí cuối nói cho Tạ phu nhân ở Dương Thành biết, bảo gia phó mau chóng đi truyền tin.

Đêm đó, Tần Thiên ở bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn thương thế còn chưa khỏi hẳn, không thể để dính nước, do đó không thể tắm rửa. Hẳn lại không muốn để nha hoàn gần mình, Hải Phú giúp đỡ hẳn lau vài lần không thể khiến hẳn vừa lòng, cho nên buổi tối hẳn liền bảo Tần Thiên giúp hẳn lau thân.

Tần Thiên cởi bỏ xiêm y của hẳn, nhìn thấy trên lưng hẳn có vết thương, vết sẹo ngang dọc, dữ tợn đáng sợ, đau lòng không thôi.

“Không phải chịu đau thương sao? Làm sao có thể biến thành như vậy?” Tần Thiên nhẹ nhàng mà vuốt ve vết thương của hắn.

“Ta cũng không biết, sau khi tỉnh lại đã như vậy, nói là sau khi rớt xuống nước bị sinh mủ, phải cắt đi thịt thối, dùng hơi nóng để khép miệng vết thương lại.” Trang Tín Ngạn viết xuống giấy.

Nhớ tới sự thống khổ này, Tần Thiên không khỏi rùng mình, đau lòng càng sâu.

“Còn đau không?”

Thấy nàng vẻ mặt thương tiếc, Trang Tín Ngạn có tâm làm nũng, liền gật đầu.

Tần Thiên chuyển qua phía sau lưng hắn, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên miệng vết thương. Trang Tín Ngạn thân mình run rẩy.

“Như vậy còn đau không?” Tần Thiên nhìn hắn, hai mắt đều là tình ý.

Trang Tín Ngạn tâm thần câu túy, khó có thể nhịn. Hắn xoay người, hôn lên môi nàng, một trận triền miên, tiếp theo, trán kề trán của nàng, nhẹ giọng nói: “Không đau.”

Sáng sớm hôm sau, nha hoàn Tiểu Vân bên người của Tạ Uyển Quân tới đây. Chuyện là Tạ Uyển Quân ở hoa viên chuẩn bị trà bánh thỉnh nàng qua đó một chuyến.

Tần Thiên biết nàng ta có chuyện muốn nói với mình, nàng cũng muốn cùng nàng ta nhanh chóng làm rõ việc này, đúng hẹn đi đến hậu hoa viên.

Nàng chân trước mới vừa đi, Tạ Đình Quân sau lưng liền đến thăm Trang Tín Ngạn.

Nghe thấy Tạ Đình Quân đến, Trang Tín Ngạn sắc mặt trầm xuống, phân phó Hải Phú giúp hấn thay quần áo. Sau đó dưới sự nâng đỡ của hấn rời khỏi giường.

“Trang huynh đã có thể đứng dậy, xem ra thân thể đã không còn gì đáng ngại, chúc mừng chúc mừng!” Tạ Đình Quân cười đi đến trước mặt Trang Tín Ngạn.

Thấy hấn lại đây, Trang Tín Ngạn trịnh trọng hướng về phía hấn vái chào, bên cạnh Hải Phú giải thích: “Thiếu gia chúng ta đa tạ người đối với Đại thiếu phu nhân cứu giúp chi ân!”

Tạ Đình Quân nhú mày cười, đang muốn nói gì, Trang Tín Ngạn lại bỗng nhiên ra tay, một quyền đánh mạnh lên mặt của Tạ Đình Quân!

Tạ Đình Quân nhất thời không phòng bị, bị Trang Tín Ngạn đánh cho lui hai bước, hấn ôm hai má đau nhức, tức giận trong lòng, tay phải không khỏi nắm chặt, nhưng chung quy lại nhịn xuống.

“Trang huynh vì sao động thủ?” Tạ Đình Quân lạnh giọng hỏi.

“Một quyền này để đáp lễ người! Hết thảy đều là kế hoạch của người rất tốt!” Trang Tín Ngạn đã sớm chuẩn bị tốt án thư viết xuống giấy, bởi vì cảm xúc quá mức kích động, thiếu chút nữa làm rách giấy!

Tạ Đình Quân tâm không khỏi nhảy nhót, chẳng lẽ hấn đã phát hiện ra điều gì?

Đã thấy Trang Tín Ngạn tiếp tục viết nói: “Là người cố ý đem nàng mang đi. Là người cố ý tạo thành cục diện một mình ở chung với nàng! Tạ Đình Quân, người rốt cuộc có tâm tư gì?”

Trang Tín Ngạn cơ hồ là cầm tờ giấy trong tay ném lên mặt hấn!

Bọn họ đều nói hắn ta là người tốt, nhưng hắn so với ai đều rõ ràng hơn, lúc ấy hắn ta rõ ràng từ trong tay mình mạnh mẽ mang Tần Thiên đi!

Hóa ra chỉ là như vậy, Tạ Đình Quân gánh nặng trong lòng liền được giải khai, hắn còn tưởng rằng Trang Tín Ngạn đã phát hiện chuyện hắn thấy chết mà không cứu.

Lập tức hắn rất nhanh bình tâm tĩnh khí, lạnh nhạt nói: “Trang công tử, nói cũng không thể nói lung tung, lúc ấy sự việc hỗn loạn, hơn nữa nhiều ngày ta vẫn đều lấy lễ tướng đãi, Trang công tử nếu không tin, cứ hỏi tôn phu nhân! Nói xong, hắn lại nhìn Trang Tín Ngạn cười lạnh, nói: “Lại nói tiếp. Rõ ràng là Trang công tử không bảo vệ tốt tôn phu nhân, nay lại chỉ trích một người đem phu nhân người bình an trở về. Đây là đạo lý gì vậy!”

Hắn cố ý ở trước mặt Trang Tín Ngạn giơ lên tay trái sau đó khẽ giật mình, chậm rãi nói: “Vết thương này đáng ra phải là người vì nàng nhận lấy mới đúng, nhưng tại sao ta lại vì nàng mà bị cắn đứt ba ngón tay? Vì sao mỗi lần Tần Thiên bị thương, đều không có người ở bên cạnh nàng?”

Hắn lạnh lùng nhìn Trang Tín Ngạn, gằn từng tiếng: “Bất quá vì người không có năng lực để bảo hộ nàng!”

“Tạ công tử nói chuyện đừng quá phận!” Một bên Hải Phú cả giận nói.

“Ta có nói sai sao? Ở trước mặt Tần đương gia, ta cũng nói giống như vậy. Trang Tín Ngạn, người tự hỏi bản thân người đi, người thật sự có thể bảo vệ nàng tốt sao?” Tạ Đình Quân trừng mắt nhìn Trang Tín Ngạn thanh sắc câu lệ.

Trang Tín Ngạn sắc mặt trắng nhợt, hắn chết lặng nhìn chằm chằm Tạ Đình Quân, ngực không nhin được phập phồng, cũng không được bao lâu, lại bình tĩnh trở lại.

“Mặc kệ người tổn bao nhiêu tâm tư, nàng đều là thê tử của ta!” Một câu này được viết ra vô cùng xinh đẹp.

Tạ Đình Quân không nhin được cắn chặt răng, lập tức tươi cười “Đương nhiên, ai chẳng biết Tần đương gia là thê tử của người.” Tiếp theo hần tươi cười chột tắt: “Trở lại chuyện chính, hôm nay ta lại đây, thứ nhất là vấn an thương thể của Trang công tử, thứ hai là có câu muốn hỏi Trang công tử.”

Trang Tín Ngạn trong lòng biết hần muốn nói gì, lập tức xoay người, Tạ Đình Quân lời này liền không thể nói tiếp.

Hần thấy Trang Tín Ngạn trên giấy viết xuống: “Trang mỗi thực cảm tạ ân cứu mạng của muội tử Tạ công tử, đối với chuyện lần này, Trang mỗi sẽ miệng kín như bưng, tuyệt sẽ không để nửa điểm bất lợi đối với Tạ tiểu thư truyền ra. Thịnh Tạ công tử yên tâm.” Về phần Tạ gia bên kia. Bọn họ tính toán thế nào, không cần hần phải nhắc nhở tới.

Vốn tưởng rằng hần tỏ thái độ như vậy, hần ta hần sẽ không kiên trì ép buộc. Dù sao hần có chỗ thiếu hụt, lại đã có thê thất, đối với Tạ gia tiểu thư mà nói không hề tương xứng, nghĩ đến bọn họ nếu có lựa chọn cũng sẽ không muốn gả Tạ tiểu thư cho hần, chỉ cần giấu điểm việc kia, vấn đề gì cũng đều có thể giải quyết.

Nhưng không nghĩ tới, Tạ Đình Quân cười lạnh nói: “Nay việc Uyển Quân chiếu cố người đã truyền ra ngoài ồn ào huyên náo, Trang công tử nóng lòng phải sạch như vậy vì không muốn phụ trách sao?” Hần là huynh trưởng của Tạ Uyển Quân, đối với loại sự tình này, hần hoàn toàn có thể công khai nói rõ.

Trang Tín Ngạn sắc mặt trầm xuống, “Ta chưa bao giờ làm ra chuyện gì phải nhận lỗi với Tạ tiểu thư, làm sao nói đến phụ trách? Việc này người biết rất tí, như vậy sao có thể chỉ trong một thời gian ngắn đã truyền ra ngoài huyên náo xôn xao? Tạ gia là phú gia, đối với danh tiết của nữ tử

không thềm để ý sao?” Đối lại là bất luận phú gia nào, đối với sự tình không rõ ràng này đều toàn lực giấu diếm sao? Sao có thể để truyền ngoài?

Hắn biết, loại chuyện này ngay từ đầu phải tỏ thái độ rõ ràng, nếu không càng về sau càng khó ăn nói.

“Ý của Trang công tử là Tạ gia ta cứng rắn muốn ép buộc người?” Tạ Đình Quân cười lạnh liên tục “Đã là như vậy, ta hôm nay cũng không có gì để nói! Đáng thương muội muội ta có hảo tâm cứu người, bởi vậy mà danh tiết bị hủy, thê lương cả đời. Ai cũng nói Trang phủ trọng tín nghĩa, theo như ta thấy, cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi!” Nói xong, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Bên kia, Tần Thiên cùng Tạ Uyển Quân ngồi trong một đình tám góc ở hậu hoa viên. Giữa hai người là một thạch bàn, trên bàn bày đủ trà bánh các loại.

Đây chính là thời điểm ánh nắng mặt trời đẹp nhất trong ngày, chiếu trên người ấm áp dễ chịu. Trong hoa viên bách hoa suy tàn, có vài loại thực vật không biết tên vẫn xanh um tươi tốt, cũng có chút thú vị.

“Đây là trà xuân Long Tĩnh năm nay, tỷ tỷ thử xem.” Tạ Uyển Quân vì Tần Thiên ngâm trà vào nước nóng.

Nàng ta gương mặt xinh đẹp, nghĩ nàng ta vẫn trăm phương ngàn kế tiếp cận Tín Ngạn, Tần Thiên trong lòng một trận chán ghét, nhưng nghĩ tới nếu không phải có nàng ta cứu giúp, có lẽ hắn cũng đã mất mạng, sự chán ghét này lại tiêu tan một chút.

Tần Thiên cảm thấy, Tạ Uyển Quân cũng không phải là người đại gian đại ác, có điều vì quá yêu mà thôi, có lẽ nàng có thể áp dụng một số

phương thức ôn hòa để giải quyết việc này, miễn cho hai nhà Tạ Trang khó nhìn mặt nhau.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 202: Nhân cơ hội

Tần Thiên bưng chén trà lục dửu nhẹ nhấp một ngụm, trà xuân Long Tĩnh danh bất hư truyền, nhưng giờ phút này nàng thật không có tâm tình để phẩm trà.

“Lại nói tiếp, lần này đa tạ Tạ tiểu thư cứu mạng phu quân ta, phần ân tình này, phu thê chúng ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.” Tần Thiên thản nhiên mở miệng.

Tạ Uyển Quân nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, hai tay đặt trên bàn nắm chặt khăn lụa. Theo lời của thím, nàng đã biết được thái độ của Tần Thiên, đối với sự phản đối của nàng ta, Tạ Uyển Quân cũng không kỳ quái, nàng về sau vào cửa địa vị nhất định sẽ không thua kém so với nàng ta, chắc hẳn cho rằng sự tồn tại của mình sẽ uy hiếp địa vị của nàng ta. Tuy rằng, nàng không biết Tần Thiên phản đối thì có ích lợi gì, dù sao việc này cũng phải do Đại phu nhân làm chủ, nhưng nếu Tần Thiên trở về đại náo, sẽ khiến người ta phiền lòng, cho nên nàng hôm nay hẹn nàng ta ra đây, muốn tỏ rõ thái độ của mình, có điều nàng chỉ là một cô nương khuê phòng, những lời này rốt cuộc khó có thể mở miệng, nhất thời do dự mà không biết nên nói ra sao.

Nghe thấy Tần Thiên nói như vậy, liền nói tiếp: “Tỷ tỷ không cần khách khí, gặp phải tình huống này, ai cũng không thể bỏ mặc. Lúc trước tỷ tỷ không phải cũng vì Trang công tử mà nhận một mũi tên sao?”

“Chúng ta là phu thê, vốn coi như có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Tất nhiên không giống.” Tần Thiên cười cười, nhẹ giọng cảm thán: “Hôn

sự nữ nhi vô cùng trọng yếu, cả đời lúc nào cũng có ý niệm có thể tìm được một phu quân biết lạnh biết nóng, có thể đau lòng vì người, đặt người trong tâm, như thế mới là nữ tử hạnh phúc nhất, Tạ tiểu thư có thấy đúng hay không?”

Tạ Uyển Quân nhớ tới Trang Tín Ngạn đối với Tần Thiên vô cùng yêu thương. Nhớ tới mình về sau cũng sẽ có hạnh phúc như vậy, không khỏi đỏ mặt.

Thấy vẻ mặt nàng, Tần Thiên trong lòng thở dài, lại nói: “Rất nhiều thời điểm, chúng ta đứng ở bên cạnh nhìn sự vật thì thấy rất tốt, có lẽ căn bản lại không thích hợp với bản thân mình...” Nói xong. Tần Thiên từ trong lòng lấy ra tờ giấy, mở ra trước mặt Tạ Uyển Quân. Tạ Uyển Quân nhìn nhìn, thấy trên mặt giấy có một hàng chữ viết “Trang Tín Ngạn chỉ biết có một mình Tần Thiên.”

Tạ Uyển Quân lập tức thay đổi sắc mặt.

“Đây là thời điểm chúng ta thành thân Tín Ngạn ưng thuận hứa hẹn với ta.” Tần Thiên nhìn Tạ Uyển Quân thành tâm thành ý nói: “Tạ tiểu thư, hiện ở đây chỉ có hai người chúng ta, có một số việc chúng ta cũng không cần phải vòng vèo, không ngại nói thẳng, đối với ta hay đối với người đều tốt. Cùng với Tạ tiểu thư ở chung lâu như vậy, ta biết Tạ tiểu thư là một cô nương thuần lương, ta cũng có thể cảm giác được Tạ tiểu thư có tâm ý với phu quân ta.”

Tạ Uyển Quân ngượng ngùng cúi đầu. Mặt “Xoát” một chút đỏ bừng.

“Nhưng Tạ tiểu thư cũng thấy rồi đấy, ta cùng Tín Ngạn lưỡng tình tương duyệt, không thể dung hạ bất luận kẻ nào chen vào giữa, Tín Ngạn là một người đơn thuần, chuyện gì chàng đã nhận định sẽ không dễ dàng thay đổi. Tạ tiểu thư vốn hoa dung nguyệt mạo, lại có gia thế giáo dưỡng tốt như vậy, tội gì đến Trang phủ chịu vắng vẻ, cả đời người rất dài, vì sao phải

chịu đựng đau khổ? Thiên hạ lớn như vậy, nam nhi tốt còn rất nhiều, Tạ tiểu thư có điều kiện tốt như thế, nhất định có thể tìm được nhân duyên tốt vừa lòng đẹp ý, cùng với ý trung nhân cử án tề mi, sinh nhi dục nữ, đây mới là hạnh phúc của nữ nhi a.”

Tạ Uyển Quân cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Ta biết tâm ý hiện tại của tỷ tỷ, chuyện của ta và Trang công tử đã truyền ra ngoài rồi, về sau còn có ai đến cửa cầu hôn nữa chứ?”

Ngay cả Tư Mã gia vài ngày trước đã xin hủy bỏ cuộc hôn nhân này, bất quá đây đúng là mong ước trong lòng nàng, vì vậy nàng cũng không nóng nảy.

Nói xong, Tạ Uyển Quân dùng khăn tay lau nước mắt, hai vai hơi run rẩy.

Truyền ra ngoài nhanh như vậy? Tần Thiên giật mình, lập tức hiểu được, nhất định là Tạ Uyển Quân cố ý gây nên, xem ra nàng quyết tâm muốn gả cho Tín Ngạn!

Tần Thiên hơi hơi biến sắc, không phải nói tiểu thư cổ đại hiền lương thực đức hay sao, sao có thể có không biết xấu hổ như vậy! Nàng cảm thấy tâm tư vừa của mình quả thực chỉ là uống phỉ!

Nàng vốn không biết, Tạ Uyển Quân thứ nhất cường đại Trang Tín Ngạn đối với Tần Thiên nhu tình, thứ hai cũng muốn trốn tránh việc hôn nhân với Ti Mã Xương, Ti Mã Xương phẩm hạnh hạ lưu không nói tới, nghe nói trong phủ chẳng hề thiếu di nương thiếp thất, nàng làm sao nguyện ý gả cho người như thế, đúng lúc mấu chốt lại đụng phải việc này, Tạ Uyển Quân mới có thể để quỷ mê tâm hồn, làm ra quyết định này. Nay chân đã bước lên thuyền, danh tiết nàng đã bị hủy, chỉ có thể làm như vậy.

“Tỷ tỷ” Tạ Uyển Quân khóc nước mắt nói: “Tỷ tỷ yên tâm, Uyển Quân chính là quý cách làm người của Trang công tử, thầm nghĩ đời này làm bạn

bên cạnh Trang công tử, về chuyện khác, Uyển Quân chưa bao giờ muốn cùng tỷ tỷ tranh giành. Uyển Quân đối với sinh ý không hiểu biết, cũng không có hứng thú, cho dù về sau... Về sau...” Thanh âm của nàng như muỗi vo ve: “Về sau hài tử của ta cũng sẽ không cùng với hài tử của tỷ tỷ tranh đoạt gì cả, ở trong lòng Uyển Quân, tỷ tỷ vĩnh viễn đều là tỷ tỷ, Uyển Quân sẽ tôn trọng tỷ tỷ, hầu hạ tỷ tỷ thật tốt, vì tỷ tỷ phân ưu...” Nàng là tiểu thư nữ nhi chính thê của Tạ gia, tương lai của hồi môn vô cùng đồ sộ, mới khinh thường cùng nàng ta tranh đoạt những thứ kia.

Về phần nàng ta nói những lời vừa rồi, Tạ Uyển Quân cảm thấy không cho là đúng, đó là Trang công tử còn chưa quen biết nàng. Nàng cầm kỳ thư họa không gì không tinh thông, diện mạo so với Tần Thiên chỉ có hơn chứ không thua kém, chỉ cần nàng gả vào cửa. Trang Tín Ngạn nhất định sẽ thích nàng.

Nghe xong những lời này, Tần Thiên tức giận cười cợt, đã nhắc tới hài tử rồi, thật ngĩ xa xôi quá. Nàng đứng lên, cười lạnh nói: “Quên đi, cô nương không nghe lời của ta. Ta cũng không nói nhiều. Cô nương khư khư cố chấp, làm cho sự tình nháo đến tình trạng này. Tương lai hậu quả ra sao hy vọng cô nương có thể gánh vác.” Nói xong. Tần Thiên xoay người rời đi.

Tạ Uyển Quân chậm rãi đứng lên, nhìn bóng dáng nàng thẳng thắn không khỏi cắn chặt môi. Sắc mặt dần dần chuyển lạnh. Nàng ta khẽ hừ một tiếng.

Buổi chiều hôm đó, mấy người Phạm Thiên được tin tức trở về, nhìn thấy Tần Thiên bình yên vô sự, tất nhiên vô cùng vui sướng, đồng thời lại nói với Tần Thiên một sự kiện.

“Sau khi đào thoát, phiên dịch nói với ta. Lúc ấy mã tặc nói một câu rất kỳ quái.”

“Nói gì?”

Phạm Thiên nói: “Mã tặc nói không thể để một người đào thoát, bọn họ mang theo trân bảo độc nhất vô nhị do các Khương nhân quý tộc ban cho!”

Tần Thiên kinh ngạc: “Ta cũng kỳ quái, vì sao rõ ràng không phải mùa giao dịch mà các mã tặc này còn tấn công chúng ta. Hóa ra bọn họ cho rằng chúng ta mang theo trân bảo.” Nhưng lập tức lại cảm thấy kỳ quái, bọn mã tặc vì sao lại nghĩ như vậy?

Càng nghĩ càng thấy không thích hợp. Lập tức bảo Phạm Thiên gọi tên phiên dịch kia tới để hỏi.

Việc này rất nhanh đã bị Tạ Đình Quân biết được, hẩn tâm tư vừa động, âm thầm phân phó Lâm Vĩnh, bảo Lâm Vĩnh nghĩ biện pháp lặng lẽ đem việc Ti Mã Xương cầu kết với mã tặc tiết lộ cho quan phủ. Vừa lúc đó, Tần Thiên cũng mang theo phiên dịch tiến đến báo cáo với Lâm tướng quân việc này. Lâm tướng quân thấy chất nữ của Tổng Thái phó trong phạm vi mình quản hạt bị ngộ hại, bị dọa dỗ một thân mồ hôi lạnh, lập tức vỗ bộ ngực cam đoan sẽ tra rõ việc này, không bao lâu liền tìm được tin tức từ hạ nhân của Tư Mã gia truyền đến về chuyện mã tặc, sau đó tiến hành điều tra. Rất nhanh đã tìm ra việc Ti Mã Xương đánh mất sinh ý mà hạ độc thủ.

Lâm tướng quân lập tức bắt người niêm phong, Ti Mã Thuận gấp rút đem danh nghĩa sản nghiệp bán ra ngoài. Mà Tạ Đình Quân nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, đòi giá thấp mua lấy sản nghiệp của Trường Hưng Hành. Trường Hưng Hành từng uy phong một thời bởi vì tràng biến cố này mà âm thầm sụp đổ, mà Tạ Đình Quân lại nhân cơ hội ngồi mát ăn bát vàng.

Sau khi Tư Mã gia kết cục đã định, thương thế của Trang Tín Ngạn cũng phục hồi như cũ, đoàn người Trang phủ cùng hai huynh muội Tạ gia hai bắt đầu lên đường trở về Dương Thành.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 203: Cách xa hẳn một chút

Trở lại Dương Thành đã là giữa tháng mười một, vừa vặn trở về trước khi mặt sông đóng băng. Dương Thành tuy là ở phía nam, nhưng tuyết cũng bắt đầu rơi, vô cùng rét lạnh, cũng may Tần Thiên chuẩn bị đầy đủ, mọi người trên đường trở về cũng không bị cảm lạnh, Trang Tín Ngạn ngồi không ở trên xe ngựa ôm lò sưởi tay ấm áp dễ chịu, nói mình có phúc khí, cưới được nương tử tốt. Tuy rằng đã xảy ra rất nhiều chuyện không thoải mái, nhưng Tần Thiên cũng không phải người thương xuân buồn thu. Nàng cảm thấy “Phu thê đồng tâm” vấn đề gì cũng đều không còn nghiêm trọng nữa, rồi sẽ có biện pháp giải quyết. Trang Tín Ngạn là cái hủ nút, thích suy nghĩ nhiều, ban đầu cũng vì thế mà lo lắng quá mức, nhưng sau lại dần dần bị sự lạc quan của Tần Thiên cuốn hút, tâm tình dần dần trầm tĩnh lại, dọc theo đường đi trở về thành, hai người vẫn đều là tâm trạng vui vẻ ngọt ngào mật mật.

Huynh muội Tạ Đình Quân có tâm tiếp cận lại không thể chen chân vào, trong lòng không khỏi cảm thấy bức mình, đặc biệt là Tạ Uyển Quân, muốn tiếp cận Trang Tín Ngạn một chút, muốn cùng hẳn trò chuyện, quan tâm hẳn, làm cho hẳn không thể xem nhẹ mình. Nhưng mặc kệ là Tần Thiên, hay là Trang Tín Ngạn cũng không cho nàng cơ hội này.

Thời điểm ở Tạ gia, một lần Tạ Uyển Quân mang theo đồ bổ dưỡng đến thăm Trang Tín Ngạn.

Bởi vì nàng là ân nhân cứu mạng của Trang Tín Ngạn, trong khoảng thời gian này vẫn do nàng chiếu cố, về tình về lý, cũng không có thể cự tuyệt không cho nàng đến thăm, Tần Thiên liền gọi người đón nàng vào.

Tạ Uyển Quân tiến vào thấy Trang Tín Ngạn nét mặt toả sáng, dung mạo tuấn mỹ, vui vẻ nói: “Xem ra Trang công tử thương thế đã khỏi. Uyển Quân thật sự vui vẻ, lúc trước Uyển Quân ở vách núi đen thời điểm thấy Trang công tử, Trang công tử cả người là máu, khi đó Uyển Quân vô cùng lo lắng” nói xong, một đôi mắt trong suốt nhìn Trang Tín Ngạn, nàng cố ý nhắc tới chuyện này, chính là muốn gợi nên sự cảm kích của hắn đối với mình.

Ai ngờ, Trang Tín Ngạn lại chỉ thản nhiên nhìn nàng cười viết xuống: “Ít nhiều có Tạ tiểu thư, ân cứu mạng này, tại hạ không biết nên báo đáp thế nào mới tốt.”

Vốn Tạ Uyển Quân còn mang theo vài phần kỳ vọng, hy vọng Tần Thiên không chịu chấp nhận mình, mà hắc hắc nhớ tới mình nhiều ngày qua dốc lòng chiêu cố, không có khả năng đối với mình thờ ơ, nhưng hiện tại thấy hắn luôn mỉm “Báo đáp” đúng là thật sự không muốn phụ trách, cảm thấy vô cùng khổ sở, cũng không khỏi có chút hoảng hốt, nàng sắc mặt trắng nhợt, dưới chân hơi hơi lảo đảo.

Điệp Nhi đứng bên cạnh lập tức đỡ nàng, quay đầu đối với Tần Thiên và Trang Tín Ngạn nói: “Trước đó vài ngày tiểu thư vẫn đều dốc lòng chiêu cố Trang công tử, thời điểm Trang công tử tình huống nghiêm trọng, tiểu thư thậm chí còn không ăn không ngủ, thân mình bởi vậy yếu đi không ít, mấy ngày nay hơi chút là choáng váng đầu!”

Lời này vốn là muốn khiến Trang Tín Ngạn biết Tạ Uyển Quân tốt, khiến hắn thương tiếc. Đối lại là nam nhân khác có lẽ còn có chút tác dụng, nhưng Trang Tín Ngạn sau khi hiềm nghi Tạ Uyển Quân cố ý truyền lời đồn ra ngoài, sự cảm kích đối với ân cứu mạng của nàng ta cũng suy giảm, những lời này với hắn mà nói cũng không có chút gì ảnh hưởng.

Một bên Thu Lan cười nói: “Cho nên mới nói chiêu cố bệnh nhân cũng có nhiều điều phải chú ý, thiếu phu nhân chúng ta sau khi trở về không bao

lâu, công tử nhà ta thương thế liền càng ngày càng biến chuyển tốt, mới vài ngày đã giống như người khỏe mạnh bình thường, mà thiếu phu nhân của chúng ta còn chưa phải tốn chút công phu gì!”

Bên cạnh Thanh Liễu tiếp lời cười nói: “Thu Lan, chuyện này chẳng lẽ người còn không hiểu, lúc trước công tử lo lắng cho thiếu phu nhân, do đó bệnh tình mới không có khởi sắc, tâm bệnh vốn không có thuốc chữa, thiếu phu nhân giống như tâm dược vậy, vừa mới trở về, công tử trong lòng cao hứng tất nhiên sẽ trở nên tốt hơn, so với cái gì cũng đều linh diệu hơn hẳn.”

Hai người kẻ xướng người hoạ, ám chỉ Tạ Uyển Quân không biết chiêu cố người khác, lại ám chỉ người chân chính khiến thiếu gia khỏe lại mới là Tần Thiên, Tạ Uyển Quân nghe thấy trong lòng thực không thoải mái, lại không biết nói gì, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ. Bên cạnh Điệp Nhi cũng là sắc mặt ngượng ngùng, không còn lời nào để nói, Tần Thiên xem ở trong mắt, hé miệng cười: “Xem các người kìa, thật không có quy củ mà, khiến Tạ tiểu thư chê cười rồi.”

“Không có gì” Tạ Uyển Quân cười gượng hai tiếng: “Chỉ cần Trang công tử hồi phục là tốt rồi.”

Nói xong, nàng nhìn về phía Trang Tín Ngạn, đã thấy Trang Tín Ngạn chỉ nhìn Tần Thiên cười, trong lòng một trận khí khỗ.

Nàng quay đầu đánh mắt về phía Điệp Nhi, Điệp Nhi hiểu ý, buông thực hộp bằng gỗ ô lê trong tay xuống, rút ra một bát chuyển đến tay Tạ Uyển Quân.

Tạ Uyển Quân muốn tự mình đưa đến tay Trang Tín Ngạn. Trong lúc Trang Tín Ngạn ý thức mơ hồ, nàng còn tự mình đút thuốc cho hắn, cho nên không biết hành động hiện tại có gì không ổn. Nhưng còn chưa tiến đến, một bên Tần Thiên lại đi tới từ trong tay nàng tiếp nhận bát, cười nói:

“Tạ tiểu thư nếu thân thể không khoẻ, thì sớm trở về nghỉ ngơi đi, việc này không làm phiền người.”

Tạ Uyển Quân nhìn nàng mím nhanh miệng.

Tần Thiên hai mắt nhìn thẳng vào nàng, tựa tiểu phi tiểu: “Còn có, nay bên ngoài có rất nhiều đồn đãi bất lợi cho tiểu thư, chính vì như thế, ta cảm thấy tiểu thư nên chú ý ngôn hành cử chỉ, miễn cho lạc dân cư thực, đối với tiểu thư càng thêm bất lợi, về sau tiểu thư ở nơi này lại trở thành trò cười đàm tiếu!”

Một phen nói móc khiến Tạ Uyển Quân nửa ngày cũng không thốt ra lời, trong lòng vừa xấu hổ, trở về phòng khóc lớn một lúc lâu. Văn thị sau khi biết thì nói với nàng: “Con cũng thật là, con là một cô nương gia giáo phải có tự phụ, cần gì phải tự mình rước lấy nhục, chuyện này ta đã viết thư nói cho cha mẹ của con rồi, tin tưởng hiện tại cha mẹ con đã nhận được tin tức, đến lúc đó có cha mẹ con làm chủ, con bởi vì cứu Trang công tử mới rơi vào tình huống như vậy, há có thể để bọn họ cứ thế phủi sạch mọi thứ? Bọn họ không chịu lại thì làm sao, việc hôn nhân đều là cha mẹ chi mệnh, chỉ cần Trang phu nhân gật đầu, nàng chỉ là Trang thiếu phu nhân dù không muốn cũng chỉ có thể trở mặt nhìn con bước vào cửa “

Nghe xong lời của Văn thị, Tạ Uyển Quân trong lòng mới tốt hơn một chút, thẳng đến lúc trước khi trở lại Dương Thành, đều không còn cố ý tiếp cận Trang Tín Ngạn nữa.

Vào cửa thành, hai nhà Tạ Trang tách ra. Hai bên cùng xuống xe ngựa. Tạ Đình Quân nhìn thành lâu cao cao, cảm thán nói: “Ta xa nhà đã nhiều lần, chỉ có lúc này trở về mới có cảm giác như cách một thế hệ”.

Tần Thiên nhìn về phía tay trái của hắn, lúc này trên tay hắn thương thế đã khép lại, tay trái không trọn vẹn nhìn qua vô cùng kỳ dị. Nàng tâm tình phức tạp nhìn Tạ Đình Quân liếc mắt một cái.

Trang Tín Ngạn đã nói cho nàng biết. Tạ Đình Quân có tâm mang nàng đi, tâm tư bất chính. Nhớ tới Tạ Đình Quân từng nói qua với nàng, lấy tính cách của hắn, việc này cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng nàng dù có chán ghét Tạ Uyển Quân như thế nào cũng vô pháp phủ nhận Tạ Uyển Quân từng cứu mạng Trang Tín Ngạn, nàng cũng vô pháp phủ nhận nếu không có Tạ Đình Quân, nàng lúc ấy chỉ sợ đã chết trong tay mã tặc, huống chi hắn sau đó lại vì nàng mà tổn thất ba ngón tay trái.

Tóm lại là hận cũng không phải, cảm kích cũng không phải, tâm tình thật phức tạp.

Tần Thiên nghĩ nghĩ, quay đầu cùng Trang Tín Ngạn thấp giọng thương lượng một câu, sau đó nói với Tạ Đình Quân: “Tạ công tử, thỉnh nói chuyện một chút được không?” Tạ Đình Quân nhìn Trang Tín Ngạn bên cạnh liếc mắt một cái, có chút ngoài ý muốn hơi nhíu mày, tiếp theo vươn tay: “Mời đương gia đi bên này” hai người đi đến dưới một gốc cây nhỏ trước cổng thành, Tạ Đình Quân xoay người, nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: “Mấy ngày qua ta vẫn không có cơ hội hỏi thăm, thương thế của Tần đương gia đã khỏi hẳn chưa?”

Hắn hôm nay mặc một kiện miên bào màu xám, gáy áo có lông trắng bao quanh, nhan sắc thuần trắng kia, khiến khuôn mặt hắn góc cạnh rõ ràng trở nên nhu hòa không ít.

Cũng giống như thanh âm hiện tại của hắn vậy.

Tần Thiên rũ mắt xuống, thản nhiên nói “Đã khỏi rồi, đa tạ Tạ công tử quan tâm.”

“Tần đương gia không cần đối với ta khách khí như thế, chúng ta...” “Ta và ngươi” Tần Thiên đánh gãy lời hắn. Nàng nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm túc

“Tần Thiên đa tạ ân đức của Tạ công tử, nhưng Tần Thiên là phụ nhân đã có chồng, thỉnh Tạ công tử ngôn hành cẩn thận một chút”.

Tạ Đình Quân sắc mặt hơi trầm xuống, thanh âm cũng trầm xuống “Tần đương gia muốn nói gì?”

“Tần Thiên muốn hỏi Tạ công tử, người cảm thấy chuyện chúng ta một mình ở chung có thể truyền ra ngoài hay không?”

Tần Thiên mắt cũng không chớp nhìn Tạ Đình Quân đôi mắt thâm thúy.

Tạ Đình Quân giật mình, lập tức hiểu được việc gì: “Là Trang Tín Ngạn đã nói với người những gì? Người tin tưởng hẳn, cảm thấy ta tâm thuật bất chính?” Trong giọng nói đã mang theo chút tức giận.

“Ta kỳ thật hy vọng thực sự không phải như thế!” Tần Thiên thản nhiên nói.

Tạ Đình Quân giương mắt nhìn Trang Tín Ngạn đứng phía sau Tần Thiên, thấy muội muội của mình đang có ý đồ tiếp cận hẳn, hẳn thu hồi ánh mắt, mỉm cười: “Người không cần phải nói thêm, thanh giả tự thanh? Hóa ra người vẫn sợ...” “Có thể miễn trừ một ít phiền toái không cần thiết tất nhiên rất tốt” Tần Thiên ngắt lời hẳn “Tạ công tử, người còn chưa trả lời vấn đề của ta, người cảm thấy chuyện này có thể truyền ra ngoài hay không? Ta hy vọng chuyện này sẽ không truyền ra ngoài, như vậy, ta còn có thể làm bằng hữu của công tử”. Tạ Đình Quân mím chặt môi, hẳn biết nàng đang buộc hẳn tỏ thái độ, hẳn thẳng thắn thốt lừng “Tần đương gia dường như đã quên, chuyện này còn có kẻ thứ ba biết!” Hẳn ý chỉ Phạm lão bản.

Tần Thiên trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Từng có một lần ta thật sự coi Tạ công tử là bằng hữu, hy vọng công tử đừng để Tần Thiên thất vọng” nói xong, Tần Thiên xoay người, vừa vặn nhìn thấy Tạ Uyển Quân đứng ở bên cạnh Trang Tín Ngạn bên người mặt đỏ hồng nói cái gì đó. Trang Tín Ngạn

vẻ mặt đông lạnh, một lát sau, xoay người rời khỏi Tạ Uyển Quân lên xe ngựa, Tạ Uyển Quân sững sờ ở đường trường, sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng bệch.

Thấy Tần Thiên lại đây, Tạ Uyển Quân vội vàng xoay người rời đi, bộ dạng thất kinh.

Tần Thiên lên xe, Trang Tín Ngạn ngồi trong xe nhìn ngoài cửa sổ, Tần Thiên đi qua, cẩn thận quan sát khuôn mặt của hắn, thật đúng là mi như núi non, mục lưu thu thủy “Người a, không có việc gì thì đẹp như vậy làm cái gì chứ? Trêu hoa ghẹo nguyệt!” Tần Thiên cười cười.

Vốn đang nhú mày Trang Tín Ngạn thấy rõ những lời này của nàng. Lập tức giãn mày ra nở nụ cười. Hắn đem nàng ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn lên môi của nàng.

“Cách xa hắn một chút” hắn nói với nàng.

“Ân ân, ta nghe lời của phu quân.” Tần Thiên ôm cổ hắn, cười nói.

“Ta chỉ muốn nàng” hắn lại nói. Thanh âm oa oa.

Lúc này đây, Tần Thiên cái gì cũng không nói, trực tiếp hôn lên đôi môi hồng nhật của hắn.

Rất nhanh đã đến đại môn của Trang phủ, lúc trước, vừa vào thành, Tần Thiên đã gọi người truyền tin, lúc này, đã có rất nhiều người đứng ở đại môn nghênh đón, đứng đầu tiên, đó là Đại phu nhân vẻ mặt mong chờ.

“Nguyệt Nương, ta nghe thấy thanh âm của xe ngựa, có phải bọn họ đã trở lại hay không?” Đại phu nhân lo lắng hỏi Nguyệt Nương bên cạnh.

Tần Thiên ở trên xe nghe thấy, không đợi Nguyệt Nương trả lời, liền xuống xe, lập tức đi đến bên cạnh Đại phu nhân, cầm tay bà, cười nói

“Nường, chúng ta đã trở lại, chúng ta rất nhớ nường, nường có nhớ chúng ta hay không a?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 204: Sóng ngầm bắt đầu khởi động

Đại môn Trang phủ, Nguyệt Nương nâng Đại phu nhân đứng ở phía trước, bên trái theo thứ tự là Nhị di thái thái, Lưu Bích Quân cùng Tam di thái thái, phía bên phải là Phương Nghiên Hạnh cùng Trang Minh Lan. Sau lưng các nàng là quản sự các viện cùng với các nha hoàn, ma ma, một đám người chật ních đứng ở đại môn.

Lúc này, Trang Tín Ngạn cũng bước từ trên xe xuống, đi đến bên cạnh Đại phu nhân, cầm tay của mẫu thân.

“Phu nhân, là thiếu gia!” Nguyệt Nương cười nói.

Đại phu nhân cầm tay con, vẻ mặt vui mừng, Phương Nghiên Hạnh đứng bên cạnh cũng cười nói: “Nhớ, sao lại không nhớ chứ, phu nhân nghe nói các người đã trở lại cũng không ngại hôm nay lạnh lẽo buốt giá, cứng rắn muốn đích thân đi ra nghênh đón, chúng ta khuyên như thế nào cũng không được!”

“Mặc dù là tỷ phu ta tự mình đến, cũng không thể khiến phu nhân tự mình đi ra nghênh đón, ” thanh âm âm dương quái khí này là của Nhị di thái thái, Tần Thiên nhìn về phía nàng, thấy nàng ta hôm nay mặc một kiện áo dài đỏ tươi khâm lụa tương mao ...

Tần Thiên trong lòng kinh nghi bất định, trên mặt cũng không biến sắc, nàng đi đến bên cạnh Đại phu nhân, chú ý nhìn thoáng qua sắc mặt Đại phu nhân, thấy bà thần sắc vẫn như thường, liền nâng bà đi vào, đoàn người cười nói đi đến Thanh Âm viện của Đại phu nhân, ngồi xuống trong đại sảnh, nha hoàn dâng trà, mọi người uống trà trao đổi ánh mắt.

“Đại thiếu phu nhân, nghe nói các người lần này hành tẩu đến Mạc Bắc thì phải gặp phải mã tặc? Thấy các người bình an trở về, chúng ta đều yên tâm” Nhị di thái thái bưng chung trà, liếc Tần Thiên ở đối diện, ý vị thâm trường nói.

Lời này vừa nói ra, trừ bỏ Đại phu nhân, cơ hồ mọi ánh mắt đều hướng về phía Tần Thiên. Thấy tình cảnh như vậy, Tần Thiên trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, sẽ không, hiện tại giao thông cũng không phát triển, sao có thể truyền nhanh như vậy?

Tam di thái thái thân mình hướng về phía trước, vẻ mặt hảo kỳ mô dạng “Đại thiếu phu nhân, nghe nói là công tử Tạ gia cứu người? Hẳn mang theo người tránh né mã tặc trên thảo nguyên qua mấy đêm, có phải vậy hay không?”

Lời này vừa nói ra, đừng nói là Nhị di thái thái và Lưu Bích Quân vốn không ngại thiên hạ bất loạn, mặc dù là Phương Nghiên Hạnh cũng mở to hai mắt nhìn Tần Thiên “Các người nghe ai nói?” Tần Thiên cường trang trấn định. Nhưng toàn thân giống như bỗng nhiên bị ai đó hắt nước đá, vô cùng lạnh lẽo.

Nói nàng không lo lắng không sợ hãi là giả, trước khi nàng trở về, thật sự ôm tâm lý may mắn hy vọng hết thảy đều có thể giấu giếm, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có đồn đãi, có thể thấy được thật sự là “Trong thiên hạ không thể không có kẻ hở.”

Ngay thời điểm Tần Thiên âm thầm sốt ruột, tay nàng đặt lên bàn trà được Trang Tín Ngạn nhẹ nhàng đè lại. Từ trong lòng bàn tay hần cuộn cuộn không ngừng mà truyền đến nhiệt độ ấm nóng, dần dần đuổi đi băng hàn ở ngực nàng. Hần cầm tay nàng, trong động tác dường như có vô hạn an ủi.

Đúng vậy, nàng không chỉ có một mình, có một người vĩnh viễn đều tin tưởng nàng, vĩnh viễn đều ủng hộ nàng trong mọi gian khổ, nàng có gì phải sợ? Nàng quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái rồi mỉm cười.

“Chỉ sợ toàn thành mọi người đã biết. Vài ngày trước lại do những thương nhân trở về từ Quy Phục thành kể lại sinh động như thật a? Đúng rồi. Còn nói cái gì nữa nhỉ?” Nhị di thái thái nắm chặt khăn tay cười, xoay người lại vượt bả vai của Lưu Bích Quân bên cạnh, ý bảo nàng nói tiếp.

Lưu Bích Quân nhăn chầu chuyển động, muốn cười lại cực lực nhịn xuống, “Còn nói a. Còn nói Tạ công tử vì theo Đại thiếu phu nhân chúng ta mà bị mất ba ngón tay trái a!” Nói xong nàng liếc mắt một cái về phía Trang Minh Hi đang ngồi bên cạnh uống trà, thành công khi nhìn thấy tay nàng bưng chén khẽ run lên, không khỏi cười lạnh hai tiếng, vui sướng khi người gặp họa.

“Kia Tạ công tử vì Đại thiếu phu nhân lại liều mạng như thế?” Tam di thái thái mở to hai mắt nói.

Trang Tín Trung đứng phía sau nàng xem xét Tần Thiên dĩ nhiên biến sắc liếc mắt một cái, khẽ đẩy Tam di thái thái “Nương...” Ý bảo nàng không cần nói thêm gì nữa.

“Này cũng không phải bí mật. Chỉ sợ trong phủ ngay cả thô sử nha hoàn giặt quần áo cũng đều biết!” Tam di thái thái liếc mắt nhìn con một cái, lâu bầu, vẻ mặt mất hứng.

“Nói đúng ra...” Nhị di thái thái nghiêng thân mình nhìn Tần Thiên, cười khanh khách nói: “Thật đúng là kỳ quái!”

“Đủ. Đều câm miệng cho ta!” Đại phu nhân bỗng nhiên đập bàn cả giận nói, Nhị di thái thái còn muốn nói cái gì bị Đại phu nhân rống giận, sợ tới mức toàn thân run lên, cũng không dám nhiều lời một chữ, chỉ nhìn Tần Thiên cười lạnh.

Một bên Trang Minh Hỉ liếc mắt nhìn mẩu thân một cái, trong lòng vừa giận vừa đau đớn, mẩu thân thâm nghi khiến Đại thiếu phu không cảm thấy không thoải mái để giúp ca ca hết giận, lại đã quên Tạ Đình Quân vốn là vị hôn phu của nàng, nàng ta đem mặt mũi của mình để đi đâu?

Trong phủ này, vốn không có ai thật tình vì mình suy nghĩ...

Tay cầm chung trà không khỏi nắm chặt.

“Bất quá chỉ là chút đồn đãi, các người lại dám đem ra trước mặt của ta nói huyền thuyên! Là bắt nạt ta chỉ là lão bà mắt mù, không xen vào lời các người được có phải hay không?” Đại phu nhân cả giận nói.

Nhị di thái thái cùng Tam di thái thái toàn bộ im tiếng, Nhị di thái thái không phục mặt trợn trắng cười lạnh. Đại phu nhân tức giận, uy thế không giảm, bà chỉ vào phía dưới lớn tiếng nói: “Sau này nếu ai còn dám không để ý mặt mũi Trang phủ mà nói huyền thuyên, đừng trách ta không lưu tình, cứ dùng gia pháp xử trí!”

Những người đứng dưới phụ trách gia pháp đều cúi đầu liêm mi nói “Vâng.”

“Tốt lắm, đều lui xuống, khiến ta đau đầu rồi!” Đại phu nhân ra lệnh trực khách, mọi người hành lễ một lần rồi lui ra.

Chờ bọn họ rời khỏi, Đại phu nhân nói với phu thê Trang Tín Ngạn: “Các con theo ta vào đây.”

Hai người đi theo Đại phu nhân vào sương phòng phía sau, trong lúc đó Trang Tín Ngạn vẫn nắm tay của Tần Thiên.

Đại phu nhân hướng về Nguyệt Nương. Nguyệt Nương mang theo nha hoàn trong phòng lui ra, rồi đứng canh trước cửa.

“Tốt lắm, nơi này đã không còn ai, các con đem chuyện lần này từ đầu chí cuối nói cho ta nghe một chút, đừng giấu diếm ta.” Đại phu nhân bình tĩnh nói.

Tần Thiên tất nhiên sẽ không giấu diếm Đại phu nhân, lập tức đem chuyện hành tẩu Mạc Bắc từ đầu đến cuối nói lại một lần, bao gồm việc ở chung với Tạ Đình Quân mấy ngày cũng không hề giấu diếm.

Sau khi nói xong, Tần Thiên có chút khẩn trương nhìn sắc mặt Đại phu nhân, đã thấy Đại phu nhân sắc mặt từ đầu tới cuối đều không thay đổi, giống như mặt hồ yên tĩnh, gợn sóng không sợ hãi.

“Tần Thiên, con sợ hãi không?” Đại phu nhân đột nhiên hỏi: “Sợ nhàn ngôn toái ngữ?”

“Nương, con không sợ nhàn ngôn toái ngữ” nàng chỉ sợ bà hiểu lầm mà thôi.

Đại phu nhân thở ra một hơi thật dài, nghiêm nghị nói: “Không sai, nữ nhân chúng ta đi ra làm việc, nhàn ngôn toái ngữ muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nếu thật sự để ý, cũng sẽ không có Thịnh Thế Trà Hành như hiện tại! Tần Thiên. Con phải nhớ kỹ, nếu con không tự mình phiền não, người khác vĩnh viễn đều không thể khiến con phiền não!”

Nghe xong những lời này, Tần Thiên đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo lại vui vẻ, nàng không nhịn được cầm tay Đại phu nhân: “Nương, người tin tưởng con?”

Đại phu nhân cúi đầu nhìn về phía nàng, phủ lên mu bàn tay nàng cười nói: “Ta tự mình tinh tế tuyển con dâu, ta đương nhiên tin tưởng, chỉ cần con nói không có, ta coi như lời đồn là thối lắm, thối không thể người được!”

Tần Thiên cảm động lệ nóng doanh tròng, nắm chặt tay Đại phu nhân, sau khi gọi một tiếng “Nương” thì nói không nên lời.

“Nha đầu ngốc, về sau còn nhiều chuyện con cần phải đối mặt, kiên cường một chút, tóm lại con phải nhớ kỹ. Cho dù bọn họ không tin con, nương cùng Tín Ngạn luôn tin con!”

“Nương.” Tần Thiên ôm Đại phu nhân, nước mắt không tự chủ được mà trào ra.

“Tốt lắm, lần này chuyến đi đến Mạc Bắc đã thành công, con cũng vất vả, con về phòng nghỉ ngơi trước đi.” Từ lúc cùng Khương nhân quý tộc định ra sinh ý, Tần Thiên cũng đã sai người trở về báo tin vui, cho nên Đại phu nhân đối với kết quả chuyến đi đến Mạc Bắc đã rõ như lòng bàn tay, này cũng do Đại phu nhân tín nhiệm Tần Thiên, nên Tần Thiên hiện tại ở Trà Hành đã tạo nên uy tín, trong thương trường cũng có thực lực của chính mình, mặc dù không dựa vào Giang Hoa Anh bà, cũng có thể tự mình quyết định, nhưng Tần Thiên lại chưa bao giờ khinh thường bà, mặc kệ quyết định việc gì đều cùng bà thương lượng, điểm này làm cho bà rất vừa lòng, càng cảm thấy mắt nhìn của mình rất đúng.

Tần Thiên đứng lên. Lại nghe Đại phu nhân nói: “Tín Ngạn con lưu lại, ta có một số việc muốn hỏi con.”

Trang Tín Ngạn đang chuẩn bị cùng Tần Thiên rời đi thì giật mình, Tần Thiên biết Đại phu nhân có dụng ý của bà, liền dùng tay ra hiệu ý bảo hãy lưu lại sau đó xoay người đi ra ngoài.

Ra khỏi Thanh Âm viện, đi vào Thanh Tùng viện, vừa mới tiến vào cửa viện, Thu Lan liền chào đón, đối với nàng nói: “Tam thiếu phu nhân ở trong phòng đợi một hồi lâu rồi.”

Tần Thiên vừa vặn có việc hỏi Phương Nghiên Hạnh, vội vàng đi vào phòng.

Phương Nghiên Hạnh nhìn thấy nàng vẻ mặt xấu hổ nói: “Tần Thiên, việc quản gia ta thật sự làm không nổi nữa rồi, muội vẫn nên tìm người khác đi.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 205: Bình thê

Những lời này của Phương Nghiên Hạnh đối với Tần Thiên hiện tại mà nói không khác gì đòn cảnh cáo, bên ngoài đã loạn như vậy, nàng đang rất cần người giúp đỡ ổn định hậu viện, không nghĩ tới Phương Nghiên Hạnh lại nói ra như vậy.

Bất quá nàng cũng không tức giận, nàng biết Phương Nghiên Hạnh cũng là người khá mạnh mẽ, nàng nói như vậy nhất định có nguyên do của nàng.

Lập tức, Tần Thiên lôi kéo Phương Nghiên Hạnh ngồi xuống trước bàn tròn, kiên nhẫn hỏi: “Tỷ tỷ, nhất định đã xảy ra chuyện gì mới khiến tỷ nói ra những lời này, có thể nói cho ta biết nguyên nhân được không?”

Bị nàng hỏi, Phương Nghiên Hạnh trong nháy mắt đỏ đôi mắt, nàng cầm khăn tay nhẹ nhàng lau lệ, “Có một số việc ta cũng không tiện nói nhiều, ta đứng giữa thật khó xử...”

Tần Thiên nhãn châu chuyển động, liền hiểu được mấu chốt trong đó: “Có phải vì Tam di thái thái?”

Ở Trang phủ, có thể làm cho nàng khó xử như thế chỉ có thể là Tam di thái thái mà thôi.

Thấy Tần Thiên đã nói toạc ra, lập tức, Phương Nghiên Hạnh cũng không giấu diếm, đem tiền căn hậu quả nhất ngữ nhất thập nói ra.

Hóa ra, sau khi Tần Thiên xuất môn, vì thân thể của Đại phu nhân không tốt, căn bản không thể quản sự, cho nên việc trong phủ giao cho Phương

Nghiên Hạnh, hơn nữa Đại phu nhân tin tưởng nàng, cơ hồ có thể nói là toàn quyền làm chủ.

Thân là bà bà (mẹ chồng), Tam di thái thái tâm tư biến chuyển, luôn luôn muốn này muốn nọ, nhưng các phòng đều có lệ, Phương Nghiên Hạnh tất nhiên sẽ không coi nàng ta là ngoại lệ. Tam di thái thái không được thỏa mãn tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, chẳng những mỗi ngày ở trước mặt Trang Tín Trung châm ngòi thị phi, thậm chí còn lấy thân thể Phương Nghiên Hạnh ra làm nguyên do, muốn bảo hấn lấy thêm thê thiếp, lấy điều này để bức bách nàng nhằm đạt được mục đích.

Trang Tín Trung đối mặt với thê tử và mẫu thân hiềm khích một lần hai lần còn có thể thông cảm cho thê tử, nhưng mỗi ngày như thế rốt cuộc cũng ăn không tiêu, thời điểm phiền chán, tuy rằng không đến mức đánh chửi Phương Nghiên Hạnh, nhưng sắc mặt cũng rất khó coi, làm cho nàng vô cùng khó chịu.

“Ta lại không dám đem việc này đi làm phiền Đại phu nhân, nếu như bị Tín Trung biết ta sau lưng tố cáo, ngoài miệng tuy rằng sẽ không nói gì, trong lòng sẽ luôn trách cứ ta.” Phương Nghiên Hạnh vừa rơi lệ vừa nói: “Ta cũng không còn cách nào, đành phải thỏa mãn nàng ta một lần, không nghĩ tới, nàng lòng tham không đáy, thấy ta không dám lộ ra, về sau đúng là càng ngày càng quá đáng...”

“Tỷ chưa nói với Tín Trung?”

“Sao có thể không nói chứ, nhưng Tín Trung tính cách như thế nào muội cũng biết, mẫu thân ở trước mặt hấn khóc vài lần, choáng váng vài lần, hấn cũng không thể không mềm lòng. Đến cuối cùng căn bản là mặc kệ chuyện này.” Phương Nghiên Hạnh càng nghĩ càng thương tâm, “Ta mấy ngày nay người để tổ khổ cũng không có, trong lòng vô cùng khó chịu.”

Thấy Phương Nghiên Hạnh sắc mặt tái nhợt hoàn toàn không giống như người đang mang thai được chăm sóc no đủ, Tần Thiên cầm tay nàng nói: “Cũng quả thật làm khó tử, bất quá tử đang có thai, đừng nên sầu khổ, đừng nghĩ tới mấy chuyện không vui này nữa, nếu không về sau đứa nhỏ sinh ra cũng sẽ chịu ảnh hưởng.”

“Nàng làm bà bà, nhưng chưa bao giờ thông cảm ta hoài thai tôn tử của nàng ta, liên tiếp gây phiền phức, cũng không biết có phải chúng ta bất tự không hợp hay không nữa!” Phương Nghiên Hạnh oán hận nói: “Lúc trước ta vẫn luôn hầu hạ nàng ta rất tốt, không nghĩ tới, những năm qua nàng ta chịu nhịn bao nhiêu lại toàn bộ phát tiết trên người ta!”

Nàng cầm tay Tần Thiên, hổ thẹn mà bất đắc dĩ nói: “Tần Thiên, muội xem xem, không phải ta không muốn giúp muội, nhưng ta một khi ngồi ở vị trí này, nàng ta một ngày cũng sẽ không từ bỏ ý định, cho dù muội hiện tại trở về làm chỗ dựa cho ta, nhưng nàng ta chỉ cần tức giận, xoay mặt sẽ tìm ta phiền toái, ta có năng lực gì đây, ai kêu nàng là mẫu thân của phu quân ta chứ?”

Nghĩ vậy liền phiền chán thương tâm, Phương Nghiên Hạnh khóc lóc.

Tần Thiên sau khi an ủi vài câu trầm ngâm một hồi mới nói: “Nói thực ra, tử tử, ta hiện tại thật sự rất cần tử giúp, thứ nhất tử đã quen thuộc sự vụ trong phủ, nhất thời khó tìm được người tiếp nhận thay, thứ hai, ta cũng quả thật không tìm thấy ai để tiếp nhận. Ta biết tử vất vả nay ta đã trở về, nhất định sẽ giúp tử chia sẻ, chuyện này tử giao cho ta, tin tưởng ta nhất định sẽ không để tử phải khó xử.”

Nàng nhìn nhìn Phương Nghiên Hạnh bụng to, khóe miệng tràn ra ý cười ôn nhu: “Ta cũng biết tử vất vả, như vậy đi, ta thấy Minh Lan đi theo tử học quản gia đã giống như khuôn như dạng, trước khi nàng xuất giá, ta sẽ bảo nàng giúp đỡ tử, tử đứng phía sau quyết định là tốt rồi, cũng sẽ không vất

vả như vậy nữa, chuyện còn lại, tỷ không cần phải xen vào, ta sẽ giải quyết.”

Đối với người như Tam di thái thái, một mặt thoái nhượng tránh né là không được, người càng tránh né, nàng ta càng kiêu ngạo, về sau Phương Nghiên Hạnh ngày trôi qua sẽ càng khổ sở, có đôi khi, người như thế chỉ ăn cứng chứ không ăn mềm!

Thấy Tần Thiên nói như vậy, Phương Nghiên Hạnh cũng không thể chối từ, đành phải đáp ứng. Nói xong chính sự, Tần Thiên lại gọi mấy người Thu Lan vào, đem lễ vật mang về từ Mạc Bắc tặng cho nàng, nàng chỉ từng kiện rõ ràng nói: “Đây là thảo lông dê tốt nhất, về sau hài tử sinh ra, có thể dùng, còn có đây là tấm phù cầu bình an của Cáp Y Lạt Ma, sẽ phù hộ hài tử khỏe mạnh trưởng thành, thật sự rất linh nghiệm, tỷ hiện tại bắt đầu đeo lên người, tương lai lúc sinh sản nhất định có thể bình an.” Tiếp theo lại lấy ra vài món lễ vật của cho hai tỷ đệ.

Phương Nghiên Hạnh thấy Tần Thiên có tâm như thế, cảm thấy cảm động, cũng âm thầm vì bản thân nhát gan hồ thẹn không thôi, âm thầm thề, về sau phải giúp đỡ nàng thật nhiều.

“Nga, đúng rồi” Tần Thiên lúc thu thập nhớ tới một sự kiện, xoay người hỏi Phương Nghiên Hạnh: “Lúc ta đi, Tứ tiểu thư không phải ở nhà an tâm chờ đến lúc gả đi sao? Sao lại đi Trà Hành?”

Phương Nghiên Hạnh dựa sát vào Tần Thiên nhỏ giọng nói: “Tần Thiên, muội không biết, trong thời gian muội đi Trà Hành thiếu chút nữa xảy ra đại sự, ít nhiều là nhờ Tứ tiểu thư!”

“Đại sự, xảy ra đại sự gì?” Tần Thiên trong lòng cả kinh.

“Cụ thể ta cũng không rõ lắm, hình như là thiếu chút nữa bức người khác chết gì đó, muội gọi Lý chương quây tới hỏi là biết!”

Bên kia, Tam di thái thái ngồi uống trà ở Cúc Hương viện của Nhị di thái thái.

Nhị di thái thái nhìn xuyên vàng trên cổ tay của Tam di thái thái, liên thanh khen: “Xinh đẹp, thật xinh đẹp, tỷ lệ này, chạm trổ này, quả thực tìm mỗi mắt cũng khó thấy!” Cho tới nay, Tam di thái thái đều bị Nhị di thái thái bắt nạt áp bách, hiện tại khó có lúc bọn họ có thể cùng ngồi cùng ăn, nàng cũng biết đây là do nhi tức nàng ở Trang phủ địa vị càng ngày càng củng cố, vì vậy rất yên tâm thoải mái.

“Ta đã nói rồi” Nhị di thái thái cười, “Người chỉ cần làm theo phương pháp của ta, nhi tức của người còn không ngoan ngoãn hưởng người cúi đầu! Người phải làm cho nàng biết sự lợi hại của người, bằng không, trong mắt nàng làm sao có người tồn tại?” Tam di thái thái nhớ tới nhi tức trong khoảng thời gian này bị mình trị dễ bảo, trong lòng một trận sáng khoái! Nàng xuất thân nha hoàn thông phòng thì như thế nào, nàng là thiếp thất thì làm sao, nay nàng tương đương chưởng quản nửa Trang phủ, lão thiên gia đối với nàng thật đúng là không tệ, nửa đời nàng chịu khổ cũng đã được đền bù rồi.

“Có điều, nay nha đầu chết tiết kia đã trở lại chỉ sợ sẽ có người làm chỗ dựa cho nhi tức của người a!”

Nhị di thái thái nhàn nhạt cười nói.

Tam di thái thái hừ một tiếng: “Ta tuy là thiếp thất, nhưng Tín Trung từ nhỏ do ta nuôi dưỡng, nay Phương Nghiên Hạnh kia cũng không thể không sợ người làm bà bà như ta, bà bà giáo huấn nhi tức, Tần Thiên tuy rằng lợi hại, cũng không thể quản được việc này!”

“Đúng vậy, đúng vậy” Nhị di thái thái liên thanh cười, “Chỉ cần người tung ra tuyệt chiêu, nhi tức của người sẽ hoàn toàn ngoan ngoãn nghe lời

người!” Tam di thái thái bưng trà lên, đặc ý nhìn Nhị di thái thái.

Nhị di thái thái cúi đầu xuống, khoe miệng nhắc lên một chút cười lạnh, nháo đi nháo đi, ước gì các người gà bay chó sủa!

Thanh Âm viện.

Đại phu nhân lôi kéo Trang Tín Ngạn ngồi xuống phía đối diện, lại gọi Nguyệt Nương cùng Hải Phú tiến vào.

Hải Phú sau khi chuẩn bị giấy bút, Đại phu nhân bảo Nguyệt Nương lấy ra một phong thư, đưa tới trước mặt Trang Tín Ngạn.

“Đây là thư tín vài ngày trước phu nhân Tạ gia phái người đưa tới, nói vậy trên đó viết những gì con hẳn là rõ ràng!” Trang Tín Ngạn tiếp nhận thư, mở ra nhìn một hồi.

“Trên đó có viết, chuyện giữa con và Tam tiểu thư là thật chẳng?” Đại phu nhân lại hỏi.

Trang Tín Ngạn suy tư một hồi, sau đó viết xuống trên giấy: “Lúc ấy con vẫn hôn mê, nhưng đúng như Tạ tiểu thư nói, thật sự không phải là giả.” Nghe xong lời này, Đại phu nhân thở dài một hơi: “Trong thành đã đồn đại chuyện của các con, nếu đã là như thế, về tình về lý, chúng ta vạn lần không thể liên lụy thanh danh trong sạch của một nữ tử. Tuy rằng con vẫn hôn mê, nhưng đồn đại muốn nói gì mà chẳng được, mọi chuyện vốn cũng không rõ ràng, suy nghĩ cho mặt mũi của đôi bên, cũng chỉ có kết thân!” Nguyệt Nương ở một bên nói: “Nghe nói Tạ gia tiểu thư kia vô cùng tốt, hơn nữa đoan trang hiền lương, tương lai nhất định có thể chiếu cố Đại thiếu gia!” Ở trong lòng Nguyệt Nương, chỉ có lên Trang Tín Ngạn do nàng tận mắt nhìn thấy hẳn lớn lên mới là quan trọng nhất, nàng lo lắng vấn đề cũng xuất phát từ lập trường đứng về phía Trang Tín Ngạn.

“Nếu nàng không ngại thân phận thấp hơn là tốt rồi” Đại phu nhân rất khó xử, “Nàng là trưởng nữ của Tạ gia, lại là ân nhân cứu mạng của Tín Ngạn, chúng ta sao có thể để nàng làm thiếp, lời này cũng không thể thốt ra.”

“Vậy làm bình thê cũng được, Tần Thiên cùng Tạ tiểu thư địa vị giống nhau, ai cũng không hơn ai, một người quản lý sinh ý, một người quản lý hậu viện, chẳng phải vừa vặn?”

“Có điều gia nghiệp của Tạ gia rất lớn, tương lai đối với chuyện người kế thừa ta sợ Tần Thiên chịu ủy khuất, ta nói rồi, người thừa kế của Trang phủ phải là hài tử của Tần Thiên.”

“Như vậy cũng tốt, nói rõ ràng là được, Tần Thiên gả vào cửa, vì Trang phủ lập công lớn, yêu cầu này không hề quá đáng, hơn nữa bọn họ hiện tại cũng không yêu cầu đòi hỏi!” Đại phu nhân cùng Nguyệt Nương đúng là một người một câu cứ như vậy mà thảo luận chuyện này.

Bỗng nhiên, thanh âm của Hải Phú truyền đến: “Phu nhân, thiếu gia nói, hãn bất luận thế nào cũng sẽ không cưới Tạ tiểu thư!”

Đại phu nhân cùng Nguyệt Nương đều sửng sốt.

Nguyệt Nương nhìn Trang Tín Ngạn, kinh dị: “Thiếu gia, nhưng sự tình đã đến tình cảnh này.”

Lời đồn đãi đã truyền ra ngoài, Tạ gia tiểu thư không gả vào Trang phủ còn có thể tìm người trong sạch nào nữa? Mặc dù biết Tạ tiểu thư vẫn là thân hoàn bích, nhưng lời đồn đãi đã khiến danh tiết của Tạ tiểu thư bị hủy, nam nhân có uy tín danh dự làm sao có thể cưới một nữ tử bị thị phi quần thân, không sợ người khác chê cười sao?

“Thiếu gia nói, hãn đã đáp ứng với Đại thiếu phu nhân sẽ không cưới một ai nữa, hãn từng có hứa hẹn, đã thủ tín rồi.” “Nhưng mà.” Đại phu

nhân do dự nói: “Tạ tiểu thư tốt xấu cũng là ân nhân cứu mạng của con, chúng ta sao có thể cứ như vậy không để ý tới chuyện này...” Đại phu nhân sống đến bây giờ, vẫn coi chữ “Tín” là hàng đầu, chính trực thuần lương, chưa bao giờ làm việc đui lý, cho tới bây giờ đều nghiêm khắc kiểm chế bản thân, bao dung với người ngoài, trong mắt bà, nam tử nạp thiệp cũng vì khai chi tán diệp, là chuyện rất bình thường, nếu là bình thường, thấy phu thê bọn nó ân ái, cũng sẽ không muốn nhúng tay vào chuyện của bọn nó.

Có điều chuyện của Tạ tiểu thư không tầm thường, nếu thật sự bỏ mặc, xác thực Trang phủ bọn họ đã làm việc quá đui lý rồi.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 206: Chính là nàng lợi hại

Thanh Âm viện

Trang Tín Ngạn khiến Đại phu nhân kinh ngạc mà lại khó xử.

Bình tĩnh mà xem xét, Đại phu nhân cũng không muốn để Tạ tiểu thư vào cửa, tuy rằng hai nhà kết thân, đối với Thịnh Thế phát triển rất có lợi. Nhưng Tạ tiểu thư có bối cảnh như vậy, cùng Tần Thiên cùng ngồi cùng ăn, về sau, Tần Thiên có lẽ sẽ chịu thiệt.

Bà sẽ không quên công lao của Tần Thiên đối với Thịnh Thế, đối với Trang phủ, càng sẽ không quên thời điểm mỗi lần bà gặp gian nan, đều là tiểu nha đầu này nghĩa vô phản cố đứng phía trước bà. Bà thật tình coi nàng là nữ nhi mà suy nghĩ cho nàng, không đành lòng thấy nàng chịu một chút ủy khuất.

Nhưng mà... Nhưng mà...

Tạ tiểu thư là một nữ nhi trong sạch, vì con của mình là lâm vào tình trạng như vậy, phàm là người có chút lương tâm đều không thể bỏ mặc.

Nhưng thái độ con lại kiên quyết như vậy... Giờ phút này Đại phu nhân thật sự cảm nhận được hàm nghĩa của mấy chữ “Tình nghĩa lưỡng nan khó chu toàn”, trong lúc nhất thời trái phải đều làm khó.

Đúng lúc này, bà lại nghe thấy Hải Phú nói: “Thiếu gia nói, nếu luận về ân cứu mạng, Đại thiếu phu nhân mới thật sự là người như vậy, lần này ở Mạc Bắc, nếu không phải có Đại thiếu phu nhân vì thiếu gia cản một mũi

tên, chỉ sợ hiện tại cũng không còn gặp được Đại phu nhân, càng không có việc này của Tạ tiểu thư!”

Đại phu nhân cả kinh nói: “Còn có sự tình này?”

“Đại thiếu phu nhân vì Đại thiếu gia chặn tên? Hải Phú, con nói nhanh lên, đây là chuyện gì xảy ra?” Nguyệt Nương ở bên cạnh nói.

Lúc trước Tần Thiên thuật lại với Đại phu nhân chuyện về Mạc Bắc, cũng không tỉ mỉ nhắc tới việc mình vì Trang Tín Ngạn chặn tên, điều này làm cho nàng cảm thấy giống như đang khoe khoang công lao vậy. Chỉ nói mình bị thương được Tạ Đình Quân đúng lúc cứu đi. Trở về lâu như vậy, Trang Tín Ngạn cũng vẫn chưa có cơ hội nhắc tới, cho nên Đại phu nhân mới ngạc nhiên như thế.

Hải Phú theo ý tứ của mẫu thân, đem chuyện ngày đó gặp phải mã tặc, Trang Tín Ngạn bị mã tặc đánh lén, cùng với việc Tần Thiên trong lúc nguy cấp không để ý nguy hiểm của bản thân vì Trang Tín Ngạn chặn tên mà kể lại.

“Lúc ấy tình huống khẩn cấp, nô tài căn bản không kịp tiến đến cứu, nếu không phải có Đại thiếu phu nhân, tình huống của Đại thiếu gia thật sự vô cùng nguy hiểm!” Hải Phú nói. Trong khoảng thời gian này, hẳn chính mắt thấy phu thê bọn họ ân ái tình nồng, mà Tần Thiên vì Trang Tín Ngạn ngay cả tính mạng cũng có thể bỏ qua, ở trong lòng hắn, địa vị của Tần Thiên đã tăng lên không ít, thời gian này, hẳn thật sự không muốn Tạ gia tiểu thư kia gả vào cửa uy hiếp địa vị của Tần Thiên!

Trang Tín Ngạn ở một bên lại viết xuống: “Nương, Tần Thiên toàn tâm toàn ý, không chối từ vất vả vì Trang phủ chúng ta, nay càng vì con mà thiếu chút nữa không thể giữ lại tính mạng, huống hồ con đã hứa hẹn với nàng, về tình về lý, con không thể ruồng bỏ nàng. Ân cứu mạng của Tạ gia tiểu thư con tuy rằng cảm kích, nhưng báo đáp có rất nhiều loại phương

thức, con không thể lấy việc thương tổn Tần Thiên làm phương thức báo đáp nàng, con làm không được, con chẳng sợ nếu phải chịu nghìn người trách móc chỉ trích! Huống hồ sự tình phát triển đến nước này, cũng do Tạ gia xử lý không chu toàn, danh tiết Tạ tiểu thư bị hủy cũng không phải do Trang phủ chúng ta chịu trách nhiệm toàn bộ!”

Nghe xong Hải Phú thuật lại, Đại phu nhân suy tư một hồi, nghiêm mặt nói: “Con nói đúng, đối với một người thủ tín nghĩa, không nên dùng phương thức thất tín với một người để báo đáp một người khác! Tần Thiên đã vì Trang phủ chúng ta trả giá quá nhiều, chúng ta không thể khiến nàng tâm rét lạnh!”

Bà hít sâu một hơi, gật gật đầu, lại nói: “Chuyện này con tạm thời không cần ra mặt, nương trước cùng sẽ gặp mặt phu nhân Tạ gia để thương nghị, xem sự tình nên giải quyết như thế nào mới tốt cho đôi bên! Tạ tiểu thư dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của con, mặc dù chúng ta không thể đối với nàng phụ trách, cũng không thể làm ra việc thương tổn nàng!”

“Vâng, hết thảy đều nhờ mẫu thân!”

Đêm đó, Trang Tín Ngạn đem kết quả này nói cho Tần Thiên, Tần Thiên tất nhiên vui vẻ.

Trên đường trở về Tần Thiên liền luôn luôn lo lắng việc này, cách làm người của Đại phu nhân nàng rất rõ ràng, chuyện của Tạ tiểu thư, với tính cách của bà sẽ không thể bỏ mặc, nàng đã ứng chiến chuẩn bị, suy nghĩ đủ loại biện pháp mà thuyết phục Đại phu nhân thay đổi chủ ý. Chỉ cần hữu dụng, một khóc hai nháo ba thắt cổ, nàng đều có thể nếm thử.

Bởi vì, Trang Tín Ngạn thật sự là một lão công tốt a, Đại phu nhân cũng thật sự là một bà bà tốt, không có người nào là toàn vẹn, không thể bởi vì Đại phu nhân làm một hai chuyện không hợp với tâm ý mà nàng đã nghĩ đến việc rời đi.

Một khắc kia lúc nàng lựa chọn Trang Tín Ngạn, nàng đã quyết định sẽ cùng bọn họ sống cho tốt, bảo vệ hạnh phúc của mình, gia đình của mình cho tốt.

Nàng tin tưởng lựa chọn của nàng sẽ không sai, càng không thể dễ dàng buông tha. Nàng ở Trang phủ không có ngày lành, đi ra ngoài, cũng sẽ không có ngày thư thái. Làm sao không có khó khăn cùng khúc chiết đây? Cứ gặp phải thì đối mặt thôi.

Mà việc này, sự tình không phải đang từng chút một phát triển theo hướng tốt sao?

Tần Thiên vui vẻ ôm cổ Trang Tín Ngạn, ở trên mặt hân hạnh nhe mà hôn vài cái, “Tín Ngạn, chàng rất lợi hại, nương là người cố chấp như vậy, thế nhưng bị chàng dễ dàng thuyết phục!”

Tần Thiên vui sướng rất nhanh đã lây sang Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn ôm thắt lưng nàng, cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng hai mắt sáng ngời, hai gò má phi hồng, tươi cười đáng yêu, trong lòng tình yêu mãnh liệt tràn ra.

Cùng nàng ở chung một chỗ là vui vẻ như vậy, mặc kệ trong hoàn cảnh nào, mặc kệ gặp phải nhiều khó khăn, nàng đều có thể sáng sủa, lạc quan như thế, làm cho của hân tâm tình cũng bất tri bất giác rộng mở, ông trời thật sự là chiều cố hân, cho hân một thể tử tốt như vậy.

Sau khi hưng hăng ôm nàng một lúc, Trang Tín Ngạn buông nàng ra, viết xuống trên giấy: “Không phải ta lợi hại, mà là Tần Thiên nàng lợi hại!”

“Ta lợi hại?” Tần Thiên mở to hai mắt nhìn hân, bộ dáng giống như mèo con vô cùng đáng yêu.

Trang Tín Ngạn tay khẽ vuốt nhẹ trên mặt nàng một chút, tiếp tục viết nói: “Chỗ lợi hại nhất của nàng chính là ở trong lòng chúng ta giữ lấy một

vị trí rất quan trọng! Quan trọng đến mức khiến chúng ta luyến tiếc thương tổn nàng.”

Tần Thiên nghiêng đầu nhìn hẩn cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, bộ dáng kia thật sự xinh đẹp nói không nên lời. Trang Tín Ngạn trong lòng rung động, ôm nàng bế lên, đi về phía giường của bọn họ...

Bên trong trường phù dung ẩn ẩn mờ ảo lộ ra cảnh xuân vô hạn...

Sau một phen mây mưa, hai người dính cùng một chỗ nằm trong chăn, Tần Thiên nhìn thấy dưới gối Trang Tín Ngạn rơi ra một quyển sách. Nàng tức giận đoạt lấy xem, mới nhìn thoáng qua, liền đỏ mặt.

“Trang Tín Ngạn, chàng không chịu đọc sách, lại xem mấy thứ này!”

“Là nương bảo Hải Phú đưa cho ta!” Trang Tín Ngạn đỏ mặt lên, viết xuống.

“Trách không được chàng kinh nghiệm lão luyện như vậy, hóa ra có sách giáo khoa...” Tần Thiên tuy rằng nói như vậy, nhưng hai mắt lại không rời quyển sách nhỏ trên tay.

Nàng lật qua từng trang, đang thầm cảm thán họa sĩ cổ đại tinh mỹ, lại cảm giác được bên cạnh Trang Tín Ngạn hơi thở càng ngày càng nóng, càng ngày càng dồn dập.

Nụ hôn ẩm ướt không ngừng dừng trên gương mặt, lỗ tai, cần cổ, trên vai nàng, mỗi một cái hôn đều như một ngọn lửa nhỏ, chạm rãi châm đốt nàng.

“Vừa mới... Lại lại...” Tần Thiên hờn dỗi.

Trang Tín Ngạn đã ngồi dậy, để nàng ngồi trên người, bả vai rộng lớn trầm xuống, cơ ngực rắn chắc lộ ra, cơ bắp đùi kiên cố buộc chặt, hai tay hẩn nóng rực thoáng nâng hông của nàng lên, cứng rắn nhanh chóng phá

vỡ tiến vào, Tần Thiên rên một tiếng, toàn thân run rẩy. Trang Tín Ngạn lưu luyến ẩm ướt hôn lên bộ ngực đầy đặn của nàng, nơi đó tựa hồ là chỗ hân yêu thích nhất, hôn thế nào dường như cũng không đủ.

Tần Thiên bị hân hôn từng đợt run rẩy, toàn thân mềm nhũn tê dại.

Nàng hai tay phủ lên mặt hân, để hân ngẩng đầu nhìn nàng, khuôn mặt tuấn mỹ của hân lúc này mang theo một loại tình dục mị hoặc, hai gò má ửng hồng, ánh mắt mê ly, hân như vậy giống như yêu tinh, hoặc như quý mị, vô luận thế nào cũng đều khiến lòng người rung động.

Như bị mê hoặc, Tần Thiên cúi đầu, hôn bờ môi của hân, lời lẽ kịch liệt dây dưa, như si như túy, liều chết triển miên, hai tay của hân đỡ eo lưng mảnh mai của nàng, một chút rồi lại một chút, một hồi bằng phẳng, một hồi kịch liệt, theo động tác của hân, tiếng rên rỉ từ trong miệng bọn họ không ngừng tràn ra.

Nghe thấy thanh âm của hân, Tần Thiên toàn thân đều như hòa tan, trên thế giới này trừ bỏ nàng cũng sẽ không có người nào biết được hóa ra tiếng kêu của hân có thể mất hồn như thế...

Trong động tác càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng lửa nóng thờ dốc, Tần Thiên bỗng nhiên nhẹ nhàng mà run rẩy, mồ hôi tinh mịn nháy mắt thoát ra qua từng lỗ chân lông của nàng, nàng ngẩng đầu, phát ra thỏa mãn cảm thán.

Sáng sớm hôm sau, Tần Thiên triệu tập tất cả các quản sự trong phủ, hạ lệnh muốn kiểm toán! Dem tất cả các khoản chi tiêu trong ba tháng này đều phải xem xét cân đối lại.

Phương Nghiên Hạnh được tin vội vàng trở về tìm Tan di thái thái, vô cùng lo lắng nói: “Nương, hiện tại làm sao bây giờ, Đại thiếu phu nhân

muốn kiểm toán, này mấy tháng qua người tiêu phí nhiều như vậy, căn bản không thể lừa nổi, làm sao bây giờ, nhất định sẽ bị Đại thiếu phu nhân phát hiện!”

Đang uống trà Tam di thái thái cả kinh, trong tay chén trà thiếu chút nữa rơi xuống, nàng ta đứng lên, khẩn trương nói: “Nàng không phải rất tín nhiệm người sao? Sao bỗng nhiên muốn kiểm toán?” Đối với Tần Thiên, nàng không khỏi có chút e ngại.

Phương Nghiên Hạnh gấp đến độ vung tay: “Ta cũng không biết nàng vì sao bỗng nhiên muốn kiểm toán, chẳng lẽ nàng phát hiện ra gì đó?” Nói xong, ánh mắt của Phương Nghiên Hạnh chuyển qua trang sức lòe lòe sáng trên người Tam di thái thái!

Tam di thái thái chợt dạ vội vàng dùng tay áo che khuất, “Vậy hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

“Còn có thể làm sao bây giờ? Hoặc bị gia pháp xử trí, hoặc phải đem bạc trả lại!” Phương Nghiên Hạnh sầu mi khổ kiểm nói.

Lúc này, Trang Minh Lan cũng thu được tin tức chạy tới, nàng vừa vào cửa bước đến bên cạnh Tam di thái thái, lôi kéo nàng lo lắng nói: “Nương, con đã nói rồi, người cư xử như vậy nhất định sẽ xảy ra việc, có điều chúng ta nói người lại không tin, vạn nhất Đại thiếu phu nhân điều tra ra được, dù là tỷ tỷ hay nương cũng không thể thoát tội. Đại thiếu phu nhân trị gia vô cùng nghiêm khắc, hận nhất kẻ trung gian kiếm lời cho vào túi riêng, lần này nàng công khai kiểm toán như vậy, nhất định sẽ làm nghiêm túc!”

Tam di thái thái nghe nữ nhi cũng nói như vậy, lúc này mới bối rối, hai tay nàng đều run lẩy bẩy: “Vậy phải làm sao bây giờ? Đại thiếu phu nhân sớm đã thấy ta không vừa mắt, nếu biết ta cầm không ít bạc, còn không biết sẽ trừng phạt ta như thế nào đây!”

Phương Nghiên Hạnh thấy bộ dáng này của nàng ta, trong lòng hừ lạnh: “Hóa ra, người vẫn có e sợ, ta thực sự nghĩ rằng người không hề biết sợ gì nữa chứ!”

“Chỉ còn một kế sách, nhanh đem các thứ giao ra, có lẽ còn có thể giấu diếm được!” Trang Minh Lan vừa nói, một bên tháo xuống trang sức mới trên người Tam di thái thái. Tam di thái thái thật vất vả mới có mấy thứ này, làm sao bỏ được, liên tục lui về phía sau, sống chết không chịu lấy ra.

Phải biết rằng mấy thứ này nàng ta mới uy phong mang trên người một tháng mà thôi, bị các quân sự ma ma nhìn thấy trên người nàng không còn đeo, không biết sẽ chê cười nàng như thế nào đây!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 207: Bức người quá đáng

Cuối cùng, Tam di thái thái lại luyến tiếc, cũng biết chỉ có thể đem tài vật tới tay này tháo xuống. Nếu không, vạn nhất thật sự bị Tần Thiên điều tra ra, đến lúc đó không phải chỉ giao ra là xong việc. Nàng đã tận mắt thấy Tần Thiên hạ lệnh đánh Nhị di thái thái, Nhị di thái thái kêu ngạo như vậy mà bị nàng ta đánh không bước xuống giường được, nàng cũng không dám để da thịt chịu khổ!

Nhưng mà, nhiều năm qua như vậy, nàng thật vất vả mới uy phong được một thời gian, còn chưa kịp hưởng thụ, đã bị buộc lui trở về, thật giống như cắt đi một miếng thịt trong lòng nàng, khiến nàng đau lòng nửa ngày cũng không thể hồi phục.

Bên kia, Tần Thiên công đạo quản sự mình muốn kiểm toán xong, liền mang theo lễ vật Mạc Bắc cùng Trang Tín Ngạn đi vào Thanh Âm viện thỉnh an Đại phu nhân.

Lễ vật Thanh Âm viện mỗi người đều có phần, tiểu nha đầu là một ít đồ ăn vặt của Mạc Bắc, Đại nha hoàn là một ít trang sức bằng xương cốt của Mạc Bắc. Quà cho Nguyệt Nương là một kiện da sói.

Nguyệt Nương cười hớ hớ tiếp nhận: “Ta cũng có a!”

“Làm sao có thể thiếu quà của Nguyệt Nương, lại nói tiếp Nguyệt Nương từ trước đến nay đều hầu hạ nương thoả đáng, công lao ở Trang phủ mà nói chính là người đứng đầu!” Tần Thiên cười hì hì nói.

Một phen nói Nguyệt Nương cùng Đại phu nhân đều cười toe toét.

“Nha đầu kia, dẻo mềm quá!” Đại phu nhân cười lắc đầu.

“Nương, người nếu nhìn thấy con mang về cho người thứ này, người sẽ hối tiếc vì đã nói con như vậy a!” Tần Thiên cười đi qua, đem mũ da dê sắc vàng nghệ đội lên đầu Đại phu nhân.

“Con ở trên thảo nguyên nhìn thấy có người bán loại mũ này toàn bộ đều làm từ da dê non! Tính chất vô cùng mềm mại, bên trong lại lót một tầng lông dê thật dày, bên cạnh còn trang trí các trang sức bằng xương động vật rất đẹp mắt …” Tần Thiên một bên giúp Đại phu nhân sửa sang lại mũ, một bên nhẹ giọng nói: “Lúc ấy con đã tưởng tượng ra ngay, nếu nương đội nhất định thực ấm áp, mùa đông sẽ không mắc phải chứng đau đầu nữa!” Sửa sang xong, Tần Thiên cẩn thận nhìn hai bên trái phải, gật đầu cười nói: “Rất đẹp! Nương, ấm áp không, người có thích không?”

Thanh âm ôn nhu giống như một bàn tay, không ngừng xoa nắn tâm của Đại phu nhân. Đại phu nhân trong lòng dâng lên vô hạn thương tiếc cùng yêu quý. Bà sờ soạng kéo tay Tần Thiên qua, cười nói: “Ấm áp, ta cũng rất thích, khó có được nhi tức lúc nào cũng đều nhớ tới ta!” “Người là nương của con và Tín Ngạn, con không nhớ tới người thì nhớ ai?” Tần Thiên nắm tay nàng cười nói.

Đại phu nhân vui vẻ không thôi.

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn ngồi ở một bên nhìn thấy thê tử và mẫu thân vô cùng thân thiết hòa thuận, chỉ cảm thấy trong lòng mỹ mãn.

“Tần Thiên, vết thương trên lưng đã khỏi hẳn chưa?” Đại phu nhân quan tâm hỏi, Tần Thiên nói: “Tốt lắm, đã khỏi hẳn rồi.” Có điều đã để lại vết sẹo, phỏng chừng không thể mờ đi được. Trang Tín Ngạn trên lưng cũng có vết sẹo xấu xí như vậy, thật đúng là phúc họa cùng hưởng.

“Về sau đừng làm việc nặng như vậy nữa, Tín Ngạn tính mạng tuy quan trọng, nhưng mạng của con cũng rất trọng yếu, các con dù ai xảy ra chuyện

nường cũng sẽ chịu khổ sở!”

Tần Thiên rúc vào bên người bà, nhẹ giọng nói: “Nường, chúng ta không phải đều đã tốt sao?” Đại phu nhân vỗ tay nàng: “Đều phải tốt, các con ai cũng không thể xảy ra việc gì.”

Nói xong, lại bảo Nguyệt Nường đem bộ trang sức bằng ngọc phỉ thúy đã chuẩn bị tốt lấy đưa cho Tần Thiên. Thời điểm Nguyệt Nường đem trang sức đưa cho Tần Thiên, nháy mắt thấp giọng nói: “Đây chính là đồ cưới mà phu nhân thích nhất, bản thân cũng không nỡ dùng mới chỉ mang vài lần, bà thật sự rất thương người!” Tần Thiên tiếp nhận, ôm Đại phu nhân nói: “Cám ơn nường!” Giống như nữ nhi đối với mẫu thân làm nũng, khiến Đại phu nhân rất hưởng thụ.

Sau khi ra khỏi Thanh Âm viện, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đi đến Trà Hành.

Trên đường, Tần Thiên nói với Trang Tín Ngạn những chuyện nghe được từ Phương Nghiên Hạnh về việc thiếu chút nữa bức chết người ở Trà Hành.

“Không nghĩ tới chúng ta mới đi không bao lâu, Trà Hành đã xảy ra chuyện lớn như vậy, nhất định phải tìm Lý chương quây hỏi rõ ràng. Trang phủ luôn là thương nhân tích thiện đức, thanh danh tốt này không thể bị hủy trong tay ta!”

Mặc dù nàng không tham dự vào việc này, nhưng hiện tại nàng là đương gia. Mọi sự vụ ở Thịnh Thế đều không thể thoát khỏi liên quan, không thể thoái thác.

Đi vào Trà Hành, Tần Thiên sai người gọi Lý chương quây tới, hỏi về việc này.

Lý chương quây đem sự tình ngọn nguồn nói ra.

Hóa ra là như vậy, quán trà Bích Thủy ở Thành Đông vẫn là lão khách hàng của Thịnh Thế, lá trà trong quán bọn họ luôn luôn nhập từ Thịnh Thế về. Mặt tiền cửa hàng môn quy không lớn, xem như buôn bán nhỏ, cùng Thịnh Thế lui tới vài năm luôn luôn sòng phẳng vui vẻ.

Nhưng nửa năm trước, trong nhà ông chủ quán trà Lưu gia gặp biến cố, trước đó, thê tử của Lưu lão bản bỗng nhiên nhiễm bệnh nặng, triền miên nằm trên giường, vô số tiền bạc đổ vào đó. Không lâu sau, quán trà lại xảy ra hoả hoạn, khiến Lưu gia gặp tổn thất rất lớn. Lưu lão bản không muốn buông tay đối với sinh ý này, lại lấy ra bạc, sửa sang lại cửa hàng một lần nữa phục vụ cho việc buôn bán. Nhưng trải qua biến cố, sinh ý kém đi không ít. Lưu lão bản tâm lao lực quá độ cũng ngã bệnh, đem gánh nặng trong nhà giao cho nhi tử là Lưu Dần.

Lưu gia trải qua vài lần biến cố, của cải hầu như đã bị vét sạch. Lưu Dần tuổi còn trẻ, không có kinh nghiệm kinh doanh, hơn nữa lão Lưu triền miên nằm trên giường bệnh, tiền thuốc thang quá nhiều, sinh kế càng ngày càng gian nan, ngay cả lá trà cũng không mua nổi.

Tần Thiên lúc trước thấy bọn họ là lão khách hàng của Thịnh Thế, buôn bán luôn luôn thành thật, có điều vận mệnh xui xẻo mới rơi vào tình cảnh này, mà Lưu Dần tuy rằng kinh nghiệm không đủ, nhưng rất cần lao cố gắng.

Tần Thiên cảm thấy khó khăn nhà bọn họ hiện tại chỉ là tạm thời, chỉ cần giúp đỡ bọn họ một tay, bọn họ nhất định có thể vượt qua.

Vì thế bắt đầu từ tháng tư năm nay, Lưu gia vẫn mua chịu lá trà từ Thịnh Thế. Lưu Dần đối với Trang phủ vô cùng cảm kích, vẫn rất cố gắng buôn bán, nhưng sinh ý muốn làm tốt không phải chuyện một sớm một chiều, cho nên mãi đến khi Tần Thiên đi Mạc Bắc, việc kinh doanh của Lưu Dần vẫn như cũ không có biến chuyển tốt.

Mà Tần Thiên trước khi đi, sự vụ trong Trà Hành quá nhiều, nàng làm sao còn nhớ rõ nhiều việc như vậy, đối với chuyện Lưu Dần cũng không đặc biệt phân phó.

Tần Thiên vừa đi, thời điểm Trang Tín Trung trở thành người quản lý Trà Hành, vấn đề đã xảy ra.

Tần Thiên đi được một tháng, Lưu Dần lại tới mua chịu lá trà. Khi quản sự tới hỏi ý kiến của Trang Tín Trung, đúng lúc có Trang Tín Xuyên ở bên cạnh.

Từ sau khi Tần Thiên đi, Trang Tín Xuyên cũng không làm việc thành thật. Thấy Tín Trung dễ bị khi dễ, sự vụ gì trong Trà Hành cũng muốn nhúng tay vào thứ nhất để ra vẻ ta đây, thứ hai muốn xem có cơ hội thừa dịp tranh đoạt nào đó hay không.

Nghe thấy có người đến mua chịu trà, Trang Tín Xuyên vẻ mặt mất hứng, nghe nói đã mua chịu trong bốn tháng, Trang Tín Xuyên đột nhiên biến sắc, vỗ bàn nói: “Nha đầu kia cho rằng Trang phủ chúng ta là thiện đường sao? Cầm bạc của Trang phủ chúng ta tạo thanh danh cho nàng ta, nào có chuyện tốt như vậy!”

Nói xong, chỉ vào quản sự hạ lệnh: “Người đi nói với hã, chẳng những không có lá trà cho hã, còn phải đem tiền lúc trước mua chịu lá trà giao ra, nếu không, đừng trách Trang phủ chúng ta không khách khí, cáo quan kéo người đến niêm phong cửa hàng!” Quản sự khó xử nhìn Trang Tín Trung, Trang Tín Trung nói: “Lúc trước Đại tẩu vẫn đều cho hã mua chịu, ta thấy trong đó chắc hã có lý do, chúng ta vẫn nên làm theo Đại tẩu, cho hã mua chịu lần này là được rồi!” Trang Tín Xuyên vốn có tâm lập uy phong, biểu hiện tầm quan trọng của mình, hơn nữa hã ở trước mặt Trang Tín Trung luôn luôn tỏ ra cao cao tại thượng, lập tức chỉ vào hã nói: “Người có thể buôn bán hay không vậy? Lưu gia kia hiện tại đã rơi vào hoàn cảnh này làm sao còn có cơ hội chuyển mình, hã lúc trước đã thiếu chúng ta

mấy lượng tiền lá trà, tương lai thời điểm bọn họ thật sự sụp đổ, ai sẽ tới trả tiền cho chúng ta chứ? Thừa dịp cửa hàng bọn họ vẫn còn mở, bảo bọn họ dùng cửa hàng để gán nợ, chúng ta mới không bị thiệt thòi!” Trang Tín Trung nghe thấy Trang Tín Xuyên muốn dùng cửa hàng của đối phương để gán nợ, cảm thấy không ổn, cùng hấn tranh cãi vài câu, Trang Tín Xuyên dùng thân phận ca ca áp chế hấn, còn nói: “Người xem xem trong cửa hàng chúng ta từ trước đến nay đã bao giờ cho mua chịu trong năm tháng? Cho dù là Đại thiếu phu nhân ở đây ta nghĩ nàng ta cũng không thể tiếp tục quyết định như vậy! Nàng trở về nếu thấy người không xử lý tốt công việc, chỉ sợ lại trách người vô năng!”

Trang Tín Trung ngẫm lại cũng thấy có đạo lý, trong buôn bán cho mua chịu không phải việc kỳ quái, nhưng không thể nào có nhà cho mua chịu tận năm tháng hơn nữa lại còn không biết tiếp tục trong bao lâu.

Thấy hấn động tâm, Trang Tín Xuyên lại ở một bên khuyến khích, còn bảo sẽ gánh trách nhiệm thu tiền nợ.

Trang Tín Trung sợ hấn gây ra chuyện, ban đầu còn không chịu. Trang Tín Xuyên nhìn hấn cười lạnh: “Tín Trung hiện tại người thấy ta không giỏi bằng đương gia, trong mắt vốn không có ca ca như ta phải không? Tốt lắm, người có tiền đồ a, hiện tại có nữ nhân kia làm chỗ dựa, đã có thể đem ta dẫm nát dưới lòng bàn chân a! Ta đường đường là một quân sự chẳng lẽ muốn đi thu tiền nợ cũng không được?”

Bị Trang Tín Xuyên dùng ngôn ngữ chèn ép không có cách nào khác, Trang Tín Trung luôn luôn yếu đuối rơi vào đường cùng đành đem việc này giao cho hấn xử lý, có điều hấn ngàn vạn dặn dò, bảo hấn ta đừng gây ra chuyện gì không may!

Trang Tín Xuyên nào muốn không gây sự? Hấn vốn đổ mắt việc Trang Tín Trung được giao quyền quản lý đương gia tạm thời, có tâm gây ra chuyện để áp chế hấn. Hấn mang theo người đi thu tiền của Lưu gia, Lưu

Dần thấy không được mua chịu lá trà, ngược lại còn có người tới cửa đòi thu tiền nợ, vô cùng lo lắng đem hết lời lẽ ra để thuyết phục. Nhưng Trang Tín Xuyên không để ý tới. Thấy hãn không chịu giao tiền, lúc này gọi người tới chuyển đồ, phàm là vật gì khá đáng giá đều chuyển hết đi, chẳng những là đồ vật ở mặt tiền cửa hàng mà ngay cả phía sau cũng muốn chuyển đi.

Hành động này kinh động đến Lưu lão bản ốm đau nằm trên giường, Lưu lão bản khó thở công tâm, lúc này nhổ ra một búng máu, bệnh tình nặng thêm, hôn mê bất tỉnh.

Lưu Dần vừa tức vừa hận, giận dữ đến Trà Hành náo loạn, khiến mọi người ở Dương Thành đều biết, ai cũng đều cho rằng Trang phủ bức người quá đáng, sẽ không có hậu.

Tin tức rất nhanh rơi vào tai Đại phu nhân, Đại phu nhân giận dữ, gọi mọi người đến, trách cứ Trang Tín Trung cùng Trang Tín Xuyên một phen!

Nghe đến đó, Tần Thiên nhịn không được hỏi: “Vậy việc này với Tứ tiểu thư có liên quan gì?” Lý chương quỳ nói: “Sau khi sự tình phát sinh, phu nhân muốn tự mình xử lý việc này, nhưng bản thân lại không tiện. Mà hai vị thiếu gia không thích hợp ra mặt, sợ đối phương nhìn thấy bọn họ càng thêm tức giận, đang lúc Đại phu nhân phiền não, là Tứ tiểu thư xung phong nhận việc nói năng có thể giải quyết việc này! Đại phu nhân hỏi nàng nên ứng đối như thế nào mới giải quyết tốt đẹp.

Tứ tiểu thư nói, trước lấy cứu người là việc hàng đầu, Lưu lão bản bởi vì Trang phủ chúng ta mà bệnh tình nặng thêm, Trang phủ hãn nên chịu trách nhiệm tiền thuốc men! Chính những lời này hợp tâm ý Đại phu nhân, Đại phu nhân liền đem việc này giao cho Tứ tiểu thư giải quyết. Sau khi Tứ tiểu thư bình ổn việc này, Đại phu nhân mới quyết định để Tứ tiểu thư hỗ trợ trong Trà Hành trước khi người trở về!”

Thì ra là thế ...

Trang Minh Hỉ này thật biết tận dụng cơ hội...

“Như vậy hiện tại bệnh tình Lưu lão đầu đã đỡ hơn nhiều chưa?” Tần Thiên quan tâm hỏi.

Lý chương quỳ nói: “Thịnh Thế chúng ta thỉnh đại phu đã tốn không ít bạc, một tháng qua, đều dùng thuốc tốt, có lẽ đã đỡ hơn!”

Tần Thiên nghe xong lời này cảm thấy không đúng: “Chẳng lẽ sau đó các người không phải người tới thăm?”

Vừa dứt lời, Phạm Thiên vội vàng chạy vào nói: “Không tốt, vừa rồi ta thu được tin tức, nói là Lưu lão đầu đã chết, hiện ở bên ngoài đều đang truyền ra lời đồn Thịnh Thế chúng ta bức tử Lưu lão đầu!” Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn nhau một cái, nhất tề thốt ra: “Tại sao có thể như vậy! Không phải đã thỉnh đại phu sao?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 208: Tìm nàng tính số

Cùng lúc đó, Tam di thái thái tâm tình tích tụ đến tâm sự với Nhị di thái thái, nói về việc Tần Thiên muốn kiểm toán.

“Sớm biết như vậy, lúc trước ta đã không mua những thứ kia, hiện tại cũng sẽ không khiến người khác chê cười.” Tam di thái thái liên thanh thở dài.

Nhị di thái thái nhãn châu chuyển động, nặng nề mà vỗ bàn: “Xảo Vân, người bị nhi tức của người lừa rồi! Nàng ta cùng nha đầu chết tiết kia hợp nhau tính kế người đó!”

Tam di thái thái cả kinh nói: “Sao lại nói như vậy?”

“Người ngẫm lại xem, nha đầu chết tiết kia cùng nhi tức của người quan hệ vô cùng tốt, lúc trước luôn tin tưởng nhi tức người, do đó nha đầu chết tiết kia mới đưa quyền quản lý hậu viện giao cho nàng ta, đã khá lâu như vậy, cũng không gặp nàng ta điều tra kiểm toán, sao lúc này bỗng nhiên lại làm như vậy, nhất định là nhi tức người đã đem sự tình nói cho nàng biết, hai người hợp lực đối phó người!” Nhị di thái thái mở to hai mắt nhìn, vỗ bàn!

“Cái gì? Nghiên Hạnh dám đối với ta như vậy?” Tam di thái thái cắn răng đứng lên, nàng vốn là lòng tích tụ uất ức, không biết nên phát tiết thế nào, nay nghe Nhị di thái thái nói như vậy, càng nghĩ càng cảm thấy đúng là có chuyện như vậy! Tần Thiên thì nàng không dám chọc, nhưng Phương Nghiên Hạnh thì giống như đồ ăn nàng có thể xơi trộn! Lập tức, nàng cầm

trong tay khăn lụa vung lên: “Ta tìm nàng tính sổ!” Nói xong, một bên thấp giọng mắng, một bên vội vàng chạy ra ngoài.

Nàng chân trước vừa đi, Trang Minh Hỉ cùng Lưu Bích Quân sau lưng tiến vào, hai người quay đầu nhìn Tam di thái thái vội vã như bị lửa liếm lông chạy đi, Lưu Bích Quân hỏi: “Nàng ta làm sao vậy?”

Nhị di thái thái nhíu mày cười: “Tam phòng có trò hay để xem rồi!” Tiếp theo sắc mặt trầm xuống: “Ta thật muốn nhìn xem, Phương Nghiên Hạnh này về sau còn có dám giúp nàng ta quản gia hay không! Vị trí quản gia sớm hay muộn ta cũng phải đoạt lại!”

Hai người đi vào phân biệt ngồi xuống, Nhị di thái thái nhìn về phía Trang Minh Hỉ: “Hôm nay sao con không đến Trà Hành giúp ca ca!”

Trang Minh Hỉ thản nhiên nói: “Nương đã quên rồi sao? Tần Thiên đã trở lại, Đại nương từng nói qua, Tần Thiên sau khi trở về Trà Hành sẽ không cần tới con nữa!”

“Tần Thiên này thật sự là sao chổi mà!” Nhị di thái thái vẻ mặt phẫn hận: “Nàng một ngày còn ở Trang phủ, chúng ta một ngày cũng đừng nghĩ tới việc xuất đầu lộ diện!”

Lưu Bích Quân liếc mắt nhìn Trang Minh Hỉ, bỗng nhiên cười nói: “Nương, người muốn đối phó với Tần Thiên rất dễ dàng, trước mắt đã có một cơ hội tốt!”

“Cơ hội gì?” Nhị di thái thái vui vẻ hỏi.

Trang Minh Hỉ trong lòng biết rõ ràng, cũng không động thần sắc, bưng chén trà chậm chạp uống.

Lưu Bích Quân khéo miệng hàm chứa một tia cười ái muội: “Có điều nếu con nói ra, sợ sẽ đắc tội tiểu cô!”

Nhị di thái thái quay đầu nhìn Trang Minh Hỉ liếc mắt một cái, lại quay đầu nói với Bích Quân: “Đều là người một nhà, có cái gì đặc tội với không đặc tội chứ, nói đi.”

Trang Minh Hỉ khóe miệng tràn ra một tia thản nhiên cười lạnh.

Lưu Bích Quân khóe miệng tươi cười càng sâu sắc: “Tần Thiên cùng Tạ gia công tử một mình ở chung mấy ngày mấy đêm, đổi lại là phủ khác, nhất định sẽ bị hừ!”

“Nhưng phu nhân đã nói rõ, không cho phép nhắc lại việc này nữa!” Nhị di thái thái nhú mày, tiếp theo cắn răng nói: “Cũng không biết nha đầu chết tiệt kia cho bọn họ uống bùa mê gì, một người rồi lại hai người đều bảo hộ nàng ta như vậy!”

“Nương, phu nhân bảo hộ nàng là vì bà còn chưa rõ ràng chuyện này lợi hại ra sao! Bà gốc lăng trốn trong nhà, hiểu biết không còn thông linh như trước kia nữa! Nếu toàn Dương Thành mọi người đều biết việc này, đều sẽ đàm tiếu về Trang phủ, thậm chí có thể chỉ vào mũi Tần Thiên mà chửi mắng! Cho dù Đại phu nhân còn ngồi yên, nhưng dòng họ Trang thì cũng chịu không nổi! Đến lúc đó là kết cục gì, không phải sáng tỏ sao?”

Lưu Bích Quân cười nói.

Nhị di thái thái suy nghĩ, hai mắt sáng ngời: “Ý kiến hay!”

“Có điều” Lưu Bích Quân dùng khăn tay che miệng lại, giấu không được vẻ vui sướng khi người gặp họa: “Tần Thiên sau khi rời khỏi Trang phủ, có lẽ sẽ bước vào Tạ gia, tiểu cô và Tần Thiên thật là có duyên, đến đâu cũng đều có thể nhìn thấy nàng!”

Tần Thiên lợi hại như thế, về sau nữ nhi vào cửa cũng thật phiền toái!

Nhưng Tần Thiên nếu không đi, con sao có thể trở thành đương gia?

Nghĩ vậy, Nhị di thái thái quay đầu nói với Trang Minh Hỉ: “Minh Hỉ tương lai con sẽ là chính thất, không cần phải sợ tiểu thiếp kia!”

Trang Minh Hỉ cười lạnh, chính thất? Chính thất gì chứ? Người ta căn bản là không muốn cưới ta! Các người cứng rắn quăng ta qua đó, còn trông cậy ta đấu với Tần Thiên?

Lúc này, đối với người nhà đã hoàn toàn hết hy vọng.

“Con trở về phòng đây.” Trang Minh Hỉ đứng lên, ra cửa phòng.

Phía sau truyền đến tiếng mẫu thân kêu gọi: “Minh Hỉ, Minh Hỉ!”

Cùng với thanh âm mơ mơ hồ hồ của Lưu Bích Quân: “Nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi vậy, ...”

Trang Minh Hỉ trong lòng đau xót, bước ra khỏi viện.

Trở lại sân viện của mình, Hỉ Thước thần bí theo nàng vào phòng, quan sát cửa phòng một lúc, rồi đem một phong thư đưa cho nàng: “Có người vừa mới đưa tới.”

Trang Minh Hỉ mở ra thấy, mặt trên có mấy chữ to nét chữ hữu lực: “Đêm nay giờ Tuất, gặp ở chỗ cũ.”

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu, hai mắt không ngừng lóe ra.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn mang theo vài người đi vào nhà của Lưu lão đầu.

Bất quá mới rời đi ba tháng, Lưu gia một mảnh thảm đạm, trong phòng âm khí nặng nề, đồ vật phủ bụi, cỏ dại sinh sôi, cảnh tượng suy bại.

Lưu Dần cùng thê tử Lí thị mặc đồ tang quỳ gối trước linh đường, thấy người của Trang phủ tới, Lưu Dần đứng lên lau trên mặt nước mắt đón đi

lên.

Song phương thi lễ, Lưu Dân thần sắc thản nhiên: “Đại thiếu phu nhân có tâm.”

Trong đầu hồi tưởng lại lúc trước Trang Minh Hỉ đã thương nghị với hã: “Lưu lão bản, bình tĩnh mà xem xét, có Trà Hành nào có thể cho người mua chịu trong năm tháng chứ? Đại tẩu trước khi đi cũng không phân phó, nghĩ đến chắc cũng vì không muốn để tình trạng tiếp diễn như vậy. Ca ca ta làm việc nóng vội, khiến lệnh tôn bệnh tình nặng thêm, việc này là hã không đúng, nhưng thiếu nợ thì phải trả tiền, không phải việc thiên kinh địa nghĩa sao? Trang phủ chúng ta đối với Lưu gia các người coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, Lưu lão bản sao có thể không quan tâm chạy đến Trà Hành náo loạn?”

Không sai, Thịnh Thế quả thật không có nghĩa vụ cho hã mua chịu, nhưng lúc trước Tần đương gia lại cho hã hy vọng này, nay thay đổi chủ ý cũng phải có một lời công đạo! Phụ thân bởi vì việc này bệnh tình nặng thêm mà tử vong, nàng bây giờ còn tới làm cái gì?

Vốn đối với Tần Thiên trong lòng cảm kích, bởi vì trảng biến cố này mà hoàn toàn biến mất.

Có điều Trang phủ cuối cùng quả thật tốn không ít bạc vì phụ thân chữa bệnh, hã cũng không thể không nể mặt đối phương.

Đành đối phó ôn hòa như vậy.

Bên này, Trang Tín Ngạn sau khi tiến vào, liền đi đến trước linh đường thắp một nén hương cho Lưu lão đầu. Hã hiện tại chỉ biết nói chút lời đơn giản, hơn nữa phát âm không chuẩn, trừ bỏ Tần Thiên là người nghe đã quen, người khác bình thường đều nghe không hiểu, hã từng thử qua trước mặt Hải Phú, Hải Phú cũng là nghe mà mang máng đoán ra, rất nhiều thời điểm đều không hiểu ý tứ của hã.

Cho nên trước mặt người bên ngoài, hắn vẫn không muốn phát ra tiếng, khiến người khác chê cười.

Tuy rằng hắn không nói được mấy lời có thể an ủi lòng người, nhưng vẻ mặt hắn túc mục, cùng với tư thái đầy thành ý, đã thành công chiếm được hảo cảm của người trong Lưu gia.

Lưu Dần vốn đối với thiếu gia bị tàn tật tràn đầy đồng tình, lúc này cũng nghĩ tới tâm bệnh của Trang phủ, tiến lên hướng Trang Tín Ngạn hoàn lễ.

Đôi bên trong lúc đó không khí lạnh nhạt xấu hổ bởi vậy mà dịu đi không ít.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 209: Phương pháp sinh tồn

Lưu Dần mời hai người Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đến thiên thánh, Lí thị dâng trà.

“Lưu lão bản, chuyện này là do ta sơ sẩy, lúc ấy đi rất vội vàng, không nhớ rõ phân phó cụ thể việc này, cho nên người phía dưới không xử lý tốt, chuyện này là lỗi của ta, ta cũng không biết nên biểu đạt sự hối lỗi thế nào.” Tần Thiên thành tâm tạ lỗi.

Lưu Dần lắc đầu: “Vốn tại hạ cũng có chút trách cứ Đại thiếu phu nhân, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, Đại thiếu phu nhân đã giúp Lưu gia chúng ta rất nhiều, Đại thiếu phu nhân một ngày trăm công nghìn việc, có sơ sẩy cũng là bình thường, xét đến cùng, là do ta vô năng, kinh doanh không tốt.” Trong lời nói tràn ngập uể oải.

“Chung quy cũng bởi vì việc này mới làm hại Lưu lão đầu.” Tần Thiên rất áy náy, tuy rằng việc Lưu lão đầu không có quan hệ trực tiếp với nàng, nhưng nếu nàng làm việc cẩn thận hơn một chút, Lưu lão đầu sẽ không phải chết.

“Đại thiếu phu nhân không cần tự trách, bệnh tình của gia phụ cũng rất nặng rồi, không có chuyện này, gia phụ cũng không còn bao nhiêu ngày.” Lưu Dần lại nhin không được lau nước mắt.

Nghe xong những lời này, Tần Thiên không khỏi cảm thán, Lưu Dần quả nhiên là người thành thật, nếu là người gian xảo một chút, chỉ sợ sẽ nhân cơ hội náo loạn tổng tiền.

Bất quá nếu không phải thấy Lưu gia là thương nhân thành thật, lúc trước Tần Thiên cũng sẽ không liên tục cho bọn họ mua chịu.

Nay, thấy Lưu gia lâm vào tình cảnh như vậy, Tần Thiên có tâm tương trợ một phen, nàng tình tế hỏi Lưu Dân tình hình kinh doanh quán trà mấy ngày nay, mới biết được, hóa ra sau khi Trà Hành cự tuyệt không cho hần mua chịu, hần bởi vì không mua nổi lá trà, quán trà đã đóng cửa hơn một tháng.

Lúc trước Trang Minh Hỉ cùng hần hiệp thương cũng chỉ nhắc tới việc xóa nợ mua chịu trong bốn tháng, và tốn bạc thỉnh đại phu đến chữa bệnh cho Lưu lão đầu, nhưng vô luận dù thế nào cũng không chịu cho hần mua chịu lá trà. Lưu Dân thấy Trang phủ xóa nợ cho hần mấy trăm lượng bạc đã coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, cũng ngượng ngùng mở miệng nhắc tới.

Nay, phu thê hai người sau khi xử lý xong tang sự của Lưu lão đầu, ngay cả sinh kế cũng khó có thể duy trì.

Tần Thiên trầm ngâm một hồi, hỏi hần: “Người còn muốn kinh doanh quán trà nữa không?”

“Chắc hần phải vậy thôi, Lưu gia chúng ta sinh sống vẫn dựa vào đó, ta trừ bỏ việc này cũng không biết kinh doanh gì khác, nhưng mà” Lưu Dân thở dài: “Nhưng mà nay quán trà đóng cửa hơn một tháng, sớm đã không còn khách nhân, quán trà rách tung toé, cũng không có bạc mua lá trà.”

“Đây không phải là vấn đề”. Kế tiếp, Tần Thiên tình tế nói ra khiến Lưu Dân hộ tống Tần Thiên đi đến gặp quản sự Trà Hành kinh ngạc đến cười toe toét.

Chạng vạng trở lại Trang phủ, vừa mới tiến vào cửa, Bích Liên đang chờ ở nơi nào liền đi ra chào đón nói với nàng: “Đại thiếu phu nhân, hôm nay Tam thiếu phu nhân té xỉu, đã thỉnh đại phu đến xem, nói là động thai khí.” Tần Thiên nghe vậy nhãn châu chuyển động nhưng không nóng nảy, xoay

người cùng Trang Tín Ngạn nói một tiếng, hẳn là nam nhân không tiện vào thăm Phương Nghiên Hạnh.

Tần Thiên mang theo bọn nha hoàn đi vào sân viện của Phương Nghiên Hạnh.

Đi vào liền nhìn thấy nha hoàn ma ma đứng đầy sân, trông thấy Tần Thiên, nhất tề hành lễ, cung kính gọi một tiếng Đại thiếu phu nhân.

Sau đó, Tần Thiên thay một bộ dáng gương mặt lo lắng đi vào phòng ở của Phương Nghiên Hạnh.

Trong phòng, Phương Nghiên Hạnh nằm ở trên giường âm thầm rơi lệ, Trang Tín Trung cùng Trang Minh Lan đứng ở một bên nhỏ giọng an ủi, Tam di thái thái đứng cách đó không xa thấp thỏm lo âu, hai nha hoàn bên người thì lập ở một bên. Nguyệt Nương cũng ngồi ở bên giường nhẹ giọng vỗ về.

“Tam thiếu phu nhân, phu nhân để nô tỳ xem, người hiện tại cảm thấy như thế nào?”

Phương Nghiên Hạnh nghiêng thân mình nằm trên giường, dùng khăn tay lau nước mắt: “Đa tạ Đại nương quan tâm, con dâu hiện tại đã đỡ hơn nhiều rồi.”

Nguyệt Nương nói: “Phu nhân nói, Tam thiếu phu nhân có gì cần có gì muốn ăn thì cứ việc lên tiếng, trong bụng người là cốt nhục của Trang phủ, nhất định phải chiều cố thật tốt!”

“Ta đã biết, đa tạ Đại nương!” Phương Nghiên Hạnh rũ mi mắt nói.

Nghe đến đó Tần Thiên đi vào, lớn tiếng nói: “Sao lại thế này? Sao lại thế này? Đang yên đang lành, Nghiên Hạnh tỷ tỷ làm sao có thể động thai khí?”

Tam di thái thái nghe thấy lời ấy thì cả kinh.

Những người còn lại đều hướng về Tần Thiên hành lễ.

Tần Thiên lập tức đi đến trước mặt Phương Nghiên Hạnh, vội hỏi Phương Nghiên Hạnh là chuyện gì xảy ra, Phương Nghiên Hạnh nhìn Tam di thái thái ở một bên, Tam di thái thái lập tức trừng mắt nhìn nàng một cái, Phương Nghiên Hạnh cúi đầu nhẹ giọng nói: “Chỉ là ta không cẩn thận bị vấp ngã một cái...”

Tần Thiên nói: “Tỷ tỷ, tỷ luôn luôn cẩn thận, luôn biết rõ mình đang hoài thai tiểu hài tử, làm sao có thể không cẩn thận vấp ngã được, có phải có uẩn khúc gì khó nói hay không?” Nói xong, Tần Thiên nhìn về phía Trang Tín Trung, Trang Tín Trung tiếp nhận ánh mắt hoài nghi của nàng, vội vàng sáng tỏ: “Ta vừa trở về, ta cái gì cũng không biết!”

Tần Thiên lại nhìn về phía Tam di thái thái, Tam di thái thái rõ ràng có rúm người, lại nói: “Chính nàng cũng nói là bị vấp ngã, còn có nguyên nhân gì nữa chứ...” Ánh mắt không ngừng lóe ra.

Nguyệt nương đại diện cho Đại phu nhân đến an ủi xong, đang chuẩn bị rời đi nhìn thấy tình hình này không khỏi dừng cước bộ.

Tam di thái thái rõ ràng có chút sốt ruột: “Nguyệt Nương, phu nhân nơi đó còn chờ người đi hầu hạ đấy!”

Nguyệt Nương ánh mắt lướt qua trong phòng, xua tay nói: “Không vội, phu nhân nói, trong bụng Tam thiếu phu nhân là tôn bối đầu tiên của Trang phủ, bà rất coi trọng, bà bảo ta đến xem xét tình huống, nay xem ra sự tình có uẩn tình khác, ta cũng cần biết rõ ràng!”

Tam di thái thái mặt đỏ lên, lại không biết nên nói gì nên làm gì bây giờ. Trang Minh Lan vẻ mặt cũng có thần sắc lo lắng.

Tần Thiên làm như không nhìn thấy, đứng lên đi đến trước mặt hai nha hoàn Xảo Hồng cùng Xảo Thanh ở bên cạnh.

Hai nha hoàn cúi đầu xuống, thở cũng không dám thở mạnh.

“Các người là người đi theo hầu hạ bên cạnh Tam thiếu phu nhân, người khác không biết, các người nhất định biết, các người nói, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Xảo Hồng và Xảo Thanh liếc mắt nhìn nhau một cái, lại ngẩng đầu lặng lẽ nhìn Tam di thái thái, Tam di thái thái oán hận trừng mắt các nàng.

Hai người sợ tới mức cúi đầu xuống, một chữ cũng không dám nói.

Tần Thiên cười lạnh: “Một khi đã như vậy, xem ra là do các người chiếu cố không chu toàn, tất cả trách nhiệm đều thuộc về các người!”

Nói xong, nàng đột nhiên đề cao thanh âm, thanh sắc câu lệ: “Các người là nha hoàn mà vô dụng như vậy còn đứng đây làm gì, người đâu, gọi Lưu quản sự đến đây, đem hai nha hoàn này lập tức bán đi!” Lưu quản sự là quản sự về việc mua bán hạ nhân trong Trang phủ.

Hai nha hoàn lúc này mặt trắng bệch, nhất tề quỳ xuống dập đầu: “Đại thiếu phu nhân bớt giận, đại thiếu phu nhân bớt giận, không liên quan đến chúng ta, thật sự không liên quan đến chúng ta!”

“Không liên quan đến các người thì ai có liên quan?”

Hai nha hoàn do dự một chút, ánh mắt nhìn về phái Tam di thái thái đứng phía sau, hiển nhiên không dám mở miệng, “Các người cứ việc nói thẳng, nếu ai bởi vì các người nói lời thật thà mà gây phiền toái cho các người, đến lúc đó các người cứ việc đến nói với ta, ta tất nhiên sẽ hỏi tội kẻ đó!” Tần Thiên lạnh lùng nói.

“Tần Thiên, quên đi, đừng hỏi, là tự ta không cẩn thận!” Phương Nghiên Hạnh khóc nói.

Tần Thiên thở dài: “Tỷ tỷ, hiện tại tỷ đang hoài thai cốt nhục của Trang phủ, ta thân là đương gia Trang phủ, sao có thể ngồi yên không màng đến?” Nói xong, lại thúc giục hai nha hoàn nói ra.

Hai nha hoàn có được sự cam đoan của Tần Thiên lúc này mới đem tình hình thực tế nói ra.

“Là Tam di thái thái, hôm nay nàng răn dạy Tam thiếu phu nhân, còn nói muốn đem Liên Nhi cô nương bên người cho Tam thiếu gia, Tam thiếu phu nhân vì vậy mới bị động thai khí.”

Mọi người đều nhìn về phía Tam di thái thái, Tam di thái thái hé ra mặt trắng bệch “Ta ta...” Nửa ngày cũng không thốt nên lời.

Phương Nghiên Hạnh chỉ nằm đó rơi lệ.

“Nương” Trang Tín Trung oán trách nhìn Tam di thái thái, tuy rằng không tận mắt thấy sự tình phát sinh, nhưng biết rõ mẫu thân và thê tử trong khoảng thời gian này có hiềm khích, hẳn đã đoán được là chuyện gì xảy ra, có điều không tiện nói thẳng trước mặt Tần Thiên.

“Không biết Tam di thái thái xuất phát từ lý do gì muốn răn dạy tỷ tỷ thân đang mang bầu, còn cố ý gây chuyện khiến nàng tức giận?” Tần Thiên lạnh lùng nhìn Tam di thái thái.

Nguyên nhân trong đó Tam di thái thái nào dám nhắc tới, chỉ mạnh miệng nói: “Ta răn dạy nhi tức của mình thì có gì quá đáng, nàng hiện tại không thể chiếu cố phu quân, ta chọn người khác tới chiếu cố nhi tử của ta cũng đâu có gì quá đáng.”

“Nhi tức” Tần Thiên cười lạnh, “Tam di thái thái, người đừng quên, bà bà của Nghiên Hạnh tỷ tỷ chỉ có một, đó chính là Đại phu nhân, cho dù muốn chọn người cho Tín Trung, cũng chỉ có Đại phu nhân mới có thể quyết định, người nói như vậy, là đem Đại phu nhân không để vào mắt sao?”

Tam di thái thái sắc mặt càng trắng, toàn thân lạnh run, bỗng nhiên nàng ta bùng mặt khóc òa: “Ta biết ta chỉ là kẻ hèn mọn...”

“Người im miệng đi!” Tần Thiên một tiếng gầm lên, đánh gãy tiếng khóc lóc của Tam di thái thái, Tam di thái thái nước mắt đang trào ra trộn mắt há hốc mồm nhìn nàng.

“Nghiên Hạnh tỷ tỷ hiện tại thân thể đang mang thai, là thời điểm vất vả, người luôn miệng nói mình là bà bà của nàng, nhưng bà bà như người chẳng những không thông cảm nàng, ngược lại còn thương tổn nàng, trách móc nàng, nào có bà bà như người chứ? Người nếu không biết hối cải, ta lập tức đem người đưa đến biệt viện, miễn cho người nguy hại đến cốt nhục của Trang phủ chúng ta!” Tần Thiên chỉ vào nàng ta tức giận nói.

Lúc này, Tam di thái thái thật sự bị dọa sợ, nếu thật sự bị tống đi, muốn trở về muôn vàn khó khăn, biệt viện tuy rằng không phải lo chuyện ăn uống, nhưng làm sao thoải mái bằng nơi này.

Tam di thái thái lập tức vọt tới trước mặt Trang Tín Trung, lôi kéo tay hắn khóc nói: “Tín Trung, Tín Trung, nương của con bị tống đi, con một câu cũng không nói gì sao?” Trang Tín Trung tuy rằng cũng tức giận nàng ta, nhưng mẫu thân chính là mẫu thân, hắn dù thế nào cũng không đành lòng nhìn mẫu thân chịu khổ, hắn nhìn Tần Thiên đang muốn nói gì đó, Tần Thiên lại trước một bước đánh gãy lời hắn, “Còn có người Tín Trung! Ta hiện tại lấy thân phận Đại tẩu, lấy thân phận đương gia Trang phủ cùng người nói những lời này!” Tần Thiên nhìn hắn lời nói chính nghĩa: “Người phận là con, đúng vậy, nhưng người cũng là trượng phu, nay Nghiên Hạnh

tỷ tỷ trong bụng hoài thai hài tử của người, nàng vì người chịu khổ vất vả, người là một người nam nhân, người sao có thể khiến thê tử mình không thoải mái? Nay biến thành như vậy, cũng may Nghiên Hạnh tỷ tỷ và hài tử không xảy ra việc gì, nếu không, người hối hận cũng đã muộn!”

Trang Tín Trung bị mắng một câu đều nói không nên lời.

“Đại thiếu phu nhân, ta biết muội quan tâm ta, tốt với ta, muội không cần nói nữa!” Phương Nghiên Hạnh giãy dựa ngời dậy, Tần Thiên vội vàng đi qua: “Tỷ phải cẩn thận chút.”

Phương Nghiên Hạnh nắm tay nàng, khóc nói: “Kỳ thật Tín Trung và nương đều đối với ta rất tốt, đây chỉ là một chút hiểu lầm mà thôi, muội đừng đem nương đi, nương tuổi đã lớn, thân thể lại không tốt, hơn nữa ta nơi này cũng cần nàng chiếu cố.”

Nói xong nàng nhìn về phía Tam di thái thái.

Tam di thái thái vội vàng nói: “Đúng vậy, về sau ta sẽ chiếu cố nàng thật tốt, tuyệt đối sẽ không nói những lời làm cho nàng không vui!”

Tần Thiên vẻ mặt nghiêm nghị, quay đầu nhìn Phương Nghiên Hạnh nói: “Được, nếu tỷ tỷ nói như vậy, việc này cũng cho qua, có điều, về sau nếu tỷ tỷ lại xảy ra việc gì, ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ!”

Tam di thái thái vội vàng nói: “Vâng vâng.” Trang Minh Lan và Trang Tín Trung cũng tỏ vẻ, về sau nhất định sẽ chiếu cố Phương Nghiên Hạnh cho tốt.

Tần Thiên lúc này mới bỏ qua.

Hai ngày sau, Phương Nghiên Hạnh lặng lẽ nói với Tần Thiên: “Thành công.”

Tần Thiên hé miệng cười: “Tín Trung cũng không có trách tở chứ.”
Phương Nghiên Hạnh: “Hắn thấy ta còn thay nường hắn nói chuyện, sao còn có thể trách ta, sau hắn trách cứ nường hắn vài câu, còn an ủi dỗ dành ta. Muội nói rất đúng a, là nữ nhân, thời điểm nên yếu đuối cũng phải yếu đuối, trước kia ta cùng nàng tranh đấu, đều không thể chiếm được tiện nghi dù chỉ một lần, nay ta không cùng nàng tranh, nàng nếu quá đáng ta sẽ nói đau bụng, nàng ta không thể làm gì được!” Nói xong, nựng trên mặt Tần Thiên một cái: “Muội thật là quỷ tinh linh, chiêu gì cũng có.”

Tần Thiên vuốt mặt nở nụ cười, trong lòng cảm khái: nàng nhìn sắc mặt người khác mà lớn lên, làm sao có thể không có đủ phương pháp sinh tồn đây?

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 210: Người cũng đừng mơ tưởng!

Trong đại sảnh của Thanh Âm viện, Đại phu nhân ngồi ở chính vị, Trang Tín Xuyên và Trang Minh Hỉ đứng ở một bên đại sảnh, còn có hai gã quản sự đứng ở phía bên kia.

Nhìn thấy hai người tiến vào, Trang Tín Xuyên nhướn một bên mày, hừ một tiếng cười lạnh, mà Trang Minh Hỉ bên cạnh hãnh chỉ thản nhiên nhìn bọn họ liếc mắt một cái, cũng không có vẻ mặt gì đặc biệt.

Thấy tình cảnh này, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn nhau một cái, liền biết phiền toái lại tới nữa.

Lập tức, hai người bất động thanh sắc, không chút hoang mang, tiến lên thỉnh an Đại phu nhân.

Thỉnh an xong, Đại phu nhân bảo Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi xuống ở bên cạnh.

Nhìn huynh muội Trang Tín Xuyên ở một bên, Tần Thiên liền biết, Đại phu nhân cũng không biết rõ ý của bọn họ.

“Tốt lắm, hiện tại của Đại ca, Đại tẩu của các người đều ở đây, Tín Xuyên, người đem ý tứ của người lặp lại lần nữa!” Đại phu nhân sắc mặt lạnh lùng.

Trang Tín Xuyên nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, thấy ánh mắt Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn trong lúc đó ăn ý vô hạn, trong lòng ghen ghét không chịu nổi.

Bọn họ tốt lắm sao? Hẳn muốn cho bọn họ không được thoải mái!

“Đại nương, ta từ chỗ Giang quản sự biết được, Đại tẩu thế nhưng vì Lưu gia xuất ra không ít bạc vì bọn họ khai trương một lần nữa, còn đáp ứng sau khi khai trương, có thể cho bọn họ mua chịu!” Trang Tín Xuyên hừ lạnh một tiếng, nhìn Tần Thiên nói: “Đại tẩu, ta hỏi người, người đây là đang tính toán cái gì, kinh doanh cái gì chứ! Người cho rằng Trang phủ chúng ta là thiện đường sao? Vẫn câu nói đó, người muốn dùng bạc của Trang phủ chúng ta để tạo dựng thanh danh cho người sao? Người đừng quên người chính là đương gia Trang phủ, nhưng không có nghĩa là Trang phủ đều lệ thuộc vào người! Người tự tiện quyết định, phải chăng không đem Đại nương để vào mắt?”

Đại phu nhân buông chung trà trong tay xuống, bình tĩnh nói: “Ai nói Tần Thiên không có cùng ta thương lượng, chuyện này ta đã biết rồi!”

Tần Thiên mặt mang mỉm cười, ung dung nhìn bộ dạng Trang Tín Xuyên trợn mắt há hốc mồm.

Không chỉ có Trang Tín Xuyên cảm thấy ngạc nhiên, ngay cả Trang Minh Hỉ cũng mặt lộ vẻ kinh ngạc, “Đại nương, đây là vì sao?” Trang Minh Hỉ rất khó hiểu, “Lưu gia tuy rằng lão khách hàng của Thịnh Thế chúng ta, nhưng trong đám khách nhân của chúng ta có thể nói căn bản không tính là gì, chúng ta không cần vì bọn họ tiêu phí nhiều như vậy, cho bọn họ mặt mũi lớn như vậy! Hơn nữa bởi vì Lưu lão đầu đã chết, Thịnh Thế chúng ta cũng bỏ ra không ít bạc, coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, ai cũng không thể nói chúng ta không phải, lúc trước Đại nương cũng thấy con đã xử lý tốt rồi, vì sao hiện tại còn làm điều thừa thãi?”

“Lúc trước ta xác thực cảm thấy con xử lý không sai, vì Lưu lão đầu thỉnh đại phu, cũng xóa nợ cho Lưu gia, đại phu cũng nói, Lưu lão đầu bệnh tình vốn rất nghiêm trọng, cho dù không có chuyện này cũng không còn bao nhiêu ngày, theo đạo lý, Trang phủ chúng ta đã hết lòng quan tâm

giúp đỡ!” Đại phu nhân chậm rãi nói, “Vây vì sao...” Trang Minh Hỉ hỏi. Nàng nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, trong lòng khó chịu, rõ ràng là chuyện mình xử lý rất tốt, mỗi người đều khen ngợi nàng xử lý chu toàn, làm cho người ta không còn lời nào để nói, nhưng nàng cứ muốn sắp tới ra một đòn phủ đầu, tất cả chuyện của mình làm lúc trước đều bị nàng ta đứng trước che khuất không còn ai nhớ tới!

Nàng ta chính là cố ý? Sao có thể để nàng ta thực hiện được?

“Tần Thiên, con nói cho nàng vì sao” Đại phu nhân mở miệng nói.

Tần Thiên mỉm cười, đứng lên, nhìn về phía Trang Minh Hỉ: “Về lý chúng ta không còn gì đáng trách, nhưng về tình cũng vẫn còn điều tiếng! Trang phủ chúng ta nhiều năm qua kinh doanh chẳng những là sinh ý, mà còn là nhân tình.”

“Nhân tình?” Trang Minh Hỉ hừ lạnh: “Đối với xử lý lúc trước đã là nhân tình rất lớn đối với hãn rồi!”

Tần Thiên lắc đầu: “Không nói đến lần này Lưu lão đầu chết là do lỗi của ai, Trang phủ chúng ta rốt cuộc vẫn phải có trách nhiệm, việc Trang phủ liên lụy khiến bệnh tình nặng thêm là chuyện thực không thể tranh cãi! Một mạng người, chỉ mấy lượng bạc có thể tạo cảnh thái bình như chưa từng xảy ra chuyện gì hay sao? Lưu Dần bởi vì việc này cơ hồ cửa nát nhà tan, tương lai nếu hãn không có kết quả tốt, thời điểm nhớ tới chuyện này, hãn chẳng lẽ không oán giận?”

Trang Minh Hỉ bật cười: “Chẳng lẽ Đại tẩu sợ Lưu Dần trả thù? Chỉ bằng hãn? Sao có thể báo thù Trang phủ chúng ta?”

Hai huynh muội liên tục cười, thật giống như Tần Thiên đang kể một truyện cười trên đời có một vậy.

“Ta không sợ hấn trả thù, chẳng qua sinh ra oán hận, sẽ thương tổn đến phúc khí của Trang phủ, hơn nữa thế sự khó lường, ai ngờ được sự oán hận này sẽ mang tới tai họa thế nào cho Trang phủ chứ? Tứ tiểu thư có thể cam đoan với ta, ta chỉ là buồn lo vô cớ không? Một khi phát sinh ra chuyện gì, Tứ tiểu thư người có thể toàn quyền phụ trách?” Tần Thiên nhìn Trang Minh Hỉ hỏi.

Trang Minh Hỉ bị nàng làm cho á khẩu không trả lời được.

Thế sự khó lường ai dám gánh vác trên thân.

Tần Thiên lạnh lùng cùng nàng nhìn nhau một lúc, Trang Minh Hỉ không địch lại, rũ mắt xuống. Tần Thiên mỉm cười, tiếp tục nói: “Đây chỉ là lý do thứ nhất, thứ hai, Lưu gia từ lúc khai trương đến nay, vẫn đều là lão khách hàng của chúng ta, tuy rằng sinh ý số lượng không lớn, nhưng vẫn tới chỗ chúng ta mua hàng, chưa bao giờ đi đến nhà khác, người như vậy, đã không còn là một khách nhân bình thường, mà chính là bằng hữu của Trang phủ chúng ta, bằng hữu gặp nạn, chẳng lẽ không ra tay giúp đỡ? Giúp người thì giúp cho trót, đưa Phật đưa đến Tây Thiên, chúng ta giúp hấn khai trương một lần nữa, giúp hấn có ngày sau tốt đẹp, đối với hấn mà nói cũng đủ ảnh hưởng đến vận mệnh cả đời, đối với chúng ta mà nói, lại chỉ là một ít bạc bé nhỏ không đáng kể, vì sao chúng ta còn phải so đo như thế?”

Trang Minh Hỉ không phục, muốn nói gì đó, lại không biết nên nói gì.

“Về phần lý do thứ ba, hoàn toàn là đứng ở góc độ người làm ăn!” Tần Thiên cười nói: “Lưu gia kết thúc sự nghiệp, tương đương với việc chúng ta mất đi một lão khách hàng, nhưng nếu chúng ta cho hấn mượn bạc, giúp bọn họ khai trương việc buôn bán một lần nữa, như vậy, chúng ta có thể giữ lại lão khách hàng này, tương lai nếu bọn họ kinh doanh càng ngày càng tốt, chúng ta sinh ý cũng sẽ càng làm càng tốt. Mà các quán trà khác thấy chúng ta thân tình hỗ trợ như vậy, sẽ càng tín nhiệm chúng ta, càng nguyện ý cùng Trang phủ bàn việc buôn bán!”

Tần Thiên dựng thẳng một ngón tay, hai mắt phát sáng, lúm đồng tiền như ẩn như hiện, vẻ mặt vừa tự tin lại không mất đi sự đáng yêu, nàng như vậy, càng có sự hấp dẫn đặc biệt, làm cho Trang Tín Xuyên ngồi một bên vốn nghiêng rằng nghiêng lợi thần hồn điên đảo, suy nghĩ càng ngày càng hoảng hốt, thiếu chút nữa quên phương hướng đông nam tây bắc.

“Chúng ta chỉ cần cho mượn một chút bạc, là có thể giúp đỡ được bằng hữu, lại chiếm được thanh danh tốt, có sao không làm!”

Đại phu nhân ngồi ở chính vị nhin không được gật đầu mỉm cười, Trang Tín Ngạn ánh mắt cũng không thể rời khỏi Tần Thiên, chỉ cảm thấy nàng càng nhìn càng đáng yêu.

Thấy quan điểm của Tần Thiên được Đại phu nhân đồng ý, Trang Minh Hỉ không cam lòng lại nói: “Đại tẩu có phải rất lạc quan rồi hay không! Lưu Dàn chưa có nhiều kinh nghiệm kinh doanh, cũng chưa quen biết hẳn, người sao mà biết lần này hẳn nhất định có thể làm tốt? Nếu hẳn làm không tốt, chúng ta tìm ai để đòi bạc đây? Tìm Đại tẩu sao?” Trang Minh Hỉ cười lạnh: “Còn không phải nhổ lông dê từ trên người dê xuống sao!”

“Ai nói Lưu Dàn nhất định làm không tốt? Ta nói hẳn được, hẳn nhất định sẽ làm được!” Tần Thiên tự tin tràn đầy nói.

Thấy nàng dáng vẻ đắc ý như thế, Trang Minh Hỉ trong lòng một trận bực mình, không khỏi nghĩ: nương nói đúng, chỉ cần Tần Thiên còn ở đây một ngày, bất luận là ca ca hay là nàng, ai đều đừng nghĩ tới việc xuất đầu lộ diện!

“Có nghe hay không?” Đại phu nhân vẫn trầm mặc bỗng nhiên lên tiếng: “Ta biết các người vẫn không phục Tần Thiên, hiện tại đã biết quyết định của ta đúng hay chưa! Hôm nay, ta muốn cho các người thấy, các người so với Tần Thiên chênh lệch bao nhiêu, Thịnh Thế cần chính là người như Tần Thiên làm đương gia! Tín Xuyên, người nếu còn muốn cả đời có việc để

làm, hãy thu khởi tâm địa gian xảo của mình đi, học tập Tần Thiên cho tốt, về phần Minh Hỉ...” Trang Minh Hỉ nghe thấy Đại phu nhân nhắc tới mình, trong lòng rung mình, vội vàng cúi đầu đáp: “Vâng...”

Đại phu nhân nhìn về phía nàng vừa lên tiếng, chậm rãi nói: “Kỳ thật con cũng coi như không sai, Đại nương biết con thông minh, có điều con đã đính hôn với Tạ gia, vẫn nên ở nhà tu thân dưỡng tính, an tâm chờ đến lúc gả đi, về phần gả đến Tạ gia tình hình về sau như thế nào, phải xem tạo hóa của con mà thôi.”

Trang Minh Hỉ nói: “Minh Hỉ ghi nhớ lời Đại nương dạy bảo.”

Trên đường trở về, Trang Tín Xuyên nói với muội muội: “Muội nói nàng ta chỉ là một nha hoàn, làm sao mà biết nhiều như vậy?” Trong thanh âm tràn ngập mê hoặc.

Trang Minh Hỉ không đáp, một trận gió lạnh thổi tới, nàng quay đầu nhìn cây cối ven đường dưới gió lạnh run rẩy, suy nghĩ về ước hẹn hôm trước với Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân mặc một thân cẩm bào màu đen, cổ áo dùng da và lông sóc, trên tay áo cũng đính da và lông sóc, càng làm nổi bật thân hình cao lớn, quý khí bức người của hắn.

Có điều, trên ba ngón tay trái đeo huyền thiết chỉ cũng vô cùng chói mắt, tất cả mọi người đều biết, đó là hắn vì Tần Thiên ngay cả tính mạng của mình cũng không màng!

Kìm lòng không được lại nhớ về lời hắn nói: “Mấy tháng nay, người gia nhập sinh ý muối, bạc người cũng thu về được một ít, nếu đã cầm bạc, cũng là thời điểm nên làm chút sự tình!”

Nàng hỏi: “Người muốn ta làm như thế nào?”

“Hai sự việc!” Hãn nhìn nàng, đôi mắt tối tăm thâm thúy lạnh lẽo nặng nề, không mang theo một tia cảm tình, “Thứ nhất, nghĩ biện pháp để muội muội Tạ Uyển Quân của ta gả vào cửa, thứ hai, nghĩ biện pháp lợi dụng đồn đãi của ta và nàng khiến Trang phủ hưu nàng!”

Nàng nói: “Chuyện thứ nhất không đáng lo, nhưng chuyện thứ hai rất khó nói! Đại nương căn bản không để ý đến những lời đồn này!”

Lúc ấy, Tạ Đình Quân ý vị thâm trường cười: “Chỉ cần người có thể giúp ta làm tốt chuyện thứ nhất, chuyện thứ hai cũng dễ dàng giải quyết!”

Nàng cảm thấy khó hiểu.

Tạ Đình Quân nói: “Tần Thiên tính tình không muốn chịu dưới trướng một ai, chỉ cần Uyển Quân vào cửa, không cần chúng ta làm gì cả, chính nàng cũng sẽ chủ động rời đi!”

Gió lạnh đánh úp lại, Trang Minh Hỉ kéo chặt áo choàng hoa văn hoa hồng bằng da sóc trên người, nàng cúi đầu xuống, ánh mắt so với cảnh vật đông lạnh còn lạnh lẽo hơn vài phần.

Tính tình của nàng không muốn dưới trướng người khác? Trang Minh Hỉ cười lạnh, nói cách khác, tương lai hãn ta có được nàng, cũng sẽ chỉ có một mình bảo bối là nàng ta sao?

Thật sự là kỳ quái, bất quá chỉ là một nha hoàn, nhưng mỗi người đều sủng ái, coi là bảo bối, chỉ sợ nàng bị tổn thương một sợi lông tơ, mà tiểu thư như nàng, mỗi người đều e ngại, mỗi người đều tức giận, mặc kệ là ai cũng không đem nàng để ở trong lòng!

Bị Trang phủ hưu thì như thế nào? Còn có Tạ gia thu nạp! Vẫn trở thành chủ mẫu, vẫn cầm y ngọc thực, phong cảnh vô hạn!

Còn bản thân mình thì sao? Bị người khác từ hôn, toàn thành chê cười, chịu đựng tất cả gian khổ!

Tần Thiên a Tần Thiên...

Trang Minh Hỉ bất tri bất giác dừng cước bộ, nàng nhìn phía trước, khóe miệng mang theo một tia lạnh lùng ý cười, ta thật sự không muốn nhìn thấy người sống vui vẻ tốt đẹp như vậy ...

Vị trí đương gia Trang phủ, người phải giao cho ta mà thôi, nhưng vị trí chủ mẫu Tà gia chủ mẫu, người cũng đừng mơ tưởng!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 211: Để cho người thấy!

Thật là rất dài rất dài, phong thư này nàng ước chừng mất thời gian ba ngày viết xong, giấy để viết thư dùng đến hai mươi trang. Trang Tín Ngạn ở một bên nhìn thấy chê cười nàng: “Nàng đây là viết thư, hay là viết truyện đây?” Tần Thiên cười hì hì trả lời: “Nhưng mà có quá nhiều chuyện để kể, này cũng trọng yếu, kia cũng trọng yếu, rất nhiều điều muốn nói cho Tống bá bá biết, bất tri bất giác đã viết nhiều như vậy!” Ai đối tốt với nàng, nàng đều vô cùng quý trọng, hận không thể vì đối phương thâm tâm đào phế.

Tống Bùi Thanh tuy rằng cùng nàng ở chung không lâu, nhưng đối với nàng rõ ràng rất quan tâm, cũng bởi vì có sự ủng hộ của hắn, nàng mới có thể có địa vị ổn định ở Trang phủ cũng như trong thương trường ngày hôm nay.

Vì thế, ở trong lòng nàng, Tống Bùi Thanh chính là thân nhân của nàng, nhìn không được muốn cùng hắn chia sẻ từng sự việc trong cuộc sống.

“Chàng xem, lúc trước có chuyện ngũ đại Trà Hành liên minh, sau đó còn có việc kinh doanh thịt bò khô khi hành tẩu trên đại mạc.” Tần Thiên mặt mang tươi cười đếm từng cái một: “Có điều chuyện chúng ta gặp phải mã tặc đừng nói tới, miễn cho bá bá lo lắng cho chúng ta!” Nhìn nàng miệng cười xinh đẹp đáng yêu, Trang Tín Ngạn trong lòng nhu tình như nước, hắn đem ấm lô hoa văn kim phúc trên tay mình đưa vào tay nàng, nói: “Giữ ấm tay.” Tần Thiên tiếp nhận, giữ trong tay một lúc, ngẩng đầu thấy Trang Tín Ngạn dung nhan tuấn mỹ, trong lòng chỉ cảm thấy vô hạn thỏa mãn.

Ấm áp hạnh phúc a...

Bỗng nhiên một trận gió lạnh lùa qua cửa sổ, thổi vào phòng, thổi trúng một trang giấy, hai người vội xoay người kiểm tra lại phong thư, nhặt lên ngẩng đầu nhìn, lúc này mới phát hiện, bên ngoài tuyết đã rơi lả tả như lông ngỗng.

Tần Thiên vui vẻ kêu một tiếng, hưng trí bừng bừng vọt tới bên cạnh cửa sổ, ngoài cửa sổ tuyết trắng se lạnh, như lông ngỗng liên miên không ngừng rơi xuống cơ hồ phủ trắng trời đất, trong tiếng “Phác tốc”, tuyết rơi lặng yên che giấu hết thảy, dưới ánh mặt trời tuyết trong suốt lung linh, rõ ràng cảnh tuyết trắng xóa, lại giống như một cảnh mơ đang lưu chuyển lưu tình rõ ràng kiều diễm, dường như vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại.

Trang Tín Ngạn đi đến bên người Tần Thiên, đem áo choàng lông điều trắng phủ lên người nàng, nàng thuận thế dựa sát tiến vào lồng ngực rộng rãi ấm áp của hắn.

Hắn mỉm cười, ôm chặt nàng, cảm vuốt ve đỉnh đầu nàng, hai tay nàng ôm chặt eo lưng rắn chắc của hắn, chỉ cảm thấy một cảm giác ấm áp lặng yên không một tiếng động truyền tới trên người, nháy mắt đã xua tan rét lạnh.

Tần Thiên mỉm cười, càng ôm chặt lấy nàng, hai người thân ái, nóng bỏng, ngọt ngào như mật rúc vào nhau, im ắng cùng thưởng thức cảnh tuyết rơi xinh đẹp ngoài cửa sổ.

Ngày hôm sau, Tần Thiên sai người đem thư tín đến kinh thành, đồng thời lúc gửi đi còn có cố ý vì Tống Bùi Thanh kèm thêm lá trà Bích loa xuân, thịt bò khô nàng làm, cùng với trường bào da sói nàng đã mua ở Mạc Bắc. Nàng tinh tế dặn dò người truyền tin một lúc rồi mới để hắn đi.

Phong thư trước thời điểm giao thừa đã đến tay Tống Bùi Thanh. Tống Bùi Thanh ước chừng mất chừng hai canh giờ mới đọc xong, từ đầu đến

cuối hăn đều mặt mang mỉm cười, có vẻ vô cùng khoái trá.

Cảnh Nhân Đế nhìn thấy liền cười nói: “Còn chưa bao giờ thấy qua thư lại dài như vậy, nha đầu kia có phải đem việc mỗi ngày ăn cái gì, mặc cái gì đều viết vào đó không?” Tống Bùi Thanh cười nói: “Không có, chỉ là đem sự việc trải qua trong khoảng thời gian này viết vào, còn có...” Tiếp theo, hăn cầm lấy vật quý mà Tân Thiên đã gửi cho hăn nhất nhất đưa cho Cảnh Nhân Đế xem.

“Đây là thịt bò khô nàng tự tay làm, quay chung quanh thịt bò khô này còn có một câu chuyện thú vị, nếu Hoàng Thượng có hứng thú, đợi Bùi Thanh tỉnh tể kể cho người nghe! Còn có”, Tống Bùi Thanh cầm trường bào da sói trình lên Cảnh Nhân Đế, “Đây là áo choàng da sói nha đầu kia mua ở Mạc Bắc tặng Hoàng Thượng, nha đầu đó đã nói trong thư, nếu Hoàng Thượng không chê thì hãy thu nhận nó, nói thứ này tuy rằng nhìn không đẹp mắt, nhưng mặc trên người cũng rất ấm áp!” “Trẫm cũng có?” Cảnh Nhân Đế kinh hỉ tiếp nhận, hăn hàng năm không biết thu được bao nhiêu lễ vật, tất cả đều là vật trân quý, nếu so sánh, trường bào da sói này thật sự là keo kiệt, nhưng không biết vì sao, Cảnh Nhân Đế lại rất cao hứng, bởi vì hăn có cảm giác, nha đầu kia không phải muốn lấy lòng một Hoàng Thượng, mà đang vì bá bá của mình mua trường bào, thuận tiện cũng mua quà cho hăn, thuần túy là hậu bối hiếu kính với tiền bối. Thứ này so với bất kỳ vàng bạc trân bảo gì khác đều làm cho hăn hưởng thụ vui vẻ.

Cảnh Nhân Đế tiếp nhận, lập tức đưa cho thái giám, hưng trí bừng bừng thử mặc, hăn ở trước gương to nhìn ngắm trái phải, cười nói: “Rất vừa người.” Hai người nhìn nhau, ha ha nở nụ cười.

Nói trở về.

Bởi vì đã gần tới cuối năm, dòng họ sẽ có người đến, lấy hoa hồng một năm của bọn họ về, đây cũng là thời khắc dòng họ cao hứng nhất.

Nhị di thái thái sau khi được Lưu Bích Quân nhắc nhở, định lợi dụng thời điểm dòng họ đến khiến Tần Thiên đẹp mặt.

Có một số việc, Giang Hoa Anh người chỉ ngồi ở trong phủ không thèm để ý đến, không thèm lo lắng, chẳng lẽ người trong dòng họ cũng hồ đồ, không thèm để tâm tới?

Vì thế, Nhị di thái thái tâm tình nóng bỏng, hưng trí bừng bừng lên kế hoạch.

Kế hoạch này... Tất nhiên sẽ không thể thiếu Trang Minh Hỉ bằng tuyệt thông minh, nàng còn cần ý kiến của Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ thu được mấy ngàn lượng bạc từ Tạ Đình Quân, bắt người tay ngắn, tất nhiên nên vì hắn làm việc, thấy kế hoạch của mẫu thân có chung mục đích với mình, liền lấy lại tinh thần tham dự mưu đồ lần này.

Ngôn hành sẽ dẫn đường, cũng không cần chú ý rõ rệt.

Nếu thành công, Đại phu nhân mặc dù sẽ không hưu Tần Thiên, nhưng địa vị của Tần Thiên ở Trang phủ cũng không còn cao như trước nữa, chỉ cần Tần Thiên địa vị không ổn, Nhị phòng bọn họ mới có cơ hội thừa dịp! Trang Minh Hỉ nàng mới có cơ hội, ca ca bao cỗ kia, làm sao là đối thủ của nàng được!

Nếu thất bại, cũng đều có mẫu thân ở phía trước chống đỡ, đối với mình mà nói, cũng không có tổn thất gì.

Trung tuần tháng mười hai, tộc trưởng Trang Thành Chí mang theo mọi người trong tộc cùng với quân sự chi tiêu đi vào Trang phủ.

Tộc trưởng đích thân đến, Đại phu nhân tất nhiên sẽ sai người làm đồ ăn ngon tiếp đón, ủ nóng rượu ngon. Tộc trưởng Trang Thành Chí thuận tiện nhắc tới chuyện Trang phủ cùng lời đồn đãi của Tần Thiên trong khoảng thời gian.

“Nghe nói, trưởng tức cùng nam nhân khác ở bên ngoài một mình ở chung mấy ngày mấy đêm? Tứ diệt tức, rốt cuộc có chuyện này hay không?” Trang Thành Chí rũ hai mắt hỏi.

Trang phủ không hay tụ tập cho lắm, ngày lễ ngày tết, người nhà mới đoàn tụ, đều gồm tất cả ba phòng trong phủ, ngồi cùng một chỗ ăn cơm, biểu hiện gia tộc thịnh vượng.

Lúc này, nghe thấy Trang Thành Chí chất vấn, đám người Nhị di thái thái, Tam di thái thái cùng với Lưu Bích Quân, Trang Minh Hi, Trang Tín Xuyên ánh mắt đều “Xoát” một chút sáng lên, quay tròn chuyển động. Một hồi nhìn Đại phu nhân, một hồi nhìn Tần Thiên, thấy hai người bộ dáng bình tĩnh, không khỏi đều có chút thất vọng.

Đại phu nhân cười nói: “Bất quá chỉ là chút đồn đãi mà thôi, cũng không phải chuyện thực.” Nói xong lại nhẹ nhàng băng quơ chuyển chủ đề: “Lúc này đây, Tần Thiên ở Mạc Bắc đã hoàn thành sinh ý, về sau, Thịnh Thế chúng ta sẽ trở thành trà thương lớn nhất ở Mạc Bắc, phỏng chừng sang năm bắt đầu sinh ý của chúng ta sẽ mở rộng không ít, đến lúc đó, hoa hồng chia cho tông gia so với năm nay sẽ nhiều hơn rất nhiều!”

Dưới sự dụ dỗ của tiền bạc, Trang Thành Chí nhất thời quên chuyện đồn đãi, đôi mắt nhỏ vẫn đục ngầu nhất thời sáng lên, “Thật sự?” Thấy Đại phu nhân gật đầu, quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, cười nói: “Đã sớm nhìn ra trưởng tức là người có khả năng, quả nhiên không sai! Đến đây, uống rượu uống rượu!” Lời đồn đãi kia cứ như vậy nhẹ nhàng thông thả trôi qua.

Một bên Nhị di thái thái tà nghề nhìn Trang Thành Chí, trong lòng cười lạnh: “Lão tử chết tiết vàng đỏ nhọ lòng son, có bạc, liền giả bộ hồ đồ! Ta thật muốn nhìn xem, ngày mai người còn có thể giả bộ được như thế nữa hay không!”

Đêm đó, Tần Thiên an bài dòng họ ngủ lại Trang phủ, hầu hạ chu đáo. Ngày hôm sau nhóm Tông gia lão gia cùng Tần Thiên, Trang Tín Ngạn đi đến Trà Hành.

Một hàng năm chiếc xe ngựa dừng lại theo thứ tự trước đại môn của Trà Hành.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn từ một chiếc xe ngựa cao thấp bước xuống, vội vàng đi đến xe ngựa chu luân mui xe đồ thứ hai, đón tộc trưởng Trang Thành Chí.

Từ chưởng quỹ đã sớm mang theo các công nhân trong Trà Hành nghênh đón ở đại môn, thấy Trang Thành Chí xuống dưới đều nhất tề xoay người thở dài, cùng một nhịp xưng hô một tiếng “Trang Lão gia!”

Khung cảnh như vậy, làm cho Trang Thành Chí rất vừa lòng, hần vuốt vuốt chòm râu dê dưới cằm, nhìn Thịnh Thế Trà Hành thiệp vàng chiêu bài cười ha ha, thật giống như Thịnh Thế Trà Hành thuộc về nhà hần vậy, cảm thấy đắc ý nói không nên lời.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn một trái một phải nâng đỡ Trang Thành Chí, Tần Thiên cười nói: “Tam thúc công, ngoài này lạnh buốt, bên trong đã đốt than lò ấm áp, chúng ta vào thôi!”

Trang Thành Chí gật gật đầu, ba người chuẩn bị nhắc chân đi vào, bỗng nhiên không biết từ nơi này truyền đến một thanh âm sắc nhọn: “Này, đó là nữ nhân đã cùng nam nhân một mình ở chung mấy ngày mấy đêm, sự trong sạch đã bị hủy hoại? Hóa ra đúng là người của Trang phủ, thật là kỳ quái, đại gia tộc như Trang phủ sao có thể cho phép lưu lại người không còn

trong sạch, đổi lại là nhà của chúng ta, đã sớm hữu rồi đuổi ra khỏi cửa rồi!”

Đúng lúc này, là ai ở đây quấy rối? Tần Thiên nhướn mày, theo thanh âm phát ra nhìn qua.

Phía sau, ở đại môn Trà Hành vây quanh không ít quần chúng xem náo nhiệt, mà người vừa lên tiếng là một phụ nhân mặc áo bông màu nâu đất, quần áo mộc mạc đứng lẫn trong đó!

Những lời đàm tiếu này mỗi ngày đều có, Tần Thiên không muốn để ý tới bọn họ, cũng không nên để xảy ra náo loạn, thấy Trang Thành Chí sắc mặt trầm xuống, vội vàng giúp đỡ hần bước vào: “Tam thúc công, cẩn thận bậc thang.”

Một bên Trang Tín Ngạn từ thần sắc Tần Thiên đã phát giác có chút không thích hợp, nhưng nhất thời còn chưa rõ việc gì đã xảy ra.

Thật rõ ràng, tuy rằng Tần Thiên không muốn so đo, nhưng đối phương cũng không định buông tha nàng, thấy bọn họ vẫn như cũ đi vào bên trong, thanh âm sắc nhọn kia cũng là càng lúc càng lớn, “Ở chung mấy ngày mấy đêm, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì! Loại nữ nhân không trinh không khiết này lại có thể làm gia chủ Thịnh Thế, có thể thấy được gia phong của Thịnh Thế cũng không được tốt lắm a, Trà Hành như vậy có thể bán được lá trà gì ngon chứ!”

Bất quá vốn là thiên tính của con người, đặc biệt tại thời đại này chưa phát minh ra nhiều loại giải trí, bất quá dường như đã trở thành cách để mọi người tiêu khiển lúc rỗi rãi.

Thấy phụ nhân kia gan lớn, người chung quanh xem náo nhiệt đều xông xáo, mỗi người một câu lại nói tiếp.

“Vị thẩm thẩm này, lá trà Thịnh Thế vẫn rất tốt, đương gia không trình tiết cùng lá trà thì có gì liên quan, quả thực chỉ là nói bậy thôi!” “Ta nghe nói không chỉ như vậy a, Đại công tử Trang phủ đã hủy sự trong sạch của Tạ gia, vốn muốn cùng Tạ gia kết thân, nhưng vị Đại thiếu phu nhân này ghen tị ngăn cản không cho đôi phương vào cửa!”

Nghe đến đó, Trang Thành Chí rốt cuộc nhin không được, dừng cước bộ.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 212: Chày gỗ đả cầu

Lúc ấy Tần Thiên thầm tự nhủ không cần phải để ý những lời đàm tiếu, nhưng theo kiến thức càng ngày càng rộng, không khỏi đối những lời này sinh ra hoài nghi.

Nếu gặp phải chó điên theo đuổi không bỏ thì sao? Căn người một ngum còn chưa đủ, còn muốn đuổi theo người căn, đá đều đá không đi, chẳng lẽ còn tùy ý để nó căn mình?

Tần Thiên cảm thấy, đối phó với loại chó điên này chỉ có một biện pháp, vung chày gỗ, đánh bay nó đi!

Lúc này, Tần Thiên thừa dịp trước khi Trang Thành Chí mở miệng, xoay phắt người, sải bước tiêu sái đến trước mặt phụ nhân mặc áo bông màu nâu đất kia.

Phụ nhân kia hoảng sợ, vội lui lại mấy bước, cảnh giác nhìn Tần Thiên: “Người... Người muốn làm gì?”

Cách đó không xa, Nhị di thái thái và Trang Minh Hỉ, Lưu Bích Quân trốn trong một chiếc xe ngựa, chờ coi náo nhiệt. Tuy rằng các nàng không có tư cách cùng Tần Thiên đến Trà Hành, nhưng mình tự tay bố trí, không nhìn một cái thì dù thế nào cũng không cam tâm? Hiện tại, mấy người Nhị di thái thái vụng trộm xuất môn, mượn xe ngựa đi theo!

Nhìn thấy phụ nhân mặc áo vải bông mắng Tần Thiên, ba người trong lòng thống khoái nói không nên lời. Nhị di thái thái vỗ đùi hưng phấn nói:

“Chửi giỏi lắm, chửi giỏi lắm! Cứ mắng như vậy, mắng cho nàng xấu hổ vô cùng, tốt nhất là xấu mặt trước tất cả mọi người!”

Đối lại là phụ nhân bình thường, bị người khác mắng trước mặt như vậy, sẽ rất yếu đuối, chỉ sợ phải chạy về tìm dây thừng thắt cổ, bất quá các nàng đều biết Tần Thiên không phải nữ tử yếu đuối, mục đích cũng không phải muốn cho nàng tự sát, chỉ muốn hung hăng làm xấu mặt Trang phủ, khiến trường bối lớn nhất của Trang thị, Trang Thành Chí lão nhân chết tiệt kia mất mặt! làm cho hấn nổi bão tố!

Lưu Bích Quân quay đầu che miệng cười: “Nương, người tìm được người kia ở đâu vậy, kẻ kia há mồm ra thật đúng là thiếu đạo đức!” Nhị di thái thái cười nói: “Muốn làm cho nàng ta thiếu đạo đức, ta mất những năm lượng bạc đó, nàng ta không hết sức sao được!” Tiếp theo, nàng chỉ vào bên ngoài cửa sổ, kích động nói: “Nhìn thấy không, nhìn thấy không, lão nhân chết tiệt kia mặt đều tái rồi, trò hay lên sàn rồi!” Trang Minh Hỉ ở một bên lặng lẽ nhìn, nhưng cười không nói.

Các nàng sẽ thành công sao? Tuy rằng cảm thấy kế hoạch này cũng không tệ lắm, nhưng không biết vì sao, trong lòng của nàng lại thấy không ổn, việc làm của Tần Thiên luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người, làm cho người ta khó lòng phòng bị, lần này thì sao? Nàng ta sẽ có phản ứng như thế nào?

Thật không biết vì sao, Trang Minh Hỉ rất chờ mong ứng đối của nàng.

Đang lúc ba người chờ Trang Thành Chí nổi bão tố, bên kia, Tần Thiên bỗng nhiên vọt tới trước mặt phụ nhân mặc áo vải bông.

Ba người có chút ngoài ý muốn, loại tình huống này, thân là nữ nhân, chẳng lẽ không muốn tìm biện pháp tức sự ninh nhân (nhân nhượng để tránh phiền hà về sau), tận lực tránh đi? Như thế nào bộ dáng của nàng ta ngược lại lại đi gây sự như vậy?

Cũng tốt, nháo đi, nháo đi, huyền não càng lớn, lại càng không thể thu xếp ổn thỏa!

Nghĩ đến đây, Nhị di thái thái lại trở nên hưng phấn, hưng trí bừng bừng xem diễn.

Bên này, Tần Thiên bắt lấy cổ tay của phụ nhân kia, khiến nàng ta muốn lui cũng không thể lui!

Phụ nhân giãy dụa vài lần không được, chợt dạ bắt đầu khóc lóc om sòm: “Người muốn làm gì? Thịnh Thế đánh người, Thịnh Thế đương gia đánh người!” Phụ nhân thét khản cổ họng kêu lên.

“Câm miệng!” Tần Thiên gầm lên!

Phụ nhân kia bị uy thế của nàng sở nhiếp, nhất thời sững sốt!

“Hiện ở đây nhiều người như vậy, có ai nhìn thấy ta đánh người!” Tần Thiên đề khí nói.

Người chung quanh thấy việc càng nháo càng phấn khích, hưng phấn giống như đang xem chọi gà vậy.

“Không có, không có, Tần đương gia không có đánh người!” “Chúng ta cái gì cũng đều không thấy!”

Phụ nhân mặt đỏ lên: “Vậy người giữ lấy làm cái gì, buông ra buông ra, ta còn phải về nhà nấu cơm!”

“Phải về nhà tất nhiên có thể, trước khi về người trả lời mấy vấn đề cho ta!” Tần Thiên vẫn như cũ bắt lấy nàng không buông, bên kia Phạm Thiên thấy vậy, vội vàng gọi vài tiểu nhị đứng chặn phía sau phụ nhân, phòng ngừa nàng bỏ chạy!

Tần Thiên mở to hai mắt nhìn nàng, dùng giọng điệu sảng giọng nghiêm túc một chữ rồi lại một chữ hỏi: “Con mắt nào của người thấy sự trong sạch của ta bị hủy! Con mắt nào của người nhìn thấy ta không trinh không khiết! Nói a!” Tần Thiên quát.

Người chung quanh nghe vậy cười rộ lên, ồn ào tiếp lời: “Đại tẩu tử, con mắt nào của người nhìn thấy a, nói cho chúng ta nghe một chút!”

Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Trang Thành Chí thấy sự tình trong nhà bị người ta chê cười như thế, không khỏi hờn giận, hăn hướng về phía Tần Thiên đi tới, vốn định ngăn cản hết thảy, xử lý việc này ổn thỏa, về phần muốn xử trí Tần Thiên trong miệng mọi người không trinh không khiết như thế nào, đến lúc đó nói sau! Tóm lại, mặt mũi Trang phủ vô cùng trọng yếu, vạn lần không thể để người khác vũ nhục cười nhạo như vậy!

Nhưng vừa đi hai bước, lại bị Trang Tín Ngạn đuổi theo ngăn lại, Trang Tín Ngạn đã từ khẩu hình của Tần Thiên và mọi người đại khái hiểu được việc này, biết có người lấy tin đồn giữa Tạ Đình Quân và Tần Thiên ra mắng nàng, hăn không thể trước mặt người khác vì Tần Thiên biện giải, nhưng ít ra, không thể để Trang Thành Chí lại gây thêm phiền toái!

Tần Thiên đều có ý tưởng của nàng, nàng muốn làm cái gì, hăn đều để cho nàng làm!

“Người ngăn ta làm cái gì?” Trang Thành Chí có chút tức giận, lớn tiếng phân phó Trang Tín Ngạn: “Mau thả ta ra, chẳng lẽ còn tùy ý để mấy người thô bỉ chê cười Trang phủ chúng ta!” Những lời này Trang Thành Chí nói thanh sắc câu lệ, rất có uy nghiêm của tộc trưởng tôn thất, đối lại là bất luận kẻ nào của Trang phủ, đã sớm hiểu ý sinh ra sợ hãi, không dám cãi lời, nhưng đây lại là kẻ cầm điếu mà hăn chưa bao giờ để vào trong mắt, căn bản không coi trọng hăn, ngăn cản không chút sứt mẻ, như chuẩn bị cùng hăn đồng sinh đồng tử vậy.

“Ta bảo người tránh ra, tránh ra, thấy rõ ràng không!” Trang Thành Chí cơ hồ là hô lên, hẳn đã sớm biết Trang Tín Ngạn biết xem khẩu hình, hẳn không tin, Trang Tín Ngạn không xem hiểu được lời hẳn nói.

Nhưng Trang Tín Ngạn chỉ thản nhiên nhìn hẳn một cái, vẫn như cũ không chút sút mẻ.

Trang Thành Chí thiếu chút nữa giận đến thùng phổi, cũng lười cùng hẳn dông dài, chuẩn bị vòng qua người hẳn, nhưng hẳn đi phía trái Trang Tín Ngạn cũng đi phía trái, hẳn hướng về bên phải Trang Tín Ngạn cũng hướng về bên phải, thật sự hạ quyết tâm sống chết ngăn cản hẳn.

Trang Thành Chí khí cơ hồ muốn đẩy mạnh vượt qua, nhưng hẳn chỉ là một lão nhân bảy mươi tuổi, làm sao địch nổi tiểu tử khỏe mạnh như Trang Tín Ngạn, tức giận thì tức giận, nhưng một chút biện pháp đều không có, chỉ có thể đứng ở nơi đó thối râu tròng mắt lo lắng suông.

Bên kia, phụ nhân mặc áo vải bông làm sao nói được, quanh quanh co co: “Ta ta “

Tần Thiên lại nói: “Ta lại hỏi người, con mắt nào của người nhìn thấy phu quân ta hủy sự trong sạch của người khác?” Phụ nhân dặt cổ họng hô: “Ta không có tận mắt thấy, ta đều là nghe người ta nói, mọi người đều nói như vậy, còn nói Tạ công tử vì cứu người bị mất ba ngón tay trái, người dám nói không có chuyện này? Người dám nói các người không có một mình ở chung mấy ngày mấy đêm? Người là một phụ nhân, cùng nam tử khác một mình ở chung mấy ngày mấy đêm, không phải không trinh không khiết thì là cái gì? Mọi người phân xử, ta nói có đúng hay không!” Người chung quanh lại ồn ào, đều nói phụ nhân nói có đạo lý, phụ nhân đắc ý nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái.

Trang Thành Chí thấy tình hình như vậy, vừa tức vừa giận, chỉ cảm thấy giống như bị người ta lột trần quần áo, vô cùng xấu hổ.

Tần Thiên đang chuẩn bị nói chuyện, đã thấy Tạ Đình Quân cười ngựa hướng về nơi này chạy nhanh tới.

“Vừa vặn, Tạ công tử đến đây!” Tần Thiên cười cười, nhìn chung quanh một vòng, cao giọng nói: “Hôm nay, với sự có mặt của hãn ta sẽ cùng mọi người nói cho rõ ràng!”

Khi nói chuyện, Tạ Đình Quân đã xuống ngựa, hướng tới Tần Thiên đi tới.

Trên xe ngựa ba người nhìn thấy một màn này, thần sắc thay đổi.

Trang Minh Hỉ mím nhanh môi, trong lòng thầm hận.

Nhị di thái thái thấy hiền tế của mình hướng tới đối thủ một mất một bộ dáng ân cần, trong lòng rất không vui, không khỏi hừ lạnh một tiếng. Mà Lưu Bích Quân thấy tình hình đó lại vui vẻ, vỗ tay cười nói: “Nhìn xem, càng ngày càng phấn khích! Tạ Đình Quân này nhất định đã nghe thấy xảy ra việc, lập tức chạy đến, người xem hãn thần sắc vội vàng, có thể thấy được trong lòng hãn thập phần khẩn trương Tần Thiên a.”

“Câm miệng đi!” Nhị di thái thái không khỏi hờn giận.

Lưu Bích Quân che miệng lại, vẫn là vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Bên này, Tần Thiên nhìn Tạ Đình Quân vẻ mặt lo lắng đi về phía mình.

Việc ngày hôm nay, nếu không phải Trang thị tộc trưởng Trang Thành Chí ở đây, Tần Thiên tuyệt đối không đến mức hưng sư động chúng như vậy, nhưng đến cổ đại lâu như vậy, địa vị của dòng họ ở cổ đại có bao nhiêu trọng yếu nàng đã biết rõ ràng, tộc trưởng Trang Thành Chí nếu thật muốn tìm nàng phiền toái, Đại phu nhân chỉ sợ cũng rất khó xử. Không có đạo lý

mỗi lần đều đem Đại phu nhân đẩy ra phía trước vì mình che gió che mưa, có đôi khi, nên tự mình đối mặt, ngẩng đầu ưỡn ngực không sợ không ngại!

Thấy Tạ Đình Quân vẻ mặt thần sắc quan tâm, Tần Thiên sợ hãi nói điều gì đó càng thêm mờ ám, liền trước khi hăn mở miệng, lên tiếng nói: “Ta cùng Tạ công tử trong lúc đó thuần túy là quan hệ hợp tác, có hợp tác tất nhiên có tiếp xúc, cũng dễ dàng bị một số tiểu nhân tâm hoài bất chính truyền ra lời đồn đãi khó nghe” nói tới đây, nàng liếc mắt nhìn phụ nhân một cái, “Nhưng ta muốn nói, ta cùng Tạ công tử trong lúc đó không hề ảnh hưởng tới thanh danh, cũng không có gì cầu thả, có trời chứng giám, hôm nay Tần Thiên ta nếu có nửa câu hư ngôn, sẽ bị thiên lôi đánh xuống không chết từ tế!” Những lời này Tần Thiên nói leng keng hữu lực, lập tức khiến mọi người đang cười vang chấn động, ai cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Thiên.

Tần Thiên lại quay đầu nhìn về phía Tạ Đình Quân, nói: “Tạ công tử có gì muốn nói không?”

Vừa nói, một bên lạnh lùng nhìn hăn, ánh mắt này làm cho Tạ Đình Quân có một loại áp lực, làm cho hăn cảm thấy, hăn nếu nói sai nửa câu, chỉ sợ sẽ gặp phải hậu quả nghiêm trọng.

Hăn nghe thấy có người tìm Tần Thiên phiền toái, trực giác là do Trang Minh Hỉ động tay động chân, hăn không định tới, nhưng lại lo lắng cho Tần Thiên, lại kỳ vọng lập tức nhìn thấy kết cục, liền ma xui quỷ khiến vọt tới đây, không nghĩ tới vừa mới đến, liền bị Tần Thiên buộc phải tỏ thái độ.

Hiện tại hăn thật sự hối hận không ngừng, không nên tới nơi này, làm sáng tỏ việc này, đối với hăn có chỗ tốt gì chứ? Hăn một bên truyền ra lời đồn đãi, một bên lại tới đây làm sáng tỏ, hăn có bệnh chẳng?

Nhưng chuyện tới trước mắt, cũng không còn lựa chọn nào khác, trừ phi hăn muốn hoàn toàn đắc tội với Tần Thiên, đắc tội Trang phủ, về công về

tư, đều không phải là kết quả mà hãn muốn!

Lập tức, hãn ho nhẹ hai tiếng, nói: “Tần đương gia nói đúng, chúng ta trong lúc đó không hề làm gì ảnh hưởng đến thanh danh, cũng không có gì tùy tiện cầu thả”. Nói tới đây, thấy Tần Thiên vẫn như cũ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hãn, biết nàng đây là đang ép hãn thề, lập tức lại tâm không cam tình không nguyện mở miệng: “Tạ mỗ nếu như có nửa câu hư ngôn, sẽ bị thiên lôi đánh xuống không chết tử tế...”

Thấy hai người phát ra trọng thệ, mọi người không rõ thật giả, bất quá hai người một mình ở chung cũng là sự thật, cho nên nhất thời còn có không ít nhàn ngôn toái ngữ.

Tần Thiên cười nói: “Những lời này ta cũng chỉ nói lúc này đây, tin tưởng thì tin tưởng, không tin ta cũng không có biện pháp. Mọi người muốn nói lời thị phi, ta không thể ngăn cản, nhưng nếu ai muốn nói mà tới trước mặt ta mà nói, nói trước đại môn, ta cũng sẽ không khách khí!” Nói xong, nàng buông lỏng tay phụ nhân ra, phụ nhân nghĩ rằng sự tình đã xong quay đầu bỏ chạy, nhưng lại nghe thấy thanh âm sắc giọng của Tần Thiên: “Đem kẻ ba hoa này bắt lại, ta muốn kéo nàng ta đi gặp quan, ta muốn tố cáo nàng ta hủy danh tiết của ta, chuyện này, ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ! Phụ nhân không biết lý lẽ này, chờ bản tử ngồi tù đi!”

Phụ nhân nghe thấy lời này, cả người giật mình, hai chân mềm nhũn ngồi té trên mặt đất.

Bình dân sợ nhất là cái gì, sợ nhất chính là quan lại a!

Phụ nhân bị dọa mặt trắng bệch, nhất thời ngây dại, nàng nói về chuyện thị phi của người khác đã vài thập niên, đã bao giờ gặp bất lợi, đã bao giờ có người kéo nàng đi gặp quan!

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 213: Ta khinh thường chính là người!

Tần Thiên ra lệnh một tiếng, bọn tiểu nhị sớm đã nghẹn một bụng tức giận tiến lên, bắt lấy phụ nhân, ồn ào muốn đưa tới quan phủ.

Mấy người tiểu nhị này đã sớm đối với đương gia Tần Thiên tâm phục khẩu phục, thấy phụ nhân này càn rỡ như thế, đều hận nghiến răng, có điều ngại nàng ta nói những lời này có liên quan đến danh tiết của Tần Thiên, vì vậy mới không dám vọng động, nay được Tần Thiên sai bảo, làm sao còn có thể khách khí, chỉ hai ba cái đã gắt gao bắt lấy phụ nhân.

Phụ nhân bị dọa phát hoảng, nàng vốn chỉ là một phụ nhân nơi phố phường, khóc lóc om sòm chửi đổng chính là hảo thủ, nay trong lúc nguy cấp, liền xuất ra bản sự, một bên sống chết giãy dụa, một bên nhổ nước miếng vào người bọn tiểu nhị, mắng chửi tru lên giống như heo bị giết mổ: “Người làm liên làm đi, ta nói còn không thể sao? Thịnh Thế ý thể hiếp người a, Trang phủ ý thể hiếp người a!”

Thấy nàng ta thủ đoạn quá mức vô lại, bọn tiểu nhị nhất thời cũng không có biện pháp, vây quanh bên cạnh nàng ta bắt lại. Quần chúng xung quanh nhìn xem thú vị, chỉ vào bọn họ cười ha ha.

Trang Thành Chí chỉ vào phía trước, ngón tay run run: “Mặt mũi Trang phủ đều bị các người làm mất hết rồi, buồn cười, buồn cười!” Muốn tiến lên, vẫn bị Trang Tín Ngạn ngăn lại, hắn nói cũng nói không thông, tức giận thiếu chút nữa hộc máu.

Một bên Tạ Đình Quân bắt tay trước ngực, nháo loạn như vậy, ảnh hưởng rất lớn đến mặt mũi Trang phủ, hắn thật sự muốn biết, Tần Thiên sẽ

thu thập cục diện như thế nào?

Hắn biết lão nhân kia là tộc trưởng Trang gia, cái gọi là dòng họ, hắn cũng có hiểu biết, bất quá đều là một đám cây già lên mặt gì đó, hận không thể đem tài sản cùng dòng họ có liên quan chặt chẽ khống chế ở trong tay, nay nhược điểm của Tần Thiên lại rơi vào trong tay bọn họ, dòng họ hắn là sẽ không tốt bụng nể nang.

Thấy sự tình phát triển theo hướng mình muốn, Tạ Đình Quân không khỏi tim đập gia tốc, thầm nghĩ trong lòng: “Bất quá mấy ngàn lượng bạc có thể đổi lấy kết quả này, đáng giá!”

Hắn thực không nhịn được cười cười, nhưng nghĩ đến tình hình hiện giờ, lại vội vàng cúi đầu che giấu, thấy Tần Thiên cũng không chú ý tới mình, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Tần Thiên giơ lên bàn tay, phụ nhân trong lòng cả kinh, lại đem nước miếng sắp phun ra nuốt trở vào.

Nhìn động tác nuốt ực trở lại của nàng ta, mọi người bao gồm cả Tần Thiên, đều cảm thấy buồn nôn.

Kế này không thành, phụ nhân kia lại hô hào: “Trang phủ ỷ thế hiếp người”.

Tần Thiên cười lạnh, chỉ vào nàng ta: “Đúng vậy, ta hôm nay thật đúng là muốn ỷ thế hiếp người! Người đã nói ta như vậy, ta không khi người thì khi ai!” Tiếp theo lại bảo bọn tiểu nhị đem nàng ta tha đi, “Nàng nếu còn dám làm hành động như vậy, cứ giơ tay ra tát, không cần khách khí, có vấn đề gì ta sẽ chịu trách nhiệm!” Mắt thấy bọn tiểu nhị xoa tay vây đi lên, phụ nhân này không còn cách nào, lập tức bổ nhào tới trước mặt Tần Thiên ôm chân nàng khóc kêu: “Đại thiếu phu nhân tha cho ta đi...”

Bên này Trang Minh Hỉ ngồi trong xe ngựa thấy một màn như vậy, kinh hãi vội lên tiếng: “Không tốt, chúng ta đi mau!” Nhị di thái thái và Lưu Bích Quân còn chưa phản ứng kịp: “Làm sao vậy?”

Trang Minh Hỉ không kịp giải thích cho các nàng, chỉ lên tiếng gọi xa phu bên ngoài nhanh đánh xe rời đi, gọi vài tiếng nhưng không có ai đáp lại, nàng xốc lên màn xe nhìn, đã thấy ngoài xe ngựa căn bản không có bóng dáng của xa phu, nhìn về phía trước, thấy xa phu kia không biết khi nào thì chạy đến phía trước xem náo nhiệt.

Trang Minh Hỉ gấp gáp, vội vàng gọi nha hoàn Hỉ Thước đi gọi xa phu trở về.

Bên cạnh Nhị di thái thái lại chưa từ bỏ ý định liên tục hỏi: “Như thế nào Minh Hỉ, cần gì phải khẩn trương như vậy!” Trang Minh Hỉ quay đầu lại, trời vô cùng lạnh giá, nhưng trên trán của nàng lại đổ mồ hôi, nàng nói: “Phụ nhân này đang định thú nhận, lấy sự thông minh của Tần Thiên, khẳng định có thể đoán được chúng ta đang ở gần đây, nếu không đi chúng ta sẽ bị nàng ta vừa vặn bắt quả tang!”

“Không thể nào, mặc dù phụ nhân nói ra là bị người khác sai sử, nhưng nàng căn bản không biết người đứng phía sau sai sử chính là ta a!” Việc này Nhị di thái thái đã phái người đi làm, có thể cam đoan tuyệt đối bí ẩn.

“Chẳng lẽ Tần Thiên lại đoán không ra? Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này còn có thể chống chế, nếu bị nàng ta bắt lại sẽ không xong!” Trang Minh Hỉ vội la lên.

Nhị di thái thái và Lưu Bích Quân nghe thấy lời này nhất tề mặt trắng bệch.

“Xa phu đáng giận này, còn xem náo nhiệt cái gì chứ!” Trang Minh Hỉ tức giận đến xiết chặt khăn tay, lại quên rằng các nàng tới nơi này vốn chính là xem náo nhiệt!

Bên này, ba người nóng ruột khẩn trương, lại không dám rời khỏi xe ngựa, sợ bị người khác phát hiện. Bên kia, phụ nhân vì muốn thoát tội, không chút do dự bán đứng người đã sai sử phía sau.

“Đại thiếu phu nhân, việc hôm nay cũng không phải do ta cố ý, là có người cho ta bạc bảo ta đi làm! Những năm lượng bạc a, cũng đủ chi tiêu trong nhà trong mấy tháng, bỉ phụ tham tiền, vì vậy mới làm ra việc xấu hổ như vậy, Đại thiếu phu nhân tâm địa bồ tát, tạm tha bỉ phụ lúc này đi, bỉ phụ dập đầu trước người, dập đầu trước người!” Nói xong, phụ nhân dập đầu trước Tần Thiên rồi ngẩng đầu lên.

Quan nha kia, bình dân đi vào không chết cũng bị lột da, không có bạc, cũng đừng nghĩ tới việc thống khoái đi ra, thực sự đem nàng đưa tới đó, tướng công nhà nàng nói không chừng sẽ thẳng tay hừ nàng, cả đời này thế là xong!

Nàng ta từ nhỏ thích nói chuyện thị phi, chết có thể nói thành sống, trắng cũng có thể nói thành đen, cũng không biết bởi vậy tạo ra bao nhiêu nghiệt, nhưng ở thời đại này nữ nhân đều da mặt mỏng, không có vài người dám cùng nàng công khai chửi nhau, vì vậy mới khiến nàng càng ngày càng càn rỡ, vốn nàng sẽ không trêu chọc mấy người phú quý này, nhưng năm lượng bạc quá mức mê người, mới có thể có lá gan to như vậy, lại không nghĩ rằng đụng phải tảng đá! Tần Thiên là một người hiện đại, làm sao sợ lời lẽ của nàng ta, nếu thật sự muốn nháo loạn, nàng dám xắn tay áo cùng người đánh nhau!

Nghe xong lời của phụ nhân, Tần Thiên trong lòng vừa động, ngay từ đầu nàng đã cảm thấy việc ngày hôm nay lộ ra kỳ quái, không sai, nói nàng thị phi vốn không ít, nhưng dám tìm tới cửa như vậy thật đúng là chưa từng có, hơn nữa không sớm không muộn, vừa vặn đúng thời điểm có tộc trưởng đến, không phải rất kỳ quái sao?

Trong đầu linh quang chợt lóe, Tần Thiên ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lên nhìn chung quanh bốn phía, chỉ chốc lát, liền nhìn thấy Hỉ Thước, nha hoàn bên người của Trang Minh Hỉ lôi kéo một xa phu bộ dáng vội vàng chạy về phía xe ngựa màu xanh ở cách đó không xa đi tới.

Tần Thiên mừng rỡ, chỉ vào xe ngựa kia, lúc này kêu lên: “Phạm Thiên, dẫn người đem xe ngựa kia ngăn lại!” Đám người Phạm Thiên cũng không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng nếu là Tần Thiên hạ lệnh, bọn họ tất nhiên phục tùng. Lập tức có mấy người vọt tới xe ngựa đỗ ở đó một tay đoạt lấy roi ngựa của xa phu, một tay khống chế xa phu.

Xa phu cả kinh nói “Các người đây là muốn làm gì? Sao lại không cho ta đi!” Người chung quanh đều bị biến cố này làm cho giật mình, đều quay đầu nhìn về phía xe ngựa.

Tần Thiên gọi người coi chừng phụ nhân, sau đó xoay người sải bước tiến về phía xe ngựa.

Kinh hãi, đám người tự động tránh đường cho nàng.

Trang Thành Chí sau khi nghe phụ nhân kia thú tội, cảm xúc đã vững vàng hơn nhiều, lúc này thấy Tần Thiên đi qua, nhịn không được cất bước đi theo phía sau Tần Thiên, nhưng lúc này đây, Trang Tín Ngạn không chỉ không ngăn trở hấn, ngược lại còn đi cùng hấn.

Thấy vậy, Trang Thành Chí dừng lại cước bộ, nhìn Trang Tín Ngạn đứng bên cạnh cơ hồ cao hơn hấn một cái đầu, nhịn không được cười nói: “Như thế nào, lúc này sao không ngăn cản ta nữa?” Tiếp theo nhướn một bên lông mày trắng như tuyết, hừ một tiếng: “Đau lòng lão bà cũng có mức độ thôi, đau lòng lão bà cũng không đem trường bối để vào mắt? Quả thực vô liêm sỉ!” Nói xong, rầm rì tiêu sái bước đi.

Trang Tín Ngạn cười nhẹ, đi theo phía sau hấn.

Thấy tình cảnh như vậy, Tạ Đình Quân nhướn mày, dĩ nhiên đoán được bên trong xe ngựa là người nào, nhớ tới sự tình có khả năng thất bại trong gang tấc, Tạ Đình Quân trong lòng thầm hận.

Bên này, Tần Thiên lập tức đi đến gần xe ngựa, hô một tiếng kéo rèm xe ngựa xuống.

Sau màn xe, Nhị di thái thái sắc mặt đỏ trắng lần lượt thay đổi, Lưu Bích Quân vẽ mặt kinh hoàng, Trang Minh Hi thì cúi đầu, nhìn không ra có thần sắc gì, chỉ thấy nàng hai tay gặt gao nắm khăn lụa, khí lực thật lớn như muốn xé khăn tay ra làm mấy mảnh.

Vừa vặn, Trang Thành Chí cùng Trang Tín Ngạn chạy tới, nhìn thấy ba người bên trong, Trang Thành Chí lập tức thay đổi sắc mặt: “Các người sao lại ở chỗ này?”

“Chúng ta chúng ta” ba người hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Trang Tín Ngạn lạnh lùng nhìn ba người trong xe.

Ai cũng không phải là đứa ngốc, ba người là người Trang phủ không ngồi xe ngựa của Trang phủ, lại đúng lúc có mặt ở đây, kết hợp với lời của phụ nhân kia, dĩ nhiên có thể làm cho người ta hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Trang Thành Chí tức giận mặt trắng bệch, hận không thể chửi ầm lên, nhưng cố kỵ người xung quanh ánh mắt càng ngày càng hiếu kỳ, lúc này mới sinh sôi nhần nhện. Hắc đề thấp thanh âm nói với Tần Thiên: “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, người sai người đánh xe ngựa trở về, có chuyện gì, chúng ta trở về nói sau!”

Nói xong xoay người thở phì phì rời đi.

Tần Thiên quay đầu nhìn ba người trong xe, nhíu mày cười: “Không biết các vị có từng nghe qua câu nói ‘Thông minh lại thông minh lắm chỗ’ hay không?”

Nhị di thái thái tức giận cắn răng, Trang Minh Hỉ thì ngẩng đầu lên, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng.

Tần Thiên không chút nào yếu thế cùng nàng đối diện, Trang Minh Hỉ trong lòng thót một cái, quay đầu.

Tần Thiên cười lạnh hai tiếng, phân phó người đánh xe trở về.

Thời điểm xe ngựa chuyển bánh, ánh mắt Trang Minh Hỉ chạm phải Tạ Đình Quân đứng trong đám người, nhìn thấy sắc mặt hắc lãnh trầm như băng, Trang Minh Hỉ chợt dạ, lại có chút tức giận, nhả mặt cho ai xem đây? Chỉ bằng người khiến ta nhục nhã như vậy, muốn có được Tần Thiên, kiếp sau đi!

Trang Minh Hỉ buông rèm xe, ngăn cách ánh mắt hắc.

Bên này, Tần Thiên thấy Trang Thành Chí đang chuẩn bị lên xe ngựa, liền đi lên nói: “Tam thúc công, không tuần tra Trà Hành sao?”

Trang Thành Chí trừng mắt: “Hiện tại ta làm sao còn có tâm tình tuần tra Trà Hành, trước đem mấy việc xấu này giải quyết đã rồi nói sau!” Tiếp theo lại nói thầm: “Tức chết ta, dám trước mặt của ta giờ trò quỷ, không đem vị tộc trưởng như ta để vào mắt sao?”

Tần Thiên thấy bộ dáng hắc thối râu trũng mắt có chút muốn cười, nhưng không dám, sinh sôi nhin xuống, nàng kéo Trang Tín Ngạn qua: “Tín Ngạn, chàng cùng Tam thúc công ngồi chung một chiếc xe đi, hắc tức giận không nhẹ, ta sợ có việc.” Trang Tín Ngạn gật gật đầu, tiếp theo lại cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Vừa rồi uy phong!” Tần Thiên ngọt ngào cười, nhìn hắc nói: “Bởi vì ta biết, tướng công sẽ ở phía sau ủng hộ ta, vì

vậy ta mới có gan lớn có đảm lượng như vậy!” Những lời này làm cho Trang Tín Ngạn thực hưởng thụ, trong lòng vui mừng, hân hỉ lễ nhéo tay Tần Thiên một cái, rồi mới lên xe của Trang Thành Chí.

Nhìn hân bước lên xe, Tần Thiên quay đầu lại, chạm phải ánh mắt Tạ Đình Quân đứng phía sau.

Tần Thiên sắc mặt hơi trầm xuống.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 214: Xử phạt

Tần Thiên sắc mặt trầm xuống, lui về phía sau hai bước, cùng hấn giữ một khoảng cách.

Tạ Đình Quân chau chau mày, nói: “Nên nói nên làm thế nào, ta đều nói đều làm, vì sao Tần đương gia sắc mặt còn khó coi như vậy?”

“Chuyện mới vừa rồi Tạ công tử cũng nhìn thấy.....” Tần Thiên nói: “Ta mặc dù không sợ lời đồn đãi, nhưng ta vẫn muốn suy nghĩ cho thể diện của Thịnh Thế, của Trang gia, về sau chúng ta trừ công việc cần thiết phải tiếp xúc ra, những chuyện khác vẫn nên kiêng kị cho thỏa đáng.”

Nói xong, Tần Thiên xoay người tránh ra, lên xe ngựa của mình.

Lần này lời đồn đãi lưu truyền nhanh rộng như vậy, thật sự không tầm thường, mặc dù người chứng kiến cũng không có một mình Tạ Đình quân, nhưng vẫn khiến Tần Thiên không thể không hoài nghi hấn, không có chứng cứ cũng không tiện nói rõ, hai nhà ở Mạc Bắc lại hợp tác buôn bán. Vì kế hoạch hôm nay, cũng chỉ có thể tận lực cách hấn một chút là được.

Mọi người lên xe ngựa xong xe ngựa nhanh chóng rời đi, người vây xem thấy đã không có náo nhiệt, dần dần giải tán.

Tạ Đình quân vượt huyền thiết chỉ bên tay trái, đưa mắt nhìn xe ngựa rời khỏi, ánh mắt hơi trầm xuống, không ngừng lóe lên.

Rất nhanh mọi người đã trở lại Trang gia.

Trang gia đại đường tộc trưởng Trang Thành Chí ngồi trên chính vị, Đại phu nhân ngồi bên cạnh, Tam di thái thái đứng phía sau Đại phu nhân. Tông gia các lão gia chia ra ngồi hàng ghế bên trái mà Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn, Trang Tín Trung, Phương Nghiên hạnh, Trang Tín Xuyên thì ngồi ở hàng ghế bên phải.

Mà Nhị di thái thái, Trang Minh Hỉ cùng với Lưu Bích Quân quỳ gối trong sảnh, tất cả đều cúi đầu xuống. Phụ nhân mặc áo vải bông quỳ gối phía sau các nàng, run lấy bầy, xa phu thì đứng bên cạnh phụ nhân, vẻ mặt mờ mịt.

Lúc này, Trang Thành Chí khuôn mặt vẫn đang thâm trầm tăng hăng một cái, chậm rãi mở miệng, hần nhìn mấy người quỳ phía dưới, hướng về phía phụ nhân kia hỏi: “Phụ nhân, ta hỏi người, ba người ở đây có liên quan gì đến việc người thù dật đồn đãi nói xấu Trang phủ hay không!”

Phụ nhân nghe tiếng ngẩng đầu lên, bất an nhìn bóng lưng ba người Nhị di thái thái một cái, con người nhỏ hẹp chuyển động.

Bên cạnh Tần Thiên nhìn thấy, nói thêm: “Hôm nay người phải phối hợp với chúng ta nói cho rõ, chúng ta giải quyết xong, ta sẽ thả người trở về, nhưng nếu như ta không tra được bất cứ điều gì, ta sẽ khẳng định do một mình người gây nên, lập tức đem người mang đến quan phủ, sẽ không dễ dãi như thế này!” Nói xong nhìn về phía Trang Thành Chí, Trang Thành Chí gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Thấy chỉ cần nói ra tất cả là có thể thoát khỏi bị giải đến quan phủ, phụ nhân lập tức kích động, nàng ta ngẩng đầu nhìn Tần Thiên nói: “Đại thiếu phu nhân, ta có thể đến trước mặt bọn họ nhìn cho rõ ràng được không?”

Được sự đồng ý của Tần Thiên, phụ nhân đứng lên, đi tới trước mặt ba người Nhị di thái thái, cúi người xuống cẩn thận nhìn ngắm cho rõ ràng.

Đám người Nhị di thái thái thấy phụ nhân này đứng trước mặt bọn họ, tư thế giống như các nàng đang quỳ trước nàng ta vậy, trong lòng tức giận vô cùng cũng không thể phát tác. Nhị di thái thái ngẩng đầu lên hung hăng trợn mắt nhìn phụ nhân một cái, vậy mà phụ nhân hướng về phía nàng liếc mắt hừ lạnh. Nhị di thái thái từ trước đến giờ phách lối đã quen, chưa từng bị người khác vũ nhục bao giờ, lại là hạng người thấp kém như vậy, giận đến mức thiếu chút nữa bất tỉnh.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn ở một bên thấy buồn cười, cũng không dám cười ra tiếng, những người khác, Đại phu nhân không nhìn thấy thì không nói tới, Tam di thái thái thấy Nhị di thái thái gặp chuyện, trong lòng thầm dễ chịu, trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài, phu thê Trang Tín Trung cũng không có thần sắc gì đặc biệt, còn Trang Tín Xuyên ở một bên nhìn vừa nóng vừa giận, chuyện này hẳn hoàn toàn không thấy cảm kích, chuyện huyền náo lớn như thế, còn khiến tộc trưởng bắt tại trận, nếu chứng thực là do Nhị phòng gây nên, còn không biết sẽ bị xử phạt thế nào, hẳn càng nghĩ càng nóng lòng, vô cùng khẩn trương.

Bên này, phụ nhân cẩn thận nhìn qua một lần nữa, liền quỳ xuống đáp lời: “Hồi Trang phủ đương gia, ba người này bị phụ chưa từng thấy qua.” Lúc này phụ nhân sớm đã bị Tần Thiên cường ngạnh sợ vỡ mật, không dám có nửa câu nói dối.

“Tam thúc, ta đã nói chúng ta là oan uổng, mẫu thân ba người chúng ta ra ngoài dạo phố đúng đi qua Thịnh Thế, nhìn thấy náo nhiệt mới dừng lại xem một chút, tại sao có thể bởi vì như thế đã kết luận là do chúng ta gây nên?” Nhị di thái thái sớm cũng biết phụ nhân sẽ không nhận ra họ, cho nên một chút cũng không nóng nảy, hiện giờ nghe phụ nhân đó phủ nhận, liền liên tục không ngừng kêu oan.

Đại phu nhân vốn không lên tiếng bỗng nhiên nói: “Vị xa phu có còn ở chỗ này không, lão thân có lời muốn hỏi.”

Xa phu lên tiếng bước ra, Đại phu nhân hỏi: “Thời điểm họ mượn xe của người là nói muốn đi đâu?”

Xa phu suy nghĩ một chút rồi đáp: “Họ nói, đem xe chạy tới Trà Hành!”

“Có nói muốn đi chỗ khác không?”

“Hồi Đại phu nhân, tiểu nhân cũng không nghe thấy họ nói muốn đi chỗ khác!”

Đại phu nhân cười cười, nói: “Tú Mai, người nếu nói mẫu thân các người ra ngoài dạo phố, thế nào lại đi thẳng tới Trà Hành? Trà Hành cũng không phải là nơi để dạo phố chứ?”

Nhị di thái thái nhân châu chuyển động, lập tức đáp lời: “Đại tỷ, người cũng biết tính của ta, bình thường rất ít khi xuất môn, hôm nay ta thật vất vả ra ngoài một chuyến, đi Trà Hành xem một chút cũng đâu có gì to tát, dù sao ta cũng là người của Trang gia, chẳng phải sao? Ta chuẩn bị đến Trà Hành nhìn một lát sẽ bảo xa phu cho xe chạy tới những chỗ khác, không được sao? Đại tỷ cứ như vậy định tội của ta, không phải quá sơ sài rồi? Tú Mai tuy là thiệp thất, cũng không thể phục!” Giọng nói cũng rất cường ngạnh.

Phương Nghiên Hạnh lập tức nói: “Nhưng trong phủ có xe ngựa các người lại không dùng, cố tình muốn mượn xe ngựa bên ngoài, chẳng lẽ không phải bởi vì người chột dạ sao?”

Nhị di thái thái cười lạnh, lập tức phản bác: “Tam thiếu phu nhân là gia chủ, cũng biết bởi vì Tông gia các lão gia đến, trong phủ xe ngựa vốn không nhiều, còn dư lại một ít hai chiếc xe ngựa ta cố kỵ Đại tỷ hay các người có lẽ sẽ dùng, không được sao? Ta tốt bụng để dành xe ngựa lại cho các người dùng lúc khẩn cấp, chính mình tự mượn xe ngựa bên ngoài, hiện tại ngược lại lại bị quả trách, thật đúng là oan uổng cho ta!”

Đại phu nhân cùng Phương Nghiên Hạnh bị nàng ta phản biện khó mà nói được gì.

Thấy hai người thua trận, Nhị di thái thái rất đắc ý, lại hướng Trang Thành Chí sắc mặt âm tình bất định đập đầu mấy cái, nói: “Tam thúc, Nhị phòng chúng ta tuy là thứ xuất, nhưng cũng là người của Trang gia, sao có thể làm ra chuyện khiến Trang gia mất mặt như vậy chứ?” Tiếp đó, Nhị di thái thái vươn tay chỉ phụ nhân, giọng the thé nói: “Hoặc do chính phụ nhân này ba hoa nói hươu nói vượn! Hoặc là có người cố ý giương đông kích tây! Khiến mọi người bỏ quên chuyện bại hoại gia phong mà người này đã làm ra!” Lúc nói câu nói này Nhị di thái thái hung ác nhìn chăm chăm Tần Thiên.

Nhìn một tuồng kịch như vậy, Tần Thiên xem thế là đủ rồi, cũng khó trách Nhị di thái thái có thể ở Trang gia xưng vương xưng bá nhiều năm như vậy, khí thế kia, tài ăn nói này, có thể lung lạc lòng người khác, người bình thường thật sự không thể so sánh với nàng ta! Không những thành công phản bác, còn có thể nhân cơ hội trả đũa, cao tay, thật sự là cao tay!

Bên kia, phụ nhân nóng nảy, từ trong lồng ngực móc ra một dây bạc trị giá năm lượng, giơ cao khỏi đỉnh đầu: “Ta không nói hươu nói vượn, bạc vẫn còn ở nơi này, ta là một phụ nhân nhà nghèo, trong nhà thường không có gì ăn, nếu như không có người đưa cho ta, sao ta có thể có nhiều bạc như vậy! Ta không nói hươu nói vượn!”

Mặc dù Nhị di thái thái cực lực nguy biện, nhưng Tần Thiên đã trăm phần trăm khẳng định chuyện này nhất định do người của Nhị phòng gây nên. Dù sao, người muốn hại nàng không nhiều lắm, sau khi hại nàng còn có thể đứng giữa hưởng lợi càng ít hơn! Ngoài ra, bọn họ ít khi xuất môn lại có mặt đúng thời điểm, nếu bảo là trùng hợp, nàng tuyệt đối không tin. Nhưng họ một mực chống chế, cũng khó mà xử phạt bọn họ.

Dù sao có người Tông gia ở chỗ này, cũng không phải do Tần Thiên hay Đại phu nhân có toàn quyền. Nhị di thái thái vốn là lương thiếp, lại vì Trang gia sinh nhi dục nữ, nếu muốn định tội của nàng, cần phải có bằng cứ cụ thể mới có thể làm cho lòng người tâm phục khẩu phục, nếu không sẽ trở thành bọn họ ý lớn hiếp nhỏ! Nếu truyền ra ngoài, sẽ dẫn tới đồn đãi khó nghe.

Làm thế nào mới có thể tìm được bằng cứ cụ thể đây? Tần Thiên suy nghĩ một chút, đưa tay vẫy Thu Lan, ở bên tai nàng nói nhỏ một hồi, Thu Lan lĩnh mệnh rời đi, một bên Trang Minh Hỉ nhìn thấy động tác nhỏ của Tần Thiên, thầm kêu không tốt. Nàng biết, hôm nay bị Tần Thiên bắt được tại trận, mẫu thân một mực chống chế như vậy không phải kế lâu dài, thật sự bọn họ đã làm chuyện này, còn lộ ra nhiều sơ hở, luôn có dấu vết để lần theo.

Bị vạch trần là chuyện sớm hay muộn, nàng hiện tại đang suy tính, như thế nào trước khi chuyện này phanh phui rõ ràng, giúp bản thân đứng ngoài vòng an toàn.

Bên này, Nhị di thái thái vẫn đang cùng phụ nhân tranh luận, Trang Thành Chí cùng Tông gia các lão gia nhất thời không có cách nào phán đoán ai đúng ai sai. Bên kia Thu Lan đã mang theo đoàn người đi vào. Ba người Nhị di thái thái quay đầu nhìn lại, thấy tới đều là ma ma và nha hoàn bên người của bọn họ, ba người sắc mặt biến hóa.

Tần Thiên lại để cho phụ nhân nhận biết những người này, phụ nhân nhìn một chút, vẫn nói chưa từng gặp qua. Tần Thiên cũng rõ ràng, Nhị di thái thái làm chuyện này nhất định hành sự bí mật, nhưng chuyện dù bí mật đến mấy chỉ cần tìm hiểu nguồn gốc, chắc chắn sẽ có dấu vết, nàng suy nghĩ một chút, lại hỏi phụ nhân: “Như vậy người phân phó tới tìm người là ai?”

Phụ nhân nói là Dương đại thẩm tử ở chung ngõ hẻm với nàng. Tần Thiên cùng Đại phu nhân và Trang Thành Chí thương lượng một hồi, phái người đem Dương đại thẩm tử mời tới đây. Dương đại thẩm tử thấy trận thế này vốn chột dạ, sau lại bị Tần Thiên uy bức, cũng không dám giấu giếm, chỉ vào Mã ma ma bên cạnh Nhị di thái thái nói: “Chính là ma ma này phân phó ta tìm người làm chuyện này, ta chỉ là thay nàng tìm người, đứng giữa thu hai lượng bạc mà thôi, ta cái gì cũng không biết a!” Dương đại thẩm tử bị dọa mặt trắng bệch.

Mã ma ma lập tức ngã xuống, mới đầu còn chống chế, Dương đại thẩm tử nói: “Mã ma ma, ngay thời điểm người tới nhà ta, ta còn có một cháu gái tám tuổi ngồi trong nhà, nó cũng tận mắt nhìn thấy người, có cần ta gọi cháu gái ta tới cùng người đối chất hay không? Lời nói của tiểu hài tử cũng không cần phải hoài nghi!”

Mã ma ma cũng không thể nói gì hơn nữa, chỉ hướng Đại phu nhân dập đầu.

Đại phu nhân lạnh lùng nói: “Xem ra là do ta đã lâu không quản sự rồi, trong phủ từng người cũng không phân rõ đông tây nam bắc! Mã ma ma, người là lão nhân trong phủ, người nên biết ta hận nhất là cái gì! Hôm nay người làm ra chuyện này, nói vậy cũng biết sẽ có hậu quả gì chứ!”

Mã ma ma sợ tới mức cuống quýt dập đầu, dập đầu khiến sàn nhà bang bang vang: “Đại phu nhân thứ tội, Đại phu nhân thứ tội, lão nô chỉ là người làm, cũng bị bắt đắc dĩ a!” Lại chỉ vào Nhị di thái thái nói: “Đều là Nhị di thái thái phân phó lão nô làm, chủ tử có lệnh lão nô không dám không nghe theo, Đại phu nhân nể tình lão nô cho tới nay đối với Trang gia trung thành cảnh cảnh, nể tình lão nô tuổi tác đã cao, tạm tha cho lão nô lần này!”

Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Cho dù là người làm, cũng phải phân rõ cái gì nên làm, cái gì không nên làm! Người lại dám vẽ đường cho hươu chạy, làm nhục ta, làm mất mặt mũi Trang gia, cũng phải nghĩ tới sẽ có hậu

quả ra sao!” Tiếp đó liền phân phó người lôi bà ta xuống đánh mười trượng, sau đó đưa đến biệt viện, không được quay trở lại.

Xử trí xong Mã ma ma, Đại phu nhân nói: “Tú Mai, lần này người còn có lời gì để nói không?”

Chuyện cho tới bây giờ, Nhị di thái quá không thể tiếp tục chống chế, nàng chỉ cảm giác một hồi đầu vầng mắt hoa, thân thể mềm nhũn, liền lệch ra ngồi dưới đất. Bên cạnh Trang Minh Hỉ vội vàng đỡ nàng, tỏ vẻ tình cảm lo lắng không lời nào diễn tả nói: “Nương, người làm sao vậy.” Lại thừa dịp thời điểm đỡ nàng, lặng lẽ cúi đầu ở bên tai nàng nói một câu: “Giữ được núi xanh không lo không có củi đốt.”

Nhị di thái thái đầu tiên là ngẩn ra, rất nhanh liền hiểu rõ. Sắc mặt nàng tái đi, kinh ngạc nhìn Trang Minh Hỉ, Trang Minh Hỉ thật sâu nhìn nàng một cái, sau đó xoay người mặt hướng Đại phu nhân quỳ xuống.

Đại phu nhân mặt hướng tộc trưởng Trang Thành Chí, cung kính nói: “Chân tướng sự tình đã rõ ràng, Tam thúc làm Trang gia tộc trưởng, chuyện này kính xin Tam thúc quyết định!”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Trang Thành Chí.

Trang Thành Chí che miệng ho nhẹ hai tiếng, liền đứng lên, sử dụng giọng khàn khàn đặc biệt của hắn chậm rãi nói: “Lý Tú Mai, một mình người phụ đạo nhân gia, vốn nên dàng hoàng sống ở hậu trạch, nhất cử nhất động, đều nên lấy mặt mũi Trang gia làm trọng, người một lần lại một lần gây chuyện thị phi, chúng ta thấy người cô nhi quả mẫu nhiều năm như vậy, cũng không muốn cùng người so đo, nhưng bây giờ, người lại dám ở trong bóng tối gây sóng gió, thêm dệt chuyện sinh sự, chà đạp thể diện Trang gia, chà đạp tôn nghiêm của gia chủ Trang gia, không thể tha thứ cho người!”

Nói đến khúc sau, thanh âm chậm rãi của Trang Thành Chí từ từ trở nên nghiêm nghị nặng nề, giống như trọng chùy, nặng nề đánh vào lòng Nhị di thái thái!

Nhị di thái thái sắc mặt trắng bệch, toàn thân không thể khống chế phát run, hoảng sợ nhìn Trang Thành Chí đôi môi lúc hé lúc ngậm.

“Trang gia không thể tha thứ cho kẻ khinh thường chi phụ như vậy, kể từ hôm nay, người thu dọn đồ đạc, rời khỏi Trang gia đi!”

Mọi người đều kinh ngạc, tộc trưởng muốn trục xuất Nhị di thái thái khỏi Trang gia sao? Cho dù là Tần Thiên cũng không ngờ tới kết quả như vậy, có thể thấy được lần này Trang Thành Chí vô cùng tức giận! Có điều cũng là bọn họ tự làm tự chịu, cũng không có thể đồng tình!

“Về phần Tứ tiểu thư Trang Minh Hỉ, cùng với Lưu thị.....”

Nghe thấy Trang Thành Chí nói tới tên của mình, Trang Minh Hỉ cùng Lưu Bích Quân đều giật mình, không biết số mạng bọn họ đang chờ đợi là gì.

Nhưng Trang Thành Chí lời chưa nói xong, lại nghe thấy Nhị di thái thái “A” một tiếng hét thảm, Nhị di thái thái quỳ lết bò đến trước mặt Trang Thành Chí, ôm hai chân của hắn khóc lớn: “Tam thúc, Tam thúc, Tú Mai hiểu mình sai rồi, người đừng đuổi Tú Mai ra ngoài a, Tú Mai đã lớn tuổi, ra khỏi Trang gia còn có thể đi đâu? Tam thúc ta hiểu ta đã sai lầm rồi, ta về sau cũng không dám làm thế nữa, ta cũng là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh mới làm ra chuyện xấu xa như vậy, ta về sau sẽ không bao giờ dám thế nữa, Tam thúc, người tha cho ta đi, tha cho ta đi!”

Nhị di thái thái cho tới bây giờ đều vô cùng cường ngạnh vô cùng hiện tại lại khóc lóc thê thảm, khàn cả giọng, lần này nàng thật sự sợ hãi, nàng không nghĩ tới tộc trưởng sẽ xử trí nặng như vậy!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 215: Chết cho người xem!

Thấy Trang Thành Chí bất vi sở động, Nhị di thái thái xoay người đi đến Đại phu nhân ngồi bên kia, ôm hai chân của bà, khóc cầu: “Đại tỷ, Đại tỷ, ta biết ta rất nhiều chỗ có lỗi với người, ta cũng biết nhiều năm qua ta đã làm sai rất nhiều việc, nhưng mà Đại tỷ, ta rốt cuộc vì lão gia, vì Trang phủ sinh dục một nam một nữ, lúc lão gia qua đời, ta vẫn giúp đỡ Đại tỷ để ý quản lý hậu viện, dưỡng dục con cái, trong đó không có công lao cũng có khổ lao a.”

Nhị di thái thái bắt lấy tay Đại phu nhân, nước mắt không ngừng rơi xuống “Nhiều năm qua, nếu không có Tú Mai vì Đại tỷ lo liệu gia vụ, Đại tỷ lại sao có thể toàn tâm toàn lực chiếu cố Trà Hành, Trà Hành sao có thể có quang cảnh như ngày hôm nay? Đại tỷ, ta biết...” Nhị di thái thái vỗ bộ ngực, không chút lưu tình tự nhục mạ bản thân: “Ta biết, ta âm hiểm, ta giả dối, nhưng ta tâm bệnh khó trừ, bị ma quỷ ám ảnh, Đại tỷ tha cho ta lần này đi, ta từng này tuổi rồi, đuổi ta đi, người bảo ta còn mặt mũi nào đây? Ta thật sự chỉ còn con đường chết, ta thành thành thật thật vì Trang phủ thủ tiết mười ba năm, thành thành thật thật dưỡng dục con cái, chẳng lẽ chỉ đổi lấy kết quả này sao?”

Nhị di thái thái vỗ ngực tê thanh khóc rống!

Bên cạnh Trang Tín Xuyên cũng tâm thần câu chấn, nếu mẫu thân thật sự bị đuổi đi, Nhị phòng ở Trang phủ sẽ không bao giờ ngẩng đầu lên nổi!

Nghĩ vậy, hắn cũng xông đến, quỳ gối trước mặt Đại phu nhân dập đầu: “Đại nương, nương của con là nhất thời hồ đồ, về sau nàng cũng không

dám nữa, thỉnh Đại nương xử lý nhẹ tay a!”

Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân cũng đều hướng về phía Đại phu nhân và các tộc trưởng cầu xin tha thứ. Nhị di thái thái dưới tình thế cấp bách cũng bỏ hết mặt mũi chẳng những cầu Đại phu nhân, còn cầu Tam di thái thái, Trang Tín Trung, Phương Nghiên Hạnh, thậm chí là Tần Thiên và Trang Tín Ngạn. Tình hình hiện nay không còn giống như ngày xưa nữa, từ sau khi bọn họ mất đi địa vị đương gia, Hồ Tri phủ đã tỏ vẻ xa cách với bọn họ, nay lại là nàng phạm sai lầm trước, muốn nhờ Hồ Tri phủ cường ngạnh vì nàng xuất đầu nói đỡ cũng không có khả năng, cho nên Nhị di thái thái mới sợ hãi như vậy.

Mọi người trong Trang phủ kỳ thật cũng không phải là người lãnh huyết vô tình, mặc dù Tam di thái thái bình thường đều phải chịu đựng những cơn giận vô cớ của Nhị di thái thái, nhưng thấy nàng ta lúc này khóc lóc thê thảm đáng thương, lại nghĩ tới nếu nàng ta bị đuổi khỏi Trang phủ tình cảnh sẽ vô cùng thê thảm, đều là thân phận thiếp thất nàng cũng không khỏi có tâm lý từ bi, đối với nàng ta dâng lên đồng tình từ tận đáy lòng. Trang Tín Trung, Phương Nghiên Hạnh cùng với Trang Minh Lan vốn tính cách nhu nhược càng không cần phải nói tới. Mặc dù Nhị di thái thái không ngừng sinh sự, nhưng cẩn thận tính ra cũng chưa từng chân chính hại một ai, cùng sinh sống tồn tại ở chung nhiều năm trong một nhà, ai cũng không muốn nhìn thấy nàng ta có tình cảnh thê lương.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn về phía tộc trưởng Trang Thành Chí, muốn cầu tình lại không dám.

Về phần Tần Thiên, người khác chưa từng bị Nhị di thái thái hại, nhưng nàng bị nàng ta hại thiếu chút nữa lâm vào tai ương lao ngục, không giữ được tính mạng, vì vậy đối với nàng ta không có một chút đồng tình, nhưng chuyện bỏ đá xuống giếng nàng cũng không muốn làm, mặc kệ để Trang Thành Chí đến xử trí, Trang Tín Ngạn thần sắc vẫn thản nhiên, dường như Nhị di thái thái tốt xấu như thế nào, hẳn đều không quan tâm.

Mà Nhị di thái thái một phen khóc lóc kể lể lại trúng tâm sự của Đại phu nhân. Đại phu nhân nhớ tới lúc trượng phu qua đời hoàn cảnh gian nan, cả nhà cô nhi quả phụ nơm nớp lo sợ, phải cố gắng mới có thể bảo trì sự huy hoàng của Trang phủ, trong đó Lý Tú Mai không thể không có công lao. Bà biết Lý Tú Mai kiêu ngạo ương ngạnh, cũng nhớ rất rõ, nhưng vì vậy cũng không có nghĩa là có thể hoàn toàn phủ nhận công lao của nàng ta. Công chính nghiêm minh vốn là chuẩn tắc xử sự của Đại phu nhân, bà không phải nữ nhân bình thường, trượng phu cũng đã mất sớm, trong lòng của bà không hề có đồ kỵ cùng cường ngạnh, bà không phải chủ mẫu, bà là đương gia trong phủ, vì vậy tấm lòng của bà so với chủ mẫu một phú gia bình thường rộng lớn hơn rất nhiều, luôn bao dung người khác.

Lúc này đây Lý Tú Mai là không đúng, là đáng giận, nhưng mà cứ như vậy đem nàng trục xuất khỏi Trang phủ, Đại phu nhân thấy, vẫn hơi tuyệt tình. Nàng vì Trang phủ thủ tiết hơn mười năm, năm tháng đẹp nhất của nữ nhân cứ như vậy mà trôi qua, sao có thể lúc nàng đã có tuổi, đuổi nàng đi? Về sau chết đi cũng là cô hồn vô chủ.

Trừng phạt nàng như vậy có vẻ hơi nghiêm trọng.

“Tam thúc công, không biết ta có thể nói một câu hay không.” Đại phu nhân mặt hướng tộc trưởng Trang Thành Chí nói.

Sắc mặt của mọi người trong Trang phủ cùng với sắc mặt của Đại phu nhân Trang Thành Chí đã sớm xem ở trong mắt, Trang Thành Chí nói: “Ta tuy rằng là Trang thị tộc trưởng, nhưng đây dù sao cũng là việc nhà của các người, Hoa Anh thân là người đứng đầu trong phủ, đương nhiên có quyền lợi nói chuyện.”

Đại phu nhân gật gật đầu, nàng sắc mặt trầm tĩnh gọi một tiếng: “Tú Mai.”

Nhị di thái thái sự việc có cơ hội biến chuyển, vội vàng đi đến trước mặt Đại phu nhân: “Tú Mai ở đây, Đại tể, người tha cho ta lần này đi!” Nhị di thái thái khóc nói.

“Tú Mai, người đã phạm phải sai lầm quá lớn, tha cho người thì không có khả năng ” nói tới đây, Đại phu nhân thoáng ngừng một hồi, lại chậm rãi nói: “Như vậy đi, ở riêng đi, hôm nay thừa dịp các Tông gia lão gia đều ở trong này, ba phòng chúng ta ở riêng, mọi người tự quản lý việc của mình, nói vậy cũng sẽ không có loại chuyện như ngày hôm nay xuất hiện, mọi người đều có thể an bình sinh sống!”

Lời này vừa nói ra, toàn trường hoàn toàn yên lặng.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn cố nhiên vui mừng, nhưng Nhị phòng và Tam phòng đều có chút ngần ngại.

Sau khi ở riêng, Nhị phòng chỉ được chia ba phần, Tam phòng càng ít hơn, chỉ có thể được chia một phần, sau khi rời khỏi đây, sinh ý của Trà Hành với bọn họ lại càng không có liên quan, hơn nữa trong cuộc sống bất luận về sự phô trương hay chất lượng, đều không thể so sánh với hiện tại. Ngoài ra, sang năm Trà Hành sẽ bắt đầu thu tiền từ sinh ý ở đại mặc, nếu ra ở riêng, đừng nói là Nhị phòng, ngay cả Tam phòng cũng không muốn.

Trong lúc nhất thời, mọi người hai mặt nhìn nhau, đều không lên tiếng, trong đại đường một mảnh yên tĩnh.

Nhị di thái thái vốn khóc nháo không ngớt nghe xong lời Đại phu nhân bỗng nhiên an tĩnh lại, nàng ta đứng lên, dùng sức lau nước mắt trên mặt, chỉ vào Đại phu nhân lạnh lùng nói: “Đại tể, người đây là đang uy hiếp ta sao? Cũng chẳng khác gì việc đuổi ta ra ngoài có phải hay không?”

Đại phu nhân bất vi sở động, thản nhiên nói: “Ở riêng đối với ai cũng đều tốt hơn cả, người không phải tâm bệnh khó trừ sao? Ở riêng rồi, người

đan lập môn hộ, đương gia tác chủ, nghĩ đến cũng sẽ không còn tâm bệnh gì nữa!”

“Ta chẳng ra ở riêng, ta chẳng ra ở riêng được!” Nhị di thái thái kêu to: “Đại tỷ, ý kiến của người thật hay, mắt thấy Mạc Bắc sẽ có sinh ý lớn, hiện tại khuyến khích chúng ta ở riêng, người cho chúng ta là kẻ ngốc sao?”

Tiếp theo Nhị di thái thái chỉ vào Tam di thái thái: “Người hỏi thử Xảo Vân đi, người xem xem nàng ta có nguyện ý hay không?”

Tam di thái thái không dám lên tiếng, nhưng trên mặt tràn ngập ý tứ không muốn.

“Không sai, sang năm Trà Hành có sinh ý lớn với Mạc Bắc, nhưng sinh ý này có liên quan gì đến các người? Đây là do Tần Thiên cùng Tín Ngạn thương nghị giành về, bọn họ còn suýt nữa mất mạng, còn bởi vậy bị các người lợi dụng cơ hội hãm hại cùng nhục nhã!” Đại phu nhân cười lạnh, không nhanh không chậm nói: “Nay, các người đều biết nói sinh ý ở Mạc Bắc rất lớn? Ta hỏi các người, nếu không phải nhờ Tần Thiên, đổi lại là các người, các người có thể đàm luận thương nghị giành lấy sinh ý này hay không? Thật sự là không biết ngượng miệng!”

“Tóm lại ta chẳng phân ra ở riêng!” Nhị di thái thái khóc kêu, hôm nay tiện nghi lớn dù thế nào sao có thể để một mình Đại phòng chiếm mất, đánh chết nàng cũng không ra ở riêng!” Lão gia có di ngôn trước rồi, ở riêng phải có sự nhất trí đồng ý của ba phòng, nếu một phòng không đồng ý, việc phân chia bất thành!”

Vừa nói, Nhị di thái thái vừa lui về phía sau, lúc này, nàng tóc tai hỗn độn, ánh mắt điên cuồng, nàng đảo quanh giữa đại sảnh, ngón tay nhất nhất chỉ từng người đang ngồi, cuối cùng dừng ở Đại phu nhân đang ngồi phía trên, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, trong thanh âm lộ ra hận ý: “Ta đã biết, Giang Hoa Anh, người muốn bức ta chết có phải hay không? Người muốn

giả bộ rộng lượng, lại muốn đuổi ta đi, cho nên cố ý nói muốn ở riêng có phải hay không, được, được, người nếu muốn bức chết ta, ta hôm nay sẽ thành toàn cho người!”

Một câu cuối cùng, nàng ta cơ hồ dùng khí lực toàn thân hét ra, ngay sau đó, nàng xoay người hướng về cột gỗ màu đỏ thẫm bên cạnh cách đó không xa lao tới.

Toàn trường sợ hãi kêu lên.

Nhị di thái thái bộ dáng tuy rằng làm rất thật, nhưng động tác lại không hề kịch liệt, cho nên rất nhanh đã bị Trang Tín Xuyên đang quỳ trên mặt đất đuổi theo ngăn lại, Nhị di thái thái giãy dụa khóc thét: “Để ta chết, để cho ta chết, như vậy mọi người đều vừa lòng đẹp ý!” Trang Minh Hi cùng Lưu Bích Quân cũng phối hợp khóc lóc.

Trang Thành Chí thấy tình cảnh như vậy, tức giận đến mức cả người phát run: “Hồ nháo, quả thực hồ nháo! Muốn sống muốn chết còn ra thể thống gì?” Nhóm lão gia trong dòng họ cũng liên tục lắc đầu, vẻ mặt chán ghét.

Thấy một màn như vậy, Tần Thiên biết, việc ở riêng sẽ không thể thực hiện được trong ngày hôm nay, đều đụng chạm đến lợi ích các phòng, ai mà không có tư tâm? Di ngôn của Trang Lão gia biểu đạt ý tứ duy trì sự phồn vinh cùng ổn định của một gia tộc, lại không nghĩ rằng có lợi cũng có hại, cứ như vậy, đã cổ vũ dã tâm của một số người.

Thời điểm Nhị di thái thái đang huyên náo tít bụi, Đại phu nhân bỗng nhiên vỗ thật mạnh lên bàn, hét lớn: “Đều câm miệng cho ta, nháo đã đủ hay chưa?”

Nhị di thái thái không để ý tới, vẫn như cũ khóc lóc. Đại phu nhân cười lạnh: “Lý Tú Mai, người còn như vậy, ta lập tức sẽ đem người đuổi đi, chẳng quản người sống hay chết, người có muốn thử không?” Lời này vừa

nói ra, Nhị di thái thái lập tức không dám náo loạn, nàng một lần nữa quỳ xuống đất, cùng Trang Minh Hi ôm nhau không ngừng nước nỡ.

Đại phu nhân hít sâu một hơi, được Nguyệt Nương nâng đỡ, đi đến bên người Nhị di thái thái: “Lý Tú Mai, niệm tình người vì lão gia, vì Trang phủ sinh hạ một nam một nữ, lại niệm tình người vì Trang phủ thủ tiết hơn mười năm, vốn ta muốn ở riêng, cho người có ngày sau sống thoải mái, nhưng nếu người không muốn, ta cũng tùy người.”

Nghe được lời này, Nhị di thái thái nhẹ nhàng thở ra, nhưng ngay sau đó, thanh âm nghiêm túc của Đại phu nhân lại vang lên, “Nhưng người lần này phạm lỗi không hề nhỏ không thể cho qua như vậy, ta sẽ không đuổi người đi, nhưng trong phủ rốt cuộc cũng không thể dung nổi người, như vậy đi, người thu thập một chút, ngày mai chuyển đến biệt viện, không có sự cho phép của ta, không được trở về!” Nhị di thái thái sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, “Đại tỷ...”

Đại phu nhân không lưỡng lự đánh gãy lời nàng: “Hay là người muốn bị đuổi đi?”

Nhị di thái thái vội vàng ngậm miệng.

Nhưng trong lòng giống như bị ai nhéo vô cùng khó chịu, nàng một khóc hai nháo ba thất cổ, đúng là vẫn thể trốn tránh trách phạt, biệt viện, kia có thể là chỗ tốt gì chứ? Đều ở nông thôn, tòa nhà cũ nát, vô cùng ảm đạm hẻo lánh, ngay cả nhiều thứ muốn mua cũng không có, ăn mặc liền càng không cần phải nói tới, làm sao có thể so sánh với nơi này.

Nhị di thái thái trong lòng kêu khổ liên tục, mẹ đẻ nàng ta gia cảnh giàu có, tuy là thứ nữ, cũng chưa từng phải chịu khổ, gả đến đây, lại cầm y ngọc thực, hơn nữa sau mười mấy năm phong cảnh vô hạn, làm sao còn chịu nổi, vừa nghĩ đến cuộc sống kham khổ sau này, Nhị di thái thái nước mắt liền nhịn không được rơi xuống.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 216: Cầm sắt cùng mình

Đại phu nhân hướng Trang Thành Chí trưng cầu ý kiến nhận được sự đồng ý, sau đó xử trí hai người Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân.

“Các người lần này cũng không thể cho qua, cùng mẫu thân các người đến biệt viện đi, về phần Minh Hỉ bởi vì sắp xuất giá, cho phép người trước khi xuất giá được trở về!” Đại phu nhân nói.

“Đại tỷ, người trừng phạt ta như thế nào cũng đều có thể, nhưng việc này cùng Minh Hỉ và Bích Quân không liên quan a!” Nhị di thái thái vội vàng nói.

Lưu Bích Quân vốn thất kinh nghe vậy vội vàng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta cái gì cũng không biết!”

Trang Minh Hỉ lại nói: “Đại nương, lỗi của mẫu thân chính là lỗi của nữ nhi, Minh Hỉ nguyện ý nhận xử phạt.”

Nhị di thái thái làm bộ đánh nàng một cái, khóc nói: “Con nhận loạn cái gì vậy? Chuyện này vốn không liên quan đến con mà!”

Tiếp theo lại nói với Đại phu nhân: “Đại tỷ, các nàng trước đó căn bản không biết việc này, đều là ta an bài, trong lòng đắc ý, cố ý mang các nàng đi xem náo nhiệt, các nàng cũng không cảm kích!”

Ở trên núi sâu không lo không có củi đốt, nàng hiểu được ý tứ của nữ nhi, nàng chẳng lẽ thật muốn đến biệt viện ở cả đời? Chỉ có để nữ nhi Minh Hỉ lưu lại, mới có thể tìm biện pháp giúp nàng trở về, dựa vào Tín Xuyên

nàng cũng không tin tưởng cho lắm. Việc này, vẫn là Minh Hỉ tâm nhãn thông minh hơn hẳn.

“Đại tỷ, Minh Hỉ rất nhanh sẽ gả vào Tạ gia, nếu lúc này bị đưa đến biệt viện, Tạ gia mà biết sẽ nghĩ như thế nào? Đại tỷ, Minh Hỉ cũng gọi người là nương, người nhãn tâm để nàng còn chưa vào cửa đã bị nhà chồng coi thường sao?” Nhị di thái thái sốt ruột nói.

Bên cạnh Trang Minh Hỉ dùng khăn tay che miệng lại, khóc lê hoa mang vũ, thanh âm thút thít nước nở, rất đáng thương.

Lưu Bích Quân cũng ở bên cạnh khóc kêu oan uổng.

Đại phu nhân và mọi người đang ngồi thật sự phiền lòng vì việc này. Trang Thành Chí tuổi đã cao, lúc này thấy mỗi một không chịu nổi, thầm nghĩ muốn mau chóng giải quyết việc này, hẳn vẫy tay nói: “Nếu không có liên quan đến Minh Hỉ và Bích Quân, vậy tha cho các nàng đi, có điều không thể không trừng phạt, Hoa Anh, người phạt các nàng ba tháng nguyệt ngân đi!”

Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân nghe vậy, vội vàng hướng về Trang Thành Chí dập đầu nói lời cảm tạ.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ thật sự không liên quan đến Trang Minh Hỉ? Nhị di thái thái nói cũng không phải không thông, có điều trong lòng nàng luôn cảm thấy việc này Trang Minh Hỉ không có khả năng hoàn toàn đứng ngoài lề. Bất quá căn cứ chính xác đều chỉ hướng về Nhị di thái thái, cũng không liên lụy đến Trang Minh Hỉ, muốn định tội nàng quả thật cũng hơi miễn cưỡng.

Bên này, Đại phu nhân thấy Trang Thành Chí nói như thế, liền làm theo lời của hắn.

Trò khôi hài này với sự trừng phạt của Nhị di thái thái mà chấm dứt.

Sau đó, Tần Thiên y theo lời hứa buông tha phụ nhân kia, có điều dặn dò nàng ta không được đem mọi việc của Trang phủ truyền ra ngoài, nếu không bị nàng biết, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Phụ nhân sốt ruột nói: “Đại thiếu phu nhân, bỉ phụ hôm nay đã biết lợi hại, lần sau cũng không dám lảm miêng nữa, Đại thiếu phu nhân yên tâm, bỉ phụ nếu truyền ra nửa câu, cứ cắt bỏ lưỡi của bỉ phụ!”

Ngày hôm sau, Nhị di thái thái cũng không muốn mang theo nhiều người rời khỏi đây, tùy tùng đi theo chỉ có một ma ma và hai nha hoàn bên người. Thời điểm nàng đi thì kéo Trang Minh Hỉ đến một bên nhỏ giọng nói: “Khuê nữ ngoan, nương chỉ có thể dựa vào con, con cũng biết sống ở biệt viện là như thế nào rồi, con phải nhanh nghĩ biện pháp giúp nương trở về.”

Trang Minh Hỉ an ủi nàng nói: “Nương, người cứ yên tâm đi, con nhất định sẽ nghĩ biện pháp để người trở về.”

Nhị di thái thái lúc này mới lưu luyến rời đi.

Nhìn xe ngựa Nhị di thái thái càng lúc càng xa, Trang Minh Hỉ hừ lạnh một tiếng, nghĩ rằng, ta bây giờ thân còn đang chịu tội, làm sao còn lo lắng cho người, có thể trở về cũng hay không cũng đành phải xem tạo hóa của người thôi!

Chuyện lần này, Trang Minh Hỉ đã thấy rõ ràng, ở trong lòng Đại phu nhân cùng với dòng họ, Tần Thiên có vị trí như thế nào. Chỉ dựa vào mấy lời đồn đãi cũng không thể đem nàng kéo xuống ngựa. Cách thời gian Tạ gia giữ trọn đạo hiếu chỉ còn thời gian bốn tháng, vì tránh phát sinh bi kịch, nàng phải nhanh chóng nghĩ biện pháp.

Về phần Tạ tiểu thư bên kia, Đại phu nhân nếu đã coi trọng Tần Thiên như vậy, chỉ sợ sẽ không dễ dàng để Tạ tiểu thư vào cửa, việc này thật khó giải quyết, mà nàng không tiện lại nhúng tay vào việc này, vẫn nên để Tạ Đình Quân tự mình quan tâm đi.

Nhị di thái thái rời đi, Trang phủ cũng được bình yên trong nhiều ngày, Trang Tín Xuyên cũng bởi vì việc này mà yên lặng một thời gian khá dài, không bao giờ kiêu ngạo gây chuyện giống như trước nữa. Ngay sau đó cửa ải cuối năm tới gần, mọi người vô cùng náo nhiệt tiễn một năm trôi qua. Năm nay Trà Hành thu lợi nhuận về khá tốt, cao thấp trong Trang phủ và Trà Hành đều được đến một hồng bao lớn, ngay cả Tần Thiên, cũng được Đại phu nhân tự tay đưa một phong bao đỏ gồm hai ngàn lượng bạc.

“Cầm đi, coi như tiền riêng của con, nữ nhân a, bên người cũng phải có chút của, con vì Trang phủ đã tận tâm hết sức, nương đều biết!” Đại phu nhân cười nói.

Tần Thiên tiếp nhận, trong lòng cảm khái, từ xưa đến nay có thể cho nhi tức giữ chút của, sợ là chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Nương, cảm ơn người, có thể làm nhi tức của người thật đúng là phúc khí của con!” Tần Thiên ôm Đại phu nhân cười hì hì nói.

Đại phu nhân vỗ tay nàng cười nói: “Con nếu thật muốn cảm ơn ta, vậy hãy mau cho Trang phủ chúng ta thêm một nội tôn đi.”

Nghe xong lời này, Tần Thiên quay đầu lại lén lút nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, thấy hắc cũng đang nhìn mình, đầu mày khóe mắt nhộn nhạo tình ý, hắc lén lút cầm tay nàng.

Tần Thiên trong lòng ngọt ngào, cúi đầu xuống.

Vì thỏa mãn nguyện vọng này của Đại phu nhân, buổi tối Trang Tín Ngạn tất nhiên vô cùng ra sức không cần nhiều lời. Tần Thiên chỉ biết là, toàn bộ buổi tối, nàng tựa như ngồi trong một con thuyền nhỏ lắc qua lắc lại, từng cơn sóng liên tiếp đánh tới, đẩy nàng lên trên cao, rồi lại đem nàng cuốn vào đáy biển.

Nhu tình mật ý, trải khắp trời đất (nguyên văn: phô thiên cái địa).

Sang năm mới, Đại phu nhân bắt đầu xử lý vấn đề của Tạ tiểu thư. Vì việc này, một người mù như bà mang theo lễ vật quý giá tới cửa báỉ phòng. Trước đây, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cũng từng dâng môn trí tạ, nhưng hai lần trước, đều bị đối phương lấy cớ không tiếp, ngay cả Tạ Đình Quân cũng không ra mặt gặp bọn họ, mà lễ vật bọn họ mang tới quản gia của Tạ gia vô luận thế nào cũng không chịu tiếp nhận, bọn họ đành phải trở về.

Bọn họ cũng hiểu, đây là do Tạ gia không dễ dàng nhận tạ lễ báo ân cứu mạng, bọn họ vẫn muốn gả Tạ tiểu thư vào Trang phủ.

Bất quá lần này Đại phu nhân tới cửa, lại lập tức được Tạ gia chủ mẫu tiếp đón, sai người thỉnh Đại phu nhân đến viện của Tạ phu nhân. Tạ phu nhân ở chính sảnh tiếp kiến Đại phu nhân.

Hai người thật nhiệt tình hàn huyên một lúc, Tạ phu nhân lại sai người dâng trà, sau đó rất nhanh liền đi vào chủ đề chính.

Tạ phu nhân vừa nghe Đại phu nhân nói lời đa tạ, cùng với lễ vật quý giá bà đem tới, lập tức trầm mặt, giọng điệu cũng trở nên khách khí: “Trang Đại phu nhân, bọn nhỏ không hiểu chuyện, ta nghĩ người thân là người lớn có địa vị cũng phải để ý tới, vì sao hôm nay lại xử sự không có chừng mực như vậy?”

Đại phu nhân tự biết đuối lý, không nói được một lời.

Tạ phu nhân tiếp tục nói: “Chẳng lẽ Uyển Quân nhà ta không gả được cho ai phải cứng rắn gả vào nhà các người sao? Ta nói cho người biết, nếu không phải vì cứu Đại công tử nhà các người, Uyển Quân của chúng ta còn chưa tới thời điểm cập kê, đã có không biết bao nhiêu đại gia tộc tới cửa cầu thân, nhưng sau khi chuyện này truyền ra ngoài, những người đó cũng không còn tin tức, Trang phu nhân, chẳng lẽ người không biết điều này là vì sao?”

“Vâng, vâng, ta biết, đều là bởi vì Tín Ngạn nhà chúng ta mới làm cho lệnh thiên kim rơi vào tình cảnh xấu hổ như vậy.” Đại phu nhân liên thanh xin lỗi.

“Lúc trước gặp phải mã tặc, Uyển Quân nhà chúng ta sai hạ nhân cứu lệnh công tử dưới mũi đao của đao tặc, điều này tất cả mọi người đều tận mắt thấy, sau đó, hai người rơi xuống vách núi đen, lại là Uyển Quân chúng ta một mình kéo hẳn từ dưới nước lên, cũng không cố kỵ nam nữ khác biệt, đưa vào sơn động chiếu cố, vì chăm sóc lệnh công tử, Uyển Quân chúng ta cả đêm không ngủ, chẳng lẽ những điều này là giả hay sao?”

“Vâng, vâng, ít nhiều nhờ lệnh thiên kim, Tín Ngạn nhà ta mới có thể thoát hiểm.”

“Sau lại nhờ gia phó nhà ta đúng lúc đuổi tới vì lệnh công tử chữa thương, mới có thể cứu lại một mạng của lệnh công tử, gia phó nhà ta nói, nếu không phải có Uyển Quân cẩn thận chăm sóc lệnh công tử một đêm, chỉ sợ lệnh công tử căn bản không thể kiên trì đến giờ phút đó!”

“Vâng, vâng, chúng ta đều biết, lệnh thiên kim là ân nhân cứu mạng của nhi tử ta!”

Thấy Đại phu nhân thái độ hòa hảo, Tà phu nhân dung sắc cũng ôn nhã hơn một chút, bà lấy khăn tay, bắt đầu lau nước mắt: “Nay công tử nhà người đang rất vui vẻ, nhưng Uyển Quân nhà ta lại bởi vì công tử nhà người mà bị người khác chê cười, khuê nữ nhà ta bởi vì việc này gầy sọp đi, tiêu tụy không còn giống hình người, nàng hiện tại ngay cả cửa cũng không dám bước ra, mỗi ngày đều tránh ở trong phòng cũng không dám gặp người khác, cứ như vậy, ta thật sự sợ sẽ xảy ra chuyện gì...”

Nghe xong lời này, Đại phu nhân trong lòng buồn bã, vì cứu con của mình, lại làm cho một cô nương tốt rơi vào tình cảnh này, trong lòng bà kỳ thật cũng không thoải mái. Nhưng nhớ tới Tần Thiên, nhớ tới nhi tức đối

với con mình tình thâm ý trọng, Đại phu nhân quyết tâm, giữa Tần Thiên và Tạ Uyển Quân nếu thật sự chỉ có thể lựa chọn một người, vậy không còn gì phải do dự, đương nhiên là Tần Thiên!

Tạ phu nhân sau khi lau lệ một lúc, ngẩng đầu phân phó nha hoàn bên người: “Đi gọi Tam tiểu thư đến đây, nói Đại phu nhân Trang phủ tới, bảo nàng đến để gặp mặt Đại phu nhân.”

Nha hoàn đi ra ngoài, không bao lâu, Tạ Uyển Quân được nha hoàn vây quanh đi đến.

Tạ phu nhân giới thiệu hai người. Tạ Uyển Quân khiếp sinh gọi một tiếng Đại phu nhân, Đại phu nhân tuy rằng giả bộ không thấy, nhưng vuốt đôi tay gầy yếu của nàng, trong lòng không khỏi dâng lên thương tiếc.

Đúng là... Tình nghĩa lưỡng nan toàn...

Đại phu nhân thở dài.

Tạ Uyển Quân trong khoảng thời gian này thật sự rất tiêu tụy, thứ nhất nàng quả thật nhận lấy áp lực quá lớn, nàng lúc ấy tâm hung ác muốn đem sự tình biến thành không còn đường để cứu vãn, vốn là muốn buộc Trang phủ đi vào khuôn khổ, trở thành bình thê của Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn mặc dù có chỗ thiếu hụt, nhưng hẳn có năng lực, lại thông minh, bộ dạng còn đẹp như vậy, tính tình lại tốt, gia cảnh cũng rất giàu có, coi như là tương xứng. Nhưng nàng năm mơ cũng chưa nghĩ tới mặc dù náo loạn đến mức như vậy, Trang Tín Ngạn thế nhưng vẫn không chịu cưới nàng!

Nếu không thể gả đến Trang phủ, nàng nên làm cái gì bây giờ? Bên ngoài lời đồn đãi chuyện nhảm thế nào thì nàng không biết, nhưng trong phủ bọn tỷ muội con thiếp thất, thấy nàng liền che miệng cười trộm, có thể thấy được đồn đãi này khó nghe đến mức nào.

Nàng thật sự không rõ, Trang Tín Ngạn sao không chịu cưới nàng chứ? Nàng chẳng lẽ không đẹp hơn Tần Thiên, xuất thân của nàng chẳng lẽ không tốt hơn Tần Thiên hay sao? Nàng cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, chẳng lẽ Tần Thiên là một nữ tử xuất thân nhà hoàn có thể so sánh được với nàng? Tần Thiên biết buôn bán, nhưng là một thê tử, chẳng lẽ chỉ biết việc buôn bán là có thể sao?

Để Tần Thiên lo việc buôn bán bên ngoài, nàng ở trong nhà chiếu cố hân, cùng hân cầm sắt cùng mình không phải rất tốt sao?

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 217: Từ mẫu

Chính sảnh chính viện của Tạ gia.

Trong sảnh có một tòa ấm lô lưu kim bát bảo, bên trong than loe lóe sáng, trên hương án có ba lư hương bằng đồng, mùi đàn hương đang từ trong lư hương lượn lờ tản ra.

Đại phu nhân lôi kéo tay Tạ Uyển Quân hỏi han nàng, Tạ Uyển Quân cũng đều nhỏ giọng tế khí trả lời. Đại phu nhân trong lòng thầm khen, không hổ là nữ hài tử phú gia được giáo dưỡng kỹ lưỡng, từ quy củ đến hàm dưỡng các nữ hài tử bình thường khác khó có thể sánh bằng.

Lại không khỏi nghĩ đến Tần Thiên, nhớ tới nàng xuất thân là một nha đầu thấp kém, chưa từng được giáo dưỡng, nhưng có thể có khí thế như ngày hôm nay, vừa có năng lực vừa linh hoạt, không thể không nói thật sự là gặp may mắn!

Nhớ tới nhi tức của mình, Đại phu nhân kìm lòng không được mà tươi cười.

Sau khi gặp mặt chào hỏi, Tạ phu nhân biết Đại phu nhân đã nói ra suy nghĩ của mình, lại bảo Tạ Uyển Quân lui xuống. Tạ Uyển Quân thấy Đại phu nhân đối với mình cười tủm tỉm, nghĩ rằng hẳn bà đối với mình rất vừa lòng, trong lòng nôn nóng như bị mèo dùng vuốt gai gai tò mò muốn biết kết quả. Nàng theo lời lui xuống, nhưng không đi xa, ngược lại vòng qua chính sảnh, đi vào góc nhỏ phía sau chính sảnh ngồi xuống, nghe các nàng nói chuyện.

Lại nghe thấy Đại phu nhân nói: “Lúc trước đã nghe nói Tạ tiểu thư tú ngoại tuệ trung, lan tâm huệ chất. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Tạ Uyển Quân hé miệng cười, nghĩ rằng, đây mới chỉ là phía nam, nếu là ở phương bắc, thanh danh của mình cũng không chỉ có thế này.

“Có điều...” Đại phu nhân chuyển lời, Tạ Uyển Quân cũng biến sắc theo.

“Có điều, Tạ phu nhân có điều không biết, nhi tức của ta lúc vào cửa đã nói trước, kiếp này, Tín Ngạn không thể cưới người thứ hai, nhi tức nhà ta có công lao với Trang phủ, chắc hẳn Tạ phu nhân cũng đã nghe nói tới, phàm là người quen biết ta, đều nói Giang Hoa Anh ta trọng nhất tín nghĩa, cả đời này, chưa bao giờ thất tín bất cứ ai, hôm nay, ta cũng sẽ không thất tín với Tần Thiên có công lao lớn với Trang phủ chúng ta!”

Tạ Uyển Quân cắn chặt môi dưới, hai mắt đầm lệ lưng tròn, nàng vò chặt khăn tay, nghĩ thầm: Tần Thiên, Tần Thiên, lại là Tần Thiên, vì sao mỗi người đều coi trọng nữ tử xuất thân nha hoàn này như vậy? Tín Ngạn, Đại phu nhân, ngay cả ca ca cũng thế! Thật đáng ghét!

Bên kia, Tạ phu nhân đột nhiên biến sắc, xuất phát từ tu dưỡng của bản thân, cố gắng áp chế tức giận, nhưng giọng điệu lại thập phần lãnh liệt cứng rắn: “Trang phu nhân đối với nhi tức của người thủ tín nghĩa, vậy không cần đối với nữ nhi của ta thủ tín nghĩa sao? Nay bởi vì nhi tử người, thanh danh của nữ nhi ta bị hủy, chẳng lẽ nữ nhi của ta không xứng đáng?”

“Tạ phu nhân không nên tức giận, chuyện này Trang phủ chúng ta đã suy nghĩ lo lắng, những lời đồn đãi bên ngoài, Trang phủ chúng ta sẽ phụ trách làm sáng tỏ. Tạ phu nhân yên tâm, dù phải trả giá nhiều như thế nào Trang phủ cũng sẽ cố gắng hết sức. Hơn nữa lúc trước, Tín Ngạn bản thân bị trọng thương, căn bản hôn mê bất tỉnh, mặc dù Tạ cô nương chiếu cố một

đêm, nhưng thật sự danh tiết của Tạ cô nương cũng không hề bị ảnh hưởng. Bên ngoài đồn đãi sờ dĩ khó nghe là do người có tâm bịa đặt sinh sự mới đúng, người không rõ ràng sự việc lại chiếm đa số, chỉ cần chúng ta đồng lòng hợp lực dụng tâm làm sáng tỏ việc này, chắc hẳn danh tiết Tạ cô nương hoàn toàn có thể vẫn hồi, Tạ cô nương nhân tài tướng mạo như thế, xứng đáng với một công tử văn võ song toàn mới đúng, sao có thể ủy khuất làm bình thê nhà chúng ta?” Tuy rằng Trang Tín Ngạn đã nói qua, lời đồn đãi truyền ra ngoài lần này, Tạ gia có trách nhiệm rất lớn. Nhưng bà hôm nay là tới giảng hòa, không phải đến cãi nhau, nếu chỉ trích đối phương, không phải đổ thêm dầu vào lửa sao? Vậy thì chuyện gì cũng đều không thể thương nghị được!

Rốt cuộc là người ra ngoài làm ăn mười mấy năm, Đại phu nhân lời nói đạo lý rõ ràng, thành ý từng quyền, làm cho Tạ phu nhân vô lực phản bác.

Đại phu nhân còn nói mấy lời thành thật sau đó liền lưu lại lễ vật, rồi cáo từ rời đi.

Thẳng đến khi xe ngựa của Đại phu nhân biến mất ngoài cửa lớn, Tạ phu nhân trong đầu cũng có dao động.

Cũng không phải Tạ gia cứng rắn muốn gả nữ nhi cho một kẻ điếc như Trang Tín Ngạn, người làm ăn nặng nhất là thể diện, đích nữ gả cho phu quân không uy phong, thể diện của Tạ gia cũng mất vinh quang, có điều việc đã đến nước này, cũng không còn biện pháp khác, cũng không thể để nữ nhi cả đời không lấy được chồng, hoặc là tìm người điều kiện không tốt bằng tùy tiện gả đi?

Nhưng Đại phu nhân nói những lời vừa rồi đã khiến Tạ phu nhân bị thuyết phục một chút, chỉ cần có thể vẫn hồi thanh danh của nữ nhi, nữ nhi nhà mình như hoa như ngọc sao phải làm bình thê của một kẻ câm điếc?

Tiền bước Đại phu nhân xong, Tạ phu nhân bụng đầy tâm sự trở về gian phòng của mình.

Vừa mới bước vào đã thấy Tạ Uyển Quân đứng trong phòng chờ bà, nương theo ánh sáng ảm đạm ngoài cửa sổ, có thể thấy được nữ nhi vành mắt đỏ hồng.

Bà còn chưa kịp hỏi sao lại thế này, Tạ Uyển Quân đã khóc bổ nhào vào trong lòng bà.

“Nương, Trang phủ sống chết cũng không chịu cưới nữ nhi, nữ nhi nên làm cái gì bây giờ?”

Tạ phu nhân vỗ nhẹ lưng nàng, trong lòng một mảnh từ mẫu.

“Uyển Quân, vừa rồi lời của Đại phu nhân con cũng nghe thấy?”

“Con không thấy là Đại phu nhân nói cũng có chút đạo lý?”

Tạ Uyển Quân khóc nói: “Nương, người không biết bên ngoài những người đó miệng lưỡi độc địa thế nào, bọn họ nói có bao nhiêu khó nghe thì có bấy nhiêu, nay cơ hồ mọi người đều biết, lại sao có thể dễ dàng làm sáng tỏ như vậy, nếu chúng ta thật sự đồng ý, vạn nhất lời đồn đãi căn bản không thể làm sáng tỏ thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó nữ nhi nên làm gì bây giờ? Nữ nhi cũng sắp mười sáu tuổi rồi, còn có thể chờ bao nhiêu năm nữa?”

Hắn vì sao không chịu cưới ta, vì sao không chịu cưới ta chứ? Ta coi như đã cứu hắn một mạng, hắn lại đối với ta tuyệt tình như vậy! Tạ Uyển Quân càng nghĩ càng thương tâm, nàng run run hai vai, ôn nhu khóc, khiến Tạ phu nhân rất đau lòng.

“Không sai, con nói cũng có đạo lý, chuyện này không thể nhẹ nhàng bỏ qua cho bọn họ như vậy! Con cũng đừng thương tâm, để nương nghĩ biện pháp.”

Tạ phu nhân ôm lấy nữ nhi an ủi nói.

Băng tuyết tan rã, đông đi xuân đến.

Sang đầu xuân, công việc của Trà Hành dần dần trở nên lu bù. Một số ngày này Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn việc nhiều đến mức chân không chạm đất, Trang Tín Ngạn mang theo các quản sự đi xem xét đốc thúc quản lý sinh trưởng của các cây trà, mà Tần Thiên thì ở lại Trà Hành chuẩn bị công việc cung cấp trà xuân cho đại mặc.

Bởi vì Tạ gia cũng có phần tham dự trong sinh ý đại mặc, cho nên trong khoảng thời gian này, Tạ Đình Quân thường xuyên xuất hiện ở Trà Hành, mỗi lần Tần Thiên cùng hân thương nghị sự tình đều có Phạm Thiên và Thu Lan tiếp khách, cũng không sợ gây ra nhàn ngôn toái ngữ gì.

Hôm nay, Tạ Đình Quân đi vào Trà Hành, đi đến hậu viện. Hậu viện của Trà Hành tương đương với gian phòng nghỉ ngơi trong Trà Hành, cũng có hành lang, đình đài lầu các. Phạm là quản sự có chức vị đều có gian phòng của mình ở hậu viện, phòng của Tần Thiên và Trang Tín Ngạn tất nhiên là gian lớn nhất, tốt nhất.

Sau khi bước vào hậu viện, Tạ Đình Quân thấy Tần Thiên đang đứng thưởng thức hoa vừa mới nở rộ dưới một gốc cây đào, bên người cũng không có người ngoài, Tạ Đình Quân không khỏi dừng lại cước bộ.

Chỉ thấy nàng hôm nay mặc một kiện áo hoa sắc đình hương hoa văn bướm bướm lượn quanh bờ đào, phía dưới là váy dài màu trắng, trên đầu vấn kiểu tóc đơn giản, chỉ cài một kim trâm ruby xinh đẹp, ngoài ra cũng không còn trang sức gì khác.

Nàng đứng dưới hoa đào, hơi hơi nâng đầu, dáng người tiêm nhược có một vẻ thướt tha.

Hoa đào còn chưa nở rộ toàn bộ, nhỏ nhắn, hồng nộn, nàng ngấm hoa đào, gương mặt phấn hồng mỉm cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Tạ Đình Quân nhìn nhìn, bỗng nhiên nghĩ đến mấy lời “Người so với hoa còn đẹp hơn”.

Thấy bốn bề vắng lặng, Tạ Đình Quân trong lòng nóng lên, bước qua.

“Tần đương gia thật sự có nhã hứng, trăm việc bận bịu vậy mà vẫn còn tư thái nhàn hạ thoải mái thế này.” Tạ Đình Quân cười nói.

Tần Thiên quay đầu lại, thấy hắc đi về phía mình. Hắc dường như rất thích trang phục màu đen, hôm nay vẫn như cũ là kiện cẩm bào màu đen, trên bào thêu hoa văn kim tuyến dưới ánh nắng mùa xuân lờ lờ sáng lên, giống như những tia sáng quanh co khúc khuỷu được khắc trên đêm đen.

“Lơ đãng phát hiện cây đào nở hoa, không khỏi cảm thán thời gian trôi qua quá nhanh.” Tần Thiên cười nói.

Dù sao cũng là phía đối tác, không thể vừa thấy mặt liền phụng phịu, cũng không thể không tiếp chuyện.

Tạ Đình Quân đi đến bên người nàng, xoay người, nhìn hoa đào kia nghiêng lệ, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, ngày trôi qua quá nhanh, nhớ rõ thời điểm chúng ta xuất môn là lúc mới vào thu năm ngoái, không nghĩ tới chớp mắt một cái, mùa thu trôi qua, lại chớp mắt một cái, mùa đông cũng đã trôi qua.”

Nghe thấy trong thanh âm hắc lộ ra một loại tang thương, Tần Thiên kinh ngạc nhìn qua, thân thể của nàng chỉ cao tới vai hắc, từ góc độ này của nàng nhìn lại, vừa vặn thấy phía cằm của hắc, cùng với cái mũi cao thẳng, khi cúi đầu xuống, lại thấy tay trái hắc thiếu mất ba ngón tay.

Huyền thiết chỉ màu đen, dưới ánh mặt trời chớp động lạnh như băng quang, làm cho người ta có một cảm giác cứng ngắc cùng lãnh trầm.

Tần Thiên trong lòng mềm nhũn, nhẹ giọng nói: “Mặc kệ ngày trôi qua nhanh thế nào, Tạ công tử đối với Tần Thiên có ân cứu mạng, Tần Thiên tất nhiên sẽ không quên.”

Một trận gió thổi qua, hoa đào nhỏ bé run rẩy, có cảm giác vô cùng mảnh mai.

Trong gió xuân, Tạ Đình Quân quay đầu lại, hai mắt tối đen thâm thúy, hẩn nhìn nàng, thanh âm có chút ám ách: “Ta biết, người đối với ta có nhiều nghi kỵ, ta cũng biết, ta nói cái gì người cũng không tin tưởng, nhưng có một việc, người nhất định không thể hoài nghi, đêm đó thời điểm đối mặt với bầy sói, trong lòng ta một chút tạp niệm cũng không có.”

Lời này không khỏi ái muội, Tần Thiên cười gượng hai tiếng, lui ra phía sau hai bước, “Tạ công tử nói đùa.” Thấy Thu Lan từ ngoài viện tiến vào, Tần Thiên vội vàng cao giọng gọi: “Thu Lan, người đi đâu vậy, ta đang tìm người đây!” Nói xong hướng về Thu Lan đi đến, bỏ Tạ Đình Quân lại phía sau.

“Tần đương gia.” Phía sau truyền đến thanh âm hùng hậu của Tạ Đình Quân, giọng điệu đã khôi phục như bình thường.

Tần Thiên quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy một cánh hoa đào bị gió thổi dừng trên đầu vai hẩn.

Trong không khí có mùi thơm của hoa đào.

“Ta nói còn chưa nói xong, ta muốn hỏi người, Thịnh Thế ở đại mạc cần phải tuyển người phụ trách, Tần đương gia đã tuyển lựa được ai chưa?”

Thịnh Thế ở đại mạc sinh ý khá lớn, thời gian đầu bởi vì còn chưa ổn định, tỷ như vận chuyển đường dẫn, ngôn ngữ không thông, cùng với việc phải tìm thêm các hộ vệ, muốn mượn thực lực Tạ Thịnh Khôi của Tạ gia Tạ Thịnh Khôi, nhất định phải có một người phụ trách ở bên kia chương quản hết thấy sự vụ, trừ tính toàn cục. Hai năm sau, chờ Thịnh Thế ở đại mạc đứng vững là có thể mở chi nhánh đến lúc đó, người phụ trách chính là đại chương quý của Thịnh Thế ở đó.

Không thể không nói, đây là một chức quan béo bở rất mê người! Phải biết rằng, Thịnh Thế có thể nói là tổng đại lý sinh ý ở đại mạc, mặc kệ là ai, muốn thực hiện kinh doanh, đều phải được Thịnh Thế cho phép, cũng chính là được Tần Thiên cho phép, Tần Thiên ở phía nam, chuyện bên kia khẳng định còn phải hỏi ý kiến người phụ trách ở đại mạc, vì thế người phụ trách này có địa vị hết sức quan trọng.

Đạo lý này mỗi người đều hiểu được, từ đầu xuân năm nay, Tần Thiên bị bao nhiêu người ngầm tham nói bóng nói gió. Người thứ nhất rõ ràng là Tam di thái thái. Nàng ta dường như rất muốn để Trang Tín Trung có được vị trí này, nhưng từ sự tình lần trước, Tần Thiên cảm thấy hắc không thể một mình đảm đương. Trang Tín Trung không nằm trong phạm vi suy nghĩ của nàng.

Hôm nay, đại chương quý Từ Phúc Tuyền, vì việc này mà tìm đến nàng.

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 218: Hồng Môn Yến

Bất quá lần này Từ Phúc Tuyên đi vào tìm Tần Thiên, không phải vì chính mình, mà là vì con hăn.

Con hăn Từ Xương Bình là quản sự thu chè tươi ở Trà Hành, ở Trà Hành cũng làm gần mười năm. Làm việc cũng an ổn, không gây ra đại loạn gì, nhưng ngày thường cũng khó khiến Tần Thiên lưu lại ấn tượng.

“Đại thiếu phu nhânta cũng biết lấy tư chất của Xương Bình, rất khó phụ trách toàn bộ sinh ý ở đại mạc, ta chỉ muốn thỉnh Đại thiếu phu nhân cho hăn chức vị thủ phó, để hăn đi theo học hỏi nhiều hơn, trông thấy mọi việc, tương lai cũng giúp đỡ được Đại thiếu phu nhân nhiều hơn!” Từ chương quỹ nói.

Xét thấy Từ chương quỹ ở Thịnh Thế cần cù thật thà khẩn nhiều năm như vậy, đưa ra yêu cầu như thế cũng không quá phận, vì thế, Tần Thiên rất sáng khoái đáp ứng. Mục đích đạt được, Từ chương quỹ cao hứng rời đi.

Từ chương quỹ chân trước mới vừa đi, Thanh Liễu cầm sái kim bái thiếp đỏ thắm tiến vào, nói: “Là Tri phủ phu nhân phái người đưa bái thiếp đến.”

Tri phủ phu nhân? Tần Thiên kinh ngạc, tiếp nhận vừa thấy, là Tri phủ phu nhân trong phủ tổ chức hội du xuân, cố ý thỉnh các thương phụ nổi danh toàn thành đến.

Loại hình thức yến hội này, hàng năm hình như phủ phu nhân đều cử hành hai lần vào mùa xuân, một lần là mở tiệc chiêu đãi các phu nhân quan lại toàn thành, một lần là mở tiệc chiêu đãi thương phụ, năm trước đây

đúng là thời điểm Tri phủ đại nhân cùng Đại phu nhân có hiềm khích, Tri phủ phu nhân đã không mời Đại phu nhân. Nhưng năm nay, Thịnh Thế sinh ý càng làm càng náo nhiệt, hơn nữa có quan hệ với Tổng bá bá, tất nhiên không thể bài trừ Thịnh Thế.

Thu Lan nghe nói là Tri phủ đại nhân mở tiệc chiêu đãi, lập tức nói: “Có thể không đi không? Nhị di thái thái vừa mới bị đưa đến biệt viện, Tri phủ phu nhân liền mở tiệc chiêu đãi Đại thiếu phu nhân, ta cảm thấy Tri phủ phu nhân nhất định không có tâm tư!”

“Đừng nói lung tung!” Thanh Liễu lập tức bưng kín miệng Thu Lan, sau đó đi đến ngoài cửa nhìn nhìn, xác định không có người nghe thấy lời nói vừa rồi của Thu Lan, lúc này mới yên lòng. Nàng xoay người, chỉ vào Thu Lan trách cứ: “Thu Lan, người tính tình lỗ mãng không chịu sửa, sớm hay muộn có một ngày sẽ hại đến Đại thiếu phu nhân!”

Thu Lan đi đến bên cạnh Thanh Liễu, phe phẩy cánh tay của nàng nói: “Được rồi Thanh Liễu, người đừng mắng ta, ta nhất định sẽ sửa!”

Thanh Liễu giơ ngón tay chia một cái lên trán nàng, cười nói: “Đúng là da mặt dày không biết xấu hổ mà, cũng không biết Hải Phú vì sao lại coi trọng người chứ?”

Thu Lan mặt đỏ lên, lập tức véo nhẹ Thanh Liễu, Thanh Liễu tránh ra trốn phía sau Tần Thiên, nói: “Lời này Đại thiếu phu nhân cũng nói qua, người có bản sự thì tới véo Đại thiếu phu nhân đi!”

Thu Lan nào dám, nhìn Tần Thiên, mặt đỏ hồng cúi đầu, dậm dậm chân sẵng giọng: “Các người đều là trứng thối, chỉ biết chê cười ta!”

Tần Thiên vỗ tay cười: “Ta không chê cười người, nam nữ hoan ái vốn là việc thiên kinh địa nghĩa, người cùng Hải Phú tuổi cũng không còn nhỏ, xem ra cũng có ý với nhau? Ta còn tính, chờ sự vụ đầu xuân hoàn tất, sẽ

cùng nương bàn về chuyện của các người, tìm ngày lành giúp các người chủ trì!”

Thu Lan trong lòng vui mừng, trên mặt lại không nhin được đỏ hồng, nàng dậm chân bùm mặt nhăn nhó nói: “Không nói chuyện với các người nữa!” Nói xong, chạy thật nhanh ra ngoài.

Tần Thiên và Thanh Liễu đều cười nhìn ra ngoài cửa.

Lần này gặp nạn ở đại mạc, cũng không phải hoàn toàn không có chuyện tốt, cũng vì lần này gặp nạn, Hải Phú cứu mấy người Thu Lan, hai người trong hoạn nạn nảy sinh tình cảm, sau khi trở về hai người lén lút gặp mặt, rốt cuộc giấy không thể gói được lửa, không bao lâu đã bị Thanh Liễu và Tần Thiên phát hiện.

Đây vốn là chuyện tốt, Tần Thiên làm sao có thể ngăn cản, trong lòng đã vì các nàng tính toán chu toàn.

“Hiện tại mầm tình đã rơi xuống người Thu Lan rồi, vậy còn Thanh Liễu người thì sao? Có ý trung nhân không, người so với Thu Lan ổn trọng hơn rất nhiều, người nếu có tâm giấu giếm ta, ta sẽ rất khó mà phát hiện ra được!” Tần Thiên đẩy Thanh Liễu một cái.

Thanh Liễu mặt trướng đỏ bừng: “Đại thiếu phu nhân, người nói gì vậy? Ta không có mà. Ta nghĩ cả đời này đều hầu hạ Đại thiếu phu nhân!”

“Nha đầu ngốc!” Tần Thiên cười cười, trong lòng lại tính toán, nên vì Thanh Liễu tìm một phu lang thích hợp, quả quyết không thể ủy khuất nàng.

“Bất quá nói trở về...” Thanh Liễu đề thấp thanh âm nói: “Thu Lan tuy rằng lỗ mãng, nhưng nàng nói không phải không có đạo lý, không bằng Đại thiếu phu nhân từ chối yến hội lần này?”

“Muốn tìm cái cơ để không đến rất dễ dàng, nhưng Thanh Liễu người ngẫm lại xem, đối với Nhị di thái thái, chúng ta có lỗi hay sao?”

Thanh Liễu vội vàng lắc đầu.

Tần Thiên cười: “Đã là như thế, chúng ta cứ đường hoàng chính chính đến dự, cần gì phải chột dạ tránh đi?”

Thanh Liễu lúc này mới nở nụ cười, gật đầu nói: “Đại thiếu phu nhân nói đúng!”

Đến ngày tổ chức yến hội, tuy rằng không thích mấy thứ trang sức đính đinh đang đang, nhưng vì thể diện của Trang phủ, Tần Thiên vẫn tùy ý để bọn nha hoàn trang điểm.

Bọn nha hoàn ngày thường không có cơ hội biểu hiện, hôm nay thật vất vả có thể phát huy sở trường, liền xuất ra một hòm bản sự, đem Tần Thiên biến thành tiên nữ hạ phàm, khiến cho Trang Tín Ngạn đã quen nhìn Tần Thiên bình dị đơn giản, hung hăng ngốc sững sốt một lúc.

“Đại thiếu gia, kỳ thật Đại thiếu phu nhân của chúng ta so với đệ nhất mỹ nhân ở Dương Thành chắc hẳn cũng không thua kém bao nhiêu, đúng hay không?” Thu Lan cười khẽ nói.

Trang Tín Ngạn chỉ nhìn Tần Thiên như bị đui mù.

Thấy vợ chồng son tình ý kéo dài, Đại Nha hoàn Bích Liên rất thức thời dẫn bọn nha hoàn lui xuống. Thời điểm Thu Lan bước ra cửa thì một bên che miệng cười, một bên lén lút đóng cửa lại.

Chờ bọn nha hoàn vừa đi, Trang Tín Ngạn liền khẩn cấp ôm lấy Tần Thiên, hướng tới cái miệng nhỏ nhắn đỏ au của nàng hôn xuống, đến tận

khi hai người cảm thấy hít thở không thông mới lưu luyện không rời buông ra.

Trang Tín Ngạn ôm nàng luyện tiếc buông tay, miệng thì thào lặp lại: “Nhật được bảo bối, nhật được bảo bối!”

“Chẳng lẽ phải như vậy mới coi như nhật được bảo bối a!” Tần Thiên chu miệng, mất hứng, cho nên mới nói, nam nhân xem trọng nhất vẫn là ngoại hình, những lời này thật sự quá đúng!

Thấy nàng mất hứng, Trang Tín Ngạn nóng nảy, vội vàng buông nàng ra lấy ra quyển vở viết nói: “Mặc kệ nàng có bộ dáng gì đi nữa, đều là bảo bối của ta! Có điều hôm nay nàng thật sự rất đẹp, thực kinh diễm!”

“Buồn nôn a!” Tần Thiên giận hăn liếc mắt một cái, lại nói: “Ta cũng biết mình như vậy rất được, nhưng ta ngày thường đi làm việc, làm sao có thể trang điểm mình diễm như vậy, mặc quần áo lụa mềm đẹp dễ như vậy, đội nhiều trang sức xinh đẹp như vậy, ta ngay cả đi lại đều cần phải có người khác giúp đỡ, buổi sáng vì thoa phấn cài trâm mà mất gần một canh giờ, rất bất tiện? Xinh đẹp thì cũng tốt nhưng vì thế lại phải trả giá quá nhiều!”

Thấy rõ ràng lời của nàng, Trang Tín Ngạn trầm mặc xuống, nghĩ rằng: hăn phải nhanh cố gắng học nói, đến lúc đó là có thể tiếp chương Trà Hành, để thê tử muốn làm cái gì có thể làm cái đó, không phải băn khoăn nhiều như vậy nữa.

Có điều học nói đâu có dễ dàng? Tần Thiên mỗi buổi tối đều dạy hăn, hăn tự hỏi bản thân cũng rất cố gắng, nhưng đến tận bây giờ, hăn vẫn chưa thể nói rõ câu, chỉ cần là một câu nói từ năm chữ trở lên, thường thường muốn phát âm ra như cần phải lười vậy. Cũng không thể trách hăn, hăn nghe không thấy, hai ba chữ còn có thể đối phó, nhiều hơn rất dễ bị lẫn lộn.

Vốn hần thiên tư thông minh, mới có thể tiến bộ trong một thời gian ngắn như thế.

Nhưng thân là nam nhân, nhiều lúc không thể đứng ra bảo hộ thể tử của chính mình, giống như sự kiện mã tặc vừa rồi, cùng với lần trước Tần Thiên phải chịu nhục, thậm chí còn rất nhiều chuyện xảy ra trước đó, đều là vì hần có chỗ thiếu hụt, mỗi khi Tần Thiên gặp nguy nan, hần cũng không thể đứng lúc bảo hộ nàng. Điều này đối với hần mà nói, thật sự rất khó chịu.

Vừa nghĩ đến đó, Trang Tín Ngạn nhìn không được lại ôm Tần Thiên vào lòng, nhẹ giọng nói: “Ta thực xin lỗi nàng.”

Nghe câu đó, Tần Thiên vốn muốn cười, được được, làm sao lại học được người khác nịnh nọt như vậy chứ? Nhưng dần dần, Tần Thiên cảm nhận được mấy từ đơn giản này của hần lại bao hàm nùng tình cùng xin lỗi, trong lòng bỗng nhiên trở nên bủn rủn.

Nàng gặt gao ôm eo lưng hần, đem mặt dán trên ngực của hần.

Đứa ngốc, có gì phải xin lỗi chứ? Ta đã có được rất nhiều thứ, thường khiến ta không thể tin được đây là hạnh phúc chân thật...

Ra cửa phòng, Trang Minh Lan đã trang điểm xong đang chờ ở trong sân, nhìn thấy Tần Thiên và Trang Tín Ngạn nhẹ giọng gọi một tiếng: “Đại ca đại tẩu.”

Trang Tín Ngạn khẽ cười cười, hần còn có việc khác, vì vậy ra cửa trước.

Tần Thiên đi qua, lôi kéo tay nàng nói: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Trang Minh Lan cười cười, hưng phấn mà hai mắt sáng lên.

Lần yến hội này mang tính chất thân thiết của các nữ tử, vì thế Tần Thiên liền mang theo Trang Minh Lan sắp đến tuổi cập kê đang cần tìm hôn phối ra ngoài, để nàng gặp nhóm thương gia phu nhân, cũng để các thương gia phu nhân trông thấy nàng, làm cho các nàng biết, Trang phủ còn có một thứ nữ chưa xuất giá.

Hai người ngồi chung một chiếc xe ngựa, nói giỡn một lúc đã tới quý phủ của Hồ Tri phủ.

Ngoài cửa lớn, hai người được nha hoàn nâng đỡ bước xuống xe, vừa vận liên thấy một chiếc xe ngựa châu anh bát bảo hướng về bên này.

Người đến, tất nhiên đều là thương phụ được mời, vừa nghĩ như vậy, Tần Thiên cũng không vội đi vào, tự nhiên gặp được, dù sao cũng phải tiếp đón một chút mới hợp cấp bậc lễ nghĩa.

Xe ngựa dừng lại, Tần Thiên mặt mang mỉm cười nhìn cửa xe ngựa, đã thấy một nam nhân mặc hắc bào bước xuống xe.

Tần Thiên ngăn người, yến hội của Tri phủ phu nhân, hãn sao lại tới đây?

Đang nghĩ tới, đã thấy hãn vươn tay, đỡ một vị phu nhân ung dung ăn vận xa hoa bước xuống, Tần Thiên lập tức đoán được thân thể của bà ta, hãn là mẫu thân của Tạ Đình Quân, Tạ phu nhân!

Cũng đúng, muối thương lớn như Tạ gia, sao có thể không nằm trong danh sách được mời của Tri phủ phu nhân chứ.

Ngay lúc Tần Thiên đánh giá bọn họ, Tạ thị mẫu tử cũng thấy Tần Thiên, vẻ mặt hai người lại hoàn toàn khác biệt.

Tạ Đình Quân rõ ràng ngăn ngó, hai mắt sáng ngời, trên mặt có một vẻ kinh diễm.

Hôm nay Tần Thiên mặc áo khoác ngắn kim tương hậu trừ hoa văn hoa hồng có đính lông sóc, bên trong là áo vải hoa màu trắng ngần cùng màu với đế hài, váy nhục quế hoa màu phấn hồng có trăm con bướm bay lượn quanh thân váy. Tóc đen búi kiểu, bên trái cài châu hoa tây dương, bên phải gài mấy cây trâm bích ngọc châu báu lưu kim, trên hai lỗ tai có đeo hai giọt châu màu hồng san khảm vàng ròng run rẩy nhẹ nhàng bên vành tai, càng khiến nàng phu quang như tuyết, minh điểm động lòng người.

Tạ Đình Quân là lần đầu tiên nhìn thấy Tần Thiên trang điểm như thế, thấy nàng da thịt như tuyết, hai gò má giống như quả đào, mi như liễu, mắt như hạnh, so với mỹ nhân hắc từng chứng kiến cũng không chút nào thua kém, lại hơn một phần tú lệ tinh thuần.

Trong một chốc kia, Tạ Đình Quân chỉ cảm thấy trong lòng rung động, dường như bị hòa tan.

Tần Thiên dưới ánh mắt của hắc không khỏi nhú mày.

Bên cạnh Tạ phu nhân lại nặng nề mà đẩy hắc một cái, tức giận nói: “Đình Quân, con không phải muốn đi gặp Tri phủ đại nhân hay sao? Còn thất thần làm cái gì?”

Bị hành động của mẫu thân thức tỉnh, Tạ Đình Quân lúc này mới hồi phục tinh thần, hắc vội vàng thu liễm tâm thần, hướng về Tần Thiên thi lễ, dẫn đầu bước vào đại môn, hướng về tiền viện.

Lưu lại Tần Thiên cùng Tạ phu nhân, hai người sắc mặt đều có chút mất tự nhiên.

Xuất phát từ lễ phép, Tần Thiên vẫn hướng về bà thi lễ, Tạ phu nhân đem nàng từ đầu đến cuối tinh tế đánh giá một phen, nghĩ rằng: không phải nói nha đầu này không hề có tư sắc sao? Hiện tại xem ra so với Uyển Quân cũng không thua kém bao nhiêu!

Vừa nghĩ đến chính người đứng trước mặt này khiến nữ nhi của mình chịu tội, Tạ phu nhân lòng tràn đầy mất hứng, hướng tới Tần Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không đáp lễ, được nha hoàn nâng đỡ bước vào sân.

“Người này, sao lại như vậy?” Trang Minh Lan lầm bầm một tiếng.

“Đừng để ý bà ta, chúng ta chú ý bản thân là tốt rồi!” Tần Thiên thản nhiên nói.

Địa điểm tổ chức yến hội ở đại sảnh phía sau chính viện.

Đoàn người Tần Thiên dưới sự dẫn dắt của nha hoàn dọc theo một thông đạo rộng mở, đi vào một gian đại sảnh thoáng đãng, một loạt mười cột gỗ nước sơn sáng ngời trước cửa vẫn im lìm đứng trong gió xuân hàn. Vừa mới tiến vào đại sảnh, liền có một cỗ mùi hương son phấn nồng đậm xen lẫn với mùi than sưởi ập vào mặt.

“Đại thiếu phu nhân Trang phủ đến.” Có nha hoàn thanh thúy run sợ hô.

Trong phòng hơn mười ánh mắt nhất tề xoát xoát nhìn về phía Tần Thiên. Tần Thiên nhất thời chỉ cảm thấy bên trong châu vây thúy vòng, chỉ nghe tiếng hoàn bội đình đang, lại không thể phân rõ ai với ai.

“Khá lắm thật xinh đẹp!” Một thanh âm vững vàng vang lên.

Tần Thiên theo tiếng nhìn lại, đã thấy một phụ nhân ăn mặc hoa mỹ đoan trang ngồi ở ghế chủ vị. Chỉ thấy nàng ta nhìn qua khoảng bốn mươi tuổi, mặt như trăng tròn, dài mi tế mắt, tư thái ung dung, chính là Tri phủ phu nhân.

Tần Thiên vội vàng mang theo Trang Minh Lan đi qua vái chào Tri phủ phu nhân.

Tri phủ phu nhân trong lời nói rất thân thiết, lôi kéo tay Tần Thiên ân cần thăm hỏi vài câu về Đại phu nhân, lại tán thưởng nàng có năng lực, sau đó lại nói: “Lại nói tiếp, chúng ta có quan hệ sâu sắc, về sau nên năng qua lại hơn.” Đúng là một chút hờn giận đều không có.

Kết cấu của đại sảnh đại khái giống như các đại sảnh khác, bên cạnh trái phải ghế chủ vị có đặt bàn dài, trên đó bày rượu nóng và mấy món ngon, trong sảnh có một tòa ấm lò bằng đồng thau bảy tầng có hình đài hoa sen, chỉ bạc thán nhiên náo nhiệt, khiến trong phòng đều ấm áp hoà thuận vui vẻ.

Sau đó, Tri phủ phu nhân an bài nàng ngồi xuống vị trí thứ ba phía bên tay phải, mà Trang Minh Lan thì được an bài ngồi cùng một chỗ với các tiểu thư gia quyến khác. Tần Thiên sau khi ngồi xuống, cùng mọi người chào đón. Ngồi bên trái nàng là Lưu phu nhân kinh doanh trang phục tơ lụa, ngồi bên phải nàng là Vương phu nhân có lão bản là gạo thương.

Hai người đều khoảng tầm bốn mươi tuổi, tuy rằng vẻ mặt mỉm cười, nhưng nhìn Tần Thiên ánh mắt lại giống như có thâm ý, Tần Thiên cho rằng là do mấy lời đồn đãi, cũng không thèm để ý.

Nàng chú ý tới Tạ phu nhân cũng ngồi ở vị trí bên cạnh Tri phủ phu nhân phía bên tay trái, hai người nói chuyện dường như rất thân cận. Thấy Tần Thiên nhìn tới, Tạ phu nhân lạnh lùng quét nàng liếc mắt một cái, sau đó lại cùng Tri phủ phu nhân nói gì đó. Tri phủ phu nhân nhìn về phía Tần Thiên, khóe miệng mang theo mỉm cười thản nhiên.

Thấy vậy, Tần Thiên liên tưởng đến việc Tạ Đình Quân vừa rồi có thể tùy ý gặp mặt Tri phủ đại nhân, có thể thấy được Hồ Tri phủ cùng Tạ gia quan hệ khá thân mật, nay lại thấy Tạ phu nhân cùng Tri phủ phu nhân có quang cảnh như thế, không khỏi có tâm cảnh giác.

Bất quá ký đến chi, tắc an chi (việc gì đến thì cũng đến rồi, cứ bình thản mà nhận lấy thôi), nàng không làm việc gì đui lý, không cần phải sợ!

Yến hội như vậy, bất quá chỉ là nhàn thoại việc nhà. Tri phủ phu nhân lấy tư thái phu nhân quan lại khẳng định sự cống hiến của các thương gia trong Dương Thành, đối với các thương phụ cũng cảm tạ sự cống hiến giúp đỡ phu quân nuôi dạy con cái. Sau, đó là nhằm chán thối phòng nhau, khoe khoang với nhau, trang sức của ta mua ở đâu a, quần áo của ta là ở nơi nào làm ra a, đồ vật trên quần áo là cỡ nào quý trọng a, nghe mấy loại chuyện này, Tần Thiên thiếu chút nữa ngủ gà ngủ gật.

Bỗng nhiên, trong gia quyến có thanh âm nổi lên, một nữ hài tử có thanh âm sắc nhọn nói: “Hóa ra đúng là ta không nhìn nhầm người ...” Ngừ khí tràn ngập trào phúng.

Tri phủ phu nhân hỏi là chuyện gì xảy ra, nha hoàn bẩm báo: là các tiểu thư đang tranh cãi âm ỹ.

Các thương phụ đều nhìn qua, đã thấy đang nói chuyện là đích nữ Vương tiểu thư của lão bản gạo thương, đối tượng nàng ta trào phúng chính là Trang Minh Lan.

Lúc này Trang Minh Lan ngồi ở trong góc, cúi đầu, hai tay gặt gao nắm chặt, có vẻ vô cùng khẩn trương.

Trang Minh Lan là Tần Thiên mang tới, thấy nàng chịu ủy khuất, Tần Thiên sao có thể xem như không thấy, lập tức lên tiếng hỏi: “Minh Lan, đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe vậy, Trang Minh Lan ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt hàm chứa nước mắt, lại mím nhanh miệng, nhìn Vương tiểu thư bên cạnh liếc mắt một cái, không dám nhiều lời.

Thấy Tần Thiên hỏi, Vương phu nhân cũng không cố kỵ nữa, cũng hỏi nữ nhi một câu là chuyện gì xảy ra.

Vương tiểu thư hiển nhiên so với Trang Minh Lan lớn mật hơn nhiều, nàng đứng lên, đầu tiên là hướng Tri phủ phu nhân thi lễ, sau đó khinh miệt liếc Trang Minh Lan một cái, cao giọng nói: “Hồi Tri phủ phu nhân, dân nữ tò mò hỏi Ngũ tiểu thư Trang phủ có phải sau khi nàng ta xuất giá cũng sẽ giống nàng như trưởng tẩu của nàng ta, không cho phép trượng phu lại có nữ nhân khác. Nàng thế nhưng trả lời ta, nàng cũng hy vọng tương lai trượng phu giống như Đại ca của nàng, đối với thê tử toàn tâm toàn ý! Nàng cư nhiên còn hỏi ta, chẳng lẽ người không muốn thế sao?”

Nói xong Vương tiểu thư ngang ngẩng đầu: “Ta đương nhiên sẽ không muốn như vậy, chúng ta là tiểu thư chính quy từ nhỏ học chính là tam tòng tứ đức, chỉ có phụ nhân phổ thường không biết gì kia mới có ý tưởng ngu muội như vậy. Nếu gả đến phu gia thì nên vì phu gia suy nghĩ, muốn gia đình phồn thịnh, có thể nào bởi vì bản thân chi tư mà có ý nghĩ như vậy? Thật sự khiến người ta xem thường! Ta cảm thấy quá tức giận nên mới thất lễ, thỉnh Tri phủ phu nhân cùng các vị phu nhân thông cảm!”

Tri phủ phu nhân nghe thấy liên tục gật đầu, vẻ mặt tán thưởng: “Lời nói của Vương tiểu thư thật sự rất đúng, làm nữ nhân, sao có thể đem hai chữ đồ kỵ ôm trong ngực, nói khó nghe, đã phạm vào điều lệ, cũng có thể sẽ bị hưu, nữ tử giống như Vương tiểu thư mới là hiền thê lương mẫu tốt nhất!” Nói xong, nhìn Vương tiểu thư cười nói: “Vương tiểu thư, công tử nào có thể cưới được người, thật là có phúc!”

Các thương phụ khác đều phụ họa.

Vương tiểu thư mặt đỏ lên, hướng về Tri phủ phu nhân hơi hạ thấp người: “Đa tạ phu nhân tán thưởng!”

Phía sau, ngồi ở Tạ phu nhân ngồi ở bên cạnh Tri phủ phụng nhân ánh mắt như điện bắn về phía Tần Thiên, tựa tiểu phi tiểu nói: “Không biết Tần đương gia nghĩ về lời nói này của Vương tiểu thư này như thế nào?”

Nghe đến đó, Tần Thiên trong lòng hiểu rõ, đòn đầu tiên đã đánh ra rồi!

Bất quá, người cho là các người nhiều người, ta sẽ sợ các người sao?

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 219: Công kích

Tần Thiên mặt mang mỉm cười nhìn các nàng, trong lòng lại đang oán thầm, một đám đem tam tông tứ đức đặt bên miệng ca tụng, nhưng trên đời này có được mấy người như Đại phu nhân, mặc dù Đại phu nhân rộng lượng như thế, cũng bất quá là vì có điều kiện tiên quyết, đó là Trang Lão gia đã mất, Đại phu nhân nắm quyền quản lý. Nếu Trang Lão gia vẫn còn trên đời, tiểu thiếp từng bước thu nạp vào gủi, Đại phu nhân nếu thật sự chỉ có một nhi tử cam điếc như Trang Tín Ngạn, trong lòng bà thật sự không có ý tưởng khác?

Không phải Tần Thiên hoài nghi nhân phẩm của Đại phu nhân, mà chuyện này vốn nhân chi thường tình, cho dù không suy nghĩ cho bản thân cũng phải vì nhi tử mà suy nghĩ.

Nhóm phu nhân này, coi như vô cùng cao hứng thoải mái giúp đỡ trợ giúp phu nạp thiếp, sau lưng lại hận nghiêng răng ngứa lợi, sử dụng mọi thủ đoạn phòng bị trị nhóm tiểu thiếp, các nữ hài tử chưa xuất giá thì một bên học tam tông tứ đức, một bên học âm mưu thủ đoạn.

Thời điểm xuất môn gặp người, còn phải quảng cáo rùm beng bản thân có bao nhiêu hiền lành, có bao nhiêu rộng lượng.

Có mệt hay không a?

Đương nhiên, đây cũng không phải lỗi của các nàng, chỉ trách xã hội tai quái mà thôi.

Trong phút chốc, ánh mắt mọi người đều nhất tề xoát xoát bắn về phía nàng, Tri phủ phu nhân cười nói: “Xem ra, Trang thiếu phu nhân cũng không phải người ghen tị, sẽ không ngăn trở phu quân có nữ nhân khác!” Nói xong, Tri phủ phu nhân nhìn về phía Tạ phu nhân, đang chuẩn bị nói gì đó, Tần Thiên lại mở miệng, nàng nhìn Vương tiểu thư, cười nói: “Vương tiểu thư lời này nói rất hay! Mặc cho ai nghe thấy, đều dựng thẳng ngón cái tán thưởng Vương tiểu thư một câu hiền lành thực đức!”

Vương tiểu thư đắc ý cười.

“Nhưng mà cách làm người của ta, người khác nói cái gì, thấy thế nào về ta, ta cũng không để ở trong lòng...” Tần Thiên thoáng nghiêng thân mình, váy hoa hồng nhạt trăm bướm bay lượn quanh co khúc khuỷu, như một đóa hoa nở rộ, càng làm nổi bật mỉm cười ngọt ngào của nàng, khiến mọi người không khỏi liên tưởng đến một câu “Thắt lưng lưu hoàn tố, nhĩ trử minh nguyệt đang (Vòng eo mảnh mai, gương mặt như trăng sáng trên trời).”

Trước khi gặp Tần Thiên, mấy vị phu nhân nghĩ đến Tần Thiên chắc hẳn giống như Đại phu nhân cũ kỹ, túc mục, khó hiểu phong tình, lại tuyệt đối không nghĩ tới là một nữ tử thiên kiều bá mị như vậy.

Tần Thiên cười khanh khách: “Ta cũng không rõ, bản thân mình có phải đã quá đáng rồi hay không? Vương tiểu thư nói đúng, ta mong muốn phu quân của ta không thể có nữ nhân khác, như vậy thật tốt, phu quân chỉ nhìn một mình ta, trong lòng chỉ có một mình ta, hưởng hưởng mộ mộ, hoa tàn hoa nở, bên cạnh phu nhân đều chỉ có một mình ta.”

Phàm là nữ tử, ai lại không có ghen tị trong lòng? Có điều ở xã hội này không dám biểu hiện ra ngoài mà thôi. Những lời của Tần Thiên đúng là nguyện vọng sâu xa tha thiết nhất trong lòng của nữ nhân, nhưng nam tử gia cảnh giàu có có mấy ai không nạp thiếp?

Thấy Tần Thiên nói trong nói ngoài đều toát ra tự tin cùng tự đắc, các nữ nhân trong lòng đổ kỵ hâm mộ muốn đòi mạng, nhưng trên mặt còn phải giả bộ vẻ mặt khinh bỉ, dường như chỉ có như vậy, mới có thể cân bằng sự ghen tuông trong lòng!

Bên này, thật ra Tần Thiên cũng không muốn khoe khoang, kỳ thật tính cách của nàng cũng khá hướng nội, nhưng đối với những kẻ như thế này, thế nào cũng buộc nàng phải đành hoàng chính đáng nói ra!

Lần yến hội này, Tần Thiên không dám nói là hoàn toàn nhắm vào nàng, nhưng mà đề tài này, cũng rất rõ ràng muốn chèn ép nàng, nguyên nhân có lẽ chính vì chuyện của Tam tiểu thư. Xem ra Tạ gia cùng Tri phủ đại nhân có giao tình rất tốt, có lẽ đây là Tri phủ phu nhân vì nàng ta xuất đầu lộ diện, chụp mũ mình! Mà các phu nhân này, hẳn đều là thuyết khách. Nếu không, ai lại cố ý nói năng không hề nề mặt Trang phủ như thế? Còn không phải mượn chuyện vừa rồi mà bắt đầu đề tài hay sao, nàng nếu còn giả bộ am thuận, thật sự sẽ phải bắt tay chuẩn bị hôn sự cho lão công của mình a!

Nàng có hào phóng như vậy sao? Nàng còn cần giả bộ hiền lành làm cái gì chứ?

Nghĩ vậy, nàng trên mặt tươi cười càng sâu, má lúm đồng tiền đành hoàng đắc ý: “Hiện tại thật tốt, không có tiểu thiếp thông phòng ở trước mắt ta lúc ẩn lúc hiện, ta đỡ được bao nhiêu phiền toái? Phu quân một lòng đối với ta, cũng không vì nữ nhân khác mà có vẻ mặt khó coi với ta, cũng sẽ không trách ta ghen tị không hiền lành, ta muốn ghen tị cũng không có người để ghen tị? Sau, ta lại càng không cần phải quan tâm đến tiền đồ kết hôn của thứ nữ con vợ kế, giảm đi không biết bao nhiêu tâm lực! Đương nhiên, đây cũng bởi vì tính cách của phu quân ta cho phép, hẳn tính tình lạnh lùng, không thích tương giao với người khác, đối với nữ tử khác cũng không có hứng thú, cho nên mới dễ dàng đáp ứng yêu cầu của ta, ta mới có sự thoải mái như ngày hôm nay!”

Nhìn thấy Tần Thiên bộ dáng đắc ý, người người đều là ghen tị lên men, hận không thể tiến lên đi cầu véo nàng ta để giải hận một phen, nhưng mà ai lại dám? Người ta là thể chất nữ của Tổng thái phó, Tổng thái phó tuy rằng ở kinh thành xa xôi, nhưng vẫn còn có Tổng tuần phủ vì nàng ta làm chỗ dựa mà!

Các nữ nhân vốn chính là được yêu cầu mà đến thuyết khách, cũng không phải vì các nàng cùng Tạ phu nhân giao tình sâu đậm, hoặc đáng thương cho Tạ Tam tiểu thư, lý do thứ nhất là muốn lấy lòng Tri phủ phu nhân, thứ hai là xuất phát từ tâm tình của bản thân, ngày thường phu quân các nàng trở về luôn tán thưởng Tần Thiên có năng lực, giúp được việc, trong phòng ngoài phòng đều là hảo thủ, mượn cớ này châm chọc các nàng không quản lý tốt việc nhà. Hơn nữa Tần Thiên sau khi tiếp quản Trà Hành, vẫn bận rộn, rất ít khi tham gia yến hội với các nàng, không hay giao tiếp, về lâu về dài, các nàng trong lòng đối với Tần Thiên đều có chút tâm bệnh. Nga, dựa vào cái gì nhà chúng ta đều thê thiếp thành đàn, người lại có thể độc chiếm sự sủng ái của tướng công chứ? Hận không thể gặp được người lý tưởng như nàng, trong lòng mới không thoải mái.

Nhưng hôm nay mới mở đầu, chẳng những không thuận lợi giống như trong tưởng tượng, còn bị Tần Thiên ả ả chế ngạo một phen, lại còn không thể phát tác, bị đè nén rất khó chịu!

Bên kia, Tạ phu nhân lại giận mặt trắng bệch, nhưng lời nói của Tần Thiên cũng không phải nhằm vào bà, bà cũng khó mà nói được điều gì! Tri phủ phu nhân cũng giận tái mặt, không chỉ là thương gia các nam nhân trong nhà thê thiếp thành đàn, đây cũng là phiền não của nàng ta.

Đối với Tần Thiên, nàng cũng một bụng tức giận, chính vì nàng ta, mới làm cho muội muội thất bại thảm hại, làm cho nàng ở trước mặt trượng phu không còn chút mặt mũi, còn bởi vậy bị phu quân vắng vẻ, nói cái gì người nhà mẹ đẻ của nàng không hữu dụng, uống công hấn giúp đỡ nhiều năm qua như vậy, cũng chỉ là công cốc! Nàng không thoải mái, dựa vào cái gì

Tần Thiên có thể được thoải mái chứ! Cho nên, nghe thấy Tạ phu nhân ở trước mặt xin giúp đỡ, nàng không cần suy nghĩ, miệng đã đáp ứng luôn.”Bình thê”, Tạ gia có gia thế như vậy, về sau nàng ta sẽ lãnh đủ! Nàng vừa lòng suy nghĩ, lấy thân thế của nàng, lại liên hợp nhóm phu phân có uy tín danh dự toàn thành nhất định có thể ép nàng ta không ngẩng đầu lên nổi, thật sự không ngờ rằng, trước mặt nàng, Tần Thiên cũng dám kiêu ngạo như thế! Cũng đúng, hậu phương của nàng ta vững chắc như vậy, vì sao không thể kiêu ngạo?

Bất quá, người có Tổng Thái phó làm chỗ dựa thì thế nào, Tổng Thái phó chẳng lẽ sẽ không giảng đạo lý?

Tuy rằng trong lòng hận thù phát tác, nhưng rốt cuộc là quan phu nhân đã nhiều năm, hàm dưỡng không cần phải nói, ít nhất trên mặt thoát nhìn vẫn là vẻ hiền lành!

Bên này, Tần Thiên đem sắc mặt của mọi người thu hết vào đáy mắt, trong lòng lại một lần nữa cảm tạ sự giúp đỡ của Tổng bá bá đối với nàng, nếu không có hãn, tại đây trên đê dưới ép, một nữ tử không có bối cảnh như nàng nếu muốn thật sự bảo trụ gia đình, hoặc là học theo lão bà Phòng Huyền Linh lấy cái chết ra dọa, hoặc là để lại mọi thứ cao chạy xa bay, vô luận sự lựa chọn nào đối với nàng mà nói, đều là thống khổ.

Nàng hé miệng cười, ngồi thẳng lưng, nhìn về phía Vương tiểu thư lại nói: “Vương tiểu thư, người nói rất có đạo lý, nhưng lời Minh Lan nói, theo ý ta cũng không sai trái, có điều mọi người sở cầu không giống nhau mà thôi! Vương tiểu thư hy vọng được mọi người khen là hiền thê lương mẫu, Minh Lan lại giống với ta, chỉ hy vọng có một cuộc sống như vậy. Minh Lan, ta nói có đúng hay không?”

Trang Minh Lan tính cách khiếp đảm, vốn không dám nhiều lời, mà khi nàng nhìn thấy Tần Thiên vẻ mặt thân thiết, trong lòng không khỏi ấm áp,

liền dựa theo tâm ý của mình, gật gật đầu. Thấy ánh mắt của mọi người quay lại nhìn chăm chăm nàng, mặt biến sắc, lại kích động cúi đầu.

Tần Thiên nhìn mà âm thầm lắc đầu, bộ dạng này bất luận là làm thê tử hay làm thiếp đều chỉ có thể bị người bắt nạt mà thôi! Đối với hôn sự của tiểu cô nương nhu thuận giống như con thỏ nhỏ này, Tần Thiên vốn không được phép nhúng tay vào bỗng nhiên có một suy tính.

Chỉ cần tín nhiệm, đối đãi chân thành từ tận đáy lòng, người khác sẽ đều lấy tâm ý giống như vậy đối với mình, Trang Minh Lan về sau cũng sẽ có cuộc sống an lành!

Nàng nhìn về phía Trang Minh Lan, ôn nhu nói: “Ngay cả như vậy, Minh Lan, người làm sao phải chột dạ? Người khác xem thường chúng ta cũng đừng lo, người khác thấy thế nào cũng đừng lo, cho tới bây giờ phải hiểu có được tất có mất, chỉ cần chính người trong lòng thoải mái, người ta thấy thế nào về người thì có gì trọng yếu! Người là nữ nhi của Trang phủ, không nên yếu đuối như vậy, ngẩng đầu lên cho ta! Chẳng lẽ người cho rằng bản thân mình sai hay sao?”

Lời này tuy rằng không phải hướng về Vương tiểu thư nói, nhưng lại làm cho Vương tiểu thư trong nháy mắt đỏ mặt. Nàng mím nhanh miệng, ngồi xuống, không còn cao ngạo giống như trước nữa.

Trang Minh Lan được Tần Thiên cổ vũ chậm rãi ngẩng đầu, tuy rằng vẫn là co đầu rụt cổ, nhưng so với bộ dạng am thuần vừa rồi đã khá hơn không ít. Tần Thiên tươi cười tán thưởng nàng.

Một tia nhật nhẽo tươi cười ở bên môi Trang Minh Lan tràn ra, nàng là thứ nữ luôn luôn bị cô lập, bị người khác bỏ quên, bỗng nhiên cảm giác được có người khác làm chỗ dựa thật là tốt.

“Cho nên, Tri phủ phu nhân, dân phụ cũng không phải nữ tử hiền lành mà các phu nhân tán thưởng, dân phụ đành chịu thôi!” Lời này Tần Thiên

cũng là hướng về Tri phủ phu nhân nói.

Tri phủ phu nhân cười gượng hai tiếng, người ta cũng thừa nhận bản thân không hiền lành rồi, nàng còn có gì để nói! Bên cạnh Tạ phu nhân nghe thấy lời ấy rốt cuộc thiếu kiên nhẫn, nhìn về phía Tần Thiên, cứng rắn cổ lớn tiếng nói: “Tần đương gia, người may mắn, người có thể không cần để ý cái nhìn của người khác, nhưng người cho rằng nữ tử khắp thiên hạ đều có mệnh tốt như người hay sao? Người có Tống thái phó làm chỗ dựa muốn như thế nào liền như thế ấy, người khác không dám nhiều lời, nhưng nữ nhi của ta sao lại khổ như vậy?”

Nhớ tới nữ nhi trong khoảng thời gian này phải chịu đựng khổ sở, Tạ phu nhân hốc mắt đỏ lên, nhin không được cầm khăn tay lau nước mắt.

Nhóm phu nhân chung quanh lại tìm được lý do công kích!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 220: Thua người không thua trận

Trong sảnh, các phu nhân dường như muốn đem hết ghen ỨC cùng hờn dỗi trong lòng phát tiết ra ngoài.

Bên này, Lưu phu nhân nói: “Trang thiếu phu nhân, không phải nói theo lời của người, người dung không không được nữ nhân khác, chỉ cần phu quân đã đồng ý với người, người khác cũng không thể nói được gì! Nhưng mà, chẳng phải người cũng nên thay cho Tam tiểu thư ngẫm nghĩ lại?” Nói xong, Lưu phu nhân nhìn về phía mọi người, lại nói: “Đang ngồi nơi này đều là tỷ muội quen biết, có một số việc chúng ta cũng không thể che lấp, nói về chuyện của Tạ Tam tiểu thư, mọi người đều nghe thấy, mọi người nói xem, lời này của ta có đạo lý hay không?” Cố kỵ thân phận của Tần Thiên, những người này tuy rằng không muốn tìm phiền toái, nhưng mặc kệ là vẻ mặt hay là giọng điệu, đều là một loại ý tứ “Ta là đứng về phía chân lý, ta nhìn thấy không chịu được, mới nói như vậy”, vì vậy Tần Thiên muốn so đo cũng không có lý do gì để so đo.

Lưu phu nhân vừa dứt lời, thanh âm của Vương phu nhân lại vang lên: “Không chỉ là Lưu phu nhân, ta cũng muốn nói đến chuyện này.” Nói xong nàng ta nhìn về phía Tần Thiên, vẻ mặt làm như thành khẩn vô cùng, “Không sai, Trang thiếu phu nhân, người muốn cùng phu quân một đôi uyên ương không phải là không thể, nhưng nếu không có Tạ Tam tiểu thư, người hiện tại chỉ sợ ngay cả phu quân cũng không còn, còn làm sao ân ái hưởng hưởng mộ mộ?”

“Có điều, Tạ tiểu thư bởi vì phu quân của người mà danh tiết bị hao tổn, về tình về lý, chẳng lẽ Trang phủ không nên phụ trách? Bởi vì Trang thiếu

phu nhân có lòng ghen tị, mà dám không chấp nhận Tạ Tam tiểu thư vào cửa, khiến Tạ Tam tiểu thư trở thành trò cười cho mọi người, việc làm này quả thật không phúc hậu!” Lại có một vị phu nhân xen mồm nói.

Các phu nhân liên thanh an ủi, đều tỏ vẻ có thể lý giải tâm tình của Tạ phu nhân, mọi người sẽ không bởi vậy mà cười nhạo bà!

“Có câu cửa miệng, hảo tâm có hảo báo, nhưng Tạ Tam tiểu thư cứu một mạng người, lại làm cho chính mình rơi vào tình cảnh này, xem ra, về sau này vẫn đừng nên làm người tốt!”

“Đáng thương Tạ Tam tiểu thư là một cô nương như hoa như ngọc, vốn là đến tuổi cập kê, lại phải chịu đựng như vậy, Trang thiếu phu nhân, ta thấy người cũng không giống như kẻ vong ân phụ nghĩa, vì sao không chịu thu nhận Tạ Tam tiểu thư?”

Trong lúc nhất thời, mọi người người một lời ta một lời, từng câu từng chữ đều nhằm vào Tần Thiên, rất có ý tứ không để cho Tần Thiên bỏ qua việc này.

Đương nhiên, Tần Thiên hoàn toàn có thể không để ý tới các nàng, mặc kệ ngôn ngữ các nàng thế nào, cứ như trước làm theo ý mình, nhưng việc này không phải chuyện phu quân nạp thiếp đơn giản như vậy, liên quan đến danh tiết của một nữ hài tử, không phải việc nàng có thể tùy ý đối đãi. Lúc trước chưa đề cập đến, nàng còn có thể giả câm giả điếc, nhưng mọi người đều muốn nàng tỏ thái độ, vì vậy ngôn hành của nàng trở nên rất trọng yếu. Chỉ cần một lời không tốt, nếu rơi vào tai của mọi người trong kinh thành, chỉ sợ không phải cũng trở thành y thể hiếp người, đối với Tống bá bá cũng có ảnh hưởng.

Nhìn xung quanh hé ra sắc mặt chỉ trích, Tần Thiên có chút tức giận, đây tính là gì. Nàng chính là không muốn để trượng phu cưới nữ nhân khác, vì

sao giống như tội ác tà trời chứ? Xã hội phong kiến cổ đại tai ác này, còn có thể biến thái hơn nữa hay không đây?

Trong nháy mắt, Tần Thiên nắm chặt thành quyền, có một loại xúc động muốn bộc phát, Đại phu nhân đã cố gắng xử lý cho tốt, đổi lấy chính là kết quả này, rõ ràng Tạ Uyển Quân đem chuyện của mình truyền ra lời đồn đãi, khiến mọi người thấy rõ ràng vị Tạ tiểu thư “Hiền lương Thục Đức” kia khóa hận gả tâm.

Nhưng không được bao lâu, Tần Thiên liền bình tĩnh hơn. Bản thân thật sự muốn làm như vậy sao, trước không nói Tạ gia tất nhiên có rất nhiều điều chờ nàng giải thích, thời khắc này nếu không cẩn thận tội danh ác độc bạc nghĩa cũng sẽ chứng thực trên đầu nàng.

Mặc kệ thế nào, Tạ Uyển Quân quả thật đã cứu Trang Tín Ngạn một mạng, nàng nếu thể hiện sự “Ghen tị”, không phải ác độc thì là cái gì?

Thấy Tần Thiên dĩ nhiên thay đổi sắc mặt, Tạ phu nhân rất đặc ý, người khó xử nữ nhi của ta, hôm nay cũng phải cho người nếm thử tư vị này, người nghĩ rằng người của Tạ gia thật sự dễ bị khi dễ như vậy hay sao?

Mọi người mắt trừng to nhìn Tần Thiên, ẩn ẩn trong sự hưng phấn, chờ đợi phản ứng của Tần Thiên.

Cách đó không xa, Trang Minh Lan ngồi ở một bên âm thầm vì Tần Thiên sốt ruột, lại không biết nên nói năng giúp nàng thế nào. Bên cạnh Vương tiểu thư nhìn nàng hoang mang lo sợ, hừ lạnh một tiếng, nhẹ giọng nói: “Một đôi uyên ương, sao có thể chứ, bất quá là mơ mộng hão huyền mà thôi!”

Trang Minh Lan rất muốn nói, đại ca của ta không phải người như thế, nhưng rốt cuộc vẫn chưa quen bạo dạn, không dám cùng người tranh luận, sợ lại gặp phải mầm tai vạ.

Con người có lẽ dưới tình huống khẩn cấp sẽ kích phát tiềm năng, lúc này, Tần Thiên trong lòng đã có chủ ý.

Nàng sáng mắt vừa chuyển, mỉm cười, mọi người thấy nàng bỗng nhiên thoải mái tươi cười trở nên không hiểu, trong lòng không hèn mà cùng nghĩ: nàng ta sao còn cười được? Đúng rồi, nhất định là đang cứng rắn chống đỡ!

“Đây là yến hội thưởng xuân của Tri phủ phu nhân mà? Sao lại giống như biến thành hội lên án công khai ta như vậy?” Tần Thiên dùng khăn tay che miệng cười, nửa đùa nửa thật nói: “Tri phủ phu nhân hao hết tâm tư chuẩn bị yến hội lần này, nghĩ đến là vì cùng các vị phu nhân đoàn tụ vui vẻ, mọi người đừng nói mấy việc này khiến Tri phủ phu nhân mất hứng!”

Lời này vừa nói ra, mọi người cũng không dám nói tiếp, nhất tề nhìn về phía Tri phủ phu nhân.

Tri phủ phu nhân vốn sống chết mặc bay bị Tần Thiên buộc không thể không tỏ rõ thái độ. Nàng ta cố kỵ Tổng Thái phó, tuy rằng đã an bài hết thảy, nhưng cũng không muốn xuất đầu, nhưng nếu bản thân không lên tiếng, việc này cũng không tiếp tục nổi nữa rồi. Chẳng phải là thất bại trong gang tấc? Nghĩ đến các nàng luôn đứng ở chữ lí, cũng không phải sợ cái gì.

Nghĩ vậy, Tri phủ phu nhân cười cười, nói: “Hôm nay vốn chính là đem đến dịp để cho mọi người nhàn thoải việc nhà, cứ nói a, mọi người muốn nói cái gì thì cứ nói cái đó, không cần cố kỵ ta!” Nói xong, Tri phủ phu nhân lại nhìn về phía Tần Thiên, cười nói: “Tần đương gia muốn nói cái gì cứ việc lên tiếng, không cần sợ ta mất hứng!”

Được Tri phủ phu nhân ủng hộ, nhóm phu nhân lại lên tiếng du thuyết Tần Thiên gạt đầu thu nhận Tạ Uyển Quân.

Trong lúc đó, Tần Thiên vẫn mặt mang tươi cười, mặc kệ mọi người ngôn ngữ kịch liệt ra sao, nàng đều bình tĩnh như mặt hồ, không hề gợn

song sợ hãi.

Nhóm phu nhân cảm giác giống như một quyền đánh vào bông, mềm oặt không trả đòn. Vương phu nhân không kiên nhẫn, tức giận nói: “Trang thiếu phu nhân, chúng ta nói nhiều như vậy, người cũng nên đối đáp lại chứ, người rốt cuộc là có ý tứ gì, là nhận hay là không nhận a?”

Tất cả mọi người đều nhìn Tần Thiên, Tạ phu nhân có chút khẩn trương cắn chặt răng.

“Không phải a, ta không nói lời nào, là vì ta đến bây giờ còn chưa hiểu được ý tứ của các người...” Tần Thiên có chút xin lỗi cười cười.

“Cái gì?” Nhóm phu nhân trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy chút nữa đều rơi xuống.

“Tần đương gia, người đùa giỡn cái gì vậy!” Tạ phu nhân không khỏi hờn giận.

Tần Thiên thẳng lưng, rất là khó hiểu: “Mọi người vì sao đều cho rằng Tạ tiểu thư nhất định không thể không gả cho Trang phủ? Tạ tiểu thư nhân tài tướng mạo như vậy, chẳng lẽ không tìm được nhân duyên tốt hay sao?”

“Trang thiếu phu nhân, người đang giả bộ hồ đồ gì vậy?” Lưu phu nhân nhíu mày, “Tạ Tam tiểu thư cùng Đại công tử một mình ở chung một đêm, trừ bỏ gả cho Đại công tử, còn có thể gả cho ai? Người cũng biết bên ngoài lời đồn đãi có bao nhiêu khó nghe hay không?”

“Bên ngoài đồn đãi rất khó nghe, nghĩ đến đó là những người nông cạn không hiểu biết, vì sao các phu nhân kiến thức rộng rãi cũng nghĩ như vậy?” Nói xong, Tần Thiên đứng lên, đi đến giữa sảnh.

Ánh mắt mọi người đều đuổi theo nàng.

Đã thấy Tần Thiên bộ dáng ngưng trọng, vẻ mặt trang nghiêm: “Thình mọi người nhất định tin tưởng, đối với Tạ Tam tiểu thư, ta tuyệt đối có một phần tình cảm chân thành tha thiết cảm kích. Đối với lời đồn đãi về Tạ Tam tiểu thư gần đây, ta thật sự rất đau lòng. Mọi người đều biết, lúc trước phu quân Trang Tín Ngạn của ta dưới tình huống sớm tối hôn mê bất tỉnh được Tạ Tam tiểu thư cứu, đã là hôn mê bất tỉnh, đối với danh tiết của Tạ Tam tiểu thư thì có gì ảnh hưởng? Có những người, không biết là xuất phát từ tâm tư gì trong lòng, không tiếc bịa đặt sinh sự, hủy hoại danh tiết của người khác, thật sự đáng giận! Tạ tiểu thư rõ ràng là nghĩa cử, vì sao lại phải chịu đối đãi như vậy!”

Nói xong, Tần Thiên đi đến bên cạnh Tạ phu nhân, nhìn bà ta vẻ mặt thành khẩn, ánh mắt này, như đang đau lòng, thương cho nàng đã phải chịu đả kích, thực có sức cuốn hút.

Nàng lặng nhiên nói: “Tạ tiểu thư là nữ lưu hiếm có, sau khi gặp phải tình huống kinh hách như vậy, lại vẫn phấn đấu quên mình cứu phu quân nhà ta một mạng, đây là tình cảm cao quý sâu đậm cỡ nào, là phẩm đức đáng giá được người khác tán thưởng cỡ nào chứ?”

Mấy câu nói đó thật ngoài sở liệu của Tạ phu nhân, Tạ phu nhân rất ngạc nhiên nhìn Tần Thiên, bà vẫn nghĩ đến Tần Thiên trong lòng nhất định hận nữ nhi của mình thấu xương, lại không nghĩ rằng nàng trước mặt mọi người nói những câu cất nhắc như vậy. Trong lòng oán giận lại bất tri bất giác tiêu tan không ít.

Tần Thiên lại quay đầu nhìn về phía mọi người, vẻ mặt đau đớn kịch liệt: “Rõ ràng là cao thượng nghĩa cử, lại bị một ít người không biết nông cạn thậm chí là dụng tâm kín đáo, ác ý phỉ báng hại, làm cho một cô nương như hoa như ngọc, tài mạo song toàn hảo không thể không về làm bình thê để chấm dứt sự xấu hổ. Điều này đối với Tạ Tam tiểu thư mà nói, thật sự là chuyện tốt sao? Mọi người ngẫm lại xem, nếu không vì chuyện này, Tạ tiểu thư muốn gả cho dạng người gì mà không được, có rất nhiều thanh niên

phú quý tài tuấn, làm sao phải ủy khuất chính mình làm bình thê? Bình thê, bình thê, chính là trên miệng nói thật dễ nghe, chỉ gọi là có chút mặt mũi mà thôi. Nhìn qua là cùng ta cùng ngồi cùng ăn, nhưng trên gia phả hộ tịch, thê tử vĩnh viễn sẽ chỉ là ta, chẳng lẽ mọi người không biết, Tạ tiểu thư làm bình thê, kỳ thật chỉ là một thiếp thất mà thôi?”

Nhưng lại là một người thiếp không trọn vẹn! Tạ phu nhân trong lòng yên lặng bổ sung một câu, âm thầm cắn răng. Đối với chuyện nữ nhi cứu Trang Tín Ngạn, bà cũng chỉ là từ miệng Lâm Vĩnh và Tạ Uyển Quân mà biết được, hai người bọn họ tất nhiên sẽ không nói thật với bà. Tạ phu nhân thật sự đã nghĩ rằng Trang Tín Ngạn là do nữ nhi của mình liều chết cứu sống trở về. Nữ nhi của mình đã làm chuyện tốt, chẳng những không có hảo báo, còn phải trở thành bình thê của một kẻ cam điếc, bà trong lòng thật sự thấy không đáng giá cho nữ nhi! Có điều thế cục bức người, cũng không còn biện pháp khác. Hiện tại bị Tần Thiên nói như vậy, càng cảm thấy ủy khuất.

Các phu nhân còn lại hai mặt nhìn nhau, sắc mặt cũng khác biệt.

“Các vị phu nhân đang ngồi đều là người kiến thức rộng rãi, có trí tuệ tất nhiên cùng với mấy kẻ phổ phường khác nhau rất lớn, nếu các người thật sự muốn tốt cho Tạ tiểu thư, nên đứng ra nói chuyện vì danh tiết của Tạ tiểu thư, cái gọi là đồn đãi, bất quá là ba người thành hồ, miệng nhiều người nói, chỉ cần thanh âm khá lớn, sẽ trở thành chân lý. Chúng ta hẳn nên tích cực vì Tạ tiểu thư nói chuyện, giúp Tạ tiểu thư làm sáng tỏ, không thể để một nữ hài tử cao thượng đáng yêu nhận lấy áp lực trầm trọng như vậy, chẳng lẽ việc này không thể khiến mấy lời đồn đãi khuất phục, không thể làm cho Tạ tiểu tử ủy khuất cả đời, giúp kẻ dụng tâm kín đáo thực hiện được mưu kế, như vậy lòng người đều vui vẻ, không phải hay sao?”

Các nàng càng vì Tạ Uyển Quân đắp nặn thành hình tượng đoá hoa nhỏ đáng thương, nàng càng đàn ông hoàng ca ngợi phẩm hạnh “Cao thượng”, dùng hết sức lực quang huy hình tượng của nàng ta! Nàng rõ ràng làm

chuyện “Cao thượng”, lại bị đồn đãi phải gả cho Trang Tín Ngạn làm bình thê, đối với Tạ Uyển Quân quá bất công. Sau đó nàng còn muốn đem “Phẩm tính cao thượng” của Tạ Uyển Quân truyền ra ngoài, khiến càng nhiều người biết thì càng tốt! Trang phủ muốn tạo nên dư luận gì, cũng không hề khó khăn.

Khi mỗi người đều tán dương Tạ Uyển Quân “Cao thượng”, khẳng định Tạ Uyển Quân “Cao thượng”, Tạ Uyển Quân nếu còn muốn cố ý gả cho Trang Tín Ngạn, như vậy, động cơ lập gia đình của nàng rõ ràng sẽ trở nên không trong sáng!

Nga, đồn đãi đều tẩy sạch cho người, người còn muốn gả cho người ta làm bình thê, có hay không người căn bản là coi trọng người ta, biết rõ người ta không chịu cưới, lại sống chết muốn lao vào a? Đến lúc đó xem da mặt của Tạ Uyển Quân có thể chịu đựng được nữa hay không!

Mặc dù có chút tiện nghi cho Tạ Uyển Quân, tặng cho nàng một cái mũ “Cao thượng” đội lên đầu nàng, nhưng xét thấy nàng chung quy đã cứu Trang Tín Ngạn một mạng, cứ coi như tạ lễ với nàng ta vậy, xử lý xong xuôi, việc này lấy chữ “Cùng” mà xong việc, không thể tốt hơn!

Nhưng thực rõ ràng, nhóm phu nhân không phải muốn nhìn thấy cục diện này, Vương phu nhân cười một tiếng, nói: “Trang thiếu phu nhân lời nói tuy dễ nghe, còn không phải bởi vì chính mình ghen tị, không muốn để Tạ tiểu thư vào cửa mà thôi!”

“Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Những gì Tạ cô nương làm không phải là nghĩa cử hay sao? Phẩm tính của nàng không cao thượng hay sao? Nàng chẳng lẽ phải khuất phục trước lời đồn đãi của mấy kẻ nông cạn, đi làm thiếp cho người khác?” Tần Thiên nhìn về phía Vương phu nhân, ánh mắt đông lạnh, nàng mỉm cười, không nhẹ không nặng nói: “Vương phu nhân tâm ý rất cuộc là vì cái gì vậy? Thật sự vì Tạ tiểu thư suy nghĩ, hay đơn thuần chính là muốn đối chọi với Tần Thiên ta?”

Tạ phu nhân lập tức nhìn về phía Vương phu nhân, mặt lộ vẻ không khỏi hờn giận, Vương phu nhân biến sắc, dùng khăn tay che miệng cười gượng hai tiếng, lấy ra che giấu sự xấu hổ của bản thân: “Trang thiếu phu nhân lời này ... Ta làm sao dám cùng Trang thiếu phu nhân đối chọi? Ta tất nhiên là một lòng vì Tạ tiểu thư suy nghĩ, một lòng muốn tốt cho nàng.”

“Như vậy, Vương phu nhân là đồng ý với Tần Thiên?” Tần Thiên cười khanh khách.

Vương phu nhân trong lòng ghen một hơi, trên mặt lại nở rộ tươi cười: “Đương nhiên, đương nhiên...”

Tần Thiên ánh mắt lại đảo qua trên mặt các phu nhân khác, lúc này, nhóm phu nhân còn có thể nói cái gì? Phản đối ngôn luận của Tần Thiên chính là đắc tội với hai người Tạ phu nhân cùng Tần Thiên, có tâm đối chọi với Tần Thiên, nếu như bị tướng công nhà mình biết, sẽ lại bị quở trách. Nghĩ vậy, các phu nhân đều tỏ vẻ đồng ý với Tần Thiên.

Tần Thiên trên mặt ý cười càng đậm, Trang Minh Lan ở bên cạnh nhìn thấy, bỗng dung nghĩ tới loại động vật hồ ly, cũng không biết là vì sao.

“Như vậy, phu nhân có ý thế nào?” Tần Thiên xoay người, nhìn về phía Tri phủ phu nhân, cười rất thân thiết.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 221: Song thắng

Trong sảnh, nhóm phu nhân đều cúi đầu không dám nhìn Tri phủ phu nhân. Tri phủ phu nhân trong lòng thầm mắng: đều là một đám vô dụng! Nhưng việc đã đến nước này, nàng còn có thể nói gì nữa? Tuy rằng thật sự không cam lòng, cũng chỉ có thể mặt mang tươi cười khen Tạ Uyển Quân cao thượng, cùng với Tần Thiên giải thích độc đáo, tâm tư tinh tế gì gì đó.

Nghe thấy Tri phủ phu nhân nói như vậy, các phu nhân còn lại cũng theo sau khen ngợi Tạ Uyển Quân và Tần Thiên một phen. Tiếp đó, Tri phủ phu nhân vì muốn làm dịu đi không khí liền gọi các mỹ nhân ca kỹ đã chuẩn bị tốt lên. Vì thế, trận thể “Hồng Môn Yến” do Tri phủ phu nhân tỉ mỉ tạo dựng, cùng với phần đông nhóm phu nhân phối hợp duy trì đã chấm dứt trong cảnh ca múa mừng thái bình.

Sau khi yến hội kết thúc, nhóm phu nhân cũng ngượng ngùng tán gẫu với Tần Thiên, chỉ cùng nàng đơn giản nói lời từ biệt, nói chút mấy lời khách sáo về sau nên năng lui tới rồi lần lượt vội vàng rời đi. Chờ Tần Thiên bước ra cửa phủ, ngoài cửa trừ bỏ xe ngựa của mình cùng với xe ngựa châu anh bát bảo Tạ gia ra, cũng không nhìn thấy xe nào khác.

Nhớ tới thái độ vừa rồi của Tạ phu nhân, Tần Thiên cũng không muốn tự làm mình mất mặt, cùng Trang Minh Lan đi về phía xe ngựa của mình. Mới vừa đi hai bước, có một nha hoàn ăn mặc đẹp dễ mặt mang tươi cười hướng về các nàng đi tới.

“Trang thiếu phu nhân, xin người dời bước, phu nhân nhà ta thỉnh ngài đi qua nói chuyện một chút.” Nha hoàn chỉ vào xe ngựa châu anh bát bảo của

Tạ gia ở phía sau.

Tần Thiên cùng Trang Minh Lan nhìn qua, đã thấy rèm xe được một bàn tay đeo nhẫn ngọc xốc lên, lộ ra vẻ mặt thản nhiên của Tạ phu nhân. Bà ta nhìn Tần Thiên, dường như có rất nhiều lời muốn nói, trong vẻ mặt cũng không thấy có ác ý gì.

“Đại tẩu” Trang Minh Lan cầm cánh tay của Tần Thiên, lúc trước Tạ phu nhân ở yến hội bộ dáng khí thế bức nhân làm cho nàng khó có thể an tâm.

“Không sao đâu, muội lên xe ngựa trước đi, ta đi một chút sẽ trở lại!” Tần Thiên nói với Trang Minh Lan.

Trang Minh Lan theo lời lên xe ngựa. Tần Thiên được nha hoàn dẫn dắt đi về phía xe ngựa của Tạ phu nhân, lại được nha hoàn nâng đỡ, bước lên xe ngựa.

Xe ngựa của Tạ gia so với xe ngựa Trang phủ còn hoa mỹ hơn. Chỉ thấy rèm xe dùng châu ngũ thải lưu ly thêu thành, bốn góc treo túi kim hương đỏ thắm, đệm gấm vóc nghênh chằm màu thiên thanh hình tròn thêu hoa mai đỏ.

Tạ phu nhân ngồi trên một cái đệm, quần áo trải rộng giống như đóa hoa đang nở rộ. Bà chỉ vào đệm đối diện, giọng điệu bình thản nói: “Trang thiếu phu nhân, mời ngồi!”

Tần Thiên ngồi xuống phía đối diện của bà.

Tạ phu nhân nhìn nàng chậm rãi nói: “Trang thiếu phu nhân, ta biết, người cũng không thật sự kính nể cách làm người của nữ nhi Uyển Quân nhà ta, cũng không thật sự vì nữ nhi của ta suy nghĩ, bất quá người có thể trước mặt người khác nói ra những lời đó ta rất cảm kích.”

Tần Thiên cười cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói: “Ta không muốn phu quân có nữ nhân khác là sự thật, Tạ tiểu thư đã cứu phu quân ta cũng là sự thật, Tạ tiểu thư gả cho phu quân ta là hạ thấp mình lại càng là sự thật, đến lúc đó mọi người đều không vui, không bằng nghĩ biện pháp đạt được cục diện song thắng. Tạ phu nhân, người thấy đúng hay không?”

“Song thắng?” Tạ phu nhân hơi ngây người tự hỏi, cả cười, “Trách không được dù là phu quân ta hay là nhi tử của ta trong lời nói luôn luôn đối với người tán thưởng có thừa. Trang thiếu phu nhân chẳng những có tâm thất khiêu linh lung, khó được là còn có lòng bao dung rộng lớn như thế, Thịnh Thế ở trên tay người sinh ý càng làm càng lớn, càng làm càng tốt, không phải không có đạo lý!”

So sánh với nàng, nữ nhi của mình có vẻ non nớt hơn, nếu ngoại hình của đối phương không thua kém so với nữ nhi của mình, lại chiếm giữ vị trí chính thể, nữ nhi làm sao có thể là đối thủ. Đến lúc này, Tạ phu nhân càng thêm nhận định Trang phủ không phải là nơi thích hợp gả nữ nhi vào đó.

“Tạ phu nhân khen quá lời rồi!”

“Không biết Trang thiếu phu nhân có thật sự muốn vì Uyển Quân làm sáng tỏ? Nếu quả thật là như thế, có việc gì Tạ gia có thể làm, thỉnh cứ việc phân phó!” Tạ phu nhân cười nói.

Bên kia, trong thư phòng của Tri phủ đại nhân.

Hồ Tri phủ thỉnh Tạ Đình Quân đến thư phòng an vị, lại sai người dâng trà thượng đẳng.

Tạ Đình Quân đánh mắt ra hiệu với Lâm Vĩnh, Lâm Vĩnh từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu.

“Chỗ này là năm vạn lượng ngân phiếu, là hoa hồng trong hai tháng của Đại nhân!” Tạ Đình Quân cầm lấy ngân phiếu trên tay của Lâm Vĩnh, hai tay dâng tặng Hồ Tri phủ.

Hồ Tri phủ hai mắt sáng lên tiếp nhận, trong năm vạn lượng này, trừ bỏ ba vạn lượng dâng lên Lâm Tổng đốc, năm ngàn lượng thưởng cho cấp dưới và các quan viên có liên quan, còn lại một vạn năm ngàn lượng hoàn toàn có thể rơi vào túi riêng của mình! Sinh ý muối quả nhiên so với các sinh ý khác rất có lời!

Hồ Tri phủ mặt không đổi sắc đem ngân phiếu thu vào lòng, lại cười nói: “Lần này Thương tổng đã mãn nhiệm kỳ, không biết Tạ gia có hứng thú với cuộc đấu giành lấy địa vị Thương tổng này hay không?”

“Phàm là muối thương, có người nào đối với địa vị thương tổng lại không có hứng thú? Có điều gia phụ gần đây bị một ít việc vặt phiền nhiễu...” Tạ Đình Quân bỗng nhiên nhíu mày.

Hồ Tri phủ đắm mình trong quan trường hơn mười năm, làm sao nghe không ra hắc ý tại ngôn ngoại? Vừa thu của người ta năm vạn lượng bạc, tất nhiên không thể giả bộ hồ đồ.

“Lệnh tôn vì sao mà phiền não?”

“Hồ Tri phủ có điều không biết, nay thương muối tư nhân phát triển, trở thành Kiều bang với sinh ý hàng năm ít nhất đã khiến thị trường phân lợi nhuận ra thành bốn phần, hơn nữa một năm so với một năm càng tăng lên, cứ như vậy, không bao lâu sau, mấy thương muối tư nhân đó hoàn toàn có thể thay thế quan muối chúng ta!” Tạ Đình Quân giọng điệu trầm trọng.

Thuế muối tăng lên, mà muối thương tư nhân bởi vì không phải giao nộp thuế, giá so với quan muối tiện nghi không ít, mà số lượng tiêu thụ rất lớn, dần dần đã có địa vị ngang bằng với quan muối, mà các muối tư nhân kết

thành bang phái, chuẩn bị đầy đủ, thế lực đúng là rất lớn, đến quan phủ cũng phải e ngại vài phần!

“Muối thương tư nhân đúng là kiêu ngạo như vậy!” Hồ Tri phủ rũ mắt xuống, ánh mắt không ngừng lóe ra, hần bưng chung trà lên, dùng nắp chén phiết nhẹ lá trà: “Kỳ thật, chúng ta hàng năm đều tốn không ít tâm lực sửa trị muối tư nhân, có điều thương muối tư nhân không những giao hoạt tàn nhẫn, mà còn giỏi về ẩn nấp, tránh nặng tìm nhẹ, nhất thời cũng khó ngăn chặn!”

Nghe thấy lời ấy, Tạ Đình Quân hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: lão hồ ly, thương muối tư nhân thế lực dù lớn nhưng sao có thể địch lại quan phủ? Nhất định là các người thu lợi từ phía bọn họ, mắt nhắm mắt mở, bằng lòng không bằng mặt, mới khiến muối tư nhân càn rỡ như ngày hôm nay!

Hắn tốn nhiều khí lực cùng ngân lượng mới được Tri phủ đại nhân đứng về một chiến tuyến, vốn định tiếp cận bọn họ, nhân cơ hội tìm ra tội chứng ăn hối lộ trái pháp luật, chẳng những có thể lấy được thi thể của Ngũ hoàng tử chôn ở Giang Nam, còn có thể đem bọn họ hỏa thiêu cùng với Ngũ hoàng tử, vì Tam gia lập công lớn.

Có điều, bọn họ vốn là địa đầu xà ở nơi này, muốn tìm ra tội chứng thì nói dễ hơn làm, bất đắc dĩ, Tạ Đình Quân nghĩ ra một chiêu dẫn xà xuất động (dụ rắn ra khỏi hang). Triều đình thống hận muối thương tư nhân, vài lần phái binh ra càn quét, nếu biết quan địa phương cùng thương muối tư nhân âm thầm cấu kết, bọn họ chẳng những quan chức khó bảo toàn, ngay cả cái đầu còn bảo trụ được hay không cũng còn chưa biết!

“Hồ đại nhân, nay quan muối chúng ta càng ngày càng khó làm ăn, nếu không phải do thương muối tư nhân trở nên đông đảo, tiền hoa hồng chia cho đại nhân, ít nhất có thể nhiều hơn gấp rưỡi!”

“Gấp rưỡi?” Hồ đại nhân ngẩng đầu, hai mắt phát sáng.

“Không sai, chính là gấp rưỡi! Hồ đại nhân, còn thỉnh ngài cố gắng tìm cách trừng phạt muối tư nhân, như vậy quan muối chúng ta mới có đường sống!” Tạ Đình Quân đứng lên chấp tay nhờ vả, lời nói tha thiết.

Hồ đại nhân cũng đứng lên, nói: “Việc này vốn là chức trách của quan phủ chúng ta, hiền chất yên tâm, ta sẽ không để các người không có đường sống!” Nói xong, lại vỗ hai cái lên vai Tạ Đình Quân, cười ha hả.

Chờ Tạ Đình Quân vừa đi, Hồ Tri phủ liền cùng tâm phúc Tần sư gia thương nghị việc này.

Tần sư gia nói: “Đại nhân, nay tư muối quá càn rỡ, là thời điểm nên thu liễm một chút, nếu không chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến chiến tích của Đại nhân!”

Hồ đại nhân vỗ bàn, cả giận nói: “Mấy kẻ này, thật sự là càng ngày càng càn rỡ, chắc hẳn chúng nghĩ rằng đã cho ta nhiều lợi ích là có thể vô pháp vô thiên!”

“Đại nhân, so sánh với việc chia hoa hồng với Tạ gia, Kiều bang hàng năm hiếu kính cho người có vẻ bé nhỏ không đáng kể ...” Tần sư gia cặp mắt tam giác quay tròn chuyển động.

Tri phủ đại nhân xoay người nhìn hắn, sắc mặt âm trầm: “Ý của người là” nói xong, giơ ra động tác chém đao chặt đầu.

“Đại nhân vạn vạn lần không thể!” Tần sư gia vội nói: “Những người này đều là kẻ liều mạng, nếu chọc khiến bọn họ nóng nảy, chỉ sợ sự việc gì cũng không thành, muốn nói gì cũng không được, ngược lại rất bất lợi!”

Hồ Tri phủ gật đầu: “Lời này có lý!” Hắn suy nghĩ một hồi, nhân tiện nói: “Gọi người liên lạc với bọn họ, bảo bọn họ làm việc thu liễm một chút, đặc biệt là sinh ý của Tạ gia, càng nhu lễ nhân nhượng ba phần! Nếu không, đó là cục diện cá chết lưới rách!”

Tần sư gia khen: “Biện pháp này rất tốt! Đại nhân yên tâm, ty chức sẽ giúp đại nhân làm thỏa đáng việc này!”

Nhớ tới về sau sẽ được Tạ gia chia hoa hồng nhiều hơn, Hồ Tri phủ nhin không được cười ha hả.

Bên kia, sau khi ra khỏi phủ trạch của Tri phủ, Tạ Đình Quân liền đề thấp thanh âm phân phó Lâm Vĩnh: “Chuyện vừa rồi người cũng nhìn thấy rồi, biết phải làm gì chưa?”

Lâm Vĩnh lập tức nói: “Chủ tử yên tâm, tiểu nhân trong khoảng thời gian này nhất định sẽ phái người theo dõi Tri phủ đại nhân.”

Tạ Đình Quân bình tĩnh ừ một tiếng, những người này đều là Tam điện hạ cố ý ban cho hấn trước khi hấn đến phía nam, đều là ám vệ của Tam điện hạ. Hấn cố ý sai bọn họ vì Tam điện hạ làm việc, dù là bản sự hay sự trung thành cũng không thể hoài nghi.

Sau yến hội, Tần Thiên cùng Đại phu nhân thương lượng, bắt đầu tìm cách giúp đỡ Tạ Uyển Quân làm sáng tỏ danh tiết.

Nàng đem việc này chia ra làm ba cấp bậc để xử lý.

Thứ nhất, đó là ở trên nội đàn quan phụ tuyên dương việc này, tuy rằng Tạ Uyển Quân là một nữ tử thương gia rất khó gả đến quan gia, nhưng quan phu nhân trong lòng quần chúng có một địa vị cao nhiên, chỉ cần là ý kiến của bọn họ, bình thường không có người nào dám làm trái. Chuyện này tất nhiên nên để Tạ phu nhân đi cầu Tri phủ phu nhân. Tri phủ phu nhân mặc dù không muốn, nhưng vì nể mặt Tạ gia mà hỗ trợ an bài, trong dịp tụ hội của các quan phu nhân sẽ nói ra, vì Tạ Uyển Quân làm sáng tỏ.

Thứ hai, đó là trong vòng luẩn quẩn của thương phụ, điều này cũng không khó khăn gì. Chính là cần sự phối hợp của Tạ Uyển Quân. Tạ Uyển Quân phải ngẩng đầu ưỡn ngực xuất hiện trong trường hợp cần xã giao, thế

này mới giúp thanh danh nàng được sáng tỏ. Tạ Uyển Quân kỳ thật cũng không muốn nhìn thấy kết quả như vậy, nàng ta càng nguyện ý cứ mơ hồ như thế mà gả vào Trang phủ, nhưng Tạ phu nhân luôn vì ái nữ sốt ruột mà không ngừng nghiêm khắc yêu cầu, nàng lại không dám nói ra ý đồ thật sự của mình, đành phải khuất tùng.

Thứ ba, đó là tuyên truyền trong dân chúng, suy nghĩ này đến từ chính mưu kế của Nhị di thái thái. Tần Thiên cứ y chang mà làm, tìm đến một số phụ nhân thích nói chuyện bát quái như phụ nhân lần trước vậy, thưởng bạc cho các nàng, bảo các nàng phát huy sở trường, đem sự tích anh vĩ của Tạ Uyển Quân tuyên truyền càng xa càng tốt. Bên kia, lại đem chuyện Tạ Uyển Quân biến thành chuyện xưa, mời các thư nhân ở trà, tửu lâu hoặc là những nơi náo nhiệt mà tuyên dương.

Ba bước thực hiện như vậy, không đến một tháng, hình tượng cao thượng của Tạ Uyển Quân liền xâm nhập lòng người!

Nhưng Tần Thiên cùng Tạ phu nhân còn chưa kịp cao hứng, một sự việc xuất hồ ý liệu đã xảy ra.

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 222: Lời đồn

Sau thời gian đầu xuân, Tần Thiên liền gọi người đưa năm trăm lượng bạc cho Lưu Dần, giúp hắn trọng chấn quán trà Lưu gia. Lưu Dần được Tần Thiên hỗ trợ rất cảm kích, năm trăm lượng bạc này đối với hắn mà nói chính là cứu mạng, hắn rất quý trọng cơ hội này. Mùa đông vừa rồi, hắn đã tìm người đem quán trà sửa chữa lại một lần nữa, trang trí lại bàn ghế, lại có lá trà mua chịu của Thịnh Thế, đợi đến thời điểm ba tháng hoa đào nở rộ, quán trà của Lưu gia một lần nữa được khai trương.

Nhưng quán trà Lưu gia vắng lặng lâu như vậy, lúc trước lại xảy ra nhiều chuyện xấu, người bình thường trong lòng cũng cảm thấy xui xẻo, sau khi khai trương nửa tháng, đúng là rất ít có khách nhân tới cửa, khiến Lưu Dần vừa mới qua ba mươi tuổi mà sầu não bạc cả đầu.

Thời điểm Tần Thiên biết chuyện này, vừa vặn xong việc của Tạ Uyển Quân, thấy Lưu Dần không thuận lợi, muốn tới giúp đỡ, thứ nhất người ta thật vất vả bắt đầu lại từ đầu, lần này mà thất bại thì cả đời cũng không còn cơ hội ngóc đầu dậy. Thứ hai, lúc trước là nàng chủ trương cho Lưu Dần mượn bạc, đối với chuyện này, khiến nhiều người không tâm phục khẩu phục, vạn nhất Lưu Dần thất bại, cũng chính là nàng tự đánh vào mặt mình rồi! Cho nên vô luận là vì Lưu Dần hay là vì chính mình, quán trà Lưu gia chỉ được phép thành công không được phép thất bại!

Sau khi đến ngồi ở quán trà Lưu gia hai, ba ngày, Tần Thiên rốt cục tìm được mấu chốt. Quán trà vốn là một nơi giúp vui ở một địa phương, nhưng quán trà Lưu gia một ngày hiếm có khách nhân tới cửa. Lưu Dần đứng ở

cửa quán trà đi tới đi lui, hận không thể từ trên đường lôi người vào, mà hai tiểu nhị an vị ở một góc bàn chống cằm ngủ gà ngủ gật.

Tần Thiên nhìn thấy mà lắc đầu, nàng gọi Lưu Dân vào: “Lưu lão bản, khung cảnh này cũng không khỏi quá lạnh lùng rồi!”

Lưu Dân hé ra mặt xanh mét như mướp đắng: “Đại thiếu phu nhân, không cần người nói, ta cũng biết khung cảnh này lạnh lùng đến mức nào, nhưng mà khách nhân không bước vào ngồi, ta cũng không thể lôi kéo bọn họ vào a!”

“Sao không thỉnh một thuyết thư tiên sinh đến giúp vui náo nhiệt?” “Đại thiếu phu nhân có điều không biết” Lưu Dân thở dài lắc đầu: “Thuyết thư tiên sinh vừa thấy nơi này của ta như vậy cũng không chịu tới!”

Hóa ra thuyết thư tiên sinh chủ yếu thu bạc là do các khách nhân thưởng, khách nhân càng nhiều, thưởng lại càng nhiều, giống như nơi này ngay cả một con mèo cũng không thấy, có thuyết thư tiên sinh nào nguyện ý ở đây chứ?

Tần Thiên đứng dậy nhìn nhìn xung quanh, thu hút khách hàng đối với nàng mà nói cũng không phải việc khó, vừa suy tư một chút, đã đầy một bụng kế.

Nàng bảo Lưu Dân thỉnh vũ sư cùng người diễn xiếc ảo thuật biểu diễn trước đại môn, hấp dẫn người đến vây xem, sau đó đưa ra khẩu hiệu miễn phí tiền uống trà chiêu đãi khách nhân bước vào.

“Không thu tiền?” Lưu Dân nghe đến đó kinh ngạc nhìn về phía Tần Thiên, không thu tiền, vậy đâu có thu được tiền mua chịu lá trà! Huống chi còn mất tiền thỉnh vũ sư và người làm xiếc, hẳn còn lại được bao nhiêu?

“Lưu lão bản, tiểu tài không ra, đại tài bất nhập, người trước nên bỏ ra chút tiền vốn, khiến toàn cảnh trở nên náo nhiệt, hơn nữa bản tính con

người vốn thích chiếm tiện nghi, tin tưởng sẽ không thể không chú ý, lá trà cũng không cần phải là loại thượng đẳng, chỉ cần mùi vị tạm được là tốt rồi!” Tần Thiên kiên nhẫn giải thích với hắn “Người ngẫm lại xem, mọi người đều thích náo nhiệt, ví dụ chỉ là bán bánh bao, ai cũng tìm đến nơi buôn may bán đắt, mọi người thấy người sinh ý thịnh vượng, khung cảnh náo nhiệt, sẽ đi theo cổ động, chờ đến lúc nhiều khách hơn, thuyết thư tiên sinh sẽ nguyện ý đến chỗ này, đến lúc đó, người có quyền lựa chọn người! Nói không hay, chuyện xưa không hấp dẫn đa dạng, chúng ta sẽ không tuyển!” Thấy Lưu Dân còn có chút do dự, một bên Phạm Thiên đi cùng liền cười nói: “Lưu lão bản, người còn do dự cái gì, Đại thiếu phu nhân nhà chúng ta đang chỉ điểm cho người đó, đây chính là phúc khí của người! Người chẳng lẽ còn hoài nghi bản sự của đường gia chúng ta hay sao?”

Được một lời của Phạm Thiên khiến bừng tỉnh, người ta quản lý thành thạo một Trà Hành lớn như vậy, Tiểu Trà quán này của hắn thì tính là cái gì chứ? Nghĩ vậy, Lưu Dân vội vàng nói đa tạ, chuẩn bị mọi thứ theo phương pháp của Tần Thiên mà thử một lần.

Đang lúc Tần Thiên bận việc, các nữ nhân lại ở phía sau viện phơi nắng, thường thức cảnh xuân.

Là Đại phu nhân thu xếp, mắt bà tuy rằng không nhìn thấy, nhưng cảm giác được bên ngoài chim hót hương hoa thơm ngát, ở trong phòng ủ dột suốt một mùa đông bà cũng muốn bước ra ngoài hít thở không khí. Phương Nghiên Hạnh biết được sau đó vội vàng thông báo, rất nhanh đã an bài hết thảy, vì muốn náo nhiệt, lại thỉnh Tam di thái thái cùng Minh Lan, Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân đến.

Phương Nghiên Hạnh sai người ở hậu hoa viên bày bàn tiệc, mang lên rượu ngon cùng điểm tâm, những người có mặt đều phân biệt ngồi xuống.

Ánh nắng mặt trời mùa xuân ấm áp hoà thuận chiếu lên trên người, làm cho Đại phu nhân tâm tình rất tốt, không khỏi cảm thán: “Nếu Tần Thiên

cũng ở đây thì tốt rồi!” Phương Nghiên Hạnh cười nói: “Con phải người đi thỉnh Đại thiếu phu nhân, lại nói tới, nàng nếu nhất định không đến, con sẽ bảo nàng hướng người tạ lỗi!”

“Thân là nhi tức không thể chiếu cố hiếu thuận bà bà, hẳn phải nên tạ lỗi!” Tam di thái thái nhàn nhàn nói một câu.

Đại phu nhân lập tức nhíu mày: “Có cái gì mà phải tạ lỗi, Tần Thiên không chỉ là nhi tức của ta, lại là gia chủ, trên người nàng trách nhiệm trọng đại, đương nhiên khó có thể tận thiện tận mỹ! Chính vì nàng vất vả, chúng ta mới có những ngày thanh nhàn như bây giờ! Về sau đừng bao giờ để ta phải nghe những lời như vậy nữa!” Tam di thái thái vội vàng ủy khuất nói: “Phu nhân đừng nóng giận, Xảo Vân cũng không có ý gì, là Xảo Vân ăn nói vụng về, lần sau sẽ không nói thế nữa!”

“Không có lần sau, về sau cứ biết điều mà bịt nhanh miệng mình lại!” Đại phu nhân lạnh lùng nói.

“Vâng, vâng” trước mặt bọn tiểu bối, Tam di thái thái khỏi nói có bao nhiêu xấu hổ!

Tiếp theo mọi người nhàn thoai việc nhà, Tam di thái thái thật sự nửa câu nói cũng không dám nhiều lời.

Đại phu nhân hiện tại thân mình không khỏe mạnh lắm, ngồi một lúc liền mệt mỏi, bà bảo bọn tiểu bối tiếp tục thưởng ngoạn, bản thân được Nguyệt Nương nâng đỡ rời đi.

Chờ Đại phu nhân đi rồi, Lưu Bích Quân ngồi ở bàn dài bên phải nhíu mày, hứng thú ngang nhiên nói: “Về chuyện của Tạ Tam tiểu thư hẳn các người cũng đều biết rồi! Không thể không nói, Đại thiếu phu nhân quả nhiên lợi hại, chẳng những đạt được mục đích của mình, còn làm cho người khác không thể chỉ ra nàng có nửa điểm sai lầm! Thậm chí Tạ phu nhân chỉ sợ còn đối với nàng cảm kích từ tận đáy lòng đi!”

Trang Minh Hỉ ngồi bên cạnh rũ mắt xuống, bưng trà lên, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mím, ánh mắt không ngừng lóe ra.

Quả thật lợi hại, việc này xử lý sạch sẽ lưu loát, vô cùng tốt đẹp! Tạ Đình Quân suy nghĩ muốn phá hư cũng không thể tìm ra biện pháp gì, hẳn dù sao cũng phải cố kỵ thanh danh của muội muội mình.

Có điều, vượt qua nguy cơ Tạ Uyển Quân này, Tần Thiên ở Trang phủ địa vị càng thêm được củng cố, về sau sợ là rất khó có chuyện nạp thiếp xảy ra! Đợi đến lúc nàng sinh hạ trưởng tôn cho Trang phủ, Trang phủ cùng Trang Minh Hỉ nàng coi như hoàn toàn vô duyên rồi!

Nếu không thể làm gia chủ ở Trang phủ, sau khi bị Tạ Đình Quân từ hôn, nàng về sau sẽ sống thế nào đây? Chỉ sợ ca ca dưới sự giận dữ, tùy tiện gả nàng đi, đối với nàng mà nói lại sống không bằng chết! Chỉ có lật đổ Tần Thiên, trong lúc Trang phủ không có người chủ trì đại cục, bản thân mới có cơ hội xuất đầu lộ diện.

Bên kia, Lưu Bích Quân bảo Trang Minh Lan nói đến việc Tần Thiên lúc trước tham gia yến hội của Tri phủ phu nhân.

Về lần yến hội đó, Trang Minh Lan trí nhớ khắc sâu, cũng là lần khiến nàng đối với Tần Thiên kính nể đến cực điểm! Nàng phải như thế nào mới có thể có sự tin tin cùng khí độ như Đại tẩu đây? Nàng nghĩ đến ngày đó khi trở về, Tần Thiên ở trên xe nói với nàng.

Tần Thiên hỏi nàng: “Minh Lan, muội thật sự hy vọng về sau phu quân chỉ có một mình muội?”

Đã thấy qua Trang Tín Ngạn cùng ca ca Trang Tín Trung đối với thê tử tình thâm ý trọng, lại có đồ háo sắc Trang Tín Xuyên làm hình tượng phản diện đối lập, Trang Minh Lan tất nhiên cũng hy vọng có được mệnh tốt như Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh vậy.

Sau khi nàng khẳng định, Tần Thiên lúc ấy liền cười nói: “Nếu đây là ý muốn của muội, thân là Đại tẩu, ta nhất định sẽ giúp muội!” Nhớ tới điều này, Trang Minh Lan ngực nóng lên, lập tức đem việc yến hội ngày đó mỗi tiếng nói, cử động của Tần Thiên kể lại, nàng tuy rằng trời sanh tính tình nhát gan, nhưng mồm miệng coi như rõ ràng, kể chuyện cũng có đạo lý, làm cho mọi người ngồi đó nghe đến xuất thần, đặc biệt là Tam thiếu phu nhân, nghe đến chỗ phẫn khích cũng nhin không được trầm trồ khen ngợi!

Sau khi tàn tiệc, Lưu Bích Quân cùng Trang Minh Hỉ trên đường trở về, Lưu Bích Quân vẫn cảm thán: “Không thể không nói, nha đầu kia quả thật có chút bản sự, làm cho người ta không thể không bội phục!”

Trang Minh Hỉ cười cười, nhẹ nhàng nói: “Nhưng mà người lợi hại, chu toàn mọi thứ cũng có khi không tránh khỏi thời điểm sơ sẩy.”

Thấy Lưu Bích Quân vẻ mặt khó hiểu nhìn nàng, Trang Minh Hỉ mỉm cười: “Không có ý gì, chỉ tùy tiện nói ra thôi!”

“Đúng vậy, tựa như bà bà, cậy mạnh nhiều năm, còn không phải đã bị đưa tới biệt viện hay sao?” Lưu Bích Quân tùy ý cười cười, “Hai ngày trước, nàng ta nhờ người chuyển lời, sống rất khó chịu a!” Trong giọng nói cũng không có ý quan tâm.

Trang Minh Hỉ nhớ tới mấy lời của ma ma chuyển lời kia: “Nhị di thái thái nói, nơi đó thời tiết lạnh lẽo, ẩm ướt, dù là ăn uống hay đồ dùng người cũng rất cẩn thận, hai ngày trước cũng không biết vì sao lại bị nổi mề đay, ngứa ngáy cả đêm không ngủ được, người bảo tiểu thư nhanh nghĩ biện pháp để người có thể trở lại đây!”

“Nhưng ta hiện tại đâu có biện pháp gì?” Trang Minh Hỉ nhìn Lưu Bích Quân khinh khê thở dài.

Trong lòng lại suy nghĩ: muốn nghĩ biện pháp đem nương trở về không phải là không thể được, nhưng chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến kế sách của mình.

Vì kế hoạch của mình, đành phải ủy khuất người một khoảng thời gian vậy.

Trở lại Mai Hương viên, tôi tớ Trương Dũng đã đứng đó chờ. Trang Minh Hỉ nhìn thấy hần liền đuổi hạ nhân đi, chỉ để lại Hỉ Thước ở bên cạnh hầu hạ.

“Sự tình thế nào rồi?” Trang Minh Hỉ thản nhiên hỏi.

Trương Dũng cười nói: “Nếu không thể hoàn thành việc tiểu thư giao phó, tiểu nhân cũng không dám đứng ở chỗ này!” Tiếp theo tiến lên từng bước, đề thấp thanh âm nói: “Nay hạ nhân đã tìm người truyền ra lời đồn đãi, không bao lâu nữa, sẽ truyền khắp toàn thành!”

Trang Minh Hỉ có được đáp án này mới có chút thả lỏng, ánh mắt như điện bắn về phía Trương Dũng: “Sự tình có làm sạch sẽ hay không? Với bản sự của nàng, muốn tra ra cái gì, cũng không phải không có khả năng!”

“Tứ tiểu thư yên tâm, việc này tiểu nhân làm cực kỳ bí ẩn, lời đồn đãi này nếu nàng muốn tra cũng tra không ra!” Trương Dũng vỗ bộ ngực.

Trang Minh Hỉ lúc này mới lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Làm tốt lắm, có thưởng!” Tiếp bảo Hỉ Thước xuất ra năm mươi lượng bạc cho hần, Trương Dũng được thưởng vui rạo rực lui xuống.

“Nhưng tiểu thư, cùng là lời đồn đãi, người làm sao biết được Trương Dũng truyền ra ngoài nhất định có thể áp chế Đại thiếu phu nhân vì Tà tiểu thư làm sáng tỏ?” Chờ Trương Dũng đi rồi, Hỉ Thước tò mò hỏi.

Trang Minh Hỉ dùng khăn tay nhẹ nhàng xoa xoa khóe miệng, sau đó cười nói: “Hỉ Thước, người là đối với việc tốt của người khác cảm thấy hứng thú hay là đối với chuyện riêng tư của người khác cảm thấy hứng thú? Mọi người đều thích thám thính điều riêng tư xấu xa trong lòng người khác, càng xấu xa, bọn họ càng quan tâm! Cho nên hủy diệt một người vĩnh viễn so với cất nhắc một người dễ dàng hơn rất nhiều, người cứ xem đi, không

bao lâu nữa, những lời đồn đãi này sẽ hoàn toàn thay thế những lời đồn đãi mà nha đầu đó tốn công tốn sức tạo dựng.”

Trang Minh Hỉ lạnh lùng cười.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 223: Không còn mặt mũi

Đang lúc Tần Thiên nghĩ chắc hẳn chuyện của Tạ Uyển Quân đã kết thúc tốt đẹp, trong thành lại có lời đồn đãi về Tạ Uyển Quân nhanh chóng lan ra.

Đồn đãi này rất nhanh đã thay thế tuyên truyền Tần Thiên đã cố ý tung ra lúc trước, trở thành chủ đề của dân chúng trong thành trong lúc trà dư tửu hậu.

Có một khoảng thời gian, mặc kệ là đi đến đâu, đều có thể nghe thấy mọi người nghị luận về chuyện này!

“Người nghe nói chưa? Hóa ra lúc trước đồn đãi mà Tạ tiểu thư cứu Trang đại công tử là do chính nàng ta tung ra?”

“Có việc này sao? Vì sao vậy?”

“Còn không phải bởi vì Trang Đại công tử trời sinh tuần tú, Tạ gia cùng Trang phủ trên đường đến Mạc Bắc, Tạ tiểu thư liền đối với Trang Đại công tử động tâm! Lại không nghĩ rằng Trang Đại công tử đối Trang thiếu phu nhân toàn tâm toàn ý, sau gặp phải mã tặc, Tạ tiểu thư cơ duyên xảo hợp cứu mạng Trang Đại công tử, vừa vận lợi dụng việc này!”

“Không thể nào, Trang đại công tử tuy rằng trời sinh tuần tú, nhưng ai chẳng biết hẳn là người...”

“Hắn cam điếc thì sao chứ? Người ta có năng lực a, thông minh a, lúc trước chúng ta đều xem thường hắn, người cũng biết trà Bích loa xuân được Hoàng Thượng vô cùng yêu thích kia là do hắn sao chế ra mà, trong

thiên hạ, cũng chỉ có một mình hăn biết phương pháp sao chế! Cộng thêm hăn tướng mạo xuất chúng, của cải giàu có! Nay, Trang thiếu phu nhân trở thành đường gia, về sau quản lý Trà Hành đều là đại phòng, gả đến làm bình thê cũng không chịu thiệt!”

“Không thể nào, không phải đều nói Tạ tiểu thư đoan trang thủ lễ, huệ chất lan tâm hay sao? Làm sao có thể làm ra loại chuyện không có mặt mũi này được?”

“Nay mọi người đều nói như vậy! Tin đồn vô căn cứ, vị tất vô nhân, việc này tám phần là sự thật! Hơn nữa các người ngẫm lại xem, nếu Tạ tiểu thư không có tâm tư kia, cũng sẽ không có những đồn đại trước đó. Tạ tiểu thư không phải nói cùng Trang công tử cô nam quả nữ hay sao? Đã là cô nam quả nữ, chính là không có người thứ ba ở đó, nếu nàng có tâm tư giấu diếm, ai mà biết được? Cũng sẽ không có đồn đãi náo nhiệt như lúc trước!”

“Nói như vậy, thật đúng là có đạo lý! Ta khinh, trước đó mỗi người đều khen ngợi bốc nàng ta tới tận trời, hóa ra đúng là như vậy, thực không e lệ, so với câu nữ tử lan tâm huệ chất kia thì thế nào? Buồn cười là, nàng hiện tại đưa tới tận cửa, người ta còn không muốn nàng, ta nếu là nàng, cứ thế mà dùng một sợi dây thừng treo cổ chết cho rồi, miễn cho sống trên đời mất mặt xấu hổ!”

“Đúng vậy, không biết xấu hổ! Nhưng mà lúc trước không phải nói nàng tốt lắm sao? Nay lại có chuyện gì xảy ra? Mỗi người một lời, ta cũng không biết nên tin cái nào nữa!”

“Những lời tán thưởng Tạ tiểu thư vừa rồi nghe nói hoàn toàn là chủ ý của Trang thiếu phu nhân! Trang thiếu phu nhân này tuy rằng khôn khéo có năng lực, lại có một khuyết điểm, chính là ghen tị! Nghe nói lần những lời tuyên dương Tạ tiểu thư phẩm tính cao thượng chính là vì Trang thiếu phu nhân ngăn cản nàng vào cửa mà suy nghĩ ra kế sách này! Ta và các người

thấy đó, nữ nhân nhà đại phú không giống như người bình thường, một đám đường như thành tinh vậy, trong chớp mắt có thể làm chết người!”

“Trời ạ, một kẻ vô sỉ, một kẻ lợi hại, lại đụng chạm nhau, kế tiếp xem sự việc diễn biến thế nào! Chúng ta chỉ ngồi đây xem náo nhiệt là được rồi!”

Lúc lời đồn đãi rơi vào tai Tần Thiên, Tần Thiên lúc này biến sắc, bởi vì đồn đãi này không phải bản tên không mục tiêu, có tám phần là chân thật! Càng tiếp cận với sự thật, càng dễ dàng làm cho người ta tin tưởng, vì vậy những lời đồn đãi này mới có thể nhanh chóng truyền lưu như vậy!

“Vô duyên vô cớ, làm sao có thể có đồn đãi như vậy? Chuyên môn đối nghịch với chúng ta, nhất định có người cố ý gây sự!”

Hôm nay, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đi vào Thanh Âm viện cùng Đại phu nhân thương nghị việc này, ba người đều là mặt co mày cau, thật vất vả tạo nên cục diện hài hòa, cứ như vậy bị người khác dễ dàng phá hư. Tạ Uyển Quân là ân nhân cứu mạng của Trang Tín Ngạn bởi vì việc này thanh danh bị hao tổn ra sao, vận mệnh bất hạnh thế nào, Trang phủ không thể thoát khỏi có liên quan.

Nàng nếu lại bởi vì chút đồn đãi này mà chấp nhận hôn sự, kết quả là chỉ sợ lại là rắc rối trong Trang gia! Càng bất đắc dĩ là, hiện tại vì nàng ta xây dựng hình tượng đẹp đẽ gì đó, chỉ sợ cũng không có người tin tưởng nữa!

“Ta cũng hiểu được việc này có chút kỳ quái, Tần Thiên, con phái người đi thăm dò, xem có thể tra ra manh mối gì hay không, có lẽ sẽ có cách giải quyết!” Đại phu nhân nói với Tần Thiên.

“Nương, người yên tâm, con đã phái người đi thăm dò việc này ...” Có điều, đồn đãi này đã truyền lưu rộng khắp, chỉ sợ khó có thể điều tra ngược dòng ngọn nguồn...

Tần Thiên khinh khễ thở dài, giây tiếp theo, một đôi tay bị Trang Tín Ngạn cầm lấy, nhiệt độ trên tay hần truyền đến tận lòng nàng. Tần Thiên ngẩng đầu, tiếp xúc đôi mắt sáng ngời như hai miếng băng mỏng của hần, vẻ mặt tràn ngập thân thiết, như là đang nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ không để nàng chịu ủy khuất...”

Tần Thiên trong lòng nóng lên, nhìn hần cười cười, gắt gao cầm tay hần.

Nhưng đúng lúc này, Lam Sơn từ bên ngoài vội vã tiến vào, vẻ mặt kinh hoảng.

“Không tốt, Đại phu nhân, Đại thiếu phu nhân, vừa rồi người của Tạ gia tới bẩm báo, Tạ Tam tiểu thư... Tạ Tam tiểu thư...”

Nghe ra trong giọng nói của nàng vội vàng cùng sợ hãi, Tần Thiên trong lòng căng thẳng, nàng buông tay Trang Tín Ngạn, đứng lên, nhìn Lam Sơn, tâm một phần lại một phần trầm xuống: “Tạ Tam tiểu thư làm sao vậy?”

Lam Sơn nhìn nàng, sắc mặt tái nhợt: “Tạ Tam tiểu thư... Treo cổ tự tử...”

“Cái gì?” Đại phu nhân nhẹ buông tay, chén trà rơi trên mặt đất vỡ nát.

Mai Hương viện.

Trang Minh Hỉ ngồi ở trước bàn trang điểm, phía sau, Hỉ Thước giúp nàng chải đầu.

Hỉ Thước nhìn Trang Minh Hỉ gương mặt xinh đẹp như hoa trong gương đồng, cười nói: “Tiểu thư, Tạ tiểu thư tự mình đem đồn đãi truyền ra ngoài sao người lại biết được?”

“Không, ta không biết, ta chỉ là đoán mà thôi!” Trang Minh Hỉ vỗ về chơi đùa lọn tóc của mình, thản nhiên cười nói: “Có một số việc luôn có chút dấu vết để lại, chỉ xem người có đủ cẩn thận hay không thôi! Hơn nữa ta cũng không thể cam đoan dự đoán của mình đã đúng, bất quá chỉ là đồn đãi, giống như một chuyện vui vậy, ai chân chính quan tâm nó thật hay là giả? Nay, tất cả sự cố gắng của nha đầu kia đều uổng phí, ta thật muốn nhìn xem bọn họ xử lý chuyện Tạ Uyển Quân như thế nào?”

Đang nói, Liên Nhi, một nha hoàn nhất đẳng khác của Trang Minh Hỉ bấm báo: “Tứ Tiểu thư, Đại phòng lại náo nhiệt rồi!”

“Sao lại thế?” Hỉ Thước vội vàng hỏi, Trang Minh Hỉ cũng nhìn nàng.

Liên Nhi cười nói: “Vừa rồi ta nghe được tin tức, là Tạ Tam tiểu thư treo cổ tự tử!”

Trang Minh Hỉ tâm nhảy nhót, vội vàng đứng lên, khẩn trương hỏi: “Vậy nàng ta chết chưa?”

“Không có, nghe nói sau khi đồn đãi bay đầy trời, Tạ gia đã cẩn thận trông chừng nàng, lần này Tạ tiểu thư treo cổ tự tử không bao lâu đã bị người phát hiện, cứu kịp thời! Nhưng lại sinh bệnh nặng, đến bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh!”

Trang Minh Hỉ cúi đầu, trầm ngâm một lúc, sau đó vẫy tay bảo Liên Nhi đi xuống.

Nàng ngồi xuống, nhìn mình trong gương đồng lạnh lùng cười, sự tình phát triển càng ngày càng thuận lợi! Tạ Uyển Quân bởi vì việc này thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, lấy tính tình của Đại phu nhân...

Chờ Tạ Uyển Quân vào cửa, bạc của Tạ Đình Quân cũng không tính là nàng đã lấy không của hăn, sau đó...

Phía sau Hỉ Thước từ trong gương đồng trông thấy chủ tử của mình, thấy đôi mắt đẹp của nàng đối tới đối lui, khoe miệng từ đầu tới cuối đều mang theo một tia cười âm lãnh, Hỉ Thước trong lòng không hiểu sao bỗng dâng lên khí lạnh.

Tạ gia.

Nha hoàn đem hai người Đại phu nhân và Tần Thiên nghênh đón vào thiên đình của Tạ phu nhân.

Tạ tiểu thư làm ra loại sự tình này, về tình về lý các nàng hẳn cũng nên đến thăm một chút.

Khi đi vào, thấy Tạ phu nhân ngồi trên ghế dựa lớn bằng gỗ mun khắc hoa văn phú quý cầm khăn tay cúi đầu khóc nức nở, thấy các nàng tiến vào, Tạ phu nhân lau nước mắt, đứng lên tiếp đón.

Lúc trước, Tần Thiên tận hết sức lực vì Tạ Uyển Quân, Tạ phu nhân có thể nào thờ ơ? Đối với Trang phủ, bà đã không còn oán khí lớn như lúc trước, lúc này tuy rằng Tạ Uyển Quân làm ra loại sự tình này, nhưng lần này sắc mặt của Tạ phu nhân so với lần trước gặp Đại phu nhân tốt hơn rất nhiều.

“Làm phiền các người đến thăm.” Tạ phu nhân nghẹn ngào nói.

Đại phu nhân sờ soạng cầm tay nàng, nói: “Tạ phu nhân đang nói gì vậy, nếu không phải nhờ Tạ tiểu thư, ta sao còn đứa con trai này, nàng xảy ra loại sự tình này, chúng ta sao có thể bỏ mặc? Nếu Tạ tiểu thư có chuyện gì, cả đời này ta sống cũng không an ổn!”

Một phen nói khiến Tạ phu nhân lại đỏ đôi mắt, “Nữ nhi số khổ của ta, cũng không biết có phải do kiếp trước ta tạo nên nghiệt chương gì, kiếp này

mới báo ứng trên người nữ nhi của ta, nàng nếu có chuyện gì, ta cũng chết theo mất thôi!” Nói xong, lại khóc òa lên, ma ma và các nha hoàn bên cạnh đều khuyên bảo.

Đại phu nhân cũng không khỏi ẩm ướt hốc mắt.

Tần Thiên lấy ra khăn tay lau lệ cho Đại phu nhân, quay đầu hỏi Tả phu nhân: “Hiện tại, tình hình của Tả tiểu thư thế nào rồi?”

Tả phu nhân được người bên cạnh khuyên nhủ dần dần dừng khóc, bà ngẩng đầu hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn Tần Thiên, nói: “Trang thiếu phu nhân đi xem thì biết.”

Nói xong, Tả phu nhân mang theo nha hoàn ma ma dẫn Đại phu nhân và Tần Thiên hướng về sân viện của Tả Uyển Quân.

Sân viện của Tả Uyển Quân hoa mỹ chứ không lịch sự tao nhã, trong viện trồng đầy các loại thực vật trân quý, hành lang treo các lồng anh ca tước diều.

Một nha hoàn thân mặc quần áo màu vàng đi ra, Tần Thiên nhận ra đây là Điệp Nhi, nha hoàn bên người của Tả Uyển Quân.

“Tiểu thư đã tỉnh lại chưa?” Tả phu nhân hỏi Điệp Nhi.

Điệp Nhi nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, hốc mắt đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Phu nhân, vẫn chưa, vẫn sốt cao, nói năng mê sảng.”

Bởi vì sợ quấy nhiễu bệnh nhân, Tần Thiên bảo nha hoàn ma ma đều đứng ở ngoài sân, mình thì nâng đỡ Đại phu nhân theo Tả phu nhân vào phòng của Tả Uyển Quân.

Vừa tiến vào, đã ngửi thấy hương thuốc nồng nặc. Bên trong nha hoàn thấy bọn họ vội vàng hành lễ, Điệp Nhi cùng vào lại nói: “Đại phu vừa mới

xem qua, nói tiểu thư bệnh tình chủ yếu do tích tụ đã lâu, lại bỗng nhiên bị kích thích, hơn nữa trong khoảng thời gian này tiểu thư khẩu vị vẫn không tốt, thân thể suy yếu, cho nên bệnh tình mới có thể nặng như vậy!” Nói xong lại lau nước mắt.

Tần Thiên giúp đỡ Đại phu nhân đi qua, thấy Tạ Uyển Quân nằm trên giường sơn đen, trên người đắp chăn gấm vóc mịch lan thêu hoa mai. Tóc dài tán loạn, hai mắt nhắm nghiền, ngày thường gương mặt trắng nõn lúc này không còn nét ửng hồng, đôi môi lại tái nhợt, hơi hơi hé ra, dồn dập thở dốc.

Ánh mắt dừng ở chỗ cổ nàng, thấy nơi đó có vết bầm tím. Tần Thiên chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Lúc này, Tạ Uyển Quân còn đang mê sảng: “Ta không có, ta không có... Ta không phải không biết xấu hổ, ta không phải không có mặt mũi...”

Nàng lúc lắc đầu, hai mắt vẫn nhắm chặt, trên mặt lại hiện ra thần sắc khó chịu cùng bất an, nói năng lộn xộn lời lẽ vô nghĩa.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 224: Làm chủ

Thấy tình cảnh này, Tần Thiên lặng yên lui ra phía sau từng bước, Đại phu nhân đứng bên cạnh vươn tay sờ soạng trên trán của Tạ Uyển Quân một chút, chỉ thấy nóng như lửa, bà thu hồi tay, vẻ mặt rầu rĩ, nhẹ giọng thở dài.

Tạ phu nhân bổ nhào vào trước giường Tạ Uyển Quân, khóc nói: “Con của ta, con mau tỉnh lại a, con muốn để nương lo lắng tới khi nào a, Uyển Quân, Uyển Quân, Tạ gia chúng ta rốt cuộc đã tạo nên tội nghiệt gì a!”

Điệp Nhi cùng một nha hoàn khác tiến lên đỡ lấy Tạ phu nhân, khóc nói: “Phu nhân, người trăm ngàn lần nên cẩn thận thân mình, nếu tiểu thư tỉnh lại thấy người vì nàng thương tâm như vậy, nàng nhất định sẽ tự trách mình!” Nói xong, Điệp Nhi lại quỳ gối trước mặt Tạ Uyển Quân, loạng choạng ôm cánh tay của nàng khóc nói: “Tiểu thư, người nhất định phải khỏe lên a, nếu không, chẳng những phu nhân sẽ vì người thương tâm, Điệp Nhi cũng không sống nổi, tiểu thư, tiểu thư số khổ của ta a...”

Điệp Nhi vừa khóc lóc, khiến hạ nhân nha hoàn trong phòng cũng khóc theo.

Đại phu nhân dùng khăn tay lau lau khóe mắt, cầm tay Tần Thiên không khỏi nắm chặt, Tần Thiên có thể cảm giác được sự run rẩy của bà. Tần Thiên sắc mặt trở nên trắng bệch.

Mạng người quan trọng, Đại phu nhân luôn luôn từ bi sao có thể thờ ơ, ngay bản thân Tần Thiên cũng thấy rằng ấn ký bầm tím kia cũng chói mắt như vậy.

Từ đầu tới cuối, nàng chưa bao giờ muốn Tạ Uyển Quân lọt vào kết cục thế này. Nàng ta tuy rằng đáng giận, nhưng cuối cùng đã cứu Tín Ngạn một mạng, cho nên nàng vẫn luôn muốn dùng biện pháp ôn hòa giải quyết việc này, lại không nghĩ rằng Tạ Uyển Quân bởi vì việc này mà thiếu chút nữa bị mất mạng.

Bất quá là một cô nương mười sáu tuổi, nhân sinh mới vừa bắt đầu ... Lại nói tiếp, nàng ta vốn là nữ nhân ở thời đại này, thích một người nam nhân, muốn gả cho hắn cũng không phải chuyện gì khác lạ. Nếu nàng ta không đụng phải một người xuyên không, ai nói nàng không thể đạt được tâm nguyện?

Nhưng vừa lý giải sắp xếp, đồng tình thì đồng tình, bảo nàng vì chút nguyên nhân này mà thay đổi ước nguyện ban đầu, nhận nàng ta vào cửa thì tuyệt đối không có khả năng.

Sự tình phát triển đến nước này, nên xử lý thế nào cho tốt đây?

Tần Thiên tâm loạn như ma, nhất thời không thể suy nghĩ rõ ràng, chỉ cảm thấy đây là nan đề khó giải quyết nhất mà nàng chưa bao giờ gặp qua. Nan đề này làm cho nàng có chút hoảng hốt.

Bên này, Tạ phu nhân được Đại phu nhân khuyên giải an ủi chậm rãi ngừng tiếng khóc, bà lôi kéo Đại phu nhân, một bên lau nước mắt, một bên thương tâm nói: “Sau khi trở về từ Mạc Bắc, Uyển Quân nghe thấy đồn đãi này, chưa từng vui vẻ nổi, ăn cũng ăn không ngon, ngủ cũng ngủ không yên, sau ít nhiều được Trang thiếu phu nhân hỗ trợ, tâm trạng cũng tốt hơn một chút, không nghĩ tới lại xảy ra loại sự tình này.”

Tạ phu nhân nói xong nói xong nước mắt lại rơi xuống: “Chúng ta sau khi nghe thấy lời đồn đại này, vô cùng kinh sợ, cũng phân phó bọn hạ nhân đem tin tức giấu giếm, không cho nàng biết, thật không nghĩ tới, vẫn để cho nàng biết được, nàng tránh ở trong phòng khóc mấy ngày, cuối cùng thừa

dịp đêm dài người người ngủ say mà... Hoàn hảo ta vẫn gọi người trông chừng nàng, vì vậy mới cứu được nàng, trong lúc nàng tỉnh lại một lần, người có biết nàng nói với ta điều gì không?”

Nói tới đây, Tạ phu nhân bỗng nhiên nắm chặt tay Đại phu nhân, Đại phu nhân vỗ tay bà nhẹ giọng an ủi.

Tạ phu nhân cảm xúc kích động: “Nàng nói với ta, nói... Nương, con thật sự không còn muốn sống a...” Nói tới đây, Tạ phu nhân như bị chạm đến chỗ đau trong lòng, ôm ngực gào khóc.

Cùng là mẫu thân, Đại phu nhân tất nhiên lý giải tâm tình được tâm tình của bà, cũng rơi không ít lệ.

“Đại phu nhân, người nói Uyển Quân về sau nên làm gì bây giờ a? Cũng không biết những người đó có phải cố ý muốn đối nghịch với Tạ gia chúng ta hay không, cứ nhiên truyền ra đồn đãi như vậy, nữ nhi của ta thật là có oan mà không có chỗ tố. Lúc trước, tẩu tử của ta nói với ta, là hạ nhân nhà nàng nhất thời vô ý mới đem việc này truyền ra ngoài, nửa điểm cũng không liên quan đến Uyển Quân mà! Những người đó cái gì cũng không biết đã nói ra lời ác độc kia. Cứ như vậy truyền ra ngoài, Uyển Quân về sau còn biết trông cậy vào đâu? Tính tình nàng lại như vậy, sống cũng có khác gì đã chết!”

Lúc này đây, Đại phu nhân nửa câu cũng không thể nói nên lời, chỉ cầm tay bà nhẹ giọng an ủi. Tần Thiên luôn luôn đứng bên cạnh nhìn, tâm trầm xuống, rồi lại trầm xuống.

Nay Tạ Uyển Quân trở thành bộ dạng này, tranh luận gì cũng đều nghĩa, chẳng lẽ nàng còn có thể truy cứu rốt cuộc có phải Tạ Uyển Quân tự mình đem đồn đãi rải ra ngoài hay sao? Chỉ sợ ngay cả Đại phu nhân cũng sẽ không biết làm thế nào.

Cứ như vậy, Tạ Uyển Quân hoàn toàn trở thành vật hy sinh, bởi vì cứu Trang Tín Ngạn mà rơi vào tuyệt cảnh, đường ra duy nhất chỉ có thể là Trang phủ.

Trên đường trở về, Tần Thiên cùng Đại phu nhân ngồi chung một chiếc xe ngựa, toàn bộ lộ trình Đại phu nhân đều cúi mi mắt, vẻ mặt túc mục, không nói một lời. Sau khi trở lại Trang phủ, Đại phu nhân liền lập tức vào gian phòng của mình, nói mình mệt mỏi, muốn yên lặng một lúc, sau đó phân phó Nguyệt Nương, bất luận kẻ nào cũng không được đến quấy rầy.

Trang Tín Ngạn lo lắng chờ đợi tin tức, thấy Tần Thiên trở về, vội vàng nghênh đón hỏi han.

Hai người cho hạ nhân lui xuống, đóng cửa phòng lại. Tần Thiên tinh tế đem sự tình kể lại, về tình huống của Tạ Uyển Quân, cùng với mấy lời của Tạ phu nhân, tất cả đều nói ra.

Toàn bộ quá trình, Tần Thiên vẻ ngoài tuy rằng coi như bình tĩnh, nhưng sắc mặt đã có chút tái nhợt.

“Tín Ngạn, chàng thấy thế nào?” Tần Thiên hỏi hần, nàng nhìn gương mặt tuần tú của hần, không buông tha một chút thần sắc nào trên vẻ mặt hần, nhìn trên mặt hần có sự thương tiếc giống như Đại phu nhân không, nếu có, như vậy, cái gì cũng đều không cần phải nói ...

Rất nhiều việc đều bắt đầu từ sự thương tiếc, giống như tình yêu vậy.

Nhưng mà, Trang Tín Ngạn sắc mặt vẫn thản nhiên, dường như Tạ Uyển Quân sống chết thế nào cũng không quan hệ với hần. Trong mắt hần, nàng tuy rằng cứu hần một mạng, nhưng bởi vậy mà khiến hần mất đi thể tử, hần tình nguyện lúc trước chết trong tay mã tặc, như vậy ân cứu mạng của nàng cũng không còn ý nghĩa. Nay, sự tình lạc lối đến nước này, nàng cũng có trách nhiệm, nàng yếu đuối, nàng phí hoài bản thân mình, vì sao hần còn phải thương tiếc?

“Cái gì thấy thế nào? Ta vẫn giữ câu nói kia, ta chỉ muốn nàng!” Trang Tín viết xuống trên giấy.

Tần Thiên hai mắt nóng lên, tiến vào ôm ấp của trương phu. Hai người gặt gao ôm, hết sức ôn tồn.

Đêm đó, Tạ Uyển Quân sâu kín tỉnh dậy. Sau khi tỉnh lại liền thấy mẫu thân ngồi ở bên người nàng.

“Đã tỉnh?” Tạ phu nhân nhìn nàng ôn nhu nói.

“Nương, vì sao phải cứu con, vì sao không để cho con chết ...” Tạ Uyển Quân suy yếu mấp máy đôi môi, “Đều là con đã khiến mọi người hổ thẹn, làm cho phụ thân mẫu thân lo lắng!”

Tạ phu nhân bảo Điệp Nhi đỡ Tạ Uyển Quân ngồi dậy, sau đó tiếp nhận chén thuốc trong tay nha hoàn, dùng muỗng nhỏ múc một ít đưa tới bên miệng của Tạ Uyển Quân.

Tạ Uyển Quân quay đầu đi, “Con không uống, uống vào thì thế nào, dù sao về sau nữ nhi cũng không thể gặp người, giữ lại cái mạng này làm cái gì?” Nói xong nước mắt cứ thế rơi xuống.

“Con không phải muốn gả cho Trang Tín Ngạn kia sao?” Tạ phu nhân bỗng nhiên lạnh thanh âm: “Không bảo dưỡng thân thể, sao có thể ngồi kiệu hoa?”

“Nương!” Tạ Uyển Quân vừa mừng vừa sợ.

“Con nếu thích hẳn, một lòng muốn gả cho hẳn, nay lại là tình huống như vậy, đã như thế, nương nhất định thành toàn tâm nguyện của con!” Tạ phu nhân nói: “Có điều, con phải nghe lời, phải nhanh chóng bảo dưỡng thân thể mới được!”

Hóa ra, sau khi Tạ phu nhân nghe được lời đồn đãi, một mạch chất vấn Tạ Uyển Quân. Tạ Uyển Quân thấy không thể giấu giếm được nữa, đã đem việc mình thích Trang Tín Ngạn, vì vậy cố ý truyền ra lời đồn để phụ thân mẫu thân đồng ý gả nàng cho hắn. Sau khi nói xong, còn quỳ gối trước mặt Tạ phu nhân, đau khổ cầu xin mẫu thân thành toàn.

“Nương, lúc trước thấy mẫu thân không muốn gả nữ nhi đi, lại thấy mẫu thân vì chuyện của nữ nhi mà vất vả tổn sức, nữ nhi thật sự nghĩ tới đành buông tha thôi, về sau hôn sự cứ để mẫu thân làm chủ. Nhưng sự tình bỗng nhiên biến thành như vậy, nữ nhi nên làm cái gì bây giờ, đừng nói lập gia đình, ngay cả xuất môn gặp người nữ nhi cũng không dám, nương, nữ nhi còn có thể làm gì bây giờ? Nương, người giúp giúp nữ nhi được không?”

Chợt nghe thấy lời ấy Tạ phu nhân tức giận đến cả người phát run, bà chỉ có một nữ nhi, từ nhỏ đều dựa theo tiêu chuẩn danh môn thực nữ tìm người tới dạy dỗ. Cho tới nay, đều kiêu ngạo vì nàng, lại không nghĩ rằng nữ nhi sau lưng bà làm ra loại sự tình này.

Lúc ấy Tạ phu nhân tức giận đến mức tát Tạ Uyển Quân hai cái, dưới sự giận dữ cũng không khỏi mắng mỏ: “Nương đã dạy người như thế nào? Những người đó nói đúng, người quả thật không biết xấu hổ!”

Lại không nghĩ rằng lời này làm cho Tạ Uyển Quân không thể chấp nhận nổi, đêm đó liền treo cổ tự tử, hoàn hảo cứu kịp thời. Tạ phu nhân vừa đau lòng vừa hối tiếc, chỉ cần nữ nhi có thể sống lại, bà sao còn trách cứ nàng. Hơn nữa sự tình đến nước này, cũng chỉ có Trang phủ là đường lui, vì tiền đồ của nữ nhi, Tạ phu nhân cũng đành phải mưu tính kỹ càng.

Cho nên, bà ta cố ý thừa dịp thời điểm Tạ Uyển Quân bệnh nặng truyền tin đến Trang phủ. Biết Đại phu nhân thiện tâm, lại ở trước mặt bà khóc lóc kể lể một phen, lúc ra tiễn các nàng, Tạ phu nhân chú ý thần sắc của Đại phu nhân, biết việc này có hi vọng.

Về phần Tần Thiên, bà ta không hề lo lắng, nàng dù lợi hại cũng chẳng qua chỉ là nhi tức, chỉ cần thu phục bà bà của nàng, nhi tức như nàng thì làm được gì? Không chỉ là nhi tức, ngay cả nhi tử cũng không thể làm trái lời, nếu không chính là bất hiếu!

Nghĩ rằng Giang Hoa Anh bà ta thủ tiết nhiều năm nuôi nấng nhi tử hẳn sẽ không có khả năng ngỗ nghịch mẫu thân!

“Con chỉ cần để ý bảo dưỡng thân thể cho tốt, hết thầy đã có nương làm chủ!” Tà phu nhân nhìn nữ nhi một ngụm lại một ngụm uống hết chén thuốc, trên mặt lộ ra một tia cười đau lòng.

Sáng sớm hôm sau, Đại phu nhân sai người thỉnh Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đến Thanh Âm viện.

Đại phu nhân cho hạ nhân lui xuống, chỉ để lại Nguyệt Nương cùng Hải Phú ở một bên hầu hạ.

Đại phu nhân ngồi trên tháp có trải đệm bạc miên cầm yên, vươn tay về phía trước, sờ soạng nói: “Tần Thiên, đến bên cạnh nương.”

Tần Thiên vội vàng cầm tay bà, ngồi xuống bên cạnh.

Nguyệt Nương lấy ra ghế dựa lớn thỉnh Trang Tín Ngạn ngồi xuống bên kia của Đại phu nhân.

“Tần Thiên, con nói xem, từ lúc con vào cửa, nương đối với con thế nào?” Đại phu nhân lôi kéo tay nàng ôn nhu nói.

Lời đạo đầu như vậy khiến Tần Thiên trong lòng căng thẳng, nhưng nàng vẫn như cũ đáp: “Không chỉ từ khi vào cửa, lúc Tần Thiên vừa tới Thanh

Âm viện, nương đối với con vô cùng tốt, sau khi thành thân, nương lại coi con như thân sinh nữ nhi mà đối đãi, con đều biết!”

Đại phu nhân sắc mặt càng ôn nhu: “Tần Thiên, con không phải cũng toàn tâm toàn ý đối với ta, đối với Tín Ngạn, đối với Trang phủ hay sao, tất cả những điều này ta cũng biết! Không sai, trong lòng ta, con không chỉ là nhi tức, mà cũng là nữ nhi của ta, những lời tiếp theo, không chỉ là nói cho con nghe với thân phận nhi tức, cũng muốn nói cho con nghe với thân phận nữ nhi! Con nhất định phải hiểu được, vì nương thật sự nửa điểm cũng không có ý khó xử con.”

Nói đến đây, Đại phu nhân trong thanh âm đã có chút ghen ngào.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 225: Vô lực

“Ta hôm qua suy nghĩ cả một đêm, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy trong chuyện này biện pháp giải quyết tốt nhất cũng chỉ có thể để Tạ tiểu thư vào cửa ...” Đại phu nhân nói.

Tần Thiên tay khẽ run lên, quả nhiên, phu nhân thật sự đã mềm lòng, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn vẻ mặt nghiêm túc, hướng nàng lắc đầu, ý bảo nàng không cần lo lắng.

Đại phu nhân cảm giác được Tần Thiên khác thường, càng nhanh nắm tay nàng, lời nói thấm thía: “Ta hiểu tâm tình của con, vì nương cũng luyện tiếu nếu để con phải chịu dù chỉ một chút ủy khuất, nếu ta có thể nghĩ ra biện pháp khác, ta cũng sẽ không quyết định như vậy! Nhưng mà con ngẫm lại xem, nay thiếu chút nữa gây ra tai nạn chết người, nếu Trang phủ chúng ta còn kiên trì như trước, vận mệnh cả đời này của Tạ tiểu thư sẽ thế nào? Nàng chung quy là vì Tín Ngạn mới rơi vào tình cảnh như vậy, chúng ta làm sao có thể hoàn toàn không đếm xỉa đến?”

Nghe xong này lời nói, Tần Thiên nhất thời cũng không biết nên nói gì, đồng ý ư, nàng thật sự không thể nói nên lời trái với lòng mình, phản đối ư, nàng lại tìm không được lý do.

Giữa nàng và Tạ Uyển Quân, phu nhân lúc trước không chút do dự lựa chọn nàng, nhưng so sánh giữa sự kiên trì của nàng và tính mạng của Tạ Uyển Quân, Đại phu nhân trải qua suy nghĩ khổ sở vẫn là lựa chọn người sau. Có lẽ trong mắt bà, sự kiên trì của nàng có thể thay đổi, nhưng Tạ

Uyển Quân một khi xảy ra điều gì không hay, liền thật sự không thể vãn hồi.

Nàng có thể nói lựa chọn của Đại phu nhân không đúng hay sao?

Tần Thiên cúi đầu, trong lòng khổ sở vô cùng.

Bên cạnh, Hải Phú đọc ra lời Trang Tín Ngạn viết xuống: “Phu nhân, Đại thiếu gia nói, mặc kệ thế nào, hắn cũng sẽ không cưới Tạ gia tiểu thư. Hắn nói, sự tình đến nước này, Tạ tiểu tử cũng có trách nhiệm...” Nói còn chưa xong, đã bị Đại phu nhân đánh gãy: “Tín Ngạn, nương chỉ hỏi con, nếu Tạ tiểu thư lần này thật sự có điều gì không hay xảy ra, con còn có thể cho rằng như vậy hay không? Thật sự trong lòng con không hề áy náy? Có thể cho rằng nàng là gieo gió gặt bão hay không? Nhân sinh trên đời, làm người làm việc chi bằng không thẹn với lòng, nếu con thật sự thờ ơ đối với sinh tử của Tạ tiểu thư, chuyện này, ta cũng tùy con!” Những lời này như búa tạ nện vào ngực của Trang Tín Ngạn, so với giận giữ cùng bức bách đều có hiệu nghiệm hơn cả. Trang Tín Ngạn sắc mặt cứng đờ, cũng không thể chống đỡ. Hắn suy nghĩ đều nằm trong tình huống Tạ Uyển Quân đã được cứu kịp thời, lại không nghĩ tới, vạn nhất nàng mà chết...

Hắn tuy rằng tính cách lạnh lùng, nhưng tuyệt đối không phải người tâm ngoan lãnh huyết, mặc kệ thế nào, Tạ Uyển Quân đã cứu hắn là sự thật, nếu nàng thật sự bởi vì việc này mà chết, hắn thật có thể không thẹn với lòng?

Bút trong tay thật lâu cũng không thể viết xuống giấy, mực no đủ nhỏ một giọt xuống tờ giấy trắng, trong phút chốc nhuộm đậm ra một mảnh đen thui. Trang Tín Ngạn cúi đầu nhìn, trong lòng vô cùng trầm trọng.

“Việc này nếu không giải quyết, chuyện giống như lần này khó tránh còn có thể có lần thứ hai, nếu nàng thật sự xảy ra chuyện gì, ta quả quyết không thể an lòng. Ta có thể nào nhìn người đã cứu con mình rơi vào kết cục thế thảm?” Đại phu nhân bình tĩnh nói, “Ta biết tình cảm của các con

rất tốt, không thể chấp nhận kẻ khác chen vào, ta cũng không cầu Tín Ngạn đối đãi với nàng giống như đối đãi với Tần Thiên vậy, chính là cho nàng một thân phận, một thể diện mà thôi, làm cho nàng ở Trang phủ chúng ta vững vàng qua một đời, coi như là công đạo chúng ta làm cho nàng! Về phần con thích ai hơn, yêu ai hơn, nương sẽ không can thiệp.” Đại phu nhân nói ra rõ ràng, tình huống hiện tại, trừ bỏ Trang phủ, Tạ Uyển Quân nếu muốn tìm một nhà chồng có gia thế là không có khả năng. Nàng ta tính cách nhu nhược, cuộc sống về sau không tốt đẹp, có thể tự tử một lần, cũng có thể tự tử lần thứ hai. Đến lúc đó Trang phủ lương tâm không an ổn, không bằng cho nàng danh phận bình thê, đem nàng phong phong quang quang cưới vào Trang gia, giúp nàng giữ được mặt mũi. Về phần Trang Tín Ngạn có thích nàng hay không, Đại phu nhân sẽ không hỏi đến, tin tưởng Tạ gia cũng không đòi hỏi chuyện này, dù sao bọn họ cũng biết rõ tình cảm phu thê Trang Tín Ngạn rất tốt nhưng đành phải đồng ý cưới Tạ Uyển Quân vào cửa.

Nếu đã chu toàn mặt mũi, bọn họ cũng không thể yêu cầu quá nhiều được.

“Tần Thiên, con đừng lo lắng, Tạ tiểu thư tuy rằng là bình thê, nhưng con là gia chủ, ta đã đem toàn bộ Trang phủ giao cho con, nàng căn bản không thể so sánh với con, trước khi nàng vào cửa, ta đều đã an bài tốt, về sau hài tử của con là người thừa kế Trang phủ, nhà mẹ đẻ nàng thế lực dù lớn cũng vô pháp thay đổi điểm này!”

Tương đương với việc cưới nàng vào cửa giống như đem một bồ tát sống về vậy. Vì thể diện cung cấp nuôi dưỡng cả đời, biện pháp vẹn cả đôi đường này Đại phu nhân đã suy nghĩ mãi.

“Tín Ngạn, Tần Thiên, nếu các con để ý đến vận mệnh sinh tử của Tạ tiểu thư, vậy các con hãy làm theo lời ta nói. Thời gian Tạ gia giữ đạo hiếu còn thời gian mấy tháng nữa, tạm thời cũng vô pháp cùng Tạ gia nghị thân,

thừa dịp trong khoảng thời gian này, các người cũng nên suy nghĩ một chút đi.”

Nói xong, Đại phu nhân thờ dài, cũng không hỏi suy nghĩ của bọn họ, liền bảo bọn họ đi ra ngoài. Bà thân là đương gia đã mười mấy năm, thói quen ra lệnh, một khi thật sự quyết định, sẽ rất khó thay đổi chủ ý.

Hơn nữa, nàng nhất thời cũng không biết có nên cãi lại hay không. Đại phu nhân thật sự đã vì nàng suy nghĩ, rất cố kỵ địa vị cùng tâm tình của nàng, bà quyết định dựa theo tâm tư của nàng, cũng không giống như các bà khác rắp tâm khiến nhi tức ngột ngạt. Nếu đổi lại là mình, Tần Thiên tự hỏi nhất định cũng không thể làm tốt như vậy.

Nàng có thể lý giải ý tưởng của Đại phu nhân, lý giải tâm tình của bà, nhưng nàng cũng có điểm mấu chốt của mình, nàng không muốn cùng nữ nhân khác chia xẻ trượng phu, nàng vì sao phải vì vận mệnh của Tạ Uyển Quân mà hy sinh hạnh phúc của chính mình chứ?

Nhưng nàng phải làm sao bây giờ?

Sau khi ra khỏi Thanh Âm viện, Tần Thiên chỉ cảm thấy hai chân nặng trĩu, khó mà đứng vững. Nàng đứng ở đại môn của Thanh Âm viện, nhìn phủ trạch tinh xảo của Trang phủ, trong đầu một mảnh mờ mịt, mê mang không biết thân đang ở nơi nào.

Trang Tín Ngạn đi đến bên người nàng, nhìn nàng sắc mặt tái nhợt, không khỏi có chút khùng hoảng, hần cầm tay Tần Thiên, phát hiện tay nàng rất lạnh lẽo.

Tần Thiên quay đầu nhìn hần một cái, thấy hần đang nhìn mình, ánh mắt sáng trong tràn đầy lo lắng, Tần Thiên miễn cưỡng cười cười: “Chúng ta đi về trước.”

Hắn lôi kéo tay nàng vẫn trở lại Thanh Tùng viện, trên đường đi, hắn thỉnh thoảng lại nhìn lén sắc mặt nàng, đã thấy nàng chính chỉ nhìn phía trước, sắc mặt không có biểu tình gì, nàng như vậy càng làm hắn lo lắng hơn.

Trở lại Thanh Tùng viện, Trang Tín Ngạn viết xuống giấy: “Nàng đang trách ta? Lúc ấy nương hỏi ta như vậy, ta...” Trang Tín Ngạn không biết nên giải thích thế nào, hắn cảm thấy hắn đã làm sai.

Nhưng lúc ấy, hắn thật sự nói rằng sinh tử của nàng không liên quan đến hắn, chẳng qua do dự trong nháy mắt, liền mất đi cơ hội biện hộ.

“Tần Thiên, còn thời gian, nàng đừng lo lắng, ta sẽ nghĩ biện pháp, ta tuyệt không cười nàng vào cửa. Ta đã hứa với nàng, ta vĩnh viễn đều nhớ rõ.” Trang Tín Ngạn trịnh trọng viết xuống.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắn, cười cười, lại không nói gì thêm, mà thật ra cũng không biết nói gì.

Chuyện này giống như là tâm ma, nàng càng để ý càng loạn, đến cuối cùng nàng mới phát hiện, hóa ra trong đó có bế tắc không giải quyết được.

Bế tắc này chính là Tạ Uyển Quân có thân phận “Ân nhân”, hết thảy vấn đề đều xuất phát từ đây, đều khiến mình vô lực ...

“Chúng ta tạm thời đừng để ý chuyện này, rất nhanh sẽ tới thời điểm hái chè xuân, trước xong việc này đã rồi nói sau.” Tần Thiên trầm mặc một hồi, mới nói ra những lời này.

Nàng một ngày còn đứng Trang phủ, thì một ngày vẫn phải nhớ bốn phận của mình. Đại phu nhân quyết định đều dựa theo tâm tình của nàng, nàng cũng không thể dùng điều này để uy hiếp.

Trang Tín Ngạn đi đến phía sau Tần Thiên, đem nàng ôm vào trong lòng.

Dựa vào ôm ấp ấm áp quen thuộc, người được hơi thở quen thuộc, Tần Thiên hốc mắt nóng lên, thiếu chút nữa lệ chảy xuống, nàng xoay người, tựa vào ngực hắn, hai tay ôm sát thắt lưng hắn, như đem hết toàn lực để ôm hắn.

Hắn biết nàng trong lòng khó chịu, hắn cũng rất đau lòng, nhưng nhất thời nửa ngày cũng không nghĩ ra kế sách hay, hắn cúi đầu ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Cách một ngày, Đại phu nhân lại đưa tới Tạ gia một ít dược liệu bổ dưỡng thân thể. Tạ phu nhân làm sao không biết đây là ám chỉ của Đại phu nhân, cuối cùng mẫu thân và nữ nhi cũng yên lòng. Bất quá Tạ phu nhân công đạo nữ nhi: “Chuyện này một ngày chưa định ra, con cũng đừng tiết lộ ra ngoài nửa phần, lúc này con cần phải nghe lời của mẹ, nếu không, nếu thật sự có vạn nhất, ai cũng không giúp được con!”

Tạ Uyển Quân kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ còn xảy ra biến cố gì sao?” Tạ phu nhân: “Ai biết được? Năm xưa Tạ gia chúng ta đã từng gặp bất lợi, mọi sự vẫn nên cẩn thận sẽ tốt hơn.”

Việc này cũng không qua mắt được Tần Thiên.

Một lần Tần Thiên nghe thấy Thu Lan và Thanh Liễu nghị luận. Thu Lan nói: “Xem hành động của Đại phu nhân, việc này đã quyết định rồi.”

Thanh Liễu nói: “Tạ tiểu thư ngay cả mạng cũng suýt nữa mất, lấy tính cách của phu nhân, cũng không thể mặc kệ.”

“Một khóc hai nháo ba thắt cổ, thật đúng là hữu dụng!” Thu Lan cười nhạt, lại nói: “Đại thiếu phu nhân của chúng ta rất thành thật, nếu cũng học vị tiểu thư kia làm ồn ào như vậy, ta dám cam đoan, phu nhân nhất định sẽ không để Tạ tiểu thư kia vào cửa. Phu nhân rất đau lòng Đại thiếu phu nhân, hừ... Ấn ta nói, cũng không biết Tạ tiểu thư kia có phải cố ý hay không, cố ý lấy cái chết ra bức người khác.”

“Không thể nào, nghe nói thật sự nghiêm trọng, ngay cả mạng cũng suýt mất mà!”

Tần Thiên xoay người, không quấy rầy các nàng, nàng phái người đi đã có hồi báo, bởi vì đồn đãi rất rộng, lại có thêm chuyện mấy ngày nay, căn bản không thể điều tra ngược dòng ngọn nguồn, chỉ biết đồn đãi này bỗng nhiên từng chút một được truyền lưu, thực rõ ràng là có người ra tay.

Có điều người gian lận này là ai? Chỉ có vài người mà thôi, hoặc là Tạ gia, hoặc là Nhị phòng, nhưng Tạ Uyển Quân vào cửa đối với Nhị phòng có chỗ tốt gì? Tạ Uyển Quân vào cửa hẳn sẽ càng gia tăng thực lực của Đại phòng, khẳng định bọn họ không mong muốn như thế. Bọn họ sao có thể cố hết sức làm ra chuyện thế này? Chẳng lẽ thật sự là Tạ gia? Tạ Uyển Quân nàng ta thật sự nếu không phải là Trang Tín Ngạn quyết không lấy chồng? Không tiếc hủy diệt thanh danh, thậm chí lấy mạng ra bức bách.

Nếu quả thật là vậy, đáng sợ như thế, sao có thể gọi là tình yêu?

Tần Thiên lắc đầu, phiền lòng không thôi.

Bên kia, Trang Minh Hỉ lặng yên đi vào Bích Thủy đình theo hẹn ước với Tạ Đình Quân.

“Chuyện này là người làm?” Vừa thấy Trang Minh Hỉ, Tạ Đình Quân mặt lạnh lùng chất vấn.

Trang Minh Hỉ biết không thể gạt được Tạ Đình Quân, mỉm cười, đáp: “Đây không phải là kết quả người muốn nhìn thấy sao? Thế nào, vừa lòng không!”

Tạ Đình Quân chấp hai tay sau lưng lạnh lùng nhìn nàng một lúc, “Muội muội của ta thiếu chút nữa bởi vậy mà mất mạng, người nói ta vừa lòng hay không vừa lòng?”

“Ta cũng không nghĩ sẽ đến mức như thế!” Trang Minh Hỉ vội vàng tỏ vẻ xin lỗi.

“Về sau quyết định việc gì, trước phải cùng ta thương lượng, không cho phép tự chủ trương!”

Trang Minh Hỉ thuận theo nói: “Ta đã biết.” Tạ Đình Quân đem một tập ngân phiếu đưa vào tay nàng, “Đây là tiền tháng này của ngươi.”

Trang Minh Hỉ tiếp nhận, cũng không thèm nhìn tới liền thu vào trong lòng. Tạ Đình Quân lẳng lặng xem xét nàng một lúc, ánh mắt lạnh lẽo, làm cho Trang Minh Hỉ trong lòng phát lạnh. Thời điểm Trang Minh Hỉ muốn nói gì đó, đã thấy Tạ Đình Quân xoay người, thanh âm thâm trầm hùng hậu truyền đến trong bóng đêm: “Trang Minh Hỉ, ta cảnh cáo ngươi, đừng ý vào bản thân có chút thông minh khôn vặt mà đâm sau lưng ta một cái, nếu làm hỏng chuyện của ta, ta muốn thu thập ngươi thật sự rất dễ dàng!”

“Ta sao có thể...” Trang Minh Hỉ cười khanh khách nói.

Nếu nàng có thể chấp chương Trang phủ, cũng không cần phải sợ muối thương như hấn.

“Ta trước chúc cho ngươi thành công mọi sự.” Trang Minh Hỉ nhìn bóng dáng của hấn nói.

Tạ Đình Quân cước bộ dừng lại một chút, bả vai hơi hơi buông lỏng, đây là tư thái thật nhẹ nhàng, có thể thấy được hấn hiện tại tâm tình đang khoái trá.

Cứ vui vẻ đi! Ngươi rất nhanh sẽ minh bạch, cái gì gọi là dùng giỏ trúc múc nước chỉ là công dã tràng! Trang Minh Hỉ lạnh lùng cười.

Tần Thiên có năng lực như thế, nàng sao có thể khiến nàng ta sau khi mất đi sự che chở của Trang phủ, lại được Tạ gia cường đại hậu thuẫn? Đối

thủ tất nhiên là càng ít càng tốt!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 226: Tư thông

Tháng ba, đã đến thời điểm hái chè xuân, trong Trà Hành công việc trở nên rất lu bù. Trong khoảng thời gian này, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đều bận tẩu đến các thôn trang, việc bận đến mức chân không chạm đất. Công tác bận rộn làm cho Tần Thiên tạm thời dứt bỏ mấy việc phiền lòng, có điều lúc đêm dài nhàn tĩnh, luôn nhịn không được mà cảm thấy phiền muộn chua chát.

Hôm nay, Tần Thiên mang theo Phạm Thiên cùng hai quản sự thu chè đi thị sát thôn trang ở ngoại thành. Quanh thôn trang này đều là đất để trồng cây trà, năm nay là lần đầu tiên ngắt lấy, cho nên Tần Thiên mới muốn đích thân đến xem. Trùng hợp Trang Tín Ngạn cũng đến thôn trang khác để thị sát hình hình hái trà Bích loa xuân, cho nên lần này không thể đi cùng nàng.

Đến thôn trang, đi ra nghênh đón là nhi tử của một gia thúc trong tộc, tính đúng ra là Tứ đường huynh của Trang Tín Ngạn, vị thúc thúc trong tộc kia thấy nhi tử nhà mình không giỏi kinh thương, cũng không thích đọc sách, thường ở nhà chơi bời lêu lổng, liền cầu Đại phu nhân ban chức vị quản sự ở thôn trang này cho hắn.

Người này tên là Trang Tín Chấn, ở trong tộc nổi danh hết ăn lại nằm, Đại phu nhân cũng không thích, bất quá thấy thân thích cầu tới tận cửa cũng không tiện cự tuyệt, liền ban cho hắn hư danh, hắn vốn không biết quản lý, chỉ biết cầm bạc của chức vị quản sự, nhưng không có quyền lợi của quản sự, cứ coi như dưỡng nhi tử của thân thích thôi vậy.

Cũng may người này vốn chỉ được chắt hay chớ, không có dã tâm, chỉ cần cho hần bạc cho hần cơm ăn, không bảo hần quản lý thì hần lại càng cảm thấy thanh nhàn.

Thấy người của Trang phủ tới, Trang Tín Chấn cũng chỉ thu thập tính lười, lên tinh thần tới đón tiếp. Hần mang Tần Thiên đi ngắm cây trà, lại dâng lên trà mới thu về để nàng nếm thử. Tần Thiên thử qua thấy mùi thơm ngát hợp lòng người thì tỏ vẻ vừa lòng.

Trang Tín Chấn nhẹ nhàng thở ra, trước mắt nữ hài tử tuy rằng so với hần nhỏ hơn một tuổi, nhưng bất cầu ngôn tiểu, vô cùng uy nghiêm, ẩn chứa phong phạm của Đại phu nhân thời kỳ toàn thịnh, làm cho hần khẩn trương. Kỳ thật ngày thường Tần Thiên cũng không mang gương mặt nghiêm túc như vậy, có điều trong khoảng thời gian này tâm tình khó có thể vui sướng, ngay cả tươi cười cũng đều miễn cưỡng.

Nàng rất muốn giống như những lần trước gặp phải khốn cảnh có thể tự an ủi bản thân, khiến mình cảm thấy lạc quan, nhưng lúc này đây nàng dù thế nào cũng đều không thể bảo bản thân lạc quan nổi. Đối với chuyện này, nàng theo bản năng trốn tránh, thậm chí cũng không dám suy nghĩ kỹ lưỡng, dường như chỉ cần không thêm nghĩ nữa, sẽ không phải đối mặt với nó vậy.

Nhưng lý trí lại nói với nàng, rốt cục có một ngày, nàng không thể không đối mặt với chuyện này, không thể không đưa ra lựa chọn, đưa ra quyết định.

Bởi vì nơi này khoảng cách địa lý khá xa, cho nên buổi tối Tần Thiên không thể không ở lại đây nghỉ ngơi một đêm.

Dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của Trang Tín Chấn, Tần Thiên dùng cơm chiều cũng có chút tinh thần, sau đó bọn họ chuẩn bị sương phòng cho nàng

ngủ ngơi. Lần này nàng chỉ mang theo Thu Lan đi cùng. Thanh Liễu bởi vì thân thể không khoẻ nên không theo.

Thu Lan vì Tần Thiên trải giường rồi nói: “Đại thiếu phu nhân, người hiện tại muốn ngủ ngơi luôn không? Ta đi bảo người chuẩn bị chút nước ấm.” Tần Thiên xuyên qua cửa sổ nhìn ánh trăng sáng tỏ bên ngoài, lắc đầu nói: “Ta đi ra ngoài hít thở không khí một chút.” “Vậy để ta đi cùng người.”

“Không cần, chỉ quanh sân viện thôi, là thôn trang của mình, có thể có nguy hiểm gì chứ?” Tần Thiên lắc đầu, nàng thầm nghĩ muốn yên lặng một mình, không có người khác quấy rầy.

Thấy nàng nói như vậy, Thu Lan cũng không kiên trì.

Trang Tín Chấn chuẩn bị cho nàng tự nhiên là tiểu viện tốt nhất ở Trang lý. Bên ngoài sân chính là một tiểu đình viện, bên trong gieo trồng các loại hoa cỏ cây cối, nay đã đến thời điểm nở hoa, rất có hơi thở của mùa xuân.

Tần Thiên ở đình viện thong thả bước, nương theo ánh trăng xinh đẹp để tâm tình của mình có thể bình phục một ít. Bỗng nhiên, nàng tâm giật thót một cái, cảm thấy sau lưng có người, nàng theo bản năng quay đầu, rõ ràng nhìn thấy một bóng đen cao lớn lao về phía nàng, nàng còn chưa kịp kêu ra tiếng, còn chưa kịp thấy rõ diện mạo đối phương đã bị người đó làm cho hôn mê bất tỉnh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tần Thiên chỉ cảm thấy thân thể giống như nằm trong đám mây, lắc qua lắc lại. Mở to mắt nhìn đã thấy bầu trời tờ mờ sáng.

Thân mình cảm giác được một loại ẩm ướt, trong mũi ngửi thấy một cổ mùi tanh.

Tần Thiên đột nhiên bừng tỉnh, lập tức ngồi dậy, phóng mắt nhìn quanh, khiếp sợ mở to hai mắt.

Chỉ thấy nàng đang ngồi trên một con thuyền nhỏ, chung quanh đều là nước, dường như là một hồ nhỏ, Tần Thiên nhìn nhìn cảm thấy có chút quen mắt, đột nhiên nhớ tới đây là hồ nước ở phía sau thôn trang, ngày hôm qua Trang Tín Chấn đã mang nàng đến đây.

Nhưng nàng sao lại ở chỗ này?

Tần Thiên nhất thời cảm thấy lẩn lộn.

Bỗng nhiên nàng nghe thấy một tiếng rên rỉ rất nhỏ ngay tại phía sau nàng. Tần Thiên quay đầu vừa thấy, chính là Phạm Thiên. Hắc tóc tai tán loạn, trên người mặc trung y, ngoại bào dĩ nhiên không thấy đâu, hắc cau mày, giật giật thân mình, như là sắp tỉnh lại.

“Phạm Thiên, Phạm Thiên, tỉnh tỉnh!” Tần Thiên vỗ vỗ mặt hắc.

Phạm Thiên con mắt giật giật, lập tức mở mắt, hắc nhìn thấy Tần Thiên, mỉm cười, loại tươi cười này thật sự không giống như bình thường, có một loại nhu hòa, có một loại thỏa mãn.

Tuy rằng cảm thấy quái dị, Tần Thiên lúc này cũng không có tâm tư suy nghĩ kỹ càng, nàng tiếp tục gọi tên của hắc. Sau khi gọi vài tiếng, Phạm Thiên đôi mắt dần dần hồi phục sự tỉnh táo, cái loại cảm giác này giống như từ mộng ảo trở lại với sự thật, hắc nhảy dựng lên một cái, trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Thiên, giống như gặp phải quỷ.

“Đại thiếu phu nhân, sao người lại ở đây?” Hỏi ra những lời này, Phạm Thiên mới phát hiện tình cảnh hiện tại, lập tức ngây dại.

“Vậy còn người?” Tần Thiên hỏi.

“Ta cũng không biết, nhớ mang máng ta muốn trở về phòng, thời điểm trên đường trở về, bỗng nhiên gáy đau xót, sau đó hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại đã ở trong này!” Phạm Thiên nhớ chuyện trước khi hôn mê.

“Ta cũng vậy...” Tần Thiên thở dài.

“Đại thiếu phu nhân, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Phạm Thiên nhìn mình quần áo hỗn độn, lại nhìn Tần Thiên ngồi đối diện cũng có bộ dạng như vậy, bỗng biến sắc, lập tức đứng dậy!

Thân thuyền bởi vì động tác kịch liệt của hần mà nhoáng lên một cái. Mặt nước quanh thân thuyền tạo nên từng vòng tròn nhỏ, lan truyền đi rất xa

“Không tốt, Đại thiếu phu nhân, chúng ta dường như đã ở đây qua một đêm, phải thừa dịp người khác chưa phát hiện, nhanh chóng rời khỏi đây!” Phạm Thiên kích động nói.

Tần Thiên cũng ý thức được điểm ấy, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch.

Trong khoảng thời gian này, nàng không bận bịu vì việc của Trà Hành thì cũng bị tâm sự quấy nhiễu, thả lỏng cảnh giác, vì vậy mới khiến người khác lợi dụng cơ hội!

Phạm Thiên kinh hoàng tìm mái chèo thuyền, nhưng hần tìm quanh một lúc cũng không nhìn thấy bóng dáng của nó.

“Không cần tìm nữa, chắc hần đã bị bọn họ vớt bỏ!” Tần Thiên âm thanh lạnh lùng nói.

“Bọn họ? Bọn họ là ai?”

“Người muốn vu cho chúng ta tội tư thông!” Tần Thiên ánh mắt trầm xuống, rất nhanh tay nắm chặt thành quyền.

“Tư thông...” Phạm Thiên nháy mắt mặt trắng bệch.

Dựa theo quy của của Trang phủ, tư thông sẽ phải chịu cảnh bỏ lồng trôi sông, thân là Đại thiếu phu nhân, đương gia của Trà Hành có lẽ có thể miễn hình phạt này, nhưng gia nô như mình tuyệt đối không thể sống nổi!

“Chúng ta phải nhanh chút rời khỏi chỗ này...” Phạm Thiên hoảng lên, hẳn chung quy mới chỉ là thiếu niên mười tám tuổi, chưa từng gặp phải sự tình như thế này?

“Ta biết bơi, ta đi trước... Chỉ cần ta cùng Đại thiếu phu nhân không ở cùng một chỗ, sẽ không có việc gì!” Nói xong, Phạm Thiên định nhảy xuống nước.

Nhưng Tần Thiên lại gắt gao kéo hẳn lại. Tần Thiên chỉ vào phía trước, nặng nề nói: “Không còn kịp rồi...”

Phạm Thiên theo hướng ngón tay nàng chỉ nhìn lại, thấy Trang Tín Chân mang theo một ít người chèo thuyền nhỏ hướng về phía bọn họ. Người trên thuyền nhìn bọn họ chỉ tỏ, thực rõ ràng đã phát hiện bọn họ.

Phạm Thiên kinh ngạc nhìn hết thấy, tim dường như ngừng đập. Bên tai truyền đến thanh âm bình tĩnh của Tần Thiên: “Phạm Thiên, nhớ kỹ, chúng ta cái gì cũng chưa làm. Ai cũng không thể định tội chúng ta, chúng ta tuyệt đối không thể yếu đuối, nếu không chính là làm vừa lòng đẹp ý kẻ đã hãm hại chúng ta!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 227: Trang thị từ đường

Lần này Tần Thiên đến thị sát thôn trang cách tổ ốc đại trạch Trang thị rất gần. Nay phát sinh đại sự như vậy, Trang Tín Chấn phần nộ không hề phân trần gọi người đem Tần Thiên và Phạm Thiên buộc đến tổ ốc, giao cho Trang thị dòng họ xử trí.

“Tư thông”, đối với một gia tộc chú trọng thể diện, chú trọng lễ pháp mà nói là một sự sỉ nhục không thể chịu nổi. Một gia tộc phát sinh loại chuyện dễ bị gièm pha thế này, vì tránh không để tiết lộ ra ngoài ảnh hưởng đến danh dự của gia tộc, tất nhiên sẽ đem gian phu dâm phụ ra xử tử, đối với bên ngoài thì tuyên bố bị bệnh đột ngột bỗng nhiên qua đời là xong việc.

Nay, Tần Thiên cùng Phạm Thiên quần áo không chỉnh tề lén lút xuất hiện ở trên thuyền, đối lại là bị gia nô của Trang phủ nhìn thấy, lấy thân phận của Tần Thiên có lẽ còn có thể tạm thời ngăn chặn việc này, không đến mức nhanh như vậy đã thông tri đến dòng họ, tranh thủ được một chút thời gian để điều tra sự việc. Nhưng ở đây vừa là người dòng họ vừa là quản sự, thể diện vinh nhục rất quan trọng, hơn nữa chính lão bà của Trang Tín Chấn cũng bởi vì của hản thua kém mà chạy theo người khác, đây là sỉ nhục cả đời của hản, cho nên đối với nữ nhân hồng hạnh ra tường càng thêm thống hận, căn bản không cho Tần Thiên cơ hội giải thích. Bọn hạ nhân đều là người của thôn trang, tuy rằng không có kiến thức gì, nhưng cũng biết tư thông là chuyện nghiêm trọng cỡ nào, dưới tiếng hô quát của Trang Tín Chấn cũng bất chấp thân phận đương gia của Tần Thiên, phối hợp với Trang Tín Chuẩn đem Tần Thiên và Phạm Thiên áp giải đi.

Trang gia tộc trưởng Trang Thành Chí nghe thấy chuyện này, tức giận đến cả người phát run, nếu là người ở một phòng nào đó, chỉ sợ ngay tại một khắc giải quyết luôn cho xong việc. Có điều Tần Thiên đến tột cùng là người của phòng Đại phu nhân, xử trí Tần Thiên cũng phải có mặt của Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn ở.

Vì thế Trang Thành Chí sai người tách hai người Tần Thiên và Phạm Thiên ra hai nơi, lại sai người hoả tốc thông tri mấy người Đại phu nhân tới nơi này. Ngày hôm sau, tính toán canh giờ Đại phu nhân sắp có mặt, Trang Thành Chí cùng người toàn tộc đều tụ tập ở Trang thị từ đường.

Trang thị từ đường

Từ đường mang hình thức tứ hợp viện. Đối diện với đại môn là từ đường sắp xếp bài vị của các vị liệt tổ liệt tông. Trước từ đường là một khoảnh sân rộng lớn. Dòng họ mỗi khi có đại sự phát sinh, hoặc muốn xử trí người nào, đều được thực hiện ở đây, trước mặt liệt tổ liệt tông, xử lý minh bạch, công chính nghiêm minh.

Tần Thiên và Phạm Thiên bị người áp giải quỳ gối xuống sàn đá lạnh như băng. Phạm Thiên bị trời kín, trên mặt còn có chút bầm tím, đó là dấu bầm lúc bị trời giã giụa nên ăn phải quyền cước. Hắn quỳ trên mặt đất, cúi đầu xuống, cũng không biết là vì rét lạnh, hay vì sợ hãi mà có chút run rẩy.

So với tình cảnh của hắn, Tần Thiên khá hơn rất nhiều.

Rốt cuộc là đương gia, bọn hạ nhân không dám làm càn, chỉ trời hai tay nàng sau lưng, cũng không dám động thủ động cước.

Hai bên sắp xếp mấy chiếc ghế dựa lớn bằng gỗ mun cho các vị trưởng bối trong dòng họ, các thành viên còn lại trong dòng họ đều phân biệt đứng hai bên hành lang dài trong từ đường, có già có trẻ, có nam có nữ, liếc mắt một cái nhìn lại, chỉ cảm thấy một mảnh đông nghìn nghịt, cũng không biết có bao nhiêu người.

Mà tộc trưởng Trang Thành Chí thì ngồi ở ghế chính vị phía trên.

Phía sau hẳn là một cánh cửa nhỏ sơn đen, xuyên thấu qua cửa mở có thể nhìn thấy cầu thang cao tám, chín tấc đặt đầy bài vị cách một tầng lại một tầng, tất cả khoảng 17 bậc, rậm rạp, âm trầm trang nghiêm.

Lúc này, mỗi người đều là thần sắc hèn mọn thống hận, bộ dạng kia, thật giống như hai người Tần Thiên là thứ dơ bẩn đáng xấu hổ nhất trên đời này vậy, hận không thể lập tức lập tức trừ khử bọn họ cho thống khoái!

Mà nha hoàn bên người Thu Lan của Tần Thiên cũng tới đây, vẻ mặt hoảng sợ đứng phía sau Tần Thiên cách đó không xa. Sau khi gặp chuyện không may, tuy rằng dòng họ có gọi người đi thông tri Đại phu nhân, nhưng Thu Lan vẫn sai người đem chuyện nàng biết báo trước với Đại phu nhân, để phu nhân trong lòng rõ ràng hơn.

Mặt khác hai quản sự tới thôn trang này để thu chè tươi bởi vì không phải là người của Trang phủ, cho nên không được phép tới đây mà ở lại thôn trang, đối với chuyện đã xảy ra cũng không biết rõ.

Người chung quanh trước mặt tộc trưởng tạm thời cũng không dám cao giọng nói chuyện, nhưng ẩn ẩn, không hề thiếu thanh âm nhục mạ cùng phỉ nhổ đến, cái gì “Gian phu dâm phụ”, “Không biết xấu hổ”, “Nhanh đưa bọn họ bỏ lông trôi sông, miễn cho mất mặt xấu hổ”, còn có tiểu hài tử dùng đá ném vào người bọn họ.

Thấy tình cảnh như vậy, Tần Thiên trong lòng giận dữ, nàng từng này tuổi, mặc dù đã trải qua vài năm gian nan, cũng chưa từng phải chịu những ánh mắt như vậy. Nàng không làm gì cả, vì sao phải chịu đựng đối đãi này? Nếu bản thân khuất phục nhịn nhục, chẳng phải là có vẻ chột dạ? Nghĩ vậy, Tần Thiên thẳng lưng, giãy dụa đứng lên.

Bên cạnh áp chế nàng chính là gia phó của dòng họ, cũng sẽ không đem địa vị đương gia của Tần Thiên để vào mắt. Thấy nàng muốn đứng lên, lại

dùng lực đem nàng ấn xuống.

Tần Thiên nổi giận, quay đầu trừng mắt nhìn hăn quát: “Nô tài chết bầm, cú ngay, ta mà người có thể chạm vào!”

Tiếng quát chói tai thực sự uy thế, nhất thời gia phó cảm thấy khiếp hãi, không khỏi lui về phía sau từng bước.

“Dân phụ này, làm ra loại chuyện đáng gièm pha này mà còn dám càn rỡ? Tam thúc, nhanh dùng gia pháp xử trí nàng!” Một thanh âm uy nghiêm truyền đến.

Tần Thiên theo tiếng nhìn lại, thấy người nói chuyện là Nhị lão gia của Trang thị, nổi tiếng là người cũ kỹ thủ cựu. Hăn nhìn nàng trên nét mặt tràn đầy vẻ chán ghét, như hận không thể tát một cái vậy.

Tần Thiên sao có thể tùy ý để người khác nhục mạ, lập tức xoay người mặt hướng Trang Thủ Văn, ngang nhiên nói: “Nhị lão gia, ta tôn trọng người là trưởng bối, mời người cũng tôn trọng thân phận của mình, miệng của người không sạch sẽ, cũng đừng có trách ta nói ra lời khó nghe!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều ngây dại, trong tộc không phải chưa từng phát sinh chuyện như thế này, cũng không phải chưa từng xử trí kẻ đó, nhưng chưa bao giờ có một ai giống như nàng, trước mặt liệt tổ liệt tông, trước mặt tộc trưởng, trước mặt mọi người trong tộc còn có thể càn rỡ như thế!

“Người... Người...” Trang Thủ Văn mặt trắng bệch, ngón tay chỉ vào Tần Thiên, không nhịn được run run: “Người dám... Dám...” Một hơi nghẹn ở ngực, thiếu chút nữa ho sù sụ.

Tần Thiên trừng mắt nhìn hăn không chút khách khí: “Nhị lão gia, người nếu là người đọc sách thánh hiền, cũng biết rằng, có đôi khi, mắt nhìn thấy cũng không nhất định là sự thật!”

Nói xong, nàng ngang đầu, ánh mắt nghiên nghị lướt qua trên mặt mỗi người, cuối cùng dừng ở trên người Trang Thành Chí đang ngồi trên chính vị.

Nàng ngang ngang đầu lên, lớn tiếng nói: “Ta hiện tại nói rõ ràng với các người, ta bị người khác hãm hại! Trước khi sự tình chưa rõ ràng, các người không được nói xấu ta, nhục mạ ta! Các người phải biết rõ rằng, ta tuy rằng gả đến Trang phủ, nhưng cũng phải người để các người có thể tùy ý đối đãi!”

Nàng dừng lại, xoay người, sắc mặt lãnh trầm như nước, nàng nhìn mọi người gần từng tiếng nói: “Nếu ai dám tùy ý nhục mạ ta một câu, đừng có trách ta sau này sẽ tính sổ!”

Lời nói này lập tức nhắc nhở mọi người phía sau nàng còn có chỗ dựa to lớn vững chắc như núi thái sơn là Tổng Thái phó, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bưng miệng câm như hến. Nhưng trong miệng tuy rằng không dám nói, nhưng ánh mắt nhìn hai người Tần Thiên vẫn giống như lưỡi dao.

Đúng lúc này, phía đại môn truyền đến một thanh âm uy nghiêm: “Vì sao còn chưa chờ ta đến đã bắt đầu thẩm tra xử lý việc này? Như vậy đối với Tứ phòng chúng ta không phải quá bất công rồi sao?”

Nghe thấy thanh âm đó, Tần Thiên trong lòng buông lỏng, quay đầu lại: “Nương.”

Đúng là Đại phu nhân, đi theo bên người bà chính là Trang Tín Ngạn.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 228: Sẽ không dễ dãi như thế đâu

Hỉ Thước đi vào phòng đóng cửa lại.

“Tiểu thư, vừa rồi Đại phòng bên kia loạn thành một đoàn, trời còn chưa sáng, Đại phu nhân liền cùng Đại thiếu gia mang theo vài người xuất môn. Xem ra, là đến tổ ốc!” Hỉ Thước đề thấp thanh âm nói.

Trang Minh Hỉ dựa vào gối ở đầu giường, tóc dài đen nhánh xõa xuống bờ vai, gương mặt xinh đẹp dưới ánh nến lộ ra một chút sắc lạnh.

“Sự tình đang phát triển theo kế hoạch, tốt lắm.” Nàng mỉm cười, lại nói: “Chờ Trương Dũng trở về, gọi hắn tới gặp ta!”

“Vâng.” Hỉ Thước đi đến bên giường của Trang Minh Hỉ, vừa phủ lại màn cho Trang Minh Hỉ vừa nói: “Tiểu thư, lần này Đại thiếu phu nhân có phải sẽ bị bỏ lỏng trôi sông hay không?”

“Sẽ không.” Trang Minh Hỉ lắc đầu, nàng vuốt một bên tóc dài, nhẹ giọng nói: “Chỗ dựa của nàng ta vững chắc như vậy, nhất định sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng. Có điều...” Nàng cười lạnh một tiếng: “Hưu thư tuyệt đối không thể tránh khỏi, lúc trước nàng ta còn có nhiều đồn đại bất lợi, nay lại phát sinh loại sự tình này, dòng họ làm sao còn có thể dung thứ nàng ta? Nhất định sẽ ép buộc Đại ca hưu thê! Loại chuyện này, dù là Đại nương, hay là Đại ca, đều chỉ có thể nghe theo dòng họ mà thôi!”

Hỉ Thước trên tay động tác không ngừng, trong lòng lại nhin không được suy nghĩ, như vậy gia nô bị vu oan thông dâm kia thì sao? Hắn không có chỗ dựa, chỉ sợ sẽ mất mạng. Nàng trong lòng có chút cảm giác mất mát.

Nhưng khế ước bán mình của nàng nằm trong tay tiểu thư, vận mệnh của nàng và tiểu thư cùng một nhịp thở. Nàng nếu không nghe theo lời tiểu thư, sao có thể có kết cục tốt?

Nghĩ vậy, Hỉ Thước thu liễm tâm thần.

Ít nhất, tiểu thư luôn luôn hậu đãi nàng. Nàng phải một lòng trung thành với tiểu thư.

“Người trước đi xuống đi.” Trang Minh Hỉ phân phó.

Hỉ Thước lên tiếng trả lời đi ra ngoài, Trang Minh Hỉ thối tắt nển bên giường. Trong phòng nhất thời một mảnh đen thui, chậm rãi, ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng từ cửa sổ chiếu vào.

Trang Minh Hỉ một lần nữa lại nằm xuống, hai mắt trong bóng đêm sáng long lanh.

Trong thời gian nàng đến hỗ trợ ở Trà Hành, cũng không phải không vô ích, dần dần, nàng ngẫm rõ ràng rất nhiều sự việc, hiểu biết nắm giữ rất nhiều tình huống của Trà Hành. Ví dụ như quản sự thôn trang ở ngoại ô là một đường huynh trong tộc, ví dụ như Trang phủ vừa mua một mảnh đất, nuôi trồng cây trà, năm nay là năm thu hoạch đầu tiên.

Nàng biết Tần Thiên nhất định sẽ tới thôn trang kia, chỉ cần nàng thoáng lưu ý, không khó để biết được thời gian cụ thể nàng ta định đi. Thời điểm nàng quyết định trừ bỏ Tần Thiên, nàng thật sự đã bắt đầu lên kế hoạch cho chuyện này, nàng an bài một người vào thôn trang làm việc, công việc ở thôn trang ngoại ô đều là việc nhà nông, lại không cần hầu hạ chủ tử, an bài một người tới đó cũng không khó. Đợi đến khi Tần Thiên đi thị sát, nàng bảo Trương Dũng cùng người nọ nội ứng ngoại hợp, theo kế hoạch làm việc, sẽ tiện hơn rất nhiều...

Quả nhiên, kế hoạch tuyệt đối thành công.

Cũng trong khoảng thời gian này bởi vì chuyện Tạ Uyển Quân khiến Tần Thiên tâm thần không yên, nếu không chỉ sợ cũng sẽ tổn công tổn sức.

Việc này không giống như lần trước cùng Tạ Đình Quân gây ra lời đồn đãi, lần này bị người bắt tại đương trường, tội “Tư thông” này, nàng ta muốn chối cũng không thoát. Không có nàng ta ở Trang phủ, Đại phu nhân lại mất mù, Đại ca thì câm điếc, ca ca cùng Tam ca đều không hữu dụng, đến lúc đó, nàng tổn chút tâm tư, muốn cầm quyền đương gia cũng không phải là việc quá khó khăn gì. Chờ đến khi nàng có quyền lực, liền từ bỏ hôn nhân với Tạ gia, ca ca còn có thể làm thế nào? Đến lúc đó nàng lại kén rể, cả đời làm người của Trang phủ. Vậy vị trí đương gia giống như vật nằm trong lòng bàn tay của nàng!

Đến lúc đó, ai còn dám coi khinh nàng, ai còn có thể thương tổn nàng?

Nghĩ ngợi, Trang Minh Hỉ không một tiếng động nở nụ cười.

Trang thị từ đường

Đại môn trầm trọng nước sơn đen tuyền bị người đứng ngoài đẩy ra, ngay sau đó, Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn một trước một sau đi vào. Phía sau có hai người Nguyệt Nương và Hải Phú đi theo. Bởi vì chuyện này không tầm thường, cho nên hai người không mang theo nhiều người đến.

Hai người đều sắc mặt phong trần mệt mỏi, Đại phu nhân tiến vào, liền vươn tay, sốt ruột kêu: “Tần Thiên, Tần Thiên...”

Nghe thấy thanh âm lo lắng, Tần Thiên chịu đủ oan khuất trong lòng nóng lên, vội vàng chạy tới bên cạnh Đại phu nhân: “Nương, con ở đây...”

“Tần Thiên, con có sao không, bọn họ có làm gì con không?” Đại phu nhân sờ soạng cầm tay Tần Thiên, lại đụng phải dây thừng trên người nàng.

Mặt lập tức biến sắc, cả kinh nói: “Đây là cái gì? Sự tình còn chưa điều tra rõ, các người vì sao đối đãi với nhi tử của ta như vậy!”

Bên cạnh Trang Tín Ngạn cũng thu được tin tức suốt đêm từ thôn trang bên kia gấp gáp trở về, lúc này thấy Tần Thiên quần áo không chỉnh tề, tóc tai hỗn độn, sắc mặt tiêu tụy, không những vậy còn bị chịu nhục nhã, lập tức trong lòng giận dữ.

Hắn hướng về Hải Phú vươn tay, Hải Phú thấy tình cảnh như vậy cũng tức giận vô cùng, hắn hiểu được tâm ý thiếu gia nhà mình, vội vàng lấy ra từ trên người một thanh chủ thủ đưa cho hắn.

Hắn nhìn nàng như nhẹ giọng hỏi han.

Cảm nhận được sự thương tiếc thân thiết của hắn, Tần Thiên hốc mắt nóng lên, nàng cắn môi, nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy nàng trong mắt ẩn ẩn rưng rưng, Trang Tín Ngạn trong lòng khẩn trương, hắn cũng không kỳ có nhiều người ở đây, xoa cổ tay nàng một lúc, sau đó lại đem nàng bảo hộ ở phía sau. Hắn ngẩng đầu nhìn mọi người, sắc mặt khó coi, ngọc dung ẩn chứa lệ khí.

Tần Thiên đứng ở phía sau hắn, chỉ cảm thấy bóng dáng cao lớn của hắn giống như một tòa bình phong, ngăn cách mọi ánh mắt miệt thị trong từ đường, Tần Thiên trong lòng vô hạn an tâm.

Có hắn ở đây, nàng không cần phải sợ ...

Thấy Phạm Thiên còn quỳ trên mặt đất, Tần Thiên ý bảo Hải Phú cởi trói cho hắn, Hải Phú không chút do dự, đi qua nâng Phạm Thiên dậy, giúp hắn cởi trói, cuối cùng còn vỗ hai cái trên vai hắn an ủi.

Phạm Thiên bị chịu dày vò thiếu chút nữa rơi lệ.

Ở đại mạc hai tháng, Hải Phú đã quen thuộc với Phạm Thiên. Hẳn tin tưởng Tần Thiên, cũng tin tưởng Phạm Thiên, nói hai người tư thông, hẳn vô luận thế nào cũng không tin nổi.

Bên này, một loạt hành động của Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn sau khi tiến vào làm người ở đây trợn mắt há hốc mồm.

Sao lại thế này? Cho dù không phải quyền đâm cước đá hoặc vài cái tát phát tiết giận giữ, cũng phải chửi ầm ĩ lên mới đúng, vì sao lại là loại phản ứng này, bọn họ điên rồi sao? Tất cả mọi người không thể lý giải, trợn tròn mắt nhìn bọn họ.

Tam lão gia Trang Thủ Kính nhin không được chỉ vào Tần Thiên lên tiếng: “Đệ muội, các người rốt cuộc có biết chuyện gì đã xảy ra hay không? Các người rốt cuộc có biết nữ nhân này đã làm chuyện gì hay không?”

Đại phu nhân được Nguyệt Nương nâng đỡ tiến lên từng bước, đi đến phía trước Trang Tín Ngạn và Tần Thiên, đối mặt với dòng họ lớn tiếng nói: “Ta trước khi đến đã nghe chuyện từ người mà Tam thúc phái tới, ta hiểu nhi tức của ta, nói nàng làm ra loại sự tình này, ta vô luận dù thế nào cũng không thể tin! Chuyện này nhất định đã có sai lầm gì đó, mong rằng Tam thúc có thể điều tra rõ việc này, trả lại sự trong sạch cho nhi tức của ta!”

Đứng ở một bên Trang Tín Chấn vội vàng kêu lên: “Hiểu lầm cái gì, đây là ta cùng một số người tận mắt nhìn thấy! Nếu nói nhìn lầm thì một mình ta nhìn lầm còn có thể, nhưng ở đây có hơn mười con mắt nhìn thấy, chẳng lẽ đều là nhìn lầm? Chúng ta cũng không mù a!”

Đại phu nhân giận tím mặt: “Không sai, lão bà ta tuy rằng mù, nhưng trong lòng ta sáng như gương! Ta tin tưởng nhi tức của ta không phải người như thế, nàng tuyệt đối sẽ không làm ra loại sự tình này!”

“Được rồi, đừng ầm ỹ nữa!” Tộc trưởng Trang Thành Chí lên tiếng, đem thanh âm của hai người áp chế, hắt đứng lên, chỉ vào bài vị phía sau, giọng điệu nghiêm khắc lại không mất đi sự cung kính nói: “Hôm nay ta đem mọi người tới đây, chính là muốn trước mặt liệt tổ liệt tông, đem chuyện này thẩm tra xử lý rõ ràng”.

Chúng ta sẽ không oan uổng một người trong sạch vô tội, nhưng, nếu thực sự người đó dám làm ra chuyện đồi phong bại tục, làm nhục môn phong Trang thị chúng ta...”

Trang Thành Chí trừng hai mắt, lưng thẳng thắn, giọng điệu lãnh lợi: “Ta tuyệt đối sẽ không nương tay! Nên xử lý như thế nào, đều dựa theo tộc quy của Trang thị, ai cũng đừng nghĩ tới việc ngăn cản!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 229: Xóa tên

Dưới sự ước thúc của Trang Thành Chí, mọi người an tĩnh lại. Có điều, mọi người nhìn về phía mẫu tử Đại phu nhân thần sắc tràn ngập trào phúng, như đang khinh bỉ bọn họ ngu xuẩn.

Đầu tiên, Trang Thành Chí trước bảo Trang Tín Chấn kể lại chuyện này từ đầu đến cuối.

“Đêm đó có hạ nhân bẩm báo, cây trà mới trồng ở thôn trang xảy ra chút vấn đề, ta thấy thời điểm đã quá muộn, vốn cũng không muốn quấy rầy Đại thiếu phu nhân, nhưng thấy sự tình nghiêm trọng, hơn nữa Đại thiếu phu nhân sáng mai sẽ khởi hành trở về thành, vì không muốn chậm trễ hành trình ngày mai của Đại thiếu phu nhân, cho nên mới đi quấy rầy nàng. Ai ngờ, đi tới đó, Đại thiếu phu nhân lại không có ở đó, nha hoàn bên người nàng nói, Đại thiếu phu nhân đi tản bộ ở quanh đó, ta bảo nàng đi thỉnh Đại thiếu phu nhân về, nha hoàn kia đi một lúc, trở về lại nói cho ta biết không thấy Đại thiếu phu nhân đâu!”

Nói tới đây, Trang Tín Chấn quay đầu lại chỉ vào Thu Lan đứng phía sau cách đó không xa, âm thanh lạnh lùng nói: “Tam thúc công, chính là nha hoàn kia, lúc ấy ta đã cảm thấy nha hoàn kia sắc mặt khác thường, có điều ta cũng không để ý nhiều, hiện tại nghĩ đến, nhất định là nha hoàn này đã thông đồng với chủ tử, bị ta bắt gặp nên sợ hãi chột dạ! Nếu không, chủ tử tản bộ, nào có đạo lý không có nha hoàn bồi bên cạnh?”

Mọi người lại bắt đầu nghị luận, có mấy phụ nhân nội tức, chỉ vào Thu Lan nói: “Như vậy nha hoàn cũng là kẻ hạ lưu, quyết không thể nương

tay!”

“Trang thiếu gia, người đừng ngậm máu phun người!” Thu Lan xấu hổ giận dữ, xông lên phía trước, quỳ gối trước mặt tộc trưởng, đồng thời đập đầu vài cái, sau đó mới nói chuyện: “Tộc trưởng Đại lão gia, lúc ấy nô tỳ chỉ là có chút đau bụng, cho nên sắc mặt mới khó coi, căn bản không phải do bị chột dạ. Đại thiếu phu nhân của chúng ta làm người quang minh lỗi lạc, sẽ không làm ra việc cầu thả như vậy, Đại lão gia hân năm rõ!”

Bên cạnh Trang Tín Chấn chỉ vào Thu Lan: “Nữ nhân các người đều là hoa ngôn xảo ngữ, lá lơi ong bướm, căn bản không thể tin tưởng, hiện tại bị ta bắt quả tang, đương nhiên tìm mọi cách chống chế!”

Nói xong, lại chuyển hướng Trang Thành Chí tiếp tục nói: “Tiếp theo, ta sợ Đại thiếu phu nhân xảy ra việc gì ngoài ý muốn, lập tức dẫn người các nơi trong thôn trang tìm kiếm. Tìm cả đêm không chớp mắt, kết quả thời điểm hừng đông, có người phát hiện cửa hông ở hậu viện chỉ được khép hờ. Ngày thường nơi này không có người trông coi, then cửa đều được chốt lại, ta cảm thấy không đúng, dẫn người theo cửa hông này tìm kiếm, tìm tới bên bờ hồ, phát hiện một con thuyền nhỏ, rõ ràng là có người ở trong đó, ta sợ Đại thiếu phu nhân gặp nguy hiểm, dẫn người ngồi thuyền tìm ra đó, kết quả...”

Nói tới đây, Trang Tín Chấn mặt đỏ lên, hân xoay người chỉ vào Tần Thiên và Phạm Thiên, nhớ tới thê tử của mình bỏ trốn theo người khác, trên mặt hiện ra một loại cảm xúc phẫn hận cực độ, thanh âm đột nhiên cất cao:

“Kết quả, chúng ta nhìn thấy hai người kia quần áo không chỉnh tề ở trên thuyền. Gian phu kia nhìn thấy chúng ta còn muốn nhảy cầu chạy trốn, nhưng dâm... Nhưng Đại thiếu phu nhân dĩ nhiên nhìn thấy chúng ta đến lại ngăn trở hân!” Nói xong, hân lại hướng mặt về phía Trang Thành Chí: “Tam thúc công, hai người bọn họ quần áo không chỉnh tề ở trên thuyền ở

đó một đêm, có thể có chuyện gì tốt, thỉnh Tam thúc công quyết định, sửa trị mấy kẻ đòi phong bại tục này!”

Vừa dứt lời, mọi người đều theo đuôi phụ hoạ: “Đúng! Trừng phạt bọn họ! Quyết không thể nường nhẹ!”

Trang Thành Chí vươn tay ý bảo mọi người im lặng, lại nhìn Tần Thiên, nói: “Tần thị, chớ nói Trang thị chúng ta bất công, không cho người cơ hội nói chuyện, hiện tại người nói xem, người cùng nam tử kia làm sao lại ở trên thuyền?”

Đại phu nhân nói: “Tần Thiên, Phạm Thiên, các người cứ đem chi tiết trải qua mà nói ra, không phải sợ, có ta ở đây, ai cũng không thể oan uổng các người!”

Đối với sự tín nhiệm của Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn, Tần Thiên cũng không thấy kỳ quái. Sau khi trải qua lời đồn đãi về chuyến đi đại mạc kia, sự tín nhiệm giữa bọn họ trong lúc đó đã trở nên vững chắc không gì có thể phá hủy, cho nên thời điểm nàng gặp phải chuyện này, nàng chưa bao giờ nghĩ tới bọn họ sẽ hoài nghi nàng. Cho nên nàng mới có thể không lo lắng như vậy.

Không phải mỗi người đều có thể có người nhà như vậy, cho nên Tần Thiên rất quý trọng phúc khí này, không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt sẽ không buông tay.

Tần Thiên từ phía sau Trang Tín Ngạn đi ra, Trang Tín Ngạn cầm tay nàng, như cổ vũ nàng, Tần Thiên nhìn hẩn mỉm cười, ý bảo hẩn không cần lo lắng.

Tần Thiên đi lên phía trước nhìn Trang Thành Chí nói: “Tam thúc công, vừa rồi ta đã nói qua, chúng ta là bị hãm hại, ta và Phạm Thiên đều bị người khác đánh hôn mê bất tỉnh sau đó đem lên trên thuyền, khi chúng ta tỉnh lại trời đã tờ mờ sáng, chúng ta lúc ấy còn không biết đã xảy chuyện

gì, thậm chí nên cập bờ, lại phát hiện ngay cả ván chèo thuyền cũng không có! Nếu chúng ta thật sự tư thông, ngay cả ván chèo thuyền cũng không có, không phải là chặt đứt đường lui của mình hay sao?”

Bên cạnh Phạm Thiên cũng miễn cưỡng ổn định cảm xúc của bản thân, đem việc mình bị đánh bất tỉnh nói lại.

Lúc này một người nói: “Nếu đã là đánh bất tỉnh, nhất định sẽ có vết thương, Tam thúc có thể gọi người tới xem xét!”

Nghe xong những lời này, Tần Thiên bỗng nhiên ý thức được không đúng, bởi vì nàng hiện tại không hề cảm thấy đau đớn, từ lúc mình bị người đánh ngất xỉu, theo đạo lý hẳn phải rất đau mới đúng a?

Vừa nghĩ lại, đã không còn kịp, Trang Thành Chí gọi một phụ nhân kiểm tra sau gáy Tần Thiên, phụ nhân xốc áo của nàng lên nhìn một lúc, liền lớn tiếng nói: “Tam thúc, sau gáy nàng không hề có vết thương, nàng đang nói dối!”

Bên kia, người kiểm tra thương thế của Phạm Thiên cũng nói không có vết thương sau gáy hẳn.

Mọi người ồ lên, Tần Thiên sắc mặt khế biến.

Lúc này, Hải Phú tiến lên nói: “Tộc trưởng, ta là người luyện võ, ta biết, chỉ cần đánh đúng huyết vị, khiến người bị hôn mê bất tỉnh cũng sẽ không lưu lại vết thương!”

“Hừ, đều là nói sạo, rõ ràng là chính bọn họ mở cửa hông đi ra, còn nói huyết vị võ công gì chứ? Coi chúng ta là kẻ ngốc sao?” Trang Tín Chấn cười lạnh, lại nhìn Trang Thành Chí nói: “Tam thúc, về phần ván chèo thuyền, không sai, thời điểm chúng ta đến quả thật nhìn thấy trên thuyền không có mái chèo, nhưng mà, có lẽ là do lúc bọn hắc yêu đương vụng trộm không cẩn thận làm rơi xuống nước thì sao? Bởi vì mất mái chèo, cho

nên mới ở trên thuyền không thể quay trở về, bằng không, nói không chừng bọn họ sớm đã trở lại giấu giếm thiên y vô phùng! Ta cũng đang kỳ quái, một nữ nhân bên người cả ngày có một tiểu bạch kiếm cùng vào cùng ra, hai người thường thường lặng lẽ nói chuyện, hóa ra đúng là có nội tình xấu xa như vậy...”

Vừa dứt lời, Trang Tín Chấn chỉ cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó, trên mặt nặng nề trúng một quyền, hấn cước bộ lão đảo, ngã phịch xuống đất, trong miệng trào ra tia máu, hấn há mồm phun ra hai cái răng cửa.

Trang Tín Chấn giận dữ, ngẩng đầu lên, đã thấy Trang Tín Ngạn đứng ở trước mặt hấn, sắc mặt giận dữ, tay phải nắm chặt thành quyền, các đốt ngón tay bởi vì va chạm mạnh mà có chút sưng đỏ.

“Trang Tín Ngạn, có nam nhân nào như người không vậy!” Trang Tín Chấn chửi ầm lên, hấn bò lên từ dưới đất, vung quyền đánh về phía Trang Tín Ngạn, “Người là con rùa đen, đội nón xanh trên đầu còn ở nơi này đùa giỡn đánh người, người có bản lĩnh thì đi đánh gian phu a!”

Trang Tín Ngạn giận dữ, lại đánh hấn một quyền! Đánh cho Trang Tín Chấn nửa bên mặt trở nên phù thũng.

Nữ nhân của hấn, sao có thể để người khác nhục nhã như thế? Rất nhiều lúc, hấn đều không thể bảo hộ nàng, nếu ngay cả loại tình huống này hấn cũng không thể bảo vệ nàng, hấn đâu còn xứng là nam nhân nữa?

Mọi người kêu sợ hãi ra tiếng, trong ấn tượng của mọi người, Trang Tín Ngạn bất luận tính tình hay tư thái đều là người vô cùng bình thản, thật không nghĩ rằng khi hấn giận dữ lên lại đáng sợ như vậy! Những người đứng gần đó thấy Trang Tín Ngạn hung dữ đều tản ra, sợ hãi loạn xạ như cá nằm trong chậu.

Trang Tín Chấn bụm mặt đau kêu ngao ngao, dưới sự giận dữ, cầm lấy chén trà bên cạnh ném về phía Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn né được,

chén bay trúng vào người Ngũ lão gia, Ngũ lão gia bị nước trà nóng hắt vào người nhảy dựng lên, không nhịn được chửi má nó, tiểu hài tử nhìn xem thấy thú vị, cười ha ha.

Trong từ đường loạn thành một đoàn.

“Dừng tay cho ta!” Trang Thành Chí tức giận đứng dậy, vỗ bàn hét to, “Các người coi nơi này là chỗ nào, còn dám động thủ?”

Đại phu nhân không muốn sự tình trở nên nháo loạn hơn nữa, liền bảo Hải Phú đi qua giữ chặt Trang Tín Ngạn, một số người cũng giữ chặt Trang Tín Chấn đang tức giận nổi cơn điên.

Lúc này toàn cảnh mới yên ổn hơn một chút.

Tuy rằng bị giữ chặt nhưng Trang Tín Ngạn vẫn trừng mắt nhìn Trang Tín Chấn, bộ dáng này như hận không thể một ngụm ăn tươi nuốt sống. Trang Tín Chấn nhìn thấy trong lòng sợ hãi, cơn tức thu liễm không ít!

Trang Tín Ngạn đẩy Hải Phú ra, lập tức đi đến bên cạnh Tần Thiên, như hồ rình mồi nhìn người bên ngoài. Hắn tuy rằng không nói được lời nào, nhưng tất cả mọi người có thể từ ánh mắt của hắn mà nhìn ra ý tứ của hắn: nếu ai còn dám nhục mạ thê tử của ta, đừng trách ta không khách khí!

Mọi người bị uy thế hắn dọa, nhất thời cũng không dám lên tiếng.

Trang Thành Chí đứng ở nơi đó, thở hỗn hển mấy hơi, sau khi bình định sự tức giận trong lòng, quay đầu nhìn về phía Tần Thiên: “Tần thị người luôn miệng nói, người là bị người khác hãm hại, được, vậy ta hỏi người, là ai muốn hãm hại người? Nay, Lý Tú Mai đã bị đưa đến biệt viện, Tín Xuyên ở Trang phủ cũng không thể quản lý, người nói xem, còn có ai có bốn sự đưa tay chân đến tận đây để hại người!”

Nếu theo lời của Tần Thiên, người này phải nắm giữ hành tung của nàng, còn phải hiểu biết tình huống của thôn trang, cuối cùng còn phải có tay chân biết võ giúp hần làm việc, không có chút bản sự, không có thực lực, có thể làm được việc này sao? Nếu Lý Tú Mai còn ở đây có lẽ còn có thể, nhưng hiện tại Lý Tú Mai đã đến biệt viện, Trang phủ trừ bỏ chính nàng, còn có ai có bốn sự này!

Trừ phi là nàng đang nói linh tinh, căn bản không bị ai hãm hại, căn bản chính là nàng cùng người khác tư thông!

Tần Thiên bị hần hỏi á khẩu không trả lời được, nàng cũng không phải thần thánh, ngay lập tức, làm sao có thể biết được là ai hãm hại nàng?

“Thỉnh Tam Thúc công cho ta chút thời gian, để ta điều tra rõ việc này...”

Trang Thành Chí khoát tay, ngăn trở nàng nói tiếp, “Chuyện này phải nhanh chóng chấm dứt, không thể kéo dài, cũng tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài!” Nói xong, hần không để ý đến Tần Thiên, mà là nhìn về phía Đại phu nhân, giọng điệu nặng nề: “Hoa Anh, ta có thể hiểu được sự băn khoăn của người, tuy rằng sinh ý trọng yếu, nhưng thanh danh gia phong của Trang thị càng thêm trọng yếu! Chuyện này không phải lần đầu tiên! Lúc này đây lại là trước mặt bao người...”

Nói tới đây, Trang Thành Chí hừ vài tiếng, có vẻ như rất tức giận, cùng với vài vị lão gia ngồi dưới sắc mặt oán hận, dường như cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Lần đó lời đồn đãi dù sao cũng phát sinh ở đại mạc, không có ai tận mắt thấy, mọi người thấy Tần Thiên vừa hoàn thành một sinh ý lớn, dù xảy ra lời đồn, cũng có thể xem nhẹ để nó trôi qua. Nhưng chuyện này lại phát sinh ngay dưới mí mắt của bọn họ, còn bị nhiều hạ nhân gia phó biết được, rất mất mặt, quả thực là sự sỉ nhục của Trang thị! Mặc kệ có phải bị hãm

hại hay không, hai người quần áo không chỉnh tề, cô nam quả nữ ở với nhau một đêm, sao còn trong sáng cái nổi gì! Nếu lại buông tha nàng, vạn nhất truyền ra ngoài, Trang thị bọn họ cứ nhiên dung túng cho một dâm phụ như vậy, thanh danh Trang thị sẽ hoàn toàn bị hủy hoại! Trang thị không chỉ là cần bạc, nhiều con cháu càng cần cả tiền đồ, cần đường lui. Không có thanh danh, làm gì cũng khó khăn, lại còn bị thế nhân chê cười!

“Cho nên, ta lấy thân phận Trang thị tộc trưởng quyết định, gia nô Phạm Thiên lập tức đem trôi sông, về phần Tần thị...” Trang Thành Chí nhìn về phía Tần Thiên, sắc mặt âm trầm: “Hoa Anh, người viết cho nàng ta một phong hưu thư, từ nay về sau, nàng cùng Trang phủ không chút liên quan!”

Đã xảy ra loại sự tình này, Trang thị tha cho nàng ta một mạng, tin tưởng cho dù Tống Thái phó biết cũng không thể nói gì được.

Phạm Thiên nghe thấy mình bị đem bỏ lông trôi sông, lập tức hai chân mềm nhũn, ngồi ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch.

Tần Thiên cũng không nghĩ tới sẽ là kết quả này, lập tức kêu lên: “Chúng ta không có tư thông, xử trí như vậy chúng ta không phục! Tam thúc công, người xử sự bất công!”

“Tần thị, nơi này là Trang thị từ đường, người lại ở trong này kêu la, có tin ta lập tức gọi người đuổi người ra ngoài!” Trang Thành Chí chỉ vào nàng cả giận nói.

Lời này vừa nói ra, lập tức liền có gia phó tay cầm trường côn đứng ra, Tần Thiên trong lòng phẫn nộ, lại không có biện pháp, địa vị đương gia của nàng ở trong dòng họ kỳ thật cũng không tính là gì.

Bản thân mình bị đưa hưu thư thì không nói, nhưng Phạm Thiên sẽ mất mạng! Lại nói tiếp, lần này hãm hại hẳn là nhằm vào nàng mà thôi, hẳn là bị nàng liên lụy, nàng sao có thể nhìn hấn bởi vì việc này mà mất mạng?

Trang Tín Ngạn nắm chặt tay Tần Thiên, lúc này hãn hận không thể lớn tiếng mắng chửi, thê tử của hãn, hãn hừ thì sao, không hừ thì sao, dựa vào cái gì mà bọn họ có thể làm chủ? Bọn họ đừng mơ tưởng hãn viết xuống hừ thư này!

Trang Thành Chí thấy Tần Thiên không dám lên tiếng nữa, hừ lạnh một tiếng, lại nhìn về phía Đại phu nhân: “Hoa Anh, trong vòng năm ngày các người phải làm tốt việc này!” Thấy Đại phu nhân vẻ mặt bình tĩnh, Trang Thành Chí nghĩ hãn bà đã chấp nhận an bài của dòng họ, hãn có chút mệt mỏi thở dài một hơi, đang chuẩn bị phân phó người bắt Phạm Thiên đi chịu phạt, bỗng nhiên nghe thấy Đại phu nhân nói: “Chúng ta sẽ không viết hừ thư này!”

Đại phu nhân ngẩng đầu nhìn hướng Trang Thành Chí, sắc mặt bình tĩnh, thanh âm càng thêm bình tĩnh, giống như là trình bày một chân lý, không thể dao động.

Mọi người tĩnh lặng, kinh ngạc nhìn bà, kinh nghi bất định.

Trang Thành Chí lạnh lùng nhìn bà một lúc, hai tay chắp sau lưng, giọng điệu cũng vô cùng bình tĩnh: “Các người viết hay không không quan hệ, ta sẽ viết, ta thân là Trang thị tộc trưởng, đối với mọi thành viên trong Trang thị, ta đều có tư cách quản lý!”

Đại phu nhân hít sâu một hơi, ngẩng đầu, có loại kiên quyết đánh một ván cuối cùng, bà đề cao thanh âm, gần từng tiếng: “Phòng chúng ta nguyện ý xoá tên trên gia phả, từ nay về sau, không bao giờ là thành viên trong dòng họ nữa. Tam thúc công sẽ không còn tư cách quản chuyện của phòng chúng ta!”

Đại phu nhân lời này giống như là một đạo sét đánh nổ tung trên đầu mọi người, oanh một tiếng lớn khiến mọi người nhất thời không thể hồi thần, sau một lát lại ào ào lên tiếng!

“Đệ muội, người có biết người đang nói gì không?”

“Đệ muội, nhanh dập đầu nhận sai với Tam thúc công, chúng ta nhất định sẽ bỏ qua chuyện cũ!”

“Tẩu tử, đây chính là đại sự, tẩu cũng không nên nhất thời xúc động, một khi xóa tên khỏi gia phả, ngay cả mộ địa của Tứ ca cũng phải dời đi, Tứ ca dưới suối vàng nếu biết nhất định sẽ không tha thứ cho tẩu!”

Mọi người người một lời ta một lời đều khuyên bảo Đại phu nhân, mà bên này, Trang Thành Chí lại bị những lời này của Đại phu nhân khiến tức giận đến choáng váng, sắc mặt hắc chỉ trong nháy mắt trở đỏ bừng, cơ thịt trên da mặt bởi vì vô cùng phẫn nộ mà không nhịn được co giật.

Hắn vùng tay lên, hất chung trà đặt bên cạnh, “Ba” một thanh âm vang lên, toàn trường nháy mắt yên tĩnh, mọi người trợn to mắt nhìn tộc trưởng, mọi người chưa bao giờ thấy tộc trưởng từng tức giận như vậy!

Bởi vì chưa từng có người nào dám phản kháng hắn!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 230: Dựa vào cái gì

Đại phu nhân cầm quyền nhiều năm, bà có sự kiên cường của mình, làm sao có thể giống như nữ nhân trong phủ bị sự tức giận của nam nhân dọa?

Bà vẫn bình tĩnh như cũ, không nhanh không chậm nói: “Ta đương nhiên biết ta đang nói cái gì, ta cũng sẽ phụ trách như lời của mình. Về phần lão gia có thể trách ta hay không, đó là việc của ta! Bất quá ta biết rõ cách làm người của lão gia, hẳn luôn bảo hộ người nhà, cũng nặng nhất tình ý, hẳn tuyệt đối sẽ không vì chân tướng chưa rõ hết sức mà chối bỏ một người đối với Trang phủ từng có cống hiến! Tần Thiên là nhi tức của ta, càng là ân nhân của Trang phủ chúng ta, ta biết rõ cách làm người của nàng, tin tưởng nàng tuyệt đối sẽ không làm ra loại sự tình này! Trang phủ chúng ta tuyệt đối sẽ không phụ bạc nàng!”

Tần Thiên tâm tình lúc này đã không thể dùng từ “Cảm động” để có thể hình dung. Lúc trước, thời điểm Đại phu nhân bị Nhị di thái thái cùng với dòng họ liên thủ bức bách cũng không quyết định như vậy, nhưng hôm nay vì nàng, lại không chút do dự nói ra lời này.

Giờ khắc này, Tần Thiên thật sự cảm nhận được một loại hạnh phúc. Mặc kệ gặp phải cục diện gian nan thế nào, mặc kệ gặp phải tình huống ủy khuất ra sao, vẫn sẽ có người đứng phía sau nàng, luôn luôn bảo vệ nàng, suy nghĩ vì nàng, ủng hộ nàng, luyện tiếc nàng phải chịu một chút thương tổn hay bất kỳ ủy khuất nào.

Có được người nhà như vậy, là may mắn của nàng, cũng là phúc khí của nàng.

Bên kia, Đại phu nhân cơn giận dường như còn sót lại chưa tiêu tan, bà cầm tay Nguyệt Nương, thông thả xoay người, ánh mắt âm đạm đảo qua trong tử đường, sắc mặt lãnh trầm, thanh âm thản nhiên.

“Phòng của chúng ta, hàng năm mang đến cho dòng họ bao nhiêu ích lợi? Vì sao chúng ta phải nhường lợi ích vất vả kiếm được nhường cho người khác? Bất quá là vì...”

Đại phu nhân vươn tay chỉ vào tử đường, cất cao giọng nói: “Bởi vì bài vị tổ tiên của chúng ta ở trong này, chúng ta hy vọng tên của chúng ta sẽ được viết lên đây, có thể cùng dòng họ theo nhiều thế hệ lưu truyền. Chúng ta chờ mong dòng họ có thể trung thành với chúng ta! Dòng họ, hẳn là phải bảo hộ các tộc nhân, thời điểm tộc nhân có việc, dòng họ hẳn nên cùng xuất lực hỗ trợ, vượt qua cửa ải khó khăn. Đối với người hiện tại là cái gì chứ? Ta chỉ nhìn thấy thành viên trong dòng họ vì chính lợi ích của mình, không tiếc tổn hại sinh mệnh người khác! Trong mắt các người, so với việc mạo hiểm để sự tình bị tiết lộ, thanh danh bị hao tổn để điều tra việc này, còn không bằng đem việc này vùi lấp sạch sẽ lưu loát. Về phần hy sinh một hai người, thì có là gì?”

Những lời này, nếu đổi lại là người khác nói ra, không bị người giận dữ, đánh đấm mới là lạ, nhưng Đại phu nhân thân phận đặc thù, bà ở trong dòng họ có địa vị về mặt kinh tế, cho nên bà nói ra này lời này đúng là không người nào dám phản bác, dám đánh đấm, ngược lại một đám hoặc là cúi đầu, hoặc là lắc đầu, vẻ mặt xấu hổ.

Đại phu nhân bỗng nhiên xoay người, hướng về phía tộc trưởng Trang Thành Chí cả giận nói: “Dòng họ như vậy, dĩ nhiên đã mất đi ý nghĩa tự thân của nó, dòng họ như vậy, chúng ta làm sao còn phải lưu luyến? Chúng ta làm sao phải bỏ ra tiền mà mình kiếm được bằng mồ hôi nước mắt cung cấp nuôi dưỡng kẻ lãnh huyết vô tình như các người! Tam thúc, nếu các người không phục, cứ việc đi tố cáo ta! Ta Giang Hoa Anh cái khác không

có, bạc và cốt khí thì chưa bao giờ thiếu! Chúng ta nháo loạn càng lớn, ta thật muốn nhìn xem dòng họ có thể xử lý chúng ta thế nào?”

Những lời này, phảng phất ầm ầm mang theo lôi đình chi thế, chấn đặc những người liên quan nửa ngày cũng chưa hồi thần. Trang Thành Chí chỉ vào Đại phu nhân, tức giận đến mức không thở nổi, hăn ngã ngồi trên ghế, hé ra mặt trắng bệch như tờ giấy. Người bên ngoài vội vàng đi lên vuốt ngực cho hăn, an an ủi ủi.

Đại phu nhân đang nổi nóng, cũng không để ý tới, lập tức phân phó: “Mang theo Phạm Thiên, chúng ta đi!”

“Không thể để bọn họ cứ đi như vậy! Không thể để bọn họ cứ đi như vậy!” Bên kia, thân là tộc trưởng Trang Thành Chí chỉ cảm thấy mất hết mặt mũi, làm sao có thể nhận thua, hăn nổi nóng, bảo chấp pháp gia đình đóng đại môn lại.

Trang Tín Chấn mang theo gia đình đứng trước đại môn, hăn nhìn Trang Tín Ngạn cười lạnh hai tiếng, lại bởi vì xúc động mà khuôn mặt bị thương càng thêm vặn vẹo, hăn một bên che miệng, một bên chỉ vào Trang Tín Ngạn nói: “Tín Ngạn, người thật sự tin tưởng nữ nhân này? Ta nói cho người biết, người cũng không tận mắt thấy! Lúc ấy...”

Trong mắt hăn, Tần Thiên dường như đã hóa thành lão bà đã ruồng bỏ hăn, buông tha Tần Thiên giống như cho lão bà của hăn vậy, làm cho hăn không thể chịu đựng được.

Hăn đang muốn đem việc nhìn thấy lúc ấy miêu tả lại một lần nữa, bỗng nhiên, Trang Tín Ngạn vươn tay bắt được cổ áo của hăn, kéo hăn đến trước mặt mình, ngay sau đó, một bàn tay khác lại gắt gao ôm vòng qua thắt lưng Tần Thiên, hăn đầu tiên là nhìn thoáng qua Tần Thiên, tiếp theo lại quay đầu nhìn về phía Trang Tín Chấn, ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng.

Tần Thiên nhất thời không rõ hẳn định làm gì, trơ mắt nhìn hẳn, mà bên cạnh các tộc nhân nghĩ đến hai người đang định đánh nhau, đều vây quanh lại chuẩn bị khuyên can.

“Kể cả... Ta chính mắt... Thấy được... Chỉ cần... Nàng... Nói... Không phải... Ta liền... Tin tưởng nàng!”

Kể cả ta tận mắt nhìn thấy, chỉ cần nàng nói không phải, ta liền tin tưởng nàng!

Một câu này hẳn đọc nhấn từng chữ cũng không tính là rõ ràng, nhưng kỳ quái là, tất cả mọi người đều nghe hiểu được.

Trang Tín Chấn ngậy đại.

Tần Thiên ngậy đại.

Người chung quanh cũng ngậy đại.

Đúng lúc này, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên ra tay, hẳn đẩy mạnh Trang Tín Chấn đang canh giữ ở trước đại môn va chạm với bọn chấp pháp gia đình, đám người đứng che kín trước đại môn lập tức bị hẳn đẩy lộ ra một chỗ trống, bên kia, Hải Phú nhân cơ hội đẩy nốt gia đình đang đứng chắn cuối cùng trước cửa, đại môn cũng không còn gì ngăn trở.

Nguyệt Nương nâng đỡ Đại phu nhân, Trang Tín Ngạn giúp đỡ Tần Thiên, Hải Phú đỡ lấy Phạm Thiên, phía sau còn đi theo Thu Lan, những người liên quan rất nhanh đã rời khỏi từ đường Trang thị.

Trên mã xa

Đại phu nhân cùng Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi trong một chiếc xe ngựa.

Đại phu nhân cầm tay Tần Thiên, “Đứa nhỏ, khổ cho con, đều bởi vì Trang phủ chúng ta, mới để con phải chịu nhiều tội như vậy!” Tần Thiên bản thân có năng lực gì mà trêu chọc nhiều rắc rối đến vậy? Đơn giản vì bà đem địa vị đương gia đổ lên đầu nàng mới gặp phải các loại đả kích ngấm ngầm hay công khai này!

“Nương, người một nhà cần gì phải nói như vậy. Tần Thiên vốn là một tiểu nha hoàn bán thân, nhờ nương mới có thể có vinh quang như ngày hôm nay, một mình con làm sao có thể chiếm hết chuyện tốt trong thiên hạ được? Một sự tình như thế này căn bản không coi là khổ!” Tần Thiên bổ nhào vào trong lòng Đại phu nhân, “Ngược lại là nương, vì con mà cùng với dòng họ quyết liệt...”

Có điều tách phần mộ của Trang Lão gia ra khỏi phần mộ của tổ tiên cũng không phải một chuyện nhỏ, huống chi còn xóa tên trên gia phả. Đại phu nhân nói qua, tổ tiên của bọn họ ở đây, nhưng xóa tên rồi nghĩa là về sau bọn họ cũng không còn tổ tiên nữa. Điều này đối với cổ nhân mà nói cũng không phải là một chuyện nhỏ.

“Bọn họ những người đó, lợi dụng sự quan trọng của dòng họ, hiếp bức chúng ta mười mấy năm, cũng là thời điểm cho bọn họ một bài học, nếu không, bọn họ đã xử lý con trước khi chúng ta đến rồi, kỳ thật, ai rời khỏi ai còn chưa biết được.” Đại phu nhân vỗ lưng nàng, cười cười.

Tần Thiên ngẩng đầu lên: “Nương, ý của người là...”

“Hãy chờ xem, bọn họ luyện tiệc chúng ta tách ra, đến lúc đó xem chúng ta làm thế nào để giúp con hết giận!” Đại phu nhân cầm tay nàng.

“Nương...” Tần Thiên nhịn không được lại ôm chặt Đại phu nhân, trong lòng vừa ấm áp vừa êm ái.

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn nhìn hai người vô cùng thân thiết như vậy, khóe miệng mang theo ý cười thản nhiên.

“Sau khi trở về, ta sẽ điều tra rõ việc này, Trang phủ không thể dung tha người quỷ xà thần!” Đại phu nhân âm thanh lạnh lùng nói, bà như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên lại nhìn về phía Tần Thiên: “Đúng rồi, con đi tản bộ, sao không đem Thu Lan theo bên người, tuy rằng là thôn trang của Trang thị, nhưng ở đó không giống như trong nhà, người cũng phức tạp hơn. Nếu con mang theo hai người bên cạnh, có lẽ bọn họ cũng không có cơ hội ra tay!”

Nhắc tới chuyện này, Tần Thiên không khỏi lại nghĩ tới phiền lòng gần đây, nàng sắc mặt buồn bã, tinh thần chỉ trong nháy mắt trở nên uể oải.

“Con về sau sẽ chú ý ...”

Đúng vậy, hạnh phúc của nàng cũng không hoàn mỹ, rất nhanh sẽ có một khảo nghiệm đang chờ nàng.

Nhưng đối mặt với tử cục như vậy, Tần Thiên cũng không nghĩ ra phương pháp hóa giải. Chẳng lẽ nàng có thể nói với Đại phu nhân: “Người để nàng ta vào cửa, thì con sẽ rời đi.”

Nàng có thể nói ra lời uy hiếp như vậy sao? Đối với Đại phu nhân mà nói, bà đã cố gắng hết sức, sở tắc sở vi của bà đều không muốn làm mình thất vọng. Mặc dù nếu làm đến cùng, dù nàng ép buộc được Đại phu nhân đáp ứng, tình cảm hai người không phải sẽ bị rạn nứt.

Hơn nữa nàng thật sự rời đi được sao? Rời đi đối với nàng thì tốt nhưng còn bà bà cùng trượng phu, mà nàng về sau thật sự sẽ có hạnh phúc sao?

Nhưng nàng sao có thể trơ mắt nhìn Tạ Uyển Quân trở thành thê tử của trượng phu mình? Tương lai đương nhiên đứng bên người hắn, nhìn hắn cười? Thời điểm lúc nàng không hay biết lại tìm cách tiếp cận hắn?

Vừa nghĩ như vậy, Tần Thiên tâm lại trở nên đau xót.

Có ai có thể nói cho nàng biết, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Đại phu nhân bởi vì mắt mù nên không cảm giác được sự khác thường của nàng, nhưng bên cạnh Trang Tín Ngạn lại nhìn thấy rõ ràng sự chuyển biến trên sắc mặt nàng, hẳn rũ mắt xuống, có chút suy nghĩ.

Mai Hương viện ở Trang phủ.

Hỉ Thước kinh hoàng vọt vào phòng, đối với Trang Minh Hỉ đang ngồi trên giường đọc sách nói: “Không tốt, không tốt, Đại phu nhân mang theo Đại thiếu phu nhân và Phạm Thiên lông tóc vô thương trở lại rồi!”

“Lông tóc vô thương?” Trang Minh Hỉ kinh hãi, không tự giác đứng dậy.

Hỉ Thước kích động gật đầu, trên mặt trắng bệch, “Đúng vậy, đúng vậy, bọn họ vừa mới về nhà, nô tỳ tận mắt thấy, nô tỳ còn nghe nói... Còn nghe nói...”

“Còn nghe nói cái gì...” Trang Minh Hỉ nhin không được biến sắc.

“Nô tỳ còn nghe nói, Đại phu nhân vì bảo vệ Đại thiếu phu nhân mà đã quyết tuyệt với dòng họ!”

Như bị một chậu nước lạnh đổ ụp xuống từ đầu xuống chân, Trang Minh Hỉ run rẩy, trên tay buông lỏng, sách “Ba” một tiếng rơi xuống đất.

Nàng hai tay chống đỡ trước bàn, mắt mở thật to, toàn thân không chịu nổi chế run rẩy, nàng lắc đầu, lại lắc đầu, căn bản không thể chấp nhận chuyện này là thực.

Cái nha đầu kia, cái nha đầu kia... Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì có thể khiến tất cả mọi người đối tốt với nàng ta như vậy!

Trang Minh Hỉ cắn chặt môi dưới, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thanh Tùng viện.

Tắm rửa xong, Tần Thiên tựa vào bên giường nhìn ngoài cửa sổ mà ngẩn người.

Gió đêm mùa xuân mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng, thổi phất phơ trên người nàng, nhưng không cách nào làm cho tâm tình lo lắng của nàng trở nên bình tĩnh một chút.

Đúng lúc này, nàng cảm giác được trên đầu vai ấm áp, quay đầu lại, là Trang Tín Ngạn đem áo choàng phủ lên người nàng.

“Cẩn thận cảm lạnh.” Thanh âm của hắn so với gió đêm còn ôn nhu hơn.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 231: Không thể khống chế

Tần Thiên nhìn hần, đã thấy hần mặc một kiện trung y cẩm miên màu trắng, tóc dài đen nhánh rối tung trên đầu vai, bên cạnh đèn lồng khắc hoa tử đàn tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, ngọn đèn âm đạm khiến gương mặt tuần mỹ vô trù của hần minh ám không chừng, góc cạnh rõ ràng.

Kìm lòng không được, Tần Thiên nhớ tới ban ngày hần ở Trang thị từ đường đã nói:

“Cho dù ta tận mắt nhìn thấy, chỉ cần nàng nói không phải, ta liền tin tưởng nàng!”

Tần Thiên trong lòng chua xót, ruột mềm trăm mối, nàng dựa vào lòng Trang Tín Ngạn, ôm thắt lưng hần, đem mặt vui vào trong ngực hần.

Hần thuận thế ôm nàng, cúi đầu, dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu mềm mại của nàng.

Tần Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai tay vòng ôm cổ hần, kiễng mũi chân, hôn lên môi hần.

Trang Tín Ngạn giật mình, Tần Thiên chủ động, nhiệt tình như lửa thế này vẫn là lần đầu tiên.

Giây tiếp theo, hần đã bị sự nhiệt tình của nàng hòa tan, gắt gao ôm nàng, nhiệt liệt đáp lại nàng.

Hai người dây dưa ngã xuống giường.

Tần Thiên chỉ cảm thấy trong lòng như bị lửa thiêu đốt, hừng hực, mãnh liệt.

Ngọn lửa này là sự sâu sắc còn hơn cả tình yêu, là sự đau đớn thấu xương của nàng khi chuyện của hai người liên quan đến một nữ nhân khác, là sự khủng hoảng của nàng đối với tương lai không xác định.

Hừng hực thiêu đốt, dày vò nàng, hun đốt nàng, làm cho nàng cảm thấy điên cuồng.

Nàng nằm trên người hắn, nhiệt liệt hôn hắn, hôn đôi môi mềm mại, hôn lông mi cong dài, hôn đôi mắt thâm thúy, hôn cái mũi cao thẳng, hôn bờ ngực rắn chắc, hôn cơ bắp phía bụng của hắn...

Hắn là của nàng, là của một mình nàng, hắn đã nói rằng đời này kiếp này chỉ có một mình nàng, bọn họ sẽ bách niên giai lão.

Ngày ngày đêm đêm, năm tháng nhiều khoái hoạt ngọt ngào như vậy, không nên chỉ ngủ ngủ như thế, hắn là phải sống cả một cuộc đời...

Nhưng mà... Nhưng mà...

Hắn sắp sửa cưới một nữ nhân khác... Nàng ta sẽ danh chính ngôn thuận trở thành nữ nhân của hắn, có lẽ có một ngày, nàng ta cũng sẽ nhiệt liệt triền miên với hắn giống như thế này, hắn có lẽ sẽ không bao giờ chỉ thuộc về một mình nàng...

Nước mắt một giọt lại một giọt trào ra, một giọt lại một giọt rơi xuống da thịt hắn, nháy mắt làm tắt lụi nhiệt tình của hắn.

Trang Tín Ngạn sửng sốt, thoáng ngẩng đầu, nhìn về phía Tần Thiên ở trên người: “Tần Thiên?”

Tần Thiên dường như không nghe thấy, vẫn một chút lại một chút hôn hẩn, hẩn cảm giác được trên người càng ngày càng ẩm ướt, hẩn cảm thấy không thích hợp, ngồi dậy, nâng Tần Thiên lên, rõ ràng nhìn thấy nàng nước mắt ràn rụa.

“Tần Thiên?” Trang Tín Ngạn kinh hoàng đau lòng, lấy tay lau đi nước mắt của nàng, nhưng không nghĩ tới rằng nước mắt của nàng càng lau càng nhiều.

Tần Thiên bỗng nhiên đẩy hẩn ra, lùi về phía sau, lùi đến tận trong góc giường, nàng cuộn tròn thân mình, che mặt khóc òa lên.

“Ta thật sự khó chịu, trong lòng ta thật sự khó chịu.” Tần Thiên che mặt, nước mắt điên cuồng rơi xuống, “Ta đã nghĩ rất lâu, ta cũng không biết nên làm gì bây giờ...”

Nàng vừa khóc, vừa nói, mấy ngày này, nàng thật sự đã khắc chế rất lâu rồi, chuyện lần này giống như một ngòi nổ, khiến tất cả sự kinh hãi, ủy khuất, thống khổ của nàng bỗng nhiên bộc phát ra ngoài!

“Về sau nàng ta chính là thê tử của chàng, hôm nay nàng ta có thể có bản lĩnh vào cửa, ngày khác sẽ có bản lĩnh vì chàng mà sinh đứa nhỏ, mà ta thì sao, ta phải làm sao bây giờ? Để ta nhìn nàng sinh đứa nhỏ cho chàng, vờn quanh bên cạnh chàng sao? Ta làm không được, ta vừa nghĩ đến tình cảnh đó, ta thật sự rất khó chịu!”

Tần Thiên chỉ cảm thấy ngực đau nhức, nàng dùng sức đấm ngực, dường như chỉ có như vậy, nàng mới có thể dễ chịu hơn một chút. Trang Tín Ngạn vội nhào tới bắt lấy tay nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, hẩn vừa đau vừa vội, nhất thời lại không biết nên biểu đạt như thế nào, giờ khắc này, hẩn thống hận bản thân căm điếc đến cỡ nào.

Hẩn chỉ có thể ôm chặt, rồi lại ôm chặt nàng, cúi đầu không ngừng mà hôn nàng, hút khô nước mắt của nàng, vuốt ve mặt nàng, đầu nàng, lưng

của nàng, hấn dùng hết toàn lực trấn an nàng, hơn nửa ngày, hấn mới tìm được ngôn ngữ thích hợp: “Ta sẽ không cưới nàng ta, đừng khóc.”

Nghe vậy, Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hấn, hai mắt đầm lệ mơ hồ: “Tín Ngạn, chàng thật sự có thể không cưới nàng ta sao? Chàng ăn nói thế nào với nương, chàng có thể vượt qua một cửa này sao? Bản thân ta, thời điểm biết nàng ta tự tử cũng sợ chết khiếp, sợ nàng cứ như vậy mà chết đi. Sợ bản thân đã gây ra tội nghiệt, Tín Ngạn, chàng thật sự có thể đối mặt với điều này sao? Kỳ thật, ngay từ một khắc chàng không thể phản bác nương một câu kia, chàng đã vô lực ngăn cản nàng gả vào cửa. Bởi vì, căn bản chính chàng cũng không vượt qua được một cửa ải kia.”

Nàng nước mắt như mưa rơi xuống, “Tín Ngạn, ta không trách chàng, ta cũng không oán nương, chỉ là cảm thấy bất đắc dĩ, rất mệt mỏi, ta thật sự nghĩ tới việc rời đi, bởi vì ta biết, ta không thể đối mặt với chuyện này, ta không thể đối mặt việc nàng ta từng bước một đi vào cuộc sống của chàng, ta thậm chí không thể chịu đựng được nàng đảo quanh ở bên cạnh chàng, nhưng mà... Nhưng mà...”

Nàng gục trong lòng hấn, gào khóc, toàn thân đều đang run rẩy, hấn cảm giác được nước mắt của nàng mãnh liệt rơi xuống da thịt trên ngực hấn, nước mắt nóng bỏng làm cho tâm hấn đau đớn, hấn chưa bao giờ thấy nàng thương tâm như vậy. Nàng luôn cười tủm tỉm, mặc dù gặp phải chuyện khó khăn, nàng cũng luôn có thể mỉm cười, lạc quan đối mặt, nhãn châu chuyển động, có thể nghĩ ra biện pháp hay, nhưng lúc này đây, nàng khóc lóc như vậy, đau thương như vậy, như muốn trút hết lệ, hoặc như muốn đem nước mắt của con tim khóc òa lên.

Nước mắt không nhịn được đã ươn ướt hốc mắt hấn, hấn cảm thấy lực phủ ngũ tạng cũng trở nên đau đớn, đau đến thấu xương, khó có thể chịu đựng. Hấn vậy mà lại làm cho nàng thương tâm như vậy, nàng vì hấn đã trả giá rất nhiều, thậm chí có thể vì hấn trả giá sinh mạng, nhưng hấn vì nàng mà đã làm được gì đây? Làm nam nhân, làm trượng phu, hấn không thể bảo

hộ cho nàng vào những lúc nguy nan, vậy mà hăn sao có thể khiến nàng khổ tâm như vậy?

Hăn gắt gao ôm nàng, lệ theo hốc mắt rơi xuống.

Tần Thiên, chỉ cần nàng có thể tươi cười, chỉ cần nàng có thể sống vui vẻ khoái hoạt, ta nguyện ý làm bất cứ điều gì vì nàng. Ta vĩnh viễn sẽ không để nàng vì ta rơi một giọt lệ thương tâm nào nữa.

Tần Thiên khóc mệt mỏi, liền nằm ngủ trong lòng Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn lại không hề buồn ngủ, hăn ôm chặt nàng, ngón tay lướt qua gương mặt tràn đầy nước mắt của nàng, hai mắt sáng ngời trong bóng tối lóe lên.

Cả một buổi tối khóc khàn cả giọng, ngày hôm sau, Tần Thiên tự nhiên tỉnh lại.

Tối hôm qua trước khi ngủ chưa rửa mặt, lúc này cảm giác trên mặt khô căng, Tần Thiên một bên vuốt mặt, một bên quay đầu tìm kiếm Trang Tín Ngạn, đã thấy hăn đang nhắm mắt ngủ say không hề nhúc nhích. Ngày thường, chỉ cần nàng tỉnh lại, hăn lập tức sẽ có cảm giác, hôm nay ngủ sâu như vậy, chẳng lẽ là tối hôm qua mình khóc nhiều quá cũng khiến hăn mệt mỏi?

Nhớ tới tối hôm qua bản thân luống cuống, Tần Thiên thở dài một hơi, nếu không phát tiết một chút, chỉ sợ nàng ghen ứ thành bệnh mất.

Nhưng khóc lóc thì cũng có ích lợi gì, phiền não vẫn còn đó, cũng không bởi vì nàng khóc lóc một đêm mà biến mất không còn tăm hơi.

Thấy hăn ngủ sâu, Tần Thiên không muốn đánh thức hăn, nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi giường, đi ra phòng bên cạnh rửa mặt chải đầu, khi nàng rửa mặt chải đầu, ăn điểm tâm xong, hăn chưa tỉnh lại. Tần Thiên đơn giản

phân phó bọn nha hoàn đừng quấy rầy hăn, còn bản thân một mình đến Trà Hành.

Đến Trà Hành thì gặp Phạm Thiên, thấy hăn cả người bị thương, Tần Thiên liền gọi hăn vào, nói cho hăn nghỉ vài ngày, để hăn bảo dưỡng thân thể cho tốt, bình ổn tâm tình rồi trở lại làm việc.

“Lại nói tiếp, đều là ta gây phiền hà cho người, khiến người chịu tội.” Tần Thiên tràn ngập hối lỗi.

Phạm Thiên lắc đầu: “Ta vốn là gia nô của Trang phủ, việc của Trang gia cũng là việc của ta, dù gặp phải chuyện gì, ta cũng đều không có nửa câu oán hận, nhưng thật ra Đại thiếu phu nhân ...” Phạm Thiên ngẩng đầu nhìn nàng, “Người có sao không?”

“Ta vẫn khỏe.” Tần Thiên cười cười, thấy hăn thần sắc trầm trọng hiếm có, liền cố ý tìm một đề tài giúp không khí thoải mái hơn một chút, “Lại nói tiếp người còn thiếu ta một chén mỳ thịt bò a!”

Phạm Thiên vẻ mặt cung kính: “Ta nhớ, nhưng đó là lời hứa lúc ta làm việc với tiểu nha đầu Tần Thiên, chứ không phải Đại thiếu phu nhân.”

Tần Thiên ngẩn ra.

Phạm Thiên thần sắc càng tỏ ra cung kính: “Đều do ngày thường nô tài nói chuyện xử sự không chú ý, mới khiến người có tâm tư lợi dụng cơ hội, thiếu chút nữa hại Đại thiếu phu nhân. Từ nay về sau, Phạm Thiên chính là nô tài của Đại thiếu phu nhân, không phải là bằng hữu của Tần Thiên.”

“Phạm Thiên...” Tần Thiên bất đắc dĩ.

“Phạm Thiên còn có một thỉnh cầu.”

“Người nói đi.” Tần Thiên gật đầu.

“Nô tài đối với đại mặc so với những người khác trong Trà Hành quen thuộc hơn nhiều, thỉnh Đại thiếu phu nhân để nô tài đến Mặc Bắc làm việc, nô tài nhất định đem hết toàn lực kinh doanh thật tốt!” Phạm Thiên thỉnh cầu.

Tần Thiên gật đầu: “Kỳ thật không cần người nói, ta cũng đang có quyết định này, người ở đại mặc đã có chút năm bắt vững vàng, hẳn có thể rất nhanh thích ứng với sinh ý bên đó. Có điều người còn trẻ, kinh nghiệm không đủ, ta chỉ có thể trước an bài người là phó quản sự, nếu người về sau làm tốt, ta sẽ thăng chức cho người.”

“Toàn bộ nghe theo an bài của Đại thiếu phu nhân.”

Thấy hẳn đầu mày khóe mắt cẩn thận giống như đang diện thánh, Tần Thiên nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, bất quá nàng có thể hiểu được tâm tình của hẳn, chuyện lần này đã khiến hẳn rất sợ hãi, đối lại là mình, chắc chắn sẽ bảo trì khoảng cách.

“Người trước lui ra ngoài đi.” Tần Thiên cười nói.

Phạm Thiên cúi đầu lui ra ngoài, khi ra khỏi đại môn, hẳn mới ngẩng đầu lên, xoay người, xuyên thấu qua bức rèm che nhìn bóng dáng tiêm nhuộm mơ hồ bên trong, thở dài một hơi.

Là thời điểm nên tỉnh mộng rồi...

Nếu không, sẽ hại đến nàng.

Hẳn dứt khoát quay đầu bước ra hậu viện, lòng đầy tâm sự đụng phải Hải Phú đang vội vàng chạy vào cũng không thềm nhìn lại.

“Phạm Thiên, bộ lửa đang đốt mông người hay sao a!” Hải Phú hướng về phía bóng dáng hẳn hô một câu, nhưng nhớ tới chuyện của mình, cũng bất chấp Phạm Thiên, vội vàng hướng tới gian phòng của Tần Thiên.

“Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu phu nhân, không tốt rồi!”

Vừa vào cửa, Hải Phú liền hét lớn.

Tần Thiên lông mày dựng thẳng lên, “Hải Phú, mới sáng sớm người đã rửa ta rồi!”

“Không phải a!” Hải Phú vẫn đi đến trước bàn của Tần Thiên, chỉ ra ngoài cửa lo lắng nói, “Người nhanh đến Tạ gia đi!”

“Tạ gia?” Nghe thấy hai chữ này, Tần Thiên cảm thấy không thoải mái, “Ta đi Tạ gia làm cái gì, không đi!”

“Không phải a, Đại thiếu phu nhân, ta muốn người ngăn cản Đại thiếu gia!”

Hải Phú gấp đến độ túa mồ hôi.

Tần Thiên đứng lên: “Đại thiếu gia, liên quan gì đến Đại thiếu gia?”

“Đại thiếu gia vừa mới đi Tạ gia, nói muốn đích thân hoàn toàn giải quyết chuyện này!” Hải Phú vừa nói vừa lau mồ hôi, “Hắn như vậy còn không khỏi bị người ta đánh chết a, ta không dám nói cho Đại phu nhân, trước chạy tới nói cho Đại thiếu phu nhân một tiếng, cũng chỉ có người mới có thể ngăn cản được hắn!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 232: Tự rước lấy nhục

Tạ gia

Tạ phu nhân ngồi trên chủ vị khí phái xa hoa của Tạ gia, nghi hoặc khó hiểu nhìn Trang Tín Ngạn sắc mặt trầm tĩnh đang ngồi ở ghế dành cho khách.

Hắn một mình một người đến tận cửa, không phải không kỳ quái. Đúng lúc trong khoảng thời gian này Tạ lão gia xuất môn, nghe thấy Trang Tín Ngạn đến thăm, Tạ phu nhân nghĩ cũng không xem như người ngoài, liền tự mình tiếp đón hắn.

Tạ phu nhân thanh thanh cổ họng, nhìn Trang Tín Ngạn hỏi: “Không biết Trang công tử hôm nay đến đây vì chuyện gì?” Ngữ khí vô cùng ôn hòa khách khí.

Bà vừa hỏi đồng thời tinh tế đánh giá Trang Tín Ngạn, thấy hắn dung nhan giống như ngọc, phong tư như họa, khí chất tuấn nhã tuyệt luân, bỗng nhiên hiểu được nữ nhi vì sao lại chung tình với hắn như vậy. Tuy rằng đối với việc hôn nhân này bà cũng không hài lòng, bất quá nếu nữ nhi thích, sự tình lại phát triển đến mức không còn đường lui, hơn nữa tuy rằng hắn cầm điếu nhưng đúng là xuất thân gia thế đại phú. Nay thấy hắn phong thái xuất chúng, trong lòng vốn không vừa lòng cũng dần dần đỡ gay gắt hơn.

Bà nhìn Trang Tín Ngạn từ trong lòng lấy ra giấy bút, mày không khỏi hơi nhíu, thấy hắn trên giấy viết xuống một hàng chữ, đứng dậy đi tới trước mặt bà, đưa cho bà xem, chỉ thấy trên mặt giấy một hàng chữ tuyển tú:

“Vãn bối hôm nay đến thăm phu nhân có một chuyện muốn nhờ, thỉnh phu nhân cho hạ nhân lui xuống.”

Bên kia, nha hoàn Điệp Nhi hưng phấn chạy vào phong ngủ của Tạ Uyển Quân: “Tiểu thư, tiểu thư, người đoán có ai vừa tới?”

Đang ngồi ở bên cửa sổ thêu thùa, Tạ Uyển Quân ngẩng đầu lên, cười nói: “Xem bộ dáng này của người, rốt cuộc là ai đến khiến người kích động như vậy?”

“Tiểu thư, nếu ta nói ra, khẳng định so với ta người càng kích động hơn a!” Điệp Nhi đi qua, đoạt lấy khung thêu trên tay Tạ Uyển Quân. Tạ Uyển Quân không khỏi hờn giận ngẩng đầu, đã thấy Điệp Nhi cười sáng lạn: “Tiểu thư, là Trang Đại công tử đến!”

Trang Tín Ngạn? Tạ Uyển Quân hai mắt sáng ngời, đứng lên, không lâu, trên mặt nổi lên một mảnh đỏ ửng, nàng cầm tay Điệp Nhi, trong thanh âm không nhịn được sự hưng phấn: “Điệp Nhi, mau giúp ta trang điểm!” Nàng muốn gặp hắn, sau khi trở về từ đại mạc, nàng đã lâu không được gặp hắn. Hắn hôm nay là tới gặp mình sao? Hay là vì hôn sự của bọn họ?

Nàng sờ mặt đang nóng lên, trong lòng ngọt ngào giống như mật.

Bên này, Tạ phu nhân nhìn hắn nói trịnh trọng, trong lòng tuy hồ nghi nhưng vẫn bảo hạ nhân trong sảnh lui xuống, lại cảm thấy việc này kỳ quái, sợ một mình không ứng phó được, lại bảo người thông tri Tạ Đình Quân đến đây.

“Trang công tử có chuyện gì thỉnh cứ việc nói thẳng.” Tạ phu nhân vươn tay ra hiệu.

Trang Tín Ngạn đứng lên, hướng về Tạ phu nhân xoay người thở dài, sau đó viết xuống giấy một hàng chữ, đưa cho Tạ phu nhân. Tạ phu nhân tiếp nhận, nương theo ánh mặt trời ngoài cửa sổ, một chữ lại một chữ đọc lên:

“Ta muốn cùng Tà gia kết nghĩa, lệnh thiên kim Tà tiểu thư là ân nhân cứu mạng của tại hạ, tại hạ không biết lấy gì báo đáp, nguyện cùng Tà tiểu thư kết làm huynh muội, lấy thân phận huynh trưởng chiếu cố nàng! Từ trước tới nay ta đối với Tà tiểu thư đều là sự cảm kích!” Đây chính là kết quả thức trắng đêm suy nghĩ của Trang Tín Ngạn.

Hiện tại đôi bên cũng ngầm hiểu, còn chưa định mọi sự, cho nên cũng không có chuyện từ hôn. Hẳn chỉ có thể thông qua phương thức này biểu đạt tâm ý của mình. Như vậy cũng có thể giữ lại thể diện cho đối phương

Hơn nữa kết làm huynh muội đối với việc ngăn chặn lời đồn đại cũng có lợi. Hai bên kết nghĩa, không phải vừa vắn biểu lộ Tà Uyển Quân đối với mình cũng không hề có tình ý?

Đọc xong mẫu chữ này, Tà phu nhân tay cầm trang giấy không nhịn được run run, bà ngẩng đầu, sắc mặt cực kỳ khó coi, “Kết nghĩa, làm muội muội? Đây chính là chuyện hôm nay người cố ý đến đây?”

Đối mặt với sự tức giận của Tà phu nhân, Trang Tín Ngạn sắc mặt bình tĩnh, hẳn nhìn Tà phu nhân, vẻ mặt chắc chắn gật gật đầu.

Tà phu nhân trong chốc lát mặt đỏ bừng, bà dùng sức vỗ xuống bàn đặt bên cạnh, trên bàn chén trà bị chấn động vang lách cách, cùng với tiếng vang này là tiếng bà gầm lên: “Trang phủ các người khinh người quá đáng! Các người coi Tà gia chúng ta là cái gì? Có thể tùy ý để các người nhục nhã như vậy!” Đây không phải nhục nhã thì là cái gì? Lúc trước Đại phu nhân mới cho bà một viên thuốc an thần, lúc này hẳn lại tới cửa nói ra những lời này. Không phải rõ ràng khinh thường nữ nhi nhà mình, không muốn cưới nữ nhi nhà mình vào cửa hay sao?

Hẳn nghĩ hẳn là gì chứ, bất quá chỉ là một phế nhân, nhưng lại dám can rỡ như vậy!

Trước khi đến, Trang Tín Ngạn đã biết việc này sẽ không thuận buồm xuôi gió, lúc này đối mặt với sự tức giận của Tạ phu nhân vẫn lơ đãng. Hắn đang muốn viết cái gì, bỗng nhiên cảm giác được có người lao về phía mình. Hắn ngẩng đầu, chỉ thấy hoa mắt, tiếp theo, cảm thấy trên mặt đau nhức, hắn bị một cổ đại lực đẩy ngã trên mặt đất. Hắn bị đánh cho đầu vầng mắt hoa, hắn bụm mặt lắc lắc đầu, ngẩng lên vừa thấy gương mặt tức giận của Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân chỉ vào hắn: “Muội muội của ta không có ca ca hay sao? Cần gì phải cùng người kết nghĩa? Trang Tín Ngạn, người là kẻ hỗn đản không có trách nhiệm, người không xứng là nam nhân.”

Dưới cơn thịnh nộ, Tạ Đình Quân lại hướng tới mặt hắn đánh một quyền. Tạ phu nhân ở bên cạnh tức giận dấm ngực, bà nắm lấy bàn, mắt lạnh nhìn con đánh người, cũng không định tiến lên ngăn cản.

“Ca ca, đừng đánh, đừng đánh!” Một tiếng kêu khóc vang lên, Tạ Uyển Quân sau khi được trang điểm kỹ lưỡng vọt vào, tay bám chặt lấy quyền Tạ Đình Quân định đánh ra: “Hắn đang chảy máu mà, ca ca đừng đánh nữa!” Tạ Uyển Quân chảy lệ nhìn Trang Tín Ngạn.

“Hắn coi thường muội như thế, muội còn giúp hắn nói chuyện?” Tạ Đình Quân hướng về phía muội muội cả giận nói.

Tạ Uyển Quân nhìn Trang Tín Ngạn, nước mắt không ngừng trào ra. Nàng cùng Điệp Nhi vụng trộm tránh ở gian ngoài đại sảnh, vừa vặn nghe thấy mẫu thân đọc lên mấy chữ đó. Nàng trong lòng u oán vô cùng, nàng có gì không tốt, hắn vì sao không chịu cưới nàng? Bên này, Trang Tín Ngạn nhân cơ hội đứng lên, hắn dùng tay áo xoa xoa khóe miệng chảy máu, đi tới bàn, cầm lấy bút, lại nhanh chóng viết xuống giấy: “Ta biết bởi vì cứu ta, làm cho Tạ tiểu thư chịu rất nhiều ủy khuất, ta nghĩ tới nghĩ lui, vì không muốn để Tạ tiểu thư nhận phải ủy khuất lớn hơn nữa, cũng chỉ có phương pháp này có thể ngăn chặn mà thôi.” Trang Tín Ngạn, hôm nay người đã

đến tận đây, chúng ta liền nói trắng ra!” Tạ Đình Quân chỉ vào hăn trăm dinh tiết thiết: “Nay sự tình nháo đến nước này, danh dự của muội muội ta đã bị hủy hoại, chỉ một câu của người là có thể chấm dứt hay sao? Là nam nhân, thì đến tháng năm người hãy tới cửa cầu thân, nếu không, nếu muội muội ta bởi vì việc này gặp phải điều gì bất hạnh, Tạ gia chúng ta sẽ cùng Trang phủ các người thế bất lưỡng lập (ý như kiểu trở mặt thành thù)!” Trang Tín Ngạn không để ý đến hăn, hăn tiếp tục viết xuống: “Tạ tiểu thư, tại hạ thực cảm kích ân cứu mạng của tiểu thư, Tạ tiểu thư không chê bai tại hạ, nguyện ý gả cho ta, đây vốn là phúc khí của tại hạ. Nhưng tại hạ đã có ước hẹn với một nữ tử khác, cả đời này sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi nàng, mặc dù là cưới Tạ tiểu thư, tại hạ cũng vô pháp đối với Tạ tiểu thư thật tình trả giá, đối với Tạ tiểu thư mà nói, làm sao không ủy khuất? Chúng ta kết làm huynh muội, rất nhiều lời đồn đãi sẽ dần dần qua đi, Tạ tiểu thư sẽ tìm được một người chân chính để ý người, trân trọng người, cũng đừng vì ánh mắt thế nhân mà gả cho một người không biết thương tiếc người”.

Tạ Uyển Quân tiến lên hai bước, đi đến trước mặt hăn, nàng si ngốc nhìn hăn, hăn vẫn tuấn mỹ như vậy, cũng vẫn vẻ lạnh lùng như thế, hăn ở trước mặt nàng vĩnh viễn đều là vẻ mặt đạm mạc, ánh mắt đông lạnh này, giống như mặt hồ bình tĩnh, không hề gợn một tia sóng.

Nàng vì hăn chịu nhiều ủy khuất như vậy, nàng không tiếc tự hủy danh tiết, không tiếc bị thế nhân cười nhạo, chỉ để có thể có tư cách được ở bên cạnh hăn, vì sao, hăn đối với nàng vẫn không hề có một chút thương tiếc?

Giờ khắc này, lòng nàng đau như bị ai cào cấu, nàng có rất nhiều rất nhiều chuyện không rõ, nàng rốt cuộc bất chấp sự rụt rè của nữ tử, nàng nhất định phải hướng hăn để hỏi rõ ràng!

“Trang công tử, ta rốt cuộc có chỗ nào không tốt? Là vì ta không xinh đẹp bằng thê tử người? Không ôn nhu bằng thê tử người? Hay là không có năng lực bằng thê tử người?” Nàng nhìn hăn hai mắt đầm lệ mờ mờ, lung,

thân mình có chút run rẩy, trên nét mặt có vẻ kiên quyết đánh liều một ván bạc.

“Uyển Quân, muội chẳng lẽ còn yêu cầu hăn sao?” Tạ Đình Quân hét to.

Nhưng Tạ Uyển Quân luôn luôn thuận theo hăn lại đột nhiên cất cao thanh âm, nàng nắm chặt hai tay, mở to hai mắt, có chút điên dại như người bị bệnh tâm thần: “Ta nhất định phải hiểu được! Ta Tạ Uyển Quân rốt cuộc có chỗ nào thua kém nàng!” “Uyển Quân...” Tạ phu nhân cùng Tạ Đình Quân đều bị bộ dạng Tạ Uyển Quân dọa.

Tạ Uyển Quân lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn, cắn chặt răng, trong mắt rưng rưng: “Người nói a, rốt cuộc ta có gì thua kém nàng?” Trang Tín Ngạn bình tĩnh nhìn nàng một lúc, sau đó viết xuống trên giấy: “Không sai, trong mắt ta nàng là đẹp nhất, ôn nhu nhất, có năng lực nhất, không ai có thể so sánh với nàng.” Đây là lời chân thật từ tận đáy lòng hăn, mặc dù ở trường hợp này, hăn cũng sẽ không vì lấy lòng ai mà hạ thấp người mình yêu thương.

Nói trắng ra như vậy, làm cho Tạ Uyển Quân vừa tức vừa đau, nàng chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân thể chao nghiêng đi, Tạ phu nhân trong lòng lo lắng, vội bước lên phía trước đỡ nàng!

“Uyển Quân, Uyển Quân.” Nhìn thấy bộ dáng nữ nhi cực kỳ bi thương, Tạ phu nhân nhìn Trang Tín Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi: “Người sao có thể nói với nó như vậy, người oán hận nó hay sao? Không có nó, người còn có thể đứng ở đây hay không? Người là kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa! Ta sẽ làm cho mọi người biết rõ ràng sự ghê tởm của người!”

“Đúng vậy, Tạ tiểu thư, ta biết ta có lỗi với người, ” Trang Tín Ngạn tiếp tục viết xuống: “Tạ tiểu thư đối với ta có ân tình, ta sẽ hết sức báo đáp, nếu không thể báo đáp lại Tạ tiểu thư, cho dù muốn ta vì thế bị người trong thiên hạ chỉ trích, cho dù vì thế khiến ta tổn thọ, khiến ta tổn phúc, hoặc là

giáng xuống mười tám tầng địa ngục, ta đều nguyện ý! Nhưng bảo ta thương tổn thể tử của mình dù chỉ một chút, cũng là vạn vạn lần không thể.”

Hắn ngẩng đầu, nhìn người của Tạ gia, vẻ mặt kiên quyết. Hắn không muốn làm thể tử thương tâm, cũng chỉ có thể để Tạ Uyển Quân thương tâm, nếu thương tổn Tạ Uyển Quân là một tội nghiệt, như vậy hắn nguyện ý gánh vác tội nghiệt này.

“Người tình nguyện bị giáng xuống mười tám tầng địa ngục, cũng không muốn cưới ta? Chỉ vì không muốn để nàng ta thương tâm?” Tạ Uyển Quân nhìn hắn, nước mắt không chịu khống chế trào ra, ngực như bị lưỡi đao bổ xuống, đau thấu tim. Nàng gắt gao cầm tay mẫu thân, hoàn toàn dựa vào chỗ dựa này mới không ngã ngối xuống.

Cái gì gọi là tự rước lấy nhục, nàng hôm nay cuối cùng đã hiểu được ...

“Trang Tín Ngạn, người khinh người quá đáng!” Tạ Đình Quân nổi giận, nhin không được lại vung quyền.

Nhưng đúng lúc này, phía ngoài vang lên một gầm thanh thúy: “Tạ Đình Quân, người dừng tay cho ta, người dám đánh phu quân ta, ta sẽ không để người yên!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 233: Tra rõ

Vừa dứt lời, một bóng dáng yếu điệu nhanh chóng vọt vào, chặn phía trước Trang Tín Ngạn, chính là Tần Thiên.

Nàng ngang ngẩng đầu lên, vươn tay đem quyền của Tạ Đình Quân gần trong gang tấc dùng sức đẩy ra, lại giúp đỡ Trang Tín Ngạn lui hai bước. Nàng đầu tiên là nhìn vết thương trên mặt Trang Tín Ngạn, thấy hấn không chỉ hai má sưng đỏ, ngay cả khóe miệng cũng bị rách, máu tươi từ khóe miệng tràn ra, bộ dáng thê thảm này, làm cho nàng đau lòng không thôi, nàng vội vàng lấy khăn tay ra lau cho hấn, lại không cẩn thận chạm vào làm hấn đau, hấn tê một tiếng, gương mặt tuấn tú nhú chặt.

“Có phải rất đau hay không?” Tần Thiên trên mặt tràn đầy thân thiết, bộ dáng kia như hận không thể vì hấn chịu đau vậy. Thấy nàng lo lắng như thế, Trang Tín Ngạn lập tức giãn mày, mỉm cười, lắc đầu, ý bảo không đau, để nàng không cần lo lắng.

Cách đó không xa Tạ Uyển Quân đem một màn này tình tường xem ở trong mắt, toàn bộ lồng ngực giống như bị cái gì đè nén, khó chịu cơ hồ làm chonàng không thể thở nổi. Nàng tức giận xoay người, nước nở trên vai của mẫu thân.

Lúc này, Tần Thiên quay đầu, chỉ vào Tạ Đình Quân, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lạnh lùng: “Tạ Đình Quân, ngươi là kẻ dã man! Có chuyện gì sao không thể nói năng cho tử tế?”

Thấy nàng một lòng đều đặt trên người Trang Tín Ngạn, Tạ Đình Quân giận dữ cười: “Đúng vậy, ta chính là kẻ dã man! Trang công tử nói ra lời vô

liêm sỉ như vậy, ta có thể giữ lại cái mạng này cho hãn đã là may lắm rồi!”

“Người...” Tần Thiên giận dữ, vốn định nói gì đó, Trang Tín Ngạn lại kéo tay nàng, Tần Thiên quay đầu nhìn hãn một cái, thấy hãn vẻ mặt không đồng ý, nhớ tới mục đích hãn đến ngày hôm nay, cũng biết chắc là cùng Tạ gia nảy sinh xung đột, Tần Thiên hít sâu một hơi, lúc này mới áp chế phần nộ trong lòng.

“Tạ công tử, người sai lầm rồi, phu quân ta vì Tạ tiểu thư thật tâm suy nghĩ mới nói ra những lời này.” Nói xong, Tần Thiên hướng về phía Tạ Uyển Quân, Tạ Uyển Quân nhận thấy được, lập tức ngẩng đầu, nàng oán hận nhìn chăm chăm Tần Thiên, cắn chặt khớp hàm, giống như con nhím đang xù lông.

Thấy nàng ta khẩn trương như thế, Tần Thiên bật cười: “Tạ tiểu thư, người không cần khẩn trương, ta không có ác ý.”

Tạ Uyển Quân chỉ lạnh lùng nhìn nàng, nước mắt vẫn như cũ đảo quanh trong hốc mắt.

Tần Thiên nghiêm mặt nói: “Tạ tiểu thư, còn nhớ rõ ta trước kia đã nói gì với người không? Như vậy hiện tại người đã rõ ràng chưa?”

Thời điểm trở lại Tạ gia, Tần Thiên đã nói qua với nàng ta về Tín Ngạn, giữa hai người thật sự không thể có kẻ thứ ba, nhưng lúc ấy Tạ Uyển Quân vẫn chưa đem lời của nàng để ở trong lòng, còn tưởng rằng nàng đang đe dọa. Hiện tại mới biết được, đây là chuyện thiên chân vạn xác, đối phương tình nguyện giáng xuống Địa ngục cũng không muốn cưới nàng, nàng còn có gì mà không rõ nữa chứ? Ở trong lòng hãn, Tần Thiên là ánh trăng, thái dương, mây trắng trên trời cao, mà nàng chỉ là một vũng bùn. Chuyện này thực làm cho nàng vừa thương tâm, lại vừa phần nộ.

Sợ nàng lại luẩn quẩn trong lòng làm chuyện điên rồ, Tần Thiên thử khuyên giải an ủi nàng: “Tạ tiểu thư, kỳ thật người đã có rất nhiều thứ,

người cha mẹ thương người, ca ca trân trọng người, còn có mỹ mạo như hoa, xuất thân phú quý...”

Nghe vậy, Tạ Uyển Quân nhìn Trang Tín Ngạn phía sau liếc mắt một cái, thấy ánh mắt hẳn chỉ nhìn chăm chú vào Tần Thiên, nửa phần cũng không hề nhìn mình, không khỏi trong lòng đau xót: “Nhưng mà có ích lợi gì?”

Tần Thiên bật cười: “Tạ tiểu thư, trên đời này không phải chỉ có mình Trang Tín Ngạn, người không cần bịt lấy hai mắt của mình!”

Tạ Uyển Quân cúi đầu lau nước mắt.

Tần Thiên thở dài, tiếp tục nói: “Tạ tiểu thư, chúng ta đối với người cảm kích là thật tâm thật lòng. Chúng ta hy vọng người về sau có thể sống tốt, có thể hạnh phúc, thật sự hy vọng người về sau mặc kệ trước khi quyết định làm gì, hãy nghĩ đến người nhà luôn yêu thương người, nghĩ đến bọn họ sẽ khổ sở cỡ nào. Nếu người xảy ra chuyện gì, không sai, trong thời gian ngắn, chúng ta sẽ áy náy, sẽ thương tâm. Nhưng một thời gian dài trôi qua, ta và Tín Ngạn vẫn có thể sống vui vẻ, nhưng cha mẹ người người nhà người cả đời sẽ vì người thương tâm, kết quả là, người thương tổn không phải chúng ta, mà là cha mẹ người.”

Nghe đến đó, Tạ phu nhân cầm tay nữ nhi, nhịn không được lau nước mắt đã rơm rớm. Lúc trước Trang Tín Ngạn nói ra lời tuyệt tình như vậy, bà thật sự sợ nữ nhi sẽ chịu không nổi.

Nhìn mẫu thân mấy ngày này vì mình mà bạc đầu, Tạ Uyển Quân trong lòng dâng lên áy náy, ôm mẫu thân khóc òa.

Hai mẹ con ôm nhau khóc một lúc, sau đó, Tạ phu nhân buông nữ nhi ra, bà lau khô nước mắt, ngẩng đầu nhìn Tần Thiên và Trang Tín Ngạn, âm thanh lạnh lùng nói: “Việc này dừng ở đây, Tạ gia chúng ta tuy rằng không phải là nhà quyền quý, nhưng rất coi trọng thể diện. Tất nhiên sẽ không ép buộc các người! Về sau chuyện nữ nhi nhà ta cùng các người hoàn toàn

không chút liên quan, cũng không cần các người phải kết thân kết nghĩa gì cả! Các người đi đi...”

“Nương...” Tạ Đình Quân hiển nhiên đối với kết quả này không hài lòng, có ý đồ ngăn cản.

“Được rồi!” Tạ phu nhân nhin không được phát hỏa: “Người ta đã nói đến mức này, chẳng lẽ Tạ gia còn cố ép buộc bọn họ hay sao?”

Tạ Đình Quân ngậm miệng, sắc mặt khó coi vô cùng.

Hắn không khỏi nhìn về phía tay trái của mình, hắn còn nhớ rõ cảm giác đau đớn thấu xương lúc bị sói hoang cắn đứt đầu ngón tay, một phen lo lắng mưu kế, hắn hy sinh ba ngón tay, cùng với thanh danh của muội muội, chẳng lẽ chỉ để chứng kiến tình cảm phu thê bọn họ nùng tình kiên trinh?

Vừa nghĩ như vậy, Tạ Đình Quân tựa như nuốt phải hoàng liên, trong lòng khổ sở nói không nên lời.

Tần Thiên cùng Hải Phú giúp đỡ Trang Tín Ngạn ra khỏi Tạ gia, vừa lên xe ngựa, Tần Thiên liền tiến vào ôm ấp của Trang Tín Ngạn, gặt gao ôm thắt lưng hắn, nàng ngẩng đầu, hôn vài cái lên một bên mặt không bị thương của hắn, làm nũng nói: “Tín Ngạn, chàng vừa rồi thật sự là suất đến ngây người a! Ta yêu chàng chết mất! Chàng là phu quân tốt nhất trên thế giới, là nam nhân tốt nhất trên thế giới, ta thật sự rất hạnh phúc!”

Vừa rồi lúc ở đại sảnh, Tần Thiên đã xem những lời Trang Tín Ngạn viết xuống, nhìn thấy lời nói thâm tình chân thành của hắn, nàng sao có thể không cảm động, lúc này hận không thể đem mọi từ ngữ hình dung tốt đẹp nhất trên thế giới chồng chất lên người hắn vậy.

Thấy nàng vui vẻ, bộ dáng ngây thơ đáng yêu như con mèo nhỏ, Trang Tín Ngạn trong lòng nóng lên, ôm nàng vào lòng, thiếu chút nữa không

khắc chế được bản thân, sau đó thời điểm hôn môi không cần thận chạm đến miệng vết thương, đau đến mức mặt nhăn méo mó.

“Ai nha, đau không vậy? Thật đáng thương nga, ta giúp chàng xoa xoa, giúp chàng thôi thôi nha.”

Trong xe ngựa không ngừng truyền ra thanh âm mềm mại ngọt ngào ỉ ới của Tần Thiên, khiến Hải Phú lái xe bên ngoài từng đợt phát run, thiếu chút nữa làm rơi cả roi ngựa.

Hắn ngẩng đầu, nhìn trời, lúc này mưa phùn rả rích vừa tạnh, trời xanh không một gợn mây, ánh mặt trời từ trong đám mây chiếu xuống khắp ngõ ngách thế gian.

“Mưa gió cuối cùng đã chấm dứt a!” Hải Phú cười cười, vung roi, vui vẻ điều khiển xe ngựa bôn chạy trên đường.

Thanh Âm viện.

Tần Thiên đem sự tình từ đầu đến cuối kể lại với Đại phu nhân, sau đó cùng Trang Tín Ngạn cúi đầu thật cẩn thận nhìn sắc mặt của Đại phu nhân, sợ bà tức giận.

Chỉ thấy bà mím môi trầm mặc một lúc lâu, khiến Tần Thiên và Trang Tín Ngạn tâm trở nên gấp gáp.

Đang lúc hai người âm thầm lo lắng, Đại phu nhân bỗng nhiên thở dài một hơi, nói: “Như vậy cũng tốt, nói thực ra, nếu để nàng vào cửa, ta cũng không biết nên đối đãi với nàng thế nào? Ta không đành lòng bắt buộc các con, nhưng vạn nhất nàng sống không vui vẻ, trong lòng ta cũng sẽ không thoải mái, cũng tốt, nói thẳng ra là tốt rồi, chỉ cần nàng có thể sống cho tốt,

chúng ta coi như đã tỏ rõ tâm tình, có điều đối với Tạ gia, Trang phủ chúng ta luôn nợ một phần đại nhân tình, sau này các con nên nhớ kỹ trong lòng.”

Thấy bà không tức giận, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn vẫn đang lo lắng cuối cùng mới buông lỏng, làm sao còn có thể phản đối lời của bà, liên thanh vâng dạ.

“Nhưng mà, nương, có chuyện con muốn cùng người thương lượng!” Tần Thiên nói.

“Chuyện gì?”

“Con muốn đích thân tra rõ chuyện bị người hãm hại lần này, con chưa từng muốn hại một ai, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép có người hại mình! Người này, dù thế nào con cũng phải tìm ra mà trừng trị thỏa đáng!”

Tần Thiên ngang ngẩng đầu lên, hai mắt lờ lờ tỏa sáng!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 234: Sơ hở

Tháng tư, năm nay nhóm trà xuân đầu tiên đã lục tục được đưa ra thị trường, Trang Tín Ngạn trải qua nửa tháng liên tục vất vả, sao ra mấy trăm cân Bích loa xuân, trong đó một trăm cân lưu lại cho hoàng thất cùng quyền quý, số còn lại khiến cho người đến tranh giành mua muốn đánh nhau vỡ đầu. Bích loa xuân giá liên tục tăng lên, đến mức cơ hồ làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, làm cho những người liên quan ghen tị đỏ mắt. Bất quá rất nhanh đến thời điểm Tần Thiên chuẩn bị mở triển lãm bán hàng trà xuân đã thu được thành công rất lớn, lần này thương gia và khách hàng tham gia triển lãm bán hàng so với hội trà thu năm trước không chỉ gấp đôi, việc náo nhiệt trọng đại như thế giúp cho các thương gia Trà Hành người người kiếm được lời, cho nên bọn họ tuy rằng đối với cống trà Thịnh Thể thu được lợi nhuận cao đỏ mắt ghen tị, nhưng vì phần ân tình này của Tần Thiên nên cũng không có ai có một chút ý tưởng xấu xa nào..

Trung tuần tháng tư, Từ Xương Bình con của Từ chương quỳ, cùng với Tần Thiên thông qua thâm tư thực lực quyết định chọn Đại quản sử —— Lý nhị chương quỳ, cùng nhau mang theo lá trà mới đem ra thị trường năm nay bắt đầu xuất phát đi đại mạc. Bởi vì Tần Thiên đang khẩn cấp điều tra sự việc hãm hại lần trước, còn cần Phạm Thiên là đương sự phối hợp, cho nên, hành trình đến đại mạc của hắn bị chậm lại.

Hôm nay, Trang Minh Hỉ mang theo nha hoàn Hỉ Thước tản bộ trong hoa viên, lúc đi qua một tòa núi giả, lại phát hiện Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh đang ngồi nghỉ tạm trong lương đình.

Hai người đưa lưng về phía nàng, hiển nhiên không phát hiện nàng đi đến. Trang Minh Hỉ bản không muốn để ý tới các nàng, nhưng bỗng nhiên, nàng nghe thấy Phương Nghiên Hạnh hỏi: “Muội gần đây có phải đang điều tra chuyện lần trước bị người hãm hại đúng không, có tiến triển gì không?”

Nghe thấy câu này, Trang Minh Hỉ theo bản năng lôi kéo Hỉ Thước trốn sau núi giả, hai người ngừng thở nghe lén Tần Thiên cùng Phương Nghiên Hạnh nói chuyện.

Nàng từ chỗ núp nhịn không nội vụng trộm ngó ra, thấy Tần Thiên cẩn thận nhìn xung quanh, vội vàng lùi đầu về.

Nghe thấy Tần Thiên nói: “Đã có chút dấu vết, âm mưu gì cũng đều có sơ hở, chỉ xem chúng ta có đủ cẩn thận để phát hiện ra sơ hở này hay không thôi. Ta cẩn thận phân tích điều tra chuyện phát sinh vào đêm đó, kết hợp với thời điểm mọi người liên quan đến sự việc, giúp ta phát hiện một điểm đáng ngờ, đêm đó người hướng Trang Tín Chấn nói cây trà xảy ra chuyện và phát hiện then cài của cửa hông không được chốt, cùng mọi người đến hồ phía sau phủ, phát hiện thiếu một chiếc thuyền, đều là cùng một hạ nhân!”

“Cùng một hạ nhân?” Phương Nghiên Hạnh kinh ngạc nói.

Sau núi giả Trang Minh Hỉ đồng thời cả kinh, thầm nghĩ: “Tâm tư thật sự tinh tế sâu sắc.”

Không sai, người kia chính là người nàng đã an bài cùng Trương Dũng nội ứng ngoại hợp, có điều không nghĩ tới sẽ bị Tần Thiên nhìn ra sơ hở.

Nàng che ngực tim đang đập nhảy loạn kinh hoàng, tiếp tục nghe lén.

“Không sai! Chính là cùng một người! Âm mưu được tạo ra, mỗi một mối nối đều có sự thiết kế, đã có thiết kế thì sẽ có dấu vết, ai cũng không có

biện pháp loại bỏ hoàn toàn dấu vết, chỉ nhìn xem ai giấu diếm cao minh hay không thôi! Bất quá thực hiển nhiên, người ra tay lần này không biết là do năng lực hữu hạn hay do điều kiện hữu hạn, dấu vết quá mức rõ ràng!”

Phương Nghiên Hạnh lắc đầu: “Đó là do muội đủ cẩn thận mới có thể phát hiện được, đem mỗi một hạ nhân liên quan đến sự kiện đêm đó tách ra từng người tra hỏi, mỗi một câu đều nhớ mà ghi lại, rồi lại hỏi lại, không buông tha mỗi một chi tiết, vì vậy mới có thể tìm ra sơ hở. Lúc ấy mỗi người đều sốt ruột tìm muội, nhiều người ồn ào, một đám hỗn loạn. Nếu không phải muội dùng phương pháp này, ai sẽ chú ý tới chi tiết rất nhỏ đó? Thực dễ dàng sẽ bị người khác xem nhẹ, qua một đoạn thời gian có lẽ sẽ trở nên không cần thiết. Đối lại là ta, cũng không có tâm tư tinh tế như vậy.”

Tần Thiên cười cười, “Tỷ tỷ quá khen. Đơn giản vì ta là người bị hại, tất nhiên so với người khác sẽ cẩn thận hơn một chút. Ta nghĩ, người đứng đằng sau điều kiện có hạn, hẳn nếu có thể an bài nhiều người trà trộn vào đó, ta đã không thể tìm ra sơ hở này!”

Sau núi giả, Trang Minh Hỉ rất nhanh nắm thành quyền, không sai, nàng muốn có người giúp đỡ, nếu ở Trang phủ địa vị được củng cố hơn một chút, Tần Thiên nàng đừng mơ tưởng có thể tìm ra được sơ hở!

“Đã xác định được người này, chỉ cần bắt lại, tất nhiên có thể biết rõ cuộc là ai đứng sau làm chủ?” Phương Nghiên Hạnh lại hỏi.

Tần Thiên thở dài một hơi, “Vốn là như thế, đáng tiếc đã chậm một bước, khi ta muốn tìm người này, phát hiện hẳn đã rời khỏi thôn trang!”

Một bên Trang Minh Hỉ nghe vậy mỉm cười, thầm nghĩ: ta tất nhiên biết đó là một sơ hở, chẳng lẽ còn ngoan ngoãn để người nắm lấy? Từ lúc phát sinh sự việc, ngày hôm sau ta liền đưa bạc cho hẳn rời khỏi Dương Thành, trời đất bao la, cả đời cũng đừng nghĩ tìm được hẳn!

“Vậy làm thế nào cho phải? Mạnh mỗi chẳng phải đã bị cắt đứt?”
Phương Nghiên Hạnh vội la lên.

Tần Thiên mỉm cười, “Tỷ tỷ đừng gấp gáp, tỷ quên ta còn có Tổng bá bá làm chỗ dựa hay sao? Tổng Tuần phủ tay cầm binh quyền, muốn tìm ra một người còn phải khách khí sao? Ta đã biết tình huống đại khái của người này, cũng gọi người căn cứ theo hình dáng của hắn mà vẽ ra, mặc cho hắn chạy đến chân trời góc biển, ta đều có thể tìm ra, đến lúc đó thông qua hắn tìm ra người chủ mưu đứng phía sau, xem ta thu thập những người này như thế nào!” Tần Thiên giọng điệu oán hận.

Nghe những lời ấy, Trang Minh Hỉ trên lưng lập tức đổ mồ hôi lạnh, gió thổi qua, toàn thân lạnh lẽo.

“Ai nha, xem ta kìa, quên mất tỷ tỷ đã sắp đến thời điểm lâm bồn rồi, không nên cùng tỷ nói mấy chuyện này, sẽ dễ xúc động a, nên đánh nên đánh!”

“Đây thì tính là gì, thai của ta rất khỏe, lúc trước tức giận với bà bà như vậy cũng không gặp phải chuyện gì.”

“Phỏng chừng là một tiểu tử mũm mĩm đây.”

“Ta cũng hy vọng như vậy.”

Tần Thiên giúp đỡ Phương Nghiên Hạnh rời khỏi lương đình.

Chờ các nàng đi rồi, Trang Minh Hỉ mới đi ra từ núi giả. Nàng ôm ngực, sắc mặt tái nhợt, tim đập hoảng sợ. Nàng quay đầu phân phó Hỉ Thước: “Bảo Trương Dũng nhanh chóng tới gặp ta!”

Mai Hương viện.

Ban đêm, Trương Dững được Hỉ Thước dẫn dắt, lén lút theo cửa hông trong sân đi vào gian phòng của Trang Minh Hỉ.

“Người kia sau khi rời khỏi thông trang đến nơi nào, người có biết hay không?”

Trương Dững vừa tiến vào phòng, Trang Minh Hỉ liền khẩn cấp hỏi.

Nàng là một nữ nhân không tiện ra mặt, chỉ có thể đứng phía sau bày mưu tính kế và đưa bạc. Mọi hành động và việc liên lạc đều được giao cho Trương Dững hoàn thành, kể cùng phối hợp kia cũng do Trương Dững tìm thấy.

“Sau khi hãn rời đi chúng ta cũng không còn giữ liên lạc!” Thấy Trang Minh Hỉ vẻ mặt gấp gáp, Trương Dững cũng có chút khẩn trương, “Tiểu thư, không phải xảy ra chuyện gì chứ?”

“Đại thiếu phu nhân đã tra ra sự tồn tại của hãn, hiện tại đã nhờ Tống tuần phủ phái binh lực tìm kiếm!” Trang Minh Hỉ hai tay nắm vạt áo trước ngực, không ngừng lắc lắc ngón tay của mình, như đang cố gắng cân bằng sự bối rối trong lòng.

“Tiểu thư, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Trương Dững sắc mặt biến đổi đột ngột.

Phản ứng như vậy lại khiến Trang Minh Hỉ trở nên bình tĩnh. Hiện tại nàng không thể loạn, nàng mà loạn, sẽ không còn ai có thể nắm giữ toàn cục, một khi chuyện này được điều tra ra, bản thân sẽ là người chịu tội đầu tiên!

Nàng hít sâu một hơi, vẻ mặt dần dần khôi phục sự bình tĩnh. Nàng xoay người, nhìn chăm chăm Trương Dững, quát khẽ: “Hoảng cái gì? Sự tình còn chưa bại lộ chính bộ dạng này của người cũng sẽ để lại dấu vết!” Nàng

chỉ vào hăn, “Ta nói cho người, kẻ đó một khi bị bắt, chúng ta cũng không có kết cục tốt! Người tỉnh táo cho ta!”

“Vâng.” Trương Dũng cúi đầu.

Trang Minh Hỉ xoay người, ở trong phòng đi tới đi lui, khổ tâm suy nghĩ, hai mắt không ngừng lóe ra. Một lát sau, nàng dừng cước bộ, nhìn về phía Trương Dũng: “Trong khoảng thời gian này, người quan sát mọi hành động của Đại phòng ở Trà Hành cho ta. Nếu bọn họ có hành động gì khác thường, người mặc kệ dùng phương pháp gì cũng phải tìm hiểu rõ ràng, nếu bọn họ đã tìm được kẻ kia, lập tức hồi báo với ta!”

Trong lúc đó, tuy rằng Trang phủ cực lực giấu diếm việc này, nhưng trên đời nào có bức tường chắn được gió? Vì vậy có chút lời đồn đãi chuyện nhảm lộ ra ngoài, bên ngoài đồn đãi tuy nhiều, nhưng Tần Thiên luôn luôn không để ý, đối với nàng cũng không có ảnh hưởng. Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn đối với nàng tuyệt đối tín nhiệm, cũng sẽ không bị mấy lời đồn đãi này ảnh hưởng. Nhóm chủ tử không quan tâm, người phía dưới cho dù nghe thấy cũng không dám lảm nhảm.

Nhưng những lời đồn đãi này lại rơi vào tai Tạ Đình Quân lại làm cho hăn giận dữ, vì vậy đã ước hẹn Trang Minh Hỉ vào đêm đó.

Nhìn thấy Tạ Đình Quân, Trang Minh Hỉ tuy rằng chột dạ, lại vẫn cường trang trấn định, nàng không dám đối mặt với hăn, xoay người, nhìn ba quang lân lân trên mặt nước ngoài Bích Thủy đình nói: “Người cũng biết ta ban đêm chuồn êm ra ngoài có bao nhiêu khó khăn? Về sau không có chuyện trọng yếu, chúng ta vẫn nên ít gặp mặt thì tốt hơn...”

Tiếng nói vừa dứt, cánh tay đã bị bàn tay như gọng sắt của hăn bắt lấy. Hăn dùng lực một chút khiến cho nàng không thể không đối mặt với hăn.

Vừa tiếp xúc với đôi mắt thâm trầm của hăn, Trang Minh Hỉ tâm nháy nhót, một loại áp lực rất lớn ép nàng thiếu chút nữa không thể thở nổi.

“Người làm gì vậy, người buông ta ra, người làm đau ta a!”

Bộ huyền thiết chỉ trong tay trái hấn cơ hồ đâm vào da thịt nàng, toàn tâm đau đớn, nàng sống chết giãy khỏi tay hấn!

“Là người làm phải không, vu hãm Tần Thiên tư thông chính là người!” Tạ Đình Quân trên tay lực đạo cũng không hề giảm, thanh âm lạnh lẽo giống như hàn băng.

Thấy hấn bộ dạng như muốn ăn thịt người, Trang Minh Hỉ trong lòng e ngại, nào dám thừa nhận, vội vàng nói: “Không phải ta, không phải ta làm! Người buông ra! Người buông ra!” Nàng đau đến mức nước mắt đều rơi xuống.

Bên cạnh Hỉ Thuộc cùng Trương Dũng thấy tình hình như vậy, Trương Dũng muốn tiến lên cứu, lại bị Lâm Vĩnh chặn trước mặt!

“Không phải người thì còn có thể có ai? Người cho là không thừa nhận thì có thể mọi sự đại cát?” Tạ Đình Quân lạnh lùng cười, hấn quay phắt đầu lại, ánh mắt như điện bắn về phía Trương Dũng, Trương Dũng kinh hãi, vội lui hai bước.

“Có thể giúp người làm việc không nhiều người lắm, đây hấn chính là kẻ chạy việc cho người!” Tạ Đình Quân ở bên tai Trang Minh Hỉ nhẹ giọng nói, thanh âm mềm nhẹ, Trang Minh Hỉ lại nhịn không được phát run.

Tạ Đình Quân hướng Lâm Vĩnh ra hiệu. Lâm Vĩnh tiến lên, chỉ vài ba động tác đã áp chế Trương Dũng, chỉ thấy hấn cũng không biết dùng phương pháp gì, néo vài cái trên người Trương Dũng. Trương Dũng ngã xuống đất, đau đến mức há mồm kêu to, Lâm Vĩnh vội vàng lấy bố khăn trên quần áo hấn nhét vào trong miệng hấn. Trương Dũng đau đến mức đầu đổ đầy mồ hôi, lại không thể kêu ra tiếng, toàn thân không nhịn được run rẩy, một lát sau bắt đầu mắt trợn trắng.

Mắt thấy Trương Dũng biến thành như vậy, Trang Minh Hỉ sợ tới mức hoa dung thất sắc, nước mắt chảy ròng ròng, nàng từng thấy qua khổ hình bất quá chỉ là đánh bằng roi mà thôi, làm sao từng trông thấy thủ đoạn khủng bố như vậy. Một lát sau, Lâm Vĩnh lại vỗ vỗ trên người Trương Dũng, Trương Dũng lúc này mới định chỉ run rẩy, trên mặt dần dần khôi phục vẻ bình thường.

“Cái này gọi là phân cân thác cốt thủ, nhéo vào gân mạch trên người người, cho người nếm mùi thống khổ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tính mạng của người, thế nào, có muốn nếm thử lần nữa không?” Tạ Đình Quân nhìn Trương Dũng thanh âm lạnh lùng nói.

Trương Dũng sợ tới mức vội vàng ngồi lên, hướng về Tạ Đình Quân liên tục dập đầu.

“Không muốn lại chịu tội, vậy thành thật nói ra, chuyện này rốt cuộc thế nào?” Tạ Đình Quân nhìn xuống hắn.

Nhớ tới thống khổ vừa rồi, Trương Dũng không dám giấu diếm, lập tức nhất nhất đem sự tình nói ra.

Từ những lời kể rõ ràng của hắn, Trang Minh Hỉ trên mặt dần trở nên trắng bệch.

“Thế nào, người còn muốn nói xạo?” Tạ Đình Quân xoay người nhìn Trang Minh Hỉ, ánh mắt giống như sói trên thảo nguyên, ngoan lệ âm trầm, làm cho Trang Minh Hỉ tim lòng không được mà phát run.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 235: Gậy ông đập lưng ông

Ánh trăng thanh lưu uyển chuyển, rơi rớt trên nước biếc giữa sông, một mảnh lân lân ba quang.

Cảnh đêm tuy đẹp, Trang Minh Hỉ lại không rảnh thưởng thức, trước mặt Tạ Đình Quân từng bước một tới gần. Nàng kinh hoàng chỉ biết bước lui về phía sau, rất nhanh bị lan can của lương đình chặn đường lui. Nàng mở to hai mắt nhìn Tạ Đình Quân, dưới ánh mắt âm hàn của hắn, Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy.

“Trang Minh Hỉ, mục đích của ngươi là gì?” Tạ Đình Quân thanh âm nặng nề, cứng rắn lạnh lẽo như băng tuyết.”Ngươi không phải không biết nếu phạm vào tội danh tư thông sẽ có kết quả thế nào. Trang Minh Hỉ, ngươi muốn hại chết Tần Thiên? Hay là muốn khiến nàng bị hưu, tương lai về sau rốt cuộc không thể ngẩng đầu làm người?”

Vừa dứt lời, Tạ Đình Quân vươn tay xiết chặt cằm nàng, khiến cho nàng không thể không nhìn thẳng hắn, huyền thiết chỉ lạnh như băng xẹt qua mặt nàng. Trang Minh Hỉ hơi run run, lệ bất tri bất giác đọng đầy vành mắt.

“Quả thật là lê hoa mang vũ (hoa lê trong mưa), theo như ta thấy, gương mặt càng đẹp, tâm địa lại càng độc ác!” Tạ đình quân dùng sức đẩy nàng ngã trên mặt đất.

Hỉ Thước vội vàng đi qua đỡ lấy Trang Minh Hỉ. Dưới sự trợ giúp của Hỉ Thước, Trang Minh Hỉ run rẩy đứng lên, tuy rằng nội tâm sợ hãi, nhưng nàng biết, chuyện này tuyệt đối không thể để tiết lộ ra ngoài, nếu không, Trang Minh Hỉ nàng sẽ là hai bàn tay trắng!

“Ta không muốn hại chết Tần Thiên, ta chỉ muốn làm cho nàng rời khỏi Trang phủ, không bao giờ có thể trở thành đối thủ của ta nữa.” Trang Minh Hỉ nhìn hắc rưng rưng cười lạnh: “Nàng gặp may mắn, tất cả mọi người đều đối tốt với nàng, đều coi nàng là bảo bối, ta không được may mắn giống như nàng. Trên thế giới này có thể đối tốt với ta chỉ có chính ta mà thôi! Ta vì bản thân tính toán thì có gì không đúng?”

Tạ Đình Quân chỉ vào nàng: “Người có lòng hại nàng mang tội danh tư thông chính là không đúng, người cùng ta đối nghịch, ý đồ phá hư chuyện của ta chính là không đúng!”

Cha mẹ hắc có lẽ sẽ quyết ý bắt hắc cưới một nữ nhân có bối cảnh hùng hậu, khôn khéo có năng lực, chứ không phải một nữ nhân thanh danh bại hoại! Một khi Trang Minh Hỉ thành công, Tần Thiên không thể lấy thân phận chính thê gả vào cửa Tạ gia, với tính tình của nàng, giữa bọn họ cũng sẽ không có khả năng nảy sinh tình cảm.

Nghĩ tới Trang Minh Hỉ ác độc dụng tâm, Tạ Đình Quân tức giận không thôi. Nữ nhân như vậy lại ở bên cạnh Tần Thiên, còn không biết sẽ làm ra chuyện gì. Tần Thiên tuy rằng thông minh, nhưng cũng không thể ngoan độc bằng nàng. Nữ nhân như Trang Minh Hỉ căn bản chính là khó lòng phòng bị, vạn nhất ngày nào đó nàng thật sự tổn thương Tần Thiên...

Nghĩ đến khả năng này, Tạ Đình Quân tâm không nhịn được run rẩy.

Hắc đang suy tính có nên đem việc này thông báo cho Trang phủ, để Trang phủ xử lý, lại nghe thấy Trang Minh Hỉ nói: “Tạ Đình Quân, đừng quên chúng ta đã có giao dịch, kỳ thật chúng ta là người cùng hội cùng thuyền, nếu người khiến ta có kết cục không tốt, đừng trách ta không quản được miệng của mình!” Trang Minh Hỉ xem xét hắc: “Tần Thiên bây giờ còn coi người là ân nhân, nếu để cho nàng biết người tính kế sau lưng nàng...” Nàng cười lạnh hai tiếng.

Tạ Đình Quân nở nụ cười: “Người uy hiếp ta?”

“Ta chỉ là một nữ tử không biết uy hiếp, chỉ cầu có thể tự bảo vệ mình!”

Tạ Đình Quân trừng mắt nhìn thẳng nàng một lúc, ánh mắt băng hàn làm cho nàng cả người lạnh lẽo. Trang Minh Hỉ trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ không chút nào yếu thế nhìn thẳng hắn, biểu hiện quyết tâm của nàng.

Một lát sau, Tạ Đình Quân cười lạnh hai tiếng, chấp hai tay sau lưng, chậm rãi thông thả rời khỏi lương đình.

Đợi cho bóng dáng Tạ Đình Quân dần dần biến mất trong đêm đen, Trang Minh Hỉ hai chân mềm nhũn, ngã vào người Hỉ Thước.

Hắn hẳn là sẽ không đem việc này nói ra chứ ... Hắn cũng bị nàng nắm nhược điểm, chỉ cần hắn có thể giấu điểm việc này, cũng không có gì đáng sợ.

Lúc này, Trương Dũng quỳ gối trước mặt Trang Minh Hỉ dập đầu cầu xin tha thứ, Trang Minh Hỉ tận mắt nhìn thấy hắn chịu tra tấn, lại đang cần dùng người, sao có thể trách tội hắn, ngược lại còn quan tâm thương thế của hắn, lại đưa bạc cho hắn đi gặp đại phu. Khoan dung đại lượng như vậy khiến Trương Dũng rất cảm kích, chỉ tay lên trời thề nhất định trung thành và tận tâm với nàng.

Bên này, Tạ Đình Quân rời khỏi Bích Thủy đình hồi phủ.

Trên đường, Lâm Vĩnh bỗng nhiên thấp giọng nói: “Công tử, phía sau có người đi theo chúng ta, khả năng không có ý gì tốt!”

Tạ Đình Quân hừ lạnh: “Chỉ sợ lại là muối thương tư nhân, mấy kẻ tạp nham này, cho rằng ta dễ dàng bị phục kích như vậy?”

“Xem ra kế sách của công tử rất hiệu quả! Tri phủ đại nhân âm thầm phái người thông tri Kiều bang đừng khó xử chúng ta, nhưng bọn không khó xử chúng ta, chúng ta vẫn muốn cùng hãn khó xử, vài lần tính kế làm ảnh hưởng sinh ý của bọn họ, bọn họ rất cục nịnh không được, muốn trả thù công tử!”

Tạ Đình Quân tiếp lời cười nói: “Bọn họ huyền não càng to, cùng Tri phủ đại nhân tiếp xúc sẽ càng nhiều, liên lụy cũng sẽ càng lớn, chúng ta rất nhanh có thể tìm được cơ hội!”

“Công tử quả nhiên là kế hay!” Lâm Vĩnh khen, hất đầu về phía sau nhỏ giọng hỏi, “Nhưng hiện tại những người này làm sao bây giờ?”

“Một đám tiểu mao tặc, còn chưa đủ tư cách để bản công tử tự mình động thủ!” Nói xong, Tạ Đình Quân bỗng nhiên yên lặng, hãn nhìn phía trước, cau mày, hai mắt thâm thúy lóe ra quang mang. Lâm Vĩnh rất quen thuộc vẻ mặt của hãn, lúc trước ở đại mạc thời điểm hãn chuẩn bị mượn tay Ti Mã Xương loại bỏ Trang Tín Ngạn cũng có thần sắc như vậy.

Có điều lần này, không biết là ai không hay ho đây?

Tạ Đình Quân chân kẹp bụng ngựa, tuần mã phi nhanh về phía trước.

Lâm Vĩnh giờ roi, rất nhanh cũng đuổi theo.

Phía sau có vài hán tử mặc áo ngắn vải thô chạy theo, nhìn bóng dáng hai người rất nhanh biến mất nhưng cũng không biết phải làm gì.

Bốn ngày sau, Trương Dũng được tin tức, hướng Trang Minh Hỉ hội báo.

“Lúc ta ở Trà Hành, thấy Hải Phú lén lút bẩm báo gì đó với Đại thiếu phu nhân, liền vụng trộm nghe lén. Hóa ra, Tống Tuần phủ đã tìm được kẻ

đó, muốn giao cho Đại thiếu phu nhân, để Đại thiếu phu nhân tự mình thẩm tra. Mấy ngày nay Đại thiếu phu nhân bận bịu, có lẽ ba ngày sau mới có thể tự mình đi thẩm tra xử lí!”

Trang Minh Hỉ gật gật đầu, cũng đúng, loại chuyện này không thể giao cho quan phủ thẩm tra xử lí, đương nhiên nội bộ xử lý sẽ tốt hơn.

“Vậy người có nghe thấy bọn họ nhốt người ở đâu không?”

“Nghe nói chính là ở thôn trang đã xảy ra chuyện kia, nhốt tại kho phòng, giao cho người của thôn trang trông coi!”

Thấy Trương Dũng điều tra rất rõ ràng, Trang Minh Hỉ tỏ vẻ vừa lòng, khen: “Làm rất tốt, hoàn thành việc này, ta sẽ không bạc đãi người!” Nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy không thích hợp, dường như sự tình quá mức thuận lợi...

Nàng do dự một hồi, rồi hỏi Trương Dũng: “Người âm thầm điều tra nghe ngóng, không để bọn họ phát giác chứ?”

Trương Dũng vỗ bộ ngực: “Tiểu thư yên tâm, chuyện này dù không liên quan đến tiểu thư, cũng liên quan đến tính mạng của tiểu nhân, tiểu nhân tuyệt đối sẽ không hàm hồ!”

Thấy hắn chắc chắn như thế, lại nhớ tới hắn thường làm việc cẩn thận, hơn nữa nàng nóng lòng xử lý việc này, cũng không suy nghĩ nhiều. Tiếp đó, nàng tinh tế phân phó hắn một phen, Trương Dũng thần sắc ngưng trọng rồi đi.

Trương Dũng vừa rời khỏi không lâu, liền có ma ma kích động chạy vào báo tin vui: “Tiểu thư nhanh đến đại sảnh đi, trong đại sảnh có kinh hỉ lớn đang chờ tiểu thư a!”

Thấy ma ma vẻ mặt hưng phấn, Trang Minh Hỉ trong lòng nghi hoặc, mang theo Hỉ Thước theo ma ma đi vào đại sảnh.

Trong lúc đó, trong đại sảnh đứng đầy chương quỳ và tiểu nhị của các cửa hàng châu báu trang sức, son phấn bột nước, lăng la tơ lụa trong Dương Thành.

Trên bàn trà, án thượng đều chất đầy hàng bọn họ mang đến. Mọi thứ đa dạng thứ gì cũng có, châu báu trang sức long lánh, son phấn bột nước thơm mát, rực rỡ muôn màu, làm cho người ta không kịp nhìn ngắm.

Đại phu nhân ngồi ngay ngắn ở chủ vị, nha hoàn nâng đỡ Lưu Bích Quân, Trang Minh Lan và Tam di thái thái, hai ma ma cẩn thận hầu hạ Phương Nghiên Hạnh sắp lâm bồn, mọi người đều tụ tập trong đại sảnh hưng trí dạt dào nhìn mấy thứ này.

Thấy nàng tiến vào, mọi người nhất tề nhìn về phía nàng, trong ánh mắt có hâm mộ, có ghen tị, cũng có vui sướng.

“Minh Hỉ, đây đều là lễ vật Tạ công tử tặng cho con, bất tri bất giác, một năm đã trôi qua...” Đại phu nhân cười nói.

Tiếp theo một nam tử mặc áo vải dài sắc lục đi đến trước mặt nàng cung kính làm lễ, nói: “Đây đều là hàng mới nhất ở các hiệu buôn tốt nhất, Nhi công tử nói cô nương nếu thích đều có thể giữ lại. Công tử nhà chúng ta nói, hôn kỳ sắp tới, đây là chút tâm ý công tử muốn biểu đạt đối với sự chờ đợi một năm của cô nương.”

“Hôn kỳ sắp tới?” Trang Minh Hỉ nhìn nam tử đối diện hé miệng hỏi, không khỏi cảm giác như ở trong mộng, hẳn không phải không muốn cưới ta sao? Đây là có ý gì?

Nhớ tới đêm đó trong Bích Thủy đình hẳn lãnh huyết vô tình, Trang Minh Hỉ tâm không khỏi kinh hoàng.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ, đây là sự trừng phạt của hãn dành cho mình? Muốn cưới ta về chậm rãi tra tấn ta?

Nhưng đối mặt với mấy người Đại phu nhân, Trang Minh Hỉ cũng không dám để lộ ra chút cảm xúc nào. Nàng ngôn ngữ kính cẩn nghe theo cảm tạ ý tốt của Tạ công tử, lại bị Lưu Bích Quân các nàng giựt dây bảo để lại một ít lễ vật, lúc này mới để người của Tạ gia rời đi.

Sau đó, Lưu Bích Quân thưởng thức một số chu sai trong tay, cực kỳ hâm mộ ghen tị không thôi: “Không hổ là thủ phủ phương bắc, ra tay cũng không giống với người bình thường, chỉ một chiếc chu sai này thôi đã trị giá không nhỏ! Lúc trước ca ca người cưới ta, cũng không có lễ vật lớn như vậy.” Nói xong, Lưu Bích Quân nhìn nàng liếc mắt một cái, chua chua nói: “Nay, Tạ gia một năm giữ đạo hiếu đã hết, không lâu nữa sẽ là hôn kỳ của các người, chờ người gả qua đó, sẽ có một cuộc sống tốt đẹp!”

Tốt đẹp? Trang Minh Hỉ nắm chặt khăn tay, chỉ sợ là sống không bằng chết!

Nàng âm thầm lo âu: ta nên làm gì bây giờ, ta nên đào thoát thế nào đây?

Bất quá là một chuyện lớn, ngày hôm sau liền được truyền náo xôn xao trong Dương Thành, cơ hồ tất cả mọi người đều biết Tạ Nhị công tử đối với vị hôn thê Trang Minh Hỉ coi trọng cỡ nào!

Mà cùng lúc đó, Trương Dũng dựa theo phân phó của Trang Minh Hỉ, thừa dịp Tần Thiên mấy ngày nay không rảnh thăm tra xử lý mà đến thôn trang đó, bỏ bạc mướn một vài hảo thủ, nhân cơ hội che mặt lẫn vào thôn trang, muốn cứu kẻ đang bị bắt giữ kia. Sau đó dựa theo lời dặn dò của Trang Minh Hỉ, lấy tốc độ nhanh nhất đưa hãn ra hải ngoại.

Bọn họ trèo tường vào, dọc theo đường đi đèn đuốc tối đen, ít có vết chân. Bọn họ thuận lợi đi đến kho phòng, phá khóa phòng, sờ soạng đi vào, nương theo ánh trăng ngoài cửa, có thể thấy được một bóng dáng trong góc.

Trương Dũng đi qua, vỗ vỗ bả vai người nọ, dè thấp thanh âm nói: “Lưu Phương, mau đứng lên, theo ta, ta cứu người ra ngoài!”

Nhưng bỗng nhiên, người nọ chế trụ cổ tay Trương Dũng, dùng sức đem áp chế Trương Dũng xuống đất. Ngay sau đó, đèn đuốc sáng bừng, tiếng người ồn ào, một vài người dũng mãnh tiến vào, nhanh chóng áp chế mấy người khác!

Trương Dũng đổ một thân mồ hôi lạnh, lúc này mới hiểu được ngay từ đầu, đây là một cái bẫy!

Lúc này, kẻ chế trụ hăn tiếp nhận đèn đuốc trong tay người bên ngoài, ánh lửa soi rõ mặt hăn.

Người nọ hé ra gương mặt ngăm đen, hai mắt linh hoạt dị thường, hăn cúi hạ thắt lưng vỗ vỗ hai má Trương Dũng, cười nói: “Trương đại ca, hiện tại ai tới cứu người ra ngoài đây?”

“Hải Phú!” Trương Dũng nghiêng răng nghiêng lợi.

Có hai người đi lên trối hăn lại.

Hải Phú lớn tiếng phân phó: “Trông chừng những người này, sáng mai khởi hành hồi phủ, giao cho Đại thiếu phu nhân xử lý!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 236: Mượn đao giết người

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Hải Phú đã áp giải Trương Dũng lên xe ngựa trở về thành, chỉ hai canh giờ sau đã về đến Trang phủ.

Cùng lúc đó, Trang Minh Hỉ đang nhà lo lắng chờ đợi tin tức của Trương Dũng. Đang lúc nàng đứng ngồi không yên, Lưu Bích Quân lại chạy tới tìm nàng, rủ nàng ra phố.

Hóa ra ngày ấy Tạ Đình Quân đưa tới mấy món đồ mới, Lưu Bích Quân nhìn trúng vài trang sức tinh mỹ cùng mấy kiện vải mới lạ mà tinh xảo, cũng muốn đi mua về. Nàng ghen tị với tiểu cô gả cho phu gia giàu có, có tâm tư muốn tìm lại mặt mũi trước mặt Trang Minh Hỉ, cố ý rủ nàng cùng đi, muốn cho nàng ta tận mắt xem, nàng cũng không hề thiếu tiền.

Hiện tại Trang Minh Hỉ làm sao có tâm tư thoải mái nhàn hạ, vốn định tìm cơ đuổi nàng, nhưng không chịu nổi Lưu Bích Quân nhõng nhẽo rồi cứng rắn, lại cảm thấy bản thân ngồi ở đây chờ đợi rất khó chịu, còn không bằng đi ra ngoài tiêu khiển thời gian, cho nên cũng thu xếp một chút rồi đi theo Lưu Bích Quân lên xe ngựa ra ngoài.

Đi vào cửa hàng bán châu báu bảo trai lớn nhất Dương Thành, chường quầy thấy tiểu thư và Nhị thiếu phu nhân Trang phủ, vẻ mặt tươi cười nhiệt tình chiêu đãi, lấy ra mặt hàng mới nhất tốt nhất trong cửa hàng để hai người chọn lựa.

Lưu Bích Quân bị châu sai chim phượng giương cánh bay triều dương tử kim bằng đá ruby khảm vàng ròng trong sổ đó hấp dẫn, cầm trong tay yêu thích không muốn buông xuống. Bên này, chường quầy lại hướng Trang

Minh Hỉ giới thiệu một bộ trang sức ngọc bích: “Trang tiểu thư, đây chính là trang sức mới nhất của bốn điểm, là người nước ngoài mang đến, toàn Dương Thành cũng chỉ có một bộ này.”

Nghe hẳn nói như vậy, Lưu Bích Quân cảm thấy hứng thú, vội vàng lấy xem, thấy ngọc bích nhan sắc thuần túy, trong ánh ngọc lại sinh quang, kiểu dáng khác biệt thú vị, xác thực là vật phi phàm, nha hoàn bên người sát ngôn quan sắc (xét lời nói và xem sắc mặt để đoán tâm ý người khác), thấy nàng thích, liền thanh nói lời dễ nghe, đỡ Lưu Bích Quân càng thêm hứng thú, lập tức hỏi giá.

Chường quỳ nói ra một con số, Lưu Bích Quân trong lòng trùng xuống, nàng sau khi gả đi cũng không được trượng phu sủng ái, nhà mẹ đẻ lại bởi vì cho mượn bạc nhưng mãi chưa thấy trả lại mà sinh hiềm khích, nàng không có người cung cấp bạc, tuy rằng của hồi môn khá nhiều, nhưng bảo nàng lập tức xuất ra nhiều bạc như vậy để mua trang sức, lại cảm thấy luyến tiếc.

Lập tức, nàng buông hộp gỗ, làm bộ như vô tình cười nói: “Đồ của người nước ngoài mặc dù đẹp mắt, nhưng nếu mang trên người Khải nhân chúng ta có vẻ hơi lạ, châu sai vừa rồi có lẽ thích hợp hơn!” Tiếp theo, nàng liếc mắt nhìn Trang Minh Hỉ bên cạnh dường như đang không yên lòng, cười nói: “Tiểu cô, ta thấy trang sức này thật ra lại rất thích hợp với người, không bằng người mua nó đi!”

Chường quỳ vội vàng nhìn về phía Trang Minh Hỉ, hiện tại ai chẳng biết Trang Minh Hỉ là nhi tức tương lai của Tạ gia? Chường quỳ lời lẽ nịnh nọt dễ nghe, nhưng hiện tại Trang Minh Hỉ nào có tâm trạng, nói “Tẩu không phải đang trêu ghẹo ta sao? Trang sức đắt tiền như vậy, chỉ có Đại thiếu phu nhân của Trang phủ chúng ta mới có thể đeo!”

Vừa dứt lời, liền có một thanh âm hùng hậu cường thế sáp nhập: “Ai nói trang sức này chỉ có Đại thiếu phu nhân Trang phủ mới có thể đeo?”

Mọi người nghe tiếng quay đầu nhìn lại, đã thấy Tạ Đình Quân một thân cầm bào màu đen long hành hổ bộ đi đến.

Trang Minh Hỉ ngược căng thẳng, tâm sinh cảnh giác.

Tạ Đình Quân mặt mang tươi cười đi đến trước mặt hai người, song phương thi lễ. Lưu Bích Quân thấy hắc khí vũ hiên ngang, lại có tài có thế, ra tay hào phóng, so với phu quân Trang Tín Xuyên của mình trong lòng không khỏi chua chát, nàng cười nói: “Tạ công tử không phải là biết tiểu cô của chúng ta ở đây nên cố ý tìm đến đây chứ, nếu không sao lại khéo như vậy?”

Tạ Đình Quân cười nhẹ, cũng không trả lời, quay đầu nói với chương quỳ: “Đem tất cả trang sức Nhị thiếu phu nhân và Trang tiểu thư nhìn trúng đưa đến Trang phủ đi, tất cả đều tính cho Tạ gia chúng ta!”

Chương quỳ trên mặt nhất thời cười nở hoa, liên thanh đáp ứng.

Tạ Đình Quân lại quay đầu cười nói với Lưu Bích Quân: “Về sau đều là người một nhà, xem như một chút tâm ý của tại hạ, thỉnh Nhị thiếu phu nhân xin vui lòng nhận cho.”

Thấy tự dưng chiếm được tiện nghi lớn như vậy, Lưu Bích Quân nào có mất hứng, lập tức tâm như nở hoa, “Ta hôm nay là nhờ Minh Hỉ hết. Tạ công tử, phần tâm ý này của người đối với Minh Hỉ thật sự không thể không nhận.”

Nghe vậy, Tạ Đình Quân thâm tình chân thành nhìn Trang Minh Hỉ, nói: “Chỉ cần là Trang tiểu thư thích, đừng nói chỉ là một bộ trang sức, cho dù là núi vàng núi bạc, tại hạ cũng có thể bỏ ra!”

Điều này làm cho Lưu Bích Quân cực kỳ hâm mộ, Trang Minh Hỉ nghe vào trong tai lại thấy mao cốt tung nhiên (sởn gai ốc), nàng không phải đùa ngốc, đương nhiên sẽ không tin tưởng Tạ Đình Quân chỉ trong một thời

gian ngăn đối với mình thay đổi tâm ý, giải thích duy nhất, đó là hãn đang có âm mưu gì đó, nhưng Trang Minh Hỉ dù đánh giá xem xét thế nào, đều không thể nhìn ra nửa điểm sơ hở trên gương mặt trầm ổn của hãn.

Trang Minh Hỉ áp chế tâm đang nhảy loạn, miễn cưỡng duy trì bình tĩnh hướng về phía Tạ Đình Quân hành lễ, “Đa tạ ý tốt của công tử.”

Tạ Đình Quân vươn tay cầm tay nàng đỡ lên xe ngựa, hành động thân thiết tình cảm như vậy khiến Trang Minh Hỉ trong lòng khủng hoảng càng sâu, giẫy khỏi tay hãn, bước lên xe ngựa.

Sau khi Lưu Bích Quân lên xe, dưới sự thúc giục của Trang Minh Hỉ xe ngựa nhanh chóng rời khỏi đó.

Tạ Đình Quân đứng ở cửa điểm bán đồ châu báu trang sức, vẫn nhìn theo xe ngựa rời đi, hiển nhiên là lưu luyến không rời.

Dư quang khóe mắt nhìn thấy vài người hướng bên này thò đầu ra nhìn, Tạ Đình Quân xoay người, khóe miệng tràn ra một tia cười lạnh lùng.

Trong mắt hãn, phương pháp dự phòng mầm tai họa tốt nhất đó là trước khi mầm tai họa hình thành phải tiên hạ thủ vi cường, đem nhốt bỏ cả gốc rễ. Vì sự an toàn của Tần Thiên, cũng không nên trách hãn tâm ngoan thủ lạt. Bên này, xe ngựa rời khỏi cửa hàng sau đó hướng về phía Trang phủ.

Một lát sau, xe ngựa đi tới một ngã tư vắng người.

Trên xe, Lưu Bích Quân đang chưa giọng khen Trang Minh Hỉ mệnh tốt, ngoài xe ngựa nha hoàn ma ma cũng đang hưng trí bừng bừng thấp giọng nghị luận chuyện vừa rồi. Đúng lúc này, dị biến nổi lên, không biết từ đâu bỗng nhiên xông ra vài đại hán mặc áo ngắn vải thô che kín mặt, trước tiên nhảy lên xe ngựa, một cước đá văng xa phu, đoạt lấy quyền khống chế xe ngựa. Các nha hoàn ma ma thấy vậy bị dọa sợ kêu lớn, hô to cứu mạng,

người đi đường nhìn thấy, thấy mấy đại hán người người đều là hung thần ác sát, vì vậy không ai dám xen vào.

Lại có một người nhảy lên xe ngựa, xốc lên màn xe, Trang Minh Hỉ cùng Lưu Bích Quân sợ tới mức hoa dung thất sắc, Trang Minh Hỉ kêu to: “Các người là ai, muốn làm gì? Đây là xe ngựa của Trang phủ, các người thật to gan!”

Người nọ có một đôi mắt sáng âm hiểm như sói, lúc này, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Trang Minh Hỉ: “Người chính là Trang Tứ tiểu thư?”

Trang Minh Hỉ không dám trả lời, người nọ lại quay đầu nhìn về phía Lưu Bích Quân đang sợ tới mức sắc mặt trắng bệch hỏi, “Người là ai?”

“Ta... Ta là Trang Nhị thiếu phu nhân.” Lưu Bích Quân run run trả lời.

Vừa dứt lời, người nọ bỗng nhiên vươn tay quăng Lưu Bích Quân ra ngoài xe ngựa. Lưu Bích Quân châu tròn ngọc sáng (ý chỉ thân thể đầy đặn), thể trọng không nhẹ, nhưng ở trong tay hắn giống như một con gà dễ dàng bị ném bỏ!

Lưu Bích Quân “Bịch” một tiếng rơi xuống đất, đau quá “Oa oa” kêu to, nha hoàn ma ma vội vây quanh.

Một bên Trang Minh Hỉ thừa dịp hăn không chú ý muốn nhảy xuống xe ngựa, vừa đứng dậy đã bị người nọ phát hiện, người nọ vươn cánh tay dài đem Trang Minh Hỉ ôm vào trong lòng ngồi trở lại trong xe ngựa, Trang Minh Hỉ bị hăn chế trụ, không thể động dậy.

Trang Minh Hỉ vừa xấu hổ vừa giận dữ kêu to hét lớn, liều mạng giãy dụa, nhưng phản kháng đối với hăn mà nói bất quá chỉ như kiến cắn mà thôi!

Đột nhiên, người nọ tháo khăn che mặt xuống, lộ ra gương mặt kinh khủng đầy vết sẹo dữ tợn do đao kiếm, khiến Trang Minh Hỉ vô cùng hoảng sợ, thừa dịp Trang Minh Hỉ trợn mắt há hốc mồm, người nọ bỗng nhiên cúi đầu, hôn xuống miệng của nàng. Trang Minh Hỉ ngửi thấy mùi hôi thối trong khoang miệng, nàng chưa từng phải chịu sự nhục nhã như vậy, tức giận thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Người nọ nắm cằm nàng, cẩn thận nhìn nàng, cười lạnh nói: “Tạ Đình Quân thật sự là có phúc khí, lại có một vị hôn thê nũng nịu thơm ngào ngọt như vậy!” Hắn cười vài tiếng, trong thanh âm ẩn ẩn hận ý, hắn lại hướng về phía bên ngoài kêu lên: “Lão ngu, cho chạy nhanh hơn đi, nơi đây không nên ở lâu!”

Tiếp theo, một đôi tay không chút nào thành thật làm càn ở trên người Trang Minh Hỉ, người nọ một bên khinh bạc một bên cười to: “Hôm nay để cho ta tới nếm thử tư vị hôn thê của Tạ Đình Quân xem thế nào!”

Trang Minh Hỉ nhìn hắn roẹt một tiếng xé bỏ xiêm y của nàng, nhìn hắn vùi đầu trước ngực nàng, trong lòng dâng lên tuyệt vọng lạnh lẽo như băng tuyết, thời điểm cảm thấy đau đớn toàn tâm, Trang Minh Hỉ mở to hai mắt, ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng kêu rên bi thương.

Đại sảnh Trang phủ.

Đại phu nhân ngồi ở chính vị, Tần Thiên đứng ở bên người bà, hai bên là các nhi tử, Tam di thái thái, Phương Nghiên Hạnh, Trang Minh Lan, cùng với Nhị di thái thái mà Tần Thiên cố ý đón trở về từ biệt viện.

Bởi vì việc này có liên quan đến Trang Minh Hỉ, cho nên thân là mẫu thân, Nhị di thái thái cũng phải có mặt, để nàng chính mắt thấy quá trình diễn ra việc này, miễn cho nàng về sau mượn cớ sinh sự.

Trong đại sảnh, Hải Phú áp chế Trương Dũng quỳ trên mặt đất, Phạm Thiên đứng ở cách đó không xa căm tức nhìn Trương Dũng.

Ngồi ở phía dưới, Tam di thái thái thỉnh thoảng lại liếc nhìn Nhị di thái thái ngồi ở ghế cuối cùng, thấy nàng ta sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt uể oải, cả người gầy gò, mái tóc vốn đen nhánh hiện tại lại có chút hoa râm, làm sao còn có nửa phần phong thái, nhìn qua dường như so với Đại phu nhân còn tiều tụy hơn.

Nhớ tới trước kia Nhị di thái thái luôn khi nhục, áp bách, Tam di thái thái trong lòng dâng lên khoái ý, đúng lúc Nhị di thái thái nhìn lại đây, Tam di thái thái đánh bạo, hướng tới Nhị di thái thái nhướn mày, vẻ mặt đắc ý khiến Nhị di thái thái giận đến mức vặn vẹo khuôn mặt.

Bên này, Tần Thiên đang bảo mọi người giải thích sự tình trải qua.

“Ngay từ đầu, ta đã suy nghĩ, là ai muốn hại ta. Tam thúc công nói, Nhị di thái thái đã bị điều đến biệt viện, Nhị thiếu gia không cầm quyền, trong Trang phủ cũng không còn ai có tâm tư, có điều kiện hãm hại ta. Nhưng Tam thúc công lại quên mất một người, hẳn quên mất Nhị phòng còn có một Trang Minh Hỉ!”

Nhị di thái thái nghe thấy câu này, lập tức kêu lên: “Đại thiếu phu nhân, người đừng ngậm máu phun người, Minh Hỉ của chúng ta là một nữ hài tử nào có bản sự như vậy? Người đuổi ta tới biệt viện còn chưa đủ, ngay cả nữ nhi sắp xuất giá của ta cũng không chịu buông tha sao?”

Tần Thiên nhìn nàng ta cười nhẹ, nói: “Nhị di thái thái thật sự cho rằng chính nữ nhi của mình không có bản sự này sao?” Nói xong nàng đi đến bên cạnh Trương Dũng, nhìn hằm hằm nói: “Như vậy, người này nên giải thích như thế nào? Nhị di thái thái cũng không thể phủ nhận Trương Dũng là người của Nhị phòng các người chứ!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 237: Vô đề

Trương Dũng là hạ nhân của Nhị di thái thái chuyện này không ai là không biết. Nhị di thái thái ngậm miệng, nay Trương Dũng bị người bắt quả tang, nếu nói không liên quan đến Nhị phòng, đến bản thân nàng cũng không thể tin nổi.

Nhưng mà, mắt thấy hôn kỳ của nữ nhi cùng Tạ gia sắp tới, nếu tại thời điểm này xảy ra gièm pha lớn như vậy, người của Tạ gia vốn đối với nữ nhi, với Trang phủ có thành kiến, đã có ý từ hôn, còn không nhân cơ hội này lấy cớ? Có sẵn lý do kia, truyền ra lời đồn Tứ tiểu thư trời sanh tính tình ác độc! Nữ nhi của mình bị ác danh quẩn thân, làm sao còn có tương lai tốt đẹp?

Nghĩ vậy, Nhị di thái thái hạ quyết tâm, đánh chết cũng không thể nhận chuyện này.

Lập tức, nàng ta đứng lên, đi đến trong đại sảnh, nhìn mọi người lớn tiếng nói: “Trương Dũng là hạ nhân của ta không sai, nhưng từ khi ta gả vào đây hơn hai mươi năm, Trương Dũng đã ở Trang phủ hơn hai mươi năm, hiện tại căn bản chính là người Trang phủ, ai biết hẳn có thể bị người khác thu mua cùng xui khiến!”

Nàng xoay người, hướng về phía Trương Dũng nói: “Người là cầu nô tài, chúng ta luôn luôn đối với người không tệ, người dám cùng người ngoài hãm hại chủ tử, bây giờ còn muốn giá họa lên người Minh Hỉ của chúng ta sao? Ta nói cho người biết, người nếu dám hồ ngôn loạn ngữ nửa câu, căn thân ta lấy kéo cắt lưỡi người.”

Nói xong, nàng lại “A” một tiếng khóc thành tiếng, quỳ gối trước mặt Đại phu nhân, một bên đập đầu, một bên khóc nói: “Đại tỷ, ta biết những năm qua ta đối với người không tôn trọng, là ta không tốt, nhưng Minh Hỉ vẫn đều coi người là nương mà kính trọng, mắt thấy nàng đã sắp thành hôn, đại tỷ có gì bất mãn cứ trút vào ta, đừng phá hư hôn kỳ của nữ nhi đáng thương của ta a!”

Nói xong kêu gào khóc lóc, tóc tai rối loạn, đầm đầm ngực thật giống như người đang đánh phải đại oan vậy.

Trang Tín Xuyên tất nhiên cũng không muốn tội danh như vậy rơi vào đầu Nhị phòng, hãm hại gia chủ a, bọn họ sao có thể gánh vác, chỉ một lý do này bọn họ có thể bị đuổi ra ngoài! Ngay cả việc lấy cơ muốn ra ở riêng cũng không còn cần thiết, lập tức hăn cũng quỳ gối trước mặt Đại phu nhân phát ra lời thề son sắt nói muội muội sẽ không làm ra chuyện này, tiếp theo lại đối với Trương Dũng uy nghiêm đe dọa một phen, ý bảo hăn đừng nói lung tung.

Sau khi bị bắt, Trương Dũng vẫn lo lắng đề phòng, không yên bất an, kế ước bán mình đều nằm trong tay Trang Minh Hỉ, chỉ cần Trang phủ không dùng khổ hình giống như Tạ Đình Quân, tùy ý bán đứng chuyện của nàng thì hăn vẫn không dám. Hăn bịt miệng không nói được một lời, chỉ chờ Trang Minh Hỉ trở lại để ứng đối việc này! Trong cảm nhận của hăn, Trang Minh Hỉ tuổi tuy nhỏ, nhưng so với Nhị di thái thái cùng Nhị thiếu gia mà nói vẫn yên tâm hơn.

Toàn bộ quá trình Tần Thiên ngồi ở bên cạnh Trang Tín Ngạn không hề thốt một lời chỉ thản nhiên cười nhìn bọn họ khóc xướng biểu diễn. Đợi cho bọn họ biểu diễn thành công xong, lúc này mới nhàn nhàn mở miệng nói: “Việc này, Tống Tuần phủ vốn định giúp đỡ thẩm tra xử lý, nhưng ta nghĩ có thể liên quan đến người trong Trang phủ, nghĩ việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, liền từ chối. Hiện tại xem ra, đúng là gia phó liên hợp

với ngoại tặc, nếu đã như thế, ta vẫn nên giao cho Tống Tuần phủ thẩm tra xử lí thôi!”

Lời nói này như một mũi tên nhọn trúng thẳng hồng tâm. Nhị di thái thái, Trang Tín Xuyên cùng với Trương Dũng nhất tề cả kinh, nếu giao cho nha môn, chịu đựng khổ hình, Trương Dũng chỉ sợ cái gì cũng sẽ nói ra hết, Minh Hỉ cũng sẽ bị đưa công đường, việc này sẽ trở nên lớn chuyện! Nghĩ vậy, Nhị di thái thái cũng không dám kêu oan nữa, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải, gấp đến độ đổ một thân mồ hôi.

Lúc này Đại phu nhân lên tiếng: “Trước vẫn nên hỏi qua Minh Hỉ, bên trong chuyện này dù có liên quan đến nàng hay không, dù sao cũng phải gọi nàng tới đây hỏi cho rõ!”

“Nương nói rất đúng, con đã gọi người đi thỉnh Tứ tiểu thư, nha hoàn đáp lời nói, Tứ tiểu thư cùng Nhị thiếu phu nhân ra phố, hiện tại đang chờ các nàng trở về!” Tần Thiên nói.

“Đại thiếu phu nhân, theo như lời của người, ngay từ đầu người đã hoài nghi Tứ tiểu thư sao?” Tam di thái thái thấy Nhị phòng rơi vào tình thế này, trong lòng vui sướng nói không nên lời, cố ý nói ra mấy lời gây áp lực, khiến bọn họ ngột ngạt!

Thấy mọi người đều có hứng thú, Tần Thiên liền tiếp tục nói: “Kỳ thật ngay từ đầu, ta cũng không thật sự khẳng định chính là Tứ tiểu thư, chỉ có chút hoài nghi mà thôi. Con người luôn là như vậy, một khi có chút hoài nghi sẽ truy đuổi căn nguyên, thế nào cũng phải tra ra manh mối. Ta cố ý cùng Nghiên Hạnh tỷ tỷ diễn xướng trước mặt Tứ tiểu thư, nếu thật sự có liên quan, nàng nhất định chột dạ, tự chui đầu vào bẫy. Nếu không liên quan, ta cũng chỉ là tốn ít sức làm một chuyện nhỏ, không ảnh hưởng toàn cục. Nhưng kết quả lại để cho ta phát hiện Trương Dũng lén lút theo dõi quan sát ta! Ta cố ý nói ra tin tức đã tìm được Lưu Phương, bọn họ cuống

quít nhất định mắc câu, ta buông cần câu xuống, quả nhiên câu được một con cá lớn.”

Kỳ thật, nàng nào có nhờ vả Tống Tuần phủ hỗ trợ tìm người, mặc dù có quan hệ, nhưng hăn nhật lí vạn ky (ngày bận trăm công nghìn việc), nàng làm sao không biết xấu hổ vì việc nhỏ này mà phiền toái hăn xuất binh, hết thấy đều là lừa gạt bọn họ mà thôi, bất quá bởi vì bọn họ chột dạ, hơn nữa bản thân quả thật có quan hệ thân thiết, cho nên mới có thể khiến cho bọn hăn hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ.

Đương nhiên, lúc này nàng sẽ không nói ra, chẳng những không nói, nàng còn cố gắng giả bộ vẻ mặt bí hiểm.

Tam di thái thái vội vàng nịnh nọt vài câu, từ sau khi Đại phu nhân vì Tần Thiên tách khỏi dòng họ, Tam di thái thái coi như đã hiểu được địa vị của Tần Thiên ở Trang phủ rốt cục là thế nào, cũng không dám chọc nàng mất hứng, có cơ hội liền thôi phòng nịnh hót.

Bên này, Đại phu nhân gật gật đầu, cười tỏ vẻ khen ngợi, Trang Tín Ngạn cầm tay Tần Thiên, mỉm cười, ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo tự hào.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên một trận huyên náo xôn xao, mọi người hướng tới cửa nhìn qua, đã thấy nha hoàn ma ma nâng Lưu Bích Quân toàn thân bám bụi tiến vào. Lưu Bích Quân tóc tai trâm cài hỗn độn, chạt vật không chịu nổi, bên người bọn hạ nhân cũng người người đổ một thân mồ hôi, vẻ mặt hết hoảng. Nha hoàn ma ma mới động một chút, Lưu Bích Quân đã đau kêu một tiếng, hiển nhiên là bị thương.

Thấy tình cảnh này, Nhị di thái thái vội vàng đứng lên, vội tới, cả kinh nói: “Bích Quân, người sao thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Sau đó lại hướng về phía sau nàng nhìn ngó: “Minh Hỉ đâu? Nàng không phải đi cùng với người sao, nàng ở đâu?”

Nghe nàng hỏi đến Minh Hi, Lưu Bích Quân giật mình, bỗng nhiên lập tức khóc thành tiếng.

Hành động này khiến mọi người trong đại sảnh trở nên khẩn trương, đứng dậy vây quanh.

“Minh Hi đâu? Người đừng khóc nữa, nói thật ra xem nào!” Thấy vậy, Nhị di thái thái trở nên nóng nảy.

Lúc này Hi Thước bỗng nhiên quỳ xuống, khóc nói: “Tiểu thư, tiểu thư bị tặc tử bắt đi rồi!”

“Cái gì?” Nhị di thái thái vốn thân thể chịu không ít khổ sở rồi cuộc không chịu nổi, hai mắt choáng váng, hôn mê bất tỉnh.

Lần thẩm tra xử lý này, cũng vì vậy sự kiện đột ngột, mà bị gác lại.

Sau đó, Tần Thiên sai người trông chừng Trương Dũng, lại cùng Đại phu nhân thương lượng một lúc rồi báo quan.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 238: Vô tình

Ban đầu, Tần Thiên còn tưởng rằng đây là bắt cóc tổng tiền, không bao lâu sẽ thu được tin tức của bọn cướp, nhưng vài ngày trôi qua, một chút dấu hiệu đều không có. Trang Minh Hi thật sự giống như biến vào hư không vậy. Quan phủ cũng không thể tra ra manh mối gì.

Nhưng vì hôm đó Trang Minh Hi bị bắt trên đường cái, có rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, kết quả một truyền mười, mười truyền trăm, không bao lâu toàn Dương Thành đều biết việc này.

Một nữ hài tử bị trói đi còn có thể có kết quả gì đây, mọi người đồng tình có, vui sướng khi người gặp họa có, buôn chuyện đồn đãi cũng không ít. Mặc kệ Trang Minh Hi có thể bình an trở về hay không, thanh danh cũng coi như đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Bởi vì đã xảy ra loại sự tình này, Đại phu nhân suy bụng ta ra bụng người, đáng thương tâm tình lúc này của Nhị di thái thái, vì vậy cũng không vội vã đuổi nàng ta tới biệt viện, để nàng ta lưu lại chờ tin tức.

Rốt cuộc là nữ nhi của mình, Nhị di thái thái sao có thể không đau lòng, ngày ngày lấy lệ rửa mặt, chỉ ngóng trông nữ nhi có thể bình an trở về.

Hôm nay, Nhị di thái thái đang ở trong phòng rơi lệ báai phật, thấy Trang Tín Xuyên tiến vào, vội vàng kéo hẳn qua, nói: “Tín Xuyên, con cũng đến đây cầu phúc cho muội muội đi.”

Ai ngờ, Trang Tín Xuyên bỏ tay mẫu thân ra, tức giận nói một câu: “Cầu phúc? Có cái gì tốt chứ? Nay muội muội gặp phải tình cảnh này cũng đừng

nên trở về thì hơn!”

“Sao con có thể nói ra những lời này, nàng là thân muội muội của con mà!” Nhị di thái thái quả thực không thể tin được lỗi tai của mình.

Trang Tín Xuyên đi đến trước án, đem hương Nhị di thái thái vừa thắp rút ra, ném xuống đất.

Thấy hăn như thế, Nhị di thái thái tức giận đến phát run, dùng sức đâm lên người Trang Tín Xuyên vài cái, kêu lên: “Người điên rồi sao? Dám xúc phạm thần linh!” Nói xong, lại cúi hạ thắt lưng nhặt lên, một lần nữa cắm vào, hai tay hợp thành chữ thập, vừa bái lạy vừa lẩm bẩm.

Trang Tín Xuyên đứng một bên nhìn hành động của mẫu thân cười lạnh: “Nương, chẳng lẽ ta nói sai sao? Sự tình đến nước này, nàng còn trở về làm cái gì? Trở về để Tạ gia từ hôn hay sao? Trở về để mọi người cười nhạo? Hay trở về để tiểu dân phụ Tần Thiên kia đuổi đi? Không chỉ như thế, sẽ liên lụy đến chúng ta!”

Nhị di thái thái ngẩng đầu lên nhìn hăn.

Trang Tín Xuyên đi qua nhìn mẫu thân tiếp tục nói: “Nàng không trở lại, chuyện lần này Tần Thiên sẽ không thể thẩm tra, việc này cũng sẽ không giải quyết được gì, người vẫn có thể là Nhị di thái thái của Trang phủ, ta còn là Nhị thiếu gia Trang phủ. Nhưng nếu nàng trở về, vạn nhất tiểu dân phụ Tần Thiên kia cứng rắn muốn đem việc này đổ lên đầu chúng ta, không chỉ muội muội, nói không chừng chúng ta đều bị đuổi ra khỏi Trang phủ, đến lúc đó tài sản Trang phủ còn có phần của chúng ta hay không cũng không thể nói trước được!”

Nghe con nói như vậy, Nhị di thái thái cũng không nhin được mà mặt trắng bệch.

“Nhưng mà, nàng làm ra việc này không phải là vì người, nàng đã sớm nói với ta rồi, chỉ cần lật đổ Tần Thiên thì người mới có ngày xuất đầu lộ diện. Tín Xuyên, muội muội một lòng vì người suy nghĩ a!”

Trang Tín Xuyên giật mình, nhưng chỉ chốc lát lại giận tái mặt, “Nhưng mà nàng ta đã thất bại, chẳng những thất bại bị người bắt lấy, nói không chừng còn liên lụy đến ta. Thậm chí hôn sự với Tạ gia cũng khó mà giữ được! Sự tình đến nước này, cả đời này của nàng cũng chấm dứt rồi, nếu nàng là một người thông minh, nàng ta cứ thế mà chết ở bên ngoài, mọi người đều thanh tịnh, nếu không chính là hại người hại mình, đến lúc đó đừng trách ca ca như ta vô tình!”

Nói xong Trang Tín Xuyên xoay người cũng không quay đầu lại ra khỏi gian phòng.

Thời gian một ngày lại một ngày đi qua, vẫn như cũ không có tin tức của Trang Minh Hỉ.

Tuy rằng Trang Minh Hỉ làm ra loại sự tình này nhưng dù sao cũng là huyết mạch Trang phủ, Đại phu nhân cũng sẽ không bỏ mặc, bà bảo Tần Thiên phái người ra ngoài tìm kiếm, lại viết ra thông báo treo giải thưởng, muốn nhanh chóng cứu Trang Minh Hỉ về.

Vì thế, Đại phu nhân sợ Tần Thiên trong lòng có ý tưởng, còn cố ý tìm Tần Thiên nói chuyện. Ai ngờ Tần Thiên cũng không để việc này trong lòng, còn nói: “Con hiếu ý của nương, mọi sự chờ Tứ tiểu thư bình an trở về rồi nói sau. Đến lúc đó, nên như thế nào thì sẽ như thế ấy!”

Trang Minh Hỉ ngoan độc là chuyện của nàng ta, hành động ngăn cản Đại phu nhân cứu giúp, tùy ý để nàng ta nằm trong tay đao tặc nhận hết lăng nhục, chuyện bỏ đá xuống giếng này vạn vạn lần nàng không thể làm nổi. Sau khi Trang Minh Hỉ trở về, nàng cũng sẽ không bởi vì nàng ta khổ

sở mà tha thứ lỗi lầm lúc trước nàng đối với mình, nên như thế nào, thì sẽ như thế ấy.

Về phần Tam di thái thái, lúc ban đầu nàng còn có chút vui sướng khi thấy người gặp họa. Nhưng theo thời gian một ngày rồi lại một ngày trôi qua, hy vọng Trang Minh Hỉ còn sống càng ngày càng xa vời, mắt thấy Nhị di thái thái vì thế thương tâm khổ sở, lại không khỏi đối với nàng có chút đồng tình. Khi nhàn rỗi sẽ tìm nàng trò chuyện, hoặc là cùng nhau đến hậu hoa viên tản bộ giải sầu, giúp tâm tình của nàng có thể thả lỏng một ít.

Thấy tình hình như vậy, Tần Thiên bỗng nhiên có chút sáng tỏ, các nữ nhân của Trang phủ, bởi vì trượng phu chết sớm, mười mấy năm nay tuy rằng lục đục với nhau, nhưng cũng không thể phủ nhận các nàng vẫn sống nương tựa lẫn nhau. Ngày thường nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể lột da đối phương, nhưng đến lúc thật sự xảy ra chuyện, lại luôn nhớ tới, mọi người tóm lại vẫn là người một nhà.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Đại phu nhân ba lần bốn lượt không đành lòng đuổi tận giết tuyệt đối với Nhị di thái thái, mà Nhị di thái thái kiêu ngạo uy phong nhiều năm qua, cũng chưa từng có ý niệm nguy hại đến tính mạng của Đại phu nhân và Đại thiếu gia.

Mà bên kia, Tạ gia cũng phái người tìm kiếm, Tạ Đình Quân thậm chí còn thông báo, nếu ai có thể cung cấp tin tức vị hôn thê của hắn, tất sẽ trọng thưởng năm ngàn lượng bạc.

Mọi người đều tán thưởng Tạ công tử trọng tình trọng nghĩa.

Gần một tháng đi qua, ngay lúc Nhị di thái thái cũng cho rằng Trang Minh Hỉ sẽ không thể trở về. Một buổi sáng, người gác cổng lại phát hiện Trang Minh Hỉ té xỉu ngoài cửa lớn.

Người gác cổng một bên phái người bẩm báo, một bên gọi người đỡ Trang Minh Hỉ vào phòng ngủ trong Mai Hương viện của nàng.

Người Trang phủ đều chạy tới.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, mỗi người một vẻ mặt.

Nhị di thái thái loạng choạng đi đến bên nàng, nghẹn ngào gọi: “Minh Hỉ, Minh Hỉ, con mau tỉnh lại!”

Trang Minh Hỉ cau mày rên rĩ một tiếng, nhưng cũng không tỉnh lại, Nhị di thái thái nhịn không được rơi lệ.

“Chỉ cần bình an trở về là tốt rồi!” Đại phu nhân nói một câu, lại bảo Nguyệt Nương mời Chu đại phu tới khám cho Trang Minh Hỉ.

“Trước lau rửa thân thể cho nàng, đổi một bộ quần áo khác đi.” Tần Thiên nói.

Nghe thấy phải thay quần áo, các nam nhân đều lánh ra ngoài, nha hoàn Hỉ Thước bên người của Trang Minh Hỉ cùng một nha hoàn khác, một bên lau người, một bên thay quần áo sạch sẽ cho nàng.

Nhìn thấy trên cánh tay, trên đùi đầy dấu vết xanh tím, mấy người Tần Thiên trong lòng hiểu rõ, dù Tần Thiên trong lòng hận Trang Minh Hỉ ác độc, cũng không khỏi vì nàng thở dài một tiếng.

Nhị di thái thái tiến lên ôm Trang Minh Hỉ khóc rống, Tam di thái thái, Phương Nghiên Hạnh, Trang Minh Lan cũng nhịn không được ẩm ướt hốc mắt. Đều là nữ nhân, tất nhiên biết Trang Minh Hỉ đã gặp phải cục diện gì. Vốn là một cô nương kiêu diễm như hoa như ngọc coi như đã bị hủy hoại rồi.

Không lâu sau, Chu đại phu đến, bắt mạch cho Trang Minh Hỉ rồi kê đơn điều dưỡng thân thể. Trang Minh Hỉ uống thuốc, ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Mở to mắt liền nhìn thấy gương mặt thân thiết của mẫu thân, Trang Minh Hỉ nhớ tới một tháng qua bản thân chịu đựng nhục nhã, trong lòng khổ sở tủi thân, ôm lấy mẫu thân khóc òa.

Hai mẫu tử ôm nhau khóc lóc. Nhị di thái thái đau lòng kêu lên: “Con của ta a, con của ta a, về sau con phải làm sao bây giờ a?”

“Khóc cái gì? Hiện tại là lúc để khóc sao?” Bên cạnh một tiếng quát chói tai, đánh gãy tiếng khóc của hai mẹ con.

Hai người nhất tề quay ra, Trang Minh Hỉ nhìn nam nhân trước mắt trên mặt mây đen dày đặc, sợ hãi gọi một tiếng: “Ca ca.”

Trang Tín Xuyên đi đến trước giường Trang Minh Hỉ, nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt hung ác nham hiểm: “Minh Hỉ, ta hỏi ngươi, lúc trước Tần Thiên bị vu hãm tư thông có phải do ngươi sai sử Trương Dũng làm hay không?”

Trang Minh Hỉ trong lòng cả kinh: “Ca ca vì sao nói như vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Trương Dũng đã bị Đại thiếu phu nhân nắm được thóp, ngày ngươi bị bắt cóc vốn sẽ thẩm tra xử lý chuyện này, kết quả... Nhị di thái thái dùng khăn tay che miệng lại nức nở vài tiếng, đem việc Tần Thiên thiết kế cục diện nói ra.

Trang Minh Hỉ sắc mặt xanh trắng, một lát sau, mới khóc nói: “Ta cũng vì ca ca...”

“Ta mặc kệ ngươi là vì ai!” Trang Tín Xuyên đánh gãy lời nàng, hấn đẩy Nhị di thái thái ra, ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn chăm chăm Trang Minh Hỉ nói: “Thừa dịp hiện tại Đại nương còn chưa bắt đầu thẩm tra xử lý việc này, ngươi lập tức đi đến đó cầu Đại nương khoan thứ, nhất định phải

cho bà ta thấy, việc này không liên quan đến ta, hết thấy hậu quả đều do người gánh vác, có nghe hay không?”

Trang Minh Hỉ mở to hai mắt nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt, trong lòng trầm xuống, tuy rằng nàng biết ca ca ích kỷ vô tình, nhưng không từng nghĩ tới hắn lại vô tình đến mức này, nàng rơi vào tình cảnh như vậy, hắn một câu cũng không hỏi qua, một câu quan tâm cũng không nói qua, lại buộc nàng đi nhận tội, chỉ vì muốn phủi sạch quan hệ.

Buồn cười là nàng ở chỗ đó nhận lấy hết sự nhục nhã, tâm tâm niệm niệm muốn về nhà, nàng nghĩ hết mọi cách, lại không nghĩ rằng đối mặt sẽ là cục diện này.

“Tín Xuyên, Minh Hỉ vừa mới trở về, thân mình còn chưa khỏe, con tội gì bức nàng như vậy, chờ nàng điều dưỡng thân thể cho tốt rồi nói sau cũng không muộn!” Nhị di thái thái ở một bên khóc nói.

Trang Tín Xuyên đứng lên, âm thanh lạnh lùng nói: “Dù có điều dưỡng thế nào cũng là tàn hoa bại liễu, người cho rằng mình vẫn là Trang tứ tiểu thư kiêu ngạo tự phụ như trước sao? Hiện tại ai chẳng nói muội muội của ta chính là dâm nữ, ta vì vậy mà không biết bị bao nhiêu người nhạo báng!”

Trang Minh Hỉ nhìn hắn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thân mình không chịu nổi chế run rẩy, nàng nắm tay thành quyền, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, chỉ chốc lát sau, liền có máu đỏ tươi chảy ra.

“Hồn đàn, hồn đàn!” Trang Minh Hỉ hốc mắt rừng rừng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Vừa dứt lời, liền thấy hoa mắt, trên mặt vừa trúng phải một cái tát. Trang Minh Hỉ ghé vào trên giường, che má đau rát, rốt cuộc không thể khống chế, đau khóc thành tiếng.

Trang Tín Xuyên chỉ vào nàng: “Người phải hiểu được, người hiện tại đã trở thành cái dạng này, về sau chỉ có thể làm thiếp, có được như vậy hay không còn chưa chắc chắn, việc mình mình làm, tự mình phải gánh vác đi, đừng liên lụy đến ta, về sau ca ca còn có thể chiếu cố người cả đời, nếu không, mọi người cùng nhau chết chìm, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, đem người bán đi lấy bạc về!”

“Nường, nường... Trang Minh Hỉ bổ nhào vào trong lòng Nhị di thái thái, khóc rống.

Nhị di thái thái ôm chặt nàng, vừa khóc vừa nói: “Đứa nhỏ đáng thương của ta a, mệnh con sao lại khổ như vậy!”

Đang lúc Trang Minh Hỉ cảm thấy được an ủi, lại nghe mẫu thân nói: “Nhưng mà Minh Hỉ, ca ca con nói cũng không phải không có lý, cả đời này con còn có thể dựa vào ai, chỉ có thể dựa vào ca ca mà thôi, nếu ca ca con bởi vì sự việc này cũng bị đuổi ra khỏi Trang phủ, chúng ta về sau phải làm sao bây giờ a, Minh Hỉ, con nghe lời ca ca con a! Ta sẽ cầu Đại nường nường tay!”

Trang Minh Hỉ thân mình cứng đờ, giống như bị đẩy vào trong hầm băng, rét lạnh thấu xương.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 239: Xử phạt

Đúng lúc này, nha hoàn bên ngoài thông báo: “Đại thiếu phu nhân cùng Tam thiếu phu nhân đến!”

Tiếp theo, Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh đi vào, nhìn thấy cảnh tượng khóc lóc trong phòng không khỏi sửng sốt.

Nhìn thấy Tần Thiên, Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy toàn thân cơ bắp chỉ trong nháy mắt cứng đờ, nàng lập tức lau khô nước mắt, ngồi thẳng thân mình, nàng có thể khóc lóc trước mặt mọi người, duy nhất có người này, nàng quyết định không thể để nàng ta nhìn thấy mình rơi dù chỉ một giọt nước mắt!

Nàng vì ai mới phải chịu lắng nhục như vậy?

Tuy rằng ban đầu bị bắt đi nàng còn chưa hiểu vì sao, nhưng trải qua thời gian một tháng, nàng đã bắt đầu hiểu về tình hình, nàng sao còn không rõ ràng!

Tạ Đình Quân, Tần Thiên, hai người kia, hai người kia...

Trang Minh Hỉ cắn chặt khớp hàm, trong mắt hình như có ngọn lửa thiêu đốt!

Tần Thiên tự nhiên nhìn thấy ánh mắt Trang Minh Hỉ nhìn mình, loại ánh mắt này khiến nàng cả người lạnh lẽo, không biết vì sao, nàng nhớ tới một người, đó là Linh Nhi, hai năm trước vì hãm hại nàng bất thành mà bị đuổi ra khỏi Trang phủ.

Linh Nhi là vì Trang Tín Xuyên, cho nên đối với nàng sinh ra hận ý, nàng có thể lý giải. Nhưng Trang Minh Hỉ vì sao lại có hận ý khắc cốt ghi tâm đối với nàng như vậy, bởi vì vị trí đương gia, hay là vì Tạ Đình Quân?

Nếu là lý do trước, nàng ta là một thứ nữ, lại sắp xuất giá, đâu có xung đột về lợi ích? Nếu là lý do thứ hai, chẳng lẽ là bởi vì mấy lời đồn đãi? Nhưng nàng biết rõ mình cùng Tín Ngạn tình cảm thâm hậu, Tạ Đình Quân đối với nàng ta cũng coi trọng, nàng ta đang ăn dấm chua gì đây a?

Tần Thiên thật sự không thể lý giải.

Bất quá tôn chỉ của Tần Thiên là, người không đánh ta, ta cũng không đánh người, nhưng nếu phạm vào ta, thì cũng đừng trách ta! Bất kể nàng ta vì nguyên nhân gì nhưng đều nhằm vào mình, chẳng lẽ nàng còn khoanh tay chịu chết? Nay Trang Minh Hỉ nằm trong tay nàng, cũng đừng trách nàng không biết thương hại đồng tình.

Mỗi người đều phải vì sở tác sở vi của bản thân mà gánh vác hậu quả.

Thấy các nàng tiến vào, Nhị di thái thái tiến lên làm lễ. Tần Thiên đi đến bên giường Trang Minh Hỉ nhìn nàng ta bình tĩnh nói: “Nghe nói người đã tỉnh lại, nương bảo ta đến thăm người, thuận tiện hỏi người mấy câu.” Nói xong Tần Thiên thấy nàng sắc mặt xanh trắng, thuận tiện hỏi một câu: “Thế nào, thân mình đỡ hơn nhiều chưa?”

Nghe thấy câu ân cần thăm hỏi, Trang Minh Hỉ trong lòng nao nao, bởi vì sau khi nàng tỉnh lại, nghe được câu thăm hỏi đầu tiên tuyệt đối không nghĩ tới lại từ trong miệng của nàng!

Giả mù sa mưa!

“Minh Hỉ thân thể đã không còn trở ngại, đa tạ Đại thiếu phu nhân quan tâm!” Trang Minh Hỉ không mẫn không nhạt trả lời. Sự tình đến nước này, cũng không cần phải ngụy trang nữa.

Đối với sự lạnh nhạt của nàng, Tần Thiên cũng không thêm để ý, tiếp tục hỏi: “Đỡ hơn nhiều là tốt rồi, nương vẫn lo lắng cho người!”

Nghe câu nói này, Trang Minh Hỉ trong lòng hơi hơi nóng lên, thật tình mà nói, từ nhỏ đến lớn, Đại nương quả thật chưa từng bạc đãi nàng...

“Ta sẽ đi thỉnh an Đại nương.” Trang Minh Hỉ giọng điệu trở nên nhu hòa hơn.

“Ân, trước đó, ta có chút chuyện muốn hỏi người, người có biết kẻ bắt cóc người là loại người nào không? Còn có, bọn họ vì sao bắt cóc người, người sao có thể trở về?” Cũng không phải Tần Thiên hiếu kỳ, có điều việc Trang Minh Hỉ bị bắt đi rất ly kỳ, mà lúc trở về lại càng ly kỳ hơn, nàng vẫn luôn muốn biết rõ ràng.

Nghe vậy, Trang Minh Hỉ cúi đầu xuống, dùng chăn bao lấy thân, dáng vẻ sợ hãi khẩn trương: “Ta cũng không biết, sự tình phát sinh đột ngột, bọn họ vẫn luôn che mặt, ta căn bản không biết bọn họ là ai, ta cũng không biết bọn họ đem ta tới chỗ nào, dường như là một thôn trang, nhưng vị trí cụ thể ở đâu ta cũng không biết. Bọn họ nhốt ta hơn một tháng, bọn họ nhục nhã ta...”

Nói tới đây, Trang Minh Hỉ bắt đầu nức nở, Nhị di thái thái tiến lên ôm nàng vào lòng, Phương Nghiên Hạnh vẻ mặt đồng tình.

“Sau đó bọn họ đem ta mang ra ngoài, nói là phải bán ta cho kỹ viện. Trên đường đi, ta thừa dịp bọn họ không chú ý nhảy xuống xe ngựa, thừa dịp đêm tối mà thoát khỏi bọn họ, chạy suốt cả một đêm, mới tìm được đường về!” Trang Minh Hỉ vừa khóc vừa nói.

Thấy nàng khóc lóc đáng thương, nhớ tới nàng hơn một tháng nay chịu khổ, Tần Thiên trong lòng không khỏi dâng lên trắc ẩn chi tâm, nhưng lại nghĩ tới nàng đối với mình vô cùng ác độc, nếu lần này bởi vì đồng tình mà buông tha nàng, khó bảo toàn lần sau nàng ta sẽ không lặp lại, lần sau, bản

thân có thể thoát được hay không? Nhân vật Đông Quách tiên sinh, quyết không thể làm!

Nghĩ vậy, Tần Thiên cứng rắn, lại nói: “Sự việc cuối cùng, chúng ta đã bắt được Trương Dũng, hiện tại hoài nghi người cùng hãm thông đồng hãm hại ta! Ta cho người hai ngày bảo dưỡng thân thể, hai ngày sau, nường sẽ tự thân thăm tra xử lý chuyện này! Tốt nhất người nên thành thật khai báo, nếu không, chúng ta sẽ đưa việc này cho quan phủ xử lý, đến lúc đó kết quả ra sao sẽ không nằm trong tầm khống chế của chúng ta!”

Vừa dứt lời, Trang Minh Hỉ còn chưa kịp nói chuyện, Trang Tín Xuyên vẫn đứng ở một bên bỗng nhiên một bước xa vọt tới bên người Trang Minh Hỉ, chỉ vào nàng rồi nói với Tần Thiên: “Đại thiếu phu nhân, chuyện này vừa rồi chúng ta đã hỏi qua Minh Hỉ, nàng đã thừa nhận là nàng làm. Nàng nói nàng chỉ là nhất thời hồ đồ mới có thể làm ra loại sự tình này, nàng đang chuẩn bị nhận lỗi với Đại nương! Hiện tại thân thể nàng đã không còn trở ngại, cũng không cần phải đợi thêm hai ngày, bây giờ ta sẽ mang nàng đến chỗ Đại nương dập đầu nhận sai!”

Nói xong, Trang Tín Xuyên nắm lấy cánh tay Trang Minh Hỉ, kéo nàng ra khỏi giường. Bởi vì dùng sức quá mạnh, thiếu chút nữa làm cho nàng ngã xuống đất, may mà có Hỉ Thước ở một bên nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy.

Hành động này làm cho Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh đều ngây ngẩn cả người, trơ mắt nhìn Trang Tín Xuyên thúc giục Hỉ Thước đi hài cho Trang Minh Hỉ.

Trang Minh Hỉ sắc mặt xanh trắng lại càng tái nhợt không có chút huyết sắc, nàng cắn môi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt. Có điều Trang Tín Xuyên đối với muội muội cũng không hề thương tâm, thấy nàng đi hài xong, lập tức kéo nàng đi ra ngoài, Trang Minh Hỉ cơ hồ phải chạy bước nhỏ mới có thể đuổi theo.

Tần Thiên cùng Phương Nghiên Hạnh liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều khiếp sợ, Trang Tín Xuyên này đối với muội muội đúng là quá vô tình!

Hai người thở dài trong lòng, cũng đi theo.

Bởi vì Trang Tín Xuyên lôi kéo Trang Minh Hỉ chủ động nhận tội, cho nên thẩm tra xử lí liền tiến hành trước thời hạn.

Đại phu nhân triệu tập cả nhà đến đại sảnh.

Trang Tín Xuyên vì muốn biểu hiện việc này không liên quan đến mình, lớn tiếng mắng chửi Trang Minh Hỉ, còn buộc Trang Minh Hỉ dập đầu nhận sai trước Đại phu nhân và Tần Thiên.

Mọi người thấy Trang Minh Hỉ bị Trang Tín Xuyên ấn cúi đầu xuống, rơi lệ đầy mặt, bộ dáng run rẩy, trong lòng đều cảm thấy thương hại.

Sau đó, Đại phu nhân lại tự mình hỏi có phải Trang Minh Hỉ làm ra loại sự tình này hay không, sự tình đến mức này, Trang Minh Hỉ cũng không thể nói xạo, nhất nhất nhận tội. Trên mặt từ đầu tới cuối đều mang vẻ nản lòng thoái chí tuyệt vọng.

“Vì sao? Minh Hỉ, vì sao ngươi phải làm như vậy?” Đại phu nhân đau lòng nói: “Ta vẫn nghĩ ngươi là người có hiểu biết, nhưng ngươi đã làm cho ta quá thất vọng rồi...”

Đây đúng là nghi vấn trong lòng Tần Thiên, lập tức Tần Thiên nhìn về phía Trang Minh Hỉ đang quỳ gối trong sảnh.

Đã thấy Trang Minh Hỉ cười thảm vài tiếng, sau đó lắc người bò lên từ dưới đất: “Vì sao?” Trang Minh Hỉ lảo đảo vài bước, sau khi đứng vững, liền xoay người đi đến trước mặt Tần Thiên và Trang Tín Ngạn. Trang Minh Hỉ nhìn bọn họ cười lạnh nói: “Đại ca, ngươi tin tưởng nữ nhân này, nhưng ta không tin”. Trang Minh Hỉ ngón tay run run chỉ vào Tần Thiên:

“Nếu không phải nàng ta khiến Tạ Đình Quân có niệm tưởng, Tạ Đình Quân sao có thể không để ý an nguy bản thân mà cứu nàng? Còn vì nàng mất đi ba ngón tay? Đại ca, người tin tưởng nữ nhân này như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ chịu thiệt!”

Nghe thấy lời ấy, Tần Thiên trong lòng dâng lên tức giận, đã đến nước này, nàng ta còn không quên căn mình một ngụm! Chẳng lẽ thật sự vì Tạ Đình Quân?

“Người hiểu lầm rồi.” Tần Thiên đang muốn giải thích hai câu, Trang Minh Hỉ lại vẫy vẫy tay, lộ vẻ sâu thâm cười: “Hiện tại có hiểu lầm hay không cũng không còn quan trọng, ta hiện tại đã rơi vào tình cảnh này, Tạ gia cũng sẽ không muốn cưới ta ...” Nói xong nước mắt rơi xuống.

Lần này thật sự thành công có được sự đồng tình của mọi người.

Mọi người nhớ tới đồn đãi lúc trước giữa Tạ Đình Quân và Tần Thiên, tuy rằng đại đa số không đến mức hoài nghi Tần Thiên, nhưng đều có thể lý giải tâm tình của Trang Minh Hỉ. Hơn nữa nàng hiện tại lại xảy ra loại sự tình này, bao gồm Đại phu nhân, sự trách cứ trong lòng đều phai nhạt không ít.

Mà Nhị di thái thái và Trang Tín Xuyên đối với lời giải thích của nàng cũng thực vừa lòng, điều này cho thấy nàng là vì thù riêng mới làm ra chuyện này, nửa điểm cũng không liên quan đến bọn họ.

Tất cả mọi người bao gồm cả Tần Thiên đều không nghĩ tới Trang Minh Hỉ còn có thể có mục đích gì khác. Vốn là một thứ nữ sắp xuất giá còn có tâm tư muốn đoạt lấy địa vị gia chủ Trang phủ ai cũng không thể tưởng tượng ra nổi, cũng khó trách mọi người không nghĩ ra.

Đang lúc Tần Thiên còn muốn nói gì đó, Trang Tín Ngạn lại giữ tay nàng, tiếp theo hắt đứng lên, từ trong lòng lấy ra giấy bút, viết xuống: “Tần Thiên là thê tử của ta, mặc kệ người khác nói cái gì, ta chỉ tin tưởng nàng.

Tạ Đình Quân vốn là vị hôn phu của người, nếu người tình nguyện tín nhiệm người khác, mà không muốn tin hẳn, như vậy việc hôn nhân này thế nào cũng bất thành.”

Nhìn thấy những lời này, Trang Minh Hỉ biến sắc mấy lần, cuối cùng, nàng ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tần Thiên, trong lòng tràn ngập ghen tỵ.

Chính vì như thế, nàng mới có thể thống hận nàng ta, mặc kệ là ai đều hướng về Tần Thiên, đặt nàng ta vào trong lòng, có ai cho Trang Minh Hỉ nàng một vị trí quan trọng trong lòng đây?

Cuối cùng, Đại phu nhân quyết định xử trí, Trương Dũng hãm hại gia chủ, đánh ba mươi đại bản, sau đó đem bán đi. Về phần Trang Minh Hỉ, Đại phu nhân trong lòng tuy rằng tràn ngập thương tiếc, nhưng bà từ trước đến nay đều xử sự công bằng, Tần Thiên cũng là người Trang phủ, bà sẽ vì Tần Thiên chủ trì công đạo. Vì thế, dựa theo gia quy, Trang Minh Hỉ không thể ở lại trong phủ, bị điều đến biệt viện, hơn nữa hết thảy chi phí đều giảm phân nửa, tương lai nếu xuất giá, đồ cưới cũng sẽ giảm phân nửa.

Vốn định lập tức chấp hành, nhưng vì Trang Minh Hỉ bỗng nhiên té xỉu, Nhị di thái thái khóc lóc cầu xin, Đại phu nhân liền cho phép Trang Minh Hỉ ở trong phủ bảo dưỡng thân thể cho tốt rồi mới điều đi. Nhưng trong khoảng thời gian điều dưỡng thân thể sẽ bị cấm cửa, không thể ở Trang phủ tùy ra ra vào.

Không lâu sau, Tạ Đình Quân bởi vì nghe thấy có người làm nhục Trang Minh Hỉ, mà cùng người khác đánh giết, kết quả bị người đả thương, hôn mê bất tỉnh. Tạ gia cảm thấy không thể để việc này tiếp diễn, liền thừa dịp lúc Tạ Đình Quân hôn mê mà hối hôn với Trang phủ. Tạ Đình Quân tỉnh lại còn tìm đến cửa Trang phủ, yêu cầu tiếp tục hôn ước, kết quả bị Đại phu nhân khuyên giải, cũng đành buông tay.

Kết quả, Tạ Đình Quân lại trở thành nam tử si tình trong mắt mọi người.
Đối với việc Tạ gia từ hôn không có một ai nói Tạ gia không phải.

Dường như đó là một kết cục hợp tình hợp lý

Hôn ước vốn bị Tạ Đình Quân làm cho phức tạp cứ như vậy mà hóa giải.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 240: Kiều Đại

Mai hương viện

Ánh trắng sáng tỏ, tỏa ra ánh sáng trong suốt như ngọc.

Trong phòng, Hỉ Thước nhìn Trang Minh Hỉ động tác thành thạo trát giấy đèn lồng, không khỏi hỏi: “Tiểu thư, đây là cái gì?”

Trang Minh Hỉ tay cũng không ngừng, thản nhiên nói: “Cái này gọi là Khổng Minh đăng, có thể dùng để cầu phúc, cũng có thể...” cũng có thể dùng làm ám hiệu truyền tin tức. Những lời này nàng cũng không nói ra miệng.

Làm xong Khổng Minh đăng, Trang Minh Hỉ thả đèn lên trời, Khổng Minh đăng từ từ bay lên, trong đêm đen yên tĩnh lóe lóe ánh sáng nhạt, dần dần hòa vào màn trời, giống như một ngôi sao.

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu nhìn, hai mắt không ngừng lóe ra.

Nàng quay đầu phân phó Hỉ Thước: “Đêm nay người canh giữ ở trong sân, bất luận nghe thấy tiếng vang gì cũng đừng để ý, không được để bất luận kẻ nào tiến vào.”

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Trang Minh Hỉ, Hỉ Thước rất ngạc nhiên, nay tiểu thư đã bị cấm cửa, ngoài sân có người đứng gác căn bản không thể đi ra ngoài.

Mỗi ngày thời điểm mấy người Nhị di thái thái đến thăm nàng, nàng luôn mang vẻ mặt bi thương chỉ muốn chết đi cho rồi, chỉ khi nào bọn họ đi rồi, tiểu thư liền hồi phục bình tĩnh, không có việc gì, vẫn như bình thường đọc sách viết chữ.

Hỉ Thước thật sự không thể lý giải, sau khi tiểu thư xảy ra loại sự tình này, còn có thể bình tĩnh như vậy, nếu là mình, chỉ sợ cũng không sống nổi.

Thả đèn trời xong, Trang Minh Hỉ trở về phòng ngủ, Hỉ Thước dựa theo phân phó, canh giữ ở trong sân.

Thời điểm trăng lên giữa bầu trời, Hỉ Thước bỗng nhiên nghe thấy cửa phòng phía sau của tiểu thư một thanh âm “Chi nha” vang lên, Hỉ Thước nghe tiếng nhìn lại, đã thấy một bóng đen lẩn vào phòng, nhưng vừa chớp mắt, lại thấy cửa đóng then cài. Hỉ Thước dụi mắt, nghĩ chắc hẳn mình vừa bị hoa mắt.

Trong phòng, một bóng đen cao lớn đứng sừng sững ở cửa. Trang Minh Hỉ nghe tiếng ngồi dậy từ trên giường, xốc màn, nhìn về phía người nọ, âm thanh lạnh lùng nói: “Sao bây giờ mới đến?”

Người nọ đi đến bên giường, ngọn đèn chiếu sáng lên mặt hắc, đao seọ dữ tợn.

Vừa mới nhìn thấy, Trang Minh Hỉ hít một khí lạnh, vội quay đầu đi.

Người nọ cời giầy ngồi lên giường, ôm Trang Minh Hỉ vào lòng, cúi đầu hôn môi, Trang Minh Hỉ ban đầu cố gắng chịu đựng miệng thối của hắc, lúc sau thật sự chịu không nổi, một tay đẩy hắc ra.

Người nọ cũng lơ đễnh cười cười, nắm cằm của nàng nói: “Như thế nào, nương tử muốn ta, khẩn cấp muốn gặp ta sao?”

“Ta phi, ai là nương tử của ngươi?” Trang Minh Hỉ che mặt mắng.

Tay trái người nọ không chút nào thành thật tiến vào trong vạt áo của nàng xoa nắn. Trang Minh Hỉ chịu đựng sự chán ghét trong lòng, không phản kháng, tùy ý để hắn muốn làm gì thì làm, người nọ dang lên dục vọng cởi bỏ quần áo của nàng, ngẫu nhiên hôn ngực nàng như một con sói đói, một bên mơ hồ nói không rõ lời: “Nay, Tà tiểu tử kia đã không muốn nàng, nàng không lấy ta làm chồng thì còn có thể gả cho ai?”

Trang Minh Hỉ trong lòng lửa giận, một phen đẩy hắn ra, trừng mắt nhìn hắn nói: “Kiều Đại, chỉ cần người có thể một đao bổ đôi hắn, ta lập tức gả cho người!”

Kiều Đại nghiêng đầu dùng ngón tay đen bẩn ngoáy lỗ tai, Trang Minh Hỉ nhìn mà cảm thấy vô cùng ghê tởm, thầm nghĩ: quả thật là người hạ đẳng! Nhưng là vừa nghĩ đến bản thân đã bị hủy hoại trong tay kẻ hạ đẳng này, trong lòng vừa đau đớn vừa hận thù.

Kiều Đại một bên ngoáy lỗ tai một bên nói: “Minh Hỉ người cũng không ngấm lại, ta nếu có thể một đao bổ đôi hắn, lúc trước cũng không cần bắt nàng để tiết hận. Nghĩ rằng hắn coi trọng nàng, có nàng ở trong tay hắn sẽ có chút cố kỵ, kết quả hắn lại càng thẳng tay đối nghịch, dường như quên mất vị hôn thê còn nằm trong tay ta. Có đôi khi, ta thật sự cảm thấy, có lẽ hắn mượn tay ta để trừ bỏ người!”

Nói xong, hắn lấy ráy tai xong lại duỗi tay đùa bỡn bộ ngực trắng tuyết của nàng.

Trang Minh Hỉ cảm thấy ghê tởm đẩy tay hắn ra, “Không được đụng vào ta!”

Kiều Đại cũng là hán tử có tự cao, làm sao chịu được bị nàng ghét bỏ nhiều lần, lập tức đứng lên, hừ lạnh: “Đã là như thế thì ta đi!”

Nói xong xoay người bước đi, Trang Minh Hỉ nóng nảy, nay, nàng trừ bỏ hắn ra còn có thể dựa vào ai?

Nàng bước lên, ôm lấy hân từ phía sau, hai tay vuốt ve vòm ngực rắn chắc của hân, một bên hôn gáy hân, trong mũi người thấy mùi mồ hôi thoï tanh nồng đậm, cũng không biết hân đã bao lâu không tắm rửa. Nàng nhớ tới mấy kẻ muối thương tư nhân buôn lậu dơ bẩn không chịu nổi, tập tục sinh hoạt xấu xí khó coi, trong lòng nổi lên từng trận ghê tởm. Nhưng nàng lại đem sự ghê tởm này áp chế, động tác của miệng và tay cũng không ngừng lại.

“Đừng đi, ta sai lầm rồi. Ta vẫn đều nghĩ đến người.”

Kiều Đại thân mình run lên, xoay người một cái, hung hăng áp lên thân mình Trang Minh Hỉ.

Sa trường theo gió tung bay, trong trường một mảnh cảnh xuân.

Mây mưa qua đi, Kiều Đại ôm Trang Minh Hỉ vào trong ngực, bàn tay to thô ráp vẫn chưa hết thèm muốn vuốt ve thân thể trắng nõn của Trang Minh Hỉ, đồng thời, trong miệng phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

“Minh Hỉ, gả cho ta, sinh oa nhi cho ta!” Kiều Đại nói bên tai nàng, “Ta xuất thân nghèo khổ, cha mẹ bị chết trong một đợt ôn dịch, đệ muội ly tán, bệnh chết cũng chỉ còn lại một mình ta, mấy năm nay ta mang theo các huynh đệ cùng nhau trải qua ngày đao thương liếm huyết, cũng không có thời gian rảnh rỗi tìm lão bà sinh đứa nhỏ, nay ta đã hơn ba mươi, đã trưởng thành, ta làm nghề này, nói không chừng ngày nào đó sẽ chết, ngay cả con cái cũng không có. Tà tiểu tử kia cũng không cần nàng, rõ ràng nàng nên theo ta, làm áp trại phu nhân của ta, ta sẽ chu cấp cho nàng, cả đời đều đối tốt với nàng!”

Nói xong, miệng thoï hoặc lại hôn lên người nàng.

Trang Minh Hỉ chán ghét quay mặt đi, nghĩ rằng: kẻ quái dị như người, được hai đòi ba bốn, còn muốn ta sinh oa nhi cho người, nằm mơ!

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại nổi lên mỉm cười, nàng xoay người, buộc bản thân ôm lấy thân thể hắn, ngón tay vẽ một vòng trên vòm ngực rậm rì của hắn.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ngọt ngào cười nói: “Muốn ta giả cho người không phải là không thể, nhưng là người phải đáp ứng với ta một việc.”

Kiều Đại đang định đáp ứng, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng nói: “Những thứ khác đều được, người nếu bảo ta giải quyết Tạ tiểu tử kia, ta không thể làm được, không riêng gì Tạ tiểu tử kia giáo hoạt như hồ ly, mặt khác, cấp trên cũng áp chế, ta thật sự đối nghịch với hắn, chỉ sợ sẽ mang lại tai họa cho Kiều bang, ta tuy rằng thương nàng, nhưng tính mạng của các huynh đệ cũng rất quan trọng, ta không thể vì nàng mà không để ý tới bọn họ!”

“Không có tiền đồ!” Trang Minh Hỉ giận tái mặt, lại nói: “Người yên tâm, ta muốn người làm một chuyện không liên quan đến hắn, người cần thận nghe đây.”

Tiếp theo, Trang Minh Hỉ ghé vào lỗ tai hắn tinh tế công đạo một phen.

Kiều Đại sắc mặt không ngừng biến ảo, đến cuối cùng, hắn đẩy Trang Minh Hỉ ra, nhìn nàng cả kinh nói: “Đó không phải là ca ca ruột của nàng sao? Nàng lại ngoan tuyệt như thế?”

Nghe vậy, Trang Minh Hỉ ” ngồi dậy, trừng mắt hắn, nghiến răng nghiến lợi: “Ca ca ruột? Hắn chưa từng coi ta là muội muội ruột thịt, người cũng biết hắn đối với ta như thế nào? Hắn bất nhân thì ta bất nghĩa, trên đời này, nếu ta không vì mình lo lắng, còn có ai đem ta để ở trong lòng?”

Thấy nàng tức giận, Kiều Đại cũng mềm lòng, vươn tay ôm nàng, xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, cúi đầu, hung hăng hôn môi, thời điểm Trang Minh Hỉ thiếu chút nữa ngất xỉu, Kiều Đại mới buông nàng ra, hắn

nói ở bên tai nàng: “Được được, tiểu hạt tiêu của ta, ta giúp nàng là được rồi.”

Tiếp theo, hắc lô kéo tay nàng đi đến chỗ giữa hai chân, ở bên tai nàng mơ hồ không rõ: “Nàng xem, lại vừa cứng, giúp ta xoa xoa...”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 241: Thiết kế cục diện

Tháng năm, Phương Nghiên Hạnh sinh một hài nhi mập mạp, quá trình sinh đẻ rất thuận lợi, mẫu tử bình an. Thời gian này, Trang Tín Trung hàm hậu gặp người liền cười, vừa mở miệng thì sẽ là “Nhi tử của ta.” Tam di thái thái mắt thấy nhi tức sinh tôn tử đáng yêu như vậy, sắc mặt so với trước cũng dễ coi hơn, tận tâm hết sức chiều cố nhi tức.

Phương Kiến Thụ đã đến kinh thành học tập, Phương Nghiên Hạnh bình an sinh đẻ, liền lập tức viết một phong thư báo tin vui cho đệ đệ, không bao lâu sau, Phương Kiến Thụ liền có hồi âm, ngoài việc ân cần thăm hỏi chúc mừng ra còn kèm theo một vòng bạc bình an như ý, xem như lễ gặp mặt cho cháu ngoại.

So với sự vui sướng của Tam phòng, Nhị phòng là một mảnh tình cảnh bi thảm.

Tứ tiểu thư Trang Minh Hỉ triều miên nằm trên giường bệnh hơn một tháng cũng không thấy tiến triển. Đại phu nhân thương tiếc nàng, thấy nàng thân thể không tốt, mắt thấy sắp đến mùa hạ, ở biệt viện cũng không thoải mái như Trang phủ, đối với bệnh tình của nàng sẽ bất lợi, liền chấp thuận để nàng ở trong phủ qua một mùa hè rồi mới điều đến biệt viện.

Tần Thiên tuy rằng không phản đối, nhưng luôn đề phòng Trang Minh Hỉ, nàng cũng không muốn té nhào trong tay nữ tử này lần nữa. Nàng gọi người trông chừng Mai Hương viện, chẳng những Trang Minh Hỉ không thể vào ra, mà nha hoàn bên người nàng ta cũng không được tự do. Đồ ăn

mỗi ngày đều có người đưa tới, không cho các nàng bước ra cửa viện một bước. Bảo đảm nàng không còn năng lực làm chuyện xấu mới an tâm.

Không chỉ Tứ tiểu thư khiến Nhị di thái thái đau lòng, mà Trang Tín Xuyên trong khoảng thời gian này cũng không an phận. Cũng không biết vì sao, Trang Tín Xuyên bỗng nhiên đam mê đánh bạc, thắng thì đi tìm hoa văn liễu (đi gái gú á), thua, liền trở về tìm mẫu thân đòi tiền. Ban đầu, Nhị di thái thái chỉ cho rằng hãnh vui đùa mà thôi, cũng lơ đãng, mỗi lần Trang Tín Xuyên muốn bạc, nàng đều lấy ra bạc mà mình cất giữ bao nhiêu năm đưa cho hãnh, dù sao nàng cũng chỉ có một nhĩ tử, bạc của nàng về sau tất nhiên đều dành cho hãnh.

Nhưng bỗng nhiên có một ngày, Nhị di thái thái phát hiện hòm đựng tư trang của mình không cánh mà bay, bên trong có ngân phiếu ba vạn lượng bạc, toàn bộ cũng không thấy đâu. Nhị di thái thái nhớ tới bản thân từng lấy tiền ra trước mặt hãnh, hoài nghi là hãnh cầm đi, một mạch muốn tìm hãnh chất vấn, nhưng không ngờ Trang Tín Xuyên ba ngày ba đêm vẫn không trở về, đến ngày thứ tư trở về sắc mặt phờ phạc, râu ria xồm xoàm, khác biệt hoàn toàn.

Nhị di thái thái kinh hãi hỏi về số tiền riêng của mình, Trang Tín Xuyên lại không để ý tới nàng, ngã vào trên giường nằm ngủ, mặc cho Nhị di thái thái hỏi han thế nào cũng không để ý, sau đó thật sự bị nàng làm phiền, liền ngồi dậy, hướng về phía nàng cả giận nói: “Đều thua hết rồi! Người đừng phiền con, người yên tâm, có một ngày con sẽ thắng đem hết tiền về!”

Những lời này tựa như sét đánh xuống khiến Nhị di thái thái đầu váng mắt hoa, nàng lôi kéo con dậy hỏi như không thể tin vào tai mình, “Ba vạn lượng mà đã hết sạch?”

“Hết rồi hết rồi, người đừng phiền con, con đã không chợp mắt ba ngày ba đêm rồi!” Trang Tín Xuyên phiền chán vẩy tay.

Nhị di thái thái há mồm ngậy người một lúc, tiếp đó như bị ai đó đâm một dao đau đớn khóc òa lên, nàng tiến lên loạng choạng lay người Trang Tín Xuyên, khóc nháo không ngớt: “Đó là tiền riêng ta tích góp mười mấy năm a, người là bại gia tử, người là kẻ bất hiếu, người trả bạc cho ta, trả bạc cho ta.”

Trang Tín Xuyên thua bạc vốn tâm tình không tốt, nay bị nàng làm loạn như vậy phiền càng thêm phiền, hấn giận dữ đẩy nàng ra, Nhị di thái thái không đứng vững bị hấn đẩy ngã, ngồi dưới đất trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trang Tín Xuyên.

Trang Tín Xuyên vốn vô tình, nhưng thấy mẫu thân ngã sấp xuống cũng đang định nâng dậy, bỗng nhiên nghe thấy mẫu thân khóc kêu: “Người là đồ vô dụng, dám đối với ta như vậy, người không sợ thiên lôi đánh xuống sao?”

Ba chữ “Đồ vô dụng” này, tựa như ba mũi dao đâm vào ngực Trang Tín Xuyên, đau đớn ập tới, Trang Tín Xuyên cũng không đỡ nàng dậy, nằm xuống, đắp chăn, giận dữ nói: “Vậy cứ để sét đánh ta chết đi!”

Nhị di thái thái tức giận thiếu chút nữa ngất xỉu.

Việc này rơi vào tai Tần Thiên, Tần Thiên vội vàng phân phó người Trà Hành giám sát chặt chẽ các khoản tiền, quyết không cho phép Trang Tín Xuyên lấy đi một hào trong Trà Hành. Tần Thiên lo lắng không phải không có lý, không bao lâu, Trang Tín Xuyên thua đỏ mắt, muốn tìm cách lấy tiền ở Trà Hành, may mắn Tần Thiên đã sớm công đạo, nếu không hấn thân là Nhị thiếu gia Trang phủ, lại là quản sự, nếu muốn làm điều quỷ gì cũng không phải không có khả năng.

Tối nay, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn nói đến chuyện này: “Trước kia tuy rằng cảm thấy Tín Xuyên không phải người tốt, nhưng vẫn chưa thái quái như hiện tại, cứ để như vậy, hấn thật sự sẽ bị hủy hoại!”

“Mỗi người đều tự chọn một con đường cho bản thân, hãn tuy rằng không có địa vị đương gia, nhưng vẫn đang là thiếu gia của Trang phủ, cuộc sống vốn tốt đẹp, hãn lại lầm đường lạc lối đi vào con đường này, hãn nếu bởi vậy mà ra chuyện gì, có thể trách được ai?” Trang Tín Ngạn viết xuống, “Bất quá hãn cứ như vậy, lại là một cơ hội tốt để ra ở riêng!”

Nhị phòng nhiều lần hãm hại Tần Thiên, Trang Tín Ngạn đã sớm ghen một bụng tức giận, có điều di chúc của phụ thân đã quy định, chỉ cần bọn họ không đồng ý ở riêng, bọn họ vĩnh viễn cùng Nhị phòng dây dưa không rõ. Muốn phải sạch quan hệ với Nhị phòng, ở riêng là con đường duy nhất.

Tần Thiên nghi hoặc nhìn về phía Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn lại viết xuống: “Nay hãn càng chơi càng thua nhiều, rất nhanh sẽ bị nợ nần quần thân, thời điểm chủ nợ tới cửa mà hãn lại không có bạc trả, hãn còn có thể có biện pháp gì khác sao?”

Tần Thiên hai mắt sáng ngời: “Chỉ có thể ở riêng, dùng gia sản trả nợ.”

“Chúng ta cứ yên lặng mà nhìn xem!” Trang Tín Ngạn mỉm cười.

Đối với Trang Tín Xuyên, hãn chưa từng có cảm giác tình cảm huynh đệ, càng đừng nói tới việc huynh đệ giúp đỡ lẫn nhau. Hãn không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng thì sao có thể yên lành sau này, cũng không thể trông cậy mình lấy tình nghĩa huynh đệ mà tận tình khuyên nhủ hãn quay đầu lại là bờ.

Trang Tín Ngạn buông bút, đem Tần Thiên ôm vào trong lòng, một bên vuốt ve đầu nàng, một bên dùng một loại thanh âm ám ám nói: “Ta chỉ hy vọng nàng bình an.”

Tần Thiên trong lòng ngọt ngào, vươn tay cánh tay ôm chặt hãn.

Bên kia, Kiều Đại lại thừa dịp đêm tối lẫn vào Mai Hương viện.

“Sự tình đều phát triển theo hướng nàng dự liệu, rất nhanh, bên này sẽ thu được tin tức!” Kiều Đại đi đến bên giường, cười kéo Trang Minh Hỉ vào trong lòng, “Nàng cảm tạ ta thế nào đây?”

Trang Minh Hỉ nhẹ nhàng đẩy hắn ra, tựa tiểu phi tiểu nói: “Kiều bang chủ, ta đã đồng ý cho người hai phần, còn muốn như thế nào nữa?”

“Ta không muốn bạc của nàng.” Kiều đại hừ lạnh một tiếng, “Nàng là nữ nhân của ta, chuyện của nàng cũng là chuyện của ta, thân là nam nhân nào có đạo lý vươn tay cầm bạc nữ nhân của mình. Ta không cần!”

Trang Minh Hỉ tất nhiên biết hắn muốn cái gì, nàng hừ lạnh một tiếng, đem chăn phủ lên người mình, nhìn gương mặt hắn xấu xí dữ tợn đầy vết đao sẹo, trong lòng khinh thường, kẻ quái dị này cũng muốn cưới ta?

Kiều Đại bỗng nhiên mỉm cười, đứng lên, trước mặt Trang Minh Hỉ xòe tay, ý bảo nàng nhìn mình: “Có phát giác ra ta hôm nay có gì không giống ngày thường hay không?”

Trang Minh Hỉ mắt lạnh nhìn hắn, không lên tiếng, thầm nghĩ, còn không phải vẫn là kẻ quái dị sao?

Thấy Trang Minh Hỉ gương mặt lạnh lẽo như băng, Kiều đại cũng không tức giận, hắn cười cười, trên mặt đao sẹo bởi vì tươi cười này mà vằn vẹo nhăm nhúm, càng thêm dữ tợn.

“Ta hôm nay mặc một bộ đồ mới, tắm rửa sạch sẽ mới tới đây. Ta biết nàng chê ta thối, nhưng mà nàng có thấy không, ta hôm nay không hề thối nha!” Kiều Đại đem tay áo của mình đưa tới trước mặt nàng.

Nhưng mà hắn càng cẩn thận, Trang Minh Hỉ càng chán ghét, nàng lạnh lùng hất tay hắn ra, nay sự tình đã gần như hoàn thành, nàng không bao giờ

nguyện ý liên quan đến hăn nữa.

Kiều Đại có chút không nhịn được, vốn định tức giận, nhưng nhìn Trang Minh Hỉ gương mặt xinh đẹp sinh động, nhớ tới tình duyên giữa hai người bấy lâu nay, lại nhịn xuống. Hăn như nghĩ tới cái gì, nở nụ cười, từ trong lòng sờ soạn một lúc, lấy ra một trâm cài.

“Ta đã chọn trâm cài đẹp nhất lớn nhất ở cửa hàng Trân bảo trai, nàng có thích không.” Hăn hiến vật quý đưa tới trước mặt nàng.

Trang Minh Hỉ liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy tục khó dẫn nổi, lập tức hừ một tiếng, quay đầu, vẻ mặt chán ghét.

Thấy vậy, Kiêu Đại không khỏi xiết chặt trâm cài trong tay, hăn trầm mặc một hồi mới nói: “Nàng thường nói không có người đối tốt với nàng, nhưng mà ta muốn đối tốt với nàng, nàng lại không cần. Nàng chỉ để ý người trong lòng đối với nàng ra sao, nói cho cùng, nàng vẫn không buông bỏ Tạ tiểu tử kia được!”

Nói xong, Kiêu Đại đặt trâm cài xuống, im ắng rời đi.

Chờ hăn đi rồi, Trang Minh Hỉ hung hăng ném trâm cài xuống đất: “Ai muốn đồ của kẻ thối tha như ngươi! Ai cần kẻ quái dị như ngươi tốt với ta! Người không xứng! Không xứng!”

Sau đó không lâu, liền có chủ nợ tới cửa, hóa ra Trang Tín Xuyên vay nặng lãi để bài bạc, hiện tại đã thiếu hai mươi vạn lượng bạc. Chủ nợ ra sức đánh Trang Tín Xuyên sau đó buộc hăn viết giấy thiếu nợ, lần này bọn họ cố ý tới cửa thu bạc.

Nhị phòng làm sao có nhiều bạc như vậy. Đại phu nhân nhân cơ hội đưa ra việc ở riêng, Nhị di thái thái khóc chết đi sống lại, nhưng cũng không có biện pháp, chỉ có thể nhận lời, bởi vì Tam phòng không muốn phân, cho nên ba phòng nhất trí đặt thành hiệp nghị, chính là một mình Nhị phòng

phân ra. Nhị di thái thái tuy rằng không hề muốn, nhưng mà nhìn con bị đánh bầm dập mặt mũi, chỉ có thể chấp nhận.

Bởi vì đã tách ra với dòng họ, lần này ra ở riêng, Đại phu nhân hoàn toàn không thông báo với dòng họ. Ba phòng sau khi ký hiệp nghị, liền đến nha môn làm thủ tục. Nhị phòng được phân hai mươi mấy vạn lượng bạc, rồi rời khỏi Trang phủ.

Nhưng mà hai mươi mấy vạn lượng qua tay Nhị di thái thái rồi đến tay chủ nợ. Sau đó từ trên tay chủ nợ, lại trở về tay Trang Minh Hỉ trong.

Hóa ra, chuyện này vốn do Trang Minh Hỉ bày ra. Nàng thấy Tần Thiên ở Trang phủ địa vị không gì phá nổi, bản thân ở Trang phủ khó thành công, liền sinh ra ý lùi bước. Vốn nàng không muốn làm tuyệt tình, nhưng Trang Tín Xuyên làm tổn thương nàng, khiến nàng quyết tâm không bao giờ lưu tình nữa. Nàng bảo Kiều Đại tìm người dụ dỗ hấn đánh bạc, thiết kế cục diện, làm cho hấn càng đánh càng thua, hăm sâu trong vũng bùn, lại sau đó cho hấn vay nặng lãi, khiến hấn không thể không ra ở riêng, cứ như vậy, tài sản của Nhị phòng cơ hồ toàn bộ rơi vào tay Trang Minh Hỉ.

Nay, nàng có nhiều bạc như vậy, muốn làm gì mà không được?

Nhị phòng thu dọn đồ đạc rời khỏi Trang phủ, nay, Nhị di thái thái trên tay chỉ còn lại hai vạn lượng bạc, chỗ ở cũng không có. Bất đắc dĩ, nàng đành phải đem bán các tiểu thiếp nha hoàn thông phòng của Trang Tín Xuyên đi, chỉ chừa lại một mình Lưu Bích Quân.

Đoàn người ra khỏi Trang phủ, thời điểm đang mờ mịt, phía sau truyền đến thanh âm Tần Thiên khẽ gọi: “Đợi chút.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 242: Quyết liệt

Vừa dứt lời, Tần Thiên bước ra khỏi đại môn.

Nhị di thái thái đang rơi lệ nhìn thấy Tần Thiên cũng ngừng khóc, Trang Tín Xuyên thì chặt vật cúi đầu, lui phía sau Nhị di thái thái, mà Trang Minh Hỉ được Hỉ Thước nâng đỡ đứng bất động, thần sắc lạnh lùng, dường như không trông thấy Tần Thiên.

Nhị di thái thái lau khô nước mắt, trừng mắt nhìn Tần Thiên: “Người đến để chê cười chúng ta sao?”

“Ta cũng không nhàn rồi như vậy!” Tần Thiên tức giận, lại nói: “Là Đại phu nhân bảo ta đến nói với các người một tiếng, nếu các người tạm thời không tìm được chỗ thích hợp để sinh sống, Đại phu nhân có tòa thôn trang ở phía đông thành, vốn là đồ cưới của bà, có thể tạm thời cho các người nghỉ chân tại đó, chờ đến khi các người tìm được chỗ ở thì chuyển đi sau!”

Đại phu nhân làm sao không biết thỉnh thần dễ tiền thần khó, có điều, bà thấy Nhị phòng rơi vào hoàn cảnh này, Trang Minh Hỉ lại gặp phải tình huống như vậy, không đành lòng nhìn thấy bọn họ gian nan khổ sở, liền bảo nàng cho bọn họ tạm thời sinh sống tại tiểu viện, bọn họ muốn ở bao lâu cũng được, không cần phải vội vàng gấp gáp tìm chỗ ở.

“Đại tỷ...” Nhị di thái thái cay mũi, rơi lệ.

Mấy ngày này, nàng liên tục gặp biến cố, nhi tử và nữ nhi đều lâm vào tình cảnh này, nàng thậm chí hoài nghi, có phải lão thiên gia đang trừng phạt nàng có lòng tham hay không? Nàng coi Trang phủ là nơi mình có thể

dễ dàng tùy ý, chưa từng đem Đại tỷ để vào mắt, đã sớm quên việc Đại tỷ là thê còn nàng chỉ là thiếp, đối với Đại tỷ bất kính, luân phiên tính kế, có lẽ ngay cả lão thiên gia cũng không thấy thuận mắt, nữ nhi cùng nhi tử sở dĩ như vậy đều là báo ứng của nàng!

Trong lòng hối hận, nhưng sự tình đến nước này, làm sao còn có đường vãn hồi?

Tần Thiên cũng không muốn nhiều lời với bọn họ, bảo người gọi xe ngựa, đưa bọn họ đến tiểu viện của Đại phu nhân. Nhưng đúng lúc này, một chiếc xe ngựa châu anh bát bảo hoa mỹ đi tới, dưới ánh mắt tò mò của mọi người mà dừng lại trước đại môn Trang phủ.

Đang lúc Tần Thiên đoán có khách quý đến chơi, Trang Minh Hỉ vẫn trầm mặc ít lời dường như không hề tồn tại bỗng nhiên động cước bộ. Nàng đi đến xe ngựa đầu tiên nhìn về phía mẫu thân và huynh trưởng, thản nhiên nói: “Ta có nơi khác để đi rồi, sẽ không đi cùng các người.”

Nhị di thái thái và Trang Tín Xuyên kinh ngạc hai mặt nhìn nhau, Nhị di thái thái tiến lên trước giữ chặt tay Trang Minh Hỉ, lo lắng hỏi: “Minh Hỉ, con không đi cùng chúng ta thì có thể đi đâu?” Lại nhìn về phía xe ngựa: “Đây là xe của ai?”

Tần Thiên thừa dịp lúc bọn họ nói chuyện cẩn thận đánh giá xe ngựa đẹp đẽ này, thấy ở một góc trên thân xe có khắc một chữ “Trang”.

Chữ “Trang” này khẳng định không phải ý chỉ Trang phủ, nàng rất rõ đây không phải xe ngựa trong phủ.

Đang lúc nàng nghi hoặc, Trang Minh Hỉ lại giải đáp vấn đề này.

Đã thấy Trang Minh Hỉ nhẹ nhàng cũng rất kiên quyết đẩy Nhị di thái thái ra, quay đầu liếc mắt nhìn xe ngựa một cái, thản nhiên cười nói: “Đây là xe ngựa của ta, mà ta hiện tại đương nhiên là trở về nhà của mình!”

Nói xong, cũng không để ý tới Nhị di thái thái đang trợn mắt há hốc mồm, được Hỉ Thước nâng đỡ bước lên xe ngựa, xa phu mặc áo xanh mũ quả dưa dáng người khôi ngô lập tức vung roi, xe ngựa vội vàng chạy đi.

“Nương, đây là có chuyện gì, muội muội làm sao có thể có xe ngựa xa hoa như vậy, lại làm sao có thể có nhà được? Có phải người lén lút đưa bạc cho nàng không?”

Trang Tín Xuyên chỉ vào Nhị di thái thái quắc mắt nhìn trừng trừng, nay, số mệnh hãn thế này, hãn đã sớm đem số bạc còn lại trở thành tài sản tư hữu của hãn, quả quyết không thể chấp nhận có người khác nhúng tay vào, kể cả người này là muội muội của hãn! Nếu không phải mẫu thân lấy cái chết ra bức bách dù thế nào cũng phải để nàng nắm giữ ngân phiếu, thì hãn đã sớm thu về tay mình.

“Không có a, ta cái gì cũng chưa đưa cho nàng!” Đối mặt với sự tức giận của nhi tử, Nhị di thái thái hoảng hốt. Về sau nàng sẽ sống dựa vào nhi tử, không vì vạn bất đắc dĩ nàng thật sự cũng không muốn có xung đột với hãn.

“Người không đưa cho nàng, nàng làm sao có nhiều bạc như vậy?” Trang Tín Xuyên tức giận đến mức giơ chân giơ tay. Tần Thiên ở một bên mắt lạnh nhìn, nay Trang Tín Xuyên đã sớm không còn bộ dáng công tử như hồi xưa, ngũ quan mặc dù vẫn vậy, nhưng tư thái nhìn qua đáng khinh không chịu nổi.

Tần Thiên âm thầm lắc đầu.

“Ở trong này kêu la thì có ích lợi gì, đi theo sau nhìn thì sẽ biết!” Người lên tiếng là Lưu Bích Quân, nàng vừa nói, vừa gọi xe, kêu lên: “Phải nhanh, nếu không, sẽ không đuổi kịp.”

Mẫu tử Nhị di thái thái như tỉnh lại từ trong mộng, một trước một sau lên xe, xe ngựa rất nhanh đuổi theo xe Trang Minh Hỉ ở phía trước.

Mắt thấy bọn họ rời đi, Tần Thiên tâm niệm cũng chuyển, phân phó Thanh Liễu: “Người cũng theo sau nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Thanh Liễu gật đầu, ngồi trên một xe ngựa khác đuổi theo.

Bên này, Trang Tín Xuyên sai sử xa phu gặt gao theo đuôi Trang Minh Hỉ, xe chạy vào khu phố phồn hoa, dừng lại trước một tòa nhà lớn môn đình khí phái.

Trang Minh Hỉ bước xuống, lập tức còn có hạ nhân mặc vải xanh đội mũ quả dưa từ đại môn bước ra, cung kính nghênh đón Trang Minh Hỉ vào trong.

Trang Tín Xuyên và Nhị di thái thái, Lưu Bích Quân bước xuống từ trên xe ngựa, có chút không dám tin nhìn mọi thứ trước mắt.

Chỉ thấy cổng lớn uy thế, hai bên là hai con sư tử đá bạch ngọc cao lớn nguy nga, đại môn sơn đỏ viền vàng, trên môn biển thiếp vàng có hai chữ to chói mắt: “Trang phủ”.

Đúng là so với Trang phủ còn xa hoa khí phái hơn.

Ba người đều hoa mắt choáng váng.

“Đi, chúng ta vào xem, ta thật muốn hỏi cái nha đầu chết tiệt kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Trang Tín Xuyên hỗn hển vọt đi vào.

Ba người vào phủ, bên trong hoa mộc sum suê, rường cột chạm trổ, đưa mắt nhìn lại, đều là cảnh tượng phú quý. Trang Tín Xuyên một đường thẳng hướng phía trước, trên đường cũng có gặp hạ nhân, kỳ quái là, không có một ai ngăn trở, cũng không có một ai hỏi thăm bọn họ.

Cứ như vậy một đường thẳng đến đại sảnh, ba người đi vào, liền thấy Trang Minh Hỉ đang ngồi ở ghế chủ vị phía trên thành thới uống trà, sau

lưng là bức tranh mãnh hổ hạ sơn.

Trong tranh, bạch hổ giương nanh múa vuốt, sắc mặt dữ tợn, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ hãi.

“Đến rồi?” Trang Minh Hỉ buông chén trà trong tay, nhìn bọn họ, có vẻ như không hề ngoài ý muốn.

“Minh Hỉ, đây là có chuyện gì? Đây rốt cuộc là chỗ ở của ai?” Trang Tín Xuyên chỉ vào Trang Minh Hỉ đang ngồi phía trên cả giận nói.

Bên người Lưu Bích Quân và Nhị di thái thái nhìn mọi thứ xung quanh, trong mắt tràn ngập sợ hãi than thầm.

Trang phủ tuy là phú gia, nhưng trong cuộc sống cũng rất giản dị, Trang phủ vô luận là kiến trúc hay trang trí đều theo quy củ, không hoa mỹ, nhưng ở đây, nơi nơi kim bích huy hoàng, cảnh tượng kiêu diễm, làm cho người ta không khỏi tâm sinh tán thưởng.

Nghe vậy, Trang Minh Hỉ đứng lên, chậm rãi bước xuống, vừa đi vừa nói chuyện: “Ta không phải đã nói rồi sao, nơi này là nhà của ta. Là nhà của Trang Minh Hỉ ta!”

“Nhưng mà người lấy đâu ra bạc?” Trang Tín Xuyên vẻ mặt không tin.

Trang Minh Hỉ dừng lại cước bộ, nhìn ca ca mỉm cười: “Việc này người không cần xen vào! Từ nay về sau, ta là ta, các người là các người, không có chút liên quan!”

“Minh Hỉ, đây là thời điểm nào, con làm sao có thể nói ra những lời này? Chúng ta là người một nhà a!” Nhị di thái thái cả kinh nói.

Trang Minh Hỉ quay đầu nhìn về phía mẫu thân, tiếp tục cười: “Đúng, người nói đúng, lời này ta không nên nói ra bây giờ, lúc ta trở về, thời điểm

ca ca buộc ta đi nhận tội ta nên nói ra mới phải!” Nói xong, Trang Minh Hỉ lại nhìn về phía Trang Tín Xuyên, sắc mặt trầm trọng, một chữ rồi lại một chữ: “Bắt đầu từ thời điểm đó, ta cũng đã không còn ca ca như người!”

Trang Tín Xuyên tức giận muốn xông lên, vung tay định đánh Trang Minh Hỉ, còn chưa đến gần nàng, thôi tởm canh giữ ở một bên liền vọt tới, gạt gao ngăn hãm lại, không cho hãm tiếp cận Trang Minh Hỉ. Trang Tín Xuyên tức giận la to. Nhị di thái thái ở một bên chỉ biết lo lắng suông.

Trang Minh Hỉ cười lạnh một tiếng, tiêu sái bước đến, vươn tay hướng tới tát lên mặt Trang Tín Xuyên một bạt tai, đánh cho Trang Tín Xuyên thất thần, hãm nhìn Trang Minh Hỉ, như đang nhìn một người xa lạ, nhất thời chưa kịp phản ứng, một lúc sau, mới bắt đầu rít gào: “Nha đầu chết tiệt kia, người dám đánh ta!”

“Một cái tát này ta trả lại cho người!” Trang Minh Hỉ nhìn hãm âm thanh lạnh lùng nói: “Còn có, ta không sợ nói cho người biết, hết thảy đều là ta an bài, là ta sai người dụ hoặc người bài bạc, là ta an bài người thiết kế cục diện cho người không ngừng mà thua tiền, càng lún càng sâu, cũng là ta bảo người cho người vay nặng lãi, khiến người rơi vào hoàn cảnh này, hết thảy đều là ta làm!”

“Người...người...” Trang Tín Xuyên tức giận đến mức mắt long sòng sọc, chỉ vào nàng, nửa ngày nói không nên lời.

Một bên Nhị di thái thái khiếp sợ tiến lên, giữ chặt hai tay Trang Minh Hỉ, dường như không thể tin nổi hỏi: “Minh Hỉ, con vì sao phải làm như vậy? Hãm là ca ca ruột của con a!”

Trang Minh Hỉ bỏ tay Nhị di thái thái ra, chỉ vào Trang Tín Xuyên cười lạnh nói: “Hãm có coi ta là muội muội ruột sao? Ta lúc trước một lòng vì hãm suy tính, mà khi Tà gia muốn từ hôn, hãm vì tâm tư bản thân, cứng rắn ép gả ta cho Tà gia, kết quả mới gây cho ta bị kịch ngày hôm nay... không

chỉ như thế, khi ta nhận hết tra tấn trở về, hăn còn dùng dao đâm vào lòng ta, ta không có ca ca như vậy! Trang Tín Xuyên, người rơi vào tình cảnh này là do người vô năng, là người vô dụng! Để cho người làm bại quang gia sản, còn không bằng nằm trong tay ta! Ta biết các người sẽ không đồng ý ở riêng, cho nên ta mới nghĩ ra biện pháp này buộc các người ở riêng. Người cứ chờ coi, ta nhất định sẽ dùng số tiền này tạo ra một Trà Hành so với Thịnh Thế còn thịnh vượng hơn, ta sẽ làm cho tất cả mọi người đều biết, ta Trang Minh Hỉ mới là người có tư cách nhất để trở thành đương gia!”

Trang Tín Xuyên giận đến mức mặt trắng bệch, nhưng cũng không biết nên làm gì. Nhị di thái thái ở một bên bụm mặt khóc lớn, nàng dù thế nào cũng không nghĩ tới, nhi tử và nữ nhi của nàng lại cốt nhục tương tàn như vậy.

“Báo ứng a, báo ứng a.” Nhị di thái thái dấm ngực, cơ hồ khóc đến mức là người.

“Đuổi bọn họ ra, từ nay về sau, không để bọn họ bước một bước vào phủ!” Trang Minh Hỉ ngoan tuyệt, phân phó gia đình.

Gia đình lĩnh mệnh, lập tức đuổi ba người ra ngoài.

“Minh Hỉ, Minh Hỉ, người sao có thể đối với mẫu thân như vậy a...” Nhị di thái thái một bên giãy dụa, một bên quay đầu nhìn Trang Minh Hỉ khóc lóc cầu xin.

Trang Minh Hỉ đứng ở trong sảnh nhìn Nhị di thái thái không nhúc nhích, hé ra mặt cười tái nhợt.

“Dù sao trong lòng người cũng chỉ có một nhi tử này, mặc kệ là chuyện gì, người đều hướng về phía hăn, đã như thế, người cứ coi như chưa từng sinh ra nữ nhi này, về sau sống với nhi tử của người đi!”

Trang Minh Hỉ kiên quyết nói.

“Minh Hỉ, Minh Hỉ!”

“Đuổi bọn họ ra ngoài!”

Rất nhanh, trong đại sảnh khôi phục sự yên tĩnh, Trang Minh Hỉ hai chân mềm nhũn, ngồi xuống đất.

Đúng lúc này, có hạ nhân thông báo: “Tạ gia Nhị công tử cầu kiến!”

Tạ Đình Quân?

Nghe thấy cái tên này, Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy trái tim nhảy nhót, cũng không biết lấy khí lực từ đâu, cố gắng đứng dậy.

“Mời hân vào!” Trang Minh Hỉ phân phó.

Tạ Đình Quân...

Trang Minh Hỉ nghiêng răng nghiêng lợi.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 243: Không thể không nhẫn

Tạ Đình Quân sau khi đi vào thì chấp tay sau lưng đứng trong đại sảnh, nhìn ngắm xung quanh. Trong chốc lát, mới hướng cặp mắt sáng quắc nhìn trừng trừng Trang Minh Hỉ, cười nói: “Trang Minh Hỉ, có đôi khi, người thật sự khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác!”

“Tạ Đình Quân, người còn dám tới đây!” Trang Minh Hỉ trừng mắt nhìn hắn, hận đến mức hai mắt như muốn chảy máu.

Tạ Đình Quân nhú mày, lấy tay nhàn nhã phúi phúi tay áo, “Ta vì sao không dám tới đây?”

Thấy hắn bộ dáng không thèm để ý, Trang Minh Hỉ lửa giận ngàn ngọn, nàng xông lên phía trước, dùng sức đâm hắn, đồng thời kêu lên: “Ta biết đều là âm mưu của người, người cố ý khiến ta bị muỗi thương tư nhân bắt đi, người biết rõ ta sẽ bị đối đãi thế nào, người biết rõ ta có thể sẽ mất mạng, nhưng mà người vẫn như cũ không chút lưu tình đẩy ta vào hoàn cảnh như vậy!”

Dù Trang Minh Hỉ đem hết toàn lực, nhưng sự phẫn nộ của nàng đối với hắn mà nói không đáng để nhắc tới. Tạ Đình Quân chỉ cần dùng một bàn tay đẩy nhẹ nàng ra, đẩy nàng ngã ngồi xuống ghế bên cạnh.

Bởi vì quá mức phẫn nộ, Trang Minh Hỉ cả người mềm nhũn, nàng vài lần giãy dụa muốn đứng lên, nhưng đều thất bại, cuối cùng, nàng phát tiết dùng sức vỗ tay vịn, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, nàng chỉ vào Tạ Đình Quân nói: “Người là tên súc sinh! Người có thể không thích ta, người có thể từ hôn, vì sao phải đối với ta như vậy? Cả cuộc đời của ta đã bị hủy

trên tay người!” Càng khiến cho nàng khó có thể chịu nổi là tất cả những điều hăn làm đều vì nữ nhân kia! Nàng chẳng lẽ không phải là nữ nhân hăn từng muốn cầu thân hay sao? Hăn sao có thể tuyệt tình với nàng như vậy?

Nàng thật sự muốn xé đôi ngực của hăn ra xem có phải tim của hăn làm bằng đá hay không!

“Không sai, đều là ta làm!” Tạ Đình Quân đi đến trước mặt nàng, nhìn nàng thanh âm lạnh lùng nói: “Ta đã từng cảnh cáo người, nếu người dám phá hư chuyện của ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người, đáng tiếc người cũng không để ở trong lòng, người có ngày hôm nay là do gieo gió gặt bão!” Nói xong, hăn lại tươi cười: “Ta chỉ là có chút kỳ quái, người đã biết, sao không thấy người có hành động gì?” Hăn nhìn nhìn bốn phía, chỉ thấy đại sảnh trừ bỏ bọn họ ra, không hề có một ai, có thể thấy được trước khi hăn tiến vào, nàng đã cho hạ nhân lui xuống.

Nói cách khác, nàng cũng không muốn để người khác nghe thấy bọn họ nói chuyện. Điều này khiến trong lòng hăn xác định, nàng có điều cố kỵ, phàm là người có điểm cố kỵ vẫn có thể dễ dàng nắm bắt!

Đối diện, Trang Minh Hỉ cắn chặt môi gât gao trừng mắt nhìn hăn, không nói một lời.

Tạ Đình Quân đi đến trong đại sảnh nhìn bốn phía chung quanh cười nói: “Người là một nữ tử, được nhiều bạc như vậy, chẳng những không che giấu, còn phô trương bốn phía, nghĩ đến kế tiếp người nhất định sẽ có hành động gì đó, điều này bất quá là người muốn biểu hiện thực lực của bản thân mà thôi!”

Khi hăn tiến vào, vừa vặn chạm mặt với Nhị di thái thái và Trang Tín Xuyên đi ra. Trang Tín Xuyên hùng hùng hổ hổ, đem chuyện Trang Minh Hỉ hăm hại hăn mắng mỏ thành lời, vừa vặn để cho hăn nghe thấy.

Không thể không nói, nữ nhân như Trang Minh Hỉ, còn tâm ngoan thủ lạt hơn so với tưởng tượng của hần! Không chỉ đối với người khác, đối với bản thân cũng ngoan tuyệt! Nàng có thể thoát khỏi tay Kiều đại, nói vậy đã tổn không ít tâm tư, trả giá cũng không ít. Bị làm nhục như vậy, sau đó còn có thể đoạt lấy tài sản, cũng không phải là việc mà nữ tử khuê các bình thường có thể làm được!

Thấy hần dễ dàng nhận ra ý đồ của mình, Trang Minh Hỉ trong lòng rung mình, cảnh giác nhìn hần.

“Người nhất định đã biết, người mặc dù đã biết mọi chuyện, cũng không ảnh hưởng đến ta, nhưng đã đắc tội với ta, sẽ xung đột với kế hoạch sau này của người!” Tạ Đình Quân xoay người, cầm bào màu đen làm nổi bật sự uy vũ bất phàm, gương mặt góc cạnh rõ ràng mang theo một sự tự tin chắc chắn, mặc dù vô cùng thống hận hần, Trang Minh Hỉ không thể không thừa nhận hần thật sự là một nam nhân hấp dẫn!

Lúc này Trang Minh Hỉ dần dần bình tĩnh. Nàng hít sâu vài lần, dựa vào tay vịn đứng lên. Nàng nhìn hần, âm thanh lạnh lùng nói: “Người hôm nay đến đây, chắc hẳn muốn biết ta đã nói gì với Tần Thiên đúng không!”

Tạ Đình Quân nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng.

Nàng cười cười, ngang ngẩng đầu lên: “Người yên tâm, đến bây giờ ta chưa hề nói gì cả, bất quá về sau, còn muốn xem Tạ công tử làm như thế nào. Ta rất nhanh sẽ thành lập một Trà Hành, chuyện sinh ý còn phải nhờ vào sự hỗ trợ của Tạ công tử, việc này cũng sẽ thành toàn cho mối tình si của người!” Câu cuối cùng tràn ngập giọng điệu mỉa mai trêu tức.

Tạ Đình Quân sắc mặt trầm xuống, “Người đây là đang uy hiếp ta?”

“Không phải uy hiếp, là giao dịch! Chúng ta dựa theo nhu cầu, người vẫn như cũ có thể lấy thân phận bằng hữu xuất hiện bên cạnh Tần Thiên, mà ta chỉ muốn thanh thế nhanh chóng lớn mạnh!”

Trang Minh Hỉ nhìn thẳng hăn, trong ánh mắt có dã tâm rõ ràng.

Nàng cũng không trông cậy Tạ Đình Quân có thể hỗ trợ gì, chỉ cần hăn không trăm phương ngàn kế phá hư đã rất tốt rồi. Không sai, nàng hận không thể lột da bẻ xương hăn, đem hăn ăn sống nuốt tươi, nhưng tạm thời nàng chưa làm được điều này, nàng tự biết mình không có năng lực như vậy. Nếu nàng nói ra tất cả, người bên ngoài có tin hay không không bàn tới, nhưng nhất định sẽ đắc tội với hăn. Bối cảnh hăn hùng hậu, thế lực khổng lồ, lại tâm ngoan thủ lạt, nếu sau này hăn muốn gây khó dễ với nàng, nàng cũng sẽ bị phiền toái. Mặc kệ xét theo phương diện nào đều là được nhiều hơn mất, chỉ một chút không đành lòng sẽ phá hỏng mưu kế, muốn thành đại sự không thể không nhẫn nhịn! Cho nên, nàng quyết định tạm thời áp chế cừu hận, trước làm tốt mọi việc đã!

Hơn nữa, nàng vì sao phải nói với Tần Thiên? Để một con độc xà lặng yên không một tiếng động ẩn nấp ở bên người nàng không phải tốt hơn sao? Thế nào cũng có một ngày hăn sẽ cắn nàng một ngụm, đến lúc đó nàng ở bên cạnh xem náo nhiệt không phải vui vẻ hay sao? Nàng làm sao phải nhắc nhở nàng ta!

Tạ Đình Quân nhìn nàng một lúc, mới nói: “Tốt, theo ý của người, người kín miệng, ta sẽ không gây khó dễ, ta còn thật sự muốn nhìn xem, người có thể làm ra chút chuyện gì hay không!”

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu, định liệu trước cười cười.

Tạ Đình Quân cười lạnh hai tiếng, xoay người đi ra ngoài, mới vừa đi hai bước, bỗng nhiên lại dừng lại.

Hăn quay đầu, nhìn về phía Trang Minh Hỉ: “Trang Minh Hỉ, người dám giống trống khua chiêng như vậy, khẳng định là có người bảo hộ người, người kia là ai?”

Ngay sau đó, hắc nhãn châu chuyển động, hình như đã hiểu ra: “Nga, ta hiểu được...” hắc cười cười, lại nhìn Trang Minh Hỉ liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Tạ Đình Quân bước ra đại môn, không lâu sau, Lâm Vĩnh từ một góc chui ra. Hắc thân mình chợt lóe, liền đi đến bên cạnh Tạ Đình Quân, dè dặt thanh âm nói: “Quả nhiên không ngoài sở liệu của công tử, nô tài lặng lẽ dạo một vòng bên trong, phát hiện không ít người của Kiều bang đảm đương quản lý hậu viện.”

Tạ Đình Quân đi về phía ngựa của mình, vỗ vỗ yên ngựa, cười khẽ: “Sự tình càng ngày càng thú vị.”

Nói xong, hắc phi thân lên ngựa, chân kẹp bụng ngựa nhanh chóng rời đi, Lâm Vĩnh theo sát ngay sau.

Mà bên này, Tạ Đình Quân đi rồi, Trang Minh Hỉ thu dọn một lúc, mang theo một cái hộp nhỏ, ra khỏi phủ, đi thẳng đến nha môn Tri phủ, gặp Hồ Tri phủ trong thư phòng ở hậu viện nha môn.

“Chất nữ thỉnh an dưỡng. Lần này chất nữ có thể nhanh chóng thuận lợi cũng nhờ có dưỡng giúp, chất nữ tới đây cảm ơn dưỡng, dâng lên chút tâm ý nho nhỏ!” Trang Minh Hỉ đưa hộp nhỏ lên.

Hồ Tri phủ mở nắp ra, bên trong là một tập ngân phiếu. Hắc thoáng nhìn qua, trong lòng vui vẻ, hắc rất vừa lòng cười cười, nhìn về phía Trang Minh Hỉ ánh mắt cũng ôn hòa hơn: “Mọi người đều là người một nhà, không cần đa lễ. Dưỡng thật đúng là đã xem nhẹ người, không thể tưởng được người lại thông minh như vậy, chí hướng rộng lớn, so với ca ca kia của người không biết giỏi giang hơn bao nhiêu! Người yên tâm, người cứ việc đi làm việc mà người muốn, hết thầy có dưỡng làm chủ.”

Trang Minh Hỉ tâm vui vẻ hành lễ trước Hồ Tri phủ, nói: “Dưỡng để mắt Minh Hỉ, Minh Hỉ nhất định sẽ không để người thất vọng!”

Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hồ Tri phủ, ánh mắt lóe ra, giống như có thâm ý, Hồ Tri phủ hiểu rõ, cười ha ha vài tiếng, “Được, được, có bản quan ủng hộ, tương lai thành tựu của người tuyệt đối sẽ không thua Thịnh Thế!”

Trang Minh Hỉ hé miệng cười.

Từ lúc nàng quyết định đoạt lấy tài sản, nàng biết, bản thân chỉ là một nữ tử nếu muốn sống yên ổn tuyệt đối không có khả năng, nàng không giống như Đại phu nhân lúc tiếp quản Trà Hành đã có căn cơ vững vàng, mọi thứ của nàng chỉ mới bắt đầu. Điều này bắt buộc nàng phải có thực lực hùng hậu để làm chỗ dựa, mà hẳn nhiên đó là người dượng tham lam, Hồ Tri phủ.

Nàng biết lúc trước Hồ Tri phủ giúp đỡ bọn họ tuyệt đối không vì quan hệ thân thích, nhất định còn có tính toán của hắn. Có điều ca ca quá vô dụng, làm cho hắn thất vọng. Chỉ cần mình có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn, tuyệt đối có thể được hắn bảo hộ.

Vì thế, nàng suy nghĩ hai ngày hai đêm, viết xuống một phong thư, nội dung nói rõ ý tưởng của nàng, cùng với kế hoạch và sự quyết tâm của nàng. Nàng bảo Kiều Đại nghĩ cách đưa đến cho Tri phủ đại nhân, không bao lâu, Tri phủ đại nhân liền vì nàng tìm chỗ ở này, những người ở đây đều có lai lịch, người tầm thường cũng không dám tới. Điều này cũng biểu hiện một việc, Trang Minh Hỉ nàng cũng là người không đơn giản! Rất tiện để nàng làm việc theo kế hoạch.

Nàng hiện tại muốn bạc có bạc, muốn bối cảnh có bối cảnh, nàng không tin, nàng không thành công!

Tần Thiên, người hãy chờ đấy, một ngày nào đó, ta sẽ làm cho thế nhân nhận ra, ta Trang Minh Hỉ so với Tần Thiên người không hề thua kém!

Bên kia, Thanh Liễu trở về đem hết thảy sự tình bẩm báo cho Tần Thiên biết, nàng tuy rằng không thể vào, nhưng là ở ngoài cửa lớn thông qua đối thoại giữa Trang Tín Xuyên và Nhị di thái thái đã rõ ràng mọi việc, sau đó nhanh chóng trở về hướng Tần Thiên hồi báo.

Nghe xong, Tần Thiên có chút ngẩn ngơ, kinh dị trước thủ đoạn tàn nhẫn của Trang Minh Hỉ, đồng thời, cũng không khỏi bội phục sự quyết đoán và dũng khí của nàng. Phải biết rằng, nàng bất quá chỉ là một nữ tử khuê các mười bảy mười tám tuổi. Nhưng vừa nghĩ đến nàng mười mấy năm mưa dầm thấm lâu có sự ảnh hưởng từ Đại phu nhân, lại có mẫu thân khôn khéo mạnh mẽ nuôi dạy, cũng không còn cảm thấy kỳ quái.

“Đại thiếu phu nhân, ta còn nghe nói, Tứ tiểu thư cũng muốn mở Trà Hành!” Thanh Liễu vội la lên, “Với tính tình của Tứ tiểu thư, tương lai chỉ sợ là muốn đối nghịch với Đại thiếu phu nhân!”

Tần Thiên cười nói: “Sợ cái gì, đối thủ của chúng ta còn thiếu hay sao? Nhiều hơn một người thì cũng thế.”

Hơn nữa, có thể có đối thủ như Trang Minh Hỉ nhất định là một chuyện thú vị.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 244: Thái Bình Trà Hành

Ban đêm, trăng sáng nhô cao, bóng cây lắc lư.

Một bóng đen tiến vào trong phòng Trang Minh Hỉ.

Trang Minh Hỉ vốn đang ngủ không an ổn bỗng nhiên bừng tỉnh, vừa mở mắt ra, liền phát hiện có bóng đen đứng sừng sững trước cửa sổ, Trang Minh Hỉ kinh hãi định há mồm kêu to, còn chưa kịp lên tiếng, miệng đã bị một bàn tay to thô ráp che lấp. Trang Minh Hỉ phản ứng lại, lập tức đẩy bàn tay kia ra, tức giận nói: “Kiều Đại, hiện tại người chạy tới đây làm gì?”

Kiều Đại hắc hắc cười hai tiếng, “Không phải vì nhớ nàng sao?” Hắn vừa định cởi giày leo lên giường, lại bị Trang Minh Hỉ một cước đá xuống.

“Cút, về sau đừng tới tìm ta, nếu không, ta nhất định sẽ báo quan bắt người! Người cũng đừng quên, người không thể lộ diện a!” Trang Minh Hỉ quát khế.

Kiều Đại không đề phòng, bị nàng đá ngã, trong tay còn cầm một chiếc hài vừa cởi. Nghe thấy Trang Minh Hỉ uy hiếp, Kiều Đại trong lòng tức giận, ném giày vải trong tay xuống đất, bật người dậy, vọt tới giường Trang Minh Hỉ, nhanh như điện đem nàng áp đảo.

Trang Minh Hỉ kinh hãi, giấy dựa, kêu to: “Người đâu...”

Nhưng thanh âm còn chưa hoàn toàn phát ra, miệng đã bị hắn hôn gắt gao, thanh âm của nàng đều bị hắn cắn nuốt sạch sẽ.

Trang Minh Hỉ hợp lực phản kháng, lắc đầu, hấn dùng bàn tay như gong kìm chặt chẽ cố định mặt của nàng, nàng dùng chân đá, đôi chân trắng kiện của hấn ép nàng gắt gao, nàng lấy tay đấm, hấn hoàn toàn không để ý, cơ bắp trên người hấn cứng rắn như sắt thép, đấm vài cái tay nàng lại cảm thấy ần ần đau. Nàng vừa tức vừa hận, nhưng cũng không có biện pháp.

“Roẹt” vài tiếng, hấn lột bỏ xiêm y của nàng, động tác thô bạo hung hăng xuyên qua nàng. Sự tức giận thông qua động tác của hấn hung hăng phát tiết trên thân thể nàng, một chút rồi lại một chút, thô lỗ mà cuồng dã, giống như một sự trừng phạt, hoặc như một khổ hình, giường gỗ khắc hoa văn cúc lê vốn chắc chắn bởi vì động tác của hấn mà lay động, phát ra tiếng vang, giống như đất rung núi chuyển, dường như giây tiếp theo sẽ đổ sụp xuống.

Hấn hung hăng hôn nàng, môi của nàng lưỡi của nàng bị hấn mút đến run rẩy. Trang Minh Hỉ mở to hai mắt, oán hận nhìn hấn, nước mắt dâng đầy trong hốc mắt, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, giống như bị một vật nặng đánh vào thân thể, nàng hung hăng bắt lấy cánh tay hấn, móng tay gắt gao đâm sâu vào cơ bắp của hấn.

Hấn bỗng mở mắt, tiếp xúc với ánh mắt căm giận như hai lưỡi dao nhỏ của nàng, hấn ngấn ra, dừng động tác, ngẩng đầu lên.

Hấn dùng đôi tay xoa xoa gương mặt đầy nước mắt của nàng, tức giận chỉ trong nháy mắt biến mất, “Rất đau sao?”

Trang Minh Hỉ gắt gao nhìn hấn, nước mắt điên cuồng rơi xuống, thanh âm tràn ngập hận ý tràn ra: “Ta sẽ giết người, một ngày nào đó, ta sẽ giết người!”

Hấn nhẹ nhàng cười, thanh âm khàn khàn: “Chết ở trong tay nàng ta cũng không có gì oán trách, nàng đừng kêu, ta sẽ nhẹ nhàng một chút, kỳ

thật nàng kêu cũng vô dụng, trong Trang phủ đều là người của ta, bọn họ sẽ không quan tâm.”

“Người của người?”

“Hồ đại nhân giúp người tìm phòng ở, nhưng mọi thứ bên trong là ta đã cầu Tần sư gia giao cho ta làm. Không phải vì lo lắng cho nàng hay sao? Nàng là một nữ tử, nếu như bị ác nô bắt nạt thì phải làm sao bây giờ? Nàng là nữ nhân của ta, ta sẽ bảo hộ nàng!”

“Ta sẽ đuổi tất cả người của người đi, ta sẽ tìm một người khác đến bảo hộ ta!”

“Ngoan, đừng nháo, hiện tại ngoài ta ra nàng còn có thể tin tưởng ai? Ta biết nàng chê ta xấu, nhưng mà ta đối tốt với nàng.”

Tiếp theo, hắn lại bắt đầu hôn nàng, động tác trở nên ôn nhu hơn, bàn tay hắn đầy vết chai càng không ngừng dao động trên người nàng, hắn càng không ngừng run run, thở ra hít vào, giống như đang hưởng thụ tư vị đẹp đẽ nhất.

Đêm đen khiến khuôn mặt xấu xí của hắn trở nên mơ hồ, ánh mắt hắn trong bóng đêm lờ lờ sáng lên, trên người hắn cũng không còn mùi hôi gay mũi, tóc cũng gọn gàng hơn, ẩn ẩn còn có một mùi thơm ngát, dần dần, thân thể căng thẳng của Trang Minh Hỉ cũng trở nên thư hoãn hơn, dưới sự khiêu khích không ngừng của hắn, cũng bắt đầu lộ ra vẻ xuân tình.

Dần dần, nàng theo động tác lỗ mãng của hắn mà thở dốc rên rỉ, hai chân nàng bất tri bất giác vòng lên tấm lưng tráng kiện của hắn, hắn vui sướng cúi đầu hôn lên ngực nàng, nàng hơi hơi run rẩy, nắm chặt đầu của hắn, hắn bỗng nhiên mãnh liệt lật động vài cái, dưới động tác điên cuồng của hắn, bụng nàng từng trận co rút, hai người đồng thời lên đỉnh. Nàng gắt gao ôm chặt hắn, hai chân gắt gao kẹp lấy lưng hắn, không thể tự khắc chế phát ra tiếng ngâm nga.

Sau đó, Trang Minh Hỉ xoay người đưa lưng về phía hắn, nàng lúc này cảm thấy vô cùng xấu hổ với phản ứng vừa rồi của mình. Kiều Đại không để ý đến sự lạnh lùng của nàng, ngồi dậy, đem nàng ôm vào trong lòng, càng không ngừng hôn lên cổ và phần lưng của nàng, hàm hồ nói: “Minh Hỉ, vừa rồi thật tuyệt, một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ gả cho ta. Đến lúc đó, ta sẽ truyền lại vị trí bang chủ, ta cũng không muốn trải qua cuộc sống ngày ngày vung dao liếm huyết nữa, chúng ta cùng tìm một nơi để sinh sống.

Ai muốn cùng kẻ thô tục đề tiện quái dị như người sinh sống? Ta hiện tại muốn cái gì thì có cái đó, về sau tùy tiện vung tay một cái, cũng sẽ mạnh mẽ hơn so với kẻ quái dị như người!

Bất quá lời nói lúc trước kia của hắn thật ra làm cho nàng thương tâm, nàng là một nữ nhân, đi ra làm việc luôn bất tiện, nếu có thể được hắn bảo hộ, cũng không cần phải sợ cái gì. Dù sao chính mình đã là người của hắn, trong khoảng thời gian ngắn dễ dàng dành hắn rồi nói sau, chờ nàng địa vị củng cố, có thể lực của riêng mình thì đối phó hắn không muộn!

Nghĩ vậy, Trang Minh Hỉ xoay người, trừng mắt nhìn hắn: “Trừ phi người về sau đều nghe ta, ta muốn người làm như thế nào, thì người phải làm như thế ấy.”

Ai ngờ nam nhân vừa rồi còn nhu tình mật ý nghe thấy câu này lập tức thay đổi vẻ mặt: “Nói hươu nói vượn, ta đường đường là Kiều bang chủ, thuộc hạ có mấy ngàn người đi theo ta kiếm ăn, sao có thể nghe lời của một phụ nhân! Hơn nữa chuyện của Kiều bang chúng ta, cũng vụn vặt lần cũng không thể để nàng can thiệp.”

“Ai muốn can thiệp vào chuyện của người!” Trang Minh Hỉ hướng hắn trừng mắt, “Chuyện buôn lậu ta không có hứng thú, ta chỉ là nói, về sau ta có chuyện gì cần người hỗ trợ, người tuyệt đối không thể chối từ! Người làm được không?”

Kiều Đại lúc này mới nở nụ cười, hần sờ soạng trước ngực nàng, nói: “Nàng là nữ nhân của ta, chuyện của nàng cũng là chuyện của ta!”

Nói xong, hần lại áp lên người nàng, cười hì hì nói: “Nữ nhân, vừa rồi thật sự rất thích thú, chúng ta lại thử một lần nữa.”

Dưới sự trợ giúp của Hồ Tri phủ, Trang Minh Hi nhanh chóng thành lập Thái Bình Trà Hành, nàng trả lương cao lôi kéo sư phó chế trà, chương quây, quản sự của các Trà Hành khác, lại được Hồ Tri phủ ngầm đồng ý, dùng đủ mọi loại thủ đoạn hái chè tươi mùa hạ, tổn hại không ít lợi ích của các thương gia khác. Từng có người tới cửa gây sự, sau đó lại bị một ít người không rõ lai lịch đánh gãy chân, sau đó, tất cả những Trà Hành nhỏ không ai dám công khai kêu gào đối nghịch với Trang Minh Hi.

Thái Bình Trà Hành của Trang Minh Hi, chiến thắng việc thu mua chè tươi mùa hạ, hơn nữa có bối cảnh có tài chính hùng hậu, rất nhanh đã trở thành một trong những Trà Hành lớn nhất ở Dương Thành.

Mà số chè tươi mùa hạ nàng thu về, sau khi được sao chế, nhờ quan hệ của Hồ Tri phủ, toàn bộ được vận chuyển qua cửa khẩu đến thị trường phía nam —— Tuệ Châu.

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 245: Lâm nhi

Có một điều đáng giá là, từ sau khi khai cấm biển, trong số các hàng hóa xuất khẩu, thứ bán đắt hàng nhất là trà, vải, đồ sứ, đặc biệt là trà, rất được ngoại quốc hoan nghênh, tỷ trọng trong xuất khẩu hàng hóa một năm so với một năm lại tăng lên, rất nhiều trà thương ánh mắt đều tập trung vào đây.

Thịnh Thế Trà Hành bởi vì vừa nhận được sinh ý trà ở đại mạc phương bắc, chè tươi trong tay chỉ có hạn, tuy rằng năm trước trồng trọt không ít trà, nhưng muốn có thu hoạch cũng phải mất vài năm. Sau khi cung ứng nhu cầu của đại mạc, cơ hồ vô lực với thị trường hải ngoại ở phía nam, vì vậy lần này việc tranh tài thu mua trà hạ cùng Thái Bình Thịnh Thế của Trang Minh Hỉ cũng không nảy sinh xung đột.

“Thái Bình Thịnh Thế, Thái Bình Thịnh Thế, nàng ta gọi là Thái Bình, thực rõ ràng là muốn đứng trước đầu Thịnh Thế chúng ta mà!”

Hôm nay là ngày hài tử của Phương Nghiên Hạnh tròn trăm ngày tuổi. Hài tử này là tôn tử đầu tiên ở Trang phủ, Đại phu nhân tất nhiên cao hứng, chuẩn bị tiệc chúc mừng, khi các khách nhân đã rời đi, người một nhà tụ tập trong viện của Đại phu nhân, một bên đùa với đứa nhỏ, một bên nói chuyện phiếm.

Người nói chuyện là Tam di thái thái. Nàng đem oa nhi giao cho Trang Minh Lan, tiếp tục ngồi đối diện với Đại phu nhân đang ngồi ở chính vị nói: “Lúc trước thấy Tứ tiểu thư văn văn tĩnh tĩnh, nào biết lại là một nhân vật ngoan tuyệt như vậy, đối với mẫu thân ca ca ruột cũng vô tình như vậy,

ngắm lại khiến cho người ta trong lòng run sợ, cũng may đã ra ở riêng, nếu không để nàng ta tiếp tục ở tại chỗ này, chẳng phải là đáng lo?”

Trang Tín Trung đang chơi đùa với con nghe vậy ngẩng đầu nói: “Kỳ thật Tứ muội cũng là người thông minh, đáng tiếc nàng thân là nữ nhi, nếu là nam nhân, có lẽ còn có hi vọng trở thành đương gia...” Lời này không phải không có đạo lý, lúc trước, nếu trong nam nhi của Trang phủ có người giỏi giang, Đại phu nhân cũng không chú ý để nha hoàn như Tần Thiên tiếp nhận vị trí này.

Nhưng Đại phu nhân cũng rất quyết đoán phủ định: “Đương gia Thịnh Thế không chỉ có bản lĩnh, càng phải có phẩm tính chính trực, có lòng bao dung. Minh Hỉ tàn nhẫn vô tình, làm việc không từ thủ đoạn, mặc dù tương lai nàng thành công, cũng sẽ chỉ có được danh hào gian thương, sẽ không lâu bền!”

“Đúng đúng đúng, Đại tỷ nói rất đúng, chỉ có Đại thiếu phu nhân của chúng ta mới là người thích hợp nhất tiếp nhận địa vị từ tay Đại tỷ, trở thành đương gia Trang phủ chúng ta!” Tam di thái thái vội vàng xu nịnh, nay, đại cục đã định, Tần Thiên ở Trang phủ địa vị không gì phá nổi, Tam di thái thái cũng không dám khiêu chiến với quyền uy của nàng nữa, ngược lại bởi vì lúc trước nhiều lần đắc tội nàng, mà cảm thấy lo sợ, sợ nàng ghi tạc trong lòng, đối với bọn họ bất lợi, vì vậy có cơ hội liền theo đuôi nịnh hót.

Tần Thiên làm sao không biết tâm tư nàng ta, kỳ thật nàng cần gì phải so đo với một thiếp thất, có điều nàng hiểu được, đối đãi với người như Tam di thái thái, phải khiến nàng ta e dè, không thể quá mức thân cận, với tính tình của nàng ta, khó tránh khỏi lại trở nên không biết điều.

Nàng nhìn Tam di thái thái cười nhẹ, vẻ mặt ôn hoà, làm cho Tam di thái thái có chút mất mặt, lời khen ngợi cũng không được đáp lại.

Thấy tiểu hài tử đáng yêu, Tần Thiên đón lấy từ tay Trang Minh Lan, đưa tới trước mặt Trang Tín Ngạn, hai người đều là vẻ mặt hứng thú đùa với đứa nhỏ, thấy đứa nhỏ mập mạp, tay chân tròn vo giống như củ sen, lúc ngủ một hồi meo mào, một hồi nhíu mày, đáng yêu làm cho người ta hận không thể một ngụm nuốt vào.

Trang Tín Ngạn nhìn mà yêu thích, trên mặt lộ ra tươi cười, vươn tay ý bảo muốn ôm, Tần Thiên đem đứa nhỏ giao vào tay hắn. Trang Tín Ngạn thật cẩn thận ôm vào trong ngực, tư thế kia, vẻ mặt kia, làm cho người ta nhìn mà trong lòng cảm thấy thực thư thái.

“Xem ra, đại ca về sau cũng sẽ là một phụ thân tốt.” Phương Nghiên Hạnh ở một bên cười nói.

“Tư thế ẵm hài tử của Đại ca so với phụ thân như ta còn cẩn thận hơn!” Trang Tín Trung cũng cười nói, “Chàng nói mà không biết xấu hổ, cũng chưa thấy có phụ thân nào như chàng a!” Phương Nghiên Hạnh sáng giọng.

Nguyệt Nương đang xoa bóp bả vai cho Đại phu nhân, nhìn thấy một màn này, lòng tràn đầy cảm xúc, nhin không được nhìn Trang Tín Trung cười nói: “Ta nói Tam thiếu gia, người nếu thật muốn Đại ca sớm được làm cha, người nên cố gắng làm việc ở Trà Hành, để Đại thiếu phu nhân đỡ phải vất vả, như vậy nàng có thể an tâm vì Đại ca sinh hài tử a!”

Trang Tín Trung sờ sờ đầu, hàm hậu cười nói: “Nguyệt Nương, ta đang rất cố gắng, người cũng đừng trêu ghẹo ta.”

Phương Nghiên Hạnh cùng Trang Minh Lan cười rộ lên.

Tần Thiên cũng nở nụ cười vài tiếng, trong lòng lại âm thầm thở dài, lại nói tiếp, nàng cùng Tín Ngạn viên phòng đã hơn nửa năm, sao vẫn mãi không có tin tức gì?

Nàng không tự kìm chế sờ sờ bụng.

Sẽ không phải do khối thân thể này chứ... Tần Thiên trong lòng lo lắng, tình tiết trong tiểu thuyết sẽ không phát sinh trên người ta đi...

Lúc này, Trang Tín Ngạn quay sang nhìn nàng chăm chú.

Nàng biết, hẳn muốn nói với nàng, không cần lo lắng, không nên gấp gáp, mặc kệ là vấn đề gì, đều không cần lo lắng, hẳn vĩnh viễn đều ở bên người nàng.

“Đứa nhỏ cũng là duyên phận, duyên phận đến tự nhiên sẽ có...” Đại phu nhân bỗng nhiên cười nói: “Nhớ tới, ta cũng vào cửa hai năm sau mới có Tín Ngạn, loại chuyện này a, không thể sốt ruột!”

Trong giọng nói có ý tứ an ủi.

“Vâng vâng loại chuyện này không thể gấp a.” Nguyệt Nương vội vàng nói.

Tam di thái thái và bọn hạ nhân nhìn thấy vậy âm thầm lè lưỡi, Đại thiếu phu nhân quả thật rất được sủng ái, ngay cả chuyện con nối dõi quan trọng như vậy Đại phu nhân cùng Đại công tử cũng che chở nàng như vậy.

Người một nhà đang cười nói, bỗng nhiên có nha hoàn tiến vào bẩm báo: “Nhóm Tông gia lão gia đến.”

Mọi người đều tĩnh lặng, nhìn về phía Đại phu nhân đang ngồi ở chính vị.

Từ lần trước Đại phu nhân tuyên bố tách khỏi dòng họ, dòng họ lúc ban đầu rất tức giận, coi trọng sĩ diện, truyền lời, trừ phi bọn họ đến đập đầu nhận sai, nếu không tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bọn họ. Người của dòng họ cũng không cho rằng Đại phu nhân thật sự muốn thoát ly khỏi dòng họ, dù sao có ai dám chối bỏ tổ tiên chứ? Hơn nữa Trang Tứ gia vẫn còn chôn tại phần mộ tổ tiên.

Thằng đến hai tháng trước Đại phu nhân phái người đến dòng họ cùng bọn họ thương nghị chuyện tách phần mộ, thậm chí cùng Nhị phòng phân gia hoàn toàn không để dòng họ xen vào, bọn họ lúc này mới nóng nảy. Mắt thấy trà xuân trà hạ Trang phủ đều bán đắt hàng, lại cùng bọn họ không có nửa điểm quan hệ, bạc vốn tới tay nay không có, bọn họ làm sao chịu nổi, từ tháng trước, trừ bỏ tộc trưởng Trang Thành Chí không xuất hiện ra, những lão gia có bối phận trọng đại trong dòng họ đều thay nhau tới cửa nói chuyện với Đại phu nhân.

Đơn giản là nói chút lời tình cảm, không cần tổ tiên đại nghịch bất đạo linh tinh, ngóng trông Đại phu nhân hồi tâm chuyển ý.

Nhưng bọn họ đến đây vài lần, Đại phu nhân đều lấy lý do thân thể không khoẻ mà từ chối không tiếp, thấy vậy, người dòng họ ngược lại càng thêm sốt ruột, càng đến nhiều hơn.

“Nương, lần này hay để con đi ứng phó bọn họ?” Tần Thiên hỏi.

Đại phu nhân buông chung trà trong tay, trầm ngâm một hồi nhân tiện nói: “Không, cũng là thời điểm gặp bọn họ rồi.”

“Đại tỷ, còn gặp bọn họ làm cái gì? Những người này, đơn giản là muốn chiếm lợi ích của chúng ta, rõ ràng thừa dịp cơ hội này thoát ly khỏi bọn họ, không để bọn họ chiếm được tiện nghi!” Tam di thái thái mếu máo.

Đại phu nhân lắc đầu, được Nguyệt Nương nâng đỡ đứng lên, “Lời này ta cũng muốn nói với các người, kỳ thật ta chưa bao giờ thật sự muốn thoát ly khỏi dòng họ.”

Mọi người kinh dị, nhìn về phía Đại phu nhân, Tần Thiên tiến lên đỡ lấy Đại phu nhân.

“Vì sao, nương, theo ý ta, dòng họ cũng không đem lại chút lợi ích nào, hàng năm muốn chia hoa hồng cho bọn họ thì cũng đành thôi, nhưng bọn

họ mặc kệ là chuyện gì, cũng đều muốn xen vào quan tâm, thật sự rất phiền toái.” “Tần Thiên, ta cũng biết bọn họ phiền toái, nhưng con ngấm lại đi, người ta ra ngoài làm việc, đều bắt nguồn từ nền tảng thâm hậu, gia thế, dòng họ truyền lưu nhiều đời luôn được người khác tôn kính, mà người căn cơ bạc nhược, lai lịch không rõ luôn bị người khác chê cười.” Đại phu nhân vừa đi vừa nói chuyện, lời nói thấm thía, “Chúng ta hiện tại nhất thời thanh nhàn sang khoái, thoát ly khỏi dòng họ, trong mắt người đời, chúng ta chính là kẻ ruồng bỏ tổ tiên, đương nhiên, chúng ta là thương nhân, xét về phương diện này thanh danh không tốt cũng không sao, chỉ cần chúng ta thành thành thật thật buôn bán, cũng sẽ không bị ảnh hưởng nhiều.”

Nói đến đây, hài tử của Phương Nghiên Hạnh bỗng nhiên òa khóc. Đại phu nhân dừng lại, nhìn về phía thanh âm vọng lại, không tự chủ vươn tay ra. Phương Nghiên Hạnh nhìn thấy, vội vàng đem đứa nhỏ đưa lên.

Đại phu nhân vuốt ve sờ mặt đứa nhỏ, hiền lành dỗ dành: “Lâm nhi đừng khóc, đừng khóc...”

Tiểu Lâm nhi quả nhiên ngừng tiếng khóc, Phương Nghiên Hạnh vui sướng nói: “Nương vừa dỗ liền ngừng khóc, bình thường con phải dỗ rất lâu!”

Đại phu nhân cười cười, vẻ mặt vui mừng, bà thu tay, tiếp tục nói: “Nhưng chúng ta cũng nên vì hậu thế suy nghĩ, bọn họ không nhất định theo nghề buôn bán, nếu bọn họ gia nhập quan trường đọc sách thi cử thì sao? Dòng họ cùng bối cảnh rất trọng yếu, gia tộc ruồng bỏ tổ tiên dù thế nào cũng đều khiến người ta coi thường.”

Mọi người liên tục gật đầu, không thể không thừa nhận, Đại phu nhân còn suy nghĩ sâu xa hơn trong tưởng tượng của mình.

“Nhưng một khi quay trở lại với dòng họ, chẳng phải lại chịu đựng sự kiểm chế của bọn họ?” Tam di thái thái hỏi.

Tần Thiên đã hoàn toàn hiểu suy nghĩ Đại phu nhân, liền thay thế Đại phu nhân trả lời Tam di thái thái: “Nương cũng không muốn giống như trước bị bọn họ kiềm chế, cho nên mới gây lớn chuyện như vậy, nương, con nói đúng không?” Tần Thiên cười nhìn về phía Đại phu nhân.

Đại phu nhân vỗ mu bàn tay nàng, cười gật đầu, “Không sai, vẫn là Tần Thiên hiểu ta nhất.” Lại nói tiếp: “Các người tiếp tục vui vẻ, Tần Thiên, Tín Ngạn, các con cùng ta đi gặp Tông gia lão gia, chúng ta bị bọn họ đè ép nhiều năm, cũng đến thời điểm khiến bọn họ cúi đầu trước chúng ta rồi!”

Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên một phải một trái đi bên cạnh Đại phu nhân ra khỏi Thanh Âm viện, đi vào đại sảnh.

Chỉ thấy Nhị lão gia, Tam lão gia cùng Tứ lão gia đang ngồi đó lo lắng chờ đợi, Đại phu nhân vừa ra tới, ba người nhàn tình sáng lên, vội đứng lên đón.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 246: Đàng hoàng

Thấy Đại phu nhân rốt cục cũng ra gặp bọn họ, Tông gia lão gia đều cảm thấy có hy vọng. Ngay lập tức, ba người dùng mọi lời lẽ chiêu thức, Tam lão gia vốn cố hủ đóng vai phản diện, nói có sách, mách có chứng, nếu thoát ly dòng họ sẽ gặp nhiều điều bất lợi.

Mà Đại lão gia và Nhị lão gia đóng vai chính diện, tỏ vẻ cảm thông trước sự phản nộ lần trước của Đại phu nhân, còn tự mình hướng Tầm Thiên nhận lỗi, nói lần trước không điều tra rõ chân tướng đã tùy tiện định tội thật sự không nên.

Đợi cho ba người nói xong, Đại phu nhân cũng không ngoài dự liệu, cảm thấy tình hình chuyển biến theo hướng tốt, bà buông chung trà trong tay xuống, chậm rì rì mở miệng nói: “Kỳ thật không đến vạn bất đắc dĩ, ai lại muốn tác quái tố tông? Có điều, lần trước dòng họ thật sự là quá phận, nếu không phải do ta kiên quyết, nhi tức ngoan của ta sẽ bị các người bức bách đuổi đi rồi, một hạ nhân trung thành cũng sẽ bị các người bức tử, các người nói có phải thế không?”

Lúc này bọn họ đều đã biết chuyện lần đó là do Nhị phòng hãm hại, ba vị lão gia sao còn nói được gì, chỉ có thể ở bên cạnh cẩn thận nói đúng vậy.

Tầm Thiên tiếp xúc với người trong dòng họ không phải chỉ một hai lần. Mỗi lần những người này đều ỷ vào địa vị của mình trong dòng họ mà áp chế, dù thế nào cũng không nhượng bộ, nay thấy nhóm hãnh gặt đầu như mỗ thóc, không còn chút khí thế, đối với một văn bối cũng là thấp giọng nói năng nhỏ nhẹ, nhìn sắc mặt mà nói chuyện, làm sao còn có nửa phần kiêu

ngạo như trước, không thể không nói, tâm tình nếu chỉ dùng hai từ “Thống khoái” thật sự cũng không thể hình dung a!

“Vốn ta cũng không định hồi tâm chuyển ý, nhưng thấy các người là thúc bá trưởng bối một lòng vì cô nhi quả phụ chúng ta suy nghĩ, phần tình ý này, ta không thể không nhận.” Đại phu nhân tiếp tục nói; “Nhưng mà, chuyện lúc trước, sau khi phòng của chúng ta quay trở về dòng họ, khó tránh khỏi có thể có chuyện như vậy phát sinh khiến mọi người không thoải mái, ta muốn cùng dòng họ ước định ba điều!”

“Ước định ba điều?” Các Tông gia lão gia sửng sốt.

Đại phu nhân sắc mặt trầm tĩnh, trong vẻ mặt, giọng nói có khí thế không chấp nhận sự phản bác, bà vung tay nói “Điều thứ nhất chuyện của nhà chúng ta, bất luận là gia sự, hay là chuyện ở Trà Hành, đều do chúng ta tự mình làm chủ, dòng họ không có quyền can thiệp! Thứ hai, hết thảy sự vụ lớn nhỏ trong dòng họ, nhà của chúng ta cũng sẽ không nhúng tay vào. Thứ ba, ngoài tiền lãi hàng năm chúng ta đưa cho dòng họ thì cũng không được yêu cầu bất cứ danh mục nào khác, bất quá, nếu dòng họ thực sự gặp khó khăn, chúng ta sẽ xét theo tình huống mà làm hết khả năng! Chỉ cần đáp ứng ba yêu cầu này, Tứ phòng chúng ta sẽ quay về dòng họ, về cổ phần danh nghĩa của dòng họ ở Thịnh Thế vẫn dựa theo hiệp định cũ.”

Nghe xong lời nói của Đại phu nhân, ba vị lão gia hai mặt nhìn nhau, đây chẳng khác nào Tứ phòng dùng cổ phần danh nghĩa mua một vị trí trong dòng họ? Về sau bọn họ trừ bỏ lấy bạc ra hoàn toàn mất quyền kiểm soát, nói như vậy, dòng họ đối với bọn họ mà nói chẳng khác nào thùng rỗng kêu to?

Tam lão gia vốn cố hủ nhượng mảy, tựa như tỏ vẻ phản đối, nhưng Đại lão gia đúng lúc ngăn trở hẳn. Đại lão gia hướng Đại phu nhân nói; “Chuyện này chúng ta không thể làm chủ, phải trở về cùng Tam thúc thương lượng mới được.”

Đại phu nhân cũng không có gì ngoài ý muốn, gật đầu nói; “Tất nhiên, bất quá các người biết được tính cách của ta, những lời ta đã nói ra thì chính là ván đã đóng thuyền, sẽ không có đường thương lượng. Nếu Tam thúc đồng ý vậy thì tốt, còn nếu Tam thúc không chịu, các người cũng không cần phải tới nữa, mọi việc dừng ở đây.”

Nói xong, Đại phu nhân cũng không nói thêm nữa, lấy cớ thân thể không khỏe từ biệt.

Lần đàm phán cuối cùng này đã chấm dứt với sự toàn thắng của Đại phu nhân. Dù sao, Tứ phòng thoát ly khỏi dòng họ trong ngắn hạn cũng không có ảnh hưởng gì nhưng dòng họ không có Tứ phòng sẽ không có bạc thu về là chuyện ngay trước mắt. Dòng họ đã sớm hình thành thói quen thu được một nguồn lợi một cách thoải mái nhàn nhã, cho tới bây giờ từ kiếm nhập xa dịch, từ xa nhập kiếm nan (tiết kiệm thì khó, xa xỉ thì dễ). So sánh giữa hai người, tất nhiên dòng họ sẽ thiếu kiên nhẫn hơn, ai thiếu kiên nhẫn trước thì người đó sẽ phải cúi đầu.

Sau khi Đại phu nhân hoàn toàn xử lý tốt, bà lôi kéo tay Tần Thiên nói; “Từ nay về sau, con cứ yên tâm lớn mật làm chuyện mà con muốn, không còn ai có thể uy hiếp con, cũng không còn ai có thể quản thúc con nữa. Ta đem toàn bộ Trang phủ đều giao cho con, ta tin tưởng con, tin tưởng con tuyệt đối có thể giúp hơn nghìn miệng ăn cao thấp trong Trang phủ có cuộc sống an ổn.

“Nương, cảm ơn người đã tin tưởng con.” Tần Thiên ôm Đại phu nhân, trong lòng cảm động không thôi. Hóa ra Đại phu nhân tốn nhiều tâm lực, bất quá là muốn để nàng sống được tự do tự tại. Tần Thiên thật sự cảm thấy bản thân quá may mắn, đừng nói là bà bà, mặc dù là cha mẹ của mình, cũng khó có sự tín nhiệm như vậy.

Cũng không phải vì nàng có giá trị lợi dụng mới có thể được Đại phu nhân coi trọng mà cạnh tranh trong lòng. Phải biết rằng, nàng kiếp trước đã

thấy qua bao nhiêu người có năng lực có tài cán bị lão bản hoặc thủ trưởng đổ ky, qua cầu rút ván là chuyện luôn diễn ra. Mọi người vốn nên nương tựa lẫn nhau, không thể trông cậy việc bản thân không làm chút gì mà được người khác yêu thích, coi trọng, cơ hội này vô cùng bé nhỏ. Cho dù bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, cũng phải hao chút tâm tư mới có thể khiến bản thân trở nên phong phú.

Tần Thiên liếc mắt một cái cũng đã nhận thức được. Từ lần trước ở yến hội của Tri phủ phu nhân sau khi bị các thương phụ xúm vào công kích, Tần Thiên cảm thấy nên cải thiện mối quan hệ giữa mình và các thương phụ. Vì vậy sau đó cứ có hoạt động hay yến hội nào của các thương phụ nàng đều tham gia, cũng kết bạn không ít. Nhóm các phu nhân lúc nhàn rỗi đều rất thích bàn về mấy chuyện thị phi, Tần Thiên vốn cũng không thích, vì vậy bình thường ít khi cùng các nàng thâm giao.

Hôm nay, vài vị phu nhân đang tán gẫu vui vẻ trong cửa hàng Trân bảo trai, nhìn thấy Tần Thiên tiến vào đều là nhãn tình sáng lên, trong đó một vị là Vương phu nhân nhà bán tơ lụa lập tức đứng lên chào đón, mặt tươi cười nói: “Ta hôm nay vừa ra khỏi cửa chợt nghe thấy tiếng chim Hỉ Thước kêu, chỉ biết hôm nay sẽ gặp quý nhân, quả nhiên!”

Đối phương nhiệt tình như thế, Tần Thiên cũng bước lên phía trước cùng các nàng tiếp đón, lại giới thiệu Phương Nghiên Hạnh với các nàng.

Song phương thi lễ, sau đó Tần Thiên cũng không muốn lưu lại cùng các nàng dây dưa, không nghĩ tới Vương phu nhân lại nắm tay nàng, không khỏi phân trần kéo nàng ngồi xuống. Còn lại hai vị phu nhân một người là Lưu phu nhân của Vân Lai, một người là Chu phu nhân Tứ Hỉ từ lâu, hai người đều tươi cười nói; “Chúng ta biết Trang đại thiếu phu nhân là quý nhân luôn bận nhiều việc, nhưng hôm nay vừa gặp, dù thế nào cũng phải cùng chúng ta tâm sự một chút.”

Các nàng nói như thế, Tần Thiên cũng không tiện cự tuyệt, liền cùng Phương Nghiên Hạnh ngồi xuống cạnh các nàng.

Mấy người người một câu ta một câu nhàn thoải, Tần Thiên tuy rằng không có hứng thú, nhưng vì lễ phép cũng hợp thời nói hai ba lời, nghĩ rằng ngồi một lúc rồi sẽ cáo từ rời đi.

Nhưng nói chưa được vài câu, bỗng nhiên Vương phu nhân nhãn châu chuyển động, tiến đến trước mặt Tần Thiên, mở to hai mắt đầy hứng thú nói: “Trang thiếu phu nhân, có chuyện không biết người đã biết chưa?”

Hai người còn lại mắt cũng phát sáng nhìn Tần Thiên.

Thấy vậy, Tần Thiên hiểu được đây mới là mục đích các nàng muốn kéo mình ngồi lại.

“Chuyện gì?” Tần Thiên cười nhẹ.

Chu phu nhân tiếp lời, vẻ mặt giọng điệu đều tràn ngập hưng phấn; “Chính là về chuyện Tứ tiểu thư Trang Minh Hỉ của quý phủ a, nghe nói nàng bị tặc tử bắt đi, bị những người đó thay nhau làm nhục, sau lại cướp đoạt tài sản của ca ca nàng, việc đáng xấu hổ nhất là, nghe nói nàng còn chưa thành thân nhưng thường xuyên có nam nhân ra vào khuê phòng của nàng. Việc buôn bán sở dĩ có thể làm tốt như vậy, cũng là nàng dùng thân thể đổi lấy. Người là Đại tẩu của nàng nhất định rất rõ ràng chuyện này, rốt cuộc là như thế nào, người nói nghe một chút đi!”

“Đúng vậy, đúng vậy, nơi này cũng không có người ngoài, người yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài!” Lưu phu nhân vỗ tay Tần Thiên thúc giục.

Tần Thiên nhìn nàng một cái, thu hồi tay, thản nhiên nói; “Khiến ba vị thất vọng rồi, Tứ tiểu thư đã ra ở riêng, chuyện của nàng ta cũng không biết.”

Điều nàng không thích nhất là nói về thị phi sau lưng người khác, cho dù Trang Minh Hỉ là người nàng chán ghét, muốn nàng ở sau lưng cùng một số người khác vui sướng khi người gặp họa tám chuyện, Tần Thiên không làm được.

Ba vị phu nhân vốn tưởng rằng có thể từ trong miệng nàng biết được chuyện hay gì đó nhưng không nghĩ tới Tần Thiên miệng kín như bưng, cái gì cũng không chịu nói, cảm thấy thất vọng cũng có chút mất hứng. Vương phu nhân cười gượng hai tiếng, nói; “Tuy rằng ở riêng, nhưng tóm lại các người vẫn là người Trang phủ, đâu thể nào cái gì cũng không biết, xem ra Trang thiếu phu nhân coi chúng ta người ngoài rồi.”

Tần Thiên luôn luôn cẩn thận nhìn thấy Vương phu nhân có vẻ mặt này, thật sự không nhẫn nhịn được nữa, nàng nhìn về phía Vương phu nhân, tựa tiểu phi tiểu; “Đừng nói ta cái gì cũng không biết, mặc dù ta biết gì đó, ta cũng sẽ không đem chuyện của một cô nương bất hạnh trở thành nhàn thoại cho các vị, hơn nữa, chúng ta quả thật không quen, Vương phu nhân cứng rắn lôi kéo ta hỏi thật sự đã thất lễ rồi!”

Ba vị phu nhân đỏ mặt nhìn Tần Thiên trợn mắt há hốc mồm, nhưng cũng không thể nói nên lời.

Tần Thiên đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên một thanh âm trong trẻo dễ nghe từ bên trong phòng truyền đến: “Các người muốn biết chuyện của ta như vậy, vì sao không trực tiếp hỏi ta?”

Vừa dứt lời, một nữ tử thiên kiều bá mị, châu sai đầy người được một đám người vây quanh vén rèm lên bước ra.

Ba vị phu nhân nghe tiếng nhìn lại, đã thấy nữ tử kia mắt ngọc mày ngài, môi hồng răng trắng, đúng là nhân vật Trang Minh Hỉ mà các nàng vừa đề cập.

Lúc này Trang Minh Hỉ đang dùng ánh mắt âm lãnh tựa tiểu phi tiểu xem xét các nàng.

Ba vị phu nhân nằm mơ cũng không nghĩ tới Trang Minh Hỉ ở phòng trong, sắc mặt khế biến, ngưỡng ngừng quay đầu lại.

Tần Thiên nhìn chăm chú vào Trang Minh Hỉ, mấy tháng không gặp, chỉ cảm thấy nàng thay đổi rất nhiều, cũng không phải nói về dung mạo bề ngoài, mà là khí chất của nàng. Lúc trước nàng vẫn đều cẩn thận chặt chẽ, lãnh trầm như băng, vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng. Nhưng hiện tại, nàng có loại lệ khí, trong ánh mắt mang theo chút bừa bãi, nếu nói lúc trước nàng giống như mặt hồ trầm tĩnh, như vậy nàng hiện tại giống như lưỡi đao tuốt ra khỏi vỏ.

Lợi hại, đáng hoàng.

Đã thấy nàng mỉm cười, chậm rãi đi đến bên cạnh ba vị phu nhân, một tay chống mặt bàn, hơi hơi cúi đầu, nhìn ba người, nhú mày cười lạnh; “Vì sao nhìn thấy ta đều cảm thấy, không phải muốn biết chuyện của ta sao? Ta ở ngay trước mặt các người, có gì muốn biết thì cứ hỏi đi.”

Ba vị phu nhân dưới sự khiêu khích của nàng mặt trắng bệch, trong đó Vương phu nhân ho nhẹ một tiếng, nói; “Không cùng người chấp nhận.” Nói xong, đánh mắt về phía hai người còn lại ý bảo nên rời khỏi đây.

Nhưng Trang Minh Hỉ lại vươn tay ngăn cản nàng ta, nàng nhìn Vương phu nhân tiếp tục cười: “Ta biết người muốn biết cái gì, người muốn biết có phải phu quân của mình vừa trở thành nam nhân mới lọt vào mắt xanh của ta đúng hay không?”

Vương phu nhân sắc mặt đại biến, “Vô sỉ!”

Vừa dứt lời, Trang Minh Hỉ sắc mặt trầm xuống, giơ tay lên tát một bạt tai trên mặt nàng ta!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 247: Kinh biến

“Ba” thanh âm vang vọng bên tai mỗi người, cảm thấy như sét đánh giữa trời quang.

Mọi người khiếp sợ, dù là ai cũng đều không ngờ nữ hài tử trước mắt nhìn có vẻ yếu kiêu nũng nịu lại thô bạo như vậy.

Vương phu nhân “A” một tiếng thét chói tai, nàng che mặt lui hai bước, thân mình run rẩy, nàng kêu sợ hãi “Trang Minh Hỉ, người dám đánh ta!”

Trang Minh Hỉ nhìn thẳng nàng, khóe miệng mỉm cười, găng từng chữ: “Ta chính là đánh người!”

Vương phu nhân tức giận mặt trắng bệch, chỉ vào nàng hô quát: “Người đâu, người đâu, đánh tiểu dâm phụ này cho ta!”

Hai vị phu nhân còn lại cùng chung mối thù, cũng gọi hạ nhân của mình đến. Trong lúc nhất thời, mười mấy nha hoàn ma ma được lệnh vén tay áo hướng về Trang Minh Hỉ, tiểu nhị khách nhân đều tránh đi, toàn cảnh loạn thành một đoàn.

Chưởng quầy Trần bảo trai ở bên cạnh gấp đến độ giơ chân giơ tay, bên này cầu bên kia vái, hi vọng đôi bên nhân nhượng nhau, nhưng lúc này đôi bên đều đang tức giận làm sao để ý tới hân.

Bên cạnh, Phương Nghiên Hạnh lôi kéo Tần Thiên thối lui đến chỗ an toàn, nhìn Trang Minh Hỉ đứng đó sắc mặt âm lệ, Phương Nghiên Hạnh cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình, “Tứ tiểu thư sao lại biến thành

như vậy, đáng vẻ này... đáng vẻ này nói nàng là một cô nương gia thế cũng không ai tin nổi.”

Còn có một câu nàng cũng không nói ra, chỉ sợ là các cô nương ở thanh lâu cũng không trắng trợn như vậy.

“Nàng đã trải qua ngày tháng như vậy...” Tần Thiên thở dài.

Phương Nghiên Hạnh cũng không nói nên lời, đổi lại là nàng nếu gặp phải chuyện đó, căn bản là không sống nổi, nhưng Trang Minh Hỉ chẳng những sống sót, còn làm ra nhiều chuyện như vậy, tâm tính lại sao còn giống như xưa.

Phương Nghiên Hạnh cũng thở dài một tiếng.

“Chúng ta đi thôi, việc này cũng không liên quan đến chúng ta.” Tần Thiên nói với Phương Nghiên Hạnh.

Phương Nghiên Hạnh gật đầu, hai người đang muốn đi ra ngoài, bên kia, Trang Minh Hỉ bị mọi người vây quanh cũng không hề biến sắc, nàng không chút hoang mang vỗ tay ba cái, nhất thời liền có vài đại hán vọt vào từ bên ngoài, Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh đã ra tới cửa bị những người này bức trở về.

Đại hán chạy vào, ngăn ở trước người Trang Minh Hỉ, đẩy nha hoàn ma ma lùi lại, trong lúc đó thỉnh thoảng lại nghe thấy nha hoàn ma ma kêu đau. Bất quá chỉ tổn chút sức, các nha hoàn ma ma bị đẩy ngã xuống đất, chồng chất lên nhau, mà không có một người nào có thể đến gần Trang Minh Hỉ.

Thấy vậy, ba vị phu nhân biến sắc, Vương phu nhân cắn răng một cái, trừng mắt nhìn Trang Minh Hỉ, lãnh liệt nói: “Trang Minh Hỉ, việc này không thể để yên, chúng ta đi!” Nói xong liền cùng hai vị phu nhân mang theo hạ nhân rời đi.

Trang Minh Hỉ lạnh lùng nhìn nàng ta, trong ánh mắt tràn ngập miệt thị.

Ba vị phu nhân đi rồi, trong Trân bảo trai chỉ còn lại chưởng quầy tiểu nhị, đám người Trang Minh Hỉ, cùng với Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh chưa kịp rời khỏi đây.

Lúc này, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên xoay người đi về phía hai người.

“Nghe nói, Tam tẩu đã sinh một tôn tử mập mạp đáng yêu, thật sự là chúc mừng chúc mừng.” Trang Minh Hỉ nhìn Phương Nghiên Hạnh, lười biếng cười.

Phương Nghiên Hạnh vẫn đều có chút sợ nàng, lúc này hoảng hốt nhìn nàng cũng không biết nên nói gì.

Tần Thiên ở một bên nhìn Trang Minh Hỉ, ánh mắt lạnh nhạt. Trang Minh Hỉ hình như cảm thấy, hướng nàng nhìn qua.

“Đại thiếu phu nhân nhìn ta như vậy làm cái gì.” Trang Minh Hỉ cười lạnh, “Như thế nào, cảm thấy ta đã thay đổi thành một người khác?”

Tần Thiên đón nhận ánh mắt của nàng, cười nhẹ, “Mặc kệ người biến thành cái dạng gì, ta một chút hứng thú đều không có.”

Trang Minh Hỉ tươi cười cứng đờ, lạnh lùng nhìn nàng, Tần Thiên không chút nào né tránh, ánh mắt lạnh thấu xương.

Một lát sau, Trang Minh Hỉ thu hồi ánh mắt, cười nói: “Lúc trước, ta ăn nhờ ở đậu, tất nhiên phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, thật cẩn thận, nhưng hôm nay, ta đã làm chủ, ta còn cần phải nhìn sắc mặt của ai nữa?”

Nàng như đang say mê trong lời nói của mình, đặc ý nở nụ cười vài tiếng, ngẩng đầu thấy đến Tần Thiên ánh mắt trầm tĩnh như nước, bỗng nhiên lại cảm thấy không còn thú vị.

“Không đến ba năm, Thái Bình của ta nhất định sẽ áp chế Thịnh Thế, trở thành Trà Hành đứng đầu phía nam!” Trang Minh Hỉ lặng yên tiến lên muốn bức Tần Thiên lui từng bước.

Tần Thiên không chút nào thoái nhượng, ngang ngắc đầu lên, mỉm cười; “Ta mỗi mắt mong chờ.”

Trang Minh Hỉ cắn răng, lẳng lặng nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, “Chúng ta đi!” rồi mang theo tùy tùng xoay người rời đi.

“Trang Minh Hỉ nếu là nữ nhi của nường, ta cảm thấy nàng nhất định sẽ trở thành một nữ nhân rất giỏi.” Đêm đó, trước khi đi ngủ Tần Thiên nói với Trang Tín Ngạn chuyện này.

“Sao lại nói vậy?” Trang Tín Ngạn ôm ấp Tần Thiên, nắm ngón tay trái luồn vào mái tóc đen bóng thơm ngát của nàng, vuốt từng đợt từng đợt, mùi hương thơm ngát theo động tác hần tản ra, hần hít vào thật sâu, cảm thấy ý loạn tình mê.

Trang Tín Ngạn lắc đầu, viết xuống trên giấy: “Kỳ thật, muốn trở thành người như thế nào mỗi người đều phải tự quyết định. Minh Hỉ từ nhỏ đã đọc nhiều sách, chẳng lẽ không hiểu được thị phi? Đương nhiên không phải, chính là nàng cảm thấy, những gì nàng làm hiện tại có thể khiến nàng được nhiều hơn mất, nàng vì những thứ này mà cam nguyện vứt bỏ thị phi!”

Tần Thiên nghĩ nghĩ, nở nụ cười, hai tay vòng lên cổ hần nói; “Vẫn là phu quân suy nghĩ thấu triệt.”

Trang Tín Ngạn buông giấy bút trong tay, ôm eo nàng, cúi đầu hôn nàng nồng nhiệt, hai người triền miên thật lâu. Sau đó Trang Tín Ngạn mới ngẩng đầu hai mắt như nước, sắc mặt ửng hồng, “Vẫn là nường tử tốt nhất.”

Nịnh nọt khiến Tần Thiên trong lòng ngọt ngào như mật, cao hứng lại hôn lên môi Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn đột nhiên bế nàng lên. Tần Thiên hét lên một tiếng, ôm sát cổ hân, Trang Tín Ngạn lại nhân cơ hội hôn nàng, một bên cùng nàng triền miên, một bên đi về phía giường.

Cùng lúc đó, Trang Minh Hỉ đang ngồi trước bàn trang điểm trong phòng, Hỉ Thước đứng ở phía sau giúp nàng tháo trang sức.

“Người cảm thấy Đại thiếu phu nhân là người như thế nào?” Trang Minh Hỉ bỗng nhiên giương mắt nhìn Hỉ Thước trong gương đồng.

“Đại thiếu phu nhân...” Hỉ Thước co rúm lại nhìn Trang Minh Hỉ liếc mắt một cái, không dám tùy tiện nói chuyện. Trong khoảng thời gian này, tiểu thư biến hóa thật sự quá lớn, nàng có thể mặt không đổi sắc mà đối diện với mọi lời đồn đãi chuyện nhảm, thản nhiên thậm chí có thể nói là cam chịu. Cũng có thể mặt cũng không chớp hạ lệnh đánh gãy chân người khác, hiện tại tiểu thư thực đáng sợ.

Trang Minh Hỉ cười lạnh; “Đại thiếu phu nhân làm sao? Người cứ việc ăn ngay nói thật, ta không trách người đâu.”

Hỉ Thước cúi đầu, một lát sau mới nói: “Kỳ thật, nô tỳ cảm thấy Đại thiếu phu nhân không phải là người xấu, hôm nay nàng cũng không chịu cùng người khác nói xấu tiểu thư...”

Khi nàng nói chuyện, đồng thời, Trang Minh Hỉ cũng tháo một trâm cài xuống. Nghe thấy thế, Trang Minh Hỉ không tự giác xiết chặt trâm cài trong tay, một lát sau, trâm cài chịu lực mạnh bị gãy, mấy hạt trân châu gắn trên mặt trâm rơi xuống, phát ra vài tiếng thanh thúy tí tách.

Hỉ Thước kinh hãi, vội vàng quỳ xuống, lớn tiếng nói; “Nô tỳ nói sai rồi, thỉnh tiểu thư trách phạt.”

Trang Minh Hỉ mặt không chút thay đổi cầm trâm cài trong tay nặng nề đặt lên bàn trang điểm. Nàng một bên nâng Hỉ Thước dậy, một bên lạnh lùng nói: “Đứng lên đi, ta đã nói rồi ta không trách người.”

Hỉ Thước nơm nớp lo sợ đứng lên.

Trang Minh Hỉ quay đầu lại nhìn chính mình trong gương đồng.

“Mấy ngày nay, ta hành tẩu bên ngoài, đi đến đâu nhàn ngôn toái ngữ liền theo tới đó, lúc đầu ta khó chịu muốn chết, hận không thể chết đi, nhưng dần dần, cảm thấy không còn gì tệ hơn, các nàng càng mắng ta, ta càng muốn sống bừa bãi, ta còn cần gì phải sợ, tệ nhất cũng chỉ là như vậy...”

Trang Minh Hỉ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng Hỉ Thước phía sau nàng lại đỏ mắt: “Tiểu thư...”

Kỳ thật tiểu thư cũng là người đáng thương...

“Đã lâu như vậy, người người đều hận không thể đá ta một cước, hôm nay cuối cùng cũng có người vì ta nói chuyện...” Trang Minh Hỉ sắc mặt bỗng trầm xuống, cắn răng; “Thật không nghĩ tới lại là nàng ta, vì sao lại là nàng ta!”

Nàng vỗ mạnh bàn một cái, nghiêng răng nghiêng lợi. “Nàng ta như vậy càng khiến người khác chán ghét, càng nghĩ càng thấy ghét!”

Mùa hạ kéo dài mà yên bình, trừ bỏ Tạ Đình Quân công khai tuyên bố muốn cùng Kiều bang thế bất lưỡng lập ra, trong Dương Thành cũng không có đại sự gì phát sinh.

Nói đến chuyện này, cũng có liên quan đến Trang Minh Hỉ. Nghe nói Tạ Đình Quân điều tra được ngày đó kẻ bắt đi vị hôn thê Trang Minh Hỉ chính là Kiều bang chủ Kiều Đại, nguyên nhân là bởi vì sinh ý mà đối với Tạ Đình Quân lòng mang cừu hận, định dùng cách này để trả thù Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân bởi vì việc này mà giận dữ, tất cả mọi người đều biết hẳn coi trọng Trang tiểu thư cỡ nào, cũng không cảm thấy kỳ quái.

Hắn đã mời đến rất nhiều võ lâm nhân sĩ bản lĩnh cao cường, tiến hành bao vây tiêu trừ Kiều bang, phàm là người của Kiều bang rơi vào trong tay hắn đều chỉ có con đường chết. Sau khi liên tục giết vài người của Kiều bang, Kiều bang chủ Kiều Đại tức giận, dẫn dắt huynh đệ liên tục cùng Tạ Đình Quân ở trên đường cái va chạm mấy trận, đã chết không ít người.

Nhưng việc này trôi qua chưa được bao lâu, ngay lúc mọi người còn đang sinh động như thật nói đến mấy trận tranh đấu là kinh tâm động phách như thế nào, bỗng nhiên lại có đại sự xảy ra.

Giữa tháng bảy, Hồ Tri phủ bỗng nhiên bị triều đình phái người tới bắt, tội danh là cấu kết với muối thương tư nhân, đứng giữa mưu lợi bất chính. Nghe nói là cùng Kiều bang chủ lén gặp mặt bị người bắt tại đường trường, nhân chứng vật chứng có đủ, muốn kiện cáo cũng không được. Không bao lâu sau, Hồ Tri phủ ngồi trong tù căn ngược lại Lâm Tổng đốc, thú nhận vài năm nay đã cùng Lâm Tổng đốc ăn hối lộ trái pháp luật, có mấy vụ kiếm lời cho vào túi riêng, nói có sách mách có chứng, Lâm Tổng đốc cũng bởi vậy mà bị bắt giam điều tra.

Người canh giữ nhà tù nơi Hồ Tri phủ bị giam giữ truyền ra tin tức, nói Hồ Tri phủ ở trong ngục bị một nhân vật thần bí bức cung, Hồ Tri phủ không chịu nổi khổ hình, vì vậy đã thú nhận toàn bộ, chỉ cầu được chết nhẹ nhàng. Về phần nhân vật thần bí này là ai, không ai biết được.

Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, mấy chục quan viên cao thấp trong Dương Thành hết thầy ngã ngựa, chém đầu, lưu đày, tẩy trừ trong quy mô lớn, chấn động mọi nơi, cũng liên lụy đến đảng phái của Ngũ hoàng tử. Cảnh Nhân Đế nổi giận không thôi, tại triều chính giận dữ Ngũ hoàng tử, tước bỏ phong hào, đưa hần vào khu vực cấm. Đảng phái của Ngũ hoàng tử cũng bị trừng phạt, Ngũ hoàng tử vốn vinh quang phong độ nhất thời xuống dốc.

Mà muối vận sử đại nhân trong Dương Thành vì muốn cho thấy lập trường trong sạch của bản thân, bắt đầu oanh oanh liệt liệt thanh trừ muối thương tư nhân. Trong số các bang phái nhận lấy đả kích, đứng mũi chịu sào đó là Kiều bang. Nghe nói, Kiều bang chủ Kiều Đại trong lần thanh trừ này đã bỏ mình, thi thể rơi xuống hồ Bích Thủy, mò tìm mãi mà không thấy.

Mà núi thái sơn sụp đổ, sự vinh quang của Trang Minh Hỉ cũng đi tới hồi cuối.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 248: Nàng dừng hận ta

Rầm rầm, ánh chớp trong đêm đen ngoằn ngoèo, mưa xối xả như trút nước, cây cối ngã nghiêng ngoài cửa sổ liên tục phát ra thanh âm lách cách. Nước mưa trên nóc cửa sổ nhỏ xuống, tạo nên một tấm rèm mỏng, phản xạ ánh nền, tản ra ánh sáng.

Trang Minh Hỉ ngồi bên bàn tròn bên cạnh cửa sổ, nhìn chén thuốc đen như mực trên bàn mà ngẩn người, theo khí nóng bốc hơi, mùi thuốc gay mũi từ từ tản ra.

Một tia chớp phá tầng không, cả vùng trời đen tối trong giây lát sáng rõ như ban ngày, đồng thời cũng khiến khuôn mặt tái nhợt của nàng trở nên rõ ràng.

Nàng không chớp mắt nhìn chăm chăm chén thuốc, trong ánh mắt lóe lên sự kiên quyết, nàng đưa tay định bưng chén thuốc lên, nhưng một giây kế tiếp, lại có chút do dự rút tay về, một bàn tay khác không tự kiềm chế phủ lên bụng của nàng, nàng cúi đầu, đôi môi run run.

Chợt ngoài cửa sổ truyền đến tiếng ồn ào, ngay sau đó, Hỉ Thước hoảng sợ xông vào.

“Không xong rồi, tiểu thư, quan binh xông vào, bảo là muốn lòng bắt tiểu thư”

“Lòng bắt ta?” Trang Minh Hỉ cả kinh, “Quan binh tại sao muốn lòng bắt ta?”

“Nói tiểu thư cùng muối thương tư nhân cấu kết, muốn trị tội tiểu thư.”

Ngoài cửa sổ chợt vang lên một tiếng sấm, Trang Minh Hỉ run lên, ngã ngồi ở trên ghế. Trên mặt vô cùng kinh hoàng, nàng che mặt, “Xong rồi, xong rồi, toàn bộ xong rồi.....”

Nàng lấm bầm, thân thể từng trận phát run.

Theo tiếng kêu gào tiếng bước chân của quan binh càng ngày càng gần, Trang Minh Hỉ chợt hồi phục tinh thần, đứng lên, “Ta không thể ngồi chờ chết, ta không thể bị quan binh bắt đi”

Nói xong, nàng vọt tới hộc tủ bên cạnh, lấy ra tất cả ngân phiếu, loạn xạ nhét vào trong ngực, lại lấy ra mấy tờ ngân phiếu khác nhét vào tay Hỉ Thước, nói với nàng: “Tai bay vạ gió, bắt đầu từ bây giờ, bản thân người được tự do, về sau người tự chăm sóc bản thân mình đi”. Nói xong, ném cây nến bên cạnh lên giường, lập tức đốt cháy màn lụa, nhanh chóng lan ra xung quanh, ngay sau đó cả chiếc giường cũng chìm trong biển lửa.

Trang Minh Hỉ xoay người lao ra cửa phòng.

Mới ra cửa, liền thấy quan binh tay cầm cây đuốc đã vọt vào trong viện, nàng vội vã trốn, từ một con đường khác ra khỏi viện, bọn quan binh chú ý tới hỏa hoạn, cũng không ai chú ý tới chủ tớ Trang Minh Hỉ biến mất ở trong bóng tối.

Ra khỏi viện, Trang Minh Hỉ một đường chạy như điên, đi tới cửa, lại phát hiện cửa sau đã bị quan binh khống chế. Đang lo lắng, nghe thấy sau lưng vang lên một loạt tiếng bước chân, Trang Minh Hỉ tâm kinh hoàng quay đầu lại, thấy người chạy tới là Hỉ Thước.

Trang Minh Hỉ che ngực ổn định nhịp tim, kéo Hỉ Thước đến một chỗ ẩn náu: “Người còn chưa đi?”

Hỉ Thước lắc đầu: “Hỉ Thước đã tứ cố vô thân, trừ tiểu thư ra, Hỉ Thước không biết có thể tin tưởng người nào, trời đất bao la không có chỗ để Hỉ Thước dung thân, tiểu thư cho Hỉ Thước đi theo tiểu thư đi, bất kể là sống hay chết, Hỉ Thước cũng không hề oán trách.”

Nguy hiểm trước mắt, còn có người đối với nàng không muốn xa rời, Trang Minh Hỉ trong lòng cảm động, nắm tay Hỉ Thước, nhất thời không biết nói gì. Nàng nhìn về phía cửa sau buồn bã nói: “Cho dù là ta muốn dẫn người đi, cũng không được nữa rồi, ngoài cửa có quan binh canh giữ, chúng ta ai cũng không đi được.”

Hỉ Thước lại nói: “Tiểu thư, ta biết còn có một nơi có thể ra ngoài, chẳng qua là tiểu thư phải chịu uất ức.....”

Sau một hồi vất vả, Trang Minh Hỉ và Hỉ Thước chui ra từ một cái lỗ chó ra một nơi khác trong phủ, hai người tay cầm tay chạy như điên, nước mưa vô tình quất vào người, trong thời gian ngắn khiến hai người ướt đẫm. Trên đỉnh đầu từng đợt sét đánh, trong lòng hai người sợ hãi, trên mặt nước chảy xuống cũng không biết là lệ hay là mưa.

Lúc chạy qua đại môn, hai người định thừa dịp đêm đen lặng lẽ lên đi, thật không nghĩ đến ông trời cũng không thỏa ước nguyện, một tia chớp lóe lên khiến hai người bại lộ, bị quan binh phát hiện. Quan binh hét lớn, lập tức đuổi theo.

Hai chủ tớ tay nắm tay nhanh chân chạy như điên. Mắt thấy quan binh càng ngày càng gần, hai chủ tớ càng khẩn trương. Đúng lúc Trang Minh Hỉ cho rằng lần này quả thật chạy trời không khỏi nắng, chợt một người cười ngựa xuyên qua màn mưa nặng nề, xông về phía họ, một đạo tia chớp chiếu sáng lên mặt hắt, chính là Kiều Đại vốn đã chết trong tay quan binh.

Thời điểm Trang Minh Hỉ đang khiếp sợ, Kiều Đại đã giục ngựa chạy vội tới bên cạnh nàng, khom lưng ôm Trang Minh Hỉ lên ngựa.

“Tiểu thư, tiểu thư” Hỉ Thước đuổi theo ở phía sau hô to.

Trang Minh Hỉ quay đầu nói với Kiều Đại: “Còn có Hỉ Thước, mang Hỉ Thước cùng đi.”

Kiều Đại thanh âm lộ ra sự mệt mỏi: “Con ngựa không chở được ba người”

“Không thể bỏ rơi Hỉ Thước, nếu không ta cũng không đi” Trang Minh Hỉ hô to.

Thấy nàng vẻ mặt kiên quyết, Kiều Đại không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là lại giục ngựa chạy trở về, đến bên cạnh Hỉ Thước, xuống ngựa sau đó nâng nàng lên. Bản thân thì thi triển khinh công, đuổi theo phía sau.

“Bắn tên, bắn tên, không thể để cho bọn họ chạy thoát” sau lưng, bọn quan binh kêu to.

Tiếp đó, chỉ nghe thanh âm sừ sừ không ngừng, vô số mũi tên nhọn bắn về phía ba người. Kiều Đại vừa đem hết toàn lực đối phó với mưa tên, vừa dùng miệng huýt sáo chỉ huy ngựa chạy vào hẻm nhỏ tránh né quan binh, quành qua quành lại, cuối cùng cũng cắt được đuôi.

Ba người đi tới một ngôi miếu đổ nát tạm thời tránh né, Kiều Đại lại đuổi con ngựa đi xa để dẫn dụ quan binh đi theo hướng khác.

Hỉ Thước đỡ Trang Minh Hỉ đi vào ngôi miếu đổ nát, không bao lâu sau, xử lý tốt mọi thứ thì Kiều Đại cũng theo vào.

Kiều Đại đem một hộp đen giao vào tay Trang Minh Hỉ.

Trang Minh Hỉ nhận lấy, ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn Kiều Đại, trong bóng tối, mơ hồ nhìn thấy ánh sáng trong mắt hắc.

“Đây là cái gì?”

Kiều Đại thanh âm có chút gấp rút, lại có chút suy yếu: “Đây là ta nhiều năm tích cóp, tổng cộng có 20 vạn lượng, ta vẫn phòng bị cho ngày hôm nay, vì vậy số bạc này đều lấy danh nghĩa người khác gửi tại ngân hàng tư nhân, quan phủ không tra ra được. Ta không có thân nhân, tất cả đều cho nàng.” Tiếp, lại đưa cho nàng một nửa mảnh ngọc bội, “Có cái này, nàng có thể tìm thấy một chiếc thuyền nhỏ dừng sát ở bến tàu Đại Vận Hà, chiếc thuyền kia bọn quan binh không thể biết, là tấm bùa cuối cùng để ta giữ lại tính mạng, đợi quan binh đi khỏi, nàng hãy mang theo Hỉ Thước cầm số bạc này rời đi, về sau tìm một chỗ thật tốt sống qua ngày, cả đời cũng không cần vất vả, cũng coi như là một phần tâm ý của ta đối với nàng.”

Nghe thấy trong giọng nói của hắn có mùi vị ý tứ giống như để lại di ngôn, Trang Minh Hỉ không biết vì sao trong lòng phát rét: “Vậy còn người? Người không phải cũng đi cùng chúng ta sao?”

Vừa dứt lời, Kiêu Đại thân thể thoáng nghiêng, chợt ngã xuống, Trang Minh Hỉ tâm căng thẳng, vọt tới bên cạnh hắn, lắc lắc hắn: “Kiêu Đại, người làm sao vậy?”

Hỉ Thước thấy tình cảnh này, chạy vội tới một bên Kiêu Đại, nàng lấy ra hộp quẹt, hộp quẹt dùng giấy dầu không thấm nước bao lại, vì vậy vẫn có thể dùng được. Nàng đốt một cành khô, nướng theo ánh lửa, vừa nhìn thấy liền kêu lên thất thanh: “Tiểu thư, Kiêu bang chủ trúng tên rồi, trên người hắn còn có vết đao. Đầu đang chảy máu”

“A” Trang Minh Hỉ luống cuống, trong lòng có cảm giác không nói nên lời, nàng nhìn hắn, thấp giọng: “Người không chết, tại sao không ngồi thuyền rời đi? Nếu như người đi rồi, hiện tại cũng sẽ không biến thành như vậy.”

Kiều Đại nằm trên mặt đất ngọ nguậy thân thể, dường như muốn đứng dậy, nhưng dù thế nào cũng không thể gượng dậy nổi. Trang Minh Hỉ vẫn luôn hận muốn hấn chết đi, hận không được uống máu của hấn, ăn thịt của hấn, mong một ngày có thể báo thù hấn, nhưng hôm nay thấy hấn sẽ chết ngay trước mắt, không biết vì sao, nàng không hề cảm thấy cao hứng.

“Hỉ Thước, chúng ta dìu hấn vào nằm nghỉ.” Trang Minh Hỉ thanh âm ghen ngào.

Hai người cùng nhau cẩn thận nâng hấn ngồi dậy, Trang Minh Hỉ tâm hoảng sợ phát hiện trên người hấn khắp nơi đều là vết đao, sâu nhất có một đao ở ngực, cơ hồ lộ cả xương. Trang Minh Hỉ sợ tới mức trào nước mắt.

“Chuyện lần này đều là do Tạ Đình quân giở trò quỷ...” Kiêu Đại nhìn Trang Minh Hỉ suy yếu nói: “Ta hiểu rõ hấn sẽ không bỏ qua ta, cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, ta không thể yên lòng nếu cứ như vậy mà đi, ta ở ngay bên ngoài phủ canh giữ nửa tháng, quả nhiên trông thấy quan binh tìm tới cửa. Bình thường những quan binh kia không phải là đối thủ của ta, đáng hận là ta lại bị thương.....”

Trang Minh Hỉ nhớ tới Kiêu Đại ở trong mưa phát lực chạy như điên, có thể vì vậy nên vết thương của hấn càng trở nên nghiêm trọng hơn, chỉ bởi vì yêu cầu của nàng, hấn thậm chí ngay cả tính mạng của mình cũng không để ý.....

Nước mắt bất tri bất giác rơi xuống.

Kiều Đại nhìn thấy, đưa tay vuốt ve gương mặt nàng, Trang Minh Hỉ định tránh ra, nhưng cuối cùng lại để mặc bàn tay hấn từ từ lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Dưới ánh lửa hấn sắc mặt tái nhợt, so với bình thường càng thêm xấu xí, trên người hấn toàn mùi hôi thối, nhưng lần này Trang Minh Hỉ cũng không hề cảm thấy chán ghét.

“Nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất mà ta từng gặp, lần đầu tiên thấy nàng ta cảm thấy giống như mình đã gặp được Thiên Tiên. Nàng biết viết chữ, vẽ tranh, có tri thức hiểu lễ nghĩa, rất có cá tính, ta liền suy nghĩ, ta nhất định phải cưới nữ nhân này làm vợ...” Hãn nhìn nàng, ánh mắt cực kỳ dịu dàng.

Trang Minh Hỉ nước mắt lại rơi xuống.

“Nhưng ta biết rõ nàng không thể chấp nhận ta, ghét bỏ ta, ta là người thô tục, trừ vung đao múa kiếm, cái gì cũng không biết, mua cây trâm cũng không đúng ý nàng, lại có bộ dáng xấu xí này, cũng khó trách nàng không thể yêu thích ta. Ta biết nàng một mực đối đãi qua loa với ta, nàng chưa từng muốn gả cho ta, nhưng không sao, ta nguyện ý đối tốt với nàng, ta nguyện ý bảo vệ nàng....”

“Kiều Đại.....” Trang Minh Hỉ khóc thành tiếng.

Kiều Đại khẽ mỉm cười, dung nhan càng trở nên dữ tợn, nhưng Trang Minh Hỉ vẫn nhìn không dời mắt.

“Minh Hỉ, ta không được nữa rồi..... Sau khi ta chết, nàng đừng hận ta.....”

Kiều Đại ánh mắt hơi chậm lại, tay từ trên mặt nàng dần dần buông xuống.

Trang Minh Hỉ tâm đau đớn, cầm lấy tay hãn gào khóc: “Kiều Đại, ta có hài tử của chàng rồi, không phải chàng vẫn luôn muốn ta sinh hài tử cho chàng sao? Ta gả cho chàng, vì chàng sinh hài tử, chàng đừng chết.... Kiều Đại, Kiều Đại..... Đừng bỏ lại mẹ con ta..... Ta không hận chàng, ta không hận chàng mà.....”

Bên ngoài mưa càng ngày càng lớn, sấm chớp ầm ầm không ngừng, trong thiên địa một mảnh hỗn độn, tất cả bi hoan ly hợp cũng ẩn náu trong màn đêm hỗn độn này.....

Bởi vì mưa to, hỏa hoạn trong Trang phủ rất nhanh được dập tắt, nhưng kể từ sau đêm đó, Trang Minh Hỉ giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không người nào biết tin tức của nàng. Nhị di thái thái biết được chuyện này khóc trước cửa nhà của Trang Minh Hỉ đến hôn mê bất tỉnh, mà Trang Tín Xuyên lại nhân cơ hội chiếm đoạt kia tòa nhà lớn cùng với Thái Bình Trà Hành về tay.

Đáng tiếc, không có Hồ Tri phủ làm hậu thuẫn, hơn nữa trước đó Trang Minh Hỉ lừa gạt đắc tội với quá nhiều người, Trang Tín Xuyên bản thân cũng không có bản lĩnh, Trà Hành rất nhanh lâm vào khốn cảnh, Trang Tín Xuyên nóng lòng làm ăn lại bị lừa gạt, đành phải đem Trà Hành, phủ trách cùng với tiền riêng của Nhị di thái thái đền nợ. Mẫu tử hai người không có đồng nào bị đuổi ra đường cái.

Trang Tín Xuyên tức giận đánh lão bà để hả giận. Lưu Bích Quân cùng hãn đánh nhau, kêu to la hét, đem chuyện Trang Tín Xuyên bị bắt lực nói ra, thì ra là đêm đó hãn và Linh Nhi thời điểm bị bắt quả tang quá mức kinh sợ, kể từ ngày đó trở đi, hãn căn bản cũng bắt lực với chuyện phòng the. Lưu Bích Quân ngượng ngùng, vẫn luôn giấu giếm, hiện tại Trang Tín Xuyên hai bàn tay trắng, Lưu Bích Quân cũng không còn nhẫn nại, không bao lâu liền chạy theo một khách thương tới từ phương bắc.

Mà Trang gia bên này, thời điểm thu đi đông đến, Tần Thiên cảm thấy thân thể khó chịu, gọi Chu đại phu đến bắt mạch, hóa ra là mạch hỉ, nàng đã có thai.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 249: Bị diên

Lúc này Lý chương quây cùng Phạm Thiên đã lo xong việc ổn định ở đại mạc, hết thấy đều thuận lợi, phía nam bởi vì Hồ Tri phủ rơi đài, Trang Minh Hỉ cũng không còn lộ diện, mọi thứ lại trở nên bình tĩnh như nước. Trong Trà Hành mọi người đều làm công việc của riêng mình thuận thuận lợi lợi, gió êm sóng lặng. Vì thế, Đại phu nhân liền bảo hai huynh đệ Trang Tín Ngạn và Trang Tín Trung tạm thời quản lý Trà Hành, nếu có tình huống hai người đều không xử lý được mới để Tần Thiên phải ra mặt.

Tần Thiên mỗi ngày đều ở trong phủ ngắm hoa, tản bộ, cùng Đại phu nhân, Phương Nghiên Hạnh nói chuyện phiếm hoặc là hẹn nhau ra ngoài dạo phố, nghiêm nhiên sống một cuộc sống nhàn nhã bình thường của một vị phu nhân, không bao lâu, trở nên châu tròn ngọc sáng (đầy đặn), càng trở nên mặn mà thành thực giống như đào mật, khiến Trang Tín Ngạn càng thêm yêu thích, nếu không phải cố kỵ nàng đang có bầu, hận không thể đem nàng một ngậm rồi lại một ngậm nuốt vào bụng. Nhưng hiện tại hắn cũng không thể làm gì, mỗi ngày buổi tối ôm nàng chỉ có thể nhìn, không thể ăn, dị thường vất vả. Mãi cho đến ba tháng sau, Tần Thiên thai nhi ổn định, Trang Tín Ngạn lúc này mới được đền bù mong muốn, bất quá cũng không thể dùng mãnh như trước, mọi động tác đều phải thật cẩn thận. Tần Thiên hoàn toàn có thể cảm nhận được sự che chở cùng quan ái của hắn.

Tháng năm, Đại phu nhân mang theo Tần Thiên đi miếu dâng hương cầu phúc, lúc trên đường trở về, thấy bên ngoài xe có người kêu to hét lớn trên đường cái.

“Ta là thiếu gia Trang phủ, ta là gia chủ Thịnh Thế! Các người đều phải nghe mệnh lệnh của ta, ta là gia chủ Thịnh Thế!” Người nọ vừa kêu vừa cười, thanh âm quái dị.

Đại phu nhân ở bên trong xe nhú mào; “Thanh âm này sao lại quen thuộc như vậy.” Nói xong bảo dừng xe, để Nguyệt Nương ra xem.

Một bên Tần Thiên thoáng vén rèm xe lên nhìn ra bên ngoài, thấy một gã nam tử quần áo tả tơi tóc tai hỗn độn đứng ở trên đường cái vừa nói vừa cười, có bộ dạng của người bị điên. Tần Thiên thấy rõ khuôn mặt hắc, không khỏi giật mình.

Có người đi qua châm biếm hắc, hắc sẽ nổi cơn điên định nhào tới, nhưng vừa đi hai bước, sẽ bị dây thừng buộc trên lưng giữ lại.

Nhìn theo hướng dây thừng, Tần Thiên nhìn thấy một vị phụ nhân đầu đầy tóc bạc, dung nhan tiều tụy. Nàng vẻ mặt sầu khổ, mộc mạc, không nhìn mọi người đang chỉ trỏ, châm biếm chỉ chặt chẽ kéo lấy dây thừng trong tay, nhìn thấy nam tử làm càn liền kéo hắc trở về. Nhìn thấy vậy, Tần Thiên rốt cuộc không nhìn được, “Di” một tiếng kêu lên.

Bên người Đại phu nhân nghe được, vội hỏi; “Tần Thiên, như thế nào?”

“Nương, là Nhị di thái thái và Nhị thiếu gia!” Tần Thiên nói, nàng nhìn nam tử bị điên đứng bên ngoài kia, thở dài một tiếng; “Nhị thiếu gia có vẻ như bị hóa điên rồi.”

Lúc này, Nguyệt Nương cũng trở về đáp lời, mang về đáp án giống như lời Tần Thiên vừa nói.

Đại phu nhân sợ run một hồi, bỗng nhiên thở dài, “Không nghĩ tới bọn họ lại rơi vào tình cảnh như vậy...” Bà suy nghĩ một lúc bỗng nhiên vươn tay sờ tay Tần Thiên, nói; “Tần Thiên, bọn họ tuy có chỗ không phải, nhưng cũng không phải kẻ đại gian đại ác. Tín Xuyên rốt cuộc vẫn là cốt

nhục Trang phủ, ta nghĩ nên đón bọn họ trở về, tìm đại phu trị liệu cho hẳn, không nên để bọn họ lưu lạc đầu đường, coi như là tích phúc cho tôn tử trong bụng của con nữa.”

Tần Thiên từng ăn qua không ít đau khổ vì người của Nhị phòng, nay Đại phu nhân cảm thấy cần phải trưng cầu ý kiến của nàng.

Thấy thần sắc của Đại phu nhân, Tần Thiên làm sao không biết tâm ý của bà. Tuy rằng nàng cảm thấy Nhị phòng bị trừng phạt là đúng tội, nhưng Đại phu nhân luôn đối tốt với nàng, mặc dù vì muốn để nàng an tâm nên hỏi vậy, nhưng nàng cũng không nên phản đối việc này, lập tức, Tần Thiên cầm tay Đại phu nhân cười nói; “Hết thầy đều nghe nương.”

Đại phu nhân cười cười, sau đó phân phó hạ nhân mang bọn họ về.

Bên kia Nhị di thái thái nghe thấy Đại phu nhân muốn thu lưu bọn họ. Nàng đầu tiên là một trận ngốc lảng, tiếp theo bỗng nhiên bộc phát một tiếng khóc rống, quỳ xuống không ngừng dập đầu, vừa khóc vừa kêu; “Đại tỷ, Tú Mai thực xin lỗi người, Tú Mai thực xin lỗi người”.

Trang Tín Xuyên lại ngây ngô cười, vung tay tiếp tục kêu la: “Ta là đại đương gia Thịnh Thế, ta là đại đương gia Thịnh Thế.”

Nhị di thái thái nhìn thấy bộ dạng này của con, tim như bị đao cắt, khóc òa: “Báo ứng, đều là báo ứng của ta a...”

Tần Thiên nhìn, nghĩ đến Nhị phòng trước đây, trong lòng vô hạn thốn thức.

Sau đó, Đại phu nhân an bài bọn họ ở biệt viện, về chuyện ăn mặc không hề bạc đãi, còn tìm đại phu trị liệu cho Trang Tín Xuyên. Nhưng bệnh điên của Trang Tín Xuyên lúc tốt lúc xấu, chung quy vẫn không có biến chuyển tốt. Nhị di thái thái nản lòng thoái chí bắt đầu ăn chay niệm Phật cho đến khi chết già.

Mới vừa vào đông, Trà Hành liền đã xảy ra một đại sự, chính là Tà gia yêu cầu ngừng việc hợp tác. Song phương rất nhanh thương nghị xong. Về phương diện tiền bạc Tà gia không hề gây khó dễ, như là muốn mau chóng xử lý tốt việc này. Sau khi xong xuôi mọi việc, Tà gia giống như lúc trước bỗng nhiên xuất hiện ở Dương Thành, nay lại bỗng nhiên biến mất, sau đó không còn tin tức của bọn họ.

Đến năm thứ hai, thời điểm vào hạ, Tần Thiên thuận lợi sinh ra một tiểu hài tử mập mạp trắng trẻo. Đại phu nhân cao hứng mở tiệc chúc mừng, tiệc rượu mười ngày liên tiếp, Đại phu nhân còn thỉnh học sĩ nổi danh Dương Thành lấy tên cho tôn tử, đặt là Trang Thế Sử.

Thời gian qua mau, năm tháng như thoi đưa, nhoáng một cái ba năm đã trôi vụt đi.

Trang phủ ở Dương Thành.

Một tiểu nam hài mặc áo khoác da sói, khoẻ mạnh kháu khỉnh tay cầm một chiếc bút lông dính đầy mực, “Khanh khách” lao ra Thanh Tùng viện, một đường chạy về phía Thanh Âm viện. Cánh tay nhỏ khi chạy lắc qua lắc lại trông như cánh chim cánh cụt, trông vừa kỳ lạ ngộ nghĩnh lại vô cùng đáng yêu.

Không lâu sau, liền có một nữ tử dáng người yếu điệu, gương mặt tú lệ chạy ra từ trong viện đuổi theo vừa đi vừa gọi: “Sử nhi, Sử nhi, tiểu tử nhà người, hôm nay nương nhất định phải giáo huấn người!”

Tiểu nam hài gọi là Sử nhi nghe thấy thanh âm của mẫu thân lập tức trốn sau cây cột màu đỏ thẫm, cây cột cao to vừa vịn che lấp thân hình nho nhỏ của nó. Nó lén lút ló ra, chớp đôi mắt to nhìn nữ tử thở hổn hển cách đó không xa, che miệng cười trộm.

Nhưng đề phòng phía trước, lại không đề phòng phía sau. Bỗng nhiên, nó cảm thấy thân mình nhẹ bỗng, ngay sau đó liền rơi vào một vòm ngực rộng rãi rắn chắc. Tiểu nam hài giãy dụa, tay nhỏ bé quấy vài cái, thấy phản kháng cũng vô dụng, liền thành thành thật thật, hăn xoay người, nhìn nam tử dung nhan dị thường tuấn mỹ. Lúc này, nam tử kia nhìn nó cười ôn nhu, trong ánh mắt ẩn chứa một tia trách cứ.

Tiểu nam hài thấy tình thế không ổn, cười khanh khách, dụi đầu vào trong ngực nam tử, ôm nam tử thân thiết gọi: “Phụ thân, phụ thân.”

Tiếng gọi này khiến nàng cũng phát hiện ra bọn họ, nữ tử cười cười, bên má lộ ra lúm đồng tiền, nàng hướng về phía bọn họ đi tới.

“Sử nhi, đứa nhóc nghịch ngợm này, xem người vẽ loạn số sách của nương thành cái gì đây. Hôm nay nương thế nào cũng phải giáo huấn người.”

Sử nhi vội vàng lúi vào trong lòng phụ nhân, mềm nhũn gọi một tiếng: “Phụ thân “

Nam tử vội vàng ôm chặt nam hài, nhìn nữ tử lấy lòng nói; “Quên đi, vẫn là đứa nhỏ.”

Tiểu nam hài đặc ý hướng về nữ tử le lưỡi.

Nữ tử thấy bọn họ phụ tử một lòng, sáng giọng; “Được rồi, các người phụ tử liên hợp với nhau, ta không để ý tới các người nữa!” Nói xong, làm bộ như tức giận, xoay người bước đi.

Tiểu nam hài thấy nàng tức giận, vội vàng giãy khỏi ôm ấp của phụ thân chạy tới ôm lấy nữ tử · nói; “Nương đừng tức giận, Sử nhi sai rồi.”

Nữ tử vẻ mặt tươi cười chuyển thân, ôm lấy tiểu nam hài, hưng hăng hôn lên hai gò má phúng phính của nó. Nam tử thấy vậy, trong lòng vui mừng,

tiến lên kéo hai người lại gần.

Thời điểm một nhà ba người đang cười vui vẻ, bỗng nhiên có một phụ nhân tiến vào hướng tới ba người hành lễ nói; “Đại thiếu gia, Đại thiếu phu nhân, Giang tri phủ hiện tại đang ở đại sảnh, nói là có việc gấp muốn gặp các người.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 250: Tái khởi phong ba

Phụ nhân kia chính là Thu Lan đã thành thân với Hải Phú, mà người nàng gọi là thiếu gia thiếu phu nhân kia tất nhiên là Trang Tín Ngạn và Tần Thiên.

Tiểu nam hài bọn họ đang ôm ấp đó là tôn tử của Trang phủ đã tròn ba tuổi, Trang Thế Sử.

Nghe thấy là Giang Tri phủ tới cửa bái phỏng, Trang Tín Ngạn và Tần Thiên trong lòng kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau một cái.

Có chuyện gì mà Giang Tri phủ phải đăng môn đến thăm?

Tần Thiên đem Thế Sử giao cho Thu Lan, hai người trở về viện thay quần áo sau đó mới đi đến đại sảnh gặp Giang Tri phủ.

Sau khi Hồ Tri phủ bị cách chức chặt đầu, vị Giang Tri phủ này tiếp nhận chức vụ của Hồ Tri phủ. Giang Tri phủ tuy rằng cũng không tính là thanh quan, nhưng cũng may không cố ý gây khó dễ với Trang phủ, đương nhiên, cũng có liên quan đến việc cứ ngày lễ ngày tết Trang phủ đều khải khái hiếu kính.

Trong đại sảnh, song phương làm lễ, dưới sự nhiệt tình tiếp đón của Tần Thiên, Giang Tri phủ liền ngồi vào vị trí chính vị. Tần Thiên và Trang Tín Ngạn thì ngồi ở phía dưới.

Giang Tri phủ hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt trắng trẻo, khí chất văn nhã, xuất thân tiến sĩ. Hắn ngồi xuống, rồi nhìn hai người Tần Thiên đi

thẳng vào vấn đề nói: “Bản quan lần này đăng môn đến thăm, chính là có một chuyện muốn cùng quý tiệm thương lượng.”

Tần Thiên vội vàng nói; “Không biết đại nhân có chuyện gì?” Thấy Giang Tri phủ thần sắc trịnh trọng, Tần Thiên cũng không dám đáp ứng lung tung.

Bên cạnh Trang Tín Ngạn không nói một lời, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào hai người.

Mấy năm qua, Trang Tín Ngạn vẫn tận sức học nói. Thông qua sự cố gắng không ngừng của hã, hiện tại đã có thể nói ra một ít câu đơn giản, có điều lời nói cũng không lưu suồng, nhưng với một câu dài cũng khó mà đọc nhấn từng từ từng chữ, vì vậy ngoài việc trao đổi với người nhà vài câu, đối mặt với người ngoài vẫn không thể đột phá chướng ngại tâm lý. Tần Thiên cũng không muốn bức bách hã, hết thầy đều để hã thuận theo tự nhiên.

Hiện tại chuyện ở Trà Hành trên cơ bản đều là hai huynh đệ Trang Tín Ngạn và Trang Tín Trung xử lý, Tần Thiên có thể có rất nhiều thời gian ở nhà chăm sóc hài tử. Thấy trường hợp Trang Tín Trung không thể giải quyết, Tần Thiên mới phải ra mặt. Bất quá mấy năm gần đây Trà Hành mọi việc phát triển thuận lợi, cũng là không có đại sự gì phát sinh.

“Sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, nghiêm khắc hạn chế ngoại thương, chính sách bế quan toả cảng, phong bế hải quan, chỉ chừa lại một khu vực hải quan để thông thương. Nay giao dịch của chúng ta với thương nhân ngoại quốc đều được thực hiện ở Tuệ Châu, thương hành (thương nhân môi giới) ở đó phụ trách chuyện mậu dịch với thương nhân ngoại quốc bởi vì mậu dịch bỗng nhiên hưng thịnh, mà sinh ra hỗn loạn”.

Giang Tri phủ nhìn Tần Thiên từ từ mở đầu.

“Dân phụ đang muốn hưởng Tri phủ đại nhân tìm cách giải quyết. Thịnh Thế chúng ta và thương hành Tuệ Châu hợp tác đã được mấy năm, nhưng bắt đầu từ năm trước, bên kia định giá bắt đầu hỗn loạn, lại vô duyên vô cớ ép giá của chúng ta. Bởi vì Trà Hành của chúng ta không có quyền cùng thương nhân ngoại quốc trực tiếp mua bán, cho nên cũng chỉ có thể khuất phục giá này, điều này đối với Trà Hành chúng ta mà nói, vô cùng bất công!” Tần Thiên trả lời.

Giang Tri phủ buông chung trà trong tay, nhìn về phía Tần Thiên nói: “Không sai, đây đúng là ý đồ hôm nay bản quan đến đây.”

Năm trước, Cảnh Nhân hoàng đế tấn thiên, thiếu theo di thư, Tam hoàng tử kế thừa ngôi vị hoàng đế. Mà Tổng Thái phó muốn vì Cảnh Nhân Đế thủ lăng, sau đó không còn xuất hiện tại triều đường nữa.

Tân hoàng đế đăng cơ, bắt đầu trừ khử các huynh đệ cùng nhau trưởng thành bên cạnh, trong khoảng thời gian ngắn, mỗi người cao thấp trong triều đình đều cảm thấy bất an. Bất quá hẳn là một vị hoàng đế yêu dân, vì vậy được dân chúng ủng hộ.

Mà Thịnh Thế từ ba năm trước đã bắt đầu giao thiệp với hải ngoại, vài năm nay bọn họ gieo trồng cây trà thu hoạch được rất tốt, ngoài việc cung ứng cho thị trường đại lục, cùng thương hành ở Tuệ Châu giao dịch một năm so với một năm càng ngày càng tăng lên, thu được lợi lớn. Nhưng bắt đầu từ năm trước, thương hành bắt đầu vô cớ ép giá, khiến Thịnh Thế lợi nhuận sụt giảm. Về phần trà xuân năm nay, thậm chí còn không thu được tiền lãi. Thịnh Thế lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan. Không tiếp tục giao dịch, số lượng lá trà lớn thế này quốc nội cũng nuốt không hết, trà cũ ứ đọng, trà mới lại thu hoạch thêm, sẽ càng thêm tổn thất. Mà nếu tiếp tục giao dịch, bị người ta áp chế như vậy thật sự không cam lòng.

Cái gọi là thương hành Tuệ châu, xuất thân từ vùng duyên hải, chính là người môi giới quen biết giữa thương nhân nước ngoài và thương nhân

trong nước, bọn họ thường xuyên giao tiếp với thương nhân nước ngoài, đối với mậu dịch hải ngoại có vẻ quen thuộc. Sau khi khai cấm biển, bởi vì triều đình không có kinh nghiệm với ngoại thương, lại phải đề phòng người ngoại quốc xâm nhập, vì thế liền chấp nhận để mấy thương hành này phụ trách giao tiếp với ngoại thương, vì vậy bọn họ cũng lũng đoạn việc ra vào ở cửa khẩu Tuệ Châu, nhập khẩu hàng hóa từ đây vào nội địa, nội địa xuất khẩu hàng hóa từ đây ra nước ngoài, hơn nữa phụ trách xác định giá cả hàng hóa xuất nhập khẩu, lại hưởng hải quan cam đoan giao nộp thuế quan ra vào, gọi là “Nhận tiền bảo hiểm thuế”.

Vì thế các thương hành này dựa vào việc quan phủ giao cho bọn họ quyền lợi, kiểm lời bốn phía. Đặc biệt sau khi ba hải quan lớn khác đóng cửa, tình huống này càng thêm nghiêm trọng.

“Tần đương gia cũng biết, lá trà của chúng ta trong lượng hàng hóa xuất khẩu chiếm tỷ trọng lớn nhất. Nhưng vì thương hành quản lý hỗn loạn, khiến rất nhiều trà thương làm ra hàng nhái, thương nhân nước ngoài mua phải khiến bọn họ gặp tổn thất, rất nhiều thương nhân nước ngoài trách cứ quan phủ chúng ta, công bố nếu không xử lý tốt việc này, sẽ không tiếp tục kinh doanh với chúng ta nữa.”

Nói tới đây, Giang Tri phủ nhìn Tần Thiên cười cười: “Thịnh Thế hiện tại là Trà Hành lớn nhất, bất luận là về môn quy hay là kinh nghiệm, không người nào có thể so sánh với Thịnh Thế. Cho nên, triều đình cố ý để Thịnh Thế mở chi nhánh ở Tuệ Châu, gia nhập vào thị trường nơi đó, như vậy chẳng những giúp mậu dịch Tuệ Châu ổn định, hơn nữa đối với Thịnh Thế mà nói, cũng là một điều tốt, không biết phu thê hai người có ý thế nào?”

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt khê biến.

Tuy rằng lũng đoạn sinh ý thì rất tốt, nhưng khắp nơi chịu sự kiểm chế của quan phủ, cũng không biết là họa hay phúc. Tần Thiên không khỏi nhớ tới Thập Tam Hành ở Quảng Châu trong kiếp trước, sau khi Quảng Châu

Thập Tam Hành xuống dốc không phải không có liên quan đến các quan chức hay sao.

Nhưng Giang Tri phủ đã tìm tới cửa, nói rõ là ý của triều đình, tại đây là thời đại quyền lực tối thượng, bọn họ chẳng lẽ còn có thể phản đối?

Sau khi tiễn Giang Tri phủ, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đến Thanh Âm viện cùng Đại phu nhân bàn về việc này.

“Vài năm nay, sinh ý của chúng ta càng làm càng lớn, tất nhiên trở thành cây to đón gió.” Đại phu nhân thở dài, “Bất quá nếu chúng ta trở thành người quản lý thương hành, đối với lá trà cũng có quyền định giá, về sau các trà thương cũng đỡ bị tổn thất, có chúng ta trông chừng, cũng sẽ không xuất hiện chuyện trà giả, chờ thêm vài năm, hết thủy đều ổn định rồi chúng ta lại nghĩ biện pháp rời khỏi đó.” Tần Thiên nói; “Giang Tri phủ bảo chúng ta mau chóng làm việc, con và Tín Ngạn thương lượng rồi, quyết định tháng sau sẽ đến Tuệ Châu chuẩn bị công việc.”

Đại phu nhân ngạc nhiên; “Tháng sau, nhanh như vậy sao? Vậy Thế Sử làm sao bây giờ?”

Nhắc tới con, Tần Thiên nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm nộn nộn cười hì hì, cảm thấy đau lòng, “Ở Tuệ Châu sẽ có rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị, không thể chiếu cố nó, chỉ có thể để Thế Sử ở lại nhà, thỉnh mẫu thân chiếu cố.”

“Con yên tâm..., Đại phu nhân nói; “Nay, mắt của ta đã tốt lên nhiều, chẳng những có thể chiếu cố Thế Sử, chuyện Trà Hành, ta cũng có thể giúp đỡ Tín Trung coi chừng, các con cứ yên tâm xuất môn.”

Đêm đó, Tần Thiên ôm con mãi cho đến khi nó ngủ cũng không chịu buông tay, nàng thấy Thế Sử đang ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, còn chảy nước miếng. Không biết nó mơ thấy cái gì, bỗng nhiên nở nụ cười hai tiếng lộ ra hai má lúm đồng tiền giống như nàng, vô cùng đáng yêu.

Tần Thiên nhin không được ôm chặt nó, ở trên mặt hôn vài cái, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống.

Trang Tín Ngạn nhìn thấy, đi đến bên người nàng, ngồi xuống, lấy tay lau đi nước mắt nàng: “Khóc cái gì...”

Tần Thiên khóc thút thít nói: “Thế Sử từng này tuổi cũng chưa từng rời ta nửa bước. Lúc này, ta cũng không muốn bỏ nó lại, đi đến nơi xa như Tuệ Châu còn không biết khi nào thì mới có thể gặp lại nó, nó nếu không thấy ta, khẳng định sẽ khóc lóc.”

Vừa nghĩ đến bộ dáng con khóc gọi nường, Tần Thiên chỉ cảm thấy tâm đau xót. Nhưng mang theo nó đi, không quen địa phương, nàng cũng không thể lúc nào cũng thời thời khắc khắc canh giữ bên người nó, lại sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Thật sự là lưỡng nan khó vẹn toàn.

Trang Tín Ngạn tiếp nhận hài tử trong tay nàng, thả lại trên giường, lại đi đến bên người nàng, ôm nàng vào trong ngực, ôn nhu an ủi hai câu, viết xuống: “Về sau chờ chúng ta yên ổn xem tình hình thế nào thì sẽ đón nó đến.”

Tần Thiên gật gật đầu, rúc vào trong lòng hăn. Bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng trẻ con kêu gọi: “Nường.”

Tần Thiên quay đầu lại, đã thấy Thế Sử vừa tỉnh lại, dụi dụi mắt.

Nhìn thấy con, Tần Thiên trong lòng mềm nhũn, vội vàng đi qua, ôm con nói: “Sử nhi buổi tối ngủ với nường được không?”

Thế Sử ngáp một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính, nó vươn đôi tay mũm mĩm ôm lấy mẫu thân, thanh âm mềm mại nói: “Sử nhi ngủ với phụ thân mẫu thân”.

Tần Thiên một bên nhìn Trang Tín Ngạn ý bảo, một bên nhìn con cười nói; “Được, được, Sử nhi ngủ cùng với phụ thân mẫu thân.”

Dù vô cùng luyến tiếc, Tần Thiên vẫn là cùng Trang Tín Ngạn chuẩn bị xuất môn. Tần Thiên vốn định gặt con, nhưng Trang Tín Ngạn lại kiên trì muốn nói cho Thế Sử biết, hẳn nói với Tần Thiên: “Nó là tiểu nam hài, không thể yếu đuối như vậy.” Sau đó phu thê hai người lựa lời tìm cách nói với Thế Sử mất mấy ngày, để nó hiểu được trong một khoảng thời gian tạm thời không thể gặp cha mẹ, nhưng cũng không có nghĩa là cha mẹ sẽ quên nó, sẽ mua cho nó rất nhiều quà. Đến cuối cùng, Thế Sử mới cái hiểu cái không gặt đầu đáp ứng. Bất quá thời điểm Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đi, Thế Sử vẫn nhịn không được khóc lóc, Tần Thiên nhìn thấy thiếu chút nữa thay đổi chủ ý, những vẫn cố gắng nhịn xuống. Sau đó Thế Sử được tổ mẫu dỗ dành dần dần ngừng tiếng khóc, lúc này nàng mới cảm thấy an tâm rời đi.

Đi tới đó, liền có người của quan phủ ra nghênh đón, đưa bọn họ tới khách điểm, hơn nữa phái người chuyên môn phụ trách đi cùng bọn họ để hỗ trợ công việc.

Có quan phủ hỗ trợ mọi việc đều dễ làm, tìm chỗ để lập chi nhánh, quản sự được điều đến từ Dương Thành, trước sau chỉ mất nửa tháng thời gian, tiếp theo lại được nha môn phát chiếu thiếp, chính thức trở thành người quản lý thương hành.

Hôm nay, Tri phủ Tuệ Châu Lý đại nhân đang mở yến hội tại Khánh Phong lâu, thứ nhất là chúc mừng Thịnh Thế trở thành quản lý thương hành, tạo cơ hội để bọn họ cùng với hơn mười lăm thương hành khác gặp mặt, mặt khác cũng nhân cơ hội thương thảo công việc.

Tuệ Châu so với Dương Thành phần hoa náo nhiệt hơn hẳn, trên đường cái tùy ý có thể thấy được rất nhiều thương nhân ngoại quốc. Nữ tử đi lại so với chỗ khác cũng không hề cổ ky, dân phong tương đối thoáng đãng.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi một chiếc mui xe đi vào Khánh Phong lâu, theo tiểu nhị đi vào phòng lớn nhất trên lầu.

Trong phòng đặt hai bàn dài, ngồi vây quanh là các nam tử ở nhiều độ tuổi quần áo đẹp đẽ quý giá, còn có hai gã quan viên thân mặc quan phục.

Thấy hai người tiến vào, người ở bên trong đều đứng lên, chào hỏi, nói “Hạnh ngộ, ngưỡng mộ đã lâu” mấy lời khách sáo. Trong hai gã quan viên, một gã là Lý Tri phủ, hẳn giới thiệu người còn lại, đầu tiên là chỉ vào vị quan viên bên cạnh khoảng hơn ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, khuôn mặt cổ sơ nói; “Đây là Chu Quan Trường quản lý hải quan ở Tuệ Châu, Chu đại nhân!”

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn bước lên phía trước thi lễ, Chu đại nhân cười nói; “Sớm đã nghe đại danh hiền phu thê, Trang công tử chính là người đã sao chế cống trà Bích loa xuân mà tiên đế vô cùng yêu thích, đặc biệt là Tần đương gia, lại là một nữ tử kỳ tài, cân nhắc anh thư!”

Tần Thiên vội vàng khiêm tốn nói; “Chu đại nhân quá khen!”

“Tần đương gia không cần khiêm tốn, Thịnh Thế chính là do Tà Tổng đốc Tà đại nhân hưởng Hoàng Thượng hết lòng khen ngợi, nếu không phải Thịnh Thế có thực lực này, há có thể được Tà đại nhân ưu ái.” Nói xong, Chu đại nhân nhìn về phía mọi người, cười nói; “Mọi người nói có phải thế không?”

Nhóm thương hành đều cười nói đúng vậy.

“Tà đại nhân?” Tần Thiên ngạc nhiên nói.

Chu đại nhân nói; “Tần đương gia không biết Tà đại nhân cũng chẳng có gì lạ. Tà đại nhân đầu tháng mới đến nhậm chức. Tà đại nhân là người bên cạnh hoàng thượng được hoàng thượng trọng dụng nhất, lại đối với Thịnh

Thế các người có đề cử chi ân, Tần đương gia và Trang công tử nên cảm tạ Tạ đại nhân.”

“Vâng, vâng” Tần Thiên tuy ngoài mặt đáp ứng, trong lòng lại thầm hận; Tạ đại nhân mồm miệng khá lắm, ai mời người đề cử chúng ta? Thật hy vọng người sau khi xuống Địa ngục bị rút đầu lưỡi!

Các thương hành thấy hai vị đại nhân đối với Thịnh Thế thân thiện như thế, trao đổi ánh mắt, trên mặt tươi cười cũng không thể che giấu sóng ngầm bắt đầu khởi động.

Trang Tín Ngạn ở bên cạnh đem sắc mặt của mọi người để vào trong mắt, bất động thanh sắc.

Bên này, Lý đại nhân lại vì bọn họ giới thiệu các vị thương hành, trong hơn mười vị thương hành, Lý đại nhân phần lớn chỉ giới thiệu qua, chỉ có hai vị đương gia của Phong Hợp hành và Khánh Bảo hành mới giới thiệu nhiều hơn vài câu.

Hóa ra hai cửa hàng này có thực lực hùng hậu nhất trong số mười lăm cửa hàng ở đây. Tần Thiên cẩn thận đánh giá hai vị lão bản, Phan lão bản của Phong Hợp hành ước chừng hơn năm mươi tuổi, vóc dáng thấp bé, đen gầy, nhưng hai mắt sáng ngời, vẻ mặt khôn khéo. Lương lão bản của Khánh Bảo hành hơi cao, dáng người gầy yếu, xấu xí, mắt hẹp dài, nhưng vì có ánh mắt ôn hòa, cùng với tươi cười không thay đổi, thật sự khiến người ta có cảm giác thân thiết.

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ, có Thịnh Thế gia nhập, nghĩ đến nhất định sẽ có lợi cho công việc của chúng ta, càng làm càng phát triển, về sau còn thỉnh Tần đương gia chiếu cố nhiều hơn!” Lương lão bản cười nói.

Có người lên tiếng nói giỡn; “Lương quan, người gặp người liền cười, gặp người liền lung lạc, có phải muốn kiếm phiếu ủng hộ cho đợt tranh Thương tổng hay không a!”

Bởi vì các thương hành có tính chất theo nghiệp quan, cho nên các lão bản xưng hô đều thêm một chữ “Quan” ở phía sau họ.

Lương quan quay đầu, vẫn như cũ là vẻ mặt tươi cười; “Lưu quan nói rất đúng, ta chính là đang lôi kéo phiếu ủng hộ, Lưu quan bất quá cũng có thể làm như thế, ta tuyệt đối sẽ không chê cười người!”

Người gọi là Lưu quan cười gượng hai tiếng, cũng không lên tiếng.

Tần Thiên hiểu được, Thương tổng trong miệng bọn họ đó là vị trí đứng đầu sau khi thành lập thương hội, hình thành từ mười sáu thương hành, mỗi một thương hành đều muốn giành lấy vị trí này, vì vậy luôn ngầm cạnh tranh kịch liệt.

Thấy hai người trước mặt quan viên đều nói về việc Thương tổng, có thể thấy được việc tranh đoạt địa vị Thương tổng đã đến hồi gay cấn.

Nhưng hai gã quan viên dù thấy nhưng không hề trách cứ, đối với sự tranh chấp của hai người cũng mặc kệ.

Lúc này, Lý đại nhân ha ha cười, lại nói; “Còn có một vị thương hành, bản quan không thể không đặc biệt vì Tần đương gia mà dẫn đến. Bởi vì nàng cũng giống như Tần đương gia, cũng là nữ tử, một vị nữ tử rất giỏi.”

Vừa dứt lời, Tần Thiên nghe thấy phía sau vang lên thanh âm kiều mi:
“Lý đại nhân tôn sùng nữ tử kia như vậy không phải ý chỉ dân phụ đẩy chứ!”

Nghe thấy thanh âm này, Tần Thiên trong lòng chấn động, nàng có chút không thể tin nổi quay đầu lại.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 251: Tạ Tổng đốc

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, đã thấy cửa phòng bị người bên ngoài đẩy ra, một phụ nhân xiêm y đẹp đẽ quý giá, phong tư yếu điệu lờ đi vào, ý cười trong suốt, ánh mắt sinh huy.

Trang Tín Ngạn và Tần Thiên kinh dị nhìn nàng, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ gặp lại nàng ở đây.

Nàng chính là người mất tích đã lâu, bật vô tin tức, Trang Minh Hỉ.

Trang Minh Hỉ dường như không trông thấy phu thê Tần Thiên, lập tức đi đến trước mặt hai vị đại nhân, trong suốt thi lễ.

Lý đại nhân cười nói: “Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Thấm phu nhân không cần đa lễ, bản quan đang muốn giới thiệu hai người với nhau.”

Trang Minh Hỉ đứng thẳng thân mình, theo Lý đại nhân quay đầu lại, mặt hướng về phía Tần Thiên. Nàng ta nhìn Tần Thiên liếc mắt thật sâu, ánh mắt vẻ mặt không chút nào ngoài ý muốn, như đã biết sẽ chạm mặt với nàng ở chỗ này. Nàng ta mỉm cười, nói: “Không cần làm phiền Lý đại nhân, ta và Tần đương gia cùng với Trang công tử đã quá quen thuộc rồi, có phải vậy hay không a, Đại ca Đại tẩu!”

Một tiếng “Đại ca đại tẩu” này làm cho toàn trường khiếp sợ, cũng làm cho Tần Thiên và Trang Tín Ngạn nghi hoặc không thôi.

Lúc trước, Trang Minh Hỉ mang thân phận đào phạm biến mất. Tần Thiên vẫn cho rằng nàng ta sẽ trốn ở đâu đó yên lặng sống qua ngày, lại

không nghĩ rằng sẽ ở trường hợp công khai thế này nhìn thấy nàng, càng không nghĩ tới, nàng dám nói ra thân phận của bản thân! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đối mặt với sự khiếp sợ của mọi người, Trang Minh Hỉ dường như không thèm để ý, tiếp tục cười nói: “Kỳ thật, trước khi ta gả cho tiên phu, từng là thứ nữ của Trang phủ Dương Thành, bởi vì phân gia, cho nên sau đó cũng không qua lại, thế cho nên, ta gả cho ai Đại ca Đại tẩu cũng không biết...”

Khi nói chuyện, nàng cười khanh khách kéo tay Tần Thiên, thân thiết nói: “Tiên phu là đương gia của Ích Phong hành, lúc tiên phu qua đời, ta sau đó trở thành đương gia. Được mọi người nể mặt, hiện tại cũng là thương hành đứng đầu. Có thể ở trong này gặp nhau thật sự là duyên phận, nói vậy Đại ca Đại tẩu sẽ ở Tuệ Châu nghỉ ngơi một thời gian, chúng ta sẽ có cơ hội đoàn tụ tâm sự, cũng nên để tiểu cô ta tận tình tiếp đón!”

Tần Thiên cả kinh liên tiếp ngoài ý muốn nhất thời chưa phản ứng kịp, một lát sau, nàng mới bình phục cảm xúc, cười nói: “Chính sự quan trọng hơn, có chuyện gì, chúng ta đợi lát nữa sẽ tán gẫu!”

Thành thân? Đương gia? Trong ba năm qua Trang Minh Hỉ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tần Thiên rất tò mò. Nhưng nàng biết, không thể để cho cảm xúc của mình bộc lộ ra ngoài, nếu không dễ dàng để người ta dặt mũi kéo đi.

Trang Minh Hỉ tươi cười ngưng lại, lập tức buông tay nàng ra, chuyển hướng về phía mọi người, khiêm tốn có lễ cười nói: “Thiếp thân khoan thai đến chậm làm cho các vị đợi lâu đã là không nên, thấy lâu không được gặp thân nhân, cảm xúc kích động, nhiều lời vài câu khiến mọi người mất hứng, nên phạt, hiện thiếp thân tự phạt một ly, mong rằng mọi người thông cảm.”

Vừa dứt lời liền có một phụ nhân tiến lên rót rượu đưa tới tay Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ ngửa đầu, đem rượu trong chén uống cạn, không chừa lại một giọt.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn, nhận ra phụ nhân kia chính là nha hoàn Hỉ Thước bên người Trang Minh Hỉ. Xem ra vài năm nay nàng ta vẫn đi theo Trang Minh Hỉ.

Người bên ngoài thấy Trang Minh Hỉ hào khí can vân, không khỏi kêu “Hảo”, Lý đại nhân cười nói: “Thẩm phu nhân nói quá lời. Tin tưởng mọi người đều có thể lý giải tâm tình của Thẩm phu nhân.”

Tiếp theo liền mời ngồi, Trang Minh Hỉ ngồi ở vị trí ngay bên cạnh Tần Thiên.

Trang Minh Hỉ trên mặt ý cười trong suốt, đề thấp thanh âm nói với Tần Thiên: “Không nghĩ tới ta còn sống phải không?”

Tần Thiên làm bộ như không nghe thấy, không để ý tới nàng ta, trong lòng sinh ra cảnh giác. Nàng thế nhưng là thương hành đứng đầu, bản thân có khúc mắc với mình, về sau cần phải đề phòng nhiều hơn mới được.

Nhưng Tần Thiên lạnh nhạt cũng không hề quấy nhiễu hưng trí của Trang Minh Hỉ. Nàng ta tiếp tục mặc kệ phản ứng yên lặng đó, đề thấp thanh âm nói: “Trời không tuyệt đường người, ngay cả lão thiên gia cũng hiểu được Trang Minh Hỉ ta đáng thương, cho ta cơ hội thay đổi.”

Tần Thiên nhú mày, cố ý đề cao thanh âm: “Tiểu cô, người nói cái gì vậy, lớn tiếng lên, ta không nghe rõ.”

Những người còn lại ánh mắt xoát bắn lại đây, Trang Minh Hỉ không nghĩ tới nàng sẽ hành động như vậy, nhất thời có chút xấu hổ, bất quá một lúc liền hồi phục tự nhiên: “Ta đang hỏi về thân thể của Đại nương.”

“Ta biết người quan tâm chuyện trong nhà, chúng ta sẽ tìm cơ hội tâm sự sau.” Tần Thiên nhìn nàng thân thiết nói.

Ai bình tĩnh xem nàng tiểu nhân sắc mặt đặc ý!

“Vâng, vâng.” Dưới ánh mắt của mọi người, Trang Minh Hỉ cười mĩa hai tiếng.

Kế tiếp, nàng bắt đầu gia nhập vào mấy câu chuyện phiếm của mọi người, cũng không dám làm phiền Tần Thiên nữa.

Tần Thiên bởi vì còn chưa hiểu biết tình huống của Tuệ Châu, cho nên cũng ít khi nói chuyện. Trang Tín Ngạn ở một bên thủy chung không thốt một lời, tĩnh lặng cơ hồ khiến người ta bỏ qua sự tồn tại của hắn, nhưng không một ai ngờ tới, hắn đang âm thầm quan sát mọi người nói chuyện, bao gồm khe khẽ nói nhỏ đều ghi nhớ. Vì vậy, hắn có thể nắm giữ tình huống của nhóm thương hành nhanh hơn so với Tần Thiên nếu chỉ nghe kể lại.

Chậm chạp còn chưa bắt đầu yến tiệc, Trang Minh Hỉ không khỏi hỏi: “Còn có người nào chưa tới sao?”

Chu Quan Trường nhìn nàng một cái, nói: “Còn có Tạ Tổng đốc Tạ đại nhân.”

“Hóa ra là Tạ đại nhân ……” nói xong, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, cười đến quái dị: “Đại tẩu, hôm nay cũng không biết là ngày lành gì, cố nhân nào cũng hội tụ.”

“Cố nhân?” Tần Thiên ngạc nhiên, nhất thời chưa hiểu lời của Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ cũng không nói thêm, thần bí cười, quay đầu đi, rốt cuộc không cùng nàng nói chuyện.

Cũng không bao lâu sau, Tần Thiên đã hiểu được ý tứ của Trang Minh Hỉ, một thanh âm hào sảng quen thuộc cùng với một bóng dáng cao lớn cường thế tiến vào.

“Bản quan đến chậm, để các vị đợi lâu, thật sự ngượng ngùng.”

Nhìn thấy người này, ai cũng đều đứng lên, hướng về người nọ cung kính hành lễ, tôn xưng: “Tạ đại nhân!”

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn chậm rãi đứng lên, khiếp sợ nhìn nam nhân đang đi tới.

Chỉ thấy hắc bộ mặt anh vĩ, khí chất trầm ngưng, giơ tay nhắc chân đều hiển lộ quý khí và khí phách mà bất cứ ai ở đây cũng không thể sánh bằng. Ba năm trước đây hắc đã là một con sói khiến người ta không dám khinh thường, nhưng hắc hiện tại lại giống như hùng ưng bao cao trong thiên địa!

Chính là Tạ Đình Quân

Tần Thiên trong lòng mặc niệm ra tên này. Nàng nhìn người nọ, kinh ngạc tột đỉnh.

Ba năm không gặp, hắc làm sao có thể biến hóa nhanh chóng trở thành Tổng đốc như vậy? Hắc xuất thân chỉ là thương nhân, có phú quý đến mấy cũng chỉ có thể là thương nhân! Cho dù mua được chức quan cũng không thể đạt được chức vụ trọng yếu như vậy!

Người này, rất thần kỳ, khiến người ta bất khả tư nghị.

Nếu nói Trang Minh Hỉ tuy ngoài ý muốn nhưng chỉ có thể khiến người khác ngạc nhiên, Tạ Đình Quân như vậy không chỉ ngoài ý muốn mà làm cho người ta khó có thể tin!

Nhưng điều đó thật sự đang xảy ra trước mặt nàng.

Bất quá, mọi người là bằng hữu, hẳn có thể đạt được địa vị cao như vậy, Tần Thiên vẫn vì hẳn cao hứng.

Bên kia, Tạ Đình Quân đầu tiên tiếp đón với các vị khách, sau đó được Lý đại nhân giới thiệu, hướng về Tphía ần Thiên nhìn qua.

Đang lúc Tần Thiên ổn định tâm tình cùng với hẳn chào hỏi, lại nghe thấy Tạ Đình Quân thản nhiên cười nói: “Tần đương gia? Cửu ngưỡng đại danh. Bản quan thực hoan nghênh Thịnh Thế các người có thể gia nhập, hi vọng các người có thể mang đến kinh hỉ cho Tuệ Châu.”

Lời nói khách sáo, giống như lần đầu gặp mặt, Tần Thiên không khỏi sửng sốt.

Tạ Đình Quân nhìn nàng một cái, tròn mắt đen sâu thâm thúy chột lóe, sau đó lại cùng Trang Tín Ngạn tiếp đón.

“Bản sự của Trang Đại công tử làm cho bản quan kính nể.” Hẳn cười nói.

Trang Tín Ngạn nhìn hẳn, sắc mặt không thay đổi, trong lòng lại giống như nước sông đang dâng trào, khó có thể bình tĩnh.

Đây là một nam nhân hẳn vẫn luôn cảnh giác, mặc dù trong mắt hẳn, đây là một kẻ tiểu nhân, nhưng hẳn ta có bộ dáng, có sức quyến rũ không thể bỏ qua. Vốn tưởng rằng ba năm trước đây hẳn đã tách khỏi cuộc sống của bọn họ, không nghĩ rằng hiện tại lại lấy phương thức này cường thế tiến vào cuộc sống của bọn họ.

Có phải là họa hay không thì chưa biết, nhưng nhất định sẽ không phải là phúc.

Bên kia, Tần Thiên thấy Tạ Đình Quân dường như không muốn tỏ ra quen biết với bọn họ, nghĩ hẳn có lẽ có ẩn tình, cho nên cũng biểu lộ đây là

lần đầu gặp mặt, không nói gì thêm.

Lúc ngồi xuống, lại chạm phải gương mặt tựa tiểu phi tiểu của Trang Minh Hỉ.

Bình tĩnh mà xem xét, Trang Minh Hỉ như vậy so với lúc trước thành thực hơn rất nhiều. Vừa không giống như lúc ở Trang phủ cố ý ẩn nhẫn trầm tĩnh, cũng không giống như lúc ra ở riêng, kiêu ngạo bừa bãi. Nàng ta có năng lực, có chừng có mực, nhưng thời điểm nên biểu hiện cũng rất nghiêm túc.

Đúng vậy, ba năm trôi qua, thời gian giống như là một bàn tay vô hình, lặng yên cải biến hết thảy.

Mặc dù là bản thân mình, ở trong mắt bọn họ cũng có không ít biến hóa đi.

Vừa nghĩ như vậy, Tần Thiên thoải mái, rất nhanh tiếp nhận những sự việc ngoài ý muốn của hiện tại.

Sau khi Tạ Đình Quân đến, rất nhanh đồ ăn dâng lên, rượu quá ba tuần, bắt đầu đi vào chủ đề chính.

“Xét thấy lúc trước, thương hành cạnh tranh kịch liệt khiến cho việc quản lý trở nên hỗn loạn, triều đình đã chấp thuận thỉnh cầu của các vị lão bản cùng Lý đại nhân, thành lập công hội. Vì có liên quan đến quy phạm Trà Hành, còn mời riêng tới Đại trà thương đứng đầu là Thịnh Thế gia nhập.

Nói vậy hiện tại các vị lão bản đối với sự thành lập của công hội đã có nhận thức chung, không biết đối với địa vị Thương tổng đã có kết luận hay chưa.”

Tạ Đình Quân vừa mở miệng liền đem vấn đề mà mọi người quan tâm nhất nói ra. Mắt thấy yến hội vốn đang diễn ra thoải mái chỉ trong nháy mắt bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, không thể không nói, Tạ Đình Quân rất có tầm ảnh hưởng.

Thương hành hai mặt nhìn nhau, tâm tư đều khác biệt. Ai cũng không mở miệng trước, toàn cảnh lập tức yên tĩnh.

Đối với địa vị Thương tổng, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn vốn đã hiểu rõ, hai người một chút dã tâm đều không có, loại quyền lực chi tranh này có lợi mà cũng có hại, bọn họ đã rất bằng lòng với hiện tại, không tất yếu đâm đầu vào giao du với kẻ xấu.

Nhưng nhìn Trang Minh Hi bên cạnh vẻ mặt bỗng nhiên ngưng trọng, Tần Thiên trong lòng có chút không bình tĩnh, phải biết rằng, Trang Minh Hi cũng là thương hành đứng đầu, cũng có cơ hội chiếm địa vị Thương tổng, nếu để nàng ta trở thành Thương tổng, mà nàng ta đối với mình, với Trang phủ luôn có tâm bệnh, về sau Thịnh Thế chỉ sợ sẽ phiền toái không ngừng.

Tạ Đình Quân sau khi nói xong, Lưu quan và Dương quan lúc trước vừa cãi nhau bỗng nhiên ra tiếng nói: “Thương tổng sẽ do trọng tài, chương quản trong công hội quyết định. Ta nghĩ rằng vì vị trí này không nên lấy thân gia nói chuyện. Người này phải là người đức cao vọng trọng, công chính nghiêm minh lại có năng lực phi thường!”

Lúc trước người được đề cử vào vị trí Thương tổng vẫn quay chung quanh sự tranh đấu gay gắt của các thương nhân lớn, khiến các thân gia yếu kém tiểu thương hành hoàn toàn không có quyền xen vào, Lưu quan bản thân là thân gia hơi thứ sẽ nói ra những lời này.

Mấy người còn lại vội vàng phụ họa, Phan quan và Dương quan là thân gia nhất dày chỉ cười không nói.

Ba vị đại nhân lên trao đổi ý kiến.

Lúc này, Trang Minh Hi bên cạnh Tần Thiên bỗng nhiên cười một tiếng kiều my, nói: “Thiếp thân có một biện pháp có thể tuyển chọn ra Thương tổng thích hợp nhất, không biết các vị có hứng thú nghe thử một chút hay không?”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 252: Cạnh tranh

Nghe thấy lời ấy, ánh mắt Tạ Đình Quân bắn về phía Trang Minh Hỉ, Tần Thiên một bên tiếp tục nhìn, phát hiện hẳn đối với vị hôn thê trước đây quá mức xa lạ giống như người qua đường.

Rất nhiều nỗi băn khoăn làm cho người ta khó hiểu.

Hơn nữa, nghe Lý đại nhân nói lúc trước, Tạ Đình Quân chính là người đề cử Thịnh Thể bọn họ, hẳn vì cảm thấy bọn họ thích hợp nên mới đề cử, hay có mục đích khác?

Lần này đến Tuệ Châu rốt cuộc là phúc hay họa? Tần Thiên tâm tình bỗng nhiên trở nên trầm trọng.

“Ích phong hành đứng đầu trong mười sáu thương hành, Thẩm phu nhân là đương gia của Ích Phong hành đương nhiên có quyền nói chuyện, Thẩm phu nhân cứ nói đừng ngại.” Tạ Đình Quân cười nói.

Tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ mỉm cười, trong lòng nhảy nhót.

Sau khi nàng trở thành đương gia, không phải không có thời điểm gây náo động, nhưng chưa bao giờ có lần nào khiến nàng vui sướng như ngày hôm nay!

Bởi vì Tần Thiên ở đây.

Từ trước đến nay, chỉ cần là tình huống có mặt nàng ta, nàng ta luôn là người hấp dẫn lực chú ý, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người nàng ta, nàng ta có thể dễ dàng được mọi người nhận thức và yêu thích, nhưng hôm nay phong thuỷ thay phiên chuyển đổi, nơi này là Tuệ Châu, không phải Dương Thành, nơi này là thiên hạ của Trang Minh Hi nàng! Tần Thiên sẽ làm nền cho nàng!

“Nói vậy chứ vị nhất định đã nghe nói, rất nhanh sẽ có một con thuyền đến từ Anh lợi quốc sắp sửa cập bờ để mua các loại hàng hóa như hương liệu, bông, vải, dệt len, thêu thùa, hơn nữa lão bản trên thuyền còn có ý muốn mua một số lượng lớn lá trà, tơ lụa, đồ sứ trở về.”

Nói tới đây, Trang Minh Hi bỗng nhiên dừng lại, bưng chung trà trước mặt khẽ nhấp mấy ngụm, cố ý dừng giữa chừng như vậy để khiến người khác có hứng thú, có người nhin không được hỏi: “Những điều này mọi người đều biết, không biết chuyện này và địa vị Thương tổng có quan hệ như thế nào?”

Trang Minh Hi lặng yên liếc mắt nhìn Tần Thiên bên cạnh, tiếp tục cười nói: “Thiếp thân cảm thấy vừa rồi lời của Lưu quan cũng có đạo lý. Chức vị Thương tổng vô cùng trọng đại, tuyển chọn phải nghiêm ngặt, chẳng những cần năng lực, phẩm tính, thân gia, thực lực cũng không thể thiếu. Cho nên thiếp thân cảm thấy chúng ta nên có sự cạnh tranh!”

Mọi người nhin tình sáng lên: “Cạnh tranh?”

“Không sai, chính là cạnh tranh!” Trang Minh Hi đứng dậy, trong lúc nhất thời, nàng trở thành tiêu điểm trong toàn trường.

“Sau khi thuyền lớn cập bờ, Trà Hành nhà ai có bản lĩnh được trở thành đối tác của lão bản trên thuyền, lại có bản lĩnh khiến hãn mua rất nhiều hàng hóa, hơn nữa có thể cam đoan đối phương sẽ nộp thuế, vị thương hành này mặc kệ là năng lực, thực lực, tài lực đều không thể nghi ngờ, như vậy

thương hành trở thành Thương tổng mới có thể làm cho mọi người tâm phục khẩu phục, không phải vậy hay sao?”

Lúc nói những lời này, Trang Minh Hỉ trong đầu không khỏi hồi tưởng tình hình lúc trước Tần Thiên khấu chiến ngũ đại Trà Hành. Khi đó, nàng không chút hoang mang, không vội vã không nóng nảy, dám dựa vào miệng ba tấc lưỡi bức lui thế công của ngũ đại Trà Hành, ngay lúc đó nàng không phải không khiếp sợ. Khi đó trong lòng nàng cảm giác là cái gì? Đỗ kỵ? Kính nể? Hay là cả hai? Trang Minh Hỉ đã quên đi nhiều chuyện duy chỉ có lúc ấy Tần Thiên biểu lộ khí thế lại luôn khắc ghi trong đầu nàng, dù thế nào cũng không thể quên được.

Theo bản năng, nàng bắt chước động tác lúc ấy của Tần Thiên, hơi hơi hạ thân mình, hai tay khoanh trên bàn tròn, ánh mắt sáng ngời, tràn ngập tự tin, giờ khắc này, nàng có cảm giác thỏa mãn nói không nên lời, dường như nàng đã có thực lực siêu việt của Tần Thiên vậy.

Nàng nhìn mọi người, mỉm cười, khí thế đương gia hiển lộ mười phần: “Không biết ý tứ mọi người thế nào?”

Mọi người thoáng suy nghĩ một lúc, liền đều tỏ vẻ đồng ý, ngay cả ba vị đại nhân cũng tỏ vẻ đây là phương pháp tốt nhất.

Trong đó Chu Quan Trường Chu đại nhân còn dựng thẳng ngón cái tán thưởng một câu: “Thẩm phu nhân quả thực là Nữ Gia Cát!”

Trang Minh Hỉ cười cười, quay đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, thấy nàng sắc mặt bình tĩnh, dường như cũng không để ý đến biểu hiện xuất sắc của mình, ánh mắt lạnh lùng quay đầu nhìn về phía Chu Quan Trường cười nói: “Đại nhân quá khen!”

Yến hội giãng co một lúc lâu sau thì chấm dứt. Mọi người cáo biệt, Tạ Đình Quân cũng không gì khác thường, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn bọn họ một cái cũng không có. Nhưng Trang Minh Hỉ lại cười tủm tỉm đi đến

bên cạnh Tần Thiên, thân thiết nói: “Ta ở phía nam của thành, chúng ta là người một nhà, cần phải qua lại nhiều a!”

Một màn này mọi người xem ở trong mắt, nghiễm nhiên là cảnh người một nhà thân thân thiết thiết.

Thấy các thương hành đều nhìn về phía này, Tần Thiên không dấu vết lui ra phía sau hai bước, bảo trì khoảng cách, thân nhiên nói: “Còn nhiều thời gian, không cần sốt ruột.”

Trang Minh Hỉ làm sao có thể vô duyên vô cớ ở trước công chúng tỏ vẻ thân mật với nàng, nay cạnh tranh sắp tới, nàng ta có mục đích gì thật sự nàng cũng không biết?

Thương hành có mười sáu nhà, Thương tổng lại chỉ có một, mọi người vì tự tư tự lợi, lần này cạnh tranh không thể có sự hợp tác liên minh. Động tác này của Trang Minh Hỉ chính là muốn mọi người hiểu lầm quan hệ hai nhà thân mật, có thể sẽ hợp tác với nhau. Như vậy Thịnh Thế sẽ bị bài xích đứng ngoài lợi ích của thương hội, chẳng lẽ nàng thật sự sẽ cùng Trang Minh Hỉ liên minh hay sao? Đương nhiên không có khả năng, cuối cùng, Thịnh Thế sẽ càng bị cô lập, khó làm ăn, mặc kệ ai lên đài đều lâm vào thế bị động! Muốn giao tiếp chuyện gì với quan phủ cũng khó khăn, thậm chí có thể rơi vào kết cục táng gia bại sản. Mấy người Tần Thiên tuy rằng không có dã tâm, nhưng cũng tuyệt đối không vì để ý đến ánh mắt người khác mà có thể không hề cố kỵ đối phương.

Thấy Tần Thiên dễ dàng nhìn thấu ý đồ của mình, Trang Minh Hỉ trong lòng hơi hơi rùng mình, trên mặt tươi cười cũng không biến đổi, “Xem ra Đại tẩu mới đến, mọi việc bận rộn, đã như thế, tạm thời ta sẽ không quấy rầy.” Nói xong, xoay người bước lên xe ngựa.

Chờ Trang Minh Hỉ đi rồi, Dương quan và Phan quan thông thả đi đến bên cạnh Tần Thiên. Dương quan cười nói: “Xem ra Thẩm phu nhân thực

thất vọng. Có điều tại hạ không rõ, cũng là người một nhà sao lại có thái độ xa lạ như vậy.”

Tần Thiên thở dài một tiếng, làm bộ như khó xử nói: “Các vị có điều không biết, năm đó chúng ta ở riêng vì có chuyện không thoải mái, sau khi ra ở riêng cơ hồ cũng không qua lại, theo ý ta, có một số việc nếu trong lòng biết rõ ràng, cũng vô vị miễn cưỡng, miễn cho đôi bên đều không được tự nhiên.”

Sau khi nói xong, Tần Thiên thừa dịp bọn họ đang ngây người, cùng Trang Tín Ngạn cáo từ rời đi.

Bên này, Trang Minh Hỉ theo cửa kính xe thu hồi ánh mắt nặng nề mà hừ một tiếng.

“Phu nhân, hiện tại đi nơi nào?” Hỉ Thước ở bên ngoài hỏi.

Trang Minh Hỉ nghĩ nghĩ, tươi cười: “Đi Tổng đốc phủ.”

Ba năm không thấy, cũng là thời điểm nên gặp mặt.

Không tự kìm hãm, Trang Minh Hỉ sờ lên chỗ ngực áo, nơi đó cất giấu một nửa khối ngọc bội. Cách qua lớp quần áo, nàng dường như có thể chạm đến hoa văn khắc trên ngọc bội, trong lòng chua xót qua đi, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh.

Thư phòng của Tổng đốc phủ.

Tạ Đình Quân sau khi vào thư phòng, nhìn thấy Trang Minh Hỉ đang đưa lưng về phía hắn nhìn một bức họa treo trên tường.

Hắn ho nhẹ một tiếng, Trang Minh Hỉ quay đầu lại.

Trong nháy mắt, hắn dường như nhìn thấy gương mặt Trang Minh Hỉ âm hàn đại thịnh.

Nhưng vừa chớp mắt, lại là tươi cười đầy mặt, làm cho hắn không khỏi hoài nghi vừa rồi mình đã nhìn lầm.

“Tạ đại nhân, đã lâu không gặp.” Trang Minh Hỉ cười nói.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 253: Kế hoạch

Thư phòng của Tổng đốc phủ.

Khi nói chuyện, Trang Minh Hỉ xoay người đi đến trước mặt Tạ Đình Quân trong suốt thi lễ.

Nhìn nữ tử tươi cười thản nhiên trước mặt, Tạ Đình Quân thần sắc lạnh nhạt. Một lát sau, hắc hắc cười nói: “Trang Minh Hỉ, có đôi khi ta thật đúng là bội phục người, chỉ ba năm ngăn ngủi, người đã thoát thai hoá cốt.”

“Còn phải đa tạ Tạ công tử năm đó đã ban cho thiếp thân một con ngựa!” Trang Minh Hỉ nhìn nam nhân trước mặt cười đến hoàn mỹ không chút méo, trong đầu hiện ra đêm tối đen mưa sa gió giật sấm chớp ùng ùng vào ba năm trước.

Đêm hôm đó mỗi một hành động, mỗi một chi tiết đều khắc sâu vào linh hồn nàng, nàng nghĩ rằng đến chết mình cũng không thể quên...

Sau khi Kiều Đại tắt thở, nàng mang theo thi thể của Kiều Đại đến gặp Tạ Đình Quân.

“Tạ Đình Quân, ta đã tự tay giết chết hắc. nay ta giao thi thể hắc cho người, chỉ cầu người thấy chúng ta đã từng có hợp tác, cho ta một đường sống được không? Ta sẽ rời Dương Thành, không bao giờ trở về, chỉ cầu người cho ta một đường sống!”

Nàng hèn mọn quỳ trước mặt hắc, một cái rồi lại một cái đập đầu trước hắc. Thi thể của Kiều Đại đặt ngay trước nàng, trên ngực hắc cắm một trâm

cài đầu, là nàng sau khi hấn tắt thở đâm vào đó. Ánh mắt hấn nửa nhắm nửa mở, nhan sắc tro tàn, như là chết không nhắm mắt, Trang Minh Hỉ cứ thế dập đầu, lệ trào ra, tim như bị đao cắt.

Tạ Đình Quân chỉ vào thi thể của Kiều Đại nói: “Hấn đi cứu người, người ngược lại giết chết hấn, Trang Minh Hỉ, người quả thực ngoan độc.”

Nàng lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu, nhìn Tạ Đình Quân, vẻ mặt căm giận: “Hấn nhục nhã ta, ta vẫn đều hận không thể giết chết hấn! Nay ta rốt cục tự tay báo thù, trong lòng vô cùng thống khoái. Tạ Đình Quân, tuy rằng mọi việc đều do người tạo dựng, nhưng người chỉ cần cho ta một con ngựa, chuyện cũ liền xóa bỏ, nếu không, ta có hóa thành lệ quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

Tạ Đình Quân nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên cười ha ha: “Quý thần thì ta có gì phải e ngại, ta thấy quý sẽ chém quý, thấy phật giết phật! Bất quá ta rất ngạc nhiên, tương lai người sẽ biến thành bộ dáng gì đây, được, ta sẽ lưu lại tiện mệnh của người, người cút đi thật xa cho ta!”

Ra khỏi Tạ gia, Hỉ Thước hỏi nàng: “Tiểu thư, Kiều bang chủ đã vì người để lại đường lui, vì sao người còn giao thi thể của hấn cho Tạ công tử, mà không chôn hấn đắp mồ để hấn yên nghỉ, hấn đã cứu mạng chúng ta mà chết mà!”

Trang Minh Hỉ đi bước một bước vào màn đêm mờ mịt, tùy ý để mưa gió tàn sát bữa bãi nàng.

“Hỉ Thước, người thật sự cho rằng chúng ta chỉ là hai nữ nhân có thể đào thoát khỏi sự đuổi bắt của quan binh hay sao? Mặc dù là đào thoát, ta cũng không muốn trốn trốn tránh tránh cả đời” Tay nàng phủ lên bụng nói: “Ta muốn con hấn có thể sống quang minh chính đại, ta muốn sống tốt, tương lai, tương lai...”

Nàng quay đầu lại, nhìn đại trạch Tạ gia nguy nga trong đêm đen, cắn chặt răng, thân mình không ngừng mà run rẩy, tương lai, nàng nhất định sẽ bắt hãn nợ máu phải trả bằng máu!

Kiều Đại, những gì hãn hại người của chàng, ta cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Bởi vì, chàng là người duy nhất trên thế giới này thật tình đối tốt với ta.

“Lúc ấy ta tuy rằng ban cho người một con ngựa, lại thật không ngờ, người có thể thần thông quảng đại như vậy, có thể thấy được, thật sự là nữ nhân không thể coi thường!” Tạ Đình Quân kéo Trang Minh Hỉ lại từ trong hồi ức.

Hắn xoay người, ngồi xuống ghế dựa lớn khắc hoa văn, bưng chung trà lên. Lại nhìn vị trí bên cạnh nói: “Ngồi đi.” Trong giọng nói có giọng điệu vị giả uy nghiêm.

Nghe vậy, Trang Minh Hỉ ngồi xuống, trong suốt cười nói: “Đều là thiếp thân vận khí tốt thôi, năm đó ta ngồi thuyền rời khỏi Dương Thành, đã gặp được tiên phu...”

“Vì thế người tìm mọi cách để trở thành thê tử hãn?” Tạ Đình Quân tiếp lời.

Trang Minh Hỉ cũng không phủ nhận: “Ta là một thiếu nữ tử không nơi nương tựa, trừ bỏ con đường này còn có con đường nào khác để đi chứ?”

Sau ngày hôm đó, Tạ Đình Quân đã đem thi thể của Kiều Đại giao cho quan phủ, quan phủ vì đã kích dư đảng, đem Kiều Đại phơi thây. Trang Minh Hỉ biết tin này chịu không nổi đã kích, lúc đó đã bị bệnh, nhờ có Hỉ Thước tỉ mỉ chăm sóc mới có thể kháng phục. Thời điểm rời Dương Thành, trên đầu tường treo thi thể Kiều Đại rất nhiều nơi đều lộ ra xương trắng dày đặc.

Trang Minh Hỉ và Hỉ Thuộc ngồi thuyền rời đi, trên đường gặp được Tuệ Châu thương nhân Thẩm Kiên Triều, thê tử của hắn vừa mới chết. Trang Minh Hỉ vì bụng mang đũ nhỏ hi vọng có một người cha danh chính ngôn thuận, thiết kế quyến rũ Thẩm Kiên Triều, làm cho hắn mang nàng trở về Tuệ Châu, sau đó lại tìm cách gây áp lực từ một thiệp thất trở thành thê tử của hắn. Bởi vì thê tử của hắn vốn không có con, cho nên hài tử nàng sinh ra là nhi tử đích tôn của Thẩm gia, giúp nàng ở Thẩm gia nhanh chóng ổn định địa vị. Một năm sau, Thẩm Kiên Triều bị bệnh qua đời, nàng lại nghĩ mọi biện pháp, cướp lấy địa vị gia chủ, mới có phong cảnh như ngày hôm nay.

“Tạ đại nhân, chúng ta nay là bạn không phải là địch, thỉnh đại nhân về sau chiếu cố nhiều hơn.” Trang Minh Hỉ cười nói.

Tạ Đình Quân nhíu mày: “Không phải có Chu đại nhân chiếu cố người trong hai năm này sao? Ích Phong hành của các người có thể thuận buồm xuôi gió trở thành thương hành đứng đầu, trong đó chắc hẳn cũng không thiếu sự chiếu cố của Chu đại nhân.”

Trang Minh Hỉ sợ run, lập tức cười: “Thật đúng là cái gì cũng đều không thể gạt được đại nhân.”

Nàng là một nữ nhân, nếu muốn bảo trụ gia sản, bảo hộ đũ nhỏ, trừ bỏ dựa vào quyền thế, còn có biện pháp nào? Cho nên thời điểm thấy Chu Quan Trường dùng ánh mắt mê đắm nhìn ngắm nàng, nàng cũng liền thuận thế giọng buồm, nếu không, nàng sao có thể dễ dàng bảo vệ tài sản cho Thẩm gia như vậy?

Trang Minh Hỉ nhìn hắn một cái, ý vị thâm trường cười nói: “Hôm nay nhìn thấy Tần Thiên thật đúng là làm cho ta ngoài ý muốn...”

Tạ Đình Quân đang uống trà nghe thấy nàng nhắc tới Tần Thiên không khỏi nhìn về phía nàng một cái, ánh mắt sắc bén.

Nhưng Trang Minh Hỉ dường như không trông thấy, một bên nhàn nhã đùa nghịch khăn lụa trong tay, một bên chậm rì rì mở miệng: “Không biết đại nhân có phát giác ra không, ba năm không gặp, Tần Thiên trở mã càng ngày càng đẹp, nghe nói nàng sinh con trai, mọi người nói, nữ nhân sinh hài tử sẽ bị xấu đi rất nhiều, nhưng mà ta thấy nàng chẳng những không biến dạng, ngược lại càng ngày càng thủy linh tú lệ, thật đúng là gặp may mắn...”

Vừa mới bắt đầu, Trang Minh Hỉ muốn đả động tư tưởng Tạ Đình Quân, nhưng sau đó, không khỏi nhớ tới Tần Thiên giống như lột xác da thịt thủy nộn như trứng gà bóc, dáng người yếu điệu mà lại không mất đi sự đầy đặn, mà chủ yếu nàng để ý thấy, trong ánh mắt nàng ta luôn toát ra thần sắc hạnh phúc thỏa mãn, tiếp theo lại nghĩ tới bản thân bởi vì trường kỳ mất ngủ mà khiến cho màu da đen sạm, nếu không phải dùng son phấn thật dày, căn bản không thể bước ra ngoài gặp người.

Nàng đương nhiên biết vì nguyên nhân gì, bởi vì Tần Thiên có trượng phu yêu thương nàng đau lòng cho nàng nâng niu nàng như châu như ngọc, nhớ tới Trang Tín Ngạn khi nhìn nàng ánh mắt đều toát ra nhu tình, quả thực khiến cho nàng ghen tị, nàng không rõ, vì sao mọi chuyện tốt đều rơi vào trên người Tần Thiên? Nhưng còn nàng, người duy nhất yêu nàng lại bị chết thê thảm như vậy...

Nghĩ vậy, nàng không khỏi nắm chặt khăn tay. Những lời này làm cho Tạ Đình Quân không khỏi nhớ tới tình cảnh vừa rồi. Thời gian ba năm qua, hắn chưa từng quên nàng, hôm nay chợt vừa thấy nàng mới phát hiện, nàng thế nhưng so với trong trí nhớ bộ dáng càng động lòng người hơn. Một khắc kia, hắn thiếu chút nữa không thể khống chế cảm xúc của bản thân. Hắn cảm thấy, chỉ cần nàng nhìn hắn thêm vài lần, hoặc cười với hắn một cái, hắn chỉ sợ sẽ không thể duy trì trấn định được nữa.

Nhưng mà, nàng không có, nàng thực thông minh, nàng biết bất động thanh sắc, lại làm cho hắn có chút mất mát.

“Bất quá xem ra, nàng cùng đại ca trong lúc đó càng ngày càng ân ái.”
Trang Minh Hỉ vừa nói vừa đánh giá sắc mặt Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân nhớ tới Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn luôn biểu hiện ân ái ái, ngực không khỏi căng thẳng: “Người tốt cuộc muốn nói cái gì?”

Trang Minh Hỉ thấy có chuyển biến tốt vội nói: “Về sau có gì cần thiếp thân, thỉnh đại nhân cứ việc phân phó, nay, thiếp thân tuyệt đối sẽ không vi phạm ý tứ của đại nhân...”

Thấy hần sắc mặt có chút không thể khống chế, Trang Minh Hỉ đã có được đáp án mà mình muốn, không khỏi mỉm cười.

Đối với sự thông minh của Trang Minh Hỉ, Tạ Đình Quân không chút nào ngoài ý muốn, nhưng nhìn nàng gần trong gang tấc gương mặt cười không lộ chút sơ hở, Tạ Đình Quân bỗng nhiên cảm thấy, hần có chút nhìn không thấu tâm tư của nữ nhân trước mặt này.

Sau khi ra khỏi Tổng đốc phủ, Trang Minh Hỉ đề thấp thanh âm nói với Hỉ Thước: “Hết thảy theo kế hoạch làm việc!”

Hỉ Thước có chút lo lắng nhìn gương mặt âm trầm của chủ tử dưới ánh trăng, gật đầu nói: “Vâng.”

Ba ngày sau, thuyền lớn của thương nhân Anh lợi quốc cập bờ, nghe nói đây là thuyền hàng lớn nhất năm nay, chỉ cần có thể được người trên thuyền này đồng ý cho phép quyền môi giới và tiêu thụ hàng hóa, trong vòng một năm cũng không phải sầu lo. Cho dù không phải vì địa vị Thương tổng, cũng là khối thịt béo khiến mười sáu thương hành đều thêm nhỏ dãi.

Yến hội sau khi kết thúc, mười sáu thương hành đều xoa tay, thề nhất định phải đạt được sinh ý này.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn thương lượng với nhau, bọn họ cũng không muốn giành địa vị Thương tổng nhưng cũng không thể để vị trí này rơi vào tay Trang Minh Hi. Bọn họ không muốn hại người khác, nhưng cũng không thể cho người khác có cơ hội hại bọn họ. Hai người thương lượng một đêm, quyết định phụ trợ một người trong mười bốn thương hành, giúp đỡ hãn giành được địa vị Thương tổng, tương lai mặc dù không được hãn chiếu cố, nhưng cũng sẽ không làm khó dễ tranh đấu với bọn họ.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn phân tích từng người một trong mười bốn thương hành, cảm thấy luận về thực lực hay khả năng, Dương quan và Phan quan vẫn là người thích hợp nhất. Hai nhà thực lực tương xứng, nếu tranh đấu cũng khó phân thắng bại, nhưng nếu kéo đảng kết phái thì cũng khó nói, chỉ xem ai có thể tìm được minh hữu hùng hậu mà thôi.

Quyết định xong, Tần Thiên vốn định trước hẹn ước bọn họ để gặp mặt. Nhưng Trang Tín Ngạn lại ngăn trở nàng, “Bọn họ tuyệt đối so với chúng ta càng sốt ruột hơn, chúng ta chỉ cần án binh bất động, bọn họ sẽ tự mình tới cửa.”

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Trang Tín Ngạn, không bao lâu, Dương quan và Phan quan đều đưa lên bái thiếp, muốn hẹn gặp phu thê hai người.

Sau khi gặp từng người một, Phan quan nội liễm cẩn thận giành được cảm tình của Tần Thiên, vì thế, Tần Thiên quyết định cùng Phan quan kết minh, toàn lực phụ trợ hãn giành được địa vị Thương tổng, Phan quan từng tò mò hỏi, vì sao Thịnh thế không muốn trở thành Thương tổng?

Tần Thiên trả lời hãn: “Thứ nhất Thịnh Thế chúng ta tuy rằng có danh hiệu là Trà Hành lớn nhất, nhưng ở Tuệ Châu căn cơ còn thấp, đối với sự vụ nơi này cũng không quen thuộc, không thể bằng các vị, thứ hai, quyền lợi càng lớn, trách nhiệm càng lớn, nói thật ra, chúng ta cũng không nguyện gánh vác thêm trách nhiệm.”

Nếu muốn hợp tác, đương nhiên cần phải thẳng thắn thành khẩn tương đãi. Tần Thiên nói ra lời tâm huyết giải thích điều khó hiểu trong lòng hắc, cũng chiếm được hảo cảm cùng tín nhiệm của hắc.

Sau khi song phương kết minh, Phan quan thanh thế đại trưởng, nhưng mặt khác còn có hai phái khác thực lực không thể khinh thường, thứ nhất là Dương quan cùng ngũ gia thương hành kết minh, thứ hai là Trang Minh Hỉ cùng hai thương gia ngoài ngành kết minh. Trong mắt Phan quan, Trang Minh Hỉ so với Dương quan uy hiếp còn lớn hơn, hắc nói cho Tần Thiên biết, vị thương nhân Anh lợi quốc này cũng không phải là lần đầu tiên đến Tuệ Châu, hắc đã từng đến một lần, lúc ấy Ích Phong hành của Trang Minh Hỉ làm môi giới, luận về giao tình mà nói, Trang Minh Hỉ phần thắng sẽ lớn hơn một chút.

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 254: Gây khó dễ

Thương nhân Anh quốc đến di quán (thương nhân nước ngoài ở Tuệ Châu được chỉ định ở thương quán). Sau ngày thứ tư, Trang Minh Hỉ thiết yến chiêu đãi vị thương nhân ngoại quốc tên Jill Sam này tại Thẩm phủ. Lấy danh nghĩa ôn chuyện xưa cùng hân hiệp đàm sinh ý, trong đó đồng ý với hân rất nhiều điều kiện ưu đãi, Jill Sam nghe thấy mà hai mắt sáng lên.

Lúc này, Jill Sam bỗng nhiên dùng ngoại ngữ nói chuyện, Trang Minh Hỉ nhìn về phía phiên dịch ngồi ở bên cạnh. Tuệ Châu là thành phố hải quan, vài năm nay giao tiếp với thương nhân ngoại quốc, đương nhiên cũng xuất hiện mấy người chuyên môn làm công tác phiên dịch. Có thương hành bởi vì định cư lâu dài ở vùng duyên hải, cũng thường hay giao dịch với thương nhân ngoại quốc ở hải quan Tuệ Châu, vì vậy rất nhiều người có thể nói vài câu ngoại ngữ, như là Phan quan, Dương quan, thậm chí còn có thể đối thoại với thương nhân ngoại quốc.

Bất quá Trang Minh Hỉ mới chỉ ở Tuệ Châu ba năm, vì vậy cũng không biết ngoại ngữ.

Phiên dịch nói cho nàng biết, ý của Jill Sam là, Thịnh Thế và Phan lão bản của Phong Hợp hành có tìm đến hân, nói chỉ cần hân đem tiêu quyền giao cho Phong Hợp hành, Thịnh Thế có thể cung cấp mười cân cống trà Bích loa xuân cho bọn họ.

Jill Sam nhìn Trang Minh Hỉ huyền thuyên một trận, phiên dịch nói: “Jill Sam tiên sinh nói, lần trước cùng quý hành hợp tác khoái trá, vốn không nên cự tuyệt thỉnh cầu của Thẩm phủ nhân, ta đã sớm nghe qua đại danh

của Bích loa xuân, nghe nói là lá trà đứng đầu, được Hoàng Thượng quý quốc yêu thích nhất, năm trước ta muốn mua cũng không mua được, năm nay ta không muốn buông tha cho cơ hội này, ngưng ngưng rồi.”

Nghe xong lời của hã, Trang Minh Hỉ thoáng trầm ngâm một hồi, cười nói: “Nhưng giá Ích Phong hành của ta cung cấp cho người thì Phong Hợp hành hay Thịnh Thế cũng không có khả năng đưa ra! Jill Sam tiên sinh, chúng ta nếu quen biết đã lâu, có chút chuyện ta không ngại thẳng thắn nói ra. Nói đến uống trà, quý quốc xa xôi không có lịch sử về trà như quốc gia của chúng ta, bắt nguồn lâu đời, dòng chảy dài, đối với khách nhân ở quý quốc mà nói, lá trà chính là lá trà, Bích loa xuân cũng tốt, Tây Hồ trà Long Tĩnh cũng thế, đâu có gì khác nhau? Bất quá chỉ là một vật phụ trợ mà thôi! Ta nghĩ đại đa số người chỉ quan tâm người bán cho bọn họ lá trà ngon chứ không phải quý giá. Người hợp tác với ta, ta đưa ra giá có thể giúp người kiếm càng nhiều lợi nhuận, lợi nhuận này, chẳng lẽ không hấp dẫn bằng mười cân Bích loa xuân sao?”

Jill Sam nghe xong lời phiên dịch, nhìn Trang Minh Hỉ trầm mặc thật lâu, sau đó cẩn thận suy tư.

Trang Minh Hỉ cũng không ép hã, “Jill Sam tiên sinh không ngại cứ cẩn thận suy nghĩ rồi quyết định cũng không muộn!”

Cùng người khác thương thảo sinh ý nên đứng ở góc độ đối phương mà đàm luận, nếu có thể làm cho đối phương cảm thấy mình đang đặt bản thân vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, như vậy việc này ít nhất đã thành công một nửa.

Đây là nàng học được từ Tần Thiên.

Trang Minh Hỉ nhìn Jill Sam tiên sinh lộ ra tươi cười mê người, nói: “Jill Sam tiên sinh, không bằng để ta mang người đi thăm hoa viên của nhà ta một chút?”

Tiền bước Jill Sam, Hỉ Thước khó hiểu hỏi nàng: “Phu nhân, kế hoạch không phải như thế, như vậy chẳng lẽ muốn cho Đại thiếu phu nhân thuận lợi giành được quyền môi giới hay sao!”

Trang Minh Hỉ trầm giọng nói: “Ta sẽ để nàng ta giành được quyền môi giới, nhưng tuyệt đối không phải là ta bại trước nàng ta!” Nàng bưng chung trà lên tay không khỏi xiết chặt, hai mắt dường như dấy lên ngọn lửa.

Nàng cả đời này cũng không cho phép mình lại bại bởi người kia!

Bên kia, vốn Tần Thiên cùng Jill Sam tiên sinh hiệp đàm rất thuận lợi, nhưng khi nàng đến di quán gặp Jill Sam định thương thảo vấn đề chi tiết của hợp đồng, lại phát hiện thái độ của Jill Sam cải biến rất nhiều, hẳn hỏi nàng giá của lá trà có thể giảm xuống một nửa hay không?

“Có người ra giá cho ta, chỉ cần quý hành cũng có thể ra giá này, đồng thời cung cấp Bích loa xuân, ta sẽ hợp tác với quý hành.” Phiên dịch ở một bên đem ý tứ của Jill Sam nói lại cho Tần Thiên.

Kỳ thật, Tần Thiên đã sớm phát hiện, ngôn ngữ của Anh lợi quốc cùng Anh ngữ ở kiếp trước vô cùng tương tự, mà Anh ngữ đối với nàng mà nói căn bản không phải là vấn đề, nàng có thể nghe hiểu được mỗi một câu hản nói. Nhưng xét thấy bản thân là tiểu cô nương thân phận nông thôn, không thể có cơ hội tiếp xúc với Anh ngữ, cho nên toàn bộ quá trình hiệp đàm nàng cũng giống như các thương hành khác, đem một phiên dịch theo bên người.

Vị phiên dịch này ước chừng hơn bốn mươi tuổi, nghe nói đã sinh sống ở Anh lợi quốc vài năm, bất quá Tần Thiên cảm thấy Anh văn của hản còn chưa tốt bằng mình, tỷ như phát âm, không hề rõ và chuẩn, nhưng cũng không có sai sót gì, vì thế Tần Thiên cũng làm bộ như không hiểu gì ý lại để hản đối thoại với Jill Sam tiên sinh.

Nghe thấy lời của Jill Sam, Tần Thiên lập tức đã hiểu ra, nàng nhìn Jill Sam cười nói: “Người cùng tiên sinh nói những lời này hẳn chính là Thẩm phu nhân của Ích Phong hành chẳng!”

Jill Sam mở to đôi mắt màu xanh ngọc, cả kinh nói: “Phu nhân làm sao mà biết được?”

Kỳ thật trước khi nói ra Tần Thiên cũng không mười phần nắm chắc, bất quá thấy bộ dáng này của Jill Sam, hoàn toàn có thể khẳng định bản thân đã đoán đúng.

Trang Minh Hỉ này, dù thế nào vẫn luôn dùng thủ đoạn không có mặt mũi này!

“Chúng ta đại khái có một câu tục ngữ, một phân tiền, một phân hóa, Thẩm phu nhân đưa ra giá này, nhưng cũng không có trà ngon để bán cho người. Lá trà ưu khuyết khác biệt rất lớn, trà ngon pha ra uống mùi thơm ngát ngon miệng, nhưng lá trà thứ phẩm thì vừa đắng vừa chát, hoàn toàn không có vị ngon ngọt, Jill Sam vất vả đến đây một chuyến, chẳng lẽ chỉ vì muốn tiết kiệm chút ít ngân lượng mà mang về thứ phẩm hay sao?”

Tần Thiên còn chưa dứt âm, đã thấy Jill Sam lấy ra một ống trúc nhỏ trong người đặt trên bàn trà, từ bên trong đổ ra một ít lá trà.

Hắn ý bảo nàng xem: “Đây chính là loại trà Thẩm phu nhân cho ta, ta tuy rằng không hiểu biết nhiều về lá trà, nhưng cũng nhận ra được, đây không phải là thứ phẩm!”

Tần Thiên kinh dị, vội vàng để sát vào nhìn thật cẩn thận, thấy từ trong ống trúc nhỏ đổ ra đều là một ít trà xanh thượng đẳng, loại trà xanh này bán ra với giá như vậy căn bản không thể có!

Đột nhiên, Tần Thiên hiểu được, không phải thủ đoạn của Trang Minh Hỉ không có mặt mũi, mà là bản thân đã coi thường nàng. Chỉ cần có thể

giành được địa vị Thương tổng, trong mắt nàng ta sinh ý lần này không có lợi nhuận cũng không sao.

Nhưng mỗi người đều có thể trả giá để giành giật, duy độc Thịnh Thế bọn họ không thể làm thế, không phải vì bọn họ không chịu được giá thấp, mà là vì, Thịnh Thế vốn đến đây để duy hộ việc quản lý lá trà mới nhận mệnh của quan phủ gia nhập thương hội, nếu bọn họ còn tham dự vào cuộc chiến ép giá này, lấy loại thủ đoạn này để thắng được cuộc thi cạnh tranh, tương lai cũng không thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục.

Mà quan trọng hơn hết, thứ nhất giao dịch ngoại thương cũng không chỉ có một mình Jill Sam, còn có nhiều thương nhân ngoại quốc khác ở trong dịch quán, nếu như bị bọn họ biết giá thấp tới mức này, chẳng phải sẽ khiến cho thị trường hỗn loạn, tạo thành tổn thất lớn? Như vậy, Thịnh Thế chỉ sợ sẽ bị quan phủ vấn tội.

Nghĩ đến đây, Tần Thiên chỉ cảm thấy xương sống lạnh lẽo.

Năm tháng sẽ làm con người trưởng thành, hiện tại Trang Minh Hỉ tâm tư so với lúc trước còn kín đáo hơn, người như vậy dường như còn lập tâm đối nghịch với nàng, ngẫm lại thật đúng là khiến người ta đau đầu.

Trong lúc nhất thời, Tần Thiên nổi lòng hỗn loạn, không nghĩ ra biện pháp, nàng đành phải trước ổn định Jill Sam, nói cho nàng suy nghĩ hai ngày, để hãn đờng nóng lòng quyết định. Jill Sam vốn vẫn muốn mua Bích loa xuân của Thịnh Thế, muốn cùng Thịnh Thế thành giao, lại muốn mượn cơ hội ép giá Thịnh Thế. Thấy nàng đã động tâm, hãn hiển nhiên đáp ứng.

Sau khi tiễn Jill Sam, Tần Thiên trực tiếp đi Thẩm phủ.

Thẩm phủ tọa lạc nơi phồn hoa phía nam của thành, tường vây dài cơ hồ chiếm cứ nửa con phố, từ ngoài nhìn vào, thấy bên trong ẩn hiện vẻ kiêu diễm phồn hoa.

Đi vào đại môn, Thanh Liễu dâng lên danh thiếp, chỉ chốc lát liền có hạ nhân đưa bọn họ vào Thẩm phủ, một đường chỉ cảm thấy phồn hoa như cấm, vô cùng xa xỉ, chim quý hiếm, thảo mộc, đẹp không sao tả xiết.

Thanh Liễu ở một bên nhìn xem lúu lười, đề thấp thanh âm nói với Tần Thiên: “Đều nói thương hành Tuệ Châu rất giàu có, hôm nay cuối cùng đã được thấy rõ!”

Tần Thiên lại nhú mày, nghĩ đến bốn chữ “Cây to đón gió”, các thương nhân tuy đều thích hưởng thụ, nhưng khi nàng đi báỉ phỏng các thương hành, không phải phủ trạch nào cũng trang trí kim ngọc xa hoa như vậy. Rêu rao như thế chỉ sợ không phải một chuyện tốt.

Đang nghĩ tới, hạ nhân đã đưa bọn họ đến đại sảnh.

Đại sảnh dùng đá vân thạch làm nền, gỗ đàn hương làm vách tường, các loại đồ cổ trân bảo tranh chữ tùy ý có thể thấy được, có thể nói hết sức xa hoa.

Lúc này đây, Thanh Liễu kinh ngạc nói không nên lời, nàng đã quen với Trang phủ đơn giản mộc mạc, lại không nghĩ rằng nhà cửa có thể hoa mỹ đến mức này.

Ngay cả tiểu tỳ dâng trà cũng là quần áo ngắn ngủi, trà cụ lại được nạm vàng.

Đang lúc chủ tớ hai người sợ hãi than thầm, một tiếng cười duyên truyền đến, hai người theo tiếng nhìn lại, đã thấy Trang Minh Hỉ trang điểm tỉ mỉ tinh xảo đi đến.

Nàng ta trước tiên cười nói: “Khách quý khách quý, thật sự là thỉnh cũng thỉnh không được khách quý như vậy!”

Khi nói chuyện, Trang Minh Hỉ lượn lờ đi tới, lồi kéo tay Tần Thiên thân thiết nói: “Đại tẩu muốn tới vì sao không sớm báo người thông tri một tiếng, để tiểu muội ta có thể chuẩn bị cho tốt, lúc này, chỉ sợ đã chậm trễ Đại tẩu.”

Tần Thiên mỉm cười, rút tay về, nàng thích diễn trò là chuyện của nàng, ai cùng nàng diễn trò chứ.

“Ta hôm nay không phải đến ôn chuyện, là có một việc muốn hỏi Thẩm phu nhân người.” Tần Thiên đi thẳng vào vấn đề.

Thấy nàng rút tay về, Trang Minh Hỉ cũng không giận, nàng cười cười, xoay người đi vào trong sảnh ngồi xuống chính vị, thẳng lưng, mười phần khí khái gia chủ.

“Đại tẩu có chuyện cứ việc nói thẳng, tiểu muội nếu biết tất nhiên sẽ trả lời!” Trang Minh Hỉ nhìn nàng hơi hơi cười.

“Ta nghe nói người lấy giá thấp hơn giá thị trường một nửa cùng Jill Sam tiên sinh giao dịch, có việc này hay không?” Tần Thiên nhìn nàng, sắc mặt trầm ngưng.

Trang Minh Hỉ một chút chần chờ đều không có, thực sáng khoái đáp ứng: “Không sai, xác thực có việc này, có vấn đề gì sao?”

“Làm sao có thể không có vấn đề? Trang Minh Hỉ, người cạnh tranh kịch liệt, việc làm này của người sẽ ảnh hưởng đến thương nhân kinh doanh lá trà khác, thậm chí là xuất khẩu của toàn bộ ngành sản xuất, ta lấy thân phận giám sát Trà Hành mệnh lệnh cho người phải lập tức đình chỉ hành vi này!” Tần Thiên thanh sắc câu lệ.

Nhưng dù vậy, Trang Minh Hỉ vẫn như cũ không chút hoang mang, nàng nhìn Tần Thiên, nhướn một bên lông mày: “Nếu ta không nghe theo mệnh lệnh của người, người định làm gì ta bây giờ?”

Tần Thiên nhất thời nghẹn lời.

Khi đến chỉ cảm thấy vô cùng phần nộ, cũng không cần thận lo lắng về vấn đề này.

Không sai, quan phủ giao chức vị này cho nàng, nhưng mọi việc diễn ra khẩn trương, quan phủ còn chưa kịp minh xác chức vị chức quyền, thương hội tuy rằng vừa thành lập, nhưng Thương tổng còn chưa có, cũng không có chuẩn tắc để tham chiếu.

Như vậy, hiện tại đang đứng ở một chức vụ chưa có quyền hành, lúc này, nàng tuy biết rõ Trang Minh Hỉ hành vi không ổn, nhưng không có biện pháp gì để xử phạt nàng, bởi vì nàng còn chưa có quyền lợi này.

Thật giận là để cho nàng ta lợi dụng được khe hở này!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 255: Bảo nhi

Trang Minh Hỉ đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng: “Đại tẩu, người chớ quên nơi này là Tuệ Châu, không phải Dương Thành, ta ở đây đã thâm căn cố đế, cũng không phải là Trang Minh Hỉ hai bàn tay trắng như trước kia bị người ức hiếp, mỗi ngày đều phải nhìn sắc mặt người mà sống, người tốt nhất nhớ kỹ điểm này, nếu không, sẽ tự tìm lấy phiền toái.”

Sau khi nói xong, nàng dần dần thu liễm ý cười, ánh mắt cũng dần dần trở nên lãnh liệt.

Tần Thiên nghe vậy cười lạnh một tiếng đứng lên: “Ta thật ra rất ngạc nhiên thứ người gọi là thâm căn cố đế rốt cuộc đến mức nào, ta sao phải tìm phiền toái cho bản thân.”

Song phương nhìn chăm chăm lẫn nhau, không ai nhường ai, trong sảnh không khí trong nháy mắt này dường như ngưng trọng.

Đang lúc song phương giằng co, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một thanh âm trẻ con kêu gọi: “Nương, nương.”

Ngay sau đó, một tiểu hài nhi phấn điều ngọc mài chạy vào, phía sau có vú em nhắm mắt theo đuôi.

Nghe thấy thanh âm ôn nhu kêu gọi này, Trang Minh Hỉ gương mặt vốn cứng rắn trong nháy mắt trở nên nhu hòa, thật giống như là sắc mặt của mấy người diễn kịch, một giây trước vẫn quắc mắt nhìn trừng trừng, một giây sau đã mặt mày hớn hờ, biến hóa quá mức nhanh chóng, lại không hề đột ngột.

“Gia Bảo.” Trang Minh Hỉ hướng về hài tử vươn tay vẫy “Đến đây, nương ở đây.” Bất luận là vẻ mặt hay giọng điệu đều mềm mại như nước suối mùa xuân.

Tiểu hài nhi cười khanh khách hai tiếng, chạy vội vào sự ôm ấp của mẫu thân. Trang Minh Hỉ ôm chặt nó, trong vẻ mặt có sự thỏa mãn nói không nên lời: “Gia Bảo, hôm nay có ngoan hay không a.” Nói xong, vô hạn yêu thương hôn lên hai má trắng nõn của nó.

“Bảo nhi ngoan.” Tiểu nhi cười khanh khách, vuốt bả vai mẫu thân.

Một màn này khiến Tần Thiên nhớ tới Thế Sử đã lâu không gặp, nhớ tới con hoạt bát đáng yêu, nghịch ngợm gây sự, trong lòng nháy mắt của trở nên nhu hòa.

“Đây là nhi tử của người?” Tần Thiên không khỏi hỏi.

Có lẽ không muốn làm con sợ, lúc này Trang Minh Hỉ sắc mặt vô cùng hòa nhã, nàng ôm đứa nhỏ xoay người, hướng về Tần Thiên gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Nó gọi là Thẩm Gia Bảo, cũng sắp tròn bốn tuổi rồi.”

“Bốn tuổi?” Tần Thiên cười cười: “So với Thế Sử của ta thì lớn hơn một chút.”

Ngay lúc này Thẩm Gia Bảo quay đầu lại nhìn về phía Tần Thiên nhếch miệng cười, mắt to vụt sáng, rất giống Trang Minh Hỉ, nhưng khuôn miệng rộng kia có vẻ giống cha nhiều hơn.

Bất quá lúc này chính là thời điểm thiên chân rực rỡ nhất của tiểu hài tử, tiểu hài tử khoẻ mạnh kháu khỉnh vẻ mặt vô cùng đáng yêu. Tần Thiên trong lòng mềm mại, cũng hướng về phía hãnh cười cười, Gia Bảo rất vui vẻ, mắt to tò mò đánh giá Tần Thiên.

Trang Minh Hỉ bảo Gia Bảo gọi thăm thăm, Gia Bảo non nớt gọi một tiếng.

Tuy rằng không thích Trang Minh Hỉ, cũng không thể nào chán ghét đứa nhỏ đáng yêu trước mặt này. Tần Thiên lấy ra một khối ngọc bội Phỉ Thúy coi như lễ gặp mặt cho nó.

Gia Bảo cười hì hì tiếp nhận, lại gọi thêm mấy tiếng thăm thăm, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn mà đỏ hồng.

“Nó có vẻ thích người.” Trang Minh Hỉ cười lạnh một tiếng, “Cũng không biết người có sức quyến rũ gì, tất cả mọi người đều thích người.”

“Ai nói vậy, người cũng đâu có thích ta.” Tần Thiên nhìn nàng: “Bất quá ta cũng không cần người thích ta.”

Trang Minh Hỉ hừ lạnh một tiếng.

Tần Thiên cũng không muốn tiếp tục, đứng dậy cáo từ, trước khi đi nói: “Trang Minh Hỉ, mặc dù người ở đây thâm căn cố đế, ta cũng sẽ không để người có cơ hội ngồi vào địa vị Thương tổng.”

“Ta sẽ mãi mãi mong chờ” Trang Minh Hỉ nhú mày cười, lập tức lại nghĩ câu này Tần Thiên đã nói qua, không khỏi có chút tim đập mạnh và loạn nhịp.

Tuy rằng nàng không muốn thừa nhận nhưng lại không thể không thừa nhận, Tần Thiên người này, đối với nàng có ảnh hưởng rất lớn

Nàng thẳng tắp nhìn về phía Tần Thiên, nói từng chữ: “Tần Thiên, lúc này đây người tuyệt đối sẽ không thẳng được ta.”

Tần Thiên cười cười, không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Trang phủ ở Tuệ Châu cách Thẩm gia cũng không phải quá xa, xe ngựa chỉ đi mất hai con phố.

Dù sao cũng là người làm ăn, vẫn nên có một chút phô trương, vì vậy mặc dù Trang phủ không thích phô trương, nhưng diện tích của Trang phủ vẫn chiếm nửa con phố, có điều không thể xa hoa bằng Thẩm phủ.

Trở lại trong phủ vừa vặn gặp Trang Tín Ngạn cũng từ Trà Hành trở về. Trà Hành vừa được kiến lập, còn có rất nhiều sự vụ, cho nên trong khoảng thời gian này phu thê hai người phân công nhau làm việc, Trang Tín Ngạn lo việc Trà Hành, Tần Thiên thì phụ trách cùng Jill Sam hiệp đàm.

Hôm nay Trang Tín Ngạn trở về từ Trà Hành có nhiều tâm sự, sắc mặt không vui, ngày thường cho dù thực mệt nhọc, hãn cũng sẽ không vô tình như vậy. Cảm thấy nghi hoặc, Tần Thiên lên tiếng hỏi, Trang Tín Ngạn lại chỉ mỉm cười lắc đầu, cái gì cũng không chịu nói.

Nhưng bộ dáng của hãn càng làm cho Tần Thiên xác định có chuyện gì đó đã phát sinh, bọn họ luôn thân mật khăng khít, nàng hiểu hãn giống như hiểu mỗi một bộ phận trên cơ thể của mình, nàng đương nhiên sẽ không trở mặt nhìn Trang Tín Ngạn rầu rĩ không vui.

Thấy hãn không chịu nói, Tần Thiên cũng không bức bách hãn, mà ngấm gọi Hải Phú, hỏi hãn hôm nay đã có việc gì phát sinh.

Lúc này đến Tuệ Châu, tâm phúc đi theo phu thê bọn họ là Hải Phú và Thanh Liễu. Hải Phú đã cùng Thu Lan thành thân, vốn Thu Lan cũng muốn đi cùng, nhưng thời điểm chuẩn bị xuất phát lại phát hiện có thai, nên đành phải ở lại.

Hải Phú cẩn thận nghĩ nghĩ, mơ hồ lắc đầu, đang lúc Tần Thiên nghi hoặc khó hiểu, Hải Phú bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, là có một việc, hôm nay ta vốn vẫn đi theo thiếu gia, nhưng trên đường ta rời khỏi người hãn một lúc, lúc trở về thấy thiếu gia đứng cùng một chỗ với một tiểu nhị, tên tiểu

nhị kia vẻ mặt lo lắng nói, lão bản, ta không biết chữ, người viết ta cũng không hiểu. Kể từ đó, thiếu gia sắc mặt liền không tốt.”

Tần Thiên nói: “Tốt lắm, ta đã biết, người đi nghỉ ngơi trước đi.”

Hải Phú có chút hồ thẹn: “Đại thiếu phu nhân, ta nhất định sẽ chú ý, sẽ không rời thiếu gia nửa bước, không bao giờ để xảy ra sự tình như ngày hôm nay.”

Tần Thiên cười cười: “Không phải lỗi của người.”

Trở lại phòng, thấy Trang Tín Ngạn đứng ở cửa sổ nhìn cảnh bên ngoài xuất thần, trong viện có một gốc cây quế, hiện tại đúng là mùa hoa quế nở, mùi hương lan tỏa khắp viện, hương khí này dường như có thể theo hô hấp của con người mà xâm nhập vào tận trong cốt tủy, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Tâm hắc dường như đang trôi giạt đâu đó, ngay cả Tần Thiên tiến vào cũng không biết. Tần Thiên cũng không kinh động hắc, chậm rãi đi đến phía sau, ôm lấy tấm lưng rắn chắc của hắc.

Mấy năm qua, Trang Tín Ngạn vẫn không đình chỉ luyện công, cơ bắp của hắc càng ngày càng rắn chắc, thân hình cũng càng ngày càng hoàn mỹ, chỉ cách qua một lớp quần áo, cũng có thể cảm nhận được cơ bắp hắc co giãn.

Trang Tín Ngạn như giật mình, thân mình khẽ run lên, nhưng lập tức lại thả lỏng, hắc xoay người, Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắc cười, thuận thế dựa sát tiến vào vòm ngực rộng lớn của hắc.

“Tín Ngạn, ta biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì.” Quần áo của hắc dường như lây dính mùi hương hoa quế thơm lừng. Tần Thiên tham lam hít vào, mùi hương ngát mũi, nàng giống như vừa uống chút rượu, có chút say say.

Hắn cúi đầu, thở dài một hơi, mở miệng nói: “Ta thật sự có thể học nói sao?” Một câu này, chỉ có “Ta” cùng “Sao” phát âm là chuẩn xác, còn lại dù là âm điệu hay là phát âm, đều có chút lệch lạc, nàng bởi vì hiểu hắn, hắn nói chuyện lại do nàng dạy, cho nên có thể nghe hiểu. Giống như là đứa nhỏ bị bắt nói người khác dù thế nào cũng không rõ bọn chúng đang nói cái gì, nhưng mẫu thân tuyệt đối có thể nghe hiểu.

Người ngoài cũng giống như vậy, người ngoài muốn hiểu được ý tứ của hắn, quả thật có vẻ quá sức.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 256: Phá giải

Một trận gió thổi tới, từng cánh hoa quế nhỏ xinh bay qua cửa sổ, dính lên cằm y thêu hoa văn của hai người.

Tần Thiên hai tay vòng lên cổ Trang Tín Ngạn, nhìn hắn thành thật nói: “Đương nhiên có thể. Hiện tại không phải chàng đã có thể nói nhiều điều hơn rồi sao?”

“Nhưng người khác đều nghe không hiểu.” Trang Tín Ngạn cúi đầu, con người như miếng băng mỏng đã không còn thần thái ngày xưa.

Hắn luôn nhớ tới chuyện phát sinh ngày hôm nay ở Trà Hành, tên tiểu nhị kia không biết chữ, Hải Phú lại không ở bên cạnh, làm cho hắn không thể không nói mấy lời trao đổi, bất quá chỉ một câu ngắn ngủi, hắn nhắc đi nhắc lại 3 lần, đối phương vẫn là vẻ mặt mờ mịt.

“Lão bản, người đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.” Nhìn bộ dạng đối phương lo lắng sợ hãi, lúc ấy tâm tình của hắn vô cùng khó chịu.

Vài năm nay hắn vẫn luôn cố gắng học nói, sửa phát âm, nhưng không nghe thấy là vết thương trí mệnh của hắn, vô luận hắn có bắt chước khẩu hình của Tần Thiên thế nào, luôn không thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Hắn từng hùng tâm bừng bừng muốn vì nàng che gió che mưa, nhưng ngay cả việc nói chuyện đơn giản như vậy cũng không được, hắn thật sự sợ vì chỗ thiếu hụt này lại gây cho nàng thương tổn.

“Không cần gấp...” Tần Thiên vuốt ve gương mặt tuần lã của hần, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: “Còn nhiều thời gian, luyện tập nhiều hơn sẽ tốt thôi, hơn nữa...”

Nàng nhìn hần mỉm cười: “Mặc dù chàng không thể nói chuyện thì thế nào? Ta cuối cùng sẽ ở cạnh chàng, ta sẽ làm lỗ tai của chàng, làm miệng của chàng.”

Nhìn thê tử trong lòng thê tử mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt nhu tình như nước, Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy trong lòng vừa tê vừa ngứa, hần cúi đầu xuống, tặng cho nàng một nụ hôn lửa nóng dài lâu, đến lúc hít thở không thông, lại bế nàng lên, đi về phía giường. Tần Thiên kinh hô: “Trời còn chưa tối hần mà.”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng tà tà cười: “Điều này thì có gì liên quan, cùng lắm thì đến lúc trời tối hần chúng ta lại làm thêm một lần.”

Tần Thiên bị hần nói như vậy, trong lúc giật mình, lưng đã chạm phải đệm giường mềm mại. Hần áp lên người nàng, hôn nồng nhiệt không ngừng, nàng không tự kìm hãm được rên rỉ, trong mùi hương ngào ngạt của hoa quế, không ngừng mà trầm luân, trầm luân...

Một ngày sau, Tần Thiên mang theo Thanh Liễu cùng phiên dịch Triệu tiên sinh lại đến di quán, tìm gặp Jill Sam.

Cái gọi là di quán, là nơi thương hành chuyên thiết yến tiếp đãi thương nhân ngoại quốc, cũng là nơi thực hiện giao dịch. Việc giao dịch giữa thương nhân ngoại quốc và thương hành đều được tiến hành tại di quán, mọi hành động của thương nhân ngoại quốc sau khi cập bờ đều nằm dưới sự giám sát của thương hành. Họ không thể tùy ý rời khỏi di quán, nếu không, sẽ bị xử lý như gian tế. Mà thương hành giao dịch với họ, nếu

không trông chừng kỹ lưỡng sẽ bị quan phủ xử phạt, tùy theo tình huống mà định đoạt, phạt tiền, tịch thu tài sản, lưu đầy, thậm chí là tử tội.

Do đó, bởi vì Jill Sam tạm thời chưa chỉ định một thương hành nào, mười sáu thương hành đều phái người thay phiên giám sát, sau khi quyền môi giới đã được xác định, sẽ do thương hành đó phụ trách việc giám sát.

Thương hành tuy rằng bởi vì lũng đoạn mà nhận được lợi nhuận lớn, nhưng đồng thời cũng gánh vác phiêu lưu mạo hiểm khá cao.

Có khoảng hơn mười di quán ở Tuệ Châu, đều tập trung ở trên đường cái. Tầng thứ nhất của di quán là đại sảnh, trưởng phòng, kho hàng, phòng của trợ lý môi giới, phó dịch, cu li, đều dùng cửa sắt, tường đá. Tầng thứ hai là phòng ăn dành cho khách, Tầng thứ ba vì phòng ngủ. Mỗi tầng đều có một hành lang rộng.

Đoàn người của Tần Thiên đang ở gian tiếp khách trong phòng của Jill Sam tiên sinh trên tầng ba.

Jill Sam tiên sinh mặc một thân quần áo tây trang giống như hiện đại, chẳng qua hình thức có vẻ cổ xưa hơn. Hắn ước chừng hơn ba mươi tuổi, tóc màu vàng da rám nắng, đôi mắt màu lam rất đẹp, dáng người cao gầy, làm cho người ta có cảm giác cao không với tới.

Hắn đối với việc Tần Thiên đến vô cùng cao hứng, thỉnh Tần Thiên ngồi xuống, lại tự mình rót trà sữa chiêu đãi nàng. Sau khi đôi bên ngồi xuống, Jill Sam tiên sinh cười nói: “Phu nhân hôm nay đến đây, chắc hẳn đã đáp ứng yêu cầu của ta?”

Tuy rằng ngôn ngữ không thông, nhưng Jill Sam có thể cảm giác bản thân được coi trọng, điều này làm cho hắn cảm thấy có cơ hội đàm phán. Vì vậy hắn tuy rằng ở lại đây mỗi một ngày tiền phí cũng không phải là rẻ, nhưng hắn không hề sốt ruột.

Tần Thiên cười nhẹ, cũng không trả lời vấn đề của hắn, ngược lại hỏi: “Tiên sinh có thể nói cho ta biết, khách của tiên sinh chủ yếu là đối tượng nào? Là quan to quý nhân, hay là bình dân?”

Nghe qua Triệu tiên sinh phiên dịch sau, Jill Sam trả lời: “Khách nhân một nửa đều là tầng lớp bình dân hoặc trung lưu, không lâu sau cũng sẽ đem sinh ý mở rộng đến tầng lớp cao hơn.” Cho nên hắn mới mong muốn có Bích loa xuân, trồng cấy vào việc có thể sử dụng Bích loa xuân làm nước cờ đầu, có thể tiến nhập vào tầng lớp quý nhân.

“Xem ra Jill Sam tiên sinh muốn dùng Bích loa xuân của chúng ta để có được sự ưu ái của tầng lớp thượng lưu có đúng vậy hay không?” Tần Thiên cười hỏi.

Thấy nàng đã nhìn thấu ý đồ của mình, Jill Sam cũng không phủ nhận, nhún vai thừa nhận.

Tần Thiên cười, nhìn Jill Sam tiên sinh chậm rãi nói: “Nhưng mà Jill Sam tiên sinh, có điều chỉ có lá trà Bích loa xuân thì không đủ, ta nói cho người một phương pháp, bảo đảm người có thể thuận lợi mở rộng tầng lớp khách nhân.”

Jill Sam hai mắt sáng ngời: “Nga, phương pháp gì?”

Tần Thiên đứng lên, thần bí cười: “Tiên sinh, không ai cho không nhau cái gì bao giờ. Tiên sinh lúc trước đưa ra điều kiện giảm giá chúng ta không thể chấp nhận, nhưng vì muốn biểu đạt thành ý, ta sẽ nói cho người một biện pháp có thể nhanh chóng làm cho lá trà được tầng lớp thượng lưu ưu ái. Tiên sinh là người làm ăn khôn khéo, phải biết rằng, chỉ cần trở thành là Hoàng thương, lập tức giá trị con người sẽ tăng gấp trăm lần, tiên sinh nếu chấp nhất tiểu lợi nhỏ nhặt này, mà buông tay việc hợp tác với chúng ta, ta cam đoan tiên sinh sẽ hối hận “

Tần Thiên không nói thêm nữa, hướng Jill Sam cáo từ.

Thấy Tần Thiên nắm chắc như vậy, Jill Sam không khỏi có chút sốt ruột, vội vàng đuổi theo: “Phu nhân, đừng vội đi, chúng ta bàn bạc lại, người ít nhất nói cho ta biết, là biện pháp gì vậy, ta mới có thể quyết định được”

Tần Thiên quay đầu cười: “Tiên sinh nếu có hứng thú, buổi chiều ngày mai xuống đại sảnh dưới tầng, người sẽ có đáp án mà mình muốn.”

Chờ Triệu tiên sinh phiên dịch xong, Tần Thiên liền mang theo người của mình rời đi.

Thẩm phủ

Hỉ Thước đi vào phòng, hướng Trang Minh Hỉ đang đùa nghịch với Gia Bảo nói: “Tiểu thư, bên kia có lời nhắn, nói là Đại thiếu phu nhân dường như đã nghĩ ra biện pháp phá giải kết quả hạ giá của chúng ta.”

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu lên, nhú mào: “Biết là biện pháp gì không?”

“Bên kia chưa nói, nói là ngày mai dùng xong cơm trưa, Đại thiếu phu nhân sẽ có mặt ở đại sảnh di quán.”

“Ngày mai? Đại sảnh di quán?” Trang Minh Hỉ buông trong tay món đồ chơi, đứng dậy, lòng tràn đầy nghi hoặc: “Tần Thiên này rốt cuộc trong hồ lô bán thứ gì đây?”

Nàng nghĩ nghĩ, lại phân phó Hỉ Thước: “Kêu người nọ tiếp tục trông chừng, có tin tức gì lập tức hồi báo, người nói với hắn, chỉ cần sự tình làm tốt, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi hắn.”

“Vâng.”

Trang Minh Hỉ xoay người, hai mắt không ngừng lóe ra, thời điểm Hỉ Thước sắp bước ra cửa, nàng lại gọi Hỉ Thước trở vào: “Đem chuyện này

tiết lộ cho Dương quan biết. Nhưng không thể cho hắn biết chúng ta có liên quan.”

“Nô tỳ biết nên làm như thế nào.”

Chờ Hỉ Thuộc đi rồi, Trang Minh Hỉ ở trong phòng đi qua đi lại, mày nhủ chật: Tần Thiên này, lại muốn làm cái gì đây? Mỗi lần nàng ta xử lý sự tình luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người, làm cho người ta khó lòng phòng bị. Lần này nàng lại muốn làm trò quỷ gì? Lần này kế hoạch có thể bởi vì nàng ta mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

Lập tức lại lắc đầu: sẽ không, lần này ta đã chuẩn bị đầy đủ. Tần Thiên mới đến, cái gì cũng không quen thuộc, cho dù thông minh cũng không thể phá hỏng chuyện của ta được.

Từ khi từ miệng Chu Quan Trường biết được Tạ Tổng đốc chính là Tạ Đình Quân, lại biết Jill Sam sẽ đến Tuệ Châu, nàng đã bắt đầu suy nghĩ nên lợi dụng cơ hội lần này để đối phó Tạ Đình Quân. Sau lại biết được Tần Thiên cũng tới đây, đối với kế hoạch của nàng mà nói lại như hổ thêm cánh, làm cho nàng càng thêm nắm chắc.

Tạ Đình Quân tuy rằng nắm quyền, nhưng với thân phận hiện tại cũng nhược điểm lớn nhất của hắn. Nàng mất nhiều thời gian tỉ mỉ bố cục, nàng không tin không thể lật đổ được Tạ Đình Quân.

Có điều, phải hy sinh Tần Thiên, ai bảo nàng ta là người hắn ta yêu thương? Bởi vì nàng, bản thân mới phải chịu nhiều đau khổ như vậy, những gì nàng ta nhận lấy sau này cũng do nàng ta gieo gió gặt bão, chẳng trách được ai.

Nghĩ vậy, Trang Minh Hỉ dừng lại cước bộ, sắc mặt âm lệ. Đúng lúc này Gia Bảo ở bên cạnh gọi nường.

Trang Minh Hỉ sắc mặt nhu hòa, vội vàng ôm nó, nàng dán sát vào mặt của nó, thầm nghĩ: Gia Bảo, nương rất nhanh có thể báo thù cho phụ thân của con rồi, phụ thân của con ở dưới cửu tuyền nhất định sẽ cao hứng.

Bên kia, Tần Thiên sau khi ra khỏi di quán liền có một người tới chào đón: “Tần đương gia, Tổng đốc đại nhân thỉnh Tần đương gia tới phủ một chuyến” tiếp theo chỉ cổ kiệu phía sau: “Thỉnh Tần đương gia lên kiệu.”

Tần Thiên nhìn cổ kiệu liếc mắt một cái, nghĩ một chút, rồi nói: “Vẫn nên để lần khác ta cùng phu quân đến đăng môn báỉ phỏng sẽ tốt hơn.”

Người nọ cười cười, cung kính có lễ: “Tần đương gia yên tâm, đại nhân nhà ta bảo ta nói với ngài, hẳn tuyệt đối không có ác ý.”

Tần Thiên vẫn cảm thấy không ổn, còn muốn chối từ, người nọ sắc mặt chợt lạnh lùng, “Tần đương gia đừng nên chống cự lại ý tốt của Tổng đốc đại nhân thì hơn, Tổng đốc đại nhân đã chờ người rất lâu, thỉnh lên kiệu đi.”

Xem trận thế này, Tần Thiên biết hôm nay không thể không đi. Nàng do dự bởi vì cảm thấy vài năm trước hẳn đối với mình có ẩn tình làm cho nàng không thể an tâm. Bất quá nghĩ đến hẳn vốn từ trước đến nay cũng không mất quy củ, hiện tại làm quan, càng phải tự hạn chế mới đúng. Nay đối phương đem địa vị quan viên đến áp chế nàng, nàng còn có biện pháp nào sao?

Nghĩ vậy, Tần Thiên cũng không nói thêm gì nữa, xoay người bước lên kiệu.

Tổng đốc phủ

Hạ nhân của Tổng đốc phủ dẫn Tần Thiên và Thanh Liễu tới đại sảnh, ngồi xuống chưa được bao lâu, Tạ Đình Quân thân mặc trường bào thường ngày màu lục xốc bức rèm che đi đến.

“Tần Thiên, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng?” Tạ Đình Quân mỉm cười, mắt thất sinh huy.

Tần Thiên vội vàng đứng lên hướng về Tạ Đình Quân hành lễ: “Dân phụ Trang Tần thị thỉnh an đại nhân.”

Tạ Đình Quân đi đến bên cạnh Tần Thiên, nhẹ giọng nói: “Mọi người đều là bằng hữu cần gì mấy nghi thức xã giao này, quá khách khí rồi.”

Tần Thiên thoáng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy huyền thiết chỉ trên ba ngón tay của hắn, nàng thậm chí có thể cảm giác được trên mặt phát ra hàn khí dày đặc.

Chuyện cũ dần hiện lên trong óc, trên đại mạc, tình cảnh Tạ Đình Quân vì cứu mình mà bị sói hoang cắn đứt ba ngón tay trái như hiện ra trước mắt, lúc ấy hắn thê lương tru lên, tiếng tru giống như văng ở bên tai.

Trong lòng hơi hơi nóng lên, Tần Thiên không khỏi buông lỏng cảnh giác, hướng về Tạ Đình Quân cười nói: “Dân phụ còn tưởng rằng đại nhân không còn nhớ bằng hữu này nữa.”

“Trong đó có chút ẩn tình, ta không tiện nói với ngươi, bất quá ngươi phải tin tưởng, ta chưa bao giờ quên ngươi...” Thấy Tần Thiên sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng, Tạ Đình Quân lập tức lại bỏ thêm một câu: “Ngươi vừa là bằng hữu vừa là đối tác mà.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 257: Cạm bẫy

Song phương ngồi xuống, Tạ Đình Quân vẫy tay cho hạ nhân trong sảnh lui xuống, Tần Thiên có điều cố kỵ, kiên trì để Thanh Liễu ở lại với nàng.

Thời gian kế tiếp, hai người tùy ý hàn huyên vài câu, hỏi thăm tình hình gần đây. Tần Thiên tò mò hỏi Tạ Đình Quân như thế nào lại trở thành Tổng đốc. Tạ Đình Quân chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói câu cơ duyên xảo hợp. Thấy hẳn không muốn nhiều lời, Tần Thiên cũng không nhắc lại.

Lại hỏi đến tình hình của Tạ Uyển Quân.

Sau khi Trang Tín Ngạn quyết tâm không tiếc thương tổn ân nhân cứu mạng để ngăn cản hôn ước, Tạ Uyển Quân đã bị Tạ gia đưa đến phương bắc, theo Tạ gia mai danh ẩn tích, cũng không có tin tức của nàng. Đối với Tạ Uyển Quân, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn vẫn đều mang tâm sự, hy vọng nàng có thể sống tốt.

Không nghĩ tới đáp án của Tạ Đình Quân càng làm cho nàng kinh hãi.

Tạ Đình Quân mang trà lên uống một ngụm, nhàn nhàn nói: “Uyển Quân tiến cung, hiện tại đã được sắc phong thành Uyển phi.”

“Uyển phi?” Tần Thiên trợn mắt há hốc mồm.

“Ta biết các người lo lắng nàng...” Tạ Đình Quân cười buông chung trà trong tay “Người yên tâm, có ca ca là ta, nàng tuyệt đối sẽ không thua thiệt.”

“Thật đúng là thế sự hay thay đổi...” Tần Thiên không khỏi cảm khái, “Bất quá biết nàng hiện tại sống tốt, chúng ta cũng an tâm.”

“Sống tốt?” Tạ Đình Quân khẽ cười một tiếng, “Chỉ cần ta không ngã ngựa, nàng cũng sẽ không sao.”

Có một số việc, hắn không nói với Tần Thiên. Sau khi bị Trang Tín Ngạn cự tuyệt, Tạ Uyển Quân một lần nản lòng thoái chí, muốn cạo đầu xuất gia làm ni cô. Sau Tạ phu nhân mang theo nàng rời xa thị phi, đi đến bắc Phương bắc tỉnh dưỡng, muốn vì Tạ Uyển Quân tìm kiếm việc hôn nhân, lại luôn cao không tới thấp không thông.

Sau đó, Tạ Đình Quân thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, được Tam hoàng tử coi trọng, điều hắn đến kinh thành. Dựa vào can đảm hơn người cùng tính cách tâm ngoan thủ lạt, chỉ trong ba năm ngăn ngui lại vì Tam hoàng tử làm không ít đại sự, trợ lực Tam hoàng tử đi lên ngôi vị hoàng đế. Trong lúc đó, Tam hoàng tử vì muốn lung lạc hắn biết hắn còn có muội muội chưa gả đi, liền đem Tạ Uyển Quân phong làm sùng phi tiến vào vương phủ. Sau khi đăng cơ, liền chính thức sắc phong thành Uyển phi.

Có điều, Tam hoàng tử tuy rằng anh minh thần võ, nhưng so với Tạ Uyển Quân hơn gần ba mươi tuổi, phi tần vô số, tính cách cũng không phải là người ôn nhu sẵn sốc. Ở trong lòng Tạ Uyển Quân, đương kim thiên tử này căn bản không thể so sánh với Trang Tín Ngạn tuần mỹ ôn nhu. Cho nên đối với Hoàng Thượng, Tạ Uyển Quân vẫn không có nổi nhiệt tình, chỉ lạnh lùng thản nhiên.

Lúc ban đầu, Hoàng thượng thấy nàng tuổi trẻ mỹ mạo còn cảm thấy có chút mới mẻ, nhưng qua một thời gian, cũng dần thấy chán nản, trong cung còn nhiều mỹ nữ thức thời cảm kích mà ôn nhu sẵn sốc, nhiệt tình dào dạt, dần dần, Hoàng Thượng đối với mỹ nhân lạnh lùng này cũng mất đi hứng thú. Có điều coi trọng nàng là muội muội của Tạ Đình Quân, một tháng vẫn sẽ đến chỗ của nàng một lần.

Tạ Uyển Quân sống trong hoàng cung, đối mặt với lòng người phức tạp biến hoá kỳ lạ, chỉ cảm thấy mệt mỏi cùng buồn khổ, thân mình cũng không khỏe, hẳn trước khi đến Tuệ Châu, nghe nói nàng đã sinh non.

Nghĩ đến đây, Tạ Đình Quân cúi đầu, khẽ thở dài. Năm đó, nếu hẳn vạch trần âm mưu của Ti Mã Xương, để mọi người thoát khỏi trộm cướp, có lẽ muội muội cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này, thanh danh sẽ không bị hao tổn, dựa vào điều kiện của nàng, hoàn toàn có thể tìm được một nhà chồng tốt, hiện tại có lẽ đã là mẫu thân...

Nhưng khi suy nghĩ của hắn lại bay tới lều trại cũ nát kia, mấy ngày mấy đêm sớm chiều ở chung, chỉ có hai người bọn họ, nàng chỉ thuộc về hắn, tuy rằng hoàn cảnh cũ nát dơ bẩn, tuy rằng chỉ có thể ăn lương khô, nhưng hắn cảm thấy, đây là khoảng thời gian hắn sống vui vẻ nhất.

Không có lần trộm cướp đó, sao có thể có khoái hoạt khó quên như vậy?

Nghĩ nghĩ, Tạ Đình Quân dâng lên tình ý, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn về phía Tần Thiên ngồi đối diện.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng vẫn là một tiểu nha đầu, tinh quái, xảo tiểu nhân, hiện tại thì sao?

Tạ Đình Quân cẩn thận ngắm nàng, ánh mắt trở nên vô cùng ôn nhu.

Hiện tại nàng đã trưởng thành...

Gương mặt nàng so với lúc trước no đủ thủy nộn, dáng người so với lúc trước thon thả hơn, có điều vòng eo kia vẫn như cũ nhỏ nhắn như chỉ vừa một bàn tay. Hắn không khỏi hồi tưởng lại cảnh trong mơ thường xuyên diễn ra trong ba năm nay.

Hắn ôm thắt lưng nàng, nàng dán sát vào thân mình hắn, hắn hôn nàng nồng nhiệt, nàng ngẩng đầu lên, tóc dài giống như thác nước kiêu diễm

buông xuống, nàng hai gò má đỏ hồng, ánh mắt nửa khép nửa mở, nàng nhẹ giọng gọi tên của hắn: Đình Quân, Đình Quân...

Hắn trong lòng nóng lên, nhìn về phía Tần Thiên ánh mắt càng thêm nóng cháy.

Thấy hắn bộ dạng này, Tần Thiên trong lòng cảnh giác mãnh liệt, vội vàng đứng dậy muốn cáo từ, nhưng vừa động, Tạ Đình Quân bỗng nhiên đứng dậy, bước về phía nàng, trên nét mặt có loại liêu lĩnh điên cuồng.

Tần Thiên bị dọa sợ, liên tục lui về phía sau, vừa lui hai bước, hắn đã đến trước người nàng, bóng dáng cao lớn nháy mắt bao phủ nàng, hắn nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt nóng như lửa.

Kinh hoàng, Tần Thiên xoay người bỏ chạy, nhưng động tác của hắn nhanh hơn, hắn ra tay như điện, bắt lấy cánh tay của nàng, dùng sức lôi kéo, nàng liền ngã vào trong lòng hắn.

Hai tay của hắn không ngừng mà buộc chặt, ôm nàng gắt gao, như muốn đem nàng hòa tan vào thân thể hắn.

Hắn nhắm mắt lại, dùng cằm không ngừng mà vuốt ve đầu nàng, khát vọng từ trước tới nay ở giờ khắc này bỗng nhiên được thỏa mãn, hắn phát ra một tiếng lại một tiếng thở dài.

“Tần Thiên, Tần Thiên...”

Hắn đè thấp thanh âm gọi tên nàng, tên này như cùng linh hồn hắn kết hợp cùng một chỗ, mỗi một lần kêu gọi đều chấn động linh hồn.

Mà lúc này Tần Thiên bị dọa ngây người, lúc phục hồi tinh thần, lập tức sống chết giây phút, “Tạ Đình Quân, người làm gì vậy, người buông ra.”

Nhưng Tạ Đình Quân như đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình, một chút dấu hiệu lơ lửng cũng không có.

“Tạ Đình Quân, ta coi ngươi là bằng hữu ta tin tưởng ngươi, mới đến đây một mình, ngươi có thể nào đối với ta như vậy, buông ra, bị người khác thấy được ta nên làm gì bây giờ, ngươi muốn hại chết ta sao?”. Tần Thiên vừa tức vừa vội, lại bảo Thanh Liễu hỗ trợ, nhưng Thanh Liễu vừa tới gần đã bị Tạ Đình Quân một cước đá văng đi.

“Không, không, Tần Thiên, có ta ở đây, ai cũng đừng mong thương tổn nàng...” Tạ Đình Quân thì thào, hẩn nâng mặt nàng lên, cúi đầu nhìn nàng, nay, nàng gần trong gang tấc, ánh mắt kia sáng ngời, kết hợp với cảnh trong mơ, hẩn một trận ý loạn tình mê, rốt cuộc khắc chế không được, cúi đầu xuống, muốn hôn môi của nàng.

Vốn bối rối không thôi Tần Thiên ở giờ khắc này lại bỗng nhiên trở nên bình tĩnh, tựa như Trang Tín Ngạn chỉ thuộc về nàng, nàng cũng chỉ thuộc về Tín Ngạn, nàng quyết không cho phép bất luận kẻ nào vấy bẩn nàng.

“Ngươi còn dám hồ đồ, ta nhất định không tha thứ ngươi” thanh âm nàng như lưỡi dao, đâm thủng sự nhiệt tình của hẩn.

Bờ môi của hẩn cơ hồ tiếp cận môi nàng, cũng không biết vì sao, rốt cuộc không thể tiếp tục.

Thừa dịp hẩn trở mặt, nàng dùng sức đẩy hẩn ra, giãy khỏi sự khống chế của hẩn.

“Tạ Đình Quân, ngươi đường đường là đại quan biên giới, dám đùa giỡn phụ nhân đàn ông” Tần Thiên giận không thể áp chế.

Bên cạnh Thanh Liễu nhịn đau bò lên, đi đến bên người Tần Thiên, hai người nâng đỡ nhau, liên tục lui về phía sau. Lúc bước đi, đường đi lại bị Tạ Đình Quân ngăn chặn.

Tạ Đình Quân chỉ nhìn nàng, cũng không nhúc nhích, hai mắt giống như lửa nóng thiêu đốt.

“Ba năm nay, vô số người giúp ta mai mối, thậm chí Hoàng Thượng có ý vì ta chỉ hôn, nhưng đều bị ta dùng mọi cách từ chối, nàng có biết vì sao không?”

Nhìn vẻ mặt hắc chuyên chú mà nhiệt liệt như thế, Tần Thiên có chút sợ hãi, mồ hôi lạnh ứa ra, nào dám tiếp lời của hắn.

Tạ Đình Quân lại duỗi ra tay trái, huyền thiết chỉ lóe ra ánh sáng lạnh: “Này lại là vì cái gì, nàng thật sự không hiểu?”

Hắn luôn luôn nhẫn nhịn, bởi vì hắn nghĩ rằng sự tình sẽ có hi vọng, hắn cuối cùng sẽ có nàng. Nhưng vài năm đã trôi qua, bọn họ vẫn vui vẻ như vậy, mà hắn dù bên ba bên rợn rất nhiều, lại chịu nổi khổ tương tư.

Nay, hắn trở thành đại quan biên giới, nắm quyền trong tay, sau khi tiên đế băng hà, Tổng Thái phó cũng hoàn toàn thất thế, hắn lại đem nàng điều tới phạm vi hắn quản hạt, hắn vì sao còn phải nhẫn nhịn? Vì sao còn muốn nhìn bọn họ cầm sắt cùng mình, vui vẻ hạnh phúc, Trang Tín Ngạn bất quá chỉ là một phế nhân, sao xứng có được nữ nhân hắn tâm tâm niệm niệm cầu mà không thể được.

Chẳng sợ nàng hận hắn, cũng tốt hơn ở một bên nhìn nàng cùng nam nhân khác nóng bỏng thân ái.

“Tạ Đình Quân, người phát bệnh thần kinh gì vậy, người chó quên, ta đã lập gia đình, đã là mẫu thân có hài tử” Tần Thiên cả giận nói.

“Ta biết...” Tạ Đình Quân cười lạnh, “Thì sao?”

Hắn giang hai tay, khí thế bức người: “Vị trí Tổng đốc phụ nhân vẫn để dành cho nàng, Tần Thiên, chỉ cần nàng nguyện ý, nàng có thể trở thành

Tổng đốc phu nhân.”

Tần Thiên tức giận đến cả người phát run, nàng lôi kéo Thanh Liễu bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi.”

Thanh Liễu cũng bị Tạ Đình Quân dọa sợ, lạnh run, nghe thấy Tần Thiên nói nhỏ, vội vàng gật đầu.

Hai người cẩn thận vòng qua người Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân chỉ đứng nhìn bọn họ, dường như cũng không định ngăn trở, hai người vòng tới cửa, một hơi chạy thẳng ra ngoài.

Thanh âm hùng hậu của Tạ Đình Quân truyền đến từ phía sau: “Tần Thiên, ta chờ câu trả lời thuyết phục của nàng, đừng nghĩ đến chuyện đào tẩu, các người đã lĩnh chiếu thiếp, một mình rời đi chính là tội lớn, cũng đủ khiến Trang Tín Ngạn bị lưu đày.”

Tần Thiên trong lòng cả kinh, dưới chân cũng không ngừng chạy, nhanh chóng rời khỏi Tổng đốc phủ.

Trên đường trở về, hai chủ tớ ngồi trong xe ngựa, sắc mặt trắng bệch.

“Đại thiếu phu nhân, hiện tại nên làm gì bây giờ?” Thanh Liễu thanh âm run run.

Tần Thiên nào biết nên làm gì bây giờ? Bên tai nàng ong ong, trong lòng loạn thành một đoàn.

Sự tình sao có thể biến thành như vậy?

Đối với tình cảm của Tạ Đình Quân, tuy rằng nàng trong lòng hiểu rõ, nhưng hãn chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài, đối mặt với nàng luôn nho nhã lễ độ, cho nên nàng chưa bao giờ cảm thấy bị uy hiếp. Hãn biến mất lâu

như vậy, vừa xuất hiện liền đặt ra một cái bẫy, hắn ẩn nấp ở bên cạnh, trở mắt nhìn mà nàng không biết gì cứ thế nhảy vào.

Nay nàng hãm sâu vào cạm bẫy, nàng nên làm cách nào để thoát ra đây?

Bỗng nhiên, nàng cầm tay Thanh Liễu, nói: “Thanh Liễu, lúc trở về hãy làm như chưa từng có chuyện gì phát sinh, chúng ta hôm nay chưa gặp Tạ Đình Quân, cũng không nghe thấy hắn nói những lời kia.”

Thanh Liễu nóng nảy: “Thiếu phu nhân muốn giấu Đại thiếu gia sao? Nhưng nếu không cho Đại thiếu gia biết, người nên làm gì bây giờ?”

Tần Thiên thiền não lắc đầu: “Ta cũng không biết, nhưng mà, nay Tạ Đình Quân cũng không còn là thương gia không quyền không thế nữa, nếu để Tín Ngạn biết, chỉ sợ chàng khó có thể khống chế bản thân, nhưng ở đây, có ai là đối thủ của Tạ Tổng đốc? Ta không muốn chàng xảy ra việc gì.”

Thê tử bị đùa giỡn, chỉ cần là nam nhân đều khó có thể bình tĩnh, huống chi nhìn Trang Tín Ngạn ngày thường mặc dù bình thản, nhưng nàng biết, hắn là người dễ dàng bị kích động nhất. Nghe khẩu khí vừa rồi của Tạ Đình Quân, dường như tạm thời còn chưa có việc gì, nàng muốn thừa dịp cơ hội này nghĩ ra biện pháp ứng đối hết thảy.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 258: Yến hội

Về đến phủ, vừa vặn chạm mặt Trang Tín Ngạn trở về từ Trà Hành, thấy Thanh Liễu thần sắc mất tự nhiên, biết nàng cảm xúc tạm thời còn chưa thể ổn định, không khỏi lo lắng Trang Tín Ngạn luôn thận trọng sẽ nhìn ra manh mối, Tần Thiên vội vàng phân phó Thanh Liễu lui xuống.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cùng nhau trở về phòng, Tần Thiên ổn định cảm xúc, giống như ngày thường kêu nha hoàn tiến vào hầu hạ rửa mặt thay quần áo.

Tần Thiên giúp hần cởi áo khoác, thay y phục mặc ở nhà, một bên nhàn thọa nói với hần: “Tín Ngạn, ta có chuyện muốn thương lượng với chàng.”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, mỉm cười, con người xinh đẹp tràn ngập nghi vấn.

Tần Thiên bảo hạ nhân lui xuống, lôi kéo hần ngồi xuống, tận lực dùng khẩu khí vững vàng nói với hần:

“Tín Ngạn, chờ sau khi vị trí Thương tổng được định đoạt, chúng ta trở về Dương Thành được không? Chuyện nơi này sẽ thỉnh người khác đến làm.”

Dương Thành không nằm trong phạm vi quản hạt của Tạ Đình Quân, hiện tại Tổng đốc ở đó chính là chất của Tổng Thái phó, Tổng Tuần phủ hồi trước, tin tưởng Tạ Đình Quân dù có bản lĩnh cũng không thể vươn tới nơi đó.

“Sao bỗng nhiên có quyết định này?” Trang Tín Ngạn nhìn nàng cảm thấy có chút kỳ quái.

Tần Thiên cười cười, tuy rằng trong lòng hoảng loạn, nhưng vẫn tận lực biểu hiện vẻ tự nhiên.

“Cũng không phải đột nhiên, kỳ thật ta sớm đã có ý này, cuộc sống nơi đây ta không quen, ta muốn trở về nhà.”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một lúc, Tần Thiên có gắng che giấu lo âu trong lòng, nhìn hẩn cười.

Hắn lấy giấy bút bên cạnh bàn, viết xuống: “Nhưng chúng ta vừa mới thành lập thương hội, còn có rất nhiều chuyện chờ chúng ta xử lý, hiện tại nếu giao cho người khác chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện, như vậy đi, chúng ta trước hết mời người tới, sau đó qua mấy tháng, hết thảy đã đi vào quỹ đạo, chúng ta cũng quen thuộc với sự vụ nơi đây, cũng giúp cho người quản lý sau này tiếp nhận tốt hơn, rồi chúng ta trở về nhà cũng không muộn.”

Câu nói quá dài Trang Tín Ngạn vẫn chưa thể phát âm ra, chỉ có thể mượn giấy bút để biểu đạt.

Qua mấy tháng? Tần Thiên trong lòng lo lắng, cũng không biết Tạ Đình Quân có thể nhẫn nại chờ lâu như vậy không, hay là nên sớm rời khỏi đây sẽ tốt hơn.

“Tín Ngạn...” Tần Thiên cầm tay hẩn, vẻ mặt giọng điệu đều mang theo chút khẩn cầu, “Ta không thích nơi này, ở trong này ta không vui, ta thật sự muốn về nhà. Ta nhớ Thế Sử...”

Trang Tín Ngạn làm sao không nhớ con, cũng có thể thông cảm tình cảm của Tần Thiên, thấy nàng một lòng mong trở về, hẩn không muốn để nàng thất vọng, lập tức, ôm nàng vào lòng, nói: “Được, đều theo ý của nàng. Chờ việc này xong sẽ trở về nhà.” Trong lòng lại suy nghĩ, cùng lắm thì hẩn vất

vả hơn một chút, một tháng qua Tuệ Châu một lần, kiểm tra một chút là tốt rồi. Chỉ cần có thể khiến nàng vui vẻ, hăn vất vả một chút cũng đâu có sao?

Hăn ôm chặt nàng, người trong lòng là tình cảm chân thành của hăn, là người mà hăn quý trọng nhất, nàng đem lại cho hăn hạnh phúc và khoái hoạt, chỉ cần nàng vui vẻ, hăn thật sự nguyện ý vì nàng làm mọi chuyện.

Hăn cười cười, trong lòng vô hạn thỏa mãn.

Ngày hôm sau, trừ Thịnh Thế và mười lăm thương hành, các thương nhân ngoại quốc còn lưu lại Tuệ Châu, còn có Lý Tuần phủ, Chu Quan Trường, đều được Tần Thiên mời tới di quán. Khi Jill Sam từ trên lầu bước xuống, nhìn thấy trong đại sảnh không khí náo nhiệt, trong lòng kinh nghi bất định.

Tần Thiên đang tiếp đón khách khứa nhìn thấy Jill Sam liền mỉm cười, mang theo Triệu phiên dịch tiên sinh đi qua.

Hôm nay nàng đã thu xếp tâm tình, nhất định hôm nay phải giải quyết chuyện của Jill Sam, sớm cùng hăn hoàn thành giao dịch, thì có thể sớm rời khỏi Tuệ Châu.

“Jill Sam tiên sinh, đa tạ hãnh diện”

Jill Sam nhìn Tần Thiên, hai mắt sáng lên khen: “Phu nhân hôm nay thật đẹp.”

Ngày thường, Tần Thiên luôn ăn vận giản dị, nhưng hôm nay đặc biệt cho nên có trang điểm một chút, nàng mặc một kiện khâm vải áo dài tay áo thêu hoa hạnh rủ xuống đế hài, bên dưới là váy màu hồng nhạt thêu hoa viền nếp váy, trên đầu cắm một đôi trâm điểm thúy như ý, làm nổi bật

khuôn mặt, dáng người yếu điệu của nàng, lộng lẫy khiến người khác kinh diễm.

“Đa tạ tán thưởng” Tần Thiên rộng rãi cười.

“Phu nhân rất khác với các nữ tử khác mà ta từng chứng kiến” Jill Sam tiếp tục cười nói: “Phu nhân là nữ tử tiêu sái, cơ trí nhất mà ta gặp.”

“Jill Sam tiên sinh, mặc dù người dâng bốc ta lên tận trời, ta cũng sẽ không đáp ứng điều kiện của người đâu.” Tần Thiên nói giỡn.

Jill Sam nháy mắt mấy cái, hài hước trả lời: “Bị người phát hiện rồi.”

Ba người đều cười cười.

Jill Sam nhìn bốn phía chung quanh, lại hỏi: “Phu nhân hôm nay có dụng ý gì?”

Tần Thiên cười nói: “Tiên sinh đợi một lát sẽ biết, ta trước mang tiên sinh an vị.” Nói xong, nàng mang theo Jill Sam đi vào đại sảnh.

Đại sảnh bày năm bàn tròn, phía trước là một bức cao. Tần Thiên sắp đặt Jill Sam an vị ở một bàn bên ngoài, vừa đứng dậy, liền nghe thấy có người gọi nàng, Tần Thiên nhìn lại, hóa ra là Dương quan.

Tần Thiên cười đi đến bàn của Dương quan, bàn này tất cả đều là thương hành, ngồi cùng bàn còn có Trang Minh Hỉ cùng Phan quan, thấy nàng lại đây, Trang Minh Hỉ nhìn nàng mỉm cười.

Dương quan đứng lên, chỉ vào xung quanh nói: “Hôm nay Tần đương gia đang bố trí gì a?”

Đây đúng là nghi vấn trong lòng mọi người, lập tức, ánh mắt nghi hoặc của nhóm thương hành nhất tề xoát xoát bắn về phía Tần Thiên.

Tần Thiên không chút hoang mang, mỉm cười, “Mọi người không cần nóng vội, ta hiện tại nói ra, mọi người làm sao còn có hứng thú xem diễn? Dung thứ cho tiểu muội ta giữ bí mật lúc này vậy.” Lại nói tiếp: “Tóm lại sẽ không lãng phí thời gian quý giá của mọi người. Có khách đến, ta đi trước.”

Chờ Tần Thiên đi rồi, Dương quan ngồi xuống, đề thấp thanh âm hỏi Trang Minh Hỉ bên cạnh: “Người thu được tin tức gì không?”

Trang Minh Hỉ ra vẻ nghi hoặc: “Không có a, chẳng lẽ Dương quan thu được tin tức gì?”

Dương quan lập tức cười: “Ta nào có, chẳng qua chỉ hỏi như vậy thôi” trong lòng lại suy tư tin tức hôm qua thu được rốt cuộc là có dụng ý gì?

Bất quá thấy sự phô trương và vẻ mặt định liệu trước mọi việc của Tần Thiên, cùng với biểu hiện của Jill Sam đối với Tần Thiên vô cùng ưu ái, đều khiến hần cảm nhận được một loại uy hiếp.

Thân là thương hành, làm sao đối với địa vị Thương tổng lại không có dã tâm? Có điều hần không có nhiều ưu thế, vừa không giống Trang Minh Hỉ quen biết với Jill Sam, cũng không giống Tần Thiên có lá trà Bích loa xuân làm đòn sát thủ, những gì hần có thể làm là tận lực thỏa mãn yêu cầu của Jill Sam, nhưng cùng Jill Sam giao tế vài lần, đối phương giống như cá chạch không thể nắm bắt, như thế nào cũng không chịu đưa ra tin tức chính xác, khiến hần không khỏi khẩn trương. Hôm nay nhìn thấy Tần Thiên này khắp nơi lộ ra thần bí, càng làm cho hần lo lắng.

Liếc mắt một cái nhìn Dương quan bên cạnh mày nhíu chặt, Trang Minh Hỉ bưng lên chén trà men trắng in hoa, dùng động tác uống trà để che giấu khóe miệng cười lạnh.

Ánh mắt không tự giác đuổi theo Tần Thiên ở phía trước, thấy nàng ý cười trong suốt chiêu đãi thương nhân ngoại quốc, Trang Minh Hỉ mày cũng không khỏi hơi nhăn lại.

Nàng trong lòng rối cuộc đang có chủ ý gì?

Bất quá...

Trang Minh Hỉ buông chung trà trong tay.

Mặc kệ nàng ta có chủ ý gì, muốn phá hư chuyện của nàng cũng không chỉ có một mình ta.

“Nói đến tin tức, trong số các vị đang ngồi đây, sợ rằng chỉ có Phan quan mới có mà thôi.” Dương quan nhìn Phan quan cười nói, “Phan quan, dù sao cũng không phải bí mật gì, người xem mọi người đều đang sốt ruột tò mò, người lộ ra một chút đi.”

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn qua, Phan quan cười nhẹ, gương mặt gầy trăn ngập thẳng thắn thành khẩn: “Ta thật sự có tâm vì mọi người giải thích nghi hoặc, đáng tiếc Phan mỗ so với các vị cũng không biết có gì khác biệt.”

“Bất quá ta nghĩ Tần đương gia nếu thật trọng mời chúng ta đến, tất nhiên không phải mời chúng ta ăn cơm uống trà đơn giản như vậy. Mọi người vẫn nên tĩnh tâm chờ đợi đi” Một gã thương hành khác nói.

“Không sai, không sai, chỉ nhìn một cách đơn thuần sau khi nàng ta tiếp nhận Thịnh Thế trong vài năm ngắn ngủi đã đem Thịnh Thế phát triển đến môn quy lớn như vậy, người bình thường đâu thể so sánh, người như vậy tin tưởng nhất định sẽ không khiến chúng ta thất vọng ” lại có người tiếp lời.

Các thương hành khác phụ họa theo đuôi, kế tiếp đề đều quay chung quanh những chuyện trong mấy năm gần đây của Tần Thiên.

Trang Minh Hỉ nghe bên tai mọi người đối với Tần Thiên khẳng định cùng khen ngợi, luôn mồm cái gì tu mi kỳ nữ tử, khiến Trang Minh Hỉ

trong lòng phiền muộn tức giận không thôi.

Nàng hiện tại thành tựu chẳng lẽ kém cõi Tần Thiên? Vì sao mỗi người trong mắt chỉ nhìn thấy Tần Thiên mà không màng tới nàng?

Lại không biết, xưa nay thủ đoạn buôn bán của nàng quá mức bá đạo, trong cảm nhận của các thương hành tại đây cũng không có nhiều hảo cảm, hơn nữa có một số lời đồn về quan hệ giữa nàng và Chu Quan Trường, tuy rằng mọi người không dám nói gì, có điều trong lòng rất vẫn nghĩ rằng nàng là một nữ nhân trơ trẽn.

Nhưng về cách làm người của Tần Thiên, chỉ cần cùng Thịnh Thế giao tế, không khỏi phải khen ngợi, một người có thể thường xuyên đặt mình vào hoàn cảnh người khác vì hấn suy nghĩ, tất nhiên sẽ được hoan nghênh, hơn nữa Thịnh Thế buôn bán luôn luôn dựa trên tín nghĩa, mặc kệ gặp phải thiên tai nhân họa, Thịnh Thế cũng tuyệt đối không keo kiệt, khăng khái giúp tiền, như vậy thương gia bao gồm cả quan phủ đều vô cùng tôn trọng sùng kính.

Bên này, Tần Thiên đang cùng khách nhân tiếp đón, bỗng nhiên nghe thấy có người báo: “Tổng đốc đại nhân đến”

Tần Thiên trong lòng cả kinh, hấn sao lại đến đây?

Tạ Đình Quân tiền hô hậu ủng quan uy mười phần đi vào, Tần Thiên theo bản năng đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Người ngồi đó đều đứng lên tiếp đón Tạ Đình Quân, bất quá chỉ trong nháy mắt, Tạ Đình Quân liền thay thế Tần Thiên trở thành nhân vật chúa tể trong sảnh.

Cùng mọi người tiếp đón xong, Tạ Đình Quân đi đến trước mặt Tần Thiên và Trang Tín Ngạn, thản nhiên cười nói: “Bản quan nghe nói hôm

nay ở đây vô cùng náo nhiệt, cố ý tới xem. Trang công tử cùng Tần đương gia sẽ không để ý bản quan không mời mà đến chứ.”

Vẻ mặt vẫn giống như lần đầu tiên lạnh lùng xa cách, nếu so sánh với hôm qua thật sự như hai người khác nhau, Tần Thiên cảnh giác nhìn hần, một lòng gắt gao.

“Tạ đại nhân đại giá quang lâm thật sự là vinh hạnh của phu thê chúng ta.” Tần Thiên tận lực khiến bản thân thoát nhìn bình tĩnh.

Tạ Đình Quân lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn, thấy tay Tần Thiên khoác lên khuỷu tay hần, bộ dáng chim nhỏ nép vào người hần, giống như hần luôn là chỗ dựa của nàng vậy.

Hần trong lòng không khỏi nổi lên đặng ngắt, “Trang công tử thật sự có phúc khí, có thể lấy được thê tử có năng lực như Tần đương gia.”

Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn Tần Thiên cười cười, lại nhìn về phía Tạ Đình Quân, cũng không che giấu khoái hoạt tận đáy lòng.

Thấy Tạ Đình Quân sắc mặt hơi trầm xuống, Tần Thiên vội bước lên phía trước, nói: “Tạ đại nhân mời theo dân phụ.” Tiếp theo đem Tạ Đình Quân an bài ngồi cùng bàn với Lý Tri phủ cùng Chu Quan Trường.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 259: Lấp lánh

Chờ khách nhân đều đã đến đông đủ, Tần Thiên hướng về Thanh Liễu ra hiệu. Thanh Liễu hiểu ý, chỉ huy vài kẻ tạp dịch cùng nhau đem mấy thứ chuyển lên đài.

Những khách nhân hiếu kỳ mắt cũng không chớp nhìn động tác của nhóm tạp dịch, thấy bọn họ đem mấy bát mấy đĩa nhỏ mang lên bàn dài trước sân khấu, trong bát trong đĩa đều là lá trà.

Để làm gì a? Mọi người nghi hoặc khó hiểu.

Jill Sam cũng lộ ra thần sắc hứng thú.

Thừa lúc tạp dịch đang chuẩn bị, Tần Thiên công đạo nhóm phiên dịch vài câu, an bài bọn họ bên cạnh các thương nhân nước ngoài. Các thương nhân này đều không đến cùng một quốc gia, tất nhiên ngôn ngữ khác biệt, vì thế Tần Thiên dựa theo quốc gia tương ứng mà tách nhóm thương nhân ra, mỗi một loại ngôn ngữ đều sắp xếp một phiên dịch, bảo đảm nhóm thương nhân nước ngoài có thể hiểu lời nàng nói.

Sau khi an bài xong xuôi, Tần Thiên đi lên trước đài.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn mọi người, ý cười trong suốt nói: “Hôm nay thỉnh các vị đến, là muốn giới thiệu về lá trà của chúng ta cho mọi người biết. Đối với lá trà, không biết các vị bằng hữu hiểu biết bao nhiêu? Biết chủng loại của chúng hay không? Có thể phân biệt rõ lá trà nào ngon lá trà nào không

ngon? Biết lá trà được sao chế ra như thế nào? Còn có, mọi người chắc cũng biết, lá trà không chỉ là đồ uống, mà còn có công hiệu riêng biệt?”

Tần Thiên vừa nói, phiên dịch một bên thấp giọng thuật lại. Tần Thiên mỗi khi hỏi một câu, sẽ dùng ánh mắt nghi vấn nhìn về phía mọi người, hơn nữa mím cười của nàng, thanh âm mềm nhẹ của nàng, tự nhiên khiến mọi người phản ứng, một số thương nhân nước ngoài thậm chí còn đáp lại, nhỏ giọng dùng các loại ngôn ngữ khác nhau trả lời “Không, không biết”.

“Tin tưởng lá trà đã là sản phẩm mà các bằng hữu của các quốc gia yêu thích, nếu lá trà được các bằng hữu hoan nghênh như vậy, ta cũng hy vọng, các vị bằng hữu không chỉ mua được lá trà mang về, cũng có thể mang cả văn hóa trà mang về đất nước của mình.”

Tần Thiên hiểu được, hiện tại ngoại quốc tiến cử lá trà chủ yếu là một loại đồ uống thông thường, dựa theo thói quen ẩm thực của các quốc gia mà điều phối, bởi vì không hiểu biết lắm về trà, chỉ cảm thấy trà tương đối bình thường, khiến các thương nhân ngoại quốc luôn muốn ép giá, mà một số trà ngon lại không được các thương nhân nước ngoài biết đến.

Về phần thỉnh các thương hành đến, cũng là muốn làm cho bọn họ hiểu được, lá trà cũng không phải là món lời kếch sù mà bọn họ nghĩ đến, có thể tùy ý để bọn họ ép giá xâm lược, mỗi một loại lá trà, đều có giá trị tương ứng với đẳng cấp của nó, nếu không, ở hoàn cảnh nơi đây, các trà thương vì kiếm lời cũng chỉ đành dùng trà bình thường, kết quả là, một số tiệc trà xã giao bởi vì không có trà đáng giá mà dần dần điêu linh, cuối cùng bị hao tổn, ảnh hưởng đến toàn bộ ngành sản xuất.

Thời gian kế tiếp, Tần Thiên giới thiệu các loại lá trà thường gặp nhất ở hiện tại, còn nói về quá trình chế tác của nó, sau khi ngắt xuống, đến chế tác, rồi cất giữ, lại dạy mọi người cách phân biệt lá trà thật giả, cùng với công hiệu của các loại lá trà.

Tần Thiên biết toạ đàm giảng giải về tri thức trà như vậy sẽ dễ bị nhàm chán, nói lâu, sẽ làm cho mọi người chán ghét, cho nên vì muốn thời thời khắc khắc khiến mọi người hứng thú, Tần Thiên trong lúc giảng giải thỉnh thoảng lại sử dụng một ít nhạc đệm nho nhỏ khiến mọi người vui vẻ.

Ví dụ như thời điểm nói đến chủng loại của lá trà, Tần Thiên sẽ sai người đưa tới mỗi một bàn mẫu trà, sau đó Tần Thiên lại tự thân đi tới, vì mọi người nhiệt tình giảng giải, có đôi khi còn có thể nói đến một số truyền thuyết chuyện xưa, làm cho các thương nhân ngoại quốc ngạc nhiên không thôi.

Thời điểm nói về việc sao chế, Tần Thiên lại sai người ta mang lên hỏa lò bát tô, bảo sư phó chế trà biểu diễn trước mặt mọi người. Nhìn sư phó dùng đôi tay sao trà trong nồi sắt, dưới động tác thuần thục ào ào của hăn, lá chè tươi chậm rãi biến thành trà, các thương nhân ngoại thương vừa thấy mới mẻ, vừa thấy thú vị, thỉnh thoảng lại theo động tác của sư phó chế trà phát ra một tiếng than sợ hãi.

Cuối cùng, Tần Thiên còn mang theo sư phó chế trà đi đến mỗi một bàn, để bọn họ xem hai tay đầy vết chai của sư phó chế trà.

“Một sư phó sao chế trà tốt đều phải trải qua gian khổ huấn luyện lâu dài, hơn nữa mỗi một phương pháp sao chế lại không giống nhau, có thể nói, lá trà thành công hay không cũng do trình độ sao chế của sư phó, cho nên sư phó sao chế tốt chính là người mà các đại Trà Hành luôn khát cầu, tiền công cao nhất của sư phó chế trà có thể đạt tới con số này.”

Nói xong, Tần Thiên tuôn ra một con số khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Lập tức, ngồi ở bên cạnh Jill Sam là một vị thương nhân cũng đến từ Anh lợi quốc ngạc nhiên hỏi: “Really?”

Lúc ấy Tần Thiên đang nói cao hứng, nhất thời không chú ý, liền quăng ra một câu: “Sure”

Lời này vừa nói ra, toàn trường tức khắc trở nên tĩnh lặng, mọi người mở to hai mắt nhìn nàng, Tần Thiên vội vàng chữa cháy, “Ta học từ Triệu phiên dịch tiên sinh, vừa mới học được vài từ, trừ từ này ra, ta còn biết yes, no, hello...”

Khi nói chuyện, Tần Thiên mở hai tay, bả vai, đôi mắt đen láy quay tròn dạo qua một vòng, hơn nữa trên hai gò má của nàng có lúm đồng tiền như ẩn như hiện, vẻ mặt kia còn có vẻ đáng yêu cùng thú vị nói không nên lời, lúc này chọc mọi người cười ha ha, các thương nhân nước ngoài vì nàng vỗ tay, càng không ngừng khen Tần Thiên là một vị nữ tử đáng yêu.

Toàn cảnh vô cùng náo nhiệt, mỗi người dường như đều có được sự vui vẻ.

Tạ Đình Quân ánh mắt vẫn không thể rời khỏi Tần Thiên, hắn theo mọi người cùng nhau vỗ tay, nghe Lý Tri phủ cùng Chu Quan Trường ngồi bên cạnh khen ngợi nàng, trong lòng lại có cảm giác tự hào.

Đúng vậy, nàng cho tới bây giờ đều rất khác biệt, mặc kệ nàng có thân phận gì, mặc kệ nàng lâm vào hoàn cảnh nào, chỉ cần nàng nguyện ý, nàng sẽ trở thành một người hào quang lấp lánh.

Nữ tử như vậy có thể nào trách hắn vì nàng thần hồn điên đảo?

Đúng vậy, chính là thần hồn điên đảo, mặc kệ là quá khứ, hiện tại, thậm chí là tương lai, hắn tin tưởng, sẽ không có một nữ nhân nào có thể thay thế được vị trí của nàng trong cảm nhận của hắn. Nàng đối với hắn mà nói là duy nhất, không thể thay thế, nếu nói trong quá khứ hắn còn có nhiều cố kỵ, hiện tại hắn đã nắm quyền vì sao không thể có được nữ tử mà mình thiết tha mong mỏi này?

Lúc Tạ Đình Quân tâm thần nhộn nhạo, đồng thời, các thương hành tâm tình cũng không thể bình tĩnh.

Mắt thấy Tần Thiên được mọi người hoan nghênh cùng tán thưởng, Trang Minh Hỉ trong lòng giống như nuôi độc xà, đó là oán hận của nàng, là đổ kỵ của nàng.

Nàng dùng toàn bộ ý chí, mới có thể khống chế được mặt ngoài bình tĩnh, nhưng tay đặt dưới bàn lại gắt gao vò vấy, chỉ biết lấy động tác này để phát tiết hận ý trong lòng.

Vì sao mỗi lần đều là như thế này, chỉ cần có mặt nàng ta, bản thân liền trở nên âm đạm cơ hồ khiến cho không còn ai chú ý đến, các thương nhân ngoại quốc này vốn cùng nàng giao hảo tốt, lúc này tất cả vì Tần Thiên vỗ tay vì nàng khen ngợi. Tần Thiên người này thật sự là khắc tinh của nàng, trong cuộc sống của nàng vì sao phải có người này tồn tại.

“Nổi danh dưới vô hư sĩ, Tần đương gia quả nhiên xứng đáng với danh hiệu nữ trung hào kiệt. Chỉ cần thật sự khiến các thương nhân nước ngoài có ý thức về lá trà, về sau chúng ta sẽ chiếm ưu thế.” Phan quan có tâm tình tốt, thấy tình hình này, hẳn cảm thấy địa vị Thương tổng tám chín phần mười sẽ thuộc về tay mình, tất nhiên không chút nào keo kiệt ca ngợi Tần Thiên.

“Nhưng Tần đương gia thế nhưng cũng dạy cho thương nhân ngoại quốc cách phân biệt trà thật giả, trà ngon trà không ngon, như vậy về sau chúng ta...” Một gã thương hành có chút tức giận nói.

Lá trà kém chất lượng có thể mang đến lợi nhuận rất lớn cho bọn họ, vì vậy mấy thương hành tất nhiên phản đối với hành động của Tần Thiên.

Phan quan lúc này nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ người còn không rõ vì sao triều đình để Thịnh Thế gia nhập thương hội? Bởi vì hai năm qua có một số người làm việc không chút kiêng nể, bị thương nhân

ngoại quốc trách cứ liên lụy đến tánh mạng thân gia, việc này không cần phải nhắc lại, hơn nữa việc buôn bán tối kỵ một chữ tham, vạn nhất thật sự có người uống phải trà giả xảy ra chuyện, các vị nghĩ rằng có thể thoát khỏi liên quan hay sao?”

Một phen nói khiến mọi người đều im bật.

“Mọi người yên tâm, ta thấy hành động của Tần đương gia cũng vì muốn bình ổn giá cả của lá trà, chỉ cần giá cả vừa phải, mọi người lo gì không kiếm được lời?” Phan quan lại nói.

Chúng thương hành thế này mới gặt đầu.

“Phan quan thật sự có tư thái Thương tổng.” Trang Minh Hỉ bỗng nhiên cười nói, “Nay xem ra, địa vị Thương tổng này sớm hay muộn cũng thuộc về huynh, tiểu muội hiện tại trước kính Phan quan một ly.”

Phan quan đề nặng cái chén cười xua tay: “Thẩm phu nhân nói lời này còn quá sớm”

Trang Minh Hỉ tiếp tục cười nói: “Mọi người đều là người sáng suốt, có một số việc ai cũng rõ ràng.” Nói xong nàng nhìn về phía Dương quan ở bên cạnh, hỏi một câu: “Dương quan, người nói đúng không?”

Trong số mọi người ở đây, người có tâm tình khó chịu nhất, trừ bỏ Trang Minh Hỉ thì chính là Dương quan. Hẳn thân gia bối cảnh cùng Phan quan tương xứng, làm sao cam nguyện đứng dưới. Nhưng thấy tình thế này, địa vị Thương tổng có vẻ sẽ vào tay Phan quan. Kỳ hạn địa vị Thương tổng này quan phủ cũng không quy định nghiêm minh, có lẽ sẽ làm cả đời, bản thân chẳng phải cả đời đều phải cúi đầu trước người khác hay sao?

Nghĩ vậy, Dương quan tâm tình buồn giận tới cực điểm. Nhưng dù sao cũng là người lăn lộn trong chốn làm ăn, sao có thể biểu lộ cảm xúc ra mặt.

Hắn vẫn dùng chiêu bài ôn hòa tươi cười, hướng về Phan quan nói: “Phan quan, người cũng không cần phải khiêm tốn.”

Những người đang ngồi đây cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, Phan quan sao lại không biết tâm tư của Dương quan, lập tức cười cười, không nói tiếp, đề tài cũng bởi vì sự trầm mặc của Phan quan mà không thể tiếp tục.

Bên kia, Tần Thiên đã giới thiệu xong tri thức về lá trà, mặc kệ là ngoại thương hay là thương hành đều cảm thấy được lợi không ít.

Nhưng Jill Sam lại buồn bực, chỉ như thế này mà có thể mở cửa tiến nhập sinh ý của tầng lớp quý tộc hay sao? Không khỏi giống trò đùa rồi.

Hắn về mặt nghi hoặc nhìn về phía Tần Thiên, vừa vặn Tần Thiên cũng hướng hắn nhìn qua. Tần Thiên tất nhiên biết suy nghĩ của hắn, nàng mỉm cười, xoay người đi lên sân khấu, lại nói: “Đã giới thiệu xong đại khái văn hóa trà của chúng ta, hiện tại ta sẽ vì các vị triển lãm một chút tinh túy của văn hóa trà —— công phu trà “

“Công phu trà?” Mọi người kinh dị.

Tần Thiên cũng không vội giải thích nghi hoặc cho mọi người, nàng nhẹ nhàng vỗ tay ba nhịp, lập tức có nha hoàn bưng khay đi ra, trên khay bày đủ các loại trà cụ, có ấm trà, tiểu hỏa lò, khay trà.... Đi ở cuối cùng là hai cô nương trẻ tuổi mỹ mạo, một người tay ôm tỳ bà, một người ôm thất huyền cầm.

Kỳ thật, công phu trà từ xưa đến nay, chưa nói tới việc hình thành hệ thống giảng trà, càng không có tên gọi “Công phu trà” này. Tần Thiên lại cảm thấy, hoàn toàn có thể thừa dịp này, hình thành nên sự đặc sắc của lá trà, khiến việc uống trà trở thành một loại nhã sự, một cảm giác mới mẻ, chính là hướng đến cuộc sống cao cao tại thượng an nhàn sung sướng mà các quý tộc yêu thích nhất.

Năm đó nàng có thể đem Bích loa xuân thành công đẩy mạnh tiêu thụ lên tiên đế, đó là nhờ vào mấy thứ này phụ trợ. Có điều lúc đó trà nghệ của nàng còn rất thô ráp vụng về, trải qua vài năm tích lũy kinh nghiệm, kết hợp với việc giảng trà, Tần Thiên liền dùng tên gọi “Công phu trà” ở kiếp trước.

Mắt thấy một loạt dụng cụ tình mỹ, cùng với toàn cảnh hoa lệ này, Dương quan tâm tình càng thêm trầm trọng. Hắn thấy Tần Thiên thừa dịp mọi người chuẩn bị ngồi vào một bên nghỉ ngơi, tâm niệm vừa chuyển, hắn đứng lên rời khỏi bàn tròn.

Những người còn lại đang chú ý toàn cảnh trên sân khấu, cũng không thèm để ý. Trang Minh Hỉ quay đầu nhìn thoáng qua bóng dáng hắn, một chút cười lạnh ngưng ở khóe miệng.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 260: Biểu diễn

Đại sảnh di quán

Sau khi Tần Thiên bước xuống đài, trong đại sảnh vẫn đều ồ ồ ào. Các khách thương một bên tò mò nhìn công tác chuẩn bị trên đài, một bên vội vàng châu đầu ghé tai, còn có một số thương nhân ngoại quốc thừa dịp nàng đang nghỉ ngơi, đi đến trước mặt cùng nàng trao đổi.

Nói lâu như vậy, Tần Thiên chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, sau khi đi xuống, Thanh Liễu liền dâng nước trà để nàng nhuận hầu giải khát, vừa uống một ngụm, Tần Thiên vừa xã giao với các thương nhân ngoại quốc, nàng tùy ý đặt chén trà lên bàn, đứng lên cùng Trang Tín Ngạn nhiệt tình tiếp đãi mấy thương nhân này.

Sau khi tiếp đón xã giao xong, Tần Thiên trở lại chỗ ngồi, đem nước trong chén uống một hơi cạn sạch.

Đồng thời, Trang Minh Hỉ chú ý tới Dương lão bản vừa trở lại chỗ ngồi nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, Trang Minh Hỉ loay loay khóe miệng, bưng chén nhấp một ngụm nước trà.

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Tần Thiên lại đi lên đài.

Tần Thiên đầu tiên thỉnh toàn trường an tĩnh lại, sau đó hướng tới hai vị nhạc sĩ ngồi ở một góc ra hiệu. Tiếng đàn du dương mềm mại truyền đến, “tí tách” giống như nước chảy róc rách, giống như lạc bàn châu ngọc, như một trận gió, hoặc như một đôi tay, an ủi sự xao động trong lòng mọi người.

Đồng thời với tiếng nhạc vang lên, còn có thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp của Tần Thiên: “Uống trà, vốn là một chuyện vật bình thường trong cuộc sống. Nhưng dù sao so với ba bữa cơm ních cho đầy bụng trong một ngày, lại hơn một tầng nhu cầu. Khi ta uống trà không phải chỉ vì khát, cũng không phải để tiêu thực, lúc đó chính là phẩm trà. Phẩm trà phải có kinh nghiệm, phải có học thức, phải có tu dưỡng. Phẩm trà phải có cảm giác, phải có ngộ đạo, phải có tâm cơ. Sau khi phẩm trà trở nên mới mẻ, trở thành nghệ thuật, trở thành văn hóa, trà sẽ là một sự hưởng thụ nung đúc tinh thần con người. Nghệ thuật uống trà xác thực không thua gì một môn học vấn cao thâm.”

Sự chú ý của mọi người lại theo âm nhạc duyên dáng chuyển dời đến trên người Tần Thiên chậm rãi nói chuyện trên sân khấu, chỉ cảm thấy nàng mỗi một vẻ mặt, mỗi một động tác, đều lộ ra cao quý cùng tao nhã. Vì thế, mặc kệ là động tác của nàng, hay là thanh âm của nàng, dường như đều làm cho người ta cảm giác thư thái sung sướng.

Tất cả mọi người an tĩnh lại, hưởng thụ cảm nhận thanh nhàn yên tĩnh mà Tần Thiên mang đến cho bọn họ trong giờ khắc này.

Tần Thiên vừa nói vừa bắt đầu chuẩn bị ngâm vào nước trà. Châm lửa, điều chỉnh lửa, cầm quạt thổi, khiết khí, đổ nước, chuẩn bị chén. Một loạt động tác, lưu sướng mà tuyệt đẹp, trong lúc đó, Tần Thiên cố ý giới thiệu quạt dùng là quạt lông, trúc bách ti tuệ, phi thường thanh nhã.

Tần Thiên đem quạt lông giơ giơ lên, cười nói: “Mọi người cũng nhìn xem loại quạt lông này, toàn bộ đều dùng lông thiên nga trắng nõn kết thành, có phải vô cùng xinh đẹp hay không?”

Dưới đài các thương nhân ngoại quốc phát ra một tiếng sợ hãi than.

Tiếp theo lại đổ nước vào một cái bát, Tần Thiên sai người đem bát nước đưa xuống cho mọi người xem, thương nhân ngoại quốc thay phiên tò mò

quan sát, chỉ thấy bát nước có hình ngư nhị côn ngũ kim dứu mạ vàng, khi nước sóng sánh, giống như cá vàng cũng đang bơi lượn. Mọi người chặc chặc lấy làm kỳ lạ. Còn chưa pha nước trà, đã có hiệu quả dọa người như vậy.

Lúc này những người vốn đối với công phu trà không cho là đúng cũng thu hồi khinh thị từ đáy lòng. Mà Jill Sam tiên sinh, lại hoàn toàn lên tinh thần, hai mắt không hề chớp nhìn Tần Thiên, không dám buông tha bất cứ một động tác nào của nàng.

Nói đến nước để pha trà, Tần Thiên không khỏi đắc ý cười nói: “Nước dùng để pha trà cũng cần phải đặc biệt chú ý, thứ nhất là nước suối, thứ hai là nước giếng. Hôm nay ta cố ý đi lên núi lấy nước suối để dùng, mát lạnh ngọt lành, dùng để pha trà sẽ đem lại một tư vị hoàn toàn khác biệt.”

Mọi người đều lộ ra thần sắc hứng thú, dường như hận không thể lập tức nhấm nháp nước trà pha bằng nước suối trong này.

Tần Thiên nhìn nhóm thương nhân ngoại quốc đang vui vẻ, rất thỏa mãn với hiệu quả này, nàng dùng hết khả năng làm ra mỗi một dụng cụ đều tinh mỹ tinh xảo, mỗi một chi tiết đều tận thiện tận mỹ, nàng muốn nói cho mọi người biết, công phu trà là một chuyện cực kỳ xa hoa, cực điểm cao nhã, không phải mỗi người đều có thể hưởng thụ được. Đương nhiên, công phu trà sẽ xứng với trà ngon, thời điểm các thương nhân ngoại quốc mê mẩn với công phu trà, tất nhiên sẽ dùng nhiều tiền để mua được trà ngon.

Cứ như vậy, trà ngon sẽ không bị chèn ép, Trà Hành có thể bình thường phát triển, coi như là hoàn thành nhiệm vụ quan phủ giao cho Thịnh Thế.

Dưới đài, mỗi người đều dường như bị nụ cười có sức quyến rũ độc đáo của Tần Thiên làm khuynh đảo, trừ bỏ Trang Minh Hỉ cùng Dương quan. Tần Thiên càng thành công, Trang Minh Hỉ sắc mặt càng khó coi. Dương

quan tuy rằng nhìn thì bình tĩnh, nhưng tay đặt trên bàn đã nắm chặt thành quyền, dường như đang vô cùng khẩn trương.

Đúng lúc này, trên nắp ấm đun nước tự động phát ra từng đợt tiếng vang. Chính là nước đã sôi, Tần Thiên cười cười, xoay người đi đến lò đun, vừa nhắc ấm lên, bỗng nhiên, chỗ bụng truyền đến một trận đau nhức, giống như kim châm đâm vào da thịt nàng, trên tay khí lực đột nhiên biến mất.

Ấm cách một tiếng rơi xuống đất, bên trong nước sôi bắn tung tóe ra khắp nơi, có một ít nước hắt vào người Tần Thiên, hoàn hảo hiện tại đã là cuối thu, trên người mặc quần áo dày dặn, vì vậy mới không bị bỏng.

Dưới đài lập tức oanh động, mỗi người đều đứng lên, nhìn về phía Tần Thiên trên đài che bụng sắc mặt khó coi, hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Trang Tín Ngạn một bước xa vọt đi lên, đem Tần Thiên đỡ xuống đài, để nàng ngồi xuống, lo lắng hỏi tình huống nàng, một bên lại bảo người đi tìm đại phu.

“Bụng ta bỗng nhiên đau quá...” Tần Thiên che bụng, từng đợt đau đớn liên tiếp không ngừng, tuy rằng không đến mức đau đến chết đi sống lại, nhưng phải mất toàn bộ sức lực để chống đỡ, Tần Thiên mới đầu rất muốn nhịn đau, tiếp tục biểu diễn, nhưng đau đớn kia căn bản không buông tha nàng, dày đặc mà bá đạo, chỉ một lúc, trên trán nàng đã toát ra mồ hôi lạnh.

Trang Tín Ngạn tiếp nhận khăn sạch do Thanh Liễu đưa qua lau mồ hôi cho nàng, thấy nàng vẻ mặt thống khổ, hận không thể thay nàng chịu đựng đau đớn này.

“Biểu diễn, biểu diễn...” Tần Thiên còn vương bận biểu diễn đang bị gián đoạn.

Thanh Liễu vội la lên: “Đại thiếu phu nhân, người hiện tại như vậy làm sao còn có thể tiếp tục biểu diễn? Như vậy đi, ta sẽ nói với mọi người, biểu

diễn đổi sang ngày khác.” Nói xong, nàng nhìn Trang Tín Ngạn hỏi ý kiến, Trang Tín Ngạn vội vàng gật đầu.

Tần Thiên lại thấy không ổn, hôm nay thật vất vả tụ tập nhiều người như vậy, thật vất vả khiến mọi người hưng trí, nếu để gián đoạn, chẳng phải khiến mọi người mất hứng? Cho dù đổi sang ngày khác, thứ nhất không biết những người này còn ở lại Tuệ Châu bao lâu, cho dù có đủ những người ngày hôm nay, cũng không còn tác dụng hiệu quả làm hăng hái tinh thần như vậy nữa. Thứ hai, Jill Sam có thể đợi cho nàng thân thể phục hồi như cũ mới quyết định hay không? Trang Minh Hỉ cũng không phải ngồi không, trong lúc đó nếu sinh ra biến cố, nàng cũng không dám chắc thắng.

Đang lúc Trang Tín Ngạn vì Tần Thiên lo lắng, cách đó không xa Tạ Đình Quân cũng hận không thể lập tức đi qua xem xét tình huống của nàng, nhưng dù thế nào, trước mặt mọi người, một quan viên như hãn sao dám đối với một phụ nhân biểu hiện ra chú ý quá mức, không phải cho người khác cơ hội đàm tiếu ảnh hưởng sự nghiệp của hãn hay sao? Nói đến đó, hãn cũng không phải tiểu tử mới lớn vì nữ nhân liêu lĩnh, lập tức cũng có thể đem lo lắng nhin xuống, chỉ sai tùy tùng đi qua xem tình huống thế nào. Tùy tùng đáp lời là Tần Thiên phát bệnh, Tạ Đình Quân tuy rằng lo lắng cũng không thể làm được gì.

Đối với chuyện phát sinh trên người Tần Thiên, Trang Minh Hỉ trong lòng biết rõ ràng, nàng nhìn thoáng qua Dương quan bên cạnh, nàng từ Chu Quan Trường biết được, người này mặt ngoài thoạt nhìn có vẻ ôn hòa, nhưng làm việc lại quyết đoán tàn nhẫn, lúc trước bởi vì sinh ý thiếu chút nữa gây ra án mạng, sau lại tốn không ít bạc mới áp chế chuyện này xuống.

Nàng biết rõ Dương quan đối với địa vị Thương tổng lâm vào tình thế bắt buộc, cho nên cố ý trước tiên lộ ra tin tức cho hãn, chính là cho hãn thời gian chuẩn bị. Quả nhiên hết thảy đều phát triển theo hướng suy nghĩ của nàng.

Tần Thiên, người muốn đấu với ta? Người chớ quên một câu, cường long không áp địa đầu xà, chung quy không thể trong khoảng thời gian ngắn nắm giữ mọi tin tức, lúc này đây, người chung quy vẫn thất bại trên tay ta.

Thừa dịp mọi người đều nhìn về phía Tần Thiên, Trang Minh Hỉ gọi Hỉ Thước, thấp giọng phân phó nàng một câu, sau đó lặng yên đi đến một đại sảnh sau một tiểu thính tương đối hẻo lánh chờ đợi.

Chỉ chốc lát, Jill Sam được Hỉ Thước dẫn dắt tới. Đi theo phía sau bọn họ còn có phiên dịch mà Trang Minh Hỉ mời đến.

“Jill Sam tiên sinh, muốn một mình gặp mặt người, thật đúng là không dễ dàng a” Trang Minh Hỉ đứng lên, cười khanh khách nói với hắn.

Jill Sam ngượng ngùng ngồi xuống, mấy ngày này bởi vì phải đợi tin tức từ phía Tần Thiên, cho nên hắn luôn tránh né Trang Minh Hỉ. Lại không nghĩ rằng nàng nhân cơ hội này tìm tới cửa.

“Bất quá, ta có thể hiểu bản khoản của tiên sinh, ta biết tiên sinh nhất định là bị Tần đương gia của Thịnh Thế dùng hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc, nhưng mà...” Trang Minh Hỉ chỉ về phía đại sảnh, khẽ thấp thanh âm nói: “Hoa chiêu này của nàng ta, mặc dù đẹp mắt, rất dễ có thể nhìn ra vấn đề, Jill Sam tiên sinh vẫn nên lo lắng suy nghĩ cẩn thận, tuy rằng ta không thể cung cấp hoa chiêu như vậy, nhưng là ta lại có thể cam đoan tiên sinh sẽ kiếm được lời, Tần đương gia có thể cam đoan hay sao?”

Dương quan là con dao để nàng đối phó Tần Thiên, nhưng thành quả đạt được, đương nhiên vẫn là bản thân đến lĩnh rồi.

Nghe xong lời của Trang Minh Hỉ, Jill Sam mày nhíu chặt, trong lòng chuyển vô số ý niệm. Trang Minh Hỉ luôn ngồi bên cạnh kiên nhẫn chờ đợi, nhưng đúng lúc này, Hỉ Thước vẫn đứng canh ngoài cửa bỗng nhiên tiến vào bầm báp.

“Tiểu thư, tiểu thư, biểu diễn trà lại được tiếp tục.”

“Cái gì? Làm sao có thể?” Trang Minh Hỉ không khỏi thay đổi sắc mặt, vừa rồi nàng rõ ràng nhìn thấy Tần Thiên đau đớn vô cùng, làm sao có thể trong nháy mắt không có việc gì lên đài biểu diễn? Dương quan ra tay cũng không thể lơ lửng sơ sót như vậy.

Bên kia, Jill Sam thông qua phiên dịch cũng biết được tin tức này, lập tức hai mắt sáng ngời: “Biểu diễn công phu trà ta đang xem cao hứng, nếu lại tiếp tục biểu diễn, ta dù thế nào cũng phải thưởng thức, Thẩm phu nhân, ta đi trước một bước.”

Nói xong, Jill Sam sai bước lướt qua Trang Minh Hỉ đi ra tiểu thính.

Trang Minh Hỉ ở phía sau kêu to: “Tiên sinh, Jill sâm tiên sinh.”

Nhưng Jill Sam dường như không hề nghe thấy, cũng không quay đầu lại.

Trang Minh Hỉ trong lòng thầm hận. Nàng khẽ cắn môi, bước nhanh đi ra tiểu thính, nàng thật muốn nhìn xem, Tần Thiên còn có thể tiếp tục biểu diễn như thế nào, nàng ta cho dù gắng gượng, tin tưởng cũng không được bao lâu, kết quả sẽ chỉ càng tồi tệ thêm.

Mới vừa đi ra tiểu thính, nàng nhìn về phía sân khấu, vừa trông thấy, ngây dại tựa như bị sét đánh.

Nàng nhìn người đứng trên đài kia, dù thế nào cũng không thể tin được hai mắt của mình.

Sao lại thế này? Hắn làm sao có thể đứng trên đó?

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 261: Thay thế

Ngay lúc Jill Sam được Hỉ Thước lén lút dẫn đến tiểu thính, Trang Tín Ngạn phái người đi thỉnh đại phu cũng đến di quán. Trang Tín Ngạn bảo Hải Phú cùng chường quây Trà Hành ở đại sảnh tiếp đón trấn an khách nhân, sau đó liền giúp đỡ Tần Thiên đi đến một phòng nhỏ tạm thời nghỉ ngơi.

Đại phu chẩn đoán qua nói Tần Thiên ăn phải một loại dược gọi là giáo tràng thảo gì đó, đại phu nói: “Loại giáo tràng thảo có độc tính, có điều độc này không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng sẽ làm thân thể không khoẻ trong một thời gian ngắn, biểu hiện rõ ràng nhất chính là đau bụng và tứ chi vô lực.”

“Giáo tràng thảo?” Tần Thiên vỗ về bụng nhịn đau nói: “Ta tuyệt đối không ăn mấy thứ như vậy.”

Đại phu cười nói: “Thứ này bề ngoài cùng rau họ thập phần tương tự, Tần đương gia là người bên ngoài, nhất thời không để ý cũng không có gì kỳ quái”

Tần Thiên nhất thời cũng không rõ bản thân có phải đã ăn nhầm giáo tràng thảo hay không. Bất quá hiện tại nàng vì sao trúng độc đã không còn quan trọng, quan trọng là, nàng nên vượt qua cửa ải khó khăn này như thế nào.

Một bên Thanh Liễu hỏi đại phu Tần Thiên có bị nguy hiểm gì hay không. Đại phu nói: “Không sao, loại này độc tính thông thường, chỉ cần

uống mấy thang thuốc, an tâm tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng sẽ phục hồi như cũ “

Trang Tín Ngạn nghe thấy lời ấy rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tần Thiên lại hoảng sợ, “Mười ngày nửa tháng?” Nếu phải chờ tới mười ngày nửa tháng, phỏng chừng mọi việc cũng hỏng hết.

“Đại phu có biện pháp nào hiện tại có thể làm cho ta khôi phục thật nhanh hay không, chỉ cần có thể để ta thuận lợi biểu diễn xong là được rồi”, có lẽ vì quá mức kích động, Tần Thiên chỉ cảm thấy cơn đau càng thêm rõ ràng, nàng không khỏi ôm bụng gập thắt lưng. Bên cạnh Trang Tín Ngạn bởi vì quá mức lo lắng, cũng không quản sự có mặt của đại phu, vươn tay giúp nàng xoa bụng, thầm nghĩ giúp nàng thoải mái một chút, cũng may đại phu cũng không phải người cổ hủ, đối với tình hình này cũng coi như không nhìn thấy.

“Biện pháp không phải không có, có điều biện pháp này quá mức bá đạo, tuy rằng có thể giúp Tần đương gia tạm thời vô sự, nhưng về sau chỉ sợ thân thể sẽ yếu ớt hơn, thời gian cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng phải kéo dài hơn, chỉ không để ý một chút, có lẽ còn gây thương tổn cho thân thể” đại phu trả lời.

Thấy rõ lời của đại phu, Trang Tín Ngạn không đợi Tần Thiên nói, quả quyết xua tay, nói: “Không được” tiếp theo không chút phân trần, bảo Thanh Liễu đi theo đại phu kê đơn bốc thuốc. Căn bản không để ý tới sự kiên trì của Tần Thiên.

“Tín Ngạn, chàng biết rõ lần biểu diễn này có bao nhiêu trọng yếu, chỉ cần ta có thể thành công biểu diễn xong, Jill Sam nhất định sẽ giao quyền môi giới cho chúng ta. Nhưng nếu bị gián đoạn như vậy, hoặc là chờ qua mười ngày nửa tháng mới tiếp tục, có lẽ Trang Minh Hi đã ngồi lên vị trí Thương tổng, chúng ta cùng nàng ân oán thế nào chàng so với bất kỳ ai

khác đều rõ ràng, nếu để nàng ngồi lên vị trí Thương tổng, chúng ta về sau khó lòng phòng bị a Tín Ngạn, đây cũng không phải là việc nhỏ”. Tần Thiên bắt lấy cánh tay hấn sột ruột nói, nói còn chưa xong, lại một trận đau bụng đánh úp tới, gastroenteritis thật sự là danh phù kỳ thực, Tần Thiên chỉ cảm thấy hiện tại ruột đang nhào lộn xoắn lại, đau khiến nàng đổ một thân mồ hôi lạnh.

“Ta chỉ biết sự an nguy của nàng mới là điều quan trọng nhất” Trang Tín Ngạn nhìn nàng, ánh mắt cùng giọng điệu vô cùng kiên định. Mặc kệ là chuyện gì, đều không thể dùng sự an nguy của nàng để đổi lấy.

“Tín Ngạn...” Tần Thiên làm sao không biết hấn quan tâm mình, nhưng lúc này đâu phải thời điểm dành cho nữ nhi tình trường, cho dù liều mạng thân thể bị một chút thương tổn, nàng cũng sẽ không cho Trang Minh Hi bất kỳ một cơ hội nào

“Nàng đừng nói nữa, ta sẽ không đáp ứng.”

“Không được, ta cái gì cũng đều có thể nghe lời chàng, nhưng lúc này đây, ta nhất định phải tiếp tục biểu diễn.” Tần Thiên cũng cố chấp, nàng giãy dụa đứng lên, lướt qua bên cạnh Trang Tín Ngạn, muốn đi ra ngoài tìm đại phu vừa rồi.

Mới vừa đi hai bước, cánh tay đã bị Trang Tín Ngạn giữ chặt, “Tín Ngạn” Tần Thiên quay đầu lại trừng mắt hấn, vừa tức vừa vội.

“Ta đi” Trang Tín Ngạn nhìn nàng, con người như miếng băng mỏng lóe ra không chừng.

“Cái gì?” Tần Thiên nhất thời không phản ứng kịp.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, lóe ra mâu quang dần dần lắng đọng, từ từ, trên nét mặt lộ ra vẻ kiên quyết đánh một ván bạc cuối cùng, “Công phu trà ta cũng biết, nàng nghỉ ngơi, để ta biểu diễn.”

Đại sảnh

Trang Tín Ngạn giúp đỡ Tần Thiên ở dưới đài cách đó không xa ngồi xuống ghế, “Nàng nghỉ ngơi cho tốt.” Trang Tín Ngạn vỗ vỗ tay nàng.

Tần Thiên vẫn nhìn hẩn, trong lòng cao thấp phập phồng, không thể an tâm.

Dàn xếp xong, Trang Tín Ngạn thẳng lưng, xoay người mặt hướng sân khấu, vừa mới chuẩn bị cất bước, Tần Thiên cầm tay hẩn, nàng cảm giác được lòng bàn tay hẩn toát ra mồ hôi lạnh, cảm giác được hẩn toàn thân cứng đờ.

Sau khi bọn họ bước ra, liền trở thành tiêu điểm chú ý trong toàn trường. Tất cả mọi người nghỉ hoặc nhìn bọn họ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chương quây ứng phó trường hợp đã có chút lực bất tòng tâm, có rất nhiều thương nhân ngoại quốc thấy biểu diễn bị gián đoạn muốn rời đi, là hẩn cố gắng hết sức lưu lại, cố gắng ổn định toàn trường, nay nhìn thấy lão bản đi ra, như được cứu thoát, nói với mọi người: “Gia chủ của chúng ta đã ra, các vị khách quan yên tâm, gia chủ chúng ta nhất định sẽ cho mọi người một lời giải thích.”

Bên này, Tần Thiên nhất thời không màng tới việc xã giao với khách nhân, nàng nhìn Trang Tín Ngạn bỗng nhiên cảm thấy lòng chua xót, hẩn rất miễn cảm, quái gở, tuy rằng học nói lâu như vậy, cũng ít khi triển lộ trước mặt người khác, không phải hẩn không thêm để ý ánh mắt cùng cười nhạo của người ngoài, chỉ mới hai ngày trước, một tiểu nhị trong Trà Hành nhẹ nhàng băng quơ một câu, đã làm cho hẩn khổ sở để ý rất lâu. Vậy mà hiện tại, hẩn vì nàng, bắt buộc bản thân đối mặt với nhiều người như vậy, buộc bản thân ở trước mặt nhiều người biểu diễn nói chuyện, hẩn đã phải

cố gắng hạ quyết tâm, dùng một tâm tình như thế nào để ép buộc bản thân đối mặt với hết thảy?

Nàng không muốn trơ mắt nhìn hăn đối mặt với sự xấu hổ cùng cười nhạo.

“Tín Ngạn, quên đi, đối ngày là được rồi, chúng ta sẽ tìm biện pháp khác...” Tần Thiên gắt gao giữ chặt tay hăn.

“Nàng yên tâm.” Trang Tín Ngạn cúi đầu, nhìn nàng ôn nhu nói, sau đó nhẹ nhàng giãy khỏi tay nàng, hướng tới trước sân khấu.

Hăn sắp đối mặt với cái gì, hăn rất rõ ràng. Nhưng Tần Thiên nói rất đúng, địa vị Thương tổng quá trọng đại, nếu việc này không xử lý tốt, tương lai chịu khổ vẫn là Tần Thiên. Hăn không muốn Tần Thiên thân thể bị hao tổn, lại càng không muốn nàng tương lai vì chuyện Thương tổng phí công chịu tội, biện pháp duy nhất, hăn chỉ có thể tiếp tục việc biểu diễn.

Nhưng hăn không ngừng tự hỏi mình, hăn có thể làm được không? Hăn thật sự có thể làm được không?

Nhất định làm được, mặc dù làm không được cũng phải tìm mọi cách mà làm được. Nếu ở thời khắc mấu chốt không thể vì người nhà chặn phong che vũ, hăn sao còn được gọi là trượng phu, là nam nhân nữa đây?

Trang Tín Ngạn mím môi, hai tay rất nhanh nắm thành quyền.

Hăn đi lên trước đài, xoay người, đối mặt với mọi người.

Toàn bộ thế giới một mảnh yên tĩnh, hăn không nghe thấy bất cứ thanh âm nào, nhưng hăn có thể thấy rõ lời mỗi một người nói, thấy rõ thần sắc mỗi một khuôn mặt.

Về mặt của mọi người bao gồm kinh ngạc, nghi hoặc, khinh thường, thậm chí là khinh bỉ.

Điều này cũng không kỳ quái, Thịnh Thế càng phát triển, mọi người khi đàm luận về lá trà của Thịnh Thế, về năng lực của Tần Thiên, cũng sẽ đàm luận tới chỗ thiếu hụt của hắn. Lúc trước, mọi người đều nói Tần Thiên chỉ là một nha hoàn giả cho hắn trở thành đương gia là đã tu luyện mấy đời phúc khí, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, những lời này lại biến thành Trang phủ thật sự có vận khí tốt, Trang Tín Ngạn hắn lại gặp may đến vậy, một kẻ cầm điếu lại cười được một thê tử tốt như thế.

Đương nhiên, hắn cũng không để ý những lời này, ngay cả bản thân hắn cũng cho rằng như vậy, hắn thật sự là may mắn, có thể cưới được Tần Thiên làm thê tử.

Có điều ánh mắt hoặc khinh bỉ hoặc thương hại vẫn khiến hắn khó chịu.

Nhưng hiện tại, hắn biết, hắn không thể để ý đến điều này, hắn muốn thoải mái, hắn muốn bảo trì nổi lòng bình tĩnh, như vậy mới có thể phát huy trình độ tốt nhất —— khả năng nói chuyện của mình.

Mà cùng lúc đó, Trang Minh Hỉ về chỗ ngồi của mình, nàng nhìn về phía Trang Tín Ngạn thần sắc bình tĩnh đứng trên đài, kinh ngạc hỏi người ngồi cùng bàn: “Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phan quan buông tay: “Thẩm phu nhân, những gì ta biết cũng không hơn người là bao.”

Trang Minh Hỉ lại chuyển hướng đến Dương quan bên cạnh, thấy hắn sắc mặt âm trầm trừng mắt nhìn Trang Tín Ngạn, một màn này thực hiển nhiên đã nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Xem tình hình này, dường như là Tần đương gia bị bệnh cấp tính, không phải là Trang Đại công tử muốn thay thế thê tử hắn tiếp tục biểu diễn

đó chứ, mọi người đều biết, hần vừa câm vừa điếc, sao có thể biểu diễn?” Người nói chuyện là một vị thương hành, là thương hành có tương quan lợi ích với Trang Minh Hỉ, tất nhiên không hy vọng nhìn thấy Thịnh Thế thành công, cho nên hiện tại cũng không chút nào cố kỵ nói mấy lời gây tổn hại.

“Lưu quan, quân tử không chê bai sở đoản của người khác.” Phan quan không khỏi hờn giận.

Lưu quan ho khan hai tiếng, cũng ngượng ngùng lên tiếng lần nữa.

Trang Minh Hỉ nhìn người đứng trước sân khấu, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Không có khả năng, mặc dù Tín Ngạn có thể nói hai câu, nhưng tuyệt đối không thể ở trước công chúng biểu diễn, một khi đã như vậy, hần sao có lá gan đi đến trước sân khấu chứ?

Trang Minh Hỉ tay đặt dưới bàn bởi vì quá mức khẩn trương mà có chút run rẩy.

Bên kia, Tạ Đình Quân nhìn Trang Tín Ngạn đứng trên đài cũng vô cùng khiếp sợ, hần nghe thấy hai vị đại nhân ở bên cạnh nghị luận.

Lý đại nhân nói: “Tai và miệng của Trang Đại công tử không phải không tiện hay sao? Không biết hành động này của hần có ý gì?”

Chu Quan Trường nói: “Nghĩ đến chắc hần thấy thân thể của thê tử không khoẻ, cho nên thay thế nàng biểu diễn.”

Lý đại nhân lại nói: “Sớm nghe nói Trang Tín Ngạn đối với thê tử mỗi tình thâm thiết, quan tâm đầy đủ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên.”

Nghe đến đó, Tạ Đình Quân không khỏi hướng về phía Tần Thiên nhìn lại, thấy nàng một tay ôm bụng, vẻ mặt thống khổ, nhưng toàn bộ tâm thần

của nàng dường như cũng chưa từng để ý tới sức khỏe của mình, ánh mắt nàng vẫn đuổi theo Trang Tín Ngạn trên đài, dường như toàn bộ thiên địa chỉ có hân tồn tại.

Tạ Đình Quân hai tay cầm chén không ngừng nắm chặt, bỗng nhiên “Crắc” một tiếng, cái chén vỡ đôi, Lý đại nhân vội vàng sai người tới dọn dẹp, lại đưa chén mới lên, không ngừng hỏi Tạ Đình Quân có bị thương hay không. Tạ Đình Quân chỉ xua tay, sắc mặt có chút khó coi.

Bên này, Thanh Liễu đã cầm viên thuốc trở về, nhìn thấy Trang Tín Ngạn trên đài cũng thực kinh ngạc: “Thiếu phu nhân, Đại công tử đây là...”

Tần Thiên một phen đoạt lấy bình sứ trong tay nàng, hỏi: “Uống bao nhiêu?”

“Một viên là được rồi.”

Tần Thiên lại đổ ra ba viên chuẩn bị nuốt vào, nàng cho rằng, được lượng gấp bội, hiệu quả lại càng nhanh. Nàng thầm nghĩ nhanh ngăn chặn đau bụng khôi phục thể lực, thay thế Trang Tín Ngạn đang đứng trên đài. Thanh Liễu nhìn thấy vội vàng ngăn nàng lại: “Đại thiếu phu nhân, là được cũng có ba phần độc, làm sao có thể uống nhiều như vậy. Ta biết người lo lắng cho Đại thiếu gia, nhưng nếu để Đại thiếu gia biết người vì hân tự mình tàn phá thân thể, hân nhất định càng thêm thương tâm.”

Nhìn Trang Tín Ngạn đang chuẩn bị trên đài, Tần Thiên trong lòng đau xót, tùy ý để Thanh Liễu lấy đi hai viên thuốc, sau đó nuốt vào một viên.

Trên đài, Trang Tín Ngạn hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí mở miệng.

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 262: Gây khó dễ

Dưới đài mọi người nhìn thấy Trang Tín Ngạn đều châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ.

Trên đài, Trang Tín Ngạn hít sâu một hơi, cổ lấy dũng khí mở miệng.

“Tại hạ là Trang Tín Ngạn của Thịnh Thế Trà Hành.”

Hắn vừa mở miệng, toàn trường tức khắc an tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn cảm điếc đại đa số mọi người đều biết, mặc dù có một số thương nhân ngoại quốc không biết nhưng khi Trang Tín Ngạn vừa bước lên đài, thông qua phiên dịch cũng đã biết được điểm này. Trong đó cũng có một số người cũng biết Trang Tín Ngạn có thể nói được một hai câu, nhưng người tận tai nghe hắn phát ra tiếng cũng không nhiều.

Vì thế, ánh mắt mọi người đều lộ ra vẻ ngạc nhiên. Dưới ánh mắt chú ý của mọi người, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên nghĩ tới không lâu ở bên đường nhìn thấy con khỉ đang diễn trò, ánh mắt mọi người chăm chú nhìn vào con khỉ đó cùng hiện tại nhìn chăm chú vào mình cũng không có gì khác nhau.

Trang Tín Ngạn nắm chặt thành quyền, trong lòng không ngừng mà nhắc nhở bản thân đừng để ý, chỉ cần hắn có thể biểu diễn xong, có thể khiến thế tử an tâm nghỉ ngơi.

Hắn lại hít sâu một hơi, đón lấy đủ loại ánh mắt dưới đài, tiếp tục nói: “Thê tử tại hạ bởi vì thân thể không khỏe... biểu diễn... sẽ do ta thay thế...”

Hắn cố gắng tập trung tinh thần, một chữ một chữ nói xong, mỗi khi nói một câu, liền tạm dừng một lúc, sau đó lại nói câu tiếp theo. Hắn cố gắng hết sức tranh thủ đem từng chữ đều phát âm rõ ràng. Chỉ chốc lát, trên lưng đã bị mồ hôi tẩm ướt.

Nhìn Trang Tín Ngạn trên đài toàn tâm toàn ý vì mình suy nghĩ, Tần Thiên nhin không được lệ nóng doanh tròn.

Mấy câu nói đó ý tứ có vẻ đơn giản, mặc dù có một hai từ phát âm không rõ ràng lắm, nhưng mọi người đều hiểu được ý của hắn. Phiên dịch đem ý tứ của hắn truyền đạt lại cho các thương nhân ngoại quốc biết.

“Tình huống của ta... Mọi người hẳn đã biết... Ta mồm miệng không tiện... Nói chuyện có lẽ không rõ ràng... Ta sẽ cố hết sức... Còn thỉnh mọi người thông cảm...”

Nói xong, Trang Tín Ngạn chấp tay.

Câu nói không mấy phức tạp, bởi vì hắn mang áp lực tâm lý trầm trọng, cho nên nói ra vấp vả vô cùng. Bất quá, hắn tính cách tuy rằng miễn cảm, nhưng trường hợp cần phải vững vàng lại chưa bao giờ xảy ra sai lầm. Sự vấp vả của hắn không hề để lộ ra một phần, trong mắt người ngoài, hắn nhìn qua trầm ổn, bình tĩnh, khiến người ta ngoài ý muốn.

Dưới đài mọi người hai mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy giờ khắc này quý dị bất khả tư nghị.

Nhưng một kẻ cầm điếu sao có thể biểu diễn giảng trà? Điểm này lại làm cho mọi người tò mò.

Tiếng đàn róc rách lại vang lên.

Trong tiếng đàn lượn lờ, Trang Tín Ngạn đem nước sôi đổ lại vào ấm, đặt lên hỏa lò. Tần Thiên ở một bên nhìn động tác của hắn, đối với kỹ xảo

pha trà của hã, Tần Thiên cũng không lo lắng. Vài năm nay đều là Trang Tín Ngạn cùng nàng nghiên cứu công phu trà, tối hôm qua cũng là hã giúp đỡ nàng trong việc biểu diễn. Tuy rằng nàng có kiến thức ở kiếp trước, nhưng Trang Tín Ngạn có thiên phú cực cao, có thể nói, xét về mặt nghiên cứu trà, Trang Tín Ngạn so với nàng chỉ có hơn chứ không thể thua kém, vì vậy đây cũng là nguyên nhân Trang Tín Ngạn không chút do dự muốn thay thế nàng hoàn thành biểu diễn.

“Mặc dù là nước suối.... Cũng có điểm phải chú ý...” Trang Tín Ngạn thừa dịp đun sôi nước, cùng mọi người nói chuyện: “Trên đỉnh núi nước suối tinh khiết, nước suối dưới chân núi thuần hậu, nước suối chảy qua kẽ đá lại ngọt lành, nước suối bên bờ cát mát lạnh, nước suối ngầm dưới lòng đất lại hùng hậu, lưu động giả lương, phụ âm giả thẳng, sơn tước tuyên quả, sơn tú tuyên thần, nước suối vô vị.”

Hã đứng ở trước đài, một thân áo dài màu lam, trắng trong thuần khiết văn nhã, tuấn đạt vô song. Hã vốn có tướng mạo cực kỳ xuất sắc, nay dùng vẻ mặt điềm đạm, cổ họng hơi khàn khàn nói ra những lời này, liền làm cho người ta có cảm giác như đắm chìm trong gió xuân, đặc biệt là trong mắt các thương nhân ngoại quốc, quả thực chính là một bức họa cuộn tròn thần bí có chứa sắc thái truyền kỳ.

Về phần hã phát âm có chuẩn xác hay không, thương nhân ngoại quốc cũng không hề nhận ra. Chỉ khổ cho các phiên dịch, rất nhiều chỗ nghe không hiểu lại, lại không muốn để lão bản mất mặt mà mở miệng hỏi lại. Cũng may biết là hã đang nói tới nước suối, nghe mang máng mà đoán, cũng có thể phiên dịch được đại khái.

Trang Minh Hỉ cùng Dương quan thấy vẻ mặt thương nhân ngoại quốc say mê, đều âm thầm sốt ruột.

Thấy Trang Tín Ngạn biểu diễn coi như thuận lợi, Tần Thiên tâm vẫn đang khẩn trương mới thoáng buông lỏng.

Rất nhanh nước đã sôi, Trang Tín Ngạn nhắc ấm lên, rót ra ấm pha trà, lại đổ trà vào để rửa trà lần đầu, trong khoảng thời gian này cũng không cần phải nói nhiều, tất cả mọi người ánh mắt tập trung vào động tác của hã, thấy hã động tác như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, càng làm nổi bật gương mặt như ngọc, thân hình thon dài, so với Tần Thiên linh động cũng có một cảm giác tiêu sái, hưởng thụ thị giác mỹ diệu.

Các thương nhân ngoại quốc liên tục gật đầu, chặc chặc lấy làm kỳ diệu.

Lúc này, Dương quan bỗng nhiên đứng lên, cất tiếng hỏi: “Xin hỏi Trang công tử, nước trà phải chú ý, vậy ấm đun trà có phải chú ý hay không?”

Dương quan biết, Trang Tín Ngạn có nhược điểm là câm điếc, tuy rằng hã có thể nói một chút, nhưng phun từ nhả chữ cũng không rõ ràng. Trang Tín Ngạn càng tránh nhiều lời, hã càng muốn làm cho hã phải nhiều lời, tốt nhất có thể khiến hã tâm hoảng ý loạn, trợn cước rồi tung, biểu diễn sẽ chấm dứt trong sự thất bại, cơ hội chỉ có một lần, sau này Thịnh Thế muốn dùng công phu trà đả động Jill Sam, chỉ sợ sẽ không còn dễ dàng như vậy!

Thấy có người hỏi, Trang Tín Ngạn không khỏi ngừng động tác, thấy rõ người vừa nói là Dương quan, trong lòng nhất thời sáng tỏ.

Phan quan ngồi cùng bàn với Dương quan biết hã có tâm gây khó dễ, lập tức vì Trang Tín Ngạn giải vây, hã cười nói: “Dương quan, công phu trà rõ ràng là tuyệt kỹ độc nhất vô nhị mà Thịnh Thế nghiên cứu ra, người hỏi cặn kẽ như vậy, không phải là cố ý khó xử đấy chứ? Ngồi xuống thưởng thức là được rồi.”

Nói xong, vừa cười vừa kéo dương quan ngồi xuống.

Giảng trà tuy rằng sớm đã có, nhưng Tần Thiên hôm nay biểu diễn, cũng là kết hợp với nghiên cứu về trà nghệ ở đời sau để phát triển ra một cách thức mới, nói là tuyệt kỹ độc nhất vô nhị, quả đúng vậy. Đối lại là bình

thường, Dương quan cũng không đến mức hỏi kỹ như vậy, nhưng hôm nay hẳn có tâm gây khó dễ, vì vậy tình huống cũng khác biệt.

Bị Phan quan ngăn lại, Dương quan cũng không tiện xé rách da mặt, không thể cứ thế truy vấn, thời điểm đang không biết nên tiếp tục thế nào, một bên Trang Minh Hỉ bỗng nhiên kiều my cười ra tiếng: “Phan quan lời ấy sai rồi, nếu Thịnh Thế hôm nay xuất ra công phu trà chia sẻ cùng mọi người, quần chúng có nghi vấn, vì sao không thể giải đáp, Trang công tử nói cũng chưa nói ra ý tứ mà Phan quan đã trách cứ Dương quan như vậy cũng là không nên ” nói xong, Trang Minh Hỉ chậm rãi đứng lên, xoay người, nhìn về phía Tạ Đình Quân đang ngồi, cười khanh khách nói: “Tạ đại nhân, không biết lời của dân phụ có đúng hay không?”

Tạ Đình Quân cười cười, trả lời: “Thẩm phu nhân nói có lý.”

“Đa tạ Tạ đại nhân” Trang Minh Hỉ cười thi lễ.

Trong số những người ngồi đây, kẻ muốn Trang Tín Ngạn thất bại nhất là ai? Không phải nàng cũng không phải Dương quan, chính là Tạ Đình Quân

Nghe thấy lời của Tạ đại nhân, Phan quan hơi hơi thay đổi sắc mặt, không lên tiếng nữa, Dương quan mặt có chút biến đổi, quay đầu nhìn Trang Minh Hỉ liếc mắt một cái.

Các thương hành còn lại tâm tư khác nhau.

Bởi vì mọi người đều hiểu được một sự kiện, này Tạ đại nhân nếu đã mở miệng, về sau mặc kệ là ai, đều có thể tùy ý hỏi han, Thịnh Thế cho dù không nể mặt Tạ đại nhân, cũng không thể đối với từng vấn đề đều giấu mà không đáp, trừ phi bọn họ không sợ đắc tội với Tạ Tổng đốc thân là nghiệp quan, đắc tội quan phủ không phải muốn chết hay sao? Tin tưởng Thịnh Thế không đến mức không thấy rõ được điểm này.

Có hai đối thủ lớn như Trang Minh Hỉ cùng Dương quan ở đây, Trang công tử cầm điếu muốn biểu diễn cho xong, chỉ sợ là điều huyền hoặc.

Một bên Tần Thiên thấy vậy tức giận đến cắn chặt răng.

Đây là gì, bắt nạt Tín Ngạn là người cầm điếu sao?

Nàng nhìn không được trừng mắt nhìn Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân hình như cảm giác được, ngẩng đầu hướng nàng nhìn qua, Tần Thiên không chút nào che giấu lửa giận trong ánh mắt. Nhưng Tạ Đình Quân dường như không phát hiện, lạnh nhạt xoay mặt đi.

Có lẽ vì quá tức giận, một trận đau bụng đánh úp lại, Tần Thiên đau đến cúi gập thắt lưng, trong lòng mắng to viên thuốc vừa uống, sao một chút hiệu quả đều không có.

“Không biết Trang công tử có thể vì tại hạ giải thích nghi hoặc hay không?” Có Tạ Đình Quân làm chỗ dựa, Dương quan không còn chút lo lắng, giọng cũng lớn tiếng hơn.

Các thương nhân ngoại quốc đã từ miệng phiên dịch hiểu được chuyện gì xảy ra, đối với vấn đề này, bọn họ cũng cảm thấy hứng thú, đều hưng trí bừng bừng nhìn Trang Tín Ngạn trên đài, chờ mong hắn trả lời.

Trang Tín Ngạn làm sao không biết bọn họ cố ý quấy rối. Bất quá loại trình độ này sao có thể làm khó được hắn?

Hắn mỉm cười, nụ cười ấy như tế nguyệt tinh thần, quang hoa vạn tượng, hắn nhìn về phía Dương quan, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Vì Dương huynh giải thích nghi hoặc không phải là không thể được... Bất quá... Hiện tại là thời điểm mấu chốt để pha trà... Không thể trễ... Chờ hết thấy đều kết thúc... Dương huynh muốn biết điều gì... Tại hạ sẽ tri vô bất ngôn (không chút giấu giếm)”

Nghe được lời này, Tần Thiên lập tức liền thoải mái, một chiêu này nặng tựa ngàn cân, cứ như vậy, trước khi công phu trà kết thúc, người khác cũng sẽ không quấy rối, chỉ cần biểu diễn có thể chấm dứt thuận lợi, hết thầy đã định đoạt.

Nàng sớm nên biết phu quân của nàng sao có thể dễ dàng bị người khác tính kế được?

Tần Thiên nhìn phu quân của mình, trong lòng tràn đầy tự hào.

Nhưng Dương quan dường như còn chưa từ bỏ ý định, lại nói: “Trang công tử, người nói cái gì vậy, mời người nói lại rõ ràng hơn một chút, ta không nghe thấy a~”

Tần Thiên sắc mặt khê biến, đây là chuyện Tín Ngạn đặc biệt để ý, nàng vội vàng nhìn về phía Trang Tín Ngạn, đã thấy sắc mặt hắc vẫn trầm ngưng như trước, hắc không chút hoang mang, lại nhắc lại lời vừa nói một lần nữa, dùng tốc độ thông thả lặp lại một lần, cuối cùng, hắc nhìn Dương quan thành khẩn nói: “Ta bởi vì nghe không thấy... Học nói có chút khó khăn... khiến Dương huynh thấy bất tiện... Là lỗi của ta... Dương huynh nếu còn không nghe rõ... Ta có thể lặp lại lần nữa.”

Hắc nói thành khẩn như vậy, trước mặt mọi người, Dương quan cũng không tiện gây khó dễ, phần nộ ngời xuống, cũng không lên tiếng nữa, trong lòng cũng hiểu được, đối với chuyện này hắc đã vô lực ngăn cản.

Kế tiếp lại đun nước, làm nóng chén cùng ngâm trà, bởi vì không có ai quấy rối, tất nhiên vô cùng thuận lợi lưu sướng.

Trong tiếng đàn róc rách như nước suối chảy, công phu trà đã đến công đoạn ngâm lá trà, mùi thơm ngát nhất thời tràn ngập toàn bộ đại sảnh, nhóm thương nhân ngoại quốc sợ hãi than thầm không thôi, đều nói chưa bao giờ ngửi qua hương trà nồng đậm lại không mất đi sự thanh nhã như vậy.

Tần Thiên không hề kỳ quái, phải biết rằng công phu trà bất luận là về lá trà, trà cụ, chất lượng nước pha, hay độ lửa đều có yêu cầu cực cao, mục đích chính là để phát huy đặc tính tốt nhất của lá trà, tất nhiên so với pha trà bình thường hương vị đều thơm ngon hơn nhiều.

Trang Tín Ngạn phân phó hạ nhân bên cạnh để những khách nhân theo thứ tự nhấm nháp nước trà, những khách nhân uống xong đều tán thưởng không dứt, các thương nhân ngoại quốc lại vì Trang Tín Ngạn mà khâm phục.

Tần Thiên hưng phấn đi về phía sân khấu, hận không thể tiến vào ôm ấp của hân, nhưng ngại trước mặt người khác, lập tức chỉ ngựa đầu, về mặt sùng mộ nói: “Tín Ngạn, làm rất tốt”

Trang Tín Ngạn đối với sự sùng bái của nàng làm như không thấy, chỉ cau mày: “Nàng thân thể không tốt, còn không mau trở về ngồi nghỉ.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 263: Âm mưu

Biểu diễn sau khi kết thúc, rất nhiều thương nhân ngoại quốc tìm đến Tần Thiên hiệp đàm, đều bị Trang Tín Ngạn lấy nguyên do Tần Thiên thân thể không khỏe khéo léo từ chối.

Jill Sam muốn cùng Tần Thiên hẹn ước thời gian hiệp đàm, Tần Thiên lại nói với hắn: “Nay nhiều người đối với công phu trà của Thịnh Thế chúng ta có hứng thú, ta phải gặp mặt trước mới có thể biết ngày nào có thể cùng người nghị đàm.”

Phong thủy thay phiên chuyển dời, hiện tại đến lượt bọn họ thể hiện sĩ diện.

Jill Sam thấy có nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy, trong đó có cả người đến từ Anh lợi quốc, tất nhiên sốt ruột. Lập tức tỏ vẻ hoàn toàn chấp nhận giá lúc trước Tần Thiên đưa ra, chỉ cần Tần Thiên truyền thụ cho hắn tài nghệ công phu trà này.

Tần Thiên thấy mọi việc biến chuyển tốt, cùng hắn ước hẹn hai ngày sau gặp mặt trao đổi.

Hai ngày sau, Tần Thiên thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, Trang Tín Ngạn đại diện cho Tần Thiên cùng Phan quan ký kết hiệp ước mua bán với Jill Sam. Dựa theo hiệp nghị, quyền môi giới cho sinh ý lần này của Jill Sam giao cho Phan quan, mà Phan quan lại đem lá trà Jill Sam muốn mua giao cho Thịnh Thế. Như vậy, Phan quan đạt được địa vị Thương tổng, mà Tần Thiên cũng đạt được sinh ý lớn, giai đại vui mừng.

Từ đó Tần Thiên tại đây giữa đại sảnh đã giành lấy toàn thắng.

Thâm phủ

Trang Minh Hỉ tức giận cầm chén trà trong tay ném trên mặt đất, chén trà thượng đẳng vỡ thành mảnh nhỏ, làm cho Hỉ Thước ở một bên đau lòng, trà cụ vô cùng thượng đẳng cứ như vậy mà bị phá hỏng ...

“Phu nhân, cần gì phải chọc tức thân mình...” Hỉ Thước tiến lên từng bước, khuyên nhủ: “Để Thịnh Thế phụ trách sinh ý của Jill Sam vốn là kết quả mà chúng ta muốn mà.”

“Nhưng ta đã nói rồi, ta không muốn thất bại trước nàng ta để đạt được kết quả này” Trang Minh Hỉ giận dữ không cam lòng.

Hỉ Thước chỉ huy nha hoàn đem các mảnh chén vỡ thu thập sạch sẽ, để tránh làm hài tử bị thương. Đợi cho nha hoàn thu thập xong lui xuống, Hỉ Thước lúc này mới đi đến bên cạnh Trang Minh Hỉ nói: “Kỳ thật, đây cũng là một chuyện tốt.”

Trang Minh Hỉ căm tức nhìn nàng, nếu nói lời này thốt ra từ một người khác mà không phải là Hỉ Thước luôn một bước không rời nàng, chỉ sợ nàng sẽ tát một bạt tai.

“Chuyện tốt, người nói ta bại bởi nàng là một chuyện tốt.”

Hỉ Thước không để ý lửa giận của nàng, tiếp tục nói: “Phu nhân, người ngẫm lại xem, nếu người thắng Đại thiếu phu nhân, lại giao sinh ý này ra, lấy tính cách đa nghi cẩn thận của nàng nhất định sẽ nghi ngờ, đối với kế hoạch của chúng ta sẽ bất lợi, nàng biết người thua nàng, càng cao hứng, cũng sẽ thả lỏng cảnh giác. Cho nên nô tỳ mới nói đây là một chuyện tốt.”

Trang Minh Hỉ hít sâu vài lần, chậm rãi bình ổn tức giận, nàng đứng lên, ở trong phòng chậm rãi đi lại, vừa đi vừa nói chuyện: “Người nói có lý, là ta quá thiếu kiên nhẫn ...”

Nàng đi đến bên cạnh Hỉ Thước nhìn nàng nói: “Còn có, ta và người đã nói qua rất nhiều lần, người không cần tự xưng nô tỳ, khế ước bán thân ta sớm đã đưa cho người, người lấy lễ muốn bồi ở bên người ta, ở trong lòng ta, người đã trở thành thân nhân của ta, trừ bỏ Gia Bảo người chính là thân nhân duy nhất.”

Nói xong, Trang Minh Hỉ cầm tay Hỉ Thước.

Hỉ Thước lệ nóng doanh tròn, ghen ngào gọi một tiếng: “Phu nhân...”

Trang Minh Hỉ cũng đỏ hốc mắt, “Hỉ Thước, ta biết người vẫn không tán thành việc ta kéo Tần Thiên vào trong chuyện này. Nhưng Kiều Đại đã chết như thế nào, người có nhớ rõ không, hắn chết thảm như vậy, ta mỗi đêm nằm mơ đều nhìn thấy hắn một thân đầy vết thương, đều do ai làm hại chứ?”

Nói tới đây, Trang Minh Hỉ ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén: “Hết thảy đều là Tạ Đình Quân giở trò quỷ, hắn hại ta, hại Kiều Đại, cơ hồ hủy hoại mọi thứ của ta, nếu ba năm trước ta chết thì không còn gì để nói, hết thảy cát bụi về với cát bụi, cũng vô pháp so đo. Nhưng ta đã sống sót, Tạ Đình Quân nhất định phải trả giá vì tất cả những việc hắn đã làm. Tạ Đình Quân hiện tại có quyền thế, mà Tần Thiên là sơ hở duy nhất của hắn, nếu không lợi dụng Tần Thiên, ta làm sao có thể báo thù?”

“Nhưng mà, đối với Jill Sam, phu nhân thật sự nắm chắc như vậy?”

Trang Minh Hỉ xoay người, chậm rãi nói: “Jill Sam tuyệt đối không phải là một thương nhân đơn giản như vậy, năm trước thời điểm ta giao dịch với hắn, ta thật cẩn thận trông giữ hắn, nhưng hắn dưới mí mắt của ta vụng trộm chuồn ra ngoài di quán, nếu không có một lần ta bỗng nhiên có việc

gấp, chưa cùng hãn hẹn trước phải đi tìm hãn, căn bản là sẽ không phát hiện hãn lên ra ngoài”

Trang Minh Hỉ ngồi xuống, thở dài một hơi: “Nếu không phải hãn bình an trở về, ta lại cực lực che giấu việc này, nếu không, chỉ cần chuyện hãn một mình ra khỏi di quán bị quan phủ biết, ta thân là người giám sát, sẽ phải chịu tội. Lần này, hãn lại đến Tuệ Châu, ta dám cam đoan, hãn nhất định sẽ giở trò cũ. Có điều lúc này, Tần Thiên không thể có vận khí tốt giống như ta lần trước, bởi vì ta vẫn phải người theo dõi Jill Sam, chỉ cần hãn vừa ra khỏi di quán, ta sẽ báo quan phủ, đến lúc đó, quan phủ sẽ trị Thịnh Thế. Người nói xem, Tạ Đình Quân có thể trơ mắt nhìn người trong lòng chịu khổ hay không? Chỉ cần hãn dám làm việc thiên tư trái pháp luật, ta sẽ làm cho hãn đẹp mặt” nói xong, Trang Minh Hỉ nặng nề mà vỗ tay vịn ghế.

Hỉ Thước thở dài, kỳ thật, nàng thật sự cảm thấy Tần Thiên không phải là người xấu, phu nhân tính kế nàng như vậy, quả thật quá đáng. Nhưng mà phu nhân ba năm qua đã sống như thế nào đây? Vì đứa nhỏ, lo lắng đề phòng hiến thân cho Thẩm lão gia, cùng Thẩm phủ qua đường chu toàn, nay, bị bắt đắ dĩ lại hiến thân cho Chu đại nhân. Nàng cơ hồ hàng đêm mất ngủ, cần nhờ đến dược mới có thể ngủ được, cho dù đang ngủ, cũng thường xuyên bừng tỉnh dậy.

Những điều này là vì sao, còn không phải bởi vì nàng không có nam nhân để dựa vào hay sao? Tạ Đình Quân hại chết nam nhân duy nhất nàng có thể tin tưởng, nàng trong lòng sao lại không hận? Nếu không để nàng báo thù, hận ý trong lòng nàng sao có thể tiêu tan?

Thân sơ có khác, cho dù Hỉ Thước cảm thấy Tần Thiên thực vô tội, nhưng vẫn lựa chọn đứng về phía Trang Minh Hỉ, tận tâm hết sức giúp nàng.

“Nhưng phu nhân, Tạ Đình Quân quyền cao chức trọng, hẳn nếu thật muốn bao che Đại thiếu phu nhân, thân là bình dân như chúng ta thì có biện pháp gì đây?”

“Vậy phải xem xem hẳn muốn bao che là loại người nào, với tội danh gì” Trang Minh Hỉ cười lạnh, “Có những tội danh, mặc dù là quan chức cao cũng không thể bao che. Chỉ cần Tạ Đình Quân thật sự bao che Tần Thiên, ta lập tức sẽ dâng lên hẳn một phần đại lễ, đến lúc đó hẳn sẽ minh bạch, chữ ‘Tử’ này viết như thế nào.”

Nghĩ tới cảnh tượng Tạ Đình Quân về sau sẽ ngồi vào nhà tù, thậm chí là bị chặt đầu, Trang Minh Hỉ nhin không được cười ra tiếng.

Nhìn Trang Minh Hỉ cười đến nghiêng răng nghiêng lợi, nước mắt doanh tròng, Hỉ Thước chỉ cảm thấy nàng rất đáng thương.

Bên này, Tần Thiên cũng không biết một âm mưu lớn đang lặng lẽ tới gần nàng. Sau khi cùng Jill Sam ký kết hiệp ước, thân thể của nàng cũng tốt lên không ít, nàng hưng trí bừng bừng bắt đầu chuẩn bị hết thảy công việc.

Xuất khẩu cần số lượng trà quá lớn, một Thịnh Thế khẳng định cung ứng không đủ, cho nên, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn mấy ngày này vội vàng tiếp kiến trà thương các nơi, nghiệm hóa, thương nghị chế định giá. Một số trà thương vì muốn lá trà của mình được Tần Thiên lựa chọn, đều cố gắng nói chuyện với Tần Thiên, chỉ cần lựa chọn lá trà của bọn họ, tặng vật rất nhiều. Điều này khá phổ biến giống như kiếp trước, cơ hồ không có hối lộ thì không thể hoàn thành sinh ý.

Nhưng Tần Thiên phản cảm nhất là điểm này. Nàng muốn mấy thứ này làm cái gì? Chẳng phải là lông dê nhổ ra từ trên người dê hay sao, kết quả là, vì tiền tất nhiên sẽ tìm cách gian lận trên lá trà. Thị trường sẽ bởi vậy mà hỗn loạn.

Đối với mấy thương gia này, Tần Thiên không để ý tới, ngược lại đối với người thành thật buôn bán, Tần Thiên sẽ cho bọn họ cơ hội, cứ như vậy, mọi người biết Tần Thiên công chính nghiêm minh, cũng không dám ở trước mặt nàng làm trò.

Mà bên này, Jill Sam sau khi được Tần Thiên chấp nhận ký kết, việc trông giữ Jill Sam ở di quán cũng chuyển giao cho Thịnh Thế.

THỊNH THẾ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 264: Biến cố

Thịnh Thế lần đầu tiên tiếp nhận giám sát nhiệm vụ giám sát thương nhân ngoại quốc. Trước đó, Phan quan đã đem chi tiết tinh tế chỉ điểm cho Thịnh Thế, bao gồm: di thương mang theo thuộc hạ, không thể quá năm người, hết thầy hung giới hỏa khí, không được mang theo bên người. Về chuyện xuất môn, phải phái người tin cậy gia tăng canh gác, canh chừng nghiêm ngặt, không thể để thương nhân ngoại quốc ra ngoài một mình, nếu như thương nhân ngoại quốc vì chuyện mua bán hàng hóa phải ra ngoài, thương hành cũng phải tự mình đi theo.

Tần Thiên nghe thấy âm thầm lú lỏi, đáng thương cho thương nhân ngoại quốc vào đây buôn bán hoàn toàn không có tự do? Đối lập với đãi ngộ dành cho thương nhân ngoại quốc ở kiếp trước, Tần Thiên nhất thời cảm khái ngàn vạn.

Thấy Tần Thiên vẻ mặt ngạc nhiên, Phan quan làm sao không biết ý tứ của nàng, cười nói: “Tần đương gia có điều không biết, trước kia từng có gian tế ngoại quốc lẫn lộn trong số thương nhân nhân cơ hội dò hỏi quốc gia đại sự của chúng ta, triều đình cũng là bất đắc dĩ đành phải làm vậy.”

“Thì ra là thế.” Tần Thiên cười nói.

“Tần đương gia cũng không cần quá mức khẩn trương, dù sao chỉ là tình huống cực kỳ nhỏ, đại bộ phận đều là thương nhân quy củ, chỉ cần Tần đương gia trong mấy ngày này phái người trông giữ Jill Sam cẩn thận thì sẽ không có chuyện gì phát sinh.” Phan quan nghĩ nghĩ, lại nói: “Như vậy đi, Thịnh Thế các người về phương diện này kinh nghiệm còn ít, ta sẽ cho

người mượn vài người có kinh nghiệm phong phú. Nghĩ đến cũng sẽ không xảy ra sai lầm gì.”

Với sinh ý này Phan quan là chủ, Thịnh Thế là thứ hai, vạn nhất nằm trong tay Thịnh Thế xảy ra cái gì sai lầm, hắn cũng không khỏi có liên quan.

Nghe hắn nói như vậy, Tần Thiên mừng rỡ, vội cảm tạ Phan quan.

“Từ sau khi mở rộng hải quan tới nay, trong số thương nhân ngoại quốc đã từng xảy ra sai lầm gì chưa?” Tần Thiên hỏi.

Phan quan sắc mặt buồn bã, thở dài: “Ba năm trước đây, một thương hành trông giữ thương nhân ngoại quốc chuồn ra khỏi di quán, lén cùng thương nhân bên ngoài giao dịch, kết quả bị đương trường bắt lấy. Tên thương nhân ngoại quốc kia chỉ bị khiển trách, về sau không bao giờ được đến Khải quốc chúng ta, mà thương hành kia lại bị tịch thu toàn bộ gia sản, sau thương hành đó buồn bực mà chết”

“Triều đình quy củ nghiêm cẩn như vậy, chỉ không cẩn thận một chút là kết cục táng gia bại sản, đã là như thế, vì sao còn có nhiều thương nhân đánh nhau vỡ đầu cũng cố tìm mọi cách trở thành thương hành?”

Phan quan cười cười: “Tần đương gia thấy rằng làm thương hành hung hiểm, nhưng càng nhiều người lại chỉ nhìn thấy thân là thương hành sẽ thu về tiền lãi kếch sù, bởi vì tiền tài, trên đời có bao nhiêu người thật sự có thể thoát khỏi ảnh hưởng danh lợi?”

Tần Thiên gật đầu, cười nói: “Đa tạ Phan quan chỉ điểm.”

“Hai chữ chỉ điểm Phan mỗ không dám nhận.” Phan quan cười nói: “Phan mỗ cả đời không có nhiều người để bội phục, nhưng phu thê hai người tài cán nhân phẩm làm cho Phan mỗ không thể không viết ra một chữ phục.”

“Phan quan quá khen.” Tần Thiên cười nói.

Sau khi được Phan quan chỉ điểm, Tần Thiên đối với chuyện giám sát cũng cẩn thận hơn.

Hơn nữa, nàng cảm thấy chuyện lần này đến Tuệ Châu lộ ra một loại quỷ dị, cũng không biết không đúng ở chỗ nào, làm cho nàng khó có thể an tâm. Đặc biệt lần trước bỗng nhiên đau bụng, nàng liền cảm thấy việc này không đơn giản. Nàng thực khẳng định trước khi nàng biểu diễn không hề ăn phải giảo tràng thảo hoặc là đồ ăn có liên quan đến rau họ, như vậy nàng sao lại trúng độc được đây?

Nàng cố ý tìm đến đại phu hỏi kỹ được tính của giảo tràng thảo, biết giảo tràng thảo này nếu dùng cùng nước trà được tính sẽ phát tác rất nhanh.

Tần Thiên không khỏi nhớ tới trong lúc biểu diễn, nàng uống qua một chén nước trà kia. Chẳng lẽ có người ở trong đó làm trò quỷ? Nước trà là Thanh Liễu chuẩn bị, Thanh Liễu không thể hoài nghi, hẳn là thời điểm khách nhân nói chuyện với nàng có người nhân cơ hội động tay động chân, mà khi chung quanh có ngoại thương, có thương hành, có phiên dịch, còn có tùy tùng gã sai vặt, nếu muốn tìm ra người gian lận thật không dễ dàng.

Bất quá, muốn phá hỏng biểu diễn của nàng, hẳn chính là đối thủ lần này tranh đoạt địa vị Thương tổng, không phải Dương quan thì cũng là Trang Minh Hỉ. Trong hai người, đối tượng nàng hoài nghi có khuynh hướng nghiêng về phía Trang Minh Hỉ.

Nữ nhân này, chỉ cần có nàng ở đâu thì ở đó sẽ không còn thanh tịnh, xem ra ý tưởng nghĩ cách giúp Phan quan thắng được địa vị Thương tổng là một quyết định chính xác. Chờ việc của nàng hoàn thành, cũng là lúc nên trở về, Trang Minh Hỉ thật ra nàng không sợ, nhưng mà Tạ Đình Quân...

Chuyện đau đầu thật sự quá nhiều, nhưng những gì nên làm thì phải làm cho tốt.

Nàng bảo Hải Phú dẫn người canh giữ ở di quán. Lại phái người ở cửa bảo vệ Jill Sam. Buổi tối mặc kệ là cửa phòng, hay là đại môn đều thêm khóa. Nếu Jill sấm phải xuất hành, Hải Phú sẽ dẫn người tùy thân đi theo, gọi là bảo hộ, thật ra là giám thị. Cũng may nhóm thương nhân ngoại quốc đối với chuyện này dường như cũng đã quen, cho nên Jill Sam cũng không có một câu oán hận, thậm chí còn rất phối hợp với mọi hành động của Hải Phú.

Gió êm sóng lặng trôi qua hai ngày, hôm nay, thời điểm Hải Phú cùng Jill Sam xuất hành, Jill Sam bởi vì vô ý thiếu chút nữa bị xe ngựa đụng vào, hoàn hảo có Hải Phú đứng lúc cứu hãn, nhưng vì cứu hãn, Hải Phú bị thương ở chân, công việc giám sát rất cuộc khó có thể tiếp tục, đành phải về nhà tĩnh dưỡng.

Tần Thiên mặt khác phái người thay thế vị trí của Hải Phú. Vừa mới bắt đầu Tần Thiên còn có chút không yên lòng, nhưng qua hai ngày kế tiếp, Jill Sam vẫn như cũ rất phối hợp, nhìn thấy Tần Thiên còn quan tâm hỏi thương thế của Hải Phú. Dần dần, Tần Thiên cũng an tâm.

Mắt thấy giao dịch với Jill Sam sẽ chấm dứt, Thịnh Thế có thể bình an tiến bước vị thương nhân ngoại quốc này, hoàn mỹ chấm dứt lần sinh ý này, nhưng thật không nghĩ tới, lại xảy ra biến cố.

Biến cố này tới vô cùng đột ngột.

Thời điểm phát sinh sự việc là đúng nửa đêm, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn còn đang ngủ say, Tần Thiên bỗng nhiên đã bị một trận tiếng ồn ào làm bừng tỉnh, nàng ngồi dậy từ trên giường, nhìn thấy trong viện có người thấp sáng đèn lồng.

Tần Thiên kinh ngạc, lớn giọng hỏi: “Ai ở trong sân?”

Tiểu Liên ở ngoài cửa trả lời: “Đương gia, là nô tỳ.” Tiểu Liên là nha hoàn sau khi tới Tuệ Châu nàng mua về.

“Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, sao lại tranh cãi ầm ĩ như vậy?”

Khi nói chuyện, Tần Thiên phủ thêm xiêm y, lúc này, Trang Tín Ngạn cũng bị động tác của nàng làm bừng tỉnh, hẩn nhìn Tần Thiên bước xuống giường, thấp đèn, mới hỏi: “Làm sao vậy.”

Tần Thiên lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Ngoài cửa Tiểu Liên trả lời: “Nô tỳ không biết, bất quá Thanh Liễu tỳ tỳ đã đi ra ngoài xem xét ... Ai nha, Thanh Liễu tỳ tỳ đã trở lại...”

Tiểu Liên vừa dứt lời, liền truyền đến thanh âm kích động của Thanh Liễu: “Đại thiếu phu nhân, không tốt, quan binh đang bao vây Trang phủ chúng ta, Lưu phó sứ đại nhân hiện đang ở trong đại sảnh chờ, nói muốn thỉnh Đại thiếu phu nhân cùng Đại thiếu gia ra ngoài.”

Lưu phó sứ? Tần Thiên trong lòng thất kinh, bởi vì nàng biết Lưu phó sứ là võ quan trực tiếp dưới quyền của Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân này rất cuộc muốn làm cái gì?

Tần Thiên vừa sợ vừa giận, “Người trước đi ra ngoài tiếp đón Lưu đại nhân, ta cùng Đại thiếu gia lập tức ra sau.”

“Vâng” Thanh Liễu trả lời.

Chờ Thanh Liễu đi rồi, Tần Thiên đầu tiên đem tình huống nói qua một lần với Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn chau mày, hai người mặc đồ xong, cùng đi đến đại thính.

Đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, hơn mười quan binh đứng ra bốn góc, Lưu phó sứ đại nhân sắc mặt âm trầm đứng trong đại sảnh, hẩn mặc khôi giáp sáng loáng, bên hông có đeo đại đao. Bàn tay thô đen của hẩn đặt lên đại đao.

Uy thế bức người.

Mà ngoài viện còn có hơn mười quan binh đứng đó tay cầm đuốc, ánh lửa lập lòe chiếu sáng sân giống như ban ngày.

Thấy tình cảnh này, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn nhau, tâm kêu không tốt.

Thấy bọn họ tiến vào, Lưu phó sứ cũng không nhiều lời, vung tay lên, quát chói tai: “Mang gia chủ Tần Thiên của Thịnh Thế đi.”

Vừa dứt lời, lập tức có hai quan binh lên tiếng trả lời bước ra, trái phải bắt lấy Tần Thiên.

Trang Tín Ngạn làm sao chịu để cho Tần Thiên bị bắt nạt, lập tức lắc mình, xuất hai chưởng đem hai quan binh bức lui, bảo hộ Tần Thiên ở phía sau.

Lưu phó sứ chỉ vào hai người Tần Thiên trợn mắt, “Tần đương gia, các người muốn cùng quan phủ đối nghịch, tội sẽ càng nặng thêm.”

Các quan binh còn lại thấy Trang Tín Ngạn dũng mãnh phi thường, đều “Sưu” một tiếng rút ra đại đao bên hông.

Trong đại sảnh giương cung bạt kiếm, không khí giống như một sợi dây đang bị kéo căng. Nhưng Trang Tín Ngạn lại không chút nào e ngại, ánh mắt lợi hại như đao, đảo qua trên mặt chúng quan binh, chúng quan binh nhất thời lại không dám tiến lên.

Tần Thiên không muốn sự tình càng thêm rắc rối, nằng bước ra từ phía sau Trang Tín Ngạn, nhìn Lưu phó sứ nói: “Lưu đại nhân, rốt cuộc là vì chuyện gì mà muốn bắt ta, cũng phải cho ta một lời chứ.”

Lưu phó sứ hai tay chống hông: “Jill Sam có phải là khách nhân của Thịnh Thế các người hay không?”

Tần Thiên vốn tưởng rằng Tạ Đình Quân cố ý gây khó dễ, lại không nghĩ rằng sự tình liên quan đến Jill Sam.

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn sắc mặt khẽ biến.

“Không sai, đại nhân, Jill Sam là khách nhân của Thịnh Thế chúng ta, hẳn đã xảy ra chuyện gì sao?” Tần Thiên hỏi.

Lưu phó sứ cười lạnh hai tiếng: “Các người giám sát thế nào vậy? Người có biết giờ sừu đêm nay, Jill Sam chuồn ra khỏi di quán, ý đồ gây rối, bị binh lính đi tuần của chúng ta phát hiện, trong lúc tranh đấu Jill Sam đã giết một quan binh của chúng ta. Tần đương gia, hiện tại chúng ta hoài nghi Thịnh Thế thông đồng với địch bán nước, hiện tại muốn mang người về tra hỏi, người tốt nhất nên thúc thủ chịu trói, nếu không, cũng đừng trách ta đao hạ vô tình “

“Thông... Thông đồng với địch bán nước” Tần Thiên lúc này đổ một thân mồ hôi lạnh, đây chính là tội danh tru di cửu tộc.

Một bên Trang Tín Ngạn huyết sắc trên mặt trong chốc lát biến mất, hẳn quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, chỉ cảm thấy mười ngón tay lạnh lẽo.

“Đem Tần đương gia dẫn đi” Lưu phó sứ hét lớn.

Tần Thiên kinh ngạc, còn chưa hồi phục tinh thần từ sự khiếp sợ với mấy chữ “Thông đồng với địch bán nước” kia, quan binh đã đến lôi kéo nàng, nàng cũng không có phản ứng gì.

Nhưng đúng lúc này, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên mở miệng: “Gia chủ Thịnh Thế là ta, muốn bắt thì hãy bắt ta.”

“Ai cũng biết đương gia Thịnh Thế là thê tử của người, người không phải là gia chủ” Lưu phó sứ nhìn Trang Tín Ngạn trầm giọng nói.

“Tín Ngạn, chàng đừng nói gì cả...” Tần Thiên vội vàng ngăn cản, nếu Trang Tín Ngạn rơi vào đại lao, còn không biết sẽ bị đối đãi thế nào. Nàng sao có thể yên tâm?

Trang Tín Ngạn lại không để ý đến nàng, tiếp tục nói với Lưu phó sứ: “Thê tử của ta chỉ để ý việc kinh doanh trà, chuyện giám sát vẫn do ta quản lý, đại nhân muốn hỏi tội hãn phải tìm ta.”

Trang Tín Ngạn thẳng tắp nhìn về phía Lưu phó sứ, âm thanh lạnh lùng nói: “Thịnh Thế chúng ta là thương hành triều đình điều đến đây, hết thấy vẫn nên dựa theo quy củ mà đối đãi.”

Bởi vì sự tình liên quan đến an nguy của Tần Thiên, hôm nay Trang Tín Ngạn nói chuyện phá lệ dụng tâm, mặc dù câu chữ còn có chút mơ hồ không rõ, nhưng Lưu phó sứ rốt cuộc vừa nghe đã hiểu.

“Tín Ngạn, chàng đừng nói lung tung...” Tần Thiên nói còn chưa xong, đã bị Trang Tín Ngạn đánh gãy lời, hãn nhìn Tần Thiên, bình tĩnh nói: “Nàng đừng nói gì cả, giám thị Jill Sam là ta, không phải nàng” nói xong, hãn nắm chặt tay Tần Thiên, ánh mắt nóng bỏng, như đang khẩn cầu nàng không cần nói thêm gì nữa.

Tần Thiên nhất thời không biết nên làm gì bây giờ.

Lưu phó sứ lẳng lặng nhìn Trang Tín Ngạn một lúc, rồi mới hạ lệnh: “Mang hãn đi.”

Quan binh đồng thời tiến lên, đem Trang Tín Ngạn hai tay trói chặt ra sau, mang theo hãn đi ra ngoài, Tần Thiên khẩn trương đuổi theo phía sau.

Quan binh đi cuối cùng không kiên nhẫn dùng sức đẩy nàng, Tần Thiên té ngã trên đất, trơ mắt nhìn Trang Tín Ngạn bị quan binh mang đi, mặc kệ nàng kêu gọi thế nào cũng đều không quay đầu lại.

“Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu phu nhân.” Thanh Liễu chạy tới nâng Tần Thiên dậy, Tần Thiên giữ chặt tay Thanh Liễu, nước mắt lập tức trào ra: “Làm sao có thể phát sinh loại sự tình này?”

Thanh Liễu khóc nói: “Đại thiếu phu nhân, người cần phải tỉnh táo, hiện tại người có thể cứu Đại thiếu gia chỉ có mình Đại thiếu phu nhân a.”

Tần Thiên đột nhiên bừng tỉnh, nàng lau nước mắt trên mặt, mở to hai mắt nhìn đêm đen mờ mịt phía trước: “Không sai, hiện tại không phải lúc khóc lóc, ta còn phải cứu Tín Ngạn...”

“Thanh Liễu, sai người chuẩn bị xe xe, ta muốn đi Tổng đốc phủ.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 265: Sai lầm

Thư phòng của Thẩm phủ.

Trang Minh Hỉ khoác một kiện áo choàng dài, ở trong thư phòng đi tới đi lui, hai tay nắm chặt thành quyền trước ngực, mày nhất thời nhíu chặt.

Bên cạnh, Hỉ Thước đang dùng một loại giọng điệu khẩn trương tiếp tục hướng nàng hồi báo.

“Chúng ta phái người theo dõi trông chừng tận mắt thấy Jill Sam cải trang chuồn ra khỏi di quán. Người của chúng ta y theo kế hoạch tiếp tục đi theo hãn, còn chưa kịp thực hiện bước kế tiếp, đột nhiên xuất hiện binh lính đi tuần. Kết quả Jill Sam che giấu không kịp, bị binh lính phát hiện, hai phương đối đầu, Jill Sam võ công cũng rất cao, một người cùng hơn mười quan binh kịch chiến thật lâu mới bị thua, còn chém ngã một binh lính, người của chúng ta nói, căn bản là không thấy rõ Jill Sam rốt cuộc chém ngã binh sĩ kia như thế nào!”

Hỉ Thước mỗi khi nói xong một câu, Trang Minh Hỉ sắc mặt liền trắng bệch thêm một phần, bởi vì sự tình dường như đã thoát khỏi sự khống chế của nàng.

Nàng bỗng nhiên dừng bước, lắc đầu nói; “Không đúng, chuyện này không đúng, thời điểm đó, binh lính đi tuần không nên có mặt ở vị trí này!”

Từ lúc lên kế hoạch, Trang Minh Hỉ đã nắm rõ tình huống lính đi tuần mỗi đêm, vừa hữu ích đối với kế hoạch, vừa bảo đảm sự an toàn cho người nàng phái đi làm việc. Nhưng mà, binh lính vốn không nên xuất hiện vì sao

bỗng nhiên có mặt ở đó, còn vừa vặn phát hiện ra Jill Sam? Là trùng hợp, hay là...

Một trận gió đêm thổi văng cửa sổ vang lên loảng xoảng loảng xoảng, thổi bay y bào của nàng, Trang Minh Hỉ không khỏi cả người giật mình, nàng mở to hai mắt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh,

Nàng bỗng nhiên không dám nghĩ tiếp nữa..

“Hiện tại tình huống bên kia của Thịnh Thế thế nào rồi?” Trang Minh Hỉ lại hỏi.

Hỉ Thước nói; “Chúng ta vẫn phải người nhìn quan sát Trang phủ, ngay tại vừa rồi, Đại thiếu gia đã bị quan binh mang đi!” Nói tới đây, Hỉ Thước cũng không khỏi thấy sốt ruột.

Nói đến đây, nàng dù sao cũng ở Trang phủ khá lâu, Đại thiếu gia là một người đáng thương, nay sự tình có biến, còn không biết Đại thiếu gia sẽ gặp phải chuyện gì!

“Người nói, là Đại thiếu gia, không phải Tần Thiên?” Trang Minh Hỉ cả kinh, bỗng nhiên nắm chặt tay Hỉ Thước.

Hỉ Thước chỉ cảm thấy bàn tay kia lạnh lẽo, giống như kim sắt cứng rắn lãnh liệt. Nàng nhìn xuống đau đớn, trả lời: “Người của chúng ta thấy rõ ràng, quả thật là Đại thiếu gia!”

Trang Minh Hỉ ánh mắt ngẩn ngơ, bất tri bất giác buông lỏng tay Hỉ Thước, nàng xoay người, cước bộ vô định phù phiếm.

“Không đúng, không đúng, chuyện này không đúng...rất cuộc là sai lầm ở đâu chứ...” Trang Minh Hỉ thì thào, hai tay nhìn không được run run.

Trước mắt bỗng nhiên hiện ra ánh mắt nham hiểm hung ác của Tạ Đình Quân, hắn nhìn nàng cười lạnh, tựa hồ muốn nói: Trang Minh Hỉ, chỉ bằng kỹ xảo nhỏ nhoi của người cũng muốn tính kế với ta hay sao?

Tiếp theo, nàng dường như trở lại Bích Thủy đình trong Dương Thành, Tạ Đình Quân bóp cổ nàng, lân lân ba quang ánh lên gương mặt âm lãnh của hắn, hắn nhìn nàng, gần từng tiếng nói: “Trang Minh Hỉ, nếu người dám phá hư chuyện của ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!”

Đôi tay kia lạnh như băng như đang bóp lấy cổ nàng, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên cảm thấy không thở nổi, nàng cúi hạ thắt lưng, hai tay ôm cổ, kịch liệt ho khan.

“Phu nhân, người sao vậy?” Hỉ Thước tiến lên đỡ nàng, tiếp theo lại giúp nàng vuốt lưng thuận khí.

Qua một hồi lâu, Trang Minh Hỉ mới khôi phục như bình thường.

Nàng vẫy tay ý bảo: “Ta không sao, người trước lui xuống đi.”

“Phu nhân, sắc mặt người thật không tốt ‘Có muốn thỉnh đại phu đến không?’”

“Người cảm thấy đại phu có thể giúp ta thoải mái hay sao?” Trang Minh Hỉ nhìn Hỉ Thước cười khổ hai tiếng.

Hỉ Thước nhất thời không nói gì.

“Người đi xuống đi, ta muốn yên lặng một mình.” Trang Minh Hỉ nhẹ giọng nói.

Hỉ Thước nghe lệnh đi xuống, Trang Minh Hỉ suy sụp ngồi xuống, ngọn đèn bên cạnh ánh lên gương mặt trắng bệch của nàng.

Nàng quay đầu, nhìn ngọn lửa ngấn người.

Không sai, nàng hận hấn đến tận xương, nhưng không thể phủ nhận, nàng cũng e ngại hấn đến tận xương, sự ngoan độc của hấn, sự vô tình của hấn, nàng ít khi gặp người như vậy trong cuộc đời.

Lúc này đây, Tạ Đình Quân trong kế hoạch của nàng rốt cuộc sắm vai gì đây? Hay là nên nói rằng, nàng bất tri bất giác đã ngã vào lưới giăng vô hình? Mà người bện cái lưới đó chính là Tạ Đình Quân?

Trang Minh Hỉ không khỏi ôm vòng quanh người, chỉ cảm thấy toàn thân như đang tắm trong nước đá, thấu xương rét lạnh.

Không, nàng không thể hoảng loạn, hiện tại nàng cái gì cũng không biết, nàng không thể tự mình dọa mình, có lẽ chỉ là trùng hợp, chỉ là ngoài ý muốn, việc nàng đầu tiên cần làm, chính là phải biết rõ ràng sự tình.

Nàng trong đầu lộn xộn, không còn thấy buồn ngủ, cứ như vậy ở ngòai ở thư phòng đến khi trời sáng.

Thời điểm trời sáng rõ, Hỉ Thước bỗng nhiên ở bên ngoài bấm báo: “Phu nhân, Tổng đốc phủ phái người tới, nói muốn mời phu nhân qua phủ một chuyến.”

Trang Minh Hỉ vội đứng lên, bởi vì động tác quá lớn, va vào ghế dựa phía sau, ghế dựa té trên mặt đất phát ra thanh âm loảng xoảng, giống như búa tạ đánh vào lòng nàng.

Hô hấp của nàng bỗng nhiên trở nên dồn dập, trong ánh mắt hiện lên vẻ thất kinh, nhưng một lát sau, nàng chậm rãi bình tĩnh trở lại, nàng hít sâu vài lần, sau đó sải bước ra khỏi thư phòng.

Nàng nói với Hỉ Thước đứng phía ngoài: “Hỉ Thước, giúp ta thay quần áo.”

Bên kia, Trang Tín Ngạn bị quan binh mang đi rồi, Tần Thiên rửa mặt chải đầu thay quần áo, ngồi xe ngựa đi đến Tổng đốc phủ.

Lúc này, đúng là lúc nửa đêm, bên ngoài một mảnh tối đen, tiếng vó ngựa tháp tháp dường như có thể truyền tới tận chân trời.

Trên đường, Thanh Liễu có chút bất an, nói: “Đại thiếu phu nhân, lúc này đến Tổng đốc phủ có ổn hay không?” Chuyện lần trước Thanh Liễu hồi tưởng lại trong lòng còn sợ hãi.

Tần Thiên xuyên thấu qua cửa kính xe nhìn bên ngoài mờ mịt hắc ám, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt quý dị bình tĩnh: “Thanh Liễu, nếu hãn muốn gây rối với ta, ban ngày cùng ban đêm có gì khác nhau. Nay, Tín Ngạn tánh mạng đang nằm trong tay hãn, ta phải mau chóng gặp hãn, càng sớm càng tốt!”

Thanh Liễu bỗng nhiên cầm tay Tần Thiên, thanh âm run run nói; “Đại thiếu phu nhân, ta sợ...chúng ta ở Dương Thành thật tốt, sớm biết vậy sẽ không đến Tuệ Châu...” nói xong, lại òa khóc nức nở.

“Chúng ta sao có thể lựa chọn?” Đặc biệt là trong xã hội quyền lực là tối thượng này.

“Đừng sợ, đừng sợ... sẽ không có việc gì, hết thủy đều sẽ tốt đẹp thôi...”

Tần Thiên nhẹ giọng nói, như đang an ủi Thanh Liễu, hoặc như đang an ủi chính mình.

Vừa tới cửa Tổng đốc phủ, liền có người ra chào đón, ở ngoài xe ngựa nhỏ giọng hỏi: “Có phải Tần đương gia hay không?”

Tần Thiên cười lạnh một tiếng, trả lời: “Không sai, là ta.”

Người nọ nói: “Xin đi theo ta.”

Nói xong, đề thấp thanh âm phân phó mã phu đi theo hăn, hăn đưa bọn họ theo cửa hông tiến vào, chờ Tần Thiên cùng Thanh Liễu xuống xe ngựa, lại đưa bọn họ dẫn tới đại sảnh.

Đi đến nơi, Tạ Đình Quân đã ở đó.

Trong đại sảnh trừ bỏ hăn, thì không còn một ai khác, ngay cả hạ nhân cũng không có.

Bốn góc đại sảnh treo đèn trần dương giác đăng, khiến trong phòng mờ lung nhiễm một tầng ánh sáng choáng váng âm đạm như hoàng hôn. Trên chính giữa hương án có một lư hương ba chân, mùi đàn hương theo khói trắng lượn lờ chậm rãi tản ra.

Tạ Đình Quân thân mặc hắc bào đứng sừng sững trong ánh sáng hôn ám cùng sương khói lượn lờ, bên cạnh hình như có bóng đen nồng đậm, làm cho cả người hăn đều có vẻ huyền hoặc không thật.

Thấy hai người Tần Thiên tiến vào, Tạ Đình Quân không đợi nàng mở miệng, liền chỉ vào Thanh Liễu trầm giọng nói: “Người lui xuống!”

“Đại thiếu phu nhân...” Thanh Liễu hướng về phía Tần Thiên di động từng bước, đối mặt với Tạ Đình Quân âm trầm, nàng trong lòng e ngại không thôi, nhưng cũng không có ý rời đi.

Nàng lo lắng để Đại thiếu phu nhân một mình đối mặt với hăn, tuy rằng nàng biết nàng ở đây cũng không giúp được gì, nhưng tối thiểu, Đại thiếu phu nhân có người làm bạn, trong lòng sẽ kiên định hơn một chút.

Thấy Thanh Liễu bất động, Tạ Đình Quân nhìn nàng ánh mắt tức khắc trở nên sắc bén, “Như thế nào, người không nghe thấy lời ta nói?” Trong thanh âm lộ ra hàn ý.

Thấy hần tức giận, Tần Thiên không muốn Thanh Liễu có chuyện, quay đầu nói với nàng: “Người lui ra ngoài trước đi.”

“Nhưng mà, Đại thiếu phu nhân...”

“Không cần lo lắng...” Tần Thiên ôn nhu nói.

Thanh Liễu lúc này mới lui xuống.

“Không nghĩ tới trễ như vậy nàng lại tới tìm ta.” Chờ Thanh Liễu đi xuống, Tạ Đình Quân cười nói. Nói xong, hần chỉ chỉ ghế dựa bên cạnh, ý bảo nàng ngồi xuống.

Tần Thiên nhìn chiếc ghế làm bằng gỗ tử đàn liếc mắt một cái, cũng không động: “Kỳ thật người không phải sớm đã đoán được ta sẽ tới sao?”

Đã phái người ở ngoài cửa chờ, còn giả bộ cái gì?

Tạ Đình Quân ha ha cười, gương mặt anh vĩ hiện ra sự quả quyết. Hần thấy Tần Thiên không có ý ngồi xuống, cũng không miễn cưỡng, bản thân thì ngồi xuống ở một chiếc ghế khác.

Hần cầm chung trà trên bàn lên, dùng nắp phiệt nhẹ lá trà, chậm rì rì nói: “Nàng tới gặp ta là vì Trang Tín Ngạn?”

Nghe thấy ba chữ “Trang Tín Ngạn”, Tần Thiên vốn đang miễn cưỡng duy trì trấn định chỉ chốc lát đã mất bình tĩnh, nàng vội bước hai bước, đi đến trước mặt Tạ Đình Quân, có chút dồn dập nói: “Đại nhân, chúng ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, ta đã đem hết toàn lực trông chừng Jill Sam, ta cũng không biết hần chuồn ra ngoài như thế nào. Về phần hần đi ra ngoài giết quan binh, căn bản cùng Thịnh Thế chúng ta không liên quan. Điều này với việc thông đồng với địch bán nước càng không thể nhắc tới, đại nhân, ta biết ở chuyện này chúng ta có lỗi, mặc kệ quan phủ muốn

phạt chúng ta bao nhiêu bạc, chúng ta cũng đều nhận, xin người thả Tín Ngạn ra được không?”

Cho dù muốn tất cả tiền bạc của nhà bọn họ, thì có tính là gì? Chỉ cần người có thể bình an vô sự, nàng tin tưởng có thể lại kiếm trở về!

Lúc Tần Thiên nói chuyện, Tạ Đình Quân vẫn như cũ mặt không chút thay đổi ngồi uống trà, hẩn nhẹ nhàng thổi lá trà, một ngụm tiếp một ngụm, Tần Thiên càng nói dồn dập, hẩn càng bày ra tư thái nhàn nhã.

Đợi cho Tần Thiên đều nói xong, hẩn vẫn như cũ cúi đầu tĩnh tâm phẩm trà, như không nghe thấy lời nàng nói.

Tần Thiên nhìn hẩn, ngay tại thời điểm sự kiên nhẫn của nàng đã đến giới hạn, Tạ Đình Quân mới ngẩng đầu lên, con người tối tăm nhìn chăm chú vào nàng, không nhẹ không nặng nói: “Ngồi xuống rồi nói sau”

Thanh âm tuy rằng vững vàng, nhưng mang ý tứ không chấp nhận sự kháng cự.

Tần Thiên khẽ hé miệng môi, biết lúc này cùng hẩn đối nghịch là hành động không khôn ngoan, lập tức nén giận ở ngồi xuống bên cạnh hẩn.

Nàng vừa ngồi xuống, gương mặt lãnh trầm của Tạ Đình Quân trở nên thư hoãn. Hẩn đặt một ly trà khác trên bàn đưa tới trước mặt Tần Thiên, nói: “Đây là Bích loa xuân của Thịnh Thế, thời điểm ta vừa tới Tuệ Châu, Hoàng Thượng đã ban cho ta!”

Tần Thiên cũng không nói nhiều, nâng chung trà lên, thuận theo uống một ngụm.

Tạ Đình Quân cười cười.

“Xem ra, hãn đối với nàng thật sự rất quan trọng!” Tạ Đình Quân trên mặt mang ý cười, nhưng trong mắt cũng là một mảnh băng hàn.

“Tạ Đình Quân, người muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha Tín Ngạn?” Tần Thiên buông chung trà trong tay, nhìn hãn nói thẳng.

Hãn có thể đoán trước nàng sẽ đến, có thể ở chỗ này chờ nàng, chúng tôi hãn nguyện ý cùng nàng giao dịch.

Chỉ cần có một tia hy vọng, nàng sẽ không buông tay!

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 266: Không được chết tử tế

Lư hương đã đốt gần hết, sương khói dần dần mỏng manh, sau biến mất vô tung vô ảnh nhưng mùi hương lưu lại dường như vẫn còn đọng lại trong không khí, một lúc lâu cũng không tan đi.

Tại đây nếu có một mùi hương nào khác, chính là mùi hương hùng hậu trên người Tạ Đình Quân truyền qua.

Hắn cúi đầu, tóc dài thô cứng vẫn trên đỉnh đầu, lộ ra đường cong cứng rắn như thạch. Hắn một tay bưng chung trà, mặt khác một bàn tay nhẹ nhàng vô ý thức vuốt ve thân chén.

“Tần Thiên, nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?”

Tần Thiên giật mình, còn chưa kịp hồi tưởng, Tạ Đình Quân lại tiếp tục nói; “Khi đó nàng vẫn là một nha đầu, rất tinh quái, nhanh mồm nhanh miệng, lúc ấy ta nghĩ rằng, nếu bên cạnh ta cũng có một nha đầu như vậy hẳn sẽ rất thú vị?”

Tần Thiên vừa tức vừa vội, nàng hiện tại bởi vì lo lắng sự an nguy của Trang Tín Ngạn mà lòng nóng như lửa đốt, nào có tâm tư nghe hắn kể lể hồi ức. Nhưng hiện tại Tín Ngạn thế nào đều nằm trong tay hắn, Tần Thiên căn bản là không dám đắc tội hắn, chỉ có thể nhẫn nại.

“Lần thứ hai gặp mặt, ta thấy nàng khiến tú tài kia á khẩu không trả lời được, nhưng thời điểm đang ở thế thượng phong lại biết nên lưu lại đường lui cho người khác. Khi đó, ta nghĩ rằng, nha đầu này thật trí tuệ, khá lắm.”

Khi nói chuyện, Tạ Đình Quân trong đầu không khỏi hồi tưởng tình hình ngày đó, Tần Thiên đứng trước mặt mọi người, hướng về tú tài sắc mặt xấu hổ hơi cúi hạ, nói; “Tú tài lão gia, tiểu nhị từng câu từng chữ đều xuất phát từ chân tâm,... tương lai nếu mỗi người có được lợi ích từ việc uống trà, về phương diện này tất có một phần công lao của tú tài lão gia!”

Thanh âm thanh thúy dường như quanh quẩn ở bên tai, ngây thơ tươi cười dường như gần ngay trước mắt, Tạ Đình Quân kìm lòng không được mà cười cười.

“Sau đó ta quyết định cưới Trang Minh Hỉ, nàng có biết lúc ấy ta ra điều kiện gì không?” Nói xong, Tạ Đình Quân buông chung trà trong tay, quay đầu nhìn nàng, con người tối tăm chớp động ánh sáng bóng, “Điều kiện kia đó là, nàng phải làm nha hoàn hồi môn gả tới đây.”

Tần Thiên mở to hai mắt, nàng hoàn toàn không biết hóa ra bản thân lại sắm vai như vậy trong hôn sự giữa hãn và Trang Minh Hỉ, đột nhiên, Tần Thiên hiểu được Trang Minh Hỉ đối với mình có khúc mắc có lẽ bắt đầu từ đây.

“Tạ Đình Quân, người...” Tần Thiên lúc này nói không nên lời là tức giận vẫn là thấy khổ sở!

Tạ Đình Quân cười nhẹ hai tiếng, đánh gãy lời nàng; “Nàng đừng nóng giận, sau ta không phải không thực hiện được sao?” Nói tới đây sắc mặt hãn bỗng trầm xuống; “Bởi vì Trang Tín Ngạn nhanh chân đến trước, hừ hừ, mệnh hãn thật tốt a!”

“Tạ đại nhân, chúng ta không nói tới việc cũ nữa, người rốt cuộc muốn thế nào mới buông tha Tín Ngạn?” Tần Thiên tính nhẫn nại đã khô kiệt.

“Nhìn nàh kìa, có thể vì hãn sinh, vì hãn tử, nhưng đối mặt với ta có thể làm mọi thứ vì nàng, nàng ngay cả nghe ta nói vài câu cũng không kiên nhẫn. Tần Thiên, nàng đối với ta vô cùng bất công?” Hãn hé ra mặt bình

tĩnh, nhưng thanh âm du hoãn khi nói ra những lời này lại làm cho Tần Thiên cả người dựng tóc gáy.

Tần Thiên dâng lên cảm giác vô lực. Nàng nhìn hắn, sắc mặt dần dần khôi coi.

“Nếu vui đùa ta như vậy có thể khiến người thả Tín Ngạn, như vậy, thỉnh tiếp tục.”

“Tức giận...” Tạ Đình Quân cười cười, hắn đặt tay trái lên bàn, giật giật huyền thiết chỉ trên tay, “Còn nhớ rõ buổi tối trên đại mạc kia không?”

“Tạ ân cứu mạng của đại nhân, dân phụ vĩnh viễn không quên.” Tần Thiên trầm giọng.

“Không không, ta không phải muốn nàng nhớ kỹ ân của ta, Tần Thiên...” hắn dùng một loại thanh âm rất trầm gọi tên của nàng “Chuyện tối hôm đó nếu xảy ra một lần nữa, ta sẽ không chút do dự phác xông lên chẳng sợ sói hoang cắn nát cổ ta...”

Tần Thiên nhìn hắn, nhất thời không biết nên nói gì.

“Tần Thiên, chẳng lẽ ta nói nhiều như vậy, nàng vẫn không rõ thứ ta muốn là gì hay sao?” Nói xong, tay trái hắn đang đặt lên bàn bỗng nhiên phủ lên tay nàng.

Trong lòng bàn tay nóng rực, chỉ bộ lại lạnh lẽo, mãnh liệt đối lập làm cho Tần Thiên cả người run lên, nàng giống như bị hỏa thiêu giã khỏi tay hắn, đứng lên.

“Tạ Đình Quân, người phát bệnh thần kinh gì vậy!” Tần Thiên hỗn hển, “Ta hôm nay đến nơi đây căn bản chính là sai lầm.”

Nói xong, Tần Thiên xoay người bước đi.

Mới vừa đi hai bước, phía sau truyền đến thanh âm của Tạ Đình Quân, “Mặc dù với quan hệ của Tổng Thái phó, có thể miễn họa tru di cửu tộc cho Trang phủ, nhưng ta dám cam đoan, Trang Tín Ngạn tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết, đây là tội danh thông đồng với địch bán nước, không phải việc nhỏ! Mặc dù là Tổng Thái phó cũng đành bất lực! Tần Thiên, người nếu không để ý đến tính mạng của Trang Tín Ngạn, người cứ việc bước ra khỏi đây!”

Tần Thiên trong cơn giận dữ, vội quay đầu, chỉ vào Tạ Đình Quân: “Tạ Đình Quân, người là kẻ ti bỉ!”

Tạ Đình Quân âm trầm vuốt mặt, từng bước tới gần nàng, “Ti bỉ? Ta làm việc cho tới bây giờ chỉ nhìn kết quả không hỏi thủ đoạn!” Hắn đi đến trước mặt nàng, bắt lấy cánh tay của nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, hắn bắt quá chỉ dùng một bàn tay, đã khiến nàng không thể động đậy. Hắn dùng một bàn tay khác nâng cằm nàng lên, làm cho nàng không thể không nhìn thẳng hắn.

Ánh mắt hắn hung ác nham hiểm cùng lạnh lẽo làm cho nàng cả người phát lạnh.

Hắn nhìn nàng, thanh âm khẽ rít qua kẽ răng; “Kỳ thật đại mặc lần đó, ta đã sớm đã biết được âm mưu của Tư Mã gia, ta biết mã tặc sẽ xuất hiện...”

Tần Thiên mở to hai mắt nhìn, trong ánh mắt toát ra hận ý.

“Biết ta vì sao không lên tiếng không? Bởi vì ta chính là muốn mượn tay mã tặc trừ bỏ Trang Tín Ngạn! Ta tận mắt thấy mã tặc bắn tên về phía Trang Tín Ngạn, ta rõ ràng có thể cứu giúp, nhưng ta lại đứng ở một bên nhìn, ta muốn nhìn thấy Trang Tín Ngạn chết ngay trước mặt ta!”

“Trúng thối, ti bỉ, vô sỉ! Người sẽ không được chết tử tế!” Không biết là bởi vì hận, hay vì e ngại, Tần Thiên cả người bỗng nhiên run rẩy, nước mắt dần dần mờ hồ, nàng cắn chặt khớp hàm cố không cho nước mắt rơi xuống.

“Không được chết tử tế thì thế nào?” Tạ Đình Quân hai mắt đỏ quạch, bỗng nhiên cười rộ lên · “So với việc nhìn nàng cùng hắc khanh khanh ta ta, ta tình nguyện trước tiên có được nàng, sau đó không được chết tử tế cũng không sao!”

Tần Thiên muốn dùng mọi lời nguyện rửa ác độc trên đời này để mắng chửi hắc, nhưng dưới ánh mắt âm liệt thô bạo đó, nàng cảm thấy hết thảy nguyện rửa đều vô nghĩa.

“Biết ta vì sao nói cho nàng biết không?”

Tần Thiên muốn tránh thoát khống chế của hắc, hắc lại càng dùng sức giam cầm của nàng, niết mạnh khiến xương cốt nàng phát đau, nước mắt rốt cục nhìn không được chảy xuống.

“Ta muốn làm cho nàng biết, ta chính là người ti bỉ như vậy, vì để đạt được mục đích, việc gì ta cũng có thể làm!” Hắc nhìn nàng, hơi thở ồ ồ, thanh âm âm trầm, “Cho nên Tần Thiên, không cần ôm may mắn, trên đời này, trừ bỏ ta, không ai có thể cứu Trang Tín Ngạn!”

“Người muốn cái gì?” Tần Thiên bỗng nhiên rống đứng lên, “Người rốt cuộc muốn cái gì!”

“Ta muốn nàng rời khỏi Trang Tín Ngạn, sau đó đến bên cạnh ta!” Tạ Đình Quân gằn từng tiếng. Sau đó hắc cúi đầu, cường thế hôn lên môi nàng.

Đang lúc Tạ Đình Quân ý loạn tình mê, bỗng nhiên cảm thấy cánh tay đau xót, chính là Tần Thiên tựa đầu dùng sức cắn, Tạ Đình Quân buông nàng ra, đưa tay cời ngoại bào, quăng đến một bên, cũng không để ý đến vết thương trên cánh tay đang đổ máu, lại một lần nữa ôm nàng, bá đạo mãnh liệt hôn nàng.

Hận ý mãnh liệt cùng nhục nhã khiến Tần Thiên không thở nổi, cứ như vậy mà ngất đi.

Khi tỉnh lại, Tần Thiên phát hiện nàng đang nằm trên ghế dài trong đại sảnh. Tạ Đình Quân ngồi ở bên cạnh người nàng, cầm tay nàng, trên nét mặt có thần sắc lo lắng, thấy nàng tỉnh lại, sắc mặt hắt lại trầm xuống.

“Nàng tốt nhất nên làm quen đi, tiếp theo, chẳng sợ nàng té xỉu, ta cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.” Thanh âm của hắn lạnh lẽo giống như băng tuyết.

Tần Thiên run run đứng lên, nàng dùng sức rút tay mình về.

Tạ Đình Quân không hề chạm vào nàng, chỉ lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt giống như băng lại giống như lửa.

“ Binh lính bị Jill Sam đâm còn chưa chết, nếu nàng đáp ứng ta, tên binh lính sẽ còn sống, Jill sẽ ở di quán bị bệnh chết bất đắc kỳ tử, hết thầy được che giấu, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.” Hai mắt của hắn không hề chớp nhìn chằm chằm nàng, thanh âm lạnh lẽo cứng rắn như sắt thép, đánh nện vào lòng nàng, “Nhưng nếu nàng không đáp ứng, tên binh lính đó nhất định sẽ chết, Jill Sam là gian tế sẽ được chứng thực, Trang Tín Ngạn nhất định không sống nổi.”

Tần Thiên chưa bao giờ sợ hãi oán hận một người đến mức như vậy, sự ngoan tuyệt của hắn đã vượt qua phạm trù nàng có thể tưởng tượng nổi, giờ khắc này, nàng chỉ cảm thấy máu toàn thân đều kết băng, ngay cả khớp hàm cũng không chịu nổi mà run rẩy.

“Nhìn kìa, nàng sợ hãi như vậy...” Ánh mắt của hắn bỗng nhiên trở nên nhu hòa, hắn vươn tay xoa mặt nàng, Tần Thiên vội vàng tránh né, nàng hoảng sợ nhìn hắn, thật giống như hắn là một con độc xà.

“Đừng sợ, Tần Thiên, mặc kệ ta đối với người khác như thế nào, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tương tổn nàng.” Hắc dùng một loại thanh âm ôn nhu chưa bao giờ có nói chuyện, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ.

“Trước tiên ta muốn được gặp Tín Ngạn!” Tần Thiên hơn nửa ngày mới tìm lại được thanh âm của bản thân.

“Có thể, ta sẽ an bài,” hắc cười nói; “Ngày mai nàng có thể gặp hắc”

“Hiện tại hắc còn bình yên vô sự, nhưng hai ngày sau nếu ta không có câu trả lời của nàng, y theo quy củ, ta sẽ bắt đầu thẩm vấn phạm nhân có liên quan...”

Hắc nhìn Tần Thiên, tăng thêm giọng điệu; “Nàng cũng biết, trong lúc thẩm vấn, dụng hình không thể tránh khỏi.”

“Người không phải là người.” Tần Thiên rất nhanh nắm thành quyền.

“Như thế nào mới tính là người đây? Miệng đầy lời nhân nghĩa đạo đức vô dụng, đó là cái gì vậy?” Hắc chẳng hề để ý, “Ta từ một thương nhân bừa bãi vô danh trở thành đại quan biên giới như ngày hôm nay, chẳng lẽ là bởi vì nhân nghĩa đạo đức hay sao?” Hắc cười cười, thật giống như nàng đang kể một câu chuyện cười vậy.”Nay, tại Tuệ Châu này, mỗi người đều hướng ta cúi đầu, ai dám không coi ta là người?”

Hắc nhìn nàng, một lát sau, mới nói; “Nàng mệt rồi, ta gọi người đưa nàng về nhà, hai ngày sau, ta chờ tin tốt của nàng.”

Hắc đứng lên, gọi người tiến vào, thanh âm trầm ổn, vẻ mặt bình tĩnh, thật giống như hết thủy đều do hắc nắm giữ.

Thẳng đến khi về nhà, Tần Thiên vẫn như cũ đang phát run. Nàng nhốt mình trong phòng, cuộn tròn ở trên giường, trong lòng ôm xiêm y của Tín Ngạn, thật giống như thân thể của hắc đang ở bên cạnh nàng vậy.

Trong mũi người thấy hơi thở của Trang Tín Ngạn truyền đến từ trên quần áo, Tần Thiên vui mặt vào xiêm y, ô ô khóc nức nở.

Bỗng nhiên, nàng lại ngẩng đầu lên, hai mắt trong bóng đêm phát ra ánh sáng,

Không được, nàng không thể sợ hãi, một khi sợ hãi, nàng rút cuộc đâu không lại hãi. Nàng không thể để Tín Ngạn chết, cũng không thể để hãi thực hiện được mưu kế, nàng nên làm gì bây giờ?

Bên kia, Tạ Đình Quân ở đại sảnh uống trà, tĩnh tọa đến hừng đông, hắn nhìn nhìn sắc trời, sau đó phân phó; “Đem Thẩm phu nhân mời vào.”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 267: Không lộ chút sơ hở

Thời điểm Trang Minh Hỉ ở đại sảnh nhìn thấy Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân đã thay quan phục mới tinh, đại mã kim đao ngồi ở chính vị.

Quan phục của Khải quốc màu đen nạm vàng ở viền áo, trước ngực là “Kim Mãng đồ” uy hùng, khiến hắc càn thêm khí phách mười phần, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Trang Minh Hỉ thật cẩn thận đi qua, hướng về hắc thi lễ: “Dân phụ thỉnh an đại nhân.”

Tạ Đình Quân ngẩng đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt sắc bén, như đao kiếm, làm cho Trang Minh Hỉ tâm run rẩy.

“Lại nói tiếp, chúng ta quen biết đã lâu, không cần phải đa lễ. Minh Hỉ.” Tạ Đình Quân nhìn Trang Minh Hỉ thản nhiên nói.

“Dân phụ không dám.” Dưới ánh mắt lợi hại của hắc, Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy da đầu run lên.

“Không dám?” Tạ Đình Quân cười cười, đứng lên hướng về phía Trang Minh Hỉ chậm rãi bước tới, vừa đi vừa nói chuyện: “Ta thấy lá gan của ngươi rất lớn.”

Nói xong, hắc dừng lại bên cạnh Trang Minh Hỉ, cúi đầu nhìn nàng, bỗng nhiên giọng điệu trầm xuống: “Nói đi, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Trang Minh Hỉ trong lòng khẩn trương, miễn cưỡng trấn định vững vàng: “Dân phụ không rõ ý của đại nhân...”

Tạ Đình Quân lạnh lùng nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên cười lạnh hai tiếng: “Không rõ sao? Được, ta nhắc lại cho người biết...”

Hắn vây quanh bên người nàng chậm rãi thong thả từng bước, mỗi một bước giống như dẫm nát trong lòng nàng, dần dần, Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy trong lòng trầm trọng dường như không thể hô hấp.

“Tần Thiên lần này thỉnh Triệu phiên dịch vẫn đều cùng người vụng trộm liên lạc, đem tình huống của Thịnh Thế và Jill Sam hồi báo với người. Còn có, người vẫn phái người ở ngoài di quán theo dõi Jill Sam...”

Nghe vậy, Trang Minh Hỉ ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Tạ Đình Quân.

Hắn làm sao có thể biết điều này? Chẳng lẽ hết thấy hành vi của mình đều nằm trong sự khống chế của hắn?

Nghĩ vậy, Trang Minh Hỉ không khỏi đổ một thân mồ hôi lạnh.

Tạ Đình Quân cười cười, “Tò mò ta làm sao có thể biết được rõ ràng như vậy?” Hắn dừng lại cước bộ: “Nói cho người cũng không sao, từ sau khi Tần Thiên đến Tuệ Châu, ta vẫn phái người trông chừng bọn họ, cũng luôn luôn tìm kiếm cơ hội. Ta không tìm được sơ hở gì trên người Tần Thiên, lại phát hiện động tĩnh của người. Ta nghĩ, người lao sư động chúng như vậy nhất định có mục đích của người, ta liền lặng lẽ ở một bên chờ, không nghĩ tới quả nhiên có con cá lớn là Jill Sam này đưa lên cửa. Đêm đó, Jill thâm mới ra khỏi di quán ta liền thu được tin tức, thời điểm người của người lặng lẽ đi theo phía sau hắn, ta đã phái người ở phía trước chặn hắn lại...”

Tạ Đình Quân nhìn về phía Trang Minh Hỉ cười nói: “Trang Minh Hỉ, người không nghĩ tới bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn hay sao. Lại nói tiếp, ta còn muốn cảm tạ người tự tay tặng một cơ hội như vậy cho ta, nếu

không, hết thấy nếu để ta tự mình động thủ, cần phải phức tạp phiền toái nhiều lắm.”

“Người... Người...” Trang Minh Hỉ nhìn đôi mắt thâm trầm tối đen của hắn, chỉ cảm thấy kia giống như là hắc động không đáy, bên trong ẩn chứa vô tận âm u cùng nguy hiểm, làm cho người ta không rét mà run.

Một người tâm tư sao có thể thâm trầm đáng sợ đến mức này?

Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy tâm run rẩy, hé ra mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nhưng bỗng nhiên, Tạ Đình Quân sắc mặt đột nhiên trở nên âm lệ, hắn vươn tay nắm cần cổ mảnh khảnh của nàng, năm ngón tay dần dần thít chặt, như muốn bóp hết không khí trong phổi nàng ra. Trang Minh Hỉ khó thở, nàng hé miệng, nước mắt trào ra ngoài.

Nàng vô lực vuốt tay hắn, trong lòng kinh hách tới cực điểm.

Tạ Đình Quân không để ý tới phản kháng đó, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, trong lúc năm ngón tay thít chặt fòn có thể nghe thấy tiếng khớp xương kêu.

“Trang Minh Hỉ, ta hiểu ngươi, ngươi làm như vậy, nhất định có mục đích của ngươi, mục đích cuối cùng của ngươi là cái gì? Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Ngươi còn có chiêu gì sau cùng?”

Tuy rằng Tạ Đình Quân đem hết thấy hành động của nàng xem ở trong mắt, nhưng đối với thủ đoạn cùng mục đích cuối cùng của nàng vẫn không nắm chắc.

Trang Minh Hỉ bị hắn bóp cổ xanh cả mặt, sống chết giây dựa, ngay thời điểm nàng nhất thời dần dần mơ hồ, Tạ Đình Quân bỗng nhiên buông tay,

nàng ngã trên mặt đất, không khí đột nhiên được hít vào, Trang Minh Hỉ ho khù khụ.

Tạ Đình Quân đứng ở bên người nàng, từ trên cao nhìn xuống vẻ coi thường.

Trang Minh Hỉ ho một lúc mới bình ổn, nàng chịu đựng hận ý cùng sợ hãi trong lòng, quỳ trước mặt hắn, phát run nói: “Đại nhân anh minh thần võ, nhìn rõ mọi việc, dân phụ chính là dự đoán được sinh ý lần này của Jill Sam, cho nên mới dùng thủ đoạn này...”

Sự tình đã phát triển đến nước này, chỉ cần nàng kiên trì che giấu, không phải không có khả năng đạt được mục đích. Trang Minh Hỉ đã được hạ nhân hồi báo, nàng phái người theo dõi ở Trang phủ phát hiện Tần Thiên vừa từ Tổng đốc phủ trở về.

Mặc kệ kẻ bị nắm là ai, tin tưởng Tạ Đình Quân cũng sẽ không bỏ mặc trước sự cầu xin của Tần Thiên, mặc kệ hắn xuất phát từ mục đích gì, chỉ cần hắn có một chút mềm lòng, bao che cho Thịnh Thế, nàng còn có cơ hội lật đổ hắn.

Cho nên, hắn tuy rằng đáng sợ, tuy rằng ngoan độc, nàng cũng phải kiên trì che giấu!

Nợ máu phải trả bằng máu!

“Nga, đã là như thế, nay, sinh ý đã thất bại, vì sao ngươi còn phái người tiếp tục theo dõi Jill Sam?” Nói xong, Tạ Đình Quân một cước đá nàng ngã lăn, lạnh lùng nói: “Trang Minh Hỉ, ngươi còn muốn giấu giếm ta!”

Trang Minh Hỉ nhin đau bò lên, trong lòng lo sợ không yên, nàng một lần nữa quỳ xuống, con mắt vòng vo chuyển, lại nói: “Đại nhân anh minh, cái gì cũng đều không thể gạt được đại nhân, dân phụ cùng Jill Sam đã từng giao dịch, biết hắn từng trăm phương ngàn kế muốn thoát khỏi sự giám sát

của dân phụ, nhưng dân phụ đều nắm được quỷ kế của hắn, vì vậy mới không gặp phải chuyện gì. Dân phụ nghĩ rằng, lần này nói không chừng Jill Sam lại muốn giở trò cũ, Tần Thiên mới đến, có lẽ chưa biết gì, cho nên, dân phụ phái người theo dõi, vạn nhất Jill Sam thật sự chạy ra ngoài, dân phụ liền bấm báo quan phủ, khiến Thịnh Thế bị quan phủ trừng phạt.”

Lời nói này che giấu một chút chuyện thực, nhưng cũng không phải là nói dối, Tạ Đình Quân nhất thời cũng không thể phân biệt thật giả, hắn ngồi xổm xuống trước mặt Trang Minh Hỉ, một tay nắm cầm nàng, khiến cho nàng ngất đầu, con ngươi tăm tối của hắn rét căm căm nhìn chăm chăm nàng: “Chỉ như thế mà thôi?”

Trang Minh Hỉ trừng mắt nhìn, nước mắt rơi xuống: “Dân phụ chỉ là thảo dân, nào dám lừa gạt đại nhân, lời dân phụ vừa nói đều là lời nói thật.”

Tạ Đình Quân nhìn nàng một lúc, buông nàng ra, đứng lên, chậm rãi nói: “Thực cũng thế, giả cũng thế. Trang Minh Hỉ, ta hôm nay gọi người tới chính là muốn cảnh cáo ngươi, chuyện này vô luận phát triển như thế nào, ngươi cũng không bị ảnh hưởng, nếu để ta biết ngươi muốn giở trò quỷ, cũng đừng trách ta không khách khí!”

“Vâng, đại nhân yên tâm, dân phụ cái gì cũng không biết!” Trang Minh Hỉ trong miệng đáp ứng, trong lòng lại đang cười lạnh, chỉ cần ta tiến hành theo kế hoạch, ngươi còn có cơ hội gì đối với ta không khách khí?

Đang nghĩ ngợi, thanh âm lạnh lẽo của Tạ Đình Quân lại truyền đến từ đỉnh đầu: “Ta đã khiến Jill Sam đồng ý một phần khẩu cung, khẩu cung kia sẽ chứng minh, trong lúc ngươi giao dịch với hắn, từng bao che hắn tự do xuất nhập di quán!”

Trang Minh Hỉ hoảng hốt, thất thanh kêu lên: “Căn bản là không có việc này! Hắn đang hãm hại ta!”

Tạ Đình Quân cười lạnh, tiếp tục nói: “Có hãm hại hay không ta mặc kệ, ta chỉ biết là, vạn nhất người muốn giở trò quỷ gì, khẩu cung này nhất định sẽ xuất hiện ở trên công đường, đến lúc đó không chỉ là người, còn có hài tử của người, đều khó thoát khỏi cái chết! Đường nhiên, nếu người ngoan ngoãn, như vậy khẩu cung này cũng sẽ vĩnh viễn trở thành bí mật! Trang Minh Hỉ, người hẳn hiểu ý của ta rồi chứ?”

Nói xong, Tạ Đình Quân ha ha cười, sải bước đi ra đại sảnh, từ phía cửa truyền đến thanh âm hùng hậu của hắn: “Phái người đem Thẩm phu nhân đưa trở về.”

Trang Minh Hỉ toàn thân mềm nhũn, té ngã trên mặt đất.

Khá lắm tiểu nhân gian trá...

Trang Minh Hỉ vừa tức vừa hận, môi không nhin được run run, nước mắt càng không ngừng trào ra ngoài.

Cứ như vậy, mệnh của nàng cùng Gia Bảo cũng bị hắn buộc chặt vào chuyện này, vạn nhất nàng dựa theo kế hoạch đẩy hắn vào chỗ chết, nàng cùng Gia Bảo cũng không thể thoát khỏi liên lụy!

Thật đáng giận, nàng lên kế hoạch lâu như vậy mà cứ như vậy thất bại trong gang tấc, hết thảy đều do hắn!

Trang Minh Hỉ nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau khi trở về từ Tổng đốc phủ, Tần Thiên liền tự hỏi nên xử lý việc này thế nào, đầu tiên, nàng quyết định trước hướng diệt nê của Tổng Thái phó, Tổng Tổng đốc xin giúp đỡ. Tuy rằng nước xa không cứu được lửa gần, nhưng nàng sẽ tận lực tận tâm kéo dài thời gian, hy vọng Tổng Tổng đốc bên kia có thể có ý kiến gì hay, tối thiểu, tựa như Tạ Đình Quân nói, trước miễn họa tru di cửu tộc cho Trang phủ.

Cho dù Jill Sam là gian tế, nhưng Thịnh Thế quả thật sơ sẩy trong việc giám sát, không thể tính tội thông đồng với địch bán nước, cho dù muốn gán vác trách nhiệm, cũng sẽ không nghiêm trọng đến mức tru di cửu tộc. Về phần có thể bảo trụ tính mạng của Trang Tín Ngạn hay không, liền xem Tổng Tổng đốc có thể nắm chắc được bao nhiêu phần.

Nhưng mà, Trang phủ có quan binh nghiêm cẩn trông coi, bất luận kẻ nào cũng không thể tự do xuất nhập. Sau đó, vẫn là Tần Thiên nghĩ ra một biện pháp, nàng lấy cớ nói muốn đến Tổng đốc phủ, bảo Hải Phú mang theo thư giấu sau xe ngựa, đứng lẫn trong đám quan binh, lại ở nửa đường trốn đi, thuận lợi ra khỏi thành.

Bên này, Tần Thiên đến Tổng đốc phủ nhìn thấy Tạ Đình Quân, liền yêu cầu gặp Trang Tín Ngạn.

Tạ Đình Quân cười hỏi: “Ta đã hứa với nàng rồi, nàng rất lo lắng sao?”

Tần Thiên nói: “Ta muốn bảo đảm Tín Ngạn bình yên vô sự mới có thể trả lời người.”

Tạ Đình Quân cười cười, “Điều này dễ thôi!” Nói xong, sai Lâm Vĩnh mang nàng đến đại lao.

Trước khi nàng rời đi, Tạ Đình Quân nói: “Nếu ta ngày mai còn chưa có được câu trả lời thuyết phục, ngày kia sẽ bắt đầu thẩm tra xử lí án này, hết thầy không bao giờ có thể vắng hời nữa!”

Tần Thiên quay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn hằm một cái.

Tạ Đình Quân cũng không thèm để ý, vẫy tay để Lâm Vĩnh mang nàng rời đi.

Đại lao Tuệ Châu.

Đại lao lạnh lẽo ẩm ướt, Lâm Vĩnh giờ cây đuốc ở phía trước, Tần Thiên theo ở phía sau.

Lâm Vĩnh mang theo nàng đi vào phòng cuối của đại lao, lại thấp sáng ngọn đèn bên cạnh, ánh lửa hôn ám chiếu sáng toàn bộ đại lao.

Cách qua khung gỗ, Tần Thiên nhìn thấy Trang Tín Ngạn đưa lưng về phía nàng nằm trên đồng rơm, cũng không nhúc nhích, Tần Thiên khẩn trương, gọi tên của hã, nhưng Trang Tín Ngạn nghe không thấy, tất nhiên không có phản ứng.

Tần Thiên quay đầu nói với Lâm Vĩnh: “Mau đem cửa lao mở ra!”

Lâm Vĩnh có chút do dự.

“Chẳng lẽ chúng ta còn có thể chạy trốn khỏi phòng giam có thủ vệ sâm nghiêm canh giữ hay sao? Mau đem cửa lao mở ra!” Tần Thiên đề cao thanh âm.

Lâm Vĩnh biết Tần Thiên có phân lượng trong lòng chủ tử, chỉ sợ không đáp ứng sẽ đắc tội nàng, về sau nàng thành Tổng đốc phu nhân, ghi hận hã thì thật không tốt.

Hơn nữa có hã trông chừng ở đây, cũng sẽ không xảy ra điều gì.

Nghĩ vậy, Lâm Vĩnh mở cửa lao.

Tần Thiên lập tức đi vào, ngồi xổm bên cạnh Trang Tín Ngạn, loạng choạng cầm cánh tay hã, kêu tên của hã.

Chỉ chốc lát, Trang Tín Ngạn mơ hồ “Ân” một tiếng, xoay người. Thấy là Tần Thiên, lập tức ngồi dậy.

“Nàng sao lại đến đây?”

Trang Tín Ngạn cầm tay nàng, lo lắng nói.

Tần Thiên không trả lời hẳn, chỉ đưa mắt nhìn hẳn từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, thấy hẳn tạm thời bình yên vô sự, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Nàng nhìn hẳn, nhớ tới Tạ Đình Quân bức bách, nhớ tới vận mệnh của Tín Ngạn tương lai thế nào không rõ, trong lòng không khỏi đau xót. Nàng tiến vào trong lòng hẳn, ôm chặt lấy hẳn, nước mắt một giọt lại một giọt thấm ướt xiêm y hẳn.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 268: Đối sách

Trang Tín Ngạn từng tuổi này đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đại lao, muốn nói không lo lắng, không khẩn trương là không có khả năng. Có điều ở trước mặt thê tử, hắn không dám lộ ra nửa điểm xúc động, sợ thê tử càng thêm lo lắng cho mình. Nhìn bộ dáng của nàng, bất quá mới chỉ một ngày, đã tiêu tụy đi rất nhiều. Điều này làm cho hắn vô cùng đau lòng.

“Đừng khóc, ta không sao, nhất định sẽ không có việc gì.” Trang Tín Ngạn một bên vỗ nhẹ lưng nàng, một bên an ủi nàng.

Biết thời gian quý giá, Tần Thiên không muốn khóc lóc lãng phí thời gian, nàng ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Trang Tín Ngạn nói: “Chàng sao ngốc như vậy, rõ ràng người phụ trách là ta, chàng vì sao muốn thay ta chịu tiếng xấu, nếu chàng có chuyện gì, ta phải làm sao bây giờ?”

Nói xong nói xong, nước mắt lại rơi xuống.

Trang Tín Ngạn vươn tay giúp nàng lau nước mắt, ôn nhu nói: “Ta là phu quân của nàng, ta hắn phải bảo hộ nàng.”

Chỉ một câu đơn giản làm cho Tần Thiên cảm động không thôi, nhẹn không được lại ôm lấy hắn, đem mặt chôn trong lòng hắn yên lặng rơi lệ.

Một lát sau, Trang Tín Ngạn đem nàng nhẹ nhàng đẩy ra, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Nàng làm sao có thể tới nơi này? Nàng đi tìm Tạ Đình Quân?”

Tần Thiên gật đầu, có thể đi vào nơi này, thế nào cũng phải được Tạ Đình Quân gật đầu, cũng không thể giấu giếm không được hẳn.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một lúc, lại nói: “Hắn có nhân cơ hội uy hiếp nàng không?”

Tần Thiên ngẩn ra, không nghĩ tới hẳn chỉ trong một thời gian ngắn như vậy đã đoán ra được.

Tiếp theo sắc mặt lại có chút trắng bệch.

Nhìn đến Tần Thiên sắc mặt, Trang Tín Ngạn liền biết chính mình đoán đúng rồi.

Kỳ thật đoán ra được điều này cũng không có gì khó, đều là nam nhân, Trang Tín Ngạn sao có thể không nhận ra Tạ Đình Quân đối với Tần Thiên có tâm tư. Cơ hội tốt như vậy, hẳn bỏ qua mới là lạ.

Trang Tín Ngạn trong lòng dâng lên phần nộ.

Sống đến tận bây giờ, Trang Tín Ngạn chưa bao giờ oán hận một người nào quá mức, tính tình hẳn lạnh lùng, khiến hẳn rất khó có cảm xúc mãnh liệt. Thích Tần Thiên là một điều ngoại lệ, mà hiện tại, oán hận Tạ Đình Quân lại là một ngoại lệ khác.

Hắn lén lút nắm chặt hai nắm đấm.

“Tần Thiên, nàng hãy nghe ta nói...” Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn Lâm Vĩnh đứng canh ngoài cửa, sau đó tiến đến bên tai Tần Thiên, dè dặt thanh âm nói: “Nếu để cho ta sống mà mất nàng, ta đây tình nguyện chết đi.” Nói xong, hẳn ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, ánh mắt rạng rỡ sinh huy.

Tần Thiên nắm chặt tay hẳn, dùng khẩu hình không tiếng động nói: “Tín Ngạn, ta vĩnh viễn cũng không rời khỏi chàng. Chàng còn sống, ta sẽ ở bên

cạnh người, chàng chết đi, ta sẽ theo chàng xuống địa ngục.”

Nàng tìm mọi biện pháp để cứu hân, nếu thật sự không cứu được, hân đi nơi nào, nàng liền đi theo đến đó, lên trời xuống biển, nàng cùng hân cũng sẽ không chia lìa. Nàng tuyệt đối sẽ không để cho tiểu nhân ti bỉ như Tạ Đình Quân kia uy hiếp.

Trang Tín Ngạn lẳng lẳng nhìn nàng một lúc, sau đó hít sâu một hơi, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực.

Tần Thiên lập tức vòng ôm cổ hân, hai người vành tai tóc mai chạm vào nhau, thật lâu cũng không chia lìa.

Lâm Vĩnh đứng phía ngoài thấy một màn như vậy, không khỏi vì chủ tử nhà mình mà thở dài.

Trong lòng của nữ nhân này chỉ có một phu quân của nàng, chủ tử cho dù hao hết tâm tư đoạt được, chẳng lẽ sẽ vui vẻ hay sao?

Lâm Vĩnh xoay người, không muốn nhìn thấy một màn sầu triền miên như vậy.

Ngay tại một khắc hân xoay người đi kia, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên giương mắt lạnh lùng liếc hân một cái, sau đó nhanh chóng nói bên tai Tần Thiên một câu: “Lập tức đi tìm Trang Minh Hỉ.”

Tần Thiên giật mình, theo bản năng muốn thoát khỏi ôm ấp của hân. Trang Tín Ngạn gắt gao ôm nàng.

“Đừng nhúc nhích, không thể để người của hân nhìn thấy.”

Tần Thiên không hề nhúc nhích, lẳng lẳng ôm hân..

Trang Tín Ngạn tiếp tục nói: “Ta sớm đã cảm thấy Triệu phiên dịch có chút không thích hợp, có điều cũng không quá để ý, ở đây cần thận suy

nghĩ một ngày, cảm thấy hẳn có liên quan đến Minh Hỉ. Ở chỗ nàng ta có lẽ sẽ có manh mối gì đó.”

Khác với Tần Thiên ở bên ngoài lo lắng, Trang Tín Ngạn tại đây không có việc gì, thuận tiện dùng thời gian rảnh rỗi cẩn thận hồi tưởng mỗi một sự kiện phát sinh lúc bọn họ đến Tuệ Châu. Hẳn bản thân đối với sự vật quan sát tỉ mỉ, hơn nữa cũng không giống Tần Thiên luôn phải giao tiếp với nhiều người, cho nên thời gian rảnh rỗi khá nhiều, đối với từng chi tiết cũng càng hiểu biết.

Hắn nhớ tới Triệu phiên dịch thường thường thừa dịp thời điểm không có ai chú ý lạng lẽ nói với Jill Sam, lúc ấy hẳn tuy rằng thấy được, cũng không để ý, nhưng hiện tại tĩnh tâm cẩn thận hồi tưởng, cảm thấy Triệu phiên dịch ngay lúc đó vẻ mặt có chút lén lút, dường như đang làm việc đui lý.

Bọn họ lúc ấy tìm phiên dịch hoàn toàn dựa theo việc Thịnh Thế tuyển người do người quen giới thiệu, sau Triệu phiên dịch trổ hết tài năng, được Tần Thiên thưởng thức, nếu hẳn thật sự có vấn đề, nhất định có quen thuộc với Trang phủ, cùng với Trà Hành Trang Minh Hỉ có liên quan.

Vì vậy hẳn mới có thể kết luận như vậy.

Có điều trong khoảng thời gian ngắn, hẳn cũng không thể nói rõ tỉ mỉ với Tần Thiên, cũng may hai người thành thân đã lâu, sớm tâm linh tương thông, lại càng không thiếu tín nhiệm. Thấy hẳn khẳng định, Tần Thiên cho dù nhất thời còn nhiều chi tiết chưa nghĩ thông suốt, nhưng đối với lời hẳn nói, nàng hoàn toàn tin phục.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, liền đã biết nên làm như thế nào.

“Ta sau khi rời khỏi đây, lập tức sẽ bắt tay vào xử lý việc này, chỉ cần chàng thật sự nhận thấy việc này có liên quan, ta nhất định có thể đào ra manh mối.”

Trang Tín Ngạn vuốt mặt nàng, đau lòng nói: “Vất vả cho nàng.”

Tần Thiên đè lại tay hấn, nhẹ giọng nói: “Tín Ngạn, chàng chờ ta, ta nhất định sẽ cứu chàng ra, chúng ta còn có cả đời vượt qua cùng nhau.”

Trang Tín Ngạn cúi đầu, ôn nhu hôn môi nàng.

Nhưng muốn xử lý tốt chuyện này, đầu tiên phải giải quyết quan binh canh giữ ngoài cửa của Trang phủ. Nếu không dưới mí mắt của bọn họ, có thể làm được gì đây?

Vì thế, sau khi ra khỏi đại lao, Tần Thiên liền bắt đầu khóc lóc, một nửa là giả bộ, một nửa cũng vì trong lòng lo sợ không yên Bên cạnh Lâm Vĩnh xem ở trong mắt, trong lòng thở dài, nhưng cũng khó mà nói được gì.

Tần Thiên nức nở nói với Lâm Vĩnh: “Người dẫn ta đi gặp Tạ đại nhân, ta có lời muốn nói với hấn.”

Lâm Vĩnh tất nhiên sẽ không phản đối, chỉ chốc lát, Lâm Vĩnh liền hộ tống Tần Thiên đi vào Tổng đốc phủ.

Tần Thiên nhìn thấy Tạ Đình Quân câu đầu tiên nói đó là: “Chỉ cần người có thể buông tha Tín Ngạn, cái gì ta cũng đều đáp ứng người.” Nói xong, nước mắt giống như vòng cổ hạt châu bị chặt đứt lã chã rơi xuống

Tạ Đình Quân tâm nhẹ nhàng run lên, hấn vọt tới bên Tần Thiên, cầm tay nàng, cường chế kinh hỉ trong lòng nói: “Thật sự, nàng đáp ứng ta?”

Tần Thiên ngẩng đầu, rút tay về, hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn hấn nói: “Ta còn có lựa chọn nào khác? Nay mạng của hấn nằm trong tay của người, hấn từ trước đến nay chưa từng chịu khổ, hiện giờ lại bị giam cầm nơi âm u ẩm ướt không thấy ánh sáng mặt trời kia, Tạ Đình Quân, người ngoan tuyệt, người có quyền thế, chúng ta đâu không lại người, người thắng rồi, cái gì ta cũng đều đáp ứng người, người lập tức thả hấn ra đi.”

Khi nói chuyện, Tần Thiên vẻ mặt réo rắt thảm thiết, tuyệt vọng, nước mắt không ngừng rơi, quả thật là bộ dáng vì người âu yếm mà đau lòng không thôi. Tạ Đình Quân lẳng lặng nhìn thật lâu, thủy chung không nhận ra sơ hở.

“Hắn chỉ chịu một chút khổ vậy mà nàng cũng luyến tiếc!” Tạ Đình Quân cười lạnh, trong thanh âm không khỏi có một chút ghen tuông.

“Đây chẳng phải là kế hoạch của người hay sao?” Tần Thiên phản nộ trừng mắt hắn.

Tạ Đình Quân hừ lạnh vài tiếng, hắn vươn tay lôi kéo nàng, Tần Thiên không tự chủ được ngã vào trong lòng hắn.

“Vậy hiện tại nàng trở thành người của ta đi!” Tạ Đình Quân ôm lấy nàng đi về phía cuối phòng.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 269: Đánh cờ

“Vậy hiện tại nàng trở thành người của ta đi!” Tạ Đình Quân ôm lấy nàng đi về phía cuối phòng

Tần Thiên cả kinh kêu một tiếng, lập tức cảm tức nhìn hẳn: “Tạ Đình Quân, trong cảm nhận của người, hóa ra ta chính là loại nữ nhân có thể tùy tiện đối đãi hay sao? Chẳng lẽ tình cảm người đối với ta trong lời người nói lúc trước tất cả đều là giả hay sao?”

“Nàng sao lại nói như vậy, ta vì nàng ngay cả tính mạng cũng không màng, nàng còn nghi ngờ tình cảm của ta?” Tạ Đình Quân mặt lộ vẻ tức giận, hẳn cho tới bây giờ cũng không phải là một nam nhân có thể ở trước mặt nữ nhân hạ thấp đồ đạc, lời ngon tiếng ngọt. Hẳn ở trước mặt Tần Thiên cố ý ôn nhu, đã là một ngoại lệ. Nhưng cũng không có nghĩa là, hẳn có thể lúc nào cũng thời thời khắc khắc dễ dàng tha thứ nữ nhân làm càn trước mặt mình.

Tần Thiên làm bộ như bị kinh hách, hốc mắt lại đỏ lên, nàng dậm nhẹ hai cái trên đầu vai hẳn, oán trách nói: “Người lớn tiếng như vậy làm cái gì? Ta còn chưa gả cho người, người cũng đã như vậy, về sau ta còn có thể trông cậy người đối tốt với ta sao? Tín Ngạn chưa bao giờ đối như ta vậy, hẳn chưa bao giờ lớn tiếng với ta, mặc kệ ta đưa ra yêu cầu gì, hẳn đều tận lực thỏa mãn ta...”

Nghe thấy nàng so sánh mình với kẻ điếc kia, còn luôn mồm nói mình không bằng hẳn, Tạ Đình Quân tức giận trong lòng, nhịn không được muốn phát hỏa, nhưng cúi đầu nhìn thấy nữ nhân lê hoa mang vũ trong lòng, hàm

sân mang oán, bộ dáng mảnh mai sở sở, trong lòng không khỏi mềm nhũn, hẳn so đo với một nữ nhân làm gì chứ?

Nghĩ vậy, Tạ Đình Quân thanh âm trở nên mềm mỏng, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo một chút ghen tuông: “Kẻ câm điếc kia? Chỉ sợ hẳn muốn lớn tiếng nói chuyện cũng không thể được...” Tiếp theo, hắn ôm chặt nữ nhân trong lòng, cúi đầu nhìn nàng, ôn nhu nói: “Tần Thiên, nàng yên tâm, ta về sau sẽ đối tốt với nàng. Trang Tín Ngạn có thể đưa cho nàng thứ gì, ta đều có thể cho nàng thứ đó, mà thứ ta cho nàng, Trang Tín Ngạn cũng chưa chắc có thể cho nàng, ta nhất định sẽ khiến nàng trở thành nhất phẩm phu nhân ai ai cũng phải hâm mộ!”

Nói xong, hắn nhìn nàng cười cười, tươi cười đúng là phá lệ ôn nhu, trong chốc lát mơ hồ trên gương mặt anh vĩ, lệ khí của hắn lập tức tản mát ra sáng rọi lóa mắt.

Cho dù Tần Thiên oán hận hắn thế nào, giờ này khắc này cũng không thể phủ nhận, hắn đối với nàng tình cảm là chân thật.

“Tạ Đình Quân, chúng ta vốn có thể là bằng hữu...” Tần Thiên nhìn hắn, bỗng nhiên thở dài.

Vì sao lại biến thành cục diện hiện tại người chết ta sống đây?

“Ta không cần làm bằng hữu của nàng, ta muốn làm phu quân của nàng.” Tạ Đình Quân nhìn nàng, hai mắt tối tăm thâm thúy, trong ánh mắt có loại nghĩa vô phản cố.

Không, nàng đã có phu quân sinh tử tương hứa, cả đời này, nàng luôn thầm nghĩ sống cùng hắn. Mặc dù hắn đối với nàng tình cảm là chân thật, nàng cũng vô pháp nhận lấy, huống chi lại dùng thủ đoạn ti bỉ như thế này.

Tần Thiên nhìn hắn, chu miệng, hàm sân mang oán nói: “Người ngoài miệng nói dễ nghe, nhưng không biết có vì ta suy nghĩ hay không, nay ta

còn là người của Trang phủ, nếu cứ như vậy thành người của người, ta chẳng phải sẽ thành nữ nhân hạ lưu hồng hạnh ra tường hay sao? Việc này về sau nếu truyền ra ngoài, ta còn có mặt mũi nào đối mặt với thế nhân?”

Nói xong, nàng nhéo lên ngực hấn một cái: “Người chỉ nghĩ cho mình mà thôi!”

Tần Thiên xuống tay cũng không nhẹ, nhéo khiến Tạ Đình Quân sinh đau, nhưng vẻ mặt Tần Thiên liếc mắt đưa tình lại khiến trong lòng hấn mừng rỡ như điên, hận không thể cứ như vậy bị nàng bóp chết.

Hấn buông nàng xuống, vươn tay xoa nhẹ trên ngực, đau đớn qua đi, ngực tê tê, còn có cảm giác ngọt ngào nói không nên lời. Cảm xúc này làm cho hấn cả người đều vui mừng không thôi.

Hấn ôm thắt lưng nàng, làm cho nàng chặt chẽ dán trên người hấn. Hấn cúi đầu, nhìn nàng nhẹ giọng nói: “Là ta đã coi nhẹ mấy thứ này, được, hết thủy đợi đến đêm thành thân động phònghoa chúc của chúng ta, nhiều năm ta vẫn chờ đợi, đợi thêm vài ngày nữa cũng không sao. Ngày mai ta sẽ bắt Trang Tín Ngạn viết hưu thư.”

Tần Thiên vội vàng nói: “Hấn tính tình quật cường, mặc kệ người ép buộc hấn thế nào, hấn cũng sẽ không thỏa hiệp. Ta sống với hấn rất hạnh phúc, còn có hài tử thông minh đáng yêu, nếu không phải xảy ra loại sự tình này, ta cũng sẽ không quyết định như vậy.” Nói tới đây, Tần Thiên lại bắt đầu lưu luyến nước mắt, “Ta không muốn hấn có chuyện gì, mới chịu đáp ứng điều kiện của người, bằng không ta tội gì phải đeo trên lưng tội danh phao phu khí tử này? Người nếu làm hại hấn, ta tình nguyện chết cũng sẽ không theo người...”

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, nước mắt lưng tròng, hai mắt sáng trong tựa như nước suối, làm cho hấn một trận tim đập nhanh.

“Người cũng biết tính cách của ta, ta nói được thì làm được. Người tốt nhất đừng ép buộc hăn, cho ta thời gian, ta sẽ nói chuyện với hăn. Người cũng biết hăn vốn tâm cao khí ngạo, tuyệt đối không phải người dây dưa không ngớt, chỉ cần ta chính mồm nói với hăn, hăn nhất định sẽ buông tay.”

Tần Thiên nói như vậy có ba mục đích, thứ nhất là để Tạ Đình Quân đừng bức bách tra tấn Tín Ngạn, Tín Ngạn có thể yên ổn. Thứ hai, cũng là tranh thủ thời gian, cứ như vậy, Tạ Đình Quân toàn tâm toàn ý xử lý tốt chuyện này, đối với nàng sẽ thả lỏng hơn một chút. Thứ ba, cũng là một biện pháp tung hỏa mù, nàng càng nói chân thật, chu đáo, càng có thể khiến Tạ Đình Quân tín nhiệm. Không có ai là thần tiên, ai cũng có thời điểm bị mắc mưu, chỉ xem xem người đối đầu là ai, đạo hạnh có đủ cao hay không, hành động có đủ chu đáo hay không mà thôi.

Cùng hăn đàn cò, Tạ Đình Quân nhìn qua có vẻ chiếm hết thượng phong, nhưng hăn lại có một nhược điểm, hăn có tình ý với nàng, mà nàng thì không có, kẻ động tình nhất định sẽ bị động.

Tạ Đình Quân nhìn nàng một lúc, cũng không thể nhận ra sơ hở, hăn biết tình cảm của nàng đối với Trang Tín Ngạn, đối lại là bình thường, nàng căn bản sẽ không để ý tới mình, nhưng hiện tại không giống như vậy, nàng đang cầu xin vì hăn, nàng vì kẻ điếc kia chuyện gì cũng có thể làm.

Đây đúng là hăn điều muốn, cũng là kết quả hăn trăm phương ngàn kế mong mỏi. Chỉ cần hết thảy nằm trong khống chế của hăn, hăn cần gì phải lo lắng?

“Chuyện này cũng không thể kéo dài quá lâu, chậm nhất là nửa tháng, nói cách khác, trong vòng nửa tháng hăn phải viết xong hưu thư, nếu không, sự tình càng kéo dài để cho bên trên biết được, ta cũng không chắc chắn có thể giữ lại mạng của hăn!” Tạ Đình Quân thiết hạ thời hạn.

Tần Thiên căn răng đáp ứng, nửa tháng thì nửa tháng!

“Nàng cũng đừng thương tâm, về sau chúng ta cũng sẽ có hài tử, hài tử của chúng ta nhất định so với hài tử của nàng và Trang Tín Ngạn càng thông minh, càng xuất sắc hơn.” Tạ Đình Quân ôm chặt nàng, thấp giọng nói.

Tần Thiên không dám ngẩng đầu, sợ che giấu không nổi chán ghét trong mắt.

Giây tiếp theo, hắn nâng cằm nàng lên, ánh mắt nóng rực như lửa, Tần Thiên vội vàng thu liễm tâm thần, thay vẻ mặt réo rắt thảm thiết.

“Động phòng ta có thể chờ, nhưng có một việc ta chờ không được.” Nói xong, hắn cúi đầu, hôn lên môi nàng.

Qua một hồi lâu, hắn mới buông nàng ra, đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng, hai má vuốt ve tóc mai nàng, hắn thở dài một tiếng, “Tần Thiên, nàng có biết ngày này ta đã chờ bao lâu rồi không...”

Tần Thiên nhân cơ hội nói: “Vậy người có thể đồng ý với ta một chuyện không?”

Chuyện gì?”

“Có thể thu lại quan binh canh giữ ở Trang phủ không? Lao sư động chúng như vậy, người khác nhìn vào, chẳng lẽ không hoài nghi? Hơn nữa ta ra vào cũng thật sự bất tiện. Ta không thích.”

Tạ Đình Quân giật mình, nhất thời không nói gì. Nếu cho lui quan binh, chỉ sợ khó có thể nắm giữ toàn cục trong tay...

Thấy hắn do dự, Tần Thiên mất hứng đẩy hắn ra, sảng giọng: “Người xem xem, chỉ một chuyện nhỏ như vậy cũng không thể thỏa mãn ta!”

Thấy nàng tức giận, Tạ Đình Quân lại không đành lòng, vội vàng cầm tay nàng ' “Được, đều y theo lời nàng, ta sẽ cho lui quan binh.”

Tần Thiên âm thầm há một ngụm khí to, nàng ngẩng đầu, nhìn Tạ Đình Quân khẽ cười cười, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật, ta cũng biết người rất tốt với ta...”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, một nụ cười lập tức khiến Tạ Đình Quân thân mình mềm nhũn.

Tiến bước Tần Thiên, Tạ Đình Quân lại phân phó Lâm Vĩnh: ” Cho quan binh rút về, sau đó chọn vài người có thân thủ tốt lại thông minh cải trang xung quanh Trang phủ, Trang phủ có dị động gì lập tức hướng ta hồi báo.”

Lâm Vĩnh tuân lệnh vừa định rời đi, phía sau Tạ Đình Quân lại gọi hắt lại.

“Người nói, nàng là thật tâm sao?” Tạ Đình Quân đi đến cửa sổ đứng hên.

Lâm Vĩnh ngạc nhiên nhìn chủ tử, mặc kệ ra sao, chủ tử đều là tin tưởng mười phần uy vũ khí phách, khi nào từng có thời điểm không xác định, lo được lo mất như vậy?

Lâm Vĩnh do dự, không biết nên mở miệng thế nào. Không đợi hắt nghĩ ra đáp án, Tạ Đình Quân lại vẫy tay nói: “Quên đi, người đi xuống đi.”

Nghe vậy, Lâm Vĩnh xoay người ra cửa, ngay lúc hắt bước ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy Tạ Đình Quân nhẹ giọng lầm bầm: “Mặc kệ nàng là thật tình hay là giả ý, ta đều có biện pháp đem nó biến thành sự thật.”

Lâm Vĩnh theo bản năng xoay người nhìn lại, đã thấy chủ tử của mình đứng ở bên cửa sổ, tay vô ý thức vỗ vỗ cửa sổ, khóe miệng mang theo ý cười thản nhiên.

Bộ dạng này của Tạ Đình Quân Lâm Vĩnh chưa bao giờ thấy qua, làm cho hắn có chút kinh hãi.

Tần Thiên sau khi về phủ chưa được bao lâu, Tạ Đình Quân lại theo hứa hẹn, rút quan binh vây quanh trang phủ xuống.

Sau khi xung quanh trở nên thanh tịnh, Tần Thiên phân phó Thanh Liễu, bảo nàng mời Triệu phiên dịch đến.

Thanh Liễu lĩnh mệnh đang chuẩn bị đi xuống thì Tần Thiên lại gọi nàng lại, “Đợi chút, đừng mời một mình Triệu phiên dịch, người gọi Lý chương quỳ của Trà Hành cùng với quân sự đều đến đây, nói ta có việc cần bàn trong mấy ngày qua.”

Ông chủ xảy ra chuyện, triệu tập nhân viên là điều rất bình thường.

Sở dĩ phải làm như vậy, vì Tần Thiên cảm thấy Tạ Đình Quân làm người giả dối, không có khả năng cứ như vậy mà tin tưởng mình, hắn tuy rằng cho lui quan binh, nhưng nói không chừng còn có chiêu sau đó, vẫn nên cẩn thận một chút sẽ tốt hơn.

Thám tử đứng ngoài Trang phủ thấy có không ít người vào trang phủ, bọn họ một bên dưới tình huống không muốn đả thảo kinh xà nghĩ biện pháp tìm hiểu thân phận những người này, một bên phái người hồi báo Tạ Đình Quân.

Chờ cho mọi người đến đủ, Tần Thiên công đạo chuyện phát sinh gần đây, chỉ nói chuyện lúc trước là hiểu lầm, quan phủ tra sai đối tượng, hiện tại đã rõ ràng, đã không còn vấn đề gì. Làm cho mọi người an tâm.

Chuyện Jill Sam phát sinh lúc nửa đêm, trừ bỏ quan phủ ra, cơ hồ không có một ai biết, có điều hai ngày nay bởi vì có quan binh bao vây mới khiến nhân tâm hoảng sợ, hiện tại mọi người mắt thấy quan binh đã lui xuống, đương gia lại nói như vậy, thì đều yên lòng.

Sau một nén nhang, Tần Thiên cho mọi người về, chỉ giữ lại Triệu phiên dịch. Nàng sai người bịt miệng hắc, lại trói chặt hắc, thay áo khoác cho hắc, để gia đình có thân hình tương tự mặc vào ra vẻ là Triệu phiên dịch bước ra ngoài, những người theo dõi bên ngoài sao có thể nhận rõ mặt một đám người, thấy số người đi vào đi ra giống nhau, lại hồi bẩm Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân không nhìn ra sơ hở, cũng không để ở trong lòng, chỉ cho rằng nàng thật sự có việc cần phân phó. Hắc xuất thân thương nhân, cũng hiểu được hành động này là tất yếu.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 270: Liên hợp

Thăm phủ

Trang Minh Hỉ ăn mặc chỉnh tề đi vào đại sảnh, thấy Tần Thiên đang đứng ở trong sảnh, nhìn mẫu đơn đồ trên chủ vị.

Trang Minh Hỉ đi qua, mỉm cười: “Ngọn gió nào đã thổi Tần đương gia tới nơi này vậy?”

Nghe tiếng, Tần Thiên quay đầu, mắt lạnh nhìn chăm chăm Trang Minh Hỉ, sau khi đợi nàng đến gần, bỗng nhiên xông lên, tát một bạt tai.

Khí lực rất lớn, đánh cho Trang Minh Hỉ lui lại mấy bước, một nửa mặt tức khắc sưng đỏ.

Trang Minh Hỉ che mặt, trợn to mắt nhìn Tần Thiên, hét âm lên: “Tần Thiên, ngươi phát điên sao, ngươi dám đánh ta!”

Thù mới hận cũ nhất tề nảy lên, Trang Minh Hỉ cũng bất chấp thân phận, xông lên muốn trả lại một cái tát. Nhưng tay vừa giơ lên, Tần Thiên lại hung hăng đẩy nàng ra, đồng thời quát chói tai: “Trang Minh Hỉ, ngươi dám tát lại ta, ta lập tức đem Triệu phiên dịch giao cho quan phủ, người cùng Triệu phiên dịch cấu kết với Jill Sam sẽ rõ ràng khắp thiên hạ! Nay, Jill Sam đã bị quan phủ bắt, Thịnh Thế chúng ta cố nhiên là giám sát bất lực, nhưng Trang Minh Hỉ ngươi cũng cấu kết với gian tế, thông đồng với địch bán nước! Trang Minh Hỉ, ngươi và nhi tử cùng nhau chịu chết đi!”

Tần Thiên mỗi khi nói một câu liền tới gần từng bước, mỗi khi tới gần từng bước liền dùng tay đẩy nàng một cái, nói đến câu sau, bởi vì cảm xúc quá mức kích động, ra tay khí lực khá lớn, vì vậy mà đẩy ngã Trang Minh Hỉ.

Trang Minh Hỉ té ngã trên đất, cũng không biết do khiếp sợ Tần Thiên quá mức, hay là sợ hãi hậu quả kia, mặt trắng bệch như tuyết, ngẩn ngơ nhìn Tần Thiên.

“Người....người nói hươu nói vượn cái gì...” Trang Minh Hỉ run môi nói.

“Trang Minh Hỉ, Triệu phiên dịch đã nói ra hết thảy, người còn muốn phủ nhận?” Tần Thiên chỉ vào nàng, thanh sắc câu lệ.

Lúc này là lúc quan trọng, Tần Thiên tất nhiên sẽ không mềm lòng, một chút khổ hình cũng phải áp dụng với Triệu phiên dịch.

Nghe vậy, Trang Minh Hỉ hoảng sợ cúi đầu, tròn mắt vòng vo chuyển, trong lòng đang tính toán có nên đem việc này báo cho Tạ Đình Quân biết hay không. Ý niệm trong đầu còn chưa thấu đáo, liền nghe thấy Tần Thiên nói: “Trang Minh Hỉ, người không cần phải nghĩ nữa, ta biết người đã câu kết với Tạ Đình Quân, nhưng ta nói thật cho người biết, hai người chúng ta mới là vận mệnh tương quan, nếu người không đứng về phía ta, ta chết cũng sẽ tha người xuống nước!” Tần Thiên ác thanh ác khí nói.

Trang Minh Hỉ nếu tham dự vào việc này, làm sao có thể giấu giếm được Tạ Đình Quân? Nàng hiện tại nếu bình yên vô sự, tất cùng hẳn có hiệp nghị nào đó.

Trang Minh Hỉ từ dưới đất bò lên, “Lời này của người có ý gì?”

Tần Thiên nhìn nàng nói: “Người cũng là mẫu thân, người có thể rời khỏi trượng phu cùng hài tử mình hay không?”

Trang Minh Hỉ ngẩn ra, đương nhiên sẽ không, nàng đã mất Kiều Đại, nàng chết cũng không muốn rời khỏi Gia Bảo.

“Ta cũng vậy, ta cũng sẽ không rời khỏi Thế Sử của ta!” Tần Thiên chậm rãi nói: “Có một số việc hãn người đã rõ ràng, Tạ Đình Quân đối với ta không có ý tốt, hãn bắt Tín Ngạn, lấy việc này để uy hiếp ta, nhưng ta đã có chủ ý, tuyệt đối sẽ không để hãn uy hiếp. Nếu hãn muốn định tội Tín Ngạn, ta sẽ mượn sự trợ giúp của Tổng Tổng đốc đem sự tình trở nên nháo lộn. Đến lúc đó...”

Tần Thiên thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, cắn răng nói: “Ta nhất định sẽ lôi người ra, hơn nữa tận hết sức lực đem tội danh đều đổ lên người người, ta có Tổng Thái phó làm hậu thuẫn, Hoàng Thượng sẽ nể mặt, cũng không nỡ để Tổng Thái phó mất mặt mũi, đuổi tận giết tuyệt Trang phủ chúng ta. Đến cuối cùng đó là Trang Minh Hỉ người gánh vác hết thảy. Tội danh Thông đồng với địch bán nước người cũng rõ ràng, đến lúc đó không chỉ là người, bao gồm cả nhi tử của người, người của Thẩm phủ đều phải đi theo người nhận lấy cái chết!”

Nàng tuy rằng nói như vậy, nhưng kết quả tính mạng của Trang Tín Ngạn có thể bảo toàn hay không nàng một chút nắm chắc cũng không có.

Trang Minh Hỉ như bị sét đánh, ngốc lẳng tại đương trường, qua một hồi lâu, nàng hơi thở suy yếu nói: “Nói đi, người muốn ta làm như thế nào?”

Nghe thấy câu này, Tần Thiên âm thầm nhẹ nhàng thở ra, sự tình đã thành công một nửa.

Nếu nói Tạ Đình Quân có nhược điểm tình cảm của hãn đối với mình, như vậy tử huyệt của Trang Minh Hỉ đó là nhi tử của nàng. Chỉ cần có thể nhắm trúng tử huyệt của nàng ta, nàng ta dù gian trá, lại giảo hoạt, cũng chỉ đành ngoan ngoãn cúi đầu.

“Ta muốn biết, người lần này làm như vậy mục đích rốt cuộc là gì? Người biết rõ tâm tư của Tạ Đình Quân, cũng biết hẳn sẽ đối với ta nường tay, đã là như thế, mục tiêu của người không thể vì hãm hại ta! Nói rõ ý đồ thật của người ra. Chúng ta hợp tác, cùng nhau bảo trụ tính mạng thân gia, cùng nhau đối phó Tạ Đình Quân!”

Tần Thiên nhìn nàng, nặng nề nói ra những lời này, mỗi một chữ đều dường như nện vào trong lòng Trang Minh Hỉ.

“Người nói, mục tiêu của người là Tạ Đình Quân? Bởi vì hãm hại chết phu quân người, cho nên người muốn báo thù?” Tần Thiên nhìn Trang Minh Hỉ trước mắt vẻ mặt ráo rắt thảm thiết, nhất thời không thể tin được lỗi tai của mình.

“Chẳng lẽ Thấm lão gia là do Tạ Đình Quân hại chết?” Tần Thiên chỉ cảm thấy bất khả tư nghị, Thấm lão gia chết hai năm trước, lúc ấy Tạ Đình Quân còn chưa đến Tuệ Châu mà.

Lúc này, Tần Thiên cùng Trang Minh Hỉ đang ngồi trong thư phòng của Trang Minh Hỉ. Hai người an vị quanh bàn tròn.

“Không phải Thấm lão gia.” Trang Minh Hỉ lắc đầu

“Không phải Thấm lão gia? Chẳng lẽ người còn gả cho người khác?” Tần Thiên càng nghe càng hồ đồ.

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu nhìn nàng cười lạnh: “Tần Thiên, người không quên ta từng bị người khác bắt đi hơn một tháng chứ!”

Tần Thiên lập tức hiểu được ý của nàng: “Ý của người là, là bọn cướp?” Trang Minh Hỉ sau khi biến mất, trong thành truyền lời đồn Trang Minh Hỉ chính là bị thủ lĩnh Kiều Đại của muối thương tư nhân bắt đi.

“Hắn gọi Kiều Đại, là nam nhân đối tốt với ta nhất trên đời này. Sau lại vì cứu ta, bị Tạ Đình Quân hại chết...” Trang Minh Hỉ cúi đầu, khóe mắt chậm rãi ướt át. Tiếp theo, nàng đem việc Tạ Đình Quân vì muốn trừng phạt nàng, thiết kế để nàng bị Kiều Đại bắt đi, nàng khiến Kiều Đại vui vẻ mà thành công trở về, Kiều Đại lại bám riết không tha, cuối cùng Kiều Đại vì cứu nàng mà chết trong một gian miếu đổ nát, nàng vì bảo trụ cốt nhục của hãn đàn dùng thi thể của Kiều Đại để đổi lấy tự do, từng sự việc đều nói ra.

Việc này trừ bỏ Hỉ Thước, Trang Minh Hỉ chưa từng tiết lộ với ai, nàng tuyệt đối không nghĩ tới có một ngày sẽ nói ra trước mặt Tần Thiên, mà trong lòng của nàng lại có cảm giác vui sướng như trút được gánh nặng.

Tuy rằng nàng ghen tị chán ghét Tần Thiên, nhưng có một điều, nàng chưa bao giờ từng hoài nghi, đó chính là nhân phẩm của Tần Thiên, một người cho dù thống hận mình, cũng không chịu cùng người khác nói xấu sau lưng mình, tuy là địch nhân, cũng đáng tín nhiệm.

“Tạ Đình Quân người này, thực không phải đáng sợ bình thường...” Tần Thiên nghe xong, không khỏi cảm khái.

“Đâu chỉ là đáng sợ, hắn quả thực chính là cầm thú! Là súc sinh!” Trang Minh Hỉ nắm tay đập lên bàn trà, oán hận cắn răng, “Ta biết hắn đối với người vẫn nhớ mãi không quên, chỉ cần người có việc, hắn nhất định sẽ không đứng nhìn bàng quan, đến lúc đó, ta sẽ có biện pháp nắm lấy nhược điểm này làm cho hắn thân bại danh liệt!”

Tần Thiên mắt lạnh nhìn nàng, lớn tiếng: “Hắn cố nhiên là cầm thú, nhưng Trang Minh Hỉ người thì tốt đẹp hơn được bao nhiêu? Ta chưa bao giờ đắc tội với người, nhưng người lại ba lần bốn lượt ám hại ta, hiện tại thế nhưng ngay cả huynh trưởng của mình cũng hãm hại. Trang Minh Hỉ, người cùng Tạ Đình Quân luận về tâm tư đen tối quả thực chính là tám lạng nửa cân, khác nhau chỉ là hắn so với người ác hơn, cao minh hơn mà thôi!”

“Người chưa đắc tội với ta?” Trang Minh Hi đập bàn tức giận, lửa giận chôn giấu trong lòng bấy lâu phát ra: “Đều là vì người, nếu không phải người, ca ca ta đã trở thành đương gia Trang phủ, ta cũng sẽ phong quang xuất giá, cũng sẽ không có những chuyện sau này phát sinh! Tạ Đình Quân cùng ta đính hôn điều kiện cũng là muốn người trở thành nha hoàn của hồi môn. Ta đường đường là Trang Tứ tiểu thư thế nhưng bị nhục nhã như vậy, ta sao có thể nuốt xuống tức giận! Địa vị đương gia chỉ có một, nha hoàn như người ngồi vào, ta là tiểu thư danh chính ngôn thuận sao có thể không được? Không sai, chuyện ở Trang viên lần đó là ta sai người hãm hại người, ta chính là muốn người bị đuổi ra khỏi Trang phủ. Lúc trước nếu ta thành công, hiện tại đương gia Trang phủ chính là ta! Ai lại dám nói ta không làm được? Có điều ta sắp thành công lại thất bại, người mới có cơ hội ở trước mặt ta điều võ dương oai! Tần Thiên, mạng người thật tốt, tất cả mọi người đều giúp đỡ người, mặc dù là cặn bã như Tạ Đình Quân cũng coi người như châu như bảo, còn ta? Ta thì được cái gì? Ca ca ta bạc tình, nương ta bất công, vị hôn phu muốn mượn tay muối thương tư nhân đẩy ta vào chỗ chết! Ta không có ai để dựa vào, nếu ta không ngoan tuyệt một chút, ta không vì chính mình suy nghĩ, ta nào có ngày hôm nay, ta có lẽ sớm đã chết rồi!”

Nàng hại mình còn có nhiều lý do như vậy? Tần Thiên khí cực vừa định phản bác, nhưng khéo mắt nàng lại trào lệ, nhớ tới nàng tuổi còn nhỏ đã gặp phải nhiều chuyện như vậy, tuy rằng phần lớn đều là tự làm tự chịu, nhưng coi như là vận mệnh khúc chiết, lại nói tiếp, nàng năm nay còn chưa đến hai mươi tuổi, kiếp trước mình ở tuổi này, mặc dù thân thể bất hạnh, nhưng đại để vẫn là khỏe mạnh khoái hoạt lớn lên.

Hơn nữa, hiện tại quan trọng nhất không phải cùng nàng tính sổ, cũng không phải muốn truy cứu ai sai ai đúng, mà là muốn cùng nàng hợp lực giải quyết sự việc, đã là như thế, cần gì phải đi tranh cao thấp thắng thua, tổn thương hòa khí?

Nghĩ vậy, Tần Thiên thở dài, âm thanh lạnh lùng nói: “Chuyện quá khứ ta cũng lười cùng người so đo, người mất đi phu quân, nhi tử mất đi phụ thân, cũng coi như ông trời đối với người trừng phạt? Nay, người muốn bảo trụ tính mạng của người và nhi tử, phải cùng ta hợp tác. Người có biết, người làm nhiều chuyện quá đáng với ta như vậy, nếu thật sự muốn nháo loạn sự việc, ta cũng sẽ không đối với người có nửa điểm mềm lòng!”

Trang Minh Hỉ hé ra mặt cười lúc đỏ lúc trắng, ngực bởi vì cơn giận còn sót lại không nhịn được phập phồng, một lát sau, nàng mới nói: “Người muốn ta cùng người hợp tác thế nào?”

“Mục đích cuối cùng của người nếu là Tạ Đình Quân, như vậy, người khẳng định có chiêu sau đối phó với hắn, ta rất ngạc nhiên, đó là gì?” Tần Thiên hỏi.

Trang Minh Hỉ nhìn nàng một lúc, thấy nàng vẻ mặt bằng phẳng, ánh mắt trong suốt, nàng nghĩ nghĩ, sau đó trả lời: “Ta làm ra một bản đồ thành Tuệ Châu, ta đã muốn đem nó giấu trong phòng của Jill Sam, chỉ cần Tạ Đình Quân bao che cho người, ta sẽ thông tri Tuần phủ đến điều tra phòng Jill Sam, chỉ cần tìm được này tấm bản đồ này, liền có thể chứng thực tội danh Jill Sam là gian tế, mà Tạ Đình Quân bao che gian tế, tất yếu cũng sẽ chịu tội!”

Bản đồ là nàng trộm từ chỗ của Chu Quan Trường. Nơi này Tuần phủ đại nhân cũng không phải người của Tạ Đình Quân, chỉ có thông tri hắn, mới có thể nháo lớn việc này.

Thấy Tần Thiên hai mắt sáng ngời, Trang Minh Hỉ cười lạnh hai tiếng, nhin không được hắt một gáo nước lạnh vào người nàng: “Hiện tại ta đã loại bỏ ý niệm trong đầu này, Tạ Đình Quân đã sớm tính đến ta sẽ có chiêu sau, hắn từ miệng Jill Sam đã lấy một phần khẩu cung về ta, sự tình nháo lớn, ta cũng không tốt đẹp, ta đã cầm tấm bản đồ trong phòng Jill Sam về!”

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 271: Quyết tuyệt (kết thúc)

Mục đích của Tần Thiên cũng không muốn gây náo loạn, sự tình náo loạn, ai cũng vô pháp nắm bắt hậu quả. Vạn nhất có gì sơ xuất, kết quả khả năng sẽ càng làm nàng thống khổ. Mục đích của nàng chính là bức Tạ Đình Quân buông tay.

Tạ Đình Quân từng nói qua, hắn hoàn toàn có thể nắm trong tay toàn cục, cũng có năng lực đem đại sự hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không. Hắn dùng loại năng lực này uy hiếp nàng, hiện tại, nàng phải làm là, làm thế nào khiến hắn vừa không thể uy hiếp nàng, còn có thể ngoan ngoãn đem việc này áp chế.

Sau khi nghe Trang Minh Hỉ nói, Tần Thiên trong lòng dĩ nhiên có chủ ý.

Tần Thiên đã đáp ứng, Tạ Đình Quân tuy rằng tạm thời sẽ không làm gì, nhưng tâm tư nóng cháy muốn gặp nàng không thể nào nhẫn nhịn.

Chạng vạng ngày hôm sau, Tạ Đình Quân liền phái người đưa Tần Thiên đến Tổng đốc phủ cùng nhau dùng cơm chiều.

Sở dĩ chọn thời điểm chạng vạng, thứ nhất là vì Tạ Đình Quân ban ngày công sự bận rộn, thứ hai cũng là lo lắng cho Tần Thiên, tránh tai mắt của thế nhân.

Tạ Đình Quân đã sớm gọi người thông tri Tần Thiên chuẩn bị, đợi cho xe ngựa tới đón, Tần Thiên đã trang điểm xong.

Hôm nay, Tần Thiên mặc một kiện áo vàng thân thêu hoa sắc hồng như ý, bên dưới là váy trắng, trên đầu cũng chỉ vấn tóc vô cùng đơn giản.

Nhưng dù là như thế trắng trong thuần khiết vẫn khiến Tạ Đình Quân trước mắt sáng ngời.

Hắn cũng có thể hiểu được hiện tại Tần Thiên tâm tình phức tạp, không thể cố ý trang điểm vui vẻ, nếu nàng thật sự làm như vậy, Tạ Đình Quân ngược lại sẽ hoài nghi nàng có dụng tâm.

Bất quá, bất luận Tần Thiên ăn vận thế nào, hắn đều thích. Chỉ cần có thể mỗi ngày nhìn thấy nàng, hắn đã cảm thấy mỹ mãn.Đương nhiên, tâm tình này, một đại nam nhân như hắn cũng không tiện biểu hiện quá mức rõ ràng.

Đồ ăn được bày trong viện của Tạ Đình Quân.

Thấy Tần Thiên tiến vào sau đó nhìn chung quanh, Tạ Đình Quân trong lòng vừa động, thừa dịp bọn hạ nhân dọn cơm kéo tay Tần Thiên, nhẹ giọng nói: “Ta mang nàng đi nhìn ngắm xung quanh, về sau nàng sẽ ở nơi này.”

Tần Thiên lặng yên rút tay mình về, giương mắt nhìn hạ nhân nối đuôi nhau đi vào, vẻ mặt rất cố kỵ.

“Nàng không phải sợ, bọn họ cũng không dám đi ra ngoài nói lung tung.” Tạ Đình Quân an ủi nói.

Tần Thiên cúi đầu không nói, vẻ mặt nhăn nhó thê oán.

Tạ Đình Quân cũng hiểu được nàng tạm thời chưa thể hoàn toàn mở lòng đón nhận mình, vì vậy cũng không bức bách nàng, còn nhiều thời gian, nàng sớm muộn gì cũng sẽ là nữ nhân của hắn.

Hắn mang theo nàng đi dạo trong tiểu viện

“Nơi này là phòng ngủ của ta, cuộc sống bây giờ không giống ngày xưa, không thể xa hoa như trước, bất quá nếu nàng không thích, muốn trang trí thế nào đều tùy ý nàng.”

Tần Thiên đi theo hần vào phòng ngủ, lẳng lặng đánh giá, quả nhiên đúng theo lời hần, trang trí ở đây không thể so sánh với Tạ gia ở Dương Thành, khắp nơi đều thể hiện ra một loại trang trọng cùng đại khí.

Nàng lặng yên đem mọi chỗ trong phòng đều nhìn một lần, cũng không đáp lời của hần. Nhưng Tạ Đình Quân thấy nàng chú tâm nhìn ngắm, nghĩ đến nàng đối với trang trí trong phủ có hứng thú, trong lòng vui mừng tất nhiên cũng không cần nhiều lời.

“Phía đông là thư phòng của ta.” Tạ Đình Quân lại nói.

“Thư phòng?” Tần Thiên biểu hiện ra hứng thú. Tạ Đình Quân nhìn thấy, liền mang theo nàng đi đến thư phòng, vừa đi vừa nói chuyện: “Nhớ rõ nàng thích đọc sách. Trong thư phòng tàng thư cũng không nhiều...”

Nói xong, Tạ Đình Quân đẩy cửa thư phòng, nhưng cũng không dẫn nàng vào. Tần Thiên đứng ở ngoài cửa nhìn vài lần, thấy phòng không quá rộng, chỉ có một giá sách cùng bàn ghế. Ánh mắt của Tần Thiên lưu lại trên bàn một lúc rồi thu về.

“Nàng nếu muốn đọc sách, trước viện có một thư phòng lớn hơn, đợi ăn cơm xong ta lại mang nàng đến xem, nơi đó tàng thư có vẻ nhiều, nàng nếu thấy không đủ, ta sẽ gọi người tìm thêm.” Tạ Đình Quân cười nói.

Tần Thiên cúi đầu, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, chỉ một từ phát âm đơn giản, liền làm cho hần một trận vui mừng, hần nhin không được lại cầm tay nàng, đang chuẩn bị ôm nàng vào lòng, đã có hạ nhân đến bẩm báo: “Lão gia, cơm đã dọn xong.”

Tạ Đình Quân đành phải buông nàng ra, cười nói: “Chúng ta dùng cơm trước, để nguội sẽ không tốt.”

Đồ ăn bày ra đại sảnh, Tạ Đình Quân dẫn nàng đi vào.

Trên bàn tròn làm bằng gỗ tử đàn bày đầy đồ ăn, từng đợt hương khí xông vào mũi.

Tần Thiên đi qua vừa thấy, phát hiện đều là đồ ăn mình thích, trong lòng không khỏi nghi hoặc, hắn làm sao có thể biết được?

Như nghe thấy thanh âm trong lòng nàng, Tạ Đình Quân cười nói: “Lần trước ở tửu lâu thời điểm cùng các thương hành thương nghị về việc Thương tổng, ta thấy nàng rất thích mấy đồ ăn này, ta hôm nay cố ý đem đầu bếp nơi đó thỉnh về phủ nấu.”

Tần Thiên giật mình, ngẩng đầu nhìn hắn, không nghĩ tới ngày đó hắn một bộ dáng lạnh lùng hóa ra vẫn lén lút chú ý hết thủy.

Bình tĩnh mà xem xét, hắn chưa bao giờ thương tổn nàng, nếu có thể, nàng không hy vọng cùng hắn nháo đến cục diện người sống ta chết.

“Thất thần làm gì? Ngồi xuống ăn đi.” Hắn lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, lại gấp rau cho nàng.

Nàng vẫn như cũ cúi đầu, vẫn là bộ dạng vừa không nóng bỏng cũng không phản kháng này. Hắn gấp đồ ăn cho nàng, nàng liền cúi đầu ăn, cũng không nói nhiều. Tạ Đình Quân một bên uống rượu, một bên nhìn nàng bên cạnh lẳng lặng ăn, nhưng lại thật sự hưởng thụ giờ khắc an bình này. Hắn đã trưởng thành, nói không nghĩ tới chuyện thành gia lập thất là giả. Tuy rằng bên người không thiếu nữ nhân, nhưng vị trí nữ chủ nhân nhưng vẫn bỏ trống, cũng là bởi vì hắn chưa bao giờ hết hy vọng với Tần Thiên. Nay, được đền bù mong muốn, nghĩ đến về sau nàng sẽ làm bạn bên cạnh hắn, vì

hắn sinh nhi dục nữ, chỉ cảm thấy cả đời này cũng không có chuyện gì phải ăn năn hối tiếc.

Hai người đang ăn, lúc này, Lâm Vĩnh bỗng nhiên đi đến, cúi người ở bên tai Tạ Đình Quân nói nhỏ một lúc.

Tần Thiên giương mắt nhìn một cái, lại cúi hạ rèm mi.

Tạ Đình Quân nhú nhú mày, sau đó nhìn về phía nàng, nói: “Tần Thiên, nàng ăn trước đi, ta có chuyện quan trọng cần làm, đi một chút sẽ trở lại.”

Tần Thiên khẽ gật đầu.

Tạ Đình Quân đứng lên, công đạo bọn hạ nhân hầu hạ chung quanh, lúc này mới cùng Lâm Vĩnh đi ra ngoài. Ánh mắt Tần Thiên vẫn đuổi theo bóng dáng hai người, thẳng đến khi biến mất ở cuối đường chân trời mới buông đôi đũa trong tay xuống.

Bên cạnh Thanh Liễu nhìn thấy, tiến lên từng bước nói: “Đại thiếu phu nhân, sao không ăn tiếp.”

Tần Thiên lấy khăn lau miệng, nói: “Vẫn là chờ đại nhân trở về rồi cùng ăn.” Nói xong, nàng đứng lên, nha hoàn hầu hạ bên cạnh nhìn thấy, vội vàng hỏi: “Phu nhân, có gì cần phân phó?”

Tần Thiên nói: “Đại nhân bây giờ mới đi, cũng không biết phải đợi bao lâu, ta đi thư phòng tìm sách đọc.”

Nha hoàn lộ ra thần sắc khó xử, không biết có nên để nàng đi hay không.

Bên cạnh Thanh Liễu thấy thế, hừ lạnh: “Đại nhân để ý đương gia chúng ta thế nào hắn người cũng nhìn thấy, chẳng lẽ người cho rằng đại nhân sẽ trách đương gia chúng ta sao?”

Nói xong, nàng nâng đỡ Tần Thiên đi ra ngoài. Nha hoàn biết Tần Thiên có địa vị trong lòng chủ tử, lại thấy vừa rồi chủ tử tự mình mang theo Tần Thiên đi thư phòng, cho nên trong lúc nhất thời cũng không dám ngăn trở, chỉ nhắm mắt theo đuôi phía sau.

Đến thư phòng, Tần Thiên đẩy cửa đi vào, nha hoàn định tiến vào theo, Thanh Liễu lại bám trụ nha hoàn, nói: “Chủ tử nhà ta lúc đọc sách thích được thanh tịnh, chúng ta cũng đừng đi vào quấy rầy, ở ngoài cửa là được rồi.”

Nha hoàn đành phải dừng bước.

Trong thư phòng, Tần Thiên quan sát một lúc. Đi đến trước bàn viết, nàng lấy ra tấm bản đồ từ chỗ Trang Minh Hi, lại cầm lấy con dấu đặt trên bàn của Tạ Đình Quân, chỉ cần có thể chứng minh tấm bản đồ này là của Tạ Đình Quân, như vậy có một số việc sẽ không thể dễ dàng nói rõ.

Nàng vừa mới chuẩn bị ấn dấu lên, bỗng nhiên lại cảm thấy không ổn, con dấu đặt phô trương như vậy không khỏi cũng quá giấu đầu hở đuôi, nàng nếu muốn dùng thứ này uy hiếp hẳn, nói xấu hẳn thông đồng với địch phản quốc, ai có thể cho người khác thấy rõ con dấu của mình, lưu lại nhược điểm rõ ràng như vậy?

Thủ đoạn rất vụng về, làm cho người ta vừa thấy liền biết là giả họa, làm sao có thể uy hiếp được con hồ ly kia?

Chỉ tự trách mình vì muốn cứu người mà sốt ruột, suy nghĩ không chu toàn. Nhưng hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Tần Thiên nghĩ nghĩ, từ trên bàn lấy ra tờ giấy, trước tiên đóng dấu lên tờ giấy kia, sau đó thừa dịp con dấu chưa khô, đem một góc trên tấm bản đồ in vào đó, như vậy, liền lưu lại dấu ngược, thật giống như là không cẩn thận cọ vào vậy.

Cứ như vậy cũng khó mà nói được gì ...

Chuẩn bị xong, Tần Thiên đặt lại con dấu vào chỗ cũ, lại đem tấm bản đồ cùng tờ giấy thu vào trong lòng, sửa sang lại mọi thứ rồi mới đi ra ngoài.

Vừa ra tới, Tần Thiên liền xoa đầu nói với nha hoàn: “Ai nha, đầu ta bỗng nhiên có chút choáng váng, đợi đại nhân trở về người nói với đại nhân, ta đi về trước, lần khác lại đến bái phỏng đại nhân.”

Nói xong, cũng không chờ nha hoàn phản ứng, liền mang theo Thanh Liễu lập tức rời đi.

Tạ Đình Quân cũng không phân phó bọn hạ nhân không được để Tần Thiên rời đi, cho nên Tần Thiên bỗng nhiên nháo như vậy, bọn hạ nhân nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng rời đi.

Chờ Tạ Đình Quân đón khách xong trở về, đã không còn thấy bóng dáng của Tần Thiên.

Bên này, Tần Thiên ra khỏi Tổng đốc phủ, liền đứng chờ ở một góc khuất.

Một lát sau, xe ngựa của Trang Minh Hỉ đi ngang qua, ngừng lại. Tần Thiên cùng Thanh Liễu lên xe ngựa.

“Ứng phó người nọ khiến ta đổ một thân mồ hôi.” Trang Minh Hỉ phiêu liếc mắt nhìn Tần Thiên, cứng rắn oán giận nói.

Đương nhiên, lại làm sao có thể khéo như vậy bỗng nhiên có khách nhân tới chơi, tất nhiên là Tần Thiên cùng Trang Minh Hỉ đã lên kế hoạch.

Trước khi đến Tổng đốc phủ, Tần Thiên đã gọi người thông tri Trang Minh Hỉ. Đánh giá thời điểm đúng lúc, Trang Minh Hỉ liền tới cửa nói

thằng có chuyện quan trọng yêu cầu gặp Tổng đốc đại nhân. Lâm Vĩnh biết Trang Minh Hi có liên quan đến chuyện lần này, không dám chậm trễ, lập tức hồi bẩm Tạ Đình Quân. Vì vậy mới có thể khiến Tạ Đình Quân rời đi một lúc, cho Tần Thiên thời gian.

“Làm được khá lắm.” Tần Thiên chậm rì rì nói một câu.

Trang Minh Hi hừ lạnh một tiếng: “Đắc thủ không?”

Tần Thiên vỗ vỗ ngực: “Kia còn phải nói “

Trang Minh Hi lúc này mới cười cười: “Người a, thật là quỷ kế đa đoan.” Có lẽ lại cảm thấy mình rất không nghiêm túc, vội vàng thu liễm tươi cười, lấy lại vẻ mặt cũ.

Thấy nàng có bộ dáng này, Tần Thiên cũng nhin không được cười cười. Bỗng nhiên lại cảm thấy không khí giữa hai người quá mức quỷ dị, lại hừ một tiếng, cũng thay đổi vẻ mặt.

Bên tai lại truyền đến thanh âm không cam lòng của Trang Minh Hi: “Ta sao lại vất vả như vậy chứ, ta rốt cuộc chiếm được cái gì đây? Người cứu được phu quân ra thì ta được lợi gì chứ? Nói không chừng còn bởi vậy đắc tội Tạ Đình Quân, về sau ta ở Tuệ Châu ngày càng khó khăn. Lúc trước ta chính là bị mờ heo mê tâm (ý chỉ hồ đồ), mới có thể đem hết thầy sự tình nói thẳng ra. Kỳ thật, ta càng nên cùng Tạ Đình Quân hợp tác, đem chuyện Triệu phiên dịch nói cho hắn biết, lấy quyền thế của hắn, khẳng định có thể đòi lại Triệu phiên dịch từ tay người, ta cũng không phải chịu sự uy hiếp của người, thật sự là hối hận mà.”

Trang Minh Hi vừa nói, vừa vò khăn tay, một bộ dáng vô cùng đau đớn.

Nhưng Tần Thiên lại cảm thấy, nàng nếu thật sự hối hận, sẽ không nói ra miệng.

Tần Thiên nói: “Chẳng lẽ, người thật sự muốn hại chết Đại ca của mình? Hại chết ta? Người có được lợi gì đây? Tạ Đình Quân sẽ bởi vậy buông tha người? Hơn nữa người cũng sợ bức ta quá mức, ta nóng nảy sẽ cắn người một ngụm. Hơn nữa, người cũng muốn vì nhi tử tích chút đức.”

Trang Minh Hỉ trầm mặc xuống, qua một hồi lâu, mới nói: “Ta cũng không nghĩ tới sự tình biến thành như vậy. Ta không nghĩ tới Jill Sam sẽ giết người, đem sự tình huyền lớn như vậy, ta tuy rằng muốn lợi dụng người, nhưng cũng không đến mức muốn đẩy người vào chỗ chết, ta biết người có quan hệ với Tổng Thái phó, nhiều nhất cũng chỉ bị phạt chút bạc, sẽ không ảnh hưởng đến tánh mạng. Mục tiêu chủ yếu của ta là Tạ Đình Quân. Nhưng không nghĩ tới sự tình hoàn toàn thoát khỏi khống chế của ta, cũng không nghĩ tới ta ngay từ lúc đầu đã là quân cơ trong tay Tạ Đình Quân...”

Nói tới đây, Trang Minh Hỉ thở dài: “Muốn đấu với hãn, ta thật sự là không biết tự lượng sức, hãn tâm ngoan thủ lạt, lại có quyền thế, ta làm sao là đối thủ của hãn. Về sau ta cũng không nghĩ tới chuyện báo thù nữa, ta còn muốn bảo hộ Gia Bảo, không muốn nó bởi vì cừu hận của ta mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Thời điểm ta quyết định cùng người liên thủ đã nghĩ kỹ, chờ việc này qua đi, ta liền mang theo Gia Bảo ra hải ngoại, bên kia có bằng hữu của ta. Ta muốn yên tâm nuôi nấng Gia Bảo lớn lên, không bao giờ bị liên lụy vào mấy chuyện thị phi nữa.” Nàng hiểu được, thời điểm mỗi một người đều có thể lấy nhi tử để uy hiếp nàng, nàng liền biết nàng nếu không buông tha cừu hận, sẽ chỉ hại chết nó.

Tần Thiên nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thật nàng cũng là nữ tử đáng thương. Tuy rằng nàng đã hại mình nhiều lần, nhưng thật ra cũng không muốn gây thương tổn gì cho mình, lần này lại cùng mình liên thủ cứu Tín Ngạn. Cừu hận ngày xưa ở giờ khắc này dường như đã mờ nhạt đi không ít.

Ngay cả Trang Minh Hỉ cũng hiểu được nên buông tha cừu hận mà sống cho thật tốt, nàng còn có điều gì mà không bỏ xuống được.

Nghĩ vậy, Tần Thiên chậm rãi vươn tay cầm tay nàng.

Trang Minh Hỉ nhẹ nhàng run lên, quay đầu lại, hai mắt chớp động thủy quang. Qua một hồi lâu, nàng mới cúi đầu xuống, môi mấp máy, nhẹ giọng nói câu: “Thực xin lỗi...”

Một giọt nước mắt trào ra, nhỏ giọt trên tay Tần Thiên.

Nghe hạ nhân nói Tần Thiên không thoải mái, đêm đó Tạ Đình Quân liền phái đại phu qua khám bệnh cho nàng, ngày hôm sau lại đưa đến các loại thuốc bổ.

Ngay cả Thanh liễu cũng nói: “Tổng đốc đại nhân đối với Đại thiếu phu nhân tâm ý quả thật không phải là giả.”

Tuy rằng không phải là giả, nhưng Tần Thiên cũng không thể chấp nhận.

Lại qua hai ngày, Tần Thiên chuẩn bị tốt mọi thứ, liền đi gặp Tạ Đình Quân.

Nhìn thấy Tần Thiên chủ động tới cửa, Tạ Đình Quân rất vui vẻ, cười nói: “Tần Thiên, thân thể nàng đã khỏe hơn chưa?”

Tần Thiên không muốn nhiều lời với hắn, nàng đi đến trước mặt Tạ Đình Quân, bình tĩnh nói: “Tạ Đình Quân, ngày mai người thả Tín Ngạn ra đi.”

Tạ Đình Quân mừng rỡ: “Như thế nào, hắn đáp ứng viết hưu thư rồi sao?”

“Không có hưu thư, vĩnh viễn đều không có hưu thư.” Tần Thiên nói.

Tạ Đình Quân thu liễm tươi cười: “Nàng có ý gì?”

Tần Thiên theo trong lòng lấy ra một vật đưa cho hân.

Tạ Đình Quân tiếp nhận vừa thấy, nhất thời thay đổi sắc mặt: “Đây là cái gì?”

Tần Thiên thản nhiên trả lời: “Đại nhân hân là nhìn ra được đây là bản đồ của thành.”

“Ta đương nhiên biết đây là bản đồ của thành, ta chỉ muốn biết nó làm sao có thể ở trong tay của nàng, còn có, nàng có ý gì?” Tạ Đình Quân tay run run cầm lấy tấm bản đồ, thanh âm lãnh trầm.

“Đây chính là ta dựa theo bản đồ thật phục chế ra, tấm bản đồ thật ta đã giao cho một người đáng tin cậy, chỉ cần ta gặp chuyện không may, hoặc là Tín Ngạn gặp chuyện không may, bản đồ đó sẽ được đưa đến tay Tuần phủ đại nhân. Đúng rồi...” Tần Thiên bổ sung một câu: “Trên bản đồ kia có con dấu của người, người sáng suốt vừa thấy liền biết có liên quan đến đại nhân, bản đồ thành liên quan đến đại nhân lại lưu lạc ở bên ngoài, Tuệ Châu là nơi các thương nhân ngoại quốc tập hợp, có thể có đủ tin đồn đãi. Đại nhân hân là rõ lợi hại trong đó.”

Tạ Đình Quân thoáng suy tư, liền hiểu được là chuyện gì xảy ra, “Nàng muốn hãm hại ta?”

Trong thanh âm có loại áp lực tức giận, hân nhin không được nắm chặt cánh tay Tần Thiên, đem nàng kéo đến trước mặt mình, trừng mắt nhìn nàng ánh mắt sắc bén như đao: “Ta đối với nàng một mảnh thật tình, hận không thể cho nàng hết thấy, nàng lại muốn hãm hại ta.” Khi nói chuyện, tay hân lôi kéo nàng không nhin được run run, cũng không biết là vì phần nộ hay là vì thương tâm.

“Không phải hãm hại.” Tần Thiên không để ý tới cánh tay đau đớn, đón nhận ánh mắt hân, “Không phải hãm hại, là uy hiếp. Tạ Đình Quân, ta không muốn hại người, chỉ cần người có thể đem Trang Tín Ngạn thả ra, ta

liền trao tấm bản đồ kia cho người. Nếu người thật muốn đẩy hẳn vào chỗ chết, ta sẽ tìm cách hủy hoại người, người cũng biết ta không nói chơi, ta có thể nói như vậy tất nhiên ta có nắm chắc.”

Tạ Đình Quân hung hăng đẩy nàng, Tần Thiên lão đảo hai bước, mắt thấy sẽ té ngã trên đất, Tạ Đình Quân theo bản năng lại đỡ nàng.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hẳn một cái, vừa vận thoáng nhìn hẳn hai mắt ần ần đỏ lên.

Trong lúc nhất thời, lòng của nàng cũng dâng lên cảm giác bất đắc dĩ.

“Nàng từ đầu đến cuối đều gạt ta... Nàng vì hẳn, chuyện gì cũng có thể làm được sao...” Tạ Đình Quân sắc mặt âm lệ, thanh âm đã có chút nghẹn ngào.

“Đúng, vì hẳn, ta việc gì cũng có thể làm.” Tần Thiên kiên quyết nói, tiếp theo, nàng lại chậm lại thanh âm: “Nhưng, Tạ Đình Quân, ta cũng không muốn hại người, người buông tha chúng ta được không?”

Tần Thiên kéo lấy ống tay áo của hẳn.

Tạ Đình Quân quay đầu nhìn nàng, hai mắt đỏ bừng, bỗng nhiên, hẳn ngửa đầu cười ha ha: “Nàng muốn hại ta? Ha ha!” Tiếng cười im bặt, hẳn trừng nàng, trong ánh mắt lộ ra điên cuồng: “Chúng ta không ngại thử xem, nhìn nàng đến tột cùng có hại được ta hay không, nhưng ta hiện tại phải đi giết Trang Tín Ngạn, nàng cứ việc phóng lao tới đây ta tất cả đều tiếp nhận!” Nói xong, hẳn dứt khoát xoay người, chạy ra ngoài.

Tần Thiên sắc mặt trắng bệch, nàng nghĩ đến Tạ Đình Quân nhất định coi trọng địa vị hiện tại của bản thân, lại không nghĩ rằng hẳn quyết tuyệt như thế. Mắt thấy Trang Tín Ngạn mệnh ở sớm tối, Tần Thiên lòng nóng như lửa đốt.

“Tạ Đình Quân!” Đột nhiên, Tần Thiên tê kêu một tiếng.

Nghe thấy thanh âm này, Tạ Đình Quân tâm nhảy nhót, theo bản năng quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Tần Thiên đâm đầu vào cột trụ.

Trong chốc lát, Tạ Đình Quân chỉ cảm thấy tim như nhảy xổ ra khỏi miệng, thân mình lung lay sắp đổ, hần tiến lên, nhưng đã muộn, Tần Thiên hai mắt nhắm nghiền, đầu đầy máu tươi, vô lực ngã xuống trong lòng hần...

Mười ngày sau.

Lâm Vĩnh đem Trang Tín Ngạn ra khỏi lao ngục, lại đưa hần đến Tổng đốc phủ.

Trang Tín Ngạn theo Lâm Vĩnh đi vào một sân viện, rồi lại vào một gian phòng. Trang Tín Ngạn trong lòng hồ nghi, không biết trong hồ lô của Tạ Đình Quân đang bán thuốc gì. Nhưng ngay sau đó, hần nhìn thấy Tần Thiên nằm ở trên giường.

Trang Tín Ngạn giật mình, đi qua, chỉ thấy nàng trên đầu băng bó, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt.

Hần trong lòng dâng lên khủng hoảng, lay động một chút cánh tay của nàng, gọi tên nàng, Tần Thiên một chút phản ứng đều không có.

Lúc này, Tạ Đình Quân đi đến bên cạnh hần, Trang Tín Ngạn đứng lên, trừng mắt nhìn hần, tràn ngập lửa giận, “Người rốt cuộc đã làm gì nàng?” Hần một quyền đánh về phía Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân không hề tránh né, chịu một quyền này, khóe miệng lập tức chảy ra máu tươi.

Hắn lau khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn, trong ánh mắt không chỉ có phần nộ, tương phản, còn có một loại bi thương.

Hắn khàn khàn thanh âm nói: “Nàng vì ngăn cản ta giết người, đâm đầu vào cột trụ, ta thỉnh rất nhiều đại phu, thậm chí ngay cả cung đình ngự y đều thỉnh đến, cũng không thể làm cho nàng tỉnh lại. Ta nghĩ, nàng là muốn gặp người. Người mang nàng đi thôi.”

Nghe đến đó, Trang Tín Ngạn hai mắt mơ hồ đẫm lệ, hắn cúi hạ thắt lưng, ôm lấy Tần Thiên, chậm rãi rời khỏi Tổng đốc phủ.

Một tháng sau, tại Trang phủ trong Dương Thành.

Một nam tử tuấn dật phi phàm ôm ấp một nữ tử ngồi ở cửa sổ, nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ.

“Tần Thiên, tuyết rơi, lại là một năm trôi qua rồi.”

Nam tử nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói.

Nữ tử tựa vào đầu vai hắn, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tái nhợt, gầy yếu.

“Tần Thiên, qua năm nay, thế Sử lại lớn thêm một tuổi, nàng không muốn ôm nó một cái sao?”

Một nam hài phấn điêu ngọc mài chạy đến bên cạnh bọn họ, tay chân hướng về phía nữ tử, hắn ôm nữ tử, tay nhỏ bé vuốt mặt nữ tử, “Nương, đừng ngủ, nhìn Thế Sử đi... Nương...”

Tiểu nam hài nhìn mẫu thân, không rõ mẫu thân vì sao không mở mắt. Nó một chút lại một chút vuốt ve gương mặt mẫu thân, một tiếng lại một tiếng kêu to.

Nữ tử vẫn như cũ cúi đầu.

Một mảnh bông tuyết theo gió nhẹ nhàng tiến vào, dừng dưới khóe mắt nữ tử. Không lâu sau, bông tuyết hòa tan, hóa thành một giọt nước lăn xuống, trong suốt như nước mắt.

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 272: Ngoại truyện: Ngọt ngào lần nữa (1)

Lại nói, vận khí của ta thật không phải tuyệt vời bình thường. Thoát khỏi tai nạn xe cộ ở trên giường bệnh hôn mê một năm vẫn có thể tỉnh lại, ngay cả bác sĩ đều nói đây là một kỳ tích.

Sau khi tỉnh lại, cơ thể hồi phục cũng rất thuận lợi, ra khỏi viện, thì ra là Lão Đông Gia vẫn chịu mời ta, mặc dù không còn chức vụ như trước, nhưng lương bổng cũng không tệ, đối với ta bắt đầu sinh hoạt trở lại mà nói, ta rất cảm kích lão bản của ta, tất nhiên sẽ trung thành cố gắng làm việc hồi báo hân!

Trước khi chính thức quay trở lại làm việc, ta đến thăm a di cùng đại bá.

A di lôi kéo tay của ta không ngừng chảy nước mắt: “Từ trước đến nay, đều là dì không chăm sóc con cho tốt, hoàn hảo con không sao, nếu con có việc không hay xảy ra, dì sẽ phụ lòng mẹ con.”

Đối với việc khi ta còn bé đẩy ta đến nhà của đại bá, a di vẫn canh cánh trong lòng, thật ra thì ta đã sớm nghĩ thông suốt, người nào không có khó xử chứ? Không thể đối với người khác yêu cầu quá cao. Nếu như ta đối với nàng có một tia oán hận, ta đã sớm mất đi thân nhân này. Cần gì chứ? Trên đời này ta còn có mấy người.

Ta an ủi nàng: “Dì, con chẳng phải không có chuyện gì rồi sao? Người nhìn xem, con rất vui vẻ, con cảm giác so với trước kia còn có tinh thần hơn.”

“Cái đứa bé này.” A di ôm lấy ta.

Nhà của đại bá ở nông thôn, trong nhà nhiều đứa nhỏ, trước kia cuộc sống khá vất vả, nhưng sau khi đường ca đường tử tốt nghiệp tìm được công việc, bây giờ ngược lại tốt hơn nhiều.

Đại bá pha cho ta một ly trà, “Đây là ca ca con gửi về, nói là Bích loa xuân, một trong mười loại trà nổi tiếng nhất, mấy trăm đồng một cân đó.”

Ta nâng ly trà, trong chén trà màu xanh biếc, mùi thơm ngát thấm người, trong thoáng chốc, trong lòng dâng lên cảm giác quen thuộc.

Ta lướt qua một cái, lắc đầu, theo bản năng nói: “Trà này mặc dù là Bích Loa Xuân, nhưng chưa phải là giống thuần cao cấp nhất. Lá trà Bích Loa Xuân cao cấp nhất uốn cong mảnh khảnh, xoắn xoăn thành loa, khắp người có lông tơ trắng, ngân bạch ẩn thụy, mùi thơm nồng nàn, vị trà mùi thơm ngát cam thuần, làm cho người ta lưu lại dư vị không quên.”

Đại bá rất ngoài ý muốn: “Không nghĩ tới con đối với trà còn có nghiên cứu như vậy.”

Ta sửng sốt, sinh hoạt từ trước tới giờ ta đều cầu thả đối với trà đạo, sao có thể hiểu được điều này? Ta nghĩ ngợi, nhưng cũng không có đáp án, vì vậy không suy nghĩ thêm nữa.

Cuộc sống mới thuận buồm xuôi gió, công việc cũng dần dần ổn định. Nhưng không biết tại sao, nửa đêm tỉnh mộng, trong lòng luôn có loại cảm giác hư không, giống như ta đã vứt bỏ thứ gì đó quan trọng. Ta nói chuyện này với a di, a di cười nói với ta: “Con nên tìm bạn trai thôi a. ~” tiếp đó liền bắt đầu giúp ta thu xếp đối tượng hẹn hò.

Đối với tình yêu, ta cũng không có quá nhiều ý tưởng lãng mạn, nhưng nếu gặp mặt thân cận thì cũng không sao. Nhưng khi gặp mặt với người này người kia, chung quy lại không có hứng thú, cảm giác đối phương không phải là bộ dáng thích hợp.

“Vậy rốt cuộc phải là người như thế nào đây?” A di gấp gáp “Tần Thiên, mấy người này điều kiện cũng rất tốt, con nên thử qua lại xem.”

Ta không muốn miễn cưỡng mình, chỉ có thể cảm ơn ý tốt của a di. Ta bỗng nhiên đối với trà sinh ra hứng thú nồng hậu, ta không quan tâm tới chuyện xem mặt, cũng đặt vấn đề về nghiên cứu lá trà, vậy mà ngày cũng trôi qua rất phong phú.

Vốn tưởng rằng thời gian sẽ luôn luôn trôi qua bình thản như vậy. Thật không nghĩ đến mấy chữ “Ngoài ý muốn” này tựa hồ cùng ta rất có duyên, một chiếc xe tải vượt đèn đỏ xông về phía ta thì ta hiểu rõ vận may của ta đã chấm dứt.....

Thật không nghĩ đến ta lại một lần nữa tỉnh lại, chẳng qua là sau khi tỉnh lại thấy tất cả đều hết sức quỷ dị...

(2)

“Nường...nường...” nghe thấy thanh âm nãi thanh nãi khí kêu gọi, ta cảm thấy thật nhức đầu. Bản thân ta chưa từng yêu đương, nhưng bây giờ thậm chí có cả hài tử bốn tuổi ngày ngày đi theo sau mình ta gọi ta là nường, thật làm cho người phát điên.

Hơn nữa, hài tử này.....

Ta thật khẩn trương, muốn tìm chỗ để trốn, bởi vì thân thể này hôn mê quá lâu, tứ chi có chút không thể khống chế, tay vội chân loạn, còn chưa ngồi xuống ghế, liền có một hài tử vọt tới trước mặt của ta, dùng cả tay cả chân bò lên người ta, sau đó há mồm ở trên mặt ta hôn mấy cái, khiến mặt ta dính đầy nước miếng.

Nó giống như con gấu koala vậy, ôm chặt lấy ta, khiến ta thiếu chút nữa không thở nổi.

Hài tử này.... Nhiệt tình đến mức khiến người ta không chịu nổi...

Cũng may Thu Lan kéo nó xuống, cứu ta một mạng.

“Tiểu thiếu gia, thiếu phu nhân không thoải mái.”

Hài tử bị kéo xuống khỏi người ta, mở một đôi mắt to trắng đen phân minh, đáng thương nhìn ta, trong đôi mắt to mơ hồ lệ, giống như một giọt kế tiếp nước mắt sẽ rơi xuống.

Vẻ mặt này tựa hồ khiến trong lòng ta xúc động, ta nhất thời mềm lòng.

“Không sao” Ta khách sáo một câu.

Nhưng Thu Lan người này cũng quá cả tin rồi, lập tức buông lỏng tay ra, hài tử lập tức giống như con bạch tuộc nhào tới, ta lần nữa lâm vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Được rồi, ta không nên mềm lòng.....

Ta chấp nhận để hắt lại ôm lại hôn.

“Đại thiếu gia trở về.” Ngoài cửa có người thông truyền.

Một giây kế tiếp, một bóng dáng cao lớn anh tuấn vén rèm đi tới, nhìn thấy hắt, ta nhất thời khẩn trương.

Hắt đi tới, đầu tiên là sờ sờ đầu hài tử, hài tử quay đầu lại gọi một tiếng”Phụ thân”

Nam tử nhìn nó cười cười, “Được rồi, cùng Thu Lan đi chơi đi.”

“Ai, chờ một chút.” Ta khẩn trương nắm lấy hài tử không buông tha, ta có chút sợ cùng nam tử này đơn độc ở chung một chỗ.

Hài tử lại cười hì hì từ trên thân ta trượt xuống, nhìn ta mị mị cười nói: “Phụ thân muốn cùng nương thân ái, Thế Sử không thể ở bên cạnh.” Nói xong liền lôi kéo Thu Lan đi ra ngoài.

Ta bộ mặt hắc tuyến, hài tử này, là ai dạy nó thành cái bộ dạng này vậy!

Tiếp đó, ta liền phát hiện, trong phòng chỉ còn lại hai người ta và hân.

Nhìn hân từ từ đi vào, tim đập của ta bắt đầu tăng nhanh.

“Này.....”

“Gọi ta Tín Ngạn. Nàng lại quên sao?” Hân đang ngồi xổm trước mặt ta, nắm tay của ta, ánh mắt nhìn ta dịu dàng như nước mùa xuân, mặt của ta bắt đầu bị thiêu cháy.

Tới nơi này đã một tháng, ta đã đón nhận sự thật này, ta đã xuyên không rồi, nam tử dị thường tuần mỹ trước mắt là trượng phu của cổ thân thể này, mà hài tử vô cùng nhiệt tình vừa rồi chính là nhi tử của cổ thân thể này.

Thân thể này bởi vì tai nạn ngoài ý muốn mà hôn mê một năm, làm cho ta không rõ ràng lắm ở thời đại này nàng sao có thể còn sống sót, không có dụng cụ y tế nào giúp đỡ còn có thể duy trì sinh mạng. Nhưng sự thật đúng là như thế, thân thể này giống như người có đời sống thực vật vậy, rất thần kỳ, kết quả là, ta xuyên không tới đây. Ta không hiểu rõ tại sao lại có chuyện như vậy xảy ra, cho đến khi ta biết tên của khối thân thể này.

Nàng cùng ta có tên giống nhau —— Tần Thiên.

Chẳng lẽ là vì có nhân tố tương tự?

Tóm lại, có thể còn sống sót chính là chuyện tốt, ta tất nhiên sẽ không đại dột cùng mọi người tuyên cáo, Tần Thiên này không phải Tần Thiên kia.

Nhưng đối mặt với trượng phu này, luôn không có cách nào tự tại, hơn nữa đặc biệt khẩn trương.

Có lẽ bởi vì hắn đặc biệt xinh đẹp chẳng?

Nói thật, hắn là nam tử đẹp nhất mà ta gặp. Hắn gần như hoàn mỹ, căn bản tìm không ra một tia tỳ vết nào. Nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy ảo tưởng, ngược lại, hắn thường xuyên gây cho ta cảm giác bá đạo xâm phạm chỉ thuộc về nam nhân.

Tựa như hiện tại vậy.

“Trong viện hoa đào nở, muốn đi xem không?” Hắn hỏi.

Ta vội vàng lắc đầu, ta hiểu biết rõ ý vị này là như thế nào.

Ai ngờ hắn nhíu mày cười một tiếng, chợt lại gần ta, khom lưng bế ta lên, ta kêu khẽ một tiếng, vội vàng ôm cổ của hắn.

Hắn cúi đầu nhìn ta cười, con người như miếng băng mỏng sáng rõ minh mông, ta nhìn thấy mà mất hồn một lúc.

“Ta biết điều nàng đang nghĩ.” Hắn xấu xa cười.

Ta khẩn trương vô cùng, nhưng lại vô pháp phản kháng, chỉ có thể mặc cho hắn ôm ta đi tới bên cửa sổ.

Hắn thả ta xuống, để cho ta tựa vào trong ngực hắn.

Ngoài cửa sổ có một gốc cây đào, trời quang mây tạnh, khi gió thổi qua, cánh hoa rụng như mưa.

Ta bị cảnh đẹp này mê hoặc.

“Tần Thiên....” truyền tới bên tai là tiếng hân kêu gọi, thanh âm ấy vô cùng dịu dàng.

Ta ngẩng đầu nhìn hân, trong ánh mắt của hân tràn đầy tình cảm, nóng bỏng, mãnh liệt như vậy, tựa như dung nham nóng chảy, giống như muốn đem lòng của ta hòa tan.

Ta bị mê hoặc.

Ta nhìn hân cúi đầu xuống, ta hoàn toàn có thể né tránh, nhưng ta giống như bị mê muội không cách nào nhúc nhích, khi đôi môi nóng rực của hân hôn lên môi ta, ta hơi run lên, hân giống như đang thử dò xét, ấn nhần chỉ khẽ chạm vào ta, ta hơi hơi run rẩy, nhưng không hề tránh né.

Hân than nhẹ một tiếng, giống như nhận được sự cho phép ngầm, rất nhanh hôn thật sâu.

Cuồng nhiệt kích tình, đối với ta mà nói, là một cảm giác chưa bao giờ thể nghiệm qua.

Đây cũng là nguyên nhân khi đối mặt với hân ta đặc biệt khẩn trương. Ta cuối cùng cũng không có cách nào kháng cự hân, thường thường giữa lúc bất tri bất giác bị hân mê hoặc, mặc dù ta biết rõ, người hân thích không phải là ta.

(3)

Muốn kháng cự Trang Tín Ngạn vô cùng khó khăn.

Trong thời gian trước đó, ta bởi vì hôn mê quá lâu căn bản không cách nào rời giường, hay bởi vì đi tới một hoàn cảnh xa lạ, trong lòng rất khủng hoảng. Vì che giấu sự thực xuyên không, ta nói với bọn họ mình không còn nhớ gì nữa. Khi hân biết ta “Mất trí nhớ”, trong ánh mắt toát ra một vẻ đau lòng, cũng chưa được bao lâu, lại chuyển hóa thành vô hạn dịu dàng.

Hắn ôm ta vào trong ngực, nhẹ nói: “Tần Thiên, không nhớ rõ cũng không sao, ta sẽ đem tất cả mọi chuyện nói cho nàng biết, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng.”

Ngay lập tức ta đã bị cảm động rồi.

Sau đó, hắn y theo lời đại phu dặn dò, mỗi đêm đều giúp ta xoa bóp nửa canh giờ. Ta hiểu rõ Trang gia có Trà Hành rất lớn, bây giờ là do hắn quản lý, ban ngày, hắn cũng rất mệt mỏi, tuy nhiên hắn cũng không chịu đem việc xoa bóp cho người khác, hắn nói một năm nay đều là hắn giúp ta làm những thứ này, chỉ có hắn là rõ ràng nhất nên dùng lực đạo như thế nào.

Dưới ánh nến ảm đạm, hắn cúi thấp đầu từng chút lại từng chút giúp ta xoa bóp, tóc đen như tơ lụa rủ xuống, khuôn mặt của hắn có một cảm giác mờ lung, nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn ta cười thì nụ cười dịu dàng rõ ràng, thẳng chiếu vào đáy lòng của ta.

Ai, ta chỉ là một nữ hài tử bình thường, một nam nhân có thể nói là hoàn mỹ như thế dụng tâm đối đãi với ta, ta làm sao có thể không động lòng?

Không chỉ là xoa bóp, hắn còn tự tay giúp ta tắm rửa, đút ta ăn cơm. Trong thời gian ta nằm trên giường, hắn cơ hồ cực nhọc ngày đêm chăm sóc ta.

Lần đầu tiên hắn tắm cho ta, ta sống chết nắm lấy váy, thế nào cũng không chịu. Hắn ôm ta vào trong ngực, nắm tay của ta, thủ thủ thì thì dụ dỗ ta: “Tần Thiên, chúng ta là phu thê, chúng ta ngay cả hài tử đều đã có, đừng sợ.” Thấy ta đỏ bừng cả khuôn mặt, hắn dường như hiểu được, cười cười, thấp giọng ở bên tai ta bảo đảm: “Nàng yên tâm, ta chỉ giúp nàng tắm, cái gì khác cũng đều không làm.”

Hắn ngược lại nói lời giữ lời, thành thành thật thật, chỉ là, ta toàn thân cao thấp cũng bị hắn “Sờ qua” một lần, hắn bộ mặt lại phớt tình, khiến cho ta muốn phát hỏa cũng không được.

Nhưng mà bởi vì tiếp xúc thân mật như vậy làm cho quan hệ của chúng ta thân cận không ít. Mặc dù đối mặt với hắn ta vẫn cảm thấy khấn trương, nhưng không có cảm giác như hồi đầu kia... cảm giác lạnh nhạt, cũng sẽ không kháng cự hắn.

Ta có lúc nghĩ, hoặc giả đây chính là mục đích hắn giúp ta tắm rửa chẳng?

THỊNH THỂ TRÀ HƯƠNG

Thập Tam Xuân

dtv-ebook.com

Chương 273: Ngoại truyện: Ngọt ngào lần nữa (2)

Nằm trên giường một tháng, rốt cuộc có thể xuống giường.

Bất kể Trang Tín Ngạn mỗi ngày bận rộn cỡ nào, đều dành một canh giờ trở về cùng ta tản bộ.

Có một lần ta thấy hắc mặt trời lên cao vội vã trở lại, trên trán đầy mồ hôi hột, ta có chút đau lòng, liền nói: “Người bận rộn cũng không cần chạy về, trong nhà còn có nhiều người như vậy, ai cũng có thể theo ta tản bộ.”

Hắn đi tới đỡ tay của ta, cẩn thận từng li từng tí dìu ta đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Tản bộ chẳng qua chỉ là phụ, chủ yếu là ta muốn gặp nàng.”

Hắn nhìn ta mỉm cười, gương mặt tuần mỹ giống như có loại sáng rỡ, làm cho người ta mục huyền thần mê.

Trong lòng ta ngọt ngào, cúi đầu xuống, bên tai truyền đến thanh âm của hắn: “Tần Thiên, còn nhớ rõ con đường này không? Lần đầu tiên lúc gặp nàng, mẫu thân bảo nàng đưa ta trở về, kết quả nàng vì cứu ta lại ngã bị thương ở chân.”

Ta quay đầu lại nhìn hắn một cái, thấy hắn nhìn về phía trước, mỉm cười, vẻ mặt đó, giống như linh hồn xuất khiếu, trở lại trong ký ức của hắn chính là cảnh tượng kia.

Tiếp hắn lại đưa cho ta một tượng đất, thợ làm tượng đất này tay nghề thật tinh xảo, sắc thái diễm lệ, ta vừa nhìn liền thích, ta cười nhận lấy:

“Thật là xinh đẹp”

“Nàng thích nhất là mấy thứ này, lúc nàng tức giận, chỉ cần ta đưa một tượng đất nhỏ ra trước mặt nàng, nàng sẽ lập tức cười. Chỉ là, ta hiểu rõ, lúc đó nàng căn bản vẫn tức ta.” Hắc ôm eo của ta, vui mừng nói.

Hắc thân mật khiến cho ta ngọt ngào, nhưng vừa nghĩ tới, tất cả sự thân mật của hắc đều vì một Tần Thiên khác, trong lòng không khỏi có chút chán nản.

Có lẽ nhận ra ta có chút không vui, hắc nhìn hai bên một chút, thấy chung quanh không có người, rất nhanh cúi đầu xuống, hôn môi ta, tư vị ngọt ngào, lại khiến ta vui sướng. Ta ôm thật chặt hắc, tựa sát vào trong lòng hắc lắng nghe tiếng tim đập của hắc.

Chúng ta vừa đi vừa nói, rất nhanh đến Thanh Âm viện, ta biết nơi này là viện của bà bà.

Nói đến bà bà này lại càng làm cho người ta vui vẻ.

Thường nghe người ta nói, quan hệ mẹ chồng nàng dâu là mối quan hệ khó xử lý nhất trên đời. Thế nhưng bà bà này thật sự rất khác biệt. Ta sau khi tỉnh lại, bà mỗi ngày đều tới thăm hỏi han ân cần, quan tâm khắp nơi, dáng vẻ ánh mắt dường như không phải là nhìn con dâu, rõ ràng là nhìn nữ nhi mà mình yêu thương.

Bà thấy ta thường thường buồn buồn không vui, cho là ta vì chuyện “Mất trí nhớ” mà phiền não, liền an ủi ta nói: “Quên mất thì cứ quên mất đi, coi như con cái gì cũng nhớ, con không phải vẫn là Tần Thiên đó sao? Con cứ an tâm, ta cùng Tín Ngạn một chút cũng không ngại.”

Nói xong trong lòng ta thật là ấm áp. Không khỏi cảm thán Tần Thiên này mệnh thật tốt, tướng công chung tình, bà bà thương yêu, Trong nhà hòa thuận, không có tiểu thiếp thông phòng chán ốm. Gia cảnh còn giàu có như

thế. Những cảnh tượng lục đục đầu đá trong tiểu thuyết xuyên không hoàn toàn không có, ngày thanh thoi khiến người than thở.

Suy nghĩ lung tung cũng đã đến Thanh Âm viện. Thế Sử ở đây thấy bọn ta đi vào liền nhào tới trên người ta, tiếp tục dính nước miếng lên mặt ta, có lẽ đã quen, ta thế nhưng thích sự nhiệt tình này của nó, thời điểm ôm nó vào trong ngực, trong lòng có cảm giác mềm nhũn.

Trừ Thế Sử ra, Ngũ tiểu thư Trang Minh Lan cùng đệ muội Phương Nghiên hạnh cũng ở nơi đây.

Hai người đều thân mật với ta. Phương Nghiên hạnh đã có một trai một gái, hiện tại cũng đang mang thai đứa thứ ba. Tướng công Trang Tín trung bây giờ là Nhị đương gia của Trà Hành hiệp trợ Tín Ngạn quản lý Trà Hành, Tín Ngạn đánh giá hẳn làm việc càng ngày càng chu toàn. Nghiên Hạnh còn có một đệ đệ, trước đậu Tiến sĩ, bây giờ đang ở kinh thành làm quan, hơn nữa được các đại gia tộc coi là đối tượng kén rể, tiền đồ vô khả hạn lượng.

Mà Trang Minh Lan gả cho con vợ kế của một thương gia. Mặc dù con vợ kế không có bao nhiêu tài sản để thừa kế, nhưng nam tử này trung hậu đàng hoàng, đối với Trang Minh Lan toàn tâm toàn ý, Đại phu nhân đem tòa nhà lân cận Trang gia làm đồ cưới cho nàng, vợ chồng son hiện tại ở đây, tướng công nàng cũng làm việc trong Trà Hành, hai người cũng có hai nhi tử, những ngày sau này tình cảm rất ngọt ngào.

Có một lần, Trang Minh Lan đến thăm ta cùng ta nói chuyện phiếm, thời điểm nói đến hôn sự của mình, thì ra là năm đó mẫu thân nàng, cũng chính là Tam di thái thái vì nàng tìm một mối hôn sự, đối phương là trưởng tử của thương gia. Tam di thái thái nghĩ mình là một thiếp thất, cả đời bị người khác áp chế, cho nên rất hi vọng nữ nhi của mình có thể gả đi vinh quang, về sau có thể trở thành đương gia làm chủ, uy phong bát diện. Nhưng Trang Minh Lan lại nghe nói người này còn chưa lấy vợ trong nhà đã có không ít

nữ nhân, Trang Minh Lan không muốn đồng ý hôn sự này, lại không cưỡng được mẫu thân, liền mời Tần Thiên trước đó giúp một tay, vì vậy mới có hôn sự này. Tam di thái thái tức giận, khóc lóc ai oán một phen, nhưng cũng không có hiệu quả, chỉ đành phải thôi.

Nhưng mà bây giờ Tam di thái thái thân thể tựa hồ không tốt lắm, thường nằm trên giường, Trang Minh Lan trong khoảng thời gian này liền ở trong nhà, chăm sóc mẫu thân tận hiếu đạo, quan hệ giữa hai người mới trở nên tốt đẹp.

Ta nói chuyện phiếm với họ một lúc lâu, Trang Tín Ngạn sợ ta mệt nhọc, lại đỡ ta đi về.

Chưa tới hai tháng, thân thể của ta đã khôi phục gần như bình thường, trong một đêm, ta cùng Trang Tín Ngạn có quan hệ phu thê chi thực, tất cả đều là nước đến cừ thành, một cách tự nhiên, nhưng cảm giác đó rất ngọt ngào. Ta cùng hắn dán vào nhau thật chặt, làm chuyện tình thân mật của nam nữ, mồ hôi của hắn dính vào trên người ta, nhiệt độ nóng bỏng muốn đem ta hòa tan, một khắc kia, chúng ta giống như đã dung nhập thân thể lẫn nhau, là cảm giác tốt đẹp cỡ nào.

Ta nghe bằng hữu nói, nữ nhân lần đầu tiên sẽ đau, nhưng là ta trừ cảm giác vui vẻ ra, một chút cảm giác đau đớn cũng không có, ta hiểu biết rõ, loại cảm giác này thuộc về một Tần Thiên khác, thuộc về sự ngọt ngào giữa hắn và nàng. Vừa nghĩ tới đây, ta đổ kị cơ hồ nổi điên. Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, thời điểm ta mở mắt nhìn người ngủ say trước mặt kia thì chợt bình thường trở lại.

Bất kể hắn và Tần Thiên kia đã trải qua những gì, có tình cảm thâm hậu cỡ nào, ở trong mắt của hắn, trong lòng hắn, người hắn yêu chính là ta, về sau hắn còn có thể vẫn yêu ta, cùng ta ở chung một chỗ, người bồi ở bên cạnh hắn cả đời cũng là ta. Đây là sự may mắn của ta, ta cần gì phải so đo? Nằm chặt hạnh phúc trước mắt mới là thật.

Ta nghĩ ngợi, lặng lẽ ngang nhiên xông qua, hôn một cái lên bờ môi của hần, thời điểm muốn lui về, thế nhưng hần lại nhếch môi cười, chột ôm chặt ta, lật người đè ở trên người ta, hôn thật sâu. Hơi thở không yên, hần ở bên tai ta nỉ non: “Nương tử, chúng ta làm một lần nữa?”

Vừa dứt lời, nụ hôn nóng rực của hần rơi xuống, từng cái ấn nóng ở trên da thịt của ta.

Ta nhắm hai mắt lại, rất nhanh hòa nhập.

Hần hiện tại chỉ nhớ về chuyện của hần và nàng, nhưng không sao, cuộc sống tương lai, ta sẽ đối tốt với hần, cùng hần yêu thương nhau, cùng hần sinh con dưỡng cái, từ từ, những gì hần và ta nhớ lại sẽ thay thế quá khứ trước đó, cuối cùng có một ngày, trong tim của hần trong mắt của hần chỉ nhìn thấy Tân Thiên bây giờ.

Nghĩ tới đây, trong lòng ta nóng lên, đôi tay vòng ôm thật chặt trên tấm lưng rắn chắc của hần, hai chân quấn lên hông của hần, thật chặt dính vào trên người hần.....

Mỗi một ngày qua đi, rất nhanh đến tháng tám. Lúc này ta đã mang thai hai tháng. Ta rất cao hứng, điều này bày tỏ quan hệ của ta và hần càng thêm thân mật. Hần đối với ta càng thêm cẩn thận, trừ bỏ lúc ở Trà Hành, thời gian còn lại cơ hồ đều cùng ta ngán chung một chỗ, hai người chúng ta cho dù lẳng lặng ngồi cạnh nhau tay cầm tay nói chuyện cũng cảm thấy rất vui vẻ. Ta cảm thấy được ta giống như rơi vào một hũ mật, những ngày sau này ngọt ngào phát ngán.

Mấy ngày này, Tín Ngạn mang ta đi miếu dâng hương. Lúc đi ra vừa vặn có một người đi đường xông tới trước mặt. Người này cao lớn uy vũ, khí thế bất phàm, mặc một bộ hắc bào, tay trái mang huyền thiết chỉ ở ba ngón. Ta cảm giác được Trang Tín Ngạn bên cạnh bước chân hơi chậm lại, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, nhìn bộ dáng, hần biết nam tử này.

Ta tò mò nhìn về phía nam tử kia, suy đoán thân phận của hắn.

Nam tử kia nhìn thấy chúng ta, cặp mắt rõ ràng sáng lên, hướng chúng ta đi tới. Trang Tín Ngạn buông ta ra, hướng về phía hắn thở dài: “Tạ đại nhân.”

Ta cảm giác được người nọ nhìn ta ánh mắt sáng quắc, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương, không khỏi kể tai Tín Ngạn, nhỏ giọng hỏi: “Tín ngạn, đây là người nào?”

Mặc dù thanh âm của ta rất nhỏ, nhưng lại rất rõ ràng, đối phương đã nghe thấy, bởi vì sắc mặt hắn chợt biến đổi, thẳng tắp hướng nhìn ta. “Nàng không nhớ ta?”

Ta vốn đã không có cảm tình, lại có chút bị hắn hù dọa, càng dịch lùi vào gần Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn cầm tay của ta, nhìn hắn nói: “Nội tức kể từ sau khi tỉnh dậy, đã không nhớ rõ chuyện trước kia.”

Không biết có phải là ảo giác của ta hay không, ta có thể cảm giác được Tín Ngạn khi nói lời này thì trong thanh âm biểu lộ ra nụ cười.

Nam tử kia không hề để ý đến Tín Ngạn, chỉ nhìn chăm chăm ta, thanh âm có chút run rẩy: “Nàng thật sự không nhớ rõ ta? Một chút xíu đều không nhớ sao?”

Ta có chút tiếc nuối gật đầu.

Nam tử sắc mặt chợt tái nhợt như tờ giấy, lay động vô hồn.

Trang Tín Ngạn lôi kéo ta lướt qua bên cạnh hắn.

Trở lại xe ngựa, ta hỏi Tín Ngạn: “Mới vừa rồi người đó là ai?”

Tín Ngạn cười cười, nói: “Chỉ là một người râu ria thôi.”

“A...” ta gật đầu một cái, nếu Tín Ngạn nói chỉ là râu ria, đó chính là người không liên quan. Ở trong lòng của ta, trừ Tín Ngạn ra, nam nhân đều là râu ria mà thôi. Ta vốn đem Tạ đại nhân này ném ra sau ót.

Buổi tối hôm đó, ta thấy Tín Ngạn lấy ra một tờ giấy nhìn ngắm. Ta tiến tới, dường như là một tấm bản đồ, “Đây là cái gì?”

Tín Ngạn nhìn ta một cái, cười nói: “Đây là bản đồ của một thành.”

Nói xong, hắn mài mực viết thư, mở đầu viết gửi đệ đệ Phương Kiến Thụ của Phương Nghiên hạnh. Viết xong, hắn đem tấm bản đồ cùng thư tín nhét vào trong phong thư.

“Trong thư chàng và Phương Kiến Thụ nói gì vậy?” Ta hỏi.

“Không có gì. Chẳng qua là nhờ hắn giúp một tay, giúp ta đòi lại một khoản nợ cũ mà thôi.” Hắn nói.

Ngày trôi qua như nước chảy, rất nhanh tới thời điểm ta lâm bồn. Bởi vì đây là lần thứ hai thân thể này sinh đẻ, cho nên ta cũng không phải chịu đau nhiều. Một thanh âm vang dội khóc òa, ta thật dài thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên, tất cả trí nhớ phun trào, trong nháy mắt nhồi vào đầu óc của ta.

Ta trợn to hai mắt, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại.

“Tần Thiên, là một nữ nhi.”

Trang Tín Ngạn cao hứng đem nữ nhi ôm ở bên cạnh ta, nụ cười trên khuôn mặt hắn, giống như đợt mưa xuân, “Thật là nữ nhi xinh đẹp.”

Ta nhìn hắn, nước mắt chợt rơi xuống: “Tín Ngạn, Tín Ngạn...”

Trong lòng vạn phần kích động.

Thì ra là ta chính là Tần Thiên, Tần Thiên chính là ta. Trong lúc hôn mê, linh hồn của ta trở lại hiện đại, lại mất đi trí nhớ nơi này. Đợi đến khi trở về, cũng đã không nhớ rõ nơi này xảy ra chuyện gì. Thì ra cho tới nay, ta đều ăn giấm chua của bản thân.

Thấy ta rơi lệ, Trang Tín Ngạn vội vàng ngồi vào bên cạnh ta, kéo ta vào trong ngực, “Thế nào, có phải rất đau không?”

“Ta chỉ là cao hứng thật sự cao hứng...” Ta ôm chặt Tín Ngạn, cảm giác mình là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời.

HOÀN

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1-1: Kẻ chết thay](#)

[Chương 1-2](#)

[Chương 2-1: Trong cái rủi có cái may](#)

[Chương 2-2](#)

[Chương 3-1: Điềm lành](#)

[Chương 3-2](#)

[Chương 4-1: Ai ai cũng vui vẻ](#)

[Chương 4-2](#)

[Chương 5: Đường.gia Đại phu nhân](#)

[Chương 6-1: Chọi gà](#)

[Chương 6-2](#)

[Chương 7-1: Bí mật trên xiêm](#)

[Chương 7-2](#)

[Chương 8: Thăng chức](#)

[Chương 9: Thần sắc nghiêm nghị](#)

[Chương 10: Quyết định](#)

[Chương 11: Xui xẻo](#)

[Chương 12: Hảo nha đầu xứng đôi với hảo tiểu tử](#)

[Chương 13: Trang Minh Hi](#)

[Chương 14: Yêu chuộng cái đẹp](#)

[Chương 15: Nhận lỗi](#)

[Chương 16: Trang Tín Ngạn](#)

[Chương 17: Bất tự không hợp](#)

[Chương 18: Trà Hổ khâu](#)

[Chương 19: Tiểu nhị Phạm Thiên](#)

[Chương 20: Quý công tử](#)

[Chương 21: Là la hay là ngựa, chỉ cần lôi ra xem](#)

[Chương 22: Giá trị](#)

[Chương 23: Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người](#)

[Chương 24: Không tốt](#)

[Chương 25: Phản kích](#)

[Chương 26: Từ hôn](#)

[Chương 27: Tam di thái thái](#)

[Chương 28: Khí thế bức nhân](#)

[Chương 29: Trời cao biển rộng](#)

[Chương 30: Là phúc cũng là họa](#)

[Chương 31: Thông đồng](#)

[Chương 32: Cẩn thận là trên hết](#)

[Chương 33: Một khởi đầu mới](#)

[Chương 34: Ghen tị](#)

[Chương 35: Thuật nghiệp hữu chuyên công \(Ai cũng có chuyên môn của mình\)](#)

[Chương 36: Khoan dung mà độ lượng](#)

[Chương 37: Bị đùa giỡn](#)

[Chương 38: Ký ức ủa về](#)

[Chương 39: Mẫu tử](#)

[Chương 40: Tính kế](#)

[Chương 41: Đánh](#)

[Chương 42: Vàng đỏ nhỏ lòng son](#)

[Chương 43: Tức giận](#)

[Chương 44: Bảo hộ](#)

[Chương 45: Ngã bệnh](#)

[Chương 46: Van cầu](#)

[Chương 47: Âm lãnh](#)

[Chương 48: Xử trí](#)

[Chương 49: Thân thể](#)

[Chương 50: Thế tới ào ạt](#)

[Chương 51: Từng bước ép sát \(thượng\).](#)

[Chương 52: Từng bước ép sát \(hạ\)](#)
[Chương 53: Kế hoãn binh](#)
[Chương 54: Tín nhiệm](#)
[Chương 55: Cáo mượn oai hùm](#)
[Chương 56: Một đêm không ngủ](#)
[Chương 57: Lâm trận phản chiến](#)
[Chương 58: Lời nói của ta, ai cũng phải nghe theo](#)
[Chương 59: Thiết kế âm mưu](#)
[Chương 60: Nha hoàn bên người](#)
[Chương 61: Công tác mới](#)
[Chương 62: Đừng chọc ta](#)
[Chương 63: Thân người có mệt hay không a?](#)
[Chương 64: Vì sao người bị thương luôn là ta](#)
[Chương 65: Tiểu tử, học tập đi](#)
[Chương 66: Khoảng cách](#)
[Chương 67: Chân tướng](#)
[Chương 68: Tâm loạn như ma](#)
[Chương 69: Tái khởi phong ba](#)
[Chương 70: Hư quyền](#)
[Chương 71: Phương bắc cự phú](#)
[Chương 72: Đứa nhỏ không được tự nhiên](#)
[Chương 73: Có bản lĩnh tất nhiên sẽ nắm chắc](#)
[Chương 74: Không thể dễ dàng tha thứ](#)
[Chương 75: Khó có thể phác họa](#)
[Chương 76: Chuộc thân](#)
[Chương 77: Giăng co](#)
[Chương 78: Yến hội Tạ gia](#)
[Chương 79: Không ai nhường ai](#)
[Chương 80: Rối loạn](#)
[Chương 81: Phiền chán nói không nên lời](#)
[Chương 82: Tâm tư Đại thiếu gia người không cần đoán](#)
[Chương 83: Rùng mình](#)

[Chương 84: Bị đuổi ra ngoài](#)
[Chương 85: Sự việc phát sinh](#)
[Chương 86: Không được chết tử tế](#)
[Chương 87: Trừng phạt](#)
[Chương 88: Xuân cung đồ](#)
[Chương 89: Khát vọng](#)
[Chương 90: Khí thế bức người](#)
[Chương 91: Phong ba này chưa qua, phong ba khác lại tới](#)
[Chương 92: Mưu kế thần kỳ](#)
[Chương 93: Phương pháp ứng đối](#)
[Chương 94: Giác ngộ](#)
[Chương 95: Minh sửa sạn đạo, ám độ trần thương](#)
[Chương 96: Mặc quần áo cho Đại thiếu gia](#)
[Chương 97: Lão bá kỳ quái](#)
[Chương 98: Ngọt ngào](#)
[Chương 99: Sao người lại tới đây?](#)
[Chương 100: Người phải nghe ta!](#)
[Chương 101: Ta làm chủ bản thân mình](#)
[Chương 102: Chúng ta cùng nhau cố gắng!](#)
[Chương 103: Mưu sát](#)
[Chương 104: Lạc thú cướp đoạt](#)
[Chương 105: Thiên binh thần tướng](#)
[Chương 106: Quay lại](#)
[Chương 107: Mất tích](#)
[Chương 108: Bỏ qua](#)
[Chương 109: Sơn động.\(Thượng\)](#)
[Chương 110: Sơn động.\(Hạ\)](#)
[Chương 111: Tiểu tử ngây thơ](#)
[Chương 112: Tự mình đa tình](#)
[Chương 113: Vô cùng nhục nhã \(1\)](#)
[Chương 114: Vô cùng nhục nhã \(2\)](#)
[Chương 115: Thịnh cầu một chuyện](#)

[Chương 116: Thỉnh cầu một chuyện \(tiếp\)](#)
[Chương 117: Ngoài ý muốn](#)
[Chương 118: Đòi người](#)
[Chương 119: Buông tay](#)
[Chương 120: Con muốn nàng hận con sao?](#)
[Chương 121: Đường gia chi tranh \(thượng\)](#)
[Chương 122: Đường gia chi tranh \(trung\)](#)
[Chương 123: Đường gia chi tranh \(hạ\)](#)
[Chương 124: Tỉ thí](#)
[Chương 125: Ước định](#)
[Chương 126: Thành thân](#)
[Chương 127: Động phòng hoa chúc](#)
[Chương 128: Chỉ có thể thắng chứ không thể thua](#)
[Chương 129: Kim thiên thoát xác](#)
[Chương 130: Thái phó của Thái tử](#)
[Chương 131: Một đôi bích nhân](#)
[Chương 132: Khả thừa chi cơ](#)
[Chương 133: Giúp đỡ](#)
[Chương 134: Học nói](#)
[Chương 135: Thánh giá](#)
[Chương 136: Giải vây](#)
[Chương 137: Ngự tiền biểu diễn](#)
[Chương 138: Ban thưởng danh hào](#)
[Chương 139: Chiếu tỏa ánh sáng](#)
[Chương 140: Tâm ngửa ngáy](#)
[Chương 141: Phụ tử tử hiếu](#)
[Chương 142: Quỳ lạy](#)
[Chương 143: Lập uy \(thượng\)](#)
[Chương 144: Lập uy \(hạ\)](#)
[Chương 145: Kinh sợ](#)
[Chương 146: Người không chỉ có một mình](#)
[Chương 147: Lời đồn đãi](#)

[Chương 148: Duy trì](#)
[Chương 149: Ai sẽ quản lý hậu viện?](#)
[Chương 150: Thần giao cách cảm](#)
[Chương 151: Phát ra tiếng](#)
[Chương 152: Tiêu hồn](#)
[Chương 153: Nạp thiếp](#)
[Chương 154: Mâu thuẫn](#)
[Chương 155: Hoàn toàn tỉnh ngộ](#)
[Chương 156: Giận dữ](#)
[Chương 157: Trở về](#)
[Chương 158: Kinh hi](#)
[Chương 159: Điều kiện](#)
[Chương 160: Tình anh](#)
[Chương 161: Nguy cơ](#)
[Chương 162: Rung động](#)
[Chương 163: Toàn lực ứng phó](#)
[Chương 164: Liên tiêu đài đả \(thượng\)](#)
[Chương 165: Liên tiêu đài đả \(hạ\)](#)
[Chương 166: Tối gần](#)
[Chương 167: Sĩ dừng ba ngày](#)
[Chương 168: Cô nương \(Tiểu tam xuất hiện >](#)
[Chương 169: Nàng xinh đẹp không?](#)
[Chương 170: Xâm nhập](#)
[Chương 171: Trong trường ngoài trường](#)
[Chương 172: Hoa mai di động](#)
[Chương 173: Ý loạn tình mê](#)
[Chương 174: Chia rẽ](#)
[Chương 175: Hồn đản!](#)
[Chương 176: Tình ý kéo dài](#)
[Chương 177: Đối thủ](#)
[Chương 178: Chủ quan](#)
[Chương 179: Đường mật và chén thuốc](#)

[Chương 180: Đại lễ độc nhất vô nhị](#)
[Chương 181: Hạnh phúc ngọt ngào như mật](#)
[Chương 182: Cùng phòng](#)
[Chương 183: Tình ý kéo dài](#)
[Chương 184: Đan Chu thần miếu](#)
[Chương 185: Ta chỉ muốn nàng](#)
[Chương 186: Đại lễ \(thượng\)](#)
[Chương 187: Đại lễ \(trung\)](#)
[Chương 188: Đại lễ \(hạ\)](#)
[Chương 189: Âm hiểm](#)
[Chương 190: Đêm đầu tiên](#)
[Chương 191: Khoái hoạt cực hạn](#)
[Chương 192: Ngày hạnh phúc](#)
[Chương 193: Đường về](#)
[Chương 194: Đánh lén](#)
[Chương 195: Hồn loạn](#)
[Chương 196: Thỏa mãn](#)
[Chương 197: Cô nam quả nữ](#)
[Chương 198: Tự tại](#)
[Chương 199: Không thể mơ ước](#)
[Chương 200: Chàng muốn thành thân với nàng ta sao?](#)
[Chương 201: Phụ trách](#)
[Chương 202: Nhân cơ hội](#)
[Chương 203: Cách xa hẳn một chút](#)
[Chương 204: Sóng ngầm bắt đầu khởi động](#)
[Chương 205: Bình thê](#)
[Chương 206: Chính là nàng lợi hại](#)
[Chương 207: Bức người quá đáng](#)
[Chương 208: Tìm nàng tính sổ](#)
[Chương 209: Phương pháp sinh tồn](#)
[Chương 210: Người cũng đừng mơ tưởng!](#)
[Chương 211: Để cho người thấy!](#)

[Chương 212: Chày gỗ đả cầu](#)
[Chương 213: Ta khinh thường chính là người!](#)
[Chương 214: Xử phạt](#)
[Chương 215: Chết cho người xem!](#)
[Chương 216: Cầm sắt cùng mình](#)
[Chương 217: Từ mẫu](#)
[Chương 218: Hồng Môn Yến](#)
[Chương 219: Công kích](#)
[Chương 220: Thua người không thua trận](#)
[Chương 221: Song thắng](#)
[Chương 222: Lời đồn](#)
[Chương 223: Không còn mặt mũi](#)
[Chương 224: Làm chủ](#)
[Chương 225: Vô lực](#)
[Chương 226: Tư thông](#)
[Chương 227: Trang thị từ đường](#)
[Chương 228: Sẽ không dễ dãi như thế đâu](#)
[Chương 229: Xóa tên](#)
[Chương 230: Dựa vào cái gì](#)
[Chương 231: Không thể khống chế](#)
[Chương 232: Tự rước lấy nhục](#)
[Chương 233: Tra rõ](#)
[Chương 234: Sơ hở](#)
[Chương 235: Gậy ông đập lưng ông](#)
[Chương 236: Mượn đao giết người](#)
[Chương 237: Vô đề](#)
[Chương 238: Vô tình](#)
[Chương 239: Xử phạt](#)
[Chương 240: Kiêu Đại](#)
[Chương 241: Thiết kế cục diện](#)
[Chương 242: Quyết liệt](#)
[Chương 243: Không thể không nhẫn](#)

[Chương 244: Thái Bình Trà Hành](#)
[Chương 245: Lâm nhi](#)
[Chương 246: Đàng hoàng](#)
[Chương 247: Kinh biến](#)
[Chương 248: Nàng đừng hận ta](#)
[Chương 249: Bị điên](#)
[Chương 250: Tái khởi phong ba](#)
[Chương 251: Tạ Tổng đốc](#)
[Chương 252: Cạnh tranh](#)
[Chương 253: Kế hoạch](#)
[Chương 254: Gây khó dễ](#)
[Chương 255: Bảo nhi](#)
[Chương 256: Phá giải](#)
[Chương 257: Cạm bẫy](#)
[Chương 258: Yến hội](#)
[Chương 259: Lấp lánh](#)
[Chương 260: Biểu diễn](#)
[Chương 261: Thay thế](#)
[Chương 262: Gây khó dễ](#)
[Chương 263: Âm mưu](#)
[Chương 264: Biến cố](#)
[Chương 265: Sai lầm](#)
[Chương 266: Không được chết tử tế](#)
[Chương 267: Không lộ chút sơ hở](#)
[Chương 268: Đối sách](#)
[Chương 269: Đánh cờ](#)
[Chương 270: Liên hợp](#)
[Chương 271: Quyết tuyệt \(kết thúc\)](#)
[Chương 272: Ngoại truyện: Ngọt ngào lần nữa \(1\)](#)
[Chương 273: Ngoại truyện: Ngọt ngào lần nữa \(2\)](#)